HUYỄN HUYỄN

BẮT ĐẦU TỪ Hồng Hoang Thú

TIÊN NỮ XUYÊN LIỄU BẢN THỦ

Nhóm dịch: Thanh Thiên Tiên Vực

HUYỀN HUYỄN BẮT ĐẦU TỪ HỖN ĐỘN THỂ

Tác giả: Tiên Nữ Xuyên Liễu Bàn Thứ

Thể loại: Vô Địch Lưu, Huyền Ảo, yy

Nguồn: truyenyy.pro

—★—

DTV-EBOOK.COM.VN

Huyền Huyễn Bắt Đầu Từ Hỗn Độn Thể

.

☆ Mục Lục ☆

——— o O o ———

Chương 1: Xuyên qua huyền huyễn.

Chương 2: Cố Trường Sinh, Bắt Đầu Hỗn Độn Thể

Chương 3: Tu hành, đánh vỡ gông cùm xiềng xích

Chương 4. Ba Vạn Vạn Cân, Nhục Thân Cực Cảnh Mới

Chương 5. Thiên Đạo Kính, Bồ Đề Minh Kính Pháp

Chương 6. Thiên Đạo Bia Lưu Danh, Nhục Thân Có Thể So Với Tiên Kim.

Chương 7. Vạn Dặm Hỗn Độn Linh Hải, Luân Hồi Bảo Thuật

Chương 8. Bão Kiếm Chỉ Qua, tam địa kiếm quyết công phạt chí cao

Chương 9. Dung Vạn Pháp, Bảy Năm Lại Trôi Qua

Chương 10. Đại Hội Đi Săn, Chọn Lựa Tùy Tùng

Chương 11. Thần Tử Muốn Hiện Thân, Cổ Tang Thành Động

Chương 12: Tứ Phương Mây Tụ, Ba Ngày Sau Tử Trúc Lâm

Chương 13. Lĩnh Ba Trăm Trượng, Giam Cầm Ba Năm

Chương 14: Biết Giặt Quần Áo Nấu Cơm Là Được, Đại Ma Thần Huyết Mạch

Chương 15: Thác Bạt Tư Vũ Thỉnh Cầu, Thiên Ma Biến

Chương 16: Sở Yêu Nguyệt Phẫn Nộ, Không Bằng Bọn Họ

Chương 17: Tồn Tại Kiếm Đạo Vô Thượng Chuyển Thế, Cửu Thiên Phượng Hoàng?

Chương 18: Hoàng Nữ Muốn Gặp, Quỳ Gối Ngoài Cửa

Chương 19: Tu Vi Đột Phá, Một Lần Đến Tịch Địa Cảnh Bát Chuyển

Chương 20: Vận Mệnh Long Mạch Đã Hết, Đế Hoàng Thể Có Lợi Gì

Chương 21: Tất Báo n, Hai Vị Trong Thập Đại Danh Sách

Chương 22: Cửu Long Kéo Xe, Tề Tụ Tại Thánh Mộ Bắc Hoang

Chương 23: Lão Thành Chủ Thân Nghênh, Cố Chân Huyền

Chương 24: Tiết Lộ Hành Tung Của Công Tử, Người Này Đáng Chết

Chương 25: Thác Bạt Tư Vũ Xông Vào Phủ Thành Chủ, Khiêu Khích Đánh Mặt

Chương 26: Giao Thủ, Thần Hỏa Chân Ấn, Một Chưởng Đập Bay

Chương 27: Đạo Này Vô Địch, Vậy Thì Đánh Nát Đạo Của Ngươi

Chương 28: Đại Thế Chi Tranh, Duy Một Người Có Thể Sang

Chương 29: Ba Ngàn Đại Thế Kinh, Thánh Cốt Hắc Kim Đúc Thành

Chương 30: Liên Thông Một Thế Giới, Vật Chất Màu Đen, Ma Cốt

Chương 31: Đại Tịch Diệt Hư Vô Ma Quang, Thiên Phú Bảo Thuật Thứ Hai

Chương 32: Hắc Ám Thú Triều, Các Phương Hội Tụ

Chương 33: Vương Giả Trẻ Tuổi Của Long Nhân Tộc, Cố Gia Giáng Lâm

Chương 34: Đạo Pháp Như Một, Đám Người Cố Gia Gặp Được Thần Tử

Chương 35: Nàng Vốn Là Giai Nhân, Hư Không Thể

Chương 36: Thần Nữ Tần Gia, Ta Đánh Không Lại Hắn

Chương 37: Chí Bảo Càn Khôn Minh Giám, Đại Hội Đi Săn Bắt Đầu

Chương 38: Một Chưởng Vỗ Chết Yêu Thú Cấp Độ Đại Năng, Quay Đầu Đi Đường Vòng

Chương 39: Một Đường Thúc Đẩy, Chấn Kinh Bên Ngoài Hư Không

Chương 40: Bí Ẩn Ở Thánh Mộ Bắc Hoang, Gặp Yêu Thú Hoàn Nhất Cảnh

Chương 41: Lĩnh Vực Cấm Kị Trong Truyền Thuyết, Toàn Thành Nghẹn Ngào

Chương 42: Thâm Nhập Thánh Mộ, Ba Người Của Trường Sinh Thế Gia Tề Tụ

Chương 43: Doanh Nhiếp Làm Người Công Cụ, Mở Cánh Cửa Thanh Đồng

Chương 44: Không Chỉ Có Một Vị Thánh Nhân Chết, Động Sát Ý

Chương 45: Tuổi Trẻ Cấm Kỵ Chi Chiến, Hồng Mông Ấn Dị Động

Chương 46: Che Đậy Thiên Cơ, Hồng Mông Thủy Khí Căn

Chương 47: Phân Hồn Chi Thuật, Ta Là Vị Hôn Thê Của Ngươi Đấy

Chương 48: Có Thần Tử Giữ Đường, Thánh Mộ Như Giẫm Trên Đất Bằng

Chương 49: Oanh Mở Băng Cung, Vạn Quỷ Cùng Khóc

Chương 50: Tam Thi Ác Thân Mờ Ảo

Chương 51: Trí Tuệ Thi Bị Đính Tại Linh Đàm, Hộp Thần Bí

Chương 52: Trong Không Gian Có Động Thiên Khác, Thác Thiên Chí Thánh Thỉnh Cầu

Chương 53: Tiềm Lực Có Thể So Với Tiên Vực Thế Giới Hạt Giống, Bí Ẩn

Chương 54: Càn Khôn Minh Giám Khôi Phục, Đánh Chìm Thánh Mộ Bắc Hoang

Chương 55: Như Thiên Uy Bao Trùm, Doanh Gia Bán Thánh Quát Hỏi

Chương 56: Người Hộ Đạo Hiện Thân, Tần Khanh Khanh Bị Tức Chạy

Chương 57: Danh Chấn Các Đạo Vực, Ban Thưởng Hạng Nhất Của Đại Hội Đi Săn

Chương 58: Hấp Thu Hồ Tâm Nguyên, Vũ Hóa Thánh Tâm Đan, Hỗn Độn Linh Hải Điên Cuồng Mở Rộng

Chương 59: Luyện Chế Thiên Thư Thần Sách, Dã Luyện Phong Mở Thiên Lô

Chương 60: Dẫn Hỏa Tinh Tinh Vực Thập Phương, Thiên Thư Thần Sách Tắm Rửa Lôi Kiếp

Chương 61: Thiên Thư Thành, Đắm Chìm Ma Luyện Đạo Pháp, Thịnh Thế Mở Màn

Chương 62: Xích Ly Phản Loạn, Cổ Thần Chi Họa, Tiến Về Bình Loạn

Chương 63: Thiếu Chủ Tộc Cổ Thần Cổ Tháp Mộc, Hoàng Triều Cảnh Dương Nguy Hiểm

Chương 64: Thần Tử Cố Gia Giáng Lâm, Sở Yêu Nguyệt Kích Động

Chương 65: Bán Thánh Cổ Trát Nhĩ Sợ Hãi, Thánh Nhân Cảnh Đưa Tay Trấn Áp

Chương 66: Gieo Xuống Nô Ấn Khai Thác Mỏ Cho Cố Gia, Cảnh Dương Reo Hò

Chương 67: Thế Lực Phía Sau Tộc Cổ Thần, Đạo Pháp Thái Cổ Tiên Đình Không Trọn Vẹn

Chương 68: Khí Vận Tạo Hóa Công, Có Lẽ Có Thể Nuôi Dưỡng Một Vị Nữ Hoàng Vạn Cổ

Chương 69: Sở Yêu Nguyệt Tự Phế Tu Vi, Bất Hủ Đánh Cờ, Cổ Quốc Xích Ly Tập Kích Đêm

Chương 70: Thế Hệ Trẻ Tuổi Cố Gia Xin Chiến, Bắt Đầu Giao Phong

Chương 71: Hoàng Thất Chi Tranh, Từ Xưa Đã Bạc Tình Bạc Nghĩa, Vẻ Mặt Ghê Tởm

Chương 72: bái Kiến Thần Tử, Sở Yêu Nguyệt Quả Quyết Sát Phạt, Suýt Chút Nữa Bị Dọa Sợ

Chương 73: Thái Cổ Hoàng Tộc Đọa Long Lĩnh, Vạn Hoàng Sào

Hiện Thân, Chém Giết

Chương 74: Hoàng tộc Thái Cổ Mời, Đến Phi Tiên Lâu Cổ Thành Vọng Nguyệt Ngắm Trăng

Chương 75: Hoàng tộc Thái Cổ Mời, Đến Phi Tiên Lâu Cổ Thành Vọng Nguyệt Ngắm Trăng (2)

Chương 76: Đế Hoàng Hư Ảnh, Khí Vận Tỷ Tỷ Chúng Sinh Hội Tụ

Chương 77: Con Đường Thuộc Về Mình, Hỗn Nguyên Kiếp Diệt Tạo Hóa Kim Thân

Chương 78: Con Đường Thuộc Về Mình, Hỗn Nguyên Kiếp Diệt Tạo Hóa Kim Thân

Chương 79: Tiến Đến Phó Ước, Thanh Huyền Đạo Vực, Cổ Thành Vọng Nguyệt

Chương 80: Tiến Vào Cổ Thành, Phường Thị, Tô Tiểu Huyên Có Cảm Giác

Chương 81: Nam Hải Kiếm Cốc Tiểu Kiếm Tiên, Chí Tôn Trẻ Tuổi Của Đa Bảo Thánh Tông

Chương 82: Đầu Óc Là Thứ Tốt, Đáng Tiếc Không Có

Chương 83: Tô Tiểu Huyên Giao Thủ Hoàn Nhất Cảnh Cự Đầu, Nghiền Ép

Chương 84: Chí Tôn Tuổi Trẻ Kinh Hãi, Một Chưởng Vỗ Nát Hư Thần

Chương 85: Thuộc Cùng Một Thời Đại Với Người Này, Chính Là Bi Ai

Chương 86: Cổ Thành Vọng Nguyệt Oanh Động, Trăm Kiếm Dị Động, Chuẩn Bị Cắt Đá Xem Xét

Chương 87: Thiên Kiêu Xếp Hạng Ba Của Tộc Giác Long, Liếc Mắt Chấn Thương, Kiếm Gãy Giấu Trong Đá

Chương 88: Cấp Bậc Chí Tôn Khí, Phôi Kiếm Đến Từ Cửu U Táng Thổ, Thanh Huyền Tiểu Đạo Quân

Chương 89: Con Nuôi Cố Gia, Các Phương Oanh Động, Thanh Huyền Đạo Chủ Chờ Đã Lâu

Chương 90: Có Công Tử Tại, Lo Gì Vạn Cổ Bất Hưng, Thanh Huyền Đạo Chủ Thỉnh Cầu

Chương 91: Thế Giới Tạo Hóa, Thời Gian Và Không Gian Chi Đạo, Là Thần Tử Sở Tôn

Chương 92: Chịu Đòn Nhận Tội, Một Bước Một Dập Đầu, Truyền Nhân Của Tất Cả Thế Lực Bất Hủ Hiện Thân

Chương 93: Đế Tử Không Thuộc Về Một Thế Này, Trọng Đồng Hoàng Nữ, Tử Tù

Chương 94: Vạn Đạo Thương Minh, Hoàng Tộc Thái Cổ Phách Lối Bá Đạo

Chương 95: Thanh Ngưu Thần Dị, Tử Tù Chi Tranh Bắt Đầu

Chương 96: Tử Tù Nhóm Đầu Tiên, Kết Quả Khiếp Sợ, Mục Tiêu

Của Đám Trẻ Tuổi

Chương 97: Thái Hư Thần Tộc, Khí Tức Không Chỉ Cổ Thần Nhị Tinh

Chương 98: Công Tử Nhà Ta Đặt Một Tỷ Nguyên Thạch, Cổ Thần, Thái Hư Thần Tộc Chi Đấu

Chương 99: Cổ Thần Mở Miệng, Khẩn Cầu Chủ Thượng Cứu Tộc Ta

Chương 100: Thái Hư Phúc Giới Ấn, Cổ Thần Khai Thiên Thuật, Chân Thần Cảnh Giao Phong

Chương 101: Giương Cung Bạt Kiếm, Thiên Hoàng Nữ Uy Hiếp, Giết

Chương 102: Giao Chiến Với Truyền Nhân Của Hoàng Tộc Thái Cổ, Hỗn Nguyên Kiếp Diệt Tạo Hóa Kim Thân Hiển Uy

Chương 103: Nghiền Ép Trọng Thương, Đại Tịch Diệt Hư Vô Ma Quang Uy Lực

Chương 104: Tên Một Người, Không Người Dám Động, Bức Lui Hoàng tộc Thái Cổ

Chương 105: Tạ Lễ Phong Phú, Đi Gặp Thương Minh Chi Chủ

Chương 106: Thân Phận Của Thương Minh Chi Chủ, Hắc Ám Chi Vương

Chương 107: Tin Tức Tử Tù Truyền Ra, Tứ Phương Sợ Hãi, Thiên Hạ Oanh Động

Chương 108: Lấy Hỗn Nguyên Thạch Mở Rộng Nội Thế Giới, Tu Vi Lần Nữa Đột Phá

Chương 109: Vượt Qua Hoang Vu Tinh Vực, Hoàng Kim Cổ Thần Là Cưỡi, Long Vũ Hiện Thân

Chương 110: Tộc Kim Sí Đại Bằng, Các Phương Hội Tụ Tại Phi Tiên Lâu

Chương 111: Nếu Thần Tử Cố Gia Đến, Ta Nhất Định Chém Hắn

Chương 112: Vạn Chúng Nhìn Chăm Chú, Trích Tiên Nhân Dưới Ánh Trăng, Chân Long Chi Huyết

Chương 113: Chiến Trường Thiên Kiêu Hiển Hóa, Sinh Làm Thánh, Nội Tình Kinh Tứ Phương

Chương 114: Chân Long Bảo Thuật Đối Kháng Chỉ Qua Quyết, Nhục Thân Ai Vô Song

Chương 115: Thủ Đoạn Cuối Cùng, Đưa Ra Long Lân, Không Ai Cứu Được Ngươi

Chương 116: Chiến Trường Ý Chí Xúc Động, Kết Toán Ban Thưởng, Đệ Nhất Pháp

Chương 117: Diệp Minh Nguyệt Công Chúa Nghi Hoặc, Có Hôn Phối Không

Chương 118: Thời Khắc Trăng Tròn, Phi Tiên Lâu Mở Ra, Kỷ Nguyên Thay Đổi Đạo Đồ Hiển Hóa

Chương 119: Phi Tiên Chi Quang, Che Khuất Bầu Trời, Vô Cùng Mênh Mông

Chương 120: Đạo âm Sơ Khai, Thiên Địa Xúc Động, Thiên Phú Bảo Thuật Thứ Ba Thai Nghén

Chương 121: Đạo Tâm Như Bàn Thạch, Tầng Thứ Bảy Mươi, Chiếu Rọi Chi Thân

Chương 122: Gian Khổ Chi Chiến, Cần Mạnh Đến Giết Chết Bản Thân Trước Đó

Chương 123: Chém Người Phản Chiếu Chính Minh, Nhục Thân Kinh Khủng Tăng Lên Mấy Lần

Chương 124: Một Đường Nghiền Ép, Tồi Khô Lạp Hủ, Chín Tầng Bạch Ngọc Tiên Thê Hiện

Chương 125: Liên Tiếp Bảy Bước, Vô Thượng Cực Cảnh, Nguyên Nhân Thiên Đạo Không Đồng Ý

Chương 126: Cực Cảnh Chí Tôn Kiếp, Kim Giáp Tiên Vệ Hiện, Là Truyền Pháp

Chương 127: Một Giấc Chiêm Bao Ung Dung Trở Lại Thái Cổ, Phi Tiên Lâu Sập, Trảm Tiên Chi Thuật Chí Cường

Chương 128: Chúc Mừng Thần Tử Lấy Được Vô Thượng Tạo Hóa, Ước Định Với Diệp Minh Nguyệt

Chương 129: Về Sau Gặp Ta Cần Đường Vòng, Truy Sát Hoàng Tộc Thái Cổ

Chương 130: Tám Vị Chí Tôn Trẻ Tuổi Cùng Nhau Xuất Thủ, Đánh Đâu Thắng Đó

Chương 131: Dị Tượng Chi Lực, Vạn Pháp Bất Xâm, Giết Thiên Thần Cảnh

Chương 132: Mời Được Hư Ảnh Cổ Hoàng, Một Quyền Nát Thiên Thần Cảnh Pháp Khí

Chương 133: Tâm Thần Hoàn Mỹ Không Một Tì Vết, Tự Sáng Tạo Thần Thông, Hỗn Nguyên Giới Tâm Thần Ý

Chương 134: Thiên Hoàng Nữ Tuyệt Vọng, Thu Hoạch Phong Phú, Nhẹ Lướt Đi

Chương 135: Chấn Kinh Thiên Hạ, Thế Hệ Trẻ Tuổi Đều Bị Ép Tới Không Thở Nổi

Chương 136: Mênh Mông Thế Giới, Sát Thủ Đánh Tới, Liên Tinh Bái Kiến Công Tử

Chương 137: Thần Vương Cảnh, Công Tử, Ta Biết Giết Người

Chương 138: Làm Thịt Truyền Nhân Các Ngươi Luyện Máu, Binh Khí Đại Thánh Hiện

Chương 139: Chân Hoàng Đại Nhật Lô, Đại Thánh Chi Uy, Lão Bà Vạn Hoàng Sào Uy Hiếp

Chương 140: Chính Là Tiên Đế Thế Gia, Thế Gian Này Tối Cổ Người, Hồng Mông Ấn Rung Động

Chương 141: Lão Bà Sợ Hãi, Bản Mệnh Chân Tiên Khí? Vị Tiên

Vương Kia Chuyển Thế

Chương 140: Thi Triển Hình Thức Ban Đầu Của Trảm Tiên Chi Thuật, Tiên Thi Chìm Nổi, Lão Bà Chí Thánh Cảnh Vẫn Lạc

Chương 143: Tám Vị Tồn Tại Kinh Khủng Tự Bạo, Tương Lai Thần Tử Tất Có Thể Bình Định Vạn Tộc Thái Cổ

Chương 144: Oanh Động, Đại Địch Tương Lai, Lại Bị Đẩy Lên Sóng Gió Chí Cao

Toàn cầu Luân Hồi Chỉ Mình Ta Biết Cốt Truyện bộ truyện thuộc thể loại Đồng Nhân võng du đang hót của team đã dịch tới chương 500

Chương 145: Một Người Đi, Vô Số Người Theo, Sở Yêu Nguyệt Vui Vẻ

Chương 146: Bảo Khố Cảnh Dương, Tiên Lệ Lục Kim Phế Tháp, Gặp Điều Chẳng Lành

Chương 147: Vật Bất Tường, Muốn Đoạt Xá, Tàn Hồn Chí Tôn?

Chương 148: Bồ Đề Minh Kính Pháp Thần Dị, Thiên Đạo Phù Hộ, Đạo Tâm Chủng Ma Thần Thông

Chương 149: Tộc Tâm Ma, Vô Số Hạ Giới Phi Thăng

Chương 150: Hoàn Nhất Cảnh Cửu Chuyển, Áo Gấm Về Quê, Tô Tiểu Huyên Cảm Động

Toàn cầu Luân Hồi Chỉ Mình Ta Biết Cốt Truyện bộ truyện thuộc thể loại Đồng Nhân võng du đang hót của team đã dịch tới chương

Chương 151: Hoàn Nhất Cảnh Cửu Chuyển, Áo Gấm Về Quê, Tô Tiểu Huyên Cảm Động (2)

Chương 152: Trở Về Cố Gia, Lão Tổ Dẫn Mọi Người Đến, Huyết Mạch Thuế Biến

Chương 153: Nói chuyện, tin tức về bia Thiên Đạo Hoàn Nhất Cảnh, Thần Hỏa chủng tử

Chương 154: Nói chuyện, tin tức về bia Thiên Đạo Hoàn Nhất Cảnh, Thần Hỏa chủng tử (2)

Chương 155: Niết Bàn Trì, Vô Tận Thần Vật, Có Thể Dòm Tiềm Lực Tương Lai

Chương 156: Sinh Ra Tiên Đồng, Phi Tiên Chi Lực Hoàn Chỉnh, Hỗn Độn Tiên Đế

Chương 157: Chuyện Cũ Năm Đó, Tiền Nhiệm Phù Đồ Chi Chủ Xui Xẻo, Cố Vân Thánh Ngay Thẳng

Chương 158: Tu Luyện Đạo Tâm Chủng Ma Thần Thông, Tà Công, Hữu Thương Thiên Hợp

Chương 159: Tu Luyện Đạo Tâm Chủng Ma Thần Thông, Tà Công, Hữu Thương Thiên Hợp (2)

Chương 160 - Chương trùng lặp

Chương 161 - Chương trùng lặp nên gỡ nội dung truyện

Chương 162 - Chương trùng lặp nên gỡ nội dung truyện

Chương 163: Chủng Ma Đệ Nhất Bộ, Quá Trình Vô Cùng Thuận Lợi, Gọi Chủ Nhân

Chương 164: Thiên Hoàng Nữ Khuất Phục, Trùng Luyện Kiếm Gãy, Đại La

Chương 165: Nơi Có Thiên Đạo Bia, Không Thiền Giới, Nửa Năm Sau Hạt Giống Thần Hỏa Xuất Thế

Chương 166: Giới Chi Tướng Hủy Khí Vận Hỗn Loạn, Sinh Ra Giới Tử, Ước Hẹn Ba Năm

Chương 167: Khí Vận Chi Tử, Trường Sinh Ca Ca Sáng Chói Lóa Mắt, Ngươi Không Hiểu

Chương 168: Khí Vận Chi Tử, Trường Sinh Ca Ca Sáng Chói Lóa Mắt, Ngươi Không Hiểu (2)

Chương 169: Người Công Tử Che Chở Cũng Dám Giết, Muốn Chết

Chương 170: Người Công Tử Che Chở Cũng Dám Giết, Muốn Chết (2)

Chương 171: Bốn Phương Tám Hướng Kinh Nhiên, Ngươi Làm Gì Có Tư Cách Hỏi Thăm Công Tử?

Chương 172: Khuynh Nhi Muội Muội Cứu Ta, Ngươi Nói Ngươi Họ Gì?

Chương 173: Khuynh Nhi Muội Muội Cứu Ta, Ngươi Nói Ngươi Họ Gì? (2)

Chương 174: Cố Khuynh Nhi Sợ Hãi, Trường Sinh Ca Ca Chán Ghét, Viêm Tôn Xuất Thủ

Chương 175: Lão Gia Gia Cấp Bậc Chí Tôn, Không Thiền Giới Giới Tử

Chương 176: Lão Gia Gia Cấp Bậc Chí Tôn, Không Thiền Giới Giới Tử (2)

Chương 177: Thiên Hạ Oanh Động, Nhao Nhao Hạ Giới, Đại Nhân Vật Các Nơi Đến Bái

Chương 178: Thiên Hạ Oanh Động, Nhao Nhao Hạ Giới, Đại Nhân Vật Các Nơi Đến Bái (2)

Chương 179: Huyền Quy Xoay Người, Cõng Lên Bia Cổ, Đại Hội Dâng Tặng Lễ Vật

Chương 180: Ting Tích Huyền Quy, Phạm Vi Thu Nhỏ, Mục Tiêu Mười Vạn Đại Hoang

Chương 181: Truyền Nhân Đọa Long Lĩnh Xuất Thế Hạ Giới, Thế Giết Cố Trường Sinh, Tung Tích Bia Cổ Hiện

Chương 182: Truyền Nhân Đọa Long Lĩnh Xuất Thế Hạ Giới, Thế Giết Cố Trường Sinh, Tung Tích Bia Cổ Hiện (2)

Chương 183: Một Chưởng Vỗ Nát, Đồ Của Ta, Ngươi Cũng Dám Động?

Chương 184: Một Chưởng Vỗ Nát, Đồ Của Ta, Ngươi Cũng Dám Động? (2)

Chương 185: Thu Thiên Đạo Bia, Cổ Thần Chi Uy, Viễn Cổ Thần Sơn Chi Chủ Sợ Hãi

Chương 186: Thu Thiên Đạo Bia, Cổ Thần Chi Uy, Viễn Cổ Thần Sơn Chi Chủ Sợ Hãi (2)

Chương 187: Lấy Nhất Lực Phá Vạn Pháp, Tên Trên Thiên Đạo Bia, Ma Diệt Trấn Áp

Chương 188: Sau Khi Giải Quyết Thiên Đạo Bia, Vì Các Ngươi Bình Viễn Cổ Thần Sơn

Chương 189: Một Đám Vô Thượng Thiên Kiêu, Hoàn Nhất Cảnh Cực Cảnh, Tứ Phương Hãi Nhiên

Chương 190: Một Đường Chém Giết, Hiển Hóa Trấn Áp, Cực Cảnh Mạnh Nhất Vạn Cổ

Chương 191: Một Đường Chém Giết, Hiển Hóa Trấn Áp, Cực Cảnh Mạnh Nhất Vạn Cổ (2)

Chương 192: Thiên Đạo Ban Thưởng, Một Đường Vô Địch Chỉ Tồn Tại Trong Thôi Diễn

Chương 193: Thiên Đạo Ban Thưởng, Một Đường Vô Địch Chỉ Tồn Tại Trong Thôi Diễn (2)

Chương 194: Thiên Kiếp Phá Giới Mà Đến, Tiên Vực Ý Chí Ầm Vang Giáng Lâm

Chương 195: Bước Vào Kiếp Kiều, Bốn Bước Xuống, Thành Hư Thần Cảnh Đỉnh Phong

Chương 196: Không Bất Kỳ Sức Đánh Trả Nào, Lần Nữa Đánh Đạo Tâm Sụp Đổ

Chương 197: Không Bất Kỳ Sức Đánh Trả Nào, Lần Nữa Đánh Đạo Tâm Sụp Đổ (2)

Chương 198: Đạo Tâm Chủng Ma, Độ Ngươi Làm Bộc, Chưởng Che Tứ Phương

Chương 199: Dự Định Của Long Đằng, Hắc Ám Náo Động, Đông Hoang Máu Chảy Thành Sông

Chương 200: Dự Định Của Long Đằng, Hắc Ám Náo Động, Đông Hoang Máu Chảy Thành Sông (2)

Chương 201: Tuân Thủ Ước Định, Hai Chữ Công Tử Cũng Không Để Các Ngươi Gọi Không

Chương 202: Tuân Thủ Ước Định, Hai Chữ Công Tử Cũng Không Để Các Ngươi Gọi Không (2)

Chương 203: Đánh Lên Viễn Cổ Thần Sơn, Một Kiếm Này, Có Thể Bình Sơn Hải

Chương 204: Ly Thiên, Ngươi Mẹ Nó Lừa Ta, Giết Tới Thần Sơn Chi Chủ Im Lặng Sợ Hãi

Chương 205: Ở Trước Mặt Cắt Thịt Lấy Máu, Tâm Thần Muốn Nứt, Đạp Thần Sơn Như Giẫm Trên Đất Bằng

Chương 206: Ở Trước Mặt Cắt Thịt Lấy Máu, Tâm Thần Muốn Nứt, Đạp Thần Sơn Như Giẫm Trên Đất Bằng (2)

Chương 207: Thái Thượng Đạo Tổ Chi Thuyết, Hình Thức Ban Đầu Của Thần Thông Ngôn xuất pháp tùy

Chương 208: Thái Thượng Đạo Tổ Chi Thuyết, Hình Thức Ban Đầu Của Thần Thông Ngôn xuất pháp tùy (2)

Chương 209: Hô Phong Hoán Vũ, Vạn Pháp Thông, Thiên Địa Quy Tắc Hóa Đao

Chương 210: Thanh Thản Sinh Hoạt, Nướng Thánh Thịt, Ma Nữ Xiển Thiên Giáo

Chương 211: Giao Thủ Luận Bàn, Đạo Chân Lĩnh Vực, Ma Nữ Chấn Kinh

Chương 212: Giao Thủ Luận Bàn, Đạo Chân Lĩnh Vực, Ma Nữ Chấn Kinh (2)

Chương 213: Thập Đại Mỹ Vị Của Tiên Vực, Túy Tiên Đảo, Thoải Mái Tùy Ý

Chương 214: Viêm Tôn Bất Đắc Dĩ Và Bi Thương, Hạt Giống Thần Hỏa Xuất Thế

Chương 215: Long Đằng Đánh Tới Trung Châu, Bên Trong Bí Cảnh, Lòng Đất Mở Một Khe Lớn

Chương 216: Long Đằng Đánh Tới Trung Châu, Bên Trong Bí Cảnh, Lòng Đất Mở Một Khe Lớn (2)

Chương 217: Thanh Đồng Trụ Trên Thanh Đồng Điện, Nữ Tử Thần Bí Của Thái Hư Thần Tộc

Chương 218: Diệp Hạo Kích Động, Thiên Mệnh Sở Quy? Một Chưởng Nghiền Ép

Chương 219: Diệp Hạo Kích Động, Thiên Mệnh Sở Quy? Một Chưởng Nghiền Ép (2)

Chương 220: Thiên Mệnh Sở Quy Thì Như Thế Nào, Sinh Tử Đều Do Ta Khống Chế

Chương 221: Thiên Mệnh Sở Quy Thì Như Thế Nào, Sinh Tử Đều Do Ta Khống Chế (2)

Chương 222: Tính Toán Viêm Tôn, Thái âm, Thái Dương, Chân Hỏa Biến Thành

Chương 223: âm Dương Tương Sinh, Hỗn Độn Chân Hỏa Truyền Thuyết, Giang Sơ Nguyệt n Tình

Chương 224: Dự Định Luyện Chế Kiếm Hoàn, Chân Hỏa Thần Bí

Chương 225: Dự Định Luyện Chế Kiếm Hoàn, Chân Hỏa Thần Bí (2)

Chương 226: Lai Lịch Của Hỗn Độn Chân Hỏa, Càn Huyền Kinh, Nội Thế Giới Biến Hóa

Chương 227: Hàng Phục Thái Dương Chân Hỏa, Thảm Trạng Trung Châu, Địa Ngục Nhân Gian

Chương 228: Hàng Phục Thái Dương Chân Hỏa, Thảm Trạng Trung Châu, Địa Ngục Nhân Gian (2)

Chương 229: Long Đằng Khởi Hành, Tuyên Cáo Thiên Hạ, Hội Tụ

Tại Thành Thanh Phong

Chương 230: Người Của Ta, Ngươi Cũng Dám Động, Hiện Thân Giết Chóc

Chương 231: Người Của Ta, Ngươi Cũng Dám Động, Hiện Thân Giết Chóc

Chương 232: Hô Phong Hoán Vũ, Khống Lôi Chưởng Diệt, Trống Rỗng Một Phương Chân Không

Chương 233: Long Đằng Tự Phụ, Áp Chế Một Cảnh Giới Chém Với Ngươi

Chương 234: Long Đằng Tự Phụ, Áp Chế Một Cảnh Giới Chém Với Ngươi (2)

Chương 235: Hoàn Toàn Không Có Sức Hoàn Thủ, Trảm Tiên Kiếm Hoàn, Giết Bán Chí Thánh

Chương 236: Hoàn Toàn Không Có Sức Hoàn Thủ, Trảm Tiên Kiếm Hoàn, Giết Bán Chí Thánh (2)

Chương 237: Vận Dụng Các Loại Át Chủ Bài, Long Đằng Tuyệt Vọng Và Không Cam Lòng

Chương 238: Vận Dụng Các Loại Át Chủ Bài, Long Đằng Tuyệt Vọng Và Không Cam Lòng (2)

Chương 239: Tồn Tại Đương Thời Của Đọa Long Lĩnh, Bàn Tay Cảnh Huyền Tôn, Nhất Thương Xuyên Qua Cổ Kim

Chương 240: Tồn Tại Đương Thời Của Đọa Long Lĩnh, Bàn Tay

Cảnh Huyền Tôn, Nhất Thương Xuyên Qua Cổ Kim (2)

Chương 241: Huyền Tôn Vẫn Lạc, Phong Sơn Mười Vạn Năm, Truyền Nhân Cố Gia Không Thể Nhục

Chương 242: Tâm Niệm Thông Suốt, Lấy Thân Làm Loại Này, Thiêu Đốt Sinh Cơ Tịch Diệt

Chương 243: Tâm Niệm Thông Suốt, Lấy Thân Làm Loại Này, Thiêu Đốt Sinh Cơ Tịch Diệt (2)

Chương 244: Lấy Kiếp Diệt Hết Tất Cả, Chân Thần Cảnh Đỉnh Phong

Chương 245: Chuyện Chỗ Này, Trở Về Tiên Vực, Cán Huyền Kinh Huyền Diệu

Chương 246: Chuyện Chỗ Này, Trở Về Tiên Vực, Cán Huyền Kinh Huyền Diệu (2)

Chương 247: Hỗn Độn Chân Hỏa Thần Dị, Có Thể Thôi Diễn Đệ Nhất Pháp, Đường Ở Phía Trước

Chương 248: Chiếu Rọi Mấy Lần, Chân Hoàng Bảo Thuật Tới Tay, Nghịch Thiên Chi Pháp

Chương 249: Chiếu Rọi Mấy Lần, Chân Hoàng Bảo Thuật Tới Tay, Nghịch Thiên Chi Pháp (2)

Chương 250: Thiên Thần Chi Lộ, Tin Tức Của Thác Bạt Tư Vũ, Khoáng Mạch Hỗn Nguyên Thạch

Chương 251: Đột Phá Thiên Thần Cảnh, Liên Tinh U Oán, Khoáng

Mạch

Chương 252: Đột Phá Thiên Thần Cảnh, Liên Tinh U Oán, Khoáng Mạch (2)

Chương 253: Khởi Hành Tiến Về, Dòng Dõi Của Vô Thượng Tổ Hoàng, Hoàng Lạc

Chương 254: Hắc Tử Tinh Khoáng, Bán Đại Thánh Thái âm Thần Thể, Hư Hư Thực Thực Côn Bằng

Chương 255: Hắc Tử Tinh Khoáng, Bán Đại Thánh Thái âm Thần Thể, Hư Hư Thực Thực Côn Bằng (2)

Chương 256: Thân Phận Nữ Tử, Ứng Với Sáo Lộ Huyền Huyễn Thiên Mệnh

Chương 257: Đóa Hoa Tương Tự, Cố Vô Song, Côn Bằng Phù Cốt

Chương 258: Đóa Hoa Tương Tự, Cố Vô Song, Côn Bằng Phù Cốt (2)

Chương 259: Đầy Tinh Chi Dạ, Hạ Nhập Quáng Tinh, Tuế Nguyệt Tiên Kim Sinh Ra Ý Chí

Chương 260: Đầy Tinh Chi Dạ, Hạ Nhập Quáng Tinh, Tuế Nguyệt Tiên Kim Sinh Ra Ý Chí (2)

Chương 261: Tuế Nguyệt Chi Lực Cường Hoành, Họa Thủy Đông Dẫn, Cô Đọng Tại Chỗ

Chương 262: Hoàng Lạc Không Cam Lòng, Trong Tính Toán, Nhục Thân Chi Lực Điên Cuồng Tăng Lên

Chương 263: Hoàng Lạc Không Cam Lòng, Trong Tính Toán, Nhục Thân Chi Lực Điên Cuồng Tăng Lên (2)

Chương 264: Một Quyền Có Thể Nát Sao Trời, Làm Áo Cưới Cho Người Khác, Tiên Linh Diệu Căn

Chương 265: Một Quyền Có Thể Nát Sao Trời, Làm Áo Cưới Cho Người Khác, Tiên Linh Diệu Căn (2)

Chương 266: Đằng Thụ Quỷ Dị, Hư Ảnh Vô Thượng Thiên Tôn, Hoàng Lạc Tức Giận

Chương 267: Ngậm Bồ Hòn, Thi Triển Chân Hoàng Bảo Thuật, Dĩ Giả Loạn Chân

Chương 268: Ngậm Bồ Hòn, Thi Triển Chân Hoàng Bảo Thuật, Dĩ Giả Loạn Chân (2)

Chương 269: Cách Nhìn Của Tiên Vực Về Cố Trường Sinh, Trương Trì Có Đạo, Hôm Nay Luận Đệ Nhất Pháp

Chương 270: Đầu Tiên Cần Phải Gánh Chịu Nhân Quả, Hư Hoàng, âm Dương Đạo Kiếm Đồ

Chương 271: Vũ Hóa Đạo Vực, Đằng Xuyên Nhập Hải, Tiến Đến Phó Ước

Chương 272: Vũ Hóa Đạo Vực, Đằng Xuyên Nhập Hải, Tiến Đến Phó Ước (2)

Chương 273: Giáng Lâm Vũ Hóa Tinh Vực, Mưu Đồ Của Truyền Nhân Hoàng Tộc Thái Cổ, Kinh Động Bốn Phương Tám Hướng

Chương 274: Giáng Lâm Vũ Hóa Tinh Vực, Mưu Đồ Của Truyền Nhân Hoàng (2)

Chương 275: Tam Đại Tiên Triều, Minh Không Nữ Đế, Diệp Minh Nguyệt Kinh Hỉ

Chương 276: Thời Gian Đúng Là Trùng Hợp, Trà Lâu Gặp Lại, Tâm Tư Nhỏ Của Ma Nữ

Chương 277: Thời Gian Đúng Là Trùng Hợp, Trà Lâu Gặp Lại, Tâm Tư Nhỏ Của Ma Nữ (2)

Chương 278: Ngươi Cần Gì Phải Ăn Dấm, Ma Nữ Xù Lông, Nhập Tiên Thành

Chương 279: Cố Huynh Không Phải Người Ngươi Có Thể So Sánh, Cổ Đế Tử Hiện Thân, Thực Lực Khiếp Sợ

Chương 280: Cố Huynh Không Phải Người Ngươi Có Thể So Sánh, Cổ Đế Tử Hiện Thân, Thực Lực Khiếp Sợ (2)

Chương 281: Hoàng Lạc Không Thể Tin Được, Giao Thủ, Hô Phong Thần Thông Phá Trấn Hoàng Thủ

Chương 282: Nhục Thân Kinh Khủng Khiến Người Ta Tuyệt Vọng, Nghiền Ép Vô Địch

Chương 283: Nhục Thân Kinh Khủng Khiến Người Ta Tuyệt Vọng, Nghiền Ép Vô Địch (2)

Chương 284: Một Thức Trấn Thiên Kiêu, Một Người Thành Đế, Vạn Đạo Giai Không

Chương 285: Hoàng Lạc Tuyệt Vọng, Thân Ảnh Đại Đế Hiện, Đã Từng Vô Địch Đương Thời

Chương 286: Hoàng Lạc Tuyệt Vọng, Thân Ảnh Đại Đế Hiện, Đã Từng Vô Địch Đương Thời (2)

Chương 287: Đế Không Thể Nhục, Vậy Thì Chết, Ba Mươi Bảy Tổ Cố Gia

Chương 288: Ba Mươi Bảy Tổ Vô Địch, Kinh Hãi Muốn Tuyệt, Bán Chân Tiên Cảnh?

Chương 289: Ba Mươi Bảy Tổ Vô Địch, Kinh Hãi Muốn Tuyệt, Bán Chân Tiên Cảnh? (2)

Chương 290: Ba Bộ Chúng Chưởng Luân Cảnh Quỳ Xuống Cầu Tình, Thừa Cơ Bình Vạn Hoàng Sào

Chương 291: Tồn Tại Cổ Lão Gần Tiên Nhất, Nội Tình Cố gia, Đám Chí Cường Chấn Kinh

Chương 292: Tồn Tại Cổ Lão Gần Tiên Nhất, Nội Tình Cố gia, Đám Chí Cường Chấn Kinh (2)

Chương 242: Lời Đồn Cổ Lão Có Lẽ Là Thật, Hoàng Cầu Tiên Kinh Dị, Không Dám Nghĩ Lại

Chương 294: Yến Hội Sinh Nhật Bắt Đầu, Tâm Tư Của Ma Nữ Và Diệp Minh Nguyệt

Chương 295: Vô Thượng Cổ Đế Thiên Công, Thân Phụ Cổ Đế Thân, Minh Nguyệt Hiến Ca

Chương 296: Vô Thượng Cổ Đế Thiên Công, Thân Phụ Cổ Đế Thân, Minh Nguyệt Hiến Ca (2)

Chương 297: Đàn Sáo Hợp Minh, Hai Nữ Hiến Khúc, Thiên Kiêu Trẻ Tuổi Tặng Lễ

Chương 298: Đàn Sáo Hợp Minh, Hai Nữ Hiến Khúc, Thiên Kiêu Trẻ Tuổi Tặng Lễ (2)

Chương 299: Diệp Minh Nguyệt Tự Chém, Phế Vật Mới Lựa Chọn, Cố Trường Sinh Trả Lời

Chương 300: Đế lộ Sắp Mở, Chư Vị Chôn Xương, Thay Đổi Dung Mạo Chi Pháp

Chương 301: Đế lộ Sắp Mở, Chư Vị Chôn Xương, Thay Đổi Dung Mạo Chi Pháp (2)

Chương 302: Trở Về Gia Tộc, Nhan Minh Tiên Vương Chuyển Thế, Lão Tổ Vũ Hóa Tiên Triều Kinh Hãi

Chương 303: Gia Yến, Hóa Tiên Trì Xuất Thế, Mười Ba Vị Đại Đế Của Cố Gia Tiến Đến

Chương 304: Gia Yến, Hóa Tiên Trì Xuất Thế, Mười Ba Vị Đại Đế Của Cố Gia Tiến Đến (2)

Chương 305: Đế Vẫn Thiên Thảm Thiết, Ba Ngàn Đạo Vực Oanh Động, Cố gia Cường Thế Bá Đạo

Chương 306: Hóa Tiên Trì Bí Ẩn, Ngoại Kiếp Chi Địa, Nguyên Thần Bán Thánh Cảnh

Chương 307: Hóa Tiên Trì Bí Ẩn, Ngoại Kiếp Chi Địa, Nguyên Thần Bán Thánh Cảnh (2)

Chương 308: Hai Mươi Sáu Khối Tiên Nguyên, Tu Ra Tiên Khí, Khai Sáng Một Khơi Dòng

Chương 309: Đại Đạo Chi Hoa, Vô Thượng Tạo Hóa, Thánh Nhân Kiếp Kinh Khủng

Chương 310: Đại Đạo Chi Hoa, Vô Thượng Tạo Hóa, Thánh Nhân Kiếp Kinh Khủng (2)

Chương 311: Điên Cuồng Tăng Lên, Bất Hủ Thần Cửu Sắc Lưu Ly, Hỗn Nguyên Kiếp Diệt Tạo Hóa Thân

Chương 312: Điên Cuồng Tăng Lên, Bất Hủ Thần Cửu Sắc Lưu Ly, Hỗn Nguyên Kiếp Diệt Tạo Hóa Thân (2)

Chương 313: Kết Quả Hậu Tích Bạc Phát, Tin Tức Bên Ngoài, Thanh Huyền Đạo Chủ Tọa Hóa

Chương 314: Thanh Huyền Đạo Trường Chi Họa, Bốn Bề Là Địch, Khởi Hành Tiến Đến

Chương 315: Phá Vực Mà Đến, Thiên Địa Mênh Mông Cuồn Cuộn, Bàn Tay Diệt Chuẩn Chí Tôn

Chương 316: Phá Vực Mà Đến, Thiên Địa Mênh Mông Cuồn Cuộn, Bàn Tay Diệt Chuẩn Chí Tôn (2)

Chương 317: Trấn Thiên Thần Tông Động Đến Tùy Tùng Của Cố Mỗ, Đúng Là To Gan

Chương 318: Trấn Thiên Thần Tông Động Đến Tùy Tùng Của Cố Mỗ, Đúng Là To Gan

Chương 319: Chí Cường Một Trận Chiến, Đồ Chí Tôn Chứng Nhận Con Đường Phía Trước

Chương 320: Chí Cường Một Trận Chiến, Đồ Chí Tôn Chứng Nhận Con Đường Phía Trước (2)

Chương 321: Động Đất, Theo Ta Đánh Tới, Trấn Thiên Thần Tông Hoảng Sợ

Chương 322: Thanh Huyền Ngọc Như Ý, Thanh Huyền Cổ Tinh Chi Kiếp, Trên Dưới Một Lòng

Chương 323: Thanh Huyền Ngọc Như Ý, Thanh Huyền Cổ Tinh Chi Kiếp, Trên Dưới Một Lòng (2)

Chương 324: Chuẩn Đế Chiến, Máu Chảy Ngập Trời, Thi Cốt Đống Núi

Chương 325: Giáng Lâm, Chỉ Qua Quyết Chém Chí Tôn

Chương 326: Một Kích Kinh Khủng Của Chiến Thuyền Thiên Thương, Một Chưởng Một Cước Trấn Chí Tôn

Chương 327: Một Kích Kinh Khủng Của Chiến Thuyền Thiên Thương, Một Chưởng Một Cước Trấn Chí Tôn (2)

Chương 328: Hi Vọng Cuối Cùng Của Thanh Huyền Đạo Trường, Các Chí Tôn Choáng Váng Và Hãi Nhiên

Chương 329: Chiến Lực Kinh Khủng, Giết Chí Tôn Như Giết Chó

Chương 330: Chiến Lực Kinh Khủng, Giết Chí Tôn Như Giết Chó (2)

Chương 331: Vô Địch Chi Thân, Giết Tới Chí Tôn Sợ Hãi Im Lặng, Chỉ Qua Pháp Chỉ Lên

Chương 332: Chỉ Qua Pháp Chỉ Trấn Bát Hoang, Chuẩn Đế Sợ Hãi Biến Sắc

Chương 333: Chỉ Qua Pháp Chỉ Trấn Bát Hoang, Chuẩn Đế Sợ Hãi Biến Sắc (2)

Chương 334: Lực Chấn Nhiếp Kinh Khủng, Nguyện Vì Chư Vị Chuẩn Đế Hạ Táng

Chương 335: Ngày Khác Cố Mỗ Thành Đế, Chắc Chắn Sẽ Trấn Sơn Hải Các Ngươi, Chuẩn Đế Vẫn Lạc

Chương 336: Ngày Khác Cố Mỗ Thành Đế, Chắc Chắn Sẽ Trấn Sơn Hải Các Ngươi, Chuẩn Đế Vẫn Lạc (2)

Chương 337: Ngày Khác Nhân Quả Cứ Việc Gia Thân, Chân Tổ Của Nguyên Thủy Hồ Hiện, Trường Sinh Chiến Lên

Chương 338: Ngày Khác Nhân Quả Cứ Việc Gia Thân, Chân Tổ Của Nguyên Thủy Hồ Hiện, Trường Sinh Chiến Lên (2)

Chương 339: Tiên Vực Oanh Động, Các Phương Đạo Thống Tuyên Chiến, Tay Không Đón Tiên Vương Khí

Chương 340: Tiên Vực Oanh Động, Các Phương Đạo Thống Tuyên Chiến, Tay Không Đón Tiên Vương Khí (2)

Chương 341: Trường Sinh Chiến Bắt Đầu, Tất Cả Ba Ngàn Đạo Vực Đều Sôi Trào

Chương 342: Tiên Vương Nguyên Thủy Hồ, Bất Tử Hồ Liên Thủ, Bắt Nạt Cố Gia Ta Không Vương, Bị Sợ Choáng Váng

Chương 343: Tiên Vương Nguyên Thủy Hồ, Bất Tử Hồ Liên Thủ, Bắt Nạt Cố Gia Ta Không Vương, Bị Sợ Choáng Váng (2)

Chương 344: Tiên Vực Sôi Trào, Dùng Tiên Vương Thân Của Các Ngươi, Đúc Thành Thế Huy Hoàng Của Cố Gia Ta

Chương 345: Các Phương Giao Phong, Đại Chiến Kinh Thế, Trong Vòng Trăm Năm Thành Đế

Chương 346: Các Phương Giao Phong, Đại Chiến Kinh Thế, Trong Vòng Trăm Năm Thành Đế (2)

Chương 347: Tiên Vương Cuối Cùng Vẫn, Không Chết, Nguyên Thủy Thương

Chương 348: Máu Chảy Thành Sông, Thi Cốt Chất Đống, Trận Chiến Tại Cửu Tiêu Kiếm Các

Chương 349: Máu Chảy Thành Sông, Thi Cốt Chất Đống, Trận Chiến Tại Cửu Tiêu Kiếm Các (2)

Chương 350: Sát Sinh Kiếm Thạch, Kiếm Gãy Đại La Biến Hóa, Một Chưởng Hủy Diệt Bất Tử Hồ

Chương 351: Trận Chiến Này Có Thu Hoạch Phong Phú, Đệ Nhất Pháp Thức Thứ Nhất, Hoàn Vũ Chung Cực

Chương 352: Trận Chiến Này Có Thu Hoạch Phong Phú, Đệ Nhất Pháp Thức Thứ Nhất, Hoàn Vũ Chung Cực (2)

Chương 353: Đế Ấn Nói, Lễ Thành Nhân Ba Tháng Sau, Rộng Mời Ba Ngàn Đạo Vực

Chương 354: Mở Tiệc Chiên Đãi Đơn Giản Bá Đạo, Các Phương Đến Bái

Chương 355: Hiển Lộ Nội Tình, Độ Kiếp Như Thế, Chúng Tân Rung Động

Chương 356: Hiển Lộ Nội Tình, Độ Kiếp Như Thế, Chúng Tân Rung Động (2)

Chương 357: Trường Sinh Tần Gia, Thiên Nữ Tần Gia, Không Gian Thần Thông

Chương 358: Tần Khanh Khanh Đắc Ý, Nghịch Ngợm, Trấn Áp Hầm Cầu Một Vạn Năm

Chương 359: Mới Là Nội Tình, Các Phương Hiện Thân, Thập Đại Danh Sách Không Kém Ai

Chương 360: Mới Là Nội Tình, Các Phương Hiện Thân, Thập Đại Danh Sách Không Kém Ai (2)

Chương 361: Sáng Tạo Sinh Linh, Càn Huyền Đại Đạo, Tu Ra Đạo Tiên Khí Thứ Tư

Chương 362: Thôi Diễn, Hỗn Nguyên Kiếp Diệt Tạo Hóa Kim Thân Giai Đoạn Đại Thành Kinh Khủng

Chương 363: Tô Tiểu Huyên Bị Nhốt Tại Cấm Khu Sinh Mệnh, Muốn Động Thân, Cửu U Táng Thổ

Chương 364: Tô Tiểu Huyên Bị Nhốt Tại Cấm Khu Sinh Mệnh, Muốn Động Thân, Cửu U Táng Thổ (2)

Chương 365: Lưu Phỉ Tại Cấm Khu Sinh Mệnh, Chí Tôn Cảnh Đỉnh Phong Chân Chính, Nghe Đồn Không Giả

Chương 366: Lưu Phỉ Tại Cấm Khu Sinh Mệnh, Chí Tôn Cảnh Đỉnh Phong Chân Chính, Nghe Đồn Không Giả (2)

Chương 367: Ba Ngàn Đạo Vực Chấn Động, Thần Tử Nhập Cửu U Táng Thổ

Chương 368: Cửu U Chi Niệm Quỷ Dị, Khu Vực Hắc Phong, Đế Thi Đang Nằm

Chương 369: Cửu U Chi Niệm Quỷ Dị, Khu Vực Hắc Phong, Đế Thi Đang Nằm (2)

Chương 370: Sinh Linh Bên Trong Cửu U Táng Thổ, Bát Đại Châu, Dạy Hắn Nhận Rõ Hiện Thực

Chương 391: Một Châu Ít Nhất Có Một Vương, Nội Tình Táng Thổ, Bạch Cốt Tiên Vương

Chương 372: Một Châu Ít Nhất Có Một Vương, Nội Tình Táng Thổ, Bạch Cốt Tiên Vương (2)

Chương 373: Sinh Ra Ra Một Đạo Táng Khí, Thiên Kiêu Mạnh Nhất Đồ gia, Đồ Tiên

Chương 374: Sinh Ra Ra Một Đạo Táng Khí, Thiên Kiêu Mạnh Nhất Đồ gia, Đồ Tiên (2)

Chương 375: Tộc Ngân Huyết Thiên Long, Trưởng Thành Có Thể Chém Giết Tiên Vương, Còn Thiếu Thứ Thay Đi Bộ

Chương 376: Một Vụ Cá Cược, Hai Đạo Táng Khí Át Chủ Bài, Rung Động Tại Chỗ

Chương 377: Một Vụ Cá Cược, Hai Đạo Táng Khí Át Chủ Bài, Rung Động Tại Chỗ (2)

Chương 378: Đồ Tiên Thản Nhiên, Có Chơi Có Chịu, Cửu Sắc Phiến Chi Uy

Chương 379: Đồ Tiên Thản Nhiên, Có Chơi Có Chịu, Cửu Sắc Phiến Chi Uy (2)

Chương 380: Cửu U Táng Thổ Rung Động, Quét Sạch Bốn Phương Tám Hướng, Lai Lịch Lớn Kinh Thiên Không Thể Dòm

Chương 381: Cửu U Táng Thổ Rung Động, Quét Sạch Bốn Phương Tám Hướng, Lai Lịch Lớn Kinh Thiên Không Thể Dòm (2)

Chương 382: Luân Hồi Yến Sớm Cử Hành, Tồn Tại Trẻ Tuổi Của Tất Cả Các Châu Còn Lại, Tô Huyên Vương

Chương 383: Phong Vân Động, Thánh Sơn Chuyển Đi, Khinh Động Bốn Phương Tám Hướng

Chương 384: Phong Vân Động, Thánh Sơn Chuyển Đi, Khinh Động Bốn Phương Tám Hướng (2)

Chương 385: Đồ Tiên Cường Thế, Xông Thánh Sơn, Tứ Phương Hãi Nhiên

Chương 386: Thực Lực Chân Thật? Và Tiến Lên, Lấy Một Địch Bảy

Chương 387: Thực Lực Chân Thật? Và Tiến Lên, Lấy Một Địch Bảy (2)

Chương 388: Liệt Thiên Cổ Thú, Có Thể Đọ Sức Chân Long, Không Đâu Địch Nổi

Chương 389: Liệt Thiên Cổ Thú, Có Thể Đọ Sức Chân Long, Không Đâu Địch Nổi (2)

Chương 390: Từ Ngoại Giới Đến Quét Ngang Thời Đại Này, Dị Tượng Hỗn Độn Chủng Thanh Liên Chi Uy

Chương 391: Đánh Đến Không Phục Cũng Không Được, Cây Cổ Trà Luân Hồi, Trà Yến Bắt Đầu

Chương 392: Đánh Đến Không Phục Cũng Không Được, Cây Cổ Trà Luân Hồi, Trà Yến Bắt Đầu (2)

Chương 393: Liên Tục Vào Trong Bụng, Luân Hồi Cổ Trà Tạo Hóa, Thực Lực Tăng Nhiều

Chương 394: Thế Gian Này Không Người Dám Chặn Đồ Của Cố Gia Ta Cố, Chém Ngươi Cũng Là Lãng Phí

Chương 395: Thế Gian Này Không Người Dám Chặn Đồ Của Cố Gia Ta Cố, Chém Ngươi Cũng Là Lãng Phí (2)

Chương 396: Rung Động Đến Run Lên, Thái Độ Của Bạch Cốt

Vương, Rốt Cuộc Có Thân Phận Gì

Chương 397: Rung Động Đến Run Lên, Thái Độ Của Bạch Cốt Vương, Rốt Cuộc Có Thân Phận Gì (2)

Chương 398: Tiên Vương Thiệp Mời Vượt Thiên Mà Đến, Thất Vương Mời, Rung Động Cửu U Táng Thổ

Chương 399: Thế Giới Pháp, Tu Thành Đạo Tiên Khí Thứ Năm, Tô Huyên Vương Hung Danh Quá Thịnh

Chương 400

Chương 401: Ba Đạo Luân Hồi Ấn, Chuẩn Chí Tôn Cảnh, Tô Huyên Vương Bế Quan

Chương 402: Cố Trường Sinh Hỏi Thăm, Nên Gọi Ngươi Là Tô Tiểu Huyên, Hay Là Tô Huyên Vương

Chương 403: Cố Trường Sinh Hỏi Thăm, Nên Gọi Ngươi Là Tô Tiểu Huyên, Hay Là Tô Huyên Vương (2)

Chương 404: Tô Huyên Vương Lựa Chọn, Tiên Vương Đạo Quả Vỡ Vụn, Lão Bà Áo Đen Ẩn Núp

Chương 405: Đối Mặt Chân Tiên Đỉnh Cao, Sáu Tiên Thoát Khốn

Chương 406: Đối Mặt Chân Tiên Đỉnh Cao, Sáu Tiên Thoát Khốn (2)

Chương 407: Kiếm Gỗ Đen Như Mực Chém Chân Tiên, Ngoan Nhân Trảm Đạo Quả

Chương 408: Kiếm Gỗ Đen Như Mực Chém Chân Tiên, Ngoan Nhân Trảm Đạo Quả (2)

Chương 409: Một Phần Trăm Tiên Vương Đạo Quả, Táng Sinh Kiếm Điển, Chuyện Chỗ Này

Chương 410: Một Trận Động Đất, Ngự Thiên Long Mà Về, Đón Thiên Kiếp

Chương 411: Một Trận Động Đất, Ngự Thiên Long Mà Về, Đón Thiên Kiếp (2)

Chương 412: Đại Đạo Mênh Mông, Duy Hắn Một Người Độc Hành Đi Xa, Về Tộc

Chương 413: Phong Vân Hội Tụ Bắc Minh Đạo Vực, Quỷ Dị Cửa Ra Vào “Cung nghênh Thần Tử về tộc!”

Chương 414: Phong Vân Hội Tụ Bắc Minh Đạo Vực, Quỷ Dị Cửa Ra Vào (2)

Chương 415: Ra Biển, Thủy Tộc Chặn Đường, Tỷ Đệ Thác Thiên Gia Tộc

Chương 416: Ra Biển, Thủy Tộc Chặn Đường, Tỷ Đệ Thác Thiên Gia Tộc (2)

Chương 417: Trận Văn Viễn Cổ Bao Phủ, Tam Thái Tử Thủy Long Cung Bắc Minh

Chương 418: Uy Thế Ngập Trời, Hỗn Độn Chi Ý Kinh Khủng, Một Kiếm Chém

Chương 419: Uy Thế Ngập Trời, Hỗn Độn Chi Ý Kinh Khủng, Một Kiếm Chém

Chương 420: Vô Địch Thiên Kiêu Từng Và Bậc Cha Chú Tranh Phong, Đón Một Kiếm Không Chết Đủ Để Tự Ngạo

Chương 421: Vô Địch Thiên Kiêu Từng Và Bậc Cha Chú Tranh Phong, Đón Một Kiếm Không Chết Đủ Để Tự Ngạo (2)

Chương 422: Chém Giết Tuyệt Địa, Tiến Vào Di tích Tiên Cổ

Chương 423: Chém Giết Tuyệt Địa, Tiến Vào Di tích Tiên Cổ (2)

Chương 424: Thổ Dân Trong Di Tích Tiên Cổ, Tu Sĩ Hạ Giới?

Chương 425: Thổ Dân Trong Di Tích Tiên Cổ, Tu Sĩ Hạ Giới? (2)

Chương 426: Xâm Nhập Di Tích, Thần Linh Mộc, Một Kiếm Cường Thế Chém Giết

Chương 427: Xâm Nhập Di Tích, Thần Linh Mộc, Một Kiếm Cường Thế Chém Giết (2)

Chương 428: Cường Thế Như Vậy, Người Bước Vào Phạm Vi Vạn Dặm, Chết

Chương 429: Tu Sĩ Càn Nguyên Đại Thế Giới Kinh Sợ, Đại Thiên Tôn Hiện Thân

Chương 430: Chí Cường Một Trận Chiến, Thực Lực Kinh Khủng Của Cố Trường Sinh

Chương 431: Chí Cường Một Trận Chiến, Thực Lực Kinh Khủng Của Cố Trường Sinh (2)

Chương 432: Bản Nguyên Tiên Thiên Thần Linh, Trợ Giúp Cố Minh Hoàng

Chương 433: Bản Nguyên Tiên Thiên Thần Linh, Trợ Giúp Cố Minh Hoàng (2)

Chương 434: Di Tích Dị Thường, Cố Trường Sinh Dị Sắc, Thiên Kiêu Hai Phương Tranh Phong

Chương 435: Thiên Kiêu Các Phương Hội Tụ, Côn Bằng Tử, Chuẩn Tiên Đế Ngộ Đạo

Chương 436: Thiên Kiêu Các Phương Hội Tụ, Côn Bằng Tử, Chuẩn Tiên Đế Ngộ Đạo (2)

Chương 437: Lời Nói Của Cố Lâm Trần, Dị Thường, Khí Tức Của Côn Bằng Tử Và Loại Với Táng Sinh Địa

Chương 438: Trận Vực Áp Chế, Tất Cả Đều Là Thánh Nhân Cảnh, Chém Giết Sinh Tử

Chương 439: Trận Vực Áp Chế, Tất Cả Đều Là Thánh Nhân Cảnh, Chém Giết Sinh Tử (2)

Chương 440: Không Người Dám Và Đường, Di Tích Đóng Lại, Dị Biến Kinh Thiên

Chương 441: Không Người Dám Và Đường, Di Tích Đóng Lại, Dị Biến Kinh Thiên (2)

Chương 442: Di Tích Vỡ Tan, Cản Đường Trên Bậc Đá Xanh, Chỉ Là Mồi Nhử?

Chương 433: Và Cảnh Giao Thủ, Thân Tử Tử Của Chuẩn Tiên Đế Cường Hoành Kinh Khủng

Chương 444: Và Cảnh Giao Thủ, Thân Tử Tử Của Chuẩn Tiên Đế Cường Hoành Kinh Khủng (2)

Chương 445: Che Đậy Chư Thiên, Mục Đích, Cùng cảnh Ai Địch Được Một Chưởng Của Ta

Chương 446: Lấy Chúng Sinh Thiêu Đốt Tế Văn, Cửu Thế Bất Tử Dược, Muốn Phục Sinh Côn Bằng

Chương 447: Lấy Chúng Sinh Thiêu Đốt Tế Văn, Cửu Thế Bất Tử Dược, Muốn Phục Sinh Côn Bằng (2)

Chương 448: Chuẩn Tiên Đế Quấn Vải Liệm, Thời Khắc Tuyệt Cảnh, Đế Lộ Hiển Hiện

Chương 449: Côn Bằng Cái Thế, Đế Lộ Đoạn Ở Đây, Người Tiếp Dẫn

Chương 450: Côn Bằng Cái Thế, Đế Lộ Đoạn Ở Đây, Người Tiếp Dẫn (2)

Chương 451: Thiên Kiêu Như Sao Sáng Chói, Đế Lộ Có Người Nào Không Biết Quân

Chương 452: Hồng Mông Ấn Thức Tỉnh, Tương Phản Mà Đi, Tận Hóa Bột Mịn

Chương 453: Hồng Mông Ấn Thức Tỉnh, Tương Phản Mà Đi, Tận Hóa Bột Mịn (2)

Chương 454: Năng Lượng Ánh Sáng, Tái Tạo Thân Thể, Một Trận Đại Tạo Hóa

Chương 455: Tế Bào Thuế Biến, Không Gian Hư Vô Cô Quạnh, Phiêu Đãng

Chương 456: Ba Năm Một Cái Búng Tay, Chỗ Sâu Trong Tinh Không, Thai Kén Kinh Thiên

Chương 457: Ba Năm Một Cái Búng Tay, Chỗ Sâu Trong Tinh Không, Thai Kén Kinh Thiên (2)

Chương 458: Mấy Vị Đại Thiên Tôn Kinh Hỉ, Trên Trời Rơi Xuống Tuyệt Thế Thuốc Bổ

Chương 459: Dị Tượng Rung Trời, Oanh Động Thành Thứ Ba Mươi, Thiên Kiêu Trên Bảng Chuẩn Đế

Chương 460: Các Phương Chạy Đến, Thanh Thế Kinh Thiên, Dòng Dõi Của Đại Hung Côn Bằng

Chương 461: Thánh Đà Cường Đại, Chấn Chuẩn Đế, Tuyệt Thế Thuốc Bổ Sống

Chương 462: Một Hít Một Thở Như Sơn Hải, Cường Thế Chém Giết

Chương 463: Nhục Thân Siêu Việt Chuẩn Đế, Một Quyền Trấn Thiên Kiêu

Chương 464: Nhục Thân Siêu Việt Chuẩn Đế, Một Quyền Trấn Thiên Kiêu (2)

Chương 465: Tin Tức Truyền Ra, Đế Lộ Oanh Động, Tu Vi Điên Cuồng Đột Phá

Chương 466: Tên Là

Chương 467: Tên Là (2)

Chương 468: Mảnh Vỡ Chiến Trường Chuẩn Dế, Nổi Danh Trên Bảng Chuẩn Đế, Diêm Gia Bốn Kỵ Kiệt Ngạo Bất Tuần

Chương 469: Uy Thế Vô Địch Của Cố Trường Sinh, Liên Tiếp Giết Bốn Chuẩn Đế Diêm Gia

Chương 470: Uy Thế Vô Địch Của Cố Trường Sinh, Liên Tiếp Giết Bốn Chuẩn Đế Diêm Gia (2)

Chương 471: Thân Phận, Đám Người Rung Động, Và Cảnh Khó Tìm Thấy Người Địch Lại Một Chưởng

Chương 472: Đạo Tiên Khí Thứ Bảy, Thứ Tám Hiển Hóa, Thiên Tư Siêu Việt Tiên Đế, Ước Chiến Vạn Chúng Chú Mục

Chương 473: Thức Thứ Hai Của Đệ Nhất Pháp, Vạn Đạo Lò Luyện, Khởi Hành Tiến Về, Thành Thứ Bốn Mươi Trong Tinh Không

Chương 474: Thức Thứ Hai Của Đệ Nhất Pháp, Vạn Đạo Lò Luyện, Khởi Hành Tiến Về, Thành Thứ Bốn Mươi Trong Tinh Không (2)

Chương 475: Giáng Lâm Đài Sinh Tử Vạn Chúng Chú Mục, Cố Gia Cố Trường Sinh

Chương 476: Một Trận Chiến Các Cường Giả, Tiên Thiên Đứng Ở Bất Bại, Tay Không Đón Đế Khí

Chương 477: Thực Lực Kinh Khủng, Là Huynh Đệ Nên Chỉnh Tề Đầy Đủ, Không Chỗ Vô Địch

Chương 478: Các Phương Rung Động, Và Thế Hệ Không Nhìn Thấy Một Tia Hi Vọng, Đường Đi Sát Cơ

Chương 479: Các Phương Rung Động, Và Thế Hệ Không Nhìn Thấy Một Tia Hi Vọng, Đường Đi Sát Cơ (2)

Chương 480: Thôn Tiên Phệ Ma Thể, Lạc Ấn Thực Lực Đế Cấp, Nhân Vật Kinh Khủng Tại Chỗ Sâu Trong Nguyên Thủy Chi Thành

Chương 481: Hỗn Độn Thể Trời Sinh Không Tì Vết, Con Đường Tiến Hóa Chung Cực Nhưng Sau Này Có Thiếu Sót

Chương 482: Một Quyền Đánh Nát, Vạn Đạo Giai Không, Đế Lộ Lại Nhấc Lên Sóng To Gió Lớn

Chương 483: Tiếp Tục Lên Đường, Dự Định Của Đồ Tiên, Tu Vi Lần Nữa Đột Phá

Chương 484: Thành Một Trăm, Tập Luyện Mạnh Nhất Chi Địa, Lấy Ra Luyện Khí Người Quen Biết Cũ

Chương 485: Đàn Sói Săn Rồng, Hay Là Bầy Sư Tử Vồ Hổ, Vào Thành

Chương 486: Thứ Chín, Mười Đạo Tiên Khí Thôi Diễn, Cuồn Cuộn Sóng Ngầm, Nơi Thí Luyện Cuối Cùng

Chương 487 - Một quyền đánh nát, ngăn chặn đường hầm truyền tống, ai mới là thợ săn (3)

Chương 488 - Thần mãnh vô song, sức chiến đấu cấp bậc Thiên Kiêu Cấm Kỵ, có thể tuỳ tiện tàn sát Đế

Chương 489 - Thần mãnh vô song, sức chiến đấu cấp bậc Thiên Kiêu Cấm Kỵ, có thể tuỳ tiện tàn sát Đế (2)

Chương 490 - Đế bảng sắp mở, Đại La Đoạn Kiếm lại xảy ra biến đổi, chỗ khủng bố của lĩnh vực Cấm Kỵ (1)

Chương 491 - Cảm ngộ đại đạo nguyên thủy, dị tượng xuất hiện, đạo thứ chín tiên khí sinh ra

Chương 492 - Cảm ngộ đại đạo nguyên thủy, dị tượng xuất hiện, đạo thứ chín tiên khí sinh ra (2)

Chương 493 - Vượt vực mà đi, thế giết ba sâu nhỏ, người nào dám xưng Đế

Chương 494 - Lục Quan Xích Vương, tận hợp thành Thập Tam Khu, tại sao có tư cách xưng Đế

Chương 495 - Lục Quan Xích Vương, tận hợp thành Thập Tam Khu, tại sao có tư cách xưng Đế (2)

Chương 496 - Chiến Xích Vương, một trong những tồn tại mạnh nhất Xích Vương (1)

Chương 497 - Chiến Xích Vương, một trong những tồn tại mạnh nhất Xích Vương (2)

Chương 498 - Ước chừng tu ra sáu tiên khí, làm sao địch lại? Không ai đấu nổi (2)

Chương 499 - Đế lộ nhiều tàn khốc, thiên kiêu thành xương khô, nhân quả của Thái Thượng Tiểu Đạo Quân

Chương 500 - Đế lộ nhiều tàn khốc, thiên kiêu thành xương khô, nhân quả của Thái Thượng Tiểu Đạo Quân (2)

Chương 501 - Xích Vương thần phục, chiến phó, Nguyên Từ Tiên Quang

Chương 502 - n tình, vị công chúa cuối cùng của Thái Cổ Tiên Đình, Chuẩn Đế kiếp

Chương 503 - n tình, vị công chúa cuối cùng của Thái Cổ Tiên Đình, Chuẩn Đế kiếp (2)

Chương 504 - Bảng Đế mở, chỉ lấy mười hạng đầu, kinh khủng kiếp cuối cùng thành Chuẩn Đế (3)

Chương 505 - Chung Cực Chi thành, Tiên Giáp Bí Trụ, Thái Thượng Tiểu Đạo Quân tái hiện chặn lại

Chương 506 - Tô Nghê Thường, nữ nhi ruột của Tiên Đế, huyết mạch kinh khủng (2)

Chương 507 - Kiểm chứng luận đạo, thành toàn, nhân tình của Tô Nghê Thường (3)

Chương 508 - Trừng phạt, Đệ Nhất Pháp khuyên bảo, vật vô thượng có thể phá vào Đại Đế (4)

Chương 509 - Tái tạo thế giới bên trong, ý thức thay thế Thiên Đạo, đạo chia ba nghìn (1)

Chương 510 - Tái tạo thế giới bên trong, ý thức thay thế Thiên Đạo, đạo chia ba nghìn (2)

Chương 511 - Giới Uyên rung động, Vẫn Tiên Ma xuất quan, tất cả tồn tại Cấm Kỵ cùng hội tụ

Chương 512 - Ba nghìn Chuẩn Đế, bái kiến ngô chủ, Hỗn Độn hoá phân

Chương 513 - Ba nghìn Hỗn Độn Thần Ma hình thức ban đầu, Cố Trường Sinh sau này thôi diễn

Chương 514 - Ba nghìn Hỗn Độn Thần Ma hình thức ban đầu, Cố Trường Sinh sau này thôi diễn (2)

Chương 515 - Bảng Đế thí luyện, Cửu Đầu Vương, Chiếu Vô Thượng hiện thân (2)

Chương 516 - Chân tướng về Chung Cực Chi thành, Giới đê sắp nứt, bên ngoài Tiên Vực là mênh mông

Chương 517 - Chân tướng về Chung Cực Chi thành, Giới đê sắp nứt, bên ngoài Tiên Vực là mênh mông (2)

Chương 518 - Vị kia của Cố gia, duy nhất được ghi chép cao hơn cả Tiên Đế, đám người rung động (1)

Chương 519 - Tạo Hóa Địa, Tạo Hóa Đạo Nguyên, ai mới là Thôn Tiên Phệ Ma Thể? (2)

Chương 520 - Trật Tự Thần Liên hóa Chân Lôi, đình chiến quyết trảm chi, lại đột phá

Chương 521 - Trật Tự Thần Liên hóa Chân Lôi, đình chiến quyết trảm chi, lại đột phá (2)

Chương 522 - Bảng Đế nơi tập luyện cuối cùng, sống lưng thiên địa, Sơn Hải thành

Chương 523 - Tàn khốc, người mới trong thành, tách thành tiểu đội khác nhau

Chương 524 - Chiến công, thí luyện đã mở ra, Tô Nghê Thường giàu có rộng rãi

Chương 525 - Cố Trường Sinh động tâm, Thiên Xà bộ tộc, điểm chiến công giá trên trời (1)

Chương 526 - Cố Trường Sinh động tâm, Thiên Xà bộ tộc, điểm chiến công giá trên trời (2)

Chương 527 - Đại La Hằng Nhất chi cảnh, chia đội, tuần tra doanh

Chương 528 - Tiểu đội săn bắn, Cửu Thế Thân mà đúc Trấn Giới Đỉnh, bất diệt trải qua phương pháp thu hoạch

Chương 529 - Tiểu đội săn bắn, Cửu Thế Thân mà đúc Trấn Giới Đỉnh, bất diệt trải qua phương pháp thu hoạch (2)

Chương 530 - Thử đỉnh, lực lượng thân thể kinh khủng, một cánh tay giơ cao đỉnh rung động bát phương (4)

Chương 531 - Thần chi khôi phục, truyền pháp, nhìn không ra cực

hạn ở đâu (1)

Chương 532 - Mài giũa nhiều lần mới bất diệt, các tộc tới đón, Hôi Lão hiện thân

Chương 533 - Mài giũa nhiều lần mới bất diệt, các tộc tới đón, Hôi Lão hiện thân (2)

Chương 534 - Hôi Lão tọa trấn, chấn nhiếp Chuẩn vô thượng Dị Vực, đám người rung động (3)

Chương 535 - Ra khỏi thành, tráng sĩ rời đi, nhiệm vụ đi săn

Chương 536 - Vạn Tiên Sâm Lâm, Tán Hồn Liên, sinh linh Dị Vực xuất hiện

Chương 537 - Phát sau mà đến trước, trấn sát yêu tăng Đế cảnh, nhanh đến phản ứng không kịp

Chương 538 - Phát sau mà đến trước, trấn sát yêu tăng Đế cảnh, nhanh đến phản ứng không kịp

Chương 539 - Một tay độc chiến chúng Đế, giết khắp bát phương, huyết khí hướng vạn trượng

Chương 540 - Dị Vực sắp đặt, thân phận đi săn đảo ngược, thế cục nguy hiểm

Chương 541 - Gia Mạc Vương Tộc, dòng sông Kỳ Lân Chân

Chương 542 - Gia Mạc Vương Tộc, dòng sông Kỳ Lân Chân (2)

Chương 543 - Đại chiến hỗn loạn, mục đích của Dị Vực, dự định của Cố Trường Sinh

Chương 544 - Sinh linh Vương Tộc Dị Vực, sức chiến đấu nuốt thiên hạ, không tạo thành uy hiếp?

Chương 545 - Quét ngang vô địch, uy của Hồng Mông Ấn, đạo âm kinh thế trấn sát Chân Tiên

Chương 546 - Quét ngang vô địch, uy của Hồng Mông Ấn, đạo âm kinh thế trấn sát Chân Tiên

Chương 547 - Tên một người, không ai dám động, hư ảnh Kỳ Lân hiện

Chương 548 - Kỳ Lân hổ thẹn, vô thượng Dị Vực kinh động, nhân quả của Gia Mạc Vương

Chương 549 - Từng gặp ở đầu nguồn thời gian, tương lai ngươi mạnh đến vô địch vạn cổ, Kỳ Lân truyền pháp

Chương 550 - Quy tắc thời gian, quá khứ, hiện tại, tương lai ba thân dung hợp, Đại La hình thức ban đầu

Chương 551 - Quy tắc thời gian, quá khứ, hiện tại, tương lai ba thân dung hợp, Đại La hình thức ban đầu (2)

Chương 552 - Chiếu Vô Thượng khuyên bảo, sát kiếp kinh khủng, Gia Mạc Địch

Chương 553 - Nhiều chiến công, tràng vực hỗn loạn, cách thành đạo kém một bước

Chương 554 - Bàn tay đen không ngờ tới, U Minh Chi Hải, cửa vào Dị Vực

Chương 555 - Bàn tay đen không ngờ tới, U Minh Chi Hải, cửa vào Dị Vực (2)

Chương 556 - Lẻn vào Dị Vực, ngụy trang thân phận, U Long vương chi yến

Chương 557 - Hang ổ dưới mắt biển, mười cao thủ Chân Tiên cảnh Dị Vực, Hồng Thác Lôi

Chương 558 - Thế giới chi quang, sinh linh Dị Vực rung động, thế giới bên trong tái sinh huyền diệu

Chương 559 - Vũ trụ bên trong, hư vô sinh thế giới, đại đạo vô tình

Chương 560 - Vũ trụ bên trong, hư vô sinh thế giới, đại đạo vô tình

Chương 561 - Chuẩn Tiên Đế sắp gõ quan, Đế Tộc Dị Vực, phần tháng chi hỏi

Chương 562 - Tiên Đế bộ tộc Dị Vực, Đế cảnh vô địch, Xi Vô Thương

Chương 563 - Dự định của huynh muội Hồng Thác Vương Tộc.chiêu Cố Trường Sinh làm khách khanh?

Chương 564 - Đế Tộc cũng giết, ai phản đối ai từ chối? Kẻ dữ dằn khủng bố

Chương 565 - Đế Tộc cũng giết, ai phản đối ai từ chối? Kẻ dữ dằn khủng bố (2)

Chương 566 - Thân phận thật sự của tiền bối, Thái Thượng Tiểu Đạo Quân kinh dị

Chương 567 - Trực tiếp trấn sát, trở về Sơn Hải thành, cơn giận của Tiên Vương

Chương 568 - âm Dương Phục Thiên Thần Sát Kiếm Trận, ba nghìn Tiên Vương chưởng phân kiếm, có thể thí Tiên Đế

Chương 569 - Đường thành Đế, hỏi đạo, tất cả thiên kiêu trong kỷ nguyên này đều tránh lui

Chương 570 - Đường thành Đế, hỏi đạo, tất cả thiên kiêu trong kỷ nguyên này đều tránh lui (2)

Chương 571 - Lựa chọn của nhóm Sở Đế, Thái Hư Hoàng, thành đạo mà hiện

Chương 572 - Lên đường thành đạo, khuôn mặt quen thuộc ở Nguyên Thủy Chi Lộ, Hỗn Độn Hải

Chương 573 - Dự định phá biển, Ngũ Đế hợp lực, sẽ không quá đơn giản

Chương 574 - Đại đạo vô hình, thiên hạ chung cực, ba nghìn Hỗn Độn Thần Ma dàn kiếm trận

Chương 575 - Đại đạo vô hình, thiên hạ chung cực, ba nghìn Hỗn Độn Thần Ma dàn kiếm trận (2)

Chương 576 - Đệ Nhất Pháp khủng bố, chung cực như diệt thế, hừng hực lột xác

Chương 577 - Ta vốn không tu pháp của người xưa, cần gì phải lấy mệnh chống lại Thiên Đạo, thiên hạ rung chuyển

Chương 578 - Thành Đạo Kiếp, đại đạo luyện huyết thịt, Đế cảnh mạnh nhất từ vạn cổ đến nay

Chương 579 - Cổ chi vô thượng, không gì hơn cái này, bái kiến Trường Sinh Đại Đế

Chương 580 - Cổ chi vô thượng, không gì hơn cái này, bái kiến Trường Sinh Đại Đế (2)

Chương 581 - Sát cơ âm thầm, Đế uy mênh mông, giơ tay lên đập nát

Chương 582 - Siêu thoát cảnh giới, năm bước thôi diễn, con đường tương lai

Chương 583 - Siêu thoát cảnh giới, năm bước thôi diễn, con đường tương lai (2)

Chương 584 - Lựa chọn của hồng nhan, trên theo đến Bích Lạc, dưới xuống tận Cửu U, không ai ngăn được

Chương 585 - Cộng tôn ba nghìn Đạo Vực đến chúc, Cố gia hà thụy cộng minh

Chương 586 - Yết kiến Trường Sinh Đại Đế, ngày kế tiếp bái, lỡ sinh thời đại

Chương 587 - Yết kiến Trường Sinh Đại Đế, ngày kế tiếp bái, lỡ sinh thời đại (2)

Chương 588 - Giảng đạo nửa tháng, Đệ Nhất Pháp thức thứ ba, Vô Thuỷ Vạn Tượng

Chương 589 - Khốn cảnh của Thái Hư Thần Tộc, Chân Tiên đến đây, có chuyện cần giúp

Chương 590 - Gông xiềng bên trong huyết mạch thiên phú, họa tộc đàn, Tiên Môn bí mật

Chương 591 - Gông xiềng bên trong huyết mạch thiên phú, họa tộc đàn, Tiên Môn bí mật (2)

Chương 592 - Thái Hư Chân Giới, thân phận biến hóa, cố nhân Giang Sơ Nguyệt

Chương 593 - Bày yến tiệc mời khách, Thành Tiên Tinh trên cửu thiên

Chương 594 - Giang Sơ Nguyệt nửa đêm bái phỏng, thay đổi ký ức

Chương 595 - Giang Sơ Nguyệt nửa đêm bái phỏng, thay đổi ký ức (2)

Chương 596 - Nguyền rủa huyết mạch, Thái Sơ Chi Quang, Đại Trụ Cung

Chương 597 - Chân Tổ của Thái Hư Thần Tộc, Hư Đế, toàn tộc trên dưới nguyện phụng công tử làm chủ

Chương 598 - Nguồn gốc của Đại Trụ Cung, Giới Hải cùng Thương

Mang, Cửu U kịch biến

Chương 599 - Nguồn gốc của Đại Trụ Cung, Giới Hải cùng Thương Mang, Cửu U kịch biến (2)

Chương 600 - Cửu U tân đế sinh ra, tìm vô thượng thương nghị, Trường Sinh đi tới

Chương 601 - Lại đến Bạch Cốt Châu, cái chết của Cốt Dương, Tô Huyên Vương thành Đế mới

Chương 602 - Lại đến Bạch Cốt Châu, cái chết của Cốt Dương, Tô Huyên Vương thành Đế mới (2)

Chương 603 - Gặp lại Tô Huyên, chém nát luân hồi trước kia, pháp trong kiếp này

Chương 604 - Không dám nhận là công tử, Dị Vực bày cục, minh tu sạn đạo ám độ trần thương

Chương 605 - Luân Hồi cổ lá trà pha trà uống, Tô Huyên kiêu căng ngang ngược

Chương 606 - Luân Hồi cổ lá trà pha trà uống, Tô Huyên kiêu căng ngang ngược (2)

Chương 607 - Tô Huyên giận dữ, bản tính hung uy, rốt cuộc là ai

Chương 608 - Thiên phú Lục Đạo, tính toán không tệ, đáng tiếc tìm lộn người

Chương 609 - Thiên phú Lục Đạo, tính toán không tệ, đáng tiếc tìm lộn người (2)

Chương 610 - Lục Đạo Diệu Căn chín, vào Luân Hồi Hải, Táng Đế hoài nghi

Chương 611 - Trọn vẹn Luân Hồi Chi Đạo, bên trong vũ trụ Luân Hồi Hải hình thức ban đầu

Chương 612 - Thân thể lĩnh vực Tiên Đạo, như che trời xanh, Đế Tộc Hồng Vũ

Chương 613 - Thân thể lĩnh vực Tiên Đạo, như che trời xanh, Đế Tộc Hồng Vũ (2)

Chương 614 - Thân phận bại lộ, vạn giới run rẩy, Chuẩn Tiên Đế Cố gia hiện thế

Chương 615 - Ngũ Đế tổng hợp, cuộc chiến Chuẩn Tiên Đế, vang dội xưa và năm

Chương 616 - Cuộc chiến vạn năm, khống chế Lục Đạo Luân Hồi, sừng sững Nhân Đạo đỉnh cao

Chương 617 - Cuộc chiến vạn năm, khống chế Lục Đạo Luân Hồi, sừng sững Nhân Đạo đỉnh cao (2)

Chương 618 - Dự định xông Cửu Thiên, ý của Tô Huyên, điều kiện vào Cố gia

Chương 619 - Dự định xông Cửu Thiên, ý của Tô Huyên, điều kiện vào Cố gia (2)

Chương 620 - Một vạn năm, trước chưa có ai sau không có người, lại khó tồn tiến

Chương 621 - Lần này đi Cửu Thiên, không biết ngày về, hứa hẹn thành Tiên trở về

Chương 622 - Tinh hà bao la, rùa già cõng thuyền, nô bộc già Thần Chủ

Chương 623 - Tinh hà bao la, rùa già cõng thuyền, nô bộc già Thần Chủ (2)

Chương 624 - Thế giới bao la hùng vĩ, thiên địa thế ngoại, hồng trần cấm khu

Chương 625 - Có qua có lại, thế giới bản nguyên ngàn vạn tinh đấu, bàn tay đen sau màn

Chương 626 - Huyết mạch Cố gia, tiềm năng của Hỗn Độn Thể, từ cực hạn tuyệt đỉnh lại đánh phá

Chương 627 - Huyết mạch Cố gia, tiềm năng của Hỗn Độn Thể, từ cực hạn tuyệt đỉnh lại đánh phá (2)

Chương 628 - Siêu cấp đa nguyên vũ trụ, vĩnh hằng duy nhất, đẳng cấp Tiên Vương, pháp thân Hỗn Độn Thần Linh

Chương 629 - Sức chiến đấu Tiên Vương tuyệt đỉnh, đi tới Cửu Thiên, con đường kỳ dị

Chương 630 - Bên bờ Giới Hải, điểm kết thúc Càn Khôn, tận cùng vũ trụ

Chương 631 - Bên bờ Giới Hải, điểm kết thúc Càn Khôn, tận cùng vũ trụ (2)

Chương 632 - âm mưu thành Tiên, trong luân hồi vĩnh hằng bất hủ, Đại La Kiếm Phôi đập Tiên Môn

Chương 633 - âm mưu thành Tiên, trong luân hồi vĩnh hằng bất hủ, Đại La Kiếm Phôi đập Tiên Môn (2)

Chương 634 - Kiểm chứng và lựa chọn cuối cùng, mười đóa Tiên hoa nở rộ, chói lòa cực độ

Chương 635 - Bước vào lĩnh vực Tiên Đạo, ánh sáng thành Tiên, xuyên qua vũ trụ

Chương 636 - Tiên Môn dị biến, tử cục của bàn tay đen, gặp lại Chiếu Vô Thượng

Chương 637 - Tiên Môn dị biến, tử cục của bàn tay đen, gặp lại Chiếu Vô Thượng (2)

Chương 638 - Cá lọt lưới của bộ tộc kia, không thuộc về mảnh thời không này, bàn tay đen tái mặt

Chương 639 - Sức chiến đấu của Tiên Vương trùm, tiên thiên lạc ấn chi bảo, diệt sát

Chương 640 - Sức chiến đấu của Tiên Vương trùm, tiên thiên lạc ấn chi bảo, diệt sát

Chương 641 - Sáng Thế Thần Chi bộ tộc, chín lần Luân Hồi, vạn cổ đại tế

Chương 642 - Sáng Thế Thần Chi bộ tộc, chín lần Luân Hồi, vạn cổ đại tế (2)

Chương 643 - Tiến đến Giới Hải, Tiên Vương khó khăn, có người đang độ Thành Đạo Kiếp

Chương 644 - Hư Không Thể, rất nhiều Tiên Vương hội tụ, cuộc chiến của trùm

Chương 645 - Hư Không Thể, rất nhiều Tiên Vương hội tụ, cuộc chiến của trùm (2)

Chương 646 - Nữ tiên thân thể thành đạo, mỗi người đều có mục đích riêng phải đạt được, ra tay cướp đoạt

Chương 647 - Cử động của Cố Trường Sinh, như ngăn, vậy liền chém ngươi

Chương 648 - Cường đại, vạn kiếp bất diệt, nhân quả bất hủ Chân Tiên trảm Tiên Vương

Chương 649 - Cường đại, vạn kiếp bất diệt, nhân quả bất hủ Chân Tiên trảm Tiên Vương (2)

Chương 650 - Uy hiếp tứ phương, trùm rút đi, hiển lộ chân dung

Chương 651 - Ôn chuyện, hắn vẫn là hắn, trở về Tiên Vực, rời đi Giới Hải

Chương 652 - Ôn chuyện, hắn vẫn là hắn, trở về Tiên Vực, rời đi Giới Hải (2)

Chương 653 - Thảo mộc giai binh, Thành Tiên Lộ ngay dưới chân, thương nghị chuyện quan trọng

Chương 654 - Tại hỗn độn khai thiên, thế giới mới, cả tộc dự định

thành đạo

Chương 655 - Tại hỗn độn khai thiên, thế giới mới, cả tộc dự định thành đạo (2)

Chương 656 - Thiên địa lục trọng thiên, dự định của Sơn Hải thành, loạn lạc không ngừng

Chương 657 - Chinh chiến Dị Vực, các tộc cử binh, chôn xương ngoài ải cũng không hối hận

Chương 658 - Chinh chiến Dị Vực, các tộc cử binh, chôn xương ngoài ải cũng không hối hận (2)

Chương 659 - Mở giới đạo buông xuống, chém thám tử, Dị Vực chú ý

Chương 660 - Mở giới đạo buông xuống, chém thám tử, Dị Vực chú ý (2)

Chương 661 - Không ai sống sót, trung cuộc, Dị Vực rút quân

Chương 662 - Không ai sống sót, trung cuộc, Dị Vực rút quân (2)

Chương 663 - Nghênh đón tụ hợp, Bát Tổ già mà không kính, như thế nào để người ta lừa gạt tới tay

Chương 664 - Bày tiệc mời khách, những người đi theo ngày xưa, vô địch dưới Tiên Vương?

Chương 665 - Bày tiệc mời khách, những người đi theo ngày xưa, vô địch dưới Tiên Vương? (2)

Chương 666 - Dự định đề thăng tu vi của nhóm người Cổ Thần Mục, Dị Vực chư Vương thương nghị

Chương 667 - Dị Vực khiêu chiến, kế sách thâm hiểm, đọ sức cùng thế hệ

Chương 668 - Dị Vực khiêu chiến, kế sách thâm hiểm, đọ sức cùng thế hệ (2)

Chương 669 - Đường của Cố Trường Sinh, âm thanh vô thượng, âm Dương Phục Thiên Thần Sát Kiếm Trận cuối cùng biến hóa

Chương 670 - Dự định câu cá lớn, ngoài biên ải đánh luân phiên, Dị Vực ba mươi người

Chương 671 - Nhan Minh Tiên Vương Chuyển Thế Thân, trận đầu thắng lợi, thế cục bất lợi

Chương 672 - Nhan Minh Tiên Vương Chuyển Thế Thân, trận đầu thắng lợi, thế cục bất lợi (2)

Chương 673 - Thiết lập cục săn Tiên Vương, kết cuộc, tất cả mọi người cùng tiến lên

Chương 674 - Thiết lập cục săn Tiên Vương, kết cuộc, tất cả mọi người cùng tiến lên (2)

Chương 675 - Thu lưới, lồng giam thiên địa khóa vũ trụ, Tiên Vương Dị Vực biến sắc

Chương 676 - Thực lực chân chính, không cùng đẳng cấp, Càn Khôn bao phủ thiên hạ

Chương 677 - Thực lực chân chính, không cùng đẳng cấp, Càn Khôn bao phủ thiên hạ (2)

Chương 678 - Săn giết Tiên Vương, ba Vương bỏ mạng, trình độ khủng bố không thể địch

Chương 679 - Mưa máu ngập trời, Dị Vực chấn động, trùm trẻ tuổi nhất

Chương 680 - Giới Hải dị động, cõng lên chư thiên vạn giới, con đường sau đó

Chương 681 - Giới Hải dị động, cõng lên chư thiên vạn giới, con đường sau đó (2)

Chương 682 - Mười vạn cấm khu, mô tả thiên địa chi đạo, đạo hữu mời vào

Chương 683 - Khởi nguồn của cấm khu, Chuẩn Tiên Đế khó có thể luyện hóa, thế giới nguyên thổ

Chương 684 - Khởi nguồn của cấm khu, Chuẩn Tiên Đế khó có thể luyện hóa, thế giới nguyên thổ (2)

Chương 685 - Quấy nhiễu trước vạn cổ, trải qua sông thời gian, đi tìm lịch sử ở trong đó

Chương 686 - Quấy nhiễu trước vạn cổ, trải qua sông thời gian, đi tìm lịch sử ở trong đó (2)

Chương 687 - Chân tướng thiên địa của trước vạn cổ, xám trắng đen ba màu chẳng lành, rơi vào hắc ám

Chương 688 - Một ngày hắc ám, kỷ nguyên tận cùng, thiên địa đại biến

Chương 689 - Một ngày hắc ám, kỷ nguyên tận cùng, thiên địa đại biến (2)

Chương 690 - Đại quyết chiến cuối cùng, tám mươi vạn năm Tiên Cổ Chi Loạn, ta là ai?

Chương 691 - Dùng thân chôn cất luân hồi, trở về, bước ra một bước Đế kia

Chương 692 - Dùng thân chôn cất luân hồi, trở về, bước ra một bước Đế kia (2)

Chương 693 - Ức vạn ấn ký Luân Hồi nhớ quy nhất, hắc ám lột xác, đến gần Chuẩn Tiên Đế

Chương 694 - Thời cổ bao nhiêu chuyện, chôn xương tận ung dung, đời sau của cố nhân

Chương 695 - Thời cổ bao nhiêu chuyện, chôn xương tận ung dung, đời sau của cố nhân (2)

Chương 696 - Ta đã trở về, chân tướng Sơn Hải thành bị công phá, Chuẩn Tiên Đế dấn thân vào hắc ám

Chương 697 - Lại bình Thiên Uyên, một kiếm phá mở cửa lớn Dị Vực, bản thân bắt đầu tổng thanh trừ

Chương 698 - Lại bình Thiên Uyên, một kiếm phá mở cửa lớn Dị Vực, bản thân bắt đầu tổng thanh trừ (2)

Chương 699 - Tiên Vương như sâu kiến, lúc tàn sát con dân Tiên Vực, chưa từng nghĩ tới ngày hôm nay

Chương 700 - Đại nhân quả khó có thể chịu đựng, vô thượng sợ hãi, chiến Chuẩn Tiên Đế

Chương 701 - Đại nhân quả khó có thể chịu đựng, vô thượng sợ hãi, chiến Chuẩn Tiên Đế (2)

Chương 702 - Không sợ bất tường, vốn là từ trong hắc ám trở về, Di Đế chấn kinh

Chương 703 - Nguyên nhân Chuẩn Tiên Đế khó diệt, đạo pháp vô tình, cường thế trấn sát

Chương 704 - Nguyên nhân Chuẩn Tiên Đế khó diệt, đạo pháp vô tình, cường thế trấn sát

Chương 705 - Thần quang ba màu đáng sợ, chư thiên vạn vực khóc than, đầu nguồn hắc ám sắp buông xuống

Chương 706 - Chuẩn Tiên Đế Khí, Đạo Chung Hắc Ám Hủy Diệt, kẻ đặt chân diệt toàn tộc

Chương 707 - Chuẩn Tiên Đế Khí, Đạo Chung Hắc Ám Hủy Diệt, kẻ đặt chân diệt toàn tộc (2)

Chương 708 - Dị Vực lui bước, một kiếm cắt ngang hai giới, lực lượng tín ngưỡng của vạn vực

Chương 709 - Người có công tích lớn với chúng sinh, danh xưng Thiên Đế, lại tạo Hỗn Độn Thần Ma pháp thân

Chương 710 - Chỗ Tô Huyên, dấu vết của Ma Nữ, Diệp Minh Nguyệt, an tâm rất nhiều

Chương 711 - Chỗ Tô Huyên, dấu vết của Ma Nữ, Diệp Minh Nguyệt, an tâm rất nhiều (2)

Chương 712 - Tiếp dẫn Anh Linh, chân tướng chúng sinh vạn tộc, lần nữa lên đường

Chương 713 - Gặp lại giai nhân, Diệp Minh Nguyệt thương cảm, ta đến đón ngươi

Chương 714 - Trái tim của Tô Huyên, trùng luyện phối hợp Tiên Khí, một lỗ đen Hồng Mông

Chương 715 - Trái tim của Tô Huyên, trùng luyện phối hợp Tiên Khí, một lỗ đen Hồng Mông (2)

Chương 716 - Khắc xuống kiếm trận, Chuẩn Tiên Đế Khí công phạt vô song, nghi hoặc

Chương 717 - Tín niệm của Tiên Đình, kinh văn trong huyết mạch Tiên Đế, đại quân hắc ám buông xuống

Chương 718 - Trời không là trời, đất không là đất, cuộc tổng tẩy rửa cuối cùng bắt đầu

Chương 719 - Trời không là trời, đất không là đất, cuộc tổng tẩy rửa cuối cùng bắt đầu (2)

Chương 720 - Ta là Thiên Đế, làm trấn hắc ám, chinh chiến chúng Chuẩn Tiên Đế

Chương 721 - Một người một mình chiến với bốn Đế, trận chiến gian khổ cực độ, không có đường lui

Chương 722 - Một người một mình chiến với bốn Đế, trận chiến gian khổ cực độ, không có đường lui (2)

Chương 723 - Vang dội xưa nay chưa từng có ai, nguyên thần tối cường pháp, trọng thương

Chương 724 - Giết đến thế gian không người dám xưng địch, cảnh giới tuyệt vọng, một trận chiến này cũng không cô độc

Chương 725 - Giết đến thế gian không người dám xưng địch, cảnh giới tuyệt vọng, một trận chiến này cũng không cô độc (2)

Chương 726 - Cố gia hiện thân, Ngũ Đế đến đây, binh khí mà tiên tổ trước kia để lại

Chương 727 - Lục đỉnh bình thường không có gì lạ, Đế Khí chân chính, giết ba Đế

Chương 728 - Lục đỉnh bình thường không có gì lạ, Đế Khí chân chính, giết ba Đế

Chương 729 - Vang dội từ xưa đến nay không có ai, kinh động vũ trụ có ai địch lại?

Chương 730 - Đầu nguồn hắc ám Dị Vực, giao ước năm xưa của tổ tiên, làm Thiên Đế, không nên sợ

Chương 731 - Thiên địa chính là lồng giam, máu của nhân vật mạnh mẽ nhất sau khi chết

Chương 732 - Thiên địa chính là lồng giam, máu của nhân vật mạnh mẽ nhất sau khi chết

Chương 733 - Thời cơ siêu thoát, cái gọi là chân tướng, Tiên Vực gây dựng lại

Chương 734 - Tiên Đình thiết lập, năm Thiên Đế trị thế, vạn linh đều có thể thành đạo

Chương 735 - Tiên Vực phồn thịnh, một đời chỉ ở bên một người, không muốn có kiếp sau

Chương 736 - Tiên Vực phồn thịnh, một đời chỉ ở bên một người, không muốn có kiếp sau (2)

Chương 737 - Bù đắp tiếc nuối, nghịch chuyển sông dài thời gian, thời đại Đạo Tông phồn thịnh nhất

Chương 738 - Bù đắp tiếc nuối, nghịch chuyển sông dài thời gian, thời đại Đạo Tông phồn thịnh nhất (2)

Chương 739 - Thái Thượng Đạo Quân, lấy thân hóa đạo, thỉnh Thiên Đế mà đến

Chương 740 - Kinh nghiệm của người tiến lên thất bại, dự cảm trở thành chân chính Đế

Chương 741 - Duy ta vô pháp vô thiên vô trói buộc, Đại La Chi Lộ

Chương 742 - Duy ta vô pháp vô thiên vô trói buộc, Đại La Chi Lộ (2)

Chương 743 - Đạo hạnh sâu không thể đo lường, sinh linh bên trên

mênh mông, một chỗ khác của Giới Hải

Chương 744 - Tiếp Dẫn Cổ Điện ẩn chứa căn nguyên hắc ám, có lẽ có thể gọi là Nửa Bước Tiên Đế

Chương 745 - Thủ đoạn của Đế, biện pháp đối kháng hắc ám xâm nhập, đánh một trận uổng công

Chương 746 - Thủ đoạn của Đế, biện pháp đối kháng hắc ám xâm nhập, đánh một trận uổng công (2)

Chương 747 - Loại bỏ vật chất hắc ám ăn mòn, năng lượng hạt ánh sáng, Hỗn Độn thân luyện đỉnh

Chương 748 - Ánh mắt bên ngoài thiên địa, người thay thế Thiên Đạo nhất định hứng chịu trời giận

Chương 749 - Thiên Đạo Chi Mâu, Đế uy cái thế, hơi thở bao trùm trong ngoài Tiên Vực

Chương 750 - Đạo trời, tổn hại có thừa mà bổ không đủ, cuộc chiến Đế xưa và nay

Chương 751 - Đạo trời, tổn hại có thừa mà bổ không đủ, cuộc chiến Đế xưa và nay

Chương 752 - Một mình chiến Thiên Đạo, không gian thức hải, một tòa Hồn Cung

Chương 753 - Cái gì gọi là siêu thoát, một luồng kiếm khí, chân tướng thiên địa diễn hóa

Chương 754 - Đại La Chi Kiếm thật sự, lấy thân hóa đạo, Tiên Vực

Chi Chủ

Chương 755 - Tất cả chư thiên vạn vực hóa nội vũ trụ, nửa bước cuối cùng, rốt cuộc thành Tiên Đế cái thế

Chương 756 - Tất cả chư thiên vạn vực hóa nội vũ trụ, nửa bước cuối cùng, rốt cuộc thành Tiên Đế cái thế (2)

Chương 757 - Thiên Đế đại hôn, quan sát chư thiên vạn vực, ngồi trên luân hồi

Chương 758 - Thế gian này hoa giống nhau, kể từ hôm nay gọi ngươi là Vô Song (2)

Chương 759 - Cố Vô Tiên, Cố Tiểu Huyên, Thiên Đế cuối cùng cũng có đời sau

Chương 760 - Khó mà trốn tránh trách nhiệm, Thiên Đế tiếp tục lên đường

Chương 761 - Manh mối Đại Hắc Thủ, mênh mông, Đại Trụ Cung đến

Chương 762 - Manh mối Đại Hắc Thủ, mênh mông, Đại Trụ Cung đến (2)

Chương 763 - Phải đi con đường kia, ảnh thu nhỏ cùng bọt biển

Chương 764 - Phải đi con đường kia, ảnh thu nhỏ cùng bọt biển (2)

Chương 765 - Vật chất cấp độ Tiên Đế, nguyên sơ

Chương 766 - Trấn áp tồn tại cùng cấp, đám người tiến lên

Chương 767 - Trấn áp tồn tại cùng cấp, đám người tiến lên (2)

Chương 768 - Thân là chất môi giới cùng môi giới, khái niệm vĩ độ.

Chương 769 - Thân là chất môi giới cùng môi giới, khái niệm vĩ độ (2)

Chương 770 - Chín đóa Luân Hồi Chi Hoa, quan sát nghĩ ra được kết quả

Chương 771 - Chiến trường cấp bậc Tiên Đế, vị kia lấy thân hóa đạo

Chương 772 - Chiến trường cấp bậc Tiên Đế, vị kia lấy thân hóa đạo (2)

Chương 773 - Tiên Đế cũng thuận theo, Thiên Đế chưa bao giờ rời đi

Chương 774 - Tiên Đế cũng thuận theo, Thiên Đế chưa bao giờ rời đi (2)

Chương 775 - Cái gọi là người đi trước chẳng qua là quân cờ cuối cùng cũng bị tính kế

Chương 776 - Cái gọi là người đi trước chẳng qua là quân cờ cuối cùng cũng bị tính kế (2)

Chương 777 - Các tồn tại trước vạn cổ, vị một đao bổ ra Luân Hồi Lộ

Chương 778 - Các tồn tại trước vạn cổ, vị một đao bổ ra Luân Hồi Lộ (2)

Chương 779 - Hạo kiếp cuối cùng, tất cả Đế trở lại

Chương 780 - Hạo kiếp cuối cùng, tất cả Đế trở lại (2)

Chương 781 - Hạo kiếp cuối cùng, tất cả Đế trở lại (3)

Chương 782 - Luân Hồi Chi Hoa xóa sổ chư thiên, Thiên Hậu hiện thế

Chương 783 - Một số năm sau sẽ không còn ai nhớ kỹ, chư thế xóa sổ vạn đạo sụp đổ

Chương 784 - Một số năm sau sẽ không còn ai nhớ kỹ, chư thế xóa sổ vạn đạo sụp đổ (2)

Chương 785 - Hồn này hồn này quy lai hề, không thấy cố nhân về

Chương 786 - Hồn này hồn này quy lai hề, không thấy cố nhân về (2)

Chương 787 - Người đi trước ban đầu rơi vào hắc ám, Tiên Thiên Chi Khí duy nhất từ lúc khai thiên đến nay

Chương 788 - Người đi trước ban đầu rơi vào hắc ám, Tiên Thiên Chi Khí duy nhất từ lúc khai thiên đến nay (2)

Chương 789 - Trấn áp Tiên Đế Hắc Ám thô bạo, tất cả quay về chỗ cũ

Chương 790 - Ta là Thiên Đế làm trấn áp hắc ám, độc thân độc chiến chúng Tiên Đế

Chương 791 - Nhất lực phá vạn pháp, sáu mươi ức tế bào ẩn chứa chân giới chí cao vô thượng

Chương 792 - Nhất lực phá vạn pháp, sáu mươi ức tế bào ẩn chứa chân giới chí cao vô thượng (2)

Chương 793 - Thủ đoạn trước nay chưa từng có, thân thể vượt qua lĩnh vực Tiên Đế

Chương 794 - Vẫn cường thế tuyệt luân, Tiên Đế cũng sợ hãi tim đập nhanh

Chương 795 - Vẫn cường thế tuyệt luân, Tiên Đế cũng sợ hãi tim đập nhanh (2)

Chương 796 - Tiên Đế Hắc Ám lui về sào huyệt hắc ám, uy năng không thể hình dung

Chương 797 - âm Dương Phục Thiên Thần Sát Kiếm Trận, sức mạnh của thiên địa chí cao

Chương 798 - âm Dương Phục Thiên Thần Sát Kiếm Trận, sức mạnh của thiên địa chí cao (2)

Chương 799 - Cái gọi là cuối đường cũng chỉ là đạo không, triều văn đạo tịch tử khả hĩ

Chương 800 - Cái gọi là cuối đường cũng chỉ là đạo không, triều văn đạo tịch tử khả hĩ (2)

Chương 801 - Tế đàn lao tù trong hắc ám, cơn giận của Thiên Đế

Chương 802 - Tế đàn lao tù trong hắc ám, cơn giận của Thiên Đế (2)

Chương 803 - Chú ý bóng dáng của Tứ Gia, từ khai thiên mới bắt đầu đã tồn tại tính toán

Chương 804 - Pháp chỉ chữ 'diệt', tái tạo diễn hóa cảnh tượng vạn cổ chư thiên

Chương 805 - Pháp chỉ chữ 'diệt', tái tạo diễn hóa cảnh tượng vạn cổ chư thiên (2)

Chương 806 - Có lẽ có thể coi là ngược dòng nguồn gốc, lần đầu giao phong với Đại Hắc Thủ

Chương 807 - Đại Hắc Thủ cuối cùng hiện thân, nghìn người nghìn mặt, đạo khác biệt mưu cầu khác nhau

Chương 808 - Đại Hắc Thủ cuối cùng hiện thân, nghìn người nghìn mặt, đạo khác biệt mưu cầu khác nhau (2)

Chương 809 - Sức mạnh Thiên Đạo hoàn chỉnh, tổng hợp sức mạnh trăm vị Tiên Đế

Chương 810 - Uy của pháp chỉ màu vàng diệt thế, Đại Hắc Thủ kinh biến

Chương 811 - Thiên Hậu hung uy hiển hách, Thiên Đế một ngón tay đánh nát pháp chỉ chữ diệt

Chương 812 - Thiên Hậu hung uy hiển hách, Thiên Đế một ngón

tay đánh nát pháp chỉ chữ diệt (2)

Chương 813 - Luyện hóa mang đi Tiên Vực, lựa chọn của chúng Tiên Đế

Chương 814 - Luyện hóa mang đi Tiên Vực, lựa chọn của chúng Tiên Đế (2)

Chương 815 - Khái niệm về Đệ Nhất Pháp, không rõ nguyên nhân, nhân quả chi tuyến

Chương 816 - Khái niệm về Đệ Nhất Pháp, không rõ nguyên nhân, nhân quả chi tuyến (2)

Chương 817 - Ức vạn vạn pháp, trận chiến cuối cùng nên có kết thúc

Chương 818 - Ức vạn vạn pháp, trận chiến cuối cùng nên có kết thúc (2)

Chương 819 - Dự định cuối cùng của Cố Trường Sinh, chém tới Thiên Đế

Chương 820 - Hơi thở bên ngoài thiên địa, nguyên nhân hạo kiếp cuối cùng

Chương 821 - Hơi thở bên ngoài thiên địa, nguyên nhân hạo kiếp cuối cùng (2)

Chương 822 - Trời sập vạn cổ thành tro, siêu thoát bên kia Bỉ Ngạn

Chương 823 - Đại Hắc Thủ điên cuồng, chúng Tiên Đế rơi vào tuyệt vọng

Chương 824 - Đại Hắc Thủ điên cuồng, chúng Tiên Đế rơi vào tuyệt vọng (2)

Chương 825 - Thay đổi Càn Khôn đại thế, vết tích đã từng trải qua trả lại tới

Chương 826 - Thay đổi Càn Khôn đại thế, vết tích đã từng trải qua trả lại tới (2)

Chương 827 - Thiên Đế siêu thoát trở về, đồng thời không phải người của thế giới này

Chương 828 - Cảnh giới không thể tưởng tượng nổi, Đại Hắc Thủ sau cùng không cam lòng

Chương 829 - Cảnh giới không thể tưởng tượng nổi, Đại Hắc Thủ sau cùng không cam lòng (2)

Chương 830 - Siêu thoát ở Bỉ Ngạn, truyền thuyết vẫn đang suy diễn

Chương 831 - Siêu thoát ở Bỉ Ngạn, truyền thuyết vẫn đang suy diễn (2)

Chương 832 - Siêu thoát ở Bỉ Ngạn, truyền thuyết vẫn đang suy diễn (3)

——— o O o ———

Chương 1: Xuyên qua huyền huyễn.

Tiên Vực, đây là một mảnh đại lục vô cùng mênh mông, bao la vô tận, ở nơi đây, cho dù là hạng người có tu vi triệt để thông thiên cũng khó mà đi tới điểm cuối cùng.

Mà Tiên Vực lại chia làm ba ngàn Đạo Vực, giữa mỗi Đạo Vực cách xa nhau ức vạn dặm, bị phân tách giữa từng phiến không gian hỗn loạn cùng vô số loài hư không cự thú.

Nam Thắng Đạo Vực, Cổ Tang Thành.

Thân là một tòa Cổ Thành tiếng tăm lừng lẫy trong Nam Thắng Đạo Vực, nghe nói cái tên này sở dĩ được đặt là bởi vì mấy trăm ngàn năm trước có một gốc cây dâu tằm đắc đạo giữa thanh thiên bạch nhật.

Trong thành, nhân khẩu đạt tới mấy chục triệu, dị chủng Thái Cổ, sinh linh thuần huyết, tu sĩ ngàn tộc vạn phái lui tới, vô cùng náo nhiệt.

Mà vào giờ phút này, rất nhiều tu sĩ trong thành đều đang bàn luận về một chuyện.

Bên trong tửu điếm, một lão giả đang cùng những người bên cạnh xì xầm, mặt đầy thán phục nói: “Các ngươi nhìn thấy chưa? Sáng sớm hôm nay Trường Sinh thế gia Cố Gia xuất hiện dị tượng kinh thiên, mặc dù chỉ mới nhìn thoáng qua, nhưng loại dị tượng phủ kín khắp trời kia đúng thật chính là cảnh tượng tráng lệ nhất mà lão phu từng thấy qua.”

Trường Sinh thế gia, Cố gia.

Đó là thế lực bất hủ truyền thừa xuống từ thời kỳ Loạn Cổ, trải qua rất nhiều thời kỳ vẫn hiên ngang không ngã, trong tộc từng đản sinh cường giả Trường Sinh.

Đồng thời, cũng là một trong những thế lực cổ xưa nhất ba ngàn Đạo Vực, nội tình sâu không lường được, kinh khủng vô biên.

Khi nói tới Cố gia, trên mặt rất nhiều tu sĩ đều hiện đầy nghiêm túc cùng tôn kính, không dám tỏ ra chút nào vô lễ.

Các tu sĩ bên cạnh nghe vậy, không khỏi gật đầu đồng ý nói: "Đúng vậy, đầu tiên là Trăng Sao ảm đạm, cầu vồng xung thiên, tiếp đó là bụi Thanh Liên khai thiên lập địa từ trong Hỗn Độn vô tận kia, lại khiến cho ta đạt được đốn ngộ."

Cảnh giới vài chục năm chưa hề đột phá, lại có dấu hiệu buông lỏng.

Đáng tiếc là cái cảnh tượng kia chỉ là thoáng qua một chớp mắt liền biến mất không thấy, hẳn là bị cường giả Cố gia lấy đại thủ đoạn che đậy..."

"Thanh âm mỹ diệu như vậy, ngầm chứa Thiên Địa chí lý, trăm vạn năm đều khó gặp một lần, rất nhiều người thậm chí từ trong đó đốn ngộ, lĩnh ngộ ra rất nhiều áo nghĩa huyền diệu, làm một lần hưởng thụ cả đời. Phỏng chừng từ nay về sau chúng ta đều khó mà gặp lại lần cơ duyên nào như thế."

"Ai, thật là đáng tiếc, chẳng qua xem ra hôm nay Cố gia hẳn là ra đời một vị yêu nghiệt kinh thế a!"

...

Mọi người nghị luận ầm ĩ, nhìn về phương hướng Cố gia, trên mặt đầy vẻ hâm mộ cùng mê man.

Dị tượng khi có hài nhi xuất thế này, liền kinh động đến toàn bộ Nam Thắng Đạo Vực, thôn phệ Bát Hoang, sao trời ảm đạm, tứ phương đều chấn động.

Cái loại thiên phú kinh khủng này, ai mà có thể tưởng tượng đến?

Cho dù là Tiên Vương thuở còn bé, phỏng chừng cũng chỉ đến thế là cùng.

Chẳng qua khi nghĩ lại, đây chính là sinh ra từ trong Trường Sinh thế gia, bọn họ liền nghĩ thông, cũng chỉ có Trường Sinh thế gia mới bồi dưỡng ra được loại yêu nghiệt kinh khủng này.

“Đại Tranh Chi Thế, chòm sao chói sáng, thiếu niên Chí Tôn tương lai, người này tuyệt đối sẽ có một chân...”

...

Nhưng mà.

Ở trong rất nhiều thế lực cổ xưa lâu đời trong ba ngàn Đạo Vực, lúc này lại không có thanh âm tương tự phát ra, mà là cực kỳ ngưng trọng.

Bởi vì bọn họ nhìn thấy cảnh tượng người thường không thể nhìn thấy.

“Hôm nay Cố gia rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

“Sau một tiếng khóc, khí tức Hỗn Độn khuếch tán, một chòm sao vô cùng rực rỡ bị thôn phệ hết sạch, lâm vào Hắc Ám, tiến về điểm chết, ngay cả vị lão gia hỏa sống qua vô số năm tháng cổ xưa kia cũng đều bị kinh động, phá vỡ Không Gian thông đạo, tiến vào tinh không mà hộ pháp?”

“Chẳng lẽ... Thật sự là Hỗn Độn thể trong truyền thuyết ra đời? Hay là Cố gia có người nào chứng đạo rồi sao?”

“Không thể nào là chứng đạo, Thiên Địa mặc dù có cảm xúc, nhưng lại gia trì áp chế vào Đại Đạo.”

Bọn họ khiếp sợ mà nghi hoặc.

Nhưng mà vì kiêng kỵ nội tình cùng thực lực của Cố gia, lại không ai dám tiến tới dò xét.

Chẳng qua là khi thần niệm hùng hậu quét tới cái mảnh Tinh Vực tĩnh mịch sớm đã khô kiệt kia, trên mặt bọn họ liền hiện ra vẻ khiếp sợ không gì sánh nổi, bộ dáng sợ hãi.

...

Lúc này, ngay tại Cố gia.

Thần đảo bảo sơn trôi lơ lửng, Tiên khí mờ mịt, linh dược khắp

nơi.

Rất nhiều Hoang Cổ dị chủng khí huyết che khuất bầu trời hành tẩu trong đó.

Ở trong một tòa cung điện hùng vĩ xa hoa, cao tới trên trăm trượng.

Rất nhiều lão già túm tụm lại, thân thể run rẩy, trong con mắt mang theo lửa nóng cùng khẩn trương, chăm chú nhìn vào một đứa trẻ sơ sinh còn đang nằm trong nôi.

Bất kỳ khí tức của người nào trong bọn họ đều vô cùng kinh khủng, khiến cho hư không run rẩy muốn nứt, nhưng bây giờ đều đang gắt gao kìm nén, không dám há to miệng mà thở.

Bị nhiều người như vậy nhìn chằm chằm, nhưng đứa trẻ sơ sinh quấn tã lại cũng không sợ, mở đôi mắt to đen trắng rõ ràng, trong vẻ mặt còn có mấy phần ý tò mò.

Ở trong lỗ mũi đứa trẻ sơ sinh này, còn có từng tia từng sợi khí tức Hỗn Độn phun ra nuốt vào, chậm rãi thấm nhuần vào thân thể của nó.

Trong Thiên Địa, quy tắc của từng đạo lực lượng tối cao biến ảo thành vô số điểm sáng, không ngừng dung nhập vào thân thể đứa trẻ, khiến cho cả người nó thoạt nhìn tràn đầy Tiên Ý cùng huyền diệu.

Vô số Đạo Vận linh cơ, cũng là từ khắp nơi điên cuồng vọt tới, bị đứa trẻ hít một hơi nuốt vào hết sạch.

Ở trong người nó, một khối xương trong suốt dồi dào Tiên Ý càng là tỏa sáng hào quang, mặt ngoài tràn ngập đủ loại quy tắc phức tạp, hình dáng của Đại Đạo vững vàng khắc sâu trong đó.

“Thật là không thể tin nổi, thật là không dám tưởng tượng!”

“Đây... Mới sinh ra, còn chưa từng tu luyện đã nắm giữ pháp lực cuồn cuộn của cảnh giới Thánh Nhân!”

“Chẳng lẽ là... thể chất Hỗn Độn sao? Lão tổ?”

Từng lão già run rẩy mở miệng, dò hỏi nam tử mặc đồ xám đang ôm lấy đứa bé sơ sinh.

Chương 2: Cố Trường Sinh, Bắt Đầu Hỗn Độn Thể

Nam tử áo xám có khuôn mặt phổ thông, vóc dáng trung đẳng, đứng ở nơi đó, lại giống như trở thành trung tâm của thiên địa, khiến người ta không thể coi nhẹ.

“Tiên Thiên Hỗn Độn Thể, lại kèm theo một khối xương trường sinh.”

Nam tử áo xám gật đầu, mở miệng đáp.

Lời nói vẫn bình tĩnh nhưng khó nén được sự chấn kinh và kích động.

Được lão tổ khẳng định, hô hấp của tất cả lão nhân trong đại điện không khỏi cứng lại, sau đó bắt đầu trở nên hưng phấn và kích động.

Sắc mặt tất cả mọi người đỏ bừng.

Lấy tâm cảnh của bọn họ, cũng không nhịn được cười lên ha ha.

“Quá tốt rồi, thế mà thật sự có Hỗn Độn Thể trong truyền thuyết tồn tại, còn xuất hiện ở Cố gia chúng ta!”

“Có được xương trường sinh đã hiếm có trên đời, đừng nói đến Hỗn Độn Thể trong truyền thuyết... Ha ha ha... Một thế này, thiên mệnh tại Cố gia ta, lấy vị trí Tiên Đế cũng có thể!”

“Đứa nhỏ này, tương lai tuyệt đối có thể lên cửu thiên, phía dưới trấn thập địa, trên trời dưới đất, duy ngã độc tôn!”

Ngay lúc tất cả lão nhân hưng phấn kích động, nam tử áo xám mỉm cười với đứa trẻ trong ngực, nói: “Từ hôm nay, ngươi liền tên là Trường Sinh.”

“Trường Sinh!”

“Ha ha, cái tên này rất tốt!”

Nhưng có một vị lão nhân có địa vị ngang hàng với mấy người họ suy tư một lát, lại lộ ra vẻ mặt lo lắng nói: “Lão tổ, đứa nhỏ này sinh ra đã là Thánh, thật sự khiến người ta quá kinh ngạc rung động, ta chỉ lo lắng tương lai hắn vô địch, thiếu ma luyện, hay là chúng ta chém một chút căn cơ của hắn đi...”

Tất cả mọi người trong đại điện nghe nói như thế đều trầm mặc.

Hoàn toàn chính xác.

Đứa nhỏ này vừa ra sinh đã tự động thu nạp tinh hoa của nhật nguyệt, tinh khí thập phương, cướp đoạt vô tận đạo vận và linh cơ của vũ trụ cho bản thân.

Nếu không phải lão tổ xuất thủ phá vỡ không gian, đưa đến chỗ sâu trong vũ trụ, chỉ sợ toàn bộ đạo vực Nam Thắng sẽ bị thôn phệ sạch sẽ, biến thành một mảnh hoang vu vắng lặng.

Đột nhiên, nam tử áo xám giống như nghĩ đến cái gì, lắc đầu cười nói:

“Thôi, ta tin tưởng năng lực của tên tiểu gia hỏa này, cho dù chúng ta chém đi một chút căn cơ của hắn, thì tương lai hắn cũng sẽ một đường quét ngang.”

“Các ngươi nhìn trong tay hắn cầm cái gì đi...”

Nghe vậy, ánh mắt tất cả lão nhân nhìn sang, sau đó cùng chấn động.

Một cái ấn tỉ màu tím đậm đang nằm trong lòng bàn tay đứa trẻ, không lớn không nhỏ, vừa vặn nửa tấc.

Cái ấn tỉ này lấp lánh như sao trời, toàn thân có lạc ấn vô cùng phức tạp và huyền diệu.

Lấy tu vi của bọn họ, cũng cảm giác đầu váng mắt hoa, không dám nhìn nhiều.

“Đây là Hồng Mông Tử Kim, trong truyền thuyết chỉ khi có một đại thế giới hoàn toàn tịch diệt, sau đó lại sinh ra, mới có cơ hội đản sinh ra tiên vật.”

Nam tử áo xám giải thích, ánh mắt phức tạp cảm khái.

Đến tầng thứ như ông ta cũng sẽ động tâm với tiên vật.

Có thể nghĩ nó trân quý thế nào.

“Tê!”

“Kèm theo linh bảo, không, đây là kèm theo tiên bảo... rốt cuộc đứa nhỏ này có lai lịch thế nào?”

Tất cả lão nhân cũng dại ra.

...

Cố Trường Sinh.

Kiếp trước là người bình thường, nói đúng hơn là cô nhi.

Sở dĩ có cái tên như vậy, hoàn toàn là do lão viện trưởng hi vọng hắn có thể sống lâu một chút.

Đáng tiếc không như mong muốn, đột nhiên xuất hiện một trận tai nạn xe cộ, đã kết thúc cuộc sống ngắn ngủi của hắn.

Lần nữa tỉnh lại, hắn đã là một đứa trẻ.

Nói thật, trên đường xuyên qua hắn đã tỉnh lại một lần, đồng thời hắn đã tận mắt nhìn thấy một vài cảnh tượng.

Hắn biến thành một hạt giống.

Đó là một hạt sen lớn bằng ngón cái.

Bên ngoài quấn quanh những vết tích thần bí cổ lão, dường như thể hiện đại đạo, cũng giống như ngưng tụ quy tắc.

Giống như trôi nổi trong hư không vô ngần.

Xung quanh giống như cảnh tượng Hỗn Độn.

Hồng Mông mới bắt đầu, thậm chí hắn còn trông thấy thời gian, năm tháng chảy xuôi như trường hà đã tạo ra vết tích.

Hắn ngơ ngác trong không gian này, hắn dần ngủ say, mơ hồ nghe thấy tiếng cự nhân gầm thét, tiếng chém giết vô tận.

Sao một tiếng hét 'Mở' kiệt lực, ý thức của hắn đã biến mất.

Tỉnh lại lần nữa, hắn đã trở thành một đứa trẻ của Cố gia ở Tiên Vực Trường Sinh.

Tên cũng là Cố Trường Sinh.

Một thế này, hắn xuất sinh có thể nói là vạn cổ chưa từng có.

Không cần các lão nhân trong tộc nói, Cố Trường Sinh cũng có thể cảm nhận được, bởi vì mỗi thời mỗi khắc, thông qua hô hấp, hắn đều có thể cảm ngộ được quy tắc thay đổi kì diệu của thiên địa.

Và pháp lực vô tận mênh mông trong cơ thể.

Không nói đến giây phút hắn xuất sinh đã xuất hiện dị tượng kinh khủng.

Hắn hấp thu vô số tinh hoa của nhật nguyệt, thậm chí khiến một tinh vực không người bị tịch diệt khô kiệt.

Trong truyền thuyết, Hỗn Độn Thể là một thể chất rất cường đại, không có người thứ hai.

Mà hắn lại có một khối xương trường sinh, chỉ cần không vẫn lạc, tương lai thành tựu ít nhất cũng là một vị Trường Sinh!

Ngoài ra.

Trong tay hắn còn nắm một cái tiên bảo, Hồng Mông Ấn!

Đây là cái tên Cố Trường Sinh đặt cho nó.

Xuyên qua đã có món quà lớn, quả thực xa hoa đến mức người ta không thể tin được.

“Xuyên đến thế giới huyền huyễn này, ta vừa ra đời giống như đã đạt được trạng thái đỉnh phong của rất nhiều tiền bối, thể chất vô địch, thiên phú vô địch, đến bối cảnh cũng vô địch.”

Cố gia, cho dù trong Tiên Vực rộng lớn vô ngần, cũng có thể xếp vào hàng ngũ một trong những thế lực bất diệt nhất.

Chương 3: Tu hành, đánh vỡ gông cùm xiềng xích

Trong nháy mắt, Cố Trường Sinh đã chín tháng.

Thân là người xuyên việt, tự nhiên hắn không giống với những đứa trẻ bình thường, không khóc không nháo, trong mắt thường xuyên tràn ngập suy nghĩ của người lớn.

Đám lão nhân của Cố gia cũng không cảm thấy bất ngờ, càng không đối đãi với hắn giống như những đứa trẻ bình thường.

Cho dù là sinh hoạt hàng ngày hay là giảng giải tu luyện, đều có đãi ngộ đứng đầu.

Thần đảo sinh hoạt có phạm vi vạn dặm, xung quanh bao phủ vô số trận văn cường đại, có rất nhiều tồn tại kinh khủng âm thầm bảo vệ.

Nước uống chính là nước vô ngần của cửu thiên, một giọt có giá trị liên thành.

Cơm ăn là tinh khí của rất nhiều cường giả, địa long mạch lớn bị phong tỏa, lạc ấn linh vận thiên địa và vô số linh dược trân quý luyện thành.

Đến linh thực linh dược trồng trong cung điện của hắn cũng là do cường giả tinh thông lôi đạo pháp tắc trong tộc bất chấp nguy hiểm, xâm nhập chỗ sâu trong lôi kiếp thu thập đưa vào...

Xa xỉ đến mức khiến Cố Trường Sinh chết lặng.

Ai nói lôi kiếp dịch dùng để luyện thể?

Bảo huyết Trúc Cơ hắn dùng để luyện thể là do một lão nhân trong tộc xâm nhập vào nơi nào đó, bắt được một con dị thú Thái Cổ có khí tức kinh khủng, giết đi luyện ra.

Cũng may Cố gia là thế gia Trường Sinh, vô số năm qua tích lũy được vô số bảo tàng, lúc này mới chịu được tiêu hao.

Cũng không thương cân động cốt.

“Mặc dù ngươi là Thánh, nhưng có pháp lực mênh mông như vậy cũng không phải là chuyện tốt, bởi vì ngươi chưa từng tu hành, không biết cách vận dụng chính xác, cũng không biết rõ sự huyền diệu chân chính giữa các cảnh giới, cho nên không thể ma luyện ra thực lực mạnh nhất.”

“Đây là gông xiềng, cũng là những thứ ràng buộc ngươi.”

Một vị lão nhân có bối phận cực kì cổ lão, trên mặt dúm dó như vỏ cây, giống như một trận gió thổi qua cũng có thể thổi ngã ông ta, đang kiên nhẫn nói về vấn đề tu luyện cho Cố Trường Sinh.

Trên mặt mang theo ý cười.

Cố Trường Sinh hơn chín tháng sớm đã có thể nói chuyện đi lại, lúc này vẻ mặt thành thật lắng nghe.

Đây coi như là lần đầu tiên hăn tiếp xúc với hệ thống tu luyện ở thế giới này.

Nhục Thân cảnh, Khí Hải cảnh, Uẩn Linh cảnh, Hồn Cung cảnh, Tích Địa cảnh, Khai Thiên cảnh, còn một cảnh...

“Ta đã biết, nhưng Ngũ tổ gia, lúc ta xuất sinh đạt đến một cảnh giới, dường như không ở trong những cảnh giới mà ngươi nói.” Cố Trường Sinh hơi nghi hoặc hỏi.

Mặc dù hắn chưa từng tu luyện.

Nhưng thiên phú tốt, vừa ra đời đã có pháp lực của Thánh Nhân cảnh.

Sắc mặt Ngũ tổ gia đen sì, sao đứa nhỏ này lại nói lời đả kích

người như vậy.

“Ngươi phải hiểu một đạo lý, pháp lực cũng không có nghĩa là thực lực và cảnh giới, nếu bây giờ ngươi đối mặt với một vị Thánh Nhân cảnh chân chính, hắn tiện tay là có thể diệt ngươi. Mỗi một cường giả đều phải không ngừng ma luyện, cũng không phải sinh ra đã vô địch.” Ngũ tổ gia dạy bảo từng chút một, sợ Cố Trường Sinh bởi vậy mà tự cao tự đại, mất đi bản thân.

Đây cũng là chuyện mà đám lão nhân bọn họ lo lắng.

Một lão nhân đã sống mấy chục vạn năm dạy bảo, tuyệt đối có đạo lý của mình.

Cố Trường Sinh cũng hiểu, nghiêm mặt nói: “Ta nhớ kỹ lời dạy bảo của Ngũ tổ gia, ta hiểu rồi.”

Bây giờ hắn giống như một cái bình nhỏ, bên trong đựng đầy nước, nhưng miệng bình chỉ là một cái lỗ nhỏ như lỗ kim, có lẽ còn không bằng.

Cho nên bây giờ hắn không thể đổ nước ra được.

Đây chính là nguyên nhân Ngũ tổ gia nói cường giả Thánh Nhân cảnh có được pháp lực tương tự, nhưng có thể tiện tay diệt Cố Trường Sinh.

“Ngươi hiểu là tốt rồi.” Ngũ tổ gia vui mừng nói.

Cho nên trong ba năm tiếp theo, mỗi ngày Cố Trường Sinh đều học cách vận dụng pháp lực của bản thân như thế nào.

Cũng thử thôn phệ thu nạp pháp lực trời sinh này, dung nhập vào thân thể.

Lão nhân trong tộc không chém rơi tu vi lúc hắn được sinh ra, chính là muốn xem hắn lựa chọn thế nào.

Nếu không như vậy, cuối cùng, cả đời hắn cũng chỉ dừng lại ở Chân Tiên cảnh mà thôi.

Đừng nghĩ chạm đến Tiên Vương cảnh, Tiên Đế cảnh phía trên.

Cứ như vậy, mỗi ngày xung quanh thân thể Cố Trường Sinh có vô số dị tượng vờn quanh.

Giống như diễn hóa thành một mảnh thế giới thần bí mênh mông.

Trong đó có Thanh Long hoành kích, Bạch Hổ gào thét, Chu Tước vỗ cánh, Huyền Vũ nắm núi, Thanh Liên cắm rễ...

Khí tức hỗn độn bao quanh người hắn, sinh ra từng luồng khí tức huyền diệu không rõ.

Rất nhiều lão nhân chăm chú nhìn hắn, sắc mặt tràn đầy thoải mái và hài lòng.

“Không hổ là Hỗn Độn Thể, ngộ tính nghịch thiên, thông minh như yêu... Phạm vi miệng bình càng lúc càng lớn.”

“Đúng vậy, lão tổ suy đoán không sai, chúng ta chỉ có thể dẫn đường cho hắn, tương lai tu hành vẫn phải dựa vào chính hắn.”

“Lão tổ cũng không dám dạy bảo quá nhiều, sợ dẫn sai đường cho hắn...”

“Đối mặt với đứa nhỏ này, không ai trong chúng ta dám nói con đường của mình là đúng.”

Lắc đầu, bọn họ có chút cay đắng cười nói.

Có đôi khi tư chất của hắn thể hiện quá kinh khủng, khiến bọn họ không dám dạy bảo hắn tu luyện như thế nào.

Bọn họ chỉ có thể nói cho Cố Trường Sinh kinh nghiệm tu luyện lĩnh ngộ và nhân sinh của bọn họ mà thôi.

Đột nhiên.

Cố Trường Sinh đang ngồi xếp bằng, thân thể hơi rung, pháp lực mênh mông tìm được miệng đột phá, bắt đầu điên cuồng phát tiết.

Một cảm giác huyễn hoặc khó hiểu xông lên đầu, chỉ cảm thấy trong lòng hoàn toàn tĩnh lặng.

Sau đó.

Bên ngoài thân thể xuất hiện từng sợi tiên huy, lưu chuyển toàn thân, khiến toàn thân hắn đều thư thái, máu thịt, lục phủ ngũ tạng và xương cốt cũng được tưới nhuần.

Trong thời khắc này, hắn giống như có sức mạnh vô cùng vô tận.

“Cái gì? ! Miệng bình rách ra, tên gia hỏa này muốn đánh vỡ gông cùm xiềng xích bây giờ, lại phá vỡ cực cảnh...”

Các lão nhân nhìn thấy một màn này đều mở to hai mắt.

“Đứa nhỏ này, cảm thấy nhục thân của mình bị hạn chế sao? Nhưng hắn đã là Hỗn Độn Thể vạn cổ chưa từng có rồi!”

“Mặc dù không phải tự chém tu vi, nhưng có thể đưa tu vi trời sinh hóa thành căn cơ, quả nhiên mục tiêu của đứa nhỏ này không chỉ đơn giản là Chân Tiên cảnh...”

Chương 4. Ba Vạn Vạn Cân, Nhục Thân Cực Cảnh Mới

Trong cung điện, tiên vụ che khuất hơn nửa đầu gối, giống như hoá lỏng.

Vẻ mặt Cố Trường Sinh không hề gợn sóng, trong đầu tự động hiển hiện một phần kinh văn.

Thái Sơ Dưỡng Lô Kinh, nhục thân quyển.

Đây là công pháp trấn tộc Thái Sơ Kinh Diễn Sinh Thiên của Cố gia.

Trong ba năm này, tu vi của hắn đã dung nhập vào thân thể, lúc vừa sinh ra, hắn đã thôn phệ tinh khí mênh mông, trở thành một điểm để hắn đánh vỡ gông cùm xiềng xích của nhục thân.

Trong nháy mắt này, nhục thân đã bị đánh vỡ.

“Lấy thân làm lô, khí huyết hóa lửa, vạn lô dưỡng mạch...”

Cố Trường Sinh ngầm hiểu, giống như thể hồ quán đỉnh.

Một phần thiên chương ẩn chứa vô tận ảo diệu truyền đến chỗ sâu trong đầu hắn, mỗi chữ đều phác hoạ lý lẽ của thiên địa, giống như ngưng tụ thành từng ngôi sao.

Một cỗ năng lượng kinh khủng bắt đầu tràn ngập trong cơ thể hắn.

Âm thanh hỗn độn sơ khai nổ vang dưới lớp da.

Huyết dịch sôi trào, xương cốt thuế biến.

Ở thế giới này, cảnh giới tu hành đầu tiên là Nhục Thân cảnh, phân làm ba giai đoạn luyện huyết, tôi xương, rèn thể.

Mỗi một giai đoạn, trong thân thể mở ra ba mươi sáu thiên mạch.

Đạt tới trạng thái viên mãn, có một trăm lẻ tám thiên mạch.

Mỗi thiên mạch ẩn chứa lực lượng đồng đều, chính là ngàn cân.

Đương nhiên, đây là đối với tu sĩ bình thường, lúc Nhục Thân cảnh viên mãn, có mười vạn tám ngàn cân cự lực.

Đối với thiên tài có thể chất đặc thù như Linh thể, Vương thể mà nói, tại giai đoạn này, mỗi thiên mạch sẽ ẩn chứa khí lực khác biệt.

Lúc viên mãn, số lượng thiên mạch mở ra cũng hoàn toàn khác biệt.

Ghi chép Nhục Thân cảnh cực cảnh đều là luyện thể giả mỗi thời lưu lại.

Tùy ý vung một cánh tay lên đã có một trăm lẻ tám vạn cân, bộc phát toàn lực là gần nghìn vạn cân cự lực.

Nhất lực phá vạn pháp, dưới một quyền vạn vật bằng không.

Cái kỷ lục này, đến tận bây giờ vẫn chưa có ai đánh vỡ.

“Ba ngàn đạo vực, Nhục Thân cảnh cực cảnh là tám ngàn vạn cân cự lực, lúc ấy lão tổ cũng chỉ có năm ngàn vạn cân, chênh lệch quá lớn.”

“Không biết Trường Sinh có thể đạt tới bao nhiêu?”

Ánh mắt bọn họ vội vàng nhìn về phía Cố Trường Sinh.

Mặc dù mới hơn ba tuổi, nhưng trên khuôn mặt hắn đã là vẻ trầm ổn lạnh nhạt.

Năng lượng vô tận mênh mông điên cuồng phát tiết.

Cố Trường Sinh cũng không có cách nào áp chế, huyết khí trong suốt như hỏa ngọc xông lên trời, phá vỡ tầng mây, hóa thành một hàng dài khí huyết hào hùng!

Oanh!

Toàn thân rung mạnh, trong nháy mắt, một thiên mạch bị xuyên thấu.

Trên bầu trời huyết sắc, lập tức lơ lửng quang mang màu xanh nhạt giống như hỗn độn.

Thiên mạch óng ánh không tì vết, tản ra ánh sáng như bảo ngọc, mơ hồ phát ra một tia khí tức Thái Sơ Huyền Hoàng nặng nề.

Hỗn độn thiên mạch!

Trong đó cũng chỉ nhiễm một tia khí tức hỗn độn.

Trong chốc lát, một cỗ lực lượng hào hùng mênh mông truyền toàn thân.

“Đây chính là lực lượng của Nhục Thân cảnh sao?”

Cố Trường Sinh mở mắt, lẩm bẩm.

Hơi nắm quyền, hắn lập tức cảm nhận được hư không phát ra tiếng vỡ tan.

Một trăm lẻ tám vạn cân!

Mà cái này, chỉ là lực lượng của một thiên mạch.

Rất nhanh, trong cơ thể Cố Trường Sinh lại lần nữa vang lên tiếng động ầm ầm như sấm chớp.

Ầm ầm!

Cái thứ hai, thứ ba, thứ tư, thứ năm...

Một cả ngày, bên trong Cố gia tràn ngập những âm thanh đáng sợ này.

Tất cả tộc nhân đều buông chuyện trong tay xuống, nhìn về phía cung điện của Cố Trường Sinh, trên mặt tràn đầy vẻ khiếp sợ.

“Đây chính là con của chúng ta!”

Trên mặt ba mẹ Cố Trường Sinh tràn đầy kích động nói.

Bởi vì Cố Trường Sinh, ở Cố gia, thân phận của bọn họ giống như nước lên thì thuyền lên.

“Nhục Thân cảnh đã có uy thế lớn như vậy rồi, sau này tiểu công tử tu luyện còn đến mức nào nữa.”

Một tộc nhân của Cố gia kính sợ nói.

Cuối cùng.

Cố Trường Sinh ngừng tu luyện, thần thái trong hai mắt sáng láng.

Sau khi đánh vỡ gông cùm xiềng xích, hắn lập tức cảm nhận được tiềm năng của nhục thân gần như vô cùng vô tận.

Số lượng thiên mạch đã đạt tới viên mãn, không cách nào tăng lên.

Đối với chuyện này, hắn cũng rất thỏa mãn.

“Ba trăm sáu mươi lăm thiên mạch! Khoảng chừng ba trăm sáu mươi lăm thiên mạch!”

“Một trăm lẻ tám thiên mạch là viên mãn, thêm một thiên mạch, độ khó sẽ tăng lên gấp bội, nghe nói lão tổ cũng chỉ có hơn hai

trăm thiên mạch."

Rất nhiều lão nhân kích động nói, nhiều thiên mạch như vậy, chuyện này đã phá vỡ một ghi chép kinh khủng rồi.

Đừng nói đến lực lượng có thể xưng là kinh dị kia.

Lúc này, tất cả đám cao tầng của Cố gia đều ở trong trạng thái rung động.

"Cho nên hiện tại ta đã có ba vạn vạn cân cự lực sao? Nhưng nếu xuất thủ, lực lượng đánh ra, đoán chừng có thể gia tăng."

Cố Trường Sinh thầm nghĩ.

Ba vạn vạn cân lực lượng, hắn cũng không rõ ràng đây là trình độ gì.

Nếu đồng dạng là tu sĩ Nhục Thân cảnh, hắn một quyền xuống, người kia tuyệt đối sẽ hóa thành tro tàn, không dư thừa chút nào.

Mà giây phút Cố Trường Sinh đánh vỡ Nhục Thân cảnh cực cảnh, trên hư không, một tấm gương cổ phác vô hoa, óng ánh long lanh, không có bất kỳ huyền diệu nào đột nhiên xuất hiện.

Cũng không hề báo trước.

"Thiên Đạo Kính!"

Rất nhiều người trong Cố gia hoảng sợ nói.

Thiên Đạo Kính, đây là một tồn tại kỳ lạ ở ba ngàn đạo vực, nhưng đã mấy vạn năm chưa xuất hiện rồi.

"Đây là cái gì?" Cố Trường Sinh hơi kinh ngạc nói.

Một đạo quang huy mông lung từ mặt kính rơi xuống người hắn, bao phủ hắn trong đó.

"Không cần lo lắng, đây là thiên đạo quy tắc biến thành." Nam tử áo xám đột nhiên xuất hiện, mỉm cười nói.

"Bái kiến lão tổ!"

“Bái kiến lão tổ!”

...

Mọi người trong Cố gia cùng chào nói.

Nam tử áo xám không phải người khai sáng Cố gia, nhưng là dòng dõi của người khai sáng, sống vô số năm.

Chương 5. Thiên Đạo Kính, Bồ Đề Minh Kính Pháp

“Thiên Đạo Kính?”

Cố Trường Sinh nghi hoặc hỏi, hoàn toàn không cảm nhận được nguy hiểm, ngược lại còn có cảm thấy ấm áp giống như gió xuân.

Rất nhanh, hắn được cái gương này dẫn dắt.

Từng tia từng sợi tiên quang hừng hực đột nhiên bộc phát trên người hắn.

Một thân khí huyết chi lực hóa thành hãn hải hào hùng, các tộc nhân của Cố gia cách rất xa vẫn cảm thấy ngạt thở đè nén, trên mặt tràn đầy vẻ kinh hãi.

Thậm chí có vài tộc nhân trẻ tuổi còn hoài nghi mình đến quá gần, tuyệt đối sẽ bị cỗ khí huyết chi lực này ép thành huyết vụ.

Quá kinh khủng.

Nam tử áo xám cười giải thích: “Thiên Đạo Kính, chính là vật ghi chép cực cảnh của ba ngàn đạo vực, từ đó được thiên đạo tán thành, đạt được thiên đạo quy tắc ban thưởng.”

“Nhưng Thiên Đạo Kính còn sót lại ở Tiên Vực, chỉ còn lại ba mặt, ngoại trừ Nhục Thân cảnh, còn có Khí Hải cảnh và một cảnh giới nữa. Trường Sinh được cái gương này tán thành, nói rõ ngươi đã phá vỡ Nhục Thân cảnh cực cảnh từ vạn cổ đến nay rồi.”

Ba năm nay ông ta đã nhìn biểu hiện của Cố Trường Sinh ở trong mắt.

Không bị pháp lực mênh mông trên không trung trói buộc, ngược lại còn dùng nghị lực lớn lao mà người bình thường khó có được hóa nhập căn cơ vào cơ thể.

Trong mắt ông ta đều là hài lòng và vui mừng.

“Thì ra là thế, nhưng lão tổ, ta càng muốn biết, ghi chép Nhục Thân cảnh cực cảnh trước đó là của ai?” Cố Trường Sinh hiếu kỳ nói.

Tám ngàn vạn cân cự lực, Nhục Thân cảnh viên mãn mười vạn tám ngàn cân đã nhiều hơn tu sĩ bình thường tám trăm lần rồi.

Hắn có thể đạt tới trình độ này, hoàn toàn là nhờ vào rèn luyện ma luyện trong ba năm qua, và tu vi trời sinh kinh khủng kia nữa.

Ánh mắt nam tử áo xám phức tạp nói: “Đó cũng là một tên quái thai, rèn luyện tại Nhục Thân cảnh trên vạn năm, cứ thế đánh vỡ gông cùm xiềng xích của tuổi thọ, đi đến cực cảnh, hậu thế gọi là Khổ Hành Đại Đế.”

Sau đó ông ta lập tức lắc đầu, giống như không muốn đề cập quá nhiều.

“Nhìn xem ngươi được ban thưởng gì đi.”

Nam tử áo xám nói thêm.

Ông ta vừa dứt lời, bên ngoài Thiên Đạo Kính trên hư không đã tỏa ra những gợn sóng dập dờn.

Sau đó.

Một đoàn quang huy mờ mịt bao phủ một trang sách cổ xưa rơi xuống, rơi vào tay Cố Trường Sinh.

Nhìn thấy một màn này, rất nhiều lão nhân trong Cố gia đều cực kì hâm mộ.

Ban thưởng bậc này sẽ không kém hơn tuyệt học thần thông của Cố gia bọn họ.

Đương nhiên cũng không phải tiên pháp tuyệt học của Cố gia bọn họ yếu.

“Bồ Đề Minh Kính Pháp?” Cố Trường Sinh nhẹ giọng nói.

Thứ này là một loại bí pháp liên quan đến tinh thần, có thể khiến tinh thần bảo trì trạng thái hoàn mỹ nhất.

Rèn đúc tinh thần, thấy rõ bản nguyên, khám phá sơ hở.

Thậm chí có thể ghi lạc ấn trên sinh mệnh của đối thủ, hiểu rõ bản thân.

Ngay tại lúc này, một lần kinh văn thâm thúy mênh mông, giống như tinh không vô ngần, mỗi chữ giống như có một cỗ thiền ý huyền diệu rơi bên tai Cố Trường Sinh.

Hắn lập tức nhìn thấy quá trình một hạt Bồ Đề mọc rễ nảy mầm, sau đó trưởng thành cây đại thụ che trời.

Dưới cây bồ đề, có Bồ Tát mỉm cười, Phật Tổ nhặt hoa, La Hán ngồi xếp bằng... Từng trận thiền âm như mưa, bao phủ hắn.

Bồ Đề vốn không cây, gương sáng cũng không phải đài.

Tâm cảnh của hắn cũng phát sinh thay đổi hoàn toàn khác biệt.

Siêu nhiên xuất trần, giống như thế giới sừng sững bên ngoài.

Bởi vì bản thân kinh khủng nên đã bắt đầu có chút kiêu ngạo, trong khoảnh khắc, chút kiêu ngạo này đã hóa thành một mảnh trầm ổn lạnh nhạt.

Tu vi tâm cảnh, lại tăng lên một tầng nữa.

Lập tức.

Trong thức hải của Cố Trường Sinh bỗng nhiên hiển hiện một vòng màu vàng.

Giống như một vòng mặt trời huy hoàng chiếu sáng những nơi hắc ám.

Rất nhanh.

Vòng ánh sáng màu vàng này bám rễ sinh chồi, biến thành một gốc cây bồ đề, ánh sáng màu vàng vẩy xuống, phía dưới chậm rãi ngưng tụ một bóng người.

Mặc dù chỉ có ba tuổi, lại giống như một vị Tiên Đế còn nhỏ.

Ngũ quan rõ ràng, đôi mắt có thần.

Chính là dáng vẻ của Cố Trường Sinh.

“Một suy nghĩ hiện Chân Linh, một suy nghĩ thành Nguyên Thần, một suy nghĩ dựng Hồn Cung...” Cảm nhận được Cố Trường Sinh biến hóa, trong mắt nam tử áo xám không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc nói.

Ngưng tụ nguyên thần, thành tựu Chân Linh, đó cũng là cấp độ Hồn Cung cảnh mới có thể đạt tới.

Không ngờ lúc này Cố Trường Sinh vừa đột phá Nhục Thân cảnh đã mở ra Hồn Cung rồi.

...

Ngay tại lúc đó, Thiên Đạo Kính hiện lên trên không trung Cố gia, toàn bộ đạo vực Nam Thắng đã vang lên tiếng nổ đại đạo đáng sợ.

Vô số tu sĩ kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lại, nhìn thấy hào quang màu ngọc bích ngay giữa bầu trời, vô số dị tượng điềm lành xuất hiện.

Kỳ Lân nhảy lên, Chu Tước bay lượn, Thanh Long giơ vuốt...

Tất cả tu sĩ cũng cảm nhận được cơ thể nhẹ nhàng, tu vi bắt đầu tăng trưởng.

Một vị lão nhân đang tu luyện trừng to mắt, trên mặt tràn đầy cuồng hỉ nói: “Đây là chuyện gì? Thế mà toàn bộ đạo vực Nam Thắng lại nhận thiên đạo chiếu cố? Ngay cả ta cũng đạt được lợi

ích.”

“Đây là tiếng vang Cố gia truyền đến, chắc là có người phá vỡ cái gì đó, đạt được thiên đạo tán thành?”

“Rất có thể, dù sao ba năm trước đây Cố gia từng xuất hiện dị tượng kinh khủng, không chừng là vị yêu nghiệt kia của Cố gia đã làm cái gì đó.”

Đám người suy đoán, ánh mắt nhìn về phía Cố gia đầy kính sợ và rung động.

Lúc này đám cổ lão còn tồn tại trong đạo vực cũng phát hiện được dị thường, thần niệm nghiền ép lên bầu trời, cùng nhau đứng bên ngoài mảnh Thiên Vực này, rung động khó tả.

“Tê!”

“Vạn cổ đến nay nhục thân cực cảnh, lại bị phá vỡ!”

“Ba năm trước đây, Cố gia xuất hiện yêu nghiệt kia... Lời đồn là Hỗn Độn Thể! Nếu không không có khả năng xuất hiện dị tượng kinh khủng bực này.”

“Đại thế chi tranh, Giới Hải sắp hiện ra, đáng tiếc yêu nghiệt bực này lại không xuất hiện trong đạo thống của chúng ta! Tương lai tất cả mọi người cùng thế hệ sẽ trở thành đá kê chân của hắn.” Một vị ẩn nấp trong vô tận hư không, thân ảnh mơ hồ, hai mắt giống như hai vòng mặt trời đỏ, chậm rãi nói.

“Làm sao? Muốn xuất thủ xóa bỏ hắn từ trong nôi à, cũng đừng quên, vị kia của Cố gia ở tại đỉnh phong! Chúng ta không bồi ngươi đâu!” Một người khác cười lạnh nói, hiển nhiên vô cùng kiêng kị Cố gia.

...

Chương 6. Thiên Đạo Bia Lưu Danh, Nhục Thân Có Thể So Với Tiên Kim

Ngay tại lúc đó, chỗ trung tâm của ba ngàn đạo vực, bên trong thành Cổ Đế.

Ầm ầm!

Một tiếng giống như tiếng sấm vô cùng kinh khủng bỗng nhiên nổ vang trong hư không.

Sau đó vô tận tiên quang hừng hực bộc phát, chiếu rọi bầu trời.

Một khối bia đá cao chừng vạn trượng, rộng trăm trượng, toàn thân bao bọc bụi màu xanh, đầy dấu vết cổ lão đột nhiên xuất hiện.

Vô số lực lượng quy tắc từ trong đó lấp lóe ra, hóa thành vĩ lực vô thượng, khiến tất cả kiến trúc xung quanh tung bay!

Các tu sĩ trong thành Cổ Đế cảm nhận được động tĩnh kinh khủng này, cùng kinh hãi bay lên, nhìn về phía bia đá bên ngoài.

“Chuyện gì xảy ra vậy, tại sao Thiên Đạo bia Nhục Thân cảnh lại rung động? Xảy ra chuyện gì?” Một vị lão giả tóc trắng cả kinh nói.

“Động tĩnh này, chính là có yêu nghiệt phá vỡ cực cảnh của Nhục Thân cảnh!”

Một vị trung niên trên đầu có hai cái sừng suy đoán nói, trên mặt tràn đầy vẻ không dám tin.

Thiên Đạo bia, chính là cái tên của bia đá phủ đầy bụi màu xanh này.

Không ai biết rõ lai lịch của nó, chỉ biết nó đại biểu cho từng ghi chép.

Mỗi cái tên được ghi trên tấm bia này, đều là Đại Đế, Chí Tôn cực kỳ nổi danh từ cổ lão đến nay!

Kém nhất cũng là một vị Thánh Nhân!

Trên đó, mỗi một ghi chép, đều là những này nhân vật này ghi lại

tại Nhục Thân cảnh, tuyên khắc vô số năm tháng, để hậu nhân kính ngưỡng hoặc là cố gắng siêu việt!

“Nhục Thân cực cảnh, tám ngàn vạn cân, Khổ Hành Đại Đế!”

Đây là hàng chữ màu vàng đứng đầu tiên trên Thiên Đạo bia.

Giống như lạc ấn trong hư không, vô cùng rực rỡ.

Mà bây giờ, trong mắt của vô số tu sĩ, hàng chữ này chậm rãi tán đi.

Ngay sau đó.

“Nhục Thân cực cảnh, ba vạn vạn cân, Cố Trường Sinh!”

Hàng chữ này sáng đến chói mắt, trong nháy mắt, cả tòa thành Cổ Đế hoàn toàn rơi vào im lặng.

Tê!

Tất cả tu sĩ trừng lớn mắt, hô hấp gần như ngưng kết, sắp ngạt thở.

“Cái này... Đây là... Bao nhiêu...”

Một tên tu sĩ rung động hỏi, không dám tin vào hai mắt của mình.

“Đây là người sao? Trực tiếp vượt qua Khổ Hành Đại Đế năm đó gần bốn lần!” Một tên thiên kiêu tuổi trẻ thân hình thẳng tắt hít vào một ngụm khí lạnh, sợ hãi nói.

Trong tông môn của bọn họ, hắn ta đã được coi là một thiên tài.

Lực lượng lúc Nhục Thân cảnh là tám mươi vạn cân.

Bây giờ hắn ta đã có tu vi Tích Địa cảnh, lực lượng nhục thân mới ba ngàn vạn cân.

So sánh với vị trên Thiên Đạo bia này, quả thực là một trời một vực. Nếu vị này tới gần, hắn ta còn chưa kịp phản ứng, tuyệt đối sẽ bị một quyền đánh thành một đoàn huyết vụ.

Nhục thân này kinh khủng bực nào.

Nếu không phải Thiên Đạo bia hiển hóa, bọn họ tuyệt đối không tin chuyện là thật.

“Chẳng lẽ là con út của Tiên Đế giáng lâm thế gian?”

“Cố Trường Sinh, người này là ai? Có quan hệ gì với Cố gia ở Trường Sinh?”

“Ba năm trước đây Cố gia có dị động, phải chăng có quan hệ với người này?”

Tứ phương oanh động, bốn phương tám hướng kinh hãi.

Trong tình huống Cố Trường Sinh không hề biết.

Cái tên của hắn đã từ thành Cổ Đế, khuếch tán ra các nơi ở ba ngàn đạo vực, bị vô số tu sĩ, vô số cổ lão truyền thừa biết đến.

...

“Sau Nhục Thân cảnh là Khí Hải cảnh, tên cũng như nghĩa, đả thông thiên mạch trên người, chế tạo linh khí chi hải, chuyển hóa thành pháp lực của bản thân. Linh hải một thành, pháp lực ngập trời, có thể bắt đầu tu hành các loại bảo thuật thần thông, tạo ra uy năng lớn.”

“Thật là chờ mong.”

“Tay cầm nhật nguyệt hái sao trời, thế gian không người như ta.”

Trong cung điện nguy nga to lớn, tiên vụ tràn ngập, mở mịt quấn quanh, nồng đậm đến mức gần như hoá thành tinh khí lỏng bao phủ Cố Trường Sinh.

Hắn đọc sách cổ trong tay.

Đôi mắt hơi sáng, trong lòng vừa động, lực lượng khí huyết bàng bạc lập tức dũng mãnh lao tới đan điền.

Thái Sơ Dưỡng Lô Kinh, Khí Hải Quyển.

Phía trên cung điện, bảo quang tận trời, có một viên thần châu lơ lửng, tỏa ra ánh sáng, khắc họa đạo ngân, xán lạn như sao trời nhật nguyệt.

Trong nháy mắt, vô số tinh khí của thiên địa dũng mãnh lao về phía hắn, hoàn toàn bao phủ hắn.

Ầm ầm!

Đại địa oanh động, toà thần đảo này lần nữa vang lên tiếng động như khai thiên lập địa.

Trận văn khắc lên cũng không che giấu được động tĩnh kinh khủng này, các loại phi cầm tẩu thú trên thần đảo đều bị dọa chạy mất, quỳ phục trên mặt đất, bị kinh sợ.

Các lão nhân xung quanh vừa bất đắc dĩ vừa thoải mái với cảnh tượng này.

“Cường độ nhục thân có thể so với thần thiết tiên kim, đoán chừng các tu sĩ từ Khai Thiên cảnh trở xuống đều không thể phá vỡ nhục thân của Trường Sinh, chỉ sợ đan điền của hắn càng thêm kiên cố, mới có thể gây ra động tĩnh như vậy.”

Tất cả tộc nhân trong Cố gia lần nữa nhìn lại, vẻ mặt không còn rung động như lúc đầu nữa.

Trong lòng cảm thấy nên như thế, hoặc nói là đã chết lặng.

“Tiểu công tử lại bắt đầu tu luyện sao? Tiếng vang lần này vẫn dạo người như cũ.”

“Lần này chẳng lẽ là đang khai thiên lập địa?” Một vị tộc nhân trẻ tuổi lẩm bẩm nói.

Một tiểu nữ hài xinh đẹp như búp bê được một vị mỹ phụ ôm, trên mặt tràn đầy ước mơ sùng bái nhìn về hướng kia, nói, “Tuyết Di, biểu ca thật mạnh!”

“Tiểu công tử sinh ra đã được chú định là nhân vật đứng trên đỉnh cao, mạnh là đương nhiên.” Mỹ phụ khẽ mỉm cười nói.

Thân là tộc nhân một mạch, các nàng không có tư cách tới gần toà thần đảo ở trung tâm kia, chỉ có thể đứng quan sát từ mấy ngàn dặm phía xa.

Cố gia là thế gia ở Trường Sinh, bất kỳ một nhân vật nào trong tộc đi ra bên ngoài, tùy tiện giậm chân một cái cũng có thể dẫn phát địa chấn.

Nhưng mở trong tộc, bọn họ thậm chí không có tư cách gặp vị tiểu công tử kia.

Đám lão nhân mỗi ngày đều vây quanh tiểu công tử có vẻ hòa ái dễ gần.

Nhưng trước mặt bọn họ, tuyệt đối là uy nghiêm cuồn cuộn, không tùy tiện nói cười.

Chương 7. Vạn Dặm Hỗn Độn Linh Hải, Luân Hồi Bảo Thuật

Trong nháy mắt, ba năm thoáng cái trôi qua.

Mỗi ngày dường như đều là vô số thiên tài địa bảo, thần đan linh dược được đưa vào, hỗ trợ Cố Trường Sinh tu hành.

Cũng may nội tình Cố gia thâm hậu, nếu là gia tộc khác sớm đã thâm hụt rồi.

Trong cung điện.

“Không ngờ quá trình đả thông lại phí sức như vậy, đan điền này kiên cố giống như từng khối Hỗn Độn Thạch, rất khó khai hoang.”

Cố Trường Sinh chậm rãi mở mắt, thở ra một hơi, cuối cùng đã hợp nhất ba trăm sáu mươi lăm hỗn độn thiên mạch đã đả thông với nhau.

Tại đan điền, tiên quang trong suốt đột nhiên bộc phát, giống như mơ hồ có thể nghe thấy một vị cự nhân hô to một tiếng “Mở” bên tai hắn!

Giống như hồng hoang sơ khai.

Thanh khí lên trên, khí bẩn hạ xuống.

Tứ phương quy nhất, địa phong thủy hỏa.

Khí hải nhất thành, trực tiếp hóa linh, từ Nhục Thân cảnh nhảy lên, trực tiếp đến Uẩn Linh cảnh!

Một vùng hỗn độn linh hải mở ra, dị tượng hiển hiện sau lưng, một gốc Thanh Liên cắm rễ trong đó, tiếp nhận nhật nguyệt tinh thần, cũng giống như khai thông bích lạc hoàng tuyền, thiên địa cửu u.

Ngay sau đó, một cái ấn tỷ màu tím lớn bằng bàn tay hiển hiện, bên trên lạc ấn sơn hà nhật nguyệt, Vũ Trụ Hồng Hoang.

Hồng Mông Ấn!

Lúc này lần nữa xuất hiện tiên bảo kèm theo, chìm nổi trên hỗn độn linh hải, rủ xuống từng tia từng sợi hỗn độn chi khí.

“Lúc đầu, ý nghĩa của Uẩn Linh cảnh chính là uẩn dưỡng Chân Linh, Chân Linh được nuôi dưỡng trong pháp khí, nhưng uẩn dưỡng của ta lại là tiên bảo kèm theo.” Cố Trường Sinh lẩm bẩm, lần nữa cảm nhận được pháp lực vô cùng vô tận tràn đầy trong thân thể.

Tinh khí thiên địa cuồn cuộn không dứt chen chúc mà tới, hóa thành vòng xoáy linh khí trên đỉnh núi vững chắc.

Phạm vi của hỗn độn linh hải to bằng long nhãn, phô thiên cái địa, nhanh chóng mở rộng, trong nháy mắt đã đến vạn dặm!

Phải biết tu sĩ bình thường vừa thành tựu linh hải, phạm vi tối đa cũng chỉ có một dặm mà thôi.

Cho dù là người mang dị tượng, thần thể thiên tài, nhiều lắm cũng vài trăm dặm.

Căn bản không dọa người như Cố Trường Sinh.

“Nhục thân, khí hải, Uẩn Linh, hiện tại xem như ta đã đến cảnh giới thứ ba.”

Cố Trường Sinh quan sát linh hải trong cơ thể mình, có chút thỏa mãn gật đầu.

Dù sao lúc này hắn mới bắt đầu, không vội.

Bên ngoài thần đảo, một đám người nhìn thấy đạo dị tượng này, đôi mắt lập tức trợn tròn.

“Cái này...”

“Một mảnh mãnh liệt, vô cùng vô tận kia, là ngàn vạn sợi hỗn độn khí? Hỗn độn khí hỗn hợp trong linh hải?”

Tộc nhân của Cố gia trừng lớn mắt, rung động nhìn một màn kinh khủng kia.

Một gốc Thanh Liên xanh biếc chập chờn trong hỗn độn linh hải, vẩy xuống thanh huy, khiến người ta có cảm giác thiên địa đại đạo huyền diệu.

Có người cảm thấy đầu mình không đủ dùng, sắp bị rung động đến nổ tung.

“Quá rung động, chúng ta tu hành đều là linh hải, tiểu công tử thì tốt rồi... Là một mảnh hỗn độn khí, đây chính là điểm khác biệt giữa yêu nghiệt và người bình thường sao?”

“Đám thiên kiêu sống cùng một thời đại với tiểu công tử kia thật là bi ai.”

“Không hổ là Hỗn Độn Thể, ông trời ưu ái Cố gia ta.” Từng lão nhân trong tộc cảm thán nói.

Rất nhanh.

Dị tượng trên bầu trời tán đi, linh khí thiên địa bạo động cũng chậm rãi bình tĩnh lại.

“Cục xương này, bắt đầu nóng lên, từ khi ta xuất sinh đến giờ vẫn

chưa có động tĩnh, chẳng lẽ là vì ta có thể tu luyện thần thông bảo thuật?"

Trong cung điện, ánh mắt Cố Trường Sinh mang theo kỳ dị nói.

Trước ngực hắn, một khối xương cốt phát ra vô tận tiên quang, rất huyền diệu, lúc này bắt đầu khuếch tán ra ngoài.

Vừa rồi hắn mới đột nhiên chú ý tới.

Xương Trường Sinh, cũng chính là tiên cốt.

Tại ba ngàn đạo vực, Chân Tiên thế gia được gọi là Trường Sinh thế gia, bởi vì nó từng sinh ra Chân Tiên.

Chân Tiên, chính là tồn tại siêu thoát tam giới lục đạo, bất tử bất diệt, tuổi thọ vô tận.

Rất nhanh, một ấn kí thần thông vô cùng huyền diệu truyền vào đáy lòng hắn, giống như đã điêu khắc trong linh hồn hắn.

Chính là thiên phú thần thông trên xương Trường Sinh!

Theo pháp lực của hắn dũng mãnh lao tới, xương Trường Sinh bắt đầu khôi phục, tiên quang vô tận sáng chói bộc phát ra.

Khí tức kinh khủng dần tràn ngập, không gian xung quanh giống như có chút vặn vẹo.

Trong mắt Cố Trường Sinh đều là thần thái, lẩm bẩm nói: "Nháy mắt luân hồi, nghịch loạn âm dương."

Giữa hai tay hắn, một vòng thần quang hai màu đen trắng bắt đầu hiển hiện, trong đó truyền đến một loại dị lực khiến trái tim người ta đập nhanh.

Ong ong ong!

Cố Trường Sinh vỗ ra một chưởng, thần quang màu trắng lập tức đánh về phía một gốc linh thực màu xanh biếc dạt dào bên cạnh.

"Sinh."

Trong nháy mắt.

Gốc linh thực kia bắt đầu điên cuồng sinh trưởng, tốc độ sinh mệnh trôi qua tăng lên, dường như trong nháy mắt đã đi hết cả đời, sau đó tàn lụi khô héo.

Quá trình này, chỉ trong nháy mắt.

Phải biết linh thực được trồng trong cung điện của hắn đều có chỗ bất phàm, ở bên ngoài chính là linh vật khó cầu trên đời.

Nhưng vẫn không thể chống đỡ được đạo thần quang màu trắng này.

“Chết.” Cố Trường Sinh lại nói.

Đồng thời, hắn lại đánh một đạo thần quang màu đen về phía một gốc linh thực khác.

Tình huống hoàn toàn khác biệt vừa rồi.

Trong nháy mắt, gốc linh thực này liền nảy sinh, sau đó hóa thành một hạt giống, trong đó ẩn chứa khí tức sinh mệnh vô cùng nồng đậm.

“Thì ra là thế.”

Cố Trường Sinh gật đầu nói, hắn đã biết rõ ràng.

Thần quang màu đen đại biểu tịch diệt, thần quang màu trắng đại biểu tân sinh.

Từ tân sinh hướng đến tịch diệt, hoặc là từ tịch diệt hướng đến tân sinh, tất cả đều do một suy nghĩ của hắn.

Mà cái này.

Đúng là thiên phú thần thông của hắn.

“Luân hồi bảo thuật.”

“Đáng tiếc xương Trường Sinh không hoàn toàn thức tỉnh, mà ta cũng cảm thấy thiên phú bảo thuật của mình không phải chỉ có

một loại như thế.”

Cố Trường Sinh nhíu mày nói.

Đây là trực giác của hắn.

Bình thường, sau khi thức tỉnh thiên phú thần thông sẽ càng khủng bố hơn mới đúng.

Nhưng luân hồi bảo thuật cũng cực kì nghịch thiên đáng sợ rồi.

...

Chương 8. Bão Kiếm Chỉ Qua, tam địa kiếm quyết công phạt chí cao

“Bây giờ ngươi đã muốn học tập thần thông bảo thuật của Cố gia rồi?”

Trong cung điện, nam tử áo xam yên lặng nhìn Cố Trường Sinh vừa đến tìm ông ta, nhưng lúc ông ta chú ý tới khí tức của khối xương Trường Sinh trước ngực hắn, mới bừng tỉnh.

Trên mặt Cố Trường Sinh tràn đầy nghiêm túc nói: “Mong lão tổ thành toàn.”

Sau khi cảm nhận được sự cường đại của luân hồi bảo thuật, hắn càng muốn khống chế nhiều loại thần thông cường đại hơn.

Nhất là sau lưng hắn là Trường Sinh thế gia, vô số năm tháng qua đã tích lũy bao nhiêu công pháp chứ?

Số lượng khó có thể hình dung được.

Mặc dù thiên phú thể chất của hắn mạnh, nhưng thật ra công pháp tu hành rất ít.

Hơn nữa Thái Sơ Dưỡng Lô Kinh của Cố gia cũng không phải công pháp thích hợp nhất để Hỗn Độn Thể tu hành.

Ngoài ra, hắn còn thiếu không ít bí pháp, thân pháp, thủ đoạn công phạt...

“Xem ra ngươi đã thức tỉnh thiên phú thần thông rồi, nhưng tại Uẩn Linh cảnh, khả năng thi triển bảo thuật thật sự không nhiều.”

Nam tử áo xám cười nói, không phải cảm thấy Cố Trường Sinh không học được, chỉ là muốn hắn tích lũy thêm một cảnh giới.

Mặc dù hắn đã hóa tu vi thành khí huyết một lần, nhưng tốc độ đột phá vẫn quá nhanh.

Tâm ý của Cố Trường Sinh sớm quyết, đương nhiên sẽ không từ bỏ, vẫn nói: “Thật ra có nhiều hay không cũng không quan trọng, ta cảm thấy tu hành thêm một cảnh giới nữa cũng không có nhiều tác dụng.”

Nhìn thấy vẻ nghiêm túc trong mắt Cố Trường Sinh, nam tử áo xám tiếp tục cười, cũng không cự tuyệt nữa, nói,

“Nhưng trước đó, ta sẽ truyền cho ngươi một đạo kiếm quyết đã.”

Nghe vậy, Cố Trường Sinh lập tức hứng thú.

“Tại ba ngàn đạo vực, ngươi có biết tam đại kiếm quyết công phạt mạnh nhất là gì không?”

Nam tử áo xám hỏi, trong giọng nói mang theo mấy phần tự hào.

“Không biết rõ.”

Cố Trường Sinh nói thẳng, dù sao không ai nhắc đến chuyện này cho hắn biết.

Nhưng nghe giọng điệu của lão tổ giọng, chẳng lẽ kiếm quyết mà ông ta muốn truyền cho hắn có liên quan đến tam đại kiếm quyết công phạt mạnh nhất kia sao?

Trong lòng lập tức âm thầm mong đợi.

“Chỉ Qua Quyết, Sát Sinh Quyết và Trảm Tiên Quyết. Trong đó Chỉ Qua Quyết chính là xuất từ Cố gia ta.”

“Bão Kiếm Chỉ Qua, tứ phương giai bình. Ta vốn tính toán đợi ngươi thành tựu Hồn Cung cảnh mới truyền cho ngươi, nhưng ngươi đã sớm đúc thành nguyên thần, cho nên hiện tại ta sẽ dạy ngươi.”

Nam tử áo xám nói xong, lập tức đưa một ngón tay điểm lên giữa mày Cố Trường Sinh.

Trong thoáng chốc, hắn nhìn thấy một người tí hon màu vàng ôm một thanh thần kiếm màu vàng sáng chói như mặt trời, từ vô tận hư không chém tới.

Trên đường đi tinh hà cuốn ngược, nhật nguyệt mất ánh sáng, không gian vỡ nát.

Vô số sao trời hóa thành tro tàn.

Thân thể con cự thú còn lớn hơn tinh vực bị một kiếm chém thành hai khúc!

Sau đó người tí hon màu vàng này quay người biến mất, một kiếm này cũng biến mất không thấy gì nữa.

Kinh khủng, huy hoàng, sáng chói, cực hạn!

“Đây chính là Chỉ Qua Quyết sao?”

Cố Trường Sinh lẩm bẩm nói, trong mắt phản chiếu vô số kiếm ảnh màu vàng.

Chỉ Qua Quyết có bốn giai đoạn.

Ngưng kiếm, ôm kiếm, rút kiếm, kết thúc!

Thảo nào lão tổ nói ít nhất phải đến Hồn Cung cảnh mới được.

Bởi vì ngưng kiếm cần kiếm, chính là nguyên thần chi kiếm, ký thác Chân Linh, không gì không phá.

“Hãy cảm ngộ đi, dù sao cũng là kiếm quyết chí cao, không bỏ chút thời gian thì ngươi sẽ không lĩnh ngộ được.”

Nhìn thấy Cố Trường Sinh lâm vào bóng kiếm óng ánh, nam tử áo xám khẽ mỉm cười nói.

Trước đây lúc ông ta học kiếm quyết này, cũng phải bỏ ra nửa năm mới đến được giai đoạn thứ nhất.

Sau đó mỗi một giai đoạn, độ khó sẽ tăng lên gấp đôi.

Mà cái này lại liên quan đến nguyên thần và tu vi, không có cấp độ nhất định, cưỡng ép ngưng tụ kiếm ảnh sẽ khiến nguyên thần bị thương.

Ông ta chỉ nghĩ khiến Cố Trường Sinh biết khó mà lui.

Nhưng mà.

Ánh mắt Cố Trường Sinh yên tĩnh, giống như đang thôi diễn cái gì, trong đôi mắt không ngừng có kiếm quang sáng tắt.

Trong thức hải, một gốc cây bồ đề chập chờn, quang vũ vẩy xuống, một người tí hon màu vàng ngồi xếp bằng, ngũ tâm hướng thiên.

Trong đôi mắt của người tí hon cũng có kiếm ảnh lấp lóe.

Nguyên thần hoàn mỹ không tì vết, trực tiếp ở trạng thái giác ngộ.

“Bồ Đề Minh Kính Pháp có thể thấy rõ huyền ảo trong Chỉ Qua Quyết, mặc dù chỉ có một tầng, nhưng đối với ta lúc này đã đủ rồi...”

Cố Trường Sinh thầm nghĩ.

Nam tử áo xám cũng không biết tác dụng và hiệu quả của bí pháp tinh thần Cố Trường Sinh có này.

Nếu biết, ông ta sẽ không nghĩ như vậy.

Ba ngày sau.

Từng sợi kiếm ảnh màu vàng kinh khủng vờn quanh người hắn, sau đó một hóa hai, lại phân hoá thành vô số, sau đó lại quy về

một kiếm.

Ngay sau đó.

Thiên địa bỗng nhiên thất sắc.

Giống như một vòng mặt trời huy hoàng khác từ phía xa xôi dâng lên, kiếm ảnh màu vàng vô cùng chói mắt bộc phát.

Trên không trung cung điện, trong nháy mắt bị màu vàng này bao phủ, hóa thành một mảnh hải dương kiếm ảnh.

Vô số kiếm ảnh lập tức hợp nhất, khí thế che khuất bầu trời, ù ù nghiền ép xuống.

Nhìn một màn này, nam tử áo xám lúc đầu đang nhàn nhã uống trà, sau đó đôi mắt trợn trừng, chén trà trong tay suýt nữa đã rơi xuống mặt đất.

“Giai đoạn ngưng kiếm. Tốc độ này, xem ra ta vẫn đánh giá thấp mức độ thiên phú của đứa nhỏ này rồi...”

Thật lâu sau, ông ta khẽ thở dài nói.

“Lão tổ, có phải ta lĩnh ngộ hơi chậm không. Chỉ Qua Quyết không hổ là kiếm quyết chí cao, quá thâm ảo, dựa vào năng lực bây giờ của ta, chỉ có thể lĩnh ngộ giai đoạn này.”

Sau đó, Cố Trường Sinh tỉnh lại, chậm rãi thở ra một hơi, có chút thất vọng nói.

Từ lúc hắn ra đời đã được vô số thiên địa quy tắc, đại đạo chi lực vờn quanh nhập thể, hấp thu vô số linh vận đạo cơ, phương diện lĩnh ngộ tuyệt đối là cao nhất trong cùng thế hệ.

Nhưng phải mất trọn ba ngày mới có thể lĩnh ngộ Chỉ Qua Quyết đến bước nhập môn.

“Vẫn tốt, cái này cũng không tính là... Rất chậm.”

Khóe miệng nam tử áo xám nhẹ nhàng giật giật, đột nhiên không biết phải trả lời thế nào.

“Trong tàng kinh các của gia tộc, từ trước đến nay đã thu thập không ít cổ thiên công, Chí Tôn pháp, ngươi muốn học, trực tiếp đến đó là được.”

Trước đó không phải nói thứ hắn có thể học không nhiều sao?

Vẻ mặt Cố Trường Sinh cổ quái, nhưng như vậy hợp ý hắn, đương nhiên hắn sẽ không cự tuyệt, nói: “Đa tạ lão tổ.”

“Đi đi.”

...

Chương 9. Dung Vạn Pháp, Bảy Năm Lại Trôi Qua

Tàng Kinh Các của Cố gia, chính là trọng địa trong tộc.

Phạm vi mấy ngàn dặm, tất cả đều là trận văn cấm kỵ, đừng nói tu sĩ, nếu là con ruồi tới gần cũng sẽ hóa thành tro bụi trong nháy mắt.

Một tòa lầu các nguy nga rộng rãi, mặt ngoài khảm lưu ly màu tím, cao khoảng chín tầng.

Xung quanh tràn ngập tiên vụ, lan tràn khắp nơi, nhưng mỗi bước đều giấu giếm sát cơ.

Trong âm thầm.

Còn có cường giả khủng bố trấn giữ ở đây.

Đương nhiên may mắn là thân phận của Cố Trường Sinh đặc thù, còn mang theo tín vật lão tổ của Cố gia đưa cho hắn, nên có thể đặt chân đến nơi này.

“Mặc dù chỉ có chín tầng, nhưng bên trong có thể có càn khôn khác.”

Cố Trường Sinh thi lễ với lão nhân trông coi cửa ra vào ở Tàng

Kinh Lâu, mới chậm rãi đi vào bên trong.

Bên trong và bên ngoài giống như hai thế giới hoàn toàn khác biệt.

Giống như đi đến chỗ sâu trong vũ trụ, từng ngôi sao vô cùng chói sáng lơ lửng trên bầu trời, trong đó tản mát ra khí tức tuyên cổ cường đại.

Xung quanh có sương mù nồng đậm trôi nổi, không nhìn thấy cuối cùng.

“Trong tàng kinh các giống như một thế giới nhỏ, thậm chí tốc độ thời gian trong này không giống với bên ngoài.”

Trong lòng Cố Trường Sinh có chút rung động.

Hắn rất nhạy cảm với các loại quy tắc.

“Mỗi một ngôi sao sáng chói chính là một bộ công pháp, càng vào bên trong, sao trời càng thêm sáng chói, khí tức cũng càng cường đại, không có tu vi cường đại thì không đến gần được.”

Rất nhanh.

Cố Trường Sinh liền tìm hiểu được chỗ huyền diệu ở đây, trước khi đến đây, lão tổ Cố gia không hề nói gì với hắn.

“Trước tìm một bộ công pháp luyện thể, dù sao Nhục Thân cảnh của ta đã tạo dựng cơ sở tốt như vậy, cũng không thể lãng phí, nghĩ đến những cường giả tay không lay Đế binh, nhục thân tuyệt đối kinh khủng đến vô biên.”

Nhưng khiến Cố Trường Sinh có chút bất đắc dĩ là, khi hắn đến gần, một số sao trời lại rung động một cái, chủ động tránh ra phía xa, giống như không để hắn tiếp cận vậy.

Hoặc là bản thân nó tự nhân không xứng để Cố Trường Sinh tu luyện.

Không có biện pháp, hắn phải tiếp tục thâm nhập sâu.

Ngôi sao trời lơ lửng trên trời cũng càng ngày càng sáng tỏ to lớn

hơn, thậm chí có khí tức nóng rực truyền đến.

“Ý kháng cự đã nhỏ đi, đáng tiếc vẫn là không được, tìm tiếp xem.”

Sau nửa canh giờ.

Cuối cùng Cố Trường Sinh đã dừng trước một ngôi sao trời to lớn vô biên, từ đó, hắn cảm nhận được một tia khát vọng.

“Hẳn là có thể.”

Cố Trường Sinh lộ ra ý cười, chạm lên.

Bên trong là một quyển sách nhỏ do Đại La Ngân Kim rèn đúc thành, có thể bảo tồn vô số năm bất hủ, dù sao đây cũng là vật dụng tuyệt hảo để rèn đúc Thánh binh.

Chậm rãi mở ra.

Lập tức, một phần kinh văn cổ lão mênh mông hiện ra trong đầu Cố Trường Sinh.

“Vạn binh đạo giấu, là đạo pháp do một vị Chuẩn Chí Tôn nào đó khai sáng, có thể ngự vạn binh, ở sau lưng triển khai kho kinh, vạn binh vừa ra, ai dám tranh phong.”

Đạo pháp Chuẩn Chí Tôn.

Sau khi vạn binh bị hủy sẽ lần nữa xuất hiện trong kho kinh, có thể xưng là vô cùng vô tận.

“Thử một chút.”

Cố Trường Sinh không lựa chọn nhiều, trực tiếp bắt đầu tu luyện.

Ở bên ngoài, đừng nói là đạo pháp Chuẩn Chí Tôn, cho dù xuất hiện đạo pháp Thánh Nhân, đều sẽ dẫn phát một mảnh gió tanh mưa máu.

Xuất thân của hắn tốt, đương nhiên hắn sẽ không lãng phí tài nguyên tốt như vậy.

Một ngày trôi qua, Cố Trường Sinh đang nhắm mắt đột nhiên mở ra, trong đó chợt lóe lên dấu vết các loại thần binh.

Ong ong ong!

Hư không run rẩy, phía sau hắn bắt đầu diễn hóa một phương kho kinh mơ hồ, trong đó ngàn vạn thần binh chấn động.

“Hình thức ban đầu đã thành, phải cần thời gian để rèn luyện và tu vi để chèo chống.”

Cố Trường Sinh cười, bắt đầu đi tìm thần thông bảo thuật khác.

“Côn Bằng Tung Thiên Bộ! Đạo pháp Chuẩn Chí Tôn, cường giả thái cổ đi quan sát Côn Bằng sáng tạo, dưới một bước, chân trời gần kề!”

“Vạn Hóa Thần Hình! Đạo pháp Chí Tôn, lúc viên mãn có thể hóa thành thân hình của chín loại sinh vật mạnh nhất, thân hình của Côn Bằng, Chân Long Pháp Thần, Bất Diệt Kim Thân, Tiên Hoàng linh vũ, đại đạo thân chuông...”

“Lục Đạo Luân Hồi Cổ Thiên Công!”

“Chưởng Trung Thiên Địa, Tụ Lý Càn Khôn!”

...

Dựa vào cảnh giới bây giờ của Cố Trường Sinh, không ăn không uống cũng không thành vấn đề, cho nên hắn đã ở trong tàng kinh bảy năm.

Đương nhiên thỉnh thoảng sẽ có tộc nhân nhận được mệnh lệnh, đến đây đưa các loại linh dược linh quả cho hắn.

Trong thời gian này, dường như Cố Tiên Sinh đã học qua tất cả bảo thuật thần thông cấp Chuẩn Chí Tôn trở lên một lần.

Phạm vi hỗn độn linh hải đã lớn hơn trước gấp mười, đạt đến mười vạn dặm.

Tu vi đã sớm đột phá Uẩn Linh cảnh, đạt đến Hồn Cung cảnh.

Dù sao hắn đã sớm đúc thành Hồn Cung rồi, chỉ thiếu cảnh giới mà thôi.

Đương nhiên đạt được những thứ này là do hắn có "Bồ Đề Minh Kính Pháp", khiến lúc hắn lĩnh ngộ công pháp trực tiếp lâm vào trạng thái giác ngộ, tăng tốc độ lên, rút ngắn rất nhiều thời gian.

Nhưng nội tình của Cố gia vẫn là quá sâu.

Công pháp từ cấp bậc Chuẩn Chí Tôn trở xuống nhiều như sao trời.

Hắn cũng lựa chọn được không ít.

"Nếu không thể dung hợp vạn pháp, dung luyện bản thân, thì ta rất xấu hổ nói mình là Hỗn Độn Thể."

Sau khi rời Tàng Kinh Các, Cố Trường Sinh trực tiếp đi tìm lão tổ Cố gia.

Tính toán thời gian, hắn đã đi vào thế giới này mười ba năm rồi.

Nhìn từ ngoại hình, hắn đã không khác người trưởng thành.

Nhưng hắn vẫn chỉ tu hành, không có ma luyện thực chiến, hắn luôn cảm thấy một thân chiến lực của mình giống như lâu đài trên không, trông thì đẹp mà không dùng được.

"Cho nên ngươi muốn thông qua chiến đấu để ma luyện bản thân?"

Nam tử áo xám đang nhắm mắt ngồi xếp bằng đột nhiên mở mắt ra, trong đó giống như ẩn chứa vũ trụ mênh mông.

Nghe vậy nhìn về phía Cố Trường Sinh, kinh ngạc hỏi, giống như không ngờ hắn sẽ đưa ra yêu cầu như vậy.

Chương 10. Đại Hội Đi Săn, Chọn Lựa Tùy Tùng

Nhưng cũng đúng, tên nhóc này lớn đến bây giờ rồi vẫn luôn được Cố gia che chở, còn chưa từng sát sinh.

Hoàn toàn chính là bông hoa trong nhà ấm.

Tương lai phải tranh đoạt với đông đảo Chí Tôn trẻ tuổi, không chỉ đơn giản là tu luyện mà thôi.

Con đường kia hoàn toàn phải trải qua xương máu.

Cho dù Cố Trường Sinh là Hỗn Độn Thể, cũng có khả năng rất lớn là vẫn lạc nửa đường.

Nghĩ tới đây, đáy mắt nam tử áo xám càng thêm vui mừng.

“Ta biết rõ lão tổ cũng không hi vọng ta luôn ở Cố gia không ra ngoài, đường là tự mình đi ra, mà không phải do người trước lưu lại.”

Cố Trường Sinh đáp.

Trường Sinh thế gia có thể truyền thừa lâu như vậy, đương nhiên có đạo lý của nó.

“Đúng lúc gần đây có đại hội đi săn, ngươi cũng nhân cơ hộ này đi ra thiên hạ đi.”

Nam tử áo xám cười, đáp ứng.

Đại hội đi săn, chính là một đại hội to lớn được tổ chức ngàn năm một lần, do đạo vực Nam Thắng và các đạo vực xung quanh tổ chức.

Sở dĩ định là ngàn năm, chính là bởi vì con mồi trong đại hội đi săn chính là thú triều hắc ám.

Ngàn năm sẽ quét sạch một lần, ven đường không có một ngọn cỏ, sinh linh đều bị diệt hết.

Những yêu thú kia đi qua khu vực nhiễm vật bất tử ở Dị Vực, sớm đánh mất linh tính, biến thành công cụ chỉ biết đồ sát.

Cửu u táng thổ, khu vực thiên ngoại, Dị Vực không người.

Đây là ba cấm khu sinh mệnh mà mọi người ở ba ngàn đạo vực đều biết, cho dù là người ở Trường Sinh cũng không muốn tham gia.

Trong đó, lai lịch của thú triều hắc ám chính là có liên quan đến khu Dị Vực không người.

Nghe nói tại một nơi nào đó ở đạo vực Nam Thắng, có một vết nứt không gian thông đến Dị Vực.

Vật bất tử lan tràn ra từ nơi đó.

Nghe xong lão tổ giải thích, trong mắt Cố Trường Sinh càng hiện lên vẻ hứng thú, thầm nghĩ: "Mình lại gặp phải đại hội đi săn nghìn năm mới tổ chức một lần, xem ra vận khí không tệ."

Học được nhiều thần thông bảo thuật như vậy, hắn đang lo không thể ma luyện uy năng của nó.

Như vậy không phải vừa vặn sao?

"Nhưng chuyện duy nhất cần phải chú ý chính là, đừng để nhiễm vật bất tử, cho dù là người của Trường Sinh nhiễm phải, cũng phải sa đọa, không còn nhân tính."

Giống như biết rõ suy nghĩ trong lòng Cố Trường Sinh, nam tử áo xám nhắc nhở nói.

"Ta đã hiểu, xin lão tổ yên tâm."

Cố Trường Sinh gật đầu nói.

Thứ khiến Chân Tiên cũng phải kiêng kị, đương nhiên hắn sẽ thận trọng.

"Lần này xuất hành, trong tộc sẽ an bài người bảo vệ cho ngươi, nếu không xuất hiện nguy hiểm đến tính mạng, người bảo vệ ngươi sẽ không ra tay, nếu không ma luyện cũng không có ý nghĩa gì."

Nam tử áo xám tiếp tục nói.

Cố Trường Sinh có thể liên quan đến tương lai của Cố gia, đương nhiên tính mạng là quan trọng nhất, chuyện này không thể nghi ngờ.

“Ngoài ra, ngươi nên mang theo nhiều bí bảo, vật hộ thân trên người, bên ngoài, ngươi chính là truyền nhân của Trường Sinh thế gia ta, đại biểu cho mặt mũi của Trường Sinh thế gia.

Đây là ngọc bội mà đích thân ta luyện chế, ngươi nhất định phải thời khắc mang theo nó, bên trong ẩn chứa một tia Chân Linh của ta. Chỉ cần bóp nát, liền có thể giải khai nó, bảo vệ ngươi tạm thời an toàn.”

Lão tổ Cố gia giao một miếng ngọc bội óng ánh long lanh, phát ra tiên ý mờ mịt vào tay Cố Trường Sinh.

Bình thường cũng nhìn không ra chỗ nào đặc biệt.

Nhưng trong đó lại ẩn chứa một tia Chân Linh của lão tổ Cố gia, ông ta là một trong những nhân vật đỉnh cao tại ba ngàn đạo vực.

Miếng ngọc này trân quý cỡ nào, không cần nhiều lời.

Quả nhiên Cố gia sẽ không để hắn gặp nguy hiểm đến tính mạng, nghĩ tới đây, Cố Trường Sinh khẽ vuốt cằm, nói: “Trường Sinh cảm ơn lão tổ hậu ái.”

Lập tức, hai người lại nói chuyện một phen.

Cố Trường Sinh nói ra thu hoạch và cảm ngộ thần thông trong những năm này của mình trong tàng kinh các.

Lúc này mới đứng dậy cáo từ.

...

Ở bên ngoài thần đảo, sớm đã có tộc nhân nhận được mệnh lệnh đến đây đợi.

Đây là một vị nam tử trung niên có khuôn mặt hiền lành, nhìn thấy

Cố Trường Sinh hóa thành một đạo cầu vồng bay đến, vội vàng khom người nói, “Bái kiến công tử.”

Cố Trường Sinh nhíu mày nói: “Ngươi là?”

“Được các vị lão nhân trong Mông tộc nâng đỡ, đại hội đi săn lần này, thuộc hạ là người an bài sinh hoạt thường ngày và chiến thuyền cho công tử.” Nam tử trung niên cười nói, thái độ rất tôn kính.

Đương nhiên không chỉ có một mình Cố Trường Sinh tham dự đại hội đi săn rồi.

Thế hệ trẻ tuổi ở Cố gia có hơn vạn tộc nhân, bọn họ sẽ chọn lựa người có thiên tư trác tuyệt trong đó.

Đạo lý khôn sống mống chết.

Cố Trường Sinh cũng hiểu, lập tức lạnh nhạt hỏi: “Vậy trong tộc chuẩn bị an bài thế nào?”

“Chủ yếu là do công tử dẫn đội, mặt khác trong thế hệ này cũng có ba người tuổi trẻ tham dự, bởi vì những người còn lại trong danh sách người trẻ tuổi đang đi ma luyện, không có biện pháp kịp thời trở về. Chỉ sợ đến lúc đó...”

Nam tử trung niên đáp.

Danh sách người trẻ tuổi của Cố gia, cũng chính là mấy người có thiên phú thực lực mạnh nhất trong thế hệ này, tương lai sẽ tuyển ra vị trí truyền nhân từ đó.

Sau lưng mỗi người đều đại biểu cho một mạch mạnh nhất của Cố gia, truyền thừa có thể so với bất kỳ thế lực cổ lão nào bên ngoài.

Nhưng vì thế hệ này có Cố Trường Sinh, nên vị trí truyền nhân đã được dự định rồi.

Đương nhiên bên trong thế hệ trẻ tuổi này vẫn có một chút phê bình kín đáo.

Đây cũng là vấn đề không cách nào tránh khỏi.

Thiên phú xuất thân đều không chênh lệch với hắn, dựa vào cái gì bọn họ lại không có tư cách tranh giành.

Cố gia vô cùng to lớn, đương nhiên không thể tránh khỏi xích mích cơ bản, minh tranh ám đấu trong tộc được.

Chỉ cần không xuất hiện tổn thất lớn, trong tộc đều mở một con mắt nhắm một con mắt cho qua.

Ý nghĩa ẩn chứa bên trong đã rất rõ ràng.

Trong lòng Cố Trường Sinh cũng hiểu, vẻ mặt không thay đổi nói: "Không sao, nếu bọn họ muốn tranh, vậy thì để bọn họ tranh thử một chút."

Lời nói tùy ý tự nhiên, khiến nam tử trung niên âm thầm cười khổ không thôi.

Mười người trong danh sách thế hệ trẻ tuổi của Cố gia, không có một ai là đèn đã cạn dầu.

Ở bên ngoài, mỗi người đều có thể tạo ra ngàn vạn phong vân.

Quá trình lập uy nghiêm này, thật sự không đơn giản.

Nhưng ông ta cũng không nói thêm cái gì về chuyện này, làm tốt bổn phận của mình là được rồi: "Sắp xuất phát rồi, các vị lão nhân trong tộc bảo ta dẫn công tử đi chọn mấy tên tùy tùng, để xử lý một chút phiền toái ngày thường cho công tử."

Chương 11. Thần Tử Muốn Hiện Thân, Cổ Tang Thành Động

Nói êm tai thì là tùy tùng, nói khó nghe một chút chính là nô bộc.

"Cũng tốt." Cố Trường Sinh gật đầu nói, đương nhiên hắn sẽ không cự tuyệt, đi ra ngoài lịch luyện, không thể chuyện gì hắn cũng phải đích thân làm.

Có bối cảnh thế lực không cần, thì chính là kẻ ngốc.

Nam tử trung niên lập tức cáo từ, đi an bài.

Rất nhanh, tin tức này khuếch tán trong Cố gia, rất nhiều người chấn kinh, kích động hưng phấn.

“Công tử muốn ra đảo ngoài, chẳng lẽ là chuẩn bị ra ngoài?”

Trong nháy mắt tin tức này truyền ra, giống như một khối cự thạch ném vào trong biển, trực tiếp kích thích ra sóng gió động trời ở Cố gia.

Thân là Trường Sinh thế gia, Cố gia có phân chia giai cấp theo hình kim tự tháp nghiêm mật.

Mạch chủ, dòng chính, chi thứ, đảo trong đảo ngoài.

Đảo trong có ba trăm sáu mươi lăm đảo, chỉ có đám cao tầng và một vài nhân vật hạch tâm của mạch chủ có thể sống ở đó.

Đảo ngoài có hơn vạn tòa, bố trí theo tinh la, phần lớn là nơi ở của các tộc nhân Cố gia.

Cố Trường Sinh tồn tại cũng không phải là bí mật gì, nhưng vì quy định trong tộc, vẫn không truyền ra bên ngoài.

Nhưng dường như tất cả mọi người trong Cố gia đều biết đến vị công tử tư chất ngút trời, cực kỳ thần bí này.

Được các lão nhân có bối phận cực kì cổ lão trong tộc dạy bảo mà lớn, trực tiếp được lập thành truyền nhân.

Bây giờ, hắn muốn hiện thân ra đảo ngoài rồi?

Mặc dù không biết rõ nguyên nhân, nhưng rất nhiều người cũng kích động hưng phấn.

“Không biết hôm nay chúng ta có may mắn nhìn thấy vị thần tử kia không?”

Trên một tòa thần đảo, một vị nữ tử trẻ tuổi mắt ngọc mày ngài, trên mặt tràn đầy kích động, nói với đồng bạn bên cạnh.

Đồng bạn của nàng cũng là một nữ tử cực kỳ mĩ mạo, mặc quần áo màu lam, nghe vậy trên mặt lộ ra vẻ mơ ước nói: “Có thể nhìn thấy đương nhiên là vô cùng tốt, ta cũng rất tò mò nhân vật này có dáng vẻ gì.”

Hoàn toàn chính xác.

Trong mắt các tộc nhân của Cố gia, Cố Trường Sinh chính là nhân vật cực kỳ thần bí, bọn họ chưa từng gặp mặt.

Ngày hắn xuất sinh, dị tượng kinh khủng che khuất bầu trời kia vẫn còn mới mẻ trong kí ức của mỗi người..

Nữ tử mặc quần áo màu lam giống như nghĩ tới điều gì, trong mắt lóe lên dị sắc nói: “Nhưng có tin tức nói rằng, hình như Thần Tử muốn tham dự đại hội đi săn lần này, chuẩn bị chọn lựa tùy tùng.”

“Đại hội đi săn, đó là đại hội lớn nhất trong nghìn năm nay ở đạo vực Nam Thắng, Thần Tử tham dự cũng không phải chuyện kỳ lạ. Nhưng ta nhớ hình như hắn mới mười ba tuổi thôi.” Một cô gái trẻ tuổi bên cạnh nghi hoặc nói.

“Mặc kệ, nếu Thần Tử muốn chọn tùy tùng, như vậy hắn chắc chắn sẽ đến thành Cổ Tang.”

“Cũng đúng, chúng ta thuận tiện đi xem vị thiên kiêu có tư chất không tệ nào sẽ được nhận đi.”

Hai nữ tử nói đến đây, liền hóa thành hai đạo cầu vồng bay đi.

...

Bên trong thành Cổ Tang là một mảnh bồng lai tiên cảnh, có thể nói bên trong phạm vi ngàn dặm chính là một mảnh thanh thúy tươi tốt, không cảm nhận được sự thay đổi mùa.

Mặc dù đã là cuối thu, nhưng nơi này vẫn một mảnh xanh biếc, không có một chút hàn ý, như ngày xuân, gió mát phả vào mặt, cỏ cây phong phú, linh tuyền cuồn cuộn.

Linh khí thiên địa vô cùng nồng đậm, còn nhiều hơn những nơi khác không ít.

Cổ thụ che trời, cao tới hơn trăm mét, như núi nhỏ, chạc cây mở rộng ra bầu trời, gốc cây như con rồng rủ xuống vách đá.

Có chủng tộc đầu có hai sừng, mắt như đèn lồng, chân cưỡi dị thú, bên ngoài mặc khôi giáp đại giáo che kín thần quang...

Trên đường phố, có thể nhìn thấy rất nhiều tu sĩ, cực kì náo nhiệt.

Cố gia sừng sững ở đạo vực Nam Thắng vô số năm, một trong những thế lực cổ lão cấp cao nhất ở Tiên Vực, bên dưới có vô số thế lực phụ thuộc, gốc rễ nhiều vô số kể.

Hàng năm có rất nhiều thiên tài trẻ tuổi từ các nơi phụ thuộc trong tứ hải, hội tụ đến thành Cổ Tang, muốn được đám đệ tử của Cố gia coi trọng, thu làm tùy tùng.

Nếu như được Cố gia ban thưởng một môn thần pháp, cổ kinh, đó chính là cá chép vượt long môn, tiền đồ như gấm.

Cũng có không ít người có ý nghĩ gia nhập Cố gia, cho dù trở thành nô bộc cũng được.

Bởi vậy.

Trong phiên chợ của thành Cổ Tang, không chỉ có buôn bán cổ tịch, đan dược, trận văn, bảo đồ, cũng có buôn bán người

“Đến đây đi, nhìn một chút, mười đại đệ tử kiệt xuất của Thiên Yêu Môn, tuổi tác không đến năm mươi, tu vi Tịch Địa cảnh thất chuyển, tu hành nhiều công pháp luyện thể, trời sinh cự lực, chịu khổ nhọc, tuyệt đối trung thành.”

...

Bên trong có không ít lời gào to như vậy.

Rất nhiều tu sĩ lần đầu tiên tới thành Cổ Tang, đôi mắt trừng lớn, cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

“Hiện tại nhiều người chạy đến như vậy, chính là muốn được đệ tử thế hệ này của Cố gia tuyển chọn tùy tùng, khó mà tưởng tượng được!”

Một vài người trẻ tuổi cảm khái, bọn họ cũng là lần đầu tiên tới đây, nhìn thấy thành Cổ Tang phồn hoa và lâu đời này.

Cố gia đúng là cường đại kinh khủng.

Trước đó những thứ bọn họ nhìn thấy, giống như ếch ngồi đáy giếng vậy.

Đúng lúc này, phiên chợ đột nhiên ồn ào lên, rất nhiều người khiếp sợ nhìn lại.

Ở vị trí của Cố gia, từng đạo cầu vồng như sao băng rơi xuống chỗ này, trong mỗi đạo cầu vồng là một vị đệ tử trẻ tuổi của Cố gia.

“Xảy ra chuyện gì? Tại sao có nhiều đệ tử Cố gia đến đây như vậy?”

“Ngày thường có thể nhìn thấy một người đã rất không tệ, hôm nay lại có nhiều người chạy đến như vậy, chẳng lẽ trong phiên chợ xuất hiện dị bảo gì sao?”

Rất nhiều người khiếp sợ nói, bọn họ suy đoán như thế.

“Không phải Cố gia... Muốn tuyển nhận tùy tùng chứ?”

Có người nghĩ tới đây, bỗng nhiên trở nên kích động.

Chương 12: Tứ Phương Mây Tụ, Ba Ngày Sau Tử Trúc Lâm

Sau khi rất nhiều đệ tử trẻ tuổi của Cố gia hạ xuống, bên trong hư không bỗng nhiên xuất hiện một trận vặn vẹo mơ hồ, một vị lão giả mặc kim bào đi ra, vẻ mặt đạm mạc, nói với tất cả tu sĩ bên dưới.

“Ba ngày sau, Thần Tử của Cố gia ta sẽ đến Tử Trúc Lâm trong thành Cổ Tang chọn lựa tùy tùng, người nào có ý, có thể tới đó.”

Lời nói không lớn, lại giống như ẩn chứa lôi đình, lập tức truyền khắp toàn bộ phiên chợ.

Oanh!

Nơi đây lập tức sôi trào, tất cả mọi người trừng lớn mắt, hô hấp dồn dập.

Lần này người chọn lựa tùy tùng, lại là Thần Tử của Cố gia?

Chẳng lẽ chính là người vừa ra đời đã dẫn động dị tượng kinh khủng kia sao?

Sau khi nói xong câu này, trong nháy mắt lão giả mặc kim bào cũng không dừng lại, đại bào hất lên, theo hư không biến mất, không thấy gì nữa.

“Cung tiễn tộc lão.”

Các đệ tử trẻ tuổi của Cố gia lập tức tôn kính nói.

“Thì ra là ba ngày sau, xem ra chúng ta đến quá sớm, phải trở về bẩm báo với đại nhân.” Một vị nam tử trẻ tuổi của Cố gia lẩm bẩm, vóc dáng hắn ta thẳng tắp, trong đôi mắt có phù văn lôi điện lấp lóe, khí tức vô cùng cường đại.

Trong lòng đám tu sĩ biết hắn ta ở bên dưới đều run lên.

Cố Lôi!

Vị thiên tài trẻ tuổi danh chấn một phương ở bên ngoài này, nghe nói trên người có Lôi Linh chi thể, lúc còn nhỏ đã được một vị cường giả đưa vào trong lôi kiếp luyện thể, thể phách vô cùng kinh khủng.

Bây giờ tu vi là Tịch Địa cảnh cửu chuyển, chỉ nửa bước nữa sẽ bước vào Khai Thiên cảnh.

Đại nhân trong miệng hắn ta?

Là ai?

“Thần Tử chọn lựa tùy tùng, không biết có chọn lựa mấy người trong tộc không...”

“Vốn nghĩ hôm nay có thể thấy dung nhan Thần Tử, đáng tiếc còn phải đợi ba ngày nữa.” Có nữ tử thất vọng nói.

Các đệ tử trẻ tuổi của Cố gia chạy đến đây cũng ôm suy nghĩ như vậy.

Dù sao thân phận của Cố Trường Sinh cực kì đặc thù, mặc dù không biết rõ tu vi như thế nào, nhưng qua nhiều năm như vậy, động tĩnh kinh khủng mà hắn tạo thành vẫn in đậm trong lòng mỗi tộc nhân.

Trở thành tùy tùng của hắn, sẽ cách rất nhiều đạo pháp vô địch, truyền thừa vô địch của Cố gia gần thêm một bước.

Ngoài ra vấn đề tài nguyên cũng làm cho người ta tâm động.

Đừng nói đến thành tựu tương lai.

Cho nên có không ít người trong Cố gia liếc mắt nhìn nhau, nhìn thấy một cỗ chờ mong và khát vọng trong mắt đối phương.

Rất nhanh, chuyện ba ngày sau Thần Tử của Cố gia sẽ ở Tử Trúc Lâm chọn lựa tùy tùng truyền khắp thành Cổ Tang, thậm chí còn truyền ra cổ thành xung quanh.

Rất nhiều thế lực phụ thuộc vội vàng đưa đệ tử có thiên phú thực lực mạnh nhất trong tông môn đến.

Nói đùa sao, đó là Thần Tử của Cố gia, tương lai sẽ tiếp quản Trường Sinh thế gia đấy.

Trở thành tùy tùng của hắn, tuyệt đối là tam sinh hữu hạnh, mộ tổ tiên bốc lên khói xanh cũng không đủ.

Kiếm phái Hoán Nhan, một thiếu nữ vác cổ kiếm, vẻ mặt thanh tú kiên nghị nắm chặt nắm đấm, nói với trưởng lão và tông chủ trước mặt: “Mọi người yên tâm, ta nhất định sẽ cố gắng khiến vị Thần Tử kia coi trọng, trở thành tùy ttùng của hắn, khôi phục kiếm phái Hoán Nhan ta!”

“Đi thôi.”

Lão tông chủ vui mừng gật đầu, sờ tóc thiếu nữ nói.

Thấy thiếu nữ dần đi xa, mấy nhân tài trong tông môn thở dài, nói: "Nghĩ đến chúng ta khổ sở bồi dưỡng truyền nhân, thế mà chỉ có thể lưu lạc làm tùy tùng của người khác, trong lòng có chút không cam lòng."

"Hơn nữa chưa chắc người ta đã để ý đâu..." Trưởng lão bên cạnh tự giễu cười một tiếng.

Hoàng triều Cảnh Dương, một nam tử mặc long bào uy nghiêm, từ ái nhìn nữ tử cao gầy thanh lệ tuyệt luân trước mặt, nói: "Tiểu Cửu, lần này truyền nhân của Trường Sinh thế gia chọn lựa tùy tùng, tầm quan trọng vượt qua tưởng tượng của chúng ta, chính là một cọng cỏ cứu mạng cuối cùng của chúng ta.

Hoàng triều Cảnh Dương chúng ta đã truyền thừa mấy chục vạn năm, đáng tiếc cổ quốc Xích Ly phát triển quá nhanh, ngày càng lớn mạnh, không bao lâu sẽ từng bước xâm chiếm long khí của chúng ta, khiến Cảnh Dương đi đến diệt quốc..."

"Phụ hoàng biết rõ ngươi hiểu chuyện, ngươi trời sinh là Đế Hoàng thể, vốn chú định là Quân Hoàng, để ngươi đi theo người khác, trong lòng nhất định rất khó chịu."

Nữ tử thanh lệ tuyệt luân lắc đầu, sợi tóc bay múa, chân thành nói: "Cảnh Dương sinh ta nuôi ta, tốn vô số tài nguyên bồi dưỡng ta, bảo vệ nó chính là trách nhiệm của ta, cho dù ta phải nỗ lực thế nào cũng đáng."

Nam tử mặc long bào vui mừng cười nói: "Vẫn là Cửu Nhi hiểu chuyện, ngươi nghĩ như vậy khiến phụ hoàng rất vui mừng."

"Nhưng sợ đến lúc đó người ta lại chướng mắt ngươi."

Hai đầu lông mày của nữ tử cao gầy lập tức bộc lộ một cỗ uy nghiêm, nói: "Không thể nào, ta tự tin cả đời mình không kém bất kỳ kẻ nào trên thế gian."

Trong một gia tộc nhỏ đã lụi bại, có người tuổi trẻ nắm chặt kiếm trong tay, trong mắt là dã tâm vô tận, lẩm bẩm nói: "Đây chính là thời cơ khôi phục thời kỳ huy hoàng của gia tộc chúng ta, ta chắc

chắn phải có được cơ hội làm tùy tùng này."

Các tình huống như thế gần như xảy ra ở tất cả các đạo vực xung quanh đạo vực Nam Thắng.

Mỗi ngày đều có thể nhìn thấy vô số đạo cầu vồng từ các nơi bay tới, hoặc là chiến xa ù ù nghiền ép trên bầu trời, hoặc là cổ thú to lớn kéo liễn xa chạy đến nơi đây.

Trong Cổ Tang chật kín người, vô cùng loạn.

Trường Sinh thế gia, sừng sững trong ba ngàn đạo vực, thống ngự vô số vạn dặm sơn hà.

Nội tình thâm hậu khiến người ta kinh dị, thân là truyền nhân Thần Tử của Cố gia muốn chọn tùy tùng, đương nhiên là đại sự oanh động tứ phương rồi.

Trong nháy mắt, ba ngày thoáng cái đã trôi qua.

Thành Cổ Tang, Tử Trúc Lâm.

Đây là một mảnh rừng trúc cổ ở hướng đông, là chỗ một vị tổ tiên nào đó của Cố gia đã từng ẩn cư, sau này biến mất không thấy đâu nữa, liền trở thành chỗ nghỉ của Cố gia.

Nơi này giống như một thế giới riêng biệt!

Sương trắng lượn lờ, núi sông xinh đẹp, tiên cầm bay múa, thụy thú ẩn hiện, giống như tiên cảnh.

Trong nháy mắt Tử Trúc Lâm mở ra, liền có ngàn vạn tu sĩ tràn vào.

Chương 13. Lĩnh Ba Trăm Trượng, Giam Cầm Ba Năm

Tử Trúc Lâm rất lớn, tiên vụ tràn ngập, cực kì náo nhiệt.

Trên mặt đất, các loại man thú gào thét, giữa không trung cánh

chim xán lạn, Thần cầm giương cánh, đầy trên bầu trời.

Tu sĩ của các tộc các phái cũng chạy tới nơi này, có sinh linh Huyết Ngân có bề ngoài tương tự Nhân tộc, cũng có tộc Dạ Xoa có hai cánh quanh người.

“Vương huynh, ngươi cũng đến cạnh tranh sao?” Không ít tu sĩ quen biết đã bắt đầu nói chuyện với nhau, tuổi tác không lớn lắm.

“Đúng vậy, thật sự có rất nhiều người, phóng mắt nhìn sang, tất cả đều là đầu người, e rằng cũng không đến lượt chúng ta.” Vương huynh cười khổ nói.

Điều khiến bọn họ nghẹn họng nhìn trân trối nhất chính là, trong đó còn có một vài lão nhân lộ diện, muốn tranh đoạt cơ hội này với đông đảo người trẻ tuổi.

“Đúng là như vậy, đây là Cố gia chỉ tuyên bố trước ba ngày, nếu là trước một tháng, ngươi có tin một vài cổ lão cách đây cả ngàn tỷ dặm cũng sẽ phái người đến không.”

“Tê! Chẳng lẽ ta đã đánh giá thấp độ kinh khủng của vị Thần Tử Cố gia này rồi?”

“Theo tin đồn, vị Thần Tử này của Cố gia có một loại thể chất vô thượng trong truyền thuyết, sinh ra đã được định sẽ đi lên đỉnh cao nhất, thậm chí phá vỡ Nhục Thân cảnh cực cảnh!”

“Trở thành tùy tùng của hắn, tuyệt đối là một chuyện vô cùng vinh hạnh!”

Hai người trò chuyện thì thầm với nhau, dáng vẻ không muốn người khác nghe thấy.

Nhưng đa số người ở đây đều là người có tu vi, sao có thể không nghe thấy được?

Đột nhiên.

Ở phía đông đám người truyền đến một trận ồn ào.

Một cỗ liễn xa bằng bạch ngọc vắt ngang trên bầu trời, mơ hồ có

thể nhìn thấy bóng người yểu điệu trong đó.

“Đó là... Long tiễn của hoàng triều Cảnh Dương!”

Tê! Không ngờ thế lực được truyền thừa mấy chục vạn năm này cũng tới, nghe nói truyền nhân thế hệ này của hoàng triều Cảnh Dương chính là Cửu công chúa, ngày nàng ấy xuất sinh Cửu Long cùng kêu lên, Chân Linh hoàng đạo hiện thân, dẫn động long khí tẩm bổ cho thân thể...”

Rất nhiều ánh mắt cùng nhìn sang.

Ánh mắt của không ít nam tử trẻ tuổi nóng rực, hô hấp dồn dập.

Phải biết vị Cửu công chúa này không chỉ có thiên phú dị bẩm, còn là giai nhân quốc sắc thiên hương, khuynh quốc khuynh thành.

“Đáng tiếc, giai nhân như vậy cũng muốn trở thành tùy tùng, không khác gì thị nữ.” Rất nhiều nam tử hâm mộ ghen ghét không thôi.

Đột nhiên, một trận đại loạn, tất cả man thú trên mặt đất cũng bất an, nhìn trời rít gào, giãy dụa, hí lên trên vùng núi, muốn chạy khỏi nơi này.

Tất cả mọi người chấn kinh, nhìn về hướng kia.

Ngoài ra, các loại Thần cầm tọa kỵ trên bầu trời đều đập cánh, vô cùng nôn nóng, nhìn về một vị trí, cũng muốn bay đi.

Một con cổ thú sáu cánh bay tới.

Không phải nó rất lớn, chỉ cao vài trượng, nhưng lại có khí thế như núi cao, ép người ta hít thở không thông.

Trên lưng cổ thú, một người nam tử tóc đen tung bay, giống như Ma Thần, cầm một cái kích lớn ngồi ngay ngắn, đôi mắt như điện, khí tức lăng lệ.

“Lục Dực Đạp Thiên Thú!”

“Thác Bạt Cổ Tộc! Nam tử này có huyết mạch của Đại Ma Thần,

chỉ bằng lực lượng khí huyết cũng đã có mấy ngàn vạn cân!”

Một vị lão nhân mắt sáng như đuốc cả kinh nói, cảm giác được trong cơ thể người nam tử kia ẩn chứa lực lượng khí huyết đáng sợ, giống như một cái hỏa lò vậy.

“Thật sự là thiên tài trẻ tuổi gì cũng có, càng ngày ta càng cảm thấy cơ hội của mình thật mong manh.”

“Đừng nóng vội, cho dù Thần Tử Cố gia không nhìn đến, không phải còn có các đệ tử của Cố gia sao? Chỉ cần có thể tiến vào Cố gia, đối với chúng ta mà nói đã là cơ duyên lớn rồi!”

Rất nhiều người ôm ý nghĩ như vậy.

Một thiếu nữ thanh tú ôm chặt cổ kiếm trong ngực, trên mặt đầy kỳ vọng nói: “Hi vọng truyền nhân của Trường Sinh thế gia có thể chọn ta.”

Người bên cạnh cười nhạo nói: “Tiểu cô nương, đã mọc đủ lông cánh chưa?”

Trường Sinh thế gia, chính là gia tộc đã từng sản sinh ra tiên.

Chỉ nói đến thực lực, cho dù đã trôi qua vô tận năm tháng, vẫn kinh khủng kinh thế như cũ.

Cho nên bọn họ cảm thấy suy nghĩ của tiểu cô nương này thật hão huyền.

“Ngươi...” Bị người ta hỏi như vậy, trên mặt thiếu nữ thanh tú tức giận đến đỏ bừng.

Đúng lúc này, có người bỗng nhiên hô lên: “Tới, người của Cố gia tới rồi!”

Sưu sưu sưu!

Theo khí tức kinh khủng, từng đạo cầu vồng từ chân trời lướt đến, rất nhanh đã rơi trên mặt đất, rõ ràng là một đám đệ tử trẻ tuổi của Cố gia.

Trên người mỗi người đều mang theo sự cao cao tại thượng bẩm sinh, mặc dù không phải tận lực toát ra, nhưng vẫn hoàn toàn khác biệt với các tu sĩ xung quanh.

Đây chính là nội tình đến từ Trường Sinh thế gia.

Đám người đang ồn ào lập tức yên tĩnh lại.

Trên mặt tất cả tu sĩ đều mang theo chờ mong và kỳ vọng, đồng thời hiện ra khí tức cường đại của mình, trong nháy mắt, nơi đây đã giống như đấu trường ganh đua sắc đẹp vậy.

“Căn cốt đã ba mươi tuổi, vẫn chưa tới Tịch Địa cảnh, tư chất kém như vậy mà vẫn có mặt mũi đến đây?”

Trong đám người Cố gia, có một thanh niên trẻ tuổi, hai đầu lông mày mang theo kiêu ngạo bỗng nhiên quát lớn.

Sắc mặt nam tử bị quát kia lập tức biến thành màu gan heo.

Ở bên ngoài, hắn ta là thiên tài mà trong mười vạn người khó tìm được một, cường giả Tịch Địa cảnh đã là vương hầu một phương, có thể thống ngự vạn dặm cương vực.

Mà ở nơi đây lại bị mắng tư chất kém.

Nhưng hắn ta lại không dám phản bác.

“Tuổi tác vượt qua ba mươi tự mình rời đi, đến đám người chúng ta cũng không nhìn trúng, đừng nói là Thần Tử.”

Một nữ tử mặc quần áo màu lam, vẻ mặt không biểu cảm nói, tên nàng ta là Cố Thanh Nhi, ở trong mạch chi của Cố gia, cũng coi như một vị thiên tài có chút danh tiếng.

Khoảng chừng hai mươi tuổi, đã là Tịch Địa cảnh tam chuyển.

Đám người bất đắc dĩ, nhưng không dám chống lại.

Bởi vậy, tu sĩ ở đây lập tức ít đi một nửa.

“Có được kiếm cốt, đúng là không tệ, nếu Thần Tử không nhìn

trúng ngươi, đến lúc đó ngươi liền đi theo ta đi."

Trong đám đệ tử của Cố gia, có một nam tử mặc áo lam phong độ nhẹ nhàng nhìn về phía thiếu nữ thanh tú đang ôm kiếm, có chút kinh ngạc nói.

Nhưng cũng không để ý quá nhiều.

Trước khi Thần Tử không hiện thân, bọn họ cũng không dám quá giới hạn.

Thiếu nữ thanh tú sững sờ, vẻ mờ mịt nói: "Ta... Nhưng mà.."

Nàng ta muốn trở thành tùy tùng của truyền nhân Trường Sinh thế gia thôi.

"Nhưng mà cái gì?" Nam tử áo áo lam quay đầu hỏi ngược lại, giống như không ngờ thiếu nữ thanh tú kia lại không nguyện ý, nụ cười trên mặt đã biến mất.

Có người dám có dũng khí không nể mặt hắn ta?

"Ta..." Thiếu nữ thanh tú giật nảy mình, lập tức có chút ủy khuất.

Nhưng nhớ tới trách nhiệm trên vai và lời dặn của các trưởng lão, nàng ta lại không dám nói gì thêm.

"Hừ!" Nam tử áo lam cười lạnh một tiếng, lúc này mới bỏ qua.

Người xung quanh không dám lên tiếng, đành phải ném cho thiếu nữ thanh tú ánh mắt cảm thông.

Như thế rất tốt, vừa đến đã đắc tội đệ tử Cố gia.

Thân ảnh cao gầy trong liễn xa bạch ngọc thấy vậy khẽ chau mày, nhưng cũng không nói cái gì.

Dưới cái nhìn của nàng ta, ở Cố gia, địa vị của mấy tên đệ tử này cũng không cao, nếu không cũng sẽ không vênh váo hung hăng như thế.

Nhưng chuyện không liên quan đến nàng ta, đương nhiên nàng ta

sẽ không nhúng tay.

Thiếu nữ thanh tú đã gấp đến sắp khóc.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Vừa đến đã đắc tội người, nàng ta biết về gặp các trưởng lão thế nào?

“Lĩnh ba trăm trượng, giam cầm ba năm.”

“Thân phận Cố gia, không phải vốn liếng để ngươi lấy mạnh hiếp yếu.”

Đúng lúc này, một giọng nói ôn nhuận đột nhiên vang lên, không nhanh không chậm, lại giống như động đến thiên địa đại đạo, ẩn chứa quy tắc chí lý.

Thiên địa bỗng nhiên yên tĩnh.

...

Chương 14: Biết Giặt Quần Áo Nấu Cơm Là Được, Đại Ma Thần Huyết Mạch

Trong nháy mắt nghe thấy giọng nói này.

Nam tử áo lam bỗng nhiên trợn mắt, huyết sắc trên mặt biến mất, không còn vênh váo hung hăng như vừa rồi nữa.

“Xin Thần Tử thứ tội.”

Hắn ta vội vàng hướng về phía phát ra giọng nói quỳ xuống.

“Đây là...”

Nhìn về nơi đó, hô hấp của tất cả tu sĩ không khỏi cứng lại.

Người tới giống như bước ra từ một bức tranh sơn thủy, hòa làm một thể với thiên địa, lại giống như trích tiên bên ngoài chín tầng

mây, không có tì vết, trong suốt tự nhiên.

Áo trắng vân văn, thân hình cao lớn, một thân tràn đầy tiên ý mờ mịt.

Khuôn mặt giống như bao phủ một tầng tiên vụ, không nhìn thấy rõ ràng, chỉ có hai mắt giống như biển sâu, lộ ra lạnh nhạt trầm tĩnh.

Lại giống như ở một phương thế giới khác.

Đây chính là truyền nhân của Trường Sinh thế gia sao?

Không cần phải nói, mặc dù đám đệ tử Cố gia chưa bao giờ nhìn thấy chân dung Cố Trường Sinh, nhưng trong nháy mắt đã xác định.

Người này chính là Thần Tử trong truyền thuyết!

“Bái kiến Thần Tử.” Bọn họ lập tức cùng nhau chào hỏi.

Cố Trường Sinh khẽ vuốt cằm, bảo bọn họ đứng dậy.

Thật ra hắn đã đến đây một lúc rồi, chỉ là vẫn chưa hiện thân mà thôi.

Nam tử áo lam đầu đầy mồ hôi, sắc mặt tái nhợt, căn bản không ngờ mình lại bị trách phạt như vậy.

“Xin Thần Tử thứ tội.”

Cố Trường Sinh cũng biết trách phạt tộc nhân trước mặt nhiều người ngoài như vậy rất không thỏa đáng.

Nhưng hắn vẫn phải có uy tín, nhất là việc liên quan đến mặt mũi Cố gia.

“Tự mình đến gặp tộc lão hình pháp lĩnh phạt đi, lần sau nếu để ta lại gặp được, sẽ không phạt trượng đơn giản như vậy đâu.”

Hắn nhàn nhạt nói, sau đó hắn nhìn về phía thiếu nữ thanh tú vẻ mặt mờ mịt, thậm chí tay chân có chút luống cuống kia.

“Ngươi tên là gì?”

Cố Trường Sinh hỏi.

“A! Ta sao?” Thiếu nữ thanh tú giống như còn chưa lấy lại tinh thần từ chuyện vừa rồi, nghe được Cố Trường Sinh hỏi, nửa ngày không phản ứng.

Người xung quanh ném ánh mắt ước ao ghen tị về phía nàng ta.

Đến tộc nhân Cố gia có mặt ở đây cũng thế.

Cố Trường Sinh luôn cảm thấy thiếu nữ thanh tú có chút chậm chạp, nhưng vẫn tiếp tục nói: “Đúng, là ngươi.”

“Ta... Ta tên là Tô Tiểu Huyên, Thần Tử, ta có thể làm tùy tùng của ngươi sao?” Cuối cùng nàng ta đã phản ứng lại, vị công tử mặc áo trắng như trích tiên này đang nói chuyện với mình, thiếu nữ thanh tú nghẹn đến đỏ mặt, lấy dũng khí nói.

“Biết nấu cơm không?”

“Biết.” Tô Tiểu Huyên có chút mộng bức, không hiểu vì sao Thần Tử của Cố gia lại hỏi như vậy, nhưng khẳng định nàng ta biết nấu cơm.

“Biết giặt quần áo không?”

“Cũng biết.”

“Vậy thì ngươi đi.” Cố Trường Sinh tùy ý nói.

? ? ?

Giờ khắc này, không chỉ Tô Tiểu Huyên mộng bức, tất cả tu sĩ tuổi trẻ xung quanh cũng đều mộng bức.

Giặt quần áo nấu cơm!

Bọn họ cũng biết mà.

Thần Tử Cố gia chọn lựa tùy tùng tùy ý như vậy sao? Hay là thiếu nữ thanh tú tên Tô Tiểu Huyên kia có vận khí quá tốt rồi?

Vẻ mặt nam tử áo lam quỳ rạp trên mặt đất trở nên vô cùng hoảng sợ.

“Cái này...” Tô Tiểu Huyên cảm thấy đầu óc choáng váng, giống như bị một đĩa bánh từ trên trời rơi xuống trúng đầu.

Trước khi đến đây, nàng ta đã có dự định sẽ phải tranh đoạt với vô số thiên kiêu rồi.

Nhưng.. Hạnh phúc tới quá đột nhiên, khiến nàng ta trở tay không kịp.

Tô Tiểu Huyên lộn xộn nói: “Công tử, ta không chỉ biết giặt quần áo nấu cơm, kiếm pháp của ta...”

Cố Trường Sinh khoát tay ngắt lời Tô Tiểu Huyên, lạnh nhạt nói: “Biết giặt quần áo nấu cơm là đủ rồi.”

Trời sinh kiếm cốt, bên trong vận có một tia tử ý.

Vận khí màu tím, tương lai, thành tựu của thiếu nữ này sẽ không quá thấp.

Đương nhiên những lời này Cố Trường Sinh sẽ không nói với mọi người.

Bồ Đề Minh Kính Pháp, không chỉ có thể khám phá bản nguyên, hơn nữa còn có thể dò xét khí vận.

Nhưng trong mắt mọi người, lại biến thành điên cuồng ghen ghét.

Vận khí của Tô Tiểu Huyên này cũng quá tốt đi!

Bề ngoài không tính đứng đầu, thiên phú thực lực cũng không tính đứng đầu, chỉ biết giặt quần áo nấu cơm đã được Cố gia Thần Tử xem trọng.

Có thể đoán được, tương lai của thiếu nữ này sẽ vô cùng vô tận!

Tất cả mọi người trong Cố gia đều hâm mộ ghen ghét Tô Tiểu Huyên không thôi, bọn họ cũng không có phúc khí được Thần Tử xem trọng như vậy.

Bên trong liễn xa, nữ tử tuyệt mĩ mặc đại bào phượng văn, trên mặt có vẻ hoàng đạo tôn quý, trong lòng cũng không khỏi thầm nói: “Vận khí của thiếu nữ này đúng là không tệ, tu vi chỉ có Tịch Địa cảnh nhất chuyển, thế mà cũng có thể lọt vào mắt vị kia.”

Nhưng trong nội tâm nàng ta vẫn mang theo vài phần ngạo nghễ và lơ đễnh như cũ.

Cho rằng chuyện này hoàn toàn do vận khí.

Nàng ta là cửu công chúa của hoàng triều Cảnh Dương, trời sinh Đế Hoàng thể, tuyệt đối là Chí Tôn trẻ tuổi, tương lai trưởng thành có thể quét ngang một phương, bây giờ lại hạ thấp thân phận cam tâm tình nguyện làm một tùy tùng.

Chỉ cần Thần Tử Cố gia có nhãn quang, tuyệt đối sẽ chọn nàng ta.

“Nếu không phải hoàng triều gặp nạn, cần nâng đỡ, ta cần gì phải đến đây...”

Yên lặng nghĩ tới đây, trên mặt nữ tử tuyệt mỹ khôi phục lại vẻ tôn quý ngạo nghễ như cũ.

Trong lòng nàng ta rất tự tin, tự tin đối với thực lực, thiên phú, cùng mỹ mạo của mình.

Cố Trường Sinh chọn Tô Tiểu Huyên xong, ánh mắt lại lần nữa bắt đầu đánh giá đám người.

Thấy vậy, hô hấp của tất cả tu sĩ cũng ngừng lại, trong lòng ẩn chứa kích động và chờ mong, biết đâu vận khí của mình cũng tốt như Tô Tiểu Huyên thì sao.

Trong liễn xa bạch ngọc, thân thể Sở Yêu Nguyệt dựa ra sau cũng không khỏi ngồi ngay ngắn lại.

Bên trên Lục Dực Đạp Thiên Thú, hô hấp của nam tử trẻ tuổi như Ma Thần cũng không nhịn được chậm lại, tay cầm trường kích dùng sức hơn rất nhiều.

Trong lòng không bình tĩnh như bề ngoài.

“Ngươi tên là gì?”

Cố Trường Sinh nhìn về phía thân ảnh trên Lục Dực Đạp Thiên Thú, lên tiếng hỏi.

“Thác Bạt Tư Vũ.”

Trong lòng nam tử trẻ tuổi như Ma Thần kích động, lập tức lớn tiếng nói.

Thác Bạt Cổ Tộc, bắt nguồn từ một tộc ở Cổ Hoang Giới, là hậu đại của Ma Thần từ thượng cổ.

Mà trên người hắn ta có huyết mạch của Đại Ma Thần, chính là người nổi bật trong tộc.

Một thân khí huyết chi lực, tại Nhục Thân cảnh, trực tiếp đột phá ngàn vạn cân.

“Rất tốt, từ nay về sau, ngươi liền đi cùng ta đi.”

Cố Trường Sinh hài lòng nói.

Hắn coi trọng lực lượng huyết mạch của nam tử này, có hi vọng thành tựu Đại Ma Thần, đó chính là tồn tại có thể khiêu chiến Chí Tôn.

Chương 15: Thác Bạt Tư Vũ Thỉnh Cầu, Thiên Ma Biến

Cố Trường Sinh lựa chọn Thác Bạt Tư Vũ làm tùy tùng, cũng nằm trong dự liệu của không ít người.

Phải biết con Lục Dực Đạp Thiên Thú kia cũng không phải người bình thường có khả năng khống chế.

Mỗi lần thuế biến mọc ra một cánh, thực lực sẽ biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Mọc ra sáu cánh, nói rõ hiện nay nó đã thuế biến sáu lần, ít nhất

cũng có thực lực Khai Thiên cảnh.

Khai Thiên cảnh cửu chuyển, đã được xưng là đại năng cảnh, đến cấp độ này, tu sĩ đã có uy năng to lớn.

“Chọn hắn sao?”

Bên trong liễn xa Sở Yêu Nguyệt sững sờ, lúc đầu nàng ta còn tưởng Cố Trường Sinh sẽ hỏi nàng ta.

Thác Bạt Tư Vũ đúng là rất mạnh, đứng ở nơi đó giống như một cái hoả lò, cách một khoảng cũng có thể cảm nhận được cỗ lực lượng khí huyết tràn đầy kia.

Nhưng nàng ta cũng không nóng lòng, nàng ta không cho rằng Cố Trường Sinh sẽ chỉ chọn hai người.

Thác Bạt Tư Vũ nghe vậy, đè nén vẻ hưng phấn kích động xuống, sau đó thở sâu, chậm rãi nói: “Nhưng tại hạ có một yêu cầu quá đáng, mong Thần Tử thành toàn.”

Vừa nói xong, xung quanh lập tức ồn ào, không ít người biến sắc, đôi mắt trừng lớn.

“Điên rồi à?”

“Thần Tử chọn hắn ta đã là ban ân to lớn, hắn ta còn dám nhắc tới yêu cầu?”

“Nhưng theo tình huống vừa rồi, Thần Tử là một người ôn nhuận như ngọc, không chừng sẽ bằng lòng đấy.”

Đám người nghị luận ầm ĩ.

Sở Yêu Nguyệt bất ngờ nhìn về phía Thác Bạt Tư Vũ một chút, như có điều suy nghĩ nói: “Chẳng lẽ tên gia hỏa này còn có dự định gì đó?”

Trong lòng Tô Tiểu Huyên đứng ở một bên cũng không khỏi nhấc lên.

Nhìn Cố Trường Sinh một chút, phát hiện không biết từ lúc nào

hắn đã híp mắt lại, giống như rất có hứng thú.

Ngay từ đầu Cố Trường Sinh cho nàng ta cảm giác là hư vô mờ mịt, xa rời thế giới.

Giống như cách tất cả mọi người một khoảng cách rất xa xôi vô tận.

Mãi đến khi Cố Trường Sinh tùy tiện lựa chọn nàng ta, mới khiến nàng ta cảm thấy vị công tử này có chút chân thực, không giống như trích tiên trong tranh.

Nhưng lúc này nàng ta không dám nghĩ như vậy nữa.

Bởi vì Thác Bạt Tư Vũ... Giống như đã vượt quá ranh giới.

Ngay khi tất cả mọi người suy nghĩ lung tung, Cố Trường Sinh cười nhạt một tiếng, nói: "Yêu cầu gì? Cứ nói đừng ngại."

Thác Bạt Tư Vũ xoa mồ hôi trên trán, vị này khiến hắn ta cảm thấy áp lực quá kinh khủng.

Rõ ràng chỉ đứng ở nơi đó, cái gì cũng không làm.

"Nghe nói tại Nhục Thân cảnh, Thần Tử đã đánh vỡ vạn cổ cực cảnh, phá vỡ ghi chép mà năm đó Khổ Hành Đại Đế dựng lên, tại hạ bất tài, nghĩ ở chỗ này, dựa vào lực lượng nhục thân của mình thỉnh giáo Thần Tử." Thác Bạt Tư Vũ nói ra, giọng điệu rất thành khẩn.

Cũng không có ý cố tình khiêu khích.

Lúc ở trong tộc, hắn ta ngẫu nhiên nghe thấy các lão nhân nhắc đến chuyện này.

Lúc đầu bọn họ không có ý định nói cho hắn ta biết, sợ ảnh hưởng đến tâm cảnh hắn ta tu hành.

Nhưng chuyện này căn bản không giấu diếm được.

Ba vạn vạn cân Nhục Thân cảnh cực cảnh!

Đây là khái niệm gì? Cổ tịch cũng không có ghi chép như thế.

Thậm chí có thể sau này cũng không có ai có thể đánh vỡ kỷ lục này.

Lúc ấy chuyện này đã khiến Thác Bạt Tư Vũ mộng bức, khoảng chừng nửa năm cũng không tu luyện.

Hắn ta dự định sẽ lưu danh trên Thiên Đạo bia, khiến mạch Đại Ma Thần một lần nữa trở lại thời kỳ huy hoàng.

Nhưng chỉ vì chuyện này, Thác Bạt Tư Vũ mới có ý định đi theo Cố Trường Sinh!

“Nhục Thân cảnh cực cảnh, xem ra cái tên trên Thiên Đạo bia kia thật sự là do Thần Tử Cố gia lưu lại!”

Nghe thấy Thác Bạt Tư Vũ nói như vậy, trong lòng rất nhiều tu sĩ đều chấn động.

Bọn họ biết rõ ghi chép Nhục Thân cảnh cực cảnh của Khổ Hành Đại Đế đã bị một người tên là Cố Trường Sinh phá vỡ.

Nhưng, hiện tại xem ra, người đó chính là vị Thần Tử trước mắt này!

“Ba vạn vạn cân cực cảnh.” Sở Yêu Nguyệt khẽ mở miệng, lẩm bẩm nói, mỗi lần nghĩ đến số lượng này, chính là một lần tim đập nhanh.

Đương nhiên nàng ta biết rõ chuyện này.

Mặc dù các đạo vực giữa ba ngàn đạo vực cách nhau ngàn tỷ vạn dặm, nhưng không hề ảnh hưởng đến việc truyền đạt tin tức.

Lúc ấy không biết đã kinh hãi bao nhiêu người.

“Thì ra yêu cầu của ngươi là chuyện này, nhưng thỏa mãn ngươi cũng không sao.” Cố Trường Sinh khẽ cười nói, không ngại Thác Bạt Tư Vũ đưa ra yêu cầu như vậy.

Sắc mặt Thác Bạt Tư Vũ lộ ra vẻ vui mừng nói: “Đa tạ Thần Tử

thành toàn.”

Oanh!

Sau khi dứt lời, khí tức trên người hắn ta bỗng nhiên biến đổi!

Hai tròng mắt được một tầng hắc sắc bao bọc.

Từng tầng hắc sắc giống như ma khí, bắt đầu xoay quanh cơ thể hắn, trong nháy mắt, hình thể của hắn đã cao lên gấp ba!

Giống như một vị Ma Thần đỉnh thiên lập địa.

Chân đạp Lục Dực Đạp Thiên Thú, cầm trường kích dài tám trượng trong tay.

Khí huyết sôi trào, có tiếng ù ù vang lên, giống như hoả lò màu đen.

Phía trên đại kích, còn có phù văn lấp lóe, liên miên như lôi đình!

“Ma Thần biến, công pháp trấn tộc của Thác Bạt Cổ Tộc, trong truyền thuyết, công pháp này tổng cộng có mười tám biến, nhưng sau bát biến cũng không truyền thừa xuống, đã biến mất tại trường hà lịch sử.”

“Nhưng Thác Bạt Cổ Tộc vẫn vô cùng cường thịnh, đông đảo tộc nhân tu luyện thể phách, thậm chí có thể so với một vài sinh linh thuần huyết!”

Ánh mắt của đám người xung quanh tràn ngập kinh hãi.

“Bán Khai Thiên cảnh, tu vi của Thác Bạt Tư Vũ đúng là cường đại.” Sở Yêu Nguyệt cũng phải lộ ra một tia coi trọng.

Bán Khai Thiên cảnh, tục xưng chính là Tịch Địa cảnh cửu chuyển đỉnh phong, chỉ kém nửa bước liền có thể đến Khai Thiên cảnh, thành tựu đại năng.

Nhìn căn cốt, hắn ta mới hơn hai mươi tuổi thôi.

Những người trong sân, ai dám nói mình có tu vi cao hơn hắn ta?

“Thần Tử, đắc tội!”

“Thiên Ma Biến đệ tứ biến, Thiên Ma Liễu Loạn!”

Thác Bạt Tư Vũ thấy Cố Trường Sinh vẫn không hề bị di chuyển, đứng tại chỗ như cũ, vẻ mặt bình thản như nước, giống như không hề có ý xuất thủ.

Nhưng hắn ta cũng không dám khinh thường.

Hét lớn một tiếng, tóc đen tung bay, tay cầm kích tiến lên, trong hư không dày đặc kinh lôi màu đen, khí huyết màu đen vô cùng vô tận hóa thành lang yên ngút trời.

Giống như có một đầu Thiên Ma gia trì.

“Tê! Thật mạnh!”

“Ta có cảm giác bản thân sẽ bị đánh thành một đoàn huyết vụ.”

Đám người kinh hãi không thôi, sau lưng có chút lạnh.

Lực lượng của một kích này, rõ ràng đã vượt qua vạn quân!

Trong mắt Cố Trường Sinh lóe lên vẻ khác thường, lòng bàn tay hiển hiện ánh sáng mông lung, giống như một vòng mặt trăng màu bạc.

“Thiên Ma Biến đúng là bất phàm, không chỉ có hiệu quả luyện thể, còn có thể toàn lực thôi động lực lượng của nhục thân, giống như hóa thân của Thiên Ma, bộc phát lực lượng ra gấp trăm lần.” Hắn lẩm bẩm.

Ầm!

Hắn tay không đón đỡ, giống như một ngôi sao trời nhỏ nổ tung, dư âm đáng sợ trực tiếp khiến nhiều tu sĩ bay ngược ra ngoài.

Sau một khắc, lang yên huyết khí màu đen ầm ầm sụp đổ, Thiên Ma chi thân chia năm xẻ bảy!

Phốc!

Thác Bạt Tư Vũ trừng lớn mắt, phun ra một ngụm máu.

Trường kích lập tức rời khỏi tay, Lục Dực Đạp Thiên Thú dưới chân phát ra tiếng gào thét, thân ảnh trên lưng nó bay ra ngoài.

Cố Trường Sinh vẫn đứng tại chỗ, thậm chí y bào cũng không bị nhấc lên.

Giống như chưa bao giờ động đậy.

Thần Tử Cố gia quá kinh khủng!

Đơn giản là sâu không lường được!

Tất cả tu sĩ nhìn thấy một màn này không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, kinh hãi không thôi.

“Đa tạ Thần Tử thủ hạ lưu tình.”

Thác Bạt Tư Vũ từ dưới đất lảo đảo đứng dậy, lập tức điên cuồng nói, không hề để ý đến thương thế trên tay.

Hắn ta hiểu.

Nếu không phải Cố Trường Sinh lưu tình, hắn ta tuyệt đối sẽ hóa thành một đoàn huyết vụ, đến cặn bã cũng không còn.

Chương 16: Sở Yêu Nguyệt Phẫn Nộ, Không Bằng Bọn Họ

“Từ nay về sau, Thác Bạt Tư Vũ nguyện để Thần Tử sai khiến, núi đao biển lửa, cũng sẽ không từ!”

Thác Bạt Tư Vũ quỳ một chân trên đất nói, vẻ mặt rất kích động, không hề uể oải vì bị Cố Trường Sinh đánh bại.

Hắn ta cảm thấy, có thể lưu danh trên Thiên Đạo bia, đồng thời còn gấp ghi chép của Khổ Hành Đại Đế ghi bốn lần, cũng đã là tồn tại hắn ta khó với tới rồi.

Hôm nay sở dĩ muốn thỉnh giáo.

Hoàn toàn là muốn xác minh suy đoán của mình, có phải Thần Tử Cố gia cường đại như trong lời đồn không?

Hiện tại, hắn ta đã đạt được kết luận, vị Thần Tử này còn cường đại kinh khủng hơn lời đồn, khiến người ta run rẩy.

Thậm chí Thác Bạt Tư Vũ còn hoài nghi, nhục thân của Cố Trường Sinh có phải do tiên kim thần thiết rèn đúc không.

Phải biết trong đại kích của hắn ta có xen lẫn ba điểm hắc kim sáng chói.

Đó là vật liệu để rèn đúc Thánh khí tuyệt thế.

Nhưng vừa rồi suýt nữa đã bị đứt gãy!

Dưới thân thể gầy gò cao lớn kia, hẳn là ẩn giấu vài đầu Chân Long?

Cố Trường Sinh khẽ vuốt cằm, vẻ mặt lạnh nhạt nói: "Đứng lên đi."

Dứt lời, một viên đan dược tản ra ánh sáng màu tím liền rơi vào tay Thác Bạt Tư Vũ.

Một mùi thơm ngào ngạt tràn ngập ra ngoài, khiến lỗ chân lông mỗi nhười bỗng nhiên thông suốt, toàn thân thoải mái.

Người sáng suốt đều có thể nhìn ra, viên đan dược này chính là thánh dược chữa thương, giá trị liên thành.

"Thần Tử đại khí!"

"Tên tiểu tử của Thác Bạt Cổ Tộc này bị thương, hoàn toàn là do hắn ta gieo gió gặt bão. Nhưng Thần Tử không chỉ không để ý hắn ta va chạm với mình, ngược lại còn ban thưởng thánh dược chữa thương..."

"Một lời nói ra, còn lộ ra siêu nhiên và tự tin khiến người ta cam tình nguyện thần phục!"

Trong lòng mọi người tán thưởng không thôi.

“Đa tạ Thần Tử ban dược.” Thác Bạt Tư Vũ cảm kích nói.

Hắn ta lập tức nuốt đan dược vào, thương thế vừa rồi lập tức tốt hơn bảy tám phần.

Thánh dược chữa thương trân quý như thế, hắn ta cũng có, nhưng dùng để bảo mệnh.

Không ngờ Cố Trường Sinh lại có thể tùy ý ban thưởng cho hắn ta.

Trong lòng, càng thêm kiên định lựa chọn ban đầu của mình.

Cố Trường Sinh cũng không để ý đến suy nghĩ trong lòng mọi người.

Hắn ban thưởng đan dược, một mặt là để lôi kéo lòng người, mặt khác là vì hắn căn bản không thiếu những vật này.

Sau đó.

Cố Trường Sinh lại quét mắt nhìn tất cả các tu sĩ trong Tử Trúc Lâm một lần, ánh mắt dừng lại trên liễn xa giữa không trung một cái chớp mắt, suy tư, cũng không nói gì nhiều.

Trời sinh Đế Hoàng Thể.

Nếu có một phương hoàng triều vạn cổ làm nội tình chèo chống, đúng là tương lai tiền đồ vô cùng vô tận, có thể quét ngang thiên hạ.

Nhưng mà, long khí của hoàng triều sau lưng nàng ta đã sắp đoạn tuyệt, hoàng triều sắp diệt vong, Đế Hoàng Thể có khác gì phế thể chứ?

“Đi thôi.”

Hắn lập tức nói với Tô Tiểu Huyên và Thác Bạt Tư Vũ, không tiếp tục chọn tùy tùng nữa.

Đám người lập tức vô cùng thất vọng, nhưng cũng biết vận khí

của mình không bằng Tô Tiểu Huyên, thực lực không bằng Thác Bạt Tư Vũ.

“Đi rồi?”

Trong liễn xa, Sở Yêu Nguyệt vốn ở trong trạng thái chấn kinh, vội vàng lấy lại tinh thần, vẻ tự tin, ngạo nghễ trên mặt biến mất không thấy gì nữa.

Thay vào đó là mấy phần khó hiểu và mờ mịt.

Vừa rồi Cố Trường Sinh và Thác Bạt Tư Vũ giao thủ ngắn ngủi trong chớp mắt, lại khiến nàng ta có thêm kiến thức rất lớn.

Biết Thần Tử của Cố gia cường đại, căn bản không cùng một cấp độ với bọn họ.

Nhưng nàng ta cũng tự tin, bản thân sẽ không thua Thác Bạt Tư Vũ.

Cho nên vì sao Thần Tử của Cố gia chỉ nhìn mình một cái, lại không lựa chọn mình, là mình không đủ ưu tú sao?

Hay là có nguyên nhân gì?

Sở Yêu Nguyệt cắn răng, xốc rèm trên liễn xa lên, nói: “Xin Thần Tử dừng bước.”

Lúc này, rất nhiều tu sĩ mới phản ứng được, Cửu công chúa vẫn ở chỗ này.

Đệ nhất mỹ nhân của hoàng triều Cảnh Dương, thiên phú cường đại, diễm danh truyền xa.

Nhưng lại không lọt vào mắt Thần Tử Cố gia.

Biểu cảm trên mặt bọn họ lập tức trở nên vô cùng đặc sắc, cổ quái, ngẫm nghĩ, nghi hoặc, cười trên nỗi đau của người khác... Đủ loại đều có.

Bước chân của Cố Trường Sinh dừng lại, quay đầu kinh ngạc nói: “Có chuyện gì sao?”

Gương mặt của Sở Yêu Nguyệt đúng là cực đẹp, mái tóc như thác nước, dùng một cây trâm bạch ngọc cố định, nổi bật lên làn da như mỡ đông, dung nhan đẹp không tì vết.

Đáng tiếc trong mắt hắn vẫn không có gợn sóng, bình đạm như nước.

Sở Yêu Nguyệt lần nữa cắn răng, chịu đựng ánh mắt bốn phía: "Khẩn cầu Thần Tử nói lý do không chọn Yêu Nguyệt, Yêu Nguyệt tự tin mình không kém hơn tất cả mọi người trong sân."

Nàng ta là người vô cùng tự tin ngạo nghễ.

Bây giờ nhìn thấy người không bằng nàng ta được tuyển chọn, nàng ta lại không được.

Chênh lệch to lớn kia thật sự khiến nàng ta không chịu được.

Cho nên Sở Yêu Nguyệt rất muốn biết nguyên nhân, dựa vào cái gì mà không chọn nàng ta?

Là nàng ta một mực ngồi trong liễn xa không lộ chân dung, bất kính với Thần Tử sao?

Hay là vì Cố Trường Sinh chỉ thuần túy muốn mài dũa ngạo khí của nàng ta?

Không thể không nói, não mạch của nữ nhân rất khó suy đoán.

Cố Trường Sinh cũng không biết trong nháy mắt này, trong đầu Sở Yêu Nguyệt đã nghĩ đến rất nhiều khả năng.

"Ngươi không bằng bọn họ, đương nhiên sẽ không chọn ngươi." Cố Trường Sinh thản nhiên nói, lười lãng phí miệng lưỡi.

Hắn cũng nhìn ra được Sở Yêu Nguyệt không cam tâm tình nguyện làm tùy tùng, càng không phải tự nguyện tới đây.

Nàng ta có dã tâm của mình.

"Ngươi..." Sở Yêu Nguyệt khó thở, đôi mắt không khỏi trừng lớn, chỉ nói ra một chữ này.

Tô Tiểu Huyên và Thác Bạt Tư Vũ?

Nàng ta có chỗ nào không bằng bọn họ chứ?

Nhưng rất nhanh nàng ta cũng kịp phản ứng.

Nơi này là địa bàn của Cố gia, có dũng khí bất kính với Cố Trường Sinh, chính là đang tìm cái chết.

Nàng ta đành phải đè xuống tức giận.

“Không chọn thì không chọn, nếu không phải hoàng triều có chuyện, ai mà thèm tới đây!”

Trong lòng nàng ta hừ lạnh nói.

Nhưng Cố Trường Sinh cũng không có ý nói nhiều với nàng ta, vung tay áo lên, đã hóa thành một đạo lưu quang, dẫn theo Tô Tiểu Huyên và Thác Bạt Tư Vũ rời Tử Trúc Lâm.

Lưu lại một đám tu sĩ hai mặt nhìn nhau, và Sở Yêu Nguyệt đang run rẩy.

Chương 17: Tồn Tại Kiếm Đạo Vô Thượng Chuyển Thế, Cửu Thiên Phượng Hoàng?

“Oa, đây chính là Trường Sinh thế gia sao? Thật là rộng lớn!”

Tô Tiểu Huyên không nhịn được hoảng sợ nói.

Tíu tít không ngừng.

Đôi mắt trừng lớn.

Quá rung động, trước kia căn bản chưa từng nhìn thấy cảnh tượng này.

Đập vào mắt, tất cả đều thần đảo cung điện trôi nổi trên không trung, chi chít khắp nơi, trời quang mây tạnh, hào hùng to lớn.

Tiên vụ như mây, thác nước chảy xuôi giống như tấm lụa, ở giữa có dãy núi to lớn, cổ thú ghé qua, khí huyết che khuất bầu trời.

Linh khí thiên địa nồng nặc đến sắp hoá lỏng.

Thác Bạt Tư Vũ cũng rung động không thôi.

Đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy một góc băng sơn trong nội tình của Trường Sinh thế gia.

So sánh chỗ này với gia tộc và tông môn của bọn họ, thì chỗ của bọn họ còn không bằng ổ heo nữa.

Người hầu dẫn đường cho bọn họ nhìn thấy, cười nói, “Đây chỉ là đảo ngoài mà thôi, so với đảo trong, chỗ này cũng không tính là gì.”

“Còn thần đảo mà Thần Tử ở lại, đó mới thực sự là tiên cảnh.”

Cố Trường Sinh giao hai người này cho người hầu an trí, bản thân đi đến tổ điện, tìm kiếm cổ tịch có liên quan đến khí vận.

Không bao lâu, người hầu đã đưa hai người họ đến một nơi vô cùng rộng lớn, nói là đại lục.

Nhưng thật ra, đây chỉ là một hòn đảo trống không trôi nổi mà thôi, chiếm diện tích khoảng hơn vạn dặm.

Cho nên nhìn giống như đại lục.

Tiên cầm dị thú, chi lan thần dược, dường như nơi đâu cũng nhìn thấy.

Thậm chí còn có tinh khí bay nhảy, hóa thành Cự Long bay lên không trung.

“Linh khí thiên địa nơi này, gần như gấp bên ngoài vạn lần!”

Tô Tiểu Huyên hít một hơi, đôi mắt trợn tròn lên.

Sau đó yên lặng ôm chặt cổ kiếm trong ngực, xem như nàng ta đã cảm nhận được cái gì gọi là cao quý không tả nổi rồi.

Trở thành tùy tùng của Cố Trường Sinh, sau này đám đệ tử của Cố gia đệ cũng phải cung kính với bọn họ.

Sống ở nơi này, tốc độ tu hành tuyệt đối vượt qua tưởng tượng.

“Ta muốn truyền tin vui này trở về, để sư phụ và các trưởng lão rung động, thuận tiện tăng thêm một chút kiến thức.”

Nàng ta thầm nói trong lòng.

Thác Bạt Tư Vũ cố giả bộ trấn định.

Trong lòng bàn tay đã khẩn trương đến mức toát ra rất nhiều mồ hôi lạnh.

“Có thể đi theo Thần Tử, sợ là ta đã tu luyện phúc khí mấy đời.”

Rất nhanh.

Cố Trường Sinh từ nơi xa đi đến.

“Bái kiến Thần Tử.” Hai người vội vàng hành lễ.

Cố Trường Sinh khoát tay một cái nói: “Gọi ta là công tử là được rồi, không cần quá mức câu nệ.”

“Vâng, công tử.” Hai người đồng thời đáp.

“Biết rõ vì sao ta lại chọn ngươi không?” Cố Trường Sinh đột nhiên nhìn về phía Tô Tiểu Huyên, hỏi.

“Cái này... Cái này... Bởi vì ta biết giặt quần áo nấu cơm?” Tô Tiểu Huyên sững sờ, trong mắt có chút mờ mịt, sau đó thử trả lời.

Lúc ấy tại Tử Trúc Lâm, Cố Trường Sinh đã nói như vậy.

Cố Trường Sinh lắc đầu.

Nhưng Thác Bạt Tư Vũ có điều suy nghĩ, giống như nghĩ đến cái gì, lập tức hỏi thăm: “Chẳng lẽ là vì kiếm cốt trong cơ thể nàng ấy?”

Hắn ta cũng nhìn ra được, Tô Tiểu Huyên bẩm sinh có thiên phú kiếm đạo.

Nhưng mà... Có rất nhiều người có thiên phú kiếm đạo mà, chẳng lẽ Tô Tiểu Huyên có gì đặc biệt?

Trong mắt Cố Trường Sinh mang theo dị sắc, không nói thêm về chuyện này nữa.

Vừa rồi hắn chỉ đề cập một chút, muốn nhìn xem phản ứng của Tô Tiểu Huyên thế nào.

Kết quả dường như nha đầu chậm chạp này không biết cái gì.

Hắn đến tổ điện tra một chút cổ tịch, vận khí trong kiếm cốt có một tia màu tím.

Bình thường chia làm hai tình huống.

Một là thiên phú cường hoành, là khí vận tốt, như vậy người này rất thông minh, cơ trí giống như yêu.

Rất hiển nhiên, Tô Tiểu Huyên không thuộc loại này.

Hai chính là cổ lão chuyển thế, kiếp trước tích trữ khí vận, đương thời hiển hiện.

Cho nên rất có thể Tô Tiểu Huyên chính là một vị kiếm đạo vô thượng chuyển thế.

Nhưng không rõ lúc nào nàng ta mới thức tỉnh trí nhớ.

“Trước tiên các ngươi tìm một nơi trên đảo ở lại đi, mấy ngày sau diễn ra đại hội đi săn, ta sẽ dẫn các ngươi đi.”

Sau đó, Cố Trường Sinh không dây dưa chuyện này quá nhiều, lập tức phân phó với hai người.

Đầu tiên Tô Tiểu Huyên sững sờ, sau đó ngơ ngác hỏi: “Vậy công tử, không cần ta nấu cơm giặt quần áo cho ngài sao?”

Nói vừa xong, nàng ta lại cảm thấy không ổn, nhưng không thể thu lại được.

Cố Trường Sinh lại không ngại, bật cười nói: “Ngươi cảm thấy ta cần sao?”

Tô Tiểu Huyên lập tức lắc đầu như trống bỏi.

“Công tử, vậy ngài không hạ cấm chế gì trên người chúng ta sao? Vạn nhất sau này chúng ta phản bội ngài...”

Thác Bạt Tư Vũ cân nhắc đến vẫn đề này, không khỏi hỏi.

Phải biết, chuyện thứ nhất sau khi các Thần Tử khác tuyển chọn tùy tùng, chính là đặt cấm chế không được phản bội lên người bọn họ.

Nhưng Cố Trường Sinh lại lơ đễnh ngắt lời hắn ta, cười nhạt nói: “Ta không cho rằng các ngươi có dũng khí này, ngoài ra, ta cũng tin tưởng các ngươi sẽ không làm vậy.”

Rất ngay thẳng đơn giản.

Trong lòng Thác Bạt Tư Vũ âm thầm cười khổ.

Thật sự đã nói đến trọng điểm rồi.

Nhưng cho dù Cố Trường Sinh không đặt cấm chế lên người bọn họ, vẫn sẽ có tộc lão của Cố gia động thủ.

Cho nên hai người họ vẫn chủ động buông thức hải ra.

“Phiền phức.” Cố Trường Sinh lắc đầu, tiện tay đánh ra hai cấm chế.

...

Ngay lúc đó, Sở Yêu Nguyệt rời Tử Trúc Lâm, tinh thần có chút hoảng hốt, lúc đầu tràn đầy phẫn nỗ, lại không biết phát tiết ra đâu.

Như thế rất tốt.

Lúc đến tràn đầy tự tin, cho rằng cơ hội làm tùy tùng này còn không phải dễ như trở bàn tay, tuỳ tiện có thể giải quyết vấn đề của hoàng triều Cảnh Dương.

Nhưng bây giờ không chỉ mặt mất đi ra, đến cơ hội cũng không còn.

“Vị Thần Tử Cố gia này thật quá đáng, vậy mà nói Cửu công chúa không bằng hai người kia...” Thị nữ bên cạnh vẫn đang tức giận bất bình nói, nàng ta tận mắt nhìn thấy tình huống lúc ấy.

Thần Tử Cố gia khinh thị và không thèm để ý đến công chúa nhà mình, đừng nói là người trong cuộc, đến một thị nữ như nàng ta cũng cảm thấy vô cùng khó chịu bất bình.

Công chúa nhà mình đường đường là thiên kiêu chi nữ, Cửu Thiên Phượng Hoàng, có vô số nam tử tuấn kiến trẻ tuổi theo đuổi.

Sao có thể chịu đựng được cơn tức kia?

Đúng lúc này, một thị vệ mặt mũi tràn đầy hốt hoảng từ bên ngoài chạy tới, run giọng nói: “Cửu công chúa, không xong rồi, theo tin tức từ Cảnh Dương, đêm qua cổ quốc Xích Ly đã đến đánh lén, hơn nửa quốc thổ Cảnh Dương đã luân hãm, Vương tướng quân

không địch lại bị bắt...”

“... Nếu không có thế lực nào trợ giúp, sợ rằng hoàng triều Cảnh Dương chúng ta sẽ cách diệt quốc không xa.”

Sắc mặt Sở Yêu Nguyệt lập tức trở nên tái nhợt.

Chương 18: Hoàng Nữ Muốn Gặp, Quỳ Gối Ngoài Cửa

Diệt quốc?

Hai chữ này không chỉ khiến sắc mặt Sở Yêu Nguyệt trở nên tái nhợt, thị nữ bên cạnh vẫn luôn líu lo không ngừng cũng bị hù dọa.

Vẻ mặt trở nên hoảng sợ, giống như không thể tin được.

Từng có lúc, hai chữ này vô cùng xa xôi với bọn họ.

Nhưng hôm nay lại bày ra trước mắt, hiện thực thật đẫm máu.

Hoàng triều Cảnh Dương được gây dựng từ hơn hai trăm vạn năm trước, Cảnh Dương Hoàng Đế đời thứ nhất cũng là nhân vật cực kỳ nổi danh, tạo nên không ít truyền thuyết tại tinh không.

Trong đó nổi danh nhất chính là long mạch giam cầm bốn phương tám hướng, dẫn động sao trời tứ hải, lấy long khí Cảnh Dương luyện ra Nhân Hoàng chi vị, khai sáng công pháp Chuẩn Chí Tôn.

Hoàng Đạo Long Cực Kinh.

Nhưng làm tử tôn hậu thế, bọn họ chẳng những không phát triển hoàng triều Cảnh Dương cường thịnh.

Ngược lại còn khiến nó ngày càng sa sút, từ thịnh chuyển suy, bây giờ lại bị cổ quốc Xích Ly dựng nước không đủ năm vạn năm bức đến tình trạng này.

Có thể nói là vô cùng thê thảm.

“Còn biện pháp gì sao? Phụ hoàng đã giao hi vọng cuối cùng cho ta, nhưng ta lại vì nhất thời xúc động, làm hỏng hi vọng này rồi.” Trên mặt Sở Yêu Nguyệt tràn đầy đắng chát.

Trong lòng sinh ra hối hận.

“Công chúa, chúng ta vẫn còn biện pháp, chỉ cần được Trường Sinh thế gia nâng đỡ, đừng nói một cổ quốc Xích Ly, cho dù đến một đám, chúng ta cũng không sợ.”

Nghe thấy Sở Yêu Nguyệt tự lẩm bẩm, thị nữ bên cạnh lại giống như nhìn thấy cây cỏ cứu mạng, vội vàng nói.

Đúng, Trường Sinh thế gia!

Hiện nay, duy nhất chỉ có Trường Sinh thế gia mới có thể cứu hoàng triều Cảnh Dương khỏi nguy khốn này.

Tại đạo vực Nam Thắng, không thế lực nào có can đảm đối nghịch với Trường Sinh thế gia.

Bởi vì đó chính là hành động tìm chết.

“Nhưng mà...”

Sở Yêu Nguyệt cắn răng, trong lòng bắt đầu xoắn xuýt dao động.

Nàng ta vẫn để tâm đến chút tự ái trong lòng.

Nhất là mới bị Cố Trường Sinh cự tuyệt, còn nói thẳng nàng ta không bằng hai người kia.

Nàng ta vẫn còn ghi hận.

“Nói không chừng vị Thần Tử kia đang khảo nghiệm công chúa đấy?” Thị nữ cũng thay đổi thái độ lúc trước, suy đoán khuyên giải.

Nàng ta cũng không muốn hoàng triều Cảnh Dương bị diệt quốc, nếu như vậy, kết quả của nàng ta tuyệt đối không tốt đẹp gì.

Mà hiện tại, hi vọng duy nhất chính là Sở Yêu Nguyệt.

Nghe thị nữ nói như vậy, bỗng nhiên Sở Yêu Nguyệt cũng cảm thấy có mấy phần đạo lý.

Ngộ nhỡ vị Thần Tử kia muốn mài dũa ngạo khí của mình, mà ra khảo nghiệm cho nàng ta thì sao?

Nàng ta cũng biết, so với những người khác, thái độ lúc đó của nàng ta không được tốt lắm.

Cuối cùng Sở Yêu Nguyệt từ suy nghĩ lấy lại tinh thần, vẻ mặt khôi phục như thường, phân phó nói: "Chuẩn bị liễn xa cho ta, ta sẽ đi bái kiến vị Thần Tử kia."

"Vâng, công chúa." Trên mặt thị nữ tràn đầy vui mừng nói, công chúa nghĩ thông suốt thì tốt, nàng ta chỉ sợ công chúa không bỏ xuống được.

Nhưng lúc liễn xa đến chân núi Cố gia, lại bị một cỗ uy áp thiên kiếp kinh khủng bao phủ, khó mà đi tiếp nửa bước.

Sở Yêu Nguyệt hiểu, đây là đại trận bảo vệ dãy núi bên ngoài của Cố gia,

Nàng ta chỉ có thể đến nơi này, nếu đi lên trước nửa bước, trên trời sẽ đánh xuống lôi đình kinh khủng.

Cho dù là cường giả Hoàn Nhất cảnh, trong nháy mắt cũng sẽ bị tiêu diệt.

"Người đến là ai?"

Trước cửa núi, có người phụ trách thông báo hỏi.

"Cửu công chúa Sở Yêu Nguyệt của hoàng triều Cảnh Dương, cầu kiến Thần Tử của Cố gia." Sở Yêu Nguyệt thở sâu, nói.

Cầu kiến Thần Tử?

Người giữ cửa nhìn thấy khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng ta, nhưng bước chân không hề di dời, lãnh đạm nói: "Thần Tử của Cố gia ta sao có thể ai cũng gặp được, trên người ngươi có tín vật của Thần Tử không?"

Tín vật?

Sở Yêu Nguyệt lắc đầu, sao nàng ta có thứ đó được.

Hơn nữa hôm nay tới đây, là có việc cầu người.

“Không có tín vật, vậy ngươi còn muốn gặp Thần Tử của chúng ta à, nằm mơ đi!” Vẻ mặt người giữ cửa hoàn toàn lạnh đi.

Thường thường có rất nhiều người muốn đến bái kiến Thần Tử, khiến hắn ta sắp phiền chết rồi.

Bởi vì rất nhiều tu sĩ bỏ qua cơ hội ở Tử Trúc Lâm kia, nhưng lại không muốn từ bỏ, cả ngày liền đi dạo bên ngoài cửa núi.

Hắn ta trực tiếp xem Sở Yêu Nguyệt là loại người này.

“Ta thật sự có việc gấp cần gặp Thần Tử...” Sở Yêu Nguyệt rất sốt ruột.

“Chuyện gấp cũng không thể phá vỡ quy củ.” Người giữ cửa lạnh lùng nói.

Sở Yêu Nguyệt có chút tuyệt vọng, làm sao gặp mặt cũng khó như vậy, tốt xấu gì ở bên ngoài, nàng ta cũng là công chúa của một hoàng triều.

“Làm phiền ngươi thông báo một hút, nhất định Thần Tử sẽ gặp ta, cầu xin ngươi.” Lần đầu tiên Sở Yêu Nguyệt ăn nói khép nép cầu xin người khác, nếu là lúc trước, nàng ta không tin mình sẽ làm như vậy.

Người giữ cửa nhìn thấy dáng vẻ nàng ta như vậy, lại có chút do dự.

Ngộ nhỡ Thần Tử thật sự có quan hệ với nàng ta thì sao? Dù sao dáng dấp của nữ tử này cũng rất xinh đẹp, quốc sắc thiên hương, khuynh quốc khuynh thành.

“Được rồi, vậy ta giúp ngươi thông báo một chút.”

“Cảm ơn.” Sở Yêu Nguyệt cảm kích nói.

Một lúc sau.

Người giữ cửa trở về, sắc mặt rất không đẹp, ánh mắt nhìn về phía Sở Yêu Nguyệt cũng mang theo mấy phần oán hận.

“Thế nào? Thần Tử nói như thế nào?” Sở Yêu Nguyệt không chú ý đến ánh mắt của người giữ cửa, vội vàng hỏi.

“Thần Tử nói không gặp.” Người giữ cửa oán hận nói, không chỉ như thế, hắn ta còn bị tộc lão quát lớn một trận, người nào muốn gặp Thần Tử cũng phải đi quấy rầy ngài ấy sao?

Thời gian của Thần Tử vô cùng quý giá đấy.

Vẻ mặt Sở Yêu Nguyệt sững sờ, vẻ mờ mịt, hoang mang lập tức biến thành tuyệt vọng, lại từ tuyệt vọng biến thành bình tĩnh.

Vì sao có thể như vậy?

Chẳng lẽ nàng ta đã suy nghĩ nhiều rồi?

Dưới cái nhìn của nàng ta, có phải lúc đó nàng ta bất kính khiến Thần Tử không thích không?

“Nếu Thần Tử không gặp, vậy ta sẽ quỳ ở đây đến lúc ngài ấy gặp mới thôi.”

Nhưng Sở Yêu Nguyệt cũng rất dứt khoát, nói xong trực tiếp quỳ gối xuống, trên mặt bình tĩnh.

Nàng ta đã nghĩ thông suốt.

Dù sao đã sớm mất mặt rồi, nàng ta còn chần chừ cái gì nữa.

...

Chương 19: Tu Vi Đột Phá, Một Lần Đến Tịch Địa Cảnh Bát Chuyển

Trong cung điện, Cố Trường Sinh cũng không biết Sở Yêu Nguyệt

đã quỳ gối bên ngoài cửa núi của Cố gia, chuẩn bị chờ hắn hiện thân gặp mặt.

Dù sao hắn đã nói không gặp, về phần Sở Yêu Nguyệt nghĩ như thế nào, đó là chuyện của nàng ta.

Lúc này hắn đang ngồi xếp bằng, chuẩn bị bước vào Tịch Địa cảnh.

Tu vi cảnh giới phân thành Nhục Thân, Khí Hải, Uẩn Linh, Hồn Cung, mỗi một cảnh đều chia làm bốn giai đoạn tiền, trung, hậu và viên mãn, những cảnh giới này giai đoạn đầu tiên.

Chỉ khi rèn đúc Hồn Cung, ngưng tụ nguyên thần hậu, mới có thể xưng mình là tu sĩ.

Dù sao Chân Linh bất diệt, có thể tái tạo thân thể, cũng có thể đoạt xá trùng sinh.

Thủ đoạn như thế, mới là tu sĩ.

Thật ra giai đoạn thứ nhất chỉ là giai đoạn phàm nhân mà thôi.

Tịch Địa, Khai Thiên phía sau mới là biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Mà Cố Trường Sinh sớm đã là Hồn Cung cảnh viên mãn.

Mười vạn dặm hỗn độn linh hải, trong mỗi một sợi linh khí cũng xen lẫn hỗn độn chi ý.

Trong lúc giơ tay nhấc chân không bàn mà hợp với thiên ý, pháp lực mênh mông, có thể xưng là vô cùng vô tận.

“Tịch Địa cảnh, sở dĩ xưng là Tịch Địa, chính là vì tu sĩ ở cảnh giới này có pháp lực mênh mông, có được năng lực Tịch Địa, ở bên ngoài cũng có thể xưng là Vương Hầu một phương, có được vạn dặm cương vực.”

Cố Trường Sinh khẽ nói.

Tịch Địa cửu chuyển, mỗi lần tăng lên nhất chuyển đều là biến hóa cực lớn.

Nhất đến tam chuyển, có thể xưng là Vương hầu phổ thông.

Tứ đến lục chuyển, xưng là Vương Hầu chí cường.

Thất đến cửu chuyển, là Vương Hầu vô thượng!

Nuốt xuống các loại thần đan linh dược vô cùng trân quý, hóa thành năng lượng dồi dào vô cùng mênh mông.

Giống như từng ngôi sao trời uẩn dưỡng trong cơ thể.

Ba ngày sau.

Thái Sơ Dưỡng Lô Kinh Tịch Địa quyển trong đầu hắn tự động hiển hiện.

Hắn sinh ra đã là Thánh, trước khi đạt đến Thánh Nhân cảnh căn bản không tồn tại gông cùm xiềng xích của cảnh giới gì.

Tích lũy vừa đến, tâm niệm vừa động, tự nhiên nước chảy thành sông.

Ầm ầm!

Trong cơ thể hắn giống như có ngàn vạn vương dương lao nhanh, bao la hùng vĩ.

Cố Trường Sinh vung lên trong Tu Di giới.

Lập tứ lấy ra các loại linh thạch cực phẩm kỳ dị trân quý, gần mấy chục vạn cân, chồng chất thành núi ở bên trong.

Linh khí trong điện vốn nồng nặc dọa người.

Bây giờ trong nháy mắt đã che kín cả tòa cung điện.

Linh khí sôi trào nồng đậm đến mức gần như hoá lỏng, hóa thành một cái đại tuyền ở chân trời, nhìn vô cùng đáng sợ.

Ánh mắt của Cố Trường Sinh thâm thúy sâu thẳm, lập tức vươn người đứng dậy, xuất hiện phía trên cung điện, sừng sững dưới hư không.

Gương mặt mơ hồ, bị sương mù bao phủ, áo trắng như tuyết, không nhiễm trần thế.

Giờ khắc này, một mảnh dị tượng hỗn độn linh hải vô tận mà mênh mông triển khai trong thiên địa, khoảng mười vạn dặm.

Trong đó khí tức hỗn độn lấp lóe, hóa thành từng tia từng sợi, chìm nổi lưu chuyển.

Một gốc thanh liên dường như muốn căng ra chân trời chập chờn trong đó, không ngừng phấp phới, vẩy xuống quang huy.

Thiên địa chí lý, thần vận linh cơ, không ngừng dũng mãnh lao tới.

Trên lá sen, một cái ấn tỷ màu tím vô tận chìm nổi.

Tản ra khí tức vô cùng kinh khủng, khiến tim đập nhanh.

Một luồng ánh sáng tím giống như có thể áp sập vô tận hư không.

“Nhiều linh khí như vậy, chẳng lẽ Thần Tử muốn đột phá một cảnh giới lớn sao?”

Xung quanh thần đảo, rất nhiều tu sĩ nhìn lại, trong ánh mắt tràn ngập rung động, sợ hãi và thán phục.

Dưới hư không, Cố Trường Sinh đứng một mình.

Áo trắng tung bay, giống như muốn phi tiên mà đi.

Linh khí xung quanh hắn bay múa, hội tụ trong hỗn độn linh hải, vô cùng rung động lòng người, càng lộ ra siêu trần thoát tục.

Trong cung điện.

Hơn vạn cân linh thạch hòa tan, hào quang tận trời, sắp khiến nơi đây biến thành một phương tiên trì.

Linh khí nồng đậm như muốn hóa thành chất lỏng chảy xuôi.

Có tộc lão bắt đầu xuất thủ.

Đánh ra một đạo thần phù, liên tiếp liên miên, lạc ấn trong hư

không, để phòng có người nghi ngờ làm loạn, quấy rầy Cố Trường Sinh đột phá.

“Nếu như không phong ấn chân trời, e rằng thần mang nơi này sẽ nối liền trời mây, thiên địa đều ảm đạm phai màu.”

Có người nói như vậy, kinh thán không thôi.

Một tiếng ầm vang, đây là âm thanh hỗn độn linh hải mở rộng.

Trong khoảnh khắc, thần mang chọc thủng mây, xuyên thủng trời cao.

Khắp nơi trong thiên địa nóng rực, không ai có thể mở to hai mắt.

Bên trong hỗn độn linh hải, linh địa tuyệt thế giống khai thiên tịch địa mới bắt đầu.

Thần huy vạn đạo, điềm lành rực rỡ, xuất hiện ngũ sắc, thất thải lượn lờ, vô cùng thần thánh.

Giống như thật sự đang khai thiên tịch địa.

Bên trong Hồn Cung trong thức hải, một mảnh tiên quang sáng chói, dưới cây bồ đề, một vị Tiểu Nguyên Thần màu vàng càng thêm ngưng thực.

Cảnh tượng như vậy, kéo dài đến nửa khắc mới chậm rãi biến mất, không thấy gì nữa.

Khí tức của Cố Trường Sinh cũng theo Hồn Cung cảnh viên mãn, biến thành Tịch Địa cảnh nhất chuyển.

Nhưng vẫn chưa xong.

Theo cảnh giới đột phá, thiên địa giống như bắt đầu trả lại.

Kinh khí vô tận lần nữa hóa thành vòng xoáy khổng lồ dũng mãnh lao tới.

Các loại thần dược linh vật, bị Cố Trường Sinh một mạch nuốt vào, hóa thành năng lượng hào hùng.

Tịch Địa cảnh nhị chuyển!

Tam chuyển!

Tứ chuyển!

...

Thất chuyển!

Đến bát chuyển gần đến đỉnh phong, vòng xoáy linh khí này mới tiêu tán không thấy.

Thiên địa khôi phục yên tĩnh.

Áo trắng của Cố Trường Sinh phần phật, từ trên cung điện hạ xuống, thần quang sáng chói trong mắt tiêu tán, quy về một mảnh lạnh nhạt trầm tĩnh.

Giống như đột phá nhiều cảnh giới như vậy, đối với hắn mà nói chỉ dễ như trở bàn tay.

Đương nhiên, quả thật là dễ như trở bàn tay.

Tô Tiểu Huyên và Thác Bạt Tư Vũ nhìn thấy từ đầu đến cuối, tròng mắt sắp lồi ra.

“Hai người chúng ta đi theo công tử, rốt cuộc là quái thai gì vậy!”

Hai người liếc nhau, đều nhìn thấy kinh hãi và vẻ không thể tin được trong mắt đối phương.

Trái lại tộc nhân Cố gia lại bình tĩnh hơn nhiều.

Dù sao bọn họ đã quen rồi.

“Tịch Địa cảnh bát chuyển đỉnh phong, quả nhiên cường đại hơn trước rất nhiều.” Cố Trường Sinh cảm nhận lực lượng lúc này của mình, không khỏi nhẹ giọng lẩm bẩm.

Nhưng hắn cũng không để ý nhiều, đây là quá trình nước chảy thành sông mà thôi.

Đương nhiên nếu là tu sĩ bình thường, tại Tịch Địa cảnh, không có mấy chục năm khổ tu tích lũy, thì rất khó đột phá.

“Chúc mừng Thần Tử!”

“Chúc mừng Thần Tử!”

Lúc này, đạo đạo cầu vồng ở xung quanh rơi xuống, tất cả đều là tộc nhân của Cố gia, mang theo cung kính nói.

Cố Trường Sinh khẽ vuốt cằm nói: “Không cần đa lễ.”

Vẻ chấn động trong mắt Tô Tiểu Huyên còn chưa tiêu tán, không khỏi nói: “Công tử, ngươi quá kinh khủng, ta phải cố gắng tu luyện thật lâu mới đột phá đến Tịch Địa cảnh, kết quả đã ở nhất chuyển nửa năm rồi.”

Nàng ta rất buồn rầu.

Bây giờ nàng ta là Tịch Địa cảnh nhất chuyển, đặt trong đám thiên kiêu cùng tuổi thuộc về cấp độ trung bình.

Nhưng so sánh với công tử, còn kém rất nhiều...

Hai người căn bản không cùng một đẳng cấp, căn bản không so được.

Trong lòng Thác Bạt Tư Vũ càng rung động.

Phải biết lúc trước tu vi của hắn ta là Tịch Địa cảnh cửu chuyển đỉnh phong, nhưng vẫn không địch lại một chưởng của công tử.

Mà bây giờ công tử một lần đột phá bao nhiêu cảnh giới vậy?

Khóe miệng không khỏi nhếch lên nụ cười khổ, âm thầm nghĩ: “Sinh cùng một thời đại với công tử, thật là một bi ai.”

Nghe thấy lời Tô Tiểu Huyên nói, Cố Trường Sinh không khỏi khẽ cười một tiếng, nói: “Nếu cố gắng hữu dụng, vậy còn cần thiên phú làm gì?”

Nghe vậy, sắc mặt tất cả mọi người xung quanh lập tức cứng đờ, á

khẩu không trả lời được.

Chương 20: Vận Mệnh Long Mạch Đã Hết, Đế Hoàng Thể Có Lợi Gì

Ngay khi đám người trong Cố gia chúc mừng Cố Trường Sinh đột phá tu vi, cách đó không xa, bầu trời đột nhiên truyền đến một trận âm thanh phá không.

Ngay sau đó, một đạo lưu quang rơi xuống đất, trong đó lộ ra một bóng người.

Người này dáng vóc cao lớn, một thân khôi giáp màu vàng, thần quang lấp lóe, có vẻ oai hùng bất phàm, ngực có đồ án đao kiếm đặc biệt.

Chính là đệ tử trong đội tuần tra của Cố gia.

Mỗi ngày phụ trách tuần tra xung quanh Cố gia, chém giết tất cả những vật có can đảm đến gần!

“Bái kiến Thần Tử.”

Người tới đầu tiên cung kính thi lễ với Cố Trường Sinh, sau đó mới lên tiếng, “Nữ tử ngoài cửa núi kia đã quỳ ba ngày ba đêm rồi, ta nhìn hôm nay nàng ta sẽ không kiên trì được nữa, chắc sẽ ngất xỉu, bởi vậy đến đây bẩm báo với Thần Tử.”

Nữ tử quỳ ngoài cứu núi ba ngày ba đêm? Làm sao hắn không biết có chuyện như vậy?

Cố Trường Sinh nhíu mày, sau đó hỏi: “Ngươi biết nữ tử quỳ ngoài kia là ai không?”

Đột nhiên, hắn nghĩ tới cái gì, trong đầu hiện lên một bóng dáng yểu điệu, đôi mắt hơi nhíu lại.

Rất có thể là vị cửu công chúa hoàng triều Cảnh Dương kia.

Ngày đó Sở Yêu Nguyệt bị cự tuyệt, thì ra không rời đi, mà còn quỳ

ở đó.

Nhưng rốt cuộc nàng ta nghĩ cái gì? Muốn cầu xin sao?

Cố Trường Sinh cũng không đoán được mạch não của nữ nhân.

“Được rồi, ta đã biết.”

Lập tức, Cố Trường Sinh khoát tay áo nói.

Đám người thấy thế, cũng biết ý giải tán.

Chuyện của Thần Tử, bọn họ cũng không dám hỏi đến, lại không dám nhúng tay.

Bên ngoài cửa núi của Cố gia.

Sở Yêu Nguyệt một thân váy dài màu tím, trên khuôn mặt tuyệt mỹ tràn đầy bình tĩnh, lẳng lặng quỳ ở nơi đó, nhưng sắc mặt tái nhợt, có thể thấy trạng thái của nàng ta đang không tốt.

Xung quanh thỉnh thoảng có lưu quang bay qua, các tu sĩ đi ngang qua sẽ đứng cách đó không xa chỉ trỏ, trên mặt lộ vẻ chấn kinh, nghi hoặc, mỉa mai.

Tộc nhân Cố gia cũng chú ý tới nàng ta, nhưng nghe người giữ cửa nói nàng ta có quan hệ với Thần Tử, sắc mặt lập tức đại biến, nhao nhao rời xa.

“Công chúa, ngài đã quỳ ba ngày ba đêm, vị kia vẫn không hiện thân, hay là chúng ta trở về đi?”

Một đám thị vệ đi theo Sở Yêu Nguyệt, trên mặt lộ vẻ bi thương, bên trong ẩn giấu vẻ bất đắc dĩ và oán giận.

Cũng không dám thể hiện oán hận ra ngoài.

Thiên kiêu chi nữ ưu tú nhất của hoàng triều Cảnh Dương bọn họ, được vô số nam tử trẻ tuổi tuấn kiệt vây quanh.

Lúc này lại quỳ gối trước cửa núi ba ngày ba đêm, nhưng vị Thần Tử kia vẫn không chịu gặp mặt.

Đây chính là thế giới mạnh được yếu thua, trước mặt thế lực cường đại hơn bọn họ vô số lần, bọn họ thật sự không khác gì sâu kiến.

Sắc mặt Sở Yêu Nguyệt đã rất tái nhợt, trong lòng cũng không khỏi bắt đầu dao động hoài nghi.

Hành động lần này của mình, chẳng lẽ đã sai rồi?

Nhưng nàng ta không còn biện pháp nào... Không như vậy, hoàng triều Cảnh Dương chỉ có một con đường là diệt quốc.

Hiện tại nàng ta còn có chút hi vọng mong manh.

Ôm ý nghĩ như vậy, Sở Yêu Nguyệt lắc đầu, không để ý đến đám thị vệ thuyết phục sau lưng, vẫn quỳ gối như cũ.

Chỉ là thân thể hơi run, hai chân đã sớm mất đi cảm giác, nhưng nàng ta vẫn tỏ rõ sự kiên trì của mình.

“Nghe nói ngươi muốn gặp ta? Hiện tại ta đã tới, nhưng không biết ngươi muốn nói gì?”

Lúc này, một giọng nói nhàn nhạt từ phía trước đột nhiên truyền đến.

Sở Yêu Nguyệt ngẩng đầu, không khỏi ngạc nhiên.

Không biết từ lúc nào, một vị công tử tuấn tú mặc áo trắng đã xuất hiện trước mặt nàng ta, vậy mà nàng ta không hề phát hiện.

So với lần đầu nhìn thấy, lần này khí tức của hắn càng thâm thúy mênh mông hơn, khó mà phỏng đoán.

“Bái kiến Thần Tử.” Sở Yêu Nguyệt có chút kinh hỉ nói, muốn đứng dậy, lại phát hiện hai chân đã sớm tê rần, căn bản không đứng được.

Lông mày Cố Trường Sinh nhíu lại, biết rõ nguyên nhân là do Sở Yêu Nguyệt đã quỳ ba ngày ba đêm.

Trong thời gian này nàng ta cũng không sử dụng bất kỳ pháp lực

gì.

Thái độ rất thành khẩn.

Nhưng hắn cũng không nói thêm gì, không phải hắn bảo Sở Yêu Nguyệt quỳ.

“Nói đi, chuyện gì, ta cho ngươi ba hơi.” Cố Trường Sinh tùy ý nói, trong mắt không hề có vẻ thương tiếc.

Cố Trường Sinh có thể hiện thân gặp mặt đã khiến Sở Yêu Nguyệt rất vui mừng, nàng ta cũng không dám hi vọng xa vời cái khác, nghe vậy vội vàng nói: “Yêu Nguyệt chủ yếu là muốn xin lỗi Thần Tử vì bất kính ba ngày trước.”

Vẻ mặt Cố Trường Sinh không hề thay đổi: “Xin lỗi thì không cần, ngươi lại không làm gì sai.”

Thậm chí hắn cũng không hiểu bất kính mà Sở Yêu Nguyệt nói là chuyện gì.

Nhưng chuyện này cũng không quan trọng.

Sở Yêu Nguyệt thấy dáng vẻ Cố Trường Sinh không hề để ý, cũng thở phào một hơi, mới tiếp tục nói: “Yêu Nguyệt biết rõ chuyện ngày đó đã khiến Thần Tử không thích, sau khi nghĩ thông, trong lòng ta hối hận không thôi. Mượn cơ hội hôm nay để nói xin lỗi, xin Thần Tử có thể cho ta một cơ hội.”

Cố Trường Sinh có chút giật mình nói: “Thì ra là vì chuyện này. Chỉ là lúc trước ta đã nói rất rõ ràng, ngươi không bằng hai người bọn họ.”

Sắc mặt Sở Yêu Nguyệt trắng nhợt, không cam lòng nói: “Thần Tử có thể nói rõ nguyên nhân cụ thể cho ta không?”

Cho tới bây giờ, nàng ta vẫn không rõ vì sao mình lại không bằng Tô Tiểu Huyên và Thác Bạt Tư Vũ.

Cố Trường Sinh nhìn nàng ta một cái, thản nhiên nói: “Mặc dù trời sinh ngươi là Đế Hoàng Thể, có dị tượng Cửu Ngũ Chí Tôn, tu luyện Hoàng Đạo Long Cực Kinh, tuổi còn trẻ đã có tu vi Tịch Địa

cửu chuyển, nhưng vận mệnh long mạch hoàng triều đã sắp hết, con đường phía trước đã phế."

"Ngươi như vậy, có thể so với người khác sao?"

Hai ba câu ngắn ngủi đã xem thấu thực hư của Sở Yêu Nguyệt, khiến sắc mặt nàng ta càng thêm tái nhợt, không hề có huyết sắc.

Phải biết Hoàng Đạo Long Cực Kinh được sáng tạo trên vận khí long mạch của hoàng triều Cảnh Dương, hai bên có quan hệ chặt chẽ không thể tách rời.

Long mạch vừa đứt, tu luyện nhiều năm của nàng ta sẽ như nước chảy về biển đông, biến thành cây lục bình không rễ.

Cho nên Sở Yêu Nguyệt mới không tiếc bảo vệ hoàng triều Cảnh Dương, hoàn toàn vứt bỏ tự tôn.

Đáng tiếc Cố Trường Sinh sớm đã xem thấu tất cả.

"Thần Tử, chỉ cần ngài có thể trợ giúp Cảnh Dương vượt qua cửa ải khó khăn lần này, cho dù ngài đưa ra điều kiện gì, chúng ta đều sẽ bằng lòng, ngài chính là ân nhân lớn nhất của ngàn vạn con dân Cảnh Dương."

Sở Yêu Nguyệt tuyệt vọng, không có biện pháp, nàng ta đành phải nói như vậy.

Nàng ta cũng biết rõ, chỉ là một hoàng triều Cảnh Dương mà thôi, là tồn tại vô cùng nhỏ bé đối với Trường Sinh thế gia.

Cố Trường Sinh không có khả năng để ý.

Chương 21: Tất Báo n, Hai Vị Trong Thập Đại Danh Sách

"Thật là yêu cầu gì cũng được?"

Nghe thấy Sở Yêu Nguyệt nói câu này, khóe miệng Cố Trường Sinh không khỏi lộ ra nụ cười nhạt, ánh mắt dao động trên người nàng

ta.

Không thể không nói.

Sở Yêu Nguyệt là đệ nhất mỹ nhân hoàng triều Cảnh Dương, hoàn toàn có vốn liếng của NÀNG ta.

Tư thái yểu điệu, khuôn mặt tuyệt mỹ.

Nhất là hiện tại sắc mặt nàng ta vô cùng tái nhợt, vẻ hoàng đạo tôn quý ngày thường đã biến mất, lại có thêm ý vị thấy mà thương.

Sở Yêu Nguyệt chú ý tới ánh mắt của Cố Trường Sinh, tâm thần run lên, giống như hiểu ra cái gì đó.

Sau đó cắn răng, kiên định nói: “Chỉ cần Thần Tử nguyện ý ra tay trợ giúp Cảnh Dương vượt qua nguy nan lần này, Yêu Nguyệt nguyện làm nô làm tỳ phụng dưỡng Thần Tử đời đời kiếp kiếp.”

Hiện nay trừ thực lực và thiên phú ra, nàng ta đã không nghĩ ra trên người mình có giá trị nào nữa.

Là thân thể trong sạch này sao?

“Làm nô làm tỳ?”

Cố Trường Sinh lại lắc đầu, ý cười có chút thú vị.

“Ngươi cảm thấy nô tỳ bên cạnh ta sẽ kém sao? Hay là ngươi cảm thấy mình có đủ tư cách?”

Lấy thân phận của hắn bây giờ, chắc chắn thiên kiêu chi nữ muốn làm nô tỳ cho hắn lên đến trăm triệu người.

Đám nô tỳ trong gia tộc được bồi dưỡng từ nhỏ, cũng hơn Sở Yêu Nguyệt rất nhiều.

Rất nhanh nghĩ thông suốt điểm này, trong lòng Sở Yêu Nguyệt đầy đắng chát, đúng là bản thân quá tự tin, cũng quá tự cho là đúng.

“Quả thật Yêu Nguyệt không có tư cách làm nô tỳ cho Thần Tử, tất cả là do Yêu Nguyệt tự cho là đúng, xin lỗi vì quấy rầy Thần Tử tu hành rồi, sau này sẽ không...”

Cuối cùng vẻ mặt Sở Yêu Nguyệt cũng khôi phục bình tĩnh, nhẹ giọng lẩm bẩm.

Cố Trường Sinh đã nói rất rõ ràng.

Tu hành hơn hai mươi năm nay, nàng ta chưa bao giờ nghĩ đến bản thân sẽ chật vật như hôm nay, từ bỏ tự tôn cuối cùng lại đổi lấy kết quả như thế.

Nàng ta thất tha thất thểu muốn đứng lên.

Đáng tiếc lúc xoay người không đứng vững, suýt nữa đã ngã từ đỉnh núi xuống.

Cố Trường Sinh để tay sau lưng, thu tất cả chuyện này trong mắt, đột nhiên cười nói: “Làm nô làm tỳ thì không cần, nhưng nể tình phần thành khẩn quỳ ba ngày ba đêm này của ngươi, thật ra ta có thể giúp ngươi một lần.”

Cái gì?

Sở Yêu Nguyệt sắp bước xuống núi đột nhiên dừng lại, hoài nghi mình nghe nhầm.

Lúc đầu trong mắt nàng ta u ám không có ánh sáng, bây giờ đã lộ ra một chút thần thái.

“Thật sao?”

Nàng ta có chút không dám tin tưởng.

“Có lòng chân thành, sắt đá cũng dời, huống chi là con người?” Cố Trường Sinh tùy ý nói.

Đương nhiên nguyên nhân quan trọng nhất là vì trái tim hắn mềm mại.

Hắn không phải người xấu, hơn nữa Sở Yêu Nguyệt và hắn cũng

không cừu không oán.

Nàng ta đơn giản chỉ muốn có thân phận tùy tùng của hắn, như vậy có thể mượn nhờ Trường Sinh thế gia bảo vệ hoàng triều Cảnh Dương, không bị thế lực khác thôn phệ.

Nhưng đối với Cố Trường Sinh mà nói, đơn giản chính là một câu khẩu dụ, dễ như trở bàn tay.

“Nói như vậy... Vừa rồi Thần Tử trêu đùa ta...”

Sở Yêu Nguyệt sửng sốt một chút, sau đó yếu ớt hỏi một câu.

Rất khó tưởng tượng giọng điệu nhu nhược này sẽ xuất hiện trên người nàng ta, giống như sợ Cố Trường Sinh sẽ đột nhiên đổi ý.

Đúng là trêu đùa ngươi.

Nhưng đương nhiên Cố Trường Sinh sẽ không nói ra miệng lời này, đây thuần túy là ác thú của hắn mà thôi, hắn muốn nhìn xem Sở Yêu Nguyệt sẽ có phản ứng gì.

Ngày đó ở Tử Trúc Lâm, nàng ta vô cùng ngạo khí.

Lúc này, hắn chỉ khoát tay áo, nói: “Vô duyên vô cớ để ngươi quỳ ba ngày, ta nhận lấy thì ngại.”

Sở Yêu Nguyệt thi lễ thật sâu, chân thành nói từ đáy lòng: “Đa tạ Thần Tử, sau này nhất định Yêu Nguyệt sẽ báo ân!”

Cố Trường Sinh không nói gì thêm.

Long khí của hoàng triều Cảnh Dương đã đứt, cho dù lần này Sở Yêu Nguyệt trì hoãn thời gian diệt quốc, nhưng cuối cùng nó vẫn đi về phía suy vong.

Dù sao nhân lực cũng khó thắng thiên định.

...

Sở Yêu Nguyệt hài lòng rời đi, mang theo một phong khẩu dụ mà Cố Trường Sinh đích thân viết, đồng thời còn có lạc ấn của Cố gia.

Nhìn thấy khẩu dụ chính là nhìn thấy Thần Tử của Cố gia đích thân tới!

Ít nhất tại đạo vực Nam Thắng, không có bất kỳ thế lực nào có can đảm vi phạm.

Giờ này khắc này, trên không trung thần đảo của Cố gia.

Từng chiếc chiến xa như ngọn núi lớn nhỏ tập kết lại.

Thân xe màu vàng xanh nhạt, dùng Hàn Tinh Vẫn Thiết để chế tạo, trận văn dày đặc, che kín các loại vết tích đao kiếm, lấp lóe hàn quang.

Một cái cờ ngũ sắc lớn tung bay trên đó, bên trên viết chữ "Cố" cổ xưa.

Phía trước chiến xa, có các loại dị thú to lớn bay lượn.

Có ngoại hình giống như Ứng Long, sừng đầu dữ tợn, khí tức cổ lão man hoang đập vào mặt, vung vẩy hai cánh vắt ngang chân trời, chờ đợi chủ nhân của bọn chúng xuất hiện.

Còn có rất nhiều dị cầm màu xanh, như là chim Diên, cánh chim cứng rắn như thần thiết, có thần phù lôi đình dao động chảy xuôi.

Mỗi một con dị thú, đều có một chủ nhân!

"Đại hội đi săn lần này được tổ chức tại thánh mộ Bắc Hoang, quan trọng nhất là đạo vực Nam Thắng, đạo vực Xích Minh, đạo vực Bắc Minh... Mấy đại đạo vực cùng nhau tham dự, tất cả truyền thừa bất hủ đều sẽ phái thế hệ trẻ tuổi kiệt xuất hoặc là truyền nhân đến."

Một vị tộc lão đang giảng giải cho đám đệ tử của Cố gia trên chiến xa cổ về chuyện liên quan đến đại hội đi săn lần này, Cố gia rất coi trọng.

Bởi vì ngàn năm trước, bọn họ bị một thế lực bất hủ khác đè ép một đầu.

Đột nhiên!

Phượng gáy động thiên!

Chân trời, chín con Phượng Hoàng Thần Điểu, giương cánh bay lượn, lôi kéo một cỗ thần liễn.

Thần quang nở rộ, thụy thải bắn ra bốn phía, xông qua mây xanh, đi vào bầu trời.

Cùng lúc đó, chín đầu Hoàng Kim Thần Ngưu bay lên không trung, lôi kéo một cỗ chiến xa, nghiền ép bầu trời, ù ù mà đến, giống như thiên quân vạn mã lao nhanh.

“Là hai vị đại nhân!”

Rất nhiều đệ tử trẻ tuổi của Cố gia cùng chấn động, thông qua tọa kỵ đã biết người đến là ai.

Lần này có ba vị đại nhân trẻ tuổi sẽ tham dự đại hội đi săn, những người còn lại ở bên ngoài, không thể trở về.

Rất rõ ràng, đây chính là hai vị trong đó, là hai người trong danh sánh mười vị trẻ tuổi đứng đầu trong thế hệ này của Cố gia!

Chương 22: Cửu Long Kéo Xe, Tề Tụ Tại Thánh Mộ Bắc Hoang

Chín đầu Phượng Hoàng Thần Điểu giống nhau, khí tức của mỗi con cũng cực kì cường đại, khiến rất nhiều hoang thú ở đây bất an.

Trong liễn xa, thân ảnh yểu điệu mơ hồ đang ngồi xếp bằng, đeo khăn che mặt, đôi mắt bình thản giống như ảo mộng, lại có chút ngạo ý và lăng lệ của

Phượng Hoàng.

Cố Minh Hoàng, hoàn toàn xứng đáng là một trong thế hệ trẻ tuổi đứng đầu của Cố gia.

Ngày xuất sinh, có hư ảnh Thần Hoàng từ bên ngoài chín tầng mây

phóng xuống, vạn chim triều bái, hà thụy tận trời, trong cơ thể còn mang một luồng Thái Dương Chân Hỏa, có thể thiêu đốt vạn vật.

Thiên phú kinh khủng đến mức dọa người!

Hơn nữa nghe đồn, sau khi nàng ta thành niên đi ra ngoài lịch luyện, thu hoạch được Chân Hoàng tinh huyết, lấy được truyền thừa của nó!

“Bái kiến tộc lão!”

Cố Minh Hoàng từ bên trong liễn xa bước ra một bước, đôi mắt đẹp khẽ chớp, nhìn quanh một vòng, lúc này mới hành lễ với tộc lão.

Trong nội tâm nàng ta có chút thất vọng vì không gặp được vị Thần Tử thần bí kia.

“Minh Hoàng trở về.” Thái độ của tộc lão rất ôn hòa cười nói, thái độ đối với Cố Minh Hoàng hoàn toàn khác biệt với những người khác.

Cùng lúc đó, chín đầu Hoàng Kim Thần Ngưu lôi kéo một cỗ chiến xa đi tới, một nam tử tóc vàng giống như một vòng mặt trời đi ra.

Thân hình hắn ta cao lớn, một thân khôi giáp do thần kim sáng chói chế tạo, xung quanh giống như có mấy trăm đạo thần hoàn bao phủ, khí tức nhiếp tâm phách người!

Hắn ta đứng ở nơi đó giống như con cưng của mặt trời!

Cố Quang Minh!

Trên người hắn ta là Quang Minh Thần thể, có thể diễn hóa quang minh thần lực, Quang Minh không dứt, uy lực vô cùng vô tận!

Ngoài ra còn có thể luyện Quang Minh chi thân, Quang Minh bất diệt, hóa thân không chết!

Thời kì cổ lão, chưa đại thành Quang Minh Thần thể, đã có được thực lực của Chí Tôn.

“Bái kiến tộc lão.” Cố Quang Minh cũng hành lễ với tộc lão.

Mặc dù bọn họ ở trong danh sách của Cố gia, nhưng trước khi chưa trở thành truyền nhân, đối mặt với các tộc lão, bọn họ cũng phải hành lễ.

“Quang Minh cũng quay về rồi, nhưng Chân Huyền đâu? Hắn đang trên đường sao?”

Tộc lão cười hỏi.

Cố Chân Huyền!

Đây là một cái tên khác trong danh sách của Cố gia sẽ cùng tiến về thánh mộ Bắc Hoang.

Nhưng lúc tộc lão nhắc đến tên hắn ta, trong mắt Cố Quang Minh và Cố Minh Hoàng xuất hiện một tia kiêng kị và ngưng trọng.

Mặc dù cùng nằm trong danh sách, nhưng chênh lệch giữa mấy người họ không hề nhỏ.

Cố Chân Huyền chính là một trong mấy vị có thực lực đỉnh cao trong thập đại danh sách.

“Chắc hẳn Chân Huyền đang trên đường chạy tới.” Cố Minh Hoàng nhíu mày, sau đó suy đoán nói.

Bọn họ đều từ đạo vức khác chạy đến, chuẩn bị tham dự đại hộ đi săn lần này.

Chắc rằng Cố Chân Huyền còn đang trên đường.

Nhưng nếu không phải nửa đường đột nhiên xuất hiện Thần Tử, lần này người dẫn đầu bọn họ chính là Cố Chân Huyền.

Lúc này, một nam tử có đôi mắt ẩn chứ chân lôi, trong khi chớp mắt đều có từng tia từng sợi lôi đình lấp lóe từ trong đám người Cố gia đi ra, cung kính nói: “Khởi bẩm tộc lão, đại nhân nói hắn đã sớm đến thánh mộ Bắc Hoang rồi, bảo chúng ta không cần chờ hắn.”

Cố Lôi, là thiên kiêu trẻ tuổi có Lôi Linh chi thể, cũng chính là tùy tùng của Cố Chân Huyền.

Ở đây rất nhiều người đều biết hắn ta, trong lòng không khỏi nhúc nhích.

Trong lúc này, bầu không khí bỗng nhiên có chút vi diệu.

Dù sao trước đây trong tộc đều do Cố Chân Huyền dẫn đội, đại biểu cho Cố gia.

Nhưng bây giờ lại thành Thần Tử!

Cố Chân Huyền đã sớm đến thánh mộ Bắc Hoang, cũng không hiện thân lộ diện.

Nói như vậy, hắn ta đang biểu thị bất mãn của mình sao?

Cố Minh Hoàng và Cố Quang Minh liếc nhau, nhìn thấy mấy phần bất đắc dĩ trong mắt nhau.

Tộc lão khẽ chau mày, giống như có chút bất mãn.

Nhưng lập tức nghĩ tới điều gì, lắc đầu nói: “Đã như vậy, thì có thể xuất phát rồi.”

“Có thể xuất phát? Vậy Thần Tử đâu? Giống như còn chưa nhìn thấy hắn.”

Cố Minh Hoàng sững sờ, rất tò mò với vị Thần Tử thần bí kia, dò hỏi.

Cố Quang Minh cũng trở nên thận trọng, chuẩn bị lắng nghe.

“Đến thánh mộ Bắc Hoang, tự nhiên các ngươi sẽ nhìn thấy Thần Tử.”

Sau đó tộc lão không nói thêm gì, giữa áo bào hiện lên một đạo huy quang mờ mịt lấp lóe, sau đó ông ta thả ra một tờ giấy vàng sáng chói.

Vô tận quang mang thả ra, thần phù mênh mông như biển.

Ong ong ong!

Hư không trước mặt bắt đầu trở nên mơ hồ, xuất hiện một cái thông đạo, giống như thông hướng đến một thế giới khác.

Cổ chiến xa, dị thú nhao nhao tràn vào trong đó, che khuất bầu trời, thanh thế ngập trời!

...

Thánh mộ Bắc Hoang!

Đó là một tòa di chỉ ở phủ Bắc Thái, thành Bắc Hoang Thành.

Phủ Bắc Thái là thế lực lớn nhất của châu Bắc Thái cách đạo vực Nam Thắng hơn trăm tỷ vạn dặm.

Thành lập tám mươi vạn năm trước, trong tộc từng đi ra cường giả Thánh Nhân cảnh, phồn thịnh nhất thời.

Mười năm trước, một chỗ mộ viên cổ lão ở phía đông cách phủ Bắc Thái ba vạn dặm bay ra một tòa Thượng Cổ Băng Cung, lơ lửng giữa bầu trời.

Ít nhất toà Băng Cung kia cũng có trăm vạn năm lịch sử, Băng Cung đã đóng băng vạn dặm xung quanh, hàn khí dẫn tới tháng tám tuyết bay.

Hàn khí nhập hồn, cho dù là đại năng Khai Thiên cảnh cũng không dám tùy tiện tiến về.

Tuyết lớn đầy trời, có tuyệt thế tiên âm truyền ra, trọn vẹn vang lên chín tiếng, dẫn đi sáu trăm vạn quỷ hồn, thực hư có Thánh bảo xuất thế.

Vô số cường giả tiến đến tìm kiếm.

Đáng tiếc tu sĩ đi vào đã bị hủy diệt trong đó.

Bởi vì toà Băng Cung kia chính là một tòa thánh mộ, trong đó chôn giấu thân thể tàn phế của Thánh Nhân.

Vì thế nó được gọi là Thánh Mộ Bắc Hoang.

“Gần đây thành Bắc Hoang không quá an bình, luôn nhìn thấy các cường giả bay trên bầu trời, hơn nữa đệ tử của tất cả thế lực lớn cũng dang chạy đến nơi này.”

“Bởi vì gần đây có tin tức truyền ra, thánh mộ Bắc Hoang xuất hiện vật chất bất tử, xung quanh cũng bắt đầu xuất hiện yêu thú sa đọa, đánh mất linh tính, một lòng giết chóc.”

“Tê! Vật chất bất tử! Vậy cũng quá dọa người rồi? Nghe nói chỉ cần nhiễm một chút, cũng có thể mạt sát tất cả linh tính của con người, đến Thánh Nhân cũng không có biện pháp!”

Trong thành Bắc Hoang có rất nhiều tu sĩ đang nghị luận.

Đột nhiên.

“Rống...”

Tiếng rồng ngâm vang vọng giữa thiên địa.

Nơi xa, chín đầu Thương Long to lớn vô biên, che khuất bầu trời, ngang qua không trung, rả rích như dãy núi đang tiến đến.

Đằng sau chín đầu Thương Long này lôi kéo một cỗ liễn xa bạch ngọc, từ trong hư không chạy đến.

Người lái xe chính là một nam tử trẻ tuổi như Ma Thần, dáng vóc khôi ngô, lộ ra khí tức man hoang cổ lão.

Trước liễn xa có chữ “Cố”, khiến rất nhiều tu sĩ cùng nhau biến sắc.

“Trường Sinh Cố gia!”

Chương 23: Lão Thành Chủ Thân Nghênh, Cố Chân Huyền

“Tê! Cửu Long kéo xe, khí thế thật lớn!”

“Xuỵt! Ngươi nói nhỏ chút, không muốn sống nữa sao, đó là Trường Sinh thế gia! Tổ tiên đi ra Chân Tiên, quan sát cửu thiên thập địa, trường tồn cùng thế gian.”

“Một đầu Thương Long ít nhất cũng có thực lực Khai Thiên cảnh! Lấy cường giả Đại Năng cảnh kéo xe, rốt cuộc trong xe là ai?”

“Chỉ ẩn chứa một tia huyết mạch Thương Long thôi, nhưng cũng đủ dọa người!”

Bên trong thành Bắc Hoang, vô số tu sĩ nhìn thấy một màn này, rung động không thôi.

Cùng đạo thống, nhưng trong thời đại này, đại năng là lực lượng trụ cột vững vàng, có thể trấn áp một phương, thần uy mênh mông.

Nhưng ở Trường Sinh thế gia, lại chỉ dùng để kéo xe.

Rất nhiều đệ tử trẻ tuổi trong các tông môn gia tộc ra ngoài lịch luyện nhìn thấy cảnh tượng này, trên mặt đều hiện lên vẻ đắng chát ước ao.

Trong tông môn và gia tộc bọn họ, người mạnh nhất cũng chỉ có tu vi như vậy mà thôi.

“Nhưng mấy ngày trước không phải đã xuất hiện người của Trường Sinh Cố gia rồi sao? Nghe nói là một nhân vật trẻ tuổi lớn, còn kinh động thành chủ tự mình đến nghênh đón.”

“Hiện nay vị này càng thêm phô trương!”

“Mà nam tử trẻ tuổi lái xe kia cũng khá quen mắt? Không phải là thiên kiêu của Thác Bạt Cổ Tộc sao?”

Có tu sĩ mắt sắc, đột nhiên nói.

Thành chủ Bắc Hoang là một tồn tại kinh khủng đã bước vào Kiếp Kiều cảnh, mười vạn dặm xung quanh đây, gần như vô địch.

Kiếp Kiều cảnh cửu bộ, một bước một tầng mây!

Mỗi tầng đều là một cảnh giới lớn.

Ong!

Một trận ba động kỳ dị, hư không dập dờn!

Trên bầu trời xuất hiện một vị lão nhân.

Trên người ông ta mặc trường bào cẩm y, đầu đội tử quan, quang mang vạn trượng, thần võ vô cùng, như Thiên Đế giáng sinh, Tổ Long chân thực hiện trên tử quan trên đầu ông ta.

Khí tức kinh khủng, mênh mông, sâu không thấy đáy.

Phía dưới lần nữa dẫn phát một trận oanh động.

Rất nhiều tu sĩ trừng lớn mắt, không thể tin được.

“Người này...”

“Người này là lão thành chủ, nghe nói sớm đã không hỏi qua thế sự, không ngờ lúc này ông ấy lại lần nữa hiện thân!”

Nhưng chuyện khiến tròng mắt mọi người muốn rơi ra ngoài là, lão thành chủ Bắc Hoang này lại xuất hiện bên cạnh chiếc liễn xa vắt ngang chân trời kia, còn khom người nói: “Lão hủ, bái kiến Thần Tử Cố gia!”

Rèm xe bị Tô Tiểu Huyên vén lên, Cố Trường Sinh ngồi ngay thẳng bên trong khẽ mỉm cười nói: “Tiền bối không cần đa lễ.”

Trước khi đến đây, tộc lão đã nói với hắn, lão thành chủ thành Bắc Hoang này từng là tùy tùng của một vị trẻ tuổi trong Cố gia năm đó.

Cho nên ông ta sẽ đích thân đến bái kiến, Cố Trường Sinh cũng không bất ngờ.

“Quả nhiên Thần Tử giống như lời đồn, sâu không lường được.”

Lão thành chủ nhìn thấy thái độ Cố Trường Sinh ôn hòa hữu lễ, bình dị gần gũi, trong lòng tán thưởng càng sâu.

Mà chuyện khiến ông ta kinh ngạc nhất là, đến ông ta cũng không nhìn ra hư thực của Cố Trường Sinh.

Cả người giống như được một đoàn sương mù che lấp.

Ông ta rất rõ ràng đây không phải bí bảo tạo ra, mà trời sinh như thế.

“Tiền bối quá khen rồi.” Cố Trường Sinh cười nói.

“Trụ sở đã sắp xếp xong xuôi cho Thần Tử, mời cùng lão hủ đến đó.” Lão thành chủ lập tức dẫn đường, ông ta biết tất cả thế lực bất hủ lớn tham gia đại hộ đi săn lần này sẽ lấy thành Bắc Hoang làm trụ sở.

Cho nên sớm đã sắp xếp cung điện lầu các cho Cố gia xong xuôi rồi.

“Làm phiền tiền bối.” Cố Trường Sinh vuốt cằm nói.

Áo bào của lão thành chủ lập tức hất lên, đi dẫn đường phía trước, chín đầu Thương Long lần nữa hoành không mà đi.

Phía dưới nổ ra một tiếng ầm vang, bên trong thành có vô số tu sĩ căn bản không thể tin được.

“Đó chính là Thần Tử Cố gia trong lời đồn, lưu danh trên Thiên Đạo bia, đánh vỡ Nhục Thân cảnh cực cảnh kia sao?”

“Tê! Đúng là không thể tin được, may mắn hôm nay có thể nhìn thấy chân nhân.”

Rất nhiều thiên kiêu chi nữ đỏ mặt, trong mắt hiện lên dị sắc: “Mặc dù chỉ nhìn thoáng qua, nhưng thật sự là nhân vật giống như trích tiên.”

Ngay tại lúc đó.

Bên trong một tòa sơn son lầu các, có một cung điện to lớn, bên ngoài có cây cột màu đỏ chót đứng thẳng, đến thang đá cũng được làm từ bạch ngọc, sương trắng mờ mịt.

Một thanh niên mặc ngân bào đang ngồi xếp bằng, linh khí xung quanh xoay tròn, thành vòng xoáy nhỏ, bị hắn ta hấp thu vào cơ thể.

Cơ thể lập tức hiện lên một tầng kim quang, hóa thành nhiều vòng xoáy nhỏ màu vàng.

Bên trong mỗi vòng xoáy nhỏ có một hư ảnh vị Tiên Ma ngồi xếp bằng, giống như đang tụng kinh.

Thân thể xoay tròn, phù văn vô tận, rất là quỷ dị.

Hiển nhiên, đây là một môn cổ thiên công cực kì cường đại kinh khủng.

Phía sau hắn ta, mơ hồ có một hư ảnh Huyền Vũ đang lưu chuyển.

Huyền Vũ há miệng lớn, giống như lỗ đen, vô tận thái dương thần huy xuyên thấu qua cung điện, bị hắn ta thôn phệ vào trong cơ thể.

“Khởi bẩm đại nhân, Thần Tử đã tới thành Bắc Hoang rồi, được lão thành chủ phụ trách tiếp kiến.”

Lúc này, một tên tộc Dạ Xoa, sau lưng mọc ra hai cánh đột nhiên tiến vào bẩm báo.

Thanh niên mặc ngân bào đột nhiên mở mắt, trong mắt như có mấy khỏa sao trời đang chuyển động, khiến hư không rung động, nhiếp tâm phách người!

“Thần Tử cuối cùng đã hiện thân sao? Ta rất chờ mong.”

Cố Chân Huyền lẩm bẩm nói, trong mắt hiện lên vẻ không cam lòng, sau đó lập tức lại quay về đạm mạc.

Vị trí thuộc về hắn ta, nhất định hắn ta sẽ lấy về.

“Bên trong thánh mộ Bắc Hoang, thân thể tàn phế của Thánh Nhân rất có thể đã xảy ra dị biến, nói không chừng đại hội đi săn năm nay sẽ có kinh hỉ.”

Nhìn ra bên ngoài cung điện, trong mắt hắn ta lần nữa bắn ra một

trận thần quang sáng chói.

Dạ Xoa bị cỗ khí thế này áp bách đến khó động đậy, trên mặt lại tràn đầy cuồng nhiệt.

“Đại nhân nhất định là Chủ Tể tương lai của phương thiên địa này!”

...

Chương 24: Tiết Lộ Hành Tung Của Công Tử, Người Này Đáng Chết

Tin tức Thần Tử của Cố gia hiện thân ở thành Bắc Hoang, rất nhanh đã khuếch tán khắp các thành cổ xung quanh như mọc thêm cánh.

Ngày đó cảnh tượng lão thành chủ tự mình đến đón tiếp không phải giả, vô số ánh mắt đã nhìn thấy.

Rất nhiều thế lực trực tiếp khiếp sợ.

Nhất là những đại giáo được truyền thừa khá lâu đời, trước đây đều có chỗ suy đoán đến thể chất của Thần Tử Cố gia.

Bọn họ tuyệt đối không nghĩ tới, Thần Tử Cố gia đã bắt đầu đi ra thiên hạ nhanh như vậy.

Đương nhiên cũng có khả năng vị Thần Tử này và người mười ba năm trước dẫn phát dị tượng kinh khủng kia không phải là cùng một người.

Mặc dù có các loại suy đoán, nhưng không người nào dám đi dò xét.

Chỉ cần tên tuổi của Trường Sinh thế gia vẫn còn, thì không có ai dám vuốt râu hùm!

Ngay sau đó là vô số tu sĩ như thủy triều chạy đến thành Bắc Hoang.

Cảnh tượng Thiên Đạo bia hiện lên ghi chép cực cảnh kia quá kinh dị, rất nhiều tu sĩ muốn tận mắt nhìn thấy diện mục chân thật của vị Thần Tử này.

Xem rốt cuộc đây là quái vật gì.

Tiếp theo chính là cơ duyên!

Thần Tử của Cố gia sẽ không vô duyên vô cớ chạy tới thành Bắc Hoang, nhất là gần đây thánh mộ Bắc Hoang không ngừng truyền đến dị động.

Rất có thể là một loại dị bảo nào đó xuất thế.

Nhưng những tu sĩ ôm suy nghĩ này phần lớn là tán tu.

Đám tu sĩ sau lưng có tông môn thế lực hoặc bối cảnh thì biết rõ đây là dấu hiệu đại hội đi săn ngàn năm một lần sắp mở ra.

“Đám người này thật là cuồng nhiệt! Lâu như vậy rồi vẫn đang hô! Tùy tùng của công tử cũng đâu dễ làm như vậy!”

Nghe thấy bên ngoài cung điện truyền đến những giọng nói cầu kiến cuồng nhiệt, Tô Tiểu Huyên rụt cổ lại nói, giống như con chim cút nhỏ.

Nếu không phải Thác Bạt Tư Vũ ngăn cản bên ngoài cung điện, nàng ta đoán chừng đám người kia sẽ xông vào đây, đúng là không sợ chết.

Cố Trường Sinh mặc áo dài màu trắng, tóc đen sáng như ngọc đen xõa ra, lúc này đang ngồi xếp bằng bên cửa sổ, trong tay cầm một cuốn sách cổ, tùy ý lật.

Vẻ mặt thanh thản lười biếng.

“Trước đây ngươi cũng giống như bọn họ đó.” Hắn nghe vậy nhàn nhạt trả lời một câu.

“Sao ta có thể giống như bọn họ được, công tử đừng oan uổng ta! Ta là thiên tài kiếm đạo, tương lai có thể dọn sạch tất cả trở ngại phía trước cho ngài đó!”

Nghe hắn nói như thế, Tô Tiểu Huyên lập tức không vui, ưỡn bộ ngực chưa phát dục lên, lớn tiếng nói.

Ở chung với Cố Trường Sinh một đoạn thời gian, nàng ta cũng biết công tử là một người rất hiền hoà, bình dị gần gũi.

Đã không còn câu nệ như trước nữa.

Quan trọng nhất là, theo Cố Trường Sinh nghĩ, hình như trong đầu nha đầu này tàn khuyết gì đó.

Hoặc là thần hồn không đủ hoàn chỉnh, luôn có biểu hiện ngu ngốc.

“Vậy gọt linh quả xong chưa?”

Hắn buông sách cổ trong tay xuống, nhìn nàng ta một cái hỏi.

“A a, gọt xong, công tử mau nếm thử đi, ta mới gọt xong, chắc hẳn linh khí không bị xói mòn quá nhiều.” Tô Tiểu Huyên kịp thời phản ứng, vội vàng bưng linh quả đặt trên khay ngọc đi qua, nói.

“Kiếm pháp của ngươi cũng chỉ có thể cắt linh quả thôi.” Cố Trường Sinh ghét bỏ nói.

“Sao công tử có thể đáng ghét như vậy...” Tô Tiểu Huyên u oán nói.

Mặc dù nàng ta thừa nhận kiếm pháp của mình đúng là không bằng công tử, nhưng cũng không thể nói như vậy.

“Nhưng công tử, tại sao bọn họ lại biết ngài ở đây vậy, theo đạo lý, lão thành chủ không thể tiết lộ hành tung của ngài được.” Vẻ mặt Tô Tiểu Huyên nghi ngờ nói.

Cố Trường Sinh kinh ngạc nhìn nàng ta một cái, không ngờ nha đầu chậm chạp này cũng chú ý tới.

“Muốn bái kiến công tử, trước tiên phải qua cửa của ta đã, nhưng sống hay chết đều phải xem vận khí.”

Bên ngoài lầu các, Thác Bạt Tư Vũ giống như một vị tường đồng

vách sắt đứng đó, thân thể khôi ngô cao lớn đứng chặn ở cửa, nhãn thần như Ma Thần lăng lệ khiếp người!

Tu sĩ muốn cầu kiến Cố Trường Sinh, sắc mặt không khỏi sợ hãi.

Tùy tiện một tên tùy tùng cũng có thực lực bán Đại Năng cảnh rồi, hơn nữa còn mạnh hơn tuyệt đại đa số người tuổi trẻ trong bọn họ.

Khí huyết càng tràn đầy như hoả lò.

“Ngay cả ta cũng không đánh bại được, các ngươi lấy tư cách gì để gặp công tử chứ, đừng nói là đi theo công tử. Các ngươi không đủ tư cách!” Thác Bạt Tư Vũ lạnh lùng nói.

“Vị huynh đệ kia, gia phụ ta chính là gia chủ Triệu gia ở thành Bắc Hoang...”

“Cút!”

Gặp người còn không biết sống chết đi lên, ma khí trong mắt Thác Bạt Tư Vũ lóe lên, hóa thành hai đạo phù văn ma đao.

Người trẻ tuổi đang nói chuyện kia rên lên một tiếng, lập tức giống như bao cát bị ném ra ngoài, đụng vào vách tường đối diện.

Sống chết không rõ!

Nhìn thấy một màn này, cuối cùng cũng có tu sĩ lộ vẻ e ngại, chuẩn bị lui về phía sau, rời đi.

Lỗ tai Thác Bạt Tư Vũ khẽ nhúc nhích, biểu cảm trên mặt hơi đổi, tiện tay bắt lấy một tên tu sĩ trong đó, lạnh giọng hỏi: “Là ai nói cho các ngươi biết công tử ở trong cung điện này?”

Nếu không phải công tử bỗng nhiên truyền âm thông báo, thậm chí hắn ta còn không suy nghĩ đến phương diện này.

Tuyệt đối là có người cố ý tiết lộ hành tung của công tử.

Mặc dù không phải chuyện lớn gì, nhưng cũng là phiền phức, thuần túy là muốn làm người buồn nôn.

Tu sĩ bị Thác Bạt Tư Vũ túm lấy, trên mặt tràn đầy sợ hãi, run giọng nói: “Là... Là người trong phủ thành chủ nói cho chúng ta biết, hắn còn nói Thần Tử của Cố gia thiếu tùy tùng, bảo chúng ta tranh thủ nắm chặt cơ hội.”

Người trong phủ thành chủ?

Nghe nói như thế, Cố Trường Sinh ở trong cung điện nhíu mày.

Có chút ý tứ.

Hắn vừa đến thành Bắc Hoang, đã có người bất mãn với hắn rồi?

“Hình dáng người kia như thế nào?” Sắc mặt Thác Bạt Tư Vũ rất lạnh, tiếp tục hỏi.

“Ta chỉ nhớ hắn không phải Nhân tộc, nhìn ngoại hình thì có vẻ giống tộc Dạ Xoa.”

Trong mắt Thác Bạt Tư Vũ lộ ra sát khí nói: “Tiết lộ hành tung của công tử, người này đáng chết!”

Chương 25: Thác Bạt Tư Vũ Xông Vào Phủ Thành Chủ, Khiêu Khích Đánh Mặt

Tộc Dạ Xoa, một đại tộc lớn trong ba ngàn đạo vực, tộc quần to lớn, dường như mỗi đạo vực cũng thân ảnh tộc nhân của bọn họ.

Hơn nữa, tộc Dạ Xoa trời sinh cự lực, hung tàn khát máu, lực sinh mệnh cực kỳ cường đại, không dễ chết đi.

Tu sĩ nhân tộc có cùng cảnh giới, trừ phi thiên phú cường đại hoặc có bảo vật hộ thân, nếu không rất khó sống sót trong tay một tên tộc Dạ Xoa.

Rất nhiều tu sĩ nhìn thấy tộc Dạ Xoa ở vùng hoang dã, đều lựa chọn đi đường vòng, tận lực tránh tiếp xúc với bọn họ.

Mà bây giờ, trên mặt Thác Bạt Tư Vũ lộ ra sát ý, tóc đen tung bay, dọa nam tử trước mặt hai chân run rẩy, sắc mặt trắng bệch.

“Dám ở trong bóng tối tính toán công tử, người này thật đáng chết!”

Hắn ta thấy, công tử vừa mới đi lại thế gian, trước đó dường như chưa từng lộ mặt, sao có thể đắc tội người khác được?

Rất rõ ràng, đây là có người cố ý như thế.

Dụng ý khó dò!

“Công tử, chuyện này ngài giao cho ta đi.” Thác Bạt Tư Vũ tiện tay ném nam tử trong tay ra, quay người cung kính nói về phía cung điện.

Người trong phủ thành Bất kể là ai, có can đảm tính toán công tử, đều phải trả giá bằng máu.

Vẻ mặt Cố Trường Sinh như có điều suy nghĩ, sau đó khẽ vuốt cằm nói: “Đi đi.”

Trong đầu hắn không ngừng suy tư, hình như bản thân cũng chưa từng gặp người nào.

Là ai bất mãn với mình chứ?

Hay là mình đã đoạt miếng bánh nào đó với người khác?

Lúc này Tô Tiểu Huyên nghĩ tới điều gì, không nhịn được nói: “Công tử, ngài nói có phải là một vị đại nhân tuổi trẻ khác phân phó không? Ta nghe nói, trước ngài khi đến, đã có một đại nhân vật trẻ tuổi của Cố gia đi vào thành Bắc Hoang rồi, hơn nữa còn là thành chủ tự mình ra nghênh tiếp hắn.”

Nghe vậy, đôi mắt Cố Trường Sinh không khỏi nhíu lại.

Rất có thể.

Trước khi đến thành Bắc Hoang, trong tộc đã có người nhắc nhở hắn.

Trong danh sách thế hệ trẻ tuổi này, không có người nào là đèn đã cạn dầu.

Nhưng loại thủ đoạn này, có phải quá thấp kém không?

“Không có khả năng là hắn, nhưng chuyện này chắc chắn có liên quan đến hắn.” Trong mắt Cố Trường Sinh lóe lên dị sắc, chậm rãi nói.

Trong phủ thành chủ.

Cố Chân Huyền một thân bạch bào, chắp hai tay sau lưng, lông mày hơi nhíu.

Hắn ta không ngờ mình chỉ tu luyện một lát, lại xảy ra chuyện như vậy.

Hơn nữa còn do tâm phúc mình tin tưởng gây nên.

“Việc này, vì sao không thông báo với ta trước?” Nhìn tùy tùng tâm phúc quỳ trước mặt, hắn ta lạnh lùng nói.

“Xin đại nhân thứ tội, việc này là thuộc hạ tự tiện làm chủ, chưa được đại nhân đồng ý.” Trên mặt tên tùy tùng tộc Dạ Xoa sau lưng mọc ra hai cánh đầy áy náy và hối hận, thỉnh tội nói.

Hiện tại hắn ta đã có chút hối hận.

Lúc ấy nhất thời xúc động, thấy rất nhều tu sĩ trên đường phố đang hỏi thăm chỗ ở của Cố Trường Sinh, mà đại nhân nhà mình lại không ai hỏi thăm.

Đầu óc nóng lên, đã nghĩ ra kế sách ti tiện như vậy.

Nghĩ muốn đối phương buồn nôn.

Nhưng bây giờ nghĩ lại, kế sách này thật ngây thơ buồn cười, thậm chí có trăm ngàn chỗ hở.

“Thôi, nể tình bản ý của ngươi là vì ta, việc này ta không truy cứu, nhưng lần sau không thể làm như vậy nữa.”

Bên trong đôi mắt của Cố Chân Huyền lóe lên thần phù, bộc lộ một tia uy áp kinh khủng, lập tức khôi phục như thường, lạnh lùng nói.

Bây giờ chính là lúc cần người, hắn ta không có khả năng vì việc nhỏ này mà trách phạt thuộc hạ.

Nhiều lắm chỉ trách cứ hai câu ngoài miệng thôi.

Dạ Xoa như trút được gánh nặng, vội vàng nói: "Đa tạ đại nhân thứ tội."

Nhưng đúng lúc này, bên ngoài phủ thành chủ, bỗng nhiên truyền đến một tiếng ầm vang, sau đó trăm đạo thần quang ngút trời, trận văn xung quanh dao động, trực tiếp bị phát động!

"Là ai? Dám xông vào phủ thành chủ ta?"

"A..."

Một đám thị vệ đi lên chặn đường còn chưa tới gần, đã bị một cỗ cự lực tràn trề đụng bay, không biết đã gãy bao nhiêu cái xương sườn, ngã trên mặt đất.

Một thân ảnh khôi ngô, tóc đen tung bay cầm kích đi đến, giống như một vị Ma Thần, vung kích lên, ma khí lượn lờ, lập tức quấy trận văn trước mặt thành phấn vụn!

"Tên tộc Dạ Xoa kia, lăn ra đây nhận lấy cái chết!"

Thác Bạt Tư Vũ gầm thét một tiếng, tiếng như kinh lôi, phù văn liên miên, khiến lỗ tai đám tu sĩ xung quanh phát đau, trên mặt lộ vẻ kinh hãi, vội vàng che tai lại.

"Người này có lực lượng khí huyết thật đáng sợ!"

"Không đúng, ta đã nhìn thấy hắn, là tùy tùng của Thần Tử Cố gia! Là người lái xe ngày đó!"

Đám tu sĩ nghe tiếng mà đến khiếp sợ không thôi, không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

"Tiểu huynh đệ, xin chậm đã, đừng giết người của chúng ta."

Nơi xa bỗng nhiên vang lên một tiếng ho khan.

Giọng nói truyền vào tai mỗi người.

Trên bầu trời, một đạo cầu vồng nhanh chóng đến trước mặt mọi người.

Đó là một nam tử trung niên mặc áo xanh, vóc dáng thẳng tắp, mắt như sao trời, tóc trắng như tuyết, ngang nhiên mà đứng, rất anh vĩ.

Bên cạnh hắn ta có ánh sáng lơ lửng, cũng có ảnh nhảy nhót, như mộng như ảo, giống như đưa thân vào hư vô, tu vi cực kì cao thâm.

Chính là thành chủ thành Bắc Hoang.

Đương nhiên hắn ta cũng nhận ra Thác Bạt Tư Vũ, cho nên trên mặt đã lộ vẻ khổ tâm và bất đắc dĩ.

Sau khi tiếp đãi Cố Chân Huyền, mới nghe nói hắn ta và vị Thần Tử Cố gia kia có mâu thuẫn.

Cho nên dự định hôm nay sẽ đến bái phỏng Cố Trường Sinh, nhưng vì chuyện này mà phải hủy bỏ.

Dù sao như vậy hai bên cũng không chiếm được lợi ích gì.

Nhưng hôm nay hắn ta bị kẹp ở giữa, thật sự quá khó khăn.

Thác Bạt Tư Vũ lạnh lùng nhìn thành chủ Bắc Hoang một chút, không để ý, tiếp tục nói: “Tên tộc Dạ Xoa kia, lăn ra đây nhận lấy cái chết!”

Trong cung điện, trên mặt Cố Chân Huyền hiện lên tức giận, lóe lên một cái rồi biến mất, trong lúc chớp mắt có lôi đình lấp lóe.

Nếu không có Cố Trường Sinh ngầm đồng ý, hắn ta không tin người này dám xông vào phủ thành chủ.

Hắn ta thấy, chuyện này không đơn giản chỉ là khiêu khích, mà hoàn toàn là đang đánh mặt hắn ta!

“Đại nhân yên tâm, tên gia hỏa này không biết tốt xấu, chuyện này cứ giao cho thuộc hạ đi, ta nhất định sẽ đem đầu hắn về đây.”

Trong mắt tên tùy tùng tộc Dạ Xoa lộ ra vẻ khát máu, liếm môi một cái nói.

Hắn ta có thể được Cố Chân Huyền thu làm tùy tùng, đương nhiên cũng không phải hạng đơn giản.

Tu vi sớm đã là Khai Thiên cảnh!

Trong đồng tộc cũng là người nổi bật!

Chương 26: Giao Thủ, Thần Hỏa Chân Ấn, Một Chưởng Đập Bay

Tên tùy tùng tộc Dạ Xoa của Cố Chân Huyền tên là Dạ Hàn, tu vi là Khai Thiên cảnh nhất chuyển.

Nhưng số lượng đại năng phổ thông chết trong tay hắn ta đã sớm vượt qua năm ngón tay rồi.

Giờ phút này hắn ta nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra vẻ khát máu, khiến đám tu sĩ xung quanh đều có chút sợ hãi.

Nhất là một vài người gan nhỏ, đã sợ đến sắc mặt trắng bệch, hai chân nhũn ra.

Dạ Xoa ăn thịt người, đây cũng không phải là lời nói đùa.

Nhìn thấy một màn này, trong lòng thành chủ Bắc Hoang lộ ra bất đắc dĩ, thế hệ trẻ tuổi của Cố gia tranh đấu, hắn ta căn bản không dám nhúng tay.

Nếu cưỡng ép nhúng tay, hắn ta sẽ trực tiếp giống như lá khô bị sóng lớn quét sạch, trong nháy mắt hóa thành tro tàn.

Có vài thứ, là không đụng được.

Cho nên hắn ta đành phải giữ yên lặng, đồng thời bảo đám thị vệ trong phủ thành chủ không nên nhúng tay, lẳng lặng quan sát là được.

Trong mắt Thác Bạt Tư Vũ, tên tùy tùng tộc Dạ Xoa kia đã sớm là người chết rồi.

Có can đảm tính toán công tử, cho hắn ta một trăm cái mạng cũng không đủ!

Oanh!

“Chết!”

Thác Bạt Tư Vũ cũng không nói nhảm, toàn thân tràn ra ma khí màu đen, cầm đại kích trong tay, giống như một vị Ma Thần hoành không, đánh về phía Dạ Hàn.

Ba động lăng lệ, trong nháy mắt đã nổ tung.

“Nhìn xem ai chết đi! Lát nữa đừng có quỳ xuống đất xin ta tha mạng!”

Dạ Hàn hừ lạnh một tiếng, bộc phát khí tức Khai Thiên cảnh, thân ảnh nhanh đến cực hạn.

Lúc này, trong tay hắn ta cũng cầm một kiện binh khí, hàn quang lập loè, lạnh lẽo bức người.

Nhìn giống như một thanh Tam Xoa Kích, đối lập với Thác Bạt Tư Vũ, giống như mũi nhọn đấu với dao sắc!

Rất nhanh, hai người liền giao thủ với nhau, trong nháy mắt đã mấy trăm chiêu, thiên địa ba động kịch liệt.

Kiến trúc xung quanh sụp đổ một mảnh, trận phù văn khắc xuống đã vùi sâu vào lòng đất, bảo cốt cũng không bảo vệ được.

Đông đảo tu sĩ trẻ tuổi nghe tiếng chạy đến, sau khi hiểu rõ tiền căn hậu quả, không khỏi hít một ngụm khí lạnh nói: “Hai người này quá mạnh, đây chỉ là tùy tùng mà thôi, nếu là chủ nhân của bọn họ, vậy sẽ kinh khủng đến không còn giới hạn.”

“Không hổ là Trường Sinh thế gia, nội tình quá dọa người!”

“Bên trong thế hệ trẻ tuổi, có ai là đối thủ của bọn họ được?”

Rất nhiều thiên kiêu trẻ tuổi xem đến hoa mắt thần mê.

Từ đó đều phát hiện, xác định bản thân kém xa hai người đang giao thủ này, bất luận là tu vi hay là thủ đoạn!

Nếu đổi lại là bọn họ, đã sớm thua rồi!

“Thực lực của hai người này hoàn toàn có thể so sánh với một vài truyền nhân đại giáo!” Thành chủ Bắc Hoang kinh thán không thôi.

Có thể suy ra, chủ nhân phía sau bọn họ, sẽ cường đại cỡ nào.

Nhưng đúng vào lúc này, trong tràng giao thủ, tình huống đột nhiên thay đổi.

“Chết!”

Theo một tiếng quát to, đôi mắt của Thác Bạt Tư Vũ là một mảnh đen như mực, thân hình bỗng nhiên cất cao mấy trượng, sau lưng hiển hiện mấy đạo hư ảnh Thiên Ma mơ hồ, trong nháy mắt, lực lượng khí huyết khinh khủng gia thân!

Đây chính là thần thông Thiên Ma Biến của tộc hắn ta!

“Ngươi làm sao có thể...”

Trên mặt Dạ Hàn xuất hiện vẻ kinh hãi và không dám tin, Tam Xoa Kích trong tay bị cự lực chấn bay.

Phốc!

Sau một khắc, ba động đáng sợ nổ tung.

Quang hoa tan hết, sau đó có một cái bóng người bay ngược ra ngoài, áo giáp vỡ vụn, hai cánh bẻ gãy, máu me khắp người.

Chính là Dạ Hàn.

Một cây trường kích nhuốm máu đang ngừng trên mi tâm hắn ta, chỉ cần động một cái là có thể tuỳ tiện xuyên thủng qua.

“Không có khả năng...” Cảm nhận được cỗ sát khí nồng đậm này, trên mặt Dạ Hàn hiện lên vẻ tuyệt vọng.

Hắn ta tuyệt đối không ngờ tên Thác Bạt Tư Vũ này lại cường đại như thế, nhất là lực lượng khí huyết đột nhiên bộc phát kia, giống như trong cơ thể cất giấu từng con hung thú cổ lão!

“Dừng tay! Dưới mí mắt ta cũng dám hành hung!”

Ngay khi Thác Bạt Tư Vũ muốn giết chết Dạ Hàn, một giọng nói lạnh như băng truyền đến.

Trong cung điện, Cố Chân Huyền mặc một thân ngân bào, không biết đã xuất hiện trong sân từ lúc nào, sắc mặt rất khó coi.

“Công tử để ta hành động, ta có gì mà không dám!” Thác Bạt Tư Vũ không sợ chút nào nói, dám tránh phong với Cố Chân Huyền, tuyệt đối không bận tâm chuyện hắn ta có mặt trong danh sách của Cố gia.

Nêu là tu sĩ bình thường đã sớm bị dọa đến mất hồn rồi, nào dám nói như vậy nữa.

Sắc mặt Cố Chân Huyền càng thêm khó coi.

Phải biết tại Cố gia, đến tộc lão cũng phải khách khí nói chuyện với hắn ta, ở bên ngoài càng có vô số tu sĩ khúm núm.

“Ngươi có biết ta là ai không?” Hắn ta trầm giọng nói.

“Nằm trong danh sách của Cố gia, Chí Tôn trẻ tuổi đương đại!” Thác Bạt Tư Vũ lạnh lùng nói.

Dứt lời, trong tay hắn ta thôi động ma khí, muốn xuyên qua đầu Dạ Hàn.

“Biết rõ còn dám xuất thủ, đúng là muốn chết!”

Sau một khắc, sắc mặt Cố Chân Huyền âm trầm như nước, lạnh lùng nói, trực tiếp xuất kích.

Một đại thủ xuất hiện, chộp về phía Thác Bạt Tư Vũ, giống như một cái cối xay xích kim, có thể mài diệt tất cả kẻ thù trên thế gian!

Khí tức kia vô cùng bá đạo, chỉ bằng khí tức này cũng đã khiến người ta kinh hãi.

Chí cương chí dương, rất nhiều tu sĩ đứng rất xa cũng cảm giác được thân thể muốn nứt ra.

Phốc!

Chỉ một kích, Thác Bạt Tư Vũ liền khó có thể chèo chống, trường kích rời khỏi tay, sau đó miệng phun tiên huyết, bay ra ngoài, đáy mắt có một vệt rung động.

Bản thân còn lâu mới là đối thủ của Cố Chân Huyền được!

Chênh lệch quá xa!

“Đây chính là thực lực chân chính của Chí Tôn trẻ tuổi sao? Thật là đáng sợ! Rõ ràng mới là Tịch Địa cảnh! Chiến lực đã cường đại như vậy rồi!” Đám người sợ hãi nói.

Thác Bạt Tư Vũ đã rất mạnh, nhưng so với Cố Chân Huyền mà nói, vẫn là quá yếu.

Hai người không cùng một đẳng cấp!

“Vậy ngươi có biết hắn là ai không?” Bỗng nhiên, một giọng nói rất bình thản từ phía xa vang lên.

“Oanh!”

Cách đó không xa, thần diễm bừng bừng, chiếu rọi cửu trọng thiên, ngang qua bầu trời.

Thần diễm thiêu đốt bầu trời, khắp nơi cùng sáng tỏ, giống như nhật nguyệt tinh thần đã mờ đi.

Sau đó đoàn hỏa diễm vô tận kia hóa thành một vòng thần ấn, từ trên cao rơi xuống, oanh một tiếng, trực tiếp đánh Cố Chân Huyền đập xuống mặt đất, trong miệng tuôn ra tiên huyết, không biết xương cốt đã gãy bao nhiêu đoạn rồi.

“Thần Hỏa Chân Ấn!”

Cố Chân Huyền tóc tai bù xù, chật vật ngẩng đầu, trên mặt tràn đầy vẻ ngạc nhiên kinh hãi.

Nơi đó, thân ảnh Cố Trường Sinh chậm rãi rơi xuống, vẻ mặt lạnh nhạt bình thản.

Chương 27: Đạo Này Vô Địch, Vậy Thì Đánh Nát Đạo Của Ngươi

Đông!

Đông!

Đông!

Bước chân của Cố Trường Sinh cũng không nhanh, lại giống như mỗi một bước đang giẫm trên vận luật của thiên địa, thậm chí khiến trái tim của một số tu sĩ xung quanh đập gia tốc, có cảm giác ngạt thở giống như bị người ta khống chế hơi thở.

Cũng giống như ở trung tâm trái tim có một cái trống lớn đang gõ vang.

Nhìn vị công tử tuấn tú như trích tiêu trước mặt, Thác Bạt Tư Vũ nhếch miệng cười một tiếng, nhìn về phía Cố Chân Huyền đang kinh hãi, không thể tin được kia, cười lạnh nói: “Trước mặt công tử của chúng ta, loại Chí Tôn trẻ tuổi như ngươi thì tính là gì?”

Đúng là hắn ta không địch lại Cố Chân Huyền, nhưng sau lưng hắn ta còn có công tử đấy!

“Vị này chính là Thần Tử vô cùng thần bí của Cố gia sao? Quả nhiên kinh khủng đến mức khiến da đầu người ta run lên.”

“Đúng vậy, ta cảm thấy người thanh niên mặc ngân bào kia đã cường đại đến vô biên, trong đám người trẻ tuổi cùng thế hệ, căn bản không có địch thủ, nhưng...”

Đôi mắt người này trừng lớn, tràn ngập chấn kinh, sợ hãi.

Hắn ta không nói hết câu.

Nhưng đám tu sĩ xung quanh cũng rõ ràng, Cố Chân Huyền cường đại như thần, thần quang loá mắt, dễ dàng trấn áp Thác Bạt Tư Vũ có khí huyết như ma thần.

Nhưng trong nháy mắt.

Một phương chân hỏa biến thành đại ấn tuyệt thế từ trên trời giáng xuống, trực tiếp đập hắn ta ngã xuống đại địa.

Không thể không nói, một màn này quá chấn động và đối lập, khiến da đầu run lên.

“Thần Tử, ngươi có ý gì?”

Đôi mắt Cố Chân Huyền vô cùng âm trầm nói, toàn thân cực kì chật vật, nhưng hắn ta căn bản không tin bản thân sẽ tùy tiện bị đánh ngã.

Hắn ta cảm thấy, đó hoàn toàn là vì hắn ta chủ quan, không nghĩ tới Cố Trường Sinh đột nhiên hiện thân xuất thủ.

Đồng thời hắn ta cũng vô cùng tự tin với thực lực của mình.

Dù sao hắn ta còn chưa lấy ra một phần mười thực lực.

Trong cùng thế hệ, ai dám nói bất bại? Nhưng hắn ta có dũng khí đó!

Trên người có Huyền Vũ chân thể, sau khi đại thành có thể Hóa Thần Thái Cổ Huyền Vũ, thôn thiên phúc địa, chân trấn tinh hà, là một trong những thể chất mạnh nhất trên thế gian.

Có thể so với Chân Long Thần Thể, Cửu Hoàng Tiên Thể, chiến lực ngập trời.

Cho nên vừa ra đời chưa từng tu luyện, hắn ta đã có được trên trăm vạn cân khí huyết chi lực, tại Nhục Thân cảnh đã đột phá bốn ngàn vạn cân.

Mặc dù không khoa trương đến ba vạn vạn cân như Cố Trường

Sinh, nhưng đã đủ để kinh thế rồi!

Xưa nay có bao nhiêu người có thể đạt tới tầng thứ này!

Đừng nói đến sau này hắn ta còn thu hoạch được các loại duyên cơ cường đại, tự phụ thực lực của mình sẽ không thua Cố Trường Sinh.

Cho nên dựa vào cái gì vị trí Thần Tử trực tiếp định là Cố Trường Sinh, còn hắn ta không có một cơ hội tranh giành nào?

Lão nhân trong tộc còn không ngừng cường điệu: "Tương lai Thần Tử sẽ đứng trên đỉnh cao nhất của thiên địa, các ngươi sẽ trở thành phụ tá đắc lực của hắn, trở thành người chứng kiến!"

Qua nhiều năm như, oán hận và sự không cam lòng đã tích lũy, hôm nay triệt để bộc phát.

"Vị trí Thần Tử, vốn nên thuộc về ta!"

Cố Chân Huyền gầm nhẹ một tiếng, quanh người bắt đầu có hiển hiện vòng xoáy nhỏ màu vàng, từng cái, màu váng sáng chói, giống như phật môn, trong đó kết nối từng thế giới.

Bên trong mỗi một vòng xoáy cũng có một hư ảnh Tiên Phật màu vàng, đang tụng hát cổ kinh.

Đây là truyền thừa cổ lão mà hắn ta lấy được trong một di tích nào đó, tên là Tam Thiên Đại Thế Kinh, tu luyện tới trình trạng cao thâm nhất, có thể diễn hóa ba ngàn đại thế giới, vô số tiểu thế giới.

Mỗi một thế giới cũng có lực lượng vô tận mênh mông.

"Có ý gì? Ngươi dám có dũng khí xuất thủ với người của ta sao, ai cho ngươi lá gan này?"

Nhìn Cố Chân Huyền biến hóa, Cố Trường Sinh thản nhiên nói, mặc dù giọng điệu hời hợt, nhưng lại khiến người ta cảm thấy khí thế bá đạo giống như đang nói "Người của ta, ngươi động vào sẽ phải chết".

“Công tử? Phải xử trí người này thế nào?”

Có Cố Trường Sinh làm chỗ dựa sau lưng, đương nhiên Thác Bạt Tư Vũ không sợ gì, lần nữa nhấc Dạ Hàn lên, cung kính hỏi.

“Giết.” Sắc mặt Cố Trường Sinh không hề dao động nói.

“Ngươi dám!”

Nghe vậy, gân xanh trên trán Cố Chân Huyền nhảy lên, quát lên một tiếng lớn.

Ngay trước mặt hắn ta và tất cả mọi người mà giết tùy tùng của hắn ta, nếu như hắn ta không nói gì, sau này đạo tâm tuyệt đối sẽ sụp đổ, con đường phía trước đoạn tuyệt.

Mày kiếm dựng thẳng, sau lưng hiện ra một đầu Huyền Vũ, dung nhập vào thân thể, khí huyết ngập trời.

Lập tức xuất hiện một cái đại thủ, bàn tay hóa hình giống như một phương tiểu thế giới.

Sau đó cực tốc phóng đại, phù văn lấp lóe hừng hực, muốn dung luyện thế gian chư địch.

Bàn tay kinh khủng này khiến rất nhiều lão nhân đang âm thầm quan sát hít một ngụm khí lạnh.

Hư không phía trước giống như sắp sụp đổ.

“Đạo của ta, xứng là vô địch!” Cố Chân Huyền giận dữ hét.

“Ồ? Vậy ta liền đánh nát đạo của ngươi, như thế nào?”

Cố Trường Sinh nhíu mày, vẻ mặt vẫn bình thản không có biến hóa như trước, chỉ đánh ra một quyền, lại phát ra âm thanh phong lôi ù ù.

Đơn giản mà thô bạo.

Vô tận quang huy bạo phát, pháp lực bành trướng như biển ba động.

Quyền thủ của hai người tương giao, sau đó phát ra tiếng xương đứt gãy rợn người.

Bành một tiếng, có vết máu ngũ sắc tràn ra.

Đôi mắt mọi người trừng to, tràn ngập kinh hãi ngạc nhiên.

Chỉ một kích, nửa người của Cố Chân Huyền đã vỡ vụn.

Ánh mắt hắn ta mở rất lớn, trong đó thậm chí còn có chút mê mang, không màng đến thân thể đau đớn.

Chuyện gì xảy ra?

Vì sao nhục thân của Cố Trường Sinh lại cứng rắn như thần thiết? Hắn cô đọng như thế nào vậy? Phải biết Huyền Vũ chân thể có thể xé nát nhục thân sinh linh thuần huyết!

Khóe miệng Cố Trường Sinh hiện lên ý mỉa mai nhàn nhạt, nói: "Đây chính là đạo mà ngươi gọi là vô địch sao?"

Sau đó hắn vung ống tay áo lên, sau lưng hình như có ánh sáng xanh lấp lóe, hóa thành một phương đại ấn sơn thủy, bên ngoài là sông núi đầm nước, chim thú trùng cá gì đó đều có.

"Sơn Thủy Ấn!"

Con ngươi Cố Chân Huyền co rụt lại, nhận ra thủ ấn này, là một môn thần thông bảo thuật cường hoành của Cố gia.

Hắn ta dùng hết thủ đoạn, lướt sang bên cạnh, muốn tránh thoát đi.

Đồng thời, toàn thân giống như muốn bốc cháy, thần quang sáng chói, Huyền Vũ ngửa cao đầu rống lên, từng vòng nước màu vàng bộc phát ra lực lượng bàng trướng.

Nhưng mà oanh một tiếng!

Sơn Thủy Ấn ầm vang rơi xuống, lần nữa đánh bay hắn ta, huyết quang văng khắp nơi.

Cố Trường Sinh lập tức hạ xuống, trực tiếp giẫm đầu Cố Chân Huyền xuống lòng đất.

Vẻ mặt lạnh nhạt, áo trắng vẫn không nhiễm trần thế, siêu nhiên như tiên.

...

Chương 28: Đại Thế Chi Tranh, Duy Một Người Có Thể Sang

Một trong thập đại danh sách của Cố gia, thuộc hàng ngũ Chí Tôn trẻ tuổi trong ba ngàn đạo vực Cố Chân Huyền.

Bại!

Hơn nữa còn không cách nào đánh trả!

Huyền Vũ chân thể mà hắn ta lấy làm tự hào, tương lai sẽ trở thành một trong những thể chất chí cường, lại tùy tiện bị nghiền ép trong tay Cố Trường Sinh.

Trực tiếp vỡ nát nhục thân, nửa người bị đánh nát, lộ ra xương cốt trắng.

Dáng vẻ vô cùng thê thảm.

Cho dù hắn ta nắm giữ cổ thiên công, cổ lão truyền thừa, cũng hoàn toàn không có quá nhiều cơ hội thi triển, bởi vì chênh lệch thực tế giữa hai người quá lớn.

Yên lặng một lát, cả tòa thành Bắc Hoang mới bộc phát tiếng ồ oanh động, vốn cho rằng sẽ là trận chiến long tranh hổ đấu, không ngờ lại kết thúc nhanh như vậy.

“Cảnh giới của hai người tương tự, nhưng nghe nói Thần Tử của Cố gia mới mười ba tuổi, chưa trưởng thành, vậy mà đã thể hiện ra khí thế vô địch rồi!” Có rất nhiều lão nhân núp trong bóng tối kinh thán không thôi, ánh mắt rơi trên thân ảnh mặc áo trắng kia, tràn đầy tán thưởng và kinh diễm.

Giống như đã đoán được một vị Tiên Đế trẻ tuổi, đang từ từ quật khởi.

Vô địch cùng giai, thậm chí có thể đánh lên phía trên!

“Trong thế hệ tuổi trẻ, ta đoán không ai có thể làm đối thủ của vị Thần Tử Cố gia này!”

“Các ngươi nhìn ra chưa, từ đầu đến cuối, người ta đều đi bộ nhàn nhã, thong dong tự nhiên, căn bản không xuất toàn lực!”

“Đương nhiên đã nhìn ra, thậm chí chỉ ra một hai chiêu mà thôi, không hổ là quái thai đánh vỡ ghi chép của Khổ Hành Đại Đế.”

“Nhưng phải nói Cố Chân Huyền cũng rất đáng thương, sinh cùng một thời đại, đồng thời còn cùng một gia tộc với nhân vật như vậy. Nếu sinh trong thế lực khác, hắn tuyệt đối là vô tận quang hoàn, cũng là một biểu tượng trong cùng thế hệ.”

Cũng có tu sĩ biểu thị tiếc hận và thông cảm với Cố Chân Huyền.

Đang là Chí Tôn trẻ tuổi êm đẹp, nhưng bây giờ lại bị đánh thê thảm như vậy.

Trong lòng một số người phát lạnh, đây chính là thế lực bất hủ, đệ tử trong cùng một tộc còn muốn tranh giành mạnh yếu, đừng nói là đối phó người ngoài.

Đơn giản là tàn khốc.

“Các ngươi nhìn huyết dịch của hắn đi, là ngũ sắc, trong đó thần tính thật kinh người, lại tràn ngập lực lượng quy tắc, tuyệt đối là một thể chất chí cường nào đó!”

“Nhưng hắn ta đã bị chế trụ, đến nhục thân cũng bị đánh nát!”

“Cho nên ta đoán, rất có thể thể chất của Thần Tử Cố gia càng khủng bố hơn, tuyệt đối là một trong mấy loại thể chất trong truyền thuyết, sinh ra đã được chú định quét ngang đương thời, vô địch Cửu Thiên!”

Giờ phút này, trong lòng vô số tu sĩ trẻ tuổi hiện lên cuồng nhiệt

với thân ảnh áo trắng kia, thiên kiêu chi nữ của tất cả các thế lực trong thành đều phương tâm dập dờn, trong mắt không ngừng hiện lên dị sắc.

Một bên khác.

Nhìn thấy công tử nhà mình dễ dàng chế trụ Cố Chân Huyền, Thác Bạt Tư Vũ cũng ngẩn người, hắn ta đã đánh giá thấp thực lực của công tử nhà mình rồi.

Hắn ta vốn cho rằng cần mấy chục chiêu, kết quả chỉ trong mấy hơi thở mà thôi.

Chậc chậc.

Các Chí Tôn trẻ tuổi có bối phận giống công tử ơi, ác mộng của các ngươi đã tới.

Trong lòng hắn ta cảm thán một phen, động tác trong tay không hề ngừng lại.

Trong nháy mắt, ma kích màu đen đã xuyên thủng đầu Dạ Hàn, nguyên thần vỡ nát, trực tiếp mất mạng.

“Ngươi thân là Thần Tử, nhưng không thể vũ nhục ta như thế!”

Cố Chân Huyền rống giận, bị Cố Trường Sinh giẫm dưới chân, mặt dính sát mặt đất, vẻ mặt vô cùng dữ tợn vặn vẹo.

Nhưng cho dù toàn thân hắn ta phát sáng thế nào, vận dụng bất kỳ thủ đoạn gì, cũng không có biện pháp đánh văng Cố Trường Sinh ra.

Giống như có một tòa núi lớn do hỗn độn mẫu khí đúc thành, trấn áp trên đỉnh đầu hắn ta.

“Vũ nhục ngươi? Ngươi không có tư cách này. Ta chỉ muốn nói với ngươi một đạo lý, mộng tưởng có thể có, nhưng nằm mơ giữa ban ngày thì không nên.”

Cố Trường Sinh thản nhiên nói, sau đó vẻ mặt có chút đáng tiếc: “Hơn nữa với chút thủ đoạn kia của ngươi còn muốn thay thế ta,

là ai cho ngươi tự tin này?”

Có rất ít người trong thế hệ trẻ tuổi của Cố gia nhìn thấy chân dung hắn, người hiểu rõ hắn đã ít lại càng ít.

Cho nên rất nhiều người đều không rõ ràng thực lực của hắn.

Nhưng như vậy không hề ảnh hưởng đến chuyện Cố Trường Sinh xây dựng uy tín của mình.

Giống như một câu chuyện xưa đã nói, không quy củ không tiêu chuẩn.

Đúng lúc hắn có thể dùng Cố Chân Huyền để thế nhân hiểu, mặc dù thiên kiêu sáng chói, nhưng cuối cùng cũng sẽ ảm đạm.

Trong đại thế chi tranh này, duy chỉ một người có thể sang.

Cố Chân Huyền nghe vậy, sắc mặt đã sớm dữ tợn vặn vẹo càng trở nên xanh xám một mảnh.

Sau đó, giống như quả bóng xì hơi, vô cùng chán nản, tuyệt vọng.

Cảm giác bất lực và tuyệt vọng vắt ngang trong lòng hắn ta.

Vì sao! ?

Vì sao người kia lại mạnh như vậy?

Một cỗ ý chí tro tàn xuất hiện trên người hắn ta.

Lúc này, tiếng vang trong trẻo bỗng nhiên truyền đến, sau đó một đạo khí tức kinh khủng hiển hiện sau lưng Cố Chân Huyền, vị lão nhân vừa xuất hiện trợn tròn mắt.

Rất hiển nhiên, đây là lão nhân trong tộc phân ra để bảo vệ hắn ta, lúc hồn hỏa sắp tắt, sẽ phát động.

“Là ai có dũng khí...” Lão nhân vừa hiện thân đã trợn tròn mắt, tản mát ra một cỗ khí tức kinh khủng ngập trời, quét sạch tứ phương, mênh mông như biển!

Nhưng lúc ông ta nhìn thấy Cố Trường Sinh, lời nói bỗng dưng im

bặt.

Sau đó lại quét mắt nhìn Cố Trường Sinh và Cố Chân Huyền một vòng, không cần nhiều lời ông ta cũng hiểu đã xảy ra chuyện gì.

“Bái kiến Thần Tử.” Lão nhân thở dài, thi lễ với Cố Trường Sinh, vẻ mặt vô cùng phức tạp.

Cố Trường Sinh nhìn lão nhân một chút, vuốt cằm nói: “Tộc lão không cần đa lễ.”

Đây là tộc lão một mạch trong tộc, hắn có chút ấn tượng, đương nhiên không cần nhiều lời về thực lực, là tồn tại đáng sợ, dậm chân một cái sẽ khiến thiên địa bên ngoài chấn động.

Lão nhân lập tức lại nhìn Cố Chân Huyền trong mắt không còn đạo tâm, trên mặt tràn đầy tro tàn, lại thở dài nói,

“Haiz, mong rằng Thần Tử nể mặt lão phu mà tha cho Chân Huyền một mạng, hắn đã không thể tạo thành phiền toái cho ngài nữa. Hơn nữa mấy người lão phu đã sớm khuyên can hắn, nhưng hắn vẫn chấp mê bất ngộ như cũ, có kết quả này, cũng là nên.”

Ông ta cũng không bất ngờ với kết quả này, dù sao Cố Trường Sinh cường đại cũng khiến bọn họ sợ hãi đến tim đập nhanh.

“Đây là tự nhiên.” Cố Trường Sinh khẽ mỉm cười nói.

Lão nhân lại nhìn hắn một chút, trong lòng thở dài.

Ông ta tin tưởng, nếu không phải mình hiện thân, đoán chừng hôm nay Cố Chân Huyền sẽ không giữ được mạng.

Thần Tử tuyệt đối không phải người ôn hòa như bên ngoài.

Nếu không, tại sao lại đánh Cố Huyền Chân đến đạo tâm sụp đổ chứ?

Nửa đời sau, cũng không khác phế nhân.

Đương nhiên ông ta không dám nói ra những lời này.

Chương 29: Ba Ngàn Đại Thế Kinh, Thánh Cốt Hắc Kim Đúc Thành

Tộc lão hiện ra cầu tình, đương nhiên Cố Trường Sinh sẽ không làm khó Cố Chân Huyền nữa, dù sao hắn ta đã phế đi.

Cho dù không phế cũng không có khả năng tạo thành uy hiếp với mình nữa.

Vì thế hắn trực tiếp thuận nước đẩy thuyền.

Nhưng hắn đã yêu cầu một vật trên người Cố Chân Huyền.

Chính là môn đạo pháp có chút quỷ dị Tam Thiên Đại Thế Kinh kia.

Lúc ấy, trên người Cố Chân Huyền diễn hóa từng vòng xoáy màu vàng nhỏ, trong đó có Tiên Ma ngâm xướng, giống như có thể câu thông đến thế giới khác, khiến Cố Trường Sinh cảm thấy hứng thú.

Xếp bằng trong cung điện, hắn lấy kinh văn ra ngoài.

Đây là một tờ kinh văn tàn phế.

Cầm vào tay liền bị thần hồn băng lãnh xâm nhập, giống như Thánh Cốt Hắc Kim rèn đúc mà thành, tất cả đều là chữ nhỏ lít nha lít nhít giống như ruồi muỗi, nối liền với nhau.

Thánh Cốt Hắc Kim, tên cũng như nghĩa.

Bên trong Thánh Cốt cô đọng tinh túy, không thể phá vỡ, thậm chí có thể in dấu xuống Thánh Nhân!

Sau khi Thánh Nhân vẫn lạc, sẽ là vật liệu tuyệt hảo để luyện chế Thánh binh truyền thế.

Đáng tiếc lúc đó lại dùng để rèn đúc tờ giấy này.

“Vận khí của Cố Chân Huyền thật không tệ, chẳng lẽ là liên quan đến vận khí?”

“Kinh văn tàn phế, uy lực lại có thể so với một vài đạo pháp Chí Tôn, nếu đầy đủ, nói không chừng sẽ là một môn Đế thuật chí cường.” Cố Trường Sinh nghiên cứu một lát, suy đoán nói.

Nhưng càng xem, trong mắt hắn càng hiện lên dị sắc.

Bồ Đề Minh Kính Pháp tự động vận chuyển, bên trong hắn mắt hiển hiện một mảnh quang vũ, bắt đầu diễn hóa thôi diễn.

Sau một lát.

“Rơi vào tay Cố Chân Huyền, thật sự là minh châu long đong, môn cổ kinh này không chỉ có thể diễn hóa thế giới đơn giản như vậy...” Cố Trường Sinh lẩm bẩm nói, lấy tâm cảnh của hắn, cũng có một chút mừng rỡ.

Đạt được bảo rồi.

Ngay tại lúc đó.

Trên cổng thành Bắc Hoang, có một nam một nữ tận mắt nhìn thấy một màn vừa rồi, lúc trước bọn họ đang giằng co, sau đó yên lặng thu liễm khí tức toàn thân, giống như không muốn bị người ta chú ý tới.

Tiếp theo hai người này liếc mắt nhìn nhau, không biết nên nói cái gì.

Lúc đầu hai người đã giao thủ mấy trăm chiêu, khó phân thắng bại, khí tức ba động đều cực kì doạ người, vốn có tu vi Tịch Địa cảnh, lại đánh ra thanh thế cấp bậc đại năng, khiến mấy ngàn tu sĩ vây xem.

Đáng tiếc, hiện nay tất cả mọi người đã tan hết, lực chú ý đều bị một trận chiến đấu khác hấp dẫn đi.

“Không ngờ, ta đường đường là chân truyền của thánh giáo Vạn Pháp, vậy mà có một ngày bị người ta bỏ qua như thế.”

Dường như qua thật lâu.

Nam tử cười khổ mở miệng, trên người hắn ta mặc chiến y màu

vàng óng, hào quang rực rỡ, như một vầng mặt trời hoành không, cực kì loá mắt.

Thánh giáo Vạn Pháp là một thế lực cự kỳ cổ lão, truyền thừa rất lâu đời, cũng tham gia đại hội đi săn lần này.

Mà hắn ta chính là một trong mấy đệ tử nổi trội nhất trong đó.

Nữ tử bên cạnh, phong thái yểu điệu, cực kì mỹ mạo, là đệ tử chân truyền của Vũ Hóa Băng Cung, cũng đến thành Bắc Hoang tham gia đại hội đi săn lần này.

Hai người ở trên đường đến thành Bắc Hoang đã giao thủ một lần, khó phân cao thấp.

Bây giờ vào thành, lại trùng hợp gặp được, một lời không hợp đã tiếp tục đánh nhau.

Sau đó liền thấy một màn rung động kia.

Nữ tử của Vũ Hóa Băng Cung thu hồi ánh mắt nhìn bên kia, lạnh lùng cười khẩy, nói: “Ngươi cũng không nhìn mình xem người ta là nhân vật gì, ta nhớ kỹ lúc trước Thánh Tử của các ngươi đã thảm bại trong tay Cố Chân Huyền đấy.”

Thánh Tử của thánh giáo Vạn Pháp đã từng giao thủ với Cố Chân Huyền, không địch lại, thảm bại, nhưng rất ít người biết.

Đúng lúc nàng ta chính là một người trong số đó.

Nghe vậy, khóe miệng nam tử càng thêm đắng chát: “Rốt cuộc người này tu luyện thế nào vậy...”

“Cố Chân Huyền là một người khủng bố như vậy, cường đại đến mức khiến người ta run rẩy, nhưng vẫn bị đánh bại thê thảm, Thần Tử Cố gia... Rốt cuộc là quái vật gì vậy...”

Nghĩ tới đây, trong lòng hai người không khỏi sinh ra sợ hãi.

Trong mắt bọn họ, Cố Chân Huyền đã là đại biểu cho vô địch, trong thế hệ trẻ tuổi rất khó tìm được địch thủ.

Nhưng đối mặt với vị công tử áo trắng kia, lại nhỏ yếu như trẻ con.

Nếu là đổi lại là bọn họ, đoán chừng cầm kiếm cũng không vững, đừng nói đến động thủ!

“Tin tức hôm nay truyền ra, sợ rằng sẽ nhấc lên sóng gió động trời.” Nam tử của thánh giáo Vạn Pháp lẩm bẩm nói, đã có thể tưởng tượng ra sắc mặt kinh hãi và ngạc nhiên của những người khác.

Tình cảnh như thế, cũng xảy ra khắp nơi trong thành Bắc Hoang.

Tất cả thế lực lớn đều nhìn thấy hình ảnh ngày đó, dùng Lưu Ảnh Thạch ghi lại, truyền về thế lực của mình.

Nhưng cũng có một bộ phận lưu truyền trên phố, bị người ta thu mua với giá cao.

Thần tử vô cùng thần bí của Cố gia hiện thân, hiện ra thực lực khiến người ta kinh dị run rẩy, tê cả da đầu!

Sau đó tin tức ở thành Bắc Hoang này đã khuếch tán ra ngoài, càng ngày càng có nhiều tu sĩ đuổi tới tòa thành này.

Đệ tử của tất cả các thế lực cổ lão cũng thông qua đường hầm hư không, nhao nhao chạy tới thành Bắc Hoang.

Một thời gian sau, toàn bộ thành Bắc Hoang bị vô số thế lực nhìn tới.

Ầm ầm!

Quang hoa đại thịnh, hư không rung chuyển.

Ở giữa bầu trời vang lên âm thanh ù ù, giống như có bánh xe nghiền ép đi qua, nhưng đây không phải là bánh xe, mà là âm thanh của chiến thuyền.

Từng chiếc chiến thuyền phá vỡ hư không bích chướng, xuất hiện trên bầu trời thành Bắc Hoang, trên đó có viết hai chữ “Cửu Dương” cổ lão phiêu diêu!

Cửu Dương thánh tông!

“Không ngờ Cửu Dương thánh tông cũng tới! Tám vạn năm trước, lão Thánh Nhân của Cửu Dương thánh tông từng giảng đạo tại một góc biển trời, có cường giả của các tộc các phái tiến đến lắng nghe, khiến rất nhiều người được lợi ích không nhỏ!”

Các tu sĩ trong thành Bắc Hoang rung động nói.

Thế đạo bây giờ, Thánh Nhân sớm đã không hiện.

Cường giả Thiên Thần cảnh có khả năng là người mạnh nhất.

Cho nên Cửu Dương thánh tông khác với những thế lực lưu truyền từ xưa.

Trong tộc là có Thánh Nhân sống sờ sờ, còn từng hiển hóa thế gian, lực uy hiếp viễn siêu đám Thánh Nhân thế gia bình thường!

Sau đó mấy ngày, càng ngày càng có nhiều thế lực đi nơi này, trong đó còn có rất nhiều Thái Cổ dị tộc, đến từ Thái Cổ Thần Sơn.

Như tộc Thôn Thiên Tước, tộc Bát Tí Kim Viên, đều có thiên phú dị bẩm, là chủng tộc cực kỳ đáng sợ.

Chuyện xảy ra bên ngoài, Cố Trường Sinh cũng không để ý.

Hắn đang nghiên cứu tờ Tam Thiên Đại Thế Kinh trong tay.

Quả nhiên giống như hắn phỏng đoán, áo nghĩa bản cổ kinh này không ở chỗ tự mình diễn hóa thế giới, mà ở chỗ câu thông với thế giới khác!

Trong lòng hắn có một suy nghĩ to gan.

Chương 30: Liên Thông Một Thế Giới, Vật Chất Màu Đen, Ma Cốt

Tam Thiên Đại Thế Kinh.

Tu luyện tới cực hạn có thể diễn hóa ba ngàn đại thế giới? Có lẽ cổ kinh hoàn chỉnh có tác dụng như vậy.

Nhưng hiện tại Cố Trường Sinh xem ra, đây hoàn toàn là môn kỳ công được sáng tạo ra để liên thông các giới với nhau.

Tâm niệm hắn vừa động.

Tờ giấy do Thánh Cốt Hắc Kim chế tạo kia lập tức hiện lên trên đỉnh đầu hắn, từng chữ nhỏ bắt đầu phát ra quang mang mờ mịt, sáng chói loá mắt như sao trời.

Hai ngày nay, hắn đã tu luyện Tam Thiên Đại Thế Kinh đạt tới tiến độ nhất định, lúc này quanh người hắn cũng hiển hiện từng vòng xoáy, nhưng hoàn toàn không giống vòng xoáy mà Cố Chân Huyền thi triển ra.

Vòng xoáy xung quanh hắn giống như Hỗn Độn, tràn ngập kỳ dị, hư vô chi ý.

Dù sao công pháp và thể chất bản nguyên của hai người cũng hoàn toàn khác biệt, đến đạo cũng không đồng dạng.

Linh khí chen chúc mà ra.

Rất nhanh, từng vòng xoáy trong hỗn độn này bắt đầu ngưng tụ hư ảnh của một vị Tiên Phật, tụng kinh âm cổ lão lâu đời, mang theo nặng nề thê lương, giống như cách không gian và trường giang thời gian truyền tới.

Nhưng vào lúc này.

Bên trong mắt của Cố Trường Sinh lóe lên dị sắc, đồng thời cũng đã xác minh suy đoán trong lòng hắn.

Tất cả thần niệm của hắn từ trong Hồn Cung cuồn cuộn đi ra, cô đọng như thần thiết, hóa thành thần đao, đánh tới một vòng xoáy bên trong hỗn độn.

Ầm!

Giống như đụng đến bích chướng trong hư không, bộc phát ra

năng lượng đáng sợ như sao trời nổ tung.

Thần đao bị ngăn trở, không thể xuyên thủng những vòng xoáy kia, tiến vào bên trong.

Khóe miệng Cố Trường Sinh chảy ra một tia huyết dịch, xen lẫn khí tức hỗn độn.

“Cường độ còn chưa đủ, nhưng ta không tin trong đó không có cổ quái, cái này hoàn toàn là một không gian bích chướng bị nhược hóa mấy vạn lần.”

Ánh mắt hắn không hề thay đổi, chuyện này sớm đã nằm trong dự liệu.

May mắn hắn trời sinh có nguyên thần cực kì cường đại, lại có Bồ Đề Minh Kính Pháp cô đọng, cường độ nguyên thần đã vượt xa những người cùng thế hệ, nếu không, va chạm này tuyệt đối khiến hắn bị trọng thương.

Nhẹ thì não tổn thương, nặng thì bỏ mình.

Đây là hành động cực kì mạo hiểm.

Nhưng vừa nghĩ tới phía sau mỗi vòng xoáy đều nối liền với một phương thế giới, Cố Trường Sinh liền không nén được.

“Tiếp tục nếm thử, ta không tin không mở ra được.” Cố Trường Sinh hạ quyết tâm, tiếp tục khiến nguyên thần hóa thành thần đao, đánh tới.

Lần này cường độ đã vượt qua lần trước.

Nhưng vẫn đâm vào tầng bích chướng kia, trong nháy mắt vỡ nát.

Phốc!

Hắn trực tiếp phun ra một ngụm máu.

Trong thức hải truyền đến đau đớn kịch liệt.

Đây chính là cảm giác đưa thần hồn vào không gian phong bạo,

sau đó bị xoắn nát.

Ý chí yếu kém, đã sớm ngất đi.

Cố Trường Sinh vẫn không từ bỏ.

Ăn dược!

Lập tức, hắn lấy dược linh thảo khôi phục nguyên thần từ trong tu di giới ra, một mạch nuốt vào.

Sau khi thương thế nguyên thần chuyển biến tốt đẹp lúc, lại tiếp tục xung kích.

Mười lần!

Trăm lần!

Nghìn lần!

Cuối cùng, sau ba canh giờ.

“Mở!”

Sắc mặt Cố Trường Sinh hơi tái nhợt, vẻ mặt vui mừng, đã khiến một vòng xoáy trong hỗn độn vỡ ra một khe hở.

Trong khoảnh khắc, vô tận hư vô và hắc ám bao phủ đến, đồng thời còn có khí tức của một thế giới khác tràn ra.

Sương mù dày đặc, mơ hồ không rõ, giống như về đến trước khai thiên.

Một cỗ cự lực kinh khủng bộc phát, từ khe hở trong đầu kia có một luồng vật chất màu đen rơi ra ngoài.

Những thứ nhiễm phải lập tức trở nên tĩnh mịch.

Nhìn thoáng qua, Cố Trường Sinh trông thấy vô số thi thể vắt ngang trong thế giới kia, máu và thi cốt trôi nổi, mảnh binh khí vỡ nhiều như sao trời tản mát ra bốn phương tám hướng.

“Chẳng lẽ nơi đó là thế giới sau khi bị phá diệt?” Hắn có chút cả

kinh nói.

Sau đó một cảm giác tim đập nhanh từ xong cơ thể truyền tới.

Tiên ý trên xương Trường Sinh sáng chói, quang mang ngũ thải lấp lánh, vậy mà chủ động khôi phục!

Nguy cơ sinh tử!

Bắt nguồn từ luồng vật chất màu đen quỷ dị từ trong khe hở rơi ra ngoài kia.

Cố Trường Sinh vội vàng lướt ngang, không dám tùy ý tiếp xúc.

Nhưng vật chất màu đen kia lại giống như có ý thức, chủ động bao phủ về phía hắn.

Mục tiêu chính là xương Trường Sinh đang tỏa ra tiên ý.

“Thứ này muốn lây lan sang xương Trường Sinh của ta?” Cố Trường Sinh khẽ nhíu mày, cảm giác tim đập nhanh vẫn không tiêu tán.

Mà quỷ dị chính là, luồng vật chất màu đen kia cũng không có bất kỳ pháp lực ba động nào, không có khí tức sinh mệnh, hơn không giống như thần thông lưu lại.

Trong lòng bàn tay hắn bắt đầu có thần quang lấp lóe.

Một môn cổ thiên công diễn hóa, sáu cánh cửa xuất hiện, cùng nhau tiến công về phía vật chất màu đen kia!

Sau đó thi triển thiên phú bảo thuật của xương Trường Sinh, luân hồi bảo thuật.

Nhưng mà uy lực của luân hồi bảo thuật có thể tuỳ tiện diệt sát đại năng, vậy mà lại không có bất cứ tác dụng gì đối với nó.

Cố Trường Sinh lần nữa đổi một môn thần thông bảo thuật khác, nhưng kết quả vẫn giống như vậy.

Sắc mặt hắn không khỏi trở nên nặng nề.

Vật chất màu đen bị hắn dẫn ra này có trình độ khó chơi vượt qua hắn tưởng tượng.

“Đây rốt cuộc là thứ gì? Nếu là vật chất bất tử, thì phải là màu xám chứ, không phải như vậy.”

Ngay khi Cố Trường Sinh đang suy nghĩ, vật chất màu đen kia đột nhiên bộc phát, nằm ngoài dự đoán của hắn.

Hắc quang nồng đậm và quỷ dị lập tức bao phủ hắn.

Xương Trường Sinh phát ra tiên ý sáng chói, lúc đầu óng ánh long lanh, bây giờ giống như bị nước mực nhuộm qua, dần dần thay đổi.

Biến thành màu đen thâm trầm như bóng đêm, lộ ra nồng đậm tà tính và ma tính.

Giống như một khối ma cốt không chết!

Đúng lúc này, phía trên hỗn độn linh hải, Hồng Mông Ấn đang chìm nổi ong một cái, bắt đầu rung động, giống như nhận khiêu khích.

Phải biết bình thường, Cố Trường Sinh là chủ nhân của nó, nhưng vẫn khó có thể thúc giục nó, cần pháp lực rất lớn.

Mà bây giờ, từng tia từng sợi màu tím, đang trấn áp về phía xương màu đen kia.

Giống như muốn tịnh hóa tà vật có can đảm xâm nhập vậy!

Chương 31: Đại Tịch Diệt Hư Vô Ma Quang, Thiên Phú Bảo Thuật Thứ Hai

Ma cốt màu đen, trong suốt như ngọc đen, bộc phát một trận ma quang làm người ta sợ hãi.

Thuần túy, hư vô, tĩnh mịch!

Cho dù là Cố Trường Sinh, cũng cảm nhận được một loại khó chơi, cảm giác tim đập nhanh, lông mày không khỏi nhíu chặt.

“Thật quỷ dị, hình như nó muốn ăn tính mạng của ta, nhưng cũng giống như muốn tịch diệt tất cả thành hư vô.”

Cố Trường Sinh lẩm bẩm, dần dần cảm nhận được một loại tịch mịch giống như đứng trên một tinh không không người, xung quanh hoàn toàn vắng vẻ.

Ngay lúc đó, hắn cũng thôi động hỗn độn linh khí trong cơ thể, pháp lực mãnh liệt, dũng mãnh lao về phía xương Trường Sinh đang xảy ra dị động kia.

Trời sinh Hỗn Độn Thể có vô số đạo vận linh cơ, điêu khắc đại đạo chí lý, giờ phút này cũng bắt đầu điên cuồng hiển hiện.

Từng tia từng sợi màu tím, từ Hồng Mông Ấn buông xuống, mang theo sự phức tạp huyền diệu bao trùm về phía xương Trường Sinh.

Hồng Mông Tử Kim, chính là khi một phương thế giới hoàn chỉnh bị phá diệt rồi sinh ra, mới có thể đản sinh tiên vật.

Theo lão tổ của Cố gia nói, tại ba ngàn đạo vực, cũng chỉ có vạn cổ trước kia mới có ghi chép liên quan tới Hồng Mông Tử Kim, đây là tiên tài quý hiếm nhất, không có cái thứ hai.

Mỗi một khối Hồng Mông Tử Kim, như một thế giới ra đời hoàn chỉnh, bản nguyên trời sinh có lạc ấn, lúc thi triển như đang thúc giục một phương đại thế giới hoàn chỉnh.

Mà trước đó Cố Trường Sinh đã có suy đoán.

Quá trình hắn xuyên qua, ngẫu nhiên nhìn thấy phương thế giới kia, rất có thể lúc đó nó đang trải qua phá diệt và tân sinh.

Âm thanh “Mở” kia càng giống một nhân vật nào đó trong thần thoại đang kiệt lực khai thiên!

Theo Hồng Mông Ấn trấn áp, ma cốt quỷ dị bắt đầu có ý tiêu tán.

Giống như băng tuyết gặp được nắng gắt.

Bồ Đề Minh Kính Pháp chủ động vận chuyển, mưa ánh sáng màu vàng phiêu diêu trong Hồn Cung, một người tí hon màu vàng ngũ tâm hướng thiên ngồi xếp bằng, giống như một vị Tiên Vương trẻ tuổi, đang đối kháng với vật chất màu đen.

Cố Trường Sinh chau mày, trên mặt che kín mồ hôi.

Cả người cũng đang xảy ra biến hóa.

Một hồi tiên ý sáng chói, siêu nhiên thoát tục, giống như một vị trích tiên từ bên ngoài chín tầng mây đi tới.

Một hồi ma khí lành lạnh, quỷ dị tà ác, giống như từ cửu u bò lên!

Hai loại khí chất này giao nhau biến hóa, giống như tiên giống như ma, bởi vậy xương Trường Sinh cũng không ngừng bạo loạn.

Không thể không nói, sợi vật chất màu đen kia quá kinh khủng sợ hãi.

Nếu là tu sĩ bình thường, đã sớm hóa thành một mảnh hư vô, không dư thừa chút nào.

Cuối cùng, nửa khắc sau.

Ong!

Hồng Mông Ấn rung động một cái cuối cùng.

Ma cốt đã tiêu tán sạch sẽ.

Cố Trường Sinh cũng giống như từ trong nước vớt lên, toàn thân ướt đẫm mồ hôi

Quá trình này rất gian khổ, không cẩn thận một chút thì có thể vạn kiếp bất phục, hóa thành một tồn tại khác mà hắn không biết.

Nhưng khiến Cố Trường Sinh có chút để bụng là, màu sắc của xương Trường Sinh vẫn là màu ngọc đen, lộ ra hắc ám chi ý thâm thúy.

“Không đúng...”

Bỗng nhiên, xương Trường Sinh một trận dị động, trong đó mang huyết tinh giống như màu sắc Hỗn Độn chảy xuôi ra, ma quang màu đen bộc phát, sáng chói, lại cực hạn.

Đồng thời từng đạo tin tức hiện lên trong thần hồn của Cố Trường Sinh, khiến vẻ mặt hắn có chút thay đổi, không nhịn được cảm thán.

Thật sự là trong họa được phúc.

Bảy năm trước, xương Trường Sinh của hắn thức tỉnh lần đầu tiên, ra đời một thiên phú bảo thuật, chính là luân hồi bảo thuật.

Hai đạo thần quang một đen một trắng, có thể chưởng khống luân hồi chi lực, nhất niệm sinh, nhất niệm chết.

Uy lực vô cùng kinh khủng.

Bây giờ bị vật chất màu đen ảnh hưởng.

Xương Trường Sinh đã lần nữa thức tỉnh, ra đời thiên phú thần thông thứ hai.

Đại Tịch Diệt Hư Vô Ma Quang!

Cố Trường Sinh cảm giác tên của nó hẳn là như vậy.

Chưởng khống hư vô tịch diệt chi lực.

Dưới thần quang, vạn vật tĩnh mịch, hóa thành hư vô.

Cho dù là thần thông bảo thuật, cũng như thế!

So với luân hồi bảo thuật, Đại Tịch Diệt Hư Vô Ma Quang càng thêm bá đạo kinh khủng.

Đồng thời, Cố Trường Sinh cảm thấy bản thân có thể thông qua Tam Thiên Đại Thế Kinh, thi triển Đại Tịch Diệt Hư Vô Ma Quang, mở ra tầng không gian bích chướng kia, trục xuất kẻ địch vào trong đó.

Có thể nói, ba ngàn thế giới, mỗi một thế giới đều là một lồng

giam.

Nhưng làm như vậy cũng rất mạo hiểm, ai biết rõ phía sau những thế giới kia sẽ có thứ gì.

Ví dụ như vật chất màu đen quỷ dị như vừa rồi xuýt chút nữa đã giày vò chết Cố Trường Sinh.

Cho nên hắn quyết định để thủ đoạn trục xuất này dưới đáy hòm, không đến tình huống khẩn cấp, sẽ không thi triển.

“Thủ đoạn diễn sinh mà ra này, có thể gọi là ba ngàn trục xuất thuật, nhưng thi triển ra, sẽ có phản phệ hung hiểm.”

Cố Trường Sinh đặt tên cho thủ đoạn cuối cùng, sau đó mới thở phào một cái.

Ba ngàn trục xuất thuật!

Đại Tịch Diệt Hư Vô Ma Quang!

Tối hôm đó, hắn đạt được không ít thần thông bảo thuật, mỗi một môn cũng vô cùng kinh khủng, không kém hơn đạo pháp Chí Tôn!

Lập tức, tâm niệm Cố Trường Sinh vừa động, màu đen trên xương Trường Sinh rút đi, hóa thành tiên ý sáng chói, không hề khác lúc trước

“Quả nhiên, lúc muốn thi triển thiên phú thần thông thứ hai, xương Trường Sinh mới xảy ra biến hóa, bình thường vẫn giống trước kia.” Cuối cùng Cố Trường Sinh đã yên lòng.

Treo một khối xương Trường Sinh ma khí lành lạnh trong người, nói không khó chịu thì không thể nào.

“Năm đó người rèn đúc ra Tam Kinh Đại Thế Kinh đúng là một người hung ác, đáng tiếc đây là tàn trang, nói không chừng Tam Kim Đại Thế Kinh hoàn chỉnh thật sự có thể hóa ba ngàn đại thế giới thành lồng giam, phong trấn tất cả.”

Cố Trường Sinh lại nhìn tàn trang do Thánh Cốt Hắc Kim rèn đúc thành trong tay, đưa vào trong tu di giới.

Khả năng rất lớn.

Thánh Cốt Hắc Kim này cũng không phải là lấy từ di cốt của Thánh Nhân, mà là hiện giết hiện tạo.

Giống như lúc hắn còn nhỏ, gia tộc đã cô đọng bảo huyết cho hắn.

Tiến về từng núi hoang, bắt dị thú cường đại, lấy máu cho hắn.

Cho nên tàn trang trong tay hắn này, không biết đã dính bao nhiêu oan hồn Thánh Nhân rồi!

Chương 32: Hắc Ám Thú Triều, Các Phương Hội Tụ

Cây cổ sầm u, dây leo như mây, sương mù màu xám nhạt bao phủ thiên địa.

Thánh mộ Bắc Hoang.

Tuy nói là lăng mộ, nhưng nhìn quan giống như một mảnh di tích cổ xưa, trong đó có các loại kiến trúc, Phật điện cũ nát, điện đường bằng gỗ cổ, mái cong phủ đệ...

Nhưng trong đó, đều là thi thể.

Từ chỗ rất sâu, có tòa Băng Cung trống không trôi nổi, cách rất xa vẫn có khí tức đáng sợ truyền đến.

Uy áp thân thể tàn phế của Thánh Nhân, cho dù đã trải qua mấy chục vạn năm, vẫn không thể xóa nhòa như cũ.

Tu sĩ bình thường tuỳ tiện tới gần, sẽ trực tiếp bị nghiền thành tro tàn.

Hống hống hống!

Đột nhiên, xung quanh thánh địa Bắc Hoang, bắt đầu có động tĩnh, tiếng yêu thú bạo loạn vang lên, thanh thế ngập trời, giống như dòng lũ màu đen, đến gần đến thánh mộ Bắc Hoang.

Tất cả đều là yêu thú có đôi mắt đen như mực, phát ra khí tức khát máu ngang ngược cường đại.

Thực lực yếu nhất, cũng là Hồn Cung cảnh.

Trong đó phần lớn yêu thú có thực lực Tịch Địa cảnh, có dị thú giống như Hắc Ngưu, toàn thân mọc đầy lân phiến, cũng có chim bằng thiểm điện lượn lờ, giương cánh bay lượn!

Giờ này khắc này, tòa Băng Cung trong thánh mộ Bắc Hoang có từng tia từng sợi sương mù màu xám lan tràn ra, nhiễm lên thân thể đám yêu thú này, để bọn chúng càng trở nên khát máu điên cuồng.

Mặc dù khu vực biên giới hoang vu, nhưng vẫn có một mảnh núi lớn kéo dài.

Một tòa nối tiếp một tòa, nguy nga hào hùng, toàn thân hiện ra màu nâu xanh, không biết là do nguyên nhân gì, mà khiến lòng người cảm thấy sợ hãi.

Ở nơi càng xa xôi, thậm chí có thể nhìn thấy bên trong có bảo quang chìm nổi, phù văn chớp hiện, hoa văn đại đạo tung hoành trên dưới.

Nhưng trong đó cũng có nguy cơ tứ phía, yêu thú đáng sợ đủ để áp bách cường giả đại năng, khiến người ta gần như nửa bước khó đi.

Lúc này bên trong hư không là một trận mơ hồ, sau đó mấy thân ảnh có khí tức kinh khủng từ bên trong đi ra.

Trong đó có một nam tử trung niên mặc trung y, dáng người thẳng tắp, mắt như sao trời, tóc trắng như tuyết, ngang nhiên mà đứng, rất là anh vĩ.

Bên cạnh hắn ta có ánh sáng phù động, cũng có ảnh nhảy nhót, như mộng như ảo.

Chính là thành chủ thành Bắc Hoang.

Ngoài ra, tại bên cạnh hắn ta, có một lão nhân trên ống tay áo thêu

sơn hà nhật nguyệt, đầu đội tử kim quan, giống như một lão Hoàng Chủ và một mỹ phụ trên người mặc áo đạo sĩ, trong tay cầm gậy phất trần, đại bào vân văn.

“Kết quả Tư Không gia thôi diễn không tệ, lần này quả nhiên hắc ám thú triều bạo loạn ở chỗ này.”

Nhìn đám thú triều cuộn cuộn cuốn đến trong thánh mộ Bắc Hoang, vị lão nhân trên ống tay áo có thêu lên sơn hà nhật nguyệt không khỏi cảm thán nói.

Mỹ phụ đại bào vân văn nghe vậy, không khỏi đắc ý cười một tiếng, nói: “Đó là đương nhiên, Thiên Diễn Thần Thuật của Tư Không gia ta, danh xưng có thể tính hết tất cả, dòm sinh tử, phá âm dương, chỉ là thú triều, không phải dễ như trở bàn tay sao.”

“Nhưng thú triều lần này sẽ không giống trước, chính là bị vật chất bất tử dính qua, đến lúc đó ngộ nhỡ thành Bắc Hoang ta thất thủ thì sao?” Sắc mặt thành chủ Bắc Hoang không phải rất dễ nhìn.

Sau đó hắn ta hung ác trừng mắt nhìn vị lão nhân kia, nói: “Các ngươi đã sớm biết, vì sao không xuất thủ ngăn cản sớm một chút, bây giờ thương vong tuyệt đối rất nhiều.”

Lão nhân đầu đội tử kim quan, giống như lão Hoàng Chủ lạnh lùng nhìn thành chủ Bắc Hoang một chút, thản nhiên nói: “Đại hội đi săn ngàn năm một lần cũng không phải chúng ta có khả năng quyết định, mà do mấy thế lực bất hủ kia an bài, ngươi có dũng khí cự tuyệt sao?”

Dưới thú triều, chắc chắn sẽ xảy ra đồ thán.

Nhưng mấy thế lực bất hủ vì muốn ma luyện đệ tử, tộc nhân của mình, đồng thời minh tranh ám đấu lẫn nhau, sẽ không quản sinh linh đồ thán gì đó.

Trong mắt mấy thế lực này, thành Bắc Hoang chỉ như sâu kiến, tiện tay có thể xóa đi mà thôi.

Nghĩ tới đây, sắc mặt thành chủ Bắc Hoang rất khó coi, nhưng cuối cùng chỉ hóa thành một tiếng thở dài bất đắc dĩ.

“Hi vọng lần này có thể ít thương vong đi.”

...

Thánh mộ Bắc Hoang cách thành Bắc Hoang không phải rất xa, nhưng vẫn có hơn vạn dặm.

Nơi đó xảy ra dị động bạo loạn, lúc này còn không truyền đến thành Bắc Hoang.

Trong thành, người đến người đi, ngựa xe như nước, cực kì náo nhiệt.

“Thành Bắc Hoang không hổ là thành lớn ở Bắc Hoang, tường thành cao gấp mười tường thành của cổ thành khác, lấy ngàn trăm vạn cân cự thạch đắp lên, sợ là một kích toàn lực của cường giả Chân Thần cảnh cũng rất khó phá hủy.”

Cố Trường Sinh tán thưởng nói, sau khi nghiên cứu triệt để Tam Thiên Đại Thế Kinh, hắn liền ngồi bên cửa sổ của một tòa lầu các yên tĩnh, nhìn các tu sĩ đi lại trên đường phố bên dưới, ánh mắt có hứng thú.

Trên mặt bàn có chén trà do suối Thụ Tâm ngàn năm nấu ra, tản ra hương trà lượn lờ, phiêu tán ra xung quanh, khiến không ít tu sĩ ghé mắt.

Nhưng bọn họ cũng có mắt, biết được thân phận của vị công tử áo trắng này tất nhiên bất phàm, khuôn mặt giống như được sương mù vô hình che lấp, mơ mơ hồ hồ, nhìn không rõ ràng.

“Công tử nói rất đúng, mục đích ban đầu mà thành Bắc Hoang xây thành trì, chính là chống cự yêu thú, tới gần Man Hoang, năm đó rất nhiều tiền bối nhân tộc đã đến đây vẩy máu.”

Thác Bạt Tư Vũ đứng một bên nhẹ giọng nói, đồng thời bẩm báo tình huống bên ngoài gần đây.

“Cửu Dương thánh tông, U Minh Điện, Thánh Tâm môn, Nam Cực Thiên tông...”

“Đây đều tông môn có được Thánh binh truyền thừa, rất là xa xưa,

mặc dù không thể so với Bất Hủ đại giáo, Trường Sinh thế gia, nhưng cũng là thế lực sừng sững đứng đầu các đạo vực."

"Ngoài ra còn có các thể lực Thái Cổ Thần Sơn, Đế Tộc, Quỷ Tộc, Nhân Tiên hiện thân, từ các nơi chạy đến."

"Trong đó Trường Sinh Doanh gia đã hiện thân, nhưng truyền nhân không hề lộ diện, dẫn đội là Chí Tôn tuổi trẻ, là một trong những người mạnh nhất trong danh sách Doang gia."

Trường Sinh Doanh gia, giống như Cố gia, là gia tộc bất hủ, tổ tiên từng sinh ra Tiên, sừng sững không ngã, nội tình cũng sâu không lường được.

Nhất là ba ngàn vạn năm trước, Doanh gia sinh ra một vị thiên chi kiêu tử vô cùng sáng chói, trấn áp gần một thời đại, sau đó bắt đầu xưng Đế.

Cố Trường Sinh gật đầu nói: "Trường Sinh Doanh gia, ở đại hội đi săn lần trước, chính là bọn họ đã đè ép Cố gia, không trách được."

Lập tức, hắn đưa mắt xuống, nhìn về phía ngoài thành.

Có vài chỗ rõ ràng có thể trông thấy vết tích trận pháp khắc lục.

Trên đỉnh tường thành có tiễn tháp, tầng phong hỏa, đài trận pháp, lúc nào cũng có đệ tử cưỡi man thú tuần tra trên đỉnh tường thành.

Bất cứ lúc nào, nơi này cũng có thể xảy ra chiến tranh, đã từng bị hủy hơn mười lần, nhưng sau đó thành trì này lại được dựng lên, từng lần huy hoàng.

Chương 33: Vương Giả Trẻ Tuổi Của Long Nhân Tộc, Cố Gia Giáng Lâm

Dường như thành Bắc Hoang đã sớm dự liệu sẽ xảy ra thú triều, sớm đã làm xong chuẩn bị.

Chuyện này cũng nằm trong dự đoán của Cố Trường Sinh.

Đại hội đi săn, chính là cuộc thịnh hội của thệ hệ trẻ tuổi, đồng thời cũng thịnh hội mà tất cả đại thế lực so đấu nắm đấm với nhau.

Phân chia giai tầng thế lực theo kim tự tháp.

Mỗi một tầng đều có thế lực cạnh tranh với nhau.

Ví như lần này sẽ có ba đại thế lực của Trường Sinh thế gia tham dự là Cố gia, Doanh gia, Tần gia.

Tiếp theo còn có Bất Hủ đại giáo, Thiền Thiên Giáo, Tử Nhân Hồ, Thiên Đạo Điện...

Xuống dưới nữa mới là các thế lực đỉnh tiêm, trong tộc đi ra Thánh Nhân, có truyền thế Thánh binh trấn áp, cũng có cấp bậc cường giả như Chí Tôn từng sinh ra, có được trận văn cấp bậc Chí Tôn...

Ngay khi Cố Trường Sinh đang suy nghĩ, bên cạnh đột nhiên truyền đến một giọng nói: “Vị này công tử, nước trà này của ngươi rất thơm, tại hạ may mắn, có thể uống thử một chén không?”

Nói chuyện chính là một người mặc long bào màu vàng, khí tức cường đại như vương giả trẻ tuổi, hai đầu lông mày bộc lộ bá đạo và uy áp, chuyện khiến người ta chú ý nhất là trên trán hắn ta mọc ra một đôi sừng rồng.

Sừng rồng óng ánh như thần kim, lưu chuyển đạo vận kỳ dị.

Long Nhân tộc!

Đây là một tộc có thể so với vài thế lực đứng đầu, huyết mạch truyền thừa từ tộc Chân Long thời Thái Cổ.

Rất hiển nhiên, người này là một tên vương giả trẻ tuổi của Long Nhân tộc, vừa hiện thân đã khiến đám tu sĩ xung quanh biến sắc, vội vàng đứng dậy rời đi.

Phía sau hắn ta còn có không ít tùy tùng nhân tộc, thực lực mạnh nhất là đại năng thực lực, khí phái vô cùng.

Nhưng Long Nhân tộc khiến cho rất nhiều thế lực kiêng kị, chính là bọn họ quá bao che khuyết điểm.

Không cần thiết thì không ai muốn tiếp xúc với bọn họ.

Cố Trường Sinh nghe vậy, vẻ mặt không thay đổi, cũng không quay đầu lại, nói: “Muốn uống trà, phải nhìn xem ngươi có tư cách uống hay không đã.”

“Ồ?” Tên vương giả trẻ tuổi của Long Nhân tộc nghe nói như thế, lập tức có hứng thú, nhíu mày, nở nụ cười: “Hỏi ta có tư cách hay không sao? Có ý tứ, ngươi là tu sĩ đầu tiên có dũng khí nói với ta như vậy.”

Hắn ta nhìn ra được, nước trong ấm trà kia chính là do suối Thụ Tâm ngàn năm nấu ra, lá trà trong đó thì hắn ta không biết.

Nhưng đường vân đạo vận trong đó giống như tự nhiên, nhìn đã biết bất phàm.

Khí độ của người trẻ tuổi này bất phàm, khiến hắn nghĩ không rõ.

Nhưng một nam một nữ tùy tùng bên cạnh, thực lực không tính cường đại, ngoại trừ nam tử kia có tu vi Tịch Địa cảnh đỉnh phong, khí huyết có chút cường hoành ra, thì không nhìn ra chỗ nào thần bí.

Hắn ta vốn có lòng kết giao một phen, nhưng không ngờ lại đụng đến vách tường.

Phì!

Tô Tiểu Huyên nghe nói như thế, không nhịn được bật cười, sau đó giống như sợ Cố Trường Sinh trách cứ nàng ta, vội vàng giải thích nói: “Xin lỗi công tử, không phải ta cố ý, nhưng ta thật sự không nhịn được. Chuyện này buồn cười quá...”

Cố Trường Sinh lắc đầu, vẻ mặt tự nhiên nhấp một ngụm trà, ánh mắt vẫn nhìn ra bên ngoài cửa sổ như cũ, từ đầu đến cuối không nhìn tên vương giả trẻ tuổi của Long Nhân tộc chút nào.

Thác Bạt Tư Vũ lại cau mày, ánh mắt mang theo lãnh ý nói: “Quấy rầy công tử uống trà, còn mở miệng kiêu ngạo, mau cút đi!”

Công tử là thân phận cỡ nào, sao có thể đáp lời với a miêu a cẩu được.

Nụ cười trên mặt tên vương giả trẻ tuổi của Long Nhân tộc lập tức cứng lại, lộ ra bất mãn đến, những người phía sau cũng cùng nhau phát ra uy áp, bao phủ về phía trước.

Nhiều lần bị khinh thị, đến tượng đất cũng có hỏa khí, thân phận của ngươi bất phàm, nhưng ta cũng không kém!

“Ta ngược lại muốn xem...”

Nhưng hắn ta còn chưa nói hết câu, đã thấy thân ảnh của Thác Bạt Tư Vũ như tia chớp màu đen biến mất tại chỗ, thần lực như biển, dễ như trở bàn tay, trực tiếp ném mấy tên tùy tùng sau lưng hắn ta ra ngoài cửa sổ, vang lên một trận bịch bịch.

Tên tuy tùng Khai Thiên cảnh nhất chuyển kia cũng bị ném đi xuống dưới, khiến rất nhiều tu sĩ trên đường phố ghé mắt.

“Cái này...” Đôi mắt tên vương giả trẻ tuổi của Long Nhân tộc này trừng lớn, mộng bức.

Lúc nào thì thực lực của một tên tùy tùng đã kinh khủng như vậy rồi? Thậm chí có thể nghiền ép hắn ta?

Một khắc sau, một cỗ đại lực tràn trề bộc phát, hai tay Thác Bạt Tư Vũ như kìm sắt tóm chặt lấy hắn ta, ma khí mãnh liệt, mặc toàn thân hắn ta dùng sức thế nào, thậm chí sừng rồng trên trán sáng lên, cũng không tránh thoát.

“Lần sau có mắt chút, công tử thiện tâm, tha cho các ngươi không giết, đổi lại là người khác, các ngươi sớm đã mất mạng rồi.”

Thác Bạt Tư Vũ lạnh lùng nói, nói xong cũng ném người này từ trên cửa sổ xuống, giống như ném thứ rách rưới vậy.

Trong lầu các, các tu sĩ nhìn thấy từ đầu đến cuối đều nghẹn họng nhìn trân trối, trong lòng chấn kinh không thôi.

Long Nhân tộc mà bọn họ tránh không kịp, kiêng dè không thôi, lại mất tôn nghiêm như vậy?

“Vương giả trẻ tuổi của Long Nhân tộc sao, cứ như vậy bị người ta ném xuống dưới. Tê! Rốt cuộc thân phận của vị công tử áo trắng này là gì?”

“Nhưng tuyệt đối đừng đắc tội với hắn!”

Lão bản lầu các nghe vậy vội vàng lên lầu, gần đây thành Bắc Hoang được vạn chúng chú mục, rất nhiều thế gia tông môn cường đại đều chạy đến nơi này.

Không chừng chỉ ném một cục gạch ra ngoài, đoán chừng cũng có thể nện trúng đệ tử đại giáo nào đó.

Cho nên ông ta cũng bị dọa sợ.

Nhưng khi ông ta lên trên lầu, đã không nhìn thấy thân ảnh vị công tử ngồi bên kia sổ kia nữa.

“Tùy tùng bên người vị công tử kia có chút quen mắt, hình như ta đã từng gặp rồi?”

Bên cạnh có tu sĩ lộ ra vẻ nghi ngờ, cố gắng nghĩ lại.

Ầm ầm!

Nhưng vào lúc này, trên không thành Bắc Hoang, bỗng nhiên có âm thanh như kinh lôi đáng sợ vang lên.

Một thông đạo không gian đột nhiên vỡ ra, bên trong hư không truyền đến một cỗ uy áp vô cùng cường thế.

Ngay sau đó, từng chiếc chiến xa to lớn "Ầm ầm" chạy qua hư không, lơ lửng tại chân trời.

Bên trên chiến xa, một cái cờ lớn đón gió bay múa, bên đó viết một chữ cổ lão —— "Cố", hùng vĩ và cổ điển, lộ ra đạo vận khó nói lên lời.

Phía sau, là các loại dị thú che khuất bầu trời, thanh thế ngập trời, mỗi một đầu cũng phát ra khí tức man hoang cổ lão.

"Cái này... Đây là..."

"Quá dọa người!"

"Là Trường Sinh Cố gia!"

"Tê! Trực tiếp mở thông đạo không gian ngàn tỷ dặm giáng lâm ở nơi đây, không hổ là Trường Sinh thế gia, quả nhiên là thủ bút thật lớn!"

Vô số tu sĩ rung động, cả tòa thành Bắc Hoang cũng bị oanh động.

Chương 34: Đạo Pháp Như Một, Đám Người Cố Gia Gặp Được Thần Tử

Các tộc nhân của Cố gia mênh mông cuồn cuộn xuất hiện tại trên không trung thành Bắc Hoang Thành.

Chiến thuyền cổ lão, dính máu và các loại đao thương vết kiếm, giống như từ thời xa xưa một đường đánh tới.

Trên chiến thuyền có mấy người trẻ tuổi, mỗi người bẩm sinh đều có khí độ tự tin, cao cao tại thượng, mặc dù không phải tận lực bộc lộ, nhưng có cảm giác hoàn toàn khác biệt với đám tu sĩ bên dưới.

Đây chính là Cố gia nội tình thâm hậu.

Tại chiến thuyền phía sau, mỗi một đầu cổ thú đều tỏa ra khí tức cực kì to lớn nặng nề, bao trùm các loại lân phiến, thần uy lượn

lờ, cực kì bất phàm.

Ngoài ra, bên trong liễn xa có chín đầu Thần Hoàng lôi kéo, mơ hồ có một một thân ảnh yểu điệu ngồi xếp bằng, khiến rất nhiều tu giả trẻ tuổi phía dưới lộ ra ánh mắt cuồng nhiệt và hâm mộ.

“Kia là thiên kiêu chi nữ của Trường Sinh Cố gia, Chí Tôn trẻ tuổi Cố Minh Hoàng, cực kì cường đại, chiến lực ngập trời. Từng giao thủ với công chúa của hoàng triều Đệ Nhất trong đạo vực Bắc Huyền ba ngày ba đêm, cuối cùng đã trấn áp công chúa kia!”

“Nam tử trẻ tuổi sau chín đầu Thần Lang kia, giống như một vị Quang Minh Thần Vương, toàn thân đều sáng lên, khiến mắt người ta không mở ra được!”

“Đây chính là nội tình của Trường Sinh thế gia sao? Thật sự quá kinh khủng? Ta cảm giác tương lai mỗi người trẻ tuổi này sẽ có thành tựu không tưởng tượng được!”

Cả tòa thành Bắc Hoang đang nghị luận, đột nhiên tộc nhân Cố gia xuất hiện trong đường hầm hư không, khiến bọn họ hãi hùng khiếp vía.

Không thể không nói, thanh thế vừa rồi quá dọa người, lấy vô thượng thần lực mở ra một thông đạo không gian, trực tiếp vượt ngang mấy đạo vực.

Nếu là đại giáo đỉnh tiêm bình thường, đều phải thành thật thông qua truyền thuyết trận tới đây, trên đường còn phải chuyển địa nhiều lần.

Cố Minh Hoàng ngồi ngay ngắn bên trong liễn xa, ánh mắt đảo qua phía dưới, nhìn thấy ánh mắt ngưỡng mộ hiện trên mặt đám tu sĩ khi nhìn thấy nàng ta, nhưng cũng lơ đễnh.

Bởi vì nàng ta rất quen thuộc với những ánh mắt này.

Cố gia thiên nữ, thân phận cao quý không tả nổi.

Sau đí, nàng ta hơi nhíu mày, nói khẽ: “Thần Tử, hình như không ở trong đám người này.”

Trên đường tiến về thành Bắc Hoang, nàng ta đã nghe nói, Cố Chân Huyền khiêu khích Thần Tử, kết quả bị đánh đến tâm đạo sụp đổ, con đường phía trước đã bị hủy.

Trong thế hệ này của Cố gia, mặc dù Cố Chân Huyền không phải mạnh nhất, nhưng tuyệt đối có thể xếp vào nhóm đầu.

Đến nàng ta cũng cảm thấy rất khó giải quyết, nếu giao chiến, tỷ lệ thắng bại là năm năm.

Nhưng kết quả... Thật sự khiến người ta kinh dị, thậm chí tê cả da đầu.

Bởi vì theo ghi chép của Lưu Ảnh thạch, Thần Tử chỉ xuất thủ hai chiêu mà thôi, còn không phải thần thông cao thâm huyền diệu gì.

“Vốn định đến bái kiến Thần Tử đầu tiên, nhưng bây giờ còn phải tìm chỗ Thần Tử ở lại mới được.” Nam tử ngồi trên xe do chín đầu Thần Lang kéo là Cố Quang Minh, hắn ta ngồi xếp bằng trong đó, nghe thấy lời này của Cố Minh Hoàng, không khỏi cười khổ nói.

Hắn ta cũng xem Lưu Ảnh thạch rồi.

Đầu tiên là kinh dị, sau đó là tê cả da đầu, hãi hùng khiếp vía, tiếp theo là tuyệt vọng, thoải mái.

Thật ra là hắn ta đã nghĩ thông suốt.

“Thảo nào đám tộc lão một mực cường điệu, đừng nghĩ đến chuyện tranh giành với Thần Tử... Dù sao hắn chính là quái vật, sinh ra đã trấn áp vạn cổ, làm cho tất cả mọi người không thở nổi.” Cố Minh Hoàng nói khẽ.

Hai người nói chuyện rất nhỏ, không truyền đến phía dưới.

Mà lúc này, toàn bộ thành Bắc Hoang Thành cũng lâm vào một mảnh náo nhiệt ồn ào.

Vô số tu sĩ phản ứng lại, thành Bắc Hoang sẽ xảy ra chuyện lớn!

Đến tộc nhân trẻ tuổi của Trường Sinh thế gia cũng đến đây.

Nếu nói không có chuyện gì, đánh chết bọn họ cũng không tin.

“Chẳng lẽ là chuyện thánh mộ Bắc Hoang, nhưng một cái thánh mộ, làm sao lại kinh động Trường Sinh thế gia được?”

Vừa rồi Cố Trường Sinh ở trong lầu các, vẻ mặt tên tu sĩ kia nghi ngờ, một mực cố gắng nghĩ lại, bỗng nhiên vỗ trán một cái, hưng phấn nói: “Ta nhớ ra rồi, ta đã gặp người kia! Ngày đó Cửu Long kéo xe, chính là do hắn khống chế!”

“Cho nên vị công tử áo trắng kia... Chính là Thần Tử Cố gia!”

Sau khi phản ứng lại, vẻ mặt các tu sĩ nơi này hiện lên chấn kinh.

Thảo nào Long Nhân tộc không còn tôn nghiêm, lại bị ném ra ngoài cửa sổ!

Lão bản lầu các lập tức hưng phấn kích động hỏi: “Vừa rồi Thần Tử Cố gia ngồi ở vị trí nào?”

Hắn ta đã nghĩ kỹ.

Phải bảo tồn vị trí kia.

Đợi tương lai Thần Tử của Cố gia Thần thành đạo, vị trí kia có thể lưu danh hậu thế, để hậu nhân chiêm ngưỡng.

Không thể không nói người này rất có đầu óc, biết rõ Thần Tử Cố gia tuyệt đối là một trong những người trẻ tuổi đáng sợ nhất đương thời.

Một bên khác.

Cố Trường Sinh vừa mới chân trước trở lại cung điện, chân sau tộc nhân Cố gia đã mênh mông cuồn cuộn đi tới, dừng lại bên ngoài kiến trúc.

Mặc dù thành Bắc Hoang rất lớn, phạm vị khoảng ngàn dặm, nhưng không có pháp trận cấm bay, dương như chỉ mấy hơi thở, đám người Cố gia đã khống chế dị thú, chiến thuyền đi tới đây.

Khoảng chừng hơn một trăm người, mỗi người có có khí độ phồn

thịnh, khí huyết cường đại, nhưng cũng may lão thành chủ sớm đoán trước, đã an bài một mảnh kiến trúc cho Cố gia.

“Bái kiến Thần Tử!”

Vẻ mặt tất cả mọi người trở nên vô cùng kích động hưng phấn, chào hỏi thân ảnh phía trước.

Đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy Cố Trường Sinh, nhưng lại biết rõ đây chính là Thần Tử Cố gia.

Hắn đứng nơi đó, nhưng lại giống như sừng sững đứng trong một thế giới khác.

Suy nghĩ không rõ, giống như một mảnh hỗn độn, lại giống như đã dung hợp với thiên địa.

Đạo pháp tự nhiên, nhất cử nhất động ẩn chứa thiên địa chí lý.

“Cố Minh Hoàng bái kiến Thần Tử!”

“Cố Quang Minh bái kiến Thần Tử!”

Cố Minh Hoàng và Cố Quang Minh cũng hành lễ, sau đó liếc nhau một cái, trong mắt đều là ngạc nhiên kinh hãi.

“Cho dù tộc lão có tu vi cao sâu, cử chỉ đạo pháp cũng không đạt đến trình độ tự nhiên tinh thâm như vậy, quả nhiên Thần Tử giống như lời đồn, sâu không lường được!”

Trong lòng bọn họ rất rung động.

Cố Trường Sinh cũng không ngờ đám người Cố gia lại tới nhanh như vậy, lập tức khẽ vuốt cằm, nói: “Không cần đa lễ.”

Dù sao đại hội đi săn lần này là do hắn dẫn đội, chỉ đạo đám người này, giống như thiên lôi sai đâu đánh đó.

Chương 35: Nàng Vốn Là Giai Nhân, Hư Không Thể

Đám người Cố gia đứng dậy, nhưng vẫn có người dùng ánh mắt hiếu kì và cuồng đánh giá Cố Trường Sinh.

Thần Tử trong truyền thuyết, hôm nay cuối cùng đã được gặp mặt.

Về phần hai vị tùy tùng Thác Bạt Tư Vũ, Tô Tiểu Huyên bên cạnh Cố Trường Sinh cũng được đám người Cố gia coi trọng, không dám khinh thường.

Tùy tùng của Thần Tử, thân phận này khiến bọn họ cũng hâm mộ.

Ánh mắt của Cố Trường Sinh rời trên người hai người Cố Minh Hoàng và Cố Quang Minh.

Tộc lão nói, ngày Cố Minh Hoàng xuất sinh, có hư ảnh Thần Hoàng từ bên ngoài chín tầng mây hạ xuống.

Vạn chim triều bái, hà thụy tận trời, trong cơ thể có một luồng Thái Dương Chân Hỏa, có thể thiêu đốt vạn vật.

Thiên phú kinh khủng đến mức dọa người!

Hơn nữa nghe đồn, nói sau khi nàng ta thành niên đi ra ngoài lịch luyện, thu hoạch được huyết tinh Chân Hoàng, lấy được truyền thừa của nó!

Cố Trường Sinh xem, đúng là trên người nàng ta còn có truyền thừa khác.

Quả nhiên mỗi vị thiên chi kiêu tử đều có khí vận và cơ duyên lớn.

Về phần Cố Quang Minh, thân hình hắn ta cao lớn, một thân khôi giáp dùng Quang Minh Thần Kim chế tạo, xung quanh mơ hồ có mấy trăm đạo thần hoàn bao phủ, khí tức nhiếp tâm nhiếp phách!

Đứng ở nơi đó giống như con cưng của mặt trời!

Trên người là Quang Minh Thần Thể, có thể diễn hóa quang minh thần lực, Quang Minh không dứt, uy lực vô cùng vô tận!

Ngoài ra còn thể luyện Quang Minh chi thân, Quang Minh bất diệt, hóa thân không chết!

Thời kỳ cổ lão, chưa đại thành Quang Minh Thần thể, đã có thực lực khiêu chiến Chí Tôn.

Đương nhiên quan trọng nhất chính là bọn họ còn thông minh và tức thời hơn Cố Chân Huyền.

“Nói những chuyện liên quan đến đại hội đi săn cho ta, trong đó có những chuyện gì, càng nói kỹ càng tốt.” Cố Trường Sinh tùy ý nói, trước khi hắn đến nơi này cũng chưa tìm hiểu qua.

Dù sao đối với hắn mà nói, chuyện này không khác gì dẫn người mới đến lịch luyện.

“Vâng, Thần Tử.”

Cố Minh Hoàng nghe vậy đứng dậy.

Thân thể nàng ta thướt tha yểu điệu, đôi mắt giống như ảo mộng, khuôn mặt tuyệt mỹ, giữa lông mày có ấn ký Thần Hoàng, nhìn nhiều còn có vẻ tôn quý lăng lệ.

Lúc này, trong mắt lộ ra cung kính nói: “Thần Tử, đại hội đi săn lần này tổng cộng có một trăm lẻ tám tộc nhân tham gia. Trong đó bảy mươi hai người có tu vi khoảng Tịch Địa cảnh lục chuyển, tiếp theo ba mươi người có tu vi là Tịch Địa cảnh đỉnh phong, sáu người có tu vi đạt đến Khai Thiên cảnh.”

Cố Trường Sinh gật đầu.

Nếu truyền đi, tuyệt đối sẽ khiến vô số tu sĩ rung động kinh dị.

Tịch Địa cảnh, ở bên ngoài đã có thể xưng là Vương Hầu, có được một phương cương vực.

Khai Thiên cảnh, xưng đại năng, pháp lực mênh mông, dời núi trấn hải, ở bên trong tất cả những thế lực lớn cũng là lực lượng trụ cột vững vàng, ngang hàng với khách khanh trưởng lão.

Mà ở Trường Sinh thế gia, đây chỉ là thực lực của thế hệ trẻ tuổi mà thôi.

“Tại thế lực lớn bình thường, mỗi người nơi này đều có thể nhẹ

nhõm nghiền ép thế hệ trẻ tuổi, thậm chí khiêu chiến cường giả thế hệ trước."

Thác Bạt Tư Vũ không thể không sợ hãi thán phục sự kinh khủng của Trường Sinh thế gia, ếch ngồi đáy giếng, có thể thấy được chút ít.

Mặc dù Tô Tiểu Huyên có chút chậm chạp, nhưng nàng ta cũng rõ ràng, Hoán Nhan kiếm phái sau lưng vì bồi dưỡng nàng ta mà hao tốn bao nhiêu tài nguyên đại giới.

Nhưng bây giờ nàng ta vẫn chỉ có tu vi Tịch Địa cảnh nhị chuyển, vẫn là mấy ngày trước công tử chỉ điểm nàng ta mới có thể đột phá.

Lúc này, bất kể một người nào đứng trước mặt này, cũng cường đại hơn nàng ta nhiều.

"Đúng là ngày đó vận khí của mình quá tốt rồi, hiện tại chỉ có thể gọt linh quả cho công tử thôi." Bõng nhiên nàng ta đã hiểu vì sao ấy đám người kia lại dùng ánh mắt ước ao ghen tị nhìn nàng ta rồi.

Đương nhiên nàng ta cũng không biết Cố Trường Sinh coi trọng thân phận vô thượng kiếm đạo kiếp trước của nàng ta.

"Mục đích của đại hội đi săn vẫn là săn giết hắc ám yêu thú, do tất cả các thế lực bất hủ lớn cùng chủ trì, căn cứ vào số lượng săn giết yêu thú, sẽ có một xếp hạng, ban thưởng thần thông bảo thuật, bí bảo linh khí, thần đan." Cố Minh Hoàng tiếp tục nói.

"Thì ra là thế, đối với tu sĩ mà nói, phần thưởng này cũng đủ phong phú." Trong lòng Cố Trường Sinh bừng tỉnh, khẽ gật đầu nói.

Từ tất cả thế lực bất hủ lớn cùng xuất ra ban thưởng, đừng nói tu sĩ khác, đến hắn cũng có một chút tâm động.

Đệ tử Cố gia khác với hắn, hắn có thể tuỳ tiện vào Tàng Kinh Các, xem bảo thuật thần thông và công pháp trong đó.

Bọn họ nhất định phải có cống hiến, mới có thể đổi bảo thuật

trong đó.

“Mỗi lần tổ chức đại hội đi săn, cũng sẽ hấp dẫn rất nhiều thế lực khác tham dự, sau khi chúng ta ăn thịt xong, còn lại một chút tàn canh, cũng đầy đủ phong thưởng cho bọn họ.”

Chuyện này được Cố Trường Sinh tán đồng.

Thế lực bất hủ tùy tiện xuất ra một bộ công pháp, ở bên ngoài cũng đủ kinh thế, nhấc lên một đột gió tanh mưa máu rồi.

Cố Trường Sinh và bọn họ lần nữa nói chuyện với nhau về tính toán tiếp theo của mình, sau đó mới khoát tay để đám người giải tán, bản thân thì về nghỉ.

Sau đó mấy ngày.

Thành Bắc Hoang vẫn không bình tĩnh như cũ.

Thỉnh thoảng bầu trời lại truyền đến tiếng vang ầm ầm đáng sợ, từng chiếc chiến thuyền chạy đến, đến từ các thế lực.

Đến Trường Sinh Doanh gia cũng bắt đầu hiện thân.

Người dẫn đầu của bọn họ là một người trẻ tuổi mặc đại bào âm dương, cưỡi một đầu Thanh Ngưu, đi đến chỗ nào, mây tía kéo dài gần ngàn dặm, vô cùng mênh mông cuồn cuộn.

Doanh Nhĩ, nghe nói trên người là một loại thể chất gần đạo nhất, có người từng thấy hắn ta xuất thủ, chỉ một chưởng đã chụp chết một con yêu thú Khai Thiên cảnh bát chuyển, kinh khủng dị thường.

Thiền Thiên Giáo, Tây Hành Thiên, Tử Nhân Hồ... Nhao nhao hiện thế, mỗi một nhà đều là đại giáo cổ xưa nhất cường thịnh, truyền thừa bất hủ.

Qua vài ngày nữa, Trường Sinh Tần gia cũng bắt đầu hiện thân, nghe nói người dẫn đầu bọn họ là một nữ tử thần bí, nhưng không ai nhìn thấy chân dung và hành tung của nàng ta.

“Hư Không Thể sao?”

Ban đêm, trong cung điện.

Cố Trường Sinh đang nhắm mắt đột nhiên mở mắt ra, đôi mắt u tĩnh thâm thúy hiện lên vẻ khác thường, thần mang lé lên một cái rồi biến mất, sau đó hóa thành hai đạo thần phù lợi kiếm chém về một chỗ hư không nào đó.

A?

Một tiếng kêu mang theo kinh ngạc của nữ tử vang lên, giống như không ngờ mình sẽ bị phát hiện.

“Nàng vốn là giai nhân, sao lại làm trộm chứ? Đến rồi sao không hiện thân gặp mặt?”

Cố Trường Sinh thản nhiên nói, động tác trong tay cũng không ngừng lại, có thần quang lấp lánh, sau đó một chưởng hóa thành long trảo màu vàng, phong trấn xung quanh, tìm kiếm vào một chỗ!

Vạn Hóa Thần Hình, Chân Long Pháp Thân.

“Hừ... Không ngờ Thần Tử của Cố gia lại là một kẻ xấu xa!” Một tiếng hừ nhẹ vang lên, giống như vô cùng tức giận.

Sau đó, ba động trong hư không tan biến không thấy.

Nàng ta chạy trốn rồi?

Cố Trường Sinh nhìn vật bắt được trong tay, khẽ chau mày.

Một chiếc áo ngực màu trắng, xen lẫn phù văn, lấy vạn năm tơ nhện ngân huyết dệt thành, bóng loáng như ngọc.

Quan trọng nhất là mặt trên còn có ấm áp, mang theo từng tia từng sợi mùi thơm.

...

Chương 36: Thần Nữ Tần Gia, Ta Đánh Không Lại Hắn

“Không hổ là Hư Không Thể tốc độ nhanh nhạy, bất sinh bất diệt.”

Thấy tất cả ba động trong hư không đã tán đi, lúc này ánh mắt của Cố Trường Sinh mới từ nơi xa thu hồi lại.

Nhưng trong lòng hắn không hề bình tĩnh như bên ngoài.

Thế gian này lại có người cùng thế hệ có thể vô thanh vô tức tới gần hắn như vậy, đây là chuyện mà lúc trước hắn chưa từng nghĩ tới.

Phải biết hắn đã liên hệ với các loại quy tắc trật tự trong thiên địa, đạo vận linh cơ theo hắn hô hấp phun ra nuốt vào mà dung hợp, một điểm ba động biến hóa ở xung quanh cũng không thể che giấu cảm giác của hắn.

Đêm nay, nữ tử này lại có thể đến gần hắn trong phạm vi một trượng

Chỉ có thể nói, không hổ là Hư Không Thể.

Hơn nữa, không nói cái khác, chỉ phương diện tốc độ, tuyệt đối có một không hai từ cổ chí kim!

Cố Trường Sinh cũng không nắm chắc có thể đuổi theo nàng ta.

Dù sao mấy ngàn năm vạn cũng khó xuất hiện một thể chất chí cường, đây tuyệt đối là một trong những thế chất rất cường đại, sinh ra đã bắt đầu dung hợp với bản nguyên hư không, có được hư không chi lực.

Phải biết hư không chi đạo, chính là không gian chi đạo, cùng với thời gian chi đạo, là hai đạo vô cùng cường đại.

Có được thể chất như vậy, chỉ cần không vẫn lạc, tương lai tuyệt đối sẽ là nhân vật đứng ở đỉnh cao nhất.

Hư không chi lực, cực kì cường hoành thần bí, thậm chí có thể dùng một mảnh không gian độc lập, phong tỏa địch nhân trong đó.

Có công dụng kì diệu như ba ngàn trục xuất thuật của Cố Trường

Sinh.

Theo ghi chép trên điển tịch của Cố gia.

Đã từng có vị thích khách chi vương, ám sát một vị tuyệt đại Tiên Vương, có được Hư Không Thể, ẩn thân trong một tầng không gian tỷ tỷ hằng lưu, khó tìm kiếm tung tích.

Chưởng khống hư không, vắt ngang không gian, đều dễ như trở bàn tay.

Nhưng Cố Trường Sinh cũng không lo lắng.

Chỉ cần có dũng khí tới gần thân thể hắn, dựa vào nhục thân chi lực hiện nay của hắn, tuyệt đối không sợ bất kỳ kẻ nào.

Một quyền phía dưới, vạn vật bằng không.

Chỗ đáng sợ của Hỗn Độn Thể sơ kỳ, không chỉ có pháp lực mênh mông vô tận, hơn nữa có thể xưng là nhục thân kinh khủng vạn cổ chưa từng có.

Có can đảm đến gần hắm, trực tiếp đánh ra một quyền, oanh sát thành huyết vụ, bất luận là thể chất nào!

Sau đó, Cố Trường Sinh mang theo dị sắc, đánh giá miếng áo ngực màu trắng trong tay.

Thảo nào lúc ấy một chưởng hóa thành hình rồng nhô ra, lại có xúc cảm khác thường.

Trên lạc ấn ở quần áo thiếp thân có hư không thần ngấn, các loại mạch xen lẫn, nhìn cực kì thần dị.

Mà vật liệu chế tạo là tơ nhện huyết ngân vạn năm, nhẹ mềm lại dai.

Là thần tài cực kỳ hiếm có trong tinh không.

Cho dù là Thánh Nhân cũng sẽ dùng để luyện chế bảo giáp.

Nhưng ở trong tay nữ tử này, lại rèn đúc thành quần áo thiếp thân,

hiển nhiên nàng ta có bối cảnh tuyệt đối không tầm thường.

“Bây giờ bên trong thành Bắc Hoang, tất cả thế lực bất hủ lớn đều có đệ tử truyền nhân đi lại, thân phận nữ tử kia, cũng không dễ suy đoán.” Cố Trường Sinh suy nghĩ nói.

Nhưng hắn cũng không lo lắng, bởi vì hắn đã nhớ kỹ khí tức ba động trên người nữ tử kia rồi, lần tiếp theo gặp mặt tuyệt đối không thể không nhận ra.

Ngay tại lúc đó, trong một đám cung điện được kiến trúc rộng rãi bàng bạc, trong hư không truyền đến một trận dị động, sau đó một nữ tử có dáng người yểu điệu tinh tế, một thân thanh y, khuôn mặt thanh lệ xuất hiện.

Chân trần như tuyết, trên đó treo một chuỗi chuông nhỏ, một bước rơi xuống, giống như hư không biến mất không thấy.

Bước kế tiếp đã xuất hiện trong một tòa cung điện khác, trên mặt tức giận, còn có chút đỏ ửng.

Sau đó rất nhanh đã biến mất không thấy gì nữa.

“Bái kiến tiểu thư.”

Lúc thân hình nữ tử áo xanh xuất hiện, một nhóm thị nữ trong cung điện đều lên tiếng chào hỏi, vẻ mặt rất cung kính.

“Tất cả đi xuống đi!”

Vẻ mặt nữ tử áo xanh lạnh nhạt thanh lãnh, phất tay, ra hiệu đám thị nữ lui xuống dưới.

Sau đó, trong cung điện không một bóng người.

Cuối cùng vẻ thanh lãnh lạnh nhạt trên mặt nữ tử mặc thanh y không thể bảo trì được, hung hăng dậm chân, không nhịn được nghiến răng nói: “Tên xấu xa đáng chết, dám dám...”

“Lần sau để ta nhìn thấy ngươi, nhất định sẽ hung hăng giáo huấn ngươi một trận.”

Nói xong bên tai cũng đỏ lên vì tức.

Nàng ta tuyệt đối không ngờ mình vì tò mò mà đến trụ sở Cố gia dò xét một phen, kết quả bị chiếm tiện nghi không nói, còn bị mất cả áo ngực.

Một trảo kia, thậm chí đến bây giờ trước ngực nàng ta còn ẩn ẩn đau.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nữ tử mặc thanh y này không thể không thừa nhận, Thần Tử của Cố gia là người mạnh nhất trong thế hệ trẻ tuổi mà nàng ta đã nhìn thấy, không có người thứ hai!

Lực lượng nhục thân và lực cảm giác khinh khủng khiến da đầu người ta run lên, vô cùng kinh hãi, nếu không phải lúc ấy nàng ta chạy thật nhanh, đoán chừng sẽ bị bắt lại đó, hậu quả khó mà tưởng tượng.

“Thật là đáng sợ, Thần Tử thế hệ này của Cố gia, thật sự là Hỗn Độn Thể trong truyền thuyết sao?”

Trong đôi mắt to của nàng ta hiện lên thần thái không hiểu, lập tức nghĩ tới điều gì, khổ não nói: “Đại hội đi săn lần này đột nhiên xuất hiện một nhân vật như vậy, Cố gia tất sẽ đè ép chúng ta một đầu, vốn dự định nhân cơ hội đánh với tên đáng ghét kia một trận.”

“Nhưng bây giờ lại khó như vậy a a a a...”

Sau khi phát tiết một trận, nữ tử mặc thanh y đã bình tĩnh lại, lẩm bẩm: “Tần Khanh Khanh, ngươi là Thần Nữ của Tần gia, trên người là Hư Không Thể vô địch, tương lai sẽ giẫm đạp lên thi cốt của chư vương trẻ tuổi trong ba ngàn đạo vực, quật khởi thành Nữ Tiên Vương vô thượng đấy!”

“Chỉ là Thần Tử của Cố gia, còn không phải... Nhưng ta lại không đánh lại hắn...”

...

Chương 37: Chí Bảo Càn Khôn Minh

Giám, Đại Hội Đi Săn Bắt Đầu

Cố Trường Sinh cũng không biết có một nữ tử đang âm thầm nghiến răng nghiến lợi với hắn.

Hắn tạm giác chuyện Hư Không Thể sang một bên, không để ý quá nhiều.

Đại thế chi tranh, thiên kiêu vô số, xuất hiện Hư Không Thể cũng không phải chuyện không thể ngờ được.

Hôm sau, uy áp đáng sợ dâng lên trên không trung thành Bắc Hoang, mấy thân ảnh mơ hồ xuất hiện trên không trung, mỗi một người đều vô cùng cường đại, khí tức vượt xa Hoàn Nhất cảnh.

Cầm đầu là một nam tử mặc thanh y, dáng người thẳng tắp, chính là thành chủ Bắc Hoang.

Ngoài ra, tại bên cạnh hắn ta, một người trên ống tay áo thêu lên sơn hà nhật nguyệt, vô cùng bá khí, trên đầu đội tử kim quan, giống như một vị lão Hoàng Chủ, còn có một mỹ phụ trên người mặt áo đạo sĩ, tay cầm gậy phất trần, đại bào vân văn.

Chính là ba người mấy ngày trước đã xuất hiện tại biên giới thánh mộ Bắc Hoang.

Cảnh tượng như vậy, trong nháy mắt liền hấp dẫn các tu sĩ trong thành Bắc Hoang.

Rất nhiều người trẻ tuổi đã đoán được cái gì, mắt lộ thần quang, hưng phấn nói: “Cuối cùng đại hội đi săn cũng bắt đầu rồi sao? Chỉ cần ta có thể lấy được thứ tự không tệ, thì có thể thu hoạch được một môn công pháp truyền thừa cường đại rồi!”

“Một ngàn năm trước, trong đại hội đi săn, tông môn chúng ta có một vị tiền bối săn giết yêu thú có công, được ban thưởng một bộ công pháp thần thông, bây giờ đã là thái thượng trưởng lão!”

Đây chính là cơ hội để bọn họ quật khởi.

Đồ vật mà thế lực bất hủ ban tặng, vô luận là vật gì, đều có tác dụng vô tận với bọn họ.

Thành chủ thành Bắc Hoang quét mắt một vòng xuống dưới, trong lòng khẽ thở dài, lập tức lấy dùng âm thanh như Hồng Chung Đại Lữ, nói: "Như chư vị suy đoán, đại hội đi săn được tổ chức ngàn năm một lần được cử hành ở thành Bắc Hoang sắp mở ra, cách đây ba vạn dặm, chỗ thánh mộ Bắc Hoang xuất hiện dị động, vật chất bất tử rơi xuống, dẫn đến yêu thú mấy vạn dặm xung quanh đã đánh mất linh tính, sa đọa hắc ám. Ba ngày trước hắc ám thú triều đã giáng lâm, đang cuốn đến thành Bắc Hoang!"

Hắn ta thấy, một khí hắc ám thú triều giáng lâm, bất luận kết quả như thế nào, trên đường nó đi qua sẽ xảy ra sinh linh đồ thán.

Đây là chuyện hắn ta không muốn nhìn thấy.

Nhưng thành chủ thành Bắc Hoang không nghĩ tới chính là, khi hắn ta vừa dứt lời, toàn bộ thành Bắc Hoang lại bộc phát ra âm thanh kinh hỉ, kích động.

Tất cả mọi người kích động hưng phấn không thôi, thậm chí còn thở phào một cái.

"Quá tốt rồi! Ta biết là đại hội đi săn mà!"

"Đúng vậy, ba thế lực ở Trường Sinh thế gia hiện thân, còn có các đại giáo bất hủ! Chỉ có thể là đại hội đi săn được tổ chức ngàn năm một lần thôi, ta nhất định phải lấy được xếp hạng không tệ, thu hoạch được tuyệt thế thần thông, cá chép vượt long môn, đi đến đỉnh phong!"

"Hắc ám thú triều thì thế nào, dù sao đã có thế lực bất hủ của Trường Sinh thế gia ở đây, sao có thể lật bọt nước gì được? Đây chỉ là thủ đoạn để đệ tử của bọn họ ma luyện mà thôi."

Trong thành rất nhiều tu sĩ bắt đầu nghị luận lên.

Thành chủ Bắc Hoang nhìn thấy như vậy, bất đắc dĩ cười một tiếng, đám người này còn không trải qua sự tàn khốc của hắc ám thú triều, căn bản không biết nó có bao nhiêu nguy hiểm, ngược lại rất chờ mong.

Nhưng hắn ta cũng không tiện nhiều lời, dù sao còn có thế lực bất hủ đang nhìn nữa.

“Vậy xếp hạng trên đại hội đi săn, là căn cứ theo cái gì để xếp?” Có người trẻ tuổi không hiểu tò mò hỏi.

“Lúc đại hội đi săn bắt đầu, bầu trời sẽ có dị bảo Càn Khôn Minh Giám của thế lực bất hủ chìm nổi, đó là dị bảo mà tất cả thế lực bất hủ lớn luyện ra, tài liệu là tỉ tỉ cân hàn thiết sao tời ở bên ngoài bầu trời, cộng thêm mấy ngôi sao trời không người, và rất nhiều thần tài trân quý khác luyện chế mà thành.”

“Nó có thể ghi chép tất cả thân phận và số lượng chém giết hắc ám yêu thú của mọi người, sau đó xếp hạng, sẽ không sai.”

Trong thành có lão nhân cảm thán nói.

Thủ bút thật đáng dợ!

Càn Khôn Minh Giám, đó là dị bảo cần vô số cường giả cùng nhau thúc giục ra, bọn họ từng có may mắn gặp qua, lớn bằng một ngọn núi, tản ra hào quang sáng chói cửa sao trời.

Lúc này, lão nhân vừa dứt lời, chỗ sâu trong Bắc Hoang phát ra tiếng oanh minh, giống như có một vòng mặt trời bị thôi động tiến lên.

Quang mang vô cùng sáng chói dâng lên, chiếu rọi bốn phương tám hướng.

Vô tận phù văn hóa thành hải dương, mạch lạc xen lẫn thiên địa, liên tiếp tản ra tứ phương.

Đó chính là một ngôi sao trời, chẳng là từ bên ngoài bầu trời tháo xuống, cũng bị luyện hóa, phạm vi đã thu nhỏ vô số lần rồi.

“Càn Khôn Minh Giám, bị thúc giục sao?” Trong phủ đệ của Cố gia, Cố Trường Sinh đứng dậy, trong mắt có thần phù lấp lóe, nhìn về hướng kia, đương nhiên hắn biết dị bảo này.

Bây giờ được Trường Sinh Doanh gia bảo vệ, bởi vì một ngàn năm trước bọn họ đã ép tất cả thế lực một đầu.

Nghe nói toàn lực thôi động, có thể hủy diệt một phương Thánh khí đại giáo truyền thế!

Theo Càn Khôn Minh Giám trôi nổi trên không trung, màn trời giống như bị bao phủ, hóa thành hình ảnh sơn thủy mông lung.

Bên trên hiện lên tên các thế lực và đệ tử.

Trường Sinh Cố gia: Cố Trường Sinh, Cố Minh Hoàng, Cố Quang Minh...

Trường Sinh Doanh gia: Doanh Nhĩ, Doanh Nhiếp...

Trường Sinh Tần gia: Tần Khanh Khanh, Tần Hạo Nguyệt...

Tử Nhân Hồ, Thiên Đạo Điện, Thiền Thiên Giáo...

Thậm chí đến tên của tán tu cũng xuất hiện trong đó.

Dường như tất cả tu sĩ trong thành Bắc Hoang đều có tu vi vượt qua Tịch Địa cảnh, nhưng tuổi tác còn chưa đầy năm mươi tuổi!

“Ta nhìn thấy tên của mình!”

“Ta cũng vậy!”

Rất nhiều người chấn kinh và khó có thể lý giải thủ đoạn kinh khủng này.

“Ta cũng nhìn tên tông môn ở phía sau tên ta! Dị bảo này quá thần kỳ, làm sao nó biết được mà ghi chép thân phận của chúng ta vậy?”

“Không biết, đây chính là thủ đoạn mà thế lực bất hủ mới có được!”

Mọi người ở đây chấn kinh không ngớt, ở giữa bầu trời xuất hiện một trận vặn vẹo mơ hồ, mấy vị lão giả khí huyết ngút trời xuất hiện, trên thân phát ra khí tức chí cường!

“Đại hội đi săn, bắt đầu!”

Trong đó một lão nhân mặc trường bào màu vàng tuyên bố.

Chương 38: Một Chưởng Vỗ Chết Yêu Thú Cấp Độ Đại Năng, Quay Đầu Đi Đường Vòng

Lão nhân mặc kim bào tuyên bố một tiếng, đường chân trời phía đông giống như hô ứng, xuất hiện âm thanh núi kêu biển gầm, chính là đám hắc ám thú triều!

Khoảng cách đến thành Bắc Hoang đã không đến ba ngàn dặm!

Số lượng đám yêu thú này ít nhất cũng là hơn vạn con, từ thánh mộ Bắc Hoang một đường xông ra, tất cả rừng hoang cây cổ ven đường đều bị hủy diệt!

Trong đó, dẫn đầu đám yêu thú, chính là mấy con cự điêu màu vàng giương cánh khoảng mấy trăm trượng, cả người quấn kim mang, khí tức khiếp người, bên trong đôi mắt lộ ra tàn nhẫn và huyết tinh.

Khí tức sớm đã vượt qua Khai Thiên cảnh!

Tiếng kêu lăng lệ, hóa thành sóng âm vang động núi sông, vô cùng kinh khủng!

Núi đá vỡ nát, đường sông ngăn nước.

“Nhiều quá! Đây chính là hắc ám thú triều sao?”

Rất nhiều tu sĩ trẻ đứng trên tường thành của thành Bắc Hoang lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng kinh khủng này, toàn thân run rẩy, nhưng lại hưng phấn, kích động không thôi.

“Đại hội đi săn bắt đầu, đi thôi.”

Trong khu kiến trúc phủ đệ của Cố gia, Cố Trường Sinh áo trắng như tuyết, đứng chắp tay, ánh mắt nhìn về phía đông, giống như xuyên thấu vào đó, lập tức nói với một đám đệ tử Cố gia sau lưng.

Bên phải hắn, chính là hai người Thác Bạt Tư Vũ, Tô Tiểu Huyên.

Bên trái hắn, là hai người Cố Minh Hoàng, Cố Quang Minh.

Giống như sao trời vây quanh mặt trăng!

“Vâng, Thần Tử!”

“Vâng, Thần Tử!”

Sau lưng, tất cả đệ tử của Cố gia đều lớn tiếng đáp, vẻ mặt tràn ngập tự tin và cường đại, giống như không đè nén được hưng phấn.

Bọn họ giống như một nhóm thiên binh thiên tướng trẻ tuổi, đằng đằng sát khí!

Rất nhanh, bên trong âm thanh ù ù, từng chiếc chiến thuyền có phù văn lượn lờ, bảo quang lấp lánh, nghiền ép lên không trung, từng đầu dị thú cường đại bay lên, đi về phía thánh mộ Bắc Hoang.

Theo tuyến đường đến xem, rõ ràng từ thành Bắc Hoang bắt đầu, một đường đồ sát đi vào chỗ sâu.

Tại Trường Sinh Tần gia, Trường Sinh Doanh gia, cũng có chiến thuyền nhanh chóng bay lên không trung, mau chóng đuổi đến bên ngoài thành, tốc độ nhanh như lưu tinh, mang theo trận văn thần tốc!

Thế lực bất hủ Bất Tử Hồ, Thiên Đạo Tông cũng có đệ tử hoặc là ngự kiếm, hoặc là ngự thú, hoặc là thân hóa lưu quang, đuổi theo phía sau, tốc độ không hề chậm hơn.

Sau đó đệ tử của các thế lực còn lại cũng kịp phản ứng, nhao nhao tiến lên, không muốn tụt lại nửa bước.

Cả tòa thành Bắc Hoang bắt đầu sôi trào.

Đồng thời ánh mắt của vô số thế lực từ các nơi tụ tập về đây, chuẩn bị theo dõi đại hội đi săn lần này.

Bên trên Càn Khôn Minh Giám một trận mơ hồ, sau đó xuất hiện hình ảnh.

Phía trên hiển lộ đám thú triều ở bên ngoài ba ngàn dặm, trừ chỗ thánh mộ Bắc Hoang truyền đến, dao động khiến người ta sợ hãi.

Sương mù xám như mây che trời, từ trong Băng Cung không ngừng tản ra, vô số yêu thú từ bốn phương tám hướng hội tụ đến, sau đó xông ra!

Tầng tầng sương mù bao phủ, sắc trời âm trầm ở chỗ sâu trong thánh mộ tràn ra, giống như có từng thành trì bị hủy diệt.

Có một mảnh lầu các cung điện cổ lão liên miên trên ngàn dặm tọa lạc, cũng không biết nó đã rách nát bao nhiêu năm, phát ra vết tích cũ kỹ mục nát.

Trong đó có vài kiến trúc có đạo vận lưu chuyển, cũng có bảo quang lấp lánh, thậm chí có vết tích đại đạo xen lẫn, nhưng cũng tàn khuyết không đầy đủ, giống như bị năm tháng xóa đi.

Trong đó từng trận tiếng vang quỷ dị truyền đến.

Giống như một cái trống lớn gõ vang, khiến trái tim mỗi tu sĩ co rụt lại!

“Tất cả những thứ xảy ra trong thành Bắc Hoang, cũng không thể trốn Càn Khôn Minh Giám truy tung, không hổ là chí bảo bất hủ, thần kỳ khó mà tưởng tượng.” Đông đảo tu sĩ ở lại thành Bắc Hoang cảm thán nói, bọn họ đều không có tư cách tham dự đại hội đi săn.

Hoặc là tu vi không đếnTịch Địa cảnh, hoặc là tuổi tác vượt qua năm mươi, không thể tham gia.

Nhưng tuyệt đại đa số vẫn là người đức cao vọng trọng một phương.

“Trong thánh mộ có cơ duyên, vừa xem đã biết, thật sự khiến người ta trông mà thèm.”

“Đúng vậy, có chí bảo như thế, di tích bí cảnh cái gì, còn không phải như giẫm trên đất bằng sao!”

Từ thành Bắc Hoang một đường hướng đông, ba động mênh mông,

che khuất bầu trời.

Chiến thuyền màu thương thanh, bên ngoài có rất nhiều vết đao thương kiếm, thậm chí có vết màu đã khô cạn khó mà ma diệt, như nói đến vinh quang ngày xưa.

Cuồng phong gào thét, sơn hà rút lui.

Cố Trường Sinh đứng đầu tiên, áo bào sợi tóc lại bất động.

Tốc độ của chiến thuyền cực nhanh.

Trong chớp mắt đã đi được hơn trăm dặm.

Rất nhanh trước mặt Cố Trường Sinh đã xuất hiện một con yêu thú bị vật chất bất tử lây nhiễm, hình thể to lớn, hai cánh thật dài, bên trong đôi mắt không còn linh tính, chỉ có sự tàn bạo.

Đây là một đầu chim bằng, hơn nữa còn là biến dị, cả người quấn sấm sét màu tím, tốc độ vượt xa đám thú triều sau lưng, xông đến đầu tiên.

Thực lực là Khai Thiên cảnh lục chuyển, có thể xưng là cường đại!

“Yêu thú xông đến đầu tiên, còn cường đại hơn thiên phú phía sau không ít, còn có chút thiên phú tốc độ.”

Trong lòng Cố Trường Sinh thầm nói, lần đầu gặp mặt con chim bằng này đã có tu vi cao hơn hắn một đại cảnh giới và sáu tiểu cảnh giới đang chộp về phía hắn, giống như một đạo thiểm điện màu tím, thần sắc hắn cũng không thay đổi, chỉ tùy ý vỗ ra một chưởng.

Oanh một tiếng!

Lực đạo kinh khủng tiết ra, lập tức phát ra âm thanh xương cốt vỡ vụn rợn người.

Đến tiếng kêu thảm cũng không kịp phát ra.

Con chim bằng biến dị này trực tiếp nổ tung thành huyết vụ đầy trời!

Một màn như thế, lập tức bị rất nhiều tu sĩ trẻ tuổi trên chiến thuyền sau lưng nhìn thấy, sắc mặt không khỏi trắng bệch, trong lòng nhảy lên, có chút kinh hãi, tê cả da đầu.

Sau đó vô cùng ăn ý, lựa chọn yên lặng lái chiến thuyền của mình rời khỏi con đường này.

“Một chưởng vỗ chết một đầu yêu thú cường đại, giống như chụp chết một con ruồi vậy...”

“Năm nay làm sao lại xui xẻo như vậy, gặp phải quái vật như thế.”

Người dẫn đầu trẻ tuổi của thế lực bất hủ sừng sững không ngã Thiên Đạo Điện, Tử Nhân Hồ nói, trong lòng cực kì đắng chát và bất đắc dĩ, sau đó quay đầu đi đường vòng, lựa chọn tuyến đường khác.

Chuyện này khiến đám Chí Tôn trẻ tuổi bọn họ rất khó chịu, nhưng cũng tuyệt vọng.

Bọn họ cũng không ngốc, tiến lên đoạt đường khiêu khích, ngoại trừ bị đánh, không có khả năng khác.

Có đôi khi khôn khéo cũng là chuyện rất tốt.

Chương 39: Một Đường Thúc Đẩy, Chấn Kinh Bên Ngoài Hư Không

“Đây chỉ là đợt thú triều đầu tiên, thực lực Khai Thiên cảnh đã được cho là đỉnh tiêm, phía sau lần nữa có thú triều vọt tới, hẳn là sẽ xuất hiện yêu thú Hoàn Nhất cảnh.

Dù sao đó cũng là mộ địa của Thánh Nhân, sau khi vẫn lạc có bản nguyên chi khí tẩm bổ ra ngoài, dẫn đến đám yêu thú xung quanh càng thêm cường đại.”

Cố Trường Sinh vừa nghĩ ngợi, vừa tiến quân thần tốc, chiến thuyền giống như một đạo lợi kiếm, trực tiếp phá vỡ một con đường trong thú triều.

Một mình hắn hành động, bên người cũng không có người đi theo.

Bởi vì hắn dự định xâm nhập vào thánh mộ Bắc Hoang, trong đó có không ít cấm chế nguy hiểm, mang theo người cũng là liên lụy.

Tất cả yêu thú gặp được hắn, căn bản không có sức chống cực nào, tất cả đều hóa thành huyết vụ, hình thần câu diệt.

Thông qua Càn Khôn Minh Giám, vô sĩ tu sĩ trong thành Bắc Hoang nhìn thấy cảnh tượng ấy, không khỏi tặc lưỡi, rung động không thôi.

“Một mình Thần Tử của Cố gia đã có thể xâm nhập vào thánh mộ Bắc Hoang, hơn nữa tốc độ nhanh như vậy, bỏ xa những người khác lại phía sau.” Một vị cự đầu uy tín lâu năm cả kinh nói.

Hoàn Nhất cảnh, tu sĩ đạt tới cảnh giới này đã có thể gọi là cự đầu một phương, tuổi thọ vạn năm!

Trong đó, bất kỳ yêu thú nào cũng cực kỳ khó đối phó, nhưng trước mặt thực lực tuyệt đối, cũng chỉ như tờ giấy rách.

Trong hình ảnh, một đám tu sĩ tuổi trẻ đang chém giết với hắc ám yêu thú sa đọa, không ngừng giết vào giết ra đám thú triều, toàn thân đẫm máu.

Có thể thấy được, mục tiêu của tất cả mọi người đều là thánh mộ Bắc Hoang, muốn đi vào đó, thu hoạch cơ duyên.

Đồng thời, cũng muốn săn giết nhiều yêu thú hơn, lấy được xếp hạng không tệ trong đại hội đi săn.

“Người dẫn đội của Thiên Đạo Điện cũng cực kỳ cường đại, hắn ta cũng là thể chất đặc thù nào đó, ta nhìn trong lúc hắn ta giơ tay nhấc chân đều có lượng lớn tinh khí dao động, biến hoá để bản thân sử dụng, trấn áp giết chết một đầu yêu thú Khai Thiên cảnh tứ chuyển.” Một vị lão nhân chú ý đến cảnh tượng trong đó, không khỏi thở dài.

“Không phải là Hậu Thổ Thần Thể đã được ghi chép sao?”

“Thủ đoạn của Chí Tôn trẻ tuổi thuộc Bất Tử Hồ cũng là kinh

người, thực lực Tịch Địa cảnh đỉnh phong, tiện tay xé rách Kim Tình Viên Hầu sáu tay Khai Thiên cảnh tam chuyển, đó là di chủng Hoang Cổ đấy!"

"Người thanh niên mặc đạo bào của Trường Sinh Doanh gia kia, toàn thân đều là đạo vận, yêu thú Khai Thiên cảnh ngũ chuyển đều khó chống cự một chiêu của hắn."

"Đáng tiếc vị thần nữ của Trường Sinh Tần gia không hề lộ diện, không nhìn thấy thân ảnh của nàng ta."

"Mặc dù truyền nhân của Cửu Dương thánh tông, Thánh Tâm môn không bằng mấy vị kia, nhưng thực lực cũng cường đại, lão phu xem, không đến mười năm nữa, bọn họ đã có thể giao thủ với chúng ta rồi."

"Thật sự là quần tinh sáng chói, thành tiên thịnh thế!"

Trong thành, rất nhiều cường giả Hoàn Nhất cảnh uy tín lâu năm đang nghị luận, một nơi nào đó trong hư không, một khối bàn đá đang lơ lửng, ở đó có mấy thân ảnh phát ra khí tức vô cùng kinh khủng đang ngồi, ung dung uống trà.

Mỗi một thân ảnh đều có thể tùy ý nổ tung cấm chế của thánh mộ Bắc Hoang, phá vỡ trận văn trong đó.

Nhưng họn họ cũng không có ý định động thủ, chỉ lẳng lặng nhìn xem thay đổi trong đó.

"Vị Thần Tử Cố gia này của các ngươi, đến lão phụ cũng nhìn không thấu, tuổi còn rất trẻ đã có thực lực như thế, thiên tư quả thật cổ kim hiếm thấy." Nhìn Cố Trường Sinh tiện tay đánh chết một đầu yêu thú Khai Thiên cảnh bát, một vị lão nhân mặc kim bào trong dó, mi tâm nhảy lên một cái, không khỏi khụ một tiếng, nói.

"Đúng vậy, không nghĩ tới Cố gia các ngươi lại phái nhân vật như vậy xuất thế, nếu không có chuyện ngoài ý muốn, chắc hẳn hắn sẽ chiếm được vị trí thứ nhất trong đại hội đi săn lần này, những người còn lại không hề có một cơ hội." Bên cạnh, một lão nhân tóc trắng, mặt mũi nhăn nheo cũng thở dài nói, có một loại bất đắc dĩ.

Ông ta là một vị cổ lão của Tử Nhân Hồ, tu vi kinh thiên động địa.

Đây không phải là không có lòng tin với thiên kiêu nhà mình, mà là chênh lệch thật sự quá lớn.

Ít nhất trong đám đệ tử phái đến này, không tìm thấy người trẻ tuổi nào có thể tranh phong với hắn.

Bọn họ đã sống đủ lâu rồi, có dạng thiên tài gì mà chưa từng gặp qua.

Nhưng đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy một thiên tài kinh khủng khiến tim người ta đập nhanh như thế.

Thiên phú đã không có cách nào dùng ngôn từ diễn tả rồi.

Sinh ra nhất định sẽ khiến người cùng thế hệ không thở nổi.

“Hơn mười năm trước Cố gia phát sinh dị động, hắn là có quan hệ với hắn?” Lúc này, một vị trưởng lão vạn cổ của Thiên Đạo Điện mở miệng hỏi, vẻ mặt ông ta nghiêm túc, trong đôi mắt lại giống như có tinh hủy nguyệt rơi.

“Là lão tổ bảo Thần Tử xuất thế đi lại thế gian, hắn tu hành đã sớm đủ rồi, chỉ thiếu lịch luyện hồng trần mà thôi.” Lão nhân Cố gia ung dung tự nhiên nhấp một ngụm trà, mới lộ ra ý cười nhợt nhạt, nói.

Lúc nói ra lời này, mấy người xung quanh cũng rơi vào trầm mặc.

Lão tổ hiện nay của Cố gia là nhân vật gì, bọn họ cũng hiểu rất rõ.

Quyết định của ông ta, đương nhiên sẽ không sai.

“Hiện nay các ngươi nhìn thấy, đơn giản chỉ là một góc băng sơn của Thần Tử mà thôi, ta nói cho các ngươi biết, Thần Tử sinh ra đã là thánh rồi? Các ngươi tin không?”

Vị lão nhân của Cố gia này cười nói, lần nữa ném ra một tin tức có thể xưng là rung động bạo tạc, giống như không ngại để những người còn lại biết được.

Nghe nói như thế, hư không xung quanh lập tức phát ra tiếng ầm vang rung chuyển.

Rất hiển nhiên, mấy người khác cũng ngồi không yên, tâm cảnh không có cách nào bảo trì ổn định, khiến xung quanh xảy ra thay đổi.

Sinh đã là thánh? Phải biết đến bây giờ, bọn họ còn thiếu nửa bước nữa mới có thể bước vào cảnh giới kia.

Tê!

Bọn họ liếc mắt nhìn nhau, đáy mắt đều là rung động.

Lại nhìn về phía thân ảnh Cố Trường Sinh, đã hoàn toàn khác biệt, mang theo kinh hãi thật sâu: "Vị này nhà các ngươi thực sự kinh khủng a..."

Khóe mắt tên cường giả của Doanh gia nhảy lên, so với những người còn lại, thì vẫn còn ngồi vững được, giống như có tự tin khác với thiên kiêu nhà mình.

Lão nhân Cố gia bất động thanh sắc quét mắt nhìn một vòng, trong mắt hiện lên vẻ khác thường.

Đã dám bộ lộ ngày sinh của Cố Trường Sinh, đương nhiên là có lo lắng

Từ thời khắc Cố Trường Sinh bắt đầu đi lại thế gian, đã chú định bị các thế lực khá chú ý ngày càng nhiều.

Vậy không bằng dứt khoát nói cho đám người kia biết, thiên phú của Thần Tử nhà mình chính là như thế!

Đây cũng là lực lượng để Trường Sinh thế gia vĩnh tồn từ tuyên cổ, sừng sững không ngã!

Nhưng phản ứng của Doanh gia lại nằm ngoài dự liệu của ông ta.

Hẳn là truyền nhân thế hệ này của Doanh gia cũng có thể so sánh với Thần Tử nhà mình?

Chương 40: Bí Ẩn Ở Thánh Mộ Bắc Hoang, Gặp Yêu Thú Hoàn Nhất Cảnh

Ngay khi Cố Trường Sinh bị rất nhiều ánh mắt nhìn chăm chú.

Trên một ngọn núi cách biến giới phế tích của thánh mộ Bắc Hoang ba ngàn dặm.

Một người thanh niên mặc đạo bào cưỡi Thanh Ngưu yên lặng đến chỗ này, khuôn mặt của hắn ta bình thản, ánh mắt nhìn về phía thú triều kéo dài không dứt và toà Băng Cung trôi nổi trên không trung, thần quang lượn lờ kia.

Giống như đang nghĩ ngợi cái gì.

Sau đó, trong tay hắn ta đột nhiên xuất hiện một tờ tàn giấy hơi ố vàng, bên trên là các chữ cổ lão có chút bí ẩn.

“Trên tàn trang biểu hiện, trước đây hạt giống của thế giới kia đã thất lạc ở đây, Thác Thiên Chí Thánh hạ phàm đến đây, còn chưa luyện hóa thành công, liền gặp được mấy vị Chí Thánh dị tộc truy sát, sau đó tự bạo, dẫn động cấm chế bốn phương tám hướng, khiến tất cả những người ở đây đều bị diệt.”

“Nhưng cũng bởi dính líu đến một phương hạ giới, khiến hậu nhân của Thác Thiên Chí Thánh bị sát hại thảm thiết, một vị Chí Thánh cảnh mất đi, thật đáng tiếc...”

Hắn ta lắc đầu, nhẹ giọng lẩm bẩm.

Nhưng trong mắt không hề chập chờn, một mảnh hờ hững.

Thánh mộ Bắc Hoang trước mặt không chỉ mai táng một vị Thánh Nhân, mà là mấy vị Chí Thánh, là tồn tại còn cường đại hơn Thánh Nhân mấy trăm lần.

Tàn trang ghi chép.

Nơi đây vốn là nơi Thác Thiên Chí Thánh quy ẩn.

Nhưng hiện tại chỉ nhìn thấy một mảnh tường đổ cũ nát cổ lão, bị sương mù màu xám bao phủ, đình đài lầu các đã sớm mục nát không chịu nổi, lúc nào cũng có thể sụp đổ.

Năm đó mấy vị Chí Thánh vẫn lạc, bộc phát ra vô tận năng lượng, khiến không gian bích chướng vỡ vụn, mới khiến vật chất bất tử ở khu Dị Vực không người rơi xuống đây.

Lần này hắc ám thú triều bộc phát, thật ra đã nằm trong dự liệu.

Sau đó, thanh niên mặc đạo bào, cũng chính là người dẫn đội của Trường Sinh Doanh, Doanh Nhiếp móc một cây phất trần từ trong ngực ra, lắc một cái, một cỗ lực lượng vô hình lập tức tản ra.

Hình ảnh của hắn ta trong Càn Khôn Minh Giám nháy mắt đã biến mất, hoàn toàn trở nên mông lung.

Một màn như thế, lập tức khiến rất nhiều tu sĩ trong thành Bắc Hoang chú ý.

“Làm sao vậy? Tại sao đột nhiên không thấy người đâu?”

“Ta còn đang hiếu kì vị chí tôn trẻ tuổi của Doanh gia này sẽ có thủ đoạn gì, vậy mà hắn lại đột nhiên biến mất.”

Rất nhiều tu sĩ khiếp sợ không thôi.

Dù sao Doanh Nhiếp chính là nhân vật dẫn đội của Trường Sinh thế gia Doanh gia, trong lúc giơ tay nhấc chân cũng phát ra một loại đạo ý, vô cùng bất phàm.

Có lời đồn nói hắn ta có thể chất gần đạo nhất.

Đếm đám người thành chủ Bắc Hoang cũng nhíu mày, không hiểu hắn ta đang làm gì.

Trong hư không, ánh mắt tộc lão Cố gia mang theo dị sắc nói: “Đứa nhỏ này nhà các ngươi, quả thật rất thần bí.”

Rất hiển nhiên lúc này ông ta đang nói chuyện với lão giả Doanh gia, dường như hai người rất quen thuộc.

“Doanh Nhiếp đúng là rất thần bí, nhưng so với Thần Tử nhà các ngươi, vẫn chênh lệch rất xa.” Lão giả Doanh gia khiêm tốn nói, khóe miệng lại có ý cười thản nhiên.

Cũng vì thế mà thở phào một cái.

Thật ra bọn họ cũng không biết thể chất của Doanh Nhiếp rốt cuộc ra sao, bởi vì không làm rõ ràng được.

Tương tự như thiên tiên đạo thai, nhưng lại không có dị tượng kinh người.

Nhưng hắn ta giống như con cưng của đại đạo, cho dù làm chuyện gì cũng dễ như trở bàn tay, căn bản không phí sức lực.

Tu luyện cũng được, cảm ngộ cũng được... Giống như đại đạo gia thân, tự mang đạo vận huyền diệu.

Tu luyện bên cạnh hắn ta, thậm chí còn có tác dụng trợ giúp đám đệ tử tĩnh tâm ngưng thần, nhanh chóng tiến vào trạng thái tu luyện, bảo trì linh đài...

Nhưng...

Doanh Nhiếp vẫn không phải là truyền nhân trong thế hệ này của Doanh gia.

...

Xùy!

Một ngón tay đã xuyên thủng một đầu yêu thú Khai Thiên cảnh lục chuyển trước mặt, một thân ảnh mặc thanh y rất nhanh dung nhập vào trong hư không, khiến người ta khó mà biết được tung tích của nàng ta.

Một khắc sau, nàng ta đã xuất hiện ở bên ngoài trăm dặm, chỗ vừa rồi vẫn còn lưu lại thân ảnh, lúc này mới chầm chậm tán đi.

Giống như không có bất kỳ yêu thú nào có thể chạm đến ống tay áo của nàng ta.

Mắt nhìn thấy thân ảnh áo trắng ở bên ngoài mấy ngàn dặm, khuôn mặt thanh lệ vô song không khỏi nghiến nghiến răng nói: "Cái kẻ xấu xa này, sao lại nhanh như vậy?"

...

Biên giới thánh mộ Bắc Hoang.

Lúc đưa tay ra, một đạo kiếm khí thô to chém ra, phốc một tiếng đã giết chết một đầu yêu thú Khai Thiên cảnh bát chuyển thành hai đoạn.

Cố Trường Sinh đã đến khu vực cách thánh mộ Bắc Hoang gần nhất.

Chiến thuyền dừng ở chân trời, sau lưng hắn, là thú triều kéo dài không dứt, nhưng lại bị hắn oanh sát tạo thành một con đường.

Một loại đạo tạng mơ hồ màu vàng hiển hóa sau lưng hắn, trong đó có các loại binh khí lập lòe thần quang, đao thương kiếm kích, búa rìu móc câu, thậm chí cự đỉnh, hỏa lô, đại ấn cũng có.

Mỗi một kiện binh khí đều phát ra phát ra đáng sợ, chém giết tiêu diệt tất cả yêu thú đến gần hắn thành một đoàn huyết vụ, khiến xung quanh hắn xuất hiện một khu vực trống

"Yêu thú Hoàn Nhất cảnh."

Đột nhiên, Cố Trường Sinh nhướn mày, cảm nhận được khí tức phía trước.

Trong mảnh phế tích được sương mù màu xám bao phủ kia, có thân ảnh to lớn đi ra, giống như một ngọn núi di động, đôi mắt giống như hai vòng mặt trăng máu.

Uy áp như ngục, hoàn toàn khác biệt với đám yêu thú hắn đã gặp lúc trước, đại địa rung động ầm ầm, bị nó giẫm đạp, tạo ra khe hở khoảng chừng mấy trăm trượng!

Chương 41: Lĩnh Vực Cấm Kị Trong Truyền Thuyết, Toàn Thành Nghẹn Ngào

Ầm ầm!

Đất rung núi chuyển!

Từ trong sương mù màu xám đi ra chính là một con hung thú giống như Mãng Ngưu, mọc ra đầu sư tử, toàn thân dày đặc vảy màu xanh.

Cao tới hơn trăm mét, giống như một ngọn núi nhỏ, đứng trong phế tích sương mù màu xám, hai vòng mặt trăng máu kia, chính là đôi mắt của nó.

Ngoài ra, ở một bên khác, còn có một con rết sinh ra cánh đen.

Con rết này dài như một dãy núi, đến hơn hai ngàn mét, toàn thân đen như mực, giống như dùng thần kim hắc thiết đúc thành, lẳng lặng nằm trong đống phế tích.

Đôi mắt của nó giống như ngọn đuốc, tản ra khí tức dữ tợn và kinh khủng từng cái vuốt tạo ra khe rãnh thật sâu trên đại địa.

Không phải một con, mà là hai con yêu thú Hoàn Nhất cảnh, sát khí ngập trời!

Xung quanh bọn chúng không có bất kỳ yêu thú nào có can đảm tới gần, cho dù yêu thú không còn linh trí, nhưng cũng rõ ràng tới gần cấp bậc này sẽ chết!

Không giống với tu sĩ Nhân tộc, thực lực của yêu thú cùng cảnh giới còn cường đại hơn nhân tộc rất nhiều.

Huống chi là đám yêu thú đã sa đọa này, sớm đã đánh mất linh tính, chỉ biết tàn bạo.

Thực lực càng khủng bố hơn lúc trước!

“Yêu thú Hoàn Nhất cảnh nhất chuyển, sợ là ở bên ngoài đã có thể nhấc lên một trận gió tanh mưa máu, ít nhất có thể đồ sát vạn dặm cương vực.” Cố Trường Sinh lẩm bẩm, nhưng vẻ mặt cũng không thay đổi nhiều.

Hoàn Nhất cảnh, có thể gọi là cự đầu muôn tuổi.

Trước đó, hắn chưa bao giờ gặp được tồn tại như vậy, nói thật trong lòng của hắn vẫn có một chút mong đợi.

Ong ong ong!

Sau một khắc, Thần Tàng vạn binh lần nữa nổi lên, bên trong mỗi Thần Tàng ẩn chứa vô tận thần binh, giống như chân thật, có phong mang kinh thiên tản ra.

Đây là một môn thần thông cấp bậc Chuẩn Chí Tôn!

Trong đó, tùy tiện một thanh thần binh cũng có thể chém giết đại năng Khai Thiên cảnh thất chuyển tuyệt đỉnh.

“Chém!”

Trong mắt Cố Trường Sinh lộ ra thần quang, một ngón tay vung xuống, vô số thần binh không đếm xuể trong Thần Tàng lập tức hóa thành từng đạo lưu quang, mang theo âm thanh gào thét, từ trên trời chém xuống!

Ông ong ong!

Thần quang tăng vọt, hư không chấn động!

“Hí!”

Con rết cánh đen không ngờ tên tu sĩ Nhân tộc nhỏ bé này dám động thủ với nó trước, vẻ mặt vốn ngang ngược càng trở nên cuồng bạo điên cuồng.

Nó há miệng phun một cái!

Một cỗ dịch màu đen như mực phun ra, trong đó có lực lượng ô uế, phát ra hôi thối, trong nháy mắt khiến một thanh thần kiếm màu vàng trong đó hóa thành tro tàn!

“Tính ăn mòn cực mạnh, tu sĩ Khai Thiên cảnh chạm vào sẽ lập tức chết!”

Cố Trường Sinh nói khẽ, hơi kinh ngạc, nhưng cũng nằm trong dự liệu của hắn.

Lại chém!

Vạn binh Thần Tàng càng phát ra ánh sáng, ngàn vạn thần kiếm, thần binh lần nữa lao về phía trước!

Vụt! Vụt! Vụt!

Chém lên người con rết cánh đen, phát ra tiếng kim thạch giao kích cực lớn, lưu lại vết màu trắng nhàn nhạt.

Lại không thể đánh nát!

Có thể thấy được xác ngoài của con yêu thú Hoàn Nhất cảnh này vô cùng cứng cáp.

Con yêu thú Mãng Ngưu ở một bên không hề xem kịch, nó cũng gầm thét về phía Cố Trường Sinh, lao đến, hai cái sừng thú trên đỉnh đầu hiện lên hình dạng xoắn ốc, trong đó bộc phát ra từng đợt lôi quang màu tím sáng chói!

Thân ảnh như núi, che khuất bầu trời.

Lôi đình kinh khủng hội tụ, từ giữa trời đánh về phía Cố Trường Sinh!

Con yêu thú này không chỉ có lực vô cùng lớn, lại còn mang theo thiên phú thần thông lôi điện hiếm thấy.

“Tê! Đây chính là thực lực của cự đầu sao? Một tòa thành đều bị hủy diệt!”

“Yêu thú cự đầu Hoàn Nhất cảnh! Cho dù cự đầu đồng dạng như vậy gặp được cũng phải đường vòng! Thế mà Thần Tử Cố gia lại giao thủ với nó, hơn nữa còn là hai con! Đúng là không ngờ được!”

Vô số tu sĩ trong thành Bắc Hoang nhìn thấy một màn này thông qua Càn Khôn Minh Giám, bắt đầu xôn xao, vô cùng rung động.

“Quá cường đại, rõ ràng tuổi tác giống nhau, năm đó ngay cả một

đầu yêu thú Hồn Cung cảnh mà ta cũng không đánh lại!"

"Thần Tử Cố gia tu luyện như thế nào vậy, pháp lực ngập trời, gần như vô cùng vô tận!"

Người đồng lứa ai dám giao thủ với cự đầu? Tuyệt đối sẽ bị uy thế của nó chấn vỡ.

Nhưng mà Cố Trường Sinh lại giao thủ với nó, hơn nữa còn không rơi xuống thế hạ phong một chút nào, nhìn qua giống như đang ma luyện, không hề nghiêm túc.

"Ta cực độ hoài nghi Thần Tử của Cố gia đã bước vào lĩnh vực cấm kị trong truyền thuyết rồi!" Có một lão ngoan đồng bật thốt lên.

Lời này của ông ta không khỏi khiến rất nhiều người trở nên nghiêm túc, vẻ mặt có chút kinh dị.

Lĩnh vực cấm kị!

Đó là từ ngữ chỉ có thể dùng trên người thiên kiêu vô thượng.

Cho dù đám Chí Tôn hoặc Đại Đế tài nghệ kinh diễm, cũng chưa chắc đã có thể bước vào lĩnh vực này.

Trừ phi mượn dùng thủ đoạn đặc thù hoặc bí thuật, bí bảo nào đó.

Thiên kiêu trẻ tuổi vượt cấp mà chiến, cũng không phải là chuyện gì rung động.

Nhưng vượt qua hai đại cảnh giới, trọn vẹn mười tiểu cảnh giới mà chiến, đồng thời vẫn luôn bảo trì chiến lực của bản thân ở trạng thái này.

Đó mới gọi kinh khủng và sợ hãi!

Nghĩ rõ ràng điểm này, sắc mặt tất cả tu sĩ trong thành Bắc Hoang đều trở nên trắng bệch, có cám giác như trông thấy truyền thuyết đản sinh.

"Quang huy của Thần Tử Cố gia chiếu rọi trời cao trên ba ngàn

đạo vực!" Có lão nhân đánh giá như thế.

Trong hư không, cường giả của tất cả thế lực bất hủ đều vô cùng lo lắng.

Sinh đã là thánh! Lĩnh vực cấm kị!

Mỗi một chữ đã đủ khiến nội tâm bọn họ nhấc lên cuồng phong sóng lớn.

Đúng lúc này, bên trong Càn Khôn Minh Giám, biên giới thánh mộ Bắc Hoang.

Cố Trường Sinh giao thủ hơn mười chiêu với hai con yêu thú, giống như đã thăm dò được thực lực của hai con yêu thú này.

Sau đó thân ảnh biến mất tại chỗ, thi triển Côn Bằng Tung Thiên Bộ, sau đó lại xuất hiện trên đỉnh đầu con rết cánh đen, một quyền nện xuống, giống như ẩn chứa trên một trăm vạn quân chi lực!

Oanh!

Xác ngoài vô cùng cứng rắn kia, trong nháy mắt đã hóa thành mảnh vụn đầy trời, cái đầu trực tiếp nổ nát vụn!

Sau đó, động tác của hắn không ngừng, trong tay bắt ấn.

Toàn thân được vô tận thần quang bao phủ, giống như sừng sững đứng trong một mảnh thiên địa khác, phía sau hắn xuất hiện hư ảnh của một vị Tiên Vương.

Thần thông tuyệt học của Cố gia, Tiên Vương Ấn!

Tiên Vương bắt ấn, tay trái hóa nguyệt, tay phải hóa nhật, quét ngang mà xuống!

Con Mãng Ngưu cao lớn như ngọn núi kia bị nhật nguyệt bao phủ, không cách nào tránh né, trong mắt khôi phục thanh tỉnh ngắn ngủi, xuất hiện hoảng sợ, tuyệt vọng.

Sau một khắc, nó còn không kịp phát ra tiếng kêu thảm thiết, đã hóa thành một đoàn huyết vụ, bị chấn nát, nối gót con yêu thú kia.

Một màn như thế, khiến cả thành Bắc Hoang nhất thời lâm vào trạng thái hoàn toàn tĩnh mịch.

Chương 42: Thâm Nhập Thánh Mộ, Ba Người Của Trường Sinh Thế Gia Tề Tụ

Cố Trường Sinh cũng không biết mình chỉ tiện tay thăm dò thực lực của hai con yêu thú cấp bậc cự đầu, đã tạo thành oanh động rất lớn đối với toàn bộ thành Bắc Hoang.

Sau khi giết chết hai con yêu thú cản đường này, hắn trực tiếp phá vỡ sương mù màu xám trước mắt, đi vào trong mảnh phế tích.

Về phần thú triều cuồn cuộn sau lưng, cũng không nằm trong lo lắng của hắn.

Đại hội đi săn, nói trắng ra chính là Cố gia vì hắn xuất thế mà tạo nên.

Săn giết được bao nhiêu hắc ám yêu thú, Cố Trường Sinh cũng không để ý lắm.

Hơn nữa xếp hạng trên Càn Khôn Minh Giám, không chỉ căn cứ vào số lượng mà tính.

Yêu thú có thực lực cường đại, mới là tiêu chuẩn!

Sau khi xâm nhập vào phế tích, một chuyện rất kỳ quái xảy ra, số lượng yêu thú trong đây lại ít đi không ít.

Đồng thời còn yên lặng tĩnh mịch hơn bên ngoài rất nhiều.

Chỉ có ba động kỳ dị mơ hồ từ hư không truyền đến, Cố Trường Sinh suy đoán, chắc là nó bắt nguồn từ thân thể tàn phế của Thánh Nhân trong Băng Cung.

Thân ảnh hắn lập tức lấp lóe không thấy, sau đó lại xuất hiện trước một ngôi mộ hoang vu.

Thi thể trong đó đã biến mất không thấy.

Khi còn sống có lẽ là nhân vật lớn một phương.

Hả?

Lông mày hơi nhíu.

Tiện tay phóng ra một đạo kiếm khí thô to, chém về phía thi thể biến dị núp trong sương mù màu xám, Cố Trường Sinh nhìn hư không, lập tức quanh người xuất hiện một tầng khí thế mông lung.

Thân ảnh của hắn cũng mơ hồ biến mất trên Càn Khôn Minh Giám.

Trong thành Bắc Hoang, rất nhiều tu sĩ cùng thở dài, có hơi thất vọng.

Bọn họ còn muốn tận mắt xem Thần Tử Cố gia có biểu hiện gì trong phế tích nữa.

“Nơi đây có gì đó quái lạ, khí tức còn sót lại không giống như một vị Thánh Nhân...”

Cố Trường Sinh hơi nhíu mày, thân ảnh cấp tốc lao về phía trước, không dừng lại quá nhiều: “Nói là phế tích, nhưng thật ra là một mảnh lăng mộ, rất nhiều tộc nhân trong các gia tộc ở thành Bắc Hoang chết đi đều chôn ở chỗ này. Khi tòa Băng Cung thượng cổ từ lòng đất đi ra, nơi đây mới một lần nữa lộ ra vết tích trước mặt mọi người.”

“Nhưng ở đây lại tọa lạc rất nhiều cung điện lầu các, mục nát rách rưới, cả mặt đất cũng có oán hận chi ý chưa tiêu tán hết.”

Hắn hơi nghi hoặc một chút, cũng không hiểu rõ chuyện này.

Lập tức, đến trước một cánh của bằng thanh đồng cũ nát, hắn dừng bước, không tiếp tục tiến lên phía trước nữa.

Phía trước là một tòa cung điện giấu trong sương mù màu xám, không khí cực kì âm lãnh, trong đó có khí tức vô cùng quỷ dị.

Dưới mặt đất có không ít xương cốt trắng, nhìn có chút âm trầm quỷ dị.

Trên mặt đất có trận văn, điêu khắc trên từng hòn đá màu trắng xanh, rất có cảm giác niên đại.

Hắn nhặt một mảnh vỡ thần binh lên.

Bên trên tràn đầy rỉ sắt, giống như một khối đất bùn màu đỏ.

Cố Trường Sinh lau sạch sẽ mảnh tàn kiếm tràn đầy rỉ sắt này.

Bên trong lớp rỉ sắt lộ ra bạch quang tinh diệu, giống như còn điêu khắc từng đạo ấn ký cổ lão, cũng không biết vật này được lưu lại từ bao nhiêu vạn năm trước.

Trong đó còn trộn lẫn một chút tiên huyết đã sớm khô cạn, thần tính tiêu tán.

“Ra đi, ngươi đã đứng đó lâu như vậy rồi.”

Đột nhiên.

Cố Trường Sinh thản nhiên nói về một phương hướng nào đó sau lưng, tiện tay ném mảnh vỡ thần binh mà hắn vừa nhặt lên về phía đó.

Oanh!

Giống như một ngôi sao trời nhỏ nổ tung, thần phù ba động đáng sợ, lập tức khiến xung quanh nhấc lên ba động to lớn, bên cạnh, một mảnh kiến trúc ầm vang đổ sụp.

“Doanh Nhiếp bái kiến Thần Tử Cố gia.”

Một giọng nói bình thản vang lên, thanh niên mặc đạo bào cưỡi Thanh Ngưu xuất hiện, hắn ta mỉm cười, tiện tay tiếp được miếng thần binh kia, dáng vẻ biến nặng thành nhẹ.

Đối với chuyện bị Cố Trường Sinh phát hiện, hắn ta cũng không cảm thấy có gì kinh ngạc, đây là chuyện đương nhiên.

“Còn ngươi nữa, nữ tặc chạy thoát đêm đó.” Cố Trường Sinh lần nữa nhìn về một phương hướng khác, vẻ mặt lạnh nhạt nói.

“Hừ, kẻ xấu xa, còn có mặt mũi nói ta sao, trả vật kia lại cho ta.” Một nữ tử thanh lệ vô song mặc áo xanh từ bên trong hư không hiển hiện ra, hừ nhẹ nói.

Rất bất mãn vì Cố Trường Sinh gọi nàng là nữ tặc.

Nghe nói như thế, con ngươi Doanh Nhiếp co rụt lại, tiếu dung lập tức cứng trên mặt, có chút mất tự nhiên.

Nếu không phải Cố Trường Sinh đột nhiên mở miệng, hắn ta cũng không biết bên trong hư không còn có một nữ tử đang núp nữa.

Nói cách khác, lực cảm giác của Cố Trường Sinh đã vượt xa hắn ta.

“Thần Nữ Tần gia?” Hắn ta không khỏi nhìn kỹ rồi hỏi.

Tần Khanh Khanh lại không phản ứng với hắn ta, khôi phục dáng vẻ thanh lãnh lạnh nhạt, tay nhỏ duỗi ra trước mặt Cố Trường Sinh nói: “Đưa đồ cho ta.”

Cố Trường Sinh nhìn nàng một cái, nhướng mày nói: “Đồ gì?”

Tần Khanh Khanh nhìn dáng vẻ như không biết của hắn, hận đến nghiến răng.

Tên gia hỏa này tuyệt đối là giả vờ!

Nhưng nghĩ đến ở đây còn có người ngoài, nàng cũng nhiều lời nữa, đành phải hừ lạnh một tiếng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên dáng vẻ thanh lãnh không ăn khói lửa nhân gian.

Nghĩ ngờ giữa hai người họ có chuyện bí ẩn gì đó, thậm chí đã quen biết từ sớm.

Trong lòng Doanh Nhiếp không khỏi cảnh giác.

Dù sao ở đây có ba người, cũng có thủ đoạn che giấu tất cả mọi người bên ngoài.

Tình huống của hắn ta rất nguy hiểm.

“Kẻ xấu xa ghê tởm...”

Tần Khanh Khanh nhìn vẻ mặt Cố Trường Sinh vẫn thờ ơ, không hề bị lay động, lại không kềm chế được, nguýt hắn một cái.

“...”

Đương nhiên Cố Trường Sinh biết rõ Tần Khanh Khanh nói là cái gì, nhưng hắn muốn giữ cái áo ngực kia lại trong tay, làm thủ đoạn uy hiếp nàng, không có khả năng tuỳ tiện trả lại cho nàng.

Hư Không Thể.

Nếu có thể để hắn sử dụng, tuyệt đối lợi nhiều hơn hại.

Huống chi nàng ta là Thần Nữ Tần gia, trên người Tần Khanh Khanh tuyệt đối có không ít thứ tốt.

Dùng để dọa nạt, cũng là lựa chọn không tồi.

Chương 43: Doanh Nhiếp Làm Người Công Cụ, Mở Cánh Cửa Thanh Đồng

Doanh Nhiếp không chịu được ánh mắt Tần Khanh Khanh nhìn Cố Trường Sinh giống như “Ẩn ý đưa tình”, không khỏi nhắm mắt nói: “Hai vị đã sớm quen biết?”

Cố Trường Sinh lắc đầu nói: “Không biết.”

“Không biết.” Tần Khanh Khanh cũng nói.

Hai người đều nói thật, nhưng Doanh Nhiếp lại sửng sốt không tin.

Hắn ta thấy, Cố Trường Sinh vô cùng tuấn tú, tựa như trích tiên, Tần Khanh Khanh khuynh thành tuyệt thế, giống như Huyền Nữ, xứng đôi đến cực điểm.

Về phần bối cảnh, đoán chừng trong ba ngàn đạo vực cũng không tìm ra người môn đăng hộ đối thứ hai.

Khả năng rất lớn là vì một vài chuyện, đang nháo khó chịu.

Cho nên trong lòng hắn ta càng thêm cảnh giác, một Cố Trường Sinh sâu không lường được đã để hắn ta phải chịu áp lực, lại thêm một Thần Nữ Tần gia thần bí nữa.

Nếu bị vây công, hắn ta tuyệt đối chỉ có thể chạy trối chết, không có khả năng khác nữa.

Cố Trường Sinh cũng không biết trong lòng Doanh Nhiếp đã xem hắn và Tần Khanh Khanh thành cùng một bọn.

Lúc này trong lòng hắn chỉ muốn dò xét dị thường ở chỗ này.

“Các ngươi biết được những gì liên quan đến cánh cửa thanh đồng này?” Hắn trực tiếp mở miệng hỏi, chuẩn bị nhìn xem phản ứng của hai người.

Tần Khanh Khanh hừ nhẹ một tiếng, không mở miệng, hiển nhiên nàng cũng hoàn toàn không biết gì về cánh cửa này.

Ngược lại Doanh Nhiếp lắc đầu nói: “Ta cũng không biết nhiều chuyện liên quan tới thánh mộ Bắc Hoang, nhưng cánh cửa thanh đồng này thì vẫn biết một chút. Nó là đường thông đến tỏa Băng Cung thượng cổ kia, nhưng trong đó đã nhiễm máu Thánh Nhân, tuỳ tiện tới gần, nhục thân sẽ sụp đổ.”

“A, thật sao?” Cố Trường Sinh nhíu mày, nhưng trong lòng đang suy đoán lời nói của Doanh Nhiếp có mấy phần thật giả.

Tên gia hỏa này âm thầm theo dõi hắn, dọc theo lộ tuyến của hắn vào đây, tuyệt đối không có hảo tâm.

“Ta từng đọc qua một tờ tàn trang, bên trên thật sự nói như vậy, nhưng thật hay giả ta cũng không biết rõ.” Doanh Nhiếp nói giống thật mà cũng giống giả.

“Vậy ngươi đi trước mở đường cho chúng ta xem một chút đi.” Cố Trường Sinh thản nhiên nói.

“Cái gì! ?”

Để hắn ta đi trước mở đường?

Doanh Nhiếp trừng mắt, hoài nghi có phải mình nghe lầm hay không, nhưng thấy vẻ mặt Cố Trường Sinh vẫn không có bất kỳ thay đổi nào, lời vừa rồi cũng không giống như nói đùa.

Đành phải đè tức giận trong lòng xuống, trầm giọng nói: "Thần Tử, ngươi làm như vậy có phải quá đáng rồi không?"

Tần Khanh Khanh cũng kinh ngạc nhìn sang.

"Có gì quá đáng chứ? Nếu ngươi dám đến nơi này, nói rõ ngươi sớm có chuẩn bị rồi, chỉ có ngần ấy nguy hiểm, đối với ngươi mà nói hẳn không có vấn đề gì." Cố Trường Sinh mỉm cười giải thích, giống như rất yên tâm với Doanh Nhiếp.

Lời nói còn rất có đạo lý.

Tần Khanh Khanh nghe xong ngây ra, nhưng lại cảm thấy không thể phản bác.

Chẳng qua là cảm thấy tên gia hỏa Cố Trường Sinh này quả nhiên xấu xa, không hề siêu phàm thoát tục, phong thần như ngọc như vẻ ngoài.

"Nếu ta không đáp ứng thì sao?" Sắc mặt Doanh Nhiếp không phải rất dễ nhìn nói.

Thần Tử Cố gia còn bá đạo cường thế hơn trong tưởng tượng của hắn ta nhiều.

"Ngươi có thể thử một chút." Cố Trường Sinh vẫn mỉm cười như cũ.

Giọng điệu không có chút uy hiếp nào lại khiến Doanh Nhiếp như bóng xì hơi.

Dù sao địa thế còn mạnh hơn người.

"Được."

Doanh Nhiếp vừa dứt lời, hắn ta đã vung phất trần lên, trên đó lập

tức bộc phát từng đợt thần quang sáng chói, giống như từng ngôi sao trời đang xoay tròn.

Sau đó hắn ta móc một cái tinh bàn từ trong ngực ra, trên đó xen lẫn phù văn, đạo văn như mây.

Từng đạo ngũ thải thần quang ầm vang mà đi, bay thẳng về phía cánh cửa thanh đồng trước mặt, tách ra, rơi vào tám góc khác nhau.

Không bao lâu, oanh!

Cánh cửa thanh đồng mở rộng!

Một trận khí tức mục nát âm u phả vào mặt, giống như còn mang theo vô tận huyết tinh oán hận chi ý.

“Mở.” Cố Trường Sinh híp mắt.

Quả nhiên Doanh Nhiếp sớm có chuẩn bị, có thể tuỳ tiện phá giải trận văn cấm chế dưới chân.

Vừa rồi hắn đã nhìn ra, có lạc ấn trận văn cấm chế ở bốn hướng, tùy ý bước vào, sẽ lập tức phát động.

Đương nhiên hắn có thể nghĩ biện pháp giải trừ, nhưng trước mắt đã có một người công cụ, vì sao không sử dụng chứ?

“Lần này đã được chưa?” Vẻ mặt Doanh Nhiếp không dễ nhìn nói, kết quả là tự chuẩn bị cho mình còn tiện nghi người khác, trong lòng hắn ta rất khó chịu.

“Nhiếp huynh đi vào trước đi.” Cố Trường Sinh lại nói.

Cũng không phải hắn quá cẩn thận để Doanh Nhiếp đi dò đường, mà là muốn nhìn xem rốt cuộc Doanh Nhiếp có mục đích gì.

Không giống với mình dò xét.

Dường như tên gia hỏa này vừa đến đã ôm kế hoạch và mục đích mãnh liệt nào đó.

Trong lòng Doanh Nhiếp lần nữa dâng lên tức giận, nhưng tâm cảnh tu hành nhiều năm đã khiến hắn ta nhanh chóng tỉnh táo lại, vỗ Thanh Ngưu dưới thân, trực tiếp đi vào thông đạo trước mặt.

Lập tức, toàn thân đạo ý lượn lờ, khiến tâm cảnh của hắn ta lần nữa khôi phục trạng thái lúc trước, không bị Cố Trường Sinh quấy nhiễu.

“Thể chất của tên gia hỏa này có chút cổ quái.” Cố Trường Sinh nhìn hắn ta một cái, trong mắt lướt qua dị sắc.

Trong đầu bắt đầu suy nghĩ, người này là loại thể chất nào trong điển tịch hắn đã xem.

“Ngươi không sợ tên gia hỏa thần thần bí bí này sẽ dẫn chúng ta vào trong khe à?” Tần Khanh Khanh đột nhiên nghi ngờ nói.

Cố Trường Sinh lại tin tưởng Doanh Nhiếp như vậy, để hắn ta dẫn đường?

Nàng có chút không hiểu.

Trường Sinh Doanh gia và Trường Sinh Cố gia chính là đại gia tộc trong Trường Sinh thế gia tranh phong với nhau nhiều nhất, có thể nói là thủy hỏa bất dung, ngứa mắt lẫn nhau.

“Không sợ, ngược lại là sợ ngươi sẽ âm thầm đánh lén ta.” Cố Trường Sinh lườm nàng một cái nói, cho dù là hai người Tần Khanh Khanh và Doanh Nhiếp liên thủ với nhau, hắn cũng không sợ.

Một mình Doanh Nhiếp có thể lật được sóng gió gì chứ.

“Ngươi...” Tần Khanh Khanh lập tức khó thở, lộ ra hai cái răng nanh nhỏ, hận không thể cắn một cái lên khuôn mặt vô cùng tuấn tú kia.

Tên gia hỏa này tuyệt đối là đang mượn cớ trào phúng nàng đêm đó đã đến chỗ hắn dò xét.

Nàng không biết vì sao trước mặt người khác, dáng vẻ của nàng luôn thanh lãnh xuất trần, nhưng trước mặt Cố Trường Sinh, lại

nhiều lần thất bại, tức không chịu được như vậy.

Chương 44: Không Chỉ Có Một Vị Thánh Nhân Chết, Động Sát Ý

Bên trong thành Bắc Hoang, hình ảnh trên Càn Khôn Minh Giám lơ lửng trên không trung đã trở nên mơ hồ.

Từ lúc Cố Trường Sinh tan biến tại thánh mộ Bắc Hoang, sau đó bao gồm hắn, còn có rất nhiều thân ảnh đệ tử chân truyền trong các thế lực bất hủ cũng nhao nhao biến mất.

Mỗi người đều mang theo bí bảo che giấu khí tức, không muốn bị bên ngoài nhìn trộm hành tung của mình.

Chỉ ở khu vực biên giới mới có rất nhiều tu sĩ đang chém giết yêu thú đã đọa lạc, muốn lấy được thứ tự không tệ, căn bản không quản trong thánh mộ Bắc Hoang sẽ xuất hiện vật gì.

Bọn họ tự mình hiểu lấy, biết mình đi cũng là chịu chết.

Đương nhiên thương vong cũng khá thảm trọng, rất nhiều tu sĩ trẻ tuổi đã bắt đầu hối hận, nhìn đồng bạn bên cạnh mình rơi vào miệng yêu thú, sợ đến mặt mũi trắng bệch, toàn thân phát run.

Tô Tiểu Huyên, Thác Bạt Tư Vũ và một đám đệ tử trẻ tuổi của Cố gia ở cùng một chỗ, chiến đấu rất nhẹ nhàng, căn bản không có một chút áp lực.

Bởi vì người trẻ tuổi của Cố gia quá ưu tú, toàn thân đẫm máu, càng đánh càng mạnh, khí thế dời núi lấp biển.

Nhưng trong lòng Thác Bạt Tư Vũ lại thầm than, cảm thấy thực lực hiện nay của mình quá yếu, thân là tùy tùng của công tử, nhưng lại không bằng một vài đệ tử trong tộc.

Cho nên hắn ta quyết định, sau khi Cố Trường Sinh từ thánh mộ Bắc Hoang trở về, hắn ta sẽ cáo từ hồi tộc tu hành một đoạn thời gian.

Xâm nhập vào tổ địa, tăng các loại công pháp Thiên Ma Biến bảo thuật thần thông nào đó lên mấy tầng lại nói.

Còn Tô Tiểu Huyên cảm giác gần đây mình thường xuyên nằm mơ, trong mơ có một thân ảnh mơ hồ, hai con ngươi giống như hai thanh kiếm, kiếm ý vô cùng sắc bén, giống như có thể chém nhật nguyệt tinh thần.

Giấc mơ rất quỷ dị.

Nàng ta cũng chuẩn bị chờ công tử trở về rồi nói cho hắn biết.

Đám người thành chủ thành Bắc Hoang ở trên thành lầu nhìn đám người phía xa đang chém giết yêu thú, trên mặt một mảnh hờ hững, không có ý định ra tay trợ giúp.

“Đây là chính lựa chọn của bọn họ, không oán người khác được.” Lão giả giống như một lão Hoàng Chủ mở miệng nói.

“Yên tâm đi, chắc chắn thành Bắc Hoang sẽ không thất thủ.” Nhìn thấy sắc mặt thành chủ Bắc Hoang vẫn không tốt như cũ, người bên cạnh an ủi.

Đúng lúc này, bên trong thánh mộ Bắc Hoang, đột nhiên có khí tức oán hận huyết tinh vọt lên tận trời, lượn lờ không tiêu tan!

Giống như oán hận của một trăm vạn người tích lũy trong đó, phát ra tiếng ầm vang.

Càn Khôn Minh Giám chịu ảnh hưởng, không cách nào chiếu được tình huống bên trong.

“Rốt cuộc thánh mộ Bắc Hoang đã xảy ra chuyện gì? Tại sao lại có oán khí ngập trời như vậy?”

Dị thường này khiến rất nhiều tu sĩ trong thành Bắc Hoang sợ hãi nói.

Mấy vị lão giả bên trong hư không không khỏi híp mắt một cái, nói: “Chỉ mở ra một cái cửa đã như vậy, thánh mộ Bắc Hoang tuyệt đối không đơn giản giống như bên ngoài.”

Chuyện đã vượt qua khống chế và dự liệu của bọn họ.

“Mặc kệ, nếu Thần Tử gặp nguy hiểm, lão phu có phải liều mạng cũng phải oanh mở thánh địa.” Toàn thân lão giả Cố gia bắt đầu ngưng tụ khí thế, giống như một mảnh hãn hải vực sâu.

...

“Làm sao lại giống như thả ra một nhóm ác quỷ vậy?”

Doanh Nhiếp cưỡi Thanh Ngưu đi phía trước, vẻ mặt đạm mạc dị thường, nhưng giờ phút này cảm nhận được cỗ khí tức này, hắn ta vẫn run lên nhè nhẹ.

Giống như đối mặt với một vị cổ lão, toàn thân đều đang run rẩy, chịu đựng để không quỳ xuống.

Sau đó, tại vùng đan điền của hắn ta hiện lên một vòng màu tím huyền diệu rườm rà đến cực điểm, khiến hắn ta có thể ngồi thẳng người.

Lúc này Cố Trường Sinh cũng cảm nhận được cỗ uy áp đáng sợ này, giống như muốn chấn vỡ thân thể hắn.

Nhưng rất nhanh, bên ngoài cơ thể hắn rủ xuống từng sợi khí tức hỗn độn, giống như vạn pháp bất xâm, trực tiếp đánh tất cả thành xơ xác, vẻ mặt thong dong lạnh nhạt.

Doanh Nhiếp quay đầu nhìn, vừa vặn trông thấy một màn này, trong mắt có kinh hãi thật sâu, lóe lên một cái rồi biến mất.

“Tên gia hỏa này, chẳng lẽ thật là...” Hắn ta có chút sợ hãi.

“Hỗn Độn Thể tồn tại trong truyền thuyết.” Trong lòng Tần Khanh Khanh lẩm bẩm, mặc dù lúc trước nàng có hoài nghi, nhưng giờ khắc này càng thêm chắc chắn.

Rất nhanh, ba người đã đi qua cửa cấm chế vào cung điện, một đường tiến lên.

Hai bên đường có thể nhìn thấy rất nhiều vết máu khô khốc, tràn ngập khí tức cổ lão đáng sợ.

Trong đó có màu đen, cũng có màu vàng, hơn còn có huyết dịch bảy màu, giống như máu của Thần Linh, Thánh Nhân.

Có chút khô cạn, dính trên vách tường, nhìn như bị người dùng móng vuốt nắm qua, dữ tợn và tràn ngập tuyệt vọng.

Nếu tu sĩ bình thường đến gần, tuyệt đối sẽ sụp đổ thành một đoàn huyết vụ, không tiếp nhận được uy áp đáng sợ của vết máu này.

Xung quanh, có sương mù màu xám nồng đậm bao phủ, giống như nguyền rủa, khiến lòng người run rẩy.

“Nơi này không chỉ có một vị Thánh Nhân vẫn lạc, hơn nữa, khí tức còn sót lại cho thấy không chỉ đơn giản là Thánh Nhân.” Cố Trường Sinh bất động thanh sắc nhìn Doanh Nhiếp một chút.

Ngoài ra, nơi này còn có rất nhiều mảnh vỡ binh khí, trên mỗi mảnh vỡ đều lưu lại vết máu và uy áp.

Uy áp của Thánh Nhân, cực kì hỗn tạp.

Có thể tưởng tượng, nơi này từng xảy ra một trận đại chiến, có mấy vị Thánh Nhân đã chết ở đây.

“Đây là thiên lôi đạo kim, thần tài luyện chế Thánh binh truyền thế.”

“Đây là Lam Trúc mộc kim, cũng là thần tài luyện chế Thánh binh truyền thế...”

“Nhưng rất tiếc, hiện tại thần tính đã thất lạc, đạo văn ma diệt, sớm đã biến thành sắt vụn.”

Tần Khanh Khanh không hổ là Thần Nữ Tần gia, dường như liếc mắt một cái đã nhận ra mấy vật liệu trong đó.

Nhưng nàng còn chưa nói dứt lời, oanh một tiếng, bên cạnh giống như có một đầu Chân Long hoành không, mang theo lực lượng hào hùng mênh mông đánh về phía trước..

Toàn bộ thông đạo cũng chấn động, giống như muốn vỡ nát!

“Phốc... Cố Trường Sinh, ngươi làm gì vậy?”

Doanh Nhiếp phun ra một ngụm tiên huyết, vô cùng kinh sợ, tức giận nói, hoàn toàn không ngờ Cố Trường Sinh lại đột nhiên động thủ.

Nửa bên bả vai suýt nữa đã nổ tung, nhưng toàn bộ xương cốt trên cánh tay phải đã vỡ nát!

Nếu vừa rồi hắn ta phản ứng chậm nửa bước, sợ là cả người đã trực tiếp bị đánh nát.

Sợ hãi, phẫn nộ!

“Có thể ngăn cản một quyền của ta, quả nhiên ngươi không đơn giản.” Cố Trường Sinh thản nhiên nói, lại động sát ý.

Chương 45: Tuổi Trẻ Cấm Kỵ Chi Chiến, Hồng Mông Ẩn Dị Động

Từ lúc Cố Trường Sinh động sát ý, đến khi động thủ, thật ra cũng chỉ trong nháy mắt mà thôi.

Nhưng Doanh Nhiếp không chỉ có thể làm ra phản ứng, còn có thể lướt ngang sang bên cạnh, đồng thời ngăn trở.

Đây đã là vô cùng bất phàm, nếu là tu sĩ Hoàn Nhất cảnh đã bị nổ tung rồi.

“Tên gia hỏa này, nói động thủ liền động thủ, không cho người ta lý do.”

Tần Khanh Khanh phản ứng lại, sắc mặt có chút trắng bệch, thân ảnh vội vàng dung nhập vào hư không, lúc xuất hiện đã cách Cố Trường Sinh ngoài vài trăm dặm.

Hiện tại nàng cũng có chút sợ Cố Trường Sinh sẽ đột nhiên xuống tay với nàng.

Hỗn Độn Thể trong truyền thuyết, dựa vào nhục thân bây giờ của

nàng, tuyệt đối khó mà ngăn cản được một quyền!

“Doanh Nhiếp cũng không đơn giản.” Tần Khanh Khanh đột nhiên phát hiện trong ba người, bản thân là đơn thuần nhất.

“Cố Trường Sinh, ngươi thật sự muốn đánh với ta một trận sao?” Doanh Nhiếp lạnh giọng nói, trong mắt tràn ngập phẫn nộ và sợ hãi.

Thanh Ngưu dưới người hắn ta cũng bị tác động đến, lộ ra vẻ sợ hãi như con người.

Doanh Nhiếp lập tức móc đan dược trong ngực ra nuốt vào, bên ngoài thân thể hiện lên một tầng màu tím mờ mịt, một bên phục hồi thương thế trên cánh tay phải, một bên cảnh giác Cố Trường Sinh xuất thủ.

Mặc dù đối phương là Hỗn Độn Thể vạn cổ cũng chưa từng có, sinh ra nhất định sẽ quét ngang đương.

Nhưng hắn ta cũng không kém hơn, trên người có vật gì đó vô cùng thần kỳ!

“Trên người ngươi có không ít bí mật, ta cảm thấy rất hứng thú, giao nó ra, ta có thể tha cho ngươi một mạng.” Cố Trường Sinh nhìn Tần Khanh Khanh đã tránh thoát ra phía xa, sau đó từ tốn nói.

Giọng điệu không nhanh không chậm, lại giống như nói “Nếu ngươi không đáp ứng, vậy ta sẽ giết ngươi”.

“Tốt, Thần Tử thế hệ này của Cố gia đúng là bá đạo, nhưng ngươi cho rằng ngươi thật sự có thể thắng được ta sao?”

Doanh Nhiếp lạnh lùng nói, rất nhanh đã để mình tỉnh táo lại, hắn ta hiểu, lúc này nổi giận sẽ chỉ ảnh hưởng đến tâm cảnh của hắn ta, khiến cho chiến lực của hắn ta giảm xuống nhiều.

Vừa rồi hắn ta đã nhìn ra, Tần Khanh Khanh cũng không phải cùng một bọn với Cố Trường Sinh, nếu như vậy, hắn ta không phải không có cơ hội thắng.

Tử khí mênh mông cuồn cuộn, xuất hiện sau lưng hắn ta.

Ngay lúc đó, một thân ảnh đạo nhân mông lung hiển hiện, ngồi xếp bằng, trong miệng tụng kinh, có âm thanh mọi loại đại đạo truyền ra.

So với vừa rồi, khí tức của Doanh Nhiếp đã tăng lên không biết bao nhiêu lần.

Nhất là hắn đứng dưới đạo hư ảnh kinh khủng này, đạo ý trên người chảy xuôi.

Trong đó như có một vị cổ lão đạo nhân ngồi xếp bằng, thần huy xuất hiện, chiếu rọi xung quanh.

Tay phải của hắn ta đang phục hồi như cũ, xương cốt bị nghiền nát một lần nữa sinh trưởng ra, lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được, trở nên hoàn hảo như lúc ban đầu.

Đồng thời, một cỗ sức mạnh đáng sợ đang ngưng tụ trong cơ thể hắn ta.

Tịch Địa cảnh cửu chuyển đỉnh phong, lập tức trở thành Khai Thiên cảnh tam chuyển!

“Tên gia hỏa này, quả nhiên che giấu thực lực.” Cố Trường Sinh nói khẽ, chuyện này đã sớm nằm trong dự liệu của hắn.

Lực cảm giác của hắn vô cùng kinh người, trước đó hắn đã phát giác khí tức và thực lực của Doanh Nhiếp không hợp, không thể ẩn tàng hoàn mỹ.

“Doanh gia Độ Tiên Kinh!” Trong lòng Tần Khanh Khanh có phần không bình tĩnh, nhận ra môn cổ thiên công chí cường này.

Nghe nói đến Chân Tiên cũng có thể độ hóa, Doanh gia từng có một thần thú trấn tộc, chính là dùng kinh văn này độ hóa.

Trong lòng nàng rất thận trọng, không dám tùy tiện tới gần.

Nhưng rất nhanh, con ngươi Tần Khanh Khanh co rụt lại!

Thấy vẻ mặt Cố Trường Sinh không hề thay đổi, sau lưng có mưa ánh sáng vẩy xuống, giống như có một gốc cây bồ đề xuất hiện,

quang huy rơi xuống, lại có thể chống cự Độ Tiên Kinh!

“Thủ đoạn của tên gia hỏa này thật nhiều.”

“Giết!”

Cuối cùng, đạo bào của Doanh Nhiếp bay lên, tinh khí tăng tới đỉnh phong nhất, muốn rửa sạch khuất nhục cánh tay vỡ nát vừa rồi, ngang nhiên xuất thủ.

Phía sau hắn ta là hư ảnh đạo nhân kinh khủng thu nhỏ, hóa thành một đạo ấn ký đáng sợ, dung nhập vào mi tâm của hắn ta.

Thực lực của hắn ta xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

“Lực lượng nhục thân không chỉ tăng lên một bậc?”

Cố Trường Sinh có chút kinh ngạc, đưa tay va chạm với Doanh Nhiếp, lại không thể nghiền ép như vừa rồi.

Phanh một tiếng!

Doanh Nhiếp bay ngược ra ngoài, Thanh Ngưu dưới thân đã trực tiếp bị nện thành thịt nát!

“Tên gia hỏa này sao có thể khiến nhục thân mạnh như vậy, Hỗn Độn Thể thật không thể địch lại...”

Đáy mắt hắn ta hiện lên vẻ kinh hãi, không thể tin được.

“Có chút bản lãnh này thôi sao, vậy ngươi có thể lên đường rồi.” Cố Trường Sinh thản nhiên nói, tập trung vào vị trí linh hải đan điền của Doanh Nhiếp, cảm nhận được dị động của Hồng Mông Ấn đã lâu không động đậy truyền đến.

“Đừng khoác lác, đừng xem thường ta!” Doanh Nhiếp lạnh lùng nói, cũng không định cứng rắn đụng cứng rắn nữa, bởi vì hắn ta phát hiện như vậy căn bản không chiếm được lợi ích.

Nhục thân của tên gia hỏa này vô cùng kinh khủng, còn cứng rắn hơn tiên kim.

Hắn ta bắt đầu thi triển thủ đoạn mạnh nhất của mình!

Từng môn Đạo Thuật vô thượng được hắn ta thi triển, hóa thành hình kiếm, hình đao, hình búa, hình đỉnh, công phạt kinh người!

Thấy thế, vẻ mặt Cố Trường Sinh cũng không thay đổi bao nhiêu, hắn cũng đang diễn dịch thủ đoạn mạnh nhất của mình, dùng cái này hoành kích đối phương.

Thi triển đạo pháp Chí Tôn Vạn Hóa Thần Hình, trong đó có Côn Bằng kích thiên, Bất Diệt Kim Thân, Chu Tước giương cánh, Chân Long giơ vuốt.....

Đông!

Hư không nổ tung, lôi minh không dứt, có Chân Long và Huyết Hoàng bay múa, còn có Kỳ Lân gào thét.

Đây là bảo thuật đang toả ra, là từng môn cổ thiên công đang diễn dịch.

Cảnh tượng này quá kinh người, giống như khiến bầu trời rạn nứt, tinh vực vỡ vụn.

Kinh thiên động địa, dường như mảnh này hư không này cũng đang run sợ.

Quanh người Cố Trường Sinh bao phủ khí hỗn độn, giống như một vị Tiên Đế hỗn độn trẻ tuổi xuất hành, giơ tay nhấc chân đều là đại thế.

“Hai người này thật là khủng khiếp, dường như đã vô địch cùng thế hệ rồi!” Tần Khanh Khanh giấu kín trong một mảnh hư không, ánh mắt ngưng trọng.

Ngay tại lúc đó, trên không thành Bắc Hoang, mấy vị lão giả của các thế lực bất hủ đồng loạt phát công thôi động, xua tan một mảnh oán khí Thánh Nhân trên không trung thánh mộ Bắc Hoang.

Càn Khôn Minh Giám lần nữa khôi phục sáng tỏ, lộ ra một hình ảnh trong đó.

Hỗn độn khí tràn ngập, bảo thuật thần quang tùy ý!

“Oanh!”

“Xảy ra chuyện gì? Tại sao Đạo Tử của Doanh gia và Thần Tử Cố gia lại đại chiến với nhau rồi?”

“Sao hai người này lại khủng bố như vậy, hơn nữa, tư vi của Đạo Tử Doanh gia lại là Khai Thiên cảnh tam chuyển, chẳng lẽ lúc trước hắn ta vẫn luôn ẩn tàng?”

“Nếu cự đầu bình thường đi vào cũng sẽ bị đánh nát! Đây là thực lực mà thế hệ trẻ tuổi nên có sao? Đúng là không thể tưởng tượng nổi!”

Thấy rõ hình ảnh trong đó, cả thành Bắc Hoang ồ lên, tất cả mọi người chấn kinh.

Máu tươi văng ra, thần bí mang theo thần tính và ánh sáng tím.

Một bóng người oanh một tiếng đâm vào vách tường trong cung điện, trận văn đã từng được Thánh Nhân khắc lục bị ma diệt hầu như không còn, cũng bị đâm cháy một mảnh!

Chính là Doanh Nhiếp, cho dù hắn ta bộc phát toàn bộ tu vi, cũng không thể địch lại, lúc này toàn thân nhuốm máu, tràn đầy ngạc nhiên và kinh hãi.

Chương 46: Che Đậy Thiên Cơ, Hồng Mông Thủy Khí Căn

Bên trong Càn Khôn Minh Giám đột nhiên xuất hiện hình ảnh, hai tên trẻ tuổi có thực lực kinh khủng đang giao chiến, khiến đám tu sĩ cấp bậc cự đầu trong thành Bắc Hoang sau lưng phát lạnh, vô cùng kinh hãi.

“Đây là người sao? Lấy Tịch Địa chi cảnh, phát ra cự đầu chi uy!”

“Truyền nhân của thế lực bất hủ, thật sự kinh khủng không có biên giới!”

“Bọn họn mới bao nhiêu tuổi chứ, lớn nhất cũng chỉ đầu hai mươi mà thôi!”

Tất cả mọi người chấn động, hình ảnh chiến đấu kinh người kia từ Càn Khôn Minh Giám truyền đến, khiến bọn họ hiểu, thì ra thế hệ trẻ tuổi có thực lực đáng sợ như vậy.

Vẻ mặt mấy vị lão giả trong hư không cũng vô cùng ngưng trọng, tán thưởng không thôi, bị thủ đoạn của Doanh Nhiếp trấn trụ.

Bọn họ biết rõ Cố Trường Sinh rất mạnh, dù sao thể chất vẫn còn đó.

Nhưng Doanh Nhiếp lại cho bọn họ một kinh hỉ.

Giao thủ với Cố Trường Sinh hơn mười chiêu, còn không rơi vào thế hạ phong!

Hỗn Độn Thể cũng không phải không thể địch lại!

“Vị này của Doanh gia...” Vẻ mặt một trưởng lão của Bất Tử Hồ cực kì tán thưởng.

Nhưng còn chưa nói dứt lời, đã nhìn thấy Doanh Nhiếp phun ra một ngụm tiên huyết, thân ảnh bay ngược ra ngoài, máu me khắp người, tóc tai bù xù, đạo bào nhiễm vết máu, trong miệng đang không ngừng thổ huyết.

Chật vật không thôi!

“Cái này...”

Trên mặt ông ta lộ ra một tia cứng ngắc và mất tự nhiên.

Nụ cười trên mặt những người còn lại rất nhanh đã trở nên cứng đờ.

Vừa rồi con đang nghĩ không phải không thể địch lại Hỗn Độn Thể, nhưng đảo mắt Doanh Nhiếp liền bại.

Lão nhân của Cố gia ha ha nói: “Đứa bé Trường Sinh này, từ nhỏ đã như vậy, cho dù trong thế hệ trẻ tuổi có địch thủ, nhưng rất

khó chống lại mấy chiêu của hắn.”

Ông ta biết rõ Thần Tử nhà mình sẽ không để mình thất vọng, Đạo Tử của Doanh gia có thần dị, cũng không phải đối thủ của Cố Trường Sinh.

Lão giả áo xám của Doanh gia tên là Thắng Phong, sắc mặt khó coi nói: “Sát tâm của Thần Tử nhà ngươi thật nặng, ta nhìn có vẻ hắn ta sắp hạ sát thủ rồi.”

“Làm sao lại thế...” Lão giả Cố gia lắc đầu phủ nhận lời này.

Nhiều người như vậy, cho dù hắn hạ sát thủ, bọn họ cũng có thể ngăn cản. Huống chi trên người Đạo Tử Doanh gia không có khả năng không có vật hộ thân bảo mệnh.

Thần Tử nhà mình cũng không phải không biết đúng mực.

Khả năng rất lớn là hai người chỉ đang “Luận bàn” mà thôi.

Nhưng lão nhân của Cố gia vừa nói xong, liền nhìn thấy vẻ mặt Cố Trường Sinh tự nhiên không màng danh lợi, như Tiên Đế hỗn độn xuất hành trên Càn Khôn Minh Giám, một chưởng đánh bay Doanh Nhiếp, sau đó ngẩng đầu nhìn thoáng qua bầu trời, giống như biết rõ có người ở đó nhìn trộm.

Hắn lập tức cười nhạt một tiếng.

Cách mấy vạn dặm, liếc nhau với tất cả mọi người!

Ong!

Một tầng khí thế mông lung từ trên người hắn tản ra, giống như linh vận thần cơ, khoách tán ra, hình ảnh trên Càn Khôn Minh Giám lập tức trở nên vặn vẹo, rất nhanh đã hoàn toàn mơ hồ.

Che đậy bí mật!

Giống như một mảnh hỗn độn!

Nhìn thấy một màn này, tất cả mọi người mộng bức, đây là muốn làm gì?

Lão giả áo xám của Doanh gia rất nhanh đã kịp phản ứng, đây là Cố Trường Sinh quấy nhiễu trật tự quy tắc nơi đó, trở thành một mảnh hỗn độn, khiến Càn Khôn Minh Giám không có cách nào chiếu được!

Bọn họ cũng không thể nhìn trộm tình huống cụ thể trong đó.

"Hắn muốn làm gì?" Nội tâm của ông ta mơ hồ dâng lên một cỗ bất an, nhưng lại cảm thấy Cố Trường Sinh sẽ không dám làm như vậy!

Có lẽ là có thủ đoạn gì đó không muốn ngoại giới biết.

...

"Phốc!"

Doanh Nhiếp tóc tai bù xù, lại phun ra một ngụm tiên huyết, xương cốt gãy rất nhiều cái, từng tia từng sợi màu tím lưu chuyển, đang phục hồi thương thế trên người hắn ta.

Khí tức sinh mệnh nồng đậm bộc phát.

Nhưng vẻ mặt Cố Trường Sinh vẫn lạnh lùng như cũ, hoặc nói là đạm mạc, hắn lần nữa vỗ ra một chưởng, trên thủ ấn xen lẫn đạo văn, phong lôi ẩn hiện, giống như muốn xé rách thiên địa!

Sau đó đánh ra một đạo thần quang màu đen, ma diệt khí tức sinh mệnh trên người Doanh Nhiếp

Chính là Tử Thuật trong luân hồi bảo thuật!

"Tên gia hỏa này chuẩn bị giết chết Đạo Tử của Doanh gia sao? Lát nữa hắn có thể diệt khẩu cả ta không?"

Tần Khanh Khanh trốn trong hư không, có chút hãi hùng khiếp vía, nàng nhìn thấy từ đầu đến cuối, nhưng lại không dám rời đi.

Bởi vì nàng đã cảm giác được, Cố Trường Sinh đã phong trấn xung quanh, khóa chặt khí tức của nàng.

Có dũng khí hành động thiếu suy nghĩ, tuyệt đối sẽ phải đối mặt

với thủ đoạn lôi đình của hắn.

“Từ lúc bắt đầu bước vào đây, hắn đã phong trấn xung quanh, ghim định ta...” Tần Khanh Khanh nhíu chặt mày.

Mặc dù nàng là Hư Không Thể, danh xưng sinh ra đã có lực lượng chưởng khống hư không, dường như không có bất kỳ ai có thể giữ nàng lại.

Nhưng hiện nay nàng còn chưa đạt đến trình độ kia, nhất là trong tình huống bị Cố Trường Sinh khóa chặt này.

“Hôm nay ngươi không giết ta được, ngươi liền chết tâm đi, Cố Trường Sinh.” Cho dù cả người Doanh Nhiếp đã bị đánh đến đầm đìa máu tươi, nhưng vẫn cười lạnh nói, giống như có chút phấn khích.

“A, giết hay không cũng không sao.” Cố Trường Sinh cũng không ngại, thản nhiên nói.

Hai tay lập tức hóa thành hình rồng, túm Doanh Nhiếp từ dưới đất lên, thần niệm quét qua, nhìn vào tu di giới của hắn ta, những vật bên trong nhao nhao rơi xuống đất.

“Thân là Thần Tử của Cố gia, lại làm ra hành vi trộm cắp như thế, không sợ tu sĩ thiên hạ chế nhạo sao? Mất mặt Trường Sinh Cố gia sao?” Doanh Nhiếp vô cùng tức giận, không cam lòng nói, hoàn toàn không thể tránh thoát, mặc cho toàn thân sáng lên như thế nào, pháp lực mãnh liệt như thế nào, đều không thoát khỏi.

Nhìn tất cả trữ vật pháp bảo trong tu di giới bị lấy đi, trái tim đều chảy máu.

Trong đó là những vật trân quý hắn ta tích lũy trong nhiều năm qua!

Nhưng lông mày Cố Trường Sinh vẫn nhíu chặt, không hề lay động, giống như còn không hài lòng.

Phốc phốc!

Sau đó bàn tay hắn hóa long, tìm kiếm về phía đan điền của Doanh

Nhiếp, trực tiếp xé toạc ra.

Cùng với tiếng hét thảm của Doanh Nhiếp, một tia màu tím nồng đậm, sáng chói lập tức tràn ra.

Ầm ầm!

Toàn bộ cung điện giống như khó có thể chịu đựng cỗ lực lượng bàng bạc này, bắt đầu rung động ầm ầm, như muốn đổ sụp!

“Hồng Mông Thủy Khí Căn!”

Nhìn thấy tia sáng màu tím giống như có thể áp sập vạn vật kia, cuối cùng trên mặt Cố Trường Sinh đã hiện lên ý cười.

Chương 47: Phân Hồn Chi Thuật, Ta Là Vị Hôn Thê Của Ngươi Đấy

Tia sáng màu tím sáng chói nồng đậm, mang theo huyền diệu và chí lý thiên địa sơ khai, đã nặng nề lại cực kỳ mênh mông.

Trong đó giống như ẩn chứa từng thế giới, nặng như ngàn tỷ tấn, giống như có thể áp sập không gian!

Hồng Mông Thủy Khí Căn, chính là nguồn gốc sinh ra Hồng Mông Tử Khí mặc dù chỉ là một luồng, nhưng tuyệt đối là kỳ vật cấp bậc tiên trân.

Thậm chí đến cả Tiên Vương cũng sẽ thèm nhỏ dãi.

Trong nháy mắt nhìn thấy rõ sợi Hồng Mông Thủy Khí Căn này, Cố Trường Sinh cũng cảm giác thấy Hồng Mông Ấn chìm nổi trong hỗn độn linh hải của mình giống như oanh minh một tiếng, bộc phát ra vô tận thần quang.

Nó tự động khôi phục, bao bọc sợi Hồng Mông Thủy Khí Căn này, giống như sợ nó trốn thoát.

Rất nhanh, sợi Hồng Mông Thủy Khí Căn bắt đầu lượn lờ xung quanh thân Ấn, phun ra nuốt vào từng tia từng sợi Hồng Mông chi

khí, sinh ra một loại liên hệ huyền diệu nào đó.

Giờ khắc này, thậm chí Cố Trường Sinh còn cảm giác được liên hệ giữa bản thân và Hồng Mông Ấn đã trở nên rõ ràng hơn.

Trước đó vì tu vi của hắn nên rất khó thôi động nó, nhưng bây giờ lại có thể thôi động một chút!

Có thể nói đây hoàn toàn là thay đổi khác biệt.

Hồng Mông Ấn bộc phát thần uy chân chính, hắn thấy tuyệt đối có thể so với một vài tiên bảo, bởi vì nó được sinh ra từ Hồng Mông Tử Kim Tiên Thiên hoàn chỉnh, hơn nữa còn sinh ra kèm với mình.

Có được lạc ấn thiên địa chí lý hoàn chỉnh!

Từ một khắc sinh ra kia, liền có được thần uy vượt qua truyền thế Thánh khí!

“Tên gia hỏa, đúng là vận may thật lớn.” Cố Trường Sinh nhìn về phía Doanh Nhiếp đã bị mình phế bỏ linh hải, trên mặt hoàn toàn trắng bệch, ánh mắt hắn rất nhanh đã khôi phục lại bình tĩnh.

Thảo nào lúc trước hắn lại có cảm giác thể chất của tên gia hỏa này rất thần bí, thì ra là lấy một luồng Hồng Mông Thủy Khí Căn trấn áp linh hải, từng tia từng sợi Hồng Mông chi khí chìm nổi, khiến hắn ta trời sinh gần đạo, giống như con cưng của thiên địa.

Nhưng bây giờ sợi Hồng Mông Thủy Khí Căn này đã thuộc về hắn.

“Ngươi... Ngươi lại đoạt Hồng Mông Tử Khí của ta!”

Ánh mắt Doanh Nhiếp vô cùng oán độc, tràn ngập hận ý, nhìn Cố Trường Sinh, hận không thể xé hắn thành trăm mảnh.

Đây là bí mật lớn nhất của hắn ta, lúc còn bé, hắn ta ngoài ý muốn đoạt được Hồng Mông Tử Khí này.

Theo một đường hắn ta trưởng thành quét ngang, trở thành Đạo Tử của Doanh gia, một số phương diện thậm chí có thể so sánh với truyền nhân của Doanh gia!

Nhưng bắt đầu từ hôm nay, tất cả của hắn ta đã bị hủy, không còn nữa!

Trong lòng hắn ta dâng lên hận ý, nếu lúc ấy không có ác ý, không lặng lẽ đi phía sau Cố Trường Sinh, sẽ không có những chuyện này.

Đáng tiếc trên đời không có thuốc hối hận.

Vẻ mặt Cố Trường Sinh không có bất kỳ thay đổi nào, thản nhiên nói: "Đây không phải là Hồng Mông Tử Khí, đây là Hồng Mông Thủy Khí Căn, trợn to mắt lên một chút."

"Ngươi..."

Nghe nói như thế, sắc mặt Doanh Nhiếp càng thêm dữ tợn khó coi, lần nữa phun ra một ngụm máu, gương mặt vàng như giấy.

"Ta sẽ khiến hành động hôm nay của ngươi phải trả đại giới..."

Hắn ta vô cùng oán độc nói.

Phốc!

Nhưng Doanh Nhiếp còn chưa nói hết, cả người đã bị Cố Trường Sinh chụp thành một đoàn huyết vụ, không muốn nghe hắn ta nói nhảm.

Tại chỗ chỉ còn lại mấy món bí bảo không dễ tổn hại, tu di giới, và pháp khí chứa đồ của hắn ta.

Lập tức, Cố Trường Sinh xem xét pháp khí chứa đồ của Doanh Nhiếp, trong đó có vô số linh thạch thần thảo, chồng chất thành núi, dị chủng linh thạch cũng không ít, ở bên ngoài có giá trị liên thành, cực kì hiếm thấy.

Thậm chí còn có vài loại thánh dược mười mấy vạn năm!

Hắn lại tìm thấy trong đó có một tờ tàn trang viết những chữ cổ lão, bên trên ghi lại rõ ràng tồn tại của thánh mộ Bắc Hoang.

Cùng năm đó nơi đây đã xảy ra chuyện gì.

Người gghi chép tàn trang này chính là người thủ hộ thánh mộ Bắc Hoang, đã sớm chết rồi, không sống qua mấy chục vạn năm dài dằng dặc này.

“Thì ra tên gia hỏa này sớm đã có mưu đồ, trước đây Thác Thiên Chí Thánh chưa luyện hóa hạt giống thế giới, chính là bị thất lạc ở nơi đây.” Cố Trường Sinh có chút bừng tỉnh, nhẹ giọng lẩm bẩm.

Hắn đã từng gặp hạt giống thế giới trong điển tích rồi, có thể diễn hóa thành một phương đại thế giới có quy tắc hoàn chỉnh.

Trong tay Thánh Nhân, càng có tác dụng vô cùng lớn, dẫn tới dị tộc tranh đoạt cũng rất bình thường.

Bởi vì có vài dị tộc ưa thích dừng chân tại một số bí cảnh trong không gian nhỏ.

Cố Trường Sinh thu thập xong chuyện trong tay, mới nhìn về phía một chỗ hư không, ý vị trong mắt không cần nói cũng biết.

Rất nhanh, một thân ảnh thanh lệ tinh tế nhưng sắc mặt lại hơi trắng bệch xuất hiện, nàng cũng không dám tùy ý chạy trốn.

“Ngươi yên tâm, chuyện hôm nay, ta cái gì cũng không biết, cái gì cũng không nói, không tin ta có thể thề...” Khuôn mặt trắng như sứ của Tần Khanh Khanh trở nên nghiêm túc, nhấc tay thề.

Trước đó ngoài miệng nàng luôn nói muốn giáo huấn kẻ xấu xa Cố Trường Sinh này, nhưng khi chân chính đối mặt với hắn, mới biết rõ hắn khủng bố đến mức nào.

Nàng đã nhìn thấy từ đầu tới đuôi, sau lưng phát lạnh, chiến lực khủng bố như Đạo Tử Doanh gia cứ như vậy mà bị chụp chết rồi?

Nếu chuyện này truyền ra ngoài, tuyệt đối sẽ nhấc lên sóng gió động trời.

Nàng cũng không dám tưởng tượng, Doanh gia sẽ có lửa giận ngập trời thế nào.

“Ngươi nói ra ngoài hay không, với ta mà nói cũng không quan trọng.” Cố Trường Sinh lắc đầu nói, trên mặt lại khôi phục vẻ lạnh

nhạt tự nhiên như trước, khiến người ta rất khó đoán được tâm tư của hắn.

Nghe nói như thế, trong lòng Tần Khanh Khanh thầm nói một tiếng không ổn, cái này nghe như tiết tấu muốn giết người diệt khẩu vậy

Dù sao nàng không nắm chắc có thể chạy thoát.

Thấy Cố Trường Sinh đi về phía mình, cho là hắn muốn động thủ, Tần Khanh Khanh lập tức sốt ruột, lộ ra vẻ mặt tội nghiệp nói: "Ngươi... Ngươi... Đừng làm loạn, ta là vị hôn thê của ngươi đấy, ngươi không thể giết ta!"

Hả?

Lúc này Cố Trường Sinh liền ngây ngẩn cả người.

Nhưng rất nhanh hắn lại lắc đầu nói: "Ta giết ngươi làm gì?"

Hắn cũng không phải hạng người tàn bạo, giết chóc quen tay.

"Ngươi không giết ta diệt khẩu?" Tần Khanh Khanh nghi ngờ, nháy mắt.

"Doanh Nhiếp cũng không chết, đây chỉ là một bộ nửa hồn thân của hắn thôi." Cố Trường Sinh biết rõ nàng hiểu lầm, liền giải thích.

Phân Hồn Chi Thuật của Doanh gia có thể đưa một chút thần hồn nhập vào một thân thể khác, đây cũng không phải bí ẩn gì.

Đồng thời tộc nhân Doanh gia có thủ đoạn bảo mệnh rất lớn.

Hơn nữa đến cuối cùng, vật hộ thân của Doanh Nhiếp cũng không hiển lộ ra, rõ ràng là đặt ở một bộ thân thể khác.

Chuyện xảy ra hôm nay, chung quy là không giấu diếm được.

Chương 48: Có Thần Tử Giữ Đường, Thánh Mộ Như Giẫm Trên Đất Bằng

Nghe thấy Cố Trường Sinh giải thích, Tần Khanh Khanh sửng sốt một chút, ánh mắt nghi ngờ nhìn khuông mặt vô cùng tuấn tú kia, giống như muốn xác định có phải hắn đang lừa mình không.

Nhưng hình như... Hắn không cần thiết phải lừa mình.

Trường Sinh Doanh gia, đúng là có một môn Phân Hồn Chi Thuật cực kỳ thần kỳ, vô cùng nổi danh tại ba ngàn đạo vực.

“Vậy vừa rồi tại sao ngươi lại hù dọa ta?”

Sau khi nghĩ thông suốt điểm này, Tần Khanh Khanh hận đến nghiến răng nói.

Nàng luôn cảm thấy Cố Trường Sinh đang khi dễ nàng!

“Lúc nào thì ta hù dọa ngươi chứ?” Cố Trường Sinh nhíu mày, hỏi ngược lại.

“Được rồi, là ta quá lòng dạ hẹp hòi.” Tần Khanh Khanh thở phì phò nói.

“Đúng rồi, vừa rồi ngươi nói, ngươi là vị hôn thê của ta, là có ý gì?” Cố Trường Sinh hỏi.

Hắn căn bản không nghe thấy các lão nhân trong tộc nhắc đến chuyện này.

Dù thế nào, chuyện này cũng phải được hắn đồng ý mới quyết chứ?

Hơn nữa tuổi của hắn còn chưa tới lúc đàm luận chuyện hôn sự đâu.

Nghe nói như thế, gương mặt trắng nõn của Tần Khanh Khanh nhanh chóng trở nên đỏ ửng, ấp úng nói: “Cái này... Cái kia...”

Thật ra nàng chỉ tình cờ nghe thấy lão nhân trong tộc nói, dự định để nàng thông gia với Cố gia.

Cho nên nàng vô ý thức cho rằng, đối tượng sẽ là Cố Trường Sinh.

Nhưng làm sao nàng có thể mở miệng nói ra lời này được?

Thấy Tần Khanh Khanh không nói, Cố Trường Sinh cũng lười hỏi lại, dáng vẻ căn bản không thèm để ý.

“Thế nào, ngươi còn ghét bỏ ta sao?”

Tần Khanh Khanh khẽ hừ một tiếng.

Nếu truyền tin tức nàng muốn thông gia ra ngoài, tuyệt đối cánh cửa Tần gia sẽ bị đạp hỏng, vô số nam tử trẻ tuổi tuấn kiệt chen chúc mà tới.

Vậy mà tên gia hỏa này lại không để ý chút nào, quá đáng!

Bản thân mình kém sao?

Cố Trường Sinh không nói nhiều về chuyện này với nàng, lập tức hỏi: “Phía trước nguy cơ trùng trùng, ngươi còn muốn đi cùng đường với ta sao?”

Vẻ mặt Tần Khanh Khanh cũng trở nên ngưng trọng, nhíu mày, suy nghĩ một lát rồi nói, “Hai người cùng nhau đi, gặp nguy hiểm gì cũng có thể giúp đỡ lẫn nhau, hay là ngươi cho rằng ta sẽ kéo chân sau của ngươi?”

Lúc này rời đi đã không có ý nghĩa, cũng không cần thiết.

Dù sao thực lực của Cố Trường Sinh còn tại đó, muốn gây bất lợi cho nàng, đã sớm động thủ rồi.

“Đúng là ta cho rằng ngươi sẽ kéo chân sau của ta.” Nghe vậy, Cố Trường Sinh trực tiếp cất bước đi về phía trước, nói thẳng.

“Ngươi... Vậy ta càng muốn đi cùng.” Tần Khanh Khanh tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

...

Ngay tại lúc đó, trên một ngọn núi không người cách thành Bắc Hoang khoảng trăm vạn dặm.

Trên núi có một gian đạo quan hoang vu, một thanh niên mặc đạo bào khoanh chân ngồi trên bồ đoàn, đột nhiên phốc một tiếng, phun ra một ngụm tiên huyết.

Sau đó trên mặt hắn ta bắt đầu xuất hiện lít nha lít nhít vết rách như đồ sứ!

Nhìn vô cùng kinh khủng và dữ tợn.

“Một nửa thần hồn khác của ta lại bị người ta phá hủy...” Người thanh niên mặc đạo bào đứng dậy, giống như lệ quỷ, vẻ mặt rất khó coi.

Hắn ta chính là Doanh Nhiếp đã bị Cố Trường Sinh giết một nửa thần hồn tại thánh mộ Bắc Hoang!

Lúc hắn ta đang tu luyện đến tình trạng nghìn cân treo sợi tóc, lại phát hiện một nửa thần hồn đột nhiên không thấy, liên hệ hoàn toàn biến mất.

Chính là dấu hiệu đã bị người ta phá hủy!

Doanh Nhiếp bắt đầu thông qua bí pháp ngược dòng tìm hiểu ký ức của một nửa thần hồn kia, rất nhanh hắn ta liền phát ra một tiếng gầm thét không cam lòng, hai mắt đỏ lên.

“Cố Trường Sinh, ta và ngươi không đội trời chung!”

Tiếng như kinh lôi, ẩn chứa vô tận lửa giận.

Trực tiếp khiến ngọn núi xung quanh ầm ầm sụp đổ, hù dọa vô số phi cầm tẩu thú.

Chỗ dựa lớn nhất của hắn ta chính là sợi Hồng Mông Thủy Khí Căn kia, bây giờ lại bị cướp đi, đến một nửa thần hồn cũng bị đánh tan!

Mà người làm ra chuyện này chính là Thần Tử Cố gia, Cố Trường Sinh!

Sỉ nhục lớn như thế, có thể nói là không chết không thôi!

...

Biên giới thánh mộ Bắc Hoang, càng ngày càng có nhiều cường giả trẻ tuổi đến chỗ này.

Bọn họ không có thực lực như đám người Cố Trường Sinh, Doanh Nhiếp, chậm hơn nhiều bước, nhưng lúc này trên mặt đã tràn đầy hưng phấn, kích động, chuẩn bị xông vào thánh mộ này.

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Tiếng cầu vồng phá không vang lên không dứt, chân trời không ngừng có tu sĩ xông phá thú triều chạy đến, toàn thân đẫm máu, phóng tới phế tích phía trước.

“Không tốt, nơi đây còn sót lại trận văn cấm chế...”

Một tên tộc nhân trẻ tuổi của Bất Tử Hồ đột nhiên hô to một tiếng, lộ ra hoảng sợ, tuyệt vọng.

Không nghĩ tới bản thân vừa đuổi tới nơi này đã gặp được nguy cơ lớn liên quan đến sinh tử rồi.

Ầm!

Sau một khắc, trận văn sáng lên, sát cơ tận trời, tên thiên tài trẻ tuổi này bị nổ thành một đoàn huyết vụ!

“Thiêu thân lao đầu vào lửa, chính là như vậy đi.” Bên trong đám người Cố gia, một thanh niên cười nói.

Từng đạo cầu vồng bay qua đỉnh đầu bọn họ, đều muốn đi vào phế tích, nhưng có một cỗ uy lực không hiểu được khoách tán ra, như gợn sóng.

Đám người này trực tiếp sụp đổ, thân thể hóa thành một đoàn huyết vụ, tan thành mây khói.

“Đến mấy người Thần Tử cũng không dám tùy tiện phi hành ở chỗ này, bọn họ đúng là không muốn sống nữa.” Thân hình Cố Minh Hoàng thướt tha mềm mại, giữa mi tâm có đường vân Thần Hoàng nhẹ giọng nói.

“Đáng chết, nơi này có lạc ấn trận văn đáng sợ rơi xuống, không có đường đi đặc biệt sẽ mất mạng!”

Một tán tu trẻ tuổi có kiến thức vội vàng dừng lại trên không trung, ánh mắt như ngọn đuốc sáng rực, trầm giọng nói.

Không cần hắn ta nói, những người còn lại cũng hiểu, nhao nhao dừng bước, mặc dù trong thánh mộ phía trước có nhiều cơ duyên, nhưng cũng phải có mạng cầm mới được.

Trong lăng mộ phế tích tràn ngập một cỗ khí tức thần bí, vĩ lực cường đại đang chậm rãi ngưng tụ lại, bầu trời bịt kín một lớp sương mù mờ ảo.

Đây là lực lượng của trận văn cấm bay, đừng nói bọn họ, ngay cả tu sĩ vượt qua Hoàn Nhất cảnh cũng phải thành thật đi đường.

“Thần Tử lưu lại đường đi cho chúng ta, đi theo vào là được rồi.” Đôi mắt của Cố Quang Minh đột nhiên sáng lên, cảm giác được khí tức Cố Trường Sinh tận lực lưu lại phía trước, mở miệng nói.

“Đúng là công tử đã tận lực lưu lại khí tức, bên này cũng có.” Thác Bạt Tư Vũ gật đầu nói, hắn ta cũng cảm nhận được khí tức của Cố Trường Sinh.

Nghe nói như thế, đám tộc nhân còn lại của Cố gia lập tức hưng phấn không thôi, nói: “Quá tốt rồi, dưới đại thụ có bóng mát tốt, có Thần Tử ở đây, chúng ta bước vào lăng mộ này còn không phải như giẫm trên đất bằng sao.”

Trong lời nói, tất cả đều là sự sùng bái cuồng nhiệt với Cố Trường Sinh.

Chương 49: Oanh Mở Băng Cung, Vạn Quỷ Cùng Khóc

Nhìn thấy mọi người trong Cố gia đều đi vào bên trong phế tích, căn bản không thèm để ý xung quanh sẽ có cấm chế hoặc là trận văn gì, đám tu sĩ không khỏi hâm mộ ghen ghét không thôi.

Có người linh cơ khẽ động, muốn theo sau, kết quả còn chưa đi mấy bước, liền bị đệ tử của Cố gia đi phía trước tiện tay đánh ra mấy đạo thần thông oanh thành huyết vụ!

Vẻ mặt bọn họ vẫn nhẹ nhõm như cũ, giống như chỉ đang đuổi mấy con ruồi ong ong mà thôi.

Một màn như thế, khiến tim đám tu sĩ đập nhanh, chợt bừng tỉnh, đây là Trường Sinh thế gia, hoàn toàn không cùng một đẳng cấp với bọn họ, vội vàng rời xa, không dám tiến lên nữa.

“Di chỉ thánh mộ Bắc Hoang, chúng ta căn bản không có tư cách nhúng chàm!” Có người cười khổ nói.

Đại hội đi săn, trên cơ bản đã đi hết nửa hành trình.

Đám tu sĩ còn lại vẫn đang chém giết với yêu thú sa đọa, giống như đã điên dại.

“Thế lực bất hủ tùy ý ban thưởng công pháp, có thể khiến ta thay da đổi thịt, từ đây trở thành người trên người!”

Trong lòng bọn họ chỉ là xếp hạng, còn lại không thèm để ý đến chuyện khác.

Hành vi này ngược lại khiến trong lòng rất nhiều đệ tử của thế lực bất hủ yên tâm.

Cho dù các tán tu, hoặc là đệ tử của các tông môn nhỏ này này lấy được công pháp, cũng không có khả năng sống quá xa thành Bắc Hoang.

Bọn họ căn bản không có thực lực có thể bảo vệ những công pháp kia.

Thế giới này, chính là tàn khốc như thế.

Một bên khác.

Sau khi rời cung điện Thánh Nhân nhuốm máu, Cố Trường Sinh và Tần Khanh Khanh đi tới chỗ sâu trong thánh mộ.

Trên vách tường phía trước, một đoạn tàn chi đang nằm, xương cốt óng ánh như ngọc, phía trên có đường vân Thánh Nhân huyền ảo phức tạp.

Vết máu còn chưa khô cạn dính trên đó, lại có một chút thần tính.

Ở chỗ này, uy áp còn sót lại của Thánh Nhân dày nặng nhất, khiến cho da thịt người ta như muốn vỡ ra.

Nhưng quanh người Cố Trường Sinh đã tràn ngập hỗn độn khí, khiến hắn không bị ảnh hưởng chút nào.

Tần Khanh Khanh cũng là bất phàm, Hư Không Thể chủ động phát ra lực lượng hư không, khiến xung quanh trở thành một mảnh vặn vẹo mơ hồ, triệt tiêu cỗ uy áp này.

“Chậc chậc chậc, năm đó rốt cuộc nơi này đã có bao nhiêu Thánh Nhân chết đây, một đường đi qua, tiên huyết màu gì cũng có...” Mắt nhìn cái chi bị cắt đứt phía trước, Tần Khanh Khanh có chút ghét bỏ nói.

Nếu tu sĩ bình thường tiến vào nơi đây, nhục thân sớm bị sụp đổ, cũng chỉ có bọn họ mới có thể cười nói như vậy.

“Đây không phải là Thánh Nhân, đây là Chí Thánh.” Cố Trường Sinh lườm nàng một chút nói.

Cùng là Thánh Nhân, nhưng Chí Thánh và Thánh Nhân bình thường, chênh lệch khác biệt như ngày đêm vậy.

Không khách khí mà nói, một vị Chí Thánh, luyện chế ra truyền thế Thánh binh, có thể tuỳ tiện đè chết Thánh Nhân.

Tần Khanh Khanh nghe vậy mở to hai mắt, cũng không hoài nghi Cố Trường Sinh.

“Nói cách khác thánh mộ Bắc Hoang này mai táng mấy vị Chí Thánh, rốt cuộc năm đó đã xảy ra chuyện gì...”

Cho dù tại Trường Sinh thế gia, Chí Thánh cũng có thể xưng là nội tình tồn tại, sẽ không dễ dàng hiển lộ trên thế gian.

Cho nên nàng có chút chấn kinh.

Sau đó kịp phản ứng, nếu có thể dẫn đến Chí Thánh tranh đoạt, như vậy đồ vật bên trong thánh mộ Bắc Hoang, tuyệt đối là trên đời khó cầu, vô cùng trân quý!

Rất nhanh, hai người tránh thân thể tàn phế của Thánh Nhân đi, sau đó đã nhìn thấy tòa Băng Cung lơ lửng ở phía trước, từng đạo âm thanh quỷ dị từ trong đó truyền đến, giống như mang theo tiếng khóc lóc kể lể, cũng giống như mang theo sự không cam lòng và oán hận.

“Đây chính là toà Băng Cung thượng cổ kia, trong đó thật quỷ dị.” Tần Khanh Khanh nhíu mày nói, cảm nhận được một cỗ âm lãnh hàn ý đánh tới.

Cố Trường Sinh dùng thần niệm tìm kiếm, lại bị một đạo vĩ lực khó nói lên lời chặn lại, giống như đâm vào vách tường vậy.

Băng Cung nguy nga đứng vững, giống như tiên cảnh.

Trong đó mơ hồ phát ra thánh uy, lại không hề ảnh hưởng đến hắn, so với thánh uy mà những thân thể tàn phế kia phát ra, thì yếu ớt hơn rất nhiều.

“Cần mở cửa ra mới vào được, nếu không sẽ không vào được.”

Cố Trường Sinh thấy rõ hư thực trong đó, lẩm bẩm.

Sau đó, hắn lấy một đạo bí bảo lượn lờ đạo ấn, thần quang lập lòe trong tu di giới ra, trên đó xen lẫn lôi đình, phát ra khí tức kinh người kinh khủng.

Đây là một cái bí bảo hắn mang từ trong tộc tới, thần uy như ngục, có thể đối cứng với tồn tại từ Hoàn Nhất cảnh trở lên.

“Đi!”

Cố Trường Sinh phóng nó ra, hóa thành một đạo thần quang, mãnh liệt mà đi.

“Ta giúp ngươi!”

Tần Khanh Khanh cũng thức thời, lấy ra một tấm gương toàn thân óng ánh, vô số thần quang sáng chói lấp lánh, tấn công về phía trước!

Ầm ầm!

Tiếng vang đáng sợ khuếch tán ra, toàn bộ tu sĩ trong thánh mộ Bắc Hoang cũng nghe thấy rõ ràng, tràn đầy kinh hãi ngẩng đầu nhìn lại.

“Là toà Băng Cung kia, chẳng lẽ có người đang xông vào, muốn oanh mở?”

“Tuyệt đối là Thần Tử Cố gia!”

“Ngoại trừ hắn không ai có thể làm được!”

Rất nhiều tu sĩ chấn kinh.

“Băng Cung muốn mở!” Trong mắt Tần Khanh Khanh lộ ra mấy phần hưng phấn nói.

Cố Trường Sinh gật đầu.

Hai người lần nữa xuất thủ.

Lập tức, thiên địa biến sắc, lôi đình lấp lánh.

Dư ba kinh khủng khiến không gian sinh ra vết tích vỡ vụn, giống như mặt kính.

Bốn cửa Băng Cung bị mở ra, bên trong phát ra khí tức xưa cũ, mênh mông cuồn cuộn, giống như bốn con cổ ma Hồng Hoang há

rộng miệng.

Giữa thiên địa, từng sợi linh khí tràn vào cửa cung, như đá chìm trong biển lớn, vô tung vô ảnh.

Trong Băng Cung truyền ra đại đạo thiên âm, thần dị ảm đạm, làm người say mê.

Giống như thật sự có một vị Thánh Nhân ở trong đó truyền đạo tụng kinh, muốn độ người trong thiên hạ.

Đúng lúc này, trong gió truyền đến từng tiếng nghẹn ngào, trầm thấp và khàn giọng thút thít.

“Ta hận!”

“Ta hận!”

“Giết!”

...

Vô số oan hồn giống như tìm được cửa ra, từ trong Băng Cung điên cuồng thoát ra.

Che khuất bầu trời, thanh thế to lớn!

Sắc mặt Tần Khanh Khanh thay đổi: “Không tốt, chúng ta rước lấy phiền phức rồi!”

Chương 50: Tam Thi Ác Thân Mờ Ảo

Trong nháy mắt bốn cánh cửa của Băng Cung cùng bị oanh mở.

Trong đó lập tức có oan hồn vô cùng vô tận đánh tới, mỗi một oan hồn đều bị nhiễm sương mù màu xám, diện mạo vô cùng dữ tợn.

Giống như ác quỷ muốn nuốt sống người ta vậy!

Oán khí ngập trời!

“Không phải toà Băng Cung này trấn áp tà vật chứ? Làm sao khí tức của đám oan hồn này lại cường đại?” Tần Khanh Khanh cau mày nói.

Mỗi oan hồn đều mặc trang phục cổ lão, có nam có nữ, có trẻ có già, nhưng duy nhất giống nhau là dáng vẻ của bọn chúng lúc này vô cùng dữ tợn, dũng mãnh lao đến bốn phương tám hướng.

Nơi đây có trận văn cấm bay, nhưng đối với bọn chúng lại không có chút tác dụng nào.

Chú ý tới điểm kỳ lạ này, Cố Trường Sinh cũng không nhịn được nhăn mày lại, như đang nghĩ ngợi cái gì.

Đưa tay lên.

Chém ra một đạo kiếm khí thô to, một đạo oan hồn hư ảo trước mặt lập tức bị hắn trảm diệt!

Nhưng số lượng oan hồn ở nơi này rất nhiều, theo thánh mộ Bắc Hoang tràn ra, bay đi bốn phương tám hướng, rất nhanh đã biến mất không thấy gì nữa.

Chỉ có một bộ phận không biết sống chết, đụng vào hai người trước mặt, bị bọn họ tuỳ tiện trảm diệt.

“Nếu gặp phải đám tu sĩ còn lại, đoán chừng chính là một kiếp nạn, không chỉ có hắc ám thú triều, còn có một đám oan hồn này...” Tần Khanh Khanh nói, thậm chí có chút xấu hổ.

Dù sao người thả những oan hồn này ra cũng có nàng ở trong đó.

Cố Trường Sinh nghe nói như thế, lơ đễnh nói: “Dù sao cũng là lịch luyện, giết hắc ám thú triều là giết, giết đám oan hồn cũng là giết, có cái gì không giống chứ.”

Tần Khanh Khanh gật đầu, lại nhìn hắn một chút, nói: “Ngươi nói rất có đạo lý... Nhưng ta luôn cảm giác ngươi đang kiếm cớ vậy.”

Cố Trường Sinh lười quan tâm đến nàng, thân ảnh trực tiếp vọt vào Băng Cung, hỗn độn khí quanh thân phun trào, giống như một mảnh hỗn độn hỏa hải.

Oan hồn ven đường gặp phải đều nhao nhao vỡ vụn, giống như băng tuyết gặp được nắng gắt, trực tiếp hòa tan.

“Hừ...”

Hừ nhẹ một tiếng, Tần Khanh Khanh vội vàng đuổi kịp.

Xâm nhập vào Băng Cung.

Khí tức càng thêm âm lãnh.

Tiếp tục đi vào chỗ sâu, xung quanh càng phát ra tối đen như mực.

Hoàn toàn khác biệt với tiên ý lượn lờ bên ngoài.

Trong không khí cũng tản mát ra khí tức âm lãnh, lạnh lẽo thấu xương, giống như muốn đóng băng nứt vỡ thần hồn người ta.

Sau khi thả oan hồn ra, tiếng khóc thét gào kia đã ít đi rất nhiều.

Nhưng càng như vậy, nơi đây càng có vẻ tĩnh mịch quỷ dị.

“Xung quanh thật tối, Cố Trường Sinh, ngươi đi chậm một chút, không thể chờ ta một chút sao?” Tần Khanh Khanh ở phía sau hô lên.

Cố Trường Sinh mắt điếc tai ngơ, thả ra thần niệm tìm hiểu xung quanh.

Đập vào mắt hắn là cột trong cung điện cũ nát sụp đổ, năm đó dường như đã xảy ra một trận đại chiến, rất nhiều linh khí đều sụp đổ, mục nát rơi xuống ở xung quanh.

“Cố Trường Sinh, xung quanh nơi này không có cái gì sao? Rốt cuộc chúng ta muốn tìm cái gì?”

“Đương nhiên là tìm đường.” Cố Trường Sinh nói, ngồi xổm xuống, nhặt một mảnh vỡ binh khí rách rưới lên.

Bên trên nhiễm mấy sợi lông tóc màu huyết hồng.

Đúng lúc này.

Một cỗ hàn ý lập tức dâng lên phía sau hai người, giống như một đôi mắt giấu trong hắc ám đang theo dõi bọn hắn.

Sắc mặt Tần Khanh Khanh trở nên trắng bệch, tê cả da đầu.

Ai biết nơi mấy chục vạn năm không có người đến này sẽ sinh ra tồn tại quỷ dị gì chứ.

“Đừng quay đầu nhìn lại.” Giọng nói không có gợn sóng của Cố Trường Sinh truyền vào tai nàng.

Bọn họ bị để mắt tới.

“A a a a...”

Tiếng cười trầm thấp bỗng nhiên vang lên, sắc mặt Cố Trường Sinh chợt biến, thân ảnh biến mất, cấp tốc lui lại.

Một bàn tay trắng bệch đột nhiên xuất hiện ở vị trí hắn vừa đứng.

Nếu động tác hơi chậm một chút, hắn tuyệt đối sẽ bị nó xuyên thủng tim.

“Đây là thứ gì?” Tần Khanh Khanh vội vàng chạy đến bên người Cố Trường Sinh, lên tiếng hỏi, sau lưng đều là mồ hôi lạnh.

“Ta cũng không biết, rất có thể là tàn hồn của Thánh Nhân, nhưng cũng có khả năng rất lớn là không phải.” Trên mặt Cố Trường Sinh lộ ra vẻ thận trọng.

Vừa rồi, trong lòng hắn sinh ra báo động, nếu không hắn căn bản không phát hiện được cỗ khí tức âm hàn đến tận xương kia.

Cho dù lấy cường độ nhục thân bây giờ của hắn, cũng rất nguy hiểm!

Tại vị trí vừa rồi Cố Trường Sinh đứng.

Bàn tay tái nhợt từ trong hắc ám duỗi ra, một thân ảnh mờ ảo chậm rãi hiển hiện.

Trên đầu ông ta đội ngũ kim quan, người khoác trường bào tử kim,

biên rìa thêu hoa văn cổ lão phức tạp, nhưng đôi mắt trống rỗng vô thần lại nhìn chằm chằm về phía trước, hai chân cách mặt đất một đoạn, cực kì khiếp người.

Khiến lòng người run rẩy nhất chính là, trên người thân ảnh này mọc lên từng đám lông tóc huyết hồng.

“Giống như ác thi trong điển tịch ghi lại vậy...” Tần Khanh Khanh đứng sau lưng Cố Trường Sinh lộ ra cái đầu nhỏ, thấy thế nghi ngờ nói.

Đạo gia thời cổ từng có đạo pháp Trảm Tam Thi Thành Thánh.

Lấy Bán Thánh chi thân Trảm Tam Thi, một bộ thiện thi, một bộ ác thi, một bộ trí tuệ thi.

Nhưng thật ra Tam Thi này chính là Tam Thi Trùng biến thành.

Thượng Thi Trùng là Bành Hậu, ở trong đầu người, làm cho người ta trở nên ngu si trì độn, không có trí tuệ.

Trung Thi Trùng là Bành Chất, ở trong lồng ngực con người, làm cho người ta phiền não vọng tưởng, không thể thanh tĩnh.

Hạ Thi Trùng là Bành Kiểu, ở trong bụng người, làm cho người ta ham muốn dục vọng nam nữ.

Đây là phương pháp tu hành Đạo gia, có thể nói là khá khác biệt với đạo pháp dòng chính của thế giới này.

“Chẳng lẽ Thác Thiên Chí Thánh có ý đồ trảm Tam Thi chi pháp để chứng đạo vị trí Đại Thánh?” Trong ánh mắt Cố Trường Sinh mang theo suy tư.

Đột nhiên.

“A!”

Tần Khanh Khanh trốn ở sau lưng kêu lên, lập tức ôm chặt Cố Trường Sinh.

Không biết lúc nào thì con quái vật này đã xuất hiện đằng sau

nàng, vỗ ra một chưởng.

Một chưởng này giống như ẩn chứa lực lượng không gian, xung quanh lập tức như hãm vào vũng lầy, khó mà giãy dụa.

Cho dù nàng là Hư Không Thể, cũng khó có thể tránh thoát.

Chương 51: Trí Tuệ Thi Bị Đính Tại Linh Đàm, Hộp Thần Bí

“Quái vật này biến mất như thế nào vậy?”

Ong!

Cảm nhận được hư không xung quanh truyền đến gông cùm xiềng xích, vẻ mặt Cố Trường Sinh không khỏi trở nên ngưng trọng.

Khí tức hỗn độn trên người trào ra mãnh liệt, thôi phát pháp lực mênh mông, Hồng Mông Ấn bên trong hỗn độn linh hải khẽ run lên.

Lập tức bắn ra một cỗ lực lượng hào hùng nặng nề như lực lượng thế giới, tránh thoát lực trói buộc xung quanh.

Sau đó, hắn giữ chặt Tần Khanh Khanh, phù văn lấp lóe, hóa thành hai cánh chim một đen một trắng, sưu một cái biến mất tại chỗ.

Côn Bằng Tung Thiên Bộ, một môn thần thông có được cực tốc của thế gian.

“Vừa rồi làm ta sợ muốn chết, còn tưởng rằng mình sẽ không trốn thoát.” Tần Khanh Khanh có cảm giác sống sót sau tai nạn, sau khi phản ứng lại thấy mình ôm chặt Cố Trường Sinh, không khỏi hơi đỏ mặt.

Nhưng cảm giác thư thái này, đúng là rất tốt.

Ở trong bóng tối, Cố Trường Sinh cũng không chú ý đến điều này, hắn nhíu mày, cảm giác được kia cỗ khí tức âm lạnh như giòi trong xương kia vẫn theo sát phía sau.

Con quái vật quỷ dị kia không bị bỏ rơi, vẫn ở phía sau hai người.

“Tốc độ của nó cũng rất nhanh, nhưng so với ác thi Thánh Nhân chân chính thì kém hơn vô số lần.” Tần Khanh Khanh nói nhỏ.

Nếu là ác thi Thánh Nhân chân chính, sao bọn họ có thể tránh né được.

“Hẳn thời gian quá lâu, pháp lực đã bị mài mòn hao hết, nhưng nhục thân hẳn là bất hủ.” Cố Trường Sinh nhíu mày nói.

Hắn lập tức dừng bước, sau đó một cái tay khác thi triển một môn lôi đạo thần thông, thần phù lấp lánh, trong lòng bàn tay bộc phát lôi quang, vỗ về phía sau!

Quái vật màu huyết hồng kia vẫn đuổi theo như cũ, giống như không có cảm giác.

Không thèm tránh một chưởng này.

Ầm ầm!

Cả tòa Băng Cung rung động.

Giống như đánh vào một tòa thần sơn vậy!

Quái vật màu huyết sắc kia chỉ lung lay một cái, không có việc gì, đôi mắt ngốc trệ nhìn Cố Trường Sinh một chút, lại đuổi theo hai người họ.

Đồng thời thiết trảo rất dài, hiện lên màu đỏ tươi chộp về phía hai người họ.

“Thật sự khó chơi.” Cố Trường Sinh ôm Tần Khanh Khanh, tránh thoát một trảo này, lập tức hóa thành một cái bóng mờ bay về phía sâu của Băng Cung

Vừa va chạm một cái, cự lực đáng sợ nổ tung, cánh tay hắn run lên, suýt chút nữa đã bị chấn nát.

Rất hiển nhiên, qua mấy chục vạn năm, nhục thân của con quái vật này vẫn kinh khủng đến mức dọa người như cũ, ít nhất lúc

đỉnh phong cũng là tồn tại Kiếp Kiều cảnh sáu bảy bước, tuỳ tiện có thể xé nát hai người.

Kiếp Kiều cảnh, đó là cảnh giới phía trên Hoàn Nhất cảnh, tu sĩ phóng ra một cảnh giới, mỗi cảnh giới đều có thể xưng là vô cùng kinh khủng.

Không thể địch lại!

Đây là suy nghĩ duy nhất trong lòng Cố Trường Sinh.

Đúng lúc này, bên tai hai người loáng thoáng truyền đến một giọng nói: "Đến chỗ ta!"

Giọng nói này rất tang thương, gấp rút, tràn ngập lo nghĩ.

Sắc mặt Tần Khanh Khanh càng trắng hơn, ôm Cố Trường Sinh càng chặt, khẩn trương nói: "Giọng nói truyền đến từ chỗ nào vậy?"

Ngủ say dưới lòng đất Băng Cung, mười năm trước mới phá đất mà lên.

Nơi đã mấy chục vạn năm chưa từng có người đặt chân đến, hôm nay không chỉ xuất hiện quái vật quỷ dị, còn đột nhiên truyền ra giọng nói khác.

Nếu là người khác, trong lòng sẽ phát lạnh, khiếp sợ đến hoảng.

Nhất là phía sau còn có một con quái vật.

"Không rõ ràng, ngươi đừng lộn xộn."

Cố Trường Sinh nói, cũng không mò ra đây là giọng nói từ nơi nào truyền, nhưng cân nhắc đến quái vật sau lưng bọn họ càng đuổi càng gần, đành phải đi về chỗ sâu nhất.

"Ừm."

"Tới đây, đến chỗ ta, nếu không nó sẽ giết chết các ngươi. Nhanh lên, ta không kiên trì được bao lâu nữa."

Giọng nói tang thương dồn dập kia lần nữa vang lên.

Lần này nghe được rõ ràng hơn, chính là từ phía trước truyền đến, cũng chính là chỗ rất sâu trong Băng Cung!

“Quái vật phía sau, tốc độ nhanh hơn!”

Khí tức âm lạnh lần nữa đánh tới!

Cố Trường Sinh nhíu mày, triển khai Côn Bằng chi dực, hai màu trắng đen lưu chuyển, tốc độ trở nên càng nhanh, né tránh quái vật.

Đồng thời trong lòng, các suy nghĩ đan xen nhau, nhớ tới mình còn có các vật hộ thân nữa, cho dù thánh mộ Bắc Hoang có quỷ dị hơn, thì có thể khiến mình mất mạng hay sao?

Dứt khoát quyết tâm.

Bay về phía phát ra âm thanh.

Không bao lâu.

Phía trước rất nhanh đã hiển lộ quang mang nhàn nhạt, trận văn xen lẫn, phát ra ánh sáng trong suốt, tràn ngập khí tức cổ lão lâu đời.

Chính là một cái linh đàm dài tám trượng, đầm nước tĩnh mịch, mặt ngoài mờ mịt như sương, trận trận thánh khiết, linh hoạt kỳ ảo ý khuếch tán ra bốn phương tám hướng!

Bên trong linh đàm bên trong, có một cỗ bạch cốt thánh khiết như thánh, hốc mắt hiện lên thần quang, như có trí tuệ.

“Trí Tuệ Thi trong Tam Thi!” Tần Khanh Khanh che miệng hoảng sợ nói.

Quái vật bên ngoài đuổi theo bọn họ chính là ác thi, mà nằm ở chỗ này rõ ràng là một Trí Tuệ Thi.

“Vừa rồi không phải là nó nói chuyện.” Vẻ mặt Cố Trường Sinh bình tĩnh nói, cảm giác của hắn rất chuẩn xác.

Người nói chuyện vừa rồi là một người hoàn toàn khác!

Sau đó, ác thi đuổi theo bọn họ trong hắc ám cũng biến mất không thấy, khí tức quỷ dị âm lạnh cũng biến mất, giống như rất kiêng kị nơi này, không muốn xâm nhập.

“Ngươi xem tứ chi của cỗ Trí Tuệ Thi này đã bị đóng đinh trong linh đàm, đến mi tâm cũng bị xuyên qua, xương cốt cũng vỡ vụn không ít.”

Lúc đến đây, Tần Khanh Khanh mới buông ống tay áo Cố Trường Sinh ra, lập tức chú ý tới chỗ dị thường của cỗ Trí Tuệ Thi này, không khỏi lên tiếng nói.

“Bị người ta dùng thủ đoạn đặc thù phong trấn trong linh đàm, nhưng lại không giết chết sao?” Cố Trường Sinh lẩm bẩm.

Nói như vậy, cỗ ác thi bên ngoài kia có khả năng rất lớn là bị hạn chế trong Băng Cung, không cách nào ra ngoài.

Mà cỗ này Trí Tuệ Thi này hoàn toàn có thể ra ngoài làm loạn.

Nếu không làm sao có thể lưu lại ác thi trong cung điện chứ?

“Giọng nói vừa rồi là đến từ nơi này, chính xác hơn là trong cái hộp này.”

Thần niệm của Cố Trường Sinh quét tới, rất nhanh đã phát hiện một cái hộp thanh đồng phủ kín tro bụi tại một góc hẻo lánh, mặt ngoài khắc nhiều đường vân phức tạp, có đồ án tế bái trời cao, đống lửa như núi, nhóm người bái mặt trăng, rất huyền ảo tuyên cổ.

“Giọng nói vừa rồi là từ nơi này truyền đến sao?” Tần Khanh Khanh tò mò đến gần.

“Không biết rõ, nhưng mở ra thì biết thôi.” Cố Trường Sinh nói, kẻ tài cao gan cũng lớn, đồng thời âm thầm vận chuyển các loại cổ thiên công, trên thân thể bắt đầu tràn ngập hỗn độn khí, chuẩn bị ứng phó tình huống đột ngột.

“Được.” Tần Khanh Khanh cũng hiểu, vận chuyển rất nhiều thần

thông, đồng thời lấy ra các loại pháp khí phòng ngực, xung quanh lập tức tỏa ra thần quang nhấp nháy, đan xem các loại khí tức cường đại!

Chương 52: Trong Không Gian Có Động Thiên Khác, Thác Thiên Chí Thánh Thỉnh Cầu

Ong ong ong!

Một trận rung động!

Bên ngoài mặt cái hộp thần bí hiển hiện đường vân chư thiên sao trời, sau đó cùng nhau tỏa ra ánh sáng.

Lực lượng không gian tản ra, giống như bên trong nối liền với một thế giới khác.

“A?”

Quá trình mở ra còn đơn giản nhẹ nhõm hơn Cố Trường Sinh dự đoán.

Thậm chí không có bất kỳ trận văn phong ấn nào tồn tại, không phí sức.

Bởi vì đây là một cái Không Gian Pháp Khí, bên trong lại ẩn chứa phạm vi không gian vô cùng lớn, thần niệm đơn giản quét qua, biết được diện tích khoảng trên ngàn dặm!

“Thì ra là thế, trong này lại có động thiên khác, cùng loại với Chưởng Trung Thiên Địa.”

“Ta đã quá mức cảnh giác rồi.”

Thần niệm quét ngang đi vào, trong nháy mắt, trên mặt Cố Trường Sinh không khỏi lộ ra nụ cười thản nhiên, cũng buông lỏng xuống.

Hắn từng đọc qua trong điển tịch Cố gia, chỉ có một vài chí cường

tinh thông thuộc tính không gian, sử dụng vật liệu đặc biệt của không gian, mới có thể luyện chế ra không gian chí bảo dạng này.

Cùng là tu di giới, có cái chỉ có mấy chục mét đã rất không tệ.

Đừng nói là không gian trên ngàn dặm này, cho dù Trường Sinh thế gia đều không tìm được mấy cái.

“Xem ra chúng ta quá lo lắng rồi.” Thấy thật sự không có vấn đề, Tần Khanh Khanh cũng thở phào nói.

“Không gian trong cái hộp này... Lại có tu sĩ ở lại...” Cảm nhận được mực độ linh khí đậm đặc từ trong đó mơ hồ truyền đến, Cố Trường Sinh lần nữa kinh ngạc nói.

Nói như vậy, cái hộp thần bí hộp này xem như một người mang theo một phủ đệ, sử dụng dư dả.

“Chúng ta đi vào nhìn xem.” Cố Trường Sinh nhìn Tần Khanh Khanh một chút, sau đó nói.

Một mình hắn đi vào, thật sự không yên lòng.

Chủ yếu là lo lắng Tần Khanh Khanh ở bên ngoài gây bất lợi cho hắn.

Mặc dù trải qua không ít chuyện, nhưng hắn và nàng còn không quen thuộc đến tình trạng móc tim móc phổi tín nhiệm.

“Được rồi, ngươi cứ yên tâm đi.” Đương nhiên Tần Khanh Khanh biết rõ hắn suy nghĩ cái gì, liếc mắt nói.

Lúc này, thế mà còn không tín nhiệm mình.

Sau đó, hai người đi vào trong quang mang, trước mắt truyền đến ánh sáng nhàn nhạt.

Sau đó linh khí nồng đậm xông vào mũi, giống như muốn hoá lỏng.

Không hổ là chỗ Chí Thánh ở.

Trong lòng Cố Trường Sinh không khỏi tán thưởng một tiếng, linh

khí ở nơi này rất đậm đặc, đã có thể so với một vài thần đảo của Cố gia.

Ởphía trước.

Khu kiến trúc huy hoàng hùng vĩ, cung điện lầu các đứng vững, cung điện tiên đảo trôi nổi, trên không trung, tất cả đều là linh khí hóa lỏng, giống như tiên cảnh.

Nhưng lại quá an tĩnh, giống như đã chết.

Tần Khanh Khanh tiếc hận nói: "Đáng tiếc nơi đây không có bất kỳ sức sống gì."

Cố Trường Sinh nhíu mày, lúc này lại nhìn về phía hư không sao lưng, lên tiếng nói: "Tiền bối gọi hai chúng ta đến đây, bây giờ lại không hiện thân gặp một lần, là vì sao?"

Tam Thi thứ hai đã xuất hiện, như vậy Tam Thi cuối cùng hiển nhiên là ở đây.

Vừa dứt lời, một đạo hư ảo hiển lộ ra, ngoại hình giống như quái vật mà trước đó hai người đã gặp.

Đầu hắn ta đội ngũ kim quan, người khoác trường bào tử kim, ở mép trường bào còn thêm văn vân phức tạp cổ lão.

Nhưng khác biệt chính là, người này tỏa ra sự thánh khiết hòa ái, đầy thiện ý, trên người cũng không có bộ lông màu đỏ.

Tần Khanh Khanh mở to hai mắt, nhìn về phía bóng người này, nơi đó vốn không có một bóng người, sao Cố Trường Sinh lại cảm giác được người này?

"Hậu sinh khả uý, đúng là hậu sinh khả uý, lại là thể chất trong truyền thuyết kia, sinh thời có thể nhìn thấy, lão phu cũng là may mắn." Tàn hồn vừa hiện thân, ánh mắt liền nhìn về phía Cố Trường Sinh, vẻ mặt rung động nói.

Mặc dù Tần Khanh Khanh cũng có thể chất tuyệt thế, một ngàn vạn năm không ra, nhưng một cái kỷ nguyên thì vẫn có xuất hiện.

Nhưng Hỗn Độn Thể, đó chính là tồn tại chỉ có trong truyền thuyết, vừa ra đời đã mang ý nghĩa quét ngang thiên hạ.

So sánh cả hai với nhau, Hư Không Thể đương nhiên không rung động bằng.

“Trước đó đột phá hộp thế giới truyền âm ra ngoài, đã tiêu hao lực lượng còn sót lại của lão phu rồi, cho nên công tử thứ lỗi.” Tàn hồn lại giải thích, cũng không phải hắn ta chậm chạp không chịu hiện thân, mà cần một chút thời gian khôi phục.

Cố Trường Sinh khẽ vuốt cằm tỏ ra đã hiểu.

Khác biệt với cỗ ác thi ở bên ngoài kia, cỗ thiện thi trước mắt này rõ ràng chỉ còn lại tàn hồn, hơn nữa còn là loại bất cứ lúc nào cũng có thể dập tắt.

Nhìn đúng là không kiên trì được bao lâu.

Nếu không hắn ta chỉ truyền âm ra ngoài, sẽ không đến mức tiêu hao tất cả lực lượng còn sót lại của mình.

“Thác Thiên tiền bối, vậy ngươi hẳn là biết rõ vì sao ta đến đây.” Lập tức, Cố Trường Sinh nhìn bóng người này, trực tiếp nói ngay vào điểm chính.

“Cái này... Đúng là có thể đoán được một hai, nhưng công tử xin đừng gấp, lão phu biết rõ hiện nay công tử đang rất hoang mang, lão phu nhất định sẽ giải thích rõ ràng cho công tử.”

Nghe được cái tên quen thuộc này, vẻ nặt thiện thi tàn hồn hơi đổi, biết được Cố Trường Sinh đã biết cái gì đó, trong lòng không khỏi thở dài.

Tần Khanh Khanh thấy hai người thần bí nói chuyện, trong lòng nghi ngờ không thôi.

Tên gia hỏa Cố Trường Sinh này có mục đích mà đến? Hắn lại giấu diếm mình.

“Nhưng trước đó, lão phu còn có một thỉnh cầu, xin công tử thành toàn, nếu không sẽ không lấy được vật kia, cho dù công tử tìm

khắp thế giới này, cũng không tìm thấy.” Tàn hồn của Thác Thiên Chí Thánh đột nhiên thỉnh cầu nói.

Dù sao năm đó hắn ta cũng là tồn tại vô địch tung hoành tinh vực.

Bây giờ rơi xuống kết cục bi thảm này, có thể nói hoàn toàn là do vật kia,

Vẻ mặt hắn ta lập tức trở nên vô cùng thổn thức.

Nghe vậy, vẻ mặt Cố Trường Sinh không hề thay đổi hỏi: “Thỉnh cầu gì? Nếu như không phải chuyện vô cùng khó xử, tiền bối có thể nói một chút.”

Hắn chưa nói đồng ý ngay, trước hết để Thác Thiên Chí Thánh nói ra, sau đó suy nghĩ rồi mới đồng ý.

Dù sao hạt giống thế giới đúng là rất thần bí, năm đó nhiều người như vậy cũng không tìm được, Cố Trường Sinh cũng không xác định bản thân nhất định có thể tìm được.

Chương 53: Tiềm Lực Có Thể So Với Tiên Vực Thế Giới Hạt Giống, Bí Ẩn

Thấy Cố Trường Sinh không đồng ý ngay, chuyện này cũng nằm trong dự đoán của Thác Thiên Chí Thánh, trong mắt nhớ lại, bắt đầu nói.

“Lão phu đã tu hành mấy chục vạn năm, tự hỏi cả đời làm việc không thẹn với lương tâm, cho dù là ác thi, trí tuệ thi cũng bị lão phu trấn áp, không thể chúng đi ra ngoài làm hại thiên hạ, oan hồn trong tộc, cũng bị phong cấm tại đây.”

“Nhưng chuyện duy nhất lão phu cảm thấy hổ thẹn, chính là dòng dõi hậu bối lão phu lưu lại ở hạ giới. Năm đó nếu không phải lão phu khăng khăng muốn chuyển dời tộc địa đến thượng giới, sẽ không có khả năng bại lộ chỗ của hạt giống thế giới, dẫn tới cả tộc gặp họa sát thân.”

“Cho nên tộc nhân ở hạ giới, thân tộc mất sạch, gần như diệt

tuyệt, đây cũng là chuyện lão phu áy náy nhất. Cho nên hiện tại, thỉnh cầu duy nhất của lão phu chính là, nếu sau này công tử gặp được huyết mạch dòng dõi của lão phu, đến lúc đó mong rằng công tử có thể giúp đỡ một chút, lão phu vô cùng cảm kích!"

Thân phận lai lịch của Cố Trường Sinh và Tần Khanh Khanh tuyệt đối là kinh khủng vô biên.

Tuổi không lớn lắm, tu vi đã đạt tới Tịch Địa cảnh đỉnh phong!

Nhất là Cố Trường Sinh, Thác Thiên Chí Thánh xem ra, tương lai tuyệt đối là nhân vật đỉnh cao nhất quét ngang thiên hạ, quan sát tất cả!

Đây cũng là trực giác của Thác Thiên Chí Thánh.

Cho nên hắn ta mới có thể đưa ra yêu cầu như thế, đây là chuyện cuối cùng mà hắn ta có thể làm vì tộc nhân của mình.

Cố Trường Sinh nghe xong lời này, cũng không nghi ngờ thật giả trong đó, bởi vì lúc này đã không cần thiết.

"Thỉnh cầu này của tiền bối, tại hạ đáp ứng." Cố Trường Sinh trầm ngâm một lát, lập tức gật đầu nói, hắn cũng không tin sẽ trùng hợp như vậy, thật sự sẽ gặp con cháu đời sau của Thác thiên Chí Thánh.

Cho dù gặp được, đoán chừng giải quyết chuyện này cũng chỉ là nói một câu của hắn.

"Đa tạ công tử." Nghe vậy, trên mặt Thác Thiên Chí Thánh lập tức lộ ra vẻ vui mừng, cảm kích nói.

Hắn ta tin tưởng, dựa vào thân phận và địa vị của Cố Trường Sinh, nếu đã đồng ý, sẽ không có khả năng đổi ý.

Bởi vì như vậy, đối với chuyện tu luyện sau này, cũng là một loại khuyết tổn tâm cảnh.

Nhất là đối với thiên kiêu vô địch có sự tin tưởng vững chắc với bản thân.

Sau đó, Thác Thiên Chí Thánh lại nói ra nhiều bí ẩn, cũng vì hai người giải thích nguyên nhân khiến nơi đây trở nên quỷ dị như vậy.

Nói cho cùng, vẫn là do cuộc chiến mấy chục vạn năm trước.

Lúc ấy hắn ta có tu vi Chí Thánh đỉnh phong, dùng nghị lực lớn chém Tam Thi, ý đồ nhờ vào đó để dung hợp thành tựu Đại Thánh chi vị.

Mà lúc Đế Tộc lại phái người đánh tới, hắn mới đang dung hợp thiện thi, chưa rảnh quan tâm đến hai thi khác.

Sau đó đại chiến bộc phát, chủ thân chỉ có thể tự bạo lui địch, để lại một luồng tàn hồn dung hợp với thiện thi.

Nhưng cũng như nến tàn trong gió, chỉ có thể kéo dài hơi tàn, trốn vào cái hộp thần bí này.

Lúc ấy mấy chục vạn tộc nhân bị uy lực tự của hắn ta đánh chết, oan hồn lượn lờ trên không, mấy chục vạn năm không tiêu tan, mới khiến nơi đây âm hàn đến cực điểm, tiếng khóc không thôi.

Việc này, vẫn luôn là cái gai trong lòng hắn.

Sau đó, Thác Thiên Chí Thánh lại nói: “Ở trong cung điện, những năm này lão phu đã góp nhặt linh nguyên, thánh tinh, cùng các loại vật liệu luyện chế thành Thánh binh, nếu hai vị cần, chi bằng cầm đi.”

Hắn ta cũng biết rõ.

Dựa vào thân phận của Cố Trường Sinh và Tần Khanh Khanh, rất có thể không đặt những thứ này vào mắt.

Nhưng hắn ta lại không có thứ khác.

“Đa tạ tiền bối.” Tần Khanh Khanh cũng không khách khí đáp ứng.

Linh nguyên, thánh tinh, đó là linh thạch đặc thù, có tác dụng rất lớn với tu luyện của Thánh Nhân.

Ở bên ngoài vô cùng khó tìm.

Đương nhiên vật liệu luyện chế Thánh khí cũng vô cùng trân quý, nếu nàng muốn, cũng phải tốn một phen công phu.

“Cái hộp thần bí này là lão phu tại ngẫu nhiên đoạt được ở hạ giới, cụ thể là từ đâu thì không biết, nhưng nó không chỉ có thể giấu kín trong tu di giới, hơn nữa có thể ẩn nấp trong thần hồn, rất khó bị người ta phát hiện.”

Thác Thiên Chí Thánh giải thích.

“Thì ra là thế, cũng là thần dị, khó trách lúc ấy không ai có thể phát hiện.” Trong lòng Cố Trường Sinh bừng tỉnh.

“Về phần công tử muốn hạt giống thế giới, có lẽ ngươi đã đoán được...”

“Chính là cái hộp thần bí này?” Cố Trường Sinh hỏi hắn ta, trong ánh mắt mang theo suy nghĩ.

“Không sai, đây sau này lão phu mới mới phát hiện, cái hộp thần bí này chính là hạt giống thế giới mà Đế Tộc vẫn muốn.” Thác Thiên Chí Thánh gật đầu nói, sau khi hắn ta tra duyệt rất nhiều cổ tịch mới phát hiện.

Hạt giống thế giới không phải có hình hạt giống, mà có thể có bất kỳ dáng vẻ gì.

Nhưng đặc tính duy nhất chính là không gian bên trong có thể có vô hạn diễn sinh trưởng thành.

“Cho nên bây giờ chúng ta đang ở bên trong hạt giống kia?” Tần Khanh Khanh có chút giật mình ngẩng đầu nhìn lại.

Trời sinh nàng đã có cảm ứng với lực lượng hư không, cho nên có thể cảm giác được hư không nơi này cũng không có gì khác so với bên ngoài.

Nói cách khác, hạt giống thế giới này có tiềm năng trưởng thành thành cấp bậc thế giới như ba ngàn đạo vực!

Cố Trường Sinh nhìn Tần Khanh Khanh một chút, biết rõ suy nghĩ trong lòng nàng.

Mỗi một hạt giống thế giới đều có tiềm năng trưởng thành khác nhau, rất rõ ràng hạt giống thế giới trước mắt này, cực kì trân quý, có thể xưng là trên đời khó cầu.

Nếu để lộ tiếng gió, tuyệt đối sẽ khiến tất cả thế lực bất hủ tranh đoạt.

“Thời gian của lão phu không còn nhiều, nhiều vạn năm qua, cả ngày lẫn đêm ta đều phải chịu dày vò, cuối cùng đã đến lúc chấm dứt rồi. Mặc dù lão phu không có cách nào rời khỏi không gian này, nhưng bên ngoài xảy ra chuyện gì, lão phu vẫn biết... Sau khi công tử rời đi hãy hủy diệt nơi đây, để nơi này vĩnh chìm chìm trong hắc ám, lão phu cũng muốn đi bồi tộc nhân của mình rồi...”

Thác Thiên Chí Thánh nói xong lại thoải mái cười một tiếng, trên mặt giống như có giải thoát.

“Tiền bối...” Tần Khanh Khanh đột nhiên cảm thấy trong lòng rất chua xót.

Nhịn mấy chục vạn năm, mà chỉ có một thỉnh cầu như thế, hơn nữa còn vì tộc nhân hậu bối.

“Đây là ta thua thiệt nàng...”

Thác Thiên Chí Thánh lắc đầu cười, thân ảnh vốn mơ hồ đột nhiên như vụn cát, lập tức hóa thành quang vũ đầy trời.

Sau đó theo gió tan biến.

Chương 54: Càn Khôn Minh Giám Khôi Phục, Đánh Chìm Thánh Mộ Bắc Hoang

Thác Thiên Chí Thánh hóa thành một trận quang vũ tiêu tán trước mặt hai người, nghe được câu nói sau cùng của hắn ta, trong lòng Tần Khanh Khanh đã không xúc động nữa.

Thật ra không phải vì tộc nhân... Mà là vì nàng trong miệng hắn ta?

Chắc hẳn năm đó Thác Thiên Chí Thánh cũng có một đoạn tình cảm khắc cốt ghi tâm

Người có thể đi đến bước này, có ai không phải người kiêu hoành chứ?

Lúc tuổi còn trẻ phong hoa tuyệt đại, phóng khoáng tự do.

Cuối cùng cũng chỉ có thể hóa thành bụi đất.

Cố Trường Sinh không có nhiều cảm xúc như nàng, hiểu được một chuyện, chỉ có bản thân cường đại mới là đạo lý.

Nói cho cùng, nguyên nhân của tất cả chuyện này chính là Thác Thiên Chí Thánh không đủ mạnh.

Sau đó, hai người tìm kiếm một phen trong cung điện, chia nhau linh nguyên, thánh tinh và các loại thần tài, dí dụ như Vạn Vật Huyền Hoàng Khí, Sinh Sinh Tạo Hóa Căn, Tinh Thần Bí Kim.

Ở bên ngoài cũng không gặp được những thứ này.

Một vị Chí Thánh góp nhặt tích lũy mấy chục vạn năm, thật ra vẫn vô cùng thâm hậu.

Nhưng trong đó, phần lớn đã bị thời gian mài mòn rồi, ví dụ như một vài thần dược...

Về phần luyện hóa hạt giống thế giới, Cố Trường Sinh chuẩn bị đợi đến khi trở lại Cố gia rồi cân nhắc, thuận tiện tra điển tịch trong tộc một chút.

Không được nữa, thì mời lão tổ hỗ trợ.

Sau đó, hai người dựa theo lộ tuyến lúc đến trở về, con ác thi kia giống như Cố Trường Sinh suy đoán, pháp lực đã khô kiệt, chỉ để lại một bộ nhục thân âm u khó diệt.

Có kinh nghiệm lúc đi vào, bọn họ tránh né nó tập kích đã đơn

giản nhiều.

Rất nhanh hai người đã an toàn rời khỏi Băng Cung, không dừng lại ở đây quá nhiều.

Lời nói lúc Thác Thiên Chí Thánh tiêu tán, Cố Trường Sinh nghiêm túc nghĩ.

Mảnh thánh mộ Bắc Hoang này, không chỉ có vật chất bất tử từ Dị Vực rơi xuống, còn trấn áp ác thi Thánh Nhân, trí tuệ thi, một khi thả ra, tuyệt đối là tai họa ngập trời.

Nghĩ tới đây, ánh mắt Cố Trường Sinh thâm thúy, thân ảnh rời khỏi phạm vi thánh mộ, đồng thời, lấy ra một vật, gọi ra người hộ đạo của mình.

Tần Khanh Khanh nghi ngờ nhìn hắn, không hiểu Cố Trường Sinh muốn làm gì.

Chuyện hạt giống thế giới kia, Cố Trường Sinh cũng không bảo nàng giữ bí mật.

Nhưng nàng cũng sẽ không nói ra ngoài.

Đây cũng là một loại tín nhiệm vi diệu giữa hai người.

“Công tử, có chuyện gì muốn phân phó?” Rất nhanh, hư không vặn vẹo mơ hồ, thân ảnh người hộ đạo xuất hiện, cung kính hỏi.

“Liên hệ tộc lão phụ trách đại hội đi săn lần này, ta có việc muốn nói với ông ta.” Cố Trường Sinh từ tốn nói.

Xung quanh thánh mộ vẫn có rất nhiều thú triều và tu sĩ trẻ tuổi đang chém giết lẫn nhau, toàn thân đẫm máu, ở đây ma luyện thần thông và kỹ xảo chiến đấu của mình!

Cố gia, Tần gia, Doanh gia, Bất Tử Hồ, Thiên Đạo Tông... Dường như đã chiếm cứ xung quanh, các thế lực còn lại như Cửu Dương thánh tông, Bích Nguyệt tông, cũng chỉ có thể ở phía xa bồi hồi, không dám tới gần.

Tán tu càng không dám tức giận không dám nói, chỉ có thể ở biên

giới nhặt nhạnh chỗ tốt, săn giết một chút yêu thú và oan hồn mà thôi.

Nhưng rất nhanh, chuyện này đã kết thúc.

...

Bên trong thành Bắc Hoang.

Nhìn từ xa như vạn quỷ hoành hành, nhìn thấy thánh mộ Bắc Hoang, sắc mặt tất cả mọi không phải quá đẹp, nhất là đám người thành chủ thành Bắc Hoang.

“Rốt cuộc trong tòa Băng Cung kia trấn áp vật gì? Tại sao lại có nhiều oan hồn chạy ra như vậy?”

“Không rõ ràng, chuyện rõ ráng nhất chính là, đại hội đi săn lần này, sợ là sẽ kết thúc sớm.” Mỹ phụ mặc đại bào vân văn thôi diễn một phen, trong mắt xen lẫn các phù văn, thần quang sáng chói, rất nhanh trở nên yên ắng, sau đó nói.

“Kết thúc sớm?”

Đám người kinh hãi.

Thiên Diễn Chi Pháp của Tư Không gia, danh xưng có thể nhìn trộm âm dương sinh tử, dự báo một chút chuyện tương lai, cũng không phải chuyện kỳ quái gì.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Không rõ ràng lắm, nhưng đầu nguồn là tới từ toà Băng Cung kia.”

Lúc mọi người ở đây đang nghị luận, phương xa đột nhiên có tiếng vang truyền đến.

Chính là bên trong thánh mộ Bắc Hoang phát sinh đại địa chấn, rất nhiều di tích lăng mộ đã bắt đầu chìm xuống.

Càn Khôn Minh Giám lơ lửng chỗ chân trơi đột nhiên sáng lên, lấp lánh như sao trời.

Từng tuyến đường thần bí mạch lạc như sao trời, tiếp nhận bầu trời!

Uy áp kinh khủng bộc phát, trong lòng tất cả mọi người bắt đầu run sợ, suýt chút nữa quỳ xuống, giống như muốn hủy thiên diệt địa.

Cách rất xa, các tu sĩ trong thành cũng cảm thụ được năng lượng kia, giống như bao trùm cả tinh vực, bầu trời sắp rơi xuống!

“Xảy ra chuyện gì vậy, chẳng lẽ Càn Khôn Minh Giám muốn hủy diệt thánh mộ Bắc Hoang sao?” Một vị lão nhân có kiến thức không khỏi kinh hãi nói.

Lão nhân bên cạnh cũng nhìn về phía thánh mộ Bắc Hoang, lẩm bẩm nói: “Chắc hẳn đó là quyết định của tất cả các thế lực bất hủ.”

Đây là Càn Khôn Minh Giám bộc phát khí tức thức tỉnh, thân là chí bảo do nhiều thế lực bất hủ hợp luyện, một kích đánh chìm một mảnh đại lục cũng không có vấn đề gì.

Rất nhiều người không thể tin được, chẳng lẽ bên trong thánh mộ Bắc Hoang xảy ra chuyện gì đáng sợ, cần thôi động Càn Khôn Minh Giám hủy đi sao?

Ba động mênh mông đáng sợ như vậy, trực tiếp khiến sắc mặt tất cả tu sĩ trẻ tuổi bên trong thánh mộ Bắc Hoang đại biến, lộ ra rung động, kinh dị.

Một số người đang giao thủ với yêu thú oan hồn cũng nhao nhao dừng lại, trên mặt hiện lên vẻ kinh hãi tột độ.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Bầu trời ba động, không phải chuẩn bị đánh chìm nơi đây chứ?”

Bên trong Cố gia, vẻ mặt mấy người Cố Minh Hoàng, Cố Quang Minh, Thác Bạt Tư Vũ nghiêm túc, cảm giác được không khí nơi đây không giống bình thường, nghị luận một lát chuẩn bị rời khỏi đây.

“Các ngươi xem... Kia không phải là công tử sao?”

Tô Tiểu Huyên bỗng nhiên hoảng sợ nói.

Đám người Cố gia nhìn lại, khuôn mặt trở nên cuồng nhiệt: “Chính là công tử.”

Đông đảo tu sĩ bên cạnh ngẩng đầu nhìn lại, con ngươi cũng không nhịn được co rụt lại, vô cùng kinh hãi.

Chỉ thấy một thân ảnh mặc áo trắng không biết đã xuất hiện ở chân trời từ lúc nào, giống như một vị Tiên Đế trẻ tuổi.

Toàn thân hắn giống như sương mù hỗn độn che lấp, từng phù văn huyền ảo xưa cũ diễn hóa, giống như thần quang đang chảy, tràn ngập thần bí và cường đại!

Càng giống như sừng sững đứng trong một thế giới khác.

Hắn nhìn tất cả mọi người bên dưới, ánh mắt bình thản, tuyên bố: “Nửa khắc sau nơi đây sẽ bị hủy, tất cả tu sĩ trở về theo đường cũ, đại hội đi săn kết thúc.”

Lời nói bình tĩnh, nhưng không có giải thích dư thừa.

Xung quanh hắn, từng đạo khí tức kinh khủng hiển hiện, chính là các vị lão nhân của Trường Sinh thế gia và các đại giáo!

Lúc này, vẻ mặt của bọn họ đều rất nghiêm túc.

Chương 55: Như Thiên Uy Bao Trùm, Doanh Gia Bán Thánh Quát Hỏi

Cái gì? Vậy mà đại hội đi săn lần này đã kết thúc rồi?

Nghe thấy những lời này của Cố Trường Sinh, phía dưới lập tức xôn xao, tất cả mọi người không chém giết yêu thú nữa.

Không chỉ đám tu sĩ, ngay cả đám người Cố gia cũng có chút ngạc nhiên, sau đó không hiểu, hoang mang nhìn hắn.

“Chắc là bên trong thánh mộ Bắc Hoang có dị động, xuất hiện vật bẩn, cần hủy đi.” Nhìn đám người ở trên không trung, trong lòng mấy người Cố Minh Hoàng âm thầm suy đoán.

Không ít Chí Tôn trẻ tuổi cũng nghĩ như vậy, chuẩn bị nghe giải thích.

Lúc này, vị lão giả Doanh Phong mặc áo bào đứng trên không trung biết rõ đám người nghi hoặc, mở miệng giải thích: “Bên trong thánh mộ Bắc Hoang có phong trấn một ác thi Thánh Nhân, sát khí ngập trời, vì an toàn của mọi người, đại hội đi săn năm nay đến đây chấm dứt.”

Ác thi Thánh Nhân!

Hiện nay Thánh Nhân sớm đã tuyệt tích, dường như không xuất hiện trong thế gian.

Nếu một bộ ác thi bị phóng xuất, sẽ tạo thành sát nghiệt lớn thế nào, căn bản không dám tưởng tượng.

Mới đầu nghe được câu, bọn họ cũng không tin.

Nhưng Cố Trường Sinh khiến bọn họ không thể coi thường, nhất là Tần Khanh Khanh cũng nói như vậy.

Thậm chí còn dùng một môn thần thông của Tần gia chiếu lại một vài hình ảnh lúc đó.

Việc này không thể giả được!

Hơn nữa vật chất bất tử của Dị Vực rơi xuống đây, sớm muộn gì bọn họ cũng sẽ chôn vùi nơi đây thôi.

Sau khi cân nhắc, cuối cùng mấy người đã làm ra quyết định này.

“Cái gì? Trong đó lại có ác thi Thánh Nhân?”

Đông đảo tu sĩ cùng nhau biến sắc, lộ ra vẻ sợ hãi.

Đương nhiên bọn họ rõ ràng chuyện này có nghĩa gì.

Lập tức, có người kịp phản ứng: “Trong đó đã phong trấn Thánh Nhân, vậy sao Thần Tử Cố gia có thể phát hiện và trốn đi được?”

Bọn họ có chút không dám tưởng tượng.

Thánh Nhân chi uy mênh mông như biển, trong nháy mắt đã có thể hủy đi tinh vực, khiến vô số sao trời ảm đạm.

Đừng nói đến một vị ác thi sát khí ngập trời!

“Thần Tử của Cố gia, đúng là sâu không lường được!”

Đông đảo Chí Tôn trẻ tuổi nhìn về phía Cố Trường Sinh, trong ánh mắt càng thêm kính sợ.

Sau đó, các vị lão nhân xuất thủ, hủy diệt thú triều đang tháo chạy, đồng thời cũng trấn áp oan hồn đang định bay ra bốn phương tám hướng.

Đông đảo tu sĩ trẻ tuổi tham gia đại hội đi săn, nhao nhao khống chế thần châu, chiến thuyền, tọa kỵ lui vào thành Bắc Hoang.

“Làm sao không thấy Đạo Tử nhà ta đâu?”

Doanh Phong nhướng mày, cũng không phát hiện khí tức của Đạo Tử Doanh Nhiếp trong đám người, có chút hoang mang.

Sau đó ánh mắt lại dừng trên gương mặt không chút gợn sóng của Cố Trường Sinh, nhưng cũng không suy nghĩ sâu xa.

Hiện tại việc khẩn cấp trước mắt, là hủy thánh mộ Bắc Hoang đi!

Ầm ầm!

Lão giả của Cố gia, Tần gia, cường giả của Bất Tử Hồ... Lúc này nhao nhao xuất thủ, thôi động Càn Khôn Minh Giám, vô tận pháp lực phun trào, bộc phát ánh sáng chói lọi như sao trời!

Ngay sau đó.

Giống như có từng ngôi sao trời bạo tạc, thiên địa mênh mông cuồn cuộn, năng lượng cuồng bạo trút xuống, hóa thành một cột

sáng to khoảng ngàn dặm, nhắm ngay thánh mộ Bắc Hoang, đánh xuống.

Yêu thú, oan hồn vẫn còn trong thánh mộ Bắc Hoang, cho dù lúc này có thần trí hay không, cũng đều lộ ra vẻ tuyệt vọng, hoảng sợ.

Đây là cảm xúc bản năng khi đối mặt với thiên uy.

Sau một khắc.

Mặt đất chấn động, giống như trời sập.

Vô tận quang mang bộc phát, rất nhiều tu sĩ quan sát từ xa đều nhói mắt, không chịu nổi rơi nước mắt.

Quá kinh khủng!

Đây chính là thần uy của chí bảo, mặc dù không có trận văn cấp Chí Tôn, nhưng uy năng tuyệt đối vượt qua rất nhiều Thánh khí truyền thế.

Sau đó, quang mang và ba động tán đi, tại chỗ xuất hiện một cái hố sâu bao trùm ngàn dặm.

Có lẽ mấy trăm năm sau, nơi này sẽ xuất hiện một cái hồ nước.

Nhưng bây giờ tất cả đã hóa thành tro tàn, đương nhiên cũng bao gồm tòa Băng Cung kia.

Cố Trường Sinh yên lặng nhìn xem chuyện này, vẻ mặt không có một gợn sóng.

Tần Khanh Khanh bên cạnh nói khẽ: “Đây coi như đã hoàn thành tâm nguyện cuối cùng của tiền bối đi.”

Hủy ác thi, trí tuệ thi đi, tránh để bọn chúng gây họa cho nhân gian, cho dù chết cũng không muốn lưu lại phiền phức của mình cho thế nhân.

Nàng không nhịn được sinh ra mấy phần khâm phục.

“Có thể nói như vậy, nhưng chuyện này cũng không quan trọng,

nguy hiểm hiện nay đã giải quyết, đến hắc ám thú triều cũng bị xử lý rồi.” Cố Trường Sinh nói.

Càn Khôn Minh Giám đánh ra uy lực, chắc hẳn yêu thú trong vạn dặm cũng không có can đảm tới đây.

Đương nhiên sẽ không có khả năng bị nhiếm vật chất bất tử.

Trên tường thành thành Bắc Hoang, đám người thành chủ Bắc Hoang thở phào một hơi.

Mặc dù bọn họ không đích thân chạy đến thánh mộ, nhưng nghe nói trong đó có phong trấn một bộ ác thi Thánh Nhân, vẫn là chấn kinh, lo lắng không thôi.

Sau đó, sinh ra một loại sợ hãi và thán phục thật sâu với Cố Trường Sinh.

Không hổ là Thần Tử đương đại của Cố gia, tương lai sẽ là nhân vật đỉnh cao nhất sừng sững tại Tiên Vực.

Nếu bọn họ gặp phải ác thi Thánh Nhân, tuyệt đối không có khả năng còn sống chạy thoát.

Càng không thể truyền tin tức ra ngoài.

Chỉ bằng điểm này, hắn đã vượt qua tất cả mọi người rồi.

“Thần Tử Cố gia, vì sao không thấy tung tích Đạo Tử nhà ta, trong thời gian Càn Khôn Minh Giám mơ hồ kia, rốt cuộc trong đó đã xảy ra chuyện gì?”

Một câu đè nén lửa giận đột nhiên truyền đến từ rất xa.

Chuyện đã giải quyết, Cố Trường Sinh đang chuẩn bị rời khỏi biên giới thánh mộ Bắc Hoang, nghe vậy đã dừng bước.

Ngẩng đầu nhìn lại.

Tiếng gió rít gào, tốc độ nhanh như thiểm điện.

Một đạo cầu vồng cấp tốc phóng đại, dường như trong nháy mắt

đã đứng trước mặt hắn.

Chính là lão nhân của Doanh gia, Doanh Phong.

Ông ta vốn cho rằng Đạo Tử tạm thời có việc, nhưng nghĩ lại tình cảnh lúc đó trong Càn Khôn Minh Giám, lại cảm thấy không đúng.

Cố Trường Sinh rõ ràng có mục đích, mới che hình ảnh lại, không để bọn họ theo dõi.

Mà bây giờ tung tích của Đạo Tử không rõ, tám chín phần mười là có liên quan đến Cố Trường Sinh.

Uy áp kinh khủng vượt qua Hoàn Nhất cảnh bao phủ, khiến Tần Khanh Khanh không khỏi nhíu mày, sắc mặt có chút trắng bệch.

Tên tộc lão Doanh gia này tuyệt đối là Kiếp Kiều cảnh năm bước.

Đây là một vị Bán Thánh!

Bán Thánh nhất niệm, có thể khai thiên vực, sụp đổ tinh hà!

Thậm chí đã sắp siêu thoát gông cùm xiềng xích của tuổi thọ sinh mệnh.

Cho dù chỉ còn lại một chút tàn hồn, Thác Thiên Chí Thánh vẫn có thể sống tạm mấy chục vạn năm, có thể thấy được Thánh Nhân cường đại thế nào!

Phía sau Doanh Phong, lại có mấy bóng người chạy đến, chính là mấy cường giả của thế lực bất hủ như Tử Nhân Hồ, Thiên Đạo Tông, khí tức không yếu hơn Doanh Phong.

“Doanh Phong, ngươi đừng hành động sai lầm! Nếu Thần Tử nhà ta xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cho dù phát động Trường Sinh chiến, hủy diệt vô tận tinh vực, hủy đi vô số cổ tinh, chúng ta cũng không tiếc!” Sau lưng, vẻ mặt tộc lão Cố gia trầm như nước đuổi theo, nghiêm nghị cảnh cáo.

Ông ta bị mấy cường giả của Tử Nhân Hồ, Thiên Đạo Tông tiếp cận, lát nữa nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì, ông ta cũng không rảnh để bận tâm đến an nguy của Cố Trường Sinh.

Bọn họ ước gì Thần Tử nhà mình xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, chấm dứt hi vọng tương lai của Cố gia càng tốt.

“Hành tung của Đạo Tử nhà ta biến mất, việc này ta nhất định phải biết rõ đến cùng.” Doanh Phong lạnh lùng nói, Doanh Nhiếp rất quan trọng với Doanh gia, không thể sơ sẩy.

“Ta làm sao biết hành tung của Doanh Nhiếp. Hắn chết hay không, trong lòng các ngươi không biết sao?”

Cố Trường Sinh bình thản nói, từ đầu đến cuối vẻ mặt không có bất kỳ biến hóa nào, cho dù là bị uy áp của một vị Bán Thánh đè nặng.

“Làm càn!”

Vẻ mặt của Doanh Phong vô cùng khó coi, còn muốn nói cái gì, một đạo âm thanh kinh khủng như kinh lôi đột nhiên nổ vang bên tai ông ta.

Sắc mặt lập tức tái đi, một ngụm tiên huyết màu vàng ẩn chứa thánh ý phun ra, áp sập toàn bộ dãy núi phía trước!

Chương 56: Người Hộ Đạo Hiện Thân, Tần Khanh Khanh Bị Tức Chạy

Dòng máu màu vàng óng, ẩn chứa thần ý và thánh uy, trong đó ý vị lưu chuyển, lại trực tiếp áp sập dãy núi trước mặt!

Một màn này rất rung động, sau đó khiến da đầu mọi người run lên.

Hừ lạnh một tiếng, đã chấn thương một vị Bán Thánh!

Cường giả của Tử Nhân Hồ, Thiên Đạo Tông nhao nhao biến sắc, nhìn về phía nơi nào đó trong hư không.

Trong đó một thân ảnh mặc áo xám hiển lộ, khuôn mặt xưa cũ, trong hai mắt ẩn chứa một tia hàn ý không hề bình thường, khiến tất cả mọi người kiêng dè không thôi.

Xung quanh ông ta, thời gian và không gian cũng trở nên mơ hồ, chậm chạp.

“Người hộ đạo!” Tộc lão của Cố gia không nhịn được kích động nói, lúc này mới nhớ tới còn một nhân vật như vậy ở trong bóng tối bảo vệ Cố Trường Sinh.

Vừa rồi quá khẩn trương, quên mất cả chuyện này.

Phải biết, cho dù bọn họ gặp được người áo xám này cũng phải cung kính, đây từng là nhân vật đi theo lão tổ!

Sau đó được lão tổ an bài thành người bảo vệ Thần Tử, việc này rất ít người biết, đến bọn họ cũng mới biết cách đây không lâu.

“Một nhân vật như vậy lại là người hộ đạo, xem ra Cố gia thật sự vô cùng coi trọng Cố Trường Sinh!” Cường giả Tử Nhân Hồ và Thiên Đạo Tông liếc nhau, ánh mắt lóe lên kinh hãi.

Trên thân thể người áo xám này, bọn họ cảm nhận được sự nguy hiểm và tim đập nhanh.

Đến cấp độ như bọn họ, thậm chí có thể can thiệp rất nhỏ đến trường hà thời gian, càng rõ ràng với các loại khí thế giữa thiên địa.

Khí tức tử vong vô cùng rõ ràng kia bao phủ xuống, khiến lông tơ của bọn họ dựng thẳng.

Nói cách khác, người áo xám trước mặt này có năng lực giết chết bọn họ!

“Bái kiến công tử.” Người áo xám hành lễ với Cố Trường Sinh.

Cố Trường Sinh khẽ vuốt cằm nói: “Không cần đa lễ.”

Lão tổ từng nói với hắn, tranh phong với người cùng thế hệ, ông ấy sẽ không quản, sống hay chết phải dựa vào thực lực cá nhân của hắn.

Nhưng nếu có lão gia hỏa nào không có mắt, can đảm vượt qua quy củ nhúng tay vào, như vậy tự nhiên sẽ có người xử lý, bảo Cố

Trường Sinh không cần để ý.

Rất hiển nhiên, vị Bán Thánh trước mắt này đã chạm đến ranh giới cuối cùng.

Trường Sinh thế gia, tồn tại từ tuyên cổ bất hủ, đương nhiên truyền nhân không có khả năng đi lại bên ngoài còn cần lo lắng mấy chuyện quái lạ này.

“Cái này...”

“Mong rằng tiền bối tha mạng, việc này là ta đã quá đáng.”

Doanh Phong tê cả da đầu, vội vàng xin tha mạng.

Sắc mặt trắng bệch, vô cùng sợ hãi, sống nhiều vạn năm như vậy, đây là lần đầu tiên ông ta cảm nhận được khí tức tử vong rõ ràng như thế.

Hai chân như nhũn ra, suýt chút nữa quỳ phục trên mặt đất.

“Lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa. Nếu có lần sau, sẽ khiến thần hồn của ngươi tan hết, luân hồi sụp đổ.”

Người áo xám nhìn ông ta một cái, lạnh lùng nói, sau đó thân ảnh lần nữa biến mất không thấy, cảm giác tĩnh mịch bao phủ thiên địa vừa rồi mới chậm rãi tán đi.

Giống như một màn vừa rồi chỉ là ảo giác.

Mà các vị cường giả ở đây cũng thở phào một cái, sau lưng ướt đẫm.

Đây không chỉ là cảnh cáo với Doanh Phong.

Đồng thời cũng là cảnh cáo đối với bọn họ.

Ánh mắt bọn họ nhìn về phía Cố Trường Sinh tràn ngập phức tạp.

Nếu Hỗn Độn Thể trong truyền thuyết xuất hiện tại gia tộc của mình, tuyệt đối cũng nhận được đãi ngộ như vậy.

Sau đó bọn họ nhao nhao cáo từ rời đi, trở về thành Bắc Hoang,

mặc dù đại hội đi săn lần này kết thúc sớm, nhưng trên Càn Khôn Minh Giám vẫn còn bảng xếp hạng.

Nên vẫn phải đi phát ban thưởng.

Một vài cổ tộc, đại giáo còn đang trông mong nhìn qua.

Không hề nghi ngờ, vị trí thứ nhất của đại hội đi săn lần này là Cố gia.

Trong ngàn năm sau, Cố gia sẽ là người chấp chưởng Càn Khôn Minh Giám.

Tần gia và Doanh gia cũng bị gắt gao đè ép một đầu!

“Gia tộc các ngươi đối ngươi thật tốt, đến người hộ đạo cũng mạnh như vậy.” Khí tức kinh khủng xung quanh đã tiêu tán đi, Tần Khanh Khanh mới vểnh miệng nhỏ lên, có chút hâm mộ nói.

“Đúng là gia tộc đối với ta rất tốt, nhưng người hộ đạo của ngươi cũng không kém.” Cố Trường Sinh gật đầu, không phủ nhận cái gì.

Lực cảm giác của hắn cường đại, ngẫu nhiên có thể cảm nhận được có khí tức ẩn tàng trong hư không đang bảo vệ Tần Khanh Khanh.

“Ai, ta phải về gia tộc, không biết lần sau đi ra sẽ là lúc nào nữa.”

Tần Khanh Khanh bỗng nhiên cúi đầu nhỏ xuống, có chút than thở nói, khóe mắt lại đang nhìn lén phản ứng của Cố Trường Sinh.

Nhưng vẻ mặt của Cố Trường Sinh không hề thay đổi, chỉ gật đầu nói: “Biết rồi.”

“Hở?” Tần Khanh Khanh sửng sốt, chỉ như vậy thôi? Không có lời gì khác muốn nói à?

Ví dụ như giữ nàng lại? Tốt xấu gì hai người cũng cùng nhau trải qua “Nguy cơ sinh tử” trong thánh mộ Bắc Hoang mà.

Đây là có ý gì? Chẳng lẽ là không muốn nhìn thấy mình sao?

Tên gia hỏa này cảm thấy mình rất phiền sao? Trong lòng nàng lướt qua các suy nghĩ này.

Sau đó bỗng dưng có chút mất mát và phẫn nộ nho nhỏ.

Cái tên đầu gỗ này!

Tên tộc lão của Tần gia từ phía xa chạy tới nơi này, ánh mắt dò xét hai người Cố Trường Sinh và Tần Khanh Khanh mấy lần, mang theo nghi ngờ

Nam tử vô cùng tuấn tú, nữ tử thanh lệ tuyệt luân, giống như một đôi bích nhân, đúng là vô cùng xứng đôi.

Nhưng từ khi nào mà hai người trở nên thân cận như vậy?

Tần Khanh Khanh là Hư Không Thể, bên ngoài rất ít người biết, nhưng nàng cũng cực kỳ quan trọng với Tần gia, cho nên không thể sơ sẩy được.

“Tiểu thư, ngươi không sao chứ?” Lão nhân hỏi.

“Ta không sao.” Gương mặt Tần Khanh Khanh không chút thay đổi nói, lại lặp lại một câu: “Ta có thể có chuyện gì, ta không tức giận, dù sao có tức điên lên thì cũng không có người đau lòng, hừ...”

Dứt lời, nàng hung hăng trừng Cố Trường Sinh một cái.

Thân ảnh lập tức lóe lên, đã dung nhập vào hư không biến mất không thấy gì nữa.

Lão nhân vội vàng lên tiếng chào Cố Trường Sinh, sau đó lập tức đuổi theo.

“Thần Tử, hay là để lão tổ đến Tần gia cầu hôn nhé?” Tộc lão Cố gia ho một tiếng, lại gần hỏi.

Ông ta nhìn ra được, thái độ của Thần Nữ Tần gia đối với Thần Tử nhà mình có chút khác thường.

Nhưng nhìn Thần Tử nhà mình..... Thì một lời khó nói hết.

Cố Trường Sinh nhìn vị tộc lão này một chút, khẽ lắc đầu nói: "Việc này tộc lão không cần quan tâm, để nó thuận theo tự nhiên là tốt rồi."

Hắn không phủ nhận bản thân có hảo cảm với Tần Khanh Khanh thanh lệ xuất trần, cổ linh tinh quái.

Nhưng nói chuyện cưới gả, vẫn là quá sớm.

Cho nên lúc này, giả bộ như không hiểu cái gì thì tốt hơn.

Chương 57: Danh Chấn Các Đạo Vực, Ban Thưởng Hạng Nhất Của Đại Hội Đi Săn

"Tên gia hỏa này tuyệt đối là cố ý chọc giận ta, ta biết rõ bên ngoài hắn siêu phàm thoát tục, nhưng trong lòng lại rất xấu mà."

Tần Khanh Khanh hừ nhẹ nói, đặt tay sau lưng, xuyên qua hư không, chân trần trắng hơn tuyết, trên mắt cá chân treo chiếc chuông nhỏ nhẹ nhàng rung động.

Lão nhân đuổi theo sau lưng nàng, cười nói: "Tiểu thư, nếu ưa thích, hay là ta trở về tìm các vị lão tổ cầu hôn, dù sao bọn họ cũng cực kỳ yêu thương ngài, đối tượng lại là Thần Tử Cố gia, chắc chắn bọn họ bằng lòng ngay."

Thời gian trước, mấy vị tộc lão trong tộc đã cân nhắc chuyện để Tần Khanh Khanh thông gia với Cố gia.

Nhưng bị mấy vị lão tổ biết được, chửi ầm lên, trách phạt một trận.

Tần Khanh Khanh là Hư Không Thể, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, tương lai tất nhiên sẽ khiến Tần gia có thêm một vị vô địch, trấn áp tất cả!

Thông gia dám có ý đồ với nàng, đây không phải là đang tìm chết sao?

Mà mấy vị lão nhân kia cũng rất bất đắc dĩ.

Bởi vì, trong tộc bọn họ có một vị cổ lão vô thượng trấn áp nội tình, cuối cùng thiên nhân ngũ suy, không chống đỡ được.

Các thế lực bất hủ còn lại còn chưa biết chuyện này.

Nhưng tin tưởng không bao lâu nữa bọn họ sẽ bị phát giác.

Bởi vì khí tức mà vị cổ lão kia lạc ấn giữa thiên địa, cuối cùng cũng có một ngày tiêu tán.

Mà trước đó, Tần gia cần tìm một đồng minh.

Rất hiển nhiên, Cố gia cũng là Trường Sinh thế gia, nội tình còn mạnh hơn Tần gia, chính là lựa chọn tốt.

Tần Khanh Khanh thân là Thần Nữ Tần gia, thân phận vô cùng tôn quý, mới đủ thể hiện thành ý của bọn họ.

Lão nhân biết những nguyên nhân này, nhưng ông ta không đề cập với Tần Khanh Khanh, sợ nàng sẽ có gánh nặng trong lòng.

Nhưng hôm nay thấy quan hệ giữa Thần Tử Cố gia và nàng, khiến lão nhân này rất kích động.

Đây chính là trời ban lương duyên a!

Lúc này Tần Khanh Khanh đang hận đến nghiến răng, nghe vậy tức giận nói: “Ai ưa thích cái tên gia hỏa ghê tởm kia, chỉ biết chọc tức ta!”

Lão nhân lại cười càng thoải mái, chuẩn bị trở về nói chuyện này cho các lão tổ trong tộc.

...

Đại hội đi săn ở thánh mộ Bắc Hoang đã kết thúc.

Nhưng chuyện xảy ra ở đây đã truyền khắp bốn phương tám hướng, khiến tứ phương chấn động, vô số người chấn kinh.

Tin tức trong thánh mộ Bắc Hoang phong trấn ác thi Thánh Nhân đã đủ kinh dị rồi, nhưng nghĩ đến ác thi đã bị Càn Khôn Minh

Giám oanh thành tro tàn, đám người cũng không còn quan tâm nữa.

Sau đó bọn họ đã chủ ý đến thiên kiêu trẻ tuổi của các tộc.

Dù sao trong tương lai, bọn họ chính là nhân vật chính của mảnh thiên địa này, sáng chói rực rỡ, danh chấn bốn phương tám hướng.

Tất cả cổ thành, từng quán trà lâu tửu đều có tu sĩ đang nghị luận, cực kì náo nhiệt.

“Ta nói cho các ngươi biết, ngày đó thú triều che khuất bầu trời từ thánh mộ Bắc Hoang vọt tới, hùng vĩ đến mức không thể miêu tả được, ven đường giống như bị thủy triều lướt qua vậy...” Tu sĩ tận mắt nhìn thấy tình cảnh lúc đang kể lại với mọi người nghe, bên cạnh có rất nhiều người vây quanh, cũng nghe rất say sưa ngon lành.

“Trường Sinh Cố gia, Trường Sinh Tần gia, Trường Sinh Doanh gia, tam đại Trường Sinh thế gia dẫn đội, sau đó còn có các thế lực bất hủ như Bất Tử Hồ tham dự, có thể xưng là một lần kinh người trong mấy ngàn năm nay...”

“Các ngươi hỏi những thiên kiêu kia sao?”

“Ta có thân thích may mắn bái nhập Cửu Dương thánh giáo, đây là hắn tận mắt nhìn thấy rồi nói cho ta biết.” Có người đột nhiên chen miệng nói.

“Truyền nhân của Cửu Dương Thánh giáo cực kì cường đại, lấy Tịch Địa cảnh thất chuyển tu vi, vượt qua một đại cảnh giới, sáu tiểu cảnh giới chém giết yêu thú sa đọa Khai Thiên cảnh tứ chuyển!”

Người này đắc ý nói, giống như bản thân chính là truyền nhân của Cửu Dương Thánh giáo vậy.

“Nhưng ta nghe nói truyền nhân của Cửu Dương Thánh giáo không lọt vào top một trăm người đứng đầu trong đại hội đi săn lần này?” Có tu sĩ đột nhiên nghi hoặc đặt câu hỏi.

“Khụ khụ... Cái này sao, quan trọng là do lần này Trường Sinh thế

gia và các thế lực bất hủ có rất nhiều đệ tử ưu tú... Nếu là ngày trước, truyền nhân của Cửu Dương thánh giáo tuyệt đối có thể lọt vào ba mươi vị trí đầu."

"Đương nhiên, đó là Trường Sinh thế gia, nếu nói đến loá mắt, trong đại hội đi săn lần này, truyền nhân của Trường Sinh Cố gia mới là người khiến cho người ta kinh ngạc sợ hãi nhất."

"Nghe nói thể chất của hắn là một loại thể chất chỉ có trong truyền thuyết, lấy Tịch Địa chi cảnh, tuỳ tiện chém giết yêu thú Hoàn Nhất cảnh! Đó chính là lĩnh vực cấm kị chỉ có trong điển tịch mà thôi, chỉ sợ trong thế hệ trẻ tuổi, gần như không xuất hiện địch thủ!"

"Mà càng đáng sợ hơn là, hắn vừa mới nhập thế, đi lại thiên hạ, còn chưa trưởng thành!"

Tê!

Trong tửu lâu lập tức vang lên âm thanh hít khí lạnh, đôi mắt của tất cả mọi người trừng lớn, thậm chí có âm thanh chén rượu rơi xuống đất.

Hoàn Nhất cảnh, tìm căn nguyên tố nguyên, còn gọi là vạn thọ cự đầu.

Bước vào Hoàn Nhất cảnh, là có thể có được vạn năm tuổi thọ.

Bọn họ tu hành nhiều năm như vậy, số lần gặp được tu sĩ Hoàn Nhất cảnh chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Vượt hai đại cảnh giới chém giết.

Loại chuyện này, bọn họ không dám tưởng tượng.

"Người tại Nhục Thân cảnh đánh vỡ ghi chép cực cảnh của Khổ Hành Đại Đế, chắc hẳn chính là Thần Tử Cố gia?"

Mười mấy năm trước, bên trong thành Cổ Đế, Thiên Đạo bia chủ động khôi phục, hiện lên tên của Cố Trường Sinh.

Một màn kia, không biết đã khiến bao nhiêu tu sĩ rung động bao

nhiêu.

Khi đại hội đi săn tại thánh mộ Bắc Hoang kết thúc, cái tên này đã lần nữa nhấc lên oanh động trong các đạo vực.

...

Đạo vực Nam Thắng, khu vực của Cố gia, thần đảo trung tâm.

Trong cung điện, một thân ảnh mặc quần áo trắng hơn tuyết đang ngồi xếp bằng, đôi mắt thâm thúy, đánh giá linh nguyên màu bích lam lớn bằng chậu rửa mặt trong tay.

Sau khi rời thành Bắc Hoang, Cố Trường Sinh liền về trong tộc.

Là người đứng đầu trong đại hội đi săn, hắn đã đạt được không ít thứ tốt.

Một khối Hồ Tâm Nguyên trăm vạn năm của Bất Tử Hồ, bí bảo Thiên Thư Thần Sách Luyện Chế Pháp của Thiên Đạo Tông, một lò Vũ Hóa Thánh Tâm Đan được luyện chế trong mười vạn năm của Tần gia, Kiếm Thần thông của Doanh gia...

Dù sao cũng là đồ ban thưởng, nếu quá đơn giản, sẽ khiến nhà mình mất mặt.

Cho nên tất cả thế lực bất hủ lớn đều bỏ hết tiền vốn.

Đáng tiếc, cuối cùng đều là hắn được lợi.

Thủy tổ của Bất Tử Hồ, nghe nói một khối Hồ Tâm Nguyên đắc đạo biến thành, thiên sinh địa dưỡng, vừa ra đời đã có được tu vi tuyệt cường, sau này đã bị nó chém đi.

Trong Hồ Tâm Nguyên trăm vạn năm ẩn chứa linh khí tinh thuần, đơn giản vượt qua tưởng tượng, đoán chừng Bất Tử Hồ cũng không có nhiều khối.

Đừng nói đến đạo vận linh cơ mà Bất Tử Hồ đã tích lũy được trong nhiều vạn năm qua, giá trị của nó khó mà đánh giá.

Chương 58: Hấp Thu Hồ Tâm Nguyên, Vũ

Hóa Thánh Tâm Đan, Hỗn Độn Linh Hải Điên Cuồng Mở Rộng

Khối Hồ Tâm Nguyên trăm vạn năm lớn bằng chậu rửa mặt.

Toàn thân hiện lên màu sắc của nước hồ giống như mộng ảo, xanh lam thâm thúy, óng ánh mờ mịt, trong đó giống như ẩn chứa một cái bích hồ mênh mông vô ngần.

“Nếu hấp thu linh khí và đạo vân linh cơ trong Hồ Tâm Nguyên, lại mượn nhờ thần hiệu của Vũ Hóa Thánh Tâm Đan, có thể giúp ta mở thiên môn, từ Tịch Địa thành tựu Khai Thiên.”

Cố Trường Sinh ngồi xếp bằng, nhẹ giọng nói.

Một viên đan dược tản ra linh khí mờ mịt, mặt ngoài lượn lờ rất nhiều đường vân thần dị rơi vào trong tay hắn.

Vừa mới xuất hiện, đã tản mát ra mùi thơm đan dược nồng đậm.

Tràn ngập một loại tiên linh huyền diệu.

Thậm chí giữa thiên địa còn xuất hiện dị tượng, Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ... Giống như đang diễn hóa một phương Tiên Giới cổ lão.

Đây là Vũ Hóa Thánh Tâm Đan của Tần gia, đan dược thánh cấp.

Nghe nói là mỗi ngày đều thu nhập tiên linh chí khí ở bên ngoài chín tầng mây, lại được hơn chín ngàn loại thần dược hỗ trợ, dùng lò Thánh tâm thông giấu chi hỏa của Tần gia luyện chế mà thành, nếu tu sĩ bình thường phục dụng, thậm chí có thể khiến tư chất tăng lên gấp trăm ngàn lần.

Có thể nói là cứ như vậy mà tạo ra một vị tuyệt thế thiên kiêu.

Mười vạn năm một lò, một lò cũng chỉ có mười viên thôi.

Thế lực bên ngoài muốn một viên, cũng không có khả năng.

Không hề do dự.

Nuốt đan dược vào bụng.

Lập tức hóa thành một dòng suối trong, ôn hòa, dược lực chạy khắp toàn thân.

Dị tượng giữa thiên địa cùng bộc phát.

Hà khí vạn trượng, điềm lành rực rỡ.

Đạo âm vang lên khắp bốn phương tám hướng.

Ngay lúc đó, Hồ Tâm Nguyên trong tay Cố Trường Sinh bắt đầu hòa tan, hóa thành năng lượng hào hùng bị hắn hấp thu, ẩn chứa vô tận thần vận linh cơ linh khí bao phủ xung quanh.

Từng đầu linh khí đại long xuất hiện, ngẩng đầu gào thét, sau đó mỗi con đều bị hắn cắn nuốt vào trong miệng.

Lúc hít thở, bên trong ẩn chứa thiên địa chí lý, quy tắc đạo vận.

Sau lưng.

Một mảnh hỗn độn linh hải vô ngần mênh mông triển khai một cách tự nhiên, chừng mười vạn dặm.

Trong đó linh khí hóa thành sóng dữ kinh thiên, giống như dãy núi.

Một gốc thanh liên mông lung cắm rễ trong đó, tiếp nhận thiên địa, vẩy xuống quang huy.

Chính là dị tượng hỗn độn chống đỡ thanh liên!

Trên bầu trời, một thân ảnh mặc áo trắng mông lung, tay nâng đại ấn màu tím, uy lực huy hoàng như Tiên Đế lâm trần.

Tiên Đế cầm Hồng Mông, tuần sát lâm cửu thiên!

Theo vô số đạo vận linh cơ dũng mãnh lao tới, phạm vi của hỗn độn linh hải cũng đang không ngừng mở rộng.

Mười vạn dặm!

Mười lăm vạn!

Hai mươi vạn!

...

Pháp lực có thể xưng vô cùng vô tận, hơn xa tu sĩ cùng cảnh giới ngàn vạn lần!

Rất nhanh.

Một tia chớp lượn lờ đứng lặng trước một cái cửa, rất huyền diệu, có ngàn vạn chúng sinh chi tượng.

Thiên môn hiển hiện!

Ầm ầm!

Âm thanh giống như khai thiên tích địa sinh ra, thiên địa sơ âm!

Lập tức.

Phạm vi hỗn độn linh hải tiếp tục mở rộng, thiên môn đẩy ra một tia khe hở!

Tu vi của Cố Trường Sinh từ Tịch Địa cảnh bát chuyển đỉnh phong, nhảy lên trở thành cửu chuyển đỉnh phong.

Cửu chuyển hợp nhất, trong thức hải hoàn toàn tĩnh lặng trong suốt.

Ngay sau đó, Thái Sơ Dưỡng Lô Kinh Khai Thiên Quyển chủ động hiển hiện.

Ầm vang một tiếng, dường như không có bất cứ gông cùm xiềng xích gì, nước chảy thành sông, tự nhiên như một.

Thiên môn mở, trong đó hiển lộ một mảnh giống như Hỗn Độn mênh mông!

Giống như một mảnh cổ lão mênh mông, chưa diễn hóa nguyên thủy thế giới!

Khai Thiên cảnh thành!

Thường nhân cần rất nhiều năm để ma luyện mới đột phá bình cảnh.

Nhưng với Cố Trường Sinh, chỉ là vấn đề trong nháy mắt.

Ngay sau đó, đạo vận linh khí vô tận điên cuồng dũng mãnh lao tới, phạm vi hỗn độn linh hải tiếp tục mở rộng.

Trong thiên môn.

Giống như Hỗn Độn không gian, cũng đang mở rộng theo, khí tức thần bí cổ lão bao phủ thiên địa.

Còn trên không trung, cũng hiển lộ một vòng xoáy linh khí vô cùng to lớn.

Khai Thiên cảnh nhất chuyển.

Khai Thiên cảnh nhị chuyển.

...

Tam chuyển!

Tứ chuyển đỉnh phong!

Một ngày này trên thần đảo tràn ngập dị tượng kinh khủng.

Nhưng đối với tộc nhân Cố gia mà nói, chuyện này đã quá quen thuộc rồi.

Dường như mỗi lần Thần Tử nhà mình đột phá, đều có âm thanh kinh thiên động địa, bọn họ đã không còn kinh ngạc nữa.

Không bao lâu, cuối cùng dị tượng giữa thiên địa đã tiêu tán.

“A, đột phá kết thúc rồi sao?”

“Tốc độ đột phá của Thần Tử đúng là nhanh! Mới ra ngoài bao lâu, vừa về, tu vi cảnh giới đã hất xa những người khác rồi.”

“Thần Tử vốn vô địch cùng cảnh giới, nếu tu vi cảnh giới còn cao hơn người khác, như vậy các thiên kiêu khác còn so thế nào?”

“Đúng là tuyệt vọng, chỉ sợ thế hệ trẻ tuổi đều sẽ bị Thần Tử ép không thở nổi.”

Không trung bên ngoài Thần đảo, có mấy thân ảnh đứng đó, bọn họ cười ha ha nghị luận, ánh mắt cực kì tán thưởng vui mừng.

Xung quanh có lực quy tắc phát ra, loáng thoáng, giống như cách một phương hư không.

Sau đó, khí tức trong thần đảo ba động tiêu tán.

Mấy bóng người này mới biến mất không thấy gì nữa, chủ yếu là sợ lúc Cố Trường Sinh đột phá bị người ta quấy rầy, nên đến làm hộ pháp cho hắn.

“Khai Thiên cảnh tứ chuyển đỉnh phong, cách Hoàn Nhất cảnh đã không xa, là thời điểm tìm kiếm tài vật rèn đúc Thần Đài.”

Trong cung điện, Cố Trường Sinh mặc áo trắng không nhiễm trần thế, khí tức không lộ ra, giống như được một tầng sương khói mông lung che lấp, nhẹ giọng lẩm bẩm.

Sau đó cảm nhận được lực lượng tu vi của mình bây giờ, lại nhìn Hồ Tâm Nguyên trong tay đã hóa thành một đống tro tàn.

Cái này cũng chỉ có hắn làm được.

Nếu là tu sĩ Khai Thiên cảnh bình thường, sớm đã bị năng lượng to lớn mênh mông no bạo rồi, tự nhiên không có khả năng dung hợp.

Cho dù có can đảm dung hợp, cũng phải tốn mấy chục năm, thậm chí trên trăm năm mới có thể chậm rãi dung hợp.

Không giống hắn, dường như chỉ cần một ngàn đã hoàn toàn dung hợp, thậm chí còn hấp thu một viên Vũ Hóa Thánh Tâm Đan.

Đương nhiên đây cũng là chỗ đáng sợ của Hỗn Độn Thể, có thể xưng là pháp lực vô cùng vô tận, nhục thân kinh khủng giống như tiên kim.

Căn bản không cần lo lắng sẽ no bạo.

Vẻ mặt Cố Trường Sinh mang theo vẻ kinh ngạc, lập tức mở quyển sách nhỏ Đại La Ngân Tinh ra.

“Thiên Đạo Tông Thiên Thư Thần Sách Luyện Chế Pháp.”

“Quả là thần dị, đoán chừng có được vật này, trong tộc đã tốn không ít tâm tư.”

“Có thể làm một bí bảo vô địch, ẩn chứa lôi đạo chi lực của cửu thiên, uy lực dùng để phong trấn chém giết rất to lớn, thậm chí có thể giam dữ lực lượng của bốn phương tám hướng, giống như sao trời lơ lửng, oanh sát mà xuống.”

Thiên Đạo Tông, đó là một thế lực bất hủ cực kỳ thần bí, tại thời thượng cổ từng thay trời làm việc, chưởng khống hình phạt lôi đạo, độ kiếp tu sĩ.

Sau đó thiên đạo khiến cho nhiều thế lực bất hủ vỡ nát, lôi phạt độ kiếp mới một lần nữa thuộc về trời.

Tiếp theo, Cố Trường Sinh bắt đầu cẩn thận đọc Thiên Thư Thần Sách Luyện Chế Pháp.

Từng chữ được sắp xếp giống như sao trời, mang theo quang mang vô cùng sáng chói, tu sĩ bình thường căn bản không dám nhìn nhiều.

Đôi mắt tuyết đối sẽ không chịu được.

Trong đó ghi chép cách luyện chế, uẩn dưỡng, thôi động... như thế nào.

Khác biệt với đông đảo bí bảo chính là, Thiên Thư Thần Sách có thể theo người sử dụng uẩn dưỡng mà không ngừng tăng lên.

Phải biết tu sĩ bình thường tại Uẩn Linh cảnh đã có thể uẩn dưỡng bản mệnh linh bảo, đó là vũ khí giao tu với tính mạng bọn họ, nếu uẩn dưỡng mấy món, thì cần hao phí tinh thần và tu vi rất lớn.

Mà Thiên Thư Thần Sách thì không giống thế, hắn uẩn dưỡng chỉ

cần thực lực của chủ nhân tăng lên là được, cực kì đơn giản.

Chương 59: Luyện Chế Thiên Thư Thần Sách, Dã Luyện Phong Mở Thiên Lô

“Luyện chế Thiên Thư Thần Sách, thuận tiện đến Dã Luyện Phong nhìn một chút, nhiều năm như vậy ta vẫn chỉ nghe nói, còn chưa đến xem.”

Cố Trường Sinh nhẹ giọng nói, hắn đã xem xong Thiên Thư Thần Sách Luyện Chế Pháp, trong nháy mắt Đại La Ngân Tinh đúc thành sách nhỏ đã hóa thành tro tàn biến mất.

Trong đó có cấm chế của Thiên Đạo Tông, xem hết sẽ hủy.

Đồng thời dựa theo ước định, Cố Trường Sinh không được truyền phương pháp luyện chế này ra ngoài.

Cái này cũng rất dễ lý giải.

Dù sao Thiên Đạo Tông tuyệt đối sẽ không cho phép phương pháp luyện chế bí bảo của mình bị tiết lộ ra ngoài, đây là vì thân phận của Cố Trường Sinh đặc thù.

Nếu tu sĩ bình thường đạt được, tuyệt đối sẽ gặp phải truy sát vô cùng vô tận!

Sau đó.

Cố Trường Sinh gọi hạ nhân đến, phân phó để bọn họ đi tìm những thần tài mình cần.

Đây chính là chỗ tốt khi sau lưng có bối cảnh cường đại, luyện chế bí bảo, căn bản không cần lo lắng vật liệu.

Rất nhanh, tin tức từ thần đảo đã truyền xuống các nơi bên dưới, dường như toàn bộ Cố gia đã bị kinh động.

“Cái gì! ?”

“Thần Tử muốn luyện chế bí bảo, cần những tài liệu này...”

“Đúng lúc mấy chục vạn năm nay lão phu có cất giữ, Thần Tử đã cần, vậy thì cầm đi.” Trên từng ngọn núi trong thần đảo đều truyền ra chuyện như vậy.

Không đến nửa ngày, một đống lớn thần tài đủ mọi màu sắc, thần quang lập lòe được đưa đến cung điện của Cố Trường Sinh.

Đạo vận lưu chuyển, thần ý sáng chói, mỗi khối cũng hiếm thấy khó cầu.

Cực Đạo Lôi Kim to bằng một nắm đấm, ẩn chứa một luồng chân lôi chi lực, có thể luyện chế Thánh binh.

Xích Hoàng Lưu Kim lớn bằng chậu rửa mặt, có nhiễm huyết tinh của Chân Hoàng sau khi vẫn lạc, nếu ở bên ngoài, tuyệt đối có thể nhấc lên một trận gió tanh mưa máu, khiến các phương tranh đoạt!

Thần tài giống như vậy còn có rất nhiều.

...

Dã Luyện Phong, chính là ở khu vực phía đông của Cố gia.

Nói là phong, nhưng thật ra là một mảnh sơn mạch kéo dài không dứt, dường như mỗi sơn mạch đều có ánh lửa ngút trời.

Các loại thần diễm khác nhau, khí tức linh diễm tràn ngập, phát ra sóng nhiệt kinh người.

Đây là vô số năm qua, đám tiền bối của Cố gia thu thập thần hỏa từ các nơi, giam cầm hỏa diễm kì lạ ở đây, cung cấp cho tộc nhân đời sau luyện chế thần binh.

Mỗi một loại hỏa diễm, cũng có thuộc tính khác nhau, đó là cung cấp thần uy khác nhau cho từng thần binh.

Khắp nơi trên không trung đều là tộc nhân của Cố gia, tất cả ở trên đỉnh xuyên tới xuyên lui, cực kì náo nhiệt.

“Ta còn cần Cực Lãnh Cốt Diễm tôi một ngụm lửa cuối cùng, vị huynh đệ kia nhường một chút...”

“Sao mấy ngày nay nhiều người dùng Hắc Phong Ma Diễm như vậy, lão phu cũng không chen vào được.” Một vị cường giả thế hệ trước trong tộc bị mấy tên hậu bối ép ra ngoài, trên mặt phiền muộn.

Nơi đây không giống với nơi khác, sẽ không coi trọng bối phận, muốn luyện chế phải tự chuẩn bị vật liệu, tới trước dùng trước.

Nếu xảy ra tranh đoạt, đội tuần sát cũng không phải ăn chay.

Cho nên thường xuyên có thể nhìn thấy các lão nhân trong tộc bị một đám hậu bối làm cho tức giận đến giơ chân, bởi vì không đoạt được với bọn họ.

“Ai ai ai, đây không phải tứ tổ gia gia, lão nhân gia, sao hôm nay lại đến đây rồi, ngày hôm qua không cướp được chỗ à..” Một tu sĩ trẻ tuổi, nháy mắt ra hiệu với lão giả bên cạnh.

“Lăn đi, thằng ranh con này, lát nữa trở về lão phu sẽ đánh ngươi một trận, hôm nay không tin ta lại không được!” Lão giả nghe vậy tức giận đến râu ria vểnh lên.

...

Thân ảnh Cố Trường Sinh hóa thành một đạo cầu vồng mà đến, còn chưa rơi xuống đất, đã nghe thấy tiếng ồn ào trên đỉnh núi truyền đến.

Rất náo nhiệt, nhưng cũng lộ ra cảm giác bình thản hài hòa.

Luyện Đan Phong, Dã Luyện Phong, dường như đây là nơi mà ngày nào cũng tập trung nhiều tộc nhân nhất.

Thần binh bí bảo, là vật phẩm các tu sĩ không thể thiếu được.

Chuyện này, có thể nói Cố gia đã phí không ít tâm tư.

Cố Trường Sinh đến, khiến toàn bộ sơn mạch oanh động.

Bây giờ ở Cố gia, không ai không biết hắn.

“Bái kiến Thần Tử!”

Một đạo cầu vồng bay tới, rơi xuống trước mặt Cố Trường Sinh, là một nam tử trẻ tuổi khí tức vô cùng cường đại, thân hình như có lực tinh thần lượn lờ, tên là Cố Tinh Thần.

Là một trong thập đại danh sách của Cố gia, có được Tinh Thần Thần Thể.

Có thể dẫn động lực tinh thần của cửa thiên, cũng có thể tôi thể, tu vi là Khai Thiên cảnh tam chuyển!

Hắn ta mới từ bên ngoài trở về, chuẩn bị luyện chế một thần vật tại Dã Luyện Phong, không ngờ lại trùng hợp gặp Cố Trường Sinh ở đây.

Các tu sĩ, tộc nhân còn lại thấy thế, cũng vội vàng ngừng chuyện trong tay lại, nhao nhao hóa thành cầu vồng, đến đây, cung kính nói: “Bái kiến Thần Tử.”

Lúc trước bọn họ cũng nghe nói Cố Trường Sinh đang tìm kiếm một vài thần tài hiếm có, giống như muốn luyện chế một loại bí bảo nào đó.

Hôm nay xem ra, quả là thế.

Thái độ của Cố Trường Sinh ôn hòa, khẽ vuốt cằm nói: “Các vị không cần đa lễ.”

“Không biết Thần Tử cần dùng loại thần diễm nào để luyện chế, chúng ta có thể nhường vị trí cho ngài.”

“Đúng vậy, Thần Tử cần dùng loại hỏa diễm nào? Nơi đây có vạn loại linh diễm, ngàn loại thần hỏa, trăm loại thánh viêm, nếu ngài muốn sử dụng đế diễm, chỉ sợ phải để đám tộc lão đến thúc giục...”

Đám người nhao nhao mở miệng nói, mặc dù biết quy củ ở đây, nhưng vẫn nguyện ý để Cố Trường Sinh sử dụng trước.

Cố Trường Sinh lắc đầu cười, nói: “Không cần, hôm nay ta đến đây, là chuẩn bị mở thiên lô, dẫn hỏa tinh của tinh thập phương đến đây, cũng không cần hỏa diễm.”

Thiên lô!

Đám người nghe vậy không khỏi mở to mắt!

Lấy trời làm lô, đó là một thủ đoạn luyện chế của Cố gia, bình thường chỉ khi luyện chế vô thượng Thánh khí mới sử dụng đến.

Dường như rất ít gặp.

Bây giờ Thần Tử đã có thể rèn đúc vô thượng Thánh khí rồi?

Trong lòng bọn họ rất khiếp sợ.

“Chỉ là vật liệu khá đặc thù, cần lấy hỏa tinh ở thập phương đến hòa tan thôi.” Cố Trường Sinh biết vì sao bọn họ chấn kinh, liền cười, giải thích.

Nghe vậy, trong lòng mọi người an tâm một chút, nhưng vẫn chấn động khó bình như cũ.

Phải biết hỏa tinh bên ngoài tinh vực đến từ hơn ngàn cổ tinh hoang vu không có sinh mệnh ở thiên ngoại.

Lấy vô thượng đại trận liên tiếp, không ngừng rèn luyện địa hỏa ở chỗ sâu trong cổ tinh, thu thập một tia hỏa tinh tinh thuần nhất thì mới có được.

Một tia hỏa tinh tinh vực, nếu rơi xuống, liền có thể hủy diệt một đại lục!

Cho nên không có tự tin cực lớn, căn bản không ai dám chưởng khống hỏa tinh này.

Nhẹ thì thiêu thân, nặng thì hóa thành tro tàn, thần hồn tẫn tán!

Quá trình rèn luyện hỏa tinh tinh vực nghe rất phiền phức.

Nhưng đối với Cố gia của Trường Sinh thế gia mà nói, chỉ là chín

trâu mất sợi lông mà thôi.

Phải biết một phương đạo vực, bao quát mấy mảnh tinh vực, trong đó số lượng cổ tinh là hơn một vạn, rèn luyện hỏa tinh thập phương, cũng không dùng đến bao nhiêu.

Đừng nói đến phạm vi thế lực của Trường Sinh thế gia đã bao quát mấy chục đạo vực rồi.

Lập tức.

Cố Trường Sinh đi vào một ngọn núi trong đó.

Áo trắng phần phật, khí tức bốc lên, giữa thiên địa bắt đầu có tiếng vang ù ù.

Một vết nứt từ bầu trời vỡ ra, trong đó lộ ra một mảnh thâm thúy mênh mông.

Vô số sao trời lấp lóe trong đó.

Chính là một mảnh khoảng không sâu đến vô hạn!

“Thiên lô mở! Thần Tử sắp bắt đầu luyện chế rồi!”

Từng đạo thanh âm vang lên, ép rất thấp, sợ quấy rầy đến thân ảnh áo trắng phía trước.

Rất nhanh, từng đạo cầu vồng chạy đến, rơi xuống xung quanh ngọn núi.

Tất cả đều là tộc nhân của Cố gia, nghe được tin tức nên tò mò chạy đến đây.

Lần thứ nhất gần quan sát Thần Tử ở phạm vi gần như thế, khiến trong mắt không ít nữ tử không ngừng lộ ra dị sắc, trái tim nhảy loạn không thôi.

Phong thái siêu phàm thoát tục của Thần Tử, thật giống như trích tiên!

Chương 60: Dẫn Hỏa Tinh Tinh Vực Thập

Phương, Thiên Thư Thần Sách Tắm Rửa Lôi Kiếp

Thiên lô mở!

Chính như kỳ danh, lấy trời làm lô.

Uy lực huy hoàng tràn ngập, trong cái khe hở kia như nối liền một mảnh tinh vực vô ngần.

“Lên!” Trong mắt Cố Trường Sinh hiện lên thần quang trong trẻo, khẽ quát một tiếng.

Trên thân bộc phát vô tận tiên ý sáng chói.

Khoảng cách nơi đây đến tinh không bên ngoài là vô tận!

Hơn ngàn cổ tinh hoang vu nhận dẫn dắt, lập tức tỏa ra hỏa quang sáng chói!

Từng sợi hỏa linh như có thể thiêu đốt hư không thành tro tàn, dần dần tụ đến!

Khe hở bên trong hư không có vô số thần phù trận văn sáng lên, hóa thành một cái lò to lớn.

Xung quanh điêu khắc vô số đồ án và chữ nghĩa phức tạp cổ lão.

Mỗi một đồ án và chữ nghĩa đều là một đại thế, ẩn chứa chí lý, là đế văn, thậm chí tiên văn!

Nhìn từ xa, thật giống như có từng đạo núi lửa phun trào trên màn trời, treo ngược thành một tuyến, rót vào trong đó, sáng chói mà hùng vĩ.

“Tê! Đây chính là Thiên lô sao? Ta đã lớn như vậy rồi, đây là lần đầu tiên nhìn thấy! Trước kia chỉ nghe đám tộc lão nói qua...”

“Cách rất xa cũng có thể cảm nhận được nhiệt độ cao đến phát sợ, nếu không cẩn thận nhiễm lên người, tuyệt đối sẽ hóa thành tro

tàn.”

“Trách không được nói có thể mở thiên lô đều là lão quái vật trong tộc, hiện tại lại thêm một tiểu quái vật!” Một tu sĩ trẻ tuổi lẩm bẩm nói, đầy rung động.

“Phi, ngươi mới là quái vật, Thần Tử là trích tiên đấy!” Nữ tử trẻ tuổi bên cạnh nghe không vào, liếc mắt một cái nói.

Nhìn thấy một màn kinh người này, các tộc nhân xung quanh đều vô cùng chấn kinh, bởi vì đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy cảnh tượng này.

Sau đó lại sinh ra khâm phục và sự sùng bái cuồng nhiệt với Cố Trường Sinh!

Cố Trường Sinh nhìn sang, ánh mắt nhìn vào cái khe kia, càng ngày càng có nhiều hỏa tinh hội tụ, đã hóa thành thế lửa vô biên.

Nhưng Cố gia lấy vô thượng trận văn phong tỏa, cam đoan hỏa tinh sẽ không rơi ra.

Coi như an toàn.

“Dùng nhiệt độ này để hòa tan các loại thần tài, cũng không có vấn đề...”

Trong mắt hắn cũng không nhịn được mang theo vẻ mong đợi.

Sau đó.

Cố Trường Sinh lấy ra một khối kim loại bằng nắm tay, toàn thân hiện ra màu vàng nhạt, trên đó xen lẫn thánh văn, tản ra khí tức huyền ảo.

“Thánh Vẫn Kim! Nghe nói sau khi Thánh Nhân rất cường đại vẫn lạc mới có cơ hội đản sinh ra kim loại này, xem khí tức thì không chỉ có một vị Thánh Nhân đâu.”

Không ít người đứng quanh núi nhìn thấy vật này hoảng sợ nói.

Cố Trường Sinh không do dự, ném khối Thánh Vẫn Kim mà hắn

lấy được trong thánh mộ Bắc Hoang vào trong thiên lô.

Rất nhanh, trong đó đã bộc phát nhiệt độ cực cao.

Khối Thánh Vẫn Kim này tan ra với tốc độ cực nhanh, hóa thành từng giọt chất lòng màu vàng!

Ngay sau đó, Cố Trường Sinh xuất ra khối kim loại thứ hai.

Là một khối kim loại màu vàng xanh nhạt, giống như Thúy Trúc.

Bất Hủ Thúy Kim, cũng là thần tài hiếm có khó cầu!

Ngay sau đó!

Huyền Hoàng Mẫu Khí Căn, Sinh Sinh Tạo Hóa Mộc, Thập Phương Thiên Lôi Dịch, Cực Đạo Lôi Kim, Xích Hoàng Lưu Kim...

“Thần Tử muốn luyện chế cái gì vậy...” Cố Tinh Thần khiếp sợ không thôi.

Phải biết mỗi loại thần tài Cố Trường Sinh ném xuống, ở bên ngoài cũng có thể xem như bảo vật gia truyền.

Đơn độc mỗi một khối cũng có thể luyện chế ra Thánh khí truyền thế!

Cho dù hắn ta nằm trong danh sách thập đại trẻ tuổi đương đại của Cố gia, đều vô cùng đau lòng với thần tài này.

Luyện chế như thế, chính là phung phí của trời!

Nếu như bị một vài luyện khí đại sư nhìn thấy, tuyệt đối sẽ bị tức đến chảy máu.

Cố Trường Sinh có thể đoán được vẻ mặt của đám tộc nhân xung quanh, dù sao hắn chính là lấy tiêu chuẩn cao nhất để luyện chế Thiên Thư Thần Sách.

Về phần nguyên nhân?

Rất đơn giản.

Hắn không thiếu những thần tài này, nếu hắn phân phó, tự nhiên sẽ có người tìm đủ cho hắn.

Cho nên vì sao không cần tốt nhất?

Các loại thần tài ném xuống, bên trong Thiên lô lập tức lộ ra đầy vẻ kỳ lạ, hà thụy ngàn đầu, thần thái vạn đạo.

Tử lôi như rồng, Tiên Hoàng bay lên, các loại hư ảnh kinh khủng xuất hiện, đều là lạc ấn của các tồn tại vô địch từng đặt giữa thiên địa.

Quá trình này kéo dài trọn vẹn ba ngày ba đêm.

Tiên ý đủ mọi màu sắc, thể lỏng sáng chói lơ lửng, bị hỏa tinh không ngừng chiếu xuống..

Sau đó, Cố Trường Sinh dựa theo phương pháp luyện chế trong Thiên Thư Thần Sách, lấy Chí Tôn pháp, tiên pháp ra, tâm thần thôi động, đánh lạc ấn của mình lên đám thể lỏng sáng chói kia.

Mỗi giọt thể lỏng, đều giống như ẩn chứa một phương thế giới.

Mà đạo của Cố Trường Sinh, liền tuyên khắc trên những phương thế giới kia!

Đám tộc nhân xung quanh nhìn thấy tất cả, tâm thần chấn động, bên trên đám thể lỏng kia, bọn họ cảm nhận được một loại khí tức khinh khủng khiến tim đập nhanh.

Mặc dù còn chưa ngưng tụ thành hình.

Nhưng hình thức ban đầu đã đáng sợ như vậy sao?

“Lúc Thần Tử lúc mới sinh ra, nghe nói trong tay cầm một phương đại ấn màu tím, tộc lão trong tộc nói, đó là tiên bảo sinh kèm, uy năng lúc thức tỉnh đã vượt qua bất kỳ Đế binh, Chí Tôn khí gì đó.”

“Cho nên?”

“Cho nên hiện tại rất có thể Thần Tử luyện chế một cái bí bảo!”

“Mau nhìn, hình thức ban đầu đang thay đổi? Đó là một trang giấy sao?” Một vị lão nhân hít một ngụm khí lạnh nói.

Tâm thần của Cố Trường Sinh ngang nhiên xông vào trong đó.

Thần kim thuộc tính khác nhau bộc phát ra sức chống cự khác biệt.

Bọn chúng có được thần dị của mình, nếu hấp thu đạo vận linh cơ lâu năm, có thể tự hóa thành vô thượng sinh linh.

Cho nên đơn độc luyện chế vốn đã khó khăn, đừng nói đếm chuyện đồng loạt luyện chế thần kim.

Giờ khắc này giống như bị khiêu khích, uy lực ầm vang, thậm chí còn khiến hỏa tinh rung chuyển không thôi.

Mỗi một loại đều có thể tuỳ tiện phá hủy tâm thần tu sĩ.

“Nếu chống cự có tác dụng, còn cần nơi đây làm gì?” Vẻ mặt Cố Trường Sinh không thay đổi, giờ khắc này hai mắt giống như Tiên Đế lâm trần, tràn ngập thần uy vô tận!

Trận văn vô thượng được khắc xuống nơi đây bộc phát, trấn áp cỗ lực lượng đang chống cự này!

Sau đó, cây bồ đề bên trong Hồn Cung phiêu diêu, mưa ánh sáng màu vàng vẩy xuống, bảo vệ tâm thần của Cố Trường Sinh.

Hồng Mông Ấn nhẹ nhàng lay động, phát ra uy nghiêm huy hoàng!

Trấn áp!

Rất nhanh!

Bên trong thiên lô, một giọt thể lỏng màu vàng bắt đầu kéo dài, áp súc, ngưng tụ, hóa thành một trang giấy sáng chói như mặt trời, nhẹ nhàng trôi nổi tại nơi đó.

Khí tức vô cùng đáng sợ mơ hồ phát ra, hình như đã phong trấn tất cả hiệu quả.

Ngay sau đó.

Trang giấy thứ hai hiển hiện, màu huyết hồng như Thần Hoàng, sáng chói mắt.

Trang giấy thứ ba hiển hiện, màu tím đậm như lôi kiếp, vẫn vô cùng chói mắt.

Trang thứ tư....

...

Từng trang giấy sáng chói, hiện ra đủ mọi màu sắc, giống như chìm nổi trong hỏa tinh.

“Thiên Thư Thần Sách, ngưng!”

Cố Trường Sinh quát một tiếng.

Một bước cuối cùng, ngưng tất cả trang giấy thành sách!

Vẻ mặt Cố Trường Sinh vẫn không thay đổi, đang không ngừng thôi động phương pháp luyện chế, đồng thời khắc đạo ấn trên mỗi trang giấy.

Cuối cùng, sau ba ngày ba đêm!

Uy áp cuồn cuộn mênh mông giữa thiên địa đã biến mất, hỏa tinh bên trong thiên lô cũng chậm rãi tiêu tán.

Trong hư không.

Hao quang lộng lẫy chói mắt biến mất, từng trang giấy trở nên xưa cũ, sau đó hiển hiện dấu vết tựa như tinh đấu.

Đó là đạo thể hiện!

Núi non sông ngòi, cỏ cây chim thú, nhật nguyệt tinh thần, vô cùng vô tận!

Tâm thần Cố Trường Sinh khẽ động, bản thiên thư này có liên hệ với tâm thần của hắn, lập tức rơi vào trong bàn tay.

“Cuối cùng, đã thành một bản đạo thư?” Một vị lão nhân lẩm bẩm nói, trong đôi mắt vẫn là rung động.

“Không phải đạo thư, đây là Thiên Thư!” Bên cạnh xuất hiện một vị lão nhân khác, hít một ngụm khí lạnh, nghe nói chuyện mấy ngày nay nên chạy đến.

“Dựa vào cảnh giới của Thần Tử hiện nay, tuyệt đối có thể tùy tiện giam cầm một tên Hư Thần trong đó, trấn sát mà chết.” Đôi mắt ông ta sáng như đuốc, hít một ngụm khí lạnh nói.

Hiển nhiên, bản Thiên Thư này dùng các loại thần tài luyện chế, uy năng có thể xưng là kinh khủng.

Oanh!

Rất nhanh, giữa bầu trời, vân kiếp tề tụ, từng đạo lôi đình màu tím đậm ngưng tụ trong đó.

Bí bảo như thế sinh ra, thiên địa xúc động, muốn lấy lôi kiếp tắm rửa cho nó!

Chương 61: Thiên Thư Thành, Đắm Chìm Ma Luyện Đạo Pháp, Thịnh Thế Mở Màn

Không trung ầm ầm vang lên, giống như đang dựng dục cái gì đó rất khủng bố.

“Uy lực của lôi kiếp này, chắc hẳn sẽ không quá yếu.”

Cố Trường Sinh không hề bát ngờ với chuyện này.

Tu sĩ luyện bảo, một khi luyện chế ra đạo khí, thiên địa sẽ xúc động, hạ xuống lôi đình để tẩy lễ.

Cái gì gọi là đạo khí?

Chính là ngưng tụ đạo ngân thần vận, tuyên khắc thiên địa chí lý.

Ngay lúc đó, Thiên Thư xưa cũ và thần ảo hiển hiện, chìm nổi ở

phía trên, giống như tiếp nhận tất cả.

Chờ đợi lôi kiếp giáng lâm.

Sau đó, hai loại khí tức này xuất hiện, từng tờ Thiên Thư không ngừng lật ra.

Một đen một trắng, một âm một dương, xưa cũ mà tự nhiên.

Tiếp theo!

Lại có khí thế màu sắc khác hiển hiện.

Giống như trời sinh làm vật dẫn tẩm bổ đại đạo, có một loại khí tức lớn mà xa.

Đó là kết cục của đạo, là nơi đản sinh pháp tắc của thiên địa.

Từng tia từng sợi khí tức huyền bí rủ xuống, giống như ba ngàn đại đạo hóa hình mà ra, bao phủ Cố Trường Sinh, khiến hắn càng trở nên thần thánh mà siêu nhiên.

Áo trắng phần phật, sợi tóc bay múa, cơ thể lấp lóe quang trạch, nhìn như trích tiên.

Oanh!

Trong nháy mắt!

Lôi đình màu tím như ngọn núi to lớn xuyên qua bầu trời rơi xuống!

“Thiên kiếp cấp bậc thánh khí!”

Nhìn thấy vậy, các vị tộc nhân của Cố gia tránh ra thật xa, hít một ngụm khí lạnh nói.

...

Sau sáu canh giờ, lôi kiếp tán đi, thiên địa khôi phục thanh tĩnh.

Đến hỏa tinh của tinh vực thập phương cũng khó có thể thiêu đốt Thiên Thư, lôi kiếp đương nhiên sẽ không khiến nó bị bất kỳ hư

hao gì.

Nhiều lắm chỉ lạc ấn khí tức của lôi đạo vào trong đó mà thôi.

Bên trên Dã Luyện Phong.

“Xem như đã luyện chế hoàn thành, uy năng của bí bảo này còn mạnh hơn ta nghĩ gấp mấy chục lần.”

Cố Trường Sinh nhẹ giọng nói, áo trắng như tuyết, không nhiễm trần thế, đang đánh Thiên Thư xưa cũ trong tay, càng có vẻ siêu phàm thoát tục.

Mọi loại huyền diệu lưu chuyển, trong đó thậm chí có thể hiện đạo của hắn!

Có thể giam cầm, phong trấn, chém giết làm một thể!

“Chúc mừng Thần Tử luyện thành thần binh!”

“Chúc mừng Thần Tử luyện thành thần binh!” Tộc nhân xung quanh ngọn núi, cùng nhau lên tiếng chúc mừng.

Cố Trường Sinh thu thập Thiên Thư vào trong thức hải, vẻ mặt khôi phục ý cười ôn nhuận như trước, khẽ vuốt cằm nói: “Làm phiền chư vị hộ pháp!”

Mở thiên lô, dẫn hỏa tinh tinh vực thập phương, rất nguy hiểm, không cẩn thận một chút, hắn sẽ hóa thành tro tàn.

Đến đám thần tài này đều bị hòa tan trong mấy hơi thở mà thôi.

Cho nên đối với đám tộc nhân hộ pháp xung quanh cho mình, trong lòng Cố Trường Sinh vẫn vô cùng biết ơn.

Chuyện Thần Tử luyện chế thần binh trên Dã Luyện Phong đã khiến Cố gia oanh động không nhỏ.

Tình cảnh lúc ấy, rất có tính chấn động.

Sau khi các tộc nhân chính mắt nhìn thấy truyền ra, Cố Trường Sinh lần nữa được một nhóm người cuồng nhiệt sùng bái.

Mấy ngày sau.

Trở về thần đảo.

Cố Trường Sinh đã luyện xong Thiên Thư Thần Sách, bắt đầu cân nhắc đi đến những thu hoạch khác trong đại hội đi săn,

Hạt giống thế giới, trước không vội luyện hóa.

Lúc trở lại hắn đã tìm đọc điển tịch, hạt giống thế giới có tiềm lực càng lớn, tỉ lệ luyện hóa thất bại cũng càng lớn.

Dựa vào thực lực bây giờ của hắn, cho dù có lão tổ Cố gia trợ giúp, đoán chừng cũng quá sức, tỉ lệ thất bại đến tám thành trở lên.

Dù sao Thác Thiên Chí Thánh cũng không nắm chắc có thể luyện hóa thành công, vì thế mới chậm chạp không luyện hóa.

Trừ phi là để lão tổ của Cố gia tự mình luyện hóa, nhưng đến cấp độ của ông ta thì không cần những thứ này.

Về phần thần thông Đạo Thiên Nhất Kiếm của Doanh gia.

Đây là một môn thần thông kiếm pháp cấp bậc Chí Tôn, lấy đạo làm thế, lấy thiên làm kiếm, hợp đạo thiên là một kiếm, uy lực kinh khủng tuyệt luân.

“Đạo Thiên Nhất Kiếm, mặc dù uy năng không thể so sánh với Chỉ Qua Quyết của Cố gia, nhưng thân là kiếm pháp Chí Tôn, đương nhiên có chỗ không tầm thường.”

Cố Trường Sinh nói khẽ, bế quan mấy ngày, mới nắm giữ hình thức ban đầu.

Giữa ngón tay có từng tia từng sợi kiếm ý lượn lờ, hóa thành từng đạo phù văn kiếm đạo thần bí huyền ảo, mơ hồ có đại thế thiên địa.

Nhưng hắn phát hiện một vấn đề, hiện nay mình đã học được rất nhiều đạo pháp Chuẩn Chí Tôn, đến đạo pháp Chí Tôn, Đế thuật cũng nắm giữ rất nhiều.

Cũng đã nhớ kỹ các loại Trường Sinh Pháp Thái Sơ Kinh, Chỉ Qua Quyết của Cố gia.

Nhưng nếu muốn phát triển uy lực lớn nhất, hắn còn phải không ngừng nghiên cứu chưởng khống thuần thục, hiện nay chỉ đơn giản là hình thức ban đầu thôi.

Hắn cũng hiểu một đạo lý.

Tham thì thâm.

Mỗi một môn thần thông ở đây, cũng có thể mấy vị cổ lão của mỗi nhà nghiên cứu mấy chục vạn năm, thậm chí trên trăm vạn năm, làm truyền thừa kéo dài tiếp.

“Đối với bản thân ta mà nói, cảnh giới tăng lên quá nhanh cũng không phải chuyện tốt.”

“Trước tiên phải chải vuốt các loại bảo thuật thần thông của bản thân, đạt đến cảnh giới có khả năng chưởng khống chúng với trình độ lớn nhất, đây cũng là một loại trình độ cực cảnh khác đi.”

Tâm cảnh của Cố Trường Sinh trầm ổn lạnh nhạt, nghĩ đến rất nhiều.

...

Sau đó mấy năm, Cố Trường Sinh vẫn ở trong thần đảo ma luyện tất cả bảo thuật thần thông mà mình có.

Thuận tiện nếm thử cách thông hiểu chúng, suy một ra ba.

Ví dụ như Vạn Hóa Thần Hình.

Môn thần thông này không chỉ có thể diễn hóa ra các loại sinh vật cường đại như Chân Long, Chu Tước, Thần Hoàng... cũng có thể thông qua quan sát các loại Chí Tôn khí, Thánh khí, lạc ấn trên thần hình của nó, uy lực sẽ càng trở nên cường đại.

Còn có các loại thần thông khác nữa.

Côn Bằng Tung Thiên Bộ, Vạn Binh Thần Tàng, Tiên Vương Ấn,

thiên phú thần thông của bản thân hắn, Luân Hồi Bảo Thuật, Đại Tịch Diệt Hư Vô Ma Quang....

Hai tên tùy tùng.

Không tính Cửu công chúa của hoàng triều Cảnh Dương, lúc ấy Cố Trường Sinh chỉ há miệng ra dụ cho nàng ta, nghiêm cấm Xích Ly cổ quốc ra tay với hoàng triều Cảnh Dương, cũng không để nàng ta đi theo mình.

Thác Bạt Tư Vũ sớm đã cáo từ rời đi, chuẩn bị trở về tổ địa khổ tu ma luyện, đồng thời để tu vi của hắn ta tiến thêm một bước.

Thời gian này Tô Tiểu Huyên lại thường xuyên nằm mơ.

Trong mơ vẫn là thân ảnh mơ hồ kia, hai con ngươi như cổ kiếm, vô cùng sắc bén, giống như có thể chém xuống nhật nguyệt tinh thần trên bầu trời!

Nàng ta đã nói chuyện này cho Cố Trường Sinh.

Biết được kiếp trước nàng ta là một tồn tại vô thượng kiếm đạo nào đó chuyển thế, Cố Trường Sinh cũng không để ý nhiều đến chuyện này.

Dù sao đây cũng là quá trình ký ức và truyền thừa dần dần thức tỉnh.

Bởi vì mỗi lần tỉnh lại, hắn cũng phát hiện khí tức trên người Tô Tiểu Huyên đang không ngừng tăng cường.

Nhất là tu vi kiếm đạo, bây giờ đang tăng trưởng với tốc độ khủng khiếp.

Tu vi Tịch Địa cảnh bát chuyển, lại có thể tuỳ tiện miểu sát tu sĩ Khai Thiên cảnh bốn năm chuyển bình thường.

Mà hai năm nay, Thần Tử của Cố gia như phù dung sớm nở tối tàn, bên ngoài lại giống như quần tinh sáng chói, sắp mở ra một thời thịnh thế.

Thiên tài quật khởi.

Tất cả truyền nhân của các thế lực bất hủ đã đi lại thiên hạ.

Vương giả trẻ tuổi của Thái Cổ Hoàng tộc nhập thế tu hành, bên trong tất cả đại cấm khu cũng bắt đầu xuất hiện những gương mặt trẻ tuổi...

Bên trong Đế Tộc cổ xưa nhất, từ xưa đã phong ấn thần nguyên.

Tồn tại đã từng vô địch trong thế hệ trẻ tuổi, quái thai cổ đại xuất thế, muốn chứng đạo trong một thế này!

Các thế lực lớn ẩn thế trong ba ngàn đạo vực.

Tiên Vương điện, Chí Tôn Đường, Cổ Đế Miếu, Thánh Phật Tự cũng truyền ra tin tức sẽ có truyền nhân xuất thế, bốn phương tám hướng oanh động, tứ phương giai chấn!

Phải biết nội tình của mấy thế lực này cũng không chênh lệch với Trường Sinh thế gia, đại giáo bất hủ!

Hơn nữa truyền nhân thưa thớt, mỗi một thời đại cũng chỉ có một hai người mà thôi, nhưng mỗi người gần như đều có khả năng quét ngang một thế!

Còn Thần Tử Cố gia như phù dung sớm nở tối tàn, năm đó vô cùng sáng chói, bây giờ lại không truyền ra tin tức nào, giống như đang bế quan.

Vì vậy bên ngoài có rất ít người chú ý đến hắn.

Mà chú ý hơn đến đám người thiên kiêu trẻ tuổi kia.

Ví dụ như vị Hoàng Tử nào đó của hoàng triều Đại Diễn mở cánh cửa Thiên Khai, thành tựu cảnh giới đại năng, bên trong thiên môn tuôn ra chân hỏa, trời ban điềm lành.

Phạm vi linh hải mở rộng đến tám ngàn dặm!

Ở Khai Thiên cảnh, có được ngàn dặm linh hải đã thuộc thiên phú tuyệt hảo.

Năm ngàn dặm linh hải là trên đời hiếm thấy.

Tám ngàn dặm, đã đủ để ghi chép vào mấy chục vạn năm lịch sử của hoàng triều Đại Diễn rồi.

Ví dụ như tuyệt thế thiên kiêu của một tộc nào đó giao chiến với truyền nhân của thế lực nào đó, linh khí mênh mông cuồn cuộn mấy ngàn dặm, giao thủ hơn vạn chiêu vẫn không phân thắng bại...

Nhưng đối với Cố Trường Sinh mà nói, những chuyện này cũng không quan trọng.

Mặc dù mấy năm này hắn đang mài luyện thần thông bảo thuật, đặt trọng tâm tu luyện trên phương diện này, nhưng tu vi vẫn không ngừng tăng trưởng.

Khai Thiên cảnh bát chuyển đỉnh phong!

Tư chất vô địch, tài nguyên tu luyện vô số, cũng không có gặp bất kì bình cảnh nào.

Hắn đột phá cảnh giới đơn giản như ăn cơm uống nước vậy.

...

Chương 62: Xích Ly Phản Loạn, Cổ Thần Chi Họa, Tiến Về Bình Loạn

Thần đảo trung tâm của Cố gia.

“Mới thoáng cái, ngươi cũng mười bảy tuổi rồi, sắp đến lễ đội mũ rồi.”

Trong cung điện.

Cố mẫu cười ha ha sửa sang vạt áo cho Cố Trường Sinh, nói: “Ngươi ưu tú như vậy, mẫu thân sợ tương lai không có nữ tử nào xứng với ngươi.”

Nghe nói như thế, Tô Tiểu Huyên ở một bên vội vàng chen miệng, nói: “Phu nhân, ngươi cũng đừng lo lắng, ta biết đó, dường như vị

Thần Nữ của Tần gia kia và công tử rất thân mật.”

Trong thời gian này, nàng ta thường xuyên nhìn thấy thị nữ của Tần gia chạy tới đưa thư.

Công tử có thời gian, thỉnh thoảng sẽ viết lại một hai bức.

Mặc dù nàng ta không hiểu vì sao hai người họ là không dùng phù truyền âm mà cứ phải viết thư chứ?

Mấy năm trôi qua, Tô Tiểu Huyên vẫn có dáng vẻ thiếu nữ chưa phát dục như trước, giống như thời gian đã dừng trên người nàng ta vậy.

“Thần Nữ Tần gia?” Cố mẫu nghe vậy, hai mắt không khỏi tỏa sáng, bà ấy lo lắng nhất chính là trên thế gian này không có nữ tử nào lọt vào mắt con mình.

Hắn có ưu tú hơn, cũng chính là một miếng thịt từ trên người bà ấy rơi xuống!

Tần gia, đó cũng là Trường Sinh thế gia, lấy người ở đó cũng đúng!

Nụ cười Cố Trường Sinh ôn hòa nói: “Mẫu thân không cần lo lắng chuyện này, đường tu đạo mênh mông, trên đường hữu duyên, tự nhiên sẽ có người gắn bó làm bạn.”

Bây giờ ở Cố gia, bởi vì Cố Trường Sinh, nên Cố phụ đã trở thành gia chủ.

Đương nhiên, Cố phụ và Cố mẫu có thể sinh ra Cố Trường Sinh có thiên phú khủng bố như thế, tu vi và thiên phú cũng không yếu.

Năm đó, đều là Chí Tôn trẻ tuổi cực kì chói mắt.

“Trường Sinh nói không sai, ngươi không phải lo lắng chuyện này, thiên kiêu chi nữ ở ba ngàn đạo vực vô số, kiểu gì cũng sẽ gặp được một người mà Trường Sinh để ý.”

Sau đó có một giọng nói vang lên.

Một thân ảnh xuất hiện, khuôn mặt rõ ràng, nụ cười ôn hòa, toàn

thân không có tu vi ba động, đứng ở nơi đó lại giống như đã vượt ra gông cùm xiềng xích của thời gian và không gian rồi.

“Phụ thân.” Cố Trường Sinh khẽ mỉm cười nói.

Người tới, chính là gia chủ Cố gia bây giờ, phụ thân của Cố Trường Sinh, Cố Thiên Lâm.

Rất nhiều năm trước, tu vi đã là Kiếp Kiều cảnh cửu bộ, cũng chính là Chuẩn Chí Tôn cảnh.

Bây giờ càng thêm sâu không lường được.

“Cái người này, vừa đến đã nói giúp Trường Sinh rồi, ta còn muốn sa này được ôm cháu trai nữa.” Cố mẫu trừng Cố Thiên Lâm một cái nói.

Bà ấy vốn định thuyết phục Cố Trường Sinh không nên có tiêu chuẩn quá cao, nếu không sau này sẽ không tìm được nàng dâu.

Bởi vì Cố Trường Sinh khiến bà ấy có cảm giác siêu thoát thế tục giống như trích tiên, sẽ không thèm để ý đến chuyện kia.

Trong gia tộc có nhiều nữ tử ưu tú như vậy, ví dụ như Cố Minh Hoàng, Cố Vận Thanh... Nhưng Cố Trường Sinh lại không vừa mắt người nào.

Cố Thiên Lâm nghe vậy có chút im lặng nói: “Trường Sinh vẫn còn vị thành niên, ngươi đã nói chuyện này với hắn rồi, năm đó hai ta thành thân cũng coi như sớm, nhưng cũng gần ba ngàn tuổi rồi...”

“Ngươi...” Cố mẫu không ngờ sẽ bị trượng phu vạch khuyết điểm như thế, tức giận nói: “Ta đang suy nghĩ cho Trường Sinh...”

Thấy hai người chuẩn bị đấu miệng, Cố Trường Sinh không khỏi bất đắc dĩ cười, sau đó lên tiếng nói: “Hôm nay phụ thân đến đây là có chuyện gì?”

“Quả nhiên không thể gạt ngươi chuyện gì.” Cố Thiên Lâm lắc đầu, có con trai tư chất nghịch thiên như thế, ông ấy làm phụ thân, áp lực thật to lớn.

Có chuyện gì, căn bản không gạt được ánh mắt hắn.

Nhìn vẻ mặt bất đắc dĩ của Cố Thiên Lâm, Cố Trường Sinh vẫn ôn hòa cười: “Phụ thân, mời nói đi.”

“Thật ra là đến nói với ngươi chuyện đi thu phục cổ quốc Xích Ly phản bội chúng ta, trong thời gian này, trong tộc đã chuẩn bị điều động không ít thiếu niên, cũng có năm vị trong thập đại danh sách đi nữa.”

Sau đó, Cố Thiên Lâm cũng không quanh co lòng vòng, trực tiếp giải thích.

Lần trước Cố Chân Huyền bị Cố Trường Sinh phế đi, sau đó trong tộc lại lần nữa tuyển một tên vào danh sách, thực lực cũng thuộc hàng đầu bên trong thế hệ trẻ tuổi.

Nhưng đối với Cố Trường Sinh mà nói, chuyện này cũng không quan trọng.

“Thu phục cổ quốc Xích Ly phản bội?” Lông mày Cố Trường Sinh không khỏi nhíu lại, hơi nghi hoặc một chút.

Cổ quốc Xích Ly, nếu hắn nhớ không lầm, đây chính là một trong vô số thế lực phụ phuộc Trường Sinh Cố gia.

Thành lập hơn năm vạn năm trước, nhưng đã nhanh chóng quật khởi, chiếm đoạt từng thế lực xung quanh.

Nhưng người mạnh nhất trong cổ quốc Xích Ly cũng chỉ có tu vi Kiếp Kiều tam tứ bộ mà thôi.

Tổng cộng Kiếp Kiều cảnh có cửu bộ, một bước nhất trọng thiên, nhất trọng thiên một tạo hóa.

Trên đó còn có cửu cảnh là Hư Thần, Chân Thần, Thiên Thần, Thần Vương, Bán Thánh, Thánh Nhân, Á Thánh, Đại Thánh, Chuẩn Chí Tôn.

Người mạnh nhất của cổ quốc Xích Ly nhiều lắm chỉ là một tu sĩ Thần Vương cảnh.

Cho nên, chuyện nhỏ như vậy mà được tộc coi trọng, điều động người trong danh sách trẻ tuổi đi sao?

Biết rõ trong lòng Cố Trường Sinh có nghi ngờ, Cố Thiên Lâm, khẽ mỉm cười nói: “Nếu chỉ có cổ quốc Xích Ly bội phản thì trong tộc đâu có để ý, chân chính khiến chúng ta để ý là nguyên nhân phía sau chuyện cổ quốc Xích Ly phản bội.”

“Đúng lúc, đây coi như là một phần lịch luyện cho thế hệ trẻ các ngươi.”

Cũng đúng.

Chỉ là một cổ quốc Xích Ly thì làm sao dám phản bội thế lực bất hủ được.

Rất hiển nhiên sau lưng nó có thế lực gì đó thôi động, hơn nữa còn không sợ Trường Sinh thế gia.

Những chuyện này, tuyệt đối các lão nhân trong tộc đã nghĩ sâu tính kỹ.

Sau khi hiểu chuyện này, Cố Trường Sinh khẽ vuốt cằm nói: “Ta biết rõ, phụ thân.”

“Suất lĩnh thế hệ trẻ tuổi của Cố gia, bình định cổ quốc Xích Ly phản loạn đúng không?

Thuận tiện thúc đẩy thế lực ở phía sau, cùng nhổ tận gốc?”

Cố Thiên Lâm khẽ lắc đầu nói: “Trường Sinh, ngươi đừng nên xem thường lần lịch lãm này, nói không chừng sẽ câu ra cá lớn đó.”

...

Ngay lúc đó.

Đạo vực Nam Thắng, Thiên Thanh Tinh.

Sắc trời ảm đạm, trên đường vẻ mặt của các tu sĩ đều rất vội vàng.

Gần đây, trong tất cả các tòa cổ thành đều có tu sĩ nghị luận về

một chuyện, trong âm thầm cũng có rất nhiều thế lực chú ý, cảm giác Thiên Thanh Tinh sắp thay đổi.

“Các ngươi nghe nói gì không? Tại Thanh Huyền châu, cổ tộc Hỏa Linh ở cổ quốc Xích Ly bị một vị cường giả thần bí nào đó thu phục.” Trong tửu lâu, một tu sĩ trẻ tuổi tận lực đè thấp giọng nói của mình rồi nói.

Cổ tộc Hỏa Linh, chính là hoàng tộc của cổ quốc Xích Ly, chấp chưởng nước này đã năm vạn năm!

“Cái gì? Cổ quốc Xích Ly? Đây không phải thế lực phụ thuộc của Trường Sinh Cố gia sao? Ai to gan như vậy, dám làm loại chuyện này?” Người bên cạnh lập tức trừng to mắt, chấn kinh.

Phải biết toàn bộ đạo vực Nam Thắng, thậm chí là mấy chục đạo vực xung quanh, Trường Sinh Cố gia chính là thiên dụ.

Không ai dám vi phạm!

“Theo lời tu sĩ nhìn thấy lúc đó nói, thân thể vị cường giả thần bí kia vô cùng to lớn, như ngọn núi, toàn thân hiện lên màu vàng cổ, đưa tay đã khiến vô số sơn mạch vỡ nát, nhất là ở vị trí mi tâm, có năm ngôi sao chuyển động!”

“Tê! Vẻ ngoài như vậy, chẳng lẽ là tộc Cổ Thần năm đó đã bị Cố gia khu trục sao? Hơn nữa còn là một vị Cổ Thần ngũ tinh, thực lực có thể so với một tôn Bán Thánh!”

“Cổ Thần nhất tộc, đây là một tộc lớn, năm đó phản loạn, bị Trường Sinh Cố gia đuổi đi đúng không? Mỗi một tộc nhân sinh ra đều lớn như ngọn núi, thực lực là Hoàn Nhất cảnh, lúc bọn họ bước vào Kiếp Kiều cảnh, ở giữa mi tâm sẽ ngưng tụ một ngôi sao trời!” Lão nhân bên cạnh nói tiếp, không khỏi cảm khái.

“Cổ Thần ngũ tinh, chính là tồn tại tương đương với Kiếp Kiều cảnh ngũ bộ!”

“Thảo nào năm đó cổ tộc Hỏa Linh lại là thế lực phụ thuộc của tộc Cổ Thần, tộc Cổ Thần bị Trường Sinh Cố gia khu trục, đương nhiên không cam tâm lưu lại tổ địa ở nơi đây.”

Thiên Thanh Tinh, năm đó chính là Tổ Tinh của tộc Cổ Thần.

Đám người nghị luận ầm ĩ, luôn cảm thấy gần đây sẽ xảy ra chuyện lớn.

Năm đó tộc Cổ Thần chính là một trong những thế lực phụ thuộc mạnh nhất của Trường Sinh Cố gia, có công lao hiển hách giúp Cố gia khai cương thác thổ!

Nhưng hơn tám trăm ngàn năm trước, tộc Cổ Thần phản loạn, suýt chút nữa bị diệt tộc!

Ngay lúc đó, người mạnh nhất của tộc Cổ Thần chính là ba vị Cổ Thần cửu tinh, bị Cố gia tru sát, rất là vang dội!

Chiến lục của Cổ Thần cửu tinh có thể so sánh với Chuẩn Chí Tôn!

Đó đã là cường giả rất mạnh rồi, Chí Tôn không ra, có thể xưng là vô địch!

Cõng sao trời mà đi, vượt ngang tinh vực, đó chính là tộc Cổ Thần!

Nhưng... Vẫn bị Trường Sinh Cố gia trấn sát.

Theo lời của tu sĩ lúc đó chính mắt nhìn thấy thì suối máu dâng trào giống như tinh hà, suýt chút nữa đã che mất mấy mảnh tinh vực.

Chương 63: Thiếu Chủ Tộc Cổ Thần Cổ Tháp Mộc, Hoàng Triều Cảnh Dương Nguy Hiểm

Còn chuyện vì sao tộc Cổ Thần phản loạn?

Không ai biết rõ nguyên nhân.

Sau khi người mạnh nhất của tộc Cổ Thần bị đền tội, Trường Sinh Cố gia nể tình công lao ngày xưa, khu trục bọn họ đến một mảnh tinh vực hoang vu.

Không truy cứu nữa.

Đã có mấy chục vạn năm chưa từng truyền ra tin tức về tộc Cổ Thần rồi.

Nhưng hôm nay lại có người nhìn thấy thân ảnh bọn họ.

Nhất là chuyện cổ quốc Xích Ly phản bội, càng khiến trong lòng không ít tu sĩ căng thẳng, mơ hồ cảm thấy sẽ xảy ra chuyện lớn.

Trường Sinh thế gia giận dữ, không chỉ máu chảy đơn giản như vậy đâu.

Đánh chìm mấy mảnh tinh vực, hủy đi vô số cổ tinh sinh mệnh, đã coi như kết quả không tệ rồi.

“Ôi, hi vọng đến lúc đó đừng giận chó đánh mèo đến lên người đám tu sĩ bình thường chúng ta.”

“Đúng vậy, cửa thành bốc cháy họa đến cá trong ao, đến tư cách là cá trong chậu chúng ta cũng không có.”

Bên trong thành cổ, đông đảo tu sĩ nghị luận, bỗng nhiên nghe thấy phía chân trời truyền đến âm thanh ù ù.

Uy áp đáng sợ giáng lâm!

Bọn họ nhìn qua.

Nhìn thấy từng cỗ chiến xa "Ầm ầm" chạy qua hư không, đi về phía chân trời.

Phía trên mỗi chiếc chiến xa.

Một ngọn cờ đón gió bay múa, trên viết một chữ to lớn và cổ lão —— "Cố".

Nét chữ hùng vĩ và cổ điển, lộ ra đạo vận khó nói lên lời.

Trên người mỗi thiên kiêu trẻ tuổi đều tỏa ra khí tức cường đại, toàn thân giống như được vô tận thần quang sáng chói bao phủ.

Mỗi người đều vô cùng đáng sợ, giống như có thể tuỳ tiện trấn áp một phương.

Trong đó có một người, tiên ý lượn lờ, hỗn độn khí chìm nổi.

Giống như chúng tinh củng nguyệt đứng ở chính giữa, áo trắng như tuyết, mắt sắc trầm tĩnh bình thản, nhìn về phía đông, không một gợn sóng.

"Kia... Là Trường Sinh Cố gia!"

"Tê!"

"Thật sự là nói cái gì đến cái đó, quả nhiên Trường Sinh Cố gia đã phái người đến rồi!"

"Vị được tất cả mọi người vây quanh kia... Chẳng lẽ là Thần Tử Cố gia đã yên lặng nhiều năm không có tin tức?"

Đột nhiên đám tu sĩ cảm thấy tê cả da đầu.

Nhìn phương hướng đám chiến xa này đi, rõ ràng là phương hướng đến cổ quốc Xích Ly!

Quả thật sắp xảy ra chuyện lớn rồi!

...

Hoàng đô của cổ quốc Xích Ly.

Hoàng Đế bây giờ, Xích Viêm.

Ông ta mặc long bào màu đỏ như lửa, sắc mặt cung kính đứng trước mặt một tên nam tử trẻ tuổi.

Vóc dáng của tên nam tử trẻ tuổi này rất cao lớn khôi ngô, giống như một tòa núi nhỏ, từng khối bắp thịt tựa như đá chồng chất mà lên, khiến người ta có cảm giác trên người hắn ta tràn đầy lực lượng.

Ở giữa mi tâm hắn ta, mơ hồ có hai ngôi sao trời xoay chuyển, lúc ẩn lúc hiện.

Hình thể của hai người họ tương phản cực lớn, nhất là trên mặt Xích Viêm tràn đầy ý tôn kính, không hề giống giả vờ.

Tất cả hoàng thất của cổ quốc Xích Ly đều là tộc Hỏa Linh.

Mặc dù ngoại hình của bọn họ giống như con người, nhưng con ngươi lại màu đỏ sậm, đến lông mày cũng thế, lộ ra một cỗ khí tức cực nóng.

“Khởi bẩm thiếu chủ, chúng ta đã lấy được ba phần tư quốc thổ của hoàng triều Cảnh Dương, nhiều nhất ba ngày, hoàng triều Cảnh Dương sẽ triệt để bị diệt quốc.” Vẻ mặt Xích Viêm cung kính bẩm báo.

Cổ Tháp Mộc.

Đây là tên của nam tử trẻ tuổi khôi ngô kia.

Có được huyết mạch của hoàng tộc Cổ Thần, hắn ta hoàn toàn có thể tùy ý biến lớn thu nhỏ bản thân, chẳng qua trình độ hiện nay đã là nhỏ nhất rồi.

Nghe vậy, khóe miệng hắn ta hiện lên nụ cười nhàn nhạt, nói: “Các ngươi làm rất tốt, hoàng triều Cảnh Dương chính là thế lực phụ thuộc lớn nhất của Trường Sinh Cố gia ở chỗ này, ra tay với nó đầu tiên để Trường Sinh Cố gia biết rõ, tộc Cổ Thần chúng ta, đã trở về!”

Nói xong, hắn ta nhìn một phong khẩu dụ trên bàn, chữ viết tuấn tú, có đạo ý chí lý.

Rất hiển nhiên, người viết ra phong khẩu dụ này thật không đơn giản.

Hơn nữa, bên trên còn có đạo vận khí thế của Trường Sinh Cố gia, tu sĩ bình thường căn bản không dám nhìn nhiều.

“Đây là khẩu dụ của Cố gia mà mấy năm trước cửu công chúa hoàng triều Cảnh Dương Cửu mang tới, không cho chúng ta tiếp tục tiến công vào hoàng triều Cảnh Dương.” Nhìn thấy phong khẩu dụ này, ánh mắt Xích Viêm có chút lấp lóe, giải thích.

“Ngươi có biết lúc đó là ai đã viết phong khẩu dụ này không?” Cổ Tháp Mộc nhướng mày, hỏi.

Bên trên phong khẩu dụ đã được đóng kín này, hắn ta cảm nhận được một cỗ khí tức chí lý tự nhiên mà thành.

Nếu như không phải tu sĩ có cảm cảm ngộ rất sâu với thiên địa quy tắc, thì không thể viết ra được.

“Cái này ta cũng không rõ ràng, nhưng rất có thể là vị Thần Tử trong truyền thuyết của Cố gia.” Xích Viêm lắc đầu, sau đó suy đoán nói.

Lúc ấy tộc Cổ Thần còn chưa phái người tới, cửu công chúa của hoàng triều Cảnh Dương đã mang theo phong khẩu dụ được đóng kín này đến, khiến ông ta giật nảy mình, không dám xuất binh với hoàng triều Cảnh Dương nữa.

Nhưng, tình huống hiện tại đã khác.

Bọn họ sớm đã phản bội Cố gia, tự nhiên phong khẩu dụ này đã vô dụng.

“Ta biết rõ, tiếp tục tăng cường binh lực, trong vòng ba ngày, tranh thủ lấy được hoàng triều Cảnh Dương, bắt sống vị Cửu công chúa kia, ta muốn biết rõ là ai viết phong khẩu dụ này.” Cổ Tháp Mộc nhàn nhạt phân phó.

Trên phong khẩu dụ đã đóng kín này, hắn ta cảm nhận được một loại bất an, nếu không rõ ràng, hắn ta sẽ ăn ngủ không yên.

Hơn nữa, vị người tuổi trẻ sau lưng hắn ta kia, chắc hẳn sẽ cảm thấy hứng thú với chuyện này.

“Vâng, thiếu chủ.”

Xích Viêm cung kính lui ra.

...

Biên cương hoàng triều Cảnh Dương.

Sở Yêu Nguyệt mặc một thân nhung trang, trên người nhuốm máu, vẻ mặt tái nhợt, lại cắn răng kiên trì, ánh mắt nhìn chằm chằm về phía trước.

Ở sau lưng nàng ta, là từng binh sĩ của Cảnh Dương.

Mỗi người đề hung hãn không sợ chết, đồng thời vẫn đang kiên nghị, toàn thân đẫm máu.

Xung quanh bọn họ là binh sĩ của cổ quốc Xích Ly, đông như châu chấu.

Bọn họ bị bao vây.

“Lão hoàng thúc đang ở trên không trung giao chiến với cường giả của đối phương, chỉ cần chiến đấu chưa kết thúc, chúng ta vẫn còn hi vọng.” Sở Yêu Nguyệt không ngừng động viên binh sĩ bên cạnh, nhìn lên không trung, nơi đó mơ hồ có khí tức đáng sợ truyền đến.

Cách rất xa, vẫn khiến lòng người sợ hãi không thôi.

Cổ quốc Xích Ly điên cuồng tiến công, ngắn ngủi mấy tháng, ba phần tư quốc thổ của hoàng triều Cảnh Dương đã bị luân hãm.

Phụ thân của nàng ta, hoàng đế Cảnh Dương đương đại, đã bị trọng thương trong một cuộc giao chiến với cường giả đối phương, sau khi trở lại hoàng đô, không chống đỡ được ba ngày đã chết.

Đông đảo huynh đệ tỷ muội, quý thân hoàng tộc, nhao nhao thu dọn nội tình đã tích lũy mấy chục vạn năm, bỏ chạy, không hề để ý đến an nguy tồn vong của hoàng triều Cảnh Dương.

Một hoàng triều lớn như vậy, tất cả đều đặt lên vai nàng ta.

Nàng ta không thể không phủ thêm nhung trang.

Vừa động viên binh sĩ, vừa tự mình ra trận giết địch!

May mắn lúc mấu chốt, lão hoàng thúc bế quan trong Hoàng Lăng đã phá quan mà ra, kiềm chế cường giả của cổ quốc Xích Ly, mới khiến bọn họ có cơ hội kéo dài hơi tàn.

“Giết cho ta, vương thượng có lệnh!”

“Bắt sống Cửu công chúa của Cảnh Dương, có thể thăng quan tiến tước, phong vương ban hầu, thưởng thần thông pháp khí!”

Ánh mắt của một vị tướng lĩnh cổ quốc Xích Ly mang theo tham lam, hung ác, la lớn.

“Giết! Bắt sống Cửu công chúa!”

“Giết! Bắt sống Cửu công chúa!”

Sau lưng, vô số binh sĩ cổ quốc Xích Ly nghe nói như thế, lập tức điên cuồng, hưng phấn kích động, nhao nhao trùng sát mà lên.

Các loại thần thông bảo thuật xen lẫn, ba động mạnh mẽ tràn ngập thiên địa.

Đại chiến!

Lần nữa bộc phát!

“Bảo vệ công chúa! Liều mạng với bọn họ!”

Bên phía hoàng triều Cảnh Dương, mặc dù số lượng sĩ binh kém xa đối phương, nhưng khí thế không hề kém chút nào.

“Chẳng lẽ khí số của Cảnh Dương thật sự đã hết...”

Nhìn đám binh sĩ liên tục ngã xuống kia, trái tim Sở Yêu Nguyệt đều đang chảy máu.

Đột nhiên, nàng ta nhớ tới lúc trước tại cửa núi Cố gia, Cố Trường Sinh đã nói với nàng ta.

“Long mạch của hoàng triều Cảnh Dương sớm đoạn, khí số đã hết, cho dù ngươi trì hoãn thời gian diệt quốc, cũng không ngăn cản được. Đây là thiên định, nhân lực làm khó.”

Khóe miệng Sở Yêu Nguyệt nở một nụ cười khổ, lẩm bẩm nói, “Thì ra Thần Tử đã sớm dự liệu sẽ có một ngày này sao?”

Hoàng Đạo Long Cực Kinh của hoàng triều Cảnh Dương.

Vốn là tu luyện theo long mạch to lớn của hoàng triều.

Mà hiện nay long mạch đã đứt, mấy năm gần đây tốc độ tu luyện của nàng ta vô cùng chậm chạp, thậm chí còn có chỗ thụt lùi.

Phải biết trời sinh nàng ta là Đế Hoàng Thể a!

Oanh!

Đột nhiên!

Một tiếng nổ vang trời từ trong hư không truyền đến.

Sau đó tiên huyết mang theo thần tính phun ra, một thân ảnh già nua mặc long bào, toàn thân đẫm máu, từ trong đó rơi xuống.

“Hoàng thúc.” Sở Yêu Nguyệt không khỏi kinh hô.

Nhìn thấy một màn này, trên mặt tất cả binh sĩ của Cảnh Dương đều hiện ra vẻ bi thương.

Hi vọng cuối cùng của bọn họ, cũng mất rồi!

...

Chương 64: Thần Tử Cố Gia Giáng Lâm,

Sở Yêu Nguyệt Kích Động

“Chỉ là lực lượng còn sót lại của hoàng triều Cảnh Dương thôi, sao có thể là đối thủ của chúng ta được!”

Tướng lĩnh của cổ quốc Xích Ly không hề bất ngờ với chuyện này, sắc mặt tràn đầy hưng phấn và vui vẻ.

Kia chính là cường giả đến từ tộc Cổ Thần, giữa mi tâm có năm ngôi sao trời xoay chuyển, tương đương với cấp bậc Bán Thánh!

Lão gia hỏa kia có thể chống đỡ lâu như vậy, đã vượt khỏi dự liệu của bọn họ rồi!

“Giết!”

“Giết!”

Sĩ khí của các binh sĩ của cổ quốc Xích Ly lớn mạnh, lần nữa trùng sát mà tới.

Huyết tinh lần nữa tràn ngập trên chiến trường.

“Tất cả binh sĩ của Cảnh Dương nghe khẩu lệnh của ta!”

“Lui!”

Sở Yêu Nguyệt cố nén bi thương trên mặt, cắn răng nói.

“Yêu Nguyệt, các ngươi nhanh chóng rút lui đi, ta có thể chống đỡ một hồi!”

Lão hoàng thúc máu me khắp người, giống như một con búp bê sứ sắp vụn nát, đi đến bên cạnh Sở Yêu Nguyệt, mặt lộ vẻ dứt khoát nói.

“Hoàng thúc...” Sở Yêu Nguyệt không đành lòng.

Nhưng lúc này, nàng ta đã không có lựa chọn khác, lưu lại cũng chỉ cản trở mà thôi.

Đến lão hoàng thúc Thần Vương Cảnh đỉnh phong cũng không phải đối thủ của vị cường giả cổ quốc Xích Ly kia, bọn họ còn có thể làm sao?

“Nếu không phải những năm này tu vi của lão phu thụt lùi, thì một vị Cổ Thần ngũ tinh, sao có thể khiến lão phu chật vật như thế!”

Lão hoàng thúc vung tay, bộc lộ một tia bá khí năm đó, lại nói: “Các ngươi không cần lo lắng cho ta, nếu ta muốn đi, bọn chúng không thể lưu ta lại đâu!”

Những năm này, bế tử quan ở Hoàng Lăng, kết quả tu vi chẳng những không có tiến bộ, ngược lại còn giảm đi không ít.

Đối với chuyện này, trong lòng lão hoàng thúc cũng tràn đầy tiếc nuối.

Ông ta cũng rõ ràng, đây chính là chỗ thiếu hụt của Hoàng Đạo Long Cực Kinh.

Long mạch đoạn tuyệt, liền mang ý nghĩa, con đường tu luyện phía trước của bọn họ đã bị hủy.

Trừ phi tự phế tu vi, đổi công pháp tu luyện lại một lần.

“Ta biết rõ hoàng thúc.” Sở Yêu Nguyệt cắn răng nói, lần nữa hạ lệnh cho các binh sĩ rút lui.

“Muốn chạy, không thể nào!”

Lúc này, ở giữa bầu trời truyền đến một tiếng hừ lạnh!

Oanh một tiếng!

Một trận núi dao động, bụi mù che khuất bầu trời!

Một cự nhân cao lớn như ngọn núi từ trên trời giáng xuống, trực tiếp khiến đại địa vỡ ra vô số khe hở sâu ngàn trượng, vô cùng đáng sợ.

Toàn thân ông ta tỏa ra quang huy màu vàng, giống như một vị Thần Tướng mặc khôi giáp, tại mi tâm có năm ngôi sao trời đang

chậm rãi chuyển động, tỏa ra uy áp mạnh mẽ nhiếp tâm nhiếp phách.

Cổ Thần ngũ tinh, thực lực có thể so với tu sĩ Bán Thánh cảnh.

Nhìn thấy một màn này, tất cả binh sĩ của hoàng triều Cảnh Dương đều tuyệt vọng.

Tọa kỵ dưới thân bọn họ nhao nhao xụi lơ trên mặt đất, run lẩy bẩy.

Như vậy còn đánh như thế nào?

Đến Sở Yêu Nguyệt cũng có cảm giác giống như thế.

Trong thời đại này, sớm đã không xuất hiện tu sĩ Thánh Nhân cảnh rồi.

Bán Thánh cảnh, đã mang ý nghĩa vô địch, có thể quét ngang tứ phương!

Hơn nữa tộc Cổ Thần có thiên phú dị bẩm, nhục thân cường đại, thậm chí có thể cõng tinh không mà đi.

Năm đó lão hoàng thúc cũng là một thiên kiêu vô cùng sáng chói, nhưng vừa rồi thân thể lại suýt bị tên Cổ Thần ngũ tinh này đánh nát!

“Năm đó tộc Cổ Thần bị Trường Sinh Cố gia khu trục ra mảnh tinh vực này, bây giờ tộc các ngươi lại lần nữa hiện thế, chẳng lẽ không sợ bị Trường Sinh Cố gia truy sát sao ?”

Rất nhanh, Sở Yêu Nguyệt thở sâu, ép buộc bản thân tỉnh táo lại, mở miệng nói với vị cường giả Cổ Thần ngũ tinh này.

Nàng ta hiểu, lúc này, nàng ta càng không thể loạn trật tự của mình trước được.

“Trường Sinh thế gia? Ha ha, nếu như tộc ta e ngại bọn họ, sao có thể trở về tổ địa, dựng thẳng chiến kỳ, trống trận kêu vang được? Cô gái nhỏ, ngươi suy nghĩ nhiều quá.”

Vị Cổ Thần ngũ tinh này cười lạnh mở miệng, giọng nói như kinh lôi cuồn cuộn, khiến màng nhĩ của rất nhiều binh sĩ nổ tung, trực tiếp thổ huyết ngã xuống đất.

Mặc dù bọn họ sẽ bị gọi là kẻ mưu phản, nhưng vì khôi phục vinh quang của tổ tiên, gột sạch sỉ nhục, tất cả đều đáng giá!

Thậm chí không tiếc đầu nhập vào dị tộc!

Dù sao, nếu như phía sau không có hoàng tộc Thái Cổ chèo chống, đương nhiên bọn họ sẽ không dám trở về tổ địa, khiêu khích Trường Sinh Cố gia.

Đọa Long Lĩnh, Vạn Hoàng Sào!

Đó chính là một trong những thế lực cực kỳ đáng sợ của hoàng tộc Thái Cổ.

Trong đó, bất kỳ thế lực gì, tổ tiên đều có nhân vật đi lên đỉnh cao nhất, không hề sợ hãi Trường Sinh thế gia!

“Quả nhiên phía sau bọn chúng còn có một thể lực bất hủ chèo chống, mới có thể không sợ hãi như thế.”

Nghĩ thông suốt điểm này, sắc mặt Sở Yêu Nguyệt càng thêm tái nhợt.

Hôm nay, chẳng lẽ sẽ táng thân ở nơi này?

“Hôm nay, tất cả các ngươi đều phải táng thân ở đây, không ai có thể sống mà rời đi.”

Cổ Thần ngũ tinh cười lạnh nói, trong ánh mắt mang theo mỉa mai và xem thường giống như nhìn con kiến vậy.

Ông ta thật sự có vốn liếng này.

“Thật sao?”

Nhưng đúng vào lúc này, trên bầu trời đột nhiên truyền đến một giọng nói lạnh nhạt.

Ngay sau đó.

Âm ảnh mạnh mẽ bao phủ xuống!

Từng chiếc chiến thuyền cổ lão phá vỡ hư không, xuất hiện ở chân trời, uy áp đáng sợ xen lẫn khí tức cổ lão hoang vu trấn áp mà xuống!

Một cái cờ viết chữ "Cố" cổ lão đón gió mà đứng.

Trông thấy một màn như thế.

Vẻ đắc ý trên mặt tên Cổ Thần ngũ tinh này đột nhiên trở nên cứng đờ, sau đó là chấn kinh, không hiểu, hoang mang, hoảng sợ!

Đám tướng lĩnh Xích Ly vừa rồi vẫn còn cười cợt, bây giờ dáng vẻ giống như gặp quỷ vậy.

Bọn họ căn bản không thể tin được.

Làm sao Cố gia lại tới nhanh như vậy?

Trực tiếp phá vỡ đường hầm hư không, giáng lâm đến chiến trường?

"Là... Là Trường Sinh Cố gia!"

"Quá tốt rồi! Chúng ta được cứu rồi!"

Yên lặng một lát.

Tất cả các binh sĩ của hoàng triều Cảnh Dương như nhìn thấy cứu binh, hưng phấn kích động, phát ra tiếng hô như núi kêu biển gầm.

Sở Yêu Nguyệt và lão hoàng thúc sắp hấp hối kia cũng ngẩng đầu nhìn lại, trên mặt tràn đầy vẻ không dám tin.

Lập tức, nàng ta nhìn thấy một thân ảnh mặc áo trắng mà thỉnh thoảng vẫn xuất hiện trong đầu mình đứng trên chiến thuyền.

Ánh mắt hắn vẫn tự nhiên và không màng danh lợi như vậy, giống như không thèm để ý cái gì, lại siêu thoát trần thế.

“Thần Tử...” Sở Yêu Nguyệt lẩm bẩm nói, giống như nói mê.

“Làm sao nhanh như vậy đã kinh động đến Trường Sinh Cố gia...”

Vị Cổ Thần ngũ tinh này không thể tin được đây là sự thật, sắc mặt trắng bệch.

Mặc dù hình thể của ông ta còn to lớn hơn chiến thuyền vắt ngang không trung kia, nhưng giờ phút này lại sinh ra vẻ sợ hãi.

Trong kế hoạch của bọn họ, Cố gia sẽ không chạy tới nhanh như vậy.

Dù sao cổ quốc Xích Ly phản loạn cũng không thể tạo nên gợn sóng với Cố gia được.

Nhiều lắm Cố gia chỉ lưu ý một chút, sau đó mới phái người đến điều tra thôi.

Nhưng bây giờ... Giống như bọn họ đã dự liệu được tất cả mọi chuyện.

Vừa nghĩ đến đây, vị Cổ Thần này chảy mồ hôi lạnh khắp người.

“Là tộc Cổ Thần năm đó bị khu trục ở sau lưng thôi động tất cả sao?”

Trên chiến thuyền.

Cố Trường Sinh đứng chắp tay, ánh mắt không có gợn sóng nhìn xuống, nhưng trong lòng lại đang suy nghĩ nói.

Tộc Cổ Thần coi như cũng là đại tộc rất nổi danh trong ba ngàn đạo vực, thực lực cực kì cường đại, có thể đứng vào vị trí một trăm.

Nhưng đó là trước khi bị Cố gia khu trục.

“Bây giờ, một vị Cổ Thần Bán Thánh có thể nhấc lên bao nhiêu sóng gió chứ, hay là bọn họ điên rồi, hay là phía sau có thế lực khác thúc đẩy?”

Cố Trường Sinh khẽ nhíu mày một cái

Phải biết tại ba ngàn đạo vực, dường như không có bất kỳ thế lực nào có thể che giấu tai mắt của Cố gia, tiến vào trong phạm vi thế lực.

Tộc Cổ Thần tự nhận là vượt qua tinh vực mà đến, không người biết được.

Nhưng đối với Cố gia mà nói, nhất cử nhất động của bọn họ, thật ra đã sớm nằm trong khống chế.

Nhưng nghĩ đến trước khi rời Cố gia, phụ thân Cố Thiên Lâm đã nói mấy lời với hắn, đôi mắt của Cố Trường Sinh không khỏi khẽ động.

Chuyện này, có lẽ không đơn giản như vậy.

Phía sau tộc Cổ Thần, chắc chắn dính líu đến thế lực bất hủ nào đó.

Chương 65: Bán Thánh Cổ Trát Nhĩ Sợ Hãi, Thánh Nhân Cảnh Đưa Tay Trấn Áp

“Hừ! Cho dù các ngươi biết thì như thế nào, hiện tại trên chiến trường không ai có thể làm đối thủ của ta. Mặc dù các ngươi rất mạnh, nhưng còn quá trẻ tuổi!”

Tên của vị Cổ Thần ngũ tinh này là Cổ Trát Nhĩ, bỗng nhiên lạnh lùng nói.

Lúc này ông ta đã cảm nhận được khí tức của một đám thiên kiêu trẻ tuổi của Cố gia trên chiến xa, trong đó người mạnh nhất còn chưa đến Hoàn Nhất cảnh.

Nét mặt của ông ta lại lần nữa thay đổi, từ hoảng sợ, biến thành hung ác và tàn bạo.

Rất rõ ràng, lần này Cố gia không điều động cường giả đến đây, tất cả đều là thiên kiêu thế hệ trẻ tuổi.

Ở tất cả tông môn thế gia, hành động này được gọi là lịch luyện.

Nói cách khác, hiện tại không phải bọn chúng không có cơ hội!

Chỉ cần bắt mấy người trong đó, thậm chí có thể uy hiếp Cố gia!

“Đúng vậy, Trường Sinh Cố gia quá khinh thường chúng ta rồi, phái một đám người trẻ tuổi đến là có thể giải quyết vấn đề sao, có nhưng bọn họ đã quên một điểm... Đó chính là bây giờ, trong hoàng đô cổ quốc Xích Ly, không chỉ có một vị tộc Cổ Thần.”

“Đừng nói đến những cường giả còn núp trong bóng tối ủng hộ chúng ta nữa.”

Đám tướng lĩnh bên phía cổ quốc Xích Ly liếc nhau, đè sợ hãi trong lòng xuống, lộ ra nụ cười tàn nhẫn.

Phải biết bọn họ có năm mươi vạn đại quân Xích Ly!

Tu vi của mỗi người đều là Uẩn Linh cảnh!

Trong đó thậm chí còn có rất nhiều Hồn Cung cảnh, Tịch Địa cảnh!

Đám tướng lĩnh như bọn họ, tu vi ít nhất cũng là Khai Thiên cảnh bát chuyển!

Hơn nữa, bọn họ còn tinh thông các loại hợp kích chi thuật, có thể dễ dàng đánh bại cự đầu Hoàn Nhất cảnh!

Số lượng đám người trẻ tuổi của Cố gia cộng với đám binh sĩ còn sót lại của hoàng triều Cảnh Dương cũng không nhiều hơn năm vạn người!

Nhất là ở bên cạnh bọn họ, hiện tại còn một vị Cổ Thần ngũ tinh nữa.

Hoàng triều Cảnh Dương... Làm sao thắng?

Ầm ầm!

Uy áp đáng sợ của Bán Thánh quét sạch mà xuống, khiến thiên địa biến sắc, đại địa chia năm xẻ bảy!

Thân thể của Cổ Trát Nhĩ to lớn như núi, triển lộ khí tức cường đại của mình, cười lạnh nói, “Không ai có thể ngăn cản ta! Hôm nay, tất cả các ngươi phải ở lại nơi đây!”

“Thân là Cổ Thần ngũ tinh, chúng ta thực sự không phải đối thủ của ngươi.”

“Nhưng ngươi quá ngốc, hay là ngươi đã quên chuyện tám mươi vạn năm trước rồi?”

Nghe nói như thế, Cố Trường Sinh vẫn đứng sừng sững trên chiến thuyền như cũ, không có động tác gì, vẻ mặt cũng không thay đổi, chỉ từ tốn nói.

Chuyện tám mươi vạn năm trước!

Đó là sỉ nhục mà toàn bộ tộc Cổ không cách nào thay đổi được!

Vẻ mặt Cổ Trát Nhĩ biến đổi.

Cố Trường Sinh vừa dứt lời, thiên địa bỗng nhiên trở nên yên tĩnh.

Sau đó hư không vỡ ra, từ đó xuất hiện một thân ảnh già nua nhỏ gầy, giống như một trận gió thổi qua liền ngã.

Nhưng trong đôi mắt ông ta lại giống như ẩn chứa trường hà thời gian, rất nhiều lực lượng quy tắc quấn quanh.

Uy áp đáng sợ bao phủ thiên địa, trong nháy mắt giáng lâm.

“Cái này...”

“Sao lại thế...”

“Tới nhanh như vậy?”

Nhìn thấy lão nhân kia, lúc này sắc mặt Cổ Trát Nhĩ tái nhợt như giấy trắng, cả người phát lạnh, trong mắt đầy kinh hãi.

Thánh Nhân cảnh!

Đây là một vị Thánh Nhân cảnh nắm giữ lực lượng quy tắc, thậm chí có năng lực quấy nhiễu trường hà thời gian.

Có thể đánh giết địch nhân trên trường hà thời gian!

“Đã nói là lịch luyện, đương nhiên bất kỳ yếu tố nào quấy nhiễu lịch luyện, đều sẽ bị loại bỏ sạch sẽ, ngươi cũng không ngoại lệ.”

Cố Trường Sinh lạnh nhạt nói, vẻ mặt không hề có gợn sóng.

Lời nói kia giống như đang cười nhạo một con sâu kiến không biết trời cao đất rộng.

Một đám thiên kiêu trẻ tuổi của Cố gia cung kính đứng sau lưng hắn, từ đầu đến cuối, sắc mặt cũng không hề thay đổi, cho dù nghe thấy những lời Cổ Trát Nhĩ vừa nói, cũng chỉ phát ra tiếng cười coi thường.

Trong mắt bọn họ, cho dù trước mắt là một vị Chí Tôn có thể trấn áp tinh hà, quét sạch tứ hải bát hoang, cũng khó mà rung chuyển mục đích lịch lãm lần này của bọn họ.

Đừng nói là một tên Cổ Thần ngũ tinh.

Đương nhiên gia tộc sớm đã có an bài.

Nội tình của Trường Sinh thế gia, còn xa hơn bọn họ tưởng tượng nhiều.

“Làm phiền Phó lão xuất thủ.” Sau đó, Cố Trường Sinh khẽ vuốt cằm nói với vị lão giả Thánh Nhân cảnh đột nhiên xuất hiện kia.

“Thần Tử không cần khách khí, nếu lần lịch lãm này do ngài phụ trách, như vậy tất cả nhân tố có can đảm quấy nhiễu ngài, gia tộc sẽ đều loại bỏ, khiến lịch luyện được tiến hành thuận lợi.” Phó lão nhỏ gầy lắc đầu nói.

Nhiều đệ tử của Cố gia ra ngoài lịch luyện như vậy, khẳng định sẽ có người phụ trách vấn đề an toàn của bọn họ rồi.

Mà ông ta, chỉ là một trong số đó mà thôi.

“Chỉ là Cổ Thần ngũ tinh, vậy mà cũng dám làm càn trước mặt Cố gia, muốn chết!”

Sau đó ánh mắt ông ta trở nên lạnh lùng, nhìn về phía tên Cổ Thần ngũ tinh trên mặt đã sớm kinh hãi, không dám tin kia!

Chữ chết vừa rơi xuống!

Từng đạo thần liên của trật tự quy tắc từ bốn phương tám hướng quét sạch đến, thần quang vô cùng vô tận bùng lên, giống như một mảnh hải dương luyện ngục, xuyên qua Cổ Trát Nhĩ.

Trên thân thể cao lớn, xuất hiện từng cái lỗ thủng, máu chảy như suối.

Mà ông ta giống như đã hóa đá.

Đứng tại chỗ không động đậy, trong mắt đều là hoảng sợ, tuyệt vọng và hối hận thật sâu!

Đây chính lực lượng của Thánh Nhân, dính đến quy tắc thiên địa thâm ảo.

Trấn áp một vị Bán Thánh, đơn giản không tốn nhiều sức!

“Rút lui!”

“Nhanh... Mau lui lại!”

Mắt thấy Cổ Trát Nhĩ dễ dàng bị trấn áp như vậy.

Đám tướng lĩnh của cổ quốc Xích Ly phản ứng lại, tê cả da đầu, sắc mặt trắng bệch, toàn thân run rẩy hô lớn.

Mặc dù bọn họ biết rõ Trường Sinh Cố gia rất khủng bố, sừng sững tại cửu thiên, quan sát ba ngàn đạo vực vô số năm!

Nhưng đây là lần đầu tiên bọn họ cảm nhận được loại khiếp sợ và rung động truyền đến từ sâu trong linh hồn!

Cổ Thần ngũ tinh vốn đã vô địch trong mắt bọn họ, cứ như vậy bị trấn áp!

Không có một chút chống đỡ nào!

Bọn họ sợ hãi, hối hận, vô cùng hối hận.

Sau khi hiểu được sự chênh lệch không thể vượt qua kia, trong lòng bọn họ đều tuyệt vọng, đắng chát.

Đúng là sâu kiến không biết trời cao, đến miệng giếng cũng chưa nhảy ra, làm sao nhìn đến trời đây?

“Bình định cổ quốc Xích Ly phản loạn.”

“Đây chính là mục đích chính của lần rèn luyện này.”

Cố Trường Sinh bình tĩnh nói, sau lưng, một đám tộc nhân trẻ tuổi của Cố gia lập tức sáng tỏ, mỗi người đều hóa thành một đạo cầu vồng, bay đi truy sát.

Cố Quang Minh, Cố Minh Hoàng và các Chí Tôn trẻ tuổi cũng ở trong đó.

Mỗi người xuất thủ đều có dị tượng đáng sợ một phương, chỉ bằng khí tức đã chấn vỡ rất nhiều người, cực kỳ cường đại.

Mục đích của lịch luyện chính là để bọn họ trải qua càng nhiều máu và lửa, tương lai có thể đi được càng xa.

Lúc này cổ quốc Xích Ly làm loạn, đây không phải là đâm trên lưỡi đao sao?

Năm mươi vạn đại quân Xích Ly đại rút lui!

Giống như thủy triều, lấy tốc độ cực nhanh lui lại phía sau.

Sau khi tận mắt nhìn thấy vị Cổ Thần ngũ tinh bị trấn áp, bọn họ càng kinh dị sợ hãi.

Gan sắp bị dọa hỏng rồi.

Giờ phút này hận cha mẹ không sinh cho mình thêm vài đôi chân.

Binh sĩ của hoàng triều Cảnh Dương lại vô cùng hưng phấn, kích động truy sát, số lượng tuy ít, nhưng khí thế ngập trời.

Có Trường Sinh thế gia ở sau lưng chống đỡ.

Bọn họ còn sợ cái gì?

“Nếu không có Thần Tử kịp thời chạy đến, hôm nay sợ là Cảnh Dương sẽ bị diệt, kết quả của ta càng không dám tưởng tượng...”

Trong lòng Sở Yêu Nguyệt kích động không thôi, nắm chặt tay, ngẩng đầu nhìn về phía thân ảnh trên bầu trời, khóe mắt ướt át.

Sau khi xuất thủ trấn áp Cổ Trát Nhĩ, Phó lão đã không tiếp tục xuất thủ nữa.

Ông ta cung kính đứng sau lưng Cố Trường Sinh, chờ phân phó cách xử trí Cổ Trát Nhĩ.

“Cho dù hôm nay các ngươi có thể giết ta, nhưng sau này tuyệt đối sẽ có người báo thù cho ta.”

“Trường Sinh thế gia bất hủ trường tồn, sừng sững không ngã, nhưng trên thế gian này vẫn có rất nhiều thế lực không sợ các ngươi!”

Mặc dù Cổ Trát Nhĩ bị trấn áp, không thể động đậy.

Nhưng ông ta vẫn có thể nói chuyện, hiểu hôm nay mình dữ nhiều lành ít, dứt khoát kiên cường nói: “Xích Ly phản loạn, đây chỉ là bắt đầu...”

“Thật sao?” Cố Trường Sinh nhìn Cổ Trát Nhĩ một cái, vẻ mặt không hiểu.

Phía dưới, Sở Yêu Nguyệt nghe thấy mấy câu này.

Lúc này lại hóa thành một đạo cầu vồng bay lên, cung kính nói: “Thần Tử, phía sau tộc Cổ Thần ít nhất có một thế lực bất hủ chèo chống thôi động, nếu không cho bọn họ một vạn lá gan, bọn họ cũng không dám trở về tổ địa.”

Chương 66: Gieo Xuống Nô Ấn Khai Thác Mỏ Cho Cố Gia, Cảnh Dương Reo Hò

Nghe thấy lời Sở Yêu Nguyệt nói, Cố Trường Sinh khẽ gật đầu, nhưng không nói gì thêm.

Ánh mắt bình tĩnh, vẫn nhìn lên người Cổ Trát Nhĩ.

Sở Yêu Nguyệt đứng ở một bên, cảm nhận được khí tức của Cố Trường Sinh.

Chẳng biết tại sao, tất cả ủy khuất và bất an trước đó, bây giờ đã hoàn toàn tan thành mây khói.

Giống như ở bên cạnh hắn, sẽ cảm nhận được yên tĩnh khó có.

“Dù sao năm đó tộc Cổ Thần cũng là cường tộc tại hạ tinh không, đủ để đứng vào hàng ngũ một trăm thế lực mạnh của ba ngàn đạo vực.”

“Nhưng bây giờ xem ra, các ngươi còn không vào được top một vạn.”

“Quá ngốc, bị người ta sai khiến.”

Phía sau lưng Cố Trường Sinh, Tô Tiểu Huyên nhẹ giọng lầm bầm một câu.

Nàng ta cũng nhìn ra, nếu tộc Cổ Thần không ngốc, thì chắc chắn phía sau sẽ có thế lực bất hủ nào đó chống đỡ.

Chỉ là không xác định là thế lực bất hủ nào thôi.

Dù sao đối mặt với Trường Sinh thế gia, hành động của tộc Cổ Thần giống như lấy trứng chọi đá vậy.

Đến lúc này, vị Cổ Thần ngũ tinh này có thể giấu diếm sao?

Vẻ mặt Cổ Trát Nhĩ khó coi nói, “Ngươi là một tiểu nha hoàn thì hiểu được cái gì? Vì vinh quang của tộc ta, Cổ Trát Nhĩ ta có thể hi sinh tất cả, cũng bao gồm sinh mệnh, cái gì cũng không tiếc...”

Cố Trường Sinh khoát tay áo ngắt lời ông ta, ánh mắt kỳ dị nói, “Trước tiên để ta đoán một chút, xem phía sau các ngươi có ai ủng hộ, nếu không lấy lá gan của các ngươi, có dũng khí tới gần Cố gia tỷ tỷ dặm đã không tệ rồi.”

Đúng vậy, không nghe lầm.

Chính xác là trong phạm vi tỷ tỷ dặm.

Cũng không phải hắn xem thường đám người tộc Cổ Trát Nhĩ, mà cuộc chiến phản loạn tám mươi vạn năm trước kia, tộc Cổ Thần trốn nhanh nhất.

Nhưng lúc đó cũng là tộc kêu gào lợi hại nhất.

Tục xưng hổ giấy, chân long mềm.

Cổ Trát Nhĩ nghe nói như thế, sắc mặt lần nữa thay đổi, rất khó coi, đồng thời cũng rất khuất nhục.

Nếu sau lưng không có thế lực ủng hộ, tự nhiên bọn họ không dám đối nghịch với Trường Sinh thế gia đối.

Đây là lời nói thật.

“Là Đọa Long Lĩnh và Vạn Hoàng Sào sao?”

Cố Trường Sinh hỏi, lộ ra ý cười sâu xa.

Tại ba ngàn đạo vực, nếu nói có thế lực nào hận Trường Sinh Cố gia nhất.

Dường như tất cả tộc nhân sẽ trăm miệng nói ra cùng một lời.

Đọa Long Lĩnh!

Vạn Hoàng Sào!

Ba ngàn vạn năm trước, lão tổ của hai thế lực này muốn kéo dài tính mạng cho hoàng tộc Thái Cổ, cùng nhau phát động bạo loạn hắc ám, vô số tinh vực sinh mệnh gặp nạn, sinh linh đồ thán.

Cuối cùng, vẫn là một vị cường giả lớn của Cố gia xuất thủ, chém lão tổ của hai nhà kia!

Việc này, cũng trực tiếp khiến hai thế lực của hoàng tộc Thái Cổ này có thâm cừu đại hận với Trường Sinh Cố gia.

Trong thời gian đó, còn xảy ra một vài cuộc chiến rồi.

Tám mươi vạn năm trước, tộc Cổ Thần phản loạn, phía sau cũng có hai nhà này thúc đẩy.

Mà Cố gia không san bằng hai thế lực này, một là các thế lực bất hủ còn lại ngăn cản, không cho phép đánh vỡ cân bằng.

Mặt khác, cũng là nguyên nhân chủ yếu, nghe nói Thủy Long và Tổ Phượng chưa chết, thời kì đỉnh phong, hai vị này có thể xưng là tồn tại kinh khủng như Tiên Vương

“Đúng...”

Cổ Trát Nhĩ nghe vậy, trong lòng chấn động, sau đó cái đầu to lớn rũ xuống, tinh thần vô cùng sa sút.

Thì ra Cố gia đã sớm biết tất cả.

Lịch luyện?

Đó không phải xem thường bọn họ, mà căn bản không đặt bọn họ vào mắt.

Sau khi rõ ràng chuyện này, khóe miệng ông ta không nhịn được lộ ra vẻ đắng chát và tuyệt vọng.

“Phó lão, gieo xuống nô ấn đi, tốt xấu cũng là một vị Cổ Thần ngũ tinh, thực lực có thể so sánh với tu sĩ Bán Thánh cảnh. Vừa vặn gần đây phát hiện không ít thần mạch hiếm thấy tại tinh vực Cổ Tinh, để ông ta đi đào mỏ đi, lợi dụng phế vật.”

“Còn thời gian, tạm định là tám mươi vạn năm đi.”

Cố Trường Sinh không nhìn Cổ Trát Nhĩ nữa, mà nhìn về phía Phó lão sau lưng, hơi mỉm cười nói.

Dăm ba câu, đã sắp xếp xong kết cục của một vị Cổ Thần ngũ tinh.

Không giết ông ta.

Dù sao trong thời kỳ bây giờ, một vị Bán Thánh, vẫn rất khan hiếm.

Ít nhất Cố Trường Sinh còn chưa nhìn thấy tình huống Bán Thánh đi khắp nơi.

“Xin nghe theo Thần Tử.” Phó lão lộ ra ý cười, gật đầu nói.

Sau đó, ông ta tự mình xuất thủ, gieo xuống ấn nô cho Cổ Trát Nhĩ.

Chuyện này không ít tướng kĩnh binh sĩ của Cảnh Dương âm thầm tặc lưỡi rung động.

Một vị Bán Thánh đi đào mỏ?

Chuyện xa xỉ như vậy, cũng chỉ có Trường Sinh thế gia mới có thể làm ra.

Mặc dù Cổ Trát Nhĩ không cam lòng, nhưng không có biện pháp.

So với tử vong, có thể sống sót đã là không tệ rồi.

Còn chuyện khai thác mỏ cho Cố gia tám mươi vạn năm, đối với sinh mệnh dài dằng dặc của ông ta mà nói, căn bản không tính là gì.

Nói đến, đây coi như Cố gia đã khoan dung độ lượng rồi.

“Đa tạ Thần Tử trong lúc mấu chốt đã đến viện binh, hoàng triều Cảnh Dương, đời đời kiếp kiếp sẽ không quên.”

Sau đó, lão Hoàng Chủ điều tức hơi thở xong đã đi đến, cảm kích nói.

Lời này phát ra từ tận đáy lòng.

Có vô số thế lực phụ thuộc Trường Sinh thế gia, hoàng triều Cảnh Dương là một trong số đó, còn là loại có cũng được, không có cũng chẳng sao.

Cho dù hủy diệt, đoán chừng sẽ không nhấc lên một gợn sóng.

Vẻ mặt Cố Trường Sinh không thay đổi, khoát tay nói, “Cảnh Dương là thế lực phụ thuộc của Cố gia, gặp phải cục diện như vậy, đương nhiên Cố gia sẽ không khoanh tay đứng nhìn.”

Lập tức.

Một viên đan dược màu tím tỏa ra mùi thơm ngào ngạt bay đến trước mặt lão hoàng thúc.

“Đan dược này có thể khiến thương thế của ngươi tốt hơn, nhưng bản nguyên của ngươi đã tổn thương, nhiều nhất chỉ sống được năm năm nữa, đến lúc đó tiên nhân cũng khó cứu.”

Cố Trường Sinh tiếp tục nói.

Lão Hoàng Chủ thụ sủng nhược kinh tiếp nhận, vội vàng nói, “Đa tạ Thần Tử đã ban thưởng.”

Ông ta lập tức làm một lễ thật sâu.

Hoàng thúc chỉ có thể sống năm năm nữa?

Nghe nói như thế, hai mắt Sở Yêu Nguyệt không khỏi ảm đạm.

Nhưng lão Hoàng Chủ căn bản không thèm để ý chuyện này, lúc đầu ông ta nghĩ hôm nay chắc chắn phải chết, có thể sống thêm một ngày đã coi như may mắn rồi.

Cố Trường Sinh trì hoãn sinh mệnh của ông ta năm năm.

Cái ân này còn lớn hơn trời, khó mà báo đáp.

Đương nhiên ánh mắt của ông ta cũng đầy phức tạp và cảm khái, sau đó nhìn sang Sở Yêu Nguyệt.

Ông ta cảm thấy, Cố Trường Sinh có thể xuất thủ tương trợ, khả năng rất lớn là có liên quan đến Sở Yêu Nguyệt.

Đương nhiên ông ta vẫn còn nhớ phong khẩu dụ mấy năm trước kia.

Nhìn thấy ánh mắt của lão hoàng thúc, trong lòng Sở Yêu Nguyệt đắng chát, nàng ta rất rõ ràng, không thể vì mình được.

Bản thân vẫn phải tự hiểu rõ.....,

Cố Trường Sinh yên lặng nhìn Sở Yêu Nguyệt một chút, cũng

không nói thêm gì.

Nếu hôm nay không đến, Cảnh Dương tuyệt đối sẽ diệt quốc.

Nhưng bây giờ nhìn, cũng không khác gì diệt quốc.

Sau đó.

Có Cố gia ra mặt, dường như cổ quốc Xích Ly không có bất kỳ ý kháng cự nào, đại quân bắt đầu điên cuồng rút lui.

Mặc dù hoàng triều Cảnh Dương rất muốn đuổi theo, nhưng cũng hiểu chiến lực của hai bên chênh lệch rất xa.

Đuổi tới biên cương đã không tiếp tục xâm nhập nữa.

Lập tức, các chiến xa của Cố gia trở về hoàng triều Cảnh Dương, toàn thành reo hò, các nơi sôi trào, chuyện hôm nay cũng nhanh chóng truyền đi khắp nơi.

Tộc Cổ Thần nâng đỡ cổ quốc Xích Ly phản loạn!

Trường Sinh Cố gia giáng lâm, xuất thủ bình định thanh lý!

Tin tức này, giống như cơn lốc, trong nháy mắt quét sạch tứ phương.

Rất nhiều hoàng tộc Cảnh Dương vốn đã chạy trốn hối hận không thôi, ruột gan xanh lét.

“Sớm biết Trường Sinh Cố gia sẽ ra mặt, ta sẽ không trốn! Còn trốn cái rắm, chỉ là cổ quốc Xích Ly, sao có thể sợ được?” Trên mặt một tên Vương gia trẻ tuổi tràn đầy hối hận và đắng chát.

“Thảo nào Sở Yêu Nguyệt lại dũng cảm quả quyết như vậy, tử thủ hoàng thành! Thì ra nàng ta đã sớm biết Trường Sinh Cố gia sẽ ra tay, ghê tởm, vậy mà không nói với chúng ta trước...”

Trên mặt một vài hoàng tử, công chúa tràn đầy oán hận, cho rằng Sở Yêu Nguyệt giấu diếm bọn họ, là không muốn bọn họ có cơ hội cạnh tranh hoàng vị.

“Quá đáng, chúng ta là huynh đệ tỷ muội của nàng ta, vậy mà chuyện này nàng ta cũng giấu diếm chúng ta, chắc chắn không để chúng ta vào trong lòng rồi.”

“Hiện tại có Trường Sinh Cố gia giúp đỡ, đương nhiên Cảnh Dương sẽ không có chuyện gì.”

“Không được, ta phải nhanh chóng trở về, tránh cho lúc đó không nhận được cái gì, bị nữ nhân tâm cơ thâm trầm Sở Yêu Nguyệt kia nuốt trọn.”

Từng vị công chúa, hoàng tử quần áo hoa lệ nghĩ tới đây, vội vàng quát lớn mã phu hạ nhân của mình, quay ngược đầu xe, chạy trở về hoàng triều.

Chương 67: Thế Lực Phía Sau Tộc Cổ Thần, Đạo Pháp Thái Cổ Tiên Đình Không Trọn Vẹn

Cổ quốc Xích Ly.

Hoàng đô.

Xích Viêm mặc long bào đầu đầy mồ hôi quỳ gối trước mặt Cổ Tháp Mộc trước mặt, run giọng nói, “Thiếu chủ, Trường Sinh Cố gia đến quá nhanh quá đột nhiên, tiền bối Cổ Trát Nhĩ mà ngài phái đi, cũng bị trấn áp.”

Theo tin tức từ tiền tuyến truyền về, Cổ Trát Nhĩ không chỉ bị trấn áp, còn bị gieo xuống nô ấn, phái đi đào mỏ.

Phải biết đó là một tên Cổ Thần ngũ tinh a!

Cho nên trong lòng Xích Viêm sinh ra sợ hãi, hối hận, lúc này hai chân đang nhũn ra.

Mũi tên đã lên cung không quay đầu được.

Hiện nay, cho dù ông ta đầu hàng, kết cục cuối cùng cũng vô cùng

thê thảm.

Cổ Tháp Mộc còn thong dong bình tĩnh hơn Xích Viêm rất nhiều, thản nhiên nói, “Ngươi không cần lo lắng chuyện này, đã sớm nằm trong dự liệu của ta rồi, chỉ là không ngờ Cố gia sẽ đến nhanh như vậy thôi.”

“Nhưng Cố gia cũng thật sự cuồng vọng, dám xem thường tộc Cổ Thần ta, lại coi chuyện phục hưng đại tộc ta là chuyện để thế hệ trẻ tuổi bọn họ lịch luyện.” “Khinh thị chúng ta, bọn họ sẽ phải trả giá rất đắt vì chuyện này.”

“Nhưng như vậy cũng tốt, nếu chỉ là lịch luyện, Cố gia sẽ không phái tồn tại quá mạnh ra, như thế đã mất đi ý nghĩa lịch luyện.”

Khóe miệng Cổ Tháp Mộc nở nụ cười lạnh.

“Thì ra là như vậy?” Xích Viêm nghe vậy thở phào một cái, nhưng trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Xem ra Cổ Tháp Mộc đã sớm có chuẩn bị, nếu không lần phản loạn này tuyệt đối sẽ kéo cổ quốc Xích Ly xuống vực sâu.

Tộc Hỏa Linh bọn họ cũng vì vậy mà diệt vong.

Chuyện mạo hiểm này, thật sự quá lớn.

Nhưng nếu thành công, hồi báo cũng vô cùng phong phú, thậm chí có thể tộc Hỏa Linh xâm nhập trở thành một cường tộc trong ba ngàn đạo vực!

“Kỳ bá, nếu Trường Sinh Cố gia có Thánh Nhân xuất thủ, như vậy chuyện sau đó, phải làm phiền ngài rồi.”

“Nhưng ta cũng tin tưởng, Trường Sinh Cố gia tự tin như vậy, chắc chắn không có khả năng để một vị Thánh Nhân ra tay với Xích Ly, nhưng để phòng vạn nhất, mong rằng ngài sẽ ở trong bóng tối phòng bị một chút.”

Sau đó, Cổ Tháp Mộc chắp tay nói về một phía hư không.

Nếu bọn họ có dũng khí trở về tổ địa, đương nhiên đã có chuẩn bị

toàn diện.

Xích Viêm nghi hoặc nhìn hư không trước mặt, không khỏi sững sờ một chút.

Nhưng rất nhanh, một thân ảnh hư ảo mặc kim bào xuất hiện, là một trung niên nam tử dáng người cao lớn khôi ngô.

Nhưng trên cánh tay và trên mặt hắn ta lại có long ấn màu xanh dày đặc, trên đỉnh đầu mọc ra hai cái sừng rồng, phát ra đạo vận xưa cũ huyền diệu.

Khí tức trên người đã đạt tới Thánh Nhân cảnh!

Sau lưng hắn ta, mơ hồ hiển hiện mấy đạo thần liên quy tắc, quấy nhiễu hư không nơi đây, cho thấy tu vi cực mạnh.

“Đây là... Là một vị Thánh Nhân!”

Xích Viêm nuốt một ngụm nước bọt, trong lòng chấn động mãnh liệt, lập tức cuồng hỉ.

Thảo nào Cổ Tháp Mộc lại tự tin như vậy.

Thì ra thế lực sau lưng hắn ta đã điều động cường giả đến.

Nam tử trung niên tên là Kỳ bá này nghe vậy gật đầu, lạnh nhạt nói, “Nếu tộc Cổ Thần đã thần phục tộc ta, như vậy các ngươi không cần lo lắng chuyện này nữa.”

“Mặc dù Trường Sinh Cố gia mạnh, nhưng tại ba ngàn đạo vực này vẫn không đến lượt bọn họ một tay che trời.”

Vẻ mặt Cổ Tháp Mộc vui mừng nói, “Có câu nói này của Kỳ bá, ta có thể an tâm rồi.”

...

Mặc dù cảnh dương Cảnh Dương giống như mặt trời lặn, nhưng sơn hà vẫn hùng tráng như cũ.

Có thác nước trên không đổ xuống, có thần thụ kình thiên, có cổ

điện đẹp đẽ chìm nổi giữa các dãy núi.

So với thắng cảnh bình thường, không biết tốt hơn bao nhiêu lần.

Dù sao cũng truyền thừa mấy chục vạn năm, không phải cổ quốc Xích Ly "nhà giàu mới nổi" có thể so sánh.

Thời gian trôi qua.

Trên tường thành, sắc trời dần tối xuống.

Hai thân ảnh đang phóng mắt nhìn ra xa.

Trong mắt Cố Trường Sinh mang theo dị sắc, lấy Bồ Đề Minh Kính Pháp quan sát khí vận đanh thay đổi của hoàng triều Cảnh Dương.

Không thể không nói, ngoại trừ long khí đã hết, phương diện khí vận của Cảnh Dương không hề kém hơn một phương đại giáo.

Đột nhiên.

"Oanh!"

Hướng đông nam hoàng đô Cảnh Dương bất chợt dâng lên hư ảnh hàng phục mãnh hổ, chiếm cứ nửa bầu trời, hiện ra bảo quang màu hồng, long hành hổ bộ.

Nơi đó, có tu sĩ tuổi trẻ đột phá.

"Hiện tượng hổ đằng vân, quả nhiên là thời vong quốc loạn thế sinh ra nhiều dị số." Cố Trường Sinh nhẹ giọng lẩm bẩm.

Những cảnh tượng này, ngoại trừ hắn ra chỉ có đám tu sĩ có tu vi cực kì cao thâm, cảm ứng được khí tức của thiên địa mới có thể trông thấy.

"Cảnh Dương không khác gì những lời Thần Tử nói năm đó, long mạch đoạn tuyệt, quốc vận huy hoàng đã đi đến điểm cuối cùng."

Sở Yêu Nguyệt đã thay một bộ quần áo khác.

Gương mặt tuyệt mỹ trang điểm nhẹ, lộ ra ý cười đắng chát, đứng sau lưng Cố Trường Sinh nói.

Cố Trường Sinh thu hồi ánh mắt, nghe vậy gật đầu nói, “Ta nhìn ra, dù sao so với mấy năm trước, tu vi của ngươi đã nói rõ tất cả.”

Năm đó là Tịch Địa cảnh cửu chuyển đỉnh phong.

Mà bây giờ lại là Tịch Địa cảnh thất chuyển, khí tức vẫn còn ở trạng thái bất ổn.

“Lúc ấy Thần Tử đã chỉ ra tất cả cho Yêu Nguyệt, đáng tiếc Yêu Nguyệt vụng về, chấp mê bất ngộ, nghĩ muốn vãn hồi cục diện Cảnh Dương diệt quốc thì có thể khôi phục long khí, bây giờ xem ra là ta đã nghĩ hão huyền....”

Nghe nói như thế, Sở Yêu Nguyệt không khỏi cười khổ nói.

Công pháp truyền thừa của hoàng triều Cảnh Dương, Hoàng Đạo Long Cực Kinh, mượn nhờ long khí tu luyện, tốc độ đúng là rất nhanh.

Thậm chí có thể khiến nàng ta đuổi kịp một số đệ tử đứng đầu của đại giáo.

Nhưng khi nào long khí hao hết, tu vi sẽ rút lui.

Điểm này, được thể hiện tốt nhất trên người lão Hoàng Chủ đã bế quan mấy ngàn năm.

“Long khí của Cảnh Dương được giam cầm mà đến, cũng không phải long mạch ở đây thiên sinh địa dưỡng, đương nhiên sẽ có một ngày khô kiệt. Có lẽ tiên tổ các ngươi đã sớm dự liệu việc này, từ thịnh mà suy, chính là tất nhiên.” Cố Trường Sinh lắc lắc nói, hắn cảm thấy, Cảnh Dương diệt hay không, thật ra cũng không quan trọng.

Hắn nói những lời này với Sở Yêu Nguyệt, là vì có nguyên nhân khác.

Bởi vì vừa rồi nhìn khí vận, hắn phát hiện khí vận trên người Sở Yêu Nguyệt đã có thay đổi rất lớn so với phía trước.

Hoàng đạo chi khí càng phát ra nồng đậm hơn.

Trên đỉnh đầu nàng ta, một cỗ khí tượng kinh khủng bay thẳng lên trời.

Trong đó mơ hồ có hình rồng hình hổ, hiển hóa ra thần hoa ngũ thải chói mắt, đâm vào mắt người đến không mở ra được.

Đây là Cửu Ngũ Đế hoàng Chí Tôn, được tôn sùng đến cực điểm, sinh ra đã có được uy lực hoàng đạo chấn nhiếp tứ phương!

Hơn nữa, từ bốn phương tám hướng còn có từng tia từng sợi khí vận dân sinh tụ đến.

Lúc vong quốc đứng ra, vai gánh tất cả, rất hiển nhiên, Sở Yêu Nguyệt đã được vô số dân chúng của Cảnh Dương tán thành.

Điểm này, Cố Trường Sinh có chút bất ngờ.

“Nguyên nhân không phải do Đế Hoàng Thể, mà là do hành động của nàng ta thu được dân tâm của hoàng triều Cảnh Dương, khí vận dân sinh biến thành, ngưng tụ Cửu Ngũ Đế Hoàng Chí Tôn chi thân.”

Cố Trường Sinh thầm nói dưới đáy lòng, ánh mắt nhìn về phía Sở Yêu Nguyệt càng khác, khiến nàng ta hơi nghi hoặc, trên người mình có chỗ nào kỳ lạ sao?

“Thần Tử... Sao... Sao ngài lại dùng ánh mắt như thế dò xét ta...”

Sở Yêu Nguyệt sững sờ, sau đó nhẹ giọng hỏi.

Nàng ta biết mình không thể lọt vào mắt Cố Trường Sinh được.

Như vậy tuyệt đối có nguyên nhân khác.

“Ta có một phương pháp có thể giúp ngươi vượt qua cửa ải khó khăn lần này, cho dù long khí đoạn tuyệt, cũng có thể bảo đảm hoàng triều Cảnh Dương sẽ kéo dài mấy chục vạn năm thậm chí trên trăm vạn năm.”

Cố Trường Sinh đột nhiên mở miệng, từ tốn nói.

Đúng lúc trên tay hắn có một môn đạo pháp không trọn vẹn,

Hoàng Triều Khí Vận Tạo Hóa Công, có thể xem tác dụng của nó trên người Sở Yêu Nguyệt.

Trời sinh Đế Hoàng Thể, cộng thêm bây giờ là Cửu Ngũ Chí Tôn chi thân, có lẽ thật sự sẽ cho hắn bất ngờ.

Không chừng có thể bồi dưỡng ra một vị... Nữ Đế hoàng triều vạn cổ?

Chương 68: Khí Vận Tạo Hóa Công, Có Lẽ Có Thể Nuôi Dưỡng Một Vị Nữ Hoàng Vạn Cổ

Cố Trường Sinh nói tới Khí Vận Tạo Hóa Công, cũng không phải công pháp của Cố gia.

Mà đến từ Thái Cổ Tiên Đình.

Thái Cổ Tiên Đình tồn tại khoảng ngàn tỷ năm, thế lực phân bố khắp ba ngàn đạo vực, thậm chí kéo dài đến ngoại vực.

Khí Vận Tạo Hóa Công không trọn vẹn này do một vị tiền bối đạt được tại di tích Thái Cổ Tiên Đình.

Đáng tiếc, đến tận bây giờ Cố gia cũng chưa có ai tu luyện!

Bởi vì điều kiện để tu luyện bộ Khí Vận Tạo Hóa Công này quá nhiều.

Đế Hoàng chi tâm, khí vận gia thân, dân tâm hợp nhất... Tóm lại vô cùng phiền phức.

Đừng nói đến chuyện nó chỉ là một bộ Khí Vận Tạo Hóa Công không trọn vẹn, kết quả sau khi tu luyện sẽ như thế nào, cũng rất khó nói.

Lúc trước Cố Trường Sinh vô tình nhìn thấy nó ở Tàng Kinh Các, lúc ấy lưu ý một chút, liền ghi nhớ.

Bây giờ trên người Sở Yêu Nguyệt, hắn nhìn thấy nàng ta có khả năng nhỏ nhoi tu luyện thành công bộ Khí Vận Tạo Hóa Công này.

Hơn nữa, hắn cũng muốn nhìn xem như vậy có thể khiến Khí Vận Tạo Hóa Công trở nên hoàn chỉnh không.

Dù sao cũng là công pháp thần dị của Thái Cổ Tiên Đình.

Nghe nói lúc đó Tiên Đình chi chủ tu luyện đại thành, có thể khiến khí vận chúng sinh gia thân, Tiên Đình bất diệt, ông ta cũng bất diệt.

Lúc bình thường cũng có thể chiến đấu với Tiên Vương!

Trong lúc nguy nan, mang theo khí vận chúng sinh, thậm chí có thể chiến Tiên Đế!

“Nếu có thể hiểu thấu đáo hoàn chỉnh huyền cơ trong Khí Vận Tạo Hóa Công, cô đọng khí vận của ba ngàn đạo vực, với ta mà nói có lẽ cũng là một con đường.”

Trong lòng Cố Trường Sinh hiện lên các loại suy nghĩ.

Sau đó, nhìn về phía vẫn Sở Yêu Nguyệt vẫn ở trong trạng thái chấn kinh nghi hoặc, khóe miệng lộ ra ý cười ôn nhuận, khiến người ta rất khó hiểu suy nghĩ trong lòng hắn.

“Thần Tử... Ngài... Vì sao lại giúp ta như vậy...”

Sở Yêu Nguyệt run rẩy hỏi thăm, sau đó cố gắng để bản thân tỉnh táo lại.

Nàng ta cũng biết Cố Trường Sinh không có suy nghĩ nào với mình.

Vừa rồi nàng ta không hề nghe nhầm.

Thần Tử nói hắn có biện pháp trợ giúp hoàng triều Cảnh Dương kéo dài mấy chục vạn năm.

Hắn không chỉ ra tay giúp mình bức lui cổ quốc Xích Ly xâm lấn.

Lần này lại ra tay giúp mình nữa?

Mình có tài đức gì?

Nghĩ tới đây.

Khóe mắt Sở Yêu Nghiệt không khỏi có chút ướt át, lúc trước, cho dù đối mặt với mấy chục vạn đại quân Xích Ly, với thân tộc bỏ chạy tứ phía, lúc chiến đấu không nơi nương tựa, nàng ta vẫn kiên nghị như sắt.

Cố Trường Sinh không biết nàng ta suy nghĩ nhiều như vậy, chỉ tùy ý nói: "Nếu như ngươi muốn ta trả lời, vậy thì ta đầu tư trước? Hoặc là ta không muốn lãng phí một người tài."

"Đầu tư trước?"

Sở Yêu Nguyệt ngẩng đầu, trên mặt lộ ra vẻ đắng chát.

Bản thân có năng lực hồi báo Thần Tử sao?

Cố Trường Sinh đối mặt với nàng ta, ý cười ôn nhuận ở khóe miệng cũng không thay đổi nhiều.

Đương nhiên, nếu hôm nay Sở Yêu Nguyệt không có thay đổi này, Cố Trường Sinh sẽ không có hứng thú giúp nàng ta.

Nhiều lắm chỉ vì lịch luyện của Cố gia, bình định cổ quốc Xích Ly phản loạn, thuận tay giúp nàng ta giải quyết khốn cảnh hiện tại mà thôi.

Hoàng triều Cảnh Dương có bị hủy diệt hay không, hắn không thèm để ý.

"n đức đời này của Thần Tử, Yêu Nguyệt đời đời kiếp kiếp cũng khó hồi báo."

Sở Yêu Nguyệt nói nhỏ, xoa nước mắt trên khóe mắt.

Cố Trường Sinh khoát tay, cười nói, "Ta làm những chuyện này cũng không trông cậy tương lai ngươi có thể báo đáp lại cái gì, ngươi nhớ kỹ là được."

"Đúng là ta không thể báo đáp Thần Tử cái gì, nhưng ta sẽ cố gắng

mang đến cho ngài cái gì đó.” Sở Yêu Nguyệt kiên định nói.

Cố Trường Sinh không trả lời, cười nói tiếp, “Nhưng trước đó, ta cần phải nhắc nhở ngươi, một khi lựa chọn con đường này, như vậy tu vi bây giờ của ngươi sẽ hóa thành hư không. Có hối hận không?”

Hai loại Đế Hoàng chi đạo này hoàn toàn khác biệt, công pháp không hòa vào nhau.

Muốn tu luyện, phải hủy bỏ tất cả tu vi bây giờ.

Sở Yêu Nguyệt lắc đầu, không có bất cứ do dự nào nói, “Không hối hận. Coi như ta tu luyện tiếp, tu vi cũng sẽ dần rút lui, không bằng làm lại từ đầu.”

Nếu con đường Hoàng Đạo Long Cực Kinh này là sai.

Như vậy nhân dịp mình còn trẻ, có thể làm lại.

Nếu không sẽ giống lão Hoàng Chủ đến những ngày cuối cùng trong sinh mệnh, không có lựa chọn khác.

“Được.” Cố Trường Sinh tán thưởng gật đầu.

Lập tức, hắn chỉ ra một điểm, một đạo ánh sáng màu vàng kim sáng chói đi vào mi tâm Sở Yêu Nguyệt.

Sau đó rất nhanh hòa tan vào.

Mang theo một phần thâm thúy mênh mông, kinh văn cổ lão giống như tinh không vô ngần triển khai trong đầu Sở Yêu Nguyệt.

Mỗi một chữ đều thiêu đốt tỏa sáng như sao trời, ngưng tụ khí vận vô thượng.

“Hoàng Triều Khí Vận Tạo Hóa Công? !”

Sở Yêu Nguyệt hít một ngụm khí lạnh, đôi mắt đẹp trợn to, trên mặt hiện lên vẻ khiếp sơ.

Dù sao nàng ta cũng là công chủ của một hoàn triều đã truyền thừa

mấy chục vạn năm, đương nhiên kiến thức cũng không tầm thường.

Thần Tử ban tặng bộ công pháp này, vậy mà đến từ Thái Cổ Tiên Đình!

Lúc Thái Cổ Tiên Vực còn chưa sụp đổ, Thái Cổ Tiên Đình chính là bá chủ rất cường đại

Bộ công pháp này trân quý đến mức nào, đã khó có thể diễn tả bằng ngôn từ.

Nếu để lộ một tia phong thanh, nàng ta tuyệt đối sẽ gặp truy sát vô cùng vô tận.

Đoán chừng chỉ người xuất thân từ thế lực bất hủ như Thần Tử, mới có tư cách có được loại công pháp này.

“Cũng không phải hoàn chỉnh, trong tay ta không có bộ hoàn chỉnh.” Cố Trường Sinh lắc đầu, mở miệng nói.

Nếu là Khí Vận Tạo Hóa Công hoàn chỉnh, đến hắn cũng sẽ tâm động, sẽ không tùy ý ban thưởng.

“Mặc dù không hoàn chỉnh, nhưng cũng đủ kinh thế, Thần Tử lại tín nhiệm ban cho ta...” Sở Yêu Nguyệt nhìn về phía hắn, trong đôi mắt tràn đầy hào quang và ngưỡng vọng.

Cố Trường Sinh cười, cũng không giải thích cái gì.

Sở Yêu Nguyệt hiểu công pháp Khí Vận Tạo Hóa Công này trân quý thế nào.

Sau đó trịnh trọng thề: “Thần Tử yên tâm, nếu không có ngài cho phép, ta sẽ không tiết lộ bộ công pháp ngài truyền cho ta này ra ngoài, cho dù chết cũng sẽ giữ chặt bí mật này.”

“Ta tin tưởng ngươi.”

Cố Trường Sinh khẽ mỉm cười nói.

Hắn đã có dũng khí ban thưởng, thì không sợ Sở Yêu Nguyệt sẽ tiết

lộ ra ngoài.

Nhưng... Sở Yêu Nguyệt lại không muốn cứ như vậy.

“Đây là một sợi linh hồn của ta, xin Thần Tử ban thưởng cấm chế, sinh tử sau này của Yêu Nguyệt, sẽ do ngài khống chế.”

Sắc mặt nàng ta trắng bệch, cứ thế mà kéo một sợi linh hồn từ thức hải ra.

Phần đau đớn này, tu sĩ bình thường tuyệt đối sẽ không chịu được, đau đớn ngất đi.

Mà nàng ta chỉ có sắc mặt trắng bệch, rất nhanh đã khôi phục tự nhiên.

Lực ý chí này đã vượt qua người bình thường tất nhiều.

Sau đó, nàng ta nhìn về phía Cố Trường Sinh, mang theo sự mong đợi, khẩn cầu nói.

“Nếu ngài không ban thưởng cấm chế, trong lòng Yêu Nguyệt rất bất an...”

Dường như sợ Cố Trường Sinh cự tuyệt, Sở Yêu Nguyệt lại thấp giọng nói một câu, mang theo một loại hèn mọn như bụi đất.

Cố Trường Sinh nhìn nàng ta một cái, không có cự tuyệt, gật đầu, “Được.”

Hắn tùy tiện gieo xuống cấm chế giống hai người Tô Tiểu Huyên, Thác Bạt Tư Vũ trên sợi linh hồn kia.

Ngay lập tức.

Hắn lại để Sở Yêu Nguyệt thử xem có thể tu luyện Khí Vận Tạo Hóa Công không.

Nhất là hiện tại, khí vận của tỷ dân chúng hoàng triều Cảnh Dương đã gia trì trên người nàng ta.

Dù sao bộ công pháp kia cũng có quá nhiều yêu cầu.

Đây mới là chuyện hắn để ý.

“Thần Tử, ta nghĩ lĩnh ngộ một thời gian trước, hiện tại liền tu luyện, ta cảm giác quá khó khăn.”

Sau khi Sở Yêu Nguyệt cảm giác sống chết của mình đã nằm trong tay Cố Trường Sinh, sự cẩn thận nghiêm túc đã hòa tan rất nhiều.

Lúc này có chút ủy khuất, yếu ớt nói.

Công pháp của Thái Cổ Tiên Đình thật sự quá mức mênh mông tối nghĩa, mặc dù tư chất của nàng ta không tầm thường, nhưng cũng không đến trình độ vừa cầm đã có thể tu luyện.

“Là ta quá gấp.”

Cố Trường Sinh kịp phản ứng, đúng là không phải ai cũng có ngộ tính như hắn, sau khi lấy được công pháp, rất nhanh đã có thể tu luyện.

Những người khác phải cần cảm ngộ rèn luyện không ngừng nữa.

Mặc dù Sở Yêu Nguyệt có được Đế Hoàng Thể, nhưng cũng không ngoại lệ.

Chương 69: Sở Yêu Nguyệt Tự Phế Tu Vi, Bất Hủ Đánh Cờ, Cổ Quốc Xích Ly Tập Kích Đêm

Sau đó, Cố Trường Sinh cũng bảo Sở Yêu Nguyệt đừng nóng vội.

Dù sao lĩnh ngộ công pháp cấp bậc giống Tạo Hóa Khí Vận Công, càng nóng vội, đoán chừng càng khó lĩnh ngộ.

“Ta cảm thấy nên tự phế tu vi bây giờ trước, có lẽ sẽ có giúp trợ nhất định.”

Sở Yêu Nguyệt cũng rất quả quyết, căn bản không hề do dự.

Một chưởng vỗ vào đan điền, linh hải lắc lư, sau đó chia năm xẻ

bảy, hóa thành một mảnh hoang vu.

Từ tán linh khí.

Nàng ta trực tiếp xuất thủ phế bỏ tu vi của mình.

“Giống như con sói vậy.”

Cố Trường Sinh nhíu mày, sau đó lấy mấy viên đan dược khôi phục thương thế trong tu di giới ra.

Không nhịn được sinh ra mấy phần thương tiếc với Sở Yêu Nguyệt.

Tự phế tu vi, phế không chỉ là tu vi, còn là căn cơ nữa.

Thống khổ trong đó không cần nói nhiều.

Nữ tử này lại không do dự chút nào.

“Đa tạ công tử.”

Sở Yêu Nguyệt nhận đan dược ăn vào, lau vết máu ở khóe miệng đi.

Xưng hô đối với Cố Trường Sinh cũng thay đổi, trở nên thân cận hơn rất nhiều.

Tu vi tán đi, hiện nay nàng ta không khác gì một tên phế nhân.

Nếu không cách nào hiểu thấu Khí Vận Tạo Hóa Công, như vậy đời này cũng chỉ có thể như vậy.

Không thành công thì thành người thường.

“Không cần cảm ơn ta, đây là chuyện nên làm.”

Cố Trường Sinh lắc đầu nói, đây chỉ là bản thân hắn nhất thời hưng khởi.

Muốn thử một chút xem có thể hoàn thiện môn Khí Vận Tạo Hóa Công này trên người Sở yêu Nguyệt không.

Nhưng đối với nàng ta mà nói, đây lại là chuyện cả đời, căn bản

không công bằng.

Nhưng trên đời này, lấy đâu ra nhiều công bằng như vậy.

“Công tử đã cứu ta, cứu tỷ con dân của hoàng triều Cảnh Dương, cho dù mục đích ngài ban bộ công pháp kia cho Yêu Nguyệt là gì. Chỉ cần là chuyện của công tử, đối với ta mà nói, phải dùng cả tính mệnh cũng muốn hoàn thành.”

Sở Yêu Nguyệt thấp giọng nói.

Nàng ta không ngốc, tự nhiên biết Cố Trường Sinh có mục đích của hắn, nhưng nàng ta vẫn nguyện ý tín nhiệm hắn vô điều kiện.

Cố Trường Sinh không ngờ đột nhiên nàng ta lại nói những lời này, có chút ngây ngẩn cả người.

Lập tức sờ đầu nàng ta, cười nói, “Thật là ngốc.”

Giống như vuốt ve con chó con mèo nhỏ vậy.

Sở Yêu Nguyệt cũng ngây ngẩn cả người, cảm nhận ấm áp và an bình rất lâu chưa có trên đỉnh đầu truyền đến.

Từ khi phụ hoàng chiến tử, đã bao lâu rồi nàng ta không có cảm giác bình an này?

Nàng ta cũng không nhớ rõ ràng.

Nàng ta chỉ là nữ nhân, tại sao phải gánh vác trách nhiệm của nam tử chứ?

Tại sao phải gánh vách nặng như vậy?

Lúc nàng ta mỏi mệt tuyệt vọng, lại xuất hiện cánh tay ấm áp có thể dựa vào.

Trước mắt dần mơ hồ.

Lúc Sở Yêu Nguyệt lấy lại tinh thần, thân ảnh của Cố Trường Sinh đã biến mất không thấy.

“Công tử, sau này ta nhất định sẽ đứng bên cạnh ngài, nhất định

sẽ.”

“Cho dù ngài xem ta là con chó con mèo lúc nào cũng có thể vứt bỏ, ta cũng sẽ yên lặng đứng sau lưng ngài.”

Sở Yêu Nguyệt lại nắm chặt tay, trong lòng âm thầm thề.

...

Từ khi tin tức Trường Sinh Cố gia giáng lâm tại hoàng triều Cảnh Dương truyền ra.

Các phương đến đây tìm hiểu, các thế lực muốn một chén canh sau khi Cảnh Dương diệt quốc cũng giật mình.

Vội vàng rút tất cả tai mắt tại hoàng triều Cảnh Dương về, sợ Trường Sinh Cố gia hiểu lầm cái gì.

Đối với cổ quốc Xích Ly phản loạn, càng mỉa mai chế giễu.

“Ngốc chưa, không ngờ chuyện của Cảnh Dương lại kinh động đến Trường Sinh Cố gia, còn phái người tới nhanh như vậy nữa.”

“Một vị Cổ Thần cấp bậc Bán Thánh, cứ như vậy bị trấn áp, không hổ là Trường Sinh thế gia.”

“Ta hoài nghi lúc này hoàng đế cổ quốc Xích Ly đã sợ choáng váng, nhưng lá gan của bọn họ thật to, tộc Cổ Thần hơi khuyến khích, đã có dũng khí phản bội Trường Sinh thế gia rồi.”

“Chậc chậc chậc, gan lớn, thật sự là gan lớn.”

“Nghe nói lần này giáng lâm hoàng triều Cảnh Dương, chính là vị Thần Tử thần bí của Trường Sinh Cố gia kia. Chẳng mấy chốc sẽ giải quyết xong vở kịch này thôi.”

“Nhưng nghe nói cửu công chúa của hoàng triều Cảnh Dương có chút quan hệ với vị kia...”

“Ai, tại sao lão phu không có nữ nhi có vận khí tốt như vậy chứ, ở dưới cửu tuyền, đoán chừng Cảnh Hoàng cũng sẽ vụng trộm vui vẻ đi.” Có một lão tổ thở dài.

Tất cả thế lực cũng đang đàm luận chuyện này.

Mặc dù bọn họ truyền thừa không lâu đời như hoàng triều Cảnh Dương, nhưng cũng có mấy vạn năm lịch sử.

Nhưng khiến rất nhiều người bất ngờ chính là, mấy ngày sau đó, cổ quốc Xích Ly chẳng những không biểu hiện ra một tia lùi bước.

Ngược lại còn điều động càng nhiều sĩ binh, không ngừng chạy tới biên cảnh Cảnh Dương.

Trên chiến trường, xuất hiện một số vị Cổ Thần có khí tức cường đại.

Bọn họ sừng sững như núi, trên mi tâm mỗi người đều có một ngôi sao trời xoay chuyển.

Hư Thần Cảnh!

Ý đồ không rõ!

“Điên rồi sao?”

“Chẳng lẽ Xích Ly chuẩn bị vò mẻ không sợ rơi?”

“Cũng không đúng, bọn họ sẽ không ngốc như vậy, chẳng lẽ phía sau bọn họ còn có thế lực cường đại nào đó chèo chống, không sợ Trường Sinh thế gia!”

“Tê! Xem ra thời gian này thật sự sẽ có chuyện xảy ra! Tuyệt đối đừng để cuốn vào trong đó...”

Rất nhanh, đủ loại suy đoán lần nữa truyền ra.

Bên trong hoàng đô Xích Ly, Xích Viêm cung kính nói, “Thiếu chủ, giống như ngài suy đoán, Cố gia quá tự tin cuồng vọng, lần này chỉ phái ra thế hệ trẻ tuổi, thậm chí ngoại trừ vị Thánh Nhân kia ra, đã không nhìn thấy cường giả xuất hiện nữa.”

“Chỉ cần không chạm đến ranh giới cuối cùng, Hư Thần Cảnh Cổ Thần đã khiến bọn chúng phải đau đầu rồi.”

Cổ Tháp Mộc gật đầu, lộ ra nụ cười tự tin nói: “Dám xem thường tộc Cổ Thần ta, coi đây là một trận lịch luyện, bọn họ tuyệt đối sẽ hối hận. Đám thiên kiêu của hai thế lực hoàng tộc Thái Cổ kia, rất nhanh sẽ đến đây.”

“Truyền mệnh lệnh của ta, binh sĩ trên đường, chỉ cần gặp được bách tính của hoàng triều Cảnh Dương, một chữ, giết!”

“Vâng, thiếu chủ.”

...

Biên cương phía nam của hoàng triều Cảnh Dương, tiếp giáp cổ quốc Xích Ly.

Lúc trước, đây chính là khu vực giao chiến kịch liệt nhất của hai quân.

Bình thường Hoàng triều Cảnh Dương sẽ sắc phong một vài vương hầu tọa trấn tại đây.

Cương vực trên ngàn dặm, nhân khẩu một trăm vạn.

Thời gian trước Xích Ly rút quân, nơi này khôi phục yên tĩnh khó được.

Mà hôm nay, theo màn đêm buông xuống.

Mấy chục vạn binh sĩ Xích Ly đột nhiên tràn từ trong rừng ra, trong đó dẫn đầu rõ ràng là vị Cổ Thần nhất tinh!

Khí tức ngập trời, tiếng giết điếc tai.

Tới gần tuyến đầu chính là một tòa thành nhỏ, tu sĩ không nhiều, nhân khẩu cũng chỉ có mấy vạn.

Lúc này còn có chút choáng váng chấn kinh, sau đó bắt đầu toàn lực ngăn cản, căn bản không ngờ Xích Ly đánh lén.

“Chẳng lẽ đây là một trận tập kích đã mưu đồ từ lâu?”

“Không phải bọn họ đã lui binh sao?” Rất nhiều tu sĩ tức giận.

Phần lớn binh sĩ của cổ quốc Xích Ly là tộc Hỏa Linh.

Bọn họ có ngoại hình giống như con người.

Nhưng có thiên phú rất mạnh về hỏa đạo thần thông.

Lúc đưa tay đã hiện lên các loại hỏa diễm, khiến ven đường hóa thành một mảnh lửa lớn.

Rất nhiều phàm nhân yếu đuối, trực tiếp hóa thành một mảnh tro tàn.

Thống khổ gào thét.

Căn bản không có bất cứ năng lực kháng cự nào.

Trước đó giao chiến, bọn họ còn tận lực phòng ngừa đả thương tới phàm nhân.

Lần này bọn họ không thèm để ý.

Gặp kẻ nào giết kẻ đó, người già phụ nữ trẻ em, cũng không lưu tình!

“Liều mạng với bọn chúng!”

“A... Không!”

“Người Xích Ly đáng chết!”

Giờ phút này đôi mắt của tất cả mọi người đỏ lên, hoảng sợ, phẫn nộ.

Thành chủ từ trong bay ra, muốn ngăn cản.

Nhưng đã bị một tên Cổ Thần vỗ một chưởng qua, trực tiếp hóa thành một đoàn huyết vụ trên không trung, hình thần câu diệt.

Không có một chút chống cự.

“Chỉ là Tịch Địa cảnh, sâu kiến mà thôi.”

Vị Cổ Thần này khinh thường nói.

Sau đó, bụi bặm ngập trời, bọn chúng càng xâm nhập vào trong.

Nơi đó có càng nhiều thành trì Cảnh Dương.

Phía sau, âm thanh phốc phốc vang lên bên tai không dứt.

Đó là tiếng lưỡi dao sắc mắt chém lên huyết nhục.

Đầu bay đi, máu chảy thành sông.

Đây là một trận thảm kịch nhân gian, một tòa thành trì nhanh chóng bị bao phủ trong biển lửa.

Toàn thành đều chết, không ai sống sót.

Rất nhanh, tin tức Xích Ly xâm lấn nơi này đã truyền ra.

Không ít thế lực trực tiếp hít vào một ngụm khí lạnh.

Tông chủ Hắc Viêm tông trực tiếp từ trên ghế nhảy dựng lên, mặt mũi tràn đầy không dám tin, "Tê! Dám động thủ trước mặt Trường Sinh Cố gia, đúng là điên rồi!"

"Đây không đơn giản là điên rồi, đây là khiêu khích Trường Sinh Cố gia!"

"Vô số năm qua, thế lực có can đảm khiêu khích Trường Sinh thế gia đã hóa thành bụi bặm. E rằng cổ quốc Xích Ly cũng sẽ nối gót những thế lực này, thật là điên cuồng."

"Cũng chưa chắc, bọn họ cũng không ngốc, rất có thể đây chỉ là một tín hiệu, có thế lực bất hủ nào đó sẽ ra tay với Trường Sinh thế gia." Trong mắt Hoàng Chủ hoàng triều Cổ Nguyệt lấp lóe tinh mang, lập tức nghĩ đến rất nhiều.

Nhưng kết quả nào, đều khiến tim bọn họ đập nhanh.

Thế lực bất hủ đánh cờ, bọn họ không thể với đến, tuyệt đối là thịt nát xương tan, hình thần câu diệt.

Chương 70: Thế Hệ Trẻ Tuổi Cố Gia Xin

Chiến, Bắt Đầu Giao Phong

Hoàng triều Cảnh Dương, trong hoàng đô.

Một đám tộc nhân trẻ tuổi của Cố gia biết được cổ quốc Xích Ly đánh lén biên cương phía nam, đã tụ tập lại một chỗ.

Trên mặt tất cả mọi người đều tràn đầy tức giận và sát ý.

Mặc dù đây chỉ là một cuộc lịch luyện bình thường với bọn họ.

Nhưng hành động của cổ quốc Xích Ly như thế, không khác gì đang gây hấn với Trường Sinh Cố gia.

Bọn họ là thiên kiêu của Cố gia, sao có thể không phẫn nộ được!

“Chỉ là Xích Ly, cũng dám khiêu khích thiên uy của Cố gia, đúng là không muốn sống!”

“Năm đó tộc Hỏa Linh và tộc Cổ Thần đều là hạng người gan to bằng trời, lúc đó nên cùng đuổi đi.”

“Sau chuyện này tuyệt đối có mặt Đọa Long Lĩnh và Vạn Hoàng Sào...”

Trên mặt bọn họ mang theo lãnh ý và sát ý, hận không thể lập tức xuất hiện tại hoàng đô Xích Ly, hủy diệt nó.

Cố Trường Sinh đứng ở trung tâm, vẻ mặt lộ ra suy tư, không thay đổi.

Bên cạnh, Cố Quang Minh mặc một thân áo báo màu vàng, hắn ta trầm ngâm một lát, đột nhiên mở miệng, cung kính nói với Cố Trường Sinh: “Thần Tử, xin hạ lệnh đi, phản loạn lần này, chúng ta sẽ không giáo huấn bọn họ đơn giản được.”

Mặc dù biết rõ Hư Thần Cảnh Cổ Thần xuất hiện.

Nhưng hắn ta cũng không hề để ý.

Bây giờ hắn ta đã là Khai Thiên cảnh cửu chuyển đỉnh phong.

Cộng thêm một thân thần thông cao thâm, các loại pháp khí bí bảo, khiến hắn ta có lòng tin có thể chiến đấu!

Đây chính là một người trong danh sách trẻ tuổi của Cố gia.

Mặc dù kém xa Cố Trường Sinh, nhưng ở bất kỳ thời đại nào, đều có thể quét ngang, xưng tôn cùng thế hệ.

Mấy vị trẻ tuổi còn lại trong danh sách của Cố gia cũng nhao nhao mở miệng thỉnh cầu: "Xin Thần Tử hạ lệnh, lần lịch lãm này đúng là cơ hội để chúng ta xuất thủ, dùng bọn phản tặc Cổ Thần này thử nghiệm."

Trong lời nói, tất cả đều là vô cùng tự tin với thực lực của mình.

Nếu tu sĩ bên ngoài nghe thấy những lời này, tuyệt đối sẽ bị chấn động.

Hư Thần Cảnh!

Cho dù là thế hệ trước, vẫn có rất nhiều tu sĩ dừng lại ở cảnh giới này.

Bọn họ lại muốn giao thủ với những người cường đại như vậy?

Thấy Cố Trường Sinh vẫn không nói lời nào, dáng vẻ đang suy tư.

Ánh mắt Cố Minh Hoàng khẽ chớp, nói: "Thần Tử đang lo lắng vấn đề an toàn của chúng ta sao? Thật ra không cần, nếu là lịch luyện, như vậy trong tộc tuyệt đối sẽ cam đoan vấn đề an toàn của chúng ta."

"Hơn nữa mỗi người chúng ta đều có thủ đoạn bảo mệnh của riêng mình..."

Nghe vậy Cố Trường Sinh nhìn nàng ta một cái, lắc đầu nói, "Ta rất tin tưởng thực lực của các ngươi, chỉ là ta đang suy nghĩ một chuyện khác."

"Rốt cuộc phía sau tộc Cổ Thần là thế lực nào?"

Nói đến đây hắn hơi dừng lại.

Hắn không tin phía sau tộc Cổ Thần không có thế lực ủng hộ.

Lần này lịch luyện không hề đơn giản giống như bình thường.

Lời Cố Thiên Lâm đã nói lúc trước, không có khả năng không có đạo lý.

“Đây chính là một ván cờ, nhưng hiện nay chúng ta đến chiến trường trước đi.”

Một bên khác, Cố Thanh Vận mặc thanh y đột nhiên mở miệng, lạnh lùng nói.

Nữ tử này cũng là một trong thập đại danh sách thế hệ này của Cố gia.

Có một loại thể chất thần bí, thực lực đứng trong top năm thế hệ trẻ tuổi của Cố gia!

Cố Trường Sinh nhìn nàng ta một cái, cũng không nói lời nào.

“Cho dù có cường giả đánh cờ thì như thế nào, ta không tin chỉ là tộc Cổ Thần còn có thể lật trời.” Một tên thiên kiêu khác của Cố gia mở miệng nói, tràn ngập tự tin mạnh mẽ.

“Thần Tử, xin hạ lệnh đi.”

Lúc này những người còn lại cũng nhao nhao thỉnh cầu.

“Đi thôi. Phàm là người có can đảm ngăn cản khiêu khích Cố gia, giết không tha.”

Cũng không cân nhắc bao lâu, Cố Trường Sinh nhìn về phía cổ quốc Xích Ly, gật đầu nói.

Ngôn ngữ không có quá nhiều gợn sóng, lại lộ ra một cỗ sát phạt giống như “Người phản đối hẳn phải chết” !

Bất kể thế nào, Xích Ly có can đảm khiêu khích Cố gia, thân là Thần Tử Cố gia, đương nhiên hắn sẽ khiến bọn họ phải trả đại giới.

Sâu kiến nhảy nhót thế nào thì vẫn là sâu kiến.

Cao tầng đánh cờ, là giao đấu của cấp độ kia, không liên quan quá nhiều đến hắn.

Rất nhanh, từng đạo lưu quang nhanh như tên bắn vụt qua.

Chân trời từng chiếc chiến xa khí tức cổ lão, phát ra khí tức hoang vu hào hùng ù ù nghiền ép mà đi, vỡ nát tầng mây, giống như từng tòa Thái Cổ Thần Sơn!

Mục tiêu, rõ ràng là biên cảnh đang giao chiến!

Trong hoàng đô, các tu sĩ tận mắt nhìn thấy tất cả đều kích động.

“Đêm qua Xích Ly tiến công biên cương phía nam, hôm nay thế hệ tuổi trẻ của Cố gia đã muốn xuất thủ thảo phạt!”

“Quá tốt rồi, có Trường Sinh Cố gia xuất thủ, Xích Ly cách diệt quốc không xa.”

“Có can đảm khiêu khích Trường Sinh thế gia, thật sự ngại chết không đủ nhanh mà!”

“Nhưng theo tin tức truyền về, trong đó có mấy tên Cổ Thần nhất tinh! Đó là tồn tại tương đương với Hư Thần Cảnh! Không biết bọn họ có thể đối phó không!”

“Tuyệt đối không có vấn đề, ngươi không biết Trường Sinh thế gia kinh khủng thế nào đâu, đối với bọn họ mà nói, chuyện này nhiều nhất chỉ là lịch luyện mà thôi, người ta căn bản không nghiêm túc làm.”

“Nếu không đã trực tiếp điều động cường giả một chưởng hủy diệt Xích Ly rồi.”

...

Ngay lúc đó.

Trong hoàng cung Cảnh Dương, Sở Yêu Nguyệt mới vừa xử lý xong chuyện của một đám tướng lĩnh đại thần thở phào một cái.

Sau khi tự phế tu vi, tốc độ xử lý của nàng ta không nhanh bằng lúc trước.

Nhất là bây giờ gánh nặng của hoàng triều đều đặt trên người nàng ta, bốn phía càng thêm chú ý đến nàng ta.

Phát hiện nàng ta không có tu vi, đương nhiên là vô cùng kinh hoảng.

Cộng thêm đêm qua Cổ Thần đột nhiên mang binh tiến công biên cương phía nam, đốt diệt vài toà thành trì, càng khiến nàng ta không có sức lực.

Cũng may Cố Trường Sinh đã phái đám thiên kiêu trẻ tuổi của Cố gia đi, chắc hẳn cuộc chiến này rất nhanh sẽ kết thúc.

Nhưng...

Bây giờ thật vất vả mới khiến dân tâm yên ổn, nàng ta đang chuẩn bị nghiên cứu một chút làm sao để tu luyện Khí Vận Tạo Hóa Công.

Thị nữ lại bẩm báo một chuyện khiến sắc mặt nàng ta lập tức trở nên khó coi, thậm chí có chút tức giận và lạnh băng.

“Bọn họ trở về thật đúng lúc!”

Sở Yêu Nguyệt lạnh lùng nói, càng nhiều hơn là tức giận.

“Điện hạ, bọn họ không chỉ như thế, còn là suốt đêm trở về, vừa về đã yêu cầu một lượng lớn tài nguyên tu luyện, còn nói hoàng vị không thể do một mình ngài định đoạt, bọn họ cũng có huyết mạch hoàng thất...”

Thị nữ cũng oán giận mở miệng nói, hiển nhiên rất phẫn nộ với hành vi của đám hoàng tử, công chúa kia.

Sau khi Tiên Đế chiến tử, bọn họ không những không tử thủ cương thổ, còn nhanh chóng thu dọn kỳ trân dị bảo, linh thạch tài nguyên của hoàng thất, mang theo rất nhiều người hầu, trực tiếp chạy trốn.

Không có chút do dự nào.

Tuyệt đối không nghĩ đến sống chết của vô số con dân hoàng triều Cảnh Dương.

Còn không thèm để ý đến Sở Yêu Nguyệt một mình khổ cực chèo chống.

Bât giờ nghe nói Trường Sinh Cố gia giáng lâm, vội vàng đuổi trở về, sợ bỏ lỡ chỗ tốt gì.

Người như thế, thật sự buồn nôn.

“Đám hoàng thất bại hoại này, tại sao không chết trên đường chạy nạn đi.”

Vẻ mặt Sở Yêu Nguyệt hoàn toàn lạnh lẽo, gân xanh trên tay nổi lên, nắm chặt tay lại kiềm chế lửa giận của mình.

“Cút đi, ta muốn gặp cửu muội? Đám chó các ngươi lại cản đường ta, không biết thân phận của ta sao?”

Lúc này, bên ngoài cung điện đột nhiên truyền đến một trận ồn ào, sau đó một người mặc trường bào mạ vàng tượng trưng cho thân phận hoàn thất Cảnh Dương mang theo vẻ mặt khinh thường và cao cao tại thượng tiến vào.

Sau lưng hắn ta là mấy vị công chúa cùng hoàng tử, vênh váo tự đắc, ngạo nghễ mà đứng.

Trên mặt mỗi người đều mang theo hưng phấn và mừng rỡ, rất tự nhiên đánh lui thị vệ ngăn cản, giống như trở về nhà vậy.

Vẻ mặt đám thị vệ đứng trước cửa cung điện rất khó coi và phẫn nộ, nhưng cũng không dám ngăn cản.

Dù sao bọn họ cũng là hoàng thất Cảnh Dương, trở lại hoàng cung, ai dám ngăn trở?

Nhưng đám thị vệ cũng biết rõ hành động của bọn họ căn bản không thể so sánh với Cửu công chúa Sở Yêu Nguyệt được.

Bọn họ còn mặt mũi trở về sao?

Nhìn thấy một màn này, sắc mặt Sở Yêu Nguyệt càng thêm băng lãnh.

Trong mắt hiện lên phẫn nộ và sát ý.

Chương 71: Hoàng Thất Chi Tranh, Từ Xưa Đã Bạc Tình Bạc Nghĩa, Vẻ Mặt Ghê Tởm

“A, đây không phải cửu muội sao? Sao lại nhìn ca ca ngươi như thế, khi ngươi còn bé, ta đã từng ôm ngươi đấy? Hiện tại lại không nhận người rồi?”

Sau khi đi vào cung điện, hắn ta đã mở miệng cười nói, rất tự nhiên, mặc dù lúc trước không phải rất quen thuộc với Sở Yêu Nguyệt, nhưng bây giờ lại đánh bài tình thân rồi.

Hắn ta chính là đại hoàng tử của hoàng triều Cảnh Dương, bây giờ đã hơn một trăm tuổi, tu vi là Khai Thiên cảnh tam chuyển, có đất phong thuộc về mình.

Nhưng lúc Xích Ly xâm lấn, đã bỏ qua đất phong chạy.

Mấy vị hoàng tử công chúa đứng phía sau cũng nhao nhao mở miệng, “Đúng vậy, Yêu Nguyệt, sao ngươi có thể như vậy? Chẳng lẽ không chào đón chúng ta trở về sao? Tất cả mọi người đều là huyết mạch hoàng thất, sao ngươi có thể ích kỷ như thế, coi Cảnh Dương là của mình.”

“Chúng ta đã không so đo chuyện ngươi giấu diếm chúng ta rồi.”

“Hiện tại chúng ta trở về, ngươi còn không chào đón, lên sắc mặt với chúng ta, mặc dù từ nhỏ ngươi đã cường thế, rất được phụ hoàng yêu thích, nhưng bây giờ ngoại địch xâm lấn, chúng ta nên đoàn kết lại.”

Trong đó, một vị công chúa mỹ mạo mở miệng nói, rất đại nghĩa,

trong lời nói đều là lên án hành vi của Sở Yêu Nguyệt.

Dưới cái nhìn của nàng ta, lúc sắp vong quốc Sở Yêu Nguyệt không chạy trốn, chính là biết rõ Trường Sinh Cố gia sẽ giáng lâm.

Nhưng nàng ta lại giấu diếm tất cả mọi người.

Đã gặp qua người vô sỉ, nhưng vô sỉ đến mức không cần mặt mũi như vậy thì đây là lần đầu tiên.

Đoàn kết? Các ngươi cũng xứng nói?

Sở Yêu Nguyệt tức giận đến run rẩy, hàm răng cắn chặt, nắm chặt tay.

Nàng ta hít một hơi thật sâu, để mình tỉnh táo lại, không nói gì, trong mắt đều là lạnh lẽo.

Đám người này, quả thực đang tìm chết!

“Không đúng, tu vi bây giờ của ngươi...”

Đại hoàng tử đang định nói gì, bỗng nhiên sắc mặt thay đổi, chú ý tới Sở Yêu Nguyệt dị thường.

Toàn thân không có một chút linh khí nào.

Nói cách khác vị muội muội có thiên phú diễm tuyệt này, bây giờ trên người đã không có một chút tu vi?

Mặc dù không biết rõ nguyên nhân, nhưng đối với hắn ta mà nói, đây là chuyện tốt.

Tốt xấu gì hắn ta cũng là một vị đại năng, lực cảm giác sẽ không sai.

Lúc này đám hoàng tử và công chúa còn lại cũng chú ý tới điểm này.

“Thì ra bây giờ ngươi đã không có tu vi, vậy hoàng vị Cảnh Dương này, ngươi còn tranh thế nào được...”

“Ha ha, Yêu Nguyệt ngươi ngoan ngoãn nghe theo chúng ta,

nhường hoàng vị cho chúng ta, Đại hoàng tử còn thích hợp với vị trí này hơn ngươi nhiều.”

Thấy Sở Yêu Nguyệt không còn tu vi.

Trong nháy mắt, khuôn mặt tươi cười của bọn họ đã biến mất không thấy đâu nữa, xé rách mặt nạ dối trá, lộ ra ý cười mỉa mai.

“Trường Sinh Cố gia không thể nâng đỡ một tên phế vật không có tu vi được... Hoàng vị này, xem ra đã là của ta.”

“Lần này trở về, quả là rất đúng.”

Vẻ mặt đại hoàng tử trở nên trấn định lạnh nhạt, nhưng trong lòng lại đang kích động.

Hắn ta thấy, Xích Ly phản loạn, rõ ràng đã bị Trường Sinh Cố gia chú ý, cho nên mới điều động tộc nhân đến đây.

Bọn họ là thế lực phụ thuộc, ai cầm quyền cũng không quan trọng với Trường Sinh thế gia.

Đôi mắt Sở Yêu Nguyệt băng lãnh, vẫn không nói chuyện.

Nàng ta thật sự muốn để phụ hoàng nhìn một chút, đây chính là đám phế vật ông ấy vẫn luôn bảo vệ, vô duyên vô cớ lãng phí nhiều tài nguyên tu luyện như vậy.

Hoàng triều Cảnh Dương sẽ suy vong, đây chính là chứng minh trực tiếp nhất.

“Cho nên đây chính là mục đích các ngươi trở về, bức ta thoái vị, nhường hoàng vị cho các ngươi?”

Thấy bọn họ đã bắt đầu thảo luận vấn đề phân phối đất phong tài nguyên như thế nào, Sở Yêu Nguyệt đột nhiên cười.

Khuôn mặt tuyệt mỹ giống như một đóa hàn mai nở rộ trong tuyết.

Lạnh mà diễm, cũng đầy sát ý.

“Muội muội có ý gì? Cái gì gọi là bức thoái vị, đây là người tài mới

chiếm được, đây là đạo lý từ xưa đến nay, ta cảm thấy ngươi sẽ không hiểu đâu."

Đại hoàng tử đứng chắp tay, khẽ lắc đầu, không tán đồng với cách nói của Sở Yêu Nguyệt.

"A, đạo lý thật là đường hoàng, nhưng ta sẽ không nhường lại hoàng vị, cho dù là vì phụ hoàng hay là vì công tử."

Sở Yêu Nguyệt lạnh lùng nói, trực tiếp cự tuyệt.

"Ồ? Muội muội chưa thấy quan tài chưa đổ lệ sao? Ngươi không có tu vi, còn giữ hoàng vị thế nào được?"

Nụ cười trên mặt Đại hoàng tử biến mất, cũng lộ ra lãnh ý, chân tướng phơi bày.

Từ thời xưa hoàng gia đã bạc tình bạc nghĩa.

Một màn này đã được bọn họ chứng minh rất hoàn mỹ.

"Nếu muội muội vẫn cứ khăng khăng ngoan cố, đừng trách ca ca không khách khí, động thủ." Đại hoàng tử lạnh lùng nói, quanh người hiện lên một cỗ khí tức cường đại.

Tại Hoàng triều Cảnh Dương, đại năng Khai Thiên cảnh đã là thực lực cực mạnh rồi, có thể tuỳ tiện quét ngang một phương.

Đừng nói là trong hoàng cung bây giờ không có bao nhiêu cường giả.

"Người tới, đuổi bọn đi cho ta."

Vẻ mặt Sở Yêu Nguyệt băng lãnh, lạnh giọng hạ lệnh.

Đám thị vệ đứng trước cửa cung điện nhận được mệnh lệnh, không có bất kỳ do dự nào, nhao nhao tiến lên động thủ.

"Không muốn sống nữa à, ta xem ai có dũng khí?"

Nhưng trên mặt Đại hoàng tử lại hiện lên vẻ coi thường, một chưởng đã chụp chết một tên thị vệ vừa tiến đến, đứng ngạo nghễ

trong đó, cười lạnh không thôi.

“Lúc đối phó với Xích Ly, làm sao không thấy ngươi xuất thủ? Đối phó người một nhà lại rất ác độc.”

Sở Yêu Nguyệt nghiến răng nói, đã giận không kềm chế được.

Nghe nói như thế, sắc mặt Đại hoàng tử không phải rất dễ nhìn, lạnh lùng nói, “Ít nói lời vô ích, hoặc là giao hoàng vị ra, hoặc là chết!”

Có Trường Sinh thế gia ở phía sau chèo chống, hắn ta nắm chắc có thể phá vỡ cảnh giới cao hơn.

Về phần tàn sát đồng tộc cái gì, hắn ta không thèm để ý.

Ở thế giới này, không có thực lực chỉ là bọt biển.

Đám hoàng tử công chúa còn lại nhìn về phía Sở Yêu Nguyệt đang tức giận, khinh thường nói, “Bây giờ ngươi đã không có tu vi, chiếm hoàng vị cũng là lãng phí, ngươi không ngồi vững vị trí này đâu.”

“Yêu Nguyệt, ngươi ngoan ngoãn nhường hoàng vị lại đi, tất cả mọi người là đồng tộc, còn có thể cho ngươi đường sống. Ngươi không thể suy nghĩ cho vô số con dân Cảnh Dương một chút sao? Người không thể quá ích kỷ...”

Đám thị nữ bên cạnh đã không thể nghe tiếp những lời nói vô sỉ như vậy nữa, tức giận đến toàn thân run rẩy.

Nếu hoàng vị Cảnh Dương rơi vào trong tay bọn họ, đó mới là cách diệt quốc không xa!

Ánh mắt Sở Yêu Nguyệt hoàn toàn lạnh lẽo, đã sớm nhìn thấu cái gọi là huyết mạch thân nhân này rồi.

Nhưng nàng ta cũng rõ ràng, bây giờ nàng ta không phải là đối thủ của Đại hoàng tử.

Nếu chưa tự phế tu vi, còn có thể giao thủ một trận sinh tử với hắn ta.

Nhưng bây giờ...

“Cảnh Dương bất hạnh, đúng là Cảnh Dương bất hạnh...”

Lúc này, một tiếng nói tràn ngập tức giận và bi thương vang lên, trong đại điện đột nhiên xuất hiện một bóng người.

Chính là lão hoàng chủ chỉ có thể sống năm năm kia của Sở Yêu Nguyệt.

Ông ta vừa xuất hiện, vẻ mặt tất cả mọi người bên phía Đại hoàng đều thay đổi, có chút bối rối và bất an.

Ngoài miệng nói rất dễ nghe, nhưng hành động của bọn họ đã không khác gì bức vua thoái vị.

Chuyện này bọn họ cũng rõ ràng.

Nhất là tính tình vị lão Hoàng Chủ này ghét ác như thù, trong mắt không dung được hạt cát.

“Bái kiến lão hoàng thúc.”

“Bái kiến lão hoàng thúc.”

Bọn họ cùng hành lễ chào, trong lòng lo sợ bất an.

Coi như Đại hoàng tử vẫn còn khá trấn định tự tin, trên mặt vẫn có ý cười.

Tiên hoàng đã qua đời, hắn ta chính là người thừa kế hợp pháp nhất của Cảnh Dương.

Danh chính ngôn thuận!

Hơn nữa bây giờ Sở Yêu Nguyệt có sức cạnh tranh nhất đã mất hết tu vi.

Lão Hoàng Chủ không thể vì chuyện nhỏ này mà xuất thủ với hắn ta được.

Hắn ta cảm thấy, lão Hoàng Chủ hiện thân, cũng chỉ muốn khuyên bảo Sở Yêu Nguyệt thoái vị mà thôi.

Lão Hoàng Chủ hừ lạnh một tiếng, không nhìn đám người này một cái.

Hành động của bọn họ, ông ta đã biết rõ ràng.

“Lại ủy khuất ngươi rồi, Yêu Nguyệt.”

Lão Hoàng Chủ lộ ra vẻ xin lỗi với Sở Yêu Nguyệt.

Nàng ta vì Cảnh Dương, tiếp nhận rất nhiều trách nhiệm và ủy khuất.

“Không ủy khuất, hoàng thúc quá lo lắng.”

Sở Yêu Nguyệt mỉm cười, trên mặt không nhìn ra bất cứ dị thường nào.

Giống như người vừa rồi vẫn còn tức giận lạnh băng kia hoàn toàn không phải nàng ta vậy.

Chương 72: bái Kiến Thần Tử, Sở Yêu Nguyệt Quả Quyết Sát Phạt, Suýt Chút Nữa Bị Dọa Sợ

“Lão hoàng thúc, hôm nay ngài hiện thân, như vậy chuyện cũng dễ làm hơn nhiều. Yêu Nguyệt còn rất trẻ, chuyện chấp chưởng Cảnh Dương, ta nghĩ nên suy nghĩ lại đi...”

“Phụ hoàng đã qua đời, ta cũng là huyết mạch dòng dõi, đương nhiên có tư cách...”

Đại hoàng tử vui vẻ chậm rãi nói.

Tự tin mà thong dong, giống như đã đoán được lão Hoàng Chủ sẽ tuyên bố hoàng vị sẽ thuộc về hắn ta vậy.

“Còn Sở Yêu Nguyệt, nể mặt Hoàng Chủ, tha cho nàng ta một mạng, như thế nào?

Dù sao chỉ là một phế nhân, không gây nổi sóng gió gì rồi.”

“Im miệng, ngươi muốn chết à?”

Nhưng khiến đám người Đại hoàng tử vô cùng bất ngờ và không hiểu là, lão Hoàng Chủ lại ngắt lời hắn ta, vẻ mặt trở nên vô cùng âm trầm phẫn nộ.

Sát cơ lạnh thấu xương!

Dáng vẻ kia hoàn toàn là muốn giết bọn họ!

Trong lòng mọi người ầm một tiếng, sinh ra bất an.

“Lão hoàng thúc, chúng ta đều là huyết mạch hoàng thất...”

“Ngài... Ngài muốn làm gì?”

Bọn họ luống cuống, sợ hãi bất an dưới sát cơ lạnh thấu xương này.

Đại hoàng tử còn cố giả bộ trấn định, sắc mặt trắng nhợt nói: “Nếu lão hoàng thúc muốn thiên vị Yêu Nguyệt, vậy ta không cần hoàng vị cũng được.”

Sát ý không giống như giả vờ.

Hoàng vị đâu quan trọng bằng tính mạng?

Nói xong, hắn ta liền chậm rãi đi ra cung điện.

Chuyện này không giống suy nghĩ của hắn ta.

Vì sao lão hoàng thúc lại thiên vị Sở Yêu Nguyệt, trong thời gian này đã xảy ra chuyện gì mà hắn ta không biết sao?

...

Đám công chúa và hoàng tử còn lại cũng đều luống cuống.

Phát hiện chuyện hoàn toàn không giống bọn họ nghĩ, hiện tại đều muốn rời khỏi nơi này.

“Dừng lại.”

Một giọng nói nhàn nhạt vang lên, không nghe ra hỉ nộ.

Trong nháy mắt nghe thấy giọng nói này, sát ý trên mặt lão Hoàng Chủ tán đi, lộ ra nụ cười khổ và tôn kính.

Tại cửa cung điện, một nam tử áo trắng chẳng biết đã xuất hiện từ lúc nào.

Khuôn mặt vô cùng tuấn tú, tâm tình không hề chập chờn, khiến người ta khó mà suy đoán trong lòng hắn ta nghĩ gì.

“Bái kiến Thần Tử.”

Lão Hoàng Chủ cung kính chào nói.

Mặc dù tu vi của ông ta là Thần Vương Cảnh đỉnh phong, Thánh Nhân không ra, dường như vô địch.

Nhưng ở trước mặt Cố Trường Sinh vẫn cung kính như cũ.

Hơn nữa vừa rồi...

Ông ta rõ ràng cảm giác được, Cố Trường Sinh đứng ngay trước cửa cung điện.

Nhưng trừ ông ta ra, đám người còn lại có tu vi quá thấp, không phát hiện được.

“Công tử...”

“Chuyện nhỏ nhặt này cũng kinh động đến ngài, là thất trách của Yêu Nguyệt.”

Nhìn thấy Cố Trường Sinh hiện thân, Sở Yêu Nguyệt cũng vội vàng chào hỏi.

Mấy ngày trước Cố Trường Sinh truyền cho nàng ta công pháp vô thượng, sau đó nàng ta đã không thấy bóng dáng hắn nữa.

Không nghĩ tới lúc gặp mặt lại, sẽ là loại cục diện này.

Nhưng trong lòng vẫn có chút ấm áp và ngọt ngào.

Có vẻ.. Công tử là muốn ra mặt cho mình?

Tất cả ủy khuất lúc trước đã tan thành mây khói.

“Ta đã nhìn một lúc rồi.”

Cố Trường Sinh khẽ gật đầu, biểu thị mình biết rõ chuyện gì xảy ra, trên mặt vẫn rất nhẹ nhàng.

Hắn vốn định đến xem tu vi của Sở Yêu Nguyệt như thế nào rồi.

Phải biết hắn rất để ý đếm môn Khí Vận Tạo Hóa Công kia.

Không ngờ lại gặp được chuyện kỳ ba bức vua thoái vị như vậy.

Vốn lười quản nhiều, dù sao có lão Hoàng Chủ ở đây, ông ta biết rõ nên xử lý thế nào.

Nhưng nghĩ đến bây giờ Sở Yêu Nguyệt coi như người của mình.

Nàng ta bị ủy khuất, bản thân là công tử, đương nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn.

Mà lúc này, sắc mặt đại hoàng tử và tất cả công chúa hoàng tử còn lại đã trắng bệch, vẻ mặt vô cùng hoảng sợ, suýt chút nữa bị dọa ngất.

Bây giờ chân bọn họ đang run rẩy, dường như đứng không vững.

Bọn họ không ngốc.

Từ thái độ cung kính của lão Hoàng Chủ có thể nhìn ra được, vị công tử áo trắng trước mặt này... Rất có thể chính là vị trong truyền thuyết kia.

Truyền nhân của Trường Sinh Cố gia!

Sinh ra đã đứng sừng sững trên đỉnh cao nhất của ba ngàn đạo vực!

Hoàn toàn không phải người cùng thế giới với bọn họ.

Chỉ là bọn họ không ngờ, vì sao chuyện nhỏ như vậy lại kinh động

đến vị này.

Đây là chuyện không thể xảy ra được!

Giống như một vị Đế Hoàng nhân gian, nhúng tay quản chuyện của một đám sâu kiến, căn bản là không thể nào.

Cố Trường Sinh nhìn về phía Sở Yêu Nguyệt, nhẹ giọng hỏi, “Muốn xử trí bọn họ thế nào?”

Lúc nói chuyện, hắn còn không thèm nhìn đám người Đại hoàng tử một cái.

Dăm ba câu đã định ra kết cục của bọn họ rồi.

Trong đó mấy vị công chúa không chịu nổi loại áp lực không lời này, chớp mắt, trực tiếp bị dọa đến hôn mê.

Trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Sở Yêu Nguyệt lộ ra vẻ xoắn xuýt, sau đó yếu ớt hỏi: “Nếu ta giết bọn họ, công tử sẽ không ghét bỏ ta chứ?”

Cố Trường Sinh cười, hỏi, “Vì sao ta lại ghét bỏ ngươi?”

“Vậy là tốt rồi.” Sở Yêu Nguyệt thở phào nói, “Ta chỉ sợ công tử sẽ cảm thấy ta tâm ngoan thủ lạt, ta không muốn để ngài không thích.”

Cố Trường Sinh không ngờ nàng ta sẽ nói như vậy, tùy ý nói, “Muốn xử trí thế nào, đó là chuyện của ngươi, không cần quan tâm đến ta.”

Sở Yêu Nguyệt gật đầu, sắc mặt chuyển sang lạnh lẽo, nhìn về phía đám người Đại hoàng tử.

Sắc mặt Đại hoàng tử hoàn toàn trắng bệch, dường như sắp ngất, không thể nói lưu loát: “Sở... Yêu Nguyệt... Cái này... Đây là hiểu lầm, lúc ngươi còn nhỏ, ca ca còn ôm ngươi đấy...”

Vừa rồi hắn đã nghe thấy lời Sở Yêu Nguyệt nói.

Nàng muốn giết hắn ta!

Mấy vị công chúa hoàng tử còn lại cũng khóc ròng ròng, liên tục cầu tình....

Nhưng Sở Yêu Nguyệt không hề lay động, "Vừa rồi các ngươi hùng hổ dọa người, sao lại không nghĩ đến lúc này?"

Nàng ta cũng không muốn nói nhảm với đám người này, rút trường đao của thị vệ bên cạnh ra.

"Ta là ca ca của ngươi, ngươi không thể giết ta..." Đại hoàng tử hoảng sợ hô, trong lòng đều là hối hận và tuyệt vọng, bị khí tức của lão Hoàng Chủ áp bách, hắn ta căn bản không chống cự hay né tránh được!

Đáng tiếc trả lời hắn ta lại là đao quang trắng như tuyết.

Phốc!

Máu chảy như suối, đầu người lăn ra!

Hôm nay tất cả con cháu hoàng thất đến đây ép nàng ta thoái vị, đều phải đền tội!

Sở Yêu Nguyệt cũng hiện ra một mặt thiết huyết và sát phạt quả quyết của mình.

Cho dù huyết mạch thân tộc, nhưng trêu chọc đến đầu mình, nàng ta cũng phải chém giết!

"Đây chính là trời sinh Đế Hoàng Thể, mặc dù không có tu vi, nhưng vẫn không mất đi uy nghiêm Đế Hoàng nên có. Hoàng uy không thể nhục, nên giết liền giết." Trong lòng Cố Trường Sinh ở có chút cảm thán.

Sau đó, Sở Yêu Nguyệt phân phó thị vệ đến rửa sạch vết máu trong đại điện.

Bản thân và Cố Trường Sinh đi đến một tòa thiên địa khác.

"Công tử, tha thứ cho Yêu Nguyệt ngu dốt, công pháp vô thượng mà ngài truyền thụ, hiện nay vẫn là như cũ."

Sở Yêu Nguyệt thấy Cố Trường Sinh hỏi tiến độ tu luyện, không khỏi có chút nhụt chí nói.

Công pháp của Cảnh Dương, cho dù là loại nào nàng ta cũng có thể tùy tiện học tập lĩnh ngộ.

Nhưng chỉ có bộ Khí Vận Tạo Hóa Công mà Cố Trường Sinh đưa cho lại rất khó khăn tối nghĩa.

Nhìn văn tự vài lần đã cảm thấy đôi mắt đau nhức, đầu váng mắt hoa.

“Không sao, ngươi không cần gấp, nếu ngươi tùy tiện đã học được bộ công pháp kia, ta sẽ rất kinh ngạc.”

Cố Trường Sinh cũng không bất ngờ về chuyện này, chỉ bảo nàng ta đừng nóng vội, tiến hành theo chất lượng.

Cho dù là hắn trước đây, cũng phải hao tốn không ít thời gian suy nghĩ.

“Công tử, đêm qua cổ quốc Xích Ly đã xâm lấn, theo tai mắt của ta, bọn họ chỉ phái Hư Thần Cảnh Cổ Thần nhất tinh ra, lực lượng khống chế trong phạm vi các ngài có thể lịch luyện.”

“Ta không tin bọn họ không có Cổ Thần vượt qua Hư Thần Cảnh, nhưng không biết tại sao vẫn chậm chạp không hiện thân.”

Sở Yêu Nguyệt đột nhiên mở miệng, nghi hoặc hỏi thăm một chuyện khác.

Cố Trường Sinh nhìn nàng ta một cái, không ngờ đến nàng ta cũng phát hiện dị thường trong đó, lập tức nói, “Chuyện này đã dính dáng đến thế lực đánh cờ với Cố gia sau lưng cổ quốc Xích Ly.”

“Có lẽ trận chiến này sẽ phải kéo dài một đoạn thời gian.”

Thế lực phía sau cổ quốc Xích Ly? Tộc Cổ Thần sao?

Nhưng năm đó tộc Cổ Thần tuy mạnh, nhưng vẫn không có tư cách đánh cờ với Trường Sinh thế gia được.

Đó chính là thế lực bất hủ.

Trong lòng Sở Yêu Nguyệt có chút chấn động.

Nhưng mà...

Thế lực bất hủ tại ba ngàn đạo vực có tư cách đánh cờ với Trường Sinh thế gia cũng không nhiều a.

Chương 73: Thái Cổ Hoàng Tộc Đọa Long Lĩnh, Vạn Hoàng Sào Hiện Thân, Chém Giết

Hai nước Cảnh Dương, Xích Ly giao chiến.

Phía sau thật ra có bóng dáng của thế lực bất hủ đánh cờ.

Điểm này không thể gạt được đám người.

Bởi vậy, việc này luôn được rất nhiều thế lực mật thiết chú ý.

Có lẽ, chuyện này sẽ dẫn phát Trường Sinh chiến, bất hủ loạn!

Bọn họ xen lẫn trong đó, động một chút thịt nát xương tan.

Bầu trời, từng đạo lưu quang hiện lên.

Đó là thám tử của thế lực khắp nơi, nhanh chóng đem tin tức chiến tranh mới nhất trở về.

Mấy chục vạn đại quân Xích Ly giống như hồng lưu, tiến vào Cảnh Dương.

Ven đường cướp bóc đốt giết, việc ác bất tận.

Biển lửa đáng sợ kéo dài, đã thiêu hủy mấy chục tòa thành trì.

“Dẫn đầu đại quân của cổ quốc Xích Ly chính là đám chiến sĩ của tộc Cổ Thần, tu vi đều là Hư Thần Cảnh.”

“Đừng nói là Cảnh Dương, cho dù là các thế lực xung quanh cộng lại, cũng không có khả năng ngăn cản.”

“Nhưng Trường Sinh Cố gia không có khả năng ngồi nhìn bỏ mặc, chậm nhất là mấy ngày nữa, ta tin tưởng cuộc nháo kịch này sẽ kết thúc.”

Rất nhiều thế lực đang chú ý.

Cảnh Dương và Xích Ly, bây giờ giống như hai quần cờ trên bàn cờ.

Người đánh cờ phía sau bọn họ, mới thật sự một phương cờ.

Rất nhanh, rất nhiều thiên kiêu thế hệ trẻ tuổi của Cố gia gia nhập chiến cuộc.

Tình thế đột ngột thay đổi.

Tây Dương Thành, bây giờ chỗ này là một trong những khu vực có tình hình chiến đấu thảm thiết nhất.

Khắp nơi đều là tàn chi tiên huyết, biển lửa lan tràn.

Tiếng chém giết, tiếng hô giận dữ... Vang lên không dứt.

“Thế hệ trẻ tuổi của Cố gia, phụng lệnh Thần Tử, đến đây thảo phạt Cổ Thần phản tặc!”

“Người vi phạm, giết không tha !”

Từ chân trời, một câu nói như kinh nôi truyền đến.

Long long long!

Từng chiếc chiến xa to lớn ù ù mà đến, nghiền ép bầu trời.

Mấy vị thiên kiêu năm trong danh sách của Cố gia đứng thẳng trong đó, khí tức của mỗi người đều vô cùng kinh khủng, sau lưng triển khai dị tượng đáng sợ, giống như có thể diễn hóa vô tận chiến lực.

“Giết!” Cố Quang Minh khẽ quát một tiếng, ánh mắt rơi vào một

tên Cổ Thần nhất tinh trong đó, chiến ý hiển hiện, hóa thành cầu vồng giết tới.

Đám thiên kiêu trong danh sách còn lại, như Cố Minh Hoàng, Cố Thanh Vận, cũng không cam lòng yếu thế, mang theo chiến ý hào hùng đánh tới.

Từng tên Cổ Thần bắt đầu giao chiến với bọn họ, thanh thế to lớn, vỡ nát vô số tầng mây.

Phía sau là tiếng hô giết ngập trời.

Một đoàn sát khí ngập trời, giống như các binh sĩ cưỡi dị thú từ núi thây biển máu mở một đường máu, chém giết với cổ quốc Xích Ly.

Những người này đều là tướng quân tướng lĩnh, Vương Hầu trong lãnh địa từ các nơi trong hoàng triều Cảnh Dương chay đến.

Nghe nói Cố gia xuất thủ, đương nhiên bọn họ cũng bắt đầu đánh trả.

“Giết!”

“Giết!”

“Giết!”

“Giết tên nghiệt súc Xích Ly này, tưởng Cảnh Dương yếu đuối dễ bắt nạt sao?”

Một tên tướng quân khôi ngô tính cách nóng nảy.

Thấy tình cảnh thê thảm ở đây, đôi mắt đỏ lên.

Cưỡi dị thú trùng sát tiến lên, luân chuyển lưỡi búa lớn, phù văn bùng lên, hóa thành thế công như núi kêu biển gầm.

Những người còn lại cũng nhao nhao xông tới giết, sớm đã nổi giận, hận không thể chặt đám binh sĩ Xích Ly thành thịt nát.

“Đám sâu kiến này, phản kháng thế nào cũng là tốn công vô ích.”

Một tên Cổ Thần cười lạnh nói, một chưởng to lớn bao trùm xuống, trong nháy mắt khiến một đám binh sĩ Cảnh Dương bị nghiền nát thành huyết vụ.

Thực lực của hai bên chênh lệch quá lớn!

Nơi này, lần nữa bộc phát cuộc đại chiến trước nay chưa từng có, tất cả binh sĩ của Cảnh Dương dường như phát điên.

Các loại bảo thuật đầy trời, hóa thành thần quang đủ màu sắc chói lọi, ba động rung chuyển chân trời khiến người ta sợ hãi.

“Trường Sinh thế gia giáng lâm! Chẳng mấy chốc Xích Ly sẽ diệt quốc, đây chỉ là bọn họ hồi quang phản chiếu, thiêu thân lao đầu vào lửa mà thôi!”

Tất cả mọi người hô to, trong mắt lộ ra kích động và hi vọng, huyết dịch cả người như được thiêu đốt.

Mà lúc này.

Bên trong cổ quốc Xích Ly, mấy người trẻ tuổi yên lặng nhìn một màn này, sắc mặt tràn ngập cao ngạo và cường đại.

Trên đỉnh đầu bọn họ vẫn là hai cái sừng rồng xưa cũ huyền diệu, trên cánh tay có long lân màu xanh nhạt dày đặc.

Rất hiển nhiên, đây là một đám cường giả trẻ tuổi của hoàng tộc Thái Cổ có huyết mạch Chân Long.

Ngoài ra!

Ở bên cạnh bọn họ, còn có không ít người trẻ tuổi mọc ra phượng hoàng vũ linh, cực kỳ bất phàm, mỗi người đều có khí huyết ngập trời, giống như con của thần!

Bọn họ cũng không đơn giản, tổ tiên chính là Thần Hoàng!

“Thật là buồn cười!”

“Ha ha, Trường Sinh Cố gia cho rằng chỉ có bọn họ mới phái thế hệ trẻ tuổi ra sao?”

“Nếu là lịch luyện, mọi người cùng nhau lên đi. Để bọn chúng biết, một thế này ai mới là chủ tể của ba ngàn đạo vực.”

Phía sau đám người trẻ tuổi này có hai thân ảnh hư ảo mơ hồ hiển hiện, theo thứ tự là một vị lão ẩu và một vị lão giả, giống như không tồn tại trong thế giới này.

Khóe miệng hai người này không khỏi lộ ra cười lạnh.

“Chúng ta chính là hoàng tộc Thái Cổ, thời kỳ cổ xưa, đã là Chủ Tể của ba ngàn đạo vực.”

“Trường Sinh thế gia thì như thế nào, dám đắc tội chúng ta, vậy thì bắt đầu rửa sạch từ thế hệ này đi!”

Hai người cười lạnh nói, sau đó nhìn đám thiên kiêu trẻ tuổi Cố gia đang giao thủ chém giết với tộc Cổ Thần, cũng nghiêm túc hơn mấy lần.

Lấy tu vi Khai Thiên cảnh đỉnh phong đối đầu Hư Thần Cảnh Cổ Thần.

Không thể không nói, không hổ là danh sách trẻ tuổi của Trường Sinh thế gia.

Ở trong các thế lực bất hủ, thực lực bậc này đều là cấp bậc đỉnh tiêm.

Tương lai thành tựu không thể đo lường!

Nhưng...

Tộc nhân của bọn họ cũng không kém chút nào!

Vung tay lên!

Ánh mắt của đám người trẻ tuổi sau lưng tràn ngập tự tin và cường đại, cùng nhau tiến lên, nói, “Chúng ta sẽ rửa sạch sỉ nhục năm đó Cố gia tàn sát đẫm máu, xin trưởng lão yên tâm.”

“Các ngươi là người nổi bật trong thế hệ trẻ tuổi này của tộc ta, đương nhiên hai chúng ta cũng yên tâm, dù sao mỗi người các

ngươi đều có thể quét ngang một phương."

"Nhưng..."

"Đối phương chính là Trường Sinh thế gia, là tồn tại có nội tình sâu không lường được nhất tại ba ngàn đạo vực, các ngươi không thể chủ quan khinh thường!"

"Vâng! Xin nghe theo lời trưởng lão nói!"

Vừa dứt lời, đám cường giả trẻ tuổi của hoàng tộc Thái Cổ đều hóa thành cầu vồng, gia nhập vào chiến trường.

Cục diện vốn đang dần bình ổn, lập tức xảy ra thay đổi to lớn.

Nhìn thấy đám cường giả trẻ tuổi của dị tộc này, rất nhiều tộc nhân trẻ tuổi của Cố gia thay đổi sắc mặt, không nhịn được cau mày, quát lạnh: "Đọa Long Lĩnh?"

"Vạn Hoàng Sào?"

Toàn thân Cố Quang Minh bao phủ thần quang, càng tức giận nói: "Đã biết là các ngươi giở trò quỷ sau lưng mà!"

Một tên nam tử như Chân Long còn nhỏ cười lớn một tiếng, đưa tay khiến một đám lớn binh sĩ Cảnh Dương chấn thành huyết vụ, nói: "Trận lịch luyện này, sao có thể thiếu chúng ta!"

"Hôm nay chúng ta sẽ khiến Cố gia các ngươi làm phải trả giá bằng máu vì chuyện năm đó!"

"Bắt đầu từ các ngươi!"

"Giết!"

Đám thiên kiêu trẻ tuổi của hai bên bắt đầu giao thủ đại chiến, khí tức đáng sợ giống như đánh nát thiên địa.

Thần phù mênh mông, từng môn cổ thiên công trình diễn, hiện ra thực lực vô cùng cường hoành và kinh khủng.

Dù sao mỗi người đều có thể xưng tôn trong cùng thế hệ!

Nhìn một màn này, lão giả mọc ra long lân và lão ẩu mọc ra hoàng linh khẽ gật đầu, rất hài lòng.

“Vị thiên nữ của gia tộc các ngươi cũng tới sao?”

Trầm ngâm một lát, lão giả bỗng nhiên lên tiếng hỏi.

Ông ta biết, thế hệ này, Vạn Hoàng Sào có một vị thiên nữ.

Huyết mạch của nàng ta có độ tinh khiết rất cao, gần như đã nằm trong năm đời.

Trừ phi gặp được Cổ Hoàng ấu tử, hoặc là Cổ Đế di bụng, cũng không phải không có người có huyết mạch siêu việt hơn nàng ta.

Cổ Hoàng ấu tử, Cổ Đế di bụng, đều có huyết mạch tinh khiết hơn nàng ta.

Nhưng thời đại này, cũng chỉ có một vai thế lực trường tồn mới có nhân vật như vậy.

Vị thiên nữ của Vạn Hoàng Sào kia có thiên phú cực cao, trên đời hiếm thấy.

Trình độ huyết mạch nằm trong năm đời, mặc dù nghe rất bình thường.

Nhưng bọn họ rất rõ ràng, bây giờ rất nhiều đại tộc trong ba ngàn đạo vực chỉ có một chút huyết mạch của tổ tiên mà thôi.

Trình độ huyết mạch trong vòng năm đời hoàn toàn có thể tạo ra một vị có thể so sánh được với tiên tổ vô thượng.

Lão ẩu nghe vậy đắc ý cười, nói: “Đó là tự nhiên... Nhưng nghe nói Thần Tử thế hệ này của Cố gia chính là một loại thể chất thần bí trong truyền thuyết, mặc dù chưa từng được thế lực bất hủ chứng minh.”

“Nhưng ta tin tưởng dựa vào thực lực của tiểu thư nhà ta, sẽ không kém hơn hắn! Thậm chí có thể trấn áp hắn!”

“Tin tức của Thần Tử Cố gia đúng là rất thần bí. Đến Thiên Đạo

Tông cũng không muốn tiết lộ cho chúng ta, xem ra đã bị người ta cảnh cáo rồi."

Lúc nhắc đến Thần Tử Cố gia, lão giả không khỏi gật đầu.

Dù sao mười mấy năm trước, cái tên đó đã vang vọng ba ngàn đạo vực.

Tất cả thế lực bất hủ, dường như không ai không biết.

"Lại nói người lĩnh quân đời này của gia tộc các ngươi cũng rất thần bí, nghe nói hắn từng đặt chân đến khu vực không người ở Dị Vực, thu hoạch được một môn truyền thừa vô thượng cũng tìm được một góc Thủy Long ở đó?"

Ánh mắt lão ẩu lóe lên, bỗng nhiên lên tiếng hỏi.

Khu vực không người ở Dị Vực, đó chính là một trong ba cấm khu đáng sợ nhất tại ba ngàn đạo vực.

Cho dù là Chí Tôn cũng không thể tuỳ tiện đặt chân, có nguy hiểm đẫm máu.

Đối với cái này, lão giả lại cười không nói.

Chương 74: Hoàng tộc Thái Cổ Mời, Đến Phi Tiên Lâu Cổ Thành Vọng Nguyệt Ngắm Trăng

Hình ảnh chiến đấu của hai bên Cảnh Dương và Xích Ly bị truyền ra.

Đọa Long Lĩnh!

Vạn Hoàng Sào!

Hai nhà hoàng tộc Thái Cổ này cũng nổi lên mặt nước.

Chính là bọn họ ở sau lưng ủng hộ khuyến khích cổ quốc Xích Ly phản loạn!

Mà việc này... Cũng như mọc thêm cánh, nhanh chóng lan tràn khắp các nơi.

Các phương cường đại thế lực đều oanh động, kinh dị không thôi.

“Thảo nào sau khi tộc Cổ Thần bị Cố gia khu trục, còn dám trở về tổ địa.”

“Hoàng tộc Thái Cổ, đó là một tộc quần rất cường đại trong dị tộc, có thể so với tộc Cổ Đế, năm đó nhân vật đỉnh tiêm chính là tồn tại vô địch!”

“Có hai thế lực hoàng tộc Thái Cổ chèo chống, thảo nào cổ quốc Xích Ly lại không sợ hãi.”

“Năm đó nghe nói lão tổ của hai thế lực hoàng tộc Thái Cổ bị Cố gia chém thế đã kết thù.”

Rất nhiều tu sĩ cũng bị khiếp sợ.

Mặc dù sớm đã có suy đoán, nhưng sau khi được chứng minh vẫn cảm thấy tê cả da đầu.

Cho dù là hoàng tộc Thái Cổ, hay là Trường Sinh thế gia, cũng là tồn tại mà bọn họ không thể chạm đến.

Hai phe giao chiến, tuyệt đối sẽ tai họa đến vô số cổ tinh!

Sinh linh đồ thán!

Rất nhiều thế lực xung quanh và tiếp giáp với Cảnh Dương cũng bắt đầu lo lắng sợ hãi bất an.

Bọn họ sợ mình bị ảnh hưởng.

Nếu là vô thượng tồn tại giao thủ, chỉ cần bộc lộ một tia khí tức đã có thể áp sập một phương tinh không.

Bọn họ căn bản không có khả năng sống sót.

Nhưng vẫn có một vài lão cổ suy nghĩ sâu xa một lúc lâu rồi nói: “Trường Sinh chiến, nói bất hủ loạn còn quá sớm, nhiều lắm chỉ là

thế hệ trẻ của hai bên giao phong thôi."

"Chẳng lẽ xác ngươi không phát hiện không có nhân vật cổ lão xuất hiện sao? Hai bên đều là người trẻ tuổi!"

Lời này vừa ra, lập tức được rất nhiều người tán đồng.

"Đúng vậy, dù sao ngày đó Cố gia có một vị Thánh Nhân ra mặt, trấn áp Cổ Thần ngũ tinh."

"Nhưng sau đó không còn nhìn thấy thân ảnh ông ta nữa."

"Cho nên, đây chỉ là trận tranh phong đầu tiên của thế lực bất hủ thôi, chúng ta đừng quá lo lắng. Dù sao trong mắt bọn họ, chúng ta giống như sâu kiến vậy, chỉ cần dùng một tay cũng có thể hủy diệt."

Có lão nhân lắc đầu cười khổ nói.

"Xem ra, đây là đường trải cho thế hệ trẻ tuổi, cũng là mở màn một cuộc tranh phong thịnh thế..."

Có người cảm thán.

...

Ngay lúc đó.

Hai phen Cảnh Dương và Xích Ly giao chiến, dẫn xuất ra hai thế lực hoàng tộc Thái Cổ phía sau.

Một bức thư mời ẩn chứa khí tức của Long Tộc từ hoàng đô cổ quốc Xích Ly truyền đến các thế lực lớn và đại giáo!

Trong đó cũng bao gồm rất nhiều đế tộc ẩn thế tại ba ngàn đạo vực, thánh viện trăm vạn năm không xuất thế hay là vô thượng đại giáo!

Tứ đại thế lực siêu nhiên, Tiên Vương điện, Chí Tôn Đường, Cổ Đế Miếu, Thánh Phật Tự!

Thái Hư Thần Tộc!

Bất Hủ đại giáo!

Trường Sinh thế gia!

...

Những thế lực này, không ngoại lệ đều nhận được thư mời!

Hoàng đô Xích Ly, trong hoàng cung!

“Nghe theo Nhị công tử phân phó, thư mời đã phát ra, đến lúc đó bọn họ có đến hay không thì phải xem bọn họ rồi.”

Cổ Tháp Mộc cực kì cao lớn nói, hắn ta cung kính đứng.

Trước mặt hắn ta!

Một thiếu niên mặc áo bào vân rồng, trên đầu có hai cái sừng rồng, ngồi ngay ngắn trên vị trí, khí huyết giống như hãn hải chìm nổi.

Bên trong đôi mắt giống như có sao trời chuyển động, hỗn độn khí lưu chuyển, vô cùng khiếp người!

Chỉ ngồi ở nơi đó đã giống như một đầu Chân Long hàng thế.

“Hừ, lúc Đọa Long Lĩnh ta quân lâm tại ba ngàn đạo vực, những thế lực này cũng phải ngoan ngoãn thần phục.”

“Tộc ta phát ra thư mời, ai có thể cự tuyệt.”

Thiếu niên lạnh giọng nói, mang theo khí phách và ngạo nghễ vô tận.

Hắn ta tên là Long Vũ, là một vị vương giả trẻ tuổi có lai lịch cực kỳ khủng bố tại Đọa Long Lĩnh.

Đồng thời, cũng là bào đề của người trẻ tuổi đứng đầu Đọa Long Lĩnh, thực lực sâu không lường được kia.

Hai người cùng một mẹ sinh ra.

Ca ca có thiên phú vô song!

Chính là một vị trẻ tuổi của Đọa Long Lĩnh có khả năng tranh đoạt Chân Long nhất.

Nghe vậy Cổ Tháp Mộc cung kính nói, "Đọa Long Lĩnh là thế lực sừng sững đỉnh cao trong hoàng tộc Thái Cổ, tại ba ngàn đạo vực có rất ít người có dũng khí ngỗ nghịch."

"Lần này Nhị công tử gửi thư mời đám thiên kiêu trẻ tuổi trong thiên hạ, chính là vinh hạnh của bọn họ, đương nhiên không ai dám cự tuyệt."

Đối với cái vuốt mông ngựa này, thiếu niên vô cùng hưởng thụ, gật đầu, sau đó ngạo nghễ nói, "Đại hội ngắm trăng lần này, ta sẽ khiến bọn họ biết rõ, tương lai ai mới là chủ tể của ba ngàn đạo vực. Cho dù là ta, cũng có thể tuỳ tiện quét ngang bọn họ."

"Vị Thần Tử của Cố gia kia, ta sẽ khiến hắn biết rõ, cái gì mới gọi là tuyệt vọng. Ca của ta có Tiên Vương chi tư, hắn không thể địch được!"

Long Vũ rất có tự tin với ca ca của mình.

Cho dù hắn ta biết rõ mười mấy năm trước Thần Tử của Cố gia đã phá vỡ Nhục Thân cảnh cực cảnh trên Thiên Đạo bia.

Có được ba vạn vạn cân cự lực!

Nhưng hắn ta vẫn... Không thèm để ý như cũ!

Bởi vì, ca ca của hắn ta là tồn tại có danh xưng là Chân Long!

...

"Đêm trăng tròn, tại Phi Tiên Lâu ở cổ thành Vọng Nguyệt ngắm trăng? Sợ rằng có hàm nghĩa khác."

Trường Sinh Doanh gia!

Trên ngọn núi nào đó, Doanh Nhiếp đã sớm khôi phục thương thế, khuôn mặt hoàn toàn mông lung, một thân đạo bào cổ xưa khẽ lắc đầu, giống như đang nghĩ ngợi cái gì.

Sau đó.

Hắn ta nhướng mày, nhìn về phía một phương hướng nào đó, nhớ ra cái gì.

Trong mắt lóe lên hàn ý và sát ý một cái rồi biến mất.

“Xem ra... Đại hội ngắm trăng lần này là nhằm vào Cố gia mà lập, bây giờ Đọa Long Lĩnh, Vạn Hoàng Sào đang đánh cờ với Cố gia.”

“Như vậy...”

“Cố Trường Sinh, ta không tin ngươi sẽ không tham gia đại hội ngắm trăng lần này.”

“Mối thù đoạt bảo ngày đó, mối hận diệt một phân hồn, ta còn chưa hồi báo đâu!”

“Chờ ngày ta luyện chế xong âm Dương phù, chính là ta thời điểm ta sẽ trả thù.”

Dứt lời.

Doanh Nhiếp một bước đi vào không trung, tử khí liên miên mà ra, chừng hơn vạn dặm!

Tu vi của hắn ta đã cao thâm hơn trước kia rất nhiều.

“Từ đại hội đi săn lần trước trở về, Đạo Tử liền không gượng dậy nổi, hiện tại hắn lại muốn ra ngoài rồi?”

Rất nhiều tộc nhân trong Doanh gia chấn kinh không hiểu.

Chương 75: Hoàng tộc Thái Cổ Mời, Đến Phi Tiên Lâu Cổ Thành Vọng Nguyệt Ngắm Trăng (2)

Năm đó phân hồn của Doanh Nhiếp bị diệt, mặc dù không kể lại chi tiết những chuyện xảy ra trong thánh mộ Bắc Hoang.

Nhưng... Bọn họ cũng rất rõ ràng.

Đạo Tử thua thê thảm trên tay vị Thần Tử Cố gia kia.

Nếu không có Phân Hồn Chi Thuật, sợ là đã vẫn lạc bên trong thánh mộ Bắc Hoang rồi!

Sau đó hắn ta đã sa sút tinh thần một thời gian dài.

Bây giờ Đạo Tử hành động, thật sự khiến bọn họ nghĩ mãi không ra.

“Sợ là chỉ có vị vẫn luôn bế quan trong tổ điện kia xuất thế, mới có thể địch lại Thần Tử Cố gia thôi.”

Trường Sinh Tần gia!

Trên một hòn đảo chim hót hoa nở, tiên vụ lượn lờ.

Một nữ tử áo xanh thanh lệ vô song, dung nhan khuynh quốc khuynh thành đang buồn rầu lẩm bẩm, “Thật vất vả mới có cơ hội đi ra, thế mà lại bắt ta tu hành thêm một môn Đế thuật, sao ta lại khổ như vậy?”

Nhưng rất nhanh...

Trong đôi mắt thu thủy của nàng lướt qua ý cười.

“Theo tin tức từ bên ngoài truyền đến, Đọa Long Lĩnh dự định nhằm vào tên gia hỏa kia rồi.”

“Nhưng... Bọn họ thật sự đã đánh giá hắn quá thấp, tự mình chuốc

cực khổ mà thôi... Tên gia hỏa này còn cường đại hơn bọn họ tưởng tượng nhiều. Sinh ra vô địch, cũng không phải chỉ nói suông."

Nàng là Hư Không Thể.

Một trong những thể chất mạnh nhất trên thế gian, sinh ra đã có thể dung hợp hư không đại đạo.

Nhưng trước mặt Cố Trường Sinh, nàng vẫn cảm nhận được một cỗ lực lượng và tuyệt vọng thật sâu.

Cho tới bây giờ, nàng cũng không biết cực hạn của Cố Trường Sinh ở đâu.

Sâu không lường được!

Tiên Vương điện!

Một tòa cung điện thanh đồng pha lẫn rỉ sắt, thần quang như sao, sáng chói à loá mắt.

Tràn loại các loại khí tức đáng sợ.

Một tên nam tử trẻ tuổi toàn thân bị sương mù bao phủ, đứng đưa lưng về phía thương sinh, giống như ở trên một mảnh tinh không mênh mông.

Hắn ta khẽ giơ phong thư, trên mặt lộ ra nụ cười lơ đễnh.

Hai ngón tay hợp nhất, lập tức nghiền nát phong thư này.

"Đọa Long Lĩnh mời thiên kiêu các tộc đến cổ thành Vọng Nguyệt ngắm trăng?"

"Ha ha, chỉ dựa vào thế lực của hai nhà này mà dám mời nhiều thế lực như vậy, bọn họ xứng sao? Đại nhân là người bọn họ có thể mời được sao?"

Bên dưới người trẻ tuổi này có một đám người đang quỳ gối, có nam có nữ, là dị tộc phía sau mọc thêm hai cái cánh.

Mỗi người đều vô cùng cường đại, tuổi nhỏ đã có thể tùy tiện xé nát cự đầu.

Tuổi hơi lớn một chút đã có khí tức Hư Thần Cảnh trở lên!

Lúc này, mấy người ở đây cười lạnh mở miệng, không thèm để ý đến phong thư này.

Dáng vẻ rất khinh thường Đọa Long Lĩnh.

“Nếu là vị Thần Tử của Trường Sinh Cố gia trong truyền thuyết kia mời, nói không chừng đại nhân sẽ để ý một chút, nhưng chỉ bằng đệ đệ của người kia thôi, lại muốn mời nhiều thiên kiêu trẻ tuổi như vậy.”

“Suy nghĩ của hắn ta thật hão huyền!”

Từ đầu đến cuối, người trẻ tuổi đưa lưng về phía tất cả mọi người đều không mở miệng nói chuyện, trong sâu thẳm đôi mắt lướt qua một suy nghĩ.

“Phi Tiên Lâu?” Hắn ta lẩm bẩm.

Chí Tôn Đường!

Trong đại hoang mênh mông bát ngát.

Ầm ầm!

Một thiếu niên thanh tú đang cõng từng ngọn núi mà đi, đột nhiên có một phong thư từ trên trời giáng xuống, hắn ta tùy ý quét mắt qua, cũng không quay đầu lại nói, “Cái gì vậy? Không rảnh đi.”

Nói xong, hắn ta lại tiếp tục cõng từng ngọn núi mà đi.

Nhục thân vô cùng kinh khủng, một bước đi đều phát ra một trận nổ vang rung trời, lưu lại khe hở đáng sợ.

Thiếu niên vung tay một cái, giống như có thể tùy tiện nghiền nát hư không.

Nghe thấy thiếu niên nói vậy.

Không trung đột nhiên vang lên một tiếng ho khan: “Thật ra... Phi Tiên Lâu kia... Cũng rất thú vị.”

Tại Cổ Đế Miếu, Thánh Phật Tự, Thái Hư Thần Tộc, Bất Hủ đại giáo... Đều xảy ra những cảnh tượng tương tự.

Mặc dù thế lực của hoàng tộc Thái Cổ to lớn.

Không phải chỉ có một mạch như Đọa Long Lĩnh, dường như tộc quần trải rộng các nơi trên ba ngàn đạo vực.

Nhưng chỉ dựa vào một cái tên không đủ kinh người như thế mà mời một đám thiên kiêu trẻ tuổi.

Hoàn toàn là nằm mơ.

Rất nhiều tồn tại trẻ tuổi đều khinh thường chuyện này.

Nhưng chuyện một vị cường giả trẻ tuổi nào đó của Đọa Long Lĩnh phát ra thư mời, mời tất cả truyền thừa, chí tôn trẻ tuổi của các thế lực bất hủ đến Phi Tiên Lâu trong cổ thành Vọng Nguyệt ngắm trăng như đã mọc thêm cánh, rất nhanh đã dẫn phát oanh động khắp nơi.

Vô số thế lực chấn động, vô số thiên kiêu trẻ tuổi phấn chấn, kích động.

Mặc dù bọn họ không nhận được thư mời.

Nhưng... Động tác này, không khác gì một cái tín hiệu.

Con đường tranh giành vô địch của thế hệ trẻ tuổi, đã mở ra!

Con đường này, nhất định phải dùng vô số xương máu lát thành.

Cho nên vô số tu sĩ tại ba ngàn đạo vực đều cực kỳ chú ý chuyện này.

Rất nhiều tu sĩ cách đó tỷ tỷ dặm đã bắt đầu đến cổ thành Vọng Nguyệt rồi, cảm thấy đây là một cuộc thịnh hội ngàn năm có một, không thể bỏ lỡ.

Cho dù trên đường phải đi qua rất nhiều truyền tống trận lớn cũng không ngại!

Hoàng triều Cảnh Dương.

Hoàng cung!

Thân là nhân vật mà hoàng tộc Thái Cổ này đời rất kiêng kị, Cố Trường Sinh cũng không ngoại lệ, đã nhận được phong thư mời này.

Giờ phút này đặt ngay trước mặt hắn, trên đó có một sợi long khí thuần khiết lượn lờ.

Nếu lực ý chí không kiên định, hoặc lực huyết mạch không đủ, tuyệt đối phải quỳ phục xuống trước phong thư này, khó mà chịu đựng được.

Đây là một cỗ uy áp cực kỳ cổ lão bắt nguồn từ huyết mạch.

“Thần Tử thấy thế nào? Sao Đọa Long Lĩnh lại đột nhiên làm như thế?”

Sau lừng Cố Trường Sinh là một đám thiên kiêu trẻ tuổi của Cố gia mới từ chiến trường trở về.

Mở miệng hỏi thăm chính là một tên nằm trong danh sách Cố gia.

Mấy người Cố Quang Minh, Cố Minh Hoàng, Cố Thanh Vận cũng ở đây.

Vì có cường giả trẻ tuổi của hai thế lực hoàng tộc Thái Cổ kia gia nhập, trận chiến trở nên vô cùng phức tạp.

Trong thời gian ngắn khó mà phân ra thắng bại.

Tương phản sẽ còn tiêu hao binh lực hai bên.

Thiên kiêu trẻ tuổi của hai bên đã giao thủ qua, có thắng có bại.

Chương 76: Đế Hoàng Hư Ảnh, Khí Vận

Tỷ Tỷ Chúng Sinh Hội Tụ

Rất hiển nhiên Đọa Long Lĩnh, Vạn Hoàng Sào đều phái ra người trẻ tuổi nổi bật trong tộc, thực lực có thể xưng tôn trong cùng thế hệ.

Cho nên hai bên đều rất ăn ý lựa chọn trở lại nghỉ ngơi.

“Những người còn lại có thể không đi, nhưng lời mời ngắm trăng này, sao ta có thể không đi.”

Ngón tay Cố Trường Sinh khẽ nhúc nhích, phong thư trước mặt lập tức hóa thành tro tàn, sau đó hắn khẽ cười một tiếng nói, “Nếu ta không đi, đoán chừng đám hoàng tộc Thái Cổ sẽ nói Trường Sinh thế gia ta yêu đuối không dám.”

“Hơn nữa, buổi thịnh hội này là bọn họ lập ra vì ta.”

“Ta cũng muốn nhìn xem, bọn họ sẽ giở trò gì.”

Thời kì cổ xưa nhất, chân tộc yếu đuối, hoàng tộc Thái Cổ đã dùng Nhân tộc làm huyết thực.

Cho nên cho tới hôm nay, kẻ địch lớn nhất của nhân tộc vẫn là hoàng tộc Thái Cổ.

Đương nhiên Cố Trường Sinh tự biết rõ mục đích của buổi đại hội ngắm trăng này.

Đương nhiên là không phải ngắm trăng rồi.

Đây chính là một phong thư khiếu chiến!

“Đám rệp đáng chết này hoàn toàn không có lòng tốt, lúc nào cũng tính toán.” Trên một một tên thiên kiêu trẻ tuổi của Cố gia tràn đầy chán ghét nói.

“Đúng vậy, chọn cổ thành Vọng Nguyệt, vì nó chính là chiến trường thiên kiêu, bước vào trong đó, sống chết không theo quy tắc.” Một vị thiên kiêu khác mở miệng nói.

“Cho dù là người hộ đạo cũng khó có thể quấy nhiễu trong đó, sẽ có phản phệ sinh tử.”

“Nhưng dựa vào thực lực của Thần Tử, lần này Đọa Long Lĩnh sẽ phải hối hận đến xanh ruột.” Cố Minh Hoàng lại há miệng cười nói, dung nhan động lòng người, mị hoặc chúng sinh.

Lời này lập tức được những người còn lại tán đồng.

Dù sao người đứng trước bọn họ này... Quả thực cường đại đến mức khiến người ta kinh dị.

May mắn không sinh ra trong thế lực đối địch.

Nếu không đi ngủ cũng sẽ bất an.

Đối với chuyện này, Cố Trường Sinh không nói gì, chỉ cười cười.

Mấy ngày trước tu vi của hắn đã đột phá lên một chuyển.

Cho nên, hiện nay tu vi của hắn là Khai Thiên cảnh cửu chuyển đỉnh phong, hoàn toàn không cần lo lắng cái gì.

Hư Thần Cảnh, có thể tuỳ tiện chém giết.

Cho dù đối mặt với Chân Thần Cảnh, dưới rất nhiều thủ đoạn, ai thắng ai thua vẫn còn chưa biết đâu.

Về phần cổ thành Vọng Nguyệt.

Tòa thành cổ kia cực kì bất phàm, vô cùng nổi danh trong ba ngàn đạo vực.

Có lời đồn nói kia là nơi vọng nguyệt thành tiên, lưu lại Phi Tiên Lâu rất khó phá vỡ, cung cấp hậu thế chiêm ngưỡng.

Cũng có lời đồn nói rằng đó là do thân thể Tiên Thú ngắm trăng biến thành cổ thành, Phi Tiên Lâu chính là đầu của nó.

Phi Tiên Lâu có thể xưng là nơi thần bí nhất tại ba ngàn đạo vực!

Tổng cộng có chín mươi chín tầng.

Mỗi tầng đều có phong quang và tạo hóa không giống nhau.

Ở trong đó có người thu hoạch được truyền thừa thần binh, có người thu hoạch được thần thông công pháp, có người thu hoạch được thần tài, linh đan, tàn đồ...

Nhưng càng lên tầng cao, độ khó cũng vô cùng to lớn.

Đồng thời!

Nó không có bất kỳ quan hệ gì với tu vi.

Đều phải dựa vào tâm tính, thiên phú, nghị lực, khí vận!

Thời kì cổ lão, từng có mấy vị Chuẩn Chí Tôn cùng xuất thủ, muốn nhìn trộm thần dị trong Phi Tiên Lâu, lại bị một đạo phi tiên chi quang trong đó đánh cho hình thần câu diệt!

Phi Tiên Lâu không thể bị làm nhục! Đến Chuẩn Chí Tôn cũng có thể tuỳ tiện giết hết!

Hơn nữa!

Cổ thành Vọng Nguyệt ở giữa bầu trời, từ thời xưa đã là chiến trường thiên kiêu.

Trong đó, chỉ có thiên kiêu mới được vào.

Loại hình cường đại như người hộ đạo sẽ bị ngăn cách ở bên ngoài, không cách nào quấy nhiễu sinh tử.

Nói cách khác!

Tiến vào chiến trường thiên kiêu, liền mang ý nghĩa lập xuống giấy sinh tử.

Điểm này, cũng hợp ý Cố Trường Sinh.

...

Nửa tháng đảo mắt mà qua.

Một đám thiên kiêu trẻ tuổi của Cố gia vẫn đanh giao thủ với hai

thế lực Đọa Long Lĩnh, Vạn Hoàng Sào của hoàng tộc Thái Cổ tại biên giới Xích Ly và Cảnh Dương.

Một vị thiên kiêu trẻ tuổi của Đọa Long Lĩnh thuộc hoàng tộc Thái Cổ phát thư mời đến cho thiêu kiêu của các thế lực trong ba ngàn đạo vực đã dẫn phát sóng ngầm mãnh liệt.

Nhưng đối với bọn họ mà nói, giống như không có ảnh hưởng gì.

Trước khi chưa giải quyết ván cờ của đám cao tầng, trận chiến tranh này sẽ chưa kết thúc.

Tộc Cổ Thần xung phong đi đầu, trong trận chiến này đã tổn thất không ít.

Sắc mặt Cổ Tháp Mộc rất khó coi.

Bên cạnh hắn ta, vị thiếu niên tên là Long Vũ kia vẫn kiêu căng không để ý.

Với hắn ta mà nói, tộc Cổ Thần chỉ là quân cờ tiện tay có thể ném mà thôi.

“Gần đây vị Thần Tử của Cố gia kia có động tĩnh gì không?” Hắn ta hỏi.

“Hồi bẩm Nhị công tử, không có bất cứ tin tức gì truyền đến, nhưng dường như hắn vẫn không rời hoàng đô Cảnh Dương, cũng chưa từng lộ mặt.” Cổ Tháp Mộc cung kính đáp.

Mặc dù cái tên Thần Tử Cố gia đã sớm truyền khắp ba ngàn đạo vực, nhưng trong lòng vô số tu sĩ vẫn là tồn tại cực kì thần bí.

Có cực ít người đã từng gặp mặt hắn.

Trên lưu ảnh thạch mấy năm trước, Thần Tử Cố gia cũng chỉ là một thân ảnh mơ hồ mà thôi.

Nghe vậy, Long Vũ hừ lạnh một tiếng nói, “Đúng là giả thần giả quỷ, cố ra vẻ huyền ảo, chờ đến đại hội ở cổ thành Vọng Nguyệt nữa tháng sau, ta xem hắn còn không lộ diện không.”

Hắn ta tự tin như vậy, đương nhiên là có nguyên nhân.

Bởi vì ca ca hắn đã ban một dị bảo thần bí đạt được ở khu không người Dị Vực cho hắn.

Đó chính là một trong ba cấm khu sinh mệnh đáng sợ nhất tại ngàn đạo vực, danh xưng Chí Tôn bước vào cũng đẫm máu.

“Công tử, cuối cùng ta cũng thành công rồi.”

Bên trong hoàng triều Cảnh Dương, Sở Yêu Nguyệt chậm rãi mở mắt, trên mặt tràn đầy mừng rỡ, kích động nói.

Giờ phút này, từng sợi dân vận chi khí từ bốn mặt bốn phương tám hướng tụ đến, khí tức cổ lão lấp lõa, xoay quanh người nàng ta, chậm rãi trầm xuống.

Khí vận của tỷ vạn dân chúng ngưng tụ sau lưng, xuất hiện một luồng sáng màu tím rất chói mắt.

Nhật nguyệt tinh thần quang hoa, tất cả đều chìm nổi tại đây.

Mơ hồ có hư ảnh của Đế Hoàng, to lớn như ngọn núi, toàn thân tràn ngập khí tức thần bí xưa cũ, chen đầy trời.

Trong lòng vô số bách tính của Cảnh Dương xúc động, trên mặt xuất hiện kích động, tôn kính, yêu quý, nói, “Bái kiến Yêu Nguyệt Nữ Hoàng.”

Đế Hoàng chi ý vô cùng tôn kính đã hiển hiện trên người Sở Yêu Nguyệt.

Giờ khắc này nàng ta giống như một vị Nữ Hoàng vô song, có thể chấp chưởng vô số thần binh tiên vệ, quét ngang thiên cổ!

Thông qua bộ hoàng triều Khí Vận Tạo Hóa Công không hoàn thiện được Thái Cổ Tiên Đình lưu lại, cuối cùng nàng ta đã nhìn trộm được một con đường!

Chương 77: Con Đường Thuộc Về Mình, Hỗn Nguyên Kiếp Diệt Tạo Hóa Kim Thân

“Cái khí tức này... Sở Yêu Nguyệt thật sự thành công rồi.”

“Mặc dù có chút mèo mù vớ cá rán, nhưng ít nhất cũng chứng minh ánh mắt và phỏng đoán của ta vẫn rất chuẩn.”

Bên trong một viện lạc.

Cố Trường Sinh nhìn lên không trung, vẻ mặt kinh ngạc, cười khẽ.

Đương nhiên chuyện này cũng nằm trong dự liệu.

Lúc này trong tay hắn cầm một bản cổ kinh màu vàng.

Bên trên tỏa ra quang huy chói lọi khiến người ta không mở mắt ra được.

Lật bản cổ kinh này ra, sẽ phát hiện mỗi trang đều nặng hơn núi lớn.

Cho dù là cường giả Hoàn Nhất cảnh đọc qua, cũng phải cố hết sức.

Mỗi trang giấy giống như kim loại, nặng hơn cả núi.

Bên trên lít nha lít nhít, khắc xuống vô số chữ cổ.

Nhỏ bé gần như không thể quan sát, mỗi chữ đều giống một ngôi sao trời đang nhấp nháy, quang hoa sáng chói.

Đây chính là bản sao của Khí Vận Tạo Hóa Công.

Nhưng cho dù là bản sao cũng huyền diệu vô cùng.

Sau đó.

Thân ảnh Cố Trường Sinh biến mất trong viện lạc, xuất hiện trong cung điện của Sở Yêu Nguyệt.

Lúc này, nàng ta đang mắt, giống như đang rơi vào cảnh tượng kì dị..

Toàn thân được vô tận dân vận chi khí bao phủ, mơ hồ không rõ.

Đế Hoàng Thể cũng đang khôi phục.

Uy nghiêm Đế Hoàng vô cùng đáng sợ bao trùm xuống, giống như đối mặt với một vị Tiên Đình Chi Chủ!

Nếu tu sĩ bình thường đối mặt, tuyệt đối sẽ bị áp sập thân thể, ngã xuống đất.

Uy lực này căn bản không phải phàm nhân có thể chống cự.

Nhưng Cố Trường Sinh rất dễ dàng chấn khai cỗ uy áp kinh khủng này.

Dân vận.

Cũng chính là khí vận của dân sinh, mặc dù hư vô mờ mịt, nhưng lại là tồn tại chân thực.

Khí vận bao nhiêu, thì có liên quan đến tín nhiệm.

Tín nhiệm vượt kiên định, khí vận dân sinh sẽ nồng hậu dày đặc.

Bây giờ.

Vô số khí vận dân sinh gia thân, khiến tu vi của Sở Yêu Nguyệt trực tiếp cất cao đến một trình độ khác.

Mà cái này, chỉ trong chốc lát.

Ong ong ong!

Một trận âm thanh kì lạ vang lên.

Đột nhiên.

“Bản sao cũng có thể như vậy sao?”

Ánh mắt Cố Trường Sinh khẽ nhúc nhích, bản sao trong tay giống như có cảm ứng, tự động triển khai.

Từng sợi khí vận dân sinh rót vào, giống như bút mực, bắt đầu phác hoạ miêu tả bên trên.

Chữ nghĩa hiển hiện, tự động bổ túc!

Nó lại thần dị như thế.

Trước kia Cố Trường Sinh không biết rõ.

Rất nhanh...

Trên bản sao đã in dấu rất nhiều chữ nghĩa.

Cố Trường Sinh bắt đầu đọc qua, không khỏi nhíu mày.

Kinh văn trên tờ thứ nhất vô cùng thần bí, giống như từ tinh hoa của thiên địa ngưng tụ mà thành, rực rỡ ngời ngời.

Chói lọi đến mức khiến người ta không mở mắt ra được.

Lại nặng nề hơn rất nhiều, còn nặng hơn kim loại gấp trăm lần, giống như được một vật thần bí nào đó gia trì.

Chỉ là tờ kinh văn đầu tiên, đã có hơn vạn chữ...

Cho dù vận dụng hết thị lực, cũng chỉ có thể nhìn thấy hình dáng mơ hồ mà thôi.

Những chữ kia được khắc ấn quá nhỏ bé.

Hoặc nói là nhiều lắm, dùng vô thượng huyền diệu khắc xuống.

Nếu không phải người có thiên phú dị bẩm, chỉ sợ không có tư cách quan sát.

Trang thứ hai trang thứ ba... Tất cả đều là chữ, lít nha lít nhít.

Mỗi một chữ đều giống như một ngôi sao trời, phóng ra thần hoa, vô cùng chói mắt.

Phía sau, mỗi một trang lại giống như bị hỗn độn và sương mù bao phủ, căn bản thấy không rõ.

“Không hổ là vật Thái Cổ Tiên Đình lưu lại, cho dù là bản sao cũng thần dị phi phàm, có thể cảm giác được khí vận dân sinh thay đổi, tự động bù đắp kinh văn.”

Cố Trường Sinh không khỏi có chút tán thưởng, nhìn nội dung trong đó, trong lòng hiển hiện các loại cảm ngộ.

Đồng thời, Bồ Đề Minh Kính Pháp lặng yên vận chuyển.

Các loại đại đạo chí lý, quy tắc thiên địa, thần vận linh cơ xuất hiện bên cạnh hắn.

Dựa vào thiên tư của hắn, cũng cảm giác rất tối nghĩa.

Một thời gian ngắn khó mà lĩnh ngộ tinh túy trong đó.

Nhưng thời gian trước đã dung hội tất cả pháp thuật, Cố Trường Sinh đã sớm biết con đường của mình phải đi thế nào rồi.

Lấy chiều dài của vạn nhà hợp thành chiều dài của bản thân.

Khí Vận Tạo Hóa Công là di vật của Thái Cổ Tiên Đình.

Tự nhiên vô cùng huyền diệu thâm ảo.

Nhưng nó không phải con đường thích hợp nhất với hắn, có thể tham khảo, nhưng không được mê muội đi theo.

Thái Cổ Tiên Đình cũng có một ngày bị diệt.

Huống hồ là tu sĩ.

Thiên nhân ngũ suy, đại kiếp thập phương, tam tai cửu nan.....,

Có thể nói là đi ngược dòng nước.

Trong lòng hiển hiện các loại công pháp.

Chí Tôn pháp, Đế thuật, Trường Sinh Pháp, tiên pháp...

Thái Sơ Dưỡng Lô Kinh.

Lấy thân làm lô, lấy máu nuôi mạch...

Khí Vận Tạo Hóa Công.

Thu nhập khí vận thiên hạ, đoạt tạo hóa tứ phương, hợp với sở

trưởng của bản thân...

Sở học nhiều năm như vậy, giờ phút này giống như hóa thành một cái lò nung lớn, bao phủ Cố Trường Sinh.

Thời gian dần trôi qua, trong nháy mắt đã ba ngày trôi qua.

Sở Yêu Nguyệt tỉnh lại, biết được Cố Trường Sinh đang trong trạng thái lĩnh ngộ.

Không dám quấy rầy hắn.

Sau khi bảo tất cả mọi người bên ngoài cung điện rời đi, tự mình đi ra cửa hộ pháp.

Bây giờ nàng ta đã không phải A Mông yếu đuối như trước, ít nhất có sức đánh một trận với người trong Cảnh Dương.

Mà Cố Trường Sinh vẫn đang lĩnh ngộ dung luyện.

Hắn mơ hồ tìm tới con đường mình nên đi trong đó.

Từng sợi hỗn độn khí bắt đầu xuất hiện bên ngoài thân thể hắn, buông xuống.

“Phương pháp này có thể tiếp dẫn hỗn độn chi khí, dung nhập với bản thân, nếu đại thành, có thể khai thiên tích địa, bất tử bất diệt!”

“Nhưng... Còn chưa đủ...”

Cố Trường Sinh rơi vào kỳ diệu trong cảnh giới, lẩm bẩm nói.

Hắn đang khai sáng đạo pháp thuộc về mình.

Lúc này.

Bồ Đề Minh Kính Pháp cấp tốc vận chuyển, giúp Cố Trường Sinh thôi diễn môn đạo pháp này.

Con đường của hắn, càng thêm rõ ràng!

Ầm vang!

Hồng Mông Ấn màu tím chấn động!

Vô thượng vĩ lực không thể miêu tả được giáng lâm, bài xích tất cả quy tắc.

Quanh người hắn xuất hiện từng đầu trường hà thời gian, trong đó từng mảnh vỡ thời gian cũng đang lấp lóe hình ảnh.

Trong mỗi mảnh vụn đều xuất hiện cảnh tượng!

Thiên địa một mảnh bụi mù, khắp nơi đều là hỗn độn, mơ hồ không rõ.

Mà trong phương thế giới này, đột nhiên nổi lên một thân ảnh áo trắng mông lung, toàn thân lượn lờ hỗn độn khí.

Trong lúc phất tay, hắn cũng phát ra một cỗ khí tức vô thượng trấn áp vạn cổ.

Loại khí tức này trấn áp cửu thiên hoàn vũ, có quét ngang Bát Hoang Lục Hợp.

Chương 78: Con Đường Thuộc Về Mình, Hỗn Nguyên Kiếp Diệt Tạo Hóa Kim Thân

Thân ảnh này đứng chắp tay, vẻ mặt không màng danh lợi, lại mang theo khí thế vạn cổ, giống như một vị Tiên Đế sừng sững đứng trên chúng sinh.

Dưới chân người trẻ tuổi, giẫm lên vạn đạo chúng sinh.

Trường hà thời gian và không gian ngăn nước, ngưng trệ không dừng lại!

Cố Trường Sinh biết rõ.

Đây chính là hắn!

Lúc này Bồ Đề Minh Kính Pháp lại chiếu ra một góc hình ảnh trong tương lai.

Trong đó hắn sớm đã có thể quấy rầy trường hà thời gian, đạt đến cảnh giới không thể nói rõ được.

“Phía trên hỗn độn chính là Hỗn Nguyên...”

“Hỗn Nguyên một thành, phân hoá ba u, kiếp diệt bất hủ...”

Lời nói ung dung, lại giống như cách vô tận thời không và năm tháng truyền đến.

Trong đó có các loại huyền diệu cổ lão, ẩn chứa các loại quy tắc chí lý.

Lúc này Cố Trường Sinh giống như thể hồ quán đỉnh.

“Phương pháp này... Gọi là Hỗn Nguyên Kiếp Diệt Tạo Hóa Kim Thân!”

Hắn thở ra một hơi, từ từ mở mắt, trong mắt giống như lóe lên thần quang trong trẻo.

Rất hiển nhiên, con đường của riêng hắn càng phát ra rõ ràng sáng tỏ.

Không đơn thuần là cảm ngộ về bản thân, còn là phương hướng tương lai.

Trước đó Cố Trường Sinh đang phát khổ vì không có phương pháp tu hành, khó phát triển khí huyết kinh khủng của Hỗn Độn Thể ra ngoài.

Mà bây giờ, có môn công pháp đo thân mà làm cho mình này, ít nhất chiến lực của hắn đã tăng phúc hơn gấp mười lần!

Môn công pháp này phải tham khảo tất cả sở học của mình, nhất là dùng Khí Vận Tạo Hóa Công để gia trì khí vận của chúng sinh lên người.

Cố Trường Sinh chỉ dung nhập hỗn độn chi khí vào cơ thể.

“Hỗn độn tối cao, chính là Hỗn Nguyên!”

“Người trải qua vạn kiếp mà bất diệt, xưng kiếp diệt!”

“Diễn sinh tại chư thiên đại địa, hỗn độn khí nhập thể, không phải ngưng tụ quy tắc khai thiên tích địa, mà rót vào toàn thân, rèn đúc gân cốt, không phải là huyết mạch cực kỳ kinh khủng thì không thể tiếp nhận.”

Sau đó.

Cố Trường Sinh bắt đầu thử vận chuyển phương pháp này.

Sau lưng hiện ra dị tượng.

Hỗn độn linh hải trực tiếp kéo dài, trong đó hỗn độn khí vô cùng nặng nề, chập trùng trong linh hải.

Từng sợi hỗn độn khí từ chống trời chập chờn vẩy xuống, vòng đi vòng lại.

“Đã là một biển chứa trong sông, lại đi tìm nguồn gốc...”

“Đây cũng là chân lý của Hoàn Nhất cảnh sao?” Cố Trường Sinh khẽ nói.

Sợi hỗn độn khí đầu tiên bị hắn rút ra, hiển hiện bên ngoài cơ thể, sau đó biến mất.

Quá trình này vô cùng khó khăn.

Bởi vì hỗn độn khí chính là vật cực nặng trên thế gian, có thể co lại một sợi đã cực kỳ khó khăn, đừng nói đến chuyện gia trì mang theo.

Giống như gánh vác một tòa thần sơn mà đi.

Nếu là tu sĩ bình thường có cùng cảnh giới này, sẽ trực tiếp bị nghiền thành huyết vụ, hình thần câu diệt!

Đến Chân Thần cảnh cũng phải biến sắc.

Mà vẻ mặt của Cố Trường Sinh vẫn nhẹ nhõm, lạnh nhạt tự nhiên như cũ.

Ngay sau đó.

Sợi thứ hai, sợi thứ ba...

Mà tu vi của hắn, cũng ầm vang đột phá trong quá trình này.

Hoàn Nhất cảnh thành!

Quá trình này có thể nói là vô cùng thần tốc.

Lúc Cố Trường Sinh từ trong tu luyện lấy lại tinh thần, đã là bảy ngày sau.

Đoạn thời gian này hắn yên lặng tiềm tu, chuyên tâm cảm ngộ học tập, không ngừng xác minh suy đoán trong lòng mình.

Đồng thời.

Hắn cũng kết hợp các loại bảo thuật chí cường, khiến con đường của mình càng thêm hoàn chỉnh.

Về phần sáng tạo Hỗn Nguyên Kiếp Diệt Tạo Hóa Kim Thân, cũng được hắn tu hành tới trình độ nhất định.

Lực lượng nhục thân còn kinh khủng hơn trước mấy lần.

Hiện nay.

Bên ngoài cơ thể đã dung nhập ba trăm sáu mươi lăm sợi hỗn độn khí.

Trong lúc giơ tay nhấc chân, giống như có thể băng liệt hư không, ẩn chứa cự lực kinh khủng đến khó mà hình dung.

Nhưng lúc bình thường nhìn qua vẫn không có thay đổi nhiều.

Phản phác quy chân.

“Công tử, ngài xuất quan?”

Ngoài điện, Sở Yêu Nguyệt đã thủ hộ mấy ngày, nhìn thấy Cố Trường Sinh đi ra, vội vàng chào nói.

Cố Trường Sinh gật đầu, sau đó ánh mắt nhìn trên người nàng ta.

Theo tầm mắt của hắn, đương nhiên phát hiện Sở Yêu Nguyệt đã có thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Đế Hoàng chi khí đã nồng nặc hơn rất nhiều.

Tiếp theo chính là từng sợi dân vận từ khắp các nơi trong Cảnh lan tràn mà đến.

Nếu nàng ta sử dụng, tuỳ tiện có thể trấn áp tu sĩ Hoàn Nhất cảnh thậm chí là Kiếp Kiều nhất bộ.

Phải biết bây giờ nàng ta là người không có tu vi.

Rất hiển nhiên, nàng ta đã có cảm ngộ rất lớn đối với bộ Khí Vận Tạo Hóa Công.

“Rất không tệ, nhìn ra thời gian này ngươi rất khắc khổ tu luyện.”

Cố Trường Sinh có chút tán thưởng nói.

Được công tử khích lệ, trên mặt Sở Yêu Nguyệt lập tức lộ ra kinh hỉ, nhưng nghĩ tới thân phận của mình, vội vàng lắc đầu nói, “May mắn có công tử ban cho thần công, nếu không phải vậy, Yêu Nguyệt cũng không có thành tựu hôm nay.”

Cố Trường Sinh cười, “Ở trước mặt ta, ngươi không cần câu nệ như vậy. Mặt khác, dù sao bây giờ ngươi cũng là Nữ Hoàng một phương, sau này phải thống ngự ngàn vạn cương vực, cũng nên có uy nghiêm của mình.”

“Vâng, công tử, Yêu Nguyệt biết rõ. Nhưng trước mặt ngài, ta mãi mãi là... Thị nữ của ngài.”

Sở Yêu Nguyệt gật đầu nói, nhưng lúc nói đến phía sau, lại có chút cẩn thận nghiêm túc.

Nhìn Cố Trường Sinh cũng không biểu hiện bất mãn với hai chữ “Thị nữ”, nàng ta mới thở phào một cái.

Mấy ngày sau.

Cảnh Dương và Xích Ly vẫn không ngừng giao chiến, nhưng Cố Trường Sinh đã giao chuyện này cho Sở Yêu Nguyệt.

Trời sinh Đế Hoàng Thể, lại thêm Cửu Ngũ Chí Tôn chi tượng, không nói cái khác.

Riêng tài năng thống ngự, tu sĩ bình thường tuyệt đối không thể so sánh.

Có rất nhiều người trẻ tuổi trong danh sách Cố gia ở đây, hắn cũng yên lòng.

Dù sao tại trước khi đám cao tầng kết thúc ván cờ, trận chiến tranh này rất khó kết thúc.

Cho nên Cố Trường Sinh trực tiếp mang theo tùy tùng còn sót lại bên người, cũng chính là Tô Tiểu Huyên có chút chậm chạp, tiến về cổ thành Vọng Nguyệt, chuẩn bị phó ước.

“Tính toán thời gian, cũng nên đi rồi.”

Xem ra hoàng tộc Thái Cổ sẽ chuẩn bị kinh hỉ cho hắn.

Nhất là Đọa Long Lĩnh và Vạn Hoàng Sào.....,

Hắn rất chờ mong.

...

Chương 79: Tiến Đến Phó Ước, Thanh Huyền Đạo Vực, Cổ Thành Vọng Nguyệt

Cổ thành Vọng Nguyệt ở một phương đạo vực khác, tên là Thanh Huyền đạo vực.

Trên đường sẽ trải qua mấy truyền tống trận.

Mà ở đạo vực Thanh Huyền, nổi danh nhất chính là Thanh Huyền đạo trường.

Đó là một thế lực đã truyền thừa cực kì lâu đời cổ lão.

Nghe nói do vị tên là Thanh Huyền Đạo Chủ vô thượng khai sáng.

Mặc dù không thể so với Trường Sinh thế gia, Bất Hủ đại giáo, nhưng vẫn vô cùng cường thịnh tại ba ngàn đạo vực.

Cách ngàn năm, Thanh Huyền đạo tràng hội mở sơn môn một lần, thu môn đồ khắp nơi.

Trải qua truyền tống trận, trước mắt đã truyền đến tiếng người huyên náo.

Nơi này rõ ràng là một bến tàu.

Nhưng dừng lại đều là phi thuyền lớn bằng ngọn núi, từ tất cả các cổ tinh bay tới.

Rất nhiều nhiều tu sĩ nối đuôi nhau mà ra, trong đó có dị tộc, cũng có Nhân tộc, rất náo nhiệt.

Toàn thân Cố Trường Sinh mặc áo trắng, ăn mặc như một vị công tử có gia thế tốt, vẻ mặt thanh thản lạnh nhạt đi tới.

Tô Tiểu Huyên đi phía sau hắn, tò mò nghe tu sĩ xung quanh nghị luận.

Phía trước hai người, là một tòa thành trì to lớn cổ lão, giống như những dãy núi kéo dài không thấy cuối.

“Người của Thanh Huyền tông đến, hôm trước người của Thanh Huyền môn cũng tới, chắc là mấy ngày nữa, Thanh Huyền nam giáo, bắc giáo, đông giáo... Đều sẽ có người chạy đến.”

“Thanh Huyền đạo trường thu môn đồ khắp nơi, các tán tu có cơ hội nhiều hơn nhiều.”

Rất nhiều tu sĩ đang thảo luận.

Thanh Huyền tông là một mạch của Thanh Huyền đạo trường, mà Thanh Huyền viện, Thanh Huyền giáo... Cũng giống như thế.

Từ cái tên cũng có thể nhìn ra, mỗi nhà này đều là thế lực cấp bậc đại giáo.

Bởi vậy cũng có thể biết rõ, nội tình của Thanh Huyền đạo trường có bao nhiêu lâu đời thâm hậu.

Một mạch đã có thể phát triển trở thành một đại giáo.

Cổ thành phía trước, chính là cổ thành Vọng Nguyệt.

Cũng là nơi mà Thanh Huyền đạo trường thu chọn môn đồ!

Đây là một tòa thành trì cổ lão tiếp giáp với nhiều khu vực, rất nhiều tu sĩ hội tụ ở đây, có thể xưng là ngư long hỗn tạp.

Bởi vì nơi này là giao giới giữa nhiều vực Thiên Hỏa Vực, Sa Viêm Vực, Côn Vực với nhau.

Bên trong có vô số tu sĩ, cực kì phồn thịnh.

“Công tử, tòa cổ thành này thật lớn, đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy một tòa cổ thành lớn như vậy đấy.”

Tô Tiểu Huyên không khỏi kinh sợ.

Phía trước.

Trời quang mây tạnh, từng tòa núi lớn, tất cả đều lơ lửng trên bầu trời, căn bản không phải tọa lạc trên mặt đất.,.....

Rất nhiều cung điện lầu các lơ lửng, có thần phù và quang hoa lấp lánh, các tu sĩ hóa thành cầu vồng bay qua, thần dị phi phàm.

Chỗ sâu trong từng tòa núi lớn, cũng khí thế hào hùng.

Có ma vân lượn lờ, có sương mù rực rỡ bao quanh, giống như đã tồn tại từ thời khai thiên tích địa, bộc lộ khí tức cổ lão.

“Lần đầu tiên tiểu cô nương đến cổ thành Vọng Nguyệt sao? Năm đó nơi này là nơi có Tiên thú đi ra, nghe nói cái thành này là do thân thể của nó biến thành.”

Một vị tu sĩ trẻ tuổi ở bên cạnh nghe thấy lời nói của nàng ta,

không khỏi quay đầu cười nói.

Thấy chủ tớ hai người Cố Trường Sinh và Tô Tiểu Huyên không phải hạng đơn giản,

Nhất là Cố Trường Sinh, vậy mà không nhìn rõ dung mạo của hắn, giống như có đoàn sương mù che lấp, cho nên có lòng kết giao một phen.

Tô Tiểu Huyên gật đầu, "Thì ra là do Tiên thú biến thành? Thảo nào lại như vậy."

Cố Trường Sinh nhìn tên tu sĩ tuổi trẻ này một chút, không chút để ý.

Hắn cũng biết những tin đồn này.

Nhưng người này lại giống như quen thuộc, bắt đầu nói cho hai người biết: "Hiện nay cổ thành Vọng Nguyệt cực kì náo nhiệt, vô số tu sĩ đều chạy đến nơi này, trong đó thậm chí có đệ tử của thế lực bất hủ đi lại, ta nói cho các ngươi biết, sau khi vào thành nhớ tuyệt đối đừng chống đối bọn họ."

"Với đám đệ tử hoàng tộc Thái Cổ cũng là như thế, đến đội tuần tra của cổ thành Vọng Nguyệt cũng không nguyện ý trêu chọc bọn họ."

"Mấy ngày trước có một tên hoàng tử hoàng triều nào đó cưỡi tọa kỵ đi trong thành, không cẩn thận đụng phải một vị nữ tử của hoàng tộc Thái Cổ, kết quả trở tay bị người ta chụp thành một đoàn huyết vụ."

"Mà hoàng triều kia còn phải cẩn thận nghiêm túc bồi tội, dâng lên rất nhiều dị bảo thần vật."

"Chậc chậc chậc, các ngươi nói có thảm không?"

Người trẻ tuổi này có chút sợ nói.

Trong mắt thế lực bất hủ, cho dù là Thanh Huyền đạo trường cũng là thế lực trở tay có thể diệt trừ.

Bọn họ là nhân vật nhỏ, không khác gì sâu kiến.

“Thảm quá, nhưng tại sao rất nhiều tu sĩ lại chạy đến nơi này?” Tô Tiểu Huyên không khỏi có chút thông cảm với vị hoàng tử kia, sau đó mang theo một chút hiếu kì hỏi.

Nàng ta không hề lo lắng sẽ va chạm với đám thế lực bất hủ và hoàng tộc Thái Cổ kia.

Dù sao phía sau nàng ta còn có công tử nữa.

Tu sĩ trẻ tuổi nghe Tô Tiểu Huyên hỏi vậy, ánh mắt nhìn nàng ta như nhìn kẻ ngốc, hỏi ngược lại, “Chẳng lẽ ngươi không biết Thanh Huyền đạo trường ngàn năm thu môn đồ khắp nơi một lần à? Hơn nữa quan trọng nhất là, bảy ngày sau sẽ có đại hội ngắm trăng tại Phi Tiên Lâu!”

“Nghe nói có rất nhiều Chí Tôn trẻ tuổi hiện thân, thậm chí có khả năng xuất hiện vị Thần Tử của Trường Sinh Cố gia trong truyền thuyết nữa.”

“Ngươi nói chuyện lớn như vậy, làm sao có thể không kinh động tứ phương, dẫn tới vô số tu sĩ đến đây chứ?”

Chương 80: Tiến Vào Cổ Thành, Phường Thị, Tô Tiểu Huyên Có Cảm Giác

Nghe thấy tu sĩ trẻ tuổi này nói như vậy, Tô Tiểu Huyên ngẩn người, sau đó kịp phản ứng, nhìn thoáng qua công tử một chút.

Phát hiện vẻ mặt hắn vẫn không thay đổi.

Giống như tên tu sĩ trẻ tuổi kia không phải đang nói đến hắn.

Được rồi, xem ra công tử thật sự không có hứng thú với chuyện này.

Trong lòng Tô Tiểu Huyên nghĩ như vậy, sau đó nàng ta liền trò chuyện với tên tu sĩ trẻ tuổi này để giết thời gian.

Rất nhanh đã biết hắn ta tên là Diệp Hiên, đến từ một thành trì khác, chuẩn bị đến đây bái nhập Thanh Huyền đạo trường.

Nhưng hắn ta dự định chỉ bái nhập một mạch nào đó của Thanh Huyền đạo trường mà thôi, hắn ta tự biết rõ thực lực và thiên phú của mình.

Cố Trường Sinh lại không để ý đến Diệp Hiên, sau khi tiến vào cổ thành Vọng Nguyệt, hắn đã bắt đầu đánh giá tiên vận mơ hồ trong đó.

So với các cổ thành còn sót lại, cổ thành Vọng Nguyệt bất phàm hơn nhiều.

“Ta nói cho các ngươi biết, vị Thần Tử Cố gia kia rất mạnh, rất nhiều tu sĩ đều suy đoán hắn tuyệt đối là một trong những tồn tại trẻ tuổi đáng sợ nhất của Tiên Vực đời này.”

Trên đường đi.

Diệp Hiên không ngừng nói chuyện với hai người họ, lúc nhắc đến Thần Tử của Cố gia, vẻ mặt tràn ngập cuồng nhiệt và sùng bái.

Đối với chuyện này, Tô Tiểu Huyên không nhịn được cười, cảm thấy rất thú vị.

Vừa mới vào thành là gặp một người cuồng nhiệt sùng bái công tử rồi, đáng tiếc người này cũng không biết Thần Tử Cố gia đang ở ngay bên cạnh mình.

Trong lòng Cố Trường Sinh cũng có chút bất đắc dĩ.

Diệp Hiên dường như có chút quen thuộc với cổ thành Vọng Nguyệt, không phải là lần đầu tiên tới đây, cho nên rất tự nhiên giới thiệu cho hai người.

“Nơi này là phố chợ lớn nhất của cổ thànhVọng Nguyệt, một đoạn thời gian trước đã có người mua được thần tài rất trân quý, mặc dù chỉ lớn cỡ bàn tay, nhưng có thể rèn đúc truyền thế Thánh khí.”

“Cũng có người phát hiện trận văn Chuẩn Chí Tôn không trọn vẹn trong đó, thậm chí từng xuất hiện trận văn cấp bậc Thiên Tôn

rồi..."

"Các loại thần thông bảo thuật, linh đan diệu dược, cũng có thể phát hiện ở đó."

Nơi này có một mảnh phố chợ to lớn, chiếm diện tích trên ngàn dặm, có thể trao đổi các loại bảo vật trong đó

Cũng có thể hét giá.

Bên cạnh chợ phố là từng tòa lầu các cung điện, trôi nổi trên không trung, thần quang lấp lóe, sáng chói chói mắt, thỉnh thoảng còn bộc phát bảo quang ngút trời.

"Đây là Đoán Khí Phường, đây là Thánh Đan Đường..."

"Đây đều là sinh ý của Thương Minh."

Diệp Hiên giải thích, phát huy trọn vẹn tác dụng dẫn đường của mình.

Lúc này Tô Tiểu Huyên đột nhiên dừng lại trước một sạp hàng, nhìn một đống đồ trưng bày trước mắt, vẻ mặt có chút chần chờ do dự.

Chú ý tới nàng ta khác thường, Cố Trường Sinh không khỏi nhíu mày, lập tức hỏi, "Sao vậy, Tiểu Huyên?"

"Tô cô nương muốn mua vật gì sao? Nhưng phải chú ý, trong bóng tối có một vài tu sĩ có ý đồ xấu đang nhìn chằm chằm, nếu như phát hiện ngươi là dê béo, sẽ âm thầm hạ thủ với ngươi đấy."

Diệp Hiên nhắc nhở.

Cố Trường Sinh nhìn hắn ta một cái, "Xem ra ngươi hiểu rất rõ nơi này nhỉ?"

"Không dối gạt công tử, trước kia ta từng ở lại cổ thành Vọng Nguyệt một thời gian..."

Diệp Hiên nghe vậy, trong mắt lộ ra mấy phần bất đắc dĩ, lập tức cười nói.

Nhìn ra hắn ta là người có chuyện xưa rồi.

Nhưng Cố Trường Sinh cũng không tiếp tục hỏi thăm nữa.

“Công tử, ta cảm thấy nơi này có vật rất thích hợp với ta.”

Tô Tiểu Huyên đột nhiên thấp giọng nói.

Nàng ta cũng không biết sao mình lại có cảm giác này, chỉ là tâm huyết dâng trào.

Nhưng cũng giống như có gì đó thúc giục từ một nơi sâu xa.

“Tiểu cô nương muốn cái gì? Trên sạp hàng của ta, cái gì cũng có...”

“Đây là ba ngàn năm Lam Hồ Băng Hoa, đây là Thụ Tâm Tuyền Thạch, đây là...”

Lão bản sạp hàng nghe nói như thế, trong mặt lập tức lộ ra hưng phấn, xoa đôi tay vội vàng đứng dậy nói.

Hắn ta chỉ vào từng vật trên sạp hàng giới thiệu.

“Nếu thích hợp với ngươi, vậy ngươi mua lại là được, không cần lo lắng cái gì.” Cố Trường Sinh lạnh nhạt nói.

Tô Tiểu Huyên chính là một vị vô thượng kiếm đạo nài đó chuyển thế, hơn nữa khí vận cũng không phải mạnh bình thường đâu.

Nàng ta nói hữu dụng với nàng ta, vậy chắc chắn đó là một loại trực giác rất mãnh liệt, sẽ không sai.

Lão bản nghe nói như thế, lập tức biết rõ hai người này chắc chắn có tiền, giống như dê béo, thiếu chút nữa đã chảy nước miếng.

Hắn ta cũng là người có lòng dạ, để Tô Tiểu Huyên chọn lựa từng cái, xem muốn cái gì, sau đó định giá cả.

Không sai.

Là định giá cả, mà không phải dựa theo giá cả ban đầu.

Hai người này có lẽ là đệ tử trong một gia tộc lớn ra ngoài, kinh nghiệm sống chưa nhiều, trên người còn rất có tiền.

Bọn họ rất ưa thích loại đệ tử trẻ tuổi như vậy.

“Ôi... Công tử, vừa rồi ngươi không nên nói như vậy...”

Diệp Hiên có chút bất đắc dĩ nói, vừa rồi hắn ta còn muốn nhắc nhở một chút, nhưng Cố Trường Sinh đã nói ra ngoài rồi.

Không cần phải nói, lát nữa hai người họ tuyệt đối sẽ bị làm thịt.

Ánh mắt lão bản lộ ra hung quang, hung hăng đạp Diệp Hiên một cái, để hắn ta đừng nói lung tung.

Trong chợ phố này, đến đội tuần tra cũng không dám quản nhiều.

Chính là vì nơi đây ngư long hỗn tạp.

Không cần thận sẽ dẫn đến họa sát thân.

Diệp Hiên cũng có chút e ngại ánh mắt của ông chủ, nhưng trong lòng vẫn rất kiên định.

Nếu lát nữa vị công tử này nói ra giá quá cao, hắn ta sẽ nghĩ biện pháp bảo công tử giảm xuống một chút.

“Công tử, ta muốn mua tảng đá kia.”

Sau khi nhìn khắp sạp hàng một lần, Tô Tiểu Huyên lại chỉ vào tảng đá mà lão bản dùng để lót mông nói.

“Tảng đá kia?”

Lão bản và Diệp Hiên cũng không ngờ nàng ta sẽ nói như vậy, trong chốc lát có chút ngây ngẩn cả người.

Nhưng lão bản cũng là người thông minh, lập tức đổi sắc mặt, ra vẻ cao thâm nói, “Ánh mắt của tiểu cô nương không tệ, lại có thể phát hiện ra khối thạch gia truyền này bất phàm...”

Thạch gia truyền?

Khóe miệng Diệp Hiên không khỏi run rẩy.

Thạch gia truyền mà ngươi dùng để lót mông, lừa gạt ai vậy.

Chắc hẳn lão bản cũng không biết rốt cuộc khối đá kia là cái gì, tùy tiện tìm cái cớ.

Cố Trường Sinh có chút bừng tỉnh, thì ra Tô Tiểu Huyên nói là cái kia.

Vừa rồi hắn dùng Bồ Đề Minh Kính Pháp nhìn một cái, trên sạp hàng đều là vật lừa gạt, tốt một chút cũng chỉ là vật liệu luyện binh khí không trọn vẹn mà thôi.

“Thạch gia truyền? Lão bản, ngươi đừng gạt ta, đó chỉ là khối đá bình thường.” Tô Tiểu Huyên cũng không tính rất ngốc, biết rõ lão bản này lòng dạ hiểm độc muốn lên giá, lập tức phản bác.

“Khối đá bình thường? Ha ha, nếu như khối đá bình thường? Đổi lại là ngươi, ngươi sẽ mua một khối đá bình thường à?” Lão bản nghe nói như thế lập tức cười lạnh nói.

Tô Tiểu Huyên nhất thời yên lặng, cầu cứu nhìn về phía Cố Trường Sinh.

Tiểu nha đầu này đúng là quá ngốc.....

Cố Trường Sinh cũng có chút im lặng, sau đó mở miệng nói, “Nếu Tiểu Huyên muốn, vậy ngươi liền nói cái giá đi.”

Hắn không muốn lãng phí thời gian, dù sao hắn cũng không thiếu tiền.

Huống hồ không nói đến các phương diện khác của Tô Tiểu Huyên, chỉ nói đến phương diện vận khí cũng sẽ không kém rồi.

Thứ trong viên đá, chắc hẳn sẽ không kém.

“Công tử, ngươi đừng quyết định sớm, đám gia hỏa này rất tham lam, lát nữa chắc rằng sẽ kêu giá trên trời...” Diệp Hiên ở một bên nhắc nhở.

Mặc dù hắn ta biết rõ chủ tớ hai người này có lai lịch bất phàm.

Nhưng cũng không cần lãng phí tiền tài trên phương diện này, còn bị người ta hố.

“Ra giá? Nói đùa gì vậy, đây là thạch gia truyền của ta, lưu cho đời sau của ta, sao ta có thể bán được?” Lão bản nghe vậy lập tức ra vẻ chính khí nói.

“Ba vạn cân nguyên thạch, ta muốn.” Cố Trường Sinh nhàn nhạt mở miệng.

“Ta không... Bao nhiêu hả?”

Lão bản sững sờ, còn muốn gào thêm giá, lúc nghe thấy con số này đã choáng váng.

Ba... Ba... Vạn cân nguyên thạch?

Tê!

Đừng nói là hắn ta, đến các tu sĩ xung quanh và Diệp Hiên cũng hít vào một ngụm khí lạnh.

Sau đó dùng ánh mắt không dám tin nhìn về phía Cố Trường Sinh.

Tuỳ tiện xuất ra ba vạn cân nguyên thạch?

Rốt cuộc thân phận của hắn là gì vậy?

Chương 81: Nam Hải Kiếm Cốc Tiểu Kiếm Tiên, Chí Tôn Trẻ Tuổi Của Đa Bảo Thánh Tông

“Công tử, ngươi nói ba vạn nguyên thạch, là ba vạn hạ phẩm hay là trung phẩm? Hoặc là thượng phẩm?”

Diệp Hiên nuốt một ngụm nước bọt, không khỏi mở miệng hỏi.

Lão bản cũng phản ứng lại, thân thể run nhè nhẹ, trừng to mắt,

căn bản không thể tin được.

Nguyên thạch a!

Đây không phải linh thạch, nguyên thạch là thứ còn trân quý hơn linh thạch ngàn lần.

Cho dù là đệ tử đại giáo cũng không thể lấy ra nhiều như vậy.

Bọn họ rất ít khi gặp người dùng nguyên thạch đến giao dịch.

Tu sĩ thế hệ trước đều tích luỹ cất giữ, để bản thân tu luyện đột phá, sẽ không tuỳ tiện lấy ra.

Vị công tử áo trắng này tùy tiện đã xuất ra ba vạn cân nguyên thạch?

“Tự nhiên đều là tuyệt phẩm nguyên thạch, ta sẽ không mang theo nguyên thạch phẩm chất khác trên người.” Cố Trường Sinh nhìn Diệp Hiên một chút, rất tùy ý nói.

Tuyệt phẩm nguyên thạch?

Nghe vậy, đôi mắt lão bản lại lần nữa trừng lớn, hô hấp dồn dập.

Đây là tiếng người sao?

Đừng nói Diệp Hiên, đến các tu sĩ xung quanh cũng đều ước ao ghen tị.

Sẽ không mang theo nguyên thạch phẩm chất khác trên người?

Nếu người khác nói như vậy, bọn họ tuyệt đối sẽ không nhịn được trào phúng, cho rằng đang giả vờ.

Nhưng Cố Trường Sinh nói ra rất tự nhiên tùy ý, không ai dám hoài nghi thật giả.

Lão bản phản ứng lại, giật mình, vội vàng dò xét Cố Trường Sinh vài lần.

Không nhìn rõ bề ngoài, hình như có bí bảo che lấp, hơn nữa cũng không biết...

Nhưng người trẻ tuổi có thể xuất ra ba vạn cân nguyên thạch, tuyệt đối không phải người hắn ta có thể trêu chọc, coi là dê béo làm thịt.

“Nếu công tử muốn, như vậy ngài cứ cầm đi, tảng đá kia chỉ là một hòn đá tiểu nhân nhặt bên bờ sông về lót mông ngồi, cũng không đáng tiền.” Lão bản xoa xoa mồ hôi trên trán, lập tức cười khổ nói.

Ba vạn cân nguyên thạch, cho dù thật sự cho hắn ta, hắn ta cũng không dám muốn.

Lúc này, nghe thấy động tĩnh bên này, rất nhiều tu sĩ vây quanh, ánh mắt rơi vào khối đá màu xám không có chỗ nào khác thường kia, không ngừng dò xét.

“Tảng đá kia không có một chút kì dị nào, hơn nữa cũng không giống như khoáng thạch đặc biệt, làm sao có thể đáng giá nhiều nguyên thạch như vậy?” Có lão nhân lắc đầu nói, rất không hiểu, ông ta là giám bảo đại sư ở đây.

Có một vài nguyên thạch đặc biệt, trong đó niêm phong cất giấu một thần vật nào đó, vậy mà ông ta vẫn có thể nhìn ra.

Nhưng tảng đá bình thường này... Thật sự quá bình thường.

“Đúng vậy, đến Vương đại sư cũng nói như vậy, nhìn qua chỉ là một tảng đá bình thường mà thôi.” Tu sĩ bên cạnh gật đầu đồng ý nói.

“Các ngươi biết cái gì, ngàn vàng khó mua nụ cười giai nhân, rõ ràng vị công tử này không thèm để ý đến số nguyên thạch kia, chỉ vì muốn mua cho tiểu nha hoàn của mình thôi.” Có nữ tu sĩ nói như thế, không ngừng hâm mộ Tô Tiểu Huyên.

“Hừ, bại gia, dùng nhiều nguyên thạch như vậy lại mua một tảng đá vô dụng...” Có tu sĩ trung niên ghen tị nói, từ giọng điệu của hắn ta, ai cũng có thể cảm thấy sự ghen ghét nồng đậm.

“Công tử, cái giá này có phải quá cao rồi không, hay là chúng ta không cần nữa.” Nghe thấy tiếng nghị luận xung quanh, Tô Tiểu Huyên không khỏi thấp giọng nói, nàng ta cũng biết rõ nguyên

thạch trân quý.

Từ nhỏ đã tu luyện trong kiếm phái Hoán Nhan, khiến nàng ta biết rõ cái gì là "Nghèo khổ "

Cố Trường Sinh dùng tiền như thế, thật sự khiến trái tim nàng ta không chịu được.

"Ta cũng không thiếu những thứ này, huống hồ tảng đá kia hữu dụng với ngươi, vậy thì mua đi." Cố Trường Sinh lắc đầu, tùy ý nói.

Trong mắt người sáng suốt, ba vạn cân nguyên thạch có thấm vào đâu..

Hơn nữa, hắn cũng có thể cảm giác được, bên trong tảng đá kia mơ hồ có kiếm ý hiển hiện, không phải phàm vật.

Nghe nói như thế, rất nhiều nữ tử lại hâm mộ ghen ghét với Tô Tiểu Huyên.

Sao các nàng không gặp được công tử như vậy chứ?

"Ba vạn cân nguyên thạch, đưa tảng đá cho ta." Sau đó, Cố Trường Sinh nhìn về phía lão bản, lạnh nhạt nói.

"Công tử, ba vạn cân nguyên thạch thật sự quá nhiều... Tiểu nhân... Không dám nhận... Nếu không ta bán cho ngài tảng đá này một khối... Một khối nguyên thạch là được rồi." Vẻ mặt lão bản như đưa đám nói, vừa rồi còn nghĩ sẽ làm thịt được một trận.

Kết quả hiện tại hắn ta lại không dám nhận.

Đám tu sĩ xung quanh đứng xem âm thầm tắc lưỡi.

Nhưng đổi lại là bọn họ, đoán chừng bọn họ cũng không dám nhận.

Xem ra thân phận của công tử áo này rất kinh khủng.

Cố Trường Sinh nhíu mày, biết rõ lão bản đang lo lắng cái gì, lập tức mở miệng nói, "Ba vạn cân nguyên thạch, đổi lấy đồ này, cũng

không tính quý. Ngươi không cần có gánh nặng quá lớn trong lòng."

"Đúng vậy, quả thật không đắt lắm, không ngờ tùy ý đi dạo, lại có thể gặp được chỗ tốt bực này."

Đột nhiên, có một thân ảnh từ bên ngoài đám người đi vào, trong giọng nói còn mang theo kinh hỉ.

Một nam tử đi vào, mặt mày như kiếm, phát ra phong mang của kiếm.

Phía sau hắn ta còn có mấy vị trẻ tuổi, trên người mỗi người đều ẩn chứa phong mang kiếm ý.

"Đám người này..."

"Là đệ tử của Nam Hải kiếm cốc!"

"Chẳng lẽ nam tử kia là người gần đây khá nổi danh ở Nam Hải, Tiểu Kiếm Tiên?"

Đám người kinh hãi.

Mà lúc này.

"Ngại quá, ta cũng coi trọng tảng đá kia."

Một bên khác.

Một giọng nói uể oải của một nam tử trẻ tuổi cũng vang lên.

Lúc này mới có người chú ý đến hắn ta.

Khuôn mặt tuấn tú, vẻ mặt thản nhiên.

Một thân quần áo xanh lam, cầm trong tay quạt xếp, không nhìn ra khí tức toàn thân, giống như người bình thường vậy.

Phía sau hắn ta cũng có không ít người, giống như nô bộc, lại giống như tùy tùng.

"Điền Chiêu Bảo, là hắn!"

“Chí tôn tân tấn của Đa Bảo thánh tông, nghe nói hắn ta có được tài phú đếm mãi không hết, dưới trướng cao thủ nhiều như mây, cho dù là cường giả cự đầu Hoàn Nhất cảnh cũng có, làm việc thường lấy tiền tài nện người, hơn nữa còn thật sự đập chết người.”

Một tu sĩ trẻ tuổi lộ ra vẻ kiêng kị nói.

Hắn ta nói như thế đương nhiên là đã có chứng minh rõ ràng.

Bởi vì thời gian trước, ở một tòa thành khác, Điền Chiêu Bảo và một tên đệ tử Cổ Tộc tranh đoạt một vị mỹ nhân, hắn ta đã dùng tiền tài đập chết người kia.

Chuyện này đã khiến mọi người có cuộc đàm luận say sưa rất lâu.

Hắn ta xuất thủ xa hoa, khó mà tưởng tượng.

“A, đây không phải Diệp Hiên sao? Ngươi lại có dũng khí trở lại cổ thành Vọng Nguyệt à?” Một bên khác cũng có người xuất hiện, trong đó có một nữ tử chú ý tới Diệp Hiên, không khỏi hơi kinh ngạc nói.

Đám người tuổi trẻ này mặc trang phục giống nhau, vẻ mặt có nét kiêu ngạo so với người xung quanh.

Bọn họ là đệ tử của Thanh Huyền tông, là chi nhánh của Thanh Huyền đạo trường.

Trong cổ thành Vọng Nguyệt cũng được coi là thế lực cực kì cường đại.

Diệp Hiên nghe vậy, cũng chú ý tới nữ tử kia, sắc mặt không khỏi thay đổi, giống như không muốn nhìn thấy nàng ta.

Cố Trường Sinh nhìn hắn ta một cái, cũng không hỏi thêm cái gì.

“Tảng đá kia ta muốn, mong rằng vị công tử này có thể thành toàn, tại hạ nhất định có hậu báo.”

Nam Hải Tiểu Kiếm Tiên đi đến trước mặt lão bản đã bị dọa sợ, cẩn thận dò xét tảng đá kia một chút, sau đó nói với Cố Trường

Sinh.

Hắn ta gằn từng chữ nói, mặc dù giọng điệu rất chậm chạp, nhưng lại ẩn chứa một cỗ ý vị không cho phép chất vấn.

Cố Trường Sinh có chút nghiền ngẫm cười, "Hậu báo?"

"Đúng, tại hạ tự có hậu báo." Nam Hải Tiểu Kiếm Tiên trầm giọng nói.

Không ai hiểu hơn kiếm ý ẩn chứa trong đó quan trọng với hắn ta thế nào.

Rất nhiều người xôn xao, cũng có chút không hiểu.

Một tảng đá bình thường mà thôi, đáng để nhiều người tranh đoạt như vậy sao?

Hay là trong đó có thứ gì mà bọn họ không biết?

"Bên trong tảng đá kia thật sự có cái gì sao?" Vẻ mặt Vương đại sư bắt đầu hoài nghi nhân sinh, ông ta làm giám bảo nhiều năm ở đây, còn chưa gặp tình huống kì lạ như thế.

Chương 82: Đầu Óc Là Thứ Tốt, Đáng Tiếc Không Có

"Thật không khéo, ta cũng coi trọng tảng đá kia, hay là chúng ta đấu giá đi? Người nào ra giá cao thì thuộc về kẻ đó?"

Chí Tôn trẻ tuổi của Đa Bảo thánh tông Điền Chiêu Bảo cười híp mắt nói.

Đa Bảo thánh tông, đã dám gọi cái tên này, đương nhiên sẽ có đạo lý của mình.

Tài đại khí thô!

Đây cũng là một thế lực đặc thù.

Vẻ mặt Nam Hải Tiểu Kiếm Tiên không phải rất dễ nhìn nói, "Ngươi lấy được thứ này cũng vô dụng, tại sao lại muốn giành với ta?"

Ba vạn cân nguyên thạch, hắn ta tìm các đệ tử trong tông môn mượn, vẫn có thể lấy ra được.

Hơn nữa, hắn ta thấy, Cố Trường Sinh cũng không phải rất cần tảng đá kia.

Dù sao hắn cũng không tu kiếm.

"Ai nói nó vô dụng với ta, trước khi chưa mở ra, trong đó sẽ có cái gì, ai biết rõ đâu?" Điền Chiêu Bảo cười ha ha nói, khăng khăng muốn đối nghịch với hắn ta.

"Ngươi..."

Nam Hải Tiểu Kiếm Tiên phẫn nộ, nhưng vẫn nhịn xuống.

Mọi người đã nhìn ra.

Hiển nhiên Chí Tôn trẻ tuổi của Đa Bảo thánh tông và Nam Hải Tiểu Kiếm Tiên đã có va chạm trước đó, căm thù lẫn nhau.

"Đúng là nên như thế, người trả giá cao thì được, lấy ba vạn cân nguyên thạch bắt đầu đi, ta cũng tò mò bên trong tảng đá kia là cái gì."

Trong Thanh Huyền tông, một tên thiên kiêu trẻ tuổi vẻ mặt kiêu căng, khí tức khoảng Khai Thiên cảnh nhị chuyển lãnh đạm nói.

Bên cạnh hắn ta, còn có nữ tử lúc trước đã nói mấy lời kia với Diệp Hiên.

"Vương sư huynh nói rất đúng, người trả giá cao thì được, mọi người xung quanh sẽ làm chứng." Nữ tử dịu dàng cười nói.

Đám đệ tử sau lưng kia, cũng lấy tên Vương sư huynh này cầm đầu.

Kể từ đó, nơi đây đã có ba phương thế lực cường đại muốn cướp

đoạt tảng đá kia.

Nam Hải kiếm cốc, Đa Bảo thánh tông, Thanh Huyền tông.

Rất nhiều tu sĩ lùi lại xung quanh, cách xa một đoạn, sợ sợ lát nữa sẽ xảy ra chuyện gì lan đến mình.

Phải biết lúc này đến đội tuần tra cũng cách ra xa.

Nhưng rất nhiều người kinh ngạc.

Là vị công tử áo trắng thần bí kia, sắc mặt vẫn thờ ơ, bị cuốn vào trong ba thế lực, cũng không thèm để ý.

Ngược lại tiểu nha hoàn kia đã có chút tức giận.

Diệp Hiên không khỏi lo lắng nói, "Công tử, hay là đừng lấy tảng đá kia nữa, gần cổ thành Vọng Nguyệt, cả ba phương thế lực này không khác gì đầu rắn, không thể trêu vào."

Diệp gia phía sau hắn cũng là một đại tộc trong cổ thành Vọng Nguyệt.

Nhưng còn kém xa những thế lực này.

Nữ tử kia là tộc nhân của Diệp gia, năm đó giữa hai người còn có mối thù không nhỏ.

Sau đó xảy ra rất nhiều chuyện... Khiến hắn ta không thể không rời Diệp gia, đi đến nơi khác.

Bây giờ trở về, cũng là muốn chứng minh với đám người kia.

Cho dù không có Diệp gia, hắn ta cũng có thể bái nhập Thanh Huyền đạo trường!

"Sợ cái gì, có công tử đây, cho dù gia chủ tông chủ của bọn họ tới, cũng phải rất cung kính, không dám thở mạnh một cái."

Tô Tiểu Huyên có chút phật lòng với lời nói của Diệp Hiên.

Diệp Hiên chỉ coi nàng ta còn trẻ tuổi, không hiểu cái gì, đành phải lắc đầu cười khổ.

“Ha ha, còn không dám thở mạnh một cái, ngươi cho rằng các ngươi là ai?”

Nữ tử họ Diệp bên cạnh Vương sư huynh nghe nói như thế, lập tức không vui, rất khó chịu.

Diệp Hiên là một phế vật không dùng được, có thể kết giao với ai chứ?

Còn dám nói ra lời lớn lối như thế.

Tông chủ Thanh Huyền tông, tại cổ thành Vọng Nguyệt cũng coi như một cường giả tiếng tăm lừng lẫy, vô số người kính sợ.

Vậy mà một tiểu nha đầu cũng dám chửi bới!

Vẻ mặt đám đệ tử Đa Bảo thánh tông và Nam Hải kiếm cốc cũng không dễ nhìn...

Trong lời nói vừa rồi của Tô Tiểu Huyên cũng bao gồm bọn họ nữa.

“Hừ, đến lúc đó các ngươi có khóc lóc hối hận cũng không kịp, cũng đừng quỳ xuống trước mặt công tử đấy.”

Tô Tiểu Huyên khinh thường bĩu môi, đừng nói tại cổ thành Vọng Nguyệt cho dù toàn bộ đạo vực Thanh Huyền.

Ai gặp công tử nhà mình chả phải cung kính hành lễ?

“Tiểu nha đầu tuổi còn nhỏ, miệng lại thật lợi hại. Ta muốn xem vị công tử nhà ngươi là thần thánh phương nào, giả thần giả quỷ...” Nữ tử họ Diệp bình thường quen kiêu căng, nghe vậy sắc mặt càng thêm khó coi, ai dám nói chuyện với nàng ta như thế.

Nghĩ đến sau lưng Vương sư huynh còn có gia gia đảm nhận vị trí trưởng lão của Thanh Huyền đạo trường, quyền thế ngập trời.

Lúc này nàng ta cười lạnh một tiếng, chuẩn bị cho hai người vô tri cuồng vọng này một chút giáo huấn.

“Diệp Lâm, dừng tay!”

Diệp Hiên nghe vậy, vội vàng muốn tiến lên ngăn cản, nói thế nào, hắn ta không thể Diệp Lâm động thủ trước mặt mình được.

Xùy!

Nhưng mà...

Diệp Hiên còn chưa kịp ngăn cản, đã nhìn thấy một đạo tiên huyết xen lẫn một tiếng hét thảm truyền đến.

Đám tu sĩ cũng không nhịn được hít một hơi lạnh, không tự chủ lui lại mấy bước, ánh mắt nhìn về phía Tô Tiểu Huyên lộ ra vẻ kinh hãi.

Không biết tiểu cô nương kia đã rút ra một thanh kiếm từ chỗ nào, kiếm quang đáng sợ rơi xuống, nhanh như lôi đình, trực tiếp chém xuống nửa cánh tay của Diệp Lâm.

Quá trình này diễn ra một mạch, tu vi kiếm đạo của nàng ta khiến đám đệ tử của Nam Hải kiếm cốc không khỏi có chút kinh dị hãi nhiên.

Diệp Lâm lập tức đau đến ngất đi.

“Tô cô nương... Ngươi... Thật mạnh...”

Diệp Hiên có chút tê cả da đầu, nuốt một ngụm nước bọt nói.

Vừa rồi còn là một tiểu cô nương vô hại, bây giờ đột nhiên bạo nổ, còn đáng sợ như thế.

Một kiếm này, tuyệt đối có thể miểu sát đại năng bình thường!

Lúc này đám tu sĩ vây xem cũng cảm giác sau lưng phát lạnh.

“Thì ra vị cô nương này chính là trời sinh Kiếm Thể, là ánh mắt tại hạ vụng về.” Vẻ mặt của Nam Hải Tiểu Kiếm Tiên có chút nghiêm túc, sau đó trầm giọng nói.

“Nhưng tảng đá kia, tại hạ vẫn sẽ không bỏ qua.”

“Có điều không biết rốt cuộc vị công tử này là ai?” Ánh mắt của Đa

Bảo thánh tông Điền Chiêu Bảo nhìn lên người Cố Trường Sinh, rất nghi hoặc.

Ngay từ đầu hắn ta còn nghĩ Cố Trường Sinh mang theo một loại bí bảo ẩn tàng khí tức nào đó.

Nhưng nghĩ lại lại không đúng.

Hắn ta có thể chất đặc thù, có cảm ứng với các loại dị bảo.

Có vẻ như vị công tử này trời sinh như thế, mà không phải cố ý.

Như vậy chỉ có một khả năng.....,

Vị công tử áo trắng này có một loại thể chất kinh khủng nào đó, trong lúc lơ đãng đã ảnh hưởng đến quy tắc thiên địa.

Hơn nữa.

Nha hoàn tùy thân cũng có loại thực lực này, tuyệt không phải đệ tử đại giáo bình thường.

Nghĩ tới đây, nội tâm của hắn ta chấn động, có chút sợ hãi.

“Thì ra vị công tử này mua tảng đá kia là vì vậy, dù sao ta cũng không sử dụng đến, vậy không đoạt với công tử nữa...” Điền Chiêu Bảo đã đoán được cái gì, sắc mặt lập tức trắng bệch nói.

“Tại hạ nhớ trong nhà còn có chút việc, không quấy rầy công tử...”

Sau đó lập tức dẫn đám đệ tử sau lưng rời đi, thậm chí dáng vẻ còn có chút bối rối.

Tên Chí Tôn trẻ tuổi của Đa Bảo thánh tông này sao lại đi rồi? Còn tìm cái cớ sứt sẹo như thế.

Vừa rồi là ai nói bản thân coi trọng tảng đá kia vậy?

Đám tu sĩ xung quanh và đệ tử của Nam Hải kiếm cốc đều có chút im lặng.

Nhưng trong lòng của một số tu sĩ có ánh mắt tốt lại nhảy lên.

Bọn họ đã đoán được cái gì.

Mà lúc này.

Dường như vị Vương sư huynh kia mới phản ứng được, nhìn Tô Tiểu Huyên, mang theo phẫn nộ nói, “Ngươi dám xuất thủ với người của Thanh Huyền tông chúng ta, ngươi đang tìm chết!”

Trong lòng đám đệ tử phía sau đã đầy căm phẫn, không nghĩ tới trước công chúng, đối phương lại có can đảm động thủ!

Bình thường đều là bọn họ ức hiếp người khác, hôm nay vậy mà đến lượt người khác ức hiếp bọn họ.

Bọn họ lập tức phẫn nộ, vô cùng tức giận.

“Bất kính với công tử, chính là kết cục này.” Tô Tiểu Huyên không sợ chút nào, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hoàn toàn là sát ý lạnh lẽo nói.

Vị Chí Tôn trẻ tuổi của Đa Bảo thánh tông đúng là người thông minh.

Đáng tiếc... Đầu óc là thứ tốt, nhưng không phải tất cả mọi người đều có.

Nhìn một màn này, trong lòng Cố Trường Sinh cũng có chút buồn cười.

Chương 83: Tô Tiểu Huyên Giao Thủ Hoàn Nhất Cảnh Cự Đầu, Nghiền Ép

Thanh Huyền tông là thế lực cực kì bao che khuyết điểm tại cổ thành Vọng Nguyệt.

Một mặt là do bọn họ là chi nhánh của Thanh Huyền đạo trường.

Mặt khác là do mấy năm gần đây Thanh Huyền tông xuất hiện một vị lão tổ Thánh Nhân cảnh, lừng lẫy nhất thời.

Chuyện này đã khiến các đệ tử của Thanh Huyền tông cực kì kiêu ngạo, xem thường đệ tử của các tông môn còn lại.

Vương Chung, chính là tên của Vương sư huynh này.

Gia gia của hắn ta, bây giờ chính là trưởng lão quyền thế ngập trời của Thanh Huyền tông.

Mà hắn ta, là độc đinh của Vương gia.

Mỗi một lần hắn ta xuất hành đều sẽ an bài mấy tùy tùng cường đại âm thầm bảo vệ hắn ta.

Cho nên sau khi Vương Chung phẫn nộ nói, mấy đạo khí tức cường đại từ phía sau hắn ta bay đến.

Khoảng sáu người, thực lực của mỗi người đều là Khai Thiên cảnh thất, bát chuyển!

“Thảo nào phách lối như vậy.....”

Vẻ mặt đám tu sĩ xung quanh cũng trở nên kiêng kỵ.

Trong đó có một người còn là Hoàn Nhất cảnh.

Vóc dáng hắn ta vô cùng khôi ngô.

Trên đỉnh đầu hiện lên hư ảnh long hổ, cả hai xen lẫn với nhau, hiện thế xoay quanh.

Trong đó có một cỗ khí phách phóng ra ngàn dặm, mơ hồ truyền đến tiếng rồng ngâm hổ gầm, làm người ta kinh ngạc run sợ, không thể thừa nhận.

“Ta nhớ ra rồi, hắn chính là Long Hổ Môn Lý Thanh.”

“Có long hổ thần thông xuất thần nhập hóa, cùng cảnh giới khó gặp địch thủ, tại sao Thanh Huyền tông có thể mua được hắn ta, cam tâm chịu làm kẻ dưới?”

“Không phải tay trái của hắn ta đã bị chặt đứt rồi sao? Làm sao bây giờ lại không có vấn đề gì.”

Không ít tu sĩ run lên, nhìn về phía đại hán khôi ngô, ánh mắt kiêng dè.

Mấy năm này, dựa vào đôi quyền thiết, hắn ta đã xông ra, tạo dựng uy danh hiển hách, không biết đã có bao nhiêu người chết dưới tay hắn rồi.

Có lời đồn nói rằng, hắn ta đi quan sát hung thú Thương Vân Hổ thượng cổ, bị nó cắn đứt một tay.

Nhưng bây giờ hai tay hắn ta hoàn chỉnh, ẩn hiện ra bảo quang, rất bất phàm.

Lời đồn sai sao?

Rất nhiều người chấn kinh.

Nam Hải Tiểu Kiếm Tiên chau mày, nhìn Cố Trường Sinh một chút, thấy vẻ mặt hắn khoan thai như cũ, giống như xem kịch.

Lại hình như có chút hứng thú?

Trong lòng hắn ta lập tức run lên.

Hôm nay...

Sợ là Thanh Huyền tông đụng vào miếng sắt rồi?

Mà lúc này, động tĩnh nơi đây càng lúc càng lớn, rất nhiều tu sĩ quanh chợ phố tụ tập lại quan sát.

Bên trong các lầu các cũng có ánh mắt nhìn xuống.

“Lý Thanh, giết hai người này, báo thù cho sư muội.” Trên mặt Vương Chung tràn đầy tàn nhẫn, phân phó nói.

“Vâng, thiếu chủ.”

Đại hán khôi ngô tên là Lý Thanh, nhận được mệnh lệnh, lập tức tiến lên.

Bên trên đôi quyền thiết giống như có hư ảnh kinh khủng xuất hiện, lực lượng kinh người!

Rất nhiều tu sĩ lộ ra ánh mắt không đành lòng.

Lo lắng Tô Tiểu Huyên là một thiếu nữ, sẽ bị thương dưới đôi quyền này... Vừa rồi, mặc dù kiếm pháp của nàng ta có lăng lệ, nhưng lúc này đối mặt với một vị cường giả cự đầu!

“Vị công tử này, ngài không lo lắng cho thị nữ của mình sao?” Có người hỏi Cố Trường Sinh, thấy sắc mặt hắn vẫn thong dong bình tĩnh, giống như trời sập cũng không thay đổi vậy.

“Tiểu Huyên, không cần lưu thủ, nhân dịp này để ta xem thời gian này ngươi có lười biếng hay không.” Nghe vậy Cố Trường Sinh nhìn người này một chút, sau đó nghĩ đến cái gì, lạnh nhạt nói.

Lời này trực tiếp khiến người hỏi thăm nghẹn họng.

Bọn họ không nhìn thấu tu vi của Cố Trường Sinh, bây giờ càng cảm thấy hắn sâu không lường được.

Thanh Huyền tông ngang ngược bá đạo đã quen, cũng khiến bọn họ rất không thích.

Hôm nay... Chỉ sợ sẽ có trò hay để xem.

“Được rồi công tử, ngài yên tâm đi.” Tô Tiểu Huyên nghe nói như thế, lập tức lấy lại tinh thần, triển lộ khí tức Khai Thiên cảnh ngũ chuyển!

Lúc này, rất nhiều nhân tài phát hiện... Cô gái thanh tú động lòng người này thế mà cũng là thiên kiêu,

Ít nhất rất nhiều tu sĩ trẻ tuổi ở đây cũng không có tu vi cao như nàng ta.

Trên một lầu các, mấy tu sĩ trẻ tuổi đang uống trà luận đạo, khí độ bất phàm, quanh thân có thần quang lấp lóe, giờ phút này nghe tiếng nhìn xuống tình huống bên ngoài.

Trong đó một vị nữ tử dáng người yểu điệu, đeo khăn che mặt, ánh mắt mang theo hiếu kỳ nói, “Vị công tử áo trắng kia... rất lạ mặt, trước đó chưa bao giờ nhìn thấy.”

“Nhưng Nam Hải Tiểu Kiếm Tiên thì đã từng nghe qua, một thân kiếm đạo, có thể xưng tôn trong cùng thế hệ.”

Bên cạnh một nam tử mặc long bào bá khí, nhíu mày một cái nói, “Bây giờ cổ thành Vọng Nguyệt như có dòng nước ngầm, rất nhiều đệ tử đại giáo hội tụ ở đây, cũng có truyền nhân của thế lực bất hủ ẩn hiện, Thanh Huyền tông không biết thu liễm, hôm nay không chừng sẽ khiến máu me đầy đầu.”

“A, ngay cả Hạ huynh cũng nói như vậy, xem ra vị nam tử áo trắng kia đúng là có chút bất phàm. Nhưng ta đoán trên người hắn ta mang theo bí bảo ẩn giấu khí tức nào đó, nếu không tại sao chúng ta lại không nhìn thấu hắn chứ?”

Một vị nam tử nho nhã khác nhẹ nhàng cười nói, dường như rất hiểu biết tình huống bên ngoài, tự tin như tất cả đều nằm trong sự không chế của mình.

Đến thiên kiêu như Nam Hải Tiểu Kiếm Tiên mà hắn ta cũng có thể tùy tiện bình luận, không xem trọng người này.

“Khí tức của vị nam tử áo trắng kia rất cổ quái, ta nhìn không hiểu, nhưng thiếu nữ kia, một thân khí vận bao phủ, rất bất phàm.” Nam tử mặc long bào nói.

Cả tòa trong lầu các, chỉ có mấy người bọn họ uống trà luận đạo, đồng thời cũng chăm chú nhìn tình huống bên ngoài.

Nếu bên ngoài có tu sĩ nhìn thấy bọn họ, tuyệt đối sẽ rung động đến nói không ra lời.

Bởi vì bất kỳ người nào trong bọn họ, cũng tuyệt không phải thiên kiêu như Nam Hải Tiểu Kiếm Tiên có thể so sánh, thế lực phía sau không cùng một đẳng cấp.

“A, kiếm pháp này... Có gì đó quái lạ...”

Nữ tử đeo khăn che mặt đột nhiên kinh ngạc nói.

Bên ngoài.

Ong ong ong!

Xùy!

Vị đại hán khôi ngô kia giống như một đầu mãnh thú, mang theo quyền phong đáng sợ đánh tới, không hề lưu tình hay thương hương tiếc ngọc.

Ánh mắt Tô Tiểu Huyên lạnh lùng, bỗng nhiên rút kiếm.

Một đạo khiếm khí chói mắt đáng sợ xuất hiện, cắt đứt trời cao, giống như tấm lụa hồng, bộc phát lực lượng vô cùng đáng sợ.

Lúc này nàng ta đã rút kiếm, kiếm ra như trúc, lăng liệt bức người.

Cỗ khí thế này như dòng lũ trút xuống, mang theo khí tức kinh thiên, đâm vào mắt rất nhiều người, khiến bọn họ không thể mở mắt ra được, còn chảy nước mắt.

“Đây là kiếm gì, vì sao lại đáng sợ như thế?”

Các đệ tử của Nam Hải kiếm cốc sợ hãi, chưa bao giờ từng thấy loại kiếm pháp lạnh thấu xương này.

“Sao lại thế...”

Tiểu Kiếm Tiên lẩm bẩm nói, nhịn xuống xúc động muốn rút kiếm tỷ thí, tu vi của hắn ta còn tinh thâm hơn Tô Tiểu Huyên rất nhiều.

Nhưng phương diện kiếm đạo, lại có cảm giác yếu hơn đối phương.

Diệp Hiên đã chấn kinh đến không nói ra lời, “Tô cô nương vậy lại mạnh như vậy, ta còn lâu mới là đối thủ của nàng ấy...”

“Uẩn kiếm một hơi, rút kiếm một hơi!”

“Đây là sát phạt chi thuật, rút kiếm tất sát người. Xem ra nha đầu này không hề lười biếng.”

Vẻ mặt Cố Trường Sinh mang theo chút tán thưởng, đương nhiên hắn biết chiêu rút kiếm chi thuật này của Tô Tiểu Huyên.

Nhiều năm như vậy, mỗi lần nàng ta mơ thấy cái gì, đều đến nói

chi tiết cho Cố Trường Sinh.

Trong đó có một vài kiếm đạo thần thông, cũng không ngoại lệ.

Dường như tất cả mọi người đã bị một kiếm này của Tô Tiểu Huyên hấp dẫn, nhìn không chuyển mắt.

Nàng ta giống như có một vị Kiếm Đạo Chí Tôn phụ thể!

Sưu sưu sưu!

Xùy!

Kiếm quang như mưa, tung bay vẩy xuống, bao phủ ra một tầng dày đặc như rừng vậy.

Đại hán khôi ngô cảm nhận được uy hiếp, muốn tránh né, trên nắm tay hắn ta nổi lên tầng tầng u quang.

Đó là long lân!

Chính là long hổ thần thông biến hóa!

“Cùng cảnh giới, chiến lực này của Lý Thanh tuyệt đối là đáng sợ...” Có tu sĩ thế hệ trước không khỏi rung động.

Nhưng mà...

Dưới kiếm ý đáng sợ, nó vẫn có vẻ không có ý nghĩa.

Sau một khắc, mọi người cùng biến sắc.

“Người bất kính với công tử, chết!” Tô Tiểu Huyên lạnh lùng nói, một kiếm này đột nhiên chuyển thế.

Kiếm quang rét lạnh, đâm thẳng xuống!

Quyền phong hóa thành tro tàn, không thể chống cự chút nào!

“Sao lại thế...” Trên mặt đại hán khôi ngô tràn đầy hoảng sợ tuyệt vọng, không thể tin được!

Mắt thấy Lý Thanh sắp vẫn lạc dưới một kiếm này, bỗng có một

tiếng hừ lạnh truyền đến, mang theo tức giận.

“Dừng tay!”

“Cuộc nháo kịch này, nên kết thúc!”

Một lão bà mặc áo xám, mặt mũi đầy dúm dó, mang theo lãnh ý đột nhiên hiện thân!

Chương 84: Chí Tôn Tuổi Trẻ Kinh Hãi, Một Chưởng Vỗ Nát Hư Thần

Bà ta vung tay lên, trực tiếp hóa giải một kiếm này của Tô Tiểu Huyên.

Nếu không phải Cố Trường Sinh xuất thủ bảo vệ, dư uy một chưởng này có thể chấn vỡ Tô Tiểu Huyên.

Uy áp khí tức của lão bà này, rõ ràng là Hư Thần cảnh.

Hơn nữa còn không Hư Thần cảnh bình thường, mà đã bước vào cảnh giới này cực sâu!

Hư Thần cảnh hậu kỳ!

Khí tức của lão bà này rất cường đại, vừa xuất hiện đã khiến tất cả tu sĩ ở đây biến sắc.

Rất nhiều người nhận ra bà ta.

Chính là một vị khách khanh của Thanh Huyền tông.

Ngày thường có thù tất báo, cực kì bao che khuyết điểm.

Rất nhiều thế lực đều không muốn trêu chọc bà ta.

“Bái kiến Tích Hoa bà bà!”

Vốn dĩ trên mặt đám người Thanh Huyền tông còn có chút hoảng sợ, nhưng bây giờ lại nhìn thấy trụ cột dựa vào.

Vương Chung thở phào một cái, lộ ra nụ cười lạnh.

Đến Lý Thanh cũng suýt chút nữa đã chết trên tay thiếu nữ nhìn như yểu điệu kia.

Bọn họ đi lên, càng không phải là đối thủ.

Cũng không biết là thiên kiêu tuổi trẻ ở đâu ra, vậy mà chạy đi làm nha hoàn cho người khác.

Đáng tiếc hiện tại Tích Hoa bà bà tới, nàng ta có mạnh thế nào, cũng vô dụng.

Chênh lệch giữa Hư Thần cảnh và Khai Thiên cảnh, căn bản không đền bù được.

“Đa tạ bà bà cứu mạng.”

Đại hán khôi ngô Lý Thanh vội vàng nói, cảm giác tử vong giáng lâm vừa rồi khiến tâm thần hắn ta vẫn còn sợ hãi.

Cũng không phải hắn ta chủ quan.

Mà là thực lực của tiểu nha hoàn trước mắt này quá mạnh.

“Đúng là phế vật, đến một tiểu nha hoàn cũng không đối phó được.” Tích Hoa bà bà quét mắt nhìn hắn ta một cái, hừ lạnh một tiếng nói.

Sau đó, bà ta mới nhìn về phía Tô Tiểu Huyên đang không cam lòng và phẫn nộ.

Nếu như vừa rồi công tử không ra tay giúp nàng ta, nàng ta tuyệt đối sẽ bị thương nặng!

“Tiểu nha đầu, hôm nay nể tình công tử nhà ngươi, liền tha cho ngươi một mạng.”

Tích Hoa bà bà mở miệng nói, mang theo vẻ mặt như đang quan sát con kiến hôi, cao cao tại thượng và lơ đễnh.

Dù sao đắc tội với Thanh Huyền tông, không chết cũng phải rơi

một lớp da.

Tô Tiểu Huyên vừa hành động như vậy mà không chết đã là ban thưởng lớn nhất đối với nàng ta rồi.

Hơn nữa.

Dưới cái nhìn của bà ta, thân phận của vị công tử áo rắng sau lưng Tô Tiểu Huyên chắc chắn bất phàm.

Có lẽ là đệ tử, hay là truyền nhân của một đại giáo nào đó.

Nhưng như vậy thì thế nào?

Bây giờ Thanh Huyền tông có một vị mới tấn thăng Thánh Nhân cảnh tọa trấn, ít nhất cũng có thể trấn áp tứ phương mấy chục vạn năm.

Cho dù các đại giáo khác có cường giả Thánh Nhân cảnh.

Cũng dùng làm nội tình tồn tại, sẽ không dễ dàng xuất thế.

Đừng nói đến phía sau bọn họ còn có Thanh Huyền đạo trường nữa.

Cho dù là một vài thế lực bất hủ cũng phải nể mặt bọn họ một chút!

Tổng hợp nhiều nhân tố như vậy.

Tích Hoa bà bà cho rằng chỉ cần Cố Trường Sinh không ngốc, sẽ biết phải làm sao.

“Ngươi...” Tô Tiểu Huyên tức giận không nhịn được, giống như nàng ta sống sót là được bố thí vậy?

Hơn nữa, còn nể mặt mũi của công tử?

Bà ta lấy tư cách gì mà nói như vậy chứ?

“Quả nhiên Thanh Huyền tông vẫn bá đạo như trước, xem ra hôm nay chắc chắn bọn họ sẽ cầm được tảng đá kia rồi. Hư Thần cảnh, đó không phải tồn tại mà thế hệ trẻ tuổi có thể chống lại.”

“Cho dù là thế hệ trẻ tuổi trong thế lực bất hủ, đoán chừng cũng không có biện pháp.”

Nghe đến mấy câu này!

Mặc dù Tiểu Kiếm Tiên không cam lòng, nhưng cũng đành chịu, không có biện pháp.

Hiện tại, trừ phi hắn ta về sư môn mời sư trưởng đến đây.

Nếu không ai sẽ là đối thủ của Hư Thần cảnh chứ?

Phải biết đối phương vừa đưa tay đã có thể nghiền nát tất cả mọi người ở đây thành huyết vụ!

“Không ngờ cường đại như Hư Thần cảnh cũng lộ diện, vấn đề hôm nay sẽ sớm kết thúc...”

“Hư Thần cảnh đã vượt qua Kiếp Kiều, được lôi kiếp tẩy lễ, pháp lực ngập trời, động một chút có thể hủy núi diệt địa!”

Xung quanh chợ phố, một đám tu sĩ nghị luận ầm ĩ, không thiếu tiếc hận.

Đương nhiên trong mắt rất nhiều người vẫn còn lấp lóe, cảm thấy chuyện sẽ không đơn giản như vậy.

Bởi vì vẻ mặt của vị công tử áo trắng kia vẫn nhàn nhã như cũ, chắc hẳn có chỗ ỷ vào.

“Bà bà, thực lực của nha đầu này không tệ, không bằng bắt về làm nha hoàn cho ta đi, gieo xuống nô ấn cho nàng ta, nàng ta sẽ không dám phản kháng.”

Lúc này!

Vương Chung đột nhiên mở miệng nói, trong mắt mang theo một cỗ hận ý.

Thù sư muội bị tổn thương còn chưa báo đâu!

Cứ như vậy buông tha đối phương, hắn ta không cam tâm.

Lúc này, vị nữ tử Diệp Lâm mỹ mạo kia cũng ung dung tỉnh lại.

Nửa cánh tay bị phế, nhìn thấy Tích Hoa bà bà, lập tức khóc lóc kể lể không thôi.

“Chuyện hôm nay, sợ là không thể bỏ qua được.”

Diệp Hiên nhìn một màn này, cắn răng, nhưng vẫn kiên định ngăn trước mặt hai người.

“Tích Hoa bà bà, gia gia của ta là...”

Hắn ta chuẩn bị nói ra tên gia gia mình, để Tích Hoa bà bà cho chút thể diện, như vậy coi như xong.

Đáng tiếc!

Tích Hoa bà bà căn bản không thèm để ý, ánh mắt mang theo lãnh ý, quét mắt nhìn hắn ta một cái, cười lạnh nói,

“Lão phụ chẳng quản gia gia của ngươi là ai, tránh ra, không cần xen vào chuyện bao đồng.”

“Tiểu nha đầu, nghe thấy không, hôm nay cho ngươi hai lựa chọn, hoặc là gieo xuống ấn nô, mặc thiếu gia nhà ta phân công, hoặc là chết!”

“Chính ngươi lựa chọn đi!”

Tích Hoa bà bà rất bá đạo, mang theo đương nhiên và không thể nghi ngờ.

Gia gia của Vương Chung là cường giả của Thanh Huyền tông có tư cách bước vào cảnh giới Bán Thánh nhất.

Cho nên bà ta rất thiên vị Vương Chung.

“Phi, thật sự không cần mặt mũi mà, bà già không cần mặt sao? Loại lời này cũng nói được.” Tô Tiểu Huyên tức giận mắng to, bên cạnh rất nhiều tu sĩ cũng không nhìn được.

Người của Thanh Huyền tông thật bá đạo cuồng vọng.

“Có ý tứ, tuổi đã cao, sống như chó vậy.”

Trên mặt Cố Trường Sinh lộ ra vẻ nghiền ngẫm, ánh mắt rơi vào người Tích Hoa bà bà, giống như muốn nhìn xem bà ta còn muốn nhảy nhót thế nào....

Nhiều năm như vậy, chưa từng có ai có dũng khí ngỗ nghịch mình, đừng nói là chửi mình.

Nghe thấy lời này của Tô Tiểu Huyên, nụ cười lạnh trên mặt Tích Hoa bà bà lập tức biến mất, lộ ra âm lãnh.

“Tiểu nha đầu, quả nhiên không biết sống chết. Cho ngươi đường sống không chọn, nhất định phải tuyển một đường chết, ngươi cũng đừng trách lão phụ!”

“Xin bà bà báo thù cho Lâm nhi sư muội!”

Đám đệ tử còn lại của Thanh Huyền tông nhao nhao hô lên, trên mặt mang theo khoái ý và căm phẫn.

Giống như người bị khi dễ là bọn họ vậy.

Tích Hoa bà bà xuất thủ!

Một chưởng vừa ra, giống như cối xay diệt thế một phương, mang theo thần uy đáng sợ!

Các tu sĩ xem náo nhiệt ở xung quanh cùng biến sắc.

Trong lầu các kia, mấy vị trẻ tuổi cũng nhướng mày.

“Thanh Huyền tông đúng là quá đáng... Một vị cường giả Hư Thần cảnh hậu kỳ, vậy mà xuất thủ với một thiếu nữ, truyền đi cũng mất mặt Thanh Huyền đạo trường.”

Nam tử nho nhã nhẹ nhàng lắc đầu nói, dáng vẻ coi thường chuyện này.

“Cường giả Hư Thần cảnh, đó đã không phải thế hệ trẻ tuổi có thể địch.”

“Như vậy, cường giả sau lưng vị công tử áo trắng kia chắc chắn sẽ hiện thân, như vậy có thể phỏng đoán lai lịch của hắn.”

Trong mắt bọn họ, mặc dù nam tử áo trắng kia thần bí, không hề xuất thủ.

Nhưng chắc chắn sẽ không phải đối thủ của cường giả Hư Thần cảnh!

Thế hệ trẻ tuổi, ít nhất đến bây giờ còn chưa truyền ra tin tức như vậy!

“Nhưng nghe nói thời gian trước Hạ huynh đã giao thủ mấy chiêu với một vị cường giả Hư Thần cảnh, sau đó toàn thân trở ra.”

“Không biết chuyện này, là thật hay giả?”

Hắn ta đột nhiên mở miệng đề cập đến một chuyện khác.

So với “Chuyện nhỏ” bên ngoài, rất hiển nhiên hắn ta còn coi trọng chuyện này hơn.

Đến vị nữ tử đeo khăn che mặt kia cũng thu ánh mắt từ bên ngoài lại, quay đầu nhìn về phía nam tử họ Hạ bên cạnh.

Bọn họ là Chí Tôn trẻ tuổi, so với Lý Thanh Hoàn Nhất cảnh mạnh hơn rất nhiều.

Nhưng đối mặt với Hư Thần cảnh, vẫn không có phần thắng.

Cho nên đối với tin đồn này, mấy người cũng rất xem trọng.

“Lúc ấy may mắn thôi, vị cường giả Hư Thần cảnh kia bị thương, căn cơ rút lui, rất khó duy trì tại Hư Thần cảnh, nhiều lắm xem như là Hoàn Nhất cảnh cửu chuyển đỉnh phong thôi.”

Nam tử họ Hạ đầu nói.

“Thì ra là thế.” Mấy người thở phào nói.

“Cái gì...”

Lúc này!

Đã thấy một người bên cạnh lên tiếng kinh hô, đôi mắt trừng lớn, chén trà trong tay loảng xoảng một tiếng rơi trên mặt đất, đứng lên.

“Xảy ra chuyện gì?”

Bọn họ tò mò nhìn sang, trên mặt cũng tràn đầy hoảng sợ đứng lên, đôi mắt trợn tròn, tóc dựng đứng, không thể tin được.

“Sao có thể...”

“Một... Một chưởng vỗ nát Hư Thần Cảnh?”

Chương 85: Thuộc Cùng Một Thời Đại Với Người Này, Chính Là Bi Ai

Trên chợ phố, tất cả tu sĩ đang tránh đi.

Tích Hoa bà bà xuất thủ, hóa thành một cái đĩa ma thạch, trên đó xen lẫn đạo văn, thần phù lấp lánh.

Uy áp đáng sợ khiến sắc mặt đám tu sĩ xung quanh trắng bệch, bước chân nhũn ra!

Đây chính là uy thế của Hư Thần cảnh!

Chỉ là khí tức, bọn họ đã không chịu được, thân thể sắp vỡ toang!

“Tiểu nha đầu, lúc này hối hận đã không có ích lợi gì.”

Trên mặt Tích Hoa bà bà còn nở nụ cười lạnh và âm lãnh.

Bởi vì công pháp, khiến cho tốc độ thọ nguyên của bà ta chảy rất nhanh, cho nên bà ta ghét nhất người khác gọi mình là bà già.

Giờ phút này.

Vẻ mặt của đám người Thanh Huyền tông cũng vô cùng hưng phấn và kích động.

Nhất là Vương Chung và Diệp Lâm.

Trên mặt đều là khoái ý và hận thù.

Mặc dù đám tu sĩ tránh đi cũng không đành lòng, nhưng thời điểm này, cũng không dám nhúng tay!

Bọn họ cũng không có năng lực kia.

“Tô cô nương, ngươi mau trốn, đừng đứng bất động tại đó...”

Diệp Hiên không nhịn được lớn tiếng nói.

Bọn họ cho rằng Tô Tiểu Huyên đã sợ đến choáng váng, nên vẫn đứng nơi đó nhìn Tích Hoa bà bà đánh tới.

“Đáng tiếc, đắc tội Tích Hoa bà bà, một thiên kiêu mới hai mươi lăm tuổi, đến vị công tử sau lưng nàng ta cũng thờ ơ.” Rất nhiều người biểu thị tiếc hận.

“A, nha đầu này lại không sợ? Ngươi đang khiêu khích lão phụ!” Tích Hoa bà bà sững sờ, thế công lúc đầu cứ thế mà dừng lại.

Nhìn thấy ý cười xem thường trên mặt Tô Tiểu Huyên, lập tức tức giận.

Một tu sĩ Khai Thiên cảnh nho nhỏ, dám chế giễu lão phụ?

Sắp chết đến nơi còn không biết?

“Ta phải nói là các ngươi vô tri hay là ngu ngốc đây.” Mặc dù có đôi khi Tô Tiểu Huyên làm việc ngốc, nhưng cũng không đại biểu nàng ta ngốc thật.

Lúc này nàng ta nhìn Tích Hoa bà bà giống như đang nhìn một kẻ ngốc vậy.

“Công tử, lão bà này ức hiếp ta, ngươi cũng bỏ mặc không quản sao?”

“Sau này sẽ không còn người gọt linh quả cho ngươi ăn nữa.”

Ngược lại.

Tô Tiểu Huyên vểnh miệng, nói với Cố Trường Sinh vẫn đang thong dong như xem kịch ở phía sau.

Một màn này.

Khiến tất cả mọi người ngây ngẩn cả người!

“Quả là thế!”

“Ta biết rõ vị công tử áo trắng này không đơn giản, lai lịch bất phàm, có cường giả ỷ vào...”

Rất nhiều tu sĩ thầm nói trong lòng.

Bao quát Tiểu Kiếm Tiên cũng giống như thế.

Bọn họ đều không cho rằng vị công tử áo trắng này có thể chống lại Hư Thần cảnh!

Rất có thể sau lưng hắn cũng có cường giả bảo vệ, cho nên không sợ hãi!

“Ta còn muốn nhìn xem ngươi có thể giao thủ với Hư Thần cảnh không đây, nhưng thôi, thực lực của tiểu nha đầu ngươi cũng chỉ đến vậy mà thôi.”

Nghe thấy mấy lời này của Tô Tiểu Huyên, Cố Trường Sinh cũng không có tâm tư xem trò hay nữa.

Thuận miệng nói hai câu, lại khiến Tô Tiểu Huyên có chút ủy khuất.

Thực lực mình... Kém?

Phải nói là dáng vẻ của lão bà này khiến Cố Trường Sinh buồn nôn.

Ừm.

Buồn nôn.

“Thực lực không mạnh, lại rất biết khiến người ta buồn nôn, ta cũng muốn biết thông chủ Thanh Huyền tông sẽ làm sao.”

Vẻ mặt Cố Trường Sinh lạnh nhạt tự nhiên, tùy ý nói.

Nghe nói như thế, ánh mắt Tích Hoa bà bà lạnh lùng, nhìn hắn chằm chằm, “Khẩu khí cũng không nhỏ, trưởng bối phía sau ngươi là ai? Bảo hắn ra đây nói chuyện với lão phụ, ngươi cũng không có tư...”

Chữ “Cách” chưa rơi xuống!

Đã nghe thấy một câu “Ồn ào” không kiên nhẫn rồi!

Cố Trường Sinh nhàn nhạt liếc bà ta một cái, sau đó vung ống áo lên.

Một chưởng tùy ý đánh ra, xuất hiện vết tích vân tay chân thực, trên đó có uy áp kinh khủng như hỗn độn khí rơi xuống.

Giống như là hình thực ban đầu của thiên địa!

Một màn này khiến sắc mặt Tích Hoa bà bà đột nhiên hoảng hốt, mặt mũi trắng bệch hoảng sợ!

Giống như nhìn thấy cái gì đó không thể tưởng tượng được!

Bà ta thôi động rất nhiều bảo vật, toàn thân sáng lên, thi triển các loại thần thông, bộc phát uy áp Hư Thần cảnh hậu kỳ, hóa thành pháp lực mênh mông!

Liều mạng chống cự!

Nhưng... Vẫn vô dụng!

Bà ta không thể tin được!

Người trẻ tuổi thần bí này tùy ý đánh ra một chưởng, bà ta lại không chống đỡ được!

Vẻ mặt Tích Hoa bà bà lập tức trở nên vô cùng tuyệt vọng và hối hận.

Đây rốt cuộc là quái vật ở đâu ra?

“Tha...”

Lời còn chưa ra khỏi miệng.

Một chưởng bao trùm xuống, phốc một tiếng!

Tại chỗ xuất hiện một đoàn huyết vụ, Tích Hoa bà bà Hư Thần cảnh hậu kỳ, trực tiếp hình thần câu diệt!

Nhìn thấy một màn này, xung quanh phố chợ, lập tức tĩnh trở nên yên tĩnh.

Tất cả tu sĩ giống như đã trở thành tượng đá, cứng tại chỗ.

Rất nhiều người mở to miệng, không dám tin.

Tích Hoa bà bà vừa rồi còn ngang ngược cường đại, không ai bì nổi, đảo mắt đã hình thần câu diệt rồi?

Mà nam tử áo trắng thần bí trước mắt này chỉ tùy ý ra một chưởng?

Giống như đánh bay một con ruồi kêu vo ve bên tai thôi?

Bọn họ nuốt một ngụm nước bọt, cảm thấy tê cả da đầu, lạnh cả người.

Hôm nay, nếu chuyện ở nơi đây truyền ra, tuyệt đối sẽ oanh động thiên địa!

“Bằng ấy tuổi, lại có thực lực kinh khủng khiến người ta kinh dị...”

“Rốt cuộc vị công tử áo trắng này là ai...”

“Chẳng lẽ là truyền nhân của thế lực bất hủ, nhưng truyền nhân của thế lực bất hủ cũng không có thực lực kinh khủng như vậy a!”

“Chuyện này hoàn toàn đã vượt khỏi lẽ thường.”

Đám tu sĩ Hoàn Nhất cảnh nuốt một ngụm nước bọt, cảm thấy chuyện hôm nay sẽ kinh động vô số người.

Nhất là gần đâu cổ thành Vọng Nguyệt phong vân hội tụ, thiên kiêu trẻ tuổi của các tộc đều đến đây.

“Tu vi Hoàn Nhất cảnh lại có thể tuỳ tiện trấn áp Hư Thần cảnh hậu kỳ...”

Một vài lão giả trong chợ phố, nhãn quang như đuốc, thông qua khí tức Cố Trường Sinh vừa xuất thủ, cảm giác được thực lực của hắn!

Chính là Hoàn Nhất cảnh!

Nhưng có thể tuỳ tiện trấn sát Hư Thần cảnh hậu kỳ!

Vượt qua chênh lệch trong đó, chỉ bọn họ mới rõ chuyện này dọa người thế nào.

Bọn họ liếc mắt nhìn nhau, trong mắt đều là hãi nhiên và kinh dị.

“Sợ là điển tịch cũng không có ghi chép như thế...” Một người lẩm bẩm nói.

Tích Hoa bà bà cường đại như thế cũng trực tiếp chết rồi, đám người của Thanh Huyền tông suýt chút nữa bị hù chết, không thể tin được kết cục này.

Diệp Lâm bị dọa ngất đi.

Lúc này, trên mặt Vương Chung cũng tràn đầy hoảng sợ, trong mắt một mảnh sợ hãi và hối hận.

Tuyệt đối không ngờ... Nam tử mặc áo trắng này sẽ cường đại như vậy.

Đừng nói là gia gia hắn ta, xem như cả Thanh Huyền tông, đoán chừng cũng không giữ được hắn.

“Công tử...” Diệp Hiên nhìn một màn như mơ này, có chút mộng bức, chưa kịp phản ứng.

Vị công tử lúc trước vẫn nói chuyện trời đất với mình kia, vậy mà mạnh đến tình trạng này?

Thảo nào tuỳ tiện có thể xuất ra nhiều nguyên thạch như vậy.

Chỉ sợ, bối cảnh phía sau hắn mới là đáng sợ nhất.

Tuyệt đối là cấp bậc thế lực bất hủ!

“Đã nói với các ngươi rồi, đừng hối hận, hiện tại đến cơ hội hối hận cũng không có.”

Đối với kết quả này, Tô Tiểu Huyên đã sớm ngờ đến, sau đó cáo mượn oai hùm nói với đám người.

Sau đó lại vỗ bả vai Diệp Hiên, cười tủm tỉm nói, “Đã nói đừng lo lắng, có công tử ở đây, cho dù trời sập cũng sẽ không sao.”

“Đúng đúng..”

Đầu óc Diệp Hiên còn có chút hỗn loạn.

“Thực lực này... Quá kinh dị... Cúng ta hoàn toàn không phải đối thủ của hắn, đến tư cách giao thủ cũng không có!”

“Nói không chừng, chính là vị trong truyền thuyết kia!”

“Vị kia?”

“Vị đánh vỡ ghi chép của Thiên Đạo bia!”

Trong lầu các, trên mặt mấy vị Chí Tôn trẻ tuổi tràn đầy đắng chát và kinh hãi, rung động dưới đáy mắt còn chưa tiêu tán.

Bọn họ tự xưng vô địch cùng thế hệ, tương lai có thể quét ngang nhất đại, trấn áp tứ phương!

Đi đến con đường vô địch!

Nhưng hôm nay nhìn thấy chuyện này... Khiến tâm thần bọn họ bất ổn, răng rắc nứt ra khe hở!

Thuộc cùng một thời đại với người này, tuyệt đối là bi ai!

Chương 86: Cổ Thành Vọng Nguyệt Oanh Động, Trăm Kiếm Dị Động, Chuẩn Bị Cắt

Đá Xem Xét

Tích Hoa bà bà chết, cũng tạo thành rung động thật lớn đối với các tu sĩ xung quanh chợ phố.

Rất nhiều người đến bây giờ vẫn chưa lấy lại tinh thần, cảm thấy trong đầu vô cùng hỗn loạn.

Cường giả Hư Thần cảnh trong thời đại bây giờ, đã là trụ cột vững vàng của một phương đại giáo.

Thậm chí là tồn tại giống như tộc lão rồi.

Có thể trấn thủ một phương, thọ nguyên trên vạn năm.

Tích Hoa bà bà càng là người nổi bật trong đó, danh chấn một phương.

Rất nhiều lão giả đều vô cùng kiêng kị bà ta.

Nhưng bây giờ... Lại hóa thành một đoàn huyết vụ.

“Tuyệt đối là trẻ tuổi cấp bậc Đế Tử, rất có thể là con nối dòng của một vị Thiên Đế nào đó, niêm phong cất vào kho đến một thế này.”

“Cũng có thể là dòng dõi Chân Tiên!”

“Hay là truyền nhân mạnh nhất của thế lực bất hủ, tỉ như vị trong truyền thuyết của Trường Sinh Cố gia kia!”

Ánh mắt của rất nhiều tu sĩ thế hệ trước trở nên rất phức tạp, ánh mắt nhìn về phía thân ảnh áo trắng kia đều là kinh hãi và cảm khái còn chưa kịp tiêu tán.

Không cần nhiều lời.

Nếu tin tức ở đây truyền ra, tuyệt đối sẽ oang động toàn bộ cổ thành Vọng Nguyệt.

Thậm chí sẽ nhấc lên phong bạo trên khắp ba ngàn đạo vực.

Hoàn Nhất cảnh tu vi, còn trẻ tuổi như vậy!

Tiện tay trấn sát Hư Thần cảnh hậu kỳ!

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, ai dám tin tưởng?

Nhưng có thể nhận ra một chuyện là... Lần này Thanh Huyền tông tuyệt đối đã đá trúng thiết bản!

Thảo nào lúc trước dáng vẻ người ta vẫn như nước chảy mây trôi, không thèm để ý, thì ra thực lực là khủng bố như vậy.

Trên mặt đám đệ tử của Thanh Huyền tông tràn đầy sợ hãi, hối hận, chân run rẩy.

Nhưng Cố Trường Sinh cũng không thèm để ý bọn họ, sau đó tự nhiên sẽ có người xử lý.

Chỉ cần đám cao tầng của Thanh Huyền tông không ngốc, sẽ biết nên làm như thế nào.

“Tiểu Huyên, hiện tại có lẽ không ai dám đoạt tảng đá kia với ngươi đâu.”

Sau đó, Cố Trường Sinh nhìn về phía lão bản núp ở nơi hẻo lánh, sắc mặt trắng bệch, thản nhiên nói, “Ngươi coi như thông minh, hôm nay không làm khó dễ ngươi.”

Nghe vậy, lão bản lập tức như được đại xá, dập đầu cảm ơn, “Đa tạ công tử không giết, đa tạ công tử không giết.”

Sau lưng hắn ta đã sớm ướt nhẹp mồ hôi lạnh, trong lòng thầm nghĩ nguy hiểm thật.

May mắn lúc trước bản thân đã kịp thời ngăn cản tâm tư không làm thịt hai người kia.

Nếu không e rằng kết quả của hắn ta sẽ giống như Tích Hoa bà bà.

“Hiện tại, ngươi còn muốn tranh tảng đá kia với ta không?”

Sau đó, khóe miệng Cố Trường Sinh mang theo ý cười không

nhiều, nhìn về phía Tiểu Kiếm Tiên và đám người Nam Hải Kiểm Cố vẫn còn tràn đầy rung động, không thể tưởng tượng nổi kia.

Nghe nói như thế.

Bọn họ lập tức giật mình.

Rất nhiều đệ tử vội vàng khuyên nhủ, "Đại sư huynh, ngươi tuyệt đối đừng vờ ngớ ngẩn, chúng ta không tranh nổi."

"Đúng vậy, chúng ta cũng không có tư cách tranh vật kia, đại sư huynh, ngươi ngàn vạn đừng xúc động."

Người tu kiếm coi trọng kiếm thà gãy chứ không cong.

Nhưng hiển nhiên, lúc này bọn họ cũng rất e ngại, trong mắt đều hoảng sợ.

Vị nam tử áo trắng không màng danh lợi này, giống như một con hung thú Thái Cổ nguy hiểm vậy!

Nam Hải Tiểu Kiếm Tiên cũng hiểu đạo lý này, một màn vừa rồi khiến tâm thần hắn ta chấn động thật sâu.

Hắn ta không ngờ, trong thế hệ trẻ tuổi lại có người cường đại đến tình trạng này.

Khiến người vô cùng tuyệt vọng!

"Ta... Tự nhiên là... Không tranh nổi với công tử." Nghe nói như thế, Tiểu Kiếm Tiên đắng chát không thôi, trên mặt tràn đầy tịch mịch, dẫn theo đám sư đệ sư muội sau lưng rời đi.

Hắn ta không muốn ở lại nơi này thêm một khắc nào nữa!

Kiếm tâm đã tổn hại, nếu không thể đi ra âm ảnh hôm nay.

Như vậy, đời này hắn ta sẽ phải dừng bước tại đây!

"Bây giờ tảng đá kia đã là của ngươi."

Lập tức, Cố Trường Sinh nhìn Tô Tiểu Huyên một cái nói.

“Đa tạ công tử.” Tô Tiểu Huyên lập tức hớn hở nói.

Về phần Diệp Hiên muốn nói lại thôi, Cố Trường Sinh nhìn hắn ta một cái, khẽ gật đầu nói, “Nhân phẩm vẫn được, đáng tiếc quá ngốc.”

Mặc dù bị mắng là ngốc, nhưng Diệp Hiên lại mừng rỡ ngây ngô nở nụ cười, sờ cái ót.

Hắn ta đã nhìn ra.

Hôm nay mình tuyệt đối đụng đại vận, thậm chí có thể trên mộ tổ đã tỏa khói xanh!

Người ngốc có phúc của người ngốc.

Đám tu sĩ xung quanh không khỏi hâm mộ hắn, lấy được hảo cảm của vị công tử này, tuyệt đối đủ để nửa đời sau phồn hoa không lo.

Mà lúc này, rất nhiều đạo cầu vồng cũng từ các nơi trong cổ thành Vọng Nguyệt bay tới, đều nghe nói có nhân vật lớn đến đây..

Đám chí tôn trẻ tuổi ở trong lầu các lúc cũng cùng nhau bay xuống chợ phố.

Rất hiển nhiên.

Bọn họ đã đoán được thân phận của Cố Trường Sinh, chuẩn bị đến đây bái kiến!

Tô Tiểu Huyên cầm tảng đá màu xám kia trong tay, hiếu kỳ bắt đầu đánh giá.

Lúc đầu nàng ta bị thứ bên trong đó cộng minh với mình hấp dẫn.

Mà bây giờ càng cảm giác được rõ ràng.

Trong đó... Có thứ gì đó liên quan đến nàng.

“Công tử, trong tảng đá có giấu thứ gì đó, dường như có liên hệ với ta.” Tô Tiểu Huyên nói.

Giờ khắc này, nàng ta cảm giác Tiên Thiên kiếm cốt của mình đang tỏa sáng, kiếm ý sáng chói tựa như đóa hoa chầm chậm tràn ra!

Một bóng người mơ hồ xuất hiện ở sau lưng nàng ta.

Hai mắt như hai thanh thần kiếm, ẩn chứa phong mang vô tận, giống như có thể trảm tận nhật nguyệt tinh thần.

Ong ong ong!

Các thanh kiếm trong tay đám tu sĩ xung quanh đều đang run rẩy, giống như gặp được Kiếm Chi Đế Hoàng.

Có một cỗ thần phục chi ý!

"Tê!"

"Tiểu cô nương này cũng không đơn giản, chẳng lẽ cũng có lai lịch lớn gì đó?"

"Nhưng... Rốt cuộc trong tảng đá kia có cái gì..."

"Cỗ này khí tức, chẳng lẽ ẩn chứa thần kiếm tuyệt thế gì đó sao? Không đúng, đó là nguyên thạch!"

Một vị lão giả giám bảo nhiều năm đột nhiên hoảng sợ nói, mang theo vẻ không dám tin.

"Thảo nào trước đó không phát giác được dị thường, thì ta là nguyên thạch giấu ở trong tảng đá, bây giờ là bị kiếm khí tạo ra một vết rách... Khí tức tiết lộ ra."

Trong mắt một vị đại sư giảm bảo khác lóe lên thần phù, hóa thành từng đạo thần lực, không ngừng dò xét, sau đó đạt được kết luận này.

Trước đó rất nhiều người ánh mắt vụng về, không nhận ra.

"Vị công tử này, xin để lão phu mở tảng đá kia ra, để người khác làm rất dễ bị hỏng, hư hao thần vật trong đó." Một vị lão giả tóc trắng bạc phơ, mắt lộ tinh mang đột nhiên vượt mở đám người, đi đến trước mặt Cố Trường Sinh, chắp tay nói.

“Là Trần lão, thậm chí còn kinh động đến ông ta. Nhà bọn họ từng cắt ra một tảng nguyên thạch lớn nhất trong cổ thành Vọng Nguyệt, lấy được tiên linh cổ lão!”

“Cho dù là các loại thần vật trân quý hay là vật nhuốm máu không rõ gì đó cũng có thể cắt ra, không hề tổn thất.”

Trông thấy người này, đám người lập tức kinh hãi, nhận ra thân phận của ông ta.

Tay nghề cắt đá của Trần lão ở cổ thành Vọng Nguyệt mà xưng là xếp thứ hai, thì không ai dám xếp thứ nhất.

Trần lão vừa nghe tiểu bối nói tại chợ phố này có một tảng đá màu xám bình thường, lại khiến không ít người tranh đoạt.

Trong đó thậm chí có một vị nam tử áo trắng có thể là truyền nhân của Trường Sinh Cố gia.

Cho nên ông ta vội vàng chạy đến.

Lần đầu nhìn thấy Cố Trường Sinh, liền cảm thấy rung động không hiểu.

Thế gian này lại có người sinh ra như tiên như vậy, tuyệt đối chỉ có công tử áo trắng này!

Ở xung quanh hắn quấn quanh các loại thiên địa chí lý, giống như vũ hóa phi tiên chi địa, đã mơ hồ ảnh hưởng đến đại thế thiên địa.

Cả đời Trần lão cắt thạch nên mới có ánh mắt như vậy!

Đây cũng là nguyên nhân vì sao ông ta lại cung kính với Cố Trường Sinh.

“Vậy làm phiền lão sư phó.” Cố Trường Sinh nhìn Trần lão một cái, biết được ông ta là hảo tâm, liền vuốt cằm nói.

Sau đó, lại bảo Tô Tiểu Huyên đưa tảng đá cho Trần lão.

Ông ta cũng không dài dòng, trực tiếp lấy ra một cái đao màu đen ra.

Cây đao này cũng không đơn giản, bên trên có rất nhiều đường vân kì dị, có hiệu quả thần kì.

Chương 87: Thiên Kiêu Xếp Hạng Ba Của Tộc Giác Long, Liếc Mắt Chấn Thương, Kiếm Gãy Giấu Trong Đá

“Không ngờ Trần lão còn mang cả cây đao này đến! Ông ấy chuẩn bị quá đầy đủ!”

“Đúng vậy, đây là đao cắt đá nhiều thế hệ của Trần gia, đã nhiễm rất nhiều khí tức của kỳ thạch, đối với nguyên thạch có nguồn gốc giống nhau, thì đều có hiệu quả phong trấn đặc biệt.”

Rất nhiều tu sĩ nghị luận ầm ĩ, ánh mắt nhìn chằm chằm vào cây đao đen như mực kia.

Cây đao này đã chứng kiến rất nhiều kì tích được tách mở.

Ong!

Giống như cảm nhận được vận mệnh sắp bị cắt mở của mình, tảng đá màu xám bình thường kia đã bắt đầu rung động!

Trời sinh vạn vật đều có linh tính!

Một tảng đá cũng giống như thế.

Cho nên thời kỳ rất cổ xưa, mới có một vị vô thượng Thạch Linh nào đó đại náo Tiên Đình!

Xung quanh phố chợ tụ hội hơn ngàn tên tu sĩ, ánh mắt không hề chớp một cái, nhìn chằm chằm vào đó, cũng rất tò mò bên trong là cái gì.

Đương nhiên, cũng có hạng người sinh lòng tham.

Nhưng lúc nhìn thấy Cố Trường Sinh, lại bóp tắt suy nghĩ này!

Đây cũng không phải thứ bọn họ có thể mơ ước!

Mà lúc này, còn có rất nhiều tu sĩ nghe nói chuyện này, đang chạy đến đây.

Rất nhiều lão giả, đại nhân vật cũng ở bên trong.

Cổ thành Vọng Nguyệt kéo dài mấy vạn dặm, số lượng tu sĩ có thể xưng vô số.

Bây giờ nhận được tin tức cũng chỉ là số ít mà thôi.

“Trần lão sắp cắt!”

“Tảng đá này khiến nhiều người tranh đoạt như vậy, rốt cuộc bên trong ẩn chứa cái gì?”

Rất nhiều tu sĩ chờ mong, trong đó còn có không ít thân ảnh dị tộc, đều là từ trong thành chạy tới.

Đến Cố Trường Sinh cũng lộ ra ánh mắt hiếu kì.

Hắn cũng không thấy rõ thứ bên trong là cái gì.

Ánh mắt Trần lão trầm ổn, khí tức phun trào, bắt đầu hạ đao.

Răng rắc!

Đao hạ xuống lần đầu tiên, một tầng đá rơi xuống!

Một vòng kiếm ý thấu xương bộc lộ ra ngoài...

Tứ chi của rất nhiều người phát lạnh, cảm thấy có một thanh kiếm vô hình vừa đi qua mình!

“Nguyên thạch bao vây, nhìn không rõ, nhưng chắc là thần vật có liên quan đến kiếm.” Một vị lão già mắt sáng như đuốc, mở miệng nói.

“Năm đó cũng có người cắt ra một thanh thần kiếm, nhưng thanh thần kiếm đó có linh, trong nháy mắt phá thạch đã phóng đi mất, không biết tung tích.” Người bên cạnh gật đầu nói.

“Nói không chừng cũng là một thanh thần kiếm, khí tức này, không sai được...”

Rất nhanh.

Đao thứ hai hạ xuống, càng ngày càng có nhiều đá bên ngoài rơi xuống.

Kiếm khí càng phát ra nồng đậm, giống như một trận mưa kiếm!

Cố Trường Sinh khẽ chau mày.

Tô Tiểu Huyên nhón mũi chân nhìn lại, hiếu kỳ nói, "Công tử, có phải không cắt ra được không? Làm sao lại chậm như vậy."

"Ngươi gấp cái gì, có ta ở đây, ai dám đoạt đồ của ngươi chứ." Cố Trường Sinh gõ lên trán nàng ta một cái.

"Không tốt, mau tránh tránh!" Cảm nhận được kiếm khí đáng sợ, một vài tu sĩ có tu vi hơi yếu hô to một tiếng, vội vàng lui ra phía sau.

Bọn họ khó có thể chống cự đám kiếm khí này!

Lúc này, phía tây đám người lại truyền đến một trận huyên nào.

Mấy tên nam tử vẻ mặt phách lối nghênh ngang đi đến, đẩy một đám tu sĩ trước mặt ra.

Sau lưng còn có một tên nam tử vẻ mặt tràn đầy lạnh nhạt, cầm quạt xếp trong tay, chậm rãi đi tới.

Trên người nam tử tuấn tú mặc áo dài màu vàng, trên đầu mọc ra hai cái sừng thú, ánh vàng rực rỡ như dùng tiên kim điêu khắc mà thành, có khí tức xưa cũ lưu chuyển.

"Nhìn cái gì vậy, chưa thấy công tử của chúng ta bao giờ sao?"

Thái độ đám tùy tùng của tên nam tử tuấn tú kia cực kỳ phách lối, nhe răng cười một tiếng với đám người nhìn bọn họ, lộ ra ý cười lành lạnh.

Rất nhiều người bị dọa đến lui lại một bước.

"Chí tôn tuổi trẻ của tộc Giác Long! Xếp hạng thứ ba, Giác Thánh

Tam!”

“Tộc Giác Long thuộc chi nhánh Đọa Long Tĩnh của hoàng tộc Thái Cổ, thế lực trải khắp các đạo vực, không thể trêu chọc, mau tránh đi!”

Rất nhiều tu sĩ tim đập nhanh, hoảng sợ, vội vàng lui lại.

Giác Thánh Tam.

Tên cũng như nghĩa.

Là Chí tôn xếp thứ ba trong thế hệ trẻ tuổi này của tộc Giác Long, thực lực cực kì khủng bố.

“Nếu lời nhị công tử nói là đúng, Cố gia tuyệt đối sẽ không kìm nén được, rốt cuộc người này có phải Thần Tử của Cố gia không?” Giác Thánh Tam nhíu mày nhìn Cố Trường Sinh, trái tim sợ hãi nhảy lên.

Hắn ta không nhìn ra thật hư của đối phương, ngược lại có cảm giác sợ hãi tim đập nhanh.

Một chưởng vỗ chết Hư Thần cảnh hậu kỳ?

Dù sao hắn ta còn xa mới làm được.

Mà lúc này.

Giống như phát hiện có người đang nhìn trộm mình.

Cố Trường Sinh ngước mắt, khóe miệng lộ ra ý cười nghiền ngẫm.

“Tộc Giác Long sao?”

Sau một khắc!

Ánh mắt hóa thành hai lưới dao vô hình, trong đó có lĩnh ngộ đạo, mang theo thần uy mà đi!

Oa!

Giác Thánh Tam không kịp chuẩn bị, trực tiếp phun ra một ngụm

tiên huyết, lui lại mấy bước, trên mặt tràn đầy hãi nhiên, vô cùng chật vật.

“Thiếu chủ, ngài không sao chứ ?” Người hầu phía sau hắn ta sợ hãi nói,

“Ta không... Oa...”

Giác Thánh Tam vừa định nói không sao, lại phun ra một ngụm tiên huyết nữa, sắc mặt trắng bệch.

Chỉ một cái liếc mắt, hắn ta đã bị thương nặng!

Thật là đáng sợ!

Trong lòng hắn ta không khỏi sinh ra một chút hối hận và không dám tin!

“Nơi đây không phải nơi ngươi nên đến, cút!”

Vẻ mặt Cố Trường Sinh không hề thay đổi, lần nữa mở miệng.

Vẻ mặt lạnh lùng, giống như Thần Linh đang quan sát thương sinh.

Sau đó, một chưởng vỗ ra, hóa thành một đại ấn đáng sợ trên hư không, giống như bàn tay của thiên địa.

Cái chưởng ấn này bao trùm xuống, mang theo một trăm vạn quân thần lực.

Kiến trúc xung quanh không chịu được, lập tức chia năm xẻ bảy!

“Cuồng vọng!”

Đám tộc nhân xung quanh Giác Thánh Tam tức giận đến tím mặt, không ngờ người trẻ tuổi kia lại cuồng vọng bá đạo như thế.

Không nói cái gì, trực tiếp xuất thủ trấn áp.

Bọn họ nhao nhao động thủ, bắt đầu chống cự.

Thi triển các loại thần thông, các loại đạo khí đập tới, khiến không trung một trận chói lọi.

Nhưng mà...

Dưới một chưởng này của Cố Trường Sinh, bọn họ không có cơ hội chống lại nào, nhao nhao nổ tung, hóa thành tro tàn.

“Chúng ta đi!” Nhìn một màn này, Giác Thánh Tam lau máu ở khóe miệng, cắn răng nói.

Tất cả mọi người không ngờ.

Chuyện sẽ diễn biến như vậy, cường hoành như tộc Giác Long cũng bị đuổi đi, không dám dừng lại!

“Quả nhiên mạnh đến không hợp thói thường, thế hệ trẻ tuổi, ai sẽ là đối thủ?”

“Thân phận này, không sai được!”

“Tuyệt đối là vị kia, nếu không sẽ không có sát ý với tộc Giác Long như vậy.” Rất nhiều đại nhân vật liếc nhau, suy đoán vững vàng.

Bọn họ cũng không ngờ vị trẻ tuổi trong truyền thuyết của Cố gia kia sẽ hiện thân tại cổ thành Vọng Nguyệt.

Lúc đầu tại một phương khác hướng, nam tử họ Hạ ngồi giữa một đám Chí Tôn trẻ tuổi nhìn thấy một màn này, càng thêm cười khổ.

“Vốn biết Đọa Long Lĩnh và Trường Sinh Cố gia không hợp, hai thế lực bất hủ này đánh cờ, đám chúng ta tuyệt đối đừng để cuốn vào trong đó, động một chút sẽ thịt nát xương tan.” Vị nam tử nho nhã trong đó mở miệng nói.

Hắn ta tên là Tống Ngọc.

Phía sau là một phương thế lực cổ lão cường đại, tên là âm Dương thần sơn.

Nhưng nhìn thấy một màn này, cũng không nhịn được phát lạnh.

Đối đầu với Giác Thánh Tam, hắn ta không nắm chắc có thể chiến thắng.

Nhưng trong tay vị kia, Giác Thánh Tam không có cơ hội giao thủ cũng đã bị thương nặng!

Chênh lệch lớn đến mức khiến người ta tuyệt vọng!

“Quấy rầy đến lão sư phó cắt đá rồi.”

Sau đó, Cố Trường Sinh khôi phục vẻ mặt tự nhiên không màng danh lợi như trước, đối xin lỗi Trần lão đang định cắt đao cuối cùng.

Thần thái khí độ siêu nhiên như tiên, khiến trong mắt vô số nữ tử xung quanh lộ ra dị sắc.

“Công tử đừng nói như vậy.”

Trần lão lắc đầu cười, đao cuối cùng cũng rơi xuống.

Xoạt!

Đá bên ngoài rơi ra!

Xuất hiện một cái phôi khí hình kiếm.

Nhưng một đoạn trước đó đã đứt gãy, ẩn trong nguyên thạch, biên giới một mảnh đen như mực.

Quỷ dị nhất chính là!

Trên phôi khí có mấy sợi lông tóc đỏ như máu!

Chương 88: Cấp Bậc Chí Tôn Khí, Phôi Kiếm Đến Từ Cửu U Táng Thổ, Thanh Huyền Tiểu Đạo Quân

Nhìn thấy một màn quỷ dị này, xung quanh phố chợ lại lập tức an tĩnh lại.

Sau đó mấy nhân vật lớn đang thải luận rôm rả cũng im lặng.

Bọn họ cảm nhận được một loại bất an.

Nhiệt độ trong không khí giông như giảm xuống không ít.

Cuối cùng tảng đá kia mở ra, lại là một cái phôi khí đứt gãy?

Hơn nữa còn nhiễm huyết dịch?

Dường như thần tính trên huyết dịch sớm đã biến mất, chỉ còn lại vết đen như mực, giống như vật dơ bẩn.

Trên đó, còn có mấy sợi lông tóc màu đỏ như máu, khá quái dị và âm trầm.

Một nửa phôi khí khác.

Mặt ngoài có ngũ thải chảy xuôi, hào quang lấp lánh, tiên vụ mông lung, rất mỹ lệ, phát ra một loại kiếm ý kinh người, có xen lẫn thiên địa chí lý.

Đây là hai loại cảnh tượng hoàn toàn khác biệt, tiên ý xen lẫn với quỷ dị, nhưng lại khiến người ta sợ hãi, đáy lòng run rẩy.

“Rốt cuộc cái này là thứ gì?”

Trần lão cắt thạch cả đời, nhưng đây là lần đầu tiên gặp phải tình cảnh quỷ dị như vậy, cũng có chút tê cả da đầu.

Dường như kiếm khí lức trước phát ra ngoài cũng còn sót lại trong đó, sau khi mở hòn đá ra, đã dần dần biến mất không thấy gì nữa.

Sau đó, một luồng kiếm khí cũng không nhìn thấy.

Có lẽ có một khả năng khác.

Kiếm khí này tồn tại, là dùng để phong trấn phôi kia, nếu không nên giải thích hiện tượng kì lạ này thế nào đây.

“Công tử, làm sao bây giờ? Chúng ta còn cần thứ này không?”

Tô Tiểu Huyên cẩn thận nghiêm túc hỏi thăm, rất lo lắng.

Nàng ta cũng không nghĩ tới thứ nằm trong hòn đá có liên hệ với mình lại là thứ đồ chơi quỷ dị này.

“Không phải nói có quan hệ với ngươi sao? Hiện tại tại sao lại không muốn nữa?” Cố Trường Sinh nhìn chằm chằm với khối phôi khí kia, thuận miệng nói, “Bất kể thế nào, ít nhất một nửa kiếm phôi còn lại này cũng có cấp bậc Chí Tôn.”

Cảm giác của hắn rất chuẩn xác.

Cho dù vật liệu là cái gì, cũng tuyệt không phải Thánh khí có thể so sánh.

Trừ phía bên ngoài bị ô uế ra, một bên khác vẫn còn tràn ngập tiên ý, cũng không hề kém.

Đột nhiên.

Trong đó, một sợi lông tóc màu đỏ như máu nhiễm vệt máu bỗng nhúc nhích, ngay sau đó giống như có một trận gió âm lãnh thổi qua.

Tất cả tu sĩ ở đây đều cảm nhận được.

Giống như có vật gì đó đi đến phía sau bọn họ, muốn chui vào trong thần hồn của bọn họ!

Sắc mặt bọn họ lập tức trở nên trắng bệch.

Có một vài lão nhân biết rõ điển tịch bí ẩn, càng run giọng nói, “Cái này... Chẳng lẽ là thứ không rõ biến thành?”

“Cổ chi Thiên Đế, tung hoành tứ phương, đương thời vô địch, nhưng cuối cùng kết cục cũng bi thương, bị thứ không rõ quấn thân.”

“Những vết máu kia, chẳng lẽ là vết máu do một vị nào đó bị nhiễm thứ không rõ để lại?”

Giọng nói của bọn họ trở nên run rẩy.

Sống càng lâu, càng có thể cảm nhận sự đáng sợ kia.

Thứ không rõ.

Đây là đồ vật quỷ dị mà rất nhiều chí cường đã gặp phải, không ai biết lai lịch của chúng, chỉ biết một điều duy nhất là bọn chúng rất khó chơi.

Nghe nói.

Đến Chí Tôn cũng không trốn thoát!

Lời này vừa ra, dường như sắc mặt của mọi người đều thay đổi, đám nhân vật lớn và Chí Tôn trẻ tuổi cũng không ngoại lệ, có chút hối hận, muốn lập tức rời khỏi nơi này.

Bọn họ không muốn bị nhiễm thứ này.

Tò mò như thế nào đi nữa, cũng không muốn dính dáng đến tình mạng của mình.

“Công tử định xử lý vật này thế nào?”

Trần lão hỏi, nắm chặt trường đao màu đen trong tay, thấy Cố Trường Sinh không hề lộ ra vẻ ngưng trọng, cũng buông lỏng hơn rất nhiều.

Mặc dù ông ta phụ trách cắt đá, nhưng ông ta cũng không biết trong đó có cái gì, nhiều nhất chỉ có thể cảm giác được một chút khí tức mà thôi.

Cố Trường Sinh không cảm giác có nguy hiểm gì, nghe vậy lắc đầu nói, “Ta cũng không biết đây là cái gì.”

Bỗng nhiên, ánh mắt Tô Tiểu Huyên trở nên mê mang, sau đó lắc đầu, cảm giác trong đầu có thêm thứ gì đó.

Giống như có một bóng người đang kể chuyện cho nàng ta.

“Công tử, hình như tảng đá kia đến từ Cửu U táng thổ.” Nàng ta chần chừ một lúc, sau đó mở miệng truyền âm nói, cũng không biết vì sao mình lại biết rõ những thứ này.

Cửu U táng thổ?

Cố Trường Sinh không khỏi híp mắt một cái.

Cửu U táng thổ, khu không thể nói được ở thiên ngoại, khu ngoại vực không người, đây là những nơi đáng sợ và thần bí nhất tại ba ngàn đạo vực.

Cho dù là Chí Tôn bước vào, cũng phải ba bước một đẫm máu.

Cấm khu sinh mệnh cũng không thể so sánh với chúng.

Vậy mà một nửa kiếm phôi này lại đến từ một chỗ trong đó?

Hắn không hoài nghi lời nói của Tô Tiểu Huyên là thật hay giả.

“Công tử, trực giác của ta còn nói cho ta biết, đoạn kiếm phôi này không nguy hiểm.” Tô Tiểu Huyên lần nữa truyền âm nói, nàng ta còn cảm giác được bên trong đoạn kiếm phôi này ẩn chứa một sức mạnh rất khủng bố.

Chỉ là hiện tại nàng ta không phát huy ra được mà thôi.

“Ta biết rõ.” Cố Trường Sinh cũng không do dự, gật đầu, sau đó vung ống tay áo lên, Thiên Thư Thần Sách hiển hiện.

Thần quang sáng chói, xưa cũ tự nhiên.

Đây là một bản Thiên Thư, từng tờ lật ra.

Trong đó, từng đạo lực lượng phong trấn giam cầm truyền đến, cuốn đoạn kiếm phôi này vào trong đó, sau đó biến mất không thấy gì nữa.

Để phòng vạn nhất.

Hắn lựa chọn đặt nó ở trong thiên thư, tạm thời bảo quản thay Tô Tiểu Huyên.

Dù sao hiện tại nàng ta cũng không dùng đến, nếu có thời gian, bản thân sẽ đi tìm hiểu.

“Cuối cùng đã lấy vật quỷ dị kia đi rồi...”

“Quá dọa người, vừa tồi ta cũng không dám nói chuyện! Sợ nhiễm phải cái gì...”

Nhìn thấy một màn này, các tu sĩ xung quanh thở phào một hơi, giống như đã giải trừ được nguy cơ lớn.

Tô Tiểu Huyên dùng truyền âm, cho nên ngoại trừ Cố Trường Sinh, không ai biết đoạn kiếm phôi đến từ Cửu U táng thổ.

Phần lớn mọi người đều cảm thấy rất quỷ dị, sợ nhiễm phải thứ không rõ.

Cố Trường Sinh làm như thế, ngược lại càng khiến bọn họ sợ hãi thán phục, đúng là kẻ tài cao gan cũng lớn.

“Không hổ là truyền nhân của Trường Sinh Cố gia, quả nhiên lời đồn là sai, sau khi gặp hắn mới phát hiện hắn còn kinh khủng hơn hơn lời đồn.”

Một vài lão giả cảm thán nói.

Tại trên người một người trẻ tuổi, bọn họ cảm thấy tim đập nhanh và nguy hiểm.

Không cần nói.

Không cần một thời gian quá dài, bọn họ sẽ bị hắn vượt qua.

Sau đó.

Không ít tu sĩ đã đoán được thân phận của Cố Trường Sinh nhao nhao đến đây hành lễ, thái độ vô cùng cung kính.

Trong đó thậm chí còn có không ít tộc trưởng một tộc, tông chủ một tông và Chí Tôn trẻ tuổi....

Bao gồm mấy người ngồi trên lầu các trước đó.

Âm Dương thần sơn Tống Ngọc.

Hạ Tước thần triều Hạ Minh.

Hoa Thần cung Triệu Thiển Tích.

...

Bọn họ đều là Chí Tôn trẻ tuổi, thế lực sau lưng đã truyền thừa trên trăm vạn năm!

Một màn như thế, khiến rất nhiều tu sĩ không biết rõ tình hình rung động.

Cho tới bây giờ, bọn họ mới phát hiện, thì ra thân phận của vị công tử áo trắng kia kinh khủng đến tình trạng này!

Đám người Thanh Huyền tông sớm đã bị hù đến đến mất hồn.

Vẻ mặt hưng phấn của Diệp Hiên cũng đỏ lên, đã lớn như vậy rồi, hắn ta chưa bao giờ nhìn thấy cảnh tượng này.

Cả tòa cổ thành Vọng Nguyệt, không có thế lực nào không gập lưng cúi đầu!

“Sở Thanh Huyền, bái kiến Thần Tử!”

Mà đúng lúc này, oanh một tiếng, một thân ảnh hùng vĩ mặc áo bào xuất hiện ở chân trời.

Toàn thân hắn ta giống như đang thiêu đốt, lúc hành tẩu, mơ hồ có đạo hoàn bao phủ, phù văn mặt trời và mặt trăng biến mất lại hóa thành khiến người ta bỏng mắt, hư không rung động.

Một màn này, khiến vô số tu sĩ biến sắc

“Thanh Huyền Tiểu Đạo Quân!”

“Truyền nhân của Thanh Huyền đạo trường, tuyệt đối là bá chủ trong thế hệ trẻ tuổi, có bao nhiêu Chí Tôn trẻ tuổi làm tùy tùng!”

Nghe vậy, Cố Trường Sinh nhìn sang, cũng không bất ngờ về chuyện này, lập tức vuốt cằm nói, “Thanh Huyền huynh, không cần khách khí.”

Chương 89: Con Nuôi Cố Gia, Các Phương Oanh Động, Thanh Huyền Đạo Chủ Chờ Đã Lâu

Sở Thanh Huyền!

Đây chính là tên của Thanh Huyền Tiểu Đạo Quân.

Vóc dáng của hắn ta cực kì cao lớn, mặc một thân đạo bào, nhưng xung quanh giống như có một vòng mặt trời và một vòng mặt trăng vờn quanh, khí tức cực kì cường đại.

Tu vi sớm đã là Hoàn Nhất cảnh ngũ chuyển!

Bây giờ, hắn ta từ trên không trung một bước hạ xuống, rất nhanh liền đến trước mặt Cố Trường Sinh, vẻ mặt mang theo tôn kính.

Phía sau hắn ta còn có không ít người đi theo, đều là đệ tử và tùy tùng của Thanh Huyền đạo trường!

“Nếu ngài đến cổ thành Vọng Nguyệt, tại sao lại không thông báo trước một tiếng, nếu không phải tiểu tử Điền Chiêu Bảo kia nói cho ta biết, thì ta cũng không biết Thần Tử đã đến nơi này rồi.”

Thanh Huyền Tiểu Đạo Quân hành lễ xong, sau đó mở miệng nói, rất tự nhiên đi phía trước dẫn đường cho Cố Trường Sinh.

Chí Tôn trẻ tuổi Điền Chiêu Bảo của Đa Bảo thánh cũng là một trong số tùy tùng của hắn ta.

Thấy thế, đám tu sĩ ven đường nhao nhao tránh ra, không dám cản trở.

Trong đó, bất kỳ là ai, đều là tồn tại mà bọn họ phải ngưỡng vọng.

Đây là lần đầu tiên Cố Trường Sinh nhìn thấy vị "Con nuôi "này của Cố gia.

Có rất ít người biết rõ.

Thanh Huyền Tiểu Đạo Quân bây giờ lại là người của Cố gia.

Năm đó khi hắn ta còn nhỏ, gia tộc bị địch nhân tiêu diệt, sau đó một vị lão nhân của Cố gia đi ngang qua gặp được, liền mang về Cố gia thu dưỡng.

Sau đó thể chất của Sở Thanh Huyền thể lại vô cùng thích hợp với việc tu hành công pháp của Thanh Huyền đạo trường, liền đưa hắn ta vào trong đó.

Nhoáng một cái đã nhiều năm trôi qua, Sở Thanh Huyền cũng trở thành truyền nhân của Thanh Huyền đạo trường, không uổng công Cố gia bồi dưỡng hắn ta nhiều năm như vậy.

Bây giờ, hắn ta vẫn thường xuyên liên hệ với Cố gia, mấy vị trẻ tuổi trong danh sách Cố gia cũng có quan hệ không tệ với hắn ta.

Những bí ẩn này là thời gian trước đám người Cố Quang Minh nói với Cố Trường Sinh.

"Chỉ là đến đây theo hẹn ước thôi, cần gì phải khua chiêng gõ chống." Vẻ mặt Cố Trường Sinh tự nhiên, rất tùy ý nói.

Đối với chuyện Sở Thanh Huyền sẽ đến nghênh đón, không có chút nào ngoài ý muốn.

Mặc dù tên gia hỏa này là truyền nhân của Thanh Huyền đạo trường, nhưng trong lòng vẫn hướng về Cố gia.

Hơn nữa Thanh Huyền đạo trường mạnh, nhưng so với Trường Sinh thế gia, thì không phải chỉ kém một chút.

Nên hướng về phía bên nào, trong lòng hắn ta cũng nắm chắc.

"Quân thần có khác, Thần Tử chính là quân, chúng ta là thần."

“Sao lại có đạo lý thần không bái quân được?”

Nghe vậy, Sở Thanh Huyền lại trịnh trọng nói, không dám vượt qua chút nào.

Thực lực của hắn ta rất mạnh, tuyệt đối mà bá chủ trong thế hệ trẻ tuổi.

Nhưng bất kì kẻ nào trong danh sách của Cố gia cũng không kém hắn ta.

Đừng nói đến Cố Trường Sinh kinh khủng như vậy, căn bản không cùng một đẳng cấp với hắn ta.

Chuyện này hắn ta tự mình hiểu lấy, rất rõ ràng.

Cho nên hắn ta mới cung kính chào hỏi, bày tỏ thái độ của mình trước mặt bao người như vậy.

Cố Trường Sinh cười, cũng không nói tiếp.

Hắn không muốn đâm thủng chút tâm tư này.

Lúc này vô số tu sĩ xung quanh đang nhìn bọn họ, nhưng mấy người vẫn tự nhiên thong dong như cũ, không để ý nhiều.

Rất nhanh.

Mấy người đã đi ra phạm vi phố chợ, vốn còn không ít tu sĩ đang ngắm nhìn, lúc này đành phải thất vọng thu hồi ánh mắt, nhìn bọn rời đi.

Chí Tôn trẻ tuổi Tống Ngọc của Nhật Nguyệt thần sơn có chút thất vọng và tiếc nuối nói, “Đáng tiếc, thật sự không tìm thấy biện pháp nói tiếp, nếu có thể nói thêm một câu với nhân vật như vậy, cũng là tạo hóa.”

Hắn ta nhìn ra được, quy tắc thiên địa xung quanh Cố Trường Sinh hoàn toàn khác biệt với xung quanh.

Điều này nói rõ... Mỗi thời mỗi khắc hắn đều ảnh hưởng đến đại thế xung quanh.

Một người bình thường tu luyện bên cạnh Thần Tử Cố gia, tốc độ tu luyện sẽ viễn siêu hơn bất kì thiên kiêu nào.

Đây chính là chênh lệch kinh khủng!

Nếu có thể lấy được một chút chỉ điểm... Chậc chậc chậc...

“Là loại thể chất trong truyền thuyết kia, nhưng Thần Tử Cố gia thần bí, tuyệt không chỉ như thế.” Vẻ mặt Hoàng Tử Hạ Minh của hoàng triều Hạ Tước phức tạp, gật đầu nói.

Bọn họ cũng nghĩ thông.

Thiên phú kinh khủng như vậy... Giống như yêu nghiệt quái thai không nên xuất hiện, cần gì phải so sánh với hắn chứ?

Chuyện xảy ra ở phố chợ hôm nay, dường như không có bất kỳ bất ngờ gì, trong nháy mắt đã tạo thành oanh động to lớn trong toàn bộ cổ thành Vọng Nguyệt.

Thậm chí lấy tốc độ nhanh chóng lan tràn ra các nơi.

Vô số thế lực oanh động!

“Các ngươi nói xem... Truyền nhân của Thanh Huyền đạo trường cũng tôn kính với vị công tử thần bí kia như vậy, rốt cuộc hắn có lai lịch gì?”

“Ngươi ngốc à? Đến bây giờ còn chưa nhìn ra sao?”

“Vị công tử áo trắng như trích tiên kia chính là Thần Tử Cố gia trong truyền thuyết!”

“Tê! Là vị hơn mười năm trước oanh động ba ngàn đạo vực kia?”

“Hôm nay lại có may mắn nhìn thấy chân nhân!”

Rất nhiều người đều đang nghị luận, có người chính mắt thấy, cũng có người nhìn thấy thông qua lưu ảnh thạch.

Nhưng đều không ngoại lệ.

Tất cả mọi người đều cảm thấy da đầu run lên.

Riêng một màn hời hợt, tiện tay vỗ nát cường giả Hư Thần Cảnh hậu kỳ kia đã đủ kinh hãi rồi.

Đừng nói đến chuyện lấy đi kiếm phôi không rõ trong tảng đá kia.

Hành động lần này!

Thậm chí khiến một số lão giả không ngồi yên được, lo lắng như tạo thành một trận họa loạn.

Một tòa cung điện phủ đệ kéo dài ở phía tây cổ thành Vọng Nguyệt.

Chính là nơi tộc Giác Long tạm ở.

Giác Thánh Tam mang theo khuất nhục rời phố chợ, liền trở lại nơi đây, trên mặt tràn đầy hận ý.

Phía sau hán ta là một đám thiên kiêu tộc Giác Long, vẻ mặt mỗi người đều rất khó coi.

Giờ phút này, một nữ tử trong đó tức giận bất bình mở miệng.

“Thiếu chủ, chúng ta là huyết mạch của hoàng tộc Thái Cổ, từng thống ngự ngàn vạn tộc quần, lấy Nhân tộc làm huyết thực.”

“Hiện nay lại luân lạc tới mức bị người khi dễ, quả là khinh người quá đáng! Thù này ta thật sự không nuốt trôi.”

“Đúng vậy, vị Thần Tử Cố gia kia thật quá đáng, nói thế nào cũng không thể làm nhục chúng ta trước mặt nhiều người như vậy được!”

Bọn họ nhao nhao giận dữ mắng mỏ hành động của Cố Trường Sinh, cảm thấy hôm nay, tôn nghiêm và mặt mũi của tộc Giác Long đã mất hết...

Đột nhiên.

Giác Thánh Tam khoát tay áo, ra hiệu tất cả mọi người ngậm miệng.

“Ban đầu lúc ở phố chợ, làm sao không thấy các ngươi nói chuyện? Không phải mỗi người đều rất sợ hãi sao?”

Hắn ta lạnh lùng nói, “Đương nhiên, ta cũng biết rõ.”

“Thần Tử Cố gia quá mạnh, cho dù lúc ấy tất cả mọi người xuất thủ, cũng không phải là đối thủ của hắn. Hôm nay coi như hắn cho chúng ta một cảnh cáo, đồng thời cũng là một cái tín hiệu.”

“Hắn muốn nói với chúng ta hắn đã đến cổ thành Vọng Nguyệt theo giao hẹn, bảy ngày sau là hội ngắm trăng ở Phi Tiên Lâu, hắn đã chuẩn bị xong!”

“Mà chuyện này, cũng là khiêu khích của Thần Tử Cố gia đối với hoàng tộc Thái Cổ.

Hoàng tộc Thái Cổ cũng không phải một mạch đơn độc.

Mà do rất nhiều thế lực bất hủ dị tộc tạo thành.

Phía sau tộc Giác Long chính là Đọa Long Lĩnh!

“Thiếu chủ, chúng ta phải làm sao? Hiện nay trong cổ thành Vọng Nguyệt, đám trẻ tuổi chí cường của hoàng tộc Thái Cổ còn chưa hiện thân...” Một người hỏi.

Giác Thánh Tam nghe vậy, vẻ mặt không thay đổi, âm lãnh nói, “Vậy thì truyền tin tức đi, liên hệ với Nhị công tử, nói tình huống có biến, nói thực lực của Thần Tử Cố gia cho hắn biết, để hắn thay đổi kế hoạch.”

“Rõ!”

Đại hội ngắm trăng lần này, vốn là bọn họ nhằm vào Thần Tử Cố gia.

Nhưng không ngờ, Thần Tử Cố gia sẽ đến đây nhanh như vậy, càng không giống cục diện bọn họ thiết kế.

Bên trong cửa núi của Thanh Huyền đạo trường.

Vô số thần đảo treo trên bầu trời, thác nước chảy xuống, các loại

dị thú to lớn đi lại.

Trong đó một tòa núi độc lập, tọa lạc trong thần đảo, cao chín trăm trượng.

Xung quanh tỏa ra hương thơm của linh hoa trân mộc.

Rất nhiều Thụy Thú ẩn hiện, thông linh trí tuệ, vô cùng bất phàm.

Rất nhiều tu sĩ lui tới, nhìn thấy Thanh Huyền Tiểu Đạo Quân, thái độ cực kì cung kính, trong miệng hô, "Bái kiến Tiểu Đạo Quân!"

Bọn họ chú ý đến Cố Trường Sinh đứng bên cạnh Thanh Huyền Tiểu Đạo Quân, sắc mặt rung động.

Trên đỉnh núi là một tòa cung điện xưa cũ, cung điện không lớn, khoảng hai, ba dặm.

Đá xanh thành cung, cung nội điện vũ ngay ngắn, ít có hoa văn trang sức.

Nhưng lại có khí thế trấn áp tứ phương, đạo pháp tự nhiên!

Thanh Huyền điện!

"Nơi này, chính là chủ điện của Thanh Huyền đạo trường, mời Thần Tử đi theo ta."

Sở Thanh Huyền bay trên không trung, đi trước dẫn đường.

"Đạo Chủ đã đợi Thần Tử ngài lâu rồi."

"Sao ông ấy biết ta sẽ đến cổ thành Vọng Nguyệt?"

Nghe vậy, Cố Trường Sinh có chút kinh ngạc, không ngờ Thanh Huyền Đạo Chủ lại muốn gặp mình.

Sau đó hắn liền để Tô Tiểu Huyên chờ mình ở trước cửa cung điện.

Bản thân chuẩn bị đi vào, xem vị Thanh Huyền Đạo Chủ trong truyền thuyết này rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Chương 90: Có Công Tử Tại, Lo Gì Vạn Cổ Bất Hưng, Thanh Huyền Đạo Chủ Thỉnh Cầu

“Thần Tử, ta không tiện đặt chân đến nơi đây, ta sẽ chờ ngài ở bên ngoài.” Thanh Huyền Tiểu Đạo Quân nói xong, thân ảnh liền hóa thành một đạo cầu vồng, đến một ngọn núi khác.

Cố Trường Sinh gật đầu, đẩy cửa điện ra, lập tức đi vào bên trong.

Hoàn toàn khác biệt với bên ngoài, trong Thanh Huyền điện là một mảnh mênh mông.

Giống như đi vào một mảnh không trung vô ngần.

“Sự huyền diệu nơi này có chỗ khác biệt với Tàng Kinh Các của Cố gia.” Cố Trường Sinh không khỏi tán thưởng.

Bên ngoài nhìn xem không lớn, thật ra không gian bên trong lại rộng lớn vô ngần, vô biên vô hạn.

Nhưng khiến hắn cảm thấy kỳ quái là, bên trong đại điện là một mảnh yên tĩnh.

Không có bất kỳ bóng người nào.

Còn hắn giống như đi vào một mảnh tinh không.

“Chắc là muốn khảo nghiệm gì đó, Thanh Huyền Đạo Chủ trong lời đồn cũng không phải nhân vật đơn giản.” Trong lòng Cố Trường Sinh thầm nói.

Dù sao đó cũng là nhân vật tồn tại từ thời xa xưa, có thể khiêu chiến với bất hủ đại giáo!

Đúng lúc này.

Một bóng người bỗng nhiên xuất hiện.

Vô thanh vô tức!

Cũng không có bất kỳ gợn sóng nào.

Ông ấy mặc đạo bào màu trắng, tóc trắng như tuyết, con ngươi sâu thẳm, tiên phong đạo cốt, giống như thế ngoại cao nhân, siêu phàm thoát tục.

Ông ấy cũng rất hiền lành, đang mỉm cười với Cố Trường Sinh.

Không có uy áp của cường giả, có chỉ ấm áp, khiến người ta cảm thấy ấm áp như gió xuân.

Nhưng Cố Trường Sinh có thể cảm giác được, lão giả này tuyệt đối rất mạnh.

Bởi vì mới vừa ông ấy vô thanh vô tức xuất hiện trên không trung, hắn cũng không phát giác.

“Vãn bối, bái kiến Thanh Huyền Đạo Chủ.” Cố Trường Sinh lập tức chào nói.

Khỏi cần giới thiệu, Cố Trường Sinh cũng biết vị lão nhân trước mắt này, chính là nhân vật trong lời đồn kia.

Không mang theo tu vi, giống như bao quát thiên địa.

“Công tử không cần đa lễ, lão phu chờ công tử đã lâu.”

“Mời công tử đến động phủ của lão phu một lần.”

Thanh Huyền Đạo Chủ mỉm cười, sau đó vung tay áo lên, cảnh tượng trước mắt lần nữa thay đổi.

Cố Trường Sinh không khỏi nhíu mày.

Trong nháy mắt, bọn họ đã xuất hiện tại một nơi không rõ.

Nơi đây chính là một tiểu thế giới, xung quanh mờ mịt linh vụ, thảo dược phiêu hương.

Khí tức cỏ cây tươi mát, theo gió bay đến, tiếng chim hót uyển chuyển và tiếng thú gầm truyền vào trong tai.

Động thiên này, giống như tiên cảnh thế ngoại!

Đây là một thế giới hoa thơm cỏ lạ chim hót véo von.

Như thơ như hoạ, thực vật xanh biếc, hồ nước thanh tịnh, sông nhỏ như thắt lưng.

Nơi xa, ngọn núi liên miên, tự hình thành một vùng không gian.

Mảnh không gian này chỉ nhìn thấy mấy ngàn vạn dặm xung quanh, không nhìn thấy chỗ xa xôi hơn, một mảnh mênh mông.

“Không hổ là Thanh Huyền Đạo Chủ, thủ đoạn như vậy, đã có thể diễn hóa các phương thế giới, không thể đoán theo lẽ thường.” Trong lòng Cố Trường Sinh có chút tán thưởng, hắn còn nhìn thấy không ít tiên cầm giương hai cánh, đang nghịch nước chơi đùa, nhìn thấy thân ảnh của hắn, chỉ là liếc mắt, sau đó không còn quan tâm nữa.

Cách đó không xa, có từng mảnh dược điền cực kì cổ lão.

Bên trong trồng nhiều loại cổ dược, bên ngoài có thần hoa chảy xuôi, quy tắc xen lẫn. Trong lúc đó còn truyền ra mùi thơm ngào ngạt.

“Đây là một thế giới hoàn chỉnh, chính là thế giới tạo hóa chi đạo của lão phu.”

Giống như cảm giác được nghi hoặc của Cố Trường Sinh, Thanh Huyền Đạo Chủ cười nói, vẫn hòa ái như cũ.

“Thế giới tạo hóa chi đạo?” Cố Trường Sinh nhíu mày, có chút hứng thú với cái này.

Thanh Huyền Đạo Chủ lập tức lộ ra ý cười như hồ ly, sau đó nói, “Đúng vậy, nếu công tử cảm thấy hứng thú, lão phu có thể dạy ngươi.”

“Ngoài ra, lão hủ còn có thể trợ giúp công tử luyện hóa hạt giống thế giới kia của ngươi.”

“Tại ba ngàn đạo vực, người có thể trợ giúp ngươi luyện hóa vật này tuyệt đối không nhiều hơn một bàn tay, nhưng chắc chắn tuyệt đối thì chỉ có một mình lão phu.”

Ông ấy cười ha hả nói, rất tự tin.

Đồng thời trực tiếp nói ra trên người Cố Trường Sinh có tiên vật!

Hạt giống thế giới!

Đây là thứ mà hắn đã đạt được trong thánh mộ Bắc Hoang, đến nay Cố Trường Sinh vẫn chưa luyện hóa.

Tần Khanh Khanh nói, viên hạt giống thế giới này có tiềm lực to lớn, có thể diễn hóa một phương Tiên Vực hoàn chỉnh!

“Trên đời không có chuyện vô duyên vô cớ được chỗ tốt, rốt cuộc tiền bối muốn ta làm gì?” Vẻ mặt Cố Trường Sinh không có thay đổi quá lớn, lạnh nhạt nói.

Từ lúc mới bắt đầu, Thanh Huyền Đạo Chủ đã dẫn hắn đi vào tiểu thế giới này, bây giờ lại nói những lời này, là muốn hắn biết rõ.

Thanh Huyền Đạo Chủ có tạo nghệ rất sâu trên phương diện thế giới chi đạo.

Từ đó dẫn xuất lời kế tiếp... Hoặc là yêu cầu.

Đúng là lão hồ ly, không hề hiền lành giống như vẻ ngoài.

Đối với chuyện Cố Trường Sinh không đáp ứng ngay.

Dường như Thanh Huyền Đạo Chủ cũng không bất ngờ, chỉ cảm thán nói, “Nếu đạo trường ta có nhân vật như công tử, làm sao ta phải lo lắng chuyện vạn cổ bất hưng đâu.”

Tán thưởng không hề giữ lại này đã khiến vẻ mặt Cố Trường Sinh nhấc lên một gợn sóng.

“Tiền bối nói điểm chính đi, quanh co lòng vòng như vậy cũng không giống phong cách tiền bối nên có.” Cố Trường Sinh nói thẳng, muốn biết rõ Thanh Huyền Đạo Chủ có mục đích gì.

“Ha ha, công tử cũng là người thẳng thắng, vậy lão phu cũng không quanh co lòng vòng nữa... Lão phu nói như vậy, nhưng thật ra là muốn công tử bái nhập Thanh Huyền đạo trường...”

“Đương nhiên... Lấy thân phận đệ tử ký danh là được rồi, để lão phu tự mình truyền thụ cho công tử, đồng thời trên dưới Thanh Huyền đạo trường là người hộ đạo cho công tử, đúc lên con đường vô thượng.”

“Tất cả công pháp bảo vật thần thông của Thanh Huyền đạo trường ta cũng mặc cho công tử lựa chọn...”

Thanh Huyền Đạo Chủ tóc trắng bạc phơ, nói rất thành khẩn.

Nếu những lời này truyền ra bên ngoài, tuyệt đối sẽ nhấc lên sóng to gió lớn.

Thanh Huyền Đạo Chủ là mãnh nhân tồn tại từ thời kỳ Thái Cổ, có thể khiêu chiến với thế lực bất hủ.

Những điều kiện ông ấy nói này, bất luận cái gì cũng đủ khiến vô số thiên kiêu điên cuồng...

Nhưng...

Vẻ mặt Cố Trường Sinh vẫn không thay đổi, qua một lúc lâu lâu, hắn mới khẽ thở dài nói, “Vãn bối đoán được, sợ là ngày tháng của ngài không còn nhiều nữa?”

Nói như thế nào Thanh Huyền Đạo Chủ cũng thuộc nhóm tu sĩ cường đại nhất thiên địa.

Thiên phú của mình đáng sợ thế nào, cũng không có khả năng khiến ông ấy nói ra những điều kiện này.

Gần như đưa toàn bộ Thanh Huyền đạo trường ra rồi.

Nhưng... Một là liên tưởng đến số tuổi vị này, từng tự chém nhiều lần, sống vô tận tuế nguyệt.

Cố Trường Sinh không khó phỏng đoán.

Thiên nhân cuối cùng cũng có ngũ suy, huống hồ là tu sĩ?

Duyên thọ của mỗi người cũng khác nhau.

Nhưng con đường này là của bọn họ.

“Công tử nói không sai, đúng là lão phu không sống được bao lâu nữa.”

“Sau khi lão phu vẫn lạc, Thanh Huyền đạo trường sẽ phải đối mặt với nguy hiểm sinh tử, những đại địch năm đó của ta, tuyệt đối sẽ không nhịn được...”

Thanh Huyền Đạo Chủ cũng rất thoải mái, tự nhiên nói về việc này.

Chuyện này truyền ra sẽ khiến Thanh Huyền đạo trường chấn động.

Nhưng ông ấy lại hời hợt nói ra, cũng không sợ Cố Trường Sinh truyền ra ngoài, giống như không phải chuyện của mình vậy.

“Công tử suy tính thế nào?” Sau đó, Thanh Huyền Đạo Chủ cười, mở miệng nói.

Ông ấy không chỉ coi trọng thiên phú kinh khủng của Cố Trường Sinh, đồng thời cũng coi trọng Trường Sinh thế gia phía sau hắn!

Nếu một ngày Trường Sinh thế gia vẫn còn sừng sững, thì không có bất kỳ thế lực nào tại ba ngàn đạo vực dám động đến Thanh Huyền đạo trường.

Cho dù ông ấy đã vẫn lạc.

“Tiền bối tội gì phải khổ như thế, hơn nữa Sở Thanh Huyền là người của Cố gia ta, giao cho hắn không giống nhau sao?” Cố Trường Sinh nói khẽ.

“Không giống nhau, mặc dù Sở Thanh Huyền cũng rất ưu tú, nhưng hắn vẫn kém xa tít tắp công tử.” Thanh Huyền Đạo Chủ vẫn cười nói, cũng không phải tán dương hắn, mà đang nói sự thật.

Trầm ngâm một lát.

Cố Trường Sinh cũng không biết có nên nhận thỉnh cầu này không.

Dù sao kẻ địch của Thanh Huyền Đạo Chủ chắc chắn cũng là nhân vật chí cường như ông ấy.

Nhưng điều kiện này quá phong phú... Khiến Cố Trường Sinh rất khó mở miệng cự tuyệt.

“Ta đáp ứng tiền bối.”

Cố Trường Sinh không do dự nữa, gật đầu nói.

Thanh Huyền Đạo Chủ lập tức hành lễ thật sâu, nói: “Đa tạ công tử, đại ân lần này, Thanh Huyền vĩnh thế không quên.”

Đã nhận ân tình của ông ấy, như vậy cũng phải nhận nhân quả của ông ấy.

Ông ấy cũng không biết Cố Trường Sinh có thể đáp ứng hay không.

Nhưng bây giờ.....

Tảng đá trong lòng ông ấy, cuối cùng đã rơi xuống.

Chương 91: Thế Giới Tạo Hóa, Thời Gian Và Không Gian Chi Đạo, Là Thần Tử Sở Tôn

Thật ra Cố Trường Sinh cũng không quá để ý nhân quả sau đó.

Đường tư đạo mênh mông, chỉ có tin tưởng vững chắc bản thân vô địch, mới có thể đi được càng xa!

Sau đó, Thanh Huyền Đạo Chủ mở miệng nói, “Thừa dịp hiện nay lão phu vẫn còn chút thời gian, trước hết trợ giúp công tử luyện hóa hạt giống thế giới kia đi.”

Cố Trường Sinh nghe vậy cũng không sốt ruột, mà có chút hiếu kì và hoang mang, hỏi, “Việc này không vội, thật ra ta lại muốn biết, tại sao tiền bối lại biết ta có vật này?”

Phải biết đến đám tộc lão của Cố gia, bao gồm lão tổ cũng không

biết hắn có được hạt giống thế giới này.

Bởi vì hắn chưa từng thông báo.

Cho nên ngoại trừ Tần Khanh Khanh, thì trên đời không ai biết hắn có vật này.

“Đối với lão phu mà nói, thật ra rất đơn giản, trên người công tử có khí tức của nó, chính là khí tức bản nguyên thế giới.”

“Lão phu tu hành thế giới tạo hóa chi đạo, đương nhiên vô cùng quen thuộc với nó. Hơn nữa...”

“Chúng ta đang ở trong thế giới của ta, đến thời gian và không gian cũng do ta khống chế, biết rõ chuyện này cũng không khó.” Thanh Huyền Đạo Chủ mỉm cười nói, muốn để Cố Trường Sinh biết thế giới tạo hóa chi đạo huyền diệu.

Cố Trường Sinh lập tức gật đầu, cũng không dài dòng.

Hắn lấy hộp thanh đồng ẩn chứa hạt giống thế giới ra.

Thanh Huyền Đạo Chủ nhìn thoáng qua, gật đầu, có chút sợ hãi nói: “Lão phu thấy, tiềm lực của viên hạt giống thế giới này đủ để xếp vào ba vị trí đầu.”

“Công tử đúng là người có tạo hóa lớn khí vận lớn.”

Tiềm lực có thể so với hạt giống thế giới Tiên Vực hoàn chỉnh, vậy mà chỉ có thể xếp vào ba vị trí đầu.

Như vậy, hai loại khác sẽ vô cùng kinh khủng.

Nhưng Cố Trường Sinh cũng không có hỏi nhiều.

Theo Thanh Huyền Đạo Chủ đánh ra một thần thông vô cùng huyền diệu, hóa thành các loại thần huyền, rơi vào trên hạt giống thế giới.

Giống như ngọn lửa vô hình, đang không ngừng thiêu đốt!

Vẻ ngoài của nó dần thay đổi!

Một sợi hỗn độn khí bắt đầu chìm nổi, trống rỗng xuất hiện, trong đó thậm chí có ánh sáng tím của Hồng Mông Tử Khí bao trùm, nhập vào chỗ sâu.

Ầm ầm!

Giống như thật sự xảy ra khai thiên tích địa, hộp thanh đồng không ngừng thay đổi.

Nếu không phải ở trong thế giới nhỏ này, chỉ sợ ngoại giới sẽ bị kinh động.

Thanh âm này quá lớn!

Cuối cùng, ba ngày sau.

Nó đã hóa thành hình dạng như hạt giống.

Mặt ngoài xen lẫn các đường vân thần bí phức tạp, giống như bị có thanh khí và khí bẩn chìm nổi, ẩn chứa vô tận huyền bí.

“Bước kế tiếp, lão phu sẽ trợ giúp công tử luyện hóa nó, trong thần thức của lão phu có cảm ngộ với thế giới tạo hóa chi đạo, cũng truyền cho công tử..”

Thanh Huyền Đạo Chủ run lên, sau đó trường bào màu trắng không gió mà bay, một chỉ điểm vào mi tâm Cố Trường Sinh.

“Phương pháp này, trực chỉ thế giới chi đạo, ngàn vạn tạo hóa, tùy ý tùy tâm.”

Trong nháy mắt, có ngàn vạn đạo thần hoa rủ xuống, giống như hiện lên điềm lành, thiên hiển tiên linh.

Viên hạt giống thế giới kia tỏa ra thần mang sáng chói, rơi vào thiên môn trên hỗn độn linh hải!

Trong đó vốn là một mảnh mênh mông, giờ phút này lại giống như có một phương trời đang mở ra, muốn tái diễn tứ hải bát hoang.

Trong đầu Cố Trường Sinh lập tức có thêm các cảm ngộ đối với thế giới chi đạo, mặc dù thâm ảo bụi tối nghĩa, nhưng dựa vào

thiên phú của hắn, lý giải chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Thế giới tạo hóa chi đạo.

Ẩn chứa hai loại bản nguyên đại đạo là thời gian và không gian!

Sau thiên môn chính là hỗn độn.

Bây giờ phương hỗn độn này đã hóa thành một phương thế giới!

Nội thế giới!

Đó là thế giới chân thật, nếu có cường địch xuất thủ, thậm chí có thể ẩn nấp trong đó.

Trừ phi đối mặt với cường giả cực kì tinh thông thế giới chi đạo, nếu không sẽ không thể phát hiện ra dấu vết.

Đây có thể xưng là một môn bảo mệnh chí cường!

“Đa tạ tiền bối.”

Cố Trường Sinh thi lễ nói.

Đừng nói đến Thời Gian Chi Đạo, thiên phú Luân Hồi Bảo Thuật của hắn có trợ giúp càng thêm cường đại.

Cho dù là Bán Thánh cảnh cũng mới vừa đụng vào ngưỡng cửa của nó thôi.

Về phần không gian chi đạo, cũng là thần dị phi phàm, thân hóa thời không, trốn vào trong hư vô ngàn tỷ dặm.

Không gian ngăn cách, tự lập một phương, rất nhiều thần thông đáng sợ cũng có liên quan với nó.

...

Sau khi rời điện Thanh Huyền, Cố Trường Sinh dò xét một cái lệnh bài gỗ trong tay, nhìn rất bình thường, nhưng nghe nói nó dùng gỗ từ Thái Cổ kiến tạo.

Đó là Thanh Huyền Đạo Chủ cho hắn.

“Thanh Huyền Đạo Lệnh, gặp lệnh bài này, như gặp Đạo Chủ đích thân tới.”

Cố Trường Sinh cất kỹ.

Tổng cộng Thanh Huyền đạo trường có hơn ba ngàn tòa đảo và ngọn núi, phân bố ở xung quanh, chi chít khắp nơi, nguy nga hùng vĩ.

“Bái kiến Thần Tử!”

Thấy hắn ra, Sở Thanh Huyền sớm đợi ở bên ngoài lập tức hóa thành cầu vồng bay tới.

Ở trong tiểu thế giới của Thanh Huyền Đạo Chủ hơn nửa tháng, thật ra ở bên ngoài mới là nửa ngày mà thôi.

“Không cần đa lễ.” Cố Trường Sinh khẽ vuốt cằm.

Mặc dù khí tức của hắn vẫn giống như lúc trước.

Nhưng Sở Thanh Huyền lại cảm thấy hắn càng thêm sâu không lường được.

Thần Tử đã trở nên càng khủng bố hơn.

Nhưng hắn ta cũng không có quá nhiều hâm mộ.

Không phải cơ duyên của hắn ta thì sẽ không thuộc về hắn ta.

Thanh Huyền Đạo Chủ lựa chọn như vậy, đương nhiên sẽ không sai.

Toàn bộ Thanh Huyền đạo trường sừng sững không ngã lâu như vậy, hoàn toàn là do Đạo Chủ tồn tại.

“Lúc trước Đạo Chủ đã nói với tất cả đám cao tầng rồi, sau này Thanh Huyền đạo trường sẽ thuộc về Thần Tử!” Sở Thanh Huyền cung kính nói.

Cố Trường Sinh gật đầu, biết rõ sẽ có một bước này.

Sau đó, Sở Thanh Huyền truyền lệnh ra ngoài.

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Chuông lớn trấn sơn của Thanh Huyền đạo trường gõ vang, âm thanh đáng sợ như thiên lôi lập tức vang vọng vô số hòn đảo!

“Đây là...”

“Chuông trấn sơn!”

“Xảy ra chuyện lớn gì? Thậm chí còn gõ cả chuông trấn sơn?”

Rất nhiều tu sĩ đang bế quan tu luyện, lúc này cũng từ trong trạng thái tu luyện tỉnh lại, chấn kinh nhìn sang.

Ngay sau đó!

Hàng ngàn hàng vạn đạo cầu vồng từ tất cả ngọn núi bay tới.

Ong!

Ong!

Hư không vặn vẹo!

Mấy vị lão nhân có khí tức cực kì cổ lão đáng sợ xuất hiện, mày nhíu lại, mang theo lăng lệ chi ý.

Nếu không xảy ra đại sự sinh, gõ vang chuông trấn sơn là một tội lớn!

Nhưng khi nhìn thấy Sở Thanh Huyền, nhất là Cố Trường Sinh bên cạnh hắn ta, lăng lệ biến mất, trong nháy mắt thu liễm!

Bọn họ đã rõ ràng.

“Bái kiến Thần Tử!” Sắc mặt bọn họ cung kính, cùng nhau chào hỏi.

Bây giờ ở toàng bộ cổ thành Vọng Nguyệt, thân phận của Cố

Trường Sinh đã không phải bí mật gì.

Nhất là bây giờ hắn đứng bên cạnh Sở Thanh Huyền, áo trắng xuất trần, khuôn mặt mơ hồ, trong lúc giơ tay nhấc chân đều có tiên ý và đạo pháp tương hợp với thiên địa.

Thân phận, tự nhiên không cần nói cũng biết!

Mà lúc trước, Đạo Chủ sớm đã hạ lệnh.

Thanh Huyền đạo trường là thế lực phụ thuộc của Cố Trường Sinh, mà không phải thế lực phụ thuộc của Trường Sinh Cố gia.

Chênh lệch trong đó, không phải chỉ là mấy chữ.

Nhìn thấy tất cả mọi người đến đây, vẻ mặt Cố Trường Sinh vẫn bình thản, vuốt cằm nói, “Các vị không cần đa lễ.”

“Tuân theo lệnh của Đạo Chủ, kể từ hôm nay, Thanh Huyền đạo trường ta, lấy Thần Tử vi tôn.”

Sau đó, một vị lão giả mở miệng nói, trong nháy mắt giọng nói truyền khắp nơi, toàn bộ Thanh Huyền đạo trường đều oanh động!

Rất nhiều tu sĩ khiếp sợ, càng mờ mịt không hiểu.

Một ngày này, Thanh Huyền đạo trường chú định sẽ không bình tĩnh.

Thậm chí đạo vực Thanh Huyền cũng vô cùng kinh hãi.

Rất nhiều tu sĩ biết được tin tức đều không thể tin vào lỗ tai mình.

Phải biết đó là đi theo một người, mà không phải đi theo Trường Sinh thế gia!

Chương 92: Chịu Đòn Nhận Tội, Một Bước Một Dập Đầu, Truyền Nhân Của Tất Cả Thế Lực Bất Hủ Hiện Thân

Quyết định của Thanh Huyền đạo trường khiến rất nhiều tu sĩ chấn kinh và không hiểu.

Mặc dù Thần Tử Cố gia đúng là rất mạnh, thiên phú đủ để trấn áp vạn cổ, vô địch trong thế hệ trẻ tuổi.

Nhưng mà...

Hắn chỉ là một người trẻ tuổi chưa trưởng thành!

Nói thế nào Thanh Huyền đạo trường cũng là đạo thống vô thượng một phương, môn đồ trải rộng các tinh vực xung quanh.

Vì sao lại lựa chọn như thế?

Chẳng lẽ thiên phú của Thần Tử Cố gia đã kinh khủng đến tình trạng khiến đạo thống vô thượng một phương cam nguyện thần phục?

Sự nghi ngờ này tràn ngập trong lòng rất nhiều tu sĩ.

Rất nhiều Chí Tôn trẻ tuổi chạy đến cổ thành Vọng Nguyệt nghe nói tin tức này, cũng khiếp sợ không thôi.

Một đám thiên kiêu trẻ tuổi của hoàng tộc Thái Cổ đang hội tụ trong một viện lạc.

Bọn họ cử hành yến hội nhỏ.

Giác Thánh Tam lúc trước bị Cố Trường Sinh đả thương cũng ở trong đó.

Giờ phút này, một tên thiên kiêu trẻ tuổi, sau lưng mọc ra hai cánh, toàn thân trắng loá run rẩy hỏi thăm.

“Thần Tử Cố gia, chẳng lẽ đã kinh khủng đến trình độ này sao? Đúng là không dám tin tưởng!”

“Ngươi vội cái gì, cho dù hắn mạnh hơn cũng chỉ có một người, chúng ta có nhiều người như vậy!” Người trẻ tuổi như Thái Cổ Thần Tượng bên cạnh quát lớn, khí tức vô cùng cường đại.

“Nhưng Đọa Long Lĩnh mời hắn, chỉ sợ dữ nhiều lành ít!”

“Thanh Huyền Đạo Chủ, đó là một vị cổ lão đủ để khiêu chiến tất cả các thế lực bất hủ, nếu không có ông ta đồng ý, thì sẽ không có quyết định này.”

Tộc quần phái sau bọn họ vẫn có chút kiêng kị với Thanh Huyền đạo trường.

Chỉ cần Thanh Huyền Đạo Chủ còn tồn tại một ngày.

Trên đời này sẽ không ai dám khinh thường Thanh Huyền đạo trường!

“Đã nhận được tin tức, chậm nhất ba ngày, vị kia của Đọa Long Lĩnh sẽ chạy đến cổ thành Vọng Nguyệt, đến lúc đó chúng ta sẽ cùng nhau thương nghị việc này.”

Bọn họ trầm giọng nói.

Bá chủ thiên địa thời cổ lão của hoàng tộc Thái Cổ.

Trong mắt bọn họ, Nhân tộc vĩnh viễn là yếu đuối, chỉ xứng biến thành huyết thực.

Mỗi thời đại đều có thiên kiêu tuyệt thế của Nhân tộc bị bọn họ phục sát, vẫn lạc trên đường!

Ba ngàn đạo vực có ngàn vạn đạo thống, nhưng chỉ có một mạch hoàng tộc Thái Cổ là to lớn nhất, thậm chí tại thời kỳ cổ xưa đã chống lại Thiên Đình!

Mà lần này!

Thần Tử Cố gia chính là mục tiêu của bọn họ.

Mặc dù đủ loại dấu hiệu cho thấy, Thần Tử Cố gia mạnh đến không hợp thói thường.

Đơn phương độc đấu, dường như thế hệ trẻ tuổi không ai có thể làm đối thủ của hắn.

Nhưng hắn lợi hại thế nào, cũng không chịu nổi nhiều người bọn họ vây quanh.

Diệp gia.

Một gia tộc lớn trong cổ thành Vọng Nguyệt.

Lúc này, trong phủ đệ.

Diệp Hiên lần nữa trở lại nơi quen thuộc này, vô cùng thổn thức và cảm khái.

So sánh với lúc một mình rời đi bị các tộc nhân giễu cợt.

Hiện tại mỗi tộc nhân đều dùng ánh mắt tràn ngập tôn kính, hâm mộ, e ngại nhìn hắn ta!

Bởi vì!

Trong phố chợ, người đứng đên cạnh hắn ta lại là Thần Tử Cố gia trong truyền thuyết!

Là nhân vật hắn ta sùng kính nhất.

Bây giờ mơ hồ đã có danh tiếng vô địch trong thế hệ trẻ tuổi tại ba ngàn đạo vực.

“Diệp Hiên, năm đó Diệp gia có lỗi với ngươi, ngươi đừng oán hận gia tộc, đã nhiều năm như vậy, ngươi cũng trưởng thành đến bước này, chúng ta rất vui mừng...”

Vẻ mặt tên tộc trưởng Diệp gia mang theo vẻ lấy lòng, nói với Diệp Hiên bên cạnh, đánh bài tình cảm gia tộc.

Đám trưởng lão còn lại đi phía sau, vẻ mặt khiêm tốn lấy lòng.

“Chúng ta đã sử lý xong chuyện của mạch Diệp Lâm rồi, ngươi cứ yên tâm đi, tuyệt đối đừng nói xấu gia tộc trước mặt Thần Tử.”

“Nể tình nhiều tộc nhân như vậy...”

Tất cả Diệp gia tộc nhân đều cẩn thận nghiêm túc, nội tâm sợ hãi, sợ gặp nguy hiểm diệt tộc.

Nghe nói đến hoàn cảnh hôm đó, tộc trưởng Diệp gia suýt nữa đã giận chết rồi.

Ông ta càng hận không thể đích thân chụp chết Diệp Lâm, là người mang đến họa sát sinh cho gia tộc.

Sau đó muốn đền bù, lại phát hiện cho dù giao tính mạnh ra cũng không đủ tư cách.

Ông ta vô cùng đắng chát.

“Tộc trưởng quá lo lắng rồi, công tử hắn không có thời gian để ý loại chuyện nhỏ nhặt này đâu, đoán chừng ngài ấy còn không biết Diệp Lâm là ai.”

“Các ngươi cứ yên tâm đi, công tử là người hiền hoà tự nhiên, sẽ không làm khó dễ các ngươi.”

Diệp Hiên lắc đầu nói, đối với cảm xúc của đám tộc nhân, hắn ta hiểu rất rõ.

Cự nhân giẫm chết một con kiến, chẳng lẽ còn để ý lai lịch của con kiến, rồi đạp chết tổ kiến sao?

“Nhưng... Các ngươi phải cẩn thận, cho dù công tử không thèm để ý, nhưng một vài thế lực muốn lấy lòng Cố gia sẽ không đơn giản từ bỏ cơ hội tốt này đâu.”

Diệp Hiên nói xong, sắc mặt của tất cả mọi người trong Diệp gia đều trở nên tái nhợt.

...

“Khởi bẩm Thần Tử, bây giờ Thanh Huyền đạo trường tổng cộng có tám trăm chín mươi triệu bộ công pháp, mặc dù lẫn lộn, nhưng thắng ở số lượng nhiều, mỗi đệ tử đều có thể chọn lựa công pháp thích hợp cho bản thân sở tu...”

Một vị lão giả của Thanh Huyền đạo trường đang kể ra tích lũy những năm gần đây cho Cố Trường Sinh nghe.

Cố Trường Sinh gật đầu, hắn cũng muốn nhìn xem trong đó có thứ

mình có không.

Con đường hắn đi chú định cần dung luyện vạn pháp.

Nhìn thêm một chút công pháp cũng không sao.

Thanh Huyền đạo trường là đạo thống vô thượng của một phương, mặc dù tích lũy không bằng Cố gia, nhưng một số phương diện vẫn có chỗ độc đáo.

Đột nhiên.

Một trận âm thanh truyền đến, khiến ánh mắt Cố Trường Sinh có chút kỳ dị.

Bên ngoài đại điện, một đoàn tu sĩ đi một bước lại dập đầu một cái, không ai sử dụng đến tu vi, từ trước cửa thần sơn bắt đầu.

Bọn họ còn vác theo bụi gai thần dị nào đó, có thể phong khóa tu vi, tu sĩ bình thường dính vào liền chết!

Chịu đòn nhận tội!

Trên đường đi của rất nhiều người đã hóa thành vết máu.

“Đây là chưởng giáo và các vị trưởng lão của Thanh Huyền tông...”

Vết máu uốn lượn, nhìn cực kì dọa người.

Lão giả bên cạnh nhìn thoáng qua, vẻ mặt đạm mạc, sau đó thu hồi, rồi cung kính nói.

Đương nhiên bọn họ cũng biết rõ chuyện trên phố chợ.

Thanh Huyền tông không bị xoá tên, đã coi như thiên đại ân đức.

Về phần Vương Chung và vị gia gia trưởng lão, cùng gia tộc sau lưng hắn ta dường như đã bốc hơi biến mất trên thế gian rồi.

Ở thế giới này, đắc tội người không nên đắc tội, kết cục chính là như thế.

Cố Trường Sinh gật đầu, không hề bất ngờ.

“Trừng phạt như vậy có phải quá nặng không...” Tô Tiểu Huyên lại có chút không đành lòng.

“Chưởng giáo Thanh Huyền tông chưởng quản bất lực, đây là trừng phạt hắn ta phải nhận, có thể sống sót, chính là vận mệnh của hắn.” Lão giả lắc đầu, cũng không cảm thấy quá đáng.

Thân phận của Cố Trường Sinh tôn quý biết bao, hiện nay tại Thanh Huyền trong đạo trường đã không khác gì Đạo Chủ.

Trong nháy mắt.

Ba ngày đã trôi qua.

Cổ thành Vọng Nguyệt càng thêm náo nhiệt, dường như mỗi ngày đều có thể nhìn thấy các cỗ chiến thuyền to lớn chạy đến.

Thậm chí có thế lực cổ lão điều khiển thư viện, ma sơn mà đến!

Còn có tu sĩ của vô số đạo vực nghe nói tin tức, đều chạy đến nơi này, muốn chính mắt nhìn thấy đại hội ngắm trăng trên Phi Tiên Lâu!

Đó là cuộc thịnh hội của thế hệ trẻ tuổi đấy!

Ngày hôm nay, chân trời phía đông truyền đến một trận tử khí mênh mông cuồn cuộn, phô thiên cái địa mà đến, kéo dài gần vạn dặm.

Trong đó một vị thanh niên mặc đạo bào cưỡi một đầu Thanh Ngưu đi tới, trong nháy mắt đã đến trong cổ thành Vọng Nguyệt!

Hắn ta không hề che giấu khí tức của bản thân, vô cùng cường thế, muốn biểu hiện ra sự tồn tại của mình.

Oanh!

Dường như là lập tức!

Cả tòa cổ thành Vọng Nguyệt sôi trào, rất nhiều tu sĩ trẻ tuổi hít một hơi lạnh.

“Người kia... Hình như là Đạo Tử của Trường Sinh Doanh gia!”

“Thiên kiêu vô địch của Trường Sinh thế gia cũng hiện thân, cổ thành Vọng Nguyệt càng ngày càng náo nhiệt a!”

“Nghe nói hắn ta đến mười vạn táng hồn sơn ở phía tây, là muốn luyện chế thần vật nào đó, không biết có thành công không.”

Rất nhiều tu sĩ khiếp sợ không thôi.

“Có tin tức ngầm nói, năm đó tại hắc ám thú triều ở thánh mộ Bắc Hoang, vị Đạo Tử của Doanh gia này suýt chút nữa đã vẫn lạc trong tay Thần Tử Cố gia.” Có người nhỏ giọng nói.

“Nhưng không biết là thật hay giả.”

Sau đó.

Phía đông, một đạo Sí Bằng màu vàng che khuất bầu trời đột nhiên xuất hiện, Trên đó là một nam tử tóc vàng vô cùng lóa mắt, sừng sững trên không trung, khí huyết ngập trời.

Lúc mới bắt đầu còn ở phía chân trời, trong nháy mắt đã xuất hiện trong cổ thành Vọng Nguyệt rồi.

“Tê! Người này dường như là... Là truyền nhân của tộc Kim Sí Đại Bằng thuộc hoàng tộc Thái Cổ!”

Vô số tu sĩ lần nữa oanh động xôn xao.

Chương 93: Đế Tử Không Thuộc Về Một Thế Này, Trọng Đồng Hoàng Nữ, Tử Tù

Tộc Kim Sí Đại Bằng có nguồn gốc rất sâu với Thánh Phật Tự.

Nghe nói tổ tiên nhiều đời trước của bọn họ, chính là hộ pháp Thiên cấp của Thánh Phật Tự.

Nhưng không thể phủ nhận là bộ tộc này cực kì cường đại.

Mặc dù không tính là thuộc hàng đứng đầu trong hoàng tộc Thái Cổ, nhưng cũng có thể so sánh với một vài đạo thống vô thượng!

Bây giờ nam tử truyền nhân cưới Kim Sí Đại Bằng đột nhiên hiện thân, tiến vào cổ thành Vọng Nguyệt.

Rất nhiều tu sĩ đều đang nghị luận, cảm thấy buổi thịnh hội lần này tuyệt đối sẽ là một trận long tranh hổ đấu đáng sợ.

Sau đó mấy ngày, sóng ngầm phun trào, rất không bình tĩnh.

Lại có mấy nhân vật trẻ tuổi khí tức kinh khủng, khí huyết ngập trời, cả người quấn dị tượng vào thành!

Chính là Chí Tôn trẻ tuổi tụ hội, có thể xưng quần tinh sáng chói.

Bầu không khí bên trong thành càng thêm náo nhiệt, đồng thời cũng ngưng trọng!

Trong đó có mấy người khiến người ta chú ý nhất.

Một vị là Đế Tử của Đế Tộc.

Nghe nói hắn ta không phải nhân vật của một thế này, từng bị phong ấn trong thần nguyên.

Bởi vì thiên tư quá mức kinh khủng, chế trụ đạo một đời kia!

Cho nên lựa chọn thịnh thế này xuất thế thành tiên!

Cũng có người nói lúc hắn ta vẫn còn tại Tịch Địa cảnh, bộ bộ sinh liên, một bước nhất trọng thiên, cửu bộ bước xong, trực tiếp oanh khai thiên môn, thành tựu Khai Thiên cảnh!

Bây giờ cảnh giới càng là sâu không lường được.

Có Chí Tôn trẻ tuổi liếc mắt nhìn bóng lưng hắn, trong mắt liền chảy máu, thần hồn suýt nữa vỡ ra.

Một người khác là một nữ tử thần bí mặc áo xám, nhưng lại sinh ra Trọng Đồng, là công chúa của một tiên triều vô thượng nào đó!

Ngoài ra, nghe nói nàng ta còn mang theo trí tuệ truyền thừa của

kiếp trước mà sinh, trời sinh có thể thấy rõ bản nguyên thần thông, có một đạo chân hỏa sinh cùng vô cùng đáng sợ.

Nàng ta cực kì cường đại, mang theo rất nhiều tùy tùng là Chí Tôn trẻ tuổi, vượt qua nhiều tinh vực mà tới.

Mục tiêu rất rõ ràng.

Chính là Phi Tiên Lâu!

Ngoài ra còn có rất nhiều tồn tại trẻ tuổi của hoàng tộc Thái Cổ, trong đó chói mắt nhất chính là một nữ tử của Vạn Hoàng Sào.

Nàng ta giống như một đầu Chân Hoàng hàng thế, huyết mạch chi lực vô cùng cường đại, xung quanh thân thể mơ hồ có hư ảnh Thần Hoàng xoay quanh.

Không nhìn rõ mặt, chỉ có vẻ đạm mạc và cao cao tại thượng!

Sau đó phía bên hoàng tộc Thái Cổ hoàng đã truyền ra chiến tích của nàng ta.

Tay không xé rách một vị cường giả Hư Thần cảnh!

Có lưu ảnh thạch làm chứng!

Trên hình ảnh, ở một mảnh chiến trường cổ, hai thế lực Nhân tộc và dị tộc đang giao chiến.

Nàng ta từ trên trời giáng xuống, vẻ mặt đạm mạc, tay như kim thạch biến thành, một chưởng tìm kiếm, san bằng tất cả.

Sau đó, xé một tên lão giả Nhân tộc Hư Thần cảnh thành hai nửa, tình cảnh cực kì huyết tinh, khiến rất nhiều tu sĩ nhân tộc khó chịu.

Mà khi cảnh tượng này lưu truyền ra, đã dẫn phát oanh động to lớn tại cổ thành Vọng Nguyệt.

Rất nhiều tu sĩ vô cùng chấn kinh.

Trước đó, chiến tích đáng sợ nhất của thế hệ trẻ tuổi là Thần Tử

Cố gia tiện tay vỗ nát Hư Thần Cảnh.

Mà bây giờ, cũng có người có thể làm đến tình trạng này.

Lực lượng nhục thân của nàng ta sẽ đáng sợ thế nào đây?

“Ta có dự cảm, vị Hoàng Nữ của Vạn Hoàng Sào kia sẽ là một đại địch của Thần Tử Cố gia! Nàng ta chính là cách không khiêu chiến mà!”

“Đúng vậy, thật đáng sợ, thế hệ trẻ tuổi đời này sao lại mạnh như vậy, cảm giác mỗi người đều có thể trấn áp một thế khác!”

“Nhưng thủ đoạn cũng quá tàn nhẫn, quả nhiên hoàng tộc Thái Cổ chưa từng đặt Nhân tộc chúng ta ở vị trí bình đẳng.” Cũng có rất nhiều người biểu thị bất mãn, hoàng tộc Thái Cổ tuyệt đối cố ý truyền khối lưu ảnh thạch kia ra.

Cổ thành Vọng Nguyệt căn bản không an tĩnh được.

Ba ngàn đạo vực vô cùng vô tận, nhưng thế hệ trẻ tuổi đến nơi này cũng là có hạn.

Mỗi một ngày có vô số tu sĩ tràn vào, ngọa hổ tàng long, không ai biết tu sĩ ngẫu nhiên đi qua người mình có thân phận thế nào.

Chuyện còn đang lên men, cách đêm trăng rằm, chính là ngày ngắm trăng ở Phi Tiên Lâu cũng càng ngày càng gần!

...

Thanh Huyền đạo trường!

Trong một tòa thần sơn nguy nga.

“Gần đây thế hệ trẻ tuổi đến cổ thành Vọng Nguyệt thật sự rất nhiều.”

Đứng bên cửa sổ, Cố Trường Sinh nói khẽ, giống như đang cảm thán, nhưng vẻ mặt lại không có gợn sóng lớn.

Mấy ngày nay, hắn đang nghiên cứu phôi kiếm được cắt từ hòn đá

kia ra.

Tô tiểu Tuyền nói nó đến từ Cửu U táng thổ, đáng tiếc ngoại trừ chuyện sắc bén và quỷ dị ra, Cố Trường Sinh không nhìn ra còn cái gì đặc thù nữa.

Hắn đã thử qua.

Một vài thần tài rèn đúc Thánh binh, nếu rót pháp lực vào kiếm phôi này để chém thì có thể tuỳ tiện chặt đứt.

Trình độ sắc bén, hoàn toàn là trên đời hiếm thấy.

“Lần này công tử tung lưới, chẳng lẽ không hi vọng người tới nhiều một chút sao?”

Sau lưng, Thanh Huyền Tiểu Đạo Quân nghe vậy cung kính nói, hắn ta mơ hồ đoán được tâm tư của Cố Trường Sinh.

Nếu là Đọa Long Lĩnh mời, như vậy hắn cũng nhân cơ hội này âm thầm một mẻ hốt gọn vài kẻ địch.

Thực lực còn tại đó, bất kỳ âm mưu quỷ kế gì đều không dùng được.

“Ngươi đúng là thông minh, đáng tiếc vẫn đoán sai...”

Cố Trường Sinh lắc đầu cười nói, “Hiện nay hoàng tộc Thái Cổ từng bước ép sát, nên cho bọn họ một chút giáo huấn, nhưng chuyện này không phải trọng điểm.”

“Trọng điểm là Phi Tiên Lâu, chỉ là Đọa Long Lĩnh, sao có thể hấp dẫn nhiều tồn tại trẻ tuổi đến đây.”

Mặt mũi của Đọa Long Lĩnh, rất ít thế lực bất hủ của Nhân tộc sẽ cho.

Phi Tiên Lâu, là nơi thần bí nhất trong ba ngàn đạo vực.

Nhưng một năm một lần chỉ có vào hôm trăng rằm mới có thể mở ra.

Bên trong Phi Tiên Lâu có giấu tiên bí.

Dính đến tiên vật phẩm, sẽ không là phàm vật.

Một đám tuổi trẻ tồn tại, chính là vì vậy mới đến.

Nghe vậy, Thanh Huyền Tiểu Đạo Quân sững sờ, lập tức nghĩ lại, phát hiện thật sự là như thế.

Ngay từ đầu hắn ta cho rằng lần thịnh hội này là do Đọa Long Tĩnh mời.

Nhưng... Nếu không có Phi Tiên Lâu mở ra, tuyệt đối sẽ không có nhiều người đến đây như vậy.

Đương nhiên còn có một nguyên nhân khác, là Cố Trường Sinh ở đây!

Rất nhiều tu sĩ trẻ tuổi cuồng nhiệt mộ danh mà tới.

“Đúng rồi công tử, tối nay nghe nói sẽ có một vài món hàng không tầm thường xuất hiện tại khu tử tù, rất nhiều tu sĩ đều chạy tới nơi đó. Chúng ta có đi xem một chút không?”

Sở Thanh Huyền đột nhiên mở miệng đề cập đến một chuyện khác.

Khu tử tù.

Đó là nơi rất đặc biệt ở mỗi một cổ thành, trong đó giam giữ rất nhiều tội nhân của thế gia cổ lão, vô thượng đại giáo, hoàng tộc Thái Cổ, thậm chí là tội nhân của đạo thống bất hủ!

Đa số những tội nhân này phạm tội phản loạn, may mắn sống sót, bị Vạn Đạo Thương Minh mua đến.

Sau đó giam giữ trong khu tử tù dưới đất.

Ở nơi đó, bọn họ chém giết lẫn nhau cho đám tu sĩ khác thưởng thức hoặc là ép cược.

Nếu được khách nhân coi trọng, mua đi, gieo xuống nô ấn, sẽ trở thành người hầu.

Đương nhiên cũng có khách nhân tự mình hạ tràng, vật lộn với tử tù, ma luyện kỹ xảo sinh tử.

Tóm lại, nơi đó chính là nơi âm u của mỗi cổ thành.

“Khu tử tù?”

Cố Trường Sinh nhíu mày, đương nhiên hắn biết có địa phương như vậy.

Nhưng rất nhiều đệ tử đại giáo sẽ không đến đó, vô cùng ghét bỏ, không chịu được huyết tinh và tàn bạo ở đó.

“Ta có bằng hữu tại Vạn Đạo Thương Minh, đây là hắn nói với ta, giống như lần này có hàng tốt, vận chuyển từ tinh vực còn lại đến, công tử muốn đi xem một chút không?”

Sở Thanh Huyền cung kính hỏi, nếu như Cố Trường Sinh không đi, hắn ta vẫn muốn đi nhìn xem.

Bởi vì từ tù ở nơi đó có thực lực không chỉ cường đại, còn có kinh nghiệm liều mạng tranh đấu, rất thích hợp giữ ở bên người làm một vài chuyện “m u”.

Nghe Sở Thanh Huyền nói như vậy, Cố Trường Sinh lập tức hứng thú, gật đầu nói,

“Vậy đi xem một chút đi, đúng lúc ta cũng có chút hiếu kì.”

“Vâng, công tử.”

Nghe vậy, Sở Thanh Huyền lập tức vui vẻ nói.

Chương 94: Vạn Đạo Thương Minh, Hoàng Tộc Thái Cổ Phách Lối Bá Đạo

Khu tử tù ở phía đông cổ thành Vọng Nguyệt, là đảo nhỏ được mấy vị trận pháp Đại Tông Sư hao phí mấy năm, dùng tinh khí lớn khóa kín.

Nhưng trên đường cần đi qua một hồ nước vô ngần.

Năm đó chính là Vạn Đạo Thương Minh dùng một số tiền khổng lồ chế tạo, trong đó khắc lục rất nhiều trận văn cực kì cường đại.

Bên trong hồ nước có nuôi không ít loại dị thú hung mãnh.

Nghe nói cho dù là cường giả Bán Thánh cảnh xông vào, cũng phải trọng thương.

Dù sao đây là Vạn Đạo Thương Minh xây dựng, đương nhiên không thiếu tiền.

Vạn Đạo Thương Minh là thế lực tiếng tăm lừng lẫy khắp ba ngàn đạo vực, dấu chân trải rộng các nơi.

Cho dù là hoàng tộc Thái Cổ, đạo thống bất hủ cũng phải cho bọn họ mấy phần mặt mũi.

Hơn nữa, có lời đồn nói rằng, phía sau Vạn Đạo Thương Minh chính là tổ chức sát thủ lớn thứ ba thiên hạ!

Có Chí Tôn sát đạo tọa trấn, không ai dám làm loạn.

Đêm muộn.

Nơi đây có từng trận thần tiêu tận trời, trận văn sáng lên, lấp lóe sát cơ.

Trên hồ nước là một tầng sương mù, ánh trăng rơi xuống, vung vào trong đó, giống như bạc vụn.

Từng chiếc thuyền ngọc chạy qua, tốc độ nhanh chóng, đi đến hòn đảo nhỏ ở trung tâm hồ.

Còn có rất nhiều tu sĩ đang trên đường đuổi tới.

Nếu không có tu vi nhất định, vượt qua mảnh bích hồ này, rất có thể sẽ bị dị thú dưới nước xé nát.

Từng đầu bóng đen to lớn lóe lên dưới đáy nước, lúc nào cũng có thể nuốt sống người ta.

Cho nên bọn họ cũng rất cẩn thận.

Nếu sơ sẩy rơi xuống nước, không ai có thể cứu bọn họ.

“Vạn Đạo Thương Minh này đúng là biết làm ăn, dường như tất cả các chỗ trên đảo nhỏ đều là nơi cung cấp chỗ tiêu phí cho tu sĩ.”

Liếc mắt nhìn đi, vẻ mặt Cố Trường Sinh mang theo tán thưởng nói.

Giờ phút này hắn mang theo Tô Tiểu Huyên và Sở Thanh Huyền đứng trên đảo nhỏ.

Cách đó không xa đã có từng chiếc thuyền ngọc Thanh Huyền đạo trường đỗ đó.

Bọn họ tới rất khiêm tốn, không muốn đám tu sĩ biết.

“Công tử nói rất phải, nghe nói chủ nhân của Vạn Đạo Thương Minh chính là một vị kỳ nữ, một mình một người làm ra, thậm chí còn rộng khắp ba ngàn đạo vực!”

Nhắc đến người này, Sở Thanh Huyền không khỏi lộ ra kính ý và coi trọng.

Phía trước!

Từng tòa cung điện lầu các, giống như sừng sững trong hư không!

Xung quanh lưu chuyển khí tức trận văn, giống như bị tầng tiên vụ bao phủ, mơ hồ không rõ.

Có rất nhiều tu sĩ tiến vào bên trong, đi qua đi lại, nối liền không dứt.

Nếu nhìn từ ngoài, dường như rất khó liên tưởng đây chính là khu tử tù.

“Sao lại giống nơi chơi bời thế nhỉ...” Tô Tiểu Huyên không khỏi lầm bầm một câu.

Bởi vì nàng ta nhìn thấy không ít nữ tu sĩ ở bên bờ sông không

ngừng vẫy tay với một vài tu sĩ trẻ tuổi.

Tu sĩ đến khu tử tù, bình thường đều có chút vốn liếng.

Hoặc là đệ tử của gia tộc lớn, đại giáo lớn.

Oanh!

Lúc này!

Phía đông, một trận khí tức phóng lên tận trời truyền đến, từng vị đệ tử trẻ tuổi của hoàng tộc Thái Cổ từ trên thuyền ngọc hiện thân, bước lên trên đảo.

Vẻ mặt mỗi người đều kiêu ngạo và coi thường người khác.

Không đặt đám tu sĩ xung quanh vào trong mắt.

“Người của hoàng tộc Thái Cổ, chúng ta vẫn nên tránh đi, tránh phát sinh ma sát với bọn họ, đến lúc đó chúng ta sẽ phải hối hận.”

Không ít tu sĩ kiêng kị, lặng lẽ thối lui, không ngờ đám người này lại hiện thân ở đây.

“Nhanh lên, Thiên Hoàng Nữ còn ở bên trong chờ chúng ta, đừng đến muộn! Một nam tử trên đầu có sừng vàng thúc giục.

“Biết rồi, thúc cái gì, nếu nàng có năng lực, cũng đừng gọi chúng ta.” Người bên cạnh bất mãn.

“Lăn đi! Đừng cản đường!”

Nam tử cầm đầu hừ lạnh một tiếng, hắn ta vô cùng khôi ngô, chính là tộc Thái Cổ Man Tượng, lực khí vô cùng kinh khủng.

Mũi dài quét qua, giống như một tòa núi lớn luân chuyển mà đi.

Tu sĩ Hoàn Nhất cảnh phía trước không kịp tránh lui, lúc này oanh một tiếng nổ thành một đoàn huyết vụ.

Đồng bạn bên cạnh không dám tức giận cũng không dám nói, chỉ có thể nhìn bọn họ một đường tiến vào hòn đảo nhỏ.

Những người còn lại càng câm như hến.

“Quá đáng!”

“Đám dị tộc này thật sự bá đạo, ghê tởm!” Thấy bọn họ đã đi, đám tu sĩ còn lại mới lòng đầy căm phẫn nói.

Bối cảnh của bọn họ kém xa Hoàng tộc Thái Cổ.

Nếu phản kháng, sẽ càng chết nhanh.

Nhìn thấy một màn này, rất nhiều tu sĩ duy trì trầm mặc, không ít dị tộc cũng thế, hiển nhiên đã thành thói quen.

Chỉ khi đối mặt với đệ tử của thế lực bất hủ, vô thượng đạo thống, người của hoàng tộc Thái Cổ mới có thể thu liễm một chút.

Huống hồ, nhóm người này đều là thiên kiêu, ngang ngược càn rỡ đã quen.

“Công tử...” Ở cách đó không xa, Sở Thanh Huyền nhìn thấy một màn này, khẽ chau mày, chuẩn bị mở miệng.

Bọn họ đến từ một phương hướng khác, không chạm mặt với đám người kia.

Cố Trường Sinh lại khoát tay ngắt lời hắn ta, vẻ mặt không thay đổi nói, Đám hoàng tộc Thái Cổ này sẽ không nhảy nhót được bao lâu đâu.”

Sau đó.

Phía trước có sứ giả của khu tử tù đến dẫn đường, đưa bọn họ vào trong.

Rất nhanh, đi vào trong cung điện, không hề giống hình dạng bên ngoài.

Lại là thông đạo quanh co dưới lòng đất!

Từng tầng cầu thang thông vào trong đó, hai bên đốt linh đèn, khí tức có chút tĩnh mịch.

Khu tử tù, rõ ràng là dưới đất.,.....

“Trên vách tường nơi này đều khắc trận văn, thời khắc mấu chốt bộc phát, uy lực tuyệt đối không nhỏ, có thể vây khốn Thần Vương Cảnh.” Sở Thanh Huyền thấy Cố Trường Sinh nhìn lên vách tường, liền giải thích nói.

Rất nhanh, ba người đã đến chỗ rất sâu.

Nơi này là chỗ đấu giá và giao đấu của tử tù đêm nay.

Cố Trường Sinh tùy ý quét qua.

Phạm vi khoảng trăm dặm, bố trí tương tự như đấu trường thú, hai bên đều là ghế.

Nhưng ở giữa có bình chướng ngăn cách đặc thù, không cách nào nhìn trộm cảnh tượng hai bên.

Ba người đang chuẩn bị tìm một chỗ ngồi xuống.

Đột nhiên một người phục vụ vội vàng đi đến, trên mặt còn mang theo chấn kinh, sau đó vô cùng cung kính nói,

“Vị công tử này hẳn là Thần Tử của Cố gia đi? Gia chủ ta có lệnh, xin ngài tiến về khu ghế khách quý hàng đầu nhập tọa.”

Xem ra vị này chính là người gần đây rất nổi danh, Thần Tử Cố gia.

Thảo nào còn kinh động cả chủ thượng.

“Gia chủ của ngươi là ai?” Cố Trường Sinh cũng không nóng nảy, ngược lại tùy ý hỏi.

“Khởi bẩm Thần Tử, rốt cuộc chủ thượng là ai, chúng cũng không biết rõ, chúng ta chỉ phụ trách nghe theo an bài mà thôi.” Người phục vụ cung kính đáp.

“Thì ra là như vậy.” Vẻ mặt Cố Trường Sinh không thay đổi, nhưng trong lòng vẫn có chút hiếu kì.

Rốt cuộc vì chủ thượng kia là ai?

Thương Minh chi chủ?

Vẫn là những người khác?

Đối với chuyện bọn họ bị đoán ra thân phận, hắn cũng không bất ngờ, dù sao có rất nhiều người nhận biết Thanh Huyền Tiểu Đạo Quân Sở Thanh Huyền.

Rất nhanh, người phục vụ đã đưa bọn họ đến hàng ghế đầu tiên.

Nơi đó là vị trí tốt nhất, cũng chỉ có khách nhân tôn quý nhất của Vạn Đạo Thương Minh mới có thể vào ngồi.

Nhìn thấy có người tiến đến ngồi xuống, một màn như thế, khiến không ít tu sĩ run lên, bắt đầu suy đoán trong đó là nhân vật nào.

Người phục vụ lập tức phân phó, xếp đặt yến hội cho ba người.

Rất nhanh, rất nhiều người phục vụ đưa lên các loại đồ vật như nước chảy.

Trên bàn có rượu ngon trân quý, thịt hung thú, linh quả quý gia, cái gì cần có đều có, ở bên ngoài thậm chí tràn ngập cỗ linh khí và đạo văn tràn ra, có thể thấy được nó có giá trị không nhỏ.

“Gia chủ của ta đã nói, nếu chiêu đãi không chu đáo, mong rằng Thần Tử thứ lỗi, dù sao Thương Minh cũng không thể so sánh với Trường Sinh Cố gia.”

Sau khi nói xong, người phục vụ kia liền khiếp đảm đi xuống.

Nếu không phải chủ thượng liên tục bàn giao, hắn ta tuyệt đối sẽ không dám nói ra lời này.

Câu nói sau cùng kia khiến trong lòng Cố Trường Sinh cảm thấy cổ quái.

Không thể so sánh với Trường Sinh Cố gia?

Sao lại có cảm giác trong lời này của Vạn Đạo Thương Minh còn lộ

chút chua chua vậy?

Chẳng lẽ có nguồn gốc gì hay sao?

Chương 95: Thanh Ngưu Thần Dị, Tử Tù Chi Tranh Bắt Đầu

Cố Trường Sinh cũng không tiếp tục đoán chuyện liên quan đến thân phận vị chủ thượng của Vạn Đạo Thương Minh nữa.

Mặc kệ là địch hay bạn, ít nhất ngoài sáng không ai dám đối với hắn thế nào.

Sau đó, hắn nghĩ tới cái gì, ánh mắt mang theo suy nghĩ.

“Lần này tử tù đã hấp dẫn không ít người đến đây...”

Ngay sau đó.

Thần niện cường hãn và bàng bạc phóng ra ngoài, dò xét đám tu sĩ từ xung quanh chạy tới.

Đa số đều là thiên kiêu trẻ tuổi của các đại giáo.

Trong đó, còn có người quen cũ của hắn.

Doanh Nhiếp cưỡi một đầu Thanh Ngưu mà đến!

Ban đầu ở trong thánh mộ Bắc Hoang, Cố Trường Sinh không chỉ chiếm Hồng Mông Thủy Khí Căn của hắn ta, còn giết một nửa phân thân của hắn ta.

Bây giờ gặp lại.

Khí tức của Doanh Nhiếp càng thêm thần bí thâm thúy, còn cường đại hơn trước.

Bên ngoài là Hoàn Nhất cảnh nhất chuyển.

Nhưng cảnh giới chân thực thì không dễ nói.

Doanh Nhiếp thân là Đạo Tử của Trường Sinh Doanh gia, đương nhiên cũng không phải hạng đơn giản.

Rất nhanh, hắn ta liền phát giác được cỗ thần niệm dò xét này, đương nhiên cũng do Cố Trường Sinh không hề che giấu.

“Vị tiền bối đang nhìn trộm tại hạ kia, là muốn khiêu khích Trường Sinh Doanh gia ta sao?” Doanh Nhiếp trầm giọng nói.

Thần niệm đáng sợ như thế, tuyệt đối không phải tu sĩ bình thường, chắc chắn là một vị cổ lão nào đó.

Nói xong, khí tức thần bí trên người hắn ta tức lập tức khuếch tán ra, hóa thành một mảnh mờ mịt, ngăn cản Cố Trường Sinh tiếp tục nhìn trộm.

“Dường như tên gia hỏa này lại lấy được bảo vật gì đó, khí vận này có thể so với con cưng của khí vận rồi.” Đối với chuyện này, Cố Trường Sinh không khỏi kinh ngạc.

Khiến hắn chú ý hơn là.

Lần này, Doanh Nhiếp cưỡi đầu Thanh Ngưu kia cũng rất thần dị, tràn ngập một cỗ đạo vận huyền diệu.

“Người vừa rồi rất trẻ trung, cũng không phải tiền bối gì.”

Sau khi thần niệm của Cố Trường Sinh biến mất.

Thanh Ngưu bỗng nhiên miệng nói tiếng người, nói chuyện với Doanh Nhiếp.

Nghe vậy, Doanh Nhiếp sững sờ, trên mặt lập tức hiển hiện một vòng chấn kinh và không thể tin được.

“Làm sao có thể...”

“Nhưng khí tức này có chút quen thuộc, trước đó từng gặp... Không đúng, Cố Trường Sinh!”

“Là ngươi!”

Sau khi hắn ta phản ứng lại, trên mặt lập tức tràn đầy sát cơ lạnh lẽo!

...

Rất nhanh, Cố Trường Sinh lại chú ý tới một thân ảnh.

Vóc dáng hắn ta trung đẳng, gương mặt phổ thông, từ trên hồ nước đi tới.

Đi rất chậm, nhưng mỗi một bước lại giống như là giẫm trên đường vân thời gian và không gian!

Người này.

Ngay giây đầu tiên đã cảm nhận được Cố Trường Sinh nhìn trộm.

“Vị đạo huynh kia, sao không hiện thân gặp mặt?”

Nam tử áo xám nhẹ giọng mở miệng nói, từ đầu đến cuối vẻ mặt đều không thay đổi.

Sau đó, thấy đối phương không đáp lời, hắn ta khẽ nhíu mày.

Sau một khắc, đôi mắt giống như hóa thành hai lỗ đen, trong đó thần mang lấp lóe, xuyên thủng đuổi theo.

“Người này có chút thú vị, vậy mà chế trụ đạo xung quanh.” Cố Trường Sinh nhíu mày, lập tức thần niệm quét ngang, giống như kim thạch!

Ánh mắt đi theo lập tức vỡ toang trong hư không.

“Một thế này của ta... Dường như có địch thủ.”

Nam tử áo xám ngây ngẩn cả người, lập tức sâu kín lẩm bẩm.

...

“Trung tâm khu tử tù là một đài sinh tử dùng trận văn chế tạo, mỗi lần sẽ có tử tù được đẩy lên từ hai bên, tiến hành chém giết sinh tử.”

“Đệ tử các gia tộc lớn, đại giáo ngồi trên bàn tiệc tiến hành kêu giá, đánh cược, quyết định giá trị của tử tù.”

“Người còn sống sẽ trở thành vật phẩm để các khách nhân đấu giá, khách nhân trả giả cao nhất sẽ mua được.”

“Đây chính là quy củ của nơi này.”

Trên bàn tiệc, sau khi thu hồi thần niệm, Cố Trường Sinh vừa ăn linh quả, uống linh tửu, Sở Thanh Huyền ở một bên nói với hắn.

Hiển nhiên hắn ta là khách quen ở đây, rất quen thuộc với quy củ của nơi này.

Cố Trường Sinh và Tô Tiểu Huyên là lần đầu tiên tới đây.

Nghe nói như thế, Tô Tiểu Huyên không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Như vậy cũng quá thê thảm rồi?

Một khi lên đài sinh tử, chỉ có thể lưu lại một người sống?

Nàng ta không khỏi có chút thông cảm đối với đám tử tù kia.

“Người lập ra quy củ nơi đây đúng là thông minh.” Nghe vậy, Cố Trường Sinh cũng có nhiều đồng tình, thản nhiên nói, “Nhưng người bị đưa đến nơi này, chắc chắn trước đó không phải người tốt lành gì.”

“Đương nhiên, cũng có một vài tộc quần sau khi chiến bại bị biến thành nô bộc.”

“Công tử nói không sai, trong đám tử tù này có rất nhiều người lúc trước phạm phải tội nghiệt ngập trời, sống chết không do mình.”

“Hiện nay cho bọn họ một chút hi vọng sống, tự nhiên bọn họ sẽ tóm chặt lấy.”

Sở Thanh Huyền cũng đồng ý nói.

Hai người nhìn nhận rất nhiều mặt, cũng không phải chỉ là nhân

tính.

Rất nhanh.

Trên bàn tiệc xung quanh đã có không ít tu sĩ ngồi xuống, trong đó không chỉ có thiên kiêu trẻ tuổi, còn có không ít lão già hoặc lão đồ cổ, lão yêu nghiệt.

Chỉ bộc lộ một kia khí tức đã khiến người ta sợ hãi, sắc mặt trắng bệch.

Nhưng bên cạnh mỗi cái ghế đều có bình phong che lấp, không cách nào nhìn trộm nhân vật trong đó.

Ngoài ra.

Trên sân tử tù cũng không có quy định cấm giao thủ.

Cho nên thường xuyên nhìn thấy một vài tu sĩ vì tranh đoạt một tên tử tù có giá trị mà xuất thủ lớn.

Nhưng tiền đề là phải có tư cách tranh đoạt.

Trận tranh đoạt tử tù còn chưa bắt đầu, xung quanh đã có không ít tu sĩ bắt đầu đàm luận.

Giọng nói ép tới rất thấp, nhưng ở đây đều không phải hạng người đơn giản, tự nhiên có thể nghe rõ ràng.

“Nghe nói tử tù lần này đều được vận chuyển từ các tinh vực khác đến, trong đó thậm chí có một vài tộc quần bị diệt tộc, sắp tuyệt chủng.”

“Đúng vậy, nghe nói xuất thủ vẫn là một tên thuộc hoàng tộc Thái Cổ, trực tiếp mang theo truyền thế Thánh khí đi, tiêu diệt thế lực kia. Đây đều là dư nghiệt...”

“Đây đúng là đại thủ bút, nếu có thể thu hoạch được tộc thuật tốt trong tộc đám tử tù này, tuyệt đối không lỗ!”

“Nhưng hôm nay có rất nhiều người đến, xem ra không đoạt với bọn họ được.

Đều là khuôn mặt mới mà trước đó chưa từng gặp, thậm chí có một vài đệ tử của thế lực bất hủ lộ diện.”

“Vừa rồi ta còn nhìn thấy vị Cổ Đế Tử kia nữa... Nhưng cũng không xác định có phải hay không, bởi vì khí tức kia quá kinh khủng, ta không dám nhìn nhiều.....”

“Các ngươi có chú ý không, hôm nay mấy cái ghế đầu tiên đều có người, ta đang đoán có phải truyền nhân của các đạo thống không!”

...

Không bao lâu.

Trên các bàn tiệc đã ngồi đầy tu sĩ.

Rất náo nhiệt.

Có thể xưng là trong ngàn năm nay, lần này số lượng tu sĩ đến khu tử tù trong cổ thành Vọng Nguyệt nhiều nhất!

Trên mặt người phụ trách tràn đầy kích động, giống như muốn nhìn thấy kỳ tích.

“Công tử, sắp bắt đầu rồi.” Sở Thanh Huyền thấp giọng nói.

Cố Trường Sinh gật đầu, ánh mắt nhìn thẳng.

“Hoan nghênh chư vị tới khu tử tù tối nay, vẫn quy củ cũ, tử tù phụ trách chém giết, mọi người phụ trách xem náo nhiệt vui vẻ là được...”

Người phụ trách là một lão giả mặc áo xám cười ha hả đi đến giữa đài, ra thủ thế, đám người an tĩnh lại.

Tu vi của ông ta rõ ràng là Thần Vương Cảnh.

Uy áp kinh khủng bao phủ xuống, khiến đám người lập tức yên tĩnh trở lại.

Bây giờ Hư Thần cảnh đã là lão giả một phương, một vị Thần

Vương Cảnh ra mặt, rõ ràng đại biểu cho quyền thế kinh khủng.

Ít nhất trong sân không có người nào dám lên tiếng khiêu khích.

Rất nhanh, xung quanh an tĩnh lại, từng ánh mắt tập trung đến, nhìn chằm chằm giữa sân.

Lão giả áo xám nói xong, cũng không dài dòng.

Ông ta gật đầu, lập tức vung tay lên, trên đài sinh tử lập tức hiện lên thần quang lấp lánh, trận văn sáng lên, hóa thành một lồng giam khoảng trăm dặm!

Hai bên, rất nhanh có tu sĩ đẩy xe chở tử tù đi ra.

Trong mỗi xe tử tù đều giam giữ một bóng người!

Chương 96: Tử Tù Nhóm Đầu Tiên, Kết Quả Khiếp Sợ, Mục Tiêu Của Đám Trẻ Tuổi

Xe chở tử tù dùng vật liệu đặc biệt chế tạo thành.

Cả xe màu xám, bị mấy tên tu sĩ áo đen đẩy ra.

Vừa xuất hiện.

Liền nhấc lên thủy triều to lớn trong đám người ở tràng đấu tử tù, tất cả mọi người không chớp mắt nhìn chằm chằm lên đài.

“Cái này...”

Sau khi nhìn rõ!

Xoạt!

Rất nhiều tu sĩ hít vào một hơi, đôi mắt trừng lớn.

Có vài tu sĩ cũng khiếp sợ, trực tiếp từ trên bàn tiệc đứng lên, không thể tin được.

Lúc này mới xuất hiện, uy áp trong mỗi xe khiến bọn họ kinh hãi ngạc nhiên, thậm chí cảm thấy một tia áp lực.

Trong đó một chiếc xe tù là một dị tộc có màu da đen, mặt xanh nanh vàng, tướng mạo dữ tợn, trên tay có xiềng xích.

Một xe tù khác là một nữ tử dị tộc đã bị hủy dung một bên mặt, hai mắt tràn ngập sát ý và điên cuồng.

“Tu vi mỗi người đều là Hoàn Nhất cảnh bát chuyển! Nếu gieo xuống nô ấn, sẽ là chiến lực rất mạnh!”

“Tử tù Hoàn Nhất cảnh, Vạn Đạo Thương Minh đúng là có thể xuất thủ!”

“Bình thường tử tù mạnh nhất xuất hiện chính là Tịch Địa cảnh, thật không ngờ.. Hôm nay lại không giống bình thường...”

Thấy cảnh này, rất nhiều tu sĩ tâm động!

Tử tù Hoàn Nhất cảnh, trong buổi đấu giá tử tù bình thường cực kì hiếm thấy.

Không ngờ hôm nay mới bắt đầu, liền xuất hiện tử tù cấp độ này.

Tử tù xuất hiện phía sau!

Thực lực tuyệt đối càng thêm cường đại.

Nghĩ tới đây, không ít người càng thêm mong đợi.

Thấy không khí đạt đến kết quả mình dự đoán, ý cười trên mặt lão giả phụ trách mặc áo xám càng đậm.

Sau đó, ông ta mở miệng giới thiệu, “Hai người này đều có tu vi Hoàn Nhất cảnh bát chuyển, trong đó một người tới từ tộc Thanh Quỷ, từng thôn phệ đồng tộc để tu luyện, sau khi bị phát hiện đã trục xuất khỏi tộc Thanh Quỷ.”

“Am hiểu chém giết sinh tử, tại tử tù tràng, chiến tích là đấu ba trận thắng cả ba!”

“Một người khác chỉnh là nữ tướng quân của một hoàng triều, trên chiến trường vứt bỏ binh sĩ mà chạy... Am hiểu chỉ huy giao chiến, tại tử tù tràng, chiến tích cũng là đấu thắng ba trận thắng cả ba!”

“Hiện tại!”

“Chư vị bắt đầu đặt cược đi!”

“Tỷ lệ đặt cược của hai người họ đều là một với một!”

Giới thiệu xong bối cảnh của hai tử tù.

Tất cả bàn tiệc trong tử tù tràng lập tức oanh động.

Không ngừng có tu sĩ, bắt đầu nhao nhao đặt cược.

Đương nhiên là lấy linh thạch làm đơn vị tính toán rồi.

Nguyên thạch rất trân quý, không phải tu sĩ nào cũng có thể gánh nổi.

“Công tử, người của tộc Thanh Quỷ kia nhìn rất mạnh, ngươi nhìn toàn thân hắn ta đều là vết thương, nhưng vẻ mặt giống như muốn ăn người vậy..”

Lực chú ý của Tô Tiểu Huyên bị tử tù tộc Thanh Quỷ hấp dẫn.

Giống như một tên ác quỷ chân chính vậy.

“Trong dị tộc, tộc Thanh Quỷ coi như cũng là cường tộc, sinh ra thiên phú thần thông, trời sinh thân cận ám hệ, trong thần thông bảo thuật có nhiều nguyền rủa và lực ăn mòn...”

Bên cạnh, Sở Thanh Huyền nhẹ giọng mở miệng, hắn ta cũng cảm thấy rất hứng thú với tử tù tộc Thanh Quỷ.

Nhưng hắn ta lại mơ hồ cảm thấy, vị nữ tướng quân kia sẽ không đơn giản.

“Tử tù từ trong tử tù tràng đi ra, liều mạng tranh đấu, đúng là sẽ chiếm ưu thế hơn so với tu sĩ cùng cảnh giới.”

Cố Trường Sinh đồng ý, gật đầu nói.

Trong cảm giác của hắn, tên tử tù tộc Thanh Quỷ, sát khí ngập trời.

Sinh linh chết trong tay hắn ta tuyệt đối là một số lượng đáng sợ.

“Nhưng đối mặt với vị kia nữ tướng quân, hắn ta không phải là đối thủ!”

Dừng một chút, hắn lại lạnh nhạt nói.

Người phục vụ bên cạnh nghe nói như thế lại trừng to mắt, không thể tin được, cảm thấy bản thân đã nghe lầm.

Rất rõ ràng.

Khí thế của tên tử tù tộc Thanh Quỷ còn cường đại hơn nữ tướng quân bị hủy dung kia nhiều.

Từ số lượng chênh lệch đặt cược cũng có thể nhìn ra.

Rất nhiều người cho hắn ta sẽ thắng.

Huống hồ, người phục vụ biết rõ thân phận của Cố Trường Sinh.

Đây là người trẻ tuổi trong truyền thuyết của Trường Sinh Cố gia!

Cho nên người này càng chấn kinh hơn!

Nhưng nghe nói như thế, đôi mắt Tô Tiểu Huyên lập tức cong thành hình trăng lưỡi liềm.

“Công tử đã nói như vậy, vậy khẳng định là nữ tướng quân thắng, ta muốn đặt cược nàng!”

Nói xong, nàng ta lấy ra một vạn linh thạch, đưa cho người phục vụ bên cạnh, không hề do dự.

Lúc đầu Sở Thanh Huyền cũng cảm thấy không đúng, lập tức cũng bỏ ra một trăm vạn linh thạch.

Dù sao cũng không có đạo lý ngại tiền tài nhiều.

Rất nhanh.

Trong tràng.

Chém giết bắt đầu!

Khéo miệng tên tử tù tộc Thanh Quỷ lộ ra ý cười, trực tiếp hóa thành một đạo ánh sáng màu đen đánh tới.

Đồng thời!

Xung quanh thân thể hắn ta hiện lên từng đạo thần phù màu đen lấp lóe, có lực ăn mòn kinh người.

Nữ tướng quân dị tộc bị hủy dung bên kia giống như bị dọa, ánh mắt điên cuồng, đứng ở tại chỗ không động đậy!

Nhìn một màn này, tu sĩ trên ghế cũng kích động.

Quá mạnh!

Thực lực của Hoàn Nhất cảnh bát chuyển thật đáng sợ, thậm chí có thể giết Hoàn Nhất cảnh cửu chuyển đỉnh phong.

“Không hổ là tộc Thanh Quỷ, nhục thân cường đại, một chiêu này thậm chí có thể tuỳ tiện xé rách tu sĩ Hoàn Nhất cảnh cùng cảnh giới!”

“Tên tộc Thanh Quỷ, ta nhìn trúng. Mong rằng chư vị đừng tranh đoạt với ta, gia gia của ta là...”

“Không khéo, ta cũng coi trọng, đến lúc đó xem ai ra giá cao, thì thuộc về người ấy đi!”

...

Trên ghế rất nhiều đệ tử của đại gia tộc, đại giáo bắt đầu tranh đoạt kịch liệt.

Bọn họ cảm thấy trận chiến này đã không có cần thiết, kết cục đã chú định.

Về phần tên nữ tướng quân dị tộc kia, dường như không có người xem trọng.

Nhìn thấy một màn này, lão giả phụ trách chỉ khinh thường cười một tiếng.

“Thực lực, sẽ không chỉ đơn giản là mặt ngoài...”

Ông ta đã ở tử tù tràng một thời gian rất dài, biết rõ một đạo lý.

Bình thường không nhìn ra được, mới là biết ẩn giấu thực lực nhất.

Đương nhiên vẫn có rất nhiều người có mắt, biết được trận chiến này sẽ không đơn giản.

Trên các bàn tiệc còn lại!

Toàn thân Cổ Đế Tử giống như bị sương mù thần bí bao phủ, lắc đầu nói, “Trận chiến này, hoàn toàn không có bất ngờ.”

Mấy vị tùy tùng bên cạnh đứng lặng yên, khí thế giống như ma sơn!

Bọn họ đương nhiên biết đại nhân nói có ý gì.

Doanh Nhiếp nhìn thoáng qua, cũng thu hồi ánh mắt.

Mục tiêu của hắn ta, cũng không phải từ tù Hoàn Nhất cảnh.

Bên phía hoàng tộc Thái Cổ, rất nhiều người coi thường trận chiến này, hiển nhiên đã đoán được kết quả.

Đúng lúc này!

Trong tràng xuất hiện dị biến!

Nữ tử bị hủy dung biến mất tại chỗ, giống như đã tiêu thất trong hư không.

Sau đó, một chùm tiên huyết bay ra, tên từ tù tộc Thanh Quỷ từ đó mà nứt.

Lúc thân ảnh nữ tử bị hủy dung xuất hiện lần nữa, cười lạnh, thu trường đao màu đen trong tay lại!

Hư không thần thông!

Một màn này, khiến tràng diện lập tức yên lặng.

Một đám tu sĩ trừng lớn mắt.

Thậm chí rất nhiều người còn không kịp phản ứng, cảm thấy đầu óc không hoạt động.

“Cái này... Vì sao..”

“Cứ như vậy đã thắng rồi?”

“Vừa rồi xảy ra chuyện gì, ta chưa nhìn rõ cái gì đã kết thúc rồi.”

...

Sau đó, lão giả mặc áo xám cười ha hả tuyên bố kết quả.

Trận chiến này lại là nữ tử bị hủy dung không đáng chú ý thắng!

Rất nhiều người khó mà tiếp nhận, nhất là người đặt cược số lượng tinh thạch lớn.

“Hắc hắc, tin tưởng công tử sẽ không sai.” Tô Tiểu Huyên đắc ý thu một số lớn linh thạch.

Ánh mắt người phục vụ bên cạnh cũng trợn tròn, sau đó trong lòng cười khổ cảm thán, không hổ là Thần Tử Cố gia!

Cố Trường Sinh lắc đầu, không để ý loại chuyện nhỏ nhặt này.

Cuối cùng nữ tử tù kia đã bị một tên tộc trưởng của một gia tộc mua đi.

Giá tiền là ba trăm vạn linh thạch!

Rất nhanh, nhóm tử tù thứ hai, thứ ba, thứ tư cũng được đẩy lên.

Có rất nhiều tộc quần, lai lịch khác biệt, nhưng thủ đoạn đều vô cùng kỳ quặc!

Thực lực cũng từ Hoàn Nhất cảnh bát chuyển, Hoàn Nhất cảnh

cửu chuyển đỉnh phong, dần dần đến Hư Thần cảnh hậu kỳ!

Rất nhiều tu sĩ bắt đầu xuất thủ lớn để tranh đoạt, đôi mắt đỏ lên, thậm chí có người đã tự thân lên trận.

Trước kia có rất ít tử tù Hư Thần cảnh!

Mà hôm nay vừa xuất hiện, lại có rất nhiều!

Vạn Đạo Thương Minh rõ ràng đã bỏ hết tiền vốn.

Sau ba canh giờ, bầu không khí đều không thay đổi.

Lão giả áo xám đột nhiên lộ ra ý cười kì lạ, lớn tiếng nói, “Vị tử tù tiếp theo, ta nghĩ rất nhiều đại nhân vật đến đây, đều sẽ cảm thấy hứng thú.”

Lúc nói chuyện, ánh mắt ông ta lại đảo qua mấy vị khách quý!

Chương 97: Thái Hư Thần Tộc, Khí Tức Không Chỉ Cổ Thần Nhị Tinh

Rất hiển nhiên, vị lão giả áo xám này biết rõ mục tiêu của mọi người, hoặc là nói ông ta đã sớm đoán được chuyện này rồi.

Ông ta vừa dứt lời!

Từng đạo ánh mắt trên ghế lập tức tụ tập đến.

Từ đầu đến cuối các nhân vật lớn vẫn không tham dự bán đấu giá, bây giờ cũng không nhịn được ngồi thẳng thân thể, vô cùng chăm chú!

Bao gồm một vài lão yêu nghiệt, lão đồ cổ đang nhắm mắt chợp mắt, giống như đang nghỉ ngơi, lúc này cũng mở hai mắt ra, trong đó giống như có thần quang bắn ra!

Hơi toát ra một tia uy áp, khiến sắc mặt tu sĩ xung quanh đột nhiên trắng bệch, như đối mặt với thiên uy!

Trong đó một người, thân ảnh mơ hồ, khí tức vô cùng khiếp người, giờ phút này đang thấp giọng tự nói.

“Cũng không biết có phải thật không, nhưng nghe nói bên trong đám tử tù này có một kẻ phản nghịch của Thái Hư Thần Tộc!”

“Lực lượng của Vạn Đạo Thương Minh không thể khinh thường, cho dù là một vài vô thượng đạo thống, cũng không dám lưu lại tộc nhân của Thái Hư Thần Tộc.”

Trong hoàng tộc Thái Cổ, ánh mắt Thiên Hoàng Nữ lộ ra chờ mong, lẩm bẩm nói.

“Màn kịch quan trọng tối nay, sắp bắt đầu!”

Trong mắt Cổ Đế Tử cũng lộ ra nghiêm túc, không tùy ý giống như trước.

Vị nam tử áo xám lúc trước khiến Cố Trường Sinh hứng thú ở một nơi rất hẻo lánh, lúc này cũng đứng dậy.

Về phần Doanh Nhiếp đang nói chuyện với đầu Thanh Ngưu thần dị kia, nghe vậy trong mắt cũng bộc phát tinh quang, bỗng nhiên đứng dậy.

“Thái Hư Thần Tộc chính là một trong những chủng tộc mạnh nhất trong ba ngàn đạo vực, nhưng số lượng lại cực kì thưa thớt, nghe nói ba ngàn đạo vực không đến vạn người.

Nhưng mỗi người đều có thiên phú cũng vô cùng kinh khủng, trong huyết mạch của bọn họ cũng ẩn chứa áo nghĩa thái hư cổ lão.”

“Cũng không biết làm sao Vạn Đạo Thương Minh có được tên tử tù này, nhưng tiếp theo tuyệt đối sẽ dẫn phát rất nhiều người tranh đoạt!”

“Nếu có thể từ đó nhìn trộm áo nghĩa thái hư của Thái Hư Thần Tộc, với ta mà nói, đủ để đền bù toàn bộ thời gian đã tổn thất!”

Trong mắt Doanh Nhiếp đều là tinh mang, không còn vẻ lạnh nhạt như trước nữa.

“Công tử, tiếp theo sẽ rất náo nhiệt, không ai có thể ngồi yên được. Hôm nay, mục đích của rất nhiều người tới đây chính là vì một người trong đám tử tù này.”

Nhìn thấy vẻ hứng thú trên mặt Cố Trường Sinh, Sở Thanh Huyền lập tức cung kính nói.

Trước đó hắn ta còn không xác định.

Nhưng bây giờ nhìn ý cười trên mặt lão giả áo xám, hắn ta đã xác định!

Nghe đồn không giả!

“Chẳng lẽ người trong nhóm tử tù này có người có thân phận không đơn giản?” Tô Tiểu Huyên nghi hoặc hỏi.

“Đâu chỉ không đơn giản, mà có thể khiến rất nhiều người điên cuồng.” Sở Thanh Huyền nói.

“Thái Hư Thần Tộc?”

Ánh mắt nhìn sang, trong mắt Cố Trường Sinh cũng hiện lên ý nghĩ khác.

Cảm giác của hắn rất cường đại, tiếng nghị luận xung quanh không gạt được hắn.

Đây là chủng tộc sinh hoạt tại Thái Hư Thần Giới.

Không tồn tại ở bất kỳ đạo vực nào trong ba ngàn đạo vực.

Nhưng lại hoàn toàn khác biệt hạ giới.

Thái Hư Thần Giới chính là do một vị chí cao nào đó của Thái Hư Thần Tộc khai sáng, cho dù là Chí Tôn trở lên cũng khó có thể tìm tới.

Nhìn thấy phản ứng xung quanh, ý cười trên mặt lão giả áo xám càng đậm.

Chuyện này cũng nằm trong dự liệu của ông ta..

Tin tức của Thái Hư Thần Tộc là do bọn họ tung ra ngoài.

Đương nhiên!

Đây cũng không phải tin tức giả, mà bọn họ thật sự có một tên Thái Hư Thần Tộc!

Tin tức cũng chính xác!

Thái Hư Thần Tộc tồn tại, đối với rất nhiều tu sĩ giống như một truyền thuyết.

Chỉ nghe nói qua, chưa từng thấy qua.

Nhưng mà...

Bọn họ lại có năng lực lấy một tên tử tù Thái Hư Thần Tộc ra đấu giá.

Chuyện này đã chứng minh Vạn Đạo Thương Minh cường hãn.

“Không sai, giống như lời đồn, trong nhóm tử tù tiếp theo, đúng là có một tên Thái Hư Thần Tộc.

Không biết vì lý do nào mà phản bội chạy trốn tộc quần, sau đó bị Thương Minh chúng ta bắt được, sau khi thương lượng với cường giả Thái Hư Thần Tộc, bọn họ nguyện ý giao cho chúng ta xử trí.”

“Cho nên chư vị không cần lo lắng, sau khi mua được chắc chắn các vị sẽ không bị Thái Hư Thần Tộc truy sát.”

Lão giả áo xám tự tin nói.

Tin đồn được chứng minh, oanh một tiếng, phía dưới trực tiếp nổ tung.

“Lại là thật!”

“Đến Thái Hư Thần Tộc cũng có thể đấu giá, bối cảnh của Vạn Đạo Thương Minh cũng quá mạnh!”

Trong mắt tất cả tu sĩ đều lộ ra kích động và hưng phấn.

Lão giả áo xám cũng không dài dòng, thấy bầu không khí đã không sai biệt lắm, sau đó cười phủi tay!

Long long long!

Bên phải!

Một cái lồng giam màu tím đậm còn kiên cố hơn lúc trước rất nhiều, được mấu tên tu sĩ gắng sức đẩy lên trên đài.

Có thể thấy được trọng lượng lồng giam này rất lớn.

Ngoài ra.

Bên trên lồng giam có quang điện và ánh lửa màu tím lấp lóe, phù văn và đạo văn xen lẫn, phát ra khí tức đáng sợ.

Cho dù là Chân Thần cảnh, thậm chí là Thiên Thần cảnh bị giam giữ trong đó, cũng khó tránh thoát!

Trong lồng giam!

Một tên nam tử tóc tím đang ngồi ở nơi hẻo lánh, mi tâm có một cái mắt dọc, ánh mắt một mảnh lạnh lùng, có một loại khí tức vô cùng ngang ngược.

Giống như lồng giam trước mặt không phải giam giữ hắn ta, mà là đang bảo vệ đám người vậy!

Hư không xung quanh nam tử tóc tím vặn vẹo, giống như muốn sụp đổ.

“Người này thật đáng sợ! Khí tức của Chân Thần Cảnh!”

“Hơn nữa dó là... Thái hư chi ý! Quả nhiên là Thái Hư Thần Tộc.”

Nhìn thấy một màn này, rất nhiều tu sĩ cũng hít vào một ngụm khí lạnh.

Sau đó nhao nhao kích động hưng phấn.

Thái hư chi đạo, không chỉ ẩn chứa hư vô chi lực, còn ẩn chứa Thái Nhất chi lực.

Có thể nói là vô cùng thần bí.

Trên bàn tiệc.

Một vào tộc trưởng gia tộc, chưởng giáo cổ giáo, tông chủ tông môn, lão giả đại giáo và những lão đồ cổ, lão yêu nghiệt cũng ngồi không yên, nhao nhao đứng lên.

Tu vi của bọn họ yếu nhất cũng là Hư Thần cảnh!

Đến cường giả Chân Thần Cảnh, thậm chí Thiên Thần cảnh cũng có mấy vị!

Giờ phút này, bọn họ đều hiển lộ khí tức vô cùng cường đại của mình.

“Đây chính là Thái Hư Thần Tộc sao? Từ lực lượng huyết mạch đến xem, thì không thua kém hoàng tộc Thái Cổ bao nhiêu, hơn nữa còn ẩn tàng một cỗ lực lượng thần bí...”

Cố Trường Sinh quan sát, trong mắt có thần phù lấp lóe, sau đó rất nhanh biến mất.

Dưới Bồ Đề Minh Kính Pháp.

Hắn thậm chí phát hiện tên Thái Hư Thần Tộc này bị thương không nhẹ, bản nguyên bị hao tổn.

Hơn nữa!

Quan trọng nhất là, thái hư chi đạo thuộc về hắn ta đã bị tách ra.

“Thảo nào Thái Hư Thần Tộc nguyện ý để Vạn Đạo Thương Minh xử lý, rõ ràng là muốn hố những người nhìn không thấu.” Trong lòng Cố Trường Sinh thầm nghĩ, sau đó cũng mất hứng thú.

Mặc dù Sở Thanh Huyền là truyền nhân của Thanh Huyền đạo trường, tuyệt đối là bá chủ trong thế hệ trẻ tuổi.

Nhưng hắn ta cũng không có công pháp huyền diệu như Cố Trường Sinh, căn bản nhìn không thấu điều đặc biệt của nam tử tóc tím này.

Bây giờ nhìn thấy một màn này, vẻ mặt rất kích động nói, “Công tử, chúng ta có thể mua tên Thái Hư Thần Tộc này, trong tương lai hắn ta sẽ trở thành một tên thủ hạ mạnh mẽ.”

Thái Hư Thần Tộc Chân Thần cảnh, chiến lực tuyệt không phải Chân Thần Cảnh bình thường có thể so sánh.

Rất nhiều người cũng ôm ý nghĩ như hắn ta.

Nhất là không thiếu người trẻ tuổi muốn bồi dưỡng người này thành phụ tá đắc lực của mình.

Trong mắt Cổ Đế Tử hiện lên một trận phù văn huyền diệu, sau đó rất nhanh biến mất.

Dường như hắn ta cũng phát hiện cái gì, vẻ mặt có chút thất vọng.

“Xem ra giống như suy đoán của ta, quả là thế.”

Nhưng hắn ta cũng không vội rời đi.

Ở nơi hẻo lánh, lúc này nam tử áo xám nhìn như bình thường kia cũng lắc đầu ngồi xuống.

Mà lúc này!

Long long long!

Một trận âm thanh giống như ngọn núi rung động truyền đến.

Một bên khác.

Tên tử tù đối thủ của Thái Hư Thần Tộc cũng bị đẩy ra, hiển lộ ra thân ảnh.

Xung quanh có hơn ba mươi tu sĩ thôi động.

Mỗi người cũng cực kì phí sức, đầu đầy mồ hôi!

Tên đối thủ này, trên đầu bị siết chặt, có một vòng kim nô giữ lấy, toàn thân hiện lên màu vàng kim nhạt, hình thể cao lớn, chừng ba trượng.

Chỗ mi tâm, có hai ngôi sao ảm đạm xoay vòng lấp lóe, giống như lúc nào cũng có thể dập tắt.

Đây rõ ràng là một vị Cổ Thần cổ tinh!

“Khí tức này, không chỉ nhị tinh...” Vẻ mặt Cố Trường Sinh khẽ nhúc

nhích, đôi mắt không khỏi híp lại.

Chương 98: Công Tử Nhà Ta Đặt Một Tỷ Nguyên Thạch, Cổ Thần, Thái Hư Thần Tộc Chi Đấu

Cổ Thần!

Từng là một trong thế lực phụ thuộc mạnh nhất của Trường Sinh Cố gia.

Lúc trước đủ để đứng vào top một trăm chủng tộc cường đại.

Nhưng bởi vì mấy chục vạn năm trước đã phản loạn, bị Trường Sinh Cố gia khu trục ra tinh vực hoang vu tỷ tỷ triệu dặm bên ngoài.

Năm đó, thậm chí có ba vị Cổ Thần cửu tinh vẫn lạc!

Mỗi một vị Cổ Thần cửu tinh, đều là một vị Chí Tôn!

Suối máu suýt chút nữa bao phủ tinh không!

Việc này đã không phải là bí mật giữa các thế lực lớn.

Cho nên khi nhìn thấy đối thủ của tên Thái Hư Thần Tộc kia là một vị Cổ Thần nhị tinh, tất cả tu sĩ đều kinh ngạc.

Nhất là gần đây.

Dường như tộc Cổ Thân rất thân cận với Đọa Long Tĩnh của hoàng tộc Thái Cổ.

Không ít Cổ Thần hiện thân tại tổ địa.

Bởi vậy Trường Sinh Cố gia đã điều động cường giả trẻ tuổi hàng lâm lịch luyện.

Vậy mà nơi này lại xuất hiện một vị Cổ Thần?

Chẳng lẽ là bị Trường Sinh Cố gia trấn áp?

“Lúc ra đời, tộc Cổ Thần sẽ tự động thôn phệ sinh mệnh cổ tinh, gia tốc nó suy kiệt, chuyện này cũng khiến bọn họ vừa ra đời liền có được thực lực Hoàn Nhất cảnh đáng sợ.”

“Cho nên bọn họ càng không ngừng di chuyển... Nhưng chuyện này cũng không quan trọng, trước mắt vị Cổ Thần nhị tinh này lại có được thực lực Chân Thần Cảnh!”

Bọn họ thấp giọng nghị luận.

Mặc dù tộc Cổ Thần cường đại, nhưng tuyệt đối không thể so với Thái Hư Thần Tộc.

Dù sao, Thái Hư Thần Tộc là tồn tại có thể khiêu chiến với thế lực bất hủ!

Cho nên bọn họ cũng không cho rằng vị Cổ Thần nhị tinh này sẽ là đối thủ của tên Thái Hư Thần Tộc Chân Thần cảnh kia.

“Lúc thương thuyền của Vạn Đạo Thương Minh ta vượt ngang tinh vực, dùng giá cao để mua lại người này ở khu mỏ quặng thuộc hoàng tộc Thái Cổ.

Lúc ấy cổ tinh của hắn ta đã vỡ, vốn thực lực là tam tinh tứ tinh gì đó, nhưng bây giờ chỉ có thể miễn cưỡng ngưng tụ nhị tinh.”

Giống như cảm giác được đám người nghi hoặc, lão giả áo xám mở miệng giải thích.

Nói như vậy không ít lão đồ cổ khẽ gật đầu, “Không tệ, mặc dù vị Cổ Thần này ngã xuống, nhưng cảnh giới vốn dĩ không phải tên Thái Hư Thần Tộc Hư Thần cảnh kia có thể so sánh, tràng tỷ thí này, rất công bằng.”

Đương nhiên bọn họ có thể cảm nhận được khí tức tên Cổ Thần nhị tinh này rất cổ quái.

“Phải chú ý là, thể chất của tộc Cổ Thần đặc thù, nô ấn vô dụng với bọn họ, cho dù là Trường Sinh Cố gia, năm đó cũng không nghĩ ra biện pháp giải quyết.”

“Cho nên chúng ta mới để hắn đội vòng kim nô trên đầu.”

Lão giả áo xám lại nói.

Đám người này cũng chú ý tới vòng kim nô trên đầu tên Cổ Thần này.

Đồ chơi kia, phí tổn cũng không nhỏ.

Nghe thấy mấy câu này, ánh mắt của Cố Trường Sinh vẫn không thay đổi, còn đang tìm tòi tên Cổ Thần này.

“Thời kì đỉnh phong tuyệt đối không chỉ tứ tinh, dựa theo tuổi thọ của tộc Cổ Thần đến xem, thật ra tuổi của tên gia hỏa này cũng không lớn.”

So với tên Thái Hư Thần Tộc đã bị nứt thái hư chi đạo.

Hắn còn hứng thú với tên Cổ Thần này hơn.

Năm đó tộc Cổ Thần phản loạn, trong tộc ghi chép là phía sau có hoàng tộc Thái Cổ khuyến khích mưu đồ.

Trong đó có một mạch Cổ Thần không bị cuốn vào trong đó.

Sau khi khu trục, Cổ Thần liền do mạch kia cầm quyền.

Vị Cổ Thần Bán Thánh trên chiến trường Cảnh Dương kia không phải thuộc mạch cầm quyền kia.

Cho nên hắn suy đoán, lần này Cổ Thần chi loạn, rất có thể là bắt đầu loạn từ trong ra.

Tộc Cổ Thần đã phân tán không cùng phe phái.

Kẻ bại, liền bị hoàng tộc Thái Cổ trấn áp làm nô.

Bên phía hoàng tộc Thái Cổ, lông mày Thiên Hoàng Nữ hơi nhíu một cái, vẻ mặt không phải rất dễ nhìn, nhìn tên Cổ Thần này nói.

“Không phải tên gia hỏa này bị vỡ nát cổ tinh, phái đến mỏ đen tuyệt tinh đào quáng sao?”

Nàng ta nhớ rất rõ ràng.

Lúc ấy, nàng ta tận mắt nhìn thấy trưởng lão trong tộc xuất thủ, đánh nát năm viên cổ tinh trên mi tâm của tên Cổ Thần trẻ tuổi không khuất phục này.

Hình như... tên gia hỏa này còn có huyết mạch hoàng tộc Cổ Thần.

Nhưng bây giờ tại sao lại xuất hiện ở chỗ này?

“Tiểu thư, rất có thể là đám người phụ trách khoáng mạch vụng trộm che giấu cao tầng, bán hắn cho Vạn Đạo Thương Minh.” Bên cạnh, một tên tộc nhân trẻ tuổi của Vạn Hoàng Sào suy đoán nói.

“Mặc kệ như thế nào, không thể để tên gia hỏa này sống sót rời khỏi nơi này, bảo huyết của tên Thái Hư Thần Tộc kia, ta bắt buộc phải có.”

Sau đó, Thiên Hoàng Nữ khôi phục vẻ không bận tâm.

Một đám thiên kiêu trẻ tuổi của hoàng tộc Thái Cổ sau lưng lấy nàng ta cầm đầu, lúc này cũng không nhịn được lộ ra sát cơ.

Trên đài sinh tử!

“Tốt, ta cũng không nhiều lời nữa, nhóm tử tù cuối cùng của tối nay, thực lực là Chân Thần cảnh, chiến tích đều là đấu ba mươi trận thắng cả ba mươi.”

“Tỉ lệ đặt cược là 0.5 và 1.5.”

“Đặt cược, bắt đầu!”

Lão giả áo xám nói vừa xong, rất nhiều tu sĩ nhao nhao đặt cược, dường như tất cả mọi người đều cảm thấy tên Thái Hư Thần Tộc kia sẽ thắng.

Hơn nữa còn là chắc chắn sẽ thắng!

Nhất là tỷ lệ đặt cược lần này của Vạn Đạo Thương Minh là 0.5 với 1.5, phải biết lúc trước đều là một với một.

Nhìn ra, bọn họ cũng biết Thái Hư Thần Tộc rất mạnh, dường như không có khả năng thua.

Không có ai xem trọng vị Cổ Thần cổ tinh này.

“Mặc dù tên Thái Hư Thần Tộc này không trọn vẹn, nhưng ta có một biện pháp, có thể trợ ngươi tinh luyện thái hư chi ý trong huyết mạch của hắn.”

“Điều kiện tiên quyết là, ngươi mua được hắn.”

Thanh Ngưu mở miệng, nói với Doanh Nhiếp.

“Đa tạ tiền bối, tại hạ biết rõ.”

Doanh Nhiếp gật đầu, chắp tay nói.

Dường như tất cả mọi người đều đặt cược trên người Thái Hư Thần Tộc, ngắn ngủi một lúc đã có vài tỷ linh thạch.

Dường như lão giả mặc áo xám cũng rất kinh ngạc.

Đây cũng không phải linh thạch bình thường, tất cả đều là tuyệt phẩm linh thạch, rất trân quý.

Mà số lượng này, còn đang tăng thêm.

“Không ai xem trọng vị Cổ Thần này sao?” Khóe miệng của ông ta giật giật, không khỏi hỏi.

Đáng tiếc không ai trả lời ông ta.

Đến mấy lão đồ cổ, lão yêu nghiệt cũng nhân cơ hội này đặt cược lớn, có chút hối hận vì trước đó muốn duy trì mặt mũi mà không đặt cược.

Bọn họ cũng bắt đầu lo lắng lát nữa không có tiền đấu giá tên tử tù Thái Hư Thần Tộc này.

“Công tử nhà ta cược một tỷ, đặt vị Cổ Thần này thắng.” Lúc này.

Một giọng nói thanh thúy bỗng nhiên vang lên.

Nghe nói như thế, tất cả mọi người bỗng nhiên giật mình, bắt đầu tìm kiếm nơi phát ra âm thanh.

Ai lại ngốc như vậy, đặt một tỷ linh thạch cho tên Cổ Thần kia?

“Một tỷ linh thạch?”

Lão giả áo xám sững sờ, không ngờ tới một màn này, hỏi lại một lần nữa.

“A không đúng, là một tỷ nguyên thạch, công tử nói hắn không có nhiều linh thạch như vậy.”

Giọng nói thanh thúy kia lại vang lên.

Lần này, cuối cùng có rất nhiều chú ý tới, giọng nói vừa rồi đến từ hàng ghế khách quý.

Sau khi nghe rõ nội dung trong đó, bọn họ liền trợn tròn mắt.

Miệng há lớn!

Hoá đá tại chỗ!

Một tỷ... Nguyên thạch?

Điên rồi à? Hơn nữa ai có thể lấy ra được?

Lão giả áo xám phản ứng lại.

Đây là lần đầu tiên ông ta gặp người ra tay lớn như vậy, giọng nói cũng phát run: “Nhiều nguyên thạch như vậy, lão phu không làm chủ được.”

Đến tên Cổ Thần bên trong lồng giam vẫn đang nhắm mắt kia cũng đột nhiên mở ra, trong đó lóe lên kinh ngạc rồi biến mất.

Hắn ta không nghĩ tới, trong tình huống này sẽ có người xem trọng hắn ta.

Oanh!

Mà lúc này, trong tràng, trận văn trên lồng giam giam giữ tên tử tù Thái Hư Thần Tộc kia đã tiêu tán.

Ngay sau đó.

Một tiếng nổ truyền ra, mái tóc màu tím, mặt mũi tràn đầy ngang ngược, thân ảnh trực tiếp biến mất tại chỗ.

Ong!

Hư không mơ hồ vặn vẹo.

Lại bỗng nhiên xuất hiện trước mặt tên Cổ Thần nhị tinh kia.

Một quyền nện xuống, nhục thân vô cùng kinh khủng như ngàn vạn thần sơn!

Vị Cổ Thần nhị tinh này cũng rời lồng giam, ánh mắt vô cùng trầm ổn, không chút hoang mang, đấm tới một quyền.

Phù văn màu tím thần bí như hãn hải mãnh liệt, trực tiếp bao phủ xuống.

Trên đài sinh tử, các loại trận văn kích phát, cùng nhau sáng lên, để tránh bị vỡ nát.

Đồng thời!

Sau lưng tên Thái Hư Thần Tộc kia hiển hiện một tòa thần sơn màu tím, khí tức kinh khủng ép xuống hư không.

Tử khí liên miên bất tuyệt phô thiên cái địa lan tràn ra xung quanh, áp bách lòng người.

Giống như thần sơn Thái Cổ rơi xuống.

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Vậy mà tên Cổ Thần kia vẫn không chút hoang mang huy quyền chống cự, vô cùng trầm ổn.

Chương 99: Cổ Thần Mở Miệng, Khẩn Cầu Chủ Thượng Cứu Tộc Ta

Đám tu sĩ vẫn còn bị một tỷ nguyên thạch làm cho chấn kinh.

Đến mức không phát giác được tên tử tù Thái Hư Thần Tộc kia đã giao thủ với tên Cổ Thần rồi!

Hai người trong nháy mắt đã giao thủ hơn mười chiêu!

Mỗi một chiêu đều có thể xé rách Chân Thần Cảnh bình thường!

Trên bàn tiệc, trên mặt mấy vị lão già tràn đầy chấn kinh.

“Không thể tin được, là một tỷ... Nguyên thạch! Mà không phải linh thạch!”

“Lão phu tu hành cả một đời, còn chưa từng thấy nhiều nguyên thạch như vậy, đừng nói một tỷ, đến một trăm vạn nguyên thạch cũng chưa thấy qua.”

“Chỗ khách quý kia, rốt cuộc là vị nào? Có phải là vị Cố gia kia không?”

Một vài lão đồ cổ không khỏi hít một ngụm khi lạnh, vô cùng rung động.

Nếu có nguyên thạch, bọn họ đều sẽ cẩn thận nghiêm túc góp nhặt, dùng cho tu luyện đột phá.

Ngày thường tốn hao, đều là linh thạch.

“Cho dù là truyền nhân của thế lực bất hủ, cũng không có khả năng trong thời gian ngắn xuất ra nhiều nguyên thạch như vậy?”

Bọn họ cười khổ, mặc dù rất hiếu kì về nhân vật kia nhưng lại không dám tùy tiện nhìn trộm.

Bởi vì như vậy rất không lễ phép, sẽ mạo phạm đến người khác.

Nói không chừng sẽ dẫn đến họa sát thân!

Trên các bàn tiệc trong tử từ tràng tuyệt đối có truyền nhân của thế lực bất hủ, chuyện này bọn họ rất xác định!

“Một tỷ nguyên thạch, thế mà cũng xuất thủ được, ha ha, đến lúc đó xem ngươi mất cả chì lẫn chài.”

Thiên Hoàng Nữ cười lạnh không thôi, cho dù đoán được là ai đang đặt cược, nàng ta vẫn rất tự tin với kết quả mình dự đoán.

Nàng ta cũng không cảm thấy chuyện này có gì phải cược, đúng là rất ngốc.

Thái Hư Thần Tộc cường đại, cũng chỉ có hoàng tộc Thái Cổ bọn họ mới khả năng cảm nhận được.

Vị Cổ Thần này có được huyết mạch hoàng thất, nếu cổ tinh không bị hao tổn, nói không chừng còn có thể giao thủ với người kia.

Nhưng bây giờ... Liền chờ chết đi!

Một tỷ nguyên thạch, chỉ có thể đổ xuống sông xuống biển thôi.

Đám cường giả trẻ tuổi của hoàng tộc Thái Cổ cũng có suy nghĩ giống nàng ta.

Sau đó nhìn về phía cuộc chiến, không biết bao lâu nữa sẽ kết thúc.

“Một tỷ nguyên thạch.”

Khóe miệng Doanh Nhiếp giật một cái.

Hắn ta là Đạo Tử của Doanh gia, nếu cần tự nhiên lấy ra được, nhưng tuyệt đối không thể ở chỗ này.

Nhưng!

Hắn ta đã đoán được người ngồi bên trong ghế khách quý là ai!

Cũng chỉ có hắn mới có thể đặt cược được như vậy.

“Cố Trường Sinh, vì sao đột nhiên ngươi lại làm như thế...”

Hắn ta không nghĩ ra, trong lòng đột nhiên bịt kín một tầng bóng ma.

Đây là tâm ma lưu lại lúc ở thánh mộ Bắc Hoang.

Khi đó Cố Trường Sinh cường đại, khiến hắn ta gần như tuyệt vọng.

Mặc dù bây giờ hắn ta đã tiến bộ rất nhiều, nhưng vẫn không nắm chắc có thể giao thủ với Cố Trường Sinh.

Thế hệ trẻ tuổi, có ai có ít cơ duyên chứ?

“Tiền bối, ta cảm giác kế hoạch lần này sẽ thất bại...”

Hắn ta thu dọn tâm tình, lập tức mở miệng nói với Thanh Ngưu.

“Đúng là người trẻ tuổi kia mạnh đến mức không hợp thói thường, ta cũng không đoán ra thật hư của hắn, nếu ngươi muốn tìm hắn báo thù, vậy còn phải tu luyện thêm.”

Thanh Ngưu không hề lưu tình nói.

“Công tử, chúng ta đã thông báo với chủ thượng, nàng nói nếu ngài muốn đặt cược, bao nhiên cũng có thể. Điều kiện tiên quyết là ngài đừng hối hận.”

Rất nhanh.

Lão giả áo xám trở về, đi đến trước ghế của Cố Trường Sinh, cung kính nói.

Trong đó.

Một tên nam tử có khí tức cực kì cường đại đi ra, chính là Sở Thanh Huyền.

Hắn đưa một cái không gian giới chỉ ra, trong đó có một tỷ nguyên thạch.

Đây đều là Thanh Huyền đạo trường tích lũy, một tỷ nguyên thạch, cũng chỉ là chín trâu mất sợi lông mà thôi.

Nhìn thấy một màn này, không ít tu sĩ đã đoán ra, lập tức nói thầm một tiếng quả nhiên.

Bọn họ nhận biết Sở Thanh Huyền.

Dù sao cũng là truyền nhân của Thanh Huyền đạo trường.

Ngày đó Sở Thanh Huyền tự mình tiến đến bái kiến, sau đó chuyện cả Thanh Huyền đạo trường trở thành tùy tùng của Cố Trường Sinh truyền ra, chuyện này cũng không phải là bí mật tại cổ thành Vọng Nguyệt.

Chỉ là... Không ngờ Thần Tử Cố gia cũng đến tử tù tràng.

"Thảo nào!"

"Nhưng... Vì sao Thần Tử Cố gia lại lựa chọn... tên Cổ Thần nhị tinh này?"

"Hơn nữa, nếu ta nhớ không lầm. Tộc Cổ Thần phản loạn, Trường Sinh Cố gia tự mình xuất thủ, chẳng lẽ trong đó còn có thâm ý gì sao?"

Rất nhiều tu sĩ băn khoăn.

Nếu như tu sĩ bình thường đặt cược một tỷ nguyên thạch trên người vị Cổ Thần này, bọn họ sẽ cảm thấy rất ngu ngốc, thậm chí nói là điên rồ.

Nhưng người này lại là Thần Tử Cố gia.

Chẳng lẽ ánh mắt hắn sẽ sai sao?

"Nói không chừng, Thần Tử Cố gia đang động viên tên Cổ Thần này thôi, dù sao cùng từng là thế lực phụ thuộc của Trường Sinh Cố, nguồn gốc rất sâu."

Có tu sĩ suy đoán, nhưng vẫn không hiểu rõ vì sao Thần Tử Cố gia lại làm như thế.

Trước đó đám tu sĩ còn cảm thấy một tỷ nguyên thạch là đổ xuống sông xuống biển, bây giờ vẻ mặt lại hiện lên vẻ giãy dụa, không vững tin như trước nữa.

“Rõ ràng tên Thái Hư Thần Tộc kia rất mạnh, vì sao Thần Tử Cố gia lại chọn lựa như vậy...”

Chuyện này đã hoàn toàn khác biệt với suy nghĩ của đám người.

Cho dù là mấy vị lão yêu nghiệt, lão đồ cổ có ánh mắt hơn người cũng vô cùng chấn kinh, không hiểu.

“Chẳng lẽ vị Thần Tử Cố gia này chỉ hào nhoáng bên ngoài?”

“Không phải đi... Dù sao hình ảnh trên lưu ảnh thạch và lời đồn các nơi đều không thể giả được.”

“Nhưng ngộ nhỡ chỉ có thực lực, không có đầu óc thì sao?” Một vị di lão trong hoàng tộc Thái Cổ mở miệng, mang theo cười lạnh và mỉa mai....

“Xin hỏi vừa rồi đặt cược có phải Thần Tử Cố gia không?”

Đột nhiên, một vị lão đồ cổ mở miệng hỏi, giọng nói mang theo thăm dò.

Ông ta là nhân vật lớn của một tộc nào đó, tu vi Thiên Thần cảnh.

Nhưng ông ta cũng không dám xưng lão trước mặt Thần Tử Cố gia, không dám đối đãi với hắn như vãn bối, thái độ rất xem trọng.

Cho nên ông ta muốn thân phận của người này.

Lời này khiến tất cả các tu sĩ lập tức chú ý.

Ánh mắt nhìn về hàng ghế đầu tiên!

Không hề chớp mắt!

“Chính là công tử.”

Mở miệng chính là Sở Thanh Huyền, biểu cảm lạnh nhạt, mặc dù là truyền nhân của Thanh Huyền đạo trường, nhưng giờ phút này

lại như người hầu.

Nghe được câu trả lời xác thực, xung quanh lập tức một mảnh xôn xao!

Rất nhiều tu sĩ trẻ tuổi kích động, cuồng nhiệt.

Không ngờ vị Thần Tử thần bí của Cố gia kia sẽ hiện thân ở đây, còn tham dự đặt cược.

Không ít người lại lộ ra vẻ mặt như nằm trong dự liệu.

Trong mắt nam tử mặc áo xám, gương mặt phổ thông đứng ở nơi hẻo lánh bùng lên thần quang, sau đó lập tức biến mất.

“Lúc ấy nhìn trộm ta, hẳn là hắn đi, lời đồn cũng không giả...”

Bên phía hoàng tộc Thái Cổ truyền đến mấy tiếng hừ lạnh, rất bất mãn vì danh tiếng của Thần Tử Cố gia lại cường thịnh như thế.

Sắc mặt lão đồ cổ vừa lên tiếng hỏi thăm trở nên cung kính thêm mấy phần, sau đó lại hỏi, “Có thể mời Thần Tử giải hoặc cho chúng ta, vì sao lại đặt cược một tỷ nguyên thạch cho tên Cổ Thần này không?”

Nghi vấn này cũng là nghi vấn của rất nhiều người.

Bao gồm cả người chủ trì là lão giả áo xám, cũng giống như thế.

Ông ta rất rõ ràng.

Theo chiến tích trước kia đến xem, chiến lực của tên Thái Hư Thần Tộc tuyệt không phải tên Cổ Thần này có thể so sánh.

Chênh lệch quá lớn!

“Không có nguyên nhân khác, chỉ là ta cảm thấy, hắn sẽ thắng.”

Nghe thấy câu hỏi, sau đó một giọng nói ôn nhuận như ngọc truyền đến.

Trong mơ hồ, đám người giống như còn nhìn thấy vị công tử áo trắng trong đó, vẻ mặt không màng danh lợi, siêu nhiên như tiên.

Mà lúc này, tên Cổ Thần đang liều chết chém giết với tử tù Thái Hư Thần Tộc nghe đến mấy câu này, đôi mắt tĩnh mịch không gợn sóng lại đột nhiên bộc phát ra thần mang sáng chói.

Truyền nhân của Trường Sinh Cố gia!

Chủ tộc năm đó bọn họ thuần phục!

Chúng ta được cứu rồi!

Hắn ta vô cùng kích động, trong mắt thậm chí có lệ nóng cuồn cuộn chảy xuống!

“Cầu xin chủ thượng, cứu vớt tộc Cổ Thần!”

Sau đó, hắn ta làm ra một hành động khiến vô số người khiếp sợ.

Liều mạng để tên Thái Hư Thần Tộc đánh cho trọng thương, cùng quỳ xuống về phía Cố Trường Sinh!

Giọng nói như kinh lôi!

Rung động tứ phương!

Lão giả áo xám lộ ra vẻ mặt như gặp quỷ, không thể tin được nói, “Tên gia hỏa này không phải không nói được sao?”

Chương 100: Thái Hư Phúc Giới Ấn, Cổ Thần Khai Thiên Thuật, Chân Thần Cảnh Giao Phong

Lão giả áo xám rất khiếp sợ.

Thậm chí cảm thấy đôi mắt của mình uổng phí rồi.

Từ khi mua tên Cổ Thần từ mỏ quáng tinh thuộc hoàng tộc Thái Cổ ra, hắn ta vẫn không mở miệng nói chuyện.

Bọn họ đi tìm rất nhiều tông sư dược đạo, đều vô ích.

Thậm chí rất nhiều người cho rằng, hắn ta là người câm, trời sinh không cách nào mở miệng.

Nhưng hôm nay mới phát hiện bọn họ sai rồi!

Người ta không phải không thể mở miệng, mà không thèm mở miệng thôi.

Nhìn thân ảnh cao lớn khôi ngô quỳ xuống trên sàn đấu sinh tử, rất nhiều tu sĩ khiếp sợ, sau đó chính là ngạc nhiên.

Rốt cuộc tộc Cổ Thần đã xảy ra chuyện gì?

Khiến hắn ta liều mạng bị trọng thương, cũng muốn hô lên mấy lời này?

Thậm chí bọn họ còn cảm nhận được một cỗ bi thương.

Bên phía hoàng tộc Thái Cổ, trong mắt Thiên Hoàng Nữ lộ ra lãnh ý, hừ lạnh một tiếng nói, “Tên gia hỏa này đúng là đang tìm chết! Trước đây không nên chỉ đánh nát cổ tinh của hắn.”

Mà lúc này, bị tên Thái Hư Thần Tộc biến thành thần sơn màu tím đập trúng.

Hai viên cổ tinh chỗ mi tâm của tên Cổ Thần này đã trở nên ảm

đạm, thậm chí có cảm giác sẽ tắt ngay.

Bên ngoài thân thể xuất hiện vết rạn, suýt chút nữa vỡ toang.

Sau đó!

Bên trong những vết rạn kia lại có máu tươi màu vàng sáng chói chảy xuống.

Nhìn một màn này, rất nhiều lão đồ cổ, lão yêu nghiệt lập tức từ trên bàn tiệc đứng lên, hít một ngụm khí lạnh, đôi mắt trừng lớn, dáng vẻ không thể tưởng tượng nổi.

“Cái này chẳng lẽ là...”

“Là máu hoàng kim!”

“Không sai, là máu hoàng kim trong truyền thuyết!”

“Chỉ có vương giả mạnh nhất của tộc Cổ Thần mới có được huyết mạch hoàng kim. Đây là một vị Hoàng Kim Cổ Thần!”

“Chỉ cần tinh lực đầy đủ, tương lai nhất định thành tựu Cổ Thần cửu tinh, tương đương với Chí Tôn!”

“Chúng ta thật sự đã sai rồi...”

Bọn họ chấn kinh.

Sau đó, nghĩ đến quyết định vừa rồi của Cố Trường Sinh, bọn họ không khỏi cảm thấy rùng mình.

“Trách không được, trách không được... Chúng ta nhiều người như vậy mà vẫn không bằng Thần Tử Cố gia...”

“Người ta đã sớm nhìn ra, chỉ là chưa từng chọc thủng mà thôi.”

Một vị Hoàng Kim Cổ Thần đại biểu cái gì, bọn họ rất rõ ràng.

Là huyết mạch chí cường trong tộc Cổ Thần!

Nếu tên Thái Hư Thần Tộc không có gì đặc thù, rất có thể không phải là đối thủ của người này!

“Trước đây hắn lại che giấu tất cả chúng ta... Hắn tuyệt không phải huyết mạch hoàng tộc Cổ Thần bình thường...” Sắc mặt Thiên Hoàng Nữ khó coi, hai mắt hoàn toàn lạnh lẽo.

“Chỉ có huyết mạch hoàng thất của tộc Cổ Thần mới có thể tùy thân biến hóa, lúc trước hắn bị bắt, cũng không chú ý quá nhiều...” Một vị lão giả của hoàng tộc Thái Cổ bên cạnh cũng không nhịn được phẫn nộ, ánh mắt lập tức trở nên âm lãnh.

“Lão phu chưởng quản tử tù tràng nhiều năm như vậy, vậy mà cũng nhìn lầm.” Lão giả áo xám lắc đầu cười khổ.

Về phần vì sao vị Hoàng Kim Cổ Thần này đột nhiên lại bại lộ huyết mạch của mình?

Không cần đoán đều có thể biết rõ.

Hắn ta muốn chứng minh giá trị và thân phận của mình với Thần Tử Cố gia.

Mọi người ở đây chấn kinh, kinh hãi.

Cố Trường Sinh đã từ bàn tiệc đi ra, đứng phía dưới đài sinh tử.

Vẻ mặt có mấy phần phức tạp.

Sau đó, hắn mở miệng nói, “Ngươi có chuyện gì muốn nói với ta?”

Vừa rồi đúng là hắn biết đây là một vị Hoàng Kim Cổ Thần, mà Hoàng Kim Cổ Thần có một bí pháp, có thể thông qua tự hủy cổ tinh, giết hết địch nhân.

Một tinh cổ tự bạo, uy lực to lớn.

Cho dù là Thiên Thần cảnh cũng phải kiêng kị, thậm chí có nguy hiểm vẫn lạc.

Cho nên hắn biết rõ trận chiến tử tù này, Hoàng Kim Cổ Thần sẽ không thua được.

Nhưng hành động sau đó của người này đã khiến Cố Trường Sinh có chút khó hiểu nghi hoặc.

Chắc là Cổ Thần phản loạn, thật sự có bí ẩn gì đó?

“Cầu xin Thần Tử chủ trì công đạo cho tộc ta, cứu vớt tộc ta.”

Trong nháy mắt nhìn thấy Cố Trường Sinh, vị Hoàng Kim Cổ Thần liền trở nên vô cùng kích động, không nhịn được lớn tiếng nói.

Hắn ta căn bản không quản lúc này sau lưng mình còn một đối thủ kinh khủng nữa.

Mặc cho thần thông đáng sợ của đối phương rơi xuống.

“Nói cho ta biết, tên của ngươi.” Cố Trường Sinh nhìn về phía hắn ta.

“Ta tên Cổ Thần Mục!”

Hoàng Kim Cổ Thần kích động mở miệng.

Quả là thế, đây là một mạch Cổ Thần.

Trung tâm với Trường Sinh Cố gia, năm đó chưa từng phản loạn, sau đó cách xa tổ địa.

“Tốt, nhưng trước đó, ngươi cần phải vì ta thắng trận đấu này rồi lại nói.” Cố Trường Sinh cười, nhưng vẫn không trực tiếp mở miệng đồng ý.

Mà dùng phương thức này, vì không muốn bôi nhọ tôn nghiêm của một mạch bọn họ.

“Vâng, ta nhất định sẽ thắng, xin Thần Tử yên tâm.”

Đạt được câu trả lời chắc chắn, khí thế của Cổ Thần Mục lập tức thay đổi.

Vừa rồi còn là trầm ổn, đại khai đại hợp, trong nháy mắt liền biến thành lăng lệ đáng sợ!

Đến đám người trên bàn tiệc cũng cảm nhận được loại chí khí cổ lão, man hoang kia!

Vượt ngang tinh vực, cõng lên sao trời!

Đó mới là Cổ Thần!

Miệng vết thương trên người hắn ta bắt đầu khép lại, cổ tinh trên mi tâm xoay tròn!

Khí tức không ngừng lên cao!

Nếu như vừa rồi Chân Thần cảnh sơ kì, như vậy hiện tại đã là Chân Thần cảnh đỉnh phong!

Cùng với đó!

Vẻ ngoài của Cổ Thần Mục cũng đang không ngừng biến lớn, trong nháy mắt đã biến thành hơn mười trượng!

Hắn ta muốn liều mạng với trận chiến này!

Tên Thái Hư Thần Tộc kia rất bất phàm, tại Chân Thần Cảnh cũng coi như vô cùng cường đại, nhiều thủ đoạn, có thể tuỳ tiện diệt địch.

Nhưng lúc này sắc mặt lại sợ hãi, chấn kinh.

Bởi vì hắn ta phát hiện đối thủ của mình giống như không sợ chết, liều mạng trọng thương, cũng phải tổn thương hắn ta!

Hơn nữa sau khi hai viên cổ tinh kia quang mang đại thịnh, trong đó có lực lượng khiến hắn ta sợ hãi truyền đến!

Vẻ mặt của tất cả mọi người trên bàn tiệc đã trở nên vô cùng lo lắng.

Bọn họ tự hỏi nếu đi vào, tuyệt đối sẽ bị nghiền ép.

Chân Thần Cảnh uy thế, viễn siêu Hoàn Nhất cảnh, thậm chí Hư Thần cảnh.

Đó chính là một mảnh thiên địa khác!

Một đám thiên kiêu trẻ tuổi cũng trầm mặc, nếu tại Chân Thần Cảnh, bọn họ cũng không thể là đối thủ của hai người này!

Những lão đồ cổ, lão yêu nghiệt cũng run sợ, lúc bọn họ tại Chân

Thần Cảnh, còn lâu mới có được uy thế như vậy.

Cho dù là Thiên Hoàng Nữ, Cổ Đế Tử, Doanh gia Đạo Tử Doanh Nhiếp, tên nam tử áo xám bình thường kia cũng không hề chớp mắt nhìn lên đài.

Đối với kết quả trận chiến này, đã không tự tin như trước nữa.

Dù sao cảnh giới của bọn họ còn chưa đến tình trạng kia.

Một bên là chủng tộc chí cường trong ba ngàn đạo vực, Thái Hư Thần Tộc!

Một bên là Vương giả trong tộc Cổ Thần, Hoàng Kim Cổ Thần!

Tương lai thành tựu, khó mà đoán được.

“Giết!”

Cổ Thần Mục nổi giận gầm lên một tiếng.

Trận văn trên đài sinh tử không ngừng lấp lóe, suýt chút nữa vỡ toang!

Lạc ấn to lớn tỏa ra vô số ánh sáng hoàng kim chói mắt.

Bất chợt, hắn ta kéo hư không một phát, giống như dùng hoàng kim mặt trời rèn đúc thành cự phủ xuất hiện.

Uy thế ngập trời từ trên cự phủ bộc phát ra!

Đây là thiên phú thần thông của hắn ta!

Cổ Thần Khai Thiên Thuật!

“Giết cho ta!”

Tên Thái Hư Thần Tộc cũng nổi giận gầm lên một tiếng, mắt dọc mở ra, khí tức màu tím trên người càng thêm nồng đậm.

Sau đó trên đỉnh đầu hiển hiện ba tòa thần sơn bàng bạc, khí tức cổ lão lâu đời, phát ra sương mù hỗn độn.

Phía trên ba tòa thần sơn, còn có một vòng trăng tròn màu tím yêu dị, thần huy vẩy xuống.

“Thái Hư Phúc Giới Ấn!”

“Chết!”

Hắn ta cũng đang liều mạng!

“Một trận chiến này, thật sự là mũi đao đối đầu!” Sở Thanh Huyền kinh thán không thôi.

“Công tử không lo lắng sao?” Tô Tiểu Huyên không khỏi hỏi, hai người kia thật sự quá mạnh.

“Lo lắng cái gì.” Cố Trường Sinh cười, hỏi ngược lại.

Oanh!

Sau một khắc!

Trong ánh mắt hoảng sợ của tất cả tu sĩ, cự phủ rơi xuống, ba tòa thần sơn lập tức vỡ vụn thành cặn bã.

Trong đó một thân ảnh màu tím chật vật, miệng phun tiên huyết bay ngược ra ngoài, trong mắt tất cả đều là không thể tưởng tượng nổi và kinh hãi.

Chương 101: Giương Cung Bạt Kiếm, Thiên Hoàng Nữ Uy Hiếp, Giết

“Công tử, ngài thật sự quá lợi hại! Đến chuyện này cũng có thể dự liệu được!”

Tô Tiểu Huyên vô cùng chấn kinh.

Không ngờ công tử vừa mới nói xong, chiến đấu đã kết thúc.

“Chuyện này có gì đáng kinh ngạc, nếu cái này cũng không đối phó được, hắn ta cũng không xứng với cái tên kia.” Cố Trường Sinh đã

sớm dự liệu được kết quả.

“Không hổ là công tử, ánh mắt đã vượt qua trói buộc cảnh giới, còn nhìn xa xôi hơn chúng ta nhiều.”

Vẻ mặt Sở Thanh Huyền càng thêm cung kính, và kiên định với suy nghĩ đi theo công tử của mình hơn.

Mắt thấy trận chiến đấu này đã kết thúc, lúc này xung quanh cũng không khỏi yên lặng.

Hoàng Kim Cổ Thần Cổ Thần Mục thắng!

Nhưng thắng cũng không dễ dàng, có thể nói là thắng hiểm!

Trên người đầy vết thương, trải rộng máu Hoàng Kim Thần Ngưu.

Hai viên cổ tinh cuối cùng cũng ảm đạm, nhìn giống như nến tàn trong gió.

Toàn bộ quá trình, hai người họ chỉ giao thủ mấy trăm chiêu.

Nếu Chân Thần Cảnh bình thường đi lên, đoán chừng sớm đã bị đánh thành huyết vụ!

Đám người thật ra cũng không có quá nhiều bất ngờ với kết quả trận chiến này.

Bởi vì hai người đều quá mạnh!

Không tới cuối cùng không ai dám nói kết quả.

Cho dù cổ tinh bị hao tổn, cảnh giới giảm lớn.

Nhưng thực lực của Cổ Thần Mục vẫn vô cùng cường đại.

Không phải Thái Hư Thần Tộc không mạnh, mà do đối thủ cũng mạnh đến quá đáng.

Rất nhiều tu sĩ đang tiếc hận.

Những lão đồ cổ vừa tán thưởng, cũng vừa tiếc nuối.

“Nếu mang theo thái hư thần ý, ngươi làm sao có thể là đối thủ của ta, ta không cam lòng.”

Nam tử tóc tím kia nói, rất không cam lòng, không ngừng ho ra máu, bị trọng thương.

Tại Thái Hư Thần Tộc, hắn ta cũng là một vị thiên kiêu bất thế, tuyệt đối không phải tộc nhân bình thường có thể so sánh.

Một trận chiến này cũng không phải thực lực đỉnh phong của hắn ta.

Bởi vì thủ đoạn mạnh nhất của hắn ta là thái hư thần ý đã bị cường giả trong tộc rút đi!

Lời này, khiến các tu sĩ xung quanh chấn kinh, sau đó sợ hãi.

Thì ta tên cường giả Thái Hư Thần Tộc này cũng không phải đỉnh phong.

Một trận chiến này của hai người, không ai chiếm được tiện nghi.

“Kết quả này, không ai dự liệu được...”

Một vị lão già đại giáo cảm khái, tu vi của ông ta là Thiên Thần cảnh.

Nhưng đối mặt với bất kỳ người nào trong đó, ông ta cũng không nắm chắc phần thắng.

Thậm chí có nguy hiểm vẫn lạc.

“Không đúng, lời này sai rồi, có người đã sớm dự liệu được.” Người bên cạnh phản bác.

Lúc này tất cả mọi người mới nhớ tới một tỷ nguyên thạch đặt cược trước đó!

Đám tu sĩ lúc đầu đặt cược cho tên Thái Hư Thần Tộc này đã đau lòng đến xanh mặt rồi.

Những lão đồ cổ muốn nhân cơ hội lấy một món lời cũng hối hận

không thôi.

“Thần Tử Cố gia, thật sự sâu không lường được, hắn đã sớm đoán được kết quả này, thảo nào lại chắc chắn như vậy.”

Rất nhiều tu sĩ càng khâm phục Cố Trường Sinh.

“Thần Tử, Cổ Thần Mục không cô phụ kỳ vọng của ngài!”

Trên đài sinh tử.

Cổ Thần Mục quay người về phía Cố Trường Sinh, lần nữa quỳ xuống, lớn tiếng nói.

Cố Trường Sinh khẽ mỉm cười nói, “Ngươi không cô phụ dòng họ của ngươi.”

Nghe vậy, Cổ Thần Mục càng thêm kích động, chỉ khi đối mặt với người cao quý nhất, tộc Cổ Thần bọn họ mới có thể làm đại lễ.

“Trận chiến này, đã không có hồi hộp.” Lão giả mặc áo xám than nhẹ, cũng không phải đau lòng.

Chủ thượng đồng ý, đến lúc đó sẽ không vì đám nguyên thạch kia mà trách tội lên đầu ông ta.

Mà là tiếc hận đối với tên Thái Hư Thần Tộc.

Theo quy củ của đài sinh tử.

Bên thắng sống, kẻ bại chết!

Ai cũng không thể vi phạm.

Sau đó, trong mắt Cổ Thần Mục lộ ra sát cơ băng lãnh, chỉ có giết chết tên Thái Hư Thần Tộc này, hắn ta mới có thể sống rời đài sinh tử.

Đây là quy củ nơi đây.

“Đáng chết! Tên Thái Hư Thần Tộc này không thể chết!” Nhìn thấy một màn này, vẻ mặt của Doanh Nhiếp và Thiên Hoàng Nữ đều thay đổi, kết quả trận chiến này đã ngoài dự đoán của bọn họ.

Nhưng tên Thái Hư Thần Tộc kia không thể sơ sót được.

Doanh Nhiếp cần thái hư chi ý trong huyết mạch của hắn ta để luyện hóa vật phẩm.

Mặc dù không kinh thế bằng thái hư thần ý thế, nhưng cũng đủ dùng.

Mà Thiên Hoàng Nữ thì muốn một luồng thái hư chi huyết để huyết mạch của nàng ta trở nên tinh khiết thêm một bước.

Nàng ta rất cường đại, là người lĩnh quân của Vạn Hoàng Sào thế hệ này.

Từng tự tay xé một tên cường giả Hư Thần cảnh.

Rất nhiều di lão Thái Cổ truyền ra lời nói, “Nếu Thiên Hoàng Nữ sớm xuất thế, sao Thần Tử Cố gia lại có phong quang như hôm nay được...”

Bởi vậy có thể thấy được nàng ta cường đại và kinh khủng.

Kiệt ngạo bất tuần như thế hệ trẻ tuổi của hoàng tộc Thái Cổ cũng lấy nàng ta cầm đầu, không dám chống đối!

Giờ phút này, nhìn thấy Cổ Thần Mục muốn hạ sát thủ, nàng ta trực tiếp từ trên bàn tiệc đứng dậy, thân ảnh trong nháy mắt xuất hiện giữa không trung, hừ lạnh nói, “Dừng tay!”

Nàng ta vừa dứt lời.

Bên cạnh nàng ta, rất nhiều Chí Tôn trẻ tuổi của hoàng tộc Thái Cổ hội tụ, thần quang sáng chói, khí tức bừng bừng, như Thần Linh hàng trần.

Trong đó có Thái Cổ Man Tượng Tộc, Hoàng Kim Cổ Tê Tộc, Hỏa Dực Bích Viên Tộc...

Khí tức tu vi của mỗi người đều là Hoàn Nhất cảnh ngũ, lục chuyển, rất khủng bố, căn bản không giống như thế hệ trẻ tuổi.

Bầu không khí lập tức trở nên khẩn trương.

Các tu sĩ còn lại cũng cảm giác được bầu không khí không giống bình thường.

“Thái Hư Thần Tộc có liên quan rất lớn, không thể tuỳ tiện vẫn lạc.”

Doanh Nhiếp cũng nói, thân ảnh xuất hiện bên cạnh đài sinh tử, trên mặt một mảnh yên tĩnh, đạo ý tự nhiên.

Một vài lão đồ cổ và lão yêu nghiệt liếc nhau, cảm thấy lát nữa sẽ có trò hay để xem.

Lão giả áo xám phục trách lau mồ hôi trán, không khỏi bất đắc dĩ nói, “Các vị hoàng tộc Thái Cổ, các ngươi muốn làm gì? Có lời gì không thể ngồi xuống nói sao?”

“Mặt khác, Doanh gia Đạo Tử, nơi đây là địa bàn của Vạn Đạo Thương Minh ta, ngươi làm như vậy không cảm thấy đã vượt giới hạn sao?”

Đã phân thắng bại, cũng phân sinh tử.

Đây là quy của mà chủ thượng bọn họ đã tự mình đặt ra.

Hiện tại có người muốn đánh vỡ quy củ này, đương nhiên bọn họ sẽ không bằng lòng.

“Ta muốn tên Thái Hư Thần Tộc này, các ngươi Vạn Đạo Thương Minh ra giá đi.” Thiên Hoàng Nữ lãnh đạm nói.

Nàng ta được vô tận Thần Hoàng hư ảnh bao phủ, một thân thần giáp đỏ tươi, lực lượng khí huyết kinh khủng khiến người ta kinh ngạc run sợ.

“Tử tù không có giá trị, hơn nữa dựa theo quy củ, tên Thái Hư Thần Tộc đã là tử vật.”

“Đương nhiên, nếu như hoàng nữ có thể khiến vị Cổ Thần này tha mạng cho hắn, cũng coi như trong quy củ, chúng ta cũng bằng lòng.”

Lão giả áo xám biến sắc, nhưng vẫn kiên trì nói.

Lời này của ông ta xem như đã trực tiếp cự tuyệt yêu cầu của Thiên Hoàng Nữ.

Đám tu sĩ xung quanh không khỏi hít một ngụm khí lạnh.

Lá gan này thật lớn!

“Vạn Đạo Thương Minh ngươi có thể gánh chịu lửa giận của Vạn Hoàng Sào ta sao?” Ánh mắt của Thiên Hoàng Nữ vẫn lạnh lùng như cũ, tràn ngập ngạo nghễ và cao cao tại thượng.

Không hề đặt Vạn Đạo Thương Minh vào mắt.

Một đám hoàng tộc Thái Cổ sau lưng nàng ta cũng giống như thế.

“Ở chỗ này, phải tuân thủ theo quy củ của Vạn Đạo Thương Minh ta, bất luận là ai.” Trên trán lão giả áo xám che kín mồ hôi lạnh, nhưng vẫn kiên trì nói.

So với đám người này uy hiếp.

Ông ta càng sợ chủ thượng trừng phạt!

Đồng thời!

Ông ta cũng triển lộ tu vi Thần Vương Cảnh kinh khủng của mình!

“Ngươi dám giết hắn, hôm nay ngươi tuyệt đối không thể rời khỏi đây, ta lấy danh nghĩa của hoàng tộc Thái Cổ ra cam đoan.”

Thiên Hoàng Nữ không thèm để ý đến uy áp của lão giả áo xám, lập tức nhìn về phía Cổ Thần Mục trên đài sinh tử, gương mặt lạnh như băng uy hiếp nói.

“Thần Tử...”

Cổ Thần Mục cũng hiểu tình huống lúc này, nhìn Thiên Hoàng Nữ tràn ngập sát ý và băng lãnh, sau đó hỏi thăm ý kiến của Cố Trường Sinh.

Cố Trường Sinh vô tình nói: “Giết.”

Chương 102: Giao Chiến Với Truyền Nhân Của Hoàng Tộc Thái Cổ, Hỗn Nguyên Kiếp Diệt Tạo Hóa Kim Thân Hiển Uy

Một chữ này rơi xuống, lại giống như ẩn chứa vô tận huyết tinh!

Tất cả tu sĩ đều cảm thấy sau lưng phát lạnh.

Sau lưng Thiên Hoàng Nữ chính là Hoàng tộc Thái Cổ, thời kì Thái Cổ là bá chủ thiên địa, nơi đây không ai dám trêu chọc.

Nhưng sau lưng Thần Tử Cố gia... Càng vĩnh viễn bất hủ, là Trường Sinh thế gia sừng sững tại ba ngàn đạo vực không ngã!

Đương nhiên không cần để ý đến uy hiếp của nàng ta.

“Cố Trường Sinh, ngươi khăng khăng muốn đối địch với ta?” Ánh mắt của Thiên Hoàng Nữ như muốn giết người, vô cùng phẫn nộ.

Nàng ta bắt buộc phải có thái hư chi ý!

Bất kỳ hành động cản trở nào đều bị nàng ta xem là khiêu khích!

Trường Sinh thế gia cũng không ngoại lệ!

Một bên khác, thân ảnh Doanh Nhiếp cũng xuất hiện, vẻ mặt hơi khó coi nói, “Cố Trường Sinh, làm chuyện gì cũng để lại một đường không tốt sao? Mọi người cùng là Trường Sinh thế gia, làm gì phải đuổi tận giết tuyệt.”

Cố Trường Sinh một bước đạp không, chắp tay sừng sững, nhìn về phía Thiên Hoàng Nữ, vẻ mặt lạnh nhạt nói, “Đối địch? Ngươi có tư cách gì đối địch với ta?”

“Bên thắng sống, kẻ bại chết, nhưng ngươi, chẳng lẽ muốn chết?”

Lời nói hời hợt.

Lại tràn ngập một cỗ bá đạo khó nói lên lời.

“Năm đó không thể giết ngươi, chẳng lẽ hôm nay ngươi còn muốn thử một chút?”

Cố Trường Sinh lại nhìn về phía Doanh Nhiếp, vẻ mặt không có bất kỳ thay đổi nào.

Nhưng tất cả mọi người giống nghe được ý tứ là “Nếu ngươi dám động một cái, vậy ta liền giết ngươi” !

Hơn nữa!

Trong lời này ẩn chưa rất nhiều tin tức!

Năm đó, lời đồn Doanh gia Đạo Tử suýt chút nữa chết trong tay Thần Tử Cố gia lại là thật.

Đông đảo lão đồ cổ hít một ngụm khí lạnh, không khỏi kinh hãi.

Nghe nói như thế, vẻ mặt Doanh Nhiếp lập tức thay đổi, lúc xanh lúc trắng.

Thân là Đạo Tử Doanh gia, cả đời này hắn ta không trải qua thua trận, mãi đến khi gặp phải Cố Trường Sinh!

Nhưng...

Hắn ta không dám lại nói cái gì!

Hắn ta sợ!

“Cố Trường Sinh, chẳng lẽ ngươi thật sự cho rằng ta sợ ngươi sao? Cùng là người trẻ tuổi, liều mạng tranh đấu, kết quả rất khó nói!”

Vẻ mặt Thiên Hoàng Nữ càng thêm băng lãnh và phẫn nộ.

Nàng ta căn bản không nghĩ tới sẽ có người trong thế hệ trẻ tuổi dám coi thường, không thèm để ý đến nàng ta như vậy!

Nàng ta đường đường là truyền nhân của Vạn Hoàng Sào, thân phận cao quý không tả nổi!

Tương lai sẽ là tồn tại vô địch tại ba ngàn đạo vực!

“Không sợ ta, vậy ngươi xuất thủ thử một chút đi.” Cố Trường Sinh nhàn nhạt nhìn nàng ta một cái.

Hắn muốn nhìn một chút cái gọi là truyền nhân của Hoàng tộc Thái Cổ sẽ có thực lực thế nào.

Bởi vì cho tới bây giờ, những người trong thế hệ trẻ tuổi mà hắn gặp, căn bản không tìm được người có thể giao thủ với hắn.

“Rất tốt, rất tốt, rất tốt!”

“Hôm nay, ta sẽ để đám người biết rõ, hào quang của ta, chiếu rọi vạn cổ, đời này tất cả các ngươi chỉ là hòn đá kê chân của ta thôi.”

“Ngươi cũng không ngoại lệ.”

“Phong quang của ngươi, sau ngày hôm nay sẽ không còn nữa!”

Thiên Hoàng Nữ không phải người bình thường, rất mau đã ổn định tâm cảnh, sau đó liên tục nói ba câu “Rất tốt “

Ánh mắt nhìn chằm chằm Cố Trường Sinh, như nhìn con mồi, rất tự tin và tự phụ với thực lực của mình.

“Đá kê chân, phải xem ngươi có tư cách này hay không đã.”

Cố Trường Sinh tùy ý cười một tiếng, vẻ mặt không thay đổi.

“Giết hắn, thắng trận tử đấu này.”

Sau đó hắn lại quay đầu nói với Cổ Thần Mục đang có chút sững sờ.

“Vâng, Thần Tử!”

Cổ Thần Mục phản ứng lại, nhếch miệng cười một tiếng, căn bản không thèm để ý đến ánh mắt băng lãnh, tràn đầy sát cơ của Thiên Hoàng Nữ.

Rất nhanh!

Phốc một tiếng, một chưởng rơi xuống, trực tiếp chụp tên Thái Hư Thần Tộc không có sức chống cự kia thành một đoàn huyết nhục!

Hình thần câu diệt!

Không thể không nói, lúc này tâm trạng của hắn ta rất thoải mái.

Nhìn một màn này, rất nhiều tu sĩ trẻ tuổi của Nhân tộc đều phấn chấn, kích động không thôi, cảm giác nhiệt huyết dâng lên!

“Có nhìn thấy không, sắc mặt của đám Hoàng tộc Thái Cổ kia thật khó coi!”

“Nhất là Thiên Hoàng Nữ, chắn là lúc này nàng ta rất muốn giết người...”

Hoàng tộc Thái Cổ cuồng vọng phách lối, không cố kỵ gì, ai dám trêu chọc?

Ngày thường bọn họ gặp, chỉ có thể đi đường vòng.

Nhưng hôm nay Thần Tử Cố gia ở đây, lại ép tất cả bọn họ không ai dám động!

Một màn này, thật sự khiến đám tu sĩ nhân tộc nhiệt huyết sôi trào.

“Ngươi muốn chết!”

Thiên Hoàng Nữ lần nữa phẫn nộ, sắc mặt tái xanh.

Tốc độ động thủ của Cổ Thần Mục quá nhanh, đến mức nàng ta không thể ngăn cản được.

Tên Thái Hư Thần Tộc đã chết!

Thiên Hoàng Nữ lạnh lùng nhìn hắn ta một cái, trong mắt có thần phù lấp lánh, trong miệng phun ra một đạo tiên khí màu vàng óng.

Đạo này tiên khí màu vàng óng này trực tiếp hóa thành một đầu tê tê kim sắc trên không trung, nhưng lại mọc ra tứ chi rồng, lân giáp lành lạnh, vô cùng đáng sợ.

“Đây là tiếp long bảo thuật!”

Trên bàn tiệc, có người kinh hô, nhận ra môn tuyệt thế bảo thuật

đáng sợ này.

Mặc dù không thể so với bảo thuật hung thú Thiên giai, nhưng cũng vô cùng kinh khủng.

Thuộc về đạp pháp Chuẩn Chí Tôn!

Ngay lúc đó, quanh người Thiên Hoàng Nữ xuất hiện từng ngọn hỏa diễm chi hải, thần phù và linh khí hóa thành phong bạo đáng sợ trong đó.

Trong cái đám người đã nhìn thấy trong ngọn lửa chi hải có một đầu Chân Hoàng xoay quanh, đang tụng hát cổ kinh, muốn trấn áp chư thiên.

Đám người không ngừng lùi lại, thậm chí đã kinh động đến trận văn trên đài sinh tử.

Phải biết trận văn kia dùng để chống cự uy thế của Chân Thần Cảnh!

“Quá kinh khủng!”

“Tê!”

“Đây đúng là một môn Cổ Hoàng thuật!”

Một vài lão đồ cổ cảm nhận được lực lượng kinh khủng khiến người ta sợ hãi trong đó, rung động không thôi.

“Thực lực Hoàn Nhất cảnh lục chuyển, có chút đồ vật, thảo nào có dũng khí cuồng vọng như vậy.”

Trong lòng Cố Trường Sinh lướt qua một chút kinh ngạc, đã nhận ra Thiên Hoàng Nữ bất phàm.

So với đám Chí Tôn trẻ tuổi còn lại, đã mạnh hợn không chỉ một mảnh lớn.

Ầm ầm!

Đầu tê tê màu vàng có ngoại hình như tiếp long đánh tới, hóa

thành một đạo thiểm điện màu vàng, khiến Cố Trường Sinh từ trong suy tư lấy lại tinh thần.

Người xung quanh chấn kinh, vội vàng tránh lui, sợ bị lan đến gần.

Ầm!

Hắn đưa tay rai, hóa thành một đại ấn, trong đó có đạo văn lấp lóe!

Tiếp long màu vàng lập tức chia năm xẻ bảy, đại ấn cũng tiêu tán.

“Không phân cao thấp!”

Đám người chấn kinh, Thiên Hoàng Nữ này cũng quá mạnh đi.

Uy thế vượt qua đám Chí Tôn trẻ tuổi còn lại, trách không được có thể xé xác Hư Thần cảnh!

“Chân Hoàng Thân!”

Sắc mặt Thiên Hoàng Nữ không phải rất dễ nhìn.

Nàng ta xem ra, Cố Trường Sinh chỉ tùy ý xuất thủ, cũng không nghiêm túc.

Đối phương đúng là... Sâu không lường được!

Ong!

Sau đó.

Nàng ta phát động Chân Hoàng Thân, có lực lượng quỷ dị giáng lâm.

Đó là thiên phú thần thông của nàng ta, địch thủ, thậm chí là Chân Thần Cảnh cũng có thể chịu ảnh hưởng.

Trong chốc lát, Cố Trường Sinh nhướn mày, hơi kinh ngạc, giống như lâm vào vũng lầy, không thể động đậy!

“Đây chính là chuyện ngươi lo lắng sao?”

Nhưng hắn lại lạnh nhạt hỏi.

Ngay sau đó, toàn thân hắn sáng lên.

Hỗn độn khí chảy xuôi bên ngoài cơ thể, trực tiếp tránh thoát trói buộc.

Hắn lập tức cất bước đi lên phía trước, thân ảnh thon dài, giống như một đầu mãnh thú áp ra.

Giơ tay nhấc chân cũng có một loại lực lượng vô địch bàng bạc, một tay bổ về phía trước!

“Cái này sao có thể!” Thiên Hoàng Nữ chấn kinh, không thể tưởng tượng nổi.

Thiên phú thần thông của nàng ta bị phá giải tùy tiện và nhanh như vậy sao?

Nhưng... nếu đấu nhục thân, nàng ta cũng không sợ bất luận kẻ nào!

“Ba~!”

Tiếng động trong trẻo vang lên, chưởng tay của Cố Trường Sinh và của Thiên Hoàng Nữ đụng vào nhau, vết rạn lan tràn, tóe lên Hỏa Tinh.

Giống như rèn đúc thần thiết.

Đám người chấn kinh đến da tóc tê dại.

Có gợn sóng phù văn và quy tắc, chấn động hư không.

“Nát cho ta.”

Lại một khắc sau, ánh mắt Cố Trường Sinh bình thản, hỗn độn khí trong lòng bàn tay biến mất.

Uy năng đáng sợ của Hỗn Nguyên Kiếp Diệt Tạo Hóa Kim Thân lập tức hiện ra!

Dường như trong nháy mắt!

Răng rắc một tiếng!

Hoàng huyết văng khắp nơi!

“Cái này sao có thể...” Sắc mặt Thiên Hoàng Nữ đột nhiên trắng bệch, nửa bên bả vai vỡ vụn, xương cốt đứt gãy rất nhiều, trực tiếp bay ra ngoài!

Chương 103: Nghiền Ép Trọng Thương, Đại Tịch Diệt Hư Vô Ma Quang Uy Lực

Chẳng ai ngờ rằng, tử tù trong nháy mắt lại thành chiến trường!

Truyền nhân Trường Sinh thế gia cùng truyền nhân của Vạn Hoàng Sào trực tiếp giao thủ đánh nhau.

Ngũ thải tiên huyết ẩn chứa lực lượng đáng sợ.

Trong đó Ẩn chứa thần tính Chân Hoàng chi huyết!

Vô cùng trân quý.

Một giọt là có thể tạo nên một vị thiên tài tu đạo.

Bây giờ cũng rất chướng mắt, ở trên không trung làm cho tất cả mọi người biến sắc.

Vừa rồi Thiên Hoàng Nữ xuất khẩu cuồng ngôn, nói tất cả mọi người đời này đều là đá đặt chân của nàng.

Nhưng mà trong nháy mắt, nàng đã không địch lại Thần Tử Cố gia, không tới mười chiêu đã thảm bại, nửa bên bả vai vỡ vụn!

Chuyển biến chênh lệch cực lớn này làm cho tất cả mọi người chấn kinh, - yên lặng, thậm chí là kinh dị.

"Thật sự là ngoài ý muốn."

"Vị truyền nhân này của Cố gia quả thật là thể chất trong truyền thuyết, ngay cả Thiên Hoàng Nữ cao hơn mấy đại cảnh giới cũng

bị một chưởng đánh nát thân thể!"

Nam tử áo xám bình thường bên trong một nơi hẻo lánh, lúc này mới đứng lên, không giống bộ dạng tùy ý trước đó, biểu lộ vô cùng nghiêm túc.

Chiến đấu vừa rồi, hắn xem hết không hề chớp mắt.

Cho nên hắn mới vững tin thể chất của Cố Trường Sinh chính là Hỗn Độn Thể trong truyền thuyết!

Thể chất chí cường vạn cổ không có, một khi xuất thế sẽ nhất định trấn áp vạn đạo, cử thế vô địch!

Mà lại.

Hắn còn phát hiện tựa hồ Cố Trường Sinh còn tự chế một loại công pháp nào đó, khiến cho nhục thân của hắn kinh khủng rất nhiều lần.

Bằng không thì Thiên Hoàng Nữ có được Chân Hoàng chi huyết cũng sẽ không chật vật như vậy.

Chân Hoàng chi huyết đã gần đến năm đời!

Phải biết rõ Chân Hoàng chính là hung thú Thiên giai, tồn tại tuyệt thế đã từng tranh đoạt tên thật với Chân Long.

Không phải nàng không mạnh, nếu như thay một truyền nhân Bất Hủ thế lực khác, cục diện tuyệt đối sẽ không giống như này.

Đáng tiếc... Nàng gặp phải lại là một quái vật càng khủng bố hơn.

Nam tử Áo xám đoán chừng tự mình giao thủ với Cố Trường Sinh, thắng bại nhiều nhất cũng chỉ là năm năm.

Mà đây còn là dưới tình huống hắn đã xuất hết thủ đoạn.

Về phần Cố Trường Sinh có còn thủ đoạn kinh khủng hơn hay không, hắn hoàn toàn không biết!

Lập tức.

"Xem ra thực lực của mình còn chưa đủ..."

Nam tử áo xám lắc đầu cười một tiếng, thân ảnh lại biến mất từ nơi hẻo lánh.

Hắn thế nhưng là nhân vật từng trấn áp một thời đại, tự nhận mình cũng có chút tu vi, muốn chứng đạo tại một thế này.

Không nghĩ tới lại gặp được loại quái vật này... tồn tại.

Cổ Đế Tử cùng Doanh Nhiếp bị sương mù bao phủ mơ hồ không rõ, lúc này cũng im lặng.

Ngược lại Thanh Ngưu bên cạnh Doanh Nhiếp lại lắc đầu rất có tính người, phát hiện Doanh Nhiếp đang run nhè nhẹ.

Hắn đang e sợ!

Tâm ma vẫn không biến mất!

Trước đó đã nói phải đối mặt, nhưng khi thời điểm đối mặt lần nữa, hắn lại sợ hãi.

"Lại đến!"

"Ta cũng không tin! Vừa rồi ta còn chưa sử dụng toàn lực!"

Mà lúc này, Thiên Hoàng Nữ bay rớt ra ngoài rơi xuống đất, sắc mặt vô cùng khó coi, nhưng vẻ chấn kinh cùng không thể tin được đã biến mất.

Cố Trường Sinh cường đại đã vượt quá dự liệu của nàng.

Nhưng mà... Nàng cũng còn có rất nhiều thủ đoạn chưa thi triển.

Thương thế nơi bả vai đang nhanh chóng khép lại.

Loại thương thế này đối với nàng mà nói căn bản cũng không phải là vấn đề.

Chỉ là nàng không thể chịu đựng việc nhục thân của mình vậy mà lại yếu hơn Cố Trường Sinh nhiều như vậy.

"Thật sao? Vậy thật tốt, đúng lúc ta lại có một thú vui ác tính, đó chính là hủy diệt đạo tâm người khác."

Cố Trường Sinh vẫn như cũ thản nhiên nói.

Mặc dù Thiên Hoàng Nữ danh xưng là tồn tại có huyết mạch chi lực gần với tiên tổ nhất trong thế hệ này của Vạn Hoàng Sào.

Nhưng cuối cùng vẫn không thể so với tiên tổ.

Nhục thân chi lực tự nhiên không có khả năng so sánh với Hỗn Độn Thể.

Huống chi hắn đồng ý không hề sử dụng toàn lực, vừa rồi nhiều lắm chỉ xem như thăm dò thôi.

"Đạo tâm? Đạo tâm ta không phải thứ người khác có thể phá vỡ, Cố Trường Sinh ngươi bớt đắc ý đi. Lúc ở Nhục Thân cảnh ta cũng đã phá vỡ cực cảnh!"

Thiên Hoàng Nữ hừ lạnh.

"Cho nên, ngươi cũng chỉ có chút thủ đoạn như vậy thôi sao?"

Cố Trường Sinh hỏi, trong ánh mắt mang theo một tia đùa cợt.

Thiên Hoàng Nữ lập tức phản ứng lại, phẫn nộ xuất thủ lần nữa.

Trong miệng phát ra một đạo thiên âm, chính là một môn thiên công cổ lão giống như thiên lôi.

Mặc dù quỷ dị nhưng hiệu quả lại phi phàm, nhằm vào tinh thần của tu sĩ.

Ở chung quanh.

Rất nhiều thiên kiêu trẻ tuổi bị tai bay vạ gió, kêu lên một tiếng đau đớn, bên trong miệng cùng khóe mắt cũng chảy ra máu tươi.

Ngay cả lão tổ Thiên Thần cảnh cũng cảm thấy trước mắt một trận mơ hồ, xuýt chút nữa đã chịu ảnh hưởng.

Phải biết trong quá trình chiến đấu, một chút sai lầm là có thể

phân định sinh tử!

Thần sắc bọn hắn hoảng hốt, lần nữa lui ra một đoan xa

"Thật đáng sợ, đây chính là người mạnh nhất bên trong Chí Tôn trẻ tuổi sao?"

Bọn hắn kinh dị.

Nhưng mà.

Khóe miệng Cố Trường Sinh vẫn như cũ mang theo ý vị đùa cợt, Nguyên Thần trong thức hải ngồi ngay ngắn dưới cây bồ đề, vạn pháp bất xâm.

Đạo thiên âm đáng sợ này trực tiếp tán loạn, không gây nên bất cứ tác dụng gì.

Một kích này giống như đá chìm biển lớn, trực tiếp biến mất không thấy gì nữa.

Cái gì? !

Thiên Hoàng Nữ lần nữa ngốc ngây ngẩn cả người, thần sắc có một tia không dám tin cùng kinh nghi.

Đây chính là thần thông Thiên Hoàng âm bên trong tộc quần của nàng!

Có thể dễ dàng nhiếp hồn!

"Không có khả năng..."

"Ầm!"

Trong nháy mắt nàng đang sững sờ.

Cố Trường Sinh cất bước bên trong hư không, một chưởng vỗ xuống đánh bay Thiên Hoàng Nữ, trong miệng điên cuồng phun ra tiên huyết.

Cường độ nhục thân của Nàng ngay cả một chút sức chống đỡ cũng không có, sinh ra vết rạn!

Đám người kinh hãi không thôi, lần thứ nhất biết rõ hóa ra nhục thân của Cố gia Thần Tử lại kinh khủng đến tình trạng này.

"Cố gia Thần Tử thật sự là không thể địch sao?"

Thần huyết Ngũ sắc bắn tung tóe trên không trung, vô cùng chướng mắt.

Tất cả mọi người nhìn một màn này có chút ngốc trệ chấn kinh.

Lúc này mới chỉ trong chốc lát, truyền nhân của Vạn Hoàng Sào đã bị đánh thổ huyết.

"Cố gia Thần Tử cũng quá mạnh đi..."

Có người biểu lộ choáng váng.

"Nhục thân chi lực của Thiên Hoàng Nữ cũng không yếu, nếu như đổi lại thành một Hư Thần cảnh khác, một chưởng này tuyệt đối đánh thành một đoàn huyết vụ."

Bên trong Thái Cổ hoàng tộc, những Chí Tôn trẻ tuổi còn lại biểu lộ ngưng trọng, sợ hãi.

Mấy tên tộc nhân đến từ Vạn Hoàng Sào lại càng biểu lộ hoảng sợ.

Cảnh tượng rung động như thế thật sự là khiến bọn hắn nửa ngày cũng không phản ứng kịp.

"Hoàng nữ không thể vẫn lạc tại nơi này..."

"Không hổ là Hỗn Độn Thể... Tiên Thiên đã chiếm hết ưu thế..."

Nhìn Cố Trường Sinh bị một đoàn hỗn độn chi khí bao phủ, trong lòng bọn họ cũng nhịn không được dâng lên cổ ghen ghét.

Loại vô thượng thể chất trong truyền thuyết này, ngự sử hỗn độn chi khí, quả thật vô cùng kinh khủng.

.....

Trừ cái đó ra, ngay cả công kích tinh thần lực cũng bị miễn dịch, không bị ảnh hưởng nửa điểm.

"Ngươi chỉ có chút bản lãnh này sao? Thật là khiến cho ta thất vọng."

Ánh mắt Cố Trường Sinh chuyển lên người Thiên Hoàng Nữ, không nhanh không chậm nói.

Biểu lộ của hắn vẫn bình thản như trước, hỗn độn khí lượn lờ bên ngoài thân thể giống như một tôn Tiên Vương trẻ tuổi sừng sững đứng ở một thế giới khác tuổi.

"Ngươi đừng có xem thường..."

Thiên Hoàng Nữ không cam lòng phẫn nộ, biểu lộ trở nên dữ tợn, các loại thuật pháp thần thông bộc phát, hóa thành thần quang sáng chói!

Chí Tôn pháp! Cổ Hoàng pháp!

Không đợi nàng nói xong, oanh một tiếng, Cố Trường Sinh đánh ra một quyền, phảng phất như bầu trời cũng có thể bị đánh sập!

Trận văn chung quanh lại càng lấp lóe không dừng lại!

Phốc!

Phía trước lập tức tóe lên mảng lớn huyết dịch.

Biểu lộ của tất cả mọi người đều có chút đau nhức, cảm động lây.

Chênh lệch của cả hai thật sự là quá lớn!

Trừ phi là ấu tử Chân Hoàng chân chính xuất thủ.

"Cố gia Thần Tử, việc này nhóm chúng ta nhận thua, ngươi buông tha hoàng nữ."

Sắc mặc của một vị Thái Cổ di lão Thiên Thần cảnh không tốt, nhíu mày mở miệng, trong tay có cổ khí sáng lên, chuẩn bị ngăn cản trận giao chiến này!

"Rốt cục đã nhịn không được sao?" Cố Trường Sinh tựa hồ lộ ra vẻ mỉm cười, phảng phất đã sớm nghĩ tới sẽ có người ngăn cản.

Cho nên hắn cũng không thèm để ý, lúc này một khối xương cốt tiên ý sáng chói trong cơ thể hắn bị ma khí đen nhánh bao trùm!

Sau một khắc đột nhiên bộc phát một trận hắc sắc ma quang, nhắm ngay tên Thái Cổ di lão Thiên Thần cảnh kia bao phủ tới.

Thiên phú thần thông, Đại Tịch Diệt Hư Vô Ma Quang!

A!

Một tiếng hét thảm.

Tên Thái Cổ di lão kia phản ứng rất nhanh, nhưng vẫn không kịp, nửa người lập tức hóa thành một mảnh hư vô, cả người trực tiếp ngất đi.

"Đánh lén, nếu như Thiên Thần cảnh phản ứng chậm một chút, có thể miểu sát." Cố Trường Sinh lại khẽ nói trong lòng, thần sắc không có một chút gợn sóng.

Chương 104: Tên Một Người, Không Người Dám Động, Bức Lui Hoàng tộc Thái Cổ

Một đạo ma quang màu đen, mang theo khí tức tịch diệt hư vô cực kỳ đáng sợ trực tiếp bao phủ đến.

Trong chớp mắt đã biến mất không thấy gì nữa.

Thậm chí rất nhiều tu sĩ đều không kịp phản ứng.

Chỉ thấy Thần Tử Cố gia cười một cái, ngay sau đó trong tay đánh ra một đạo thần thông hoặc là bí bảo gì đó.

Sau đó.

Vị Thái Cổ di lão của Thiên Thần cảnh, hét thảm một tiếng, nửa người hóa thành một mảnh hư vô.

Đúng, không sai!

Bọn họ chính mắt nhìn thấu ông ta bị đạo ma quang màu đen kia nuốt mất, đến máu hay cặn bã trên vết thương cũng nhìn không thấy.

Nếu như không phải ông ta phản ứng nhanh một chút, liều mạng tránh né sang bên cạnh, đoán chừng vừa rồi cả người ông ta đã biến mất rồi.

Đây cũng quá quỷ dị đáng sợ!

Rất nhiều tu sĩ sau lưng phát lạnh, vẻ mặt sợ hãi, hoảng sợ nhìn về phía Cố Trường Sinh.

Nhất là đồng bạn của tên Thái Cổ di lão, giờ phút này toàn thân phát lạnh.

Tu vi của bọn họ cũng là Thiên Thần cảnh, không mạnh hơn đồng bạn bao nhiêu.

Nếu đổi lại là bọn họ, kết quả tuyệt đối giống nhau.

“Đây rốt cuộc là cái gì, có một loại tịch diệt hư vô chi ý, khiến người ta run sợ như đối mặt với thiên uy...”

“Nó có thể là bí bảo trấn sát Thiên Thần Cảnh!”

Bọn họ sợ hãi, nhao nhao lui về phía sau!

Thậm chí không ai dám đi nâng tên Thái Cổ di lão đã mất đi nửa người kia.

Đến lúc đó có thể cứu sống hay không còn khó nói... Đạo ma quang vừa rồi thật sự quá quỷ dị kinh khủng.

“Thần Tử Cố gia đúng là sâu không lường được, vừa rồi chẳng lẽ là thần thông gì sao? Hay là bí bảo, suýt chút nữa chém giết một vị Thiên Thần cảnh!”

Bây giờ đám tu sĩ Nhân tộc còn lại mới kịp phản ứng, cũng cùng nhau hít vào một ngụm khí lạnh.

Ánh mắt nhìn về phía Cố Trường Sinh tràn ngập rung động, kính

nể, cuồng nhiệt!

Không ít người đều cho rằng Thần Tử Cố gia mang theo một loại bí bảo nào đó.

Hắn là truyền nhân của Trường Sinh thế gia, có được loại vật này cũng không có gì lạ.

“Vậy mà không chết, vận khí không tệ.” Cố Trường Sinh lắc đầu, vẻ mặt giống như có chút không hài lòng.

Vừa rồi hắn thuần túy cảm nhận được sát ý của tên Thiên Thần cảnh này, đang muốn thử một chút xem uy lực thiên phú thần thông của mình thế nào.

Cũng may không khiến hắn thất vọng.

Một chút mất tập trung, Thiên Thần cảnh cũng bị trọng thương, thậm chí vẫn lạc.

Dường như đám người không phát hiện đây là thần thông, cho rằng chỉ là bí bảo gây nên.

Như thế cũng tốt!

Lời này, càng khiến một đám Hoàng tộc Thái Cổ sợ hãi, cảm giác thần hồn sắp nổ tung!

Mà lúc này Thiên Hoàng Nữ đạt được một tia thở dốc, thân thể nhanh chóng rút lui ra ngoài, nhưng thương thế trải rộng trên Thiên Hoàng thân vẫn khiến người ta sợ hãi.

Một đạo ma quanh tịch diệt màu đen vừa rồi khiến sau lưng nàng ta phát lạnh, tim đập vô cùng nhanh.

Thậm chí suýt chút vận dụng vật bảo mệnh.

Ánh mắt nhìn về phía Cố Trường Sinh tràn ngập sợ hãi, không dám tin và nghĩ mà sợ.

Sau đó chính là đau lòng, phẫn nộ!

Thiên Thần cảnh di lão, cho dù trong tộc bọn họ cũng là trụ cột vững vàng, có thể trấn áp một phương.

Lúc này lại gần như bị phế!

Nhưng... bản thân đánh không lại hắn, còn không có sức hoàn thủ nữa!

Trong nội tâm nàng ta sợ hãi, sinh ra tuyệt vọng.

“Vì sao...”

“Vì sao... Hắn lại mạnh như vậy! Ta là Thiên Hoàng thân, lực lượng huyết mạch không ai có thể so sánh.”

Bản thân có được sáu thành tinh khiết của máu Chân Hoàng!

Ngày xưa rốt cuộc Thái Cổ Thần Hoàng mạnh đến cỡ nào?

Thân là Thiên giai hung thú, xưng bá tại phương thiên địa này.

Nhất là một đầu mạnh nhất có tên là Chân Hoàng kia, càng có thể chém giết Chân Long, khiêu chiến Tiên Vương.

Cho dù bây giờ nàng ta là Hoàn Nhất cảnh lục chuyển, nhưng cũng vượt qua hai đại cảnh giới, có thể giao phong với Chân Thần Cảnh!

“Hỗn Độn Thể thật không thể địch... Đạo ma quang màu đen vừa rồi, tuyệt không phải bí bảo gì...”

“Rất có thể là một loại thiên phú thần thông của hắn!”

Trong nội tâm nàng ta càng thêm tuyệt vọng.

Cố Trường Sinh kinh khủng, giống như một tòa ma sơn không thể vượt qua!

Đặt trên đỉnh đầu tất cả mọi người!

Trong mắt Cổ Đế Tử bắn ra hai đạo thần mang, khí tức chấn động, cuối cùng lại trở nên yên ắng.

Sắc mặt đám tùy tùng bên cạnh hắn ta đã trắng bệch, có chút sợ hãi.

Mạnh như đại nhân của bọn họ, cũng không dám nói có thể dễ dàng đánh bại Thiên Hoàng Nữ.

Nhưng Thần Tử Cố gia lại có thể!

“Lúc này không dễ giao phong, chờ ta đại thành một thuật kia...”

Cổ Đế Tử nhìn thân ảnh áo trắng kia một cái thật sâu.

Sau đó quay người rời đi!

Không mang theo bất cứ do dự nào!

Trong lòng rất may mắn vì bản thân không động thủ, khóe miệng Doanh Nhiếp đều là cười khổ, trước đây tại thánh mộ Bắc Hoang, hắn ta cũng bị Cố Trường Sinh tuỳ tiện nghiền ép như vậy.

Đây chính là quái vật!

Sinh cùng một thời đại với hắn, những người còn lại có thể bật lên thế nào nữa?

Lập tức!

Hắn ta cũng không chút do dự, trực tiếp rời đi!

Cảnh tượng như vậy, rơi vào trong mắt đám tu sĩ còn lại, lập tức trở nên càng thêm rung động.

Cổ Đế Tử!

Đây là một vị quái thai thời cổ đại của Cổ Đế tộc, chế trụ một thế đạo, cảm thấy mình không cách nào bước vào đỉnh phong!

Cho nên tự phong ấn chính mình, chuẩn bị chứng đạo tại một thế này....

Không cần nhiều lời, hắn ta tuyệt đối là kinh khủng vô biên.

Nhưng hiện tại cũng rút lui, không có dự định giao thủ với Thần

Tử Cố gia!

Doanh gia Đạo Tử cũng là như thế!

Trường Sinh Doanh gia, đó cũng là thế lực kinh khủng nhất tại ba ngàn đạo vực.

Truyền nhân của thế lực này tuyệt đối có thực lực cùng một cấp bậc với Thiên Hoàng Nữ.

Nhưng hắn ta cũng trực tiếp rút đi, bởi vậy có thể thấy được, uy thế của Thần Tử Cố gia khủng bố đến mức nào!

Tên một người, không người dám động!

“Thế nào, không đi, thật sự muốn chết sao?” Cố Trường Sinh cười khẽ, nhìn về phía đám người Thái Cổ đang sợ hãi, nhưng vẫn không rời đi!

Lúc này, rất nhiều Thái Cổ di lão đã phản ứng lại, vội vàng bảo vệ Thiên Hoàng Nữ. Cho dù thế nào, nàng ta không thể xuất hiện chuyện ngoài ý muốn gì được!

Đám Chí Tôn trẻ tuổi còn lại cũng tê cả da đầu, có cảm giác sợ hãi vì bị tồn tại khủng bố như vậy để mắt tới.

Ngay từ đầu, bọn họ cho rằng Thiên Hoàng Nữ không địch lại, nhưng cũng phải trải qua mấy ngàn chiêu long tranh hổ đấu mới bại trận.

Nhưng kết quả này... Khiến bọn họ kinh dị, không thể tin được.

“Thần Tử Cố gia, tự hỏi nhiều năm như vậy, Hoàng tộc Thái Cổ và Trường Sinh thế gia ở chung hòa thuận, không có...”

Một tên lão giả của hoàng tộc Thái Cổ cảnh giác, chuẩn bị mở miệng, lấy lễ phục người.

“Cút!”

Nhưng Cố Trường Sinh trực tiếp ngắt lời ông ta, vẻ mặt mang theo lơ đễnh.

Lúc này không giết được Thiên Hoàng Nữ.

Bởi vì nàng ta có rất nhiều thủ đoạn bảo mệnh, ngoài ra tuyệt đối còn có người hộ đạo cấp bậc chí cường.

Nhưng giết đám lão giả Chân Thần Cảnh này vẫn rất nhẹ nhàng.

Bị quát cút đi, mặc dù sắc mặt lão giả này rất không cam lòng, phẫn nộ, nhưng không dám phát tác.

Đến Thiên Thần cảnh cũng suýt chút vẫn lạc, ông ta nói những lời kia đã tạo nên nguy hiểm tính mạng!

“Chúng ta đi!”

Mấy vị Thái Cổ di lão còn lại quả quyết, mang theo Thiên Hoàng Nữ và một đám chí tôn trẻ tuổi rời đi, không hề dừng lại!

Tử tù tràng khoảng mấy ngàn người, trong nháy đã có một nửa tu sĩ rời đi.

Những người ở lại, đều là thế lực của Nhân tộc, dùng vẻ mặt kính sợ, sùng bái nhìn về phía trước.

“Thần Tử, hôm nay xin đa tạ ngài.”

Lúc này vị lão giả áo xám, tu vi Thần Vương Cảnh toát mồ hôi lạnh, sau đó chắp tay nói cảm ơn Cố Trường Sinh.

Nếu nhiều Hoàng tộc Thái Cổ như vậy đồng loạt nổi lên, ông ta đúng là không biết nên làm cái gì.

Người mạnh nhất ở đây, ngoại trừ ông ta ra, cũng chỉ có vài tên cường giả Thiên Thần cảnh mà thôi.

Chương 105: Tạ Lễ Phong Phú, Đi Gặp Thương Minh Chi Chủ

“Không cần khách khí, nhưng chuyện nguyên thạch, lúc nào có thể đưa cho ta vậy.”

Cố Trường Sinh áo trắng như tuyết, không nhiễm trần thế, giống như trích tiên siêu nhiên.

Nhìn hắn, trong mắt tất cả đám nữ tử xung quanh đều là dị sắc, hận không thể tự tiến cử mình.

Đối với lời cảm ơn của lão giả áo xám, hắn cười cười, lơ đễnh.

Đối mặt với hoàng tộc Thái Cổ cũng không lựa chọn khuất phục.

Lão giả áo xám nhìn hắn nhiều hơn.

Về phần nguyên thạch, nói thật hắn không thèm để ý.

Dù sao đối với hắn mà nói, nguyên thạch cũng chỉ là vấn đề số lượng mà thôi.

“Thần Tử nói quá lời, lần này ngài ra mặt thay Vạn Đạo Thương Minh, ân lớn như thế, chúng ta sẽ không quên.”

Lão giả áo xám chắp tay nói, cũng biết đó là lời nói đùa, người như Thần Tử Cố gia sao có thể để ý số nguyên thạch kia, cho nên càng thêm khâm phục tán thưởng Cố Trường Sinh.

Lời đồn không sai.

Mặc dù Thần Tử Cố gia siêu nhiên như tiên, nhưng cũng là người hiền hoà tự nhiên, không giống đám truyền nhân đại giáo khác, dáng vẻ như lỗ mũi hướng lên trời.

Trên đài tử tù, bây giờ chỉ còn lại Cổ Thần Mục.

Hắn ta chính là Hoàng Kim Cổ Thần, chỉ đứng ở nơi đó, liền khiến người ta có áp lực kinh khủng khó nói lên lời.

Rất nhanh.

Người của Vạn Đạo Thương Minh cởi vòng kim nô trên đầu hắn ta ra, đồng thời giải trừ tất cả thủ đoạn khống chế trên người Cổ Thần Mục, trả tự cho hắn ta.

“Đa tạ Thần Tử cứu vớt.”

Cảm nhận được tự do đã lâu không có, Cổ Thần Mục suýt chút nữa lệ nóng doanh tròng, lần nữa quỳ xuống đất, kích động nói cảm tạ.

“Dù sao cũng là Hoàng Kim Cổ Thần, sao lại động một chút đã quỳ xuống, ở trước mặt ta, ngươi không cần quá câu nệ.” Cố Trường Sinh cười, truyền ra một cỗ lực lượng nhu hòa, để hắn ta đứng dậy.

Vẻ mặt Cổ Thần Mục cũng rất nghiêm túc nói, “Tộc ta chỉ quỳ với người tôn quý nhất, ân của Thần Tử, tự nhiên như thế.”

Hắn ta rất bướng bỉnh.

Nhưng đây cũng là tính cách của tộc Cổ Thần.

Cứng nhắc, nghiêm túc!

Năm đó phản loạn, nếu không có hoàng tộc Thái Cổ ở phía sau mê hoặc, cũng sẽ không xảy ra.

Đối với chuyện này, rất nhiều lão nhân của Cố gia cũng rất tiếc hận.

“Được chưa.” Cố Trường Sinh cười, cũng lười quản tên gia hỏa này.

Mặc dù bây giờ Cổ Thần Mục chỉ có hai viên cổ tinh, nhưng từ vết cổ tinh đã vỡ của hắn ta tới xem.

Thời điểm đỉnh phong, ít nhất hắn ta cũng là một vị Hoàng Kim Cổ Thần ngũ tinh.

Sau đó, cảm xúc của Cổ Thần Mục trở nên kích động, bắt đầu nói cho Cố Trường Sinh nghe chuyện đã xảy ra ở tộc Cổ Thần trong thời gian trước.

Hắn ta là dòng dõi vương giả cuối cùng của tộc Cổ Thần.

Đồng thời cũng là người có thiên phú huyết mạch trẻ tuổi mạnh nhất.

Mới thiếu niên đã ngưng tụ được năm viên cổ tinh.

Trong lịch sử của tộc Cổ Thần cũng là hiếm có.

Nhưng... Tai nạn, bắt đầu từ mười năm trước.

Một mạch khác trong tộc Cổ Thần, chính là mạch Cổ Tháp âm thầm thần phục với hai thế lực Vạn Hoàng Sào, Đọa Long Lĩnh thuộc hoàng tộc Thái Cổ, chuẩn bị mưu đồ bí mật.

Đồng thời, được bọn họ trợ giúp.

Trong vòng một đêm!

Cường giả của Vạn Hoàng Sào, Đọa Long Lĩnh đã đánh tới!

Tộc nhân của bọn họ người thì chết, kẻ thì thần phục, còn có một số người thà chết chứ không chịu khuất phục, bị đánh nát cổ tinh, mang đến từng tinh vực cổ quáng khai thác mỏ!

Có thể nói vô cùng bi thảm!

Bởi vì hắn ta có thiên phú, cho dù cổ tinh bị đánh nát, trong những năm này vẫn có thể không ngừng hấp thu tinh quang, một lần nữa ngưng tụ lại hai viên.

Nghe thấy mấy câu này, trong lòng đám tu sĩ Nhân tộc tràn đầy căm phẫn.

“Đúng vậy, năm đó ta ở tinh vực Thiên Nam, cũng gặp phải tình huống này. Rất nhiều người bị tàn sát!”

“Bọn họ một đường đốt giết, bao nhiêu tộc quần bởi vậy mà diệt tuyệt, hoặc bị bọn họ nô ấn.”

Hoàng tộc Thái Cổ giống như con bọ vậy, xâm lẫn tất cả đại tinh vực, khiến từng cổ tinh sinh mệnh trở nên hoang vu.

Sinh cơ chết hết!

“Cầu xin Thần Tử làm chủ cho tộc ta! Đám tộc nhân bị sai sử, đều là bị bức bách.”

Trên mặt Cổ Thần Mục tràn đầy bi thương nói.

“Ta biết rõ.” Cố Trường Sinh vuốt cằm nói.

Nhưng hắn không nghĩ tới, mạch Cổ Tháp còn chưa từ bỏ ý định, ngóc đầu trở lại.

Phải biết năm đó ba vị Chí Tôn bị Cố gia đồ sát kia, có hai vị đến từ mạch Cổ Tháp.

Nghe hết chuyện của Cổ Thần Mục, Tô Tiểu Huyên cũng rất thông cảm với hắn ta.

Gia viên bị hủy, biến thành quáng nô, sau đó được Vạn Đạo Thương Minh mua đi, trở thành tử tù!

“Thần Tử, trong này là tạ lễ của Thương Minh đối với ngài.” Rất nhanh, lão giả áo xám phụ trách ở đây mang mấy cái tu di giới trở về.

Mặc dù biết Cố Trường Sinh chắc chắn không thiếu những thứ này.

Nhưng vẫn phải có lễ tạ ơn.

Đây là vấn đề lễ tiết.

Cố Trường Sinh khẽ gật đầu, Tô Tiểu Huyên ở phía sau nhận lấy, sau đó thần thức quét vào, đôi mắt nàng ta lập tức trợn tròn.

“Bên trong có... Thật nhiều nguyên thạch và thần tài... Còn có thánh dược trên vạn năm, mấy chục thần dược vạn năm...”

Bên trong mấy cái tu di giới đều là như thế.

Ít nhất cũng có mấy tỷ cân nguyên thạch, đừng nói đến đám đồ trân quý kia.

Sau lưng nàng ta là kiếm phái Hoán Nhan, đoán chừng mấy vạn đời cũng không có nhiều tài phú như vậy.

“Mặt khác...”

“Thần Tử...”

Thấy trên mặt lão giả áo xám lộ ra vẻ do dự chần chờ, Cố Trường Sinh không khỏi hỏi, “Còn chuyện gì sao?”

“Là như vậy... Gia chủ ta muốn gặp mặt ngài.” Lão giả áo xám nói.

Ông ta cũng không biết rõ vì sao chủ thượng lại có quyết định này.

Phải biết bình thường nghe thấy tên Cố gia, chủ thượng đều không có vẻ mặt và giọng điệu tốt.

“Muốn gặp ta?” Cố Trường Sinh có chút hoang mang.

Vạn Đạo Thương Minh quật khởi không lâu, mấy vạn năm gần đây mới xuất hiện.

Nhưng có thể cấp tốc làm lớn làm mạnh, trở thành tồn tại khiến rất nhiều hoàng tộc Thái Cổ kiêng kị.

Tuyệt đối không thể bỏ qua công lao của Thương Minh chi chủ được.

“Đúng vậy, chủ thượng nói muốn gặp ngài.” Lão giả áo xám gật đầu nói, cũng có chút lo lắng Cố Trường Sinh sẽ cự tuyệt.

“Được.” Nhưng khiến ông ta ngoài ý muốn là, Cố Trường Sinh đáp ứng rất thẳng thắn.

“Thần Tử, mời đi bên này!”

Lão giả áo xám có chút vui mừng, lập tức đi phía trước dẫn đường.

Cố Trường Sinh bảo đám người Tô Tiểu Huyên, Sở Thanh Huyền bọn chờ ở đây, lúc này mới đi theo.

Phía sau khu tử tù chính là một khu kiến trúc vô cùng rộng rãi.

Số lượng tu sĩ không ít.

Lúc đi đến trước một tòa lầu các.

Rất nhiều người nhìn thấy lão giả áo xám đều giật mình, thái độ cung kính, vội vàng chào hỏi: “Chu lão.”

Chu lão cũng không nhìn bọn họ, vẫn đang làm động tác mời với Cố Trường Sinh.

Cố Trường Sinh khẽ gật đầu, trực tiếp đi vào với ông ta.

“Đây là ai? Vậy mà khiến Chu lão phải mời như thế...”

“Các ngươi không nghe nói sao? Vừa rồi khu tử tù xảy ra chuyện, vị nam tử áo trắng kia, tuyệt đối là Thần Tử Cố gia!”

Lời nói mang theo khiếp sợ từ sau lưng truyền đến.

Chu lão có áy náy, Cố Trường Sinh cũng không để ý, sớm đã thành thói quen.

Rất nhanh, hai người đi vào trong đại điện.

Trong đó.

Có một tấm bình phong to lớn ngăn cách, nhưng trong đó không có một bóng người.

“Đây là ý gì?” Cố Trường Sinh nhíu mày hỏi.

“Xin chờ một lát.” Chu lão mỉm cười nói.

Ông ta đột nhiên lấy một hộp gỗ vuông vức từ một bên khác ra.

Trong hộp sương mù lượn lờ, chứa một tảng đá giống như hình trái tim, phát ra hào quang bảy màu, có bảy lỗ thủng.

“Thạch thất khiếu truyền ảnh.” Cố Trường Sinh gật đầu, biết rõ vật này.

Có rất ít thế lực sử dụng cái này, bởi vì quá xa xỉ.

Nhưng tác dụng của nó nhiều nhất chỉ có thể truyền hình ảnh cách xa ngàn tỷ dặm mà thôi.

“Xem ra vị Thương Minh chi chủ thần bí kia cũng không ở chỗ này.”

Cố Trường Sinh nhàn nhạt nhìn.

Một lát sau, Chu lão đặt thạch thất khiếu truyền ảnh sang một bên bình phong khác, sau đó mới lặng yên lui ra.

Không lâu lắm, một vòng huỳnh quang nhàn nhạt hiển hiện ở bên kia bình phong, giống như sương mù, sau đó dâng lên như yêu.

Đó là một bóng lưng, giống như đang pha trà.

Chẳng biết tại sao Cố Trường Sinh bỗng nhiên ngửi thấy hương trà lượn lờ, thấm vào ruột gan.

“Ngươi đã đến?” Người kia mở miệng, giống như mang theo ý cười.

Chương 106: Thân Phận Của Thương Minh Chi Chủ, Hắc Ám Chi Vương

Nghe thấy tiếng nói chuyện, thân ảnh này xoay người lại, nhưng là cách bình phong, Cố Trường Sinh không nhìn rõ mặt của bà ấy.

Giọng nói này rất bình tĩnh ôn hòa, nhưng Cố Trường Sinh lại cảm nhận được sự thân thiết trong đó.

Thậm chí mơ hồ còn có chút kích động.

Nhưng chẳng biết tại sao... Cảm giác này có chút kỳ quái.

Chỗ kỳ quái còn không chỉ vậy.

“Vãn bối bái kiến Thương Minh Chi Chủ tiền bối.” Hắn lập tức thi lễ một cái.

“Ngươi gọi ta... Là cái gì?”

Bóng người này nghe hắn nói như thế giống như sững sờ, sau đó lóe lên tức giận rồi biến mất, gắt gao khắc chế.

“Mấy lão già đáng chết kia...”

Cố Trường Sinh nghe thấy bà ấy mắng một câu.

“Chẳng lẽ vãn bối nói sai rồi?”

Cố Trường Sinh có chút ngạc nhiên, nhưng chợt nghĩ đến đây là một vị nữ tu, nghe thấy danh xưng tiền bối, đúng là sẽ không thoải mái.

Nhưng... Như vậy rất gượng ép.

Rất nhanh, giọng nói đối diện lại khôi phục ôn hòa thân thiết, giống như sợ Cố Trường Sinh sẽ hiểu lầm, hỏi, “Ngươi không nói sai, gọi tiền bối cũng được. Hôm nay chiến đấu với hoàng nữ của Vạn Hoàng Sào không bị thương chứ?”

Nghe vậy, Cố Trường Sinh không khỏi nhíu mày.

Có bị thương không? Sao lại hỏi mình vấn đề này?

Một người xa lạ chưa từng gặp mặt lại hỏi chuyện này, cảm giác này thật là lạ.

Nhưng trên mặt vẫn không thay đổi, lạnh nhạt nói, “Đa tạ tiền bối quan tâm, vãn bối không sao.”

Lời nói tự nhiên, không bất kỳ ý che giấu nào.

“Haiz...”

Nghe nói như thế, đối diện lại thở dài một tiếng, giống như có chút bất đắc dĩ.

“Không có việc gì thì tốt, phía sau ngươi là Trường Sinh thế gia, đúng là ta không cần lo lắng cái gì. Ngươi cũng rất ưu tú, có thể tuỳ tiện trấn áp Chí Tôn trẻ tuổi cùng thế hệ...”

Nghe như đang khen mình, nhưng làm sao càng nghe càng giống như có oán khí với Trường Sinh thế gia vậy?

Trong lòng Cố Trường Sinh có chút cổ quái, trên mặt vẫn bình tĩnh hỏi, “Tiền bối có nguồn gốc gì với Cố gia chúng ta sao?”

“Nguồn gốc?”

Nghe vậy, giọng nói kia cười khổ, còn nói thêm, “Đâu chỉ có từng đó, còn là nguồn gốc rất sâu, được rồi, hiện tại ta không thể nói những chuyện này cho ngươi. Nếu không có vài lão gia hỏa sẽ tức giận mà leo từ trong phần mộ ra tìm ta gây phiền phức đó.....”

Những lời này nói có chút bất đắc dĩ.

Nhưng Cố Trường Sinh cũng nghe rõ ràng.

Vị Thương Minh Chi Chủ này và Cố gia, tuyệt đối có không ít quan hệ.

Nói không chừng còn là trưởng bối nào đó của mình.

Cho nên thái độ của hắn cũng bắt đầu nghiêm túc, không tùy ý giống như trước nữa.

Sau đó hai người bắt đầu trò chuyện giết thời gian.

Bình thường là Thương Minh Chi Chủ hỏi, Cố Trường Sinh trả lời.

Nhưng chỉ là vấn đề trong nhà thôi.

Biểu cảm của Thương Minh Chi Chủ có vẻ rất vui.

Trong lòng hắn cũng càng thêm nghi hoặc.

“Đúng rồi, gần đây tiểu tử Thiên Lâm kia có nói với ngươi... Ai nha được rồi, tiểu tử kia thật không có lương tâm, cưới nàng dâu quên mẹ.”

Đột nhiên giọng nói này lại trở nên có chút buồn bực.

Mi tâm Cố Trường Sinh không khỏi nhảy lên một cái, Cố Thiên Lâm, đó là tên phụ thân hắn.

Bây giờ chính là gia chủ của Trường Sinh Cố gia, tuyệt đối là một trong những người quyền thế khủng bố nhất tại ba ngàn đạo vực.

Nhưng trong miệng Thương Minh Chi Chủ lại biến thành tiểu tử?

Hơn nữa, cưới nàng dâu quên mẹ?

Đây là ý gì?

Chẳng lẽ?

Kịp phản ứng.....,

Mặc dù tính cách của Cố Trường Sinh vẫn luôn lạnh nhạt tỉnh táo, lúc này cũng không khỏi có chút chấn kinh.

“Nãi nãi?”

Dường như hắn bật thốt ra hai chữ này.

Cảm nhận được Cố Trường Sinh chấn kinh, giống như cũng phát hiện mình nói sai miệng.

Bóng người sau tấm bình phong vội vàng vội ho một tiếng, vui vẻ ra mặt nói, “Ôi, thật ngoan, không đúng không đúng... Ngươi không cần để ý những lời vừa rồi, coi như ta thuận miệng nói lung tung là được.”

Nhưng trong lòng lại có chút đắc ý.

Đây cũng không phải ta nói, mà là cháu ngoan của ta đoán ra.

Cái này không tính là bản thân vi phạm lời thề.

Thở sâu, để cho mình tỉnh táo lại.

Cố Trường Sinh cũng không ngờ nãi nãi mà mình chưa từng gặp mặt chính là Thương Minh Chi Chủ trong truyền thuyết.

Gia gia mình mặt lạnh, hắn cũng rất ít khi gặp.

Phần lớn thời gian đều là bế quan tu luyện.

Nhưng tình yêu thương của ông ấy với mình tuyệt đối không thể nghi ngờ.

Mỗi lần bế quan ra đều sẽ xâm nhập vào cấm khu tuyệt địa vô cùng nguy hiểm, bắt Thái Cổ hung thú có khí tức kinh khủng, tinh luyện tinh huyết cho mình.

Mặc dù không biết vì sao mà hai người họ tách ra.

Hơn nữa còn không thẳng thắn với đời sau.

“Vẫn là tiểu tử ngươi thuận mắt hơn.” Giọng nói kia vẫn tiếp tục cười nói.

Lúc này Cố Trường Sinh cũng không nhịn được, bắt đầu có chút mất tự nhiên.

Thảo nào ngay từ đầu lại có cảm giác rất khó nói.

Thì ra là do ràng buộc về huyết mạch.

“Lần đầu gặp mặt, ta cũng không có đồ tốt gì cho ngươi, nhưng nghe nói ngươi thu một đầu Hoàng Kim Cổ Thần làm thú cưỡi, trong kho hàng tại cổ thành Vọng Nguyệt đúng lúc có mấy trăm khỏa tinh hạch...”

“Đan dược thần dược, chắc hẳn ngươi cũng không thiếu cái gì, nhưng đi ra ngoài bên ngoài lịch luyện xông xáo, không mang theo mấy tỷ khỏa thì cũng không yên tâm...”

“Có chút khó khăn... Lần đầu gặp mặt mà không biết cho ngươi cái gì...”

“Không đúng, bên này đúng lúc có mấy món từ Linh Khư Tiên Thổ... Mua được tiên y, đợi lát nữa để cho người ta đưa qua cho ngươi, mặt khác...”

Sau đó.

Nghe thấy bên kia truyền ảnh thạch nói đến các loại thần binh bảo vật như thuộc lòng bàn tay, khóe miệng Cố Trường Sinh không khỏi có chút run rẩy.

Đây là tinh thương của nãi nãi à?

Không hổ là Vạn Đạo Thương Minh.

Cuộc nói chuyện này kéo dài đến tận rạng sáng ngày thứ hai.

Trong lúc đó Thương Minh Chi Chủ nói cho Cố Trường Sinh rất nhiều tin đồn thú vị.

Nhưng cũng cố ý tránh đi một vài chuyện.

Cố Trường Sinh cũng nói cho bà ấy một vài chuyện mà những năm này mình trải qua.

Hai người nói chuyện rất thoải mái.

.....,

Tại nơi nào đó trong hư không cách đạo vực Thanh Huyền tỷ dặm.

Một tòa cung điện to lớn lơ lửng chìm nổi trong đó.

Nhưng xung quanh lại có vô tận biển máu ngập trời!

Vô cùng đáng sợ!

Trong cung điện, phía trên vương tọa.

Một nữ tử phong hoa tuyệt đại tràn đầy hiền lành, nhìn thân ảnh Cố Trường Sinh đã biến mất trên truyền ảnh, vẻ mặt lần nữa khôi phục uy nghiêm như trước.

Bà ấy ung dung nhấp một ngụm trà, lẩm bẩm nói.

“Đứa nhỏ Trường Sinh này, thật sự càng nhìn càng vui vẻ, đáng tiếc hiện tại còn không phải thời điểm gặp hắn.”

Phía dưới bà ấy có một đám người đang quỳ gối, đầu cúi rất thấp, các tộc đều có!

Khí tức của mỗi người đều vô cùng kinh khủng, hơi động một chút, đều có thể nhấc lên sóng biển vô biên ở bên ngoài!

Nhưng bây giờ sắc mặt đều cực kỳ chấn động!

Hắc Ám Chi Vương xưa nay băng lãnh, ăn nói có ý tứ, sát phạt ngập trời, hôm nay lại lộ ra ý cười?

Nếu truyền đi, tuyệt đối sẽ khiến vô số cổ lão tại ba ngàn đạo vực

kinh dị!

Đột nhiên.

Thương Minh Chi Chủ trên vương tọa phất tay, thản nhiên nói với ngươi phía sau, “Liên Tinh.”

“Sư tôn, có đồ nhi!”

Một giọng nói trong trẻo lạnh lùng truyền đến, một nữ tử mặc áo trắng từ trong hắc ám đi ra.

Nàng có dung nhan tuyệt mỹ như mộng như ảo, nhưng lại băng lãnh giống như băng sơn muôn đời không tan.

Tu vi, rõ ràng là Thần Vương Cảnh!

“Kể từ hôm nay, ngươi là thị nữ của Trường Sinh, hắn sống ngươi sống, hắn chết ngươi chết.”

Nhìn đồ nhi đắc ý nhất của mình, Thương Minh Chi Chủ thỏa mãn gật đầu.

Tinh thông các loại sát phạt chi thuật của ba ngàn đạo vực, số lượng cường giả Bán Tánh chết trong tay nàng nhiều vô số kể!

“Vâng, cẩn tuân sư tôn phân phó!”

Nữ tử áo trắng đáp, sau đó thân ảnh lần nữa biến mất trong hắc ám.

Chương 107: Tin Tức Tử Tù Truyền Ra, Tứ Phương Sợ Hãi, Thiên Hạ Oanh Động

Lúc rời khu tử tù.

Chu lão đã nhận được phân phó, đưa mấy trăm khỏa tinh hạch cực kì trân quý cho Cố Trường Sinh.

Bên ngoài mỗi khỏa tinh hạch giống như có dung nham chảy xuôi.

Lớn bằng cái đèn lồng, có lực lượng mênh mông thâm trầm ở trong đó.

Mỗi khỏa tinh hạch đều được thu thập tại chỗ rất sâu trong cổ tinh sinh mệnh, ẩn chứa năng lượng thuần túy nhất.

Ở bên ngoài giá trị khó tìm, trong cổ thành Vọng Nguyệt lớn như vậy, nhưng Vạn Đạo Thương Minh cũng chỉ có mấy trăm khỏa mà thôi.

Cũng chỉ có luyện khí đại sư sẽ dùng đến.

Nếu không có công pháp đặc thù, tu sĩ tuỳ tiện thôn phệ, tuyệt đối sẽ bạo thể mà chết.

Đúng lúc.

Tộc Cổ Thần có thể thông qua thôn phệ tinh hạch tu luyện.

Thời kỳ đỉnh phong của Cổ Thần Mục ít nhất cũng là một vị Cổ Thần ngũ tinh, thực lực có thể so sánh với tu sĩ Bán Thánh cảnh.

Hiện nay chỉ còn lại hai viên cổ tinh, nhưng có thể thông qua thôn phệ tinh hạch tu luyện khôi phục.

Trước đó Cố Trường Sinh cũng có ý định này.

Hắn không thể để Cổ Thần Mục bị thương tổn bản nguyên ở bên cạnh mình.

Về sau tùy thân mang theo một tòa lầu các cung điện, để Cổ Thần Mục cõng lên, vượt qua tinh vực mà đi, cũng là khí phái.

Rất hiển nhiên, Thương Minh Chi Chủ biết rõ bây giờ hắn muốn cái gì, cho nên trực tiếp phân phó hạ nhân an bài.

Cũng không phải Cố Trường Sinh không có biện pháp thu hoạch khác, chỉ là không thuận tiện như phương pháp này mà thôi.

“Thần Tử, đây là chủ thượng phân phó lão phu giao cho ngài, từ nay về sau, chỉ cần ở Vạn Đạo Thương Minh, ngài có thể dùng tấm lệnh bài này, phân phó bất cứ chuyện gì.”

Chu lão nói xong, cung kính đưa một tấm lệnh bài màu tím sáng chói như sao trời cho Cố Trường Sinh.

Đây cũng là phân phó của chủ thượng.

Mặc dù không biết rõ nguyên nhân, nhưng làm theo là được.

Nếu không, dựa theo tính cách của chủ thượng, ông ta tuyệt đối sẽ phải nhận trừng phạt đáng sợ.

Cố Trường Sinh khẽ gật đầu, nhìn thẻ tím trong tay.

Dùng tinh kim chế tạo, có thể lưu trữ tinh lực chư thiên!

Trong đó cũng có thể tồn trữ rất nhiều tài phú, tất cả được lưu thông ở Đại Thương Minh.

Tại ba ngàn đạo vực, cũng không có mấy cái!

Dù sao cũng là vô cùng trân quý!

“Biết rõ, làm phiền Chu lão thay ta cảm ơn Thương Minh Chi Chủ.” Cố Trường Sinh cười.

Sau đó, hắn liền dẫn đám người Tô Tiểu Huyên, Sở Thanh Huyền vẫn chờ ở bên ngoài, hóa thành lưu quang, trở về đạo trường Thanh Huyền.

Vì chuyện tối hôm qua mà toàn bộ cổ thành Vọng Nguyệt đã phát sinh oanh động to lớn.

Từng tin tức chấn động bị truyền đến từng thế lực, khiến rất nhiều người kinh dị, tê cả da đầu!

Tin tức như mọc cánh, khuếch tán đến tất cả cổ thành, tinh vực!

Bây giờ!

Từng thế lực, từng tửu quán, lầu các, cửa hàng, đường đi, cũng có tu sĩ đang nghị luận!

“Các ngươi nghe nói gì không?”

“Đêm qua tại khu tử tù xuất hiện một tên Thái Hư Thần Tộc và một vị Hoàng Kim Cổ Thần, có thể xưng là một lần kinh người nhất trong ngàn năm nay.”

“Cái gì? Thái Hư Thần Tộc và Hoàng Kim Cổ Thần, cái này sao có thể... Đây không phải chỉ là tồn tại trong truyền thuyết sao?”

“Đó lại là thật.”

“Hơn nữa, thực lực của cả hai người này đều là Chân Thần Cảnh, chiến lực vô cùng kinh khủng, theo người lúc ấy tận mắt thấy nói, chém giết mấy ngàn chiêu, cuối cùng vị Hoàng Kim Cổ Thần thắng hiểm một bậc!” Vẻ mặt tu sĩ bên cạnh kích động nói, giống như chính mắt hắn ta nhìn thấy vậy.

“Cái này có gì kinh người chứ, còn có rất nhiều truyền nhân tuổi trẻ của các thế lực bất hủ hiện thân, trong đó có Cổ Đế Tử của tộc Cổ Đế, Đạo Tử của Trường Sinh Doanh gia, Vạn Hoàng Sào Thiên Hoàng Nữ của hoàng tộc Thái Cổ!” Một tên tu sĩ đi ngang qua nghe nói như thế, lập tức khinh thường nói.

“Tê! Không dám tưởng tượng, lại có nhiều cấm kị trẻ tuổi đi lại như vậy, bọn họ không đánh nhau sao?”

“Đánh nhau? ! Bọn họ làm sao dám!”

“Vì sao không dám?”

Có người hoang mang, khiêm tốn thỉnh giáo.

“Ha ha, bởi vì truyền nhân của Trường Sinh Cố gia, Thần Tử Cố gia cũng ở đó. Thậm chí hắn còn ném ra một tỷ nguyên thạch, đặt cược vị Hoàng Kim Cổ Thần kia sẽ thắng, làm cho tất cả mọi người mở rộng tầm mắt.”

“Đương nhiên... Chuyện này không quan trọng, quan trọng là cuối cùng Thần Tử Cố gia và Thiên Hoàng Nữ giao thủ!”

Lời này vừa ra, xung quanh lập tức tĩnh mịch.

Tất cả mọi người nín thở, hết sức chăm chú, chuẩn bị lắng nghe!

Vì sao?

Bởi vì Thiên Hoàng Nữ chính là truyền nhân lộ diện nhiều nhất trong hoàng tộc Thái Cổ, đám thiên kiêu tuổi trẻ còn lại lấy nàng ta cầm đầu.

Trước đó, nàng ta đã truyền ra hình ảnh tay không xé rách Hư Thần cảnh.

Rất nhiều người sợ hãi, cảm thấy nàng ta có thể vô địch cùng thế hệ.

Chí Tôn trẻ tuổi bình thường tuyệt đối sẽ bị nàng ta tuỳ tiện trấn áp!

Cũng chỉ có truyền nhân của vô thượng đại giáo hay là truyền nhân của thế lực bất hủ mới có tư cách giao thủ với nàng ta.

Mà bây giờ, đối thủ của nàng ta là một vị vừa xuất thế đã oanh động thiên hạ, có tư thái vô địch vạn cổ, Thần Tử Cố gia.

Đối với kết quả trận chiến này, tất cả mọi người cảm thấy vô cùng kích động, hưng phấn và tò mò.

“Kết cục, ta đoán các ngươi sẽ không ngờ đâu!”

Vẻ mặt tu sĩ nói chuyện rất ngạo nghễ.

Giống như bản thân đã hóa thân thành Thần Tử của Cố gia, khiến một đám hoàng tộc Thái Cổ không dám động đậy, thậm chí rút đi!

Hắn ta tiếp tục nói.

“Thiên Hoàng Nữ bại! Không chỉ bại, hơn nữa còn không có bất kỳ sức hoàn thủ nào!”

Lời này vừa ra, xung quanh lập tức vang lên âm thanh kinh ngạc.

Mà hình ảnh tương tự vẫn đang xảy ra ở khắp nơi.

Trong thời gian ngắn khiến các đạo vực sôi trào, thiên hạ chấn kinh.

Đám tu sĩ trẻ tuổi xem lưu ảnh thạch lúc ấy, đều rùng mình, tóc run lên.

Không phải Thiên Hoàng Nữ không mạnh.

Ngược lại, nàng ta còn cường đại đến không hợp thói thường!

Nếu không có chuyện ngoài ý muốn, tương lai tuyệt đối sẽ là Chủ Tể thiên địa.

Tu vi Hoàn Nhất cảnh lục chuyển, có thể địch lại tu sĩ Chân Thần Cảnh, thậm chí trấn áp!

Cho dù là các loại Đế thuật, Chí Tôn pháp cũng cực kì tinh thông, có được Chân Hoàng chi huyết, nhục thân của nàng ta cũng kinh khủng dị thường!

Vượt qua hai cảnh giới lớn, đã đạt đến lĩnh vực cấm kỵ.

Cái này đã không phải Chí Tôn trẻ tuổi nữa, đây là tuổi trẻ cấm kỵ!

Thế hệ trẻ tuổi, ai dám nói mình có thể thắng nàng ta?

Đáng tiếc...

Nàng ta như vậy mà vẫn bại, còn không có sức chống cự chút nào.

Cho dù là nhục thân, hay là thần thông bảo thuật, toàn diện đều không địch lại!

Kết quả như vậy, càng khiến người ta kinh dị, rung động.

“Nếu giao thủ hơn ngàn chiêu bất phân thắng bại, thắng hiểm một bậc còn dễ nói.”

“Nhưng theo hình ảnh chiến đấu, đó là nghiền ép a, từ đầu đến cuối vẻ mặt của Thần Tử Cố gia vẫn như nước chảy mây trôi...”

“Mặc dù đã sớm biết thiên phú của Thần Tử Cố gia vô song, nhưng thật sự đã mạnh đến mức khiến người ta tuyệt vọng rồi.”

Rất nhiều Chí Tôn trẻ tuổi đắng chát, trong lòng sinh ra tuyệt vọng và sợ hãi.

Bọn họ có thể trở thành tuổi trẻ Chí Tôn, cũng có bất phàm chỗ.

Trình độ đạo tâm vững đã vượt qua tưởng tượng.

Nhưng bây giờ... Lại bất ổn!

Bởi vì một người cường đại mà e ngại, cảm thấy không thể tưởng tượng nổi!

Một người, ở Hoàn Nhất cảnh làm sao lại cường đại đến trình độ kia?

Càng nhiều thế lực bất hủ, vô thượng đạo thống trầm mặc.

Sau đó, còn có lão đồ cổ truyền ra tin tức kinh người lúc đó.

“Thần Tử Cố gia có lẽ chính là Hỗn Độn Thể!”

Tin tức nặng ký này vừa ra, như thiên thạch ném vào biển lớn, tứ phương càng xôn xao kinh hãi.

Lập tức có hình ảnh lưu truyền tới.

Trên không trung đài sinh tử, một tên nam tử áo trắng sừng sững, giằng co với một đám Thiên Thần cảnh Thái Cổ di lão, hỗn độn khí lượn lờ quanh người, giống như Tiên Vương trẻ tuổi, vạn pháp bất xâm!

Nhìn thấy hình ảnh này, tu sĩ thế lực khắp nơi càng thêm tĩnh mịch!

“Hỗn Độn Thể...”

Vị công chúa mặc áo xám đến từ Vũ Hóa tiên triều, trời sinh Trọng Đồng nhìn chằm chằm một màn kia, trong mắt như đang diễn hóa cảnh tượng khai thiên.

“Quả là thế.” Nam tử áo xám bình thường rời khỏi cổ thành Vọng Nguyệt trầm mặc.

Hắn ta đến từ Đế Tộc cổ lão, Khương gia, kỷ nguyên xa xưa từng sinh ra Nhân Hoàng!

Lúc ấy hắn ta đã cảm giác được vạn đạo xung quanh Cố Trường Sinh mơ hồ bị áp chế.

Mặc dù đã có suy đoán, nhưng cũng không xác định.

“Một thế này, thật là sáng chói a...” Hắn ta cảm thán.

Chương 108: Lấy Hỗn Nguyên Thạch Mở Rộng Nội Thế Giới, Tu Vi Lần Nữa Đột Phá

Ngay khi bên ngoài đang oanh động vì tin tức của Cố Trường Sinh.

Bản thân hắn lại ở trong sơn môn của Thanh Huyền đạo trường, không để ý đến chuyện này.

Về phần có thể bại lộ bí mật Hỗn Độn Thể hay không, hắn càng không để ý.

Đây là chuyện không thể tránh khỏi.

Một khi xuất thế, chỉ cần chiến đấu, đương nhiên sẽ bộc lộ chỗ thần dị.

Hơn nữa!

Coi như thế nhân biết rõ hắn là Hỗn Độn Thể, thì có thể như thế nào?

Hắn có nhiều thiên phú thủ đoạn, Hỗn Độn Thể chỉ là cái một cái mà thôi.

Át chủ bài đã xuất hiện ở ngoài ánh sáng, thường đã không phải là thủ đoạn mạnh nhất.

Trong thế giới của Thanh Huyền Đạo Chủ!

Trên vùng núi rất bình tĩnh, tốc độ thời gian trôi qua không giống bên ngoài.

Thanh Huyền Đạo Chủ xếp bằng trên một tảng đá, một thân trường bào màu trắng, râu tóc bạc phơ, khuôn mặt hòa ái mang ý cười.

Có thời gian, ông ấy liền giảng giải thế giới tạo hóa chi đạo huyền diệu cho Cố Trường Sinh, không muốn một thân cảm ngộ của mình bị tiêu tán.

Bây giờ, trên người ông ta càng phát ra khí tức mục nát rõ ràng.

Đại nạn sắp tới.

Cho dù là thiên nhân cũng không ngoại lệ.

“Chẳng lẽ tiền bối thật sự không có biện pháp sống thêm một thế sao?”

Cố Trường Sinh hỏi, vừa lấy lại tinh thần trong trạng thái lĩnh ngộ.

Sau khi giao chiến với Thiên Hoàng Nữ, các phương diện tu luyện, cảm ngộ đã có tăng trưởng.

Đồng thời càng thêm hiểu rõ về thực lực bản thân.

Cũng chính là rõ ràng quá trình tu hành của bản thân!

Trình độ lĩnh ngộ thi triển các loại thần thông bảo thuật đã đạt đến trình độ có thể xưng là kinh khủng.

Thậm chí hắn đã bắt đầu thử dung hợp bảo thuật, hiện ra thủ đoạn càng mạnh hơn.

“Sống thêm một thế thì như thế nào, một thế này ta đã mất đi đỉnh phong. Mặc dù đại thế sáng chói lại mở, nhưng đã không thuộc về ta...” Nghe nói như thế, Thanh Huyền Đạo Chủ mỉm cười nói, nhìn rất thoáng.

Ông ấy cũng rõ ràng.

Theo quy tắc thiên địa thay đổi, trình độ linh khí thay đổi, rất nhiều gia hỏa trước kia chỉ dám tự phong ấn tu vi sống tạm nhao nhao xuất thế, muốn tranh đoạt thiên mệnh trong một thế này.

Tiên Vực rộng lớn vô ngần, mang theo thiên mệnh, mới có thể cam đoan lịch kiếp bất diệt.

Nếu không sao có thể đi tranh tiên vị chứ?

Mà ở trong đó còn bao gồm vạn tộc Thái Cổ bây giờ.

Chủng tộc năm đó vô cùng cường hoành, cũng bắt đầu hiện ra uy thế của nó, bắt đầu điên cuồng xâm lược, tìm kiếm cơ duyên.

Đây cũng là nhân quả tuần hoàn.

Đáng tiếc, đối với ông ấy mà nói, chuyện này đã giống như trăng trong nước.

Cố Trường Sinh im lặng.

Một vị cường giả mạnh nhất sống rất nhiều kỷ nguyên, trong thời gian này lại xuống dốc.

Hắn cũng học được rất nhiều.

Cho dù là vì nguyên nhân nào, đây cũng là một tồn tại đáng giá khâm phục.

Sau đó, Cố Trường Sinh cáo từ và rời khỏi thế giới của Thanh Huyền Đạo Chủ, chuẩn bị đột phá.

Hắn không thích quá trình áp chế tu vi, tất cả đều là nước chảy thành sông.

Hơn nữa, bảy ngày sắp trôi qua, đại hội ngắm trăng, sắp đến rồi.

Phi Tiên Lâu mở ra, tuyệt đối sẽ hội tụ càng nhiều thiên kiêu Chí Tôn!

Cường giả tụ tập, sẽ trở thành một cơ hội để đột phá tu vi.

“Cũng phải thúc đẩy quá trình tu luyện nội thế giới. Các loại thế giới tạo hóa thần thông, đều căn cứ vào cơ sở này.”

Cố Trường Sinh nghĩ.

Lại tiện đường đến Tàng Bảo Các của Thanh Huyền đạo trường, dự định lựa chọn sử dụng thần tài mà bây giờ hắn cần để tu luyện.

Luyện hóa viên hạt giống thế giới kia, trong thiên môn của hắn đã mở ra nội thế giới thuộc về mình rồi.

Mà bây giờ.

Phạm vi thế giới trong đó có thể theo tu vi của hắn tăng trưởng mà khuếch trương.

Nhưng nếu không luyện chế thần vật, hình thức ban đầu chân chính của đại thế giới rất khó cô đọng.

Mặc dù có hỗn độn khí làm nền móng, nhưng thật ra vẫn cách xa lúc chân chính thành hình.

“Bái kiến Thần Tử.” Nhìn thấy Cố Trường Sinh đi tới, thị vệ trông coi Tàng Bảo Các cung kính nói.

Bây giờ tại Thanh Huyền đạo trường, dường như tất cả mọi người đều biết gặp Cố Trường Sinh như gặp Đạo Chủ đích thân tới!

“Ta đến tìm chút đồ.” Cố Trường Sinh nói, để thị vệ không cần đa lễ.

Tại toàn bộ Thanh Huyền đạo trường, cũng chỉ có các vị trưởng lão chí cường và Đạo Chủ mới có tư cách tùy ý đi vào các nơi.

Cho dù Sở Thanh Huyền là truyền nhân cũng không thể, cần các vị trưởng lão chí cường giới thiệu.

Đương nhiên, nói bảo tàng của Thanh Huyền đạo trường là một tòa cung điện, chẳng bằng nói là một cái động phủ.

Đi vào trong, nhìn như điện đường.

Hơn nữa trên vách đá còn có vết búa, vết kiếm, rất rõ ràng, đây là tạc ra, có một loại quy tắc huyền diệu nào đó.

“Trong điển tịch của Cố gia có ghi chép về Hỗn Nguyên Thạch, chắc hẳn nơi này cũng có đi.” Cố Trường Sinh thầm nghĩ, ánh mắt

mang theo chờ mong, tìm tòi các nơi.

Lúc rời Cố gia, hắn cũng không mang theo quá nhiều thần tài, về phần Hỗn Nguyên Thạch, còn không có một khối.

Cái gọi là Hỗn Nguyên Thạch, chính là thứ sinh ra ở trong hỗn độn, cứng rắn đến mức khó tưởng tượng.

Mặc dù giá trị không thể so sánh với Thế Giới Thạch, nhưng cũng là một loại chí bảo phôi thô trời sinh.

Đây là một loại chí bảo phôi thô hiếm có, cho dù là tu sĩ Thánh Nhân cảnh cũng phải trân quý.

Góp nhặt để sau này luyện khí, nhưng đối với Cố Trường Sinh, công dụng của nó không chỉ như thế.

Hắn muốn rút Hỗn Nguyên chi khí bên trong Hỗn Nguyên Thạch ra, nhờ vào đó khuếch trương nội thế giới của mình một cách hoàn chỉnh.

Cuối cùng, trong một đống thần tài tiên trân, Cố Trường Sinh tìm được mấy khối Hỗn Nguyên Thạch.

Mặc dù mỗi khối chỉ to bằng nắm đấm, nhưng giống như ẩn chứa vô cùng hỗn độn khí, cực kì nặng nề.

Lại nửa ngày sau, Cố Trường Sinh mới tiếc nuối rời đi.

“Đáng tiếc, tìm khắp Tàng Bảo Các cũng chỉ tìm được mấy khối mà thôi, xem ra Hỗn Nguyên Thạch thật sự khó tìm.”

Trong lòng Cố Trường Sinh tiếc nuối nói.

Đương nhiên hắn cũng biết rõ, thậm chí một vài vô thượng đại giáo cổ lão còn không tìm được một khối chí bảo phôi thô được ghi chép trong điển tịch này.

Nếu bên ngoài xuất hiện bất luận tin tức gì liên quan tới Hỗn Nguyên Thạch, tuyệt đối sẽ dẫn phát một trận gió tanh mưa máu kịch liệt.

Chí bảo có thể ngộ nhưng không thể cầu, đến Thánh Nhân cũng sẽ tâm động.

Thanh Huyền đạo trường có thể tìm được mấy khối như thế, cũng coi như ngoài ý liệu.

“Trước cứ thử luyện hóa hết mấy khối này, sau đó lại phân phó tộc nhân đi tìm.”

Cố Trường Sinh trở lại cung điện, lấy mấy khối Hỗn Nguyên Thạch ra, bắt đầu rút hỗn độn chi khí trong đó ra.

Ầm ầm!

Rất nhanh.

Một trận âm thanh như kinh lôi từ trong cung điện truyền đi, giống như khai thiên tích địa, khiến thị vệ cảnh giữ ở bên ngoài và các đệ tử Thanh Huyền đạo trường đi ngang qua đều kinh hãi ngạc nhiên.

Bây giờ cung điện của Cố Trường Sinh đã có quang huy mịt mờ bao phủ.

Xung quanh tràn đầy sương mù, giống như thời kì Thái Cổ, khí tức đáng sợ lưu chuyển trong đó.

Mặt đất rung động, từng sợi uy năng nặng nề giống như có thể áp sập chư thiên bộc phát, trực tiếp khiến cả ngọn núi lung lay sắp đổ.

Cũng may xung quanh có khắc lục trận văn bảo hộ không biết đã tồn tại bao nhiêu vạn năm trước, mới khiến những này ba động tản mạn ra này không phá hủy xung quanh.

“Thần Tử Cố gia đang tu luyện sao? Uy thế thật dọa người.” Đám thị vệ nhìn nhau, vẻ mặt chấn kinh.

“Không hổ là Hỗn Độn Thể mà bên ngoài đang lưu truyền, chỉ là tu luyện thôi, vậy mà lại có dị tượng kinh thế như thế.” Một đám trưởng lão của Thanh Huyền đạo trường cũng bị oanh động, cực kì chấn động, xuất hiện trên bầu trời bên ngoài.

Nếu là Chí Tôn trẻ tuổi bình thường tu luyện, làm gì có uy thế này, đơn giản giống như muốn khai thiên vậy.

Đương nhiên bọn họ cũng biết rõ Thần Tử Cố gia viễn siêu Chí Tôn trẻ tuổi bình thường.

Nhưng... Vẫn khiến bọn họ hồi hộp như cũ.

Một ngày sau đó, cuối cùng sương mù bao phủ chân trời đã tiêu tán.

Trong cung điện.

Cố Trường Sinh thở phào một hơi, nhìn Hỗn Nguyên Thạch đã hóa thành tro tàn trong tay, rơi vào trầm tư.

Tu vi của hắn đã từ Hoàn Nhất cảnh nhất chuyển, đột phá đến Hoàn Nhất cảnh ngũ chuyển.

Phạm vi nội thế giới phát triển gấp mười lần, có khoảng ngàn dặm!

Chương 109: Vượt Qua Hoang Vu Tinh Vực, Hoàng Kim Cổ Thần Là Cưỡi, Long Vũ Hiện Thân

“Không hổ là Hỗn Nguyên Thạch, trình độ cứng cáp còn vượt qua ta tưởng tượng, lúc đầu nghĩ là nửa ngày có thể cô đọng hoàn toàn, nhưng kết quả phải bỏ ra trọn vẹn một ngày.”

Cố Trường Sinh khẽ nói, cảm nhận nội thế giới biến hóa.

Cho dù tu sĩ bình thường mở thiên môn, trong đó sẽ không có cái gì.

Chỉ có tu sĩ có thiên phú dị bẩm, hoặc là có được thần thông đặc biệt, huyết mạch đặc biệt mới khả năng sinh ra dị tượng lúc mở thiên môn.

Dị tượng cường đại, có thể gia trì ở thân.

Có người là núi, có người là biển, có người là nhật nguyệt, có người là sao trời...

Nhưng chỉ có hắn, là một mảnh thế giới mênh mông, có thể bao quát thế gian vạn vật, nhật nguyệt càn khôn.

Tiềm lực của mảnh thế giới này, sau này hoàn toàn có thể trưởng thành một phương Tiên Vực mới.

Thậm chí trong đó còn sinh ra tinh cầu, sinh mệnh, vũ trụ... Diễn hóa tất cả.

Ban đầu cô đọng hỗn độn chi khí, vẫn phải bỏ ra một chút tâm tư, tốc độ rất chậm.

Bởi vì Hỗn Nguyên Thạch quá kiên cố khó phá vỡ, bên trong ẩn chứa hỗn độn chi khí, một luồng liền có thể áp sập dãy núi.

Sau khi có kinh nghiệm, tốc độ luyện hóa cũng tăng lên rất nhiều.

Khối thứ hai, khối thứ ba... Đều là như thế.

“Nhưng mở rộng phương thế giới này cần có rất nhiều thần tài, nếu có thể tìm ra một phương Hỗn Nguyên Thạch khoáng mạch thì tốt.”

Cố Trường Sinh chuẩn bị lát nữa sẽ phân phó việc này cho Tô Tiểu Huyên.

Việc liên quan đến chuyện tu hành Hoàn Nhất cảnh tu của mình, hắn không thể coi thường.

Bây giờ sau khi đột phá, đương nhiên pháp lực còn mênh mông hào hùng hơn trước.

Chỉ bằng pháp lực bây giờ của Cố Trường Sinh đã khiến rất nhiều tu sĩ Chân Thần Cảnh thiêu đốt thần hỏa hãi nhiên.

“Tối nay, chính là đại hội Phi Tiên Lâu, nhưng trước đó vẫn là đi giải quyết chuyện của Cổ Thần Mục đã.” Trong mắt Cố Trường

Sinh lộ ra suy nghĩ.

Sau đó, hắn rời khỏi đại điện.

Một đám trưởng lão của Thanh Huyền đạo trường làm hộ pháp cho hắn bên ngoài cũng nhao nhao tán đi.

“Hiện tại Thần Tử càng thêm sâu không lường được...”

Bọn họ kinh hãi không thôi, càng không nhìn thấu Cố Trường Sinh.

Trong một tinh vực hoang vu.

Một vị Hoàng Kim Cổ Thần cao khoảng trăm trượng vượt không mà đến, trên lưng hắn có một thân ảnh mặc áo trắng, vẻ mặt không màng danh lợi, khuôn mặt mơ hồ, siêu nhiên như tiên.

Hoàng Kim Cổ Thần chạy vội, như cự nhân bên trong thần thoại Thái Cổ vậy!

Ầm ầm!

Âm thanh đáng sợ giống như tinh hà vỡ nát vang lên!

Dọc đường một vài tu sĩ có thể vượt tinh mà đi, hoặc là phi thuyền chiến thuyền, nhìn thấy một màn này đều kinh dị rung động.

“Đó là ai? Vậy mà lại dùng Cổ Thần làm thú cưỡi, vượt qua tinh vực mà đi?”

“Tê! Các ngươi xem... Uy áp của vị Cổ Thần này chẳng lẽ Hoàng Kim Cổ Thần trong truyền thuyết!”

“Tương lai Chí Tôn! Tồn tại vô địch trên hạ tinh không...”

“Hiện nay lại là tọa kỵ, rốt cuộc nam tử áo trắng kia là ai! ?”

“Có phải một vị trẻ tuổi của Trường Sinh Cố gia mà Thanh Huyền đạo vực đã truyền ra tin tức không, nghe nói hắn đã thu phục một đầu Hoàng Kim Cổ Thần? Nhưng không có khả năng, hắn đang ở Thanh Huyền đạo trường, làm sao lại tới tinh vực hoang vu này?”

Có người suy đoán, nhưng cảm giác khả năng này không lớn.

Bọn họ trừng lớn mắt, một màn này quá rung động.

Nhưng không thể phủ nhận.

Lai lịch của người kia tuyệt đối kinh thiên, sau lưng ít nhất cũng là vô thượng đạo thống!

Lại là một vị trẻ tuổi vô cùng đáng sợ!

Mặc dù rất hiếu kì nam tử mặc áo trắng này muốn làm gì, nhưng bọn họ cũng không dám tiến lên tìm kiếm!

Nếu chẳng may đắc tội, một vạn cái đầu cũng không đủ rơi.

Chỉ bằng khí tức của vị Cổ Thần này đã khiến bọn họ không chịu được, thân thể muốn nổ tung rồi.

Rất nhanh.

Thân ảnh của Hoàng Kim Cổ Thần và nam tử áo trắng rơi xuống một cổ tinh hoang vu, không một bóng người.

Người tới, tự nhiên là Cố Trường Sinh và Cổ Thần Mục đã biến nhỏ.

“Công tử!”

Ánh mắt Cổ Thần Mục mang theo kích động và mong đợi nói.

Hắn ta biết Cố Trường Sinh muốn làm gì, đương nhiên là khôi phục thương thế của hắn ta, khiến hắn ta quay về đỉnh phong.

Cho nên hắn ta vô cùng kích động và hưng phấn.

Thực lực còn quan trọng hơn bất kỳ cái gì.

Cố Trường Sinh gật đầu, lập tức lấy một lượng lớn tinh hạch từ tu di giới ra.

Khoảng trên trăm khỏa.

Một khỏa sinh mệnh cổ tinh, nhiều nhất có thể tinh luyện ba khỏa tinh hạch.

Có thể thấy được năng lượng ẩn chứa trong đó kinh khủng bực nào.

Nhưng khuyết điểm duy nhất chính là không thuần túy... Có rất tu sĩ trực tiếp dùng nó tu luyện, nguy hại không nhỏ.

Tộc Cổ Thần da dày thịt béo, lấy sao trời làm thức ăn.

Đối với bọn họ nói, tinh hạch đã rất ôn hòa.

“Bắt đầu đi.”

Cố Trường Sinh ném từng khỏa tinh hạch to bằng cái đèn lồng cho Cổ Thần Mục, để hắn ta bắt đầu thôn phệ.

“Đa tạ công tử.” Cổ Thần Mục cảm kích nói, sau đó thân thể lần nữa biến đổi, mặt đất vỡ ra, đi về chỗ sâu trong cổ tinh.

Trong nháy mắt hắn ta đã rơi vào trong đó!

Còn Cố Trường Sinh thì xuất hiện ở đỉnh núi phía xa, lẳng lặng nhìn tất cả.

Ầm ầm!

Rất nhanh, cả cổ tinh hoang vu này bắt đầu chấn động kịch liệt.

Giống như cất giấu hung thú đáng sợ gì đó!

Sắp phá đất mà lên!

Rất nhiều tu sĩ, thương đội đi ngang qua nơi đây đều biến sắc, vội vàng lùi lại.

“Khí tức của tên gia hỏa này đang không ngừng tăng cường, một lát đã đến Chân Thần Cảnh trung kỳ, xem ra sau này có phế liệu gì không cần, cho hắn ăn ăn là được.,.....” Cố Trường Sinh nhìn xem tất cả, không khỏi cười khẽ.

...

Ngay lúc đó.

Cổ thành Vọng Nguyệt.

Trong lầu các cung điện của hoàng tộc Thái Cổ.

Một tên thiếu niên mặc kim giáp, vẻ mặt kiệt ngạo, lộ ra cuồng vọng, phía sau là một vị Cổ Thần nhị tinh đang quát lớn đám người trước mặt.

Khí tức của thiếu niên mặc kim giáp là Hoàn Nhất cảnh bát chuyển!

Trên thân mọc ra long lân, sừng rồng, khí tức vô cùng kinh khủng, giống như lò luyện.

Cổ Thần phía sau hắn ta, chính là Cổ Tháp Mộc có được huyết mạch hoàng thất.

Bây giờ là người chấp chưởng cổ quốc Xích Ly!

“Long Vũ, nếu không phải nể mặt ca ca ngươi, ngươi cho rằng chúng ta sợ ngươi, để ngươi chế nhạo sao?” Có chí tôn trẻ tuổi của hoàng tộc Thái Cổ bất mãn, hắn ta là tộc Kim Tê.

“Ha ha, một đám phế vật, đến truyền nhân của Trường Sinh Cố gia cũng không đối phó được. Thiên Hoàng Nữ chỉ là hư danh, thế mà cũng dám nổi danh với ca ca ta, cũng là một tên phế vật!”

Long Vũ cười lạnh không thôi.

Hắn ta chính là thiên kiêu của Đọa Long Lĩnh đã phát thư mời, mời thiên kiêu trẻ tuổi ở khắp thiên hạ tề tụ.

Bây giờ, hắn ta cũng đến theo hẹn ước, mang theo tự tin và át chủ bài cường đại!

“Chỉ là truyền nhân Cố gia thôi sao, đến lúc đó ngươi thấy hắn sẽ biết rõ... Ha ha, thật sự không biết mùi vị, ngươi sẽ hối hận.” Một tên Chí Tôn trẻ tuổi của hoàng tộc Thái Cổ lúc ấy cũng có mặt tại khu tử tù cười lạnh mở miệng, không quen nhìn dáng vẻ tự đại, không coi ai ra gì của Long Vũ.

“Ha ha, phế vật chính là phế vật, thua chỉ biết tìm lý do, hiện nay

Thiên Hoàng Nữ không dám gặp người, bị đánh đến lý tâm sụp đổ...”

Long Vũ châm chọc nói, cũng không để ý.

Cho dù hắn ta đã nhìn thấy hình ảnh chiến đấy ngày đó, vẫn cảm thấy như thế, không hề lo lắng!

“Chỉ là truyền nhân Cố gia thôi, đến lúc đó các ngươi nhìn xem, ta sẽ giẫm hắn xuống dưới lòng bàn chân, để hắn biết rõ cái gì mới là vô địch!”

Hắn ta lãnh đạm nói, giống như Chí Tôn quân lâm thiên hạ!

Nghe vậy, vẻ mặt những người còn lại càng thêm khó coi, rất bất mãn.

Chỉ là truyền nhân Cố gia thôi?

Lời khoác lác này cũng thật có can đảm nói... Mặc dù đó là kẻ địch, nhưng bọn họ cũng không thể không thừa nhận, truyền nhân của Cố gia chính là người mạnh nhất mà bọn họ đã gặp trong thế hệ trẻ tuổi, không có người thứ hai!

Lúc này, một vị nam tử tóc vàng vẻ mặt lạnh lùng mở miệng, nói: “Việc này đừng nhắc lại nữa, hôm nay Phi Tiên Lâu mở ra, đó mới là chính sự.”

Liếc mắt nhìn người này một cái, dường như Long Vũ cũng có chút kiêng kị, hừ lạnh một tiếng, không lên tiếng nữa.

Nam tử tóc vàng, là truyền nhân của tộc Kim Sí Đại Bằng!

Chương 110: Tộc Kim Sí Đại Bằng, Các Phương Hội Tụ Tại Phi Tiên Lâu

Trong Hoàng tộc Thái Cổ, tộc Kim Sí Đại Bằng cũng coi như chủng tộc xếp hạng cực kì cao, thực lực vô cùng cường đại.

Nam tử tóc vàng tên là Kim Bằng, bản thể chính là một đầu Kim Sí

Đại Bằng.

Khác biệt với đám Chí Tôn trẻ tuổi còn lại chỉ có được một phần huyết mạch của tổ tiên, hắn ta là một đầu sinh linh thuần huyết!

Thiên phú sinh ra đã chú định mạnh hơn rất nhiều người!

Hơn nữa, thời kì mạnh nhất của tộc Kim Sí Đại Bằng đã từng chém giết Long Tộc.

Lấy rồng làm thức ăn, có thể thấy được nó vô cùng đáng sợ!

Kim Bằng càng là người nổi bật đời này, danh xưng có được cực tốc trong cùng thế hệ, nhanh như thiểm điện, trừ phi gặp được không gian thần thông tồn tại.

Nếu không, không ai có thể đuổi kịp hắn ta!

Thiên Hoàng Nữ đã từng nói thẳng, nàng ta không nhìn thấu Kim Bằng!

Trong vạn tộc Thái Cổ, thậm chí Kim Bằng đã xâm nhập cấm địa nào đó, rèn luyện mười vạn tám ngàn thanh thần kiếm trong linh vũ.

Cho nên bây giờ Kim Bằng mới mở miệng, liền trấn trụ rất nhiều người, bao gồm cả Long Vũ, cực kì kiêng kị.

“Vạn tộc Thái Cổ, xưa nay đoàn kết, làm sao đến đời này liền như vậy...” Kim Bằng lắc đầu, mặc dù hắn ta lạnh lùng, nhưng cũng tự phụ, tự tin cả đời này mình sẽ không thua bất kỳ kẻ nào.

Thiên Hoàng Nữ thảm bại trong tay Thần Tử Cố gia!

Việc này hắn ta đã thấy, là do nhiều nhân tố dẫn đến, ngay từ đầu Thiên Hoàng Nữ đã khinh địch, không hiện ra thủ đoạn mạnh nhất.

Sau đó dẫn đến khí thế thất bại từng lần, cuối cùng thảm bại!

Nhưng hắn ta sẽ không như vậy, có được thế gian cực tốc, coi như không địch lại, cũng không thê thảm như Thiên Hoàng Nữ.

Hắn ta có thể thoát đi!

“Biết rõ, không cần Kim Bằng ngươi nói, chúng ta cũng biết rõ, trong Phi Tiên Lâu có bí pháp phi tiên, lão nhân trong tộc đã căn dặn rất nhiều chuyện, nói cơ duyên một thế này chính là ở trong đó.” Một vị Chí Tôn trẻ tuổi khác mở miệng, là một nữ tử, mọc ra hai cánh màu bạc, là tộc Ngân Dực.

“Hừ, cái gì mà bí pháp phi tiên, cũng chỉ là gạt người mà thôi. Nếu ca ca ta xuất thế, cho dù trích tiên nhân, hắn cũng có thể trấn áp!”

Long Vũ nghe vậy, lần nữa lạnh giọng mở miệng, rất coi thường Phi Tiên Lâu.

Mục đích hắn ta đến đây, chỉ là muốn trấn sát Thần Tử Cố gia, giương cao thần uy của Đọa Long Lĩnh.

“Ca ta chính là có Chân Long chi tư, cử thế vô địch!”

Đối với câu nói vẫn treo trên miệng Long Vũ này, đám người cũng đã quen thuộc, nhìn nhiều thành quen, nhưng không thể phủ nhận.

Vị ca ca chưa xuất thế kia của Long Vũ mạnh đến mức khiến người ta rung động.

Chưa xuất thế, đã có kì danh như Thiên Hoàng Nữ rồi? Nếu như xuất thế thì sao? Bọn họ đột nhiên có chút chờ mong.

“Nói không chừng, thật sự có thể giao thủ với Thần Tử Cố gia, dù sao đó cũng là một kì tài, khi còn nhỏ đã đến khu vực không người ở Dị Vực...”

Một vị Chí Tôn trẻ tuổi của Hoàng tộc Thái Cổ khác đột nhiên có chút chờ mong nói.

...

Hôm nay cổ thành Vọng Nguyệt náo nhiệt chưa từng có.

Vô số tu sĩ, sớm từ tất cả tòa cổ thành chen chúc mà tới.

Các nhà trọ cung điện lầu các trong cổ thành Vọng Nguyệt đã chật

ních người, đứng cách đó không xa quan sát.

Có cường giả Thiên Thần cảnh dùng thần niệm quét qua, trên mặt tràn đầy kinh ý.

Hôm nay, vậy mà có một tỷ tu sĩ tề tụ tại tòa cổ thành này!

Hoàng tộc Thái Cổ, vô thượng đại giáo, đạo thống bất hủ, Trường Sinh thế gia, truyền thế tiên triều...

Những thế lực sừng sững không ngã này đều có đệ tử hiện thân, bình thường dường như không gặp được.

Hơn nữa!

Phía trên bầu trời, ngựa xe như nước, phi thường náo nhiệt.

Tỳ Hưu, Thao Thiết, Hỏa Tước, Thương Long... Những con Thái Cổ hung thú bình thường khó gặp, bây giờ cũng có thân ảnh.

Còn không ngừng có cổ thú, phi thuyền từ các nơi chạy đến, mục đích là muốn thấy cuộc thịnh hội này.

Không chỉ là thời gian Phi Tiên Lâu mở ra, còn là lúc rất nhiều Chí Tôn chạm mặt giao thủ.

Cho nên rất nhiều người đều chờ mong, kích động, hưng phấn.

Có thể xưng là vạn chúng chú mục!

Nhất là khu vực vạn dặm quanh Phi Tiên Lâu, đám người rộn ràng, vô số ánh mắt tề tụ, tập trung ở nơi đây.

Phương viên của Phi Tiên Lâu bao trùm trăm dặm, giống như một tòa thông thiên thần tháp, sừng sững trong đó.

Từ trên xuống dưới, tổng cộng có chín mươi chín tầng.

Hào quang nghìn đạo, vô số tia khí tượng trưng cho sự may mắn rủ xuống!

Trong ngày thường có tiên huy thần ý chảy xuôi, đồng thời còn có sát cơ đáng sợ vây quanh, băng lãnh mà rét lạnh, căn bản cũng

không có tu sĩ dám tới gần.

Cường giả tuyệt thế vẫn lạc bên ngoài Phi Tiên Lâu không phải số ít.

Hàng năm, vào một đêm trăng tròn, trận văn sát cơ bên ngoài Phi Tiên Lâu mới có thể biến mất.

Lúc kia, sẽ có phi tiên chi quang giáng lâm, bao phủ thiên địa.

Thậm chí có thể nói phi tiên chi quang đại biểu cho đại đạo tán thành.

Có cơ hội đi vào tầng cao trong Phi Tiên Lâu, thu hoạch được chỗ càng tốt hơn.

Có tu sĩ từng ở thiêu đốt thần hỏa ở trong đó, rèn đúc thần binh...

Tóm lại, cơ duyên ở đây, vượt qua tưởng tượng!

Lầu cao vạn trượng, có thể đưa tay hái sao trời!

Ánh tà dương biến mất, trăng tròn mọc lên ở phương đông.

Thời gian dần trôi qua!

Màn đêm buông xuống, toàn bộ cổ thành Vọng Nguyệt bao phủ trong bầu không khí khó tả.

Rất nhiều đại nhân vật, lão đồ cổ núp trong bóng tối, vô cùng chú ý.

Không chỉ tu sĩ, càng có rất nhiều thế lực!

“Đến rồi!”

Đột nhiên!

Không biết tu sĩ nào nói một câu.

Ở phía đông, một tòa thư viện tự nhiên chính khí lăng không mà tới, bao trùm trăm dặm, hào hùng to lớn!

Trong thư viện.

Một đám tu sĩ mặc áo đạo sĩ ngồi xếp bằng.

Trước bọn họ, một tên nam tử mặc trường sam tay cầm bút mực đứng thẳng, sau lưng như có hư ảnh Thánh Hiền hiển hiện!

Tu sĩ xung quanh không nhịn được kinh hô.

“Hạo Nhiên Thư Viện!”

“Thật sự là Hạo Nhiên Thư Viện, quân tử dưỡng chính khí, một ngụm giấu trong bụng.”

“Không ngờ là bọn họ! Xem ra bọn họ cũng không muốn bỏ qua duyên cơ trong Phi Tiên Lâu.”

“Nghe nói bọn họ là người lĩnh quân trong thế hệ này, được bút hạo nhiên, sách chính khí nhận chủ, từng dựa vào một ngụm hạo nhiên chính khí, trấn sát mấy vạn yêu tộc ở tinh vực Nam Cương, tu vi sâu không lường được.”

“Nhưng không biết hắn có thể giao thủ với Thần Tử Cố gia không, rất chờ mong a.”

Rất nhiều người nhìn bọn họ với ánh mắt hiếu kì và tôn trọng.

Phải biết Hạo Nhiên Thư Viện là một phương vô thượng đạo thống.

Từng có nhiều vị Thánh Hiền chí cường đi ra, bằng vào bút mực trong tay, diễn hóa phương trời, vô cùng đáng sợ.

Mà bây giờ, người đầu tiên hiện thân tại Phi Tiên Lâu lại là bọn họ!

Đến bên ngoài Phi Tiên Lâu ngàn dặm, Hạo Nhiên Thư Viện dừng lại.

Tất cả mọi người nhắm mắt nghỉ ngơi, mắt điếc tai ngơ với tiếng nghị luận sau lưng, chờ đợi Phi Tiên Lâu mở ra.

Rất nhanh, phương nam.

Một chiếc thuyền tử khí ngập trời, như có hoàng tuyền cuốn tới, trôi nổi trên trời, dưới đáy như trải đầy bạch cốt, từng bóng người xuất hiện.

Cầm đầu là một nam tử mặc áo bào đen, không nhìn rõ mặt mũi, nhưng quanh người có khí tức Hoàng Tuyền cuồn cuộn, huyết tinh bức người, sát khí tận trời!

Nhìn thấy một màn này, có tu sĩ run sợ, sợ hãi nói.

“Đây là... Đây là người của Hoàng Tuyền!”

“Không ngờ ngay cả Hoàng Tuyền cũng dính vào, hôm nay sợ là sẽ xảy ra một trận huyết tinh!”

Rất nhiều tu sĩ sợ hãi.

Ba thế lực sát thủ lớn tại ba ngàn đạo vực là Địa Phủ, Hoàng Tuyền, Phù Đồ!

Một trong số đó chính là Hoàng Tuyền, nghe nói từng giết qua Chân Tiên, phía sau rất có thể có bóng dáng của Hoàng tộc Thái Cổ!

Sau đó!

Lại có rất nhiều thế lực trước đó chưa từng lộ diện hiện thân, Lục Ma Sơn, Quỷ Vương điện...

Mặc dù không thể so sánh với thế lực bất hủ, nhưng đều là một phương đạo thống cổ lão, truyền thừa vượt qua trăm vạn năm!

Bọn họ cũng muốn đến Phi Tiên Lâu kiếm một chén canh.

Tất cả tu sĩ cũng sợ hãi thán phục.

Lúc này!

Uy áp đáng sợ lần nữa truyền đến.

Một thân ảnh màu vàng óng che khuất bầu trời xuất hiện!

Nơi xa một đầu đại bàng kim sắc bay tới, giương cánh thẳng lên trời cao, hình thể quá to lớn.

Trong màn đêm tỏa ra kim quang sáng chói, ngàn vạn lông thần, khí tức đáng sợ giống như thiên uy, áp bách thần hồn của vô số tu sĩ như muốn nứt ra.

“Truyền nhân của tộc Kim Sí Đại Bằng!”

Hoàng tộc Thái Cổ hiện thân!

Chương 111: Nếu Thần Tử Cố Gia Đến, Ta Nhất Định Chém Hắn

Kim Sí Đại Bằng xuất hiện, rơi xuống đất hóa thành một thân ảnh màu vàng óng cao lớn lạnh lùng.

Kim Bằng một đầu tóc dài màu vàng óng, đứng chắp tay, một người lộ diện, đạo thống cổ lão giống như quân lâm thiên hạ, như hoàng kim điêu khắc mà thành, khí thế lăng lệ đáng sợ.

Hắn ta đại biểu cho Hoàng tộc Thái Cổ, đồng thời cũng là người tuyệt cường trong thế hệ trẻ tuổi.

Thiên Bằng Thể có thể chém giết với các thể chất chí cường như Thần Hoàng Thể, Thiên Long Thể.

“Kim Bằng, địch thủ chết trong tay hắn ta đều bị xé nứt, nhục thân và tốc độ vô song!”

“Hôm nay xem xét, quả nhiên bất phàm, khí tức chính là Hoàn Nhất cảnh bát chuyển!”

Nhìn một màn này, tâm linh của rất nhiều tu sĩ xung quanh chập chờn, cảm thấy tộc Kim Sí Đại Bằng không hổ là Hoàng tộc Thái Cổ, có bá khí trấn áp tứ phương.

Hơn nữa tu vi cũng cao thâm hơn đám Chí Tôn trẻ tuổi khoảng ba bốn tiểu cảnh giới, đến tu vi của Thiên Hoàng Nữ lúc trước cũng không bằng hắn ta.

Hắn ta hoàn toàn có thể chém giết với tu sĩ thế hệ trước!

Sắc mặt các thế lực xung quanh Phi Tiên Lâu hơi biến sắc, cảm nhận được áp bách của Kim Bằng.

“Cút đi! Nơi đây chính là địa bàn Hoàng tộc Thái Cổ chúng ta nhìn thấy trước, không phải nơi các ngươi nên tới.”

Hắn ta lạnh lùng mở miệng, mang theo tự phụ và bá đạo. Sau đó, tập trung vào một chỗ đất trống bên ngoài Phi Tiên Lâu.

Nơi đó, đã có đệ tử của một phương thế lực cổ lão chiếm cứ.

Nhưng bây giờ bọn họ hoàn toàn biến sắc, có chút tái nhợt.

Trên trán nam tử cầm đầu cũng toát mồ hôi lạnh, không biết vì sao đột nhiên tộc Kim Sí Đại Bằng lại để mắt đến chỗ này.

“Cái này... Các hạ...”

Hắn ta lắp bắp mở miệng, nói chuyện không hoàn chỉnh, đáy lòng phát run, sợ hãi, lo lắng thế lực sau lưng sẽ bị Hoàng tộc Thái Cổ trả thù.

Vẻ mặt sư đệ sư muội của hắn ta cũng vô cùng hoảng sợ.

Nơi đây rõ ràng không gần trung tâm... Nhưng vì sao?

“Vị này...”

Sắc mặt mấy tên trưởng lão sau lưng bọn họ hơi trắng, đứng dậy, tu vi đều là Hư Thần cảnh, xem như bá chủ một phương.

Trong đó có một người đang chuẩn bị mở miệng giải thích, đã thấy Kim Bằng lười nói chuyện, ánh mắt như kiếm lạnh lùng quét tới.

Sau đó hắn ta vỗ tay ra, uy áp như là núi cao, nặng như vạn tấn, đánh bay người này ra ngoài, nổ thành đoàn huyết vụ trên hư không!

Một vị Hư Thần cảnh, hình thần câu diệt!

“Trưởng lão...”

Đám đệ tử bi thương, nhưng cũng không dám nói nhiều, nội tâm phát run, vội vàng thu dọn đồ rời địa bàn này.

Một màn như thế đã khiến vô số tu sĩ xung quanh hoảng sợ, lòng sinh hàn ý.

Truyền nhân của tộc Kim Sí Đại Bằng quá mức tàn nhẫn và bá đạo!

Nhưng không thể phủ nhận, thực lực của hắn ta rất mạnh, chỉ một chút nữa sẽ bước vào Hư Thần cảnh.

Có thể xưng là đỉnh tiêm trong thế hệ trẻ tuổi.

Người của Hạo Nhiên Thư Viện và Hoàng Tuyền nhìn thoáng qua, sau đó thu hồi ánh mắt, không cảm thấy hứng thú, đang chờ đợi Phi Tiên Lâu mở ra.

Ba ngàn đạo vực vô cùng tận, người có thể chạy tới cũng chỉ là số ít.

Người không cách nào chạy tới cũng chỉ thể có chờ đợi lần tiếp theo mở ra.

Sau đó, giữa thiên địa lại vang lên tiếng ầm ầm.

Thân ảnh của các con quái vật khổng lồ từ trên trời giáng xuống!

Hoàng tộc Thái Cổ.

Rất nhiều Chí Tôn trẻ tuổi chạy đến, đến Thiên Hoàng Nữ cũng hiện thân, mang theo một đám thiên kiêu của Vạn Hoàng Sào.

Lúc này trên mặt nàng ta đã không có bất cứ dị thường nào, rất bình tĩnh, cũng rất lạnh lùng.

Một bên khác.

Vị công chúa thần bí áo xám thân mang Trọng Đồng của Vũ Hóa tiên triều, dẫn theo mấy tên thị nữ, không ai phát giác, đã đến một mảnh đất trống bên ngoài Phi Tiên Lâu.

Xung quanh giống như có tầng tầng trận văn lĩnh vực, ngăn cản tu

sĩ nhìn trộm.

Chợt có gió thổi qua, lộ ra dung nhan như mộng như ảo dưới mái tóc.

Cổ Đế Tử của tộc Cổ Đế cũng hiện thân, một người đơn độc, được sương mù bao phủ, cũng tìm một nơi gần đó ngồi xếp bằng, chờ đợi Phi Tiên Lâu mở ra.

Đạo Tử của Doanh gia cũng một mình một người, ở một nơi hẻo lánh khác, không khiến người ta chú ý.

Bọn họ cũng có địa bàn của riêng mình, không chào hỏi những người còn lại.

Chú ý tới mấy màn này, vô số tu sĩ càng thêm chờ mong.

Phi Tiên Lâu mở ra, không chỉ với những người này, bọn họ cũng có cơ hội tiến vào bên trong.

Nhưng chỉ là đám người phía sau thôi, không dám tranh đoạt với bọn họ.

Rống!

Rống!

Rống!

Đúng lúc này.

Tiếng rồng ngâm đáng sợ xuyên thấu qua chân trời và bóng đêm, tầng mây vỡ toang ra, trong đó có vài đầu Chân Thần Cảnh Thương Long xuất hiện.

Sau lưng bọn họ, có một thiếu niên mặc kim giáp và một vị Cổ Thần đứng đó.

Bá chủ trong hoàng tộc Thái Cổ, Đọa Long Lĩnh cũng xuất hiện!

Một màn này khiến cả tòa cổ thành bắt đầu sôi trào!

Phải biết lời mời đến Phi Tiên Lâu ngắm trăng chính là do Đọa

Long Lĩnh phát ra, bây giờ cuối cùng tộc nhân của bọn họ đã hiện thân.

Long Vũ một thân kim giáp, sáng chói loá mắt, giống như rất hưởng thụ cảm giác được vạn chúng chú mục này, triển lộ thực lực không kém gì Kim Bằng của mình.

Sau lưng Cổ Tháp Mộc cũng giống như thế, hai viên cổ tinh xoay tròn, bộc lộ khí tức Chân Thần Cảnh của mình.

“Nếu truyền nhân của Cố gia hiện thân, hôm nay ta sẽ chém hắn tại chiến trường thiên kiêu.”

Lúc này, Long Vũ nhìn quanh một vòng, ánh mắt rơi trên mặt tất cả tu sĩ, không nhìn thấy bất kỳ ai của Trường Sinh Cố gia.

Sau đó mở miệng, mang theo vẻ vô cùng ngạo nghễ và tự phụ.

Giống như đang tuyên bố, thông báo với thế nhân về sự tự tin và thực lực của hắn ta!

Cho dù mạnh như Thần Tử Cố gia, hắn ta cũng không để trong lòng!

Muốn chém hắn!

“Ta sẽ để hắn biết, một thế này thiên mệnh ở tại Đọa Long Lĩnh ta, cho dù là Hỗn Độn Thể cũng phải vẫn lạc!”

Giọng nói ầm ầm như kinh lôi truyền ra, cả tòa cổ thành lâm vào tĩnh mịch như đã chết.

Sau đó!

Giống như một mảnh thiên thạch ném vào biển sâu, trực tiếp nổ tung!

“Cái gì? !”

“Ta không nghe lầm chứ? Người này nói muốn chém truyền nhân Cố gia?”

Vô số người nghẹn ngào, đôi mắt trừng lớn, cảm thấy bản thân nghe lầm.

Đến Kim Bằng của tộc Kim Sí Đại Bằng cũng nhíu mày, không biết rõ rốt cuộc tên gia hỏa này lấy tự tin ở đâu ra mà nói như vậy.

Phía sau hắn ta là thiên kiêu trẻ tuổi của Hoàng tộc Thái Cổ đều bất đắc dĩ lắc đầu, cảm thấy têm gia hỏa này đúng là người si nói mộng.

Trừ phi ca ca hắn ta tới còn tạm được.

Đệ tử dẫn đầu của Hạo Nhiên Thư Viện, Hoàng Tuyền đang nhắm mắt dưỡng thần của mở to mắt, lộ ra nghi hoặc và không hiểu.

Đương nhiên bọn họ biết rõ truyền nhân của Cố gia, trước đó không lâu mới bộc lộ ra là Hỗn Độn Thể vạn cổ chưa từng có, chiến lực vô địch sao?

Đến Thiên Hoàng Nữ cũng không phải đối thủ của hắn.

Cho nên bọn họ đều không nắm chắc có thể chiến thắng.

Nhưng.. Tên Long Vũ của Đọa Long Lĩnh này lấy tự tin ở đâu mà nói như vậy?

Chẳng lẽ hắn ta là ấu tử của Chân Long?

Hơn nữa!

Còn là nói trước mặt tất cả mọi người trong cổ thành Vọng Nguyệt!

Nhìn một màn này, rất nhiều lão đồ cổ trong bóng tối cũng nhíu mày hoang mang không thôi.

Bọn họ cũng không xem trọng lời này.

Bởi vì Thần Tử Cố gia thật sự quá mạnh, từ xưa đến nay, ở trong điển tịch cũng không người mạnh như hắn... Cho dù thiên kiêu của Đọa Long Tĩnh có được huyết mạch Chân Long cũng không được.

Nhưng mà...

Không ít người lại cảm thấy không đúng.

Nếu hắn ta không ngốc, làm sao lại nói ra những lời này, hiển nhiên, thiếu niên mặc kim giáp của Đọa Long Lĩnh này không ngốc.

Như vậy tất nhiên hắn ta có cái gì đó.

“Trận chiến này sẽ càng thêm đặc sắc.” Có lão giả Thiên Thần cảnh cảm thán.

Nhưng mà...

Rất nhiều tu sĩ không quan tâm đến chuyện này, nhất là tu sĩ trẻ tuổi điên cuồng sùng bái Thần Tử Cố gia.

“Người này đúng là không biết sống chết, dám khẩu xuất cuồng ngôn, sao hắn ta có thể so sánh với Thần Tử Cố gia được?”

“Thật buồn cười, một thiếu niên còn trẻ con nên không biết Thần Tử Cố gia đáng sợ thế nào, căn bản chưa thấy qua việc đời.”

“Đến lúc đó Thần Tử Cố gia hiện thân, hắn ta sẽ biết cái gì gọi là hối hận.”

“Hoàng tộc Thái Cổ thì như thế nào, còn không phải một tên ngu xuẩn, không có đầu óc...”

Đám người không chấn kinh sợ hãi như Long Vũ dự đoán.

Nghe thấy tiếng cười nhạo nghị luận từ bốn phương tám hướng truyền đến, Long Vũ có chút ngạc nhiên, sau đó ý cười ngạo nghễ trên mặt biến mất.

Trở thành một mảnh xanh xám băng lãnh!

“Các ngươi muốn chết!”

“Nếu Thần Tử Cố gia dám đến...”

Hắn ta lạnh lùng nhìn một vòng, uy áp tràn ngập!

“Ta tới, vậy thì thế nào?”

Đúng lúc này, một giọng nói lạnh nhạt không gợn sóng vang lên trong thiên địa, ngắt lời hắn ta.

Tất cả tu sĩ ngước nhìn lên trời, đôi mắt không khỏi căng chặt, một mảnh kinh hãi.

Chương 112: Vạn Chúng Nhìn Chăm Chú, Trích Tiên Nhân Dưới Ánh Trăng, Chân Long Chi Huyết

Theo lời nói lạnh nhạt truyền đến.

Chân trời, một vị hoàng kim cự nhân cao khoảng ngàn trượng, như trong thần thoại Thái Cổ vượt không mà tới.

Ầm ầm!

Âm thanh đáng sợ giống như núi dao động, vô số sơn mạch chấn động!

Mỗi một bước rơi xuống, sẽ khiến hư không lóe lên bạch ngân nhàn nhạt, suýt chút nữa vỡ toang!

Đó là khe hở hư không!

Ở trên mi tâm hắn ta, năm viên cổ tinh sáng chói lấp lóe, phát ra uy áp kinh khủng!

Kia rõ ràng là một vị Cổ Thần ngũ tinh!

Hơn nữa còn không phải Cổ Thần bình thường, đó là Hoàng Kim Cổ Thần, không phải Cổ Thần bình thường có thể so sánh.

Trên người Hoàng Kim Cổ Thần, có thân ảnh mặc áo trắng đứng thẳng.

Thân hình hắn thẳng tắp, dung nhan vô cùng tuấn tú, quanh người có tiên ý lượn lờ, hỗn độn khí chìm nổi.

Giống như trích tiên nhân trên trời cưỡi trăng mà đến!

“Người khiêu khích công tử! Muốn chết!”

Vị Hoàng Kim Cổ Thần ngũ tinh này chính là Cổ Thần Mục, từ tinh vực hoang vu thôn phệ tinh hạch khôi phục thực lực, liền đi đến

đây.

Nhìn thấy hai người Long Vũ và Cổ Tháp Mộc, vẻ mặt lập tức trở nên băng lãnh, sát cơ lăng lệ!

Ầm ầm!

Hắn ta đập bàn tay xuống, giống như một mảnh trời lật úp, trong đó có cự lực kinh khủng, có thể phá hủy tất cả, hóa thành tro tàn!

“Đáng chết!”

Cỗ uy áp này giáng lâm, lập tức khiến sau lưng Long Vũ phát lạnh, biến sắc.

Tu vi của hắn ta căn bản không ngăn cản nổi một kích của tên Hoàng Kim Cổ Thần ngũ tinh này, cho dù là Bán Thánh cũng không được, sẽ hình thần câu diệt.

Thời khắc mấu chốt.

Một vị lão giả sau lưng hắn ta hiển hiện, hừ lạnh một tiếng, sau đó mang theo Long Vũ và Cổ Tháp Mộc rời khỏi phạm vi một chưởng này.

Mấy đầu Chân Thần Cảnh Thương Long khác thì không chạy kịp, trực tiếp bị nghiền nát thành một đoàn huyết vụ, đến thần hồn cũng tiêu tán.

“Cổ Thần Mục, ngươi dám giết ta!”

Thấy một màn này, Cổ Tháp Mộc hoảng sợ, vẻ mặt lộ ra dữ tợn.

Hắn ta không ngờ Cổ Thần Mục dám hạ sát thủ với bọn họ trước mặt mọi người!

Suýt chút nữa hắn ta đã vẫn lạc trong đó!

Sau đó phản ứng lại, hắn ta cảm thấy một trận sợ hãi.

Tu vi của Cổ Thần Mục đã khôi phục rồi?

Ngày xưa Cổ Mục Thần chính là thiên tài ưu tú nhất của tộc Cổ

Thần, khiến hắn ta hoảng sợ.

“Có gì không dám!”

Cổ Thần Mục cũng không nghĩ có thể giết chết hai người kia đơn giản như vậy, hừ lạnh một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Bây giờ hắn ta đã khôi phục tu vi Bán Thánh, đương nhiên không cần sợ Cổ Tháp Mộc này.

Hơn nữa!

Phía sau hắn ta vẫn còn công tử nữa!

“Hừ, đường đường là Hoàng Kim Cổ Thần, vậy mà biến thành tọa kỵ, ngươi đúng là làm mất mặt một mạch tộc ngươi...” Cổ Tháp Mộc không nhịn được giễu cợt nói.

“A, tọa kị của công tử tọa kỵ cũng không phải người bình thường muốn làm là có thể làm được, ngươi và Đọa Long Lĩnh phía sau ngươi còn lâu mới có tư cách này.”

“Ngươi là tên phản đồ vinh quang của tổ tiên, là tên chó săn, có tư cách gì nói ta?” Cổ Thần Mục cười lạnh một tiếng, với hắn ta mà nói, đây chính là vinh quang.

Tương lai công tử có thể quét ngang ba ngàn đạo vực, cử thế vô địch!

Hơn nữa công tử đối với hắn ta tốt như vậy, có nhiều ân nghĩa!

Cho dù là tọa kỵ, cũng cam tâm tình nguyện.

“Ngươi mới nói cái gì? Ta muốn nghe ngươi nói lại lần nữa.”

Lúc này.

Cố Trường Sinh nhìn về phía thiếu niên mặc kim giáp sắc mặt lúc xanh lúc trắng kia, từ không trung chậm rãi đi xuống.

Giọng nói nhàn nhạt, không có bao nhiêu gợn sóng.

Tốc độ không nhanh không chậm, giống như đi bộ nhàn nhã.

Nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện dưới chân hắn giống như tồn tại một cái cầu thang.

Ánh trăng mông lung, khiến hắn càng thêm mờ mịt thâm thúy, nhìn không thấu.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy khuôn mặt hắn, không ít người có cảm giác trước mắt sáng lên.

“Thần Tử Cố gia, Cố Trường Sinh! Đây là lần đầu tiên hắn lộ ra diện mạo chân thật trước mặt mọi người!”

“Tản bộ dưới ánh trăng, siêu nhiên như tiên.”

“Trích tiên nhân thời cổ, cũng không có gì hơn cái này.”

Đông đảo nữ tu vì hắn thất thần, trong mắt liên tục lóe lên dị sắc, hận không thể tiến lên tự tiến cử mình.

“Trên đời lại có nam tử kinh diễm như thế...”

Đây là suy nghĩ duy nhất trong lòng các nàng lúc này.

“Hừ...”

Thiên Hoàng Nữ sững sờ một chút, lập tức hừ lạnh một tiếng, quay đầu sang phía khác.

Đối với nàng ta mà nói, Cố Trường Sinh là người cho nàng ta vô hạn tuyệt vọng và khuất nhục.

Đương nhiên không muốn thấy hắn có phong quang như thế.

Mặc dù vừa rồi nàng ta cũng thất thần một lát.

Công chúa mặc áo xám của Vũ Hóa tiên triều tên là Diệp Minh Nguyệt, giờ phút này bên trong Trọng Đồng cũng sáng chói, diễn hóa phù văn và huyền ảo, không ngừng dò xét Cố Trường Sinh.

Cố Trường Sinh phát giác được, quay đầu nhìn thoáng qua, khẽ cười một tiếng.

Hỗn độn khí quanh người phun trào, đánh bay ánh mắt nhìn trộm.

Long Vũ nhìn thấy Cố Trường Sinh, vẻ mặt vẫn tràn ngập ngạo nghễ và coi nhẹ như trước, ngẩng đầu nói, “Ngươi chính là truyền nhân của Cố gia, không ngờ cũng dám đến, xem như ta đánh giá thấp ngươi.”

“Nhưng hôm nay ta sẽ nói cho ngươi biết, cái gì mới gọi là tuyệt vọng và vô địch.”

Nói xong.

Hắn ta triển lộ thực lực của bản thân, sau lưng xuất hiện hư ảnh của một đầu Chân Long.

Lực lượng khí huyết đáng sợ kinh thiên động địa, khiến vô số tu sĩ biến sắc, cảm nhận được nguy hiểm và cảm giác tim đập nhanh.

Đến Kim Bằng của tộc Kim Sí Đại Bằng cũng biến sắc, không nhịn được rút lui mấy bước, kinh nghi bất định.

Đám thiên kiêu còn lại của Hoàng tộc Thái Cổ cũng nhận cỗ uy áp này, suýt chút nữa quỳ phục trên mặt đất,

Đám lão đồ cổ trong bóng tối không nhịn được kinh hô, trừng to mắt, không thể tin được.

“Chân Long chi huyết!”

“Cỗ uy áp này... Không phải huyết mạch đã bị phai nhạt, mà là máu của tồn tại vô địch được xưng là Chân Long!”

“Cái này... Khiến người ta quá kinh dị! Thế gian này lại còn vật này tồn tại...”

“A, ta nói cho ngươi biết, đây là ca ca ban cho ta, đến từ Thủy Long chân huyết!”

“Các ngươi dựa vào cái gì mà tranh phong với ta! Trời sinh ta đã đứng ở thế bất bại!”

Long Vũ cười lạnh không thôi, giờ khắc này hắn ta cường đại như ấu tử của Chân Long vậy.

Mà cái này!

Chỉ là một trong át chủ bài của hắn ta mà thôi.

Thủy Long chân huyết, một giọt có thể hủy diệt một phương tinh vực!

Bây giờ hắn ta còn chưa luyện hóa được, chỉ có được một phần uy năng trong đó.

Nhưng cũng đủ để vô địch cùng thế hệ!

Giờ khắc này!

Đến Thiên Hoàng Nữ cũng không nhịn được tim đập nhanh, "Thì ra đây chính là lực lượng của Long Vũ sao? Chân Long chi huyết thuần chính, sao tộc bọn họ lại có được?"

Nàng ta không hiểu.

Cho dù là tộc bọn họ cũng không có Chân Hoàng chi huyết thuần chính, nếu có, thực lực của nàng ta tuyệt đối sẽ tăng lên mấy lần!

Công chúa Vũ Hóa tiên triều, Diệp Minh Nguyệt cũng trầm mặc, sau đó lập tức lắc đầu.

Doanh Nhiếp và Thanh Ngưu bên cạnh nói chuyên, "Tiền bối, trận chiến này ngài thấy thế nào?"

"Không biết, nhưng tên gia hỏa của Cố gia kia rất nguy hiểm." Thanh Ngưu trầm ngâm một lát, cũng không nói chính xác được.

"Lại là thứ này... Ngươi có thể địch lại sao?" Ánh mắt của Cổ Đế Tử thâm thúy, nhìn về phía Cố Trường Sinh.

"Đó là chân huyết tồn tại ở vô số kỷ nguyên trước, thảo nào Long Vũ lại tự phụ như vậy, nói có thể trảm Thần Tử Cố gia!"

Bên trong cổ thành Vọng Nguyệt, rất nhiều tu sĩ phản ứng lại, đều vô cùng chấn kinh, sau đó chính là sợ hãi.

Tê cả da đầu.

Bọn họ còn tưởng rằng Long Vũ choáng váng, nói lời cuồng vọng như vậy.

Nhưng bây giờ xem ra, người ta thật có lực lượng.

Mặc dù Hỗn Độn Thể vô địch, có thể trấn áp vạn đạo.

Nhưng cuối cùng vẫn còn chưa trưởng thành!

“Trận chiến này không thể nói rõ ràng được, rất có thể Thần Tử Cố gia sẽ gặp nguy hiểm, dù sao kẻ địch đã dung hợp máu Chân Long!”

Chân Long chi huyết quá nghịch thiên, có thể tạo nên thiên kiêu vô địch!

Rất nhiều người lo lắng, không coi trọng Thần Tử Cố gia, trừ phi hắn cũng có vật Chân Tiên của tổ tiên!

“Thì ra đây chính là tự tin của ngươi, đáng tiếc, chung quy chỉ là ngoại vật thôi.”

Nhưng khiến rất nhiều tu sĩ ngoài ý muốn, vẻ mặt Cố Trường Sinh vẫn chưa từng thay đổi.

Hắn quá hờ hững, dù thủ đoạn của đối phương đã mạnh đến mức khiến người ta kinh dị.

Không ai có thể đoán được suy nghĩ của hắn.

“Hừ, thiên kiêu chiến trường, mở!”

“Nếu ngươi không tin, vậy có thể đến thử một lần!”

Mặc dù Long Vũ là thiếu niên, nhưng bây giờ lại có tư thế quân lâm thiên hạ, cười lạnh một tiếng, vung tay lên.

Trên không trung cổ thành Vọng Nguyệt!

Một mảnh chiến trường cổ lão bắt đầu hiển hiện!

Chương 113: Chiến Trường Thiên Kiêu

Hiển Hóa, Sinh Làm Thánh, Nội Tình Kinh Tứ Phương

Chiến trường thiên kiêu!

Có rất ít di tồn từ thời kì Thái Cổ mới có thể thành lập vật này.

Đó là thời kì cổ lão, lập từ thời Thái Cổ Thiên Đình, trong đó dung nhập thiên đạo ý chí.

Chỉ có thiên kiêu được thiên đạo công nhận, mới có thể tiến vào bên trong.

Ngoài ra.

Chiến trường thiên kiêu có rất nhiều yêu cầu, tiến vào bên trong mang ý nghĩa phải tuân thủ quy tắc của thiên địa, tiến hành chiến đấu sinh tử!

Cho dù là cổ lão cũng không dám quấy nhiễu, sẽ có thiên đạo phản phệ.

Bất kỳ người nào quấy nhiễu cũng không có kết cục tốt.

Nếu không phải đại thù sinh tử, có rất ít thiên kiêu sẽ tiến vào trong chiến trường thiên kiêu này.

Đương nhiên!

Chiến trường thiên kiêu do thiên đạo ý chí biến thành, tự nhiên sẽ có ban thưởng

Đối với thiên kiêu còn sống sót trong đó, bởi vì thực lực và thiên phú được thiên đạo ban thưởng.

Mặc dù không bằng loại thần vật cực cảnh như Thiên Đạo bia, nhưng đối với đông đảo thiên kiêu mà nói, cũng là một loại truy cầu.

Bây giờ!

“Chiến trường thiên kiêu, mở cho ta!”

Theo Long Vũ hét lớn một tiếng, Chân Long thần tích xuất hiện sau lưng, uy áp hào hùng nặng nề của Chân Long chiếu rọi chân trời, chiến trường thiên kiêu xúc động, bắt đầu hiển hiện.

Chân Long, đó là tồn tại thời kì cổ xưa nhất đã khiêu chiến với Tiên Vương.

Một giọt chân huyết của nó, không ai biết rõ có thể khủng bố đến mức nào.

Tuổi Long Vũ còn nhỏ, đã dung hợp một giọt chân huyết, lại thêm bản thân là Thiên Long Thể, thực lực có thể xưng kinh khủng.

Không ai dám khinh thường.

Đám thiên kiêu Diệp Minh Nguyệt, Cổ Đế Tử, Kim Bằng, Doanh Nhiếp... Hạo Nhiên Thư Viện, Hoàng Tuyền đều trở nên nghiêm túc, nhìn không chớp mắt.

Rất nhanh!

Một mảnh chiến trường cổ lão bắt đầu xuất hiện, trong đó có sương mù bao phủ, khí tức sát phạt hoang vu truyền đến!

Nhìn một màn này, toàn bộ cổ thành Vọng Nguyệt sôi trào!

Chiến trường thiên kiêu?

Đã bao nhiêu năm chưa từng xuất hiện?

Phi Tiên Lâu còn chưa mở ra, chẳng lẽ sẽ có một cuộc đại chiến kinh thế hay sao?

Vô số người kích động, hưng phấn, sẽ chính mắt nhìn thấy thịnh cảnh hiếm có này.

Rất nhiều đại nhân vật cổ lão, cao thủ chí cường đang bế quan cũng bị kinh động, thức tỉnh bên trong tòa thành cổ, muốn quan sát trận chiến này.

Trong bóng tối có tai mắt, thám tử của một vài thế lực cũng nhao nhao truyền tin tức này đi!

Có thể xưng vạn chúng chú mục.

“Thần Tử Cố gia, có dám đến đánh một trận không? Hôm nay ta sẽ đánh vỡ sự kiêu ngạo và tín niệm của ngươi, diệt đạo tâm của ngươi, nơi đây cũng sẽ là nơi ngươi nằm xuống.”

Long Vũ hét lớn một tiếng, rất tự phụ cũng rất vô địch, hiện ra Chân Long chi huyết, hắn ta đã bỗ nghễ tất cả.

Nói chuyện xong, hắn ta trực tiếp hóa thành cầu vồng tại chỗ, xông vào trong cỗ chiến trường kia.

“Hoàn Nhất cảnh bát chuyển, Chân Long hậu đại, huyết mạch chí cường, nhục thân vô song...”

Một hàng chữ viết cổ lão hiển hiện trên không.

Đó là chiến trường thiên kiêu xúc động, đánh giá Long Vũ.

Nhìn những lời đánh giá kia, mỗi tu sĩ đều hít vào một ngụm khí lạnh, tê cả da đầu.

Mặc dù không phải bại lộ át chủ bài.

Nhưng vẫn rung động kinh dị như cũ.

Chân Long hậu đại, huyết mạch chí cường, nhục thân vô song.....,

Mỗi một đánh giá, đều đại biểu một loại thiên phú đáng sợ, có thể trở thành Chí Tôn trẻ tuổi một phương.

Mà Long Vũ thì có nhiều thiên phú như vậy, khiến người ta chấn kinh.

“Hắn ta tự phụ cuồng vọng như vậy, đúng là có vốn liếng, hơn nữa còn dung hợp một giọt Chân Long chi huyết...” Một vị lão đồ cổ cười khổ.

Sau đó, quy củ trên chiến trường thiên kiêu xuất hiện, cũng là

những chữ viết cổ lão.

Long Vũ không có bất cứ do dự nào, trực tiếp đồng ý.

Sau đó sừng sững đứng đó, hư ảnh Chân Long che khuất bầu trời, ánh mắt mang theo ngạo nghễ và kiêu ngạo, quét ngang xuống.

“Các ngươi đều có thể tới khiêu chiến ta, nhưng ta sẽ nghiền ép truyền nhân của Cố gia trước!”

Hắn ta ngạo nghễ nói, có lực lượng và tự tin nói như vậy, xem thường thiên kiêu trẻ tuổi trong thiên hạ.

Vô số tu sĩ rung động, Long Vũ thật sự quá mạnh, khí tức kia cách rất xa truyền đến, không hổ là thiên kiêu của Đọa Long Lĩnh.

Nhìn một màn này, Cố Trường Sinh khẽ cười một tiếng, thân ảnh tùy theo bay đi, trong nháy mắt đã đi vào trong đó.

“Chiến trường thiên kiêu, đúng lúc, đó cũng là nơi thích hợp để mai táng ngươi.”

“Nếu ngươi đã tự chui đầu vào rọ, vậy cũng đừng trách ta.”

“Hi vọng ngươi sẽ không hối hận vì lựa chọn lúc này của mình.”

Một khi bước vào chiến trường thiên kiêu, không ai có thể quấy nhiễu hai người chiến đấu.

Cho nên Cố Trường Sinh căn bản không cần lo lắng người hộ đạo sau lưng Long Vũ xuất hiện, cứu hắn ta đi.

Hay là cường giả chí cường trong Hoàng tộc Thái Cổ hiện thân.

Hắn cũng có thể yên tâm hành động.

Chân Long chi huyết đúng là cường đại, nhưng còn chưa tới mức khiến hắn kiêng kị.

Trừ phi là ấu tử Chân Long hiện thân, hoặc là dòng dõi chân chính của Chân Long.

Chiến trường thiên kiêu rất hoang sơ, có quy tắc thần dị giáng lâm,

rơi vào trên thân thể hắn.

Cố Trường Sinh nhíu mày, biết rõ là thần dị ở nơi đây.

Có chút giống như Thiên Đạo bia xuất hiện lúc trước.

Ấm áp, bị đại đạo bao phủ!

Sau khi hai ngươi đi vào trong đó, bắt đầu có sương mù xuất hiện, mơ hồ có âm thanh thiết huyết của binh khí.

Giống như trở về thời kì cổ xưa nhất.

Ngoại giới, lúc Cố Trường Sinh đi vào trong đó, đã có chữ viết cổ lão xuất hiện.

“Hoàn Nhất cảnh ngũ chuyển, sinh mà làm thánh, vô thượng cực cảnh, áp chế vạn đạo, vạn cổ...”

Phía sau còn chữ viết muốn biểu hiện.

Nhưng lúc này Hồng Mông Ấn trong hỗn độn linh hải của Cố Trường Sinh nhẹ nhàng chấn động!

Lập tức!

Ý chí của chiến trường thiên kiêu giống như bị kinh sợ.

Chữ viết phía sau lập tức dừng lại, không dám tiếp tục hiển lộ.

Nhìn một màn quỷ dị và rung động như vậy.

Bên ngoài, ánh mắt của vô số tu sĩ trợn tròn.

Một đám lão đồ cổ cũng hóa đá, miệng há lớn, chưa bao giờ nghe nói sẽ có hiện tượng này.

“Vừa rồi chiến trường thiên kiêu xảy ra chuyện gì vậy?”

“Đây là có chuyện gì, trong điển tịch chưa từng có ghi chép này...”

“Rốt cuộc phía sau là cái gì, vạn cổ cái gì, tại sao không hiển hiện hoàn chỉnh, thật sự khiến người ta sốt ruột!”

Rất nhiều tu sĩ vò đầu bứt tai, rất gấp, muốn biết miêu tả về Thần Tử Cố gia.

Bọn họ biết rõ hắn là Hỗn Độn Thể, sinh ra nhất định sẽ vô địch tại thế gian.

Nhưng cũng tin tưởng... Thần Tử Cố gia tuyệt đối không chỉ "Đơn giản" như thế, khẳng định còn có năng lực ẩn giấu.

Ngày đó tại khu tử tù.

Đạo ma quanh màu đen suýt chút nữa đã giết tên Thiên Thần Cảnh kia, rất nhiều người suy đoán đó là một thiên phú thần thông khác của Thần Tử Cố gia!

Còn thần bí hơn Hỗn Độn Thể!

Lúc này, một người lại đột nhiên kinh hô ra tiếng, không thể tin được, "Chẳng lẽ các ngươi... Các ngươi không chú ý tới sao? Bốn chữ, sinh mà làm thánh kia!"

"Tê!"

Lúc này, rất nhiều người mới kịp phản ứng, nhìn bốn chữ cổ kia, đôi mắt trừng lớn, muốn rơi trên mặt đất.

Sinh mà làm thánh!

Bốn chữ kia giống như nặng đến vạn tấn!

Khiến bọn họ nói chuyện đều run rẩy, đó là Thánh Nhân a!

Vô số tu sĩ khổ tu một đời tử đều đạt được cảnh giới đó, Thần Tử Cố gia lại sinh mà làm thánh!

Đây chẳng phải nói lúc hắn vừa ra đời đã có lực lượng hóa thành căn cơ vô cùng kinh khủng sao?

Không chỉ cần nghị lực lớn, càng cần vô địch đạo tâm!

"Rốt cuộc căn cơ của hắn khủng bố đến mức nào, không hổ là tồn tại đẩy cực cảnh của Thiên Đạo bia lên một tầng cao..." Lúc này

Diệp Minh Nguyệt cũng không nhịn được hít một ngụm khí lạnh.

Trước đó nhìn thấy Chân Long chi huyết cũng rất bình tĩnh, bây giờ trong lòng nàng ta đã nổi lên gợn sóng.

Cổ Đế Tử càng thêm trầm mặc, nghĩ đến bản thân tự phong, sao đó không phải nghị lực lớn chứ!

Thần Tử Cố gia vô địch đạo tâm tại một số phương diện, cũng tương tự hắn ta!

“Thua hắn, cũng không phải khó mà tiếp nhận...” Đôi mắt Thiên Hoàng Nữ lóe lên, lại không khỏi chán nản.

“Thần Tử Cố gia tính toán rất xa, tuyệt đối không phải đơn giản tranh đoạt Tiên Lộ một thế này!”

Nghĩ tới đây, rất nhiều lão đồ cổ, nhân vật lớn sợ hãi, sau đó chính là khâm phục!

“Sinh mà làm thánh thì như thế nào, hiện tại ngươi chỉ là Hoàn Nhất cảnh ngũ chuyển, tu vi còn không bằng ta!”

Vẻ chấn kinh trên mặt Long Vũ biến mất, sau đó hét lớn một tiếng, bắt đầu xuất thủ!

Hắn ta đánh ra một chưởng, liền hóa thành Chân Long chi trảo, giống như có thể tê liệt thiên địa!

Chương 114: Chân Long Bảo Thuật Đối Kháng Chỉ Qua Quyết, Nhục Thân Ai Vô Song

“Ta ngược lại muốn xem, rốt cuộc Hỗn Độn Thể trong truyền thuyết có chỗ nào thần kỳ? Có thể vượt Thiên Long Thể của ta không!”

Long Vũ hét lớn một tiếng, hắn ta xuất thủ!

Mặc dù chấn kinh vì nội tình của Cố Trường Sinh, nhưng giờ phút này hắn ta đã nhanh chóng ổn định tâm thần.

Hắn ta cuồng vọng tự phụ, nhưng không có nghĩa là ngốc.

Một chưởng này đánh ra, chính là đại biểu cho một môn bảo thuật chí cường.

Trên đó xen lẫn phù văn, hóa thành hình rồng, chộp về phía Cố Trường Sinh, giống như một cái cối xay màu vàng, có thể mài diệt thế gian chư địch!

Loại khí tức này vô cùng bá đạo.

Chỉ như vậy cũng khiến người ta kinh dị, chí cương chí dương, cách rất xa, rất nhiều tu sĩ bên ngoài cũng cảm thấy thân thể như muốn nứt ra.

“Thật là dọa người, đây chính là chí tôn trẻ tuổi của Đọa Long Lĩnh sao?”

“Nếu là Chân Thần bình thường, tuyệt đối sẽ không phải đối thủ của hắn. Phải biết hắn mới là Hoàn Nhất cảnh, cách Chân Thần hai đại cảnh giới!”

“Thần Tử Cố gia còn kém Long Vũ ba tiểu cảnh giới, vậy bất lợi cho hắn rồi.” Bên ngoài có rất nhiều người biến sắc, không thể tin được.

Hắn ta vừa xuất thủ, đã là tồn tại cấp bậc cấm kỵ, ít nhất có cùng cấp độ như Thiên Hoàng Nữ.

Vì muốn xem rõ ràng, rất nhiều người bay lên không trung, quan sát ở cự ly gần.

Mặc dù bọn họ không cách nào tiến vào chiến trường thiên kiêu, nhưng lại có thể nhìn thấy cảnh tượng trong đó.

Long Vũ dung hợp Chân Long chi huyết rất cường đại, khiến bọn họ rung động.

Nhưng mà.

Đối mặt với một chưởng này, vẻ mặt Cố Trường Sinh vẫn không thay đổi, hắn cũng đánh ra một chưởng, hóa thành một đại ấn.

Hỗn độn khí tràn ngập, từ trên đại ấn rủ xuống!

Oanh!

Hai môn thần thông bảo thuật chạm vào nhau, có tiếng nổ kinh người truyền ra!

Giống như một mảnh thiên thạch rơi xuống, khiến chiến trường rung động, xuất hiện gợn sóng quy tắc.

Sau đó!

Một thức này qua đi, Long Vũ cười lạnh một tiếng, "Có chút đồ vật, đáng tiếc cũng chỉ như vậy thôi."

Cố Trường Sinh lạnh nhạt nói, "Còn ngươi lại khiến ta thất vọng, cũng đã đoán được ca ca ngươi có mấy phần bản lĩnh."

Vừa rồi hắn chỉ thăm dò, muốn nhìn xem rốt cuộc Long Vũ có bản lĩnh thế nào.

Giọt kia Chân Long chi huyết kia, xem ra không dung hợp được bao nhiêu.

"Hừ, nếu ca ca ta xuất thế, một tay là có thể trấn áp ngươi, ngươi không có cơ hội."

Long Vũ điên cuồng sùng bái ca ca mình, lúc này cũng không quên khen ngợi.

"A, giết ngươi, ta lại giết hắn là được."

Cố Trường Sinh hời hợt nói.

"Muốn chết!"

Long Vũ nổi giận, bị thái độ khinh thường và không thèm để ý của Cố Trường Sinh chọc giận.

"Oanh!"

Hắn ta thi triển thủ đoạn mạnh nhất, thôi động giọt Chân Long chi huyết kia.

Một hư ảnh Chân Long đáng sợ, che khuất bầu trời xuất hiện ở sau lưng hắn ta.

“Chân Long Bảo Thuật!”

Long Vũ thi triển thần thông chí cường của chủng tộc bọn họ.

Nếu lực lượng huyết mạch không đủ, thì không có tư cách tu luyện.

Đây chính là một trong số bảo thuật công phạt đáng sợ nhất trong ba ngàn đạo vực!

Lập tức!

Một tiếng long ngâm bá đạo cổ xưa truyền ra.

Một Chân Long tiên khí lượn lờ, phun ra nuốt vào mây mù, toàn thân hiện ra lân phiến cứng rắn xuất hiện giữa thiên địa!

Đầu Chân Long này sinh động như thật, thân thể to lớn vô biên.

Nó giơ một trảo về phía Cố Trường Sinh.

Lập tức.

Hỗn độn chìm nổi, long trời lở đất, sơn hà thất sắc, ẩn chứa lực lượng hủy diệt, đến sương mù cũng bị phá vỡ một lỗ thủng lớn.

Tất cả tu sĩ tu sĩ bên ngoài đồng loạt co rụt lại, một chiêu này của Long Vũ đã có thể đánh giết tu sĩ Chân Thần Cảnh hậu kỳ.

Cho dù là Thiên Thần cảnh cũng phải kiêng kị, không dám đón đỡ!

“Quá mạnh! Thế hệ trẻ tuổi ai có thể giao chiến với bọn họ?”

“Hơn nữa còn thôi động giọt Chân Long chi huyết kia, uy năng càng khủng bố hơn.”

“Thần Tử Cố gia chuẩn bị ứng phó như thế nào?”

...

Bọn họ lo lắng, nhưng lại hưng phấn chờ mong!

“Không tệ, cuối cùng cũng ra dáng một chút!”

Đối mặt với thần thông mạnh mẽ này, ánh mắt Cố Trường Sinh lại rất trong trẻo.

Chân Long Bảo Thuật của Đọa Long Lĩnh, cực lì nổi danh tại ba ngàn đạo vực.

Cuối cùng hôm nay hắn cũng được chính mắt nhìn thấy, uy lực quả nhiên đáng sợ!

Hắn có chút nóng lòng không đợi được.

Hỗn độn linh hải cuồn cuộn, pháp lực hào hùng nặng nề ầm vang bộc phát.

Cố Trường Sinh lấy thanh kiếm gãy đến Cửu U táng thổ trong thiên thư ra, phóng xuất kiếm mang kinh thiên, từ trên trời giáng xuống.

Một kiếm này giống như từ Cửu Tiêu đánh xuống, tự nhiên mà thành, như góc sừng linh dương, lại ẩn chứa uy lực tuyệt cường, trảm diệt tất cả!

Một kiếm trong Chỉ Qua Quyết của Trường Sinh Cố gia, Nhất Kiếm Phi Tiên!

Giống như có từng ngôi sao trời nổ tung!

Ầm ầm!

Một cỗ ba động như hãn hải bộc phát, toàn bộ chiến trường thiên kiêu lay động, giống như một trận động đất.

Tất cả nền tảng cổ lão và rào chắn cũng đang run rẩy, rung động.

Giống như sắp bị hủy diệt.

Tất cả tu sĩ nhìn thấy một màn này đều sợ hãi, trợn to mắt, hai

mắt bị quang hoa đâm thương tích, nước mắt chảy ròng!

Không thể nhìn thẳng!

Quá mạnh!

Cho dù là Chân Long Bảo Thuật, hay là một thức của Chỉ Qua Quyết này, đều có lai lịch phi phàm, có thể giết chặt tất cả!

Ba đại kiếm quyết công phạt của thế gian, Trường Sinh Pháp, có thể giết tiên!

Chân Long Bảo Thuật, càng là bảo thuật Chân Long thành danh, uy lực tuyệt luân!

Có thể xưng là mũi nhọn đấu với đao sắc!

Vượt qua rất nhiều Chí Tôn pháp, Đế thuật!

Không ít lão giả đắng chát, đổi lại là mình đi vào, tuyệt đối đã sớm nổ tung, không phải đối thủ của hai người này.

“Thế hệ tuổi trẻ đời này, thật là kinh khủng...”

“Một kích này, rốt cuộc ai sẽ thắng? Không chỉ có là cảm ngộ đối với thần thông bảo thuật, còn là trình độ pháp lực thâm hậu!”

Rất nhiều người nhìn không chớp mắt...

Đám người Diệp Minh Nguyệt, Cổ Đế Tử, Doanh Nhiếp, Kim Bằng cũng ngừng thở, không thể phỏng đoán kết quả.

Long Vũ cường đại, có chút vượt qua tưởng tượng.

Mà Thần Tử Cố gia... Càng sâu không lường được, từ đầu đến cuối vẻ mặt vẫn như nước chảy mây trôi, giống như tất cả vẫn nằm trong khống chế.

Bọn họ không nhịn được kinh hãi.

Phốc!

Cuối cùng, quang hoa tán đi, sương mù xơ xác, trong đó có máu

tươi văng ra!

Một cánh tay của Long Vũ đã biến mất, chính là cánh tay vừa đưa ra kia.

Vẻ mặt hắn ta tràn ngập chấn kinh và không dám tin, giống như không cảm thấy đau đớn!

Hắn ta không thể tin được một màn này.

Dùng Chân Long chi huyết thôi động Chân Long Bảo Thuật, nhưng vẫn không thể địch lại đối phương?

Vẻ mặt Cố Trường Sinh chưa từng thay đổi, rất lạnh nhạt.

Áo trắng như tuyết, siêu nhiên như tiên!

“Làm sao có thể! Cố Trường Sinh, làm sao pháp lực của ngươi có thể thâm hậu như vậy, cho dù là Thiên Thần cảnh cũng không thể có pháp lực thâm hậu bàng bạc như vậy”

“Chẳng lẽ đây chính là Hỗn Độn Thể?”

Hắn ta không nhịn được tim đập nhanh, khó mà duy trì tự phụ.

“Không đúng, là vì thanh kiếm đặc thù này...”

“Nhục thân của ta vô song, nếu liều mạng, ngươi tuyệt không phải đối thủ của ta!”

Hắn ta quát to, cho rằng Cố Trường Sinh chiếm được vũ khí tốt, sau đó nhanh chóng thôi động Thiên Long Thể, thương thế nhanh chóng khép lại.

Hắn ta cũng bắt lấy cánh tay vừa bị chặt đứt, ăn tuyệt thế thần dược, muốn nối lại nó.

“Đúng vậy, chuôi kiếm này quá quỷ dị!”

Bên ngoài, rất nhiều người khiếp sợ, cũng chú ý tới, chuôi kiếm gãy này rất quỷ dị, ban đầu cắt ra ở chợ phố, đã mang theo thứ không rõ.

Không ngờ Thần Tử Cố gia lại lấy ra làm vũ khí.

“A, thật sao? Vậy thì để ngươi tâm phục khẩu phục.”

Cố Trường Sinh thu kiếm gãy lại, thản nhiên nói, cất bước đi trong hư không, thi triển Côn Bằng Tung Thiên Bộ, xuất hiện bên người Long Vũ.

Tốc độ quá nhanh, nhất là khi đã nghiên cứu thế giới tạo hóa chi đạo, trong đó bao gồm cả thời gian và không gian chi đạo.

Tốc độ khó ai bì được.

Long Vũ kinh hãi, không kịp phản ứng, muốn thi triển Chân Long thân pháp!

Nhưng khóe miệng Cố Trường Sinh lại hiện ra ý đùa cợt, sau khi hắn tu luyện Hỗn Nguyên Kiếp Diệt Tạo Hóa Kim Thân, nhục thân kinh khủng vô biên.

Không ai dám đối cứng với hắn!

Từng sợi hỗn độn khí xuất hiện, bao trùm xuống.

Hắn vỗ ra một chưởng!

Phốc!

Sắc mặt Long Vũ đại biến, hai tay chống cự, nhưng lại trực tiếp bay ra ngoài.

Trên ngực có chưởng ấn rõ ràng, đã lõm xuống nửa tấc.

Hơn nữa!

Hai tay trực tiếp đứt gãy.

Long huyết màu vàng kim nhạt bắn lên không trung, vô cùng chướng mắt.

Bên ngoài, tất cả mọi người nhìn thấy một màn này, ngốc trệ hóa đá.

Chương 115: Thủ Đoạn Cuối Cùng, Đưa Ra Long Lân, Không Ai Cứu Được Ngươi

Long huyết màu vàng kim nhạt tràn ra, vẩy xuống chiến trường thiên kiêu!

Phốc!

Long Vũ ho ra máu, bay ngược ra ngoài, hai cánh tay trực tiếp vỡ nát, nổ bể.

Trước đó đối kháng bảo thuật, hắn ta dựa vào giọt Chân Long chi huyết kia mới có thể miễn cưỡng chống cự.

Nhưng ở phương diện nhục thân chi lực, thậm chí ngay cả một tia chống cự cũng không được.

Vừa tiếp xúc, liền nát!

Hắn ta liều mạng chống cự!

Toàn lực khôi phục Thiên Long Thể, cộng thêm thôi động Chân Long chi huyết cũng không địch lại.

Càng không ngờ nhục thân của Cố Trường Sinh sẽ kinh khủng như thế, đưa tay đã có hỗn độn chi khí chảy xuôi, một chưởng chấn vỡ hai tay hắn ta!

Phải biết hắn ta đã chém giết với con của Thái Cổ hung thú, nhục thân vô song.

Đáng tiếc vẫn không địch lại một chưởng của đối phương!

Hắn ta vô cùng kinh hãi, cảm thấy không thể tin được, đây là làm sao tu luyện!

“Nhất định là do ta luyện hóa quá ít Chân Long chi huyết, nếu không sẽ không như vậy.”

“Đây chính là nhục thân mà ngươi kiêu ngạo sao? Không thể đối

kháng được với ta, mới đụng một cái, liền nát."

Cố Trường Sinh lạnh nhạt cười khẽ, không nhiễm trần thế, sừng sững đứng trên không trung, ánh mắt nhìn xuống Long Vũ bên dưới, lần nữa đánh tới.

Hắn rất rõ ràng, nhục thân chi lực của mình trên đời hiếm thấy, rất khó đạt đến, đã phá vỡ cực cảnh vô thượng!

Long Vũ cũng chỉ là trò cười mà thôi.

Bây giờ!

Hắn chuẩn bị không lưu tình, muốn giết chết Long Vũ.

Họa của tộc Cổ Thần bắt nguồn từ bọn họ, bọn họ có mưu đồ bí mật với Trường Sinh Cố gia!

Đây là đại thù!

"Ngươi lại có thể khiến ta bị thương, là ngươi bức ta dùng vật kia..."

Thấy Cố Trường Sinh tiếp tục đánh tới, hai tay đau đớn khiến Long Vũ từ trong khiếp sợ lấy lại tinh thần.

Sắc mặt hắn ta có chút khó coi gầm nhẹ nói.

"Không hổ là Hỗn Độn Thể... Trời sinh liền có ưu thế chém giết tất cả..."

Mà lúc này, bên ngoài đã hoàn toàn tĩnh mịch.

Vô số tu sĩ nhìn thấy cảnh tượng chấn động này, cảm thấy giống như xương sọ bị xốc lên, có nước lạnh rót vào đó.

Bọn họ lạnh cả người.

"Nhục thân khủng bố như vậy, mới là tồn tại đánh vỡ Thiên Đạo bia Nhục Thân cảnh sao?" Một vị Chí Tôn trẻ tuổi dại ra, lẩm bẩm nói, không thể tin được một màn trước mắt.

"Chênh lệch lại lớn như vậy, nhục thân của Thần Tử Cố gia thật

sự là thần binh tiên kim sao? Đến Long Vũ đã dung hợp Chân Long chi huyết cũng không địch lại...”

“Thần Tử Cố gia cũng quá mạnh đi...”

Có người choáng váng.

“Lực lượng nhục thân của thiên kiêu Đọa Long Lĩnh cũng không yếu, nếu chúng ta đi lên, đã sớm bị đánh thành một đoàn huyết vụ rồi.”

“Hỗn Độn Thể thật không thể địch lại...”

Xung quanh có nhiều vị cổ lão và thiên kiêu tuổi trẻ khẽ nói, trong mắt đều là kinh hãi, kiêng dè.

Có người choáng váng, cảm thấy một màn này như là nằm mơ.

Xung quanh có rất nhiều trầm mặc, không dám phá vỡ tĩnh mịch lúc này.

Đôi mắt đám người Diệp Minh Nguyệt, Cổ Đế Tử, Kim Bằng xiết chặt, thân thể kéo căng.

Giống như cũng bị ảnh hưởng!

Lúc này sắc mặt mấy tên tộc nhân của Đọa Long Lĩnh đã trắng bệch, thần hồn phát lạnh.

“Nhị công tử...”

Bọn họ lo lắng, hoảng sợ, sợ Long Vũ thật sự sẽ chết.

Lúc trước!

Bọn họ cũng cho rằng Long Vũ vô cùng cường đại, có thể trấn áp Thần Tử Cố gia.

Nhưng sau khi nhìn hình ảnh chiến đấu trong đó, bọn họ không dám nghĩ như vậy.

Vô cùng hoảng sợ!

Bởi vì một khi tiến vào chiến trường thiên kiêu, liền mang ý nghĩa sinh tử không do chính mình.

Cho dù tồn tại cổ lão trong tộc cũng không dám quấy nhiễu.

Nếu Long Vũ xảy ra chuyện, bọn họ cũng không sống được.

Vị ca ca kia tuyệt đối sẽ lấy mạng bọn họ.

Bên trong chiến trường.

“Ngươi chỉ có chút bản lãnh này sao? Đúng là khiến ta thất vọng.”

Cố Trường Sinh nhìn xuống Long Vũ, không nhanh không chậm nói.

Vẻ mặt hắn vẫn bình thản như vừa rồi, hỗn độn khí lượn lờ bên ngoài cơ thể, giống như một vị tiên vương trẻ tuổi sừng sững trong một thế giới khác.

“Không được, thì chờ chết đi, dù sao nơi đây sẽ không có ai có thể cứu ngươi.”

Giọng nói rơi xuống, hư không giống như sinh lôi, cuồn cuộn mà đi.

Cố Trường Sinh không sử dụng thủ đoạn khác, vẫn đập xuống một quyền.

Trong nháy mắt này, có âm thanh xương cốt vỡ vụn vang lên.

Long Vũ lần nữa bay ra, sắc mặt lập tức trắng bệch, mặt mũi tràn đầy không cam lòng và thống khổ.

Đau đớn đến tận xương tủy!

Vẫn là một quyền như cũ, một quyền này đã đánh nát nửa người hắn ta!

Hơn nữa!

Không cách nào tái tạo!

“Hỗn Độn Thể, thật đáng sợ!”

Bên ngoài, đám người tim đập nhanh không thôi.

Long Vũ cường đại rõ như ban ngày, nhưng vẫn bị một quyền này đánh đến ho ra máu, căn bản không thể chống cự Thần Tử Cố gia!

“Quá yếu, chỉ có chút trình độ ấy, còn nói mình nhục thân vô song, ai cho ngươi dũng khí nói muốn trấn sát ta như vậy?” Cố Trường Sinh cười khẽ, mang theo đùa cợt.

Sau đó, hắn tiếp tục đánh tới, chuẩn bị ma diệt cơ hội cuối cùng của tên gia hỏa này.

“Ngươi đừng xem thường ta! Ngươi sẽ hối hận...”

Sắc mặt Long Vũ tái nhợt, vô cùng khó coi, muốn phục hồi thương thế của bản thân.

Nhưng vẫn quá sức, hai tay vỡ nát, không thể sử dụng như lúc trước được.

Cho nên giờ khắc này, hắn ta không do dự, trực tiếp vận dụng át chủ bài!

Đó là ca ca giao cho hắn ta, đã căn dặn, không đến thời khắc nguy hiểm đến tính mạng, không thể vận dụng!

Ầm vang một tiếng!

Một cỗ khí tức nguy hiểm và đáng sợ xuất hiện trên trán hắn ta, trong đó có khí tức Chân Long hiển hiện!

Một sát cơ băng lãnh giáng lâm, giống như có thể đông kết bất cứ thứ gì!

Cố Trường Sinh nhíu mày, đã nhận ra, thi triển Côn Bằng Tung Thiên Bộ lướt ngang mà ra, xuất hiện ngoài ngàn dặm.

Giờ khắc này hắn đã có chút cẩn thận.

“Đó là cái gì...”

“Đó là... Một tấm long lân cổ lão, không thể nhìn kỹ... Nhưng khí tức này là khí tức của Chân Long, suýt chút nữa khiến thần hồn người ta nổ tung!”

“Đúng, tuyệt đối là lân phiến của đầu Chân Long kia, đây là chí bảo, bây giờ đoán chừng trên thế gian cũng không có mấy miếng...”

Bên trong cổ thành Vọng Nguyệt, tất cả tu sĩ mắt thấy một màn này không khỏi hít một hơi lạnh, Long Vũ cũng có quá nhiều thủ đoạn rồi?

Không chỉ có Chân Long chi huyết, còn có lân phiến Chân Long?

Đều đến từ tồn tại chí cường kia.

Đám người Diệp Minh Nguyệt nhíu mày, vẻ mặt ngưng trọng.

Long Vũ thật sự có nhiều lực lượng vượt qua tưởng tượng!

“Giết!”

Dáng vẻ của Long Vũ bộ vô cùng thê thảm.

Mảnh long lân vừa lấy ra nhanh chóng phóng đại, bên trên ẩn chứa huyền diệu từ thời thượng cổ, có vô tận áo nghĩa, như Chân Long tái hiện, ngăn cản trước người hắn ta.

Giống như lực thôi động, cho dù là Chí Tôn khí chân chính, cũng có thể ngăn cản.

“Hôm nay, ta sẽ dùng long lân này giết ngươi.”

Bây giờ, hắn ta đã rót tất cả pháp lực của mình vào trong đó, thôi động đánh tới, trở thành sát khí tuyệt thế.

Tỏa ra ánh sáng lung linh, chiếu sáng bầu trời.

Đồng thời một kích vừa ra đã khiến hư không sụp ra, khe hở lan tràn vài dặm, uy lực vô cùng cường tuyệt.

Thiên Thần cảnh, chạm vào phải chết!

“Hôm nay, sẽ không có ai cứu được ngươi!”

Lúc này ánh mắt của Cố Trường Sinh cũng trở nên lạnh lùng, lại lấy chuôi kiếm quỷ dị kia ra, cũng rót vào vô tận pháp lực, hỗn độn khí mãnh liệt.

Đồng thời!

Thiên Thư Thần Sách hiển hiện, triển khai một tờ màu đen, truyền đến lực lượng giam cầm, Phong Thiên Tỏa Địa.

Đây là bí bảo của Thiên Đạo Tông, quỷ dị khó dò.

Mảnh long lân kia lập tức bị định trụ, khó mà tiến thêm!

Không gian chi đạo dung hợp với Côn Bằng Tung Thiên Bộ!

Sưu!

Thân ảnh của Cố Trường Sinh nhanh chóng biến mất, sau đó xuất hiện bên cạnh Long Vũ, đôi mắt hắn ta trừng lớn, tràn ngập vẻ không thể tưởng tượng nổi, hoảng sợ và tuyệt vọng!

Trong chiến trường thiên kiêu, căn bản không thể dùng vật bảo mệnh được.

Cũng không cách nào triệu hoán cường giả trong tộc đến đây!

Người hộ đạo cũng vô dụng!

“Chết!”

Cố Trường Sinh đã sớm biết rõ chuyện này, vẻ mặt không có gợn sóng, kiếm gãy chém tới, phốc một tiếng, suối máu bắn lên cao!

Một cái đầu rồng lăn xuống chiến trường!

Một đạo quang mang cuốn sạch lấy, phi tốc mà đi.

“Ngươi không trốn được...”

Sau đó, Cố Trường Sinh nhìn về hướng kia.

“Ngươi... Ca ca ta sẽ báo thù cho ta!”

Chân linh của Long Vũ vô cùng hoảng sợ, liều mạng chạy trốn.

Hắn ta tuyệt đối không nghĩ tới kết quả này, hối hận đã không kịp, đối phương quá mạnh, thủ đoạn tầng tầng lớp lớp, bản thân còn xa mới địch lại.

Đáng tiếc trên đời không có thuốc hối hận.

Vẻ mặt Cố Trường Sinh thờ ơ, một kiếm lần nữa chém tới, trong nháy mắt chôn vùi đạo chân linh kia!

Long Vũ, chết!

Chương 116: Chiến Trường Ý Chí Xúc Động, Kết Toán Ban Thưởng, Đệ Nhất Pháp

Cố Trường Sinh một kiếm chém rơi đầu Long Vũ, hắn ta hóa thành nguyên hình to lớn rơi xuống chiến trường.

Bên ngoài, đột nhiên vắng lặng nghẹn ngào.

Sau đó!

Giống như một khối thiên thạch ném vào trong biển sâu.

Một mảnh xôn xao, khắp nơi oanh động.

Vô số tu sĩ tận mắt nhìn thấy một màn này, miệng phát khô, vẻ mặt kinh hãi, không dám tin.

Tất cả xảy ra quá nhanh.

Long Vũ lấy ra phiến long lân chí cường, lại bị Cố Trường Sinh chém giết, chỉ xảy ra trong một nháy mắt!

Lúc đầu!

Bọn họ cho rằng Long Vũ thi triển thủ đoạn cuối cùng, sẽ khiến thế cục thay đổi.

Nhưng mà...

Cố Trường Sinh lại hiện ra thủ đoạn càng thêm đáng sợ, một bản Thiên Thư thần bí phi phàm, có lực lượng giam cầm phong trấn, vậy mà định trụ được long lân đang đánh tới.

Sau đó một kiếm chém rơi đầu Long Vũ, đến kim giáp phòng ngự của hắn ta cũng chém vỡ!

Trình độ sắc bén của chuôi này kiếm gãy này vượt qua tưởng tượng!

Sau khi được hỗn độn pháp lực gia trì, nó càng thêm mênh mông đáng sợ, chỉ sợ không ai có thể chống cự được kiếm đầu tiên.

Hơn nữa.

Hôm nay thực lực mà Long Vũ hiện ra quá kinh khủng, thế hệ tuổi trẻ không người nào dám nói có thể thắng, tương phản còn có nguy hiểm vẫn lạc.

Phải biết đó là máu của Chân Long tại kỷ nguyên cổ xưa nhất.

Cho dù là một giọt, nhưng cũng có được lực lượng mênh mông vô tận, tại Hoàn Nhất cảnh, tuyệt đối có thể tuỳ tiện nghiền ép tất cả.

Đó là khác biệt về bản chất.

Cho nên nhục thân của Long Vũ ở cảnh giới này cũng hiếm có người đạt được.

Tất cả mọi người cho là không ai cản nổi hắn ta!

Đáng tiếc... Đối mặt với Hỗn Độn Thể trong truyền thuyết, ngay cả một quyền cũng không đón đỡ được.

Kết quả này, khiến vô số người sợ sợ hãi!

“Đại thế sáng chói được kéo ra, đến chí tôn trẻ tuổi của Đọa Long

Lĩnh cũng vẫn lạc, chỉ sợ sẽ xảy ra đại địa chấn!"

"Đây là trận chiến sinh tử của thế hệ trẻ tuổi, từ nửa tháng trước đã phát lời mời, hơn nữa bên trong chiến trường thiên kiêu, Đọa Long Lĩnh cũng chỉ có thể cắn nát hàm răng, nuốt chuyện này vào trong bụng."

"Thần Tử Cố gia, làm sao lại mạnh như vậy, cho dù là nhục thân, pháp lực, hay thần thông bí bảo, đều không ai bằng..."

"Mạnh như Long Vũ cũng chết, trực tiếp vẫn lạc, còn ai sẽ là đối thủ của hắn nữa?"

"Hỗn Độn Thể xuất thế, quả nhiên vô địch, trừ phi là ấu tử của Chân Long hiện thân..."

Ở bên ngoài, vô số tu sĩ nghị luận, cảm giác da đầu run lên, đây là thực lực mà thế hệ trẻ tuổi nên có sao?

Thiên Thần cảnh đi vào giao thủ, sợ là sẽ vẫn lạc trong đó! Nhục thân không địch lại!

Hơn nữa!

Ai lại dám nói Thần Tử Cố gia đã lấy ra tất cả thủ đoạn.

Từ đầu đến cuối, dáng vẻ của hắn đều lạnh nhạt nhẹ nhõm, giống như tất cả đều nằm trong lòng bàn tay.

Quá cường đại!

Sâu không lường được!

Trước đó Long Vũ khoác lác, muốn chém giết Thần Tử Cố gia, bây giờ xem ra chỉ là một trò cười với người ta mà thôi, hắn ta mạnh hơn mấy lần cũng không có khả năng.

Người suy đoán Thần Tử Cố gia sẽ gặp nguy hiểm, hiện tại trên mặt nóng bỏng, tầm nhìn hạn hẹp.

Đám người Diệp Minh Nguyệt, Cổ Đế Tử, Doanh Nhiếp, Kim Bằng nhìn một màn kia, đều trầm mặc, đáy mắt có kiêng kị nồng đậm và

cảm giác tim đập nhanh.

Bọn họ đều là hạng người lòng cao hơn trời.

Từ nhỏ đã có các loại bảo huyết, thần vật, linh dược trợ giúp, tự nhận lực lượng nhục thân không kém.

Nếu không phải bị người khác đánh bại hoặc trấn sát, sẽ không thừa nhận mình không bằng người khác.

Bởi vì đó là đạo tâm vô địch của bọn họ.

Nhưng hiện tại so sánh với Hỗn Độn Thể, nhục thân của bọn họ chỉ như tờ giấy... Viên đạo tâm kia lay động bất ổn!

Nhất là Thiên Hoàng Nữ, trong lòng sinh ra một loại may mắn, ngày đó may mà có người hộ đạo bên cạnh.

Nếu ở trong chiến trường thiên kiêu này, nàng ta tuyệt đối sẽ có kết cục giống như Long Vũ.

Bởi vì nàng ta không có máu Chân Hoàng.

“Đúng là mạnh đến mức khiến người ta tuyệt vọng.....,.” Doanh Nhiếp mặc một thân đạo bào, tràn ngập đạo vận huyền diệu lộ ra ý cười đắng chát, cảm nhận được tuyệt vọng và không có sức lực.

Mối thù đoạt Hồng Mông Thủy Khí Căn ngày đó còn có thể báo sao?

Nhìn Thanh Ngưu bên cạnh cũng đang khiếp sợ, Doanh Nhiếp chỉ cảm thấy đời này mình sẽ không có cơ hội báo thù.

“Khụ khụ, vậy mà lão Ngưu cũng có một ngày nhìm nhầm, nhưng tiểu tử ngươi cũng đừng nản chí, dù sao ngươi cũng là người lão quân coi trọng...” Thanh Ngưu vội ho một tiếng, sau đó truyền âm an ủi hắn ta.

“Ngươi nghĩ biện pháp tận lực luyện chế vật kia đi, chưa chắc đã không có lực lượng đánh một trận...”

Thanh Ngưu lại nói.

Nhưng lần này lời nói của ông ta đã thay đổi, nói chỉ là có lực lượng đánh một trận.

Trận chiến đó, sống hay chết cũng rất khó nói.

Doanh Nhiếp cũng rõ ràng, im lặng.

Bên phía hoàng tộc Thái Cổ, dường như tất cả mọi người trợn tròn mắt, toàn thân phát lạnh, vô cùng hoảng sợ.

Giọt Chân Long chi huyết khiếp bọn họ phải chịu uy áp vô hạn, vậy mà không có tác dụng gì...

Kết quả này, tất cả mọi người đều không ngờ.

Long Vũ cứ vẫn lạc như vậy, thậm chí còn không kịp thi triển thủ đoạn bảo mệnh!

Sắc mặt mấy lão giả của Đọa Long Lĩnh xanh xám khó coi, từ bên ngoài có thể nhìn thấy tất cả mọi chuyện trong chiến trường thiên kiêu, nhưng không ai có thể ngăn cản.

Ngoài ra!

Bên trong hư không, sắc mặt người hộ đạo của Long Vũ cũng rất hoảng sợ.

Trong mắt những người còn lại, ông ta là cường giả chí cường, là Hóa Thân của tuyệt vọng, tiện tay có thể hủy diệt sinh mệnh cổ tinh.

Nhưng bây giờ ông ta đang run rẩy, thần hồn suýt chút nữa vỡ vụn.

“Chiến trường thiên kiêu có quy củ của nó.”

“Thế nào, ngươi vẫn muốn tìm chết quấy nhiễu sao?”

Trước mặt ông ta, có một bóng người mặc áo xám đứng đó, vẻ mặt đạm mạc, lúc lời nói truyền ra, thời gian và không gian ầm ầm nổ vang!

“Không dám... Không dám...”

Toàn thân người hộ đạo của Đọa Long Lĩnh băng lãnh, run giọng nói.

Vừa rồi ông ta phẫn nộ mà bộc lộ ra một luồng sát cơ, kết quả người này đột nhiên giáng lâm.

Khí tức kia, cho dù là mấy vị lão tổ ngủ say trong Đọa Long Lĩnh cũng không bằng!

Mà người này, chỉ là người hộ đạo của truyền nhân Cố gia!

Một màn này, khiến tên hộ đạo của Long Vũ kinh hãi muốn chết.

Cố gia quá coi trọng Thần Tử Cố gia rồi, không để hắn có sai sót nào.

“Vi phạm, hôm nay ngươi phải chết.” Thân ảnh áo xám chậm rãi tan biến, giống như chưa từng xuất hiện.

Mà lời này, vẫn quanh quẩn trong đầu lão giả này, khiến khóe miệng ông ta chảy máu, vẻ mặt hoảng sợ.

Bên trong chiến trường thiên kiêu.

Trong khoảnh khắc chân linh của Long Vũ bị chôn vùi.

Trong đó một cái ngọc bội chủ động vỡ nát, thân ảnh của một vị trẻ tuổi vô cùng kinh khủng hiển hiện, dường như hắn ta đang đứng dưới tinh vũ, diễn hóa vũ trụ tịch diệt, tứ phương khô kiệt!

Từng đầu Long Ảnh xoay quanh thiên địa, vỡ toang bát hoang.

Hắn ta giống như Chân Long hiện thân!

“Ngươi... Giết đệ đệ ta!”

Hắn ta đột nhiên quay đầu, sát cơ trong mắt giống như có thể đông kết sơn hà, nhưng giọng nói cũng rất tỉnh táo.

Ánh mắt đáng sợ, trong đó giống như có từng khỏa sao trời chuyển động.

Cách vô số khoảng cách, hắn ta nhìn về phía thân ảnh áo trắng tự nhiên không màng danh lợi kia.

Là người này đã chém một kiếm chặt đứt đầu đệ đệ mình!

Nhưng dường như hắn ta cũng không bất ngờ vì chuyện này.

Vẻ mặt Cố Trường Sinh vẫn lạnh nhạt tự nhiên như cũ, sau đó một ánh mắt phóng đi, phá diệt thân ảnh kia.

Ngay sau đó.

Lực lượng phong trấn trong thiên thư cuốn long lân vào trong đó, sau đó đánh ra mấy Đạo Chân Hỏa Thần thông, thiêu đốt thi thể của Long Vũ, chuẩn bị luyện chế giọt Chân Long chi huyết kia.

“Chân Long chi huyết và long lân là vật tốt, Cố gia cũng không có đồ chơi này, đúng là tiểu tử đưa bảo mà.”

Hắn không khỏi lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Mà lúc này!

Cảm ứng được trận chiến đấu này đã kết thúc, ý chí của chiến trường này xúc động, vang lên ầm ầm.

Ở giữa bầu trời quang hoa vạn đạo, giống như có gì đó muốn giáng lâm.

“Chiến trường thiên kiêu sẽ tiến hành ban thưởng theo thực lực của thiên kiêu trong đó, thực lực càng mạnh, ban thưởng cũng càng phong phú...”

“Không biết lần này Thần Tử Cố gia sẽ được ban thưởng cái gì...”

Bên ngoài tất cả mọi người đều nhìn thấy một màn này.

Có người hiếu kì, cũng có người đố kỵ hâm mộ.

Rất nhanh.

Cố Trường Sinh ngẩng đầu, tiếp nhận vật bên trong quang hoa.

Rất nhẹ.

Đó là một tờ giấy không biết dùng tài liệu gì tạo thành.

“Đệ nhất pháp... “

Nhìn thấy chữ viết cổ lão phía trên, Cố Trường Sinh nhẹ giọng nói ra ba chữ này.

Chương 117: Diệp Minh Nguyệt Công Chúa Nghi Hoặc, Có Hôn Phối Không

Bên ngoài tất cả mọi người nhìn thấy một trận mơ hồ trên bầu trời.

Trong đó có sương mù tản ra, sau đó phát ra tiên quang mông lung.

Một chùm ánh sáng ngũ thải được sương mù mờ mịt bao phủ từ đó rơi xuống.

Thần Tử Cố gia tiếp nhận nó, giống như một trang giấy.

Đáng tiếc không ai nhìn thấy rõ đó là cái gì.

Bí văn? Địa đồ? Hoặc là công pháp thần thông?

Ánh mắt của rất nhiều lão nhân trở nên nóng bỏng, chợt nghĩ đến đây là Thần Tử Cố gia, vội vàng từ bỏ suy nghĩ này.

“Đệ nhất pháp?”

Cố Trường Sinh vừa luyện hóa thi thể khổng lồ của Long Vũ, vừa đọc ra ba chữ này, khẽ chau mày.

Phía trên hiện lên chữ viết cổ lão, sáng chói vô biên, giống như một viên sao trời.

Nhìn kỹ lại, lại sẽ phát hiện nó vô cùng mơ hồ, không phải hoàn chỉnh.

Sau một khắc.

Trang này giấy thu lại tất cả quang hoa, không nhìn ra kỳ dị, trờ nên bình thường, chìm nổi.

“Cũng không hoàn chỉnh... Đúng là đáng tiếc.”

“Có lẽ phải nhiều trang mới hoàn chỉnh, sau này có thể trở lại gia tộc hỏi một chút...” Cố Trường Sinh khẽ thở dài một tiếng, thu nhập linh hải xong, ánh mắt nhìn ra bên ngoài.

Bên ngoài chiến trường thiên kiêu đông nghìn nghịt người, thanh âm sôi trào.

Nơi đây bộc phát oanh động.

Rất nhiều người nhìn hắn có được chùm quang hoa kia, ánh mắt vô cùng nóng bỏng, muốn tranh đoạt, nhưng chỉ là nghĩ một chút.

Nhất là Hạo Nhiên Thư Viện, hình như có chút dị động.

Người chết vì tiền, chim chết vì ăn.

Tại ba ngàn đạo vực, sức hấp dẫn của một môn bảo thuật chỉ cường lớn đến mức nào, không cần nói nhiều, đơn giản có thể ép người ta bí quá hoá liều.

Nhưng cũng may Trường Sinh Cố gia nổi tiếng kinh khủng, không ai dám vọng động.

Nhìn thấy vẻ tham lam hiện lên trên mặt không ít người, vẻ mặt Cố Trường Sinh cũng không thay đổi nhiều, thản nhiên nói, “Làm sao? Có người muốn khiêu chiến ta nữa?”

Ánh mắt rơi trên người đám chỉ tôn trẻ tuổi của hoàng tộc Thái Cổ, khiến sắc mặt bọn họ không khỏi tái đi, vội vàng dời mắt.

Trong đó Thiên Hoàng Nữ cảm giác được càng sâu, tê cả da đầu, không dám đối mặt với Cố Trường Sinh.

Đến Long Vũ cũng vẫn lạc...

Trong nội tâm nàng ta đột nhiên có chút lo lắng, sợ hãi, sợ Cố Trường Sinh sẽ gọi thẳng tên nàng ta.

Đến lúc đó cự tuyệt, không dám ứng chiến sao?

Hay là vì tôn nghiêm, tiến đến chịu chết?

Cũng may Cố Trường Sinh đã nhanh chóng dời mắt, rời chiến trường thiên kiêu, rơi xuống cổ thành Vọng Nguyệt.

Ngay sau đó ống tay áo mở ra, ngàn vạn đạo kiếm mang sáng chói vọt tới, xuyên thấu qua chiến trường thiên kiêu, âm thanh ầm ầm vang lên, lập tức khiến nơi đó bắt đầu bụi mù.

Kiến trúc sụp đổ, đám người Hạo Nhiên Thư Viện bị ngập trong đó.

Truyền nhân của bọn họ biến sắc, chắp tay biểu thị áy náy, quát lớn đám đệ tử kia.

Đúng là tìm chết! Trêu chọc tai họa cho tông môn.

“Muốn xuất thủ cướp đoạt, có thể thử một lần.”

Lời nói mang theo lơ đễnh của Cố Trường Sinh truyền đến, khiến tất cả mọi người biến sắc, toàn thân phát lạnh.

Cổ Đế Tử và Kim Bằng trầm mặc lắc đầu.

Doanh Nhiếp cũng không nói chuyện, cho dù hắn ta muốn cướp, cũng không có thực lực kia.

Cố Trường Sinh không đoạt đồ của hắn ta cũng không tệ rồi.

Lúc này.

Công chúa của Vũ Hóa tiên triều, chính là nữ tử mặc áo xám, tiên tư tuyệt thế, có được Trọng Đồng, Diệp Minh Nguyệt khẽ cười một tiếng nói, “Trường Sinh đạo huynh chiến lực vô song, hôm nay gặp mặt, Minh Nguyệt bội phục, ngày khác sẽ đến Cố gia uống chén trà, lấy trà luận đạo, mong rằng đạo huynh vui lòng chỉ giáo.”

Nàng mặc một thân áo xám, tay áo bồng bềnh, che khuất dáng vóc mê ngươi, mang theo một cỗ khí tức thần bí.

Mái tóc rối tung, che khuất gương mặt trắng nõn xinh đẹp của mình, chợt có cơn gió đêm thổi lên.

Sau đó lộ ra non nửa gương mặt như tiên, cũng đủ để khiến người ta sợ hãi thán phục.

Tựa như ảo mộng.

Mặc dù không phải cả khuôn mặt, nhưng có thể đoán được, nhất định mỹ lệ đến cực hạn, nhìn một chút đã khiến người say mê.

Trong hoàn cảnh này lại nói ra lời hào phóng, không kiêu ngạo không tự ti như vậy, không khỏi khiến rất nhiều tu sĩ khâm phục.

Không hổ là công chúa Vũ Hóa tiên triều.

Đó cũng là một Tiên triều bất hủ, thế lực vô cùng kinh khủng.

Cố Trường Sinh nhìn Diệp Minh Nguyệt một cái, sau đó khẽ vuốt cằm nói, “Minh Nguyệt công chúa đã nói như vậy, đương nhiên tại hạ tự sẽ ở trong tộc chuẩn bị trà ngon, chờ công chúa đến.”

Diệp Minh Nguyệt nghe vậy cười khẽ, ánh mắt nhìn Cố Trường Sinh chằm chằm.

Trên gương mặt tuấn tú của đối phương không có một gợn sóng, khiến người ta không nhìn thấu tâm tư.

Nàng cười nhạt hỏi: “Bây giờ Minh Nguyệt có một nghi hoặc, không biết Trường Sinh đạo huynh có thể giải hoặc cho ta không?”

Nghe được câu này, không chỉ Cố Trường Sinh, tất cả tu sĩ xung quanh cũng bị hấp dẫn chú ý.

Đám người Cổ Đế Tử, Kim Bằng, Doanh Nhiếp đều nhìn sang.

Diệp Minh Nguyệt cường đại thần bí, đương nhiên không thể nghi ngờ.

Truyền nhân của thế lực bất hủ cũng không có ai đơn giản.

Nghi vấn của nàng? Sẽ là cái gì?

“Rốt cuộc người này có tính toán gì...” Cổ Đế Tử nhíu mày, hắn ta cũng không nhìn thấu vị công chúa tiên triều này.

Cố Trường Sinh không cự tuyệt, gật đầu nói, “Minh Nguyệt công chúa cứ hỏi.”

Diệp Minh Nguyệt khẽ cười một tiếng, nhìn hắn, “Bây giờ Trường Sinh đạo huynh có hôn phối chưa? Cảm thấy Minh Nguyệt như thế nào?”

Liên tiếp hai vấn đề.

Lời này vừa ra, xung quanh lập tức lâm vào tĩnh mịch.

Một vài lão đồ cổ lảo đảo một cái, suýt chút từ trong hư không rơi xuống.

Bao gồm đám người Cổ Đế Tử, tất cả tu sĩ không khỏi trừng lớn mắt, hoài nghi mình nghe lầm.

Sau lưng Diệp Minh Nguyệt công chúa là một phương tiên triều bất hủ đó.

Vậy mà nàng lại to gan hỏi một nam tử vấn đề này? Không khác gì tự tiến cử chính mình.

Đương nhiên!

Hai thế lực bất hủ thông gia, lại không giống như vậy nữa.

Hơn nữa.

Ánh mắt của nàng tự nhiên hào phóng, không hề có thẹn thùng, cứ như vậy nhìn Cố Trường Sinh, rất thưởng thức.

Đúng là truyền nhân của Cố gia vô cùng ưu tú, thế gian này ít có nam tử sánh bằng.

Rất nhiều nữ tu cho rằng không ai có thể phối hợp với Thần Tử Cố

gia.

Nhưng Diệp Minh Nguyệt không giống vậy, thiên kiêu chi nữ sáng chói như nàng, thế gian này có mấy người?

Cố Trường Sinh nghe vậy cũng sững sờ, không ngờ Diệp Minh Nguyệt lại hỏi ra lời này.

Hắn còn tưởng nàng sẽ hỏi vấn đề về mặt tu hành.

Mà lúc này, Diệp Minh Nguyệt cũng không đợi Cố Trường Sinh trả lời, lại khẽ cười một tiếng nói, "Vấn đề tu hành, sau này lúc nào cũng có thể thỉnh giáo, chuyện này không cần gấp gáp. Nhưng chuyện hôn phối, Minh Nguyệt lại không đợi được."

Lời nói của nàng lớn mật ngay thẳng, khiến vô số tu sĩ xấu hổ.

Lúc này trong cổ thành Vọng Nguyệt, tốt xấu gì cũng có đến một tỷ tu sĩ hội tụ.

"Tính tình của Minh Nguyệt công chúa thật là..." Một vị lão giả cảm khái.

"Đúng vậy, đổi là ta, sẽ không có lá gan hỏi như vậy." Lão bà bên cạnh không khỏi gật đầu đồng ý.

Cố Trường Sinh thấy vẻ mặt Diệp Minh Nguyệt cũng không giống nói đùa, rất là nghiêm túc.

Sau đó cũng cười nói, "Tại hạ còn chưa trưởng thành, bây giờ đúng là chưa có hôn phối. Đương nhiên Minh Nguyệt công chúa ưu tú phi phàm, dung nhan hiếm thấy, là nam tử đều sẽ động tâm."

Hắn nói rất hàm súc khéo đưa đẩy.

Khen Diệp Minh Nguyệt.

Là nam tử đều sẽ tâm động, nhưng lại không nói ra cái nhìn của mình.

"Chưa trưởng thành?"

Rất nhiều tu sĩ bắt được điểm này, đáy lòng chấn động.

Mặc dù vẻ ngoài của Cố Trường Sinh không khác gì nam tử trưởng thành, nhưng cốt linh của hắn đúng là chưa trưởng thành.

Nhưng trẻ tuổi như thế... Cũng đã hiện ra khí phách trấn áp vạn cổ.

“Vậy ngươi tâm động sao?” Diệp Minh Nguyệt cũng không ngờ Cố Trường Sinh sẽ nói như vậy, cười một tiếng, vẻ mặt vẫn tự nhiên như cũ.

Chương 118: Thời Khắc Trăng Tròn, Phi Tiên Lâu Mở Ra, Kỷ Nguyên Thay Đổi Đạo Đồ Hiển Hóa

“Vậy ngươi tâm động sao?”

Nàng lần nữa hỏi lại.

Cố Trường Sinh không thể không thừa nhận, nàng quá thông minh.

Đương nhiên đối mặt với câu hỏi này, hắn cũng thành thật, khẽ cười nói, “Đương nhiên tại hạ sẽ tâm động, thế gian vô số giai nhân, chỉ hận không thể thu hết.”

Diệp Minh Nguyệt nghe vậy lần nữa sững sờ, dường như không ngờ Cố Trường Sinh sẽ nói như vậy.

Sau đó lườm hắn một cái, sẵng giọng, “Tham lam.”

Cái nhìn này khiến vô số nam tử say mê.

Diệp Minh Nguyệt.

Đến từ một phương đạo vực cổ lão cách đây trăm tỷ năm ánh sáng, phía sau là Vũ Hóa tiên triều.

Nàng trời sinh Trọng Đồng, ngoài ra nghe nói còn mang theo trí tuệ kiếp trước truyền thừa mà sinh, trời sinh có thể thấy rõ bản

nguyên thần thông, có một loại chân hỏa vô cùng đáng sợ sinh cùng.

Đồng thời, số lượng Chí Tôn trẻ tuổi làm tùy tùng của nàng đông đảo, vượt ngang mấy cái tinh vực mà tới.

Thiên kiêu chi nữ như vậy, bây giờ lại nói những lời này với một nam tử.

Không thể không nói, nhìn một màn này, rất nhiều người ngưỡng mộ nàng ở trong cổ thành Vọng Nguyệt không khỏi chua xót, bất đắc dĩ.

Tiên nữ, nữ thần trong lòng mình lại có dáng vẻ này...

Trước đó tất cả mọi người cho rằng Thần Tử Cố gia chính là trích tiên nhân trên chín tầng mây, không dính khói lửa nhan gian.

Nhưng câu trả lời nửa đùa nửa thật vừa rồi, lại khiến người ta cảm thấy mấy phần chân thực.

Diệp Minh Nguyệt cảm thấy rất hứng thú với Cố Trường Sinh.

Nàng đưa ra ý thông gia, hơn nữa còn dự định sau khi trở về tiên triều sẽ tìm Tiên Hoàng nói tỉ mỉ.

Nàng tâm cao khí ngạo, loại cao ngạo này không kém hơn Thiên Hoàng Nữ bao nhiêu, chỉ là không biểu lộ ra thôi.

Dưới cái nhìn của nàng.

Cố Trường Sinh mạnh đến mức không còn gì để nói, thân phụ Hỗn Độn Thể, còn có các thủ đoạn thần bí, cũng không biết đã ẩn giấu đi bao nhiêu.

Cũng chỉ nam tử như vậy, mới có thể lọt vào mắt nàng, xứng với nàng.

Hơn nữa ngoại hình dung nhan càng không thể chê, đến nàng cũng thất thần.

Tóm lại một câu, nàng coi trọng Cố Trường Sinh, cho dù hắn có

đồng ý hay không!

Đương nhiên!

Cố Trường Sinh chỉ là cười bỏ qua chuyện này.

Hắn là nam tử bình thường, cũng không phải tăng tu khổ hành, giai đoạn hiện tại lấy tu hành làm chủ, các chuyện còn lại đều đặt ở vị trí thứ hai.

Nếu Diệp Minh Nguyệt thật sự có dự định đưa tới cửa, đương nhiên hắn sẽ không cự tuyệt.

Sau đó, tu sĩ của Đọa Long Lĩnh bên phía hoàng tộc Thái Cổ sắc mặt trắng bệch, chuẩn bị rút đi, không dám tiếp tục ở lại chỗ này.

Hoàng Kim Cổ Thần có tu vi Bán Thánh, bọn họ tuyệt không phải đối thủ.

Cổ Thần Mục trực tiếp xuất thủ, bàn tay lớn như thiên địa, trấn áp toàn bộ bọn họ, chờ Cố Trường Sinh xử trí.

Có mấy vị Bán Thánh cảnh giấu kín trong hư không, tốc độ rất nhanh, chạy trốn ra ngoài, Cố Trường Sinh không bảo hắn ta đuổi theo.

Bởi vì không cần thiết.

Sau đó.

Cố Trường Sinh chuyên tâm luyên chế giọt Chân Long chi huyết kia, cũng lấy kiếm gãy mài đi khí tức trên vảy rồng.

Hai thứ này đều là chí bảo.

Đọa Long Lĩnh tuyệt đối không có mấy món.

Đồng thời tất cả mọi người cũng đang đợi đến lúc trăng tròn, Phi Tiên Lâu mở ra.

Trận chiến đấu trong chiến trường thiên kiêu này, thực tế kết thúc có chút nhanh

Rất nhiều người cho rằng sẽ phải chiến đấu mấy ngàn chiêu.

Mà một trận chiến này, đã bị rất nhiều thế lực truyền ra, khuếch tán đến những cổ thành, tinh vực, đạo vực còn lại.

Tin tức như mọc cánh, nhanh chóng truyền ra tỷ dặm bên ngoài, dẫn phát oanh động đáng sợ ở các nơi.

Không ít thế lực đạo thống cổ lão bắt đầu động tâm tư.

Bởi vì lời nói lớn mật của Diệp Minh Nguyệt mà kinh hãi.

Nhưng nếu có thể để nữ tử trong tộc được Thần Tử Cố gia coi trọng, ngày sau sinh ra hậu đại, nhất định dung nhan tuyệt thế, có thể chấn hưng tông môn, thiên cổ không lo.

Bởi vì đó là Hỗn Độn Thể!

Cho dù hậu đại, tuyệt đối cũng kinh khủng vô biên.

Trong một sơn môn tại một thần đảo nào đó của Trường Sinh Cố gia, đông đảo cổ lão cười ha ha, vui mừng thoải mái.

“Đọa Long Lĩnh còn muốn đánh cờ với chúng ta nữa? Đáng tiếc, bọn họ đâu có tư cách này.”

“Chuyện này còn chưa bắt đầu đâu, thế mà đã chém thiên kiêu của bọn họ, mất một giọt Chân Long chi huyết và vảy Chân Long, mặt đã tức đến tái xanh rồi.”

“Đáng tiếc Trường Sinh không đạt được Chân Long Bảo Thuật, đồ chơi kia mới là quan trọng nhất, long huyết và long lân đều là ngoại vật...”

“Nếu không phải động vào một mạch hoàng tộc Thái Cổ, tất cả các mạch còn lại sẽ biết, rút dây động rừng, chúng ta sớm đã hủy diệt Đọa Long Lĩnh rồi, đâu còn đến lượt bọn họ nhảy nhót?”

Chỗ sâu trong Đọa Long Lĩnh.

“Truyền nhân Cố gia đáng chết, đền mạng cho chắt trai ta!”

“Không báo thù này, thề không bỏ qua.”

Từng đạo khí tức vô cùng đáng sợ, giống như có thể quét sạch chư thiên tức giận, khiến mấy sinh mệnh cổ tinh xung quanh vỡ nát!

Vô số sinh linh trong đó lập tức bị chôn vùi!

Cơn tức giận này mới chậm rãi biến mất!

Trường Sinh Tần gia.

Nhìn hình ảnh từ cổ thành Vọng Nguyệt truyền về, Tần Khanh Khanh không vui vẻ nổi, ngược lại tức giận đến suýt chút nữa nhảy dựng lên, nghiến răng nghiến lợi nói, “Hồ ly tinh từ đâu đến vậy? Rõ ràng là ta tới trước.”

“Ban ngày ban mặt, lại nói ra lời không biết xấu hổ như vậy, ta cũng cảm thấy mất mặt thay!”

“Ta mặc kệ, ta muốn xuất quan, ta muốn trấn áp nha đầu kia, dám giành nam nhân với ta!”

Nói xong, trên khuôn mặt thanh lệ nhỏ nhắn đều là sát khí, còn xắn tay áo lên, lộ ra cánh tay trắng bóc.

Nha hoàn bên cạnh dở khóc dở cười.

“Tiểu thư, ngài vẫn là tu luyện trước đi, tu vi hiện tại của người ta cao hơn ngươi năm tiểu cảnh giới đó.”

Hiện nay tu vi của Tần Khanh Khanh mới là Hoàn Nhất cảnh tam chuyển.

Vũ Hóa tiên triều công chúa Diệp Minh Nguyệt là Hoàn Nhất cảnh bát chuyển.

Đến Thiên Hoàng Nữ cũng cao hơn nàng một tiểu cảnh giới, tu vi Hoàn Nhất cảnh tứ chuyển.

“Chờ ta xuất quan, chính là thời điểm trấn áp nha đầu kia.” Tần Khanh Khanh hừ một tiếng, hạ quyết tâm, muốn dốc lòng tu luyện.

Nàng là Hư Không Thể vạn cổ hiếm thấy, công chúa tiên triều gì đó, đều phải trấn áp!

...

Mà lúc này.

Cổ thành Vọng Nguyệt!

Thời gian dần dần trôi qua, đã đến lúc trăng tròn!

Chờ đợi hồi lâu, vô số tu sĩ phấn chấn, cùng nhau ngẩng đầu nhìn lên không trung!

Quang huy rơi xuống, có tiên ý, khiến người ta thông thấu, giống như có thể cảm ngộ thiên địa chí lý.

Ong!

Ong!

Ong!

Toà Phi Tiên Lâu chấn động, gợn sóng kì dị khuếch tán.

Ngay sau đó.

Trận văn trong ngàn dặm bắt đầu tiêu tán, xuất hiện một lối nhỏ bằng phẳng cổ lão, có thể thông vào trong đó.

Bầu trời!

Xuất hiện cảnh tượng kỳ dị.

Đó là cánh hoa, cũng giống như bức tranh, đạo đồ!

Vô cùng sáng chói, mỹ lệ khiến người ta hoa mắt, vô số tu sĩ nhìn chằm chằm nơi đó, kinh ngạc ngẩn người.

Đây là đạo diễn hóa, một tấm đạo đồ mang một loại đạo, từ xưa đến nay, không ngừng xuất hiện.

Từng có hơn chín nghìn chín trăm chín mươi chín vạn tấm đạo đồ

được người ta nhìn thấy.

Cũng có người nói đó đại biểu cho những kỉ nguyên mà Tiên Vực đã trải qua.

Tổng cộng có hơn chín nghìn chín trăm chín mươi chín vạn kỷ nguyên.

“Năm nay, làm sao lại có cảm giác không giống...”

“Năm nay đại đạo chi đồ càng thêm rõ ràng sáng tỏ, số lượng biểu hiện càng nhiều...”

Rất nhiều tu sĩ đã từng nhìn thấy Phi Tiên Lâu mở ra, lúc này lại kinh hãi, sau đó chính là rung động không hiểu.

Bởi vì bức tranh ở giữa bầu trời, số lượng đạo đồ quá nhiều, sắp che đậy cả bầu trời rồi.

Lúc trước chỉ biểu hiện vài trang, mấy chục trang, mấy trăm trang.

Mà hôm nay!

Đó là biểu hiện của vô số!

Mặc dù không biết nguyên nhân, nhưng rất nhiều người đều suy đoán nó có liên quan đến thiên kiêu yêu nghiệt vô cùng sáng chói của một thế này.

Tiên Lộ hiển, đại thế chi tranh!

Sau đó!

Rất nhiều đạo quang hoa rủ xuống, phủ trên người rất nhiều thiên kiêu trẻ tuổi.

Quang hoa của mỗi người khác nhau, có người một trượng, cũng có người mười trượng... Đại biểu cho thiên phú được thiên đạo tán thành!

“Mau nhìn, đó là thiên tài của tông ta, được trăm trượng quang hoa bao phủ, ha ha ha...”

“Thiên tài của tông ta mới thật sự là tư chất ngút trời!”

Có lão giả hưng phấn nói.

Nhìn thấy thiên tài tông mình được quang hoa bao phủ, yên lặng thể ngộ, khí tức không ngừng biến hóa.

Rất nhiều người thấy vậy đều rất hâm mộ, trăm trượng quang hoa, đó là khái niệm gì?

Chương 119: Phi Tiên Chi Quang, Che Khuất Bầu Trời, Vô Cùng Mênh Mông

Trong tròn treo cao trên bầu trời.

Phi Tiên Lâu có khoảng chín mươi chín tầng, nguy nga đứng vững.

Từng đạo đồ cổ lão triển khai, chừng mấy vạn tấm, cảnh tượng này rất kinh người, che đậy đầy trời!

Tất cả mọi người chấn kinh, ngước đầu nhìn lên, đều xuất thần.

Rất nhanh.

Có từng đạo thần dị và tiên ý chảy xuôi, hóa thành quang trượng, từ trên cao rơi xuống, bao phủ xung quanh Phi Tiên Lâu.

Trong đó có tu sĩ trẻ tuổi trên người nở rộ quang hoa, chừng trăm trượng, khiến tông môn thế lực phái sau bọn họ kích động, hưng phấn không thôi.

Rất nhiều người nhìn thấy cảnh tượng này đều hâm mộ, trăm trượng quang hoa, đó là khái niệm gì?

Phải biết lúc này trên mặt rất nhiều thiên kiêu trẻ tuổi tràn đầy thận trọng, tĩnh tâm trải nghiệm, sợ bỏ lỡ.

Quanh người bọn họ chỉ có hơn mười trượng quang hoa, so sánh giữa hai bên, đương nhiên trăm trượng quang hoa kia vô cùng sáng chói.

Tông môn kia, rất hiển nhiên đã nhặt được bảo.

Tên đệ tử kia đạt được quy tắc nơi đây tán thành, thiên phú cường đại, có thể chấn hưng tông môn!

Đương nhiên!

Những quang hoa này chỉ hữu dụng với người trẻ tuổi, người có cốt linh vượt qua một giai đoạn nhất định chờ mong đi vào, kết quả sẽ phải thất vọng đi ra.

“Ôi, năm nay Phi Tiên Lâu đại biến, khiến rất nhiều người bất ngờ, đoán chừng sẽ có vô số người hối hận vì hôm nay không đến đây.”

Bọn họ thở dài.

Rất nhanh.

Các vị Chí Tôn trẻ tuổi cũng bắt đầu hiển hiện quang hoa.

Trong đó truyền nhân của Hạo Nhiên Thư Viện có từng tia từng sợi khí tức đại đạo rủ xuống trên người, nhìn như tiên nhân lâm trần.

Hơn nữa quang hoa xung quanh hắn ta, đã đạt đến sáu trăm trượng!

Một màn như thế, trong nháy mắt đã hấp dẫn vô số chú ý, vẻ mặt chấn kinh và hâm mộ.

“So với những người kia còn kinh người hơn, không hổ là đạo thống cổ lão, không thể khinh thường.”

“Ghê gớm, truyền nhân của Hạo Nhiên Thư Viện lại có thiên phú cao minh như vậy, xem ra trước đó chỉ là khiêm tốn thôi!”

Có người không khỏi nói.

Mà lúc này.

Truyền nhân của Hạo Nhiên Thư Viện giống như mới phản ứng được, trên mặt hiển hiện sợ hãi lẫn vui mừng, sau đó yên lặng cảm

ngộ.

Cho tới bây giờ, phạm vi quanh hoa của hắn ta là lớn nhất.

Đám chí tôn trẻ tuổi của hoàng tộc Thái Cổ, không ít người còn không bằng hắn ta!

Giờ phút này, hắn ta không nhịn được đã bắt đầu có chút ngạo nghễ.

Liếc mắt nhìn mấy vị chói mắt kia, rất nhanh, hắn ta không khỏi sững sờ.

Bao gồm đám người Diệp Minh Nguyệt, Kim Bằng, Doanh Nhiếp Cổ Đế Tử, bọn họ không có bất kỳ phản ứng và động tác nào.

Bọn họ không biết rõ lý do.

Còn đang chờ!

Hơn nữa!

Lúc này Thần Tử Cố gia vẫn đang chuyên tâm tinh luyện giọt Chân Long chi huyết kia, dáng vẻ không thèm để ý đến dị cảnh của Phi Tiên Lâu.

Trong tay hắn không ngừng có thần phù biến mất, hỗn độn khí hiện lên, ngoài ra còn có quang mang hai màu trắng đen quỷ dị, đánh vào trong đó.

Chân Long chi huyết quá bất phàm.

Long Vũ đạt được trong thời gian quá ngắn ngủi, căn bản không có cách phát triển một phần vạn hiệu quả của nó.

Mảnh long lân kia đã bị chém đứt liên hệ, bị Cố Trường Sinh thu nhập trong thiên thư.

Dị cảnh trên Phi Tiên Lâu.

Đương nhiên hắn biết rõ.

Nhưng bây giờ hắn không thể phân tâm.

Đột nhiên.

Cách đó không xa bộc phát hào quang càng thêm chói mắt.

Một ngàn năm trăm trượng hào quang ngút trời.

Một thân ảnh tóc vàng cao lớn khôi ngô, được quanh hoa trên đạo đồ phủ xuống, có chút huyền diệu chi ý.

“Cái đó là... Truyền nhân của Thanh Huyền đạo trường, Sở Thanh Huyền!”

“Hắn ta là tùy tùng của Thần Tử Cố gia!”

“Quá cường đại, thế mà dẫn động hơn một ngàn trượng quang hoa, đây cũng quá dọa người đi?”

Một màn này trực tiếp khiến xung quanh sôi trào, rất nhiều người hoảng sợ nói.

Ngay lúc đó, tại hướng khác cũng có ngàn trượng quang hoa ngút trời, không chỉ có một đạo.

Các chí tôn trẻ tuổi của các đại giáo, đạo thống cổ đại cũng nhao nhao bắt đầu dẫn động.

Thiên Hoàng Nữ tĩnh tâm cảm ngộ, đỉnh đầu xuất hiện một đầu hư ảnh Chân Hoàng, bay lượn trên cửu thiên, xông vào phiến đạo đồ kia.

Ngay sau đó.

Biển lửa từ tứ phương dâng lên, bao phủ nàng ta.

Một đạo quang hoa to lớn xuyên qua thiên địa, khiến rất nhiều người sợ hãi, phạm vi... Vậy mà khoảng ba ngàn chín trăm trượng!

“Ta cần không ngừng tăng huyết mạch lên, đi đến con đường huyết mạch phản cổ, mới có thể chiến thắng hắn.” Giờ khắc này.

Thiên Hoàng Nữ hiểu ra, trở nên càng thêm thông thấu kiên định.

Ngoài ra!

Đạo Tử của Trường Sinh Doanh gia, Doanh Nhiếp cũng dẫn động quang hoa to lớn, tử ý mênh mông cuồn cuộn, che khuất bầu trời.

Sau đó.

Cũng là hơn ba ngàn trượng quang hoa xuất hiện, kinh thiên động địa.

Sắc mặt hắn ta không tốt lắm, "Nếu không phải Cố Trường Sinh chiếm vận mệnh của ta, sao ta chỉ có được như thế!"

Những cảnh tượng này quá kinh người, khiến rất nhiều người rung động, cảm giác chính là mở màn một đại thế.

Những quang hoa này quá mức kinh người, có thể biểu hiện thiên phú của một người, và thể hiện trình độ tán thành của nơi này.

Oanh!

Sau lưng Kim Bằng của tộc Kim Sí Đại Bằng xuất hiện một đầu Kim Bằng kinh khủng, hai mắt như bích hồ, giống như có thể xé trời.

Mà phía sau hắn ta, có một cột sáng chừng bốn ngàn trượng.

"Không tệ!"

Kim Bằng cười lớn một tiếng, rất tự tin với thiên phú của mình.

Nhưng mà!

Nụ cười của hắn ta còn chưa biến mất, lại lập tức cứng trên mặt.

Cách đó không xa!

Hai đạo quang trượng dường như đồng thời xuất hiện, hơn nữa to nhỏ không khác mấy, khoảng bốn ngàn năm trăm trượng!

Công chúa của Vũ Hóa tiên triều Diệp Minh Nguyệt!

Và vị quái thai cổ đại của tộc Cổ Đế, Cổ Đế Tử.

Phạm vi của hai người khoảng bốn ngàn năm trăm trượng.

Giờ khắc này, cả tòa cổ thành cũng sôi trào.,.....

Dù sao điều này đại biểu được Phi Tiên Lâu tán thành, cũng là tỷ lệ vào trong đó có thể thu hoạch được tiên duyên.

“Nếu ta không nhớ lầm, gần ngàn năm nay, trong số thiên kiêu đến Phi Tiên Lâu, phạm vi quanh hoa lớn nhất cũng chỉ có mấy trăm trượng...”

“Phần lớn đều là mấy trượng.”

“Tối hôm nay thật sự đã mở mang kiến thức...”

Rất nhiều tu sĩ chấn kinh.

“Mấy kỷ nguyên đến nay, trong ghi chép của Phi Tiên Lâu, giống như hơn năm ngàn trượng còn có thể dẫn động phi tiên chi quang tôi thể, nhục thân càng thêm thuần túy.”

Có lão nhân trầm tư, nghĩ đến ghi chép kia.

Nghe nói người kia có một loại thể chất ràng buộc với khí vận, có thiên phú nghịch thiên, mới đạt được trình độ kia.

“Nhưng kỷ lục này, cũng chỉ Hoàn Nhất cảnh mới có so sánh, vượt qua cảnh giới này, có lẽ thực lực sẽ thay đổi rất lớn, huống hồ thiên phú càng mạnh, cũng không đại biểu thực lực càng mạnh...”

“Thiên phú của bọn họ, dường như đã đạt đến đỉnh tiêm tại Hoàn Nhất cảnh.”

Bọn họ nói nhỏ, hôm nay đã có hai người đã đánh vỡ ghi chép kia, rất khiếp sợ.

Mà lúc này.

Dường như tất cả tu sĩ ở đây cùng nhìn về một phương hướng, bọn họ rất chờ mong, cũng rất hiếu kì.

Cho rằng Thần Tử Cố gia tuyệt đối có thể đánh vỡ ghi chép của Phi Tiên Lâu trong mấy kỷ nguyên này.

“Vị của Cố gia kia... Tại sao không có động tĩnh...”

Có người không kịp chờ đợi, thấy Cố Trường Sinh vẫn đang tinh luyện Chân Long chi huyết, không khỏi gấp gáp.

Giống như hắn ta mới là Cố Trường Sinh vậy.

Lúc này, quang hoa trong tay Cố Trường Sinh hiện lên, một cái bình ngọc không biết làm từ chất liệu nào xuất hiện, hắn cất Chân Long chi huyết vào trong đó.

“Cuối cùng đã hoàn thành.” Hắn nhẹ giọng nói.

Sau đó, hắn thấy tu sĩ toàn thành đang nhìn hắn, ánh mắt kia giống như đang nhìn thấy bảo vật tuyệt thế nào đó.

Cố Trường Sinh lắc đầu, vẻ mặt không hề lay động, ngay sau đó đứng dậy ngẩng đầu nhìn lại.

Cũng vào lúc này, thiên địa bỗng nhiên yên tĩnh.

Ầm ầm!

Giữa thiên địa giống như có tiếng sấm vang lên.

Nhưng cẩn thận nghe qua, sẽ phát hiện đây không phải là tiếng sấm, mà là đại đạo chi đồ đang xoay tròn, thong thả di động.

Bọn chúng di động về một phương hướng nào đó?

Nhìn thấy tình cảnh như vậy, tất cả mọi người đều dại ra.

Cho dù những tồn tại kinh khủng nghe nói chạy đến, sống mấy chục, mấy trăm vạn năm cũng đều lộ ra vẻ chấn kinh không hiểu.

“Đại đạo chi đồ còn có thể di động sao? Tại sao trong điển tịch không có ghi chép!”

Trên mặt rất nhiều cổ lão hiện lên vẻ không thể tưởng tượng nổi.

“Xem đi, bọn chúng đang di động đến phía Thần Tử Cố gia...”

Vô số quang hoa từ trên trời rơi xuống, che khuất bầu trời, vô cùng

mênh mông, trong nháy mắt bao phủ Cố Trường Sinh.

Giờ khắc này, thiên địa lần nữa sôi trào.

Chương 120: Đạo âm Sơ Khai, Thiên Địa Xúc Động, Thiên Phú Bảo Thuật Thứ Ba Thai Nghén

Đại đạo chi đồ xoay tròn.

Sau đó từng mảnh tụ đến, thậm chí che đậy ánh trăng.

Giữa thiên địa tràn ngập đạo âm khó tả.

Phi Tiên Lâu nở rộ quang hoa vô cùng vô tận, cổ thành Vọng Nguyệt phá khai thiên vũ, rơi vào chỗ sâu trong tinh vực.

Một mảnh hắc ám mênh mông vô tận, lúc này đã được chiếu sáng sáng chói!

Một vào tồn tại cổ lão kinh khủng bị kinh động, nhìn sang.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Cái đó là... Đạo âm!” Một người chấn kinh, giọng nói phát run, “Chẳng lẽ có người chứng đạo rồi?”

Sau đó.

Thần niệm bàng bạc của bọn họ quét tới vùng tinh vực kia, muốn dò xét.

Nhưng mà!

Trong nháy mắt lại phát ra tiếng kêu đau đớn, có một đạo âm thanh lạnh như băng vang lên trong đầu bọn họ.

“Công tử nhà ta lĩnh ngộ. Người quấy rầy, sẽ diệt toàn tộc, diệt chân linh trên đường luân hồi, tiêu lạc ấn, không giết tới thương hải hoành lưu, thề không bỏ qua.”

Giọng nói này băng lãnh, mang theo rét lạnh.

Những tồn tại kinh khủng này nghe vậy, vội vã rùng mình một cái, luôn miệng nói, “Không dám... Không dám...”

Nói xong, bọn họ vội vàng rút đi.

Nhưng trong lòng lại hiếu kì, đây rốt cuộc là thế lực bất hủ nào... Thiên kiêu kinh khủng, lĩnh ngộ cũng có cảnh tượng rung động như vậy.

Trong cổ thành Vọng Nguyệt.

Cố Trường Sinh đứng dưới đại đạo chi đồ, lúc này lâm vào trạng thái lĩnh ngộ.

Ngay sau đó.

Đỉnh đầu có áo nghĩa huyền diệu không ngừng rơi xuống, bao phủ hắn.

Như hạt mưa vẩy xuống, từng hạt trong suốt, sắc thái lộng lẫy và mông lung.

Đây là đạo chi vũ lộ!

Lại là phi tiên chi quang!

Đại biểu cho trật tự quy tắc và thiên địa.

“Những lực lượng này, đang dung nhập vào trong xương Trường Sinh của ta...”

“Một cỗ lực lượng tân sinh... Đại biểu cho tiên lực...”

Cố Trường Sinh khẽ nói, trong mắt hiện lên thần quang sáng chói, được đại đạo chi đồ bao phủ.

Cả người giống như một vị Tiên Đế trẻ tuổi!

Thiên phú bảo thuật đầu tiên, là Luân Hồi Bảo Thuật.

Thiên phú bảo thuật thứ hai, là Đại Tịch Diệt Hư Vô Ma Quang.

Mà bây giờ thiên phú bảo thuật thứ ba, giống như là phi tiên chi lực, nhưng còn đang thai nghén!

Sau đó.

Một đạo quang hoa vô cùng kinh khủng trực tiếp tuôn ra, phạm vi trực tiếp vượt qua vạn trượng.

Sau đó trong đó một luồng sáng màu xanh biếc, đột nhiên nở rộ.

“Vạn trượng, không, không chỉ vạn trượng...”

Tình cảnh như vậy, trong nháy mắt khiến tất cả mọi người dại ra.

Không chỉ như thế!

Rất nhanh.

Dị tượng hiển hiện trong hỗn độn linh hải.

Hỗn độn chống đỡ Thanh Liên!

Tiên Vương nắm Hồng Mông!

Một gốc Thanh Liên giống như có thể chống đỡ thiên địa vạn cổ, gánh chịu đại đạo chi đồ kia.

Áo nghĩa huyền diệu và vô tận truyền đến, như là thiên địa sơ khai, Hồng Mông sinh ra.

“Cái này... Đây là cơ duyên lớn...”

“Ngàn vạn không thể bỏ qua!”

Các tồn tại kinh khủng xunh quanh cổ thành Vọng Nguyệt run giọng nói, căn bản không thể ngồi yên, vội vàng cảm ngộ.

Xung quanh Cố Trường Sinh, lúc này sắc mặt tất cả tồn tại kinh khủng đều trịnh trọng và kích động.

Nhưng rất nhanh đã trở nên nghiêm túc, yên lặng đi về phía trước, không ngừng lĩnh ngộ.

Hôm nay, nơi này sẽ khiến người ta dễ dàng ngộ đạo nhất, nếu đoạt được, sẽ được lợi cả đời.

Đối với bọn họ mà nói, đã sớm đạt tới gông cùm xiềng xích, rất khó tiến thêm, đây là cơ duyên mà cả đời cũng khó gặp được lần thứ hai.

Lần này Thần Tử Cố gia dẫn động Phi Tiên Lâu biến hóa, đối với bọn họ mà nói, có thể xưng là có ân tái tạo!

Đây là ân tình, cũng là quả!

Ở bên dưới, có tu sĩ Hư Thần cảnh mặt mũi tràn đầy kinh hỉ, kêu to ra tiếng.

Bởi vì hắn ta lĩnh ngộ tại đây, thế mà bỗng nhiên đã đột phá đến Chân Thần Cảnh, đốt lên thần hỏa.

Từ trên đỉnh đầu, sau đó lan đến gót chân, tu vi tăng nhiều!

Xung quanh Phi Tiên Lâu, ngàn vạn tu sĩ hưng phấn, kích động.

Cái này hoàn toàn là một người đắc đạo, gà chó cũng thăng thiên theo.

Lúc này đám người Cổ Đế Tử, Kim Bằng cũng được đạo ánh sáng này bao phủ, có rất nhiều chỗ tốt.

Nhưng bọn họ còn kém xa tít tắp Cố Trường Sinh.

Bọn họ không khỏi đắng chát.

Cổ Đế Tử trầm mặc một lát, sau đó thản nhiên, “Sớm biết vậy đã phong ấn thêm mấy đời.”

Doanh Nhiếp không cam lòng, sau đó sa sút tinh thần, “Sinh cùng một thời đại với tên gia hỏa này, ha ha, còn tu cái rắm.”

“Thiên phú của một người thật sự có thể kinh khủng đến tình trạng này sao...”

“Một thế này, chính là đưa cho một mình hắn, chúng ta chỉ có thể

biến thành vai phụ...”

Trên mặt Diệp Minh Nguyệt hiện lên dị sắc, thấp giọng thì thào.

Thiên Hoàng Nữ sững sờ xuất thần.

Cảnh tượng như vậy, kéo dài đến một canh giờ.

Sau đó dị tượng trên trời mới biến mất không thấy.

Tất cả tu sĩ nhìn về phía thân ảnh được vô tận tiên ý bao phủ, vẻ mặt tràn ngập cảm kích, hưng phấn, kích động.

Cho dù là ai, đều chiếm được tạo hóa, hưởng thụ cả đời.

“Nghe nói ngày Thần Tử Cố gia xuất thế, mảnh thiên địa chỗ Cố gia cũng là như vậy, âm thanh đại đạo truyền ra...”

“Hắc hắc, không ngờ chúng ta cũng là có cơ duyên này.”

“Thật trùng hợp, đoán chừng những người tối nay không tới đây, đều sẽ hối hận đến xanh ruột!”

...

Cố Trường Sinh từ trong trạng thái lĩnh ngộ lấy lại tinh thần, cơ thể được phi tiên chi quang rèn luyện, trở nên càng khủng bố hơn, nhưng bây giờ trên mặt hắn vẫn có chút tiếc hận, “Bảo thuật thứ ba vẫn đang thai nghén, chưa thành hình...”

Hắn có thể cảm nhận được sợi khí tức kinh khủng bên trong xương Trường Sinh kia.

Chỉ là một sợi đã rất kinh dị, đủ để khiến vô số tu sĩ nổ tung.

“Chúc mừng Trường Sinh đạo huynh.” Diệp Minh Nguyệt khẽ cười nói.

Nàng biết rõ lần này Cố Trường Sinh lĩnh ngộ, tuyệt đối có được ích lợi không nhỏ.

Nàng là Trọng Đồng, có thể nhìn thấy khối xương Trường Sinh kia sáng lên rất rõ ràng..

Tiên cốt?

Lực lượng thai nghén trong đó khiến Trọng Đồng của nàng kinh hãi không thôi, dường như có khủng bố lớn.

Đám tu sĩ, Chí Tôn trẻ tuổi còn lại cũng nhao nhao tiến lên phía trước chúc mừng.

Lần này không ít người được nhờ ân, thậm chí đến những tồn tài kinh khủng cũng lây dính nhân quả.

Vẻ mặt Cố Trường Sinh rất nhanh đã khôi phục tự nhiên như thường, không màng danh lợi, hiền hoà cười, "Chư vị đạo huynh không cần khách khí."

"Hôm nay chúng ta được tận mắt nhìn thấy một kỳ tích!"

"Ghi chép vào sử sách, để sau khi đạo huynh thành đạo, có thể cung cấp vô số người hậu thế kính ngưỡng."

Bọn họ chúc mừng, còn chưa tiến vào Phi Tiên Lâu, đã cảm thấy Cố Trường Sinh càng thêm sâu không lường được.

Sau đó.

"Phi Tiên Lâu đã mở, chính là không biết lần này đạo huynh có thể đi đến cuối cùng hay không, để chúng ta lại được chứng kiến kỳ tích."

Có Chí Tôn trẻ tuổi mở miệng nói, hắn ta đến từ một phương đạo thống cổ lão.

Lời này đã nhận được rất nhiều người tán thành.

Vừa rồi thanh thế quá kinh người.

Cho nên rất nhiều người đều cho rằng Cố Trường Sinh có năng lực đi đến tầng cuối cùng của Phi Tiên Lâu xem một chút.

"Nói không chừng sẽ được chứng kiến kỳ tích vạn cổ..."

Nghĩ tới đây, rất nhiều người kích động, cảm thấy chuyến này đến

cổ thành Vọng Nguyệt không hề uổng phí.

Nghe nói như thế, Cố Trường Sinh nhìn về phía Phi Tiên Lâu cách đó không xa.

Sát cơ xung quanh biến mất, nó rất mỹ lệ to lớn, sừng sững ở nơi đó, có chín mươi chín tầng!

Theo tu sĩ đã từng tiến vào đó nói, mỗi một tầng đều do thần tài tiên ngọc khác nhau rèn đúc mà thành.

Trong đó là một phương không gian độc lập, mênh mông vô cùng tận!

Cho nên có lời đồn.

Phi Tiên Lâu chính là do một đầu Tiên Thú ngắm trăng biến thành.

Rất nhiều Chí Tôn tuổi trẻ cũng nóng lòng muốn thử, nhìn xem mình có thể bước đến tầng bao nhiêu, bởi vì trong đó có tiên duyên và tạo hóa.

Thậm chí có thể viễn siêu cảm ngộ vừa rồi.

Nhưng bây giờ, không có ai hành động trước, mang theo vẻ kính sợ nhìn về phía Cố Trường Sinh.

Tất cả thiên kiêu, Chí Tôn tuổi trẻ, đều đang đợi hắn!

“Tốt, vậy tại hạ đi trước một bước.” Cố Trường Sinh cười khẽ, sau đó thân ảnh hóa thành một đạo bạch quang, lướt vào bên trong!

Chương 121: Đạo Tâm Như Bàn Thạch, Tầng Thứ Bảy Mươi, Chiếu Rọi Chi Thân

Mắt thấy Cố Trường Sinh đã dẫn đầu đi vào bên trong, đám Chí Tôn thiên kiêu trẻ tuổi còn lại cũng nhao nhao đi vào bên trong.

Mặc dù không bằng Thần Tử Cố gia, nhưng những người còn lại cũng không cam lòng lạc hậu.

Đương nhiên ở chỗ này.

Không ai dám nói mình có thể phân cao thấp với Thần Tử Cố gia.

“Tại Hoàn Nhất cảnh không bằng hắn, nhưng cũng không đại biểu sau này chúng ta không bằng, bên trong Phi Tiên Lâu có nhiều cơ duyên, nói không chừng sẽ xảy ra thay đổi.”

“Đại thế chi tranh, một bước lạc hậu, từng bước lạc hậu.”

Có không ít người có suy nghĩ như vậy.

Đám người Diệp Minh Nguyệt, Cổ Đế Tử đều là hạng người lòng cao hơn trời, thiên phú vô song.

Trên con đường tu hành, thiên phú là một phương diện, nhưng nghị lực, bền lòng, cơ duyên cũng không thể thiếu một thứ.

Thiên phú không bằng Thần Tử Cố gia, cũng không đại biểu các phương diện còn lại của bọn họ sẽ yếu hơn!

Sưu sưu sưu!

Từng thân ảnh lần lượt bay vào tầng đầu tiên của Phi Tiên Lâu.

Rất nhanh.

Trong đám thế lực đạo thống Hạo Nhiên Thư Viện, Hoàng Tuyền, cũng bắt đầu có đệ tử hóa thành cầu vồng tiến vào.

Trong Phi Tiên Lâu!

Lúc này bắt đầu có tiên âm truyền khắp bốn phương tám hướng!

Bên ngoài vô số tu sĩ ngưng thần mà nhìn, muốn biết biến hóa trong đó.

“Tầng thứ nhất, tốc độ thật nhanh...”

“Tầng thứ hai, dường như không hề dừng lại!”

“Tầng thứ ba...”

“Tầng thứ tư...”

...

“Tê!”

Đám người hít một hơi khí lạnh.

Trong nháy mắt!

Khí tức của Thần Tử Cố gia đã đến tầng thứ mười.

Điều này đại biểu cái gì?

Đại biểu Thần Tử Cố gia vừa bước vào Phi Tiên Lâu, đã trực tiếp đến tầng thứ mười.

Mà đám chí tôn thiên kiêu, tuổi trẻ còn lại, cũng mới đến tầng thứ nhất mà thôi.

Nhìn thấy cảnh tượng ấy, rất nhiều người đã bị chấn kinh đến sắp không nói ra lời.

“Không hổ là Thần Tử Cố gia, thiên phú đáng sợ như thế, nói không chừng thật có thể đánh vỡ ghi chép của Phi Tiên Lâu...” Bọn họ kinh hãi, suy đoán lúc trước, bây giờ lại cảm thấy rất có khả năng.

Phi Tiên Lâu thần dị, không ai có thể nói rõ.

Nhưng có rất nhiều lời đồn.

Trong đó!

Có khả năng nhất chính là Phi Tiên Lâu do thi thể Tiên Thú ngắm trăng biến thành.

Tại thời đại Thái Cổ Tiên Đình, Tiên Thú ngắm trăng kia được tu sĩ thuần dưỡng, trong bụng có giấu một phương thế giới.

Sau đó phương thế giới này phá vỡ gông cùm xiềng xích của thiên địa.

Lòng đầy vui vẻ phi thăng lên tiên giới, lại phát hiện thân thể vẫn còn ở đây, thì ra chỉ có thứ trong cơ thể Tiên Thú phi thăng.

Mà lời đồn này, được truyền khắp nơi.

...

Bên trong Phi Tiên Lâu.

Cố Trường Sinh vừa bước vào, lập tức phát hiện bên trong giống như lời đồn.

Tự thành một giới.

Trước mắt là một mảnh mênh mông, nhìn không thấy phương hướng.

Nhưng hắn lại có thể cảm giác được không gian biến hóa.

Hắn luyện hóa hạt giống thế giới kia, bên trong thiên môn diễn hóa một phương thế giới, cảm ngộ đối với không gian chi đạo càng sâu.

Hắn rất xác định.

Mỗi tầng ở đây chính là một vùng không gian.

Đương nhiên... Không thể so với thế giới bên ngoài, cấp độ không so được.

Có thể nói không gian nơi này rất yếu đuối.

Cố Trường Sinh vừa mới bước vào tầng thứ nhất, đã tìm được phương pháp phá giải.

Nhất lực phá vạn pháp.

Một quyền đánh ra!

Soạt một tiếng, mảnh không gian này lập tức hóa thành mảnh vỡ tiêu tán.

Hắn xuất hiện tại không gian tầng thứ hai.

Sau đó!

Dùng đạo lý tương đồng, Cố Trường Sinh rất nhanh đã đến thứ ba mươi tầng.

Đương nhiên có lẽ là do số tầng quá thấp, hắn không phát hiện bất luận cái gì kì lạ và độ khó trong đó.

Về phần cơ duyên?

Hắn cũng không để ý.

Những cơ duyên không có tác dụng quá lớn với hắn.

Cố Trường Sinh không biết đám thiên kiêu kia sẽ đối mặt với tình huống như thế nào.

Khả năng mỗi người sẽ đối diện với tình huống khác nhau.

Đương nhiên.

Càng đi về phía sau, hắn phát hiện không gian càng thêm hoàn chỉnh, không cách nào dựa vào lực lượng đánh mở.

“Thì ra là thế, không gian trước đó là nhằm vào một chút lực lượng, thần thông, pháp lực và một chút quy tắc cảm ngộ đến ma luyện, dần dần tăng lên, có liên quan đến hệ thống tu hành....,.”

“Nhìn như vậy, nơi đây không giống là nơi tồn tại cơ duyên, giống như là nơi thí luyện hơn.”

“Không phải là do thế lực nào xây dựng để huấn luyện đệ tử chứ?”

Trong lòng Cố Trường Sinh có chút nghi hoặc.

Nhưng thực lực của hắn rất mạnh, thông qua dễ như trở bàn tay.

Đám Chí Tôn trẻ tuổi phía sau cũng sẽ không bị ngăn cản.

Tầng năm mươi.

Là một mảnh không gian hắc ám.

Ngay sau đó.

Thần phù lấp lánh, đường vân sáng lên.

Bốn phương tám hướng ầm vang.

Cố Trường Sinh nhìn thấy rất nhiều hình ảnh, không ngừng ăn mòn thức hải, thần trí của hắn.

Những hình ảnh này, có ký ức trong quá khứ của hắn, cũng có đoạn ngắn tương lai.

Tương lai thiên địa náo động, sát phạt nổi lên bốn phía, đến thế lực bất hủ cũng gặp nạn hủy diệt... Hắn cũng sẽ gặp đại địch khó mà tưởng tượng được.

Đến từ thời kỳ không giống nhau.

Cũng có quái thai, yêu nghiệt thời kỳ này chưa xuất hiện.

Có người thiên tư thậm chí không kém hắn!

Thậm chí có người trẻ tuổi ngang trường hà thời gian xuất thủ, cùng hắn chém giết.

Cũng có vô thượng tồn tại chém hết tu vi, một lần nữa tu luyện, vòng đi vòng lại, thành tựu Bất Hủ Thể vạn cổ!

...

Cố Trường Sinh không biết rốt cuộc những hình ảnh này là thật hay giả.

Nhưng không thể nghi ngờ.

Đây là tâm ma!

Nơi đây ma luyện đạo tâm!

Vẻ mặt của hắn không hề bận tâm, đứng tại chỗ, cũng không có bất kỳ động tác gì.

Bên trong thức hải hiện lên một mảnh kim quang sáng chói, Bồ Đề

Minh Kính Pháp hiển hóa!

Vạn pháp bất xâm!

Ong!

Tất cả hình ảnh biến mất.

Đạo tâm như bàn thạch, lao không thể gãy.

Đồng thời, đạt được thăng hoa!

Trong tầng bảy mươi.

Nơi đây là một mảnh vương dương vô biên vô ngân, Cố Trường Sinh đứng trên mặt biển.

Xung quanh là một mảnh yên tĩnh, phẳng lặng như mặt kính.

“Quả nhiên sẽ không đơn giản...”

Cố Trường Sinh khẽ nói.

Ở nơi này, hắn đã nhận ra một chút dị thường, hoàn toàn khác biệt với không gian lúc trước.

Sau một khắc!

Mặt biển bỗng nhiên xuất hiện bọt nước.

Trong đó một bóng người đi ra.

Cố Trường Sinh không thèm nhìn, trực tiếp đánh ra một quyền, hỗn độn khí lượn lờ, vô cùng đáng sợ.

Bóng người đối diện cũng là như thế, vẻ mặt không hề thay đổi, cũng đánh ra một quyền, kèm thêm hỗn độn khí.

Ầm ầm!

Giống như thời sụp đổ, nứt gãy!

Năng lượng đáng sợ bạo tạc, nếu có cường giả Chân Thần Cảnh

bước vào, trong nháy mắt sẽ hóa thành huyết vụ, cặn cũng không thừa.

Bởi vì người đối diện cũng là Hỗn Độn Thể.

Bề ngoài, tu vi, cũng giống Cố Trường Sinh như đúc.

Đây chính là hắn.

Ở nơi này, đối thủ của hắn chính là bản thân hắn bây giờ!

Chiếu rọi chi thân!

Oanh!

Sau một khắc, hai người không hề do dự, lần nữa động thủ, hỗn độn khí chìm nổi, tuỳ tiện có thể áp sập tất cả!

Năng lượng đáng sợ nổ tung, giống như có từng mảnh tinh hà rơi đập!

Nơi đây càng giống như có vô cùng tận sao trời bạo tạc!

Nếu người khác nhìn thấy khung cảnh chiến đấu này, sẽ khiếp sợ đến mức rơi cả tròng mắt.

Thủ đoạn Cố Trường Sinh thể hiện, hoàn toàn khác biệt với bên ngoài.

Không hề siêu nhiên như tiên như lúc trước.

Lúc này hắn lăng lệ!

Lạnh lùng!

Mỗi quyền đều cứng rắn nện trên cùng một chỗ, phát ra oanh minh!

Huyết dịch mang theo hỗn độn khí văng khắp nơi!

Đối phương có được thủ đoạn giống hệt hắn, không hề kém cạnh.

Đến thần thông, vũ khí, thậm chí là cảm ngộ cũng tương đồng.

Luân Hồi Bảo Thuật!

Vạn binh đạo giấu!

Côn Bằng Tung Thiên Bộ!

Tam Thiên Đại Thế Kinh!

...

Quá nhiều cổ thiên công, Chí Tôn pháp triển lộ, đủ để kinh thế.

Bên ngoài, bất kì tên Chí Tôn trẻ tuổi nào bước vào nơi đây, sẽ lập tức nổ tung, không thể chống cự được một sợi khí tức.

Quá kinh khủng!

Chương 122: Gian Khổ Chi Chiến, Cần Mạnh Đến Giết Chết Bản Thân Trước Đó

Lần đầu tiên trong đời Cố Trường Sinh toàn lực xuất thủ, nhưng trên người đã có vết thương, xương cốt đứt gãy, sau đó rất nhanh lại một lần nữa sinh trưởng.

Trận chiến này, vô cùng gian khổ!

Đối thủ của hắn, kinh khủng vượt qua tưởng tượng, dù sao cũng là chính hắn.

Nếu là bình thường, căn bản không có khả năng xuất hiện.

Bởi vì nơi đây đặc thù, mới chiếu rọi mà ra.

Lúc này Cố Trường Sinh cũng biết được cảm thụ của đám Chí Tôn trẻ tuổi.

Bản thân không có chút sơ hở nào.

Khó mà chiến thắng!

Hai người lần nữa giao thủ, trong nháy mắt mấy trăm chiêu đi

qua.

Các loại thần quang, sát chiêu đáng sợ bao phủ thiên địa.

Nếu có Chí Tôn trẻ tuổi đặt chân vào đây, thân thể chắc chắn sẽ vỡ nát, trong nháy mắt hóa thành huyết vụ, không tiếp nhận được khí thế này.

“Cho dù ngươi là người phản chiếu của ta, ngươi cũng không phải đối thủ của ta!”

Vẻ mặt Cố Trường Sinh tỉnh táo, bắt lấy một sơ hở, kiếm gãy phốc một tiếng trảm tại trên cổ nó, tiên huyết văng khắp nơi.

Nếu là tu sĩ bình thường, lúc này đã chết sớm.

Nhưng... Người phản chiếu kia, vết thương lại khép lại, có hỗn độn khí tràn ngập, thần bí phi phàm, chống cự lại.

Ngược lại!

Hoàn mỹ không có việc gì!

Mà Cố Trường Sinh, cũng bị người phản chiếu này chém rơi nửa bên cánh tay.

Thương thế thảm trọng.

Đối mặt với đối thủ khủng bố như vậy, tu sĩ bình thường sớm đã tuyệt vọng.

Căn bản không thể giết chết!

Hơn nữa còn có chiến lực ngập trời, bị đụng phải một chút đã thịt nát xương tan.

Bên ngoài Phi Tiên Lâu.

Nhìn xem khí tức đại biểu cho Cố Trường Sinh vẫn dừng lại tại tầng bảy mươi.

Bên ngoài.

Lúc này một mảnh xôn xao!

Vô số tu sĩ sốt ruột, không ngừng nghị luận: “Thần Tử Cố gia bị vây ở tầng bảy mươi đã rất lâu rồi, đám Chí Tôn trẻ tuổi còn lại đều đã đuổi kịp...”

“Nơi đó nghe nói có thể phản chiếu bản thân, đúc thành người giống hệt chính mình.”

“Cho dù là thủ đoạn thần thông cái gì, cũng giống như bản thân, rất khó đối phó.”

“Nói như vậy, phải chiến đấu với chính mình sao?”

“Đúng vậy, hơn nữa, nếu mình quá mạnh, căn bản không có cách nào chiến thắng. Chắc hẳn Thần Tử Cố gia không ngờ đến chuyện sẽ có một ngày phải chiến đấu với bản thân!”

Vô số tu sĩ rung động, không biết Cố Trường Sinh có thể chiến thắng chính mình bây giờ không.

Bởi vì đó là một cái khe.

Từ xưa đến nay, rất nhiều tu sĩ xông vào Phi Tiên Lâu đều dừng ở đó, không thể tiến thêm một tầng.

Đối mặt với người giống hệt mình, còn đánh như thế nào?

Rất nhiều người đều cảm thấy khó giải, nhất là người có thực lực càng cường đại, càng là như thế.

Thần Tử Cố gia mạnh không hợp lẽ thường, cho nên sẽ càng khó đi, một mực kẹt tại nơi đó.

Đột nhiên.

Có tu sĩ hoảng sợ nói, “Các ngươi xem, có người xông qua tầng bảy mươi...”

Đám người nhìn lại, vẻ mặt không khỏi chấn động.

“Khí tức kia không sai...”

“Là Diệp Minh Nguyệt!”

“Không sai, là công chúa của Vũ Hóa tiên triều, không ngờ nàng lại là người đầu tiên xông qua tầng bảy mươi.”

Rất nhiều người chấn kinh, tuyệt đối không ngờ lại có người nhanh hơn Thần Tử Cố gia, xông qua trước một bước.

Sau đó.

Một vài lão nhân kịp phản ứng, cảm thấy đây không phải vấn đề.

“Vị công chúa Diệp gia kia có Trọng Đồng, nên có thể dự đoán kẻ địch sẽ xuất thủ như thế trước. So đấu chính là tâm cơ...”

“Không đơn giản không đơn giản!”

Rất nhanh.

Lại có mấy đạo khí tức thông qua tầng bảy mươi.

Các Chí Tôn trẻ tuổi còn lại cũng nghĩ biện pháp giải quyết người phản chiếu của mình, thuận lợi thông qua, tiến lên tầng tiếp theo.

Chém người phản chiếu của mình!

Có thể nói cũng là chém bản thân, chém chính mình.

Thực lực tuyệt đối có thể tăng cao một mảng lớn.....,

Dù sao, không ai có thể hiểu rõ bản thân hơn chính mình.

Đây cũng là quá trình không ngừng mài luyện chính mình.

“Hỗn Độn Thể khó diệt, huống hồ lực sinh mệnh tuyệt cường, trừ phi hoàn toàn vỡ vụn, nếu không đều có thể khép lại... Xem ra đếnThần Tử Cố gia cũng không có biện pháp ứng phó...”

“Xem như hắn đã cảm thụ được cảm giác của những thiên kiêu còn lại rồi.”

“Đây coi như gieo gió gặt bão, ai bảo bản thân quá mạnh rồi?”

Rất nhiều kinh khủng tồn tại trò chuyện, mang theo ý cười.

Cảm thấy rất hứng thú với tình huống bên trong Phi Tiên Lâu

Đương nhiên bọn họ biết khi thể chất mạnh đến trình độ nào đó... Lực sinh mệnh sẽ trở nên vô cùng cường đại.

Nói cách khác, chỉ cần đám Chí Tôn trẻ tuổi còn lại bắt lấy một sơ hở, giết chết người phản chiếu của bản thân kia, là có thể thuận lợi thông qua.

Nhưng...

Thần Tử Cố gia hoàn toàn không giống vậy...

Độ khó của hắn vượt qua tưởng tượng.

Bởi vì Hỗn Độn Thể dường như giết không chết, tổn thương nặng hơn cũng có thể nhanh chóng khép lại!

Trừ phi hoàn toàn chôn vùi sinh cơ!

Làm như vậy... Độ khó đâu chỉ tăng lên gấp trăm lần.

“Chúng ta cứ nhìn xem, e rằng Thần Tử Cố gia không thể thông qua nhanh được.”

“Cũng có khả năng, hắn sẽ dừng bước ở đây, dù sao cái này cũng quá khó...”

Bọn họ nói chuyện, ánh mắt rơi vào Phi Tiên Lâu, có chờ mong, nhưng cũng rất phức tạp.

Trước đó mới nhận được ân huệ của Thần Tử Cố gia, đương nhiên bọn họ đều hi vọng hắn có thể mau chóng thông qua.

Trong tầng bảy mươi.

Cố Trường Sinh lần nữa bị thương nặng, không ngừng ho ra máu, không ngờ người phản chiếu của mình lại khó chơi như vậy.

Hắn đã xuyên thủng mi tâm của nó, vận dụng bảo thuật phế bỏ nửa người.

Theo đạo lý đã bị chôn vùi.

Nhưng nó vẫn rất nhanh phục hồi như cũ, chiến lực vẫn rất kinh người.

Tới tới lui lui, đã liều mạng hơn ngàn chiêu.

Về phần pháp lực.....,

Hai người cũng không có bất kỳ dấu hiệu khô kiệt nào, mênh mông vô tận, hào hùng nặng nề.

Cho dù liều đến vạn chiêu, cũng không có vấn đề gì.

Hơn nữa mỗi chiêu đều là bảo thuật chí cường.

“Thật sự không thể giết chết tên gia hỏa này sao?” Cố Trường Sinh nhíu mày, bắt lấy cơ hội, gọt nửa đầu đối phương.

Nhưng biên giới vết thương tràn ngập hỗn độn khí, lại nhanh chóng khép lại như cũ.

“Hẳn là có biện pháp đặc thù, nếu không đối mặt với một người giống như mình, sẽ rất khó giết chết.”

Đột nhiên, một đạo khí tức kinh khủng thức tỉnh, khối xương Trường Sinh sáng lên.

Phi tiên chi quang!

Cố Trường Sinh phát giác, lướt ngang mở ra.

Nhưng... Nửa người suýt chút đã bị nổ tung, vậy mà vừa rồi người phản chiếu này đã vận dụng thiên phú bảo thuật thứ ba chưa thức tỉnh hoàn toàn của hắn.

Loại khí tức này quá kinh khủng.....,

Chưa hoàn toàn thức tỉnh, chỉ là một luồng khí thế, đã khiến thân thể hắn suýt chút nữa vỡ toang!

Phải biết bây giờ hắn là Hỗn Độn Thể, nhục thân có thể so với thần thiết tiên kim, nghiền ép cùng thế hệ, hoành kích thế hệ

trước cũng dễ như trở bàn tay.

“Mặc dù trong quá trình này thân thể ta không ngừng vỡ toang, lại khép lại, nhưng không thể phủ nhận chính là, so với trước đó, thân thể ta càng thêm cường đại!”

Cố Trường Sinh không ngừng suy tư, bỗng nhiên ý thức được vấn đề trong đó.

Ban đầu hắn cần giao chiến hơn ngàn chiêu mới có thể bức người phản chiếu của mình đến hiểm cảnh, ép nó vận dụng thủ đoạn mạnh nhất.

Mà bây giờ hắn chỉ cần mấy trăm chiêu...

Đây chính là quá trình không ngừng cường đại.

Giống như quá trình rèn đúc, Khứ Vu Tồn Tinh.

Chẳng qua là lấy chính hắn để rèn luyện bản thân.

“Tốc độ của ta mạnh lên... Chỉ cần vượt qua tốc độ mạnh lên của người phản chiếu... Như vậy thì có thể đè ép nó, thậm chí giết chết nó. Cho nên tại tầng bảy mươi này, ta cần cường đại đến mức có thể giết chết chính mình lúc trước.”

Cố Trường Sinh khẽ nói.

Sau khi nghĩ thông suốt tất cả, trong mắt hắn hiện lên thần quang trong trẻo.

Mỗi lần thân thể vỡ toang, lại tái tạo, cường độ nhục thân của hắn cũng được đề cao.

Chỉ cần không chết.

Liền có thể không ngừng tăng lên!

Mà cái này... chính là chỗ kinh khủng của Hỗn Nguyên Kiếp Diệt Tạo Hóa Kim Thân!

“Cho nên tiếp theo, ta phải giết chết chính mình lúc trước, mới có

thể đi đến tầng tiếp theo.”

Chương 123: Chém Người Phản Chiếu Chính Minh, Nhục Thân Kinh Khủng Tăng Lên Mấy Lần

Phi Tiên Lâu, tầng bảy mươi mốt.

Diệp Minh Nguyệt hiện ra Trọng Đồng chi lực.

Thấy rõ sơ hổ của kẻ địch trước mặt, sau đó đánh ra một kích bảo thuật chí cường, giết chết kẻ địch.

Sau đó, từng điểm quang vũ dung nhập vào trong cơ thể nàng.

Đó là cơ duyên tầng này.

Trong đó có một chút cảm ngộ quy tắc, một chút công pháp thần thông, có lạc ấn truyền thừa, thậm chí có huyết mạch thần thông.....,

Có người nhờ vào đó tu vi đột phá, cũng có người nhờ vào đó tăng trình độ huyết mạch!

Mà nàng lấy được là cảm ngộ liên quan tới Trọng Đồng chi lực.

Đối với Diệp Minh Nguyệt mà nói, bây giờ cái này mới là quan trọng nhất.

“Thật là khó, nhờ có được Trọng Đồng, nên ta đã chiếm không ít tiện nghi ở phương diện này.”

Nàng thở ra một hơi nói.

Trên áo xám nhiễm vết máu.

Một trận chiến này, thậm chí nàng phải vận dụng không ít át chủ bài.

Tại tầng này.

Địch thủ của nàng, là một vị Chí Tôn trẻ tuổi không biết tên, tu vi là Hoàn Nhất cảnh cửu chuyển đỉnh phong.

Mạnh hơn nàng một tiểu cảnh giới.

Hơn nữa, phương diện thần thông, thủ đoạn đều không kém nàng.

Diệp Minh Nguyệt suy đoán, đây là lạc ấn đám chí tôn trẻ tuổi lúc trước đã lưu lại khi xông vào Phi Tiên Lâu.

Có thể đến tầng này, đều là hạng không đơn giản, thực lực cực mạnh.

Lập tức.

Nàng cảm ứng được khí tức của Cố Trường Sinh, phát hiện hắn lại còn ở tầng bảy mươi, không khỏi kinh ngạc.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Không đúng, kẻ địch của Trường Sinh đạo huynh là chính hắn... thảo nào...”

“Vậy ta liền đi trước một bước...”

Khẽ cười một tiếng.

Ngay sau đó, thân ảnh nàng ta đi đến tầng tiếp theo.

Tầng tiếp theo.

Nàng gặp phải chĩ tôn trẻ tuổi Hư Thần cảnh sơ kỳ!

Mà tại tầng bảy mươi mốt của Phi Tiên Lâu.

Đám Chí Tôn trẻ tuổi còn lại.

Bao gồm đám người Cổ Đế Tử, Kim Bằng, Doanh Nhiếp, Thiên Hoàng Nữ cũng gặp phải chí tôn trẻ tuổi cao hơn bọn họ một tiểu cảnh giới.

Chiến lực của đối phương không hề kém bọn họ!

Hơn nữa, các loại thủ đoạn thần thông, tầng tầng lớp lớp, chiến lực ngập trời!

Bên ngoài.

“Công chúa của Vũ Hóa tiên triều thật lợi hại, không hổ là nữ tử lớn gan, hiện tại đã đến tầng bảy mươi sáu.”

“Cổ Đế Tử hơi kém nàng một tầng, nhưng cũng từng bước ép sát.”

“Kim Bằng đứng thứ ba, Doanh gia Đạo Tử và Thiên Hoàng Nữ đã đến tầng bảy mươi ba.”

“Thần Tử Cố gia vẫn ở tầng bảy mươi, xem ra thật sự bị nhốt rồi.”

“Đến tùy tùng của hắn, truyền nhân của Thanh Huyền đạo trường, hiện nay cũng đến tầng bảy mươi mốt.”

Vô số tu sĩ nhìn lên Phi Tiên Lâu, thảo luận nói.

Đương nhiên.

Bọn họ cũng biết rõ nguyên nhân.

Chuyện này không trách Thần Tử Cố gia được, ai bảo hắn quá mạnh.

Cho nên đối thủ tầng này của hắn vô cùng kinh khủng, chỉ sợ bản thân cũng không chiến thắng được.

Theo một mặt nào đó cũng chứng minh Thần Tử Cố gia rất kinh khủng.

Đây cũng là chỗ kỳ dị của tầng bảy mươi.

Đột nhiên.

Có vị lão đồ cổ vẫn luôn nhìn chăm chú vào trong đó đột nhiên đứng lên, hoảng sợ nói:

“Các ngươi nhìn kia, tầng bảy mươi, khí tức của Thần Tử Cố gia... Đã biến mất.”

Lời này vừa ra.

Vô số người lập tức kinh hãi nhìn lại.

“Xảy ra chuyện gì...”

“Chuyện gì vậy? Vừa rồi khí tức của Thần Tử Cố gia vẫn còn tốt, làm sao bây giờ đột nhiên lại không thấy tăm hơi, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện bất trắc?”

Bọn họ chấn kinh, đôi mắt trừng lớn.

Sau đó không dám tin.

Dù sao... Đối thủ của hắn cũng quá mạnh, trong lịch sử của Phi Tiên Lâu, cũng không phải không có Chí Tôn trẻ tuổi vẫn lạc tại tầng bảy mươi.

Đúng.

Không sai!

Chính là chết trên tay người phản chiếu của chính mình.

Tình cảnh như vậy, đã khiến vô số tu sĩ suy đoán về hướng kia.

Chẳng lẽ... Thần Tử Cố gia thực sự đã vẫn lạc trên tay người phản chiếu của chính mình rồi sao?

Tầng bảy mươi.

Vẻ mặt Cố Trường Sinh lạnh lẽo, thân thể suýt chút nữa đã nổ thành phấn vụn, vết thương vô cùng đáng sợ, hỗn độn khí tràn ngập, khép lại vết thương cho hắn.

Giao chiến gần vạn chiêu.

Thân thể vỡ vụn tái tạo mấy chục lần.

Đến hắn cũng không ngờ, trong thời khắc sống còn, đã sắp chôn vùi người phản chiếu của mình, nó còn có thủ đoạn như thế.

Lựa chọn tự bạo!

Cố Trường Sinh trải qua nhiều lần rèn đúc, nhục thân trở nên càng cường hãn hơn, nhưng cũng suýt chút nữa vẫn lạc, nhận thương thế nghiêm trọng nhất trong đời này.

“Không hổ là người phản chiếu của ta, xem ra cũng bị mình ảnh hưởng, không giống tử vật, lại hiểu được tùy cơ ứng biến.”

“Còn biết cả tự bạo, vừa rồi ba động kinh khủng như vậy, đến Thiên Thần cảnh cũng khó có thể đào thoát, Thần Vương Cảnh sẽ phải biến sắc.”

“Những người còn lại hẳn không gặp được... Nói như vậy... Có lẽ chỉ mình mới gặp thứ đặc biệt này...”,,

Cố Trường Sinh chậm rãi thở phào một cái.

Một trận chiến này, cũng thật sự gian nan.

Đám Chí Tôn còn lại đã sớm kém hắn một tầng.

Hiện tại!

Sau khi nhục thân được tái tạo, có thể xưng là mạnh hơn gấp mấy trăm lần, dung nhập càng nhiều hỗn độn khí, trở nên vô cùng kinh khủng.

Hỗn Nguyên Kiếp Diệt Tạo Hóa Kim Thân.

Cũng vì vậy mà tăng lên mấy cấp độ.

Nếu lần nữa gặp phải Thái Cổ di lão, đám tu sĩ Thiên Thần cảnh lúc trước.

Cố Trường Sinh tin tưởng mình không cần vận dụng bất kỳ thần thông gì, chỉ bằng lực lượng nhục thân hiện nay của hắn đã có thể chấn bọn họ thành một đoàn huyết vụ.

Lực lượng của hắn tăng lên cũng quá dọa người rồi.

Dù sao hiện tại, hắn đã có thể giết chết chính mình trước đó.

“Nếu vẫn luôn tu luyện như thế, không ngừng chém giết với bản

thân...”

Trong đầu Cố Trường Sinh đột nhiên xuất hiện ý nghĩ như vậy.

Nhưng lập tức, hắn lại lắc đầu.

Chuyện này không thực tế.

May mắn có Phi Tiên Lâu thần dị, mới có thể phản chiếu ra một người giống hệt hắn.

Hơn nữa còn có rất nhiều thủ đoạn tương đồng.

Cơ hội như vậy, vô cùng hiếm thấy.

Huống hồ!

Trong này có quy luật, đến phía sau, thực lực tăng lên có hạn.

Quy tắc chi lực, là chết.

Mà tu sĩ... là vật sống.

Sau đó!

Một trận quanh vũ dung nhập vào thân thể Cố Trường Sinh.

Cảm nhận được thần hồn truyền đến thay đổi, trên mặt không khỏi lộ ra ý cười, “Thì ra đến tận đây mới có loại tạo hóa này.”

Sau khi giết chết người phản chiếu của mình.

Thần hồn của hắn được quang vũ tẩm bổ, ít nhất đã mạnh hơn trước gấp ba lần.

Cố Trường Sinh có chút kinh ngạc.

“Hẳn là căn cứ theo thiếu hụt mà ban thưởng duyên cơ?”

“So với các phương diện khác, đúng là thần hồn của ta kém một chút, trước đây từ Thiên Đạo Kính ở lấy được Bồ Đề Minh Kính Pháp và trấn tộc sát phạt chi thuật của Cố gia, Chỉ Qua Quyết.”

“Xem ra có thời gian ta nên tìm một môn kinh văn thích hợp để rèn đúc thần hồn.”

Trong mắt Cố Trường Sinh hiện lên suy nghĩ này.

Chỉ Qua Quyết chính là Nguyên Thần chi kiếm, mặc dù có hiệu quả cô đọng Nguyên Thần.

Nhưng càng nhiều phương diện là sức công phạt cực cảnh.

Sau đó, khí tức của hắn khôi phục đỉnh phong.

Cố Trường Sinh không do dự, trực tiếp bước vào tầng tiếp theo.

Trước mặt hắn xuất hiện một vị chí tôn trẻ tuổi khí tức là Hoàn Nhất cảnh lục chuyển.

Vừa lúc, cao hơn hắn một tiểu cảnh giới.

“Khí tức này thật sự quá yếu...”

Sau khi chém giết người phản chiếu của mình, đối với Cố Trường Sinh mà nói, đánh bại những đối thủ này đơn giản giống như đời trước trải qua Địa Ngục vậy, gặp lại người máy, hơn nữa còn là loại người máy treo lên mà đánh kia.

Chợt, ánh mắt hắn hóa thành hai đạo Thiên Kiếm, vang dội keng keng, trực tiếp phá vỡ mà đi!

Thậm chí trên mặt thân ảnh tên chí tôn trẻ tuổi Hoàn Nhất cảnh lục chuyển còn xuất hiện vẻ nhân tính hóa, kinh hãi, không thể tưởng tượng nổi.

Sau một khắc!

Người này không có sức chống cực nào, hóa thành một mảnh hư vô tiêu tán.

“Lực lượng thần hồn lại lớn mạnh hơn nhiều...”

Cố Trường Sinh bước vào tầng tiếp theo.

Chương 124: Một Đường Nghiền Ép, Tồi Khô Lạp Hủ, Chín Tầng Bạch Ngọc Tiên Thê Hiện

Nhìn khí tức của Cố Trường Sinh lại xuất hiện, đồng thời xuất hiện ở tầng tiếp theo.

Vô số tu sĩ mắt thấy một màn này, tĩnh mịch một lát.

Sau đó...

Cả tòa cổ thành Vọng Nguyệt lại sôi trào!

Vừa rồi không ít người còn đang suy đoán Thần Tử Cố gia có lẽ đã thật sự vẫn lạc trong đó.

Mà bây giờ khí tức của hắn lại xuất hiện lần nữa, không thể nghi ngờ khiến những người đang cười lạnh ngây ngẩn cả người, vẻ mặt lập tức trở nên tái xanh.

Đám người này, tự nhiên là hoàng tộc Thái Cổ.

Bọn họ ước gì Cố Trường Sinh vẫn lạc trong đó!

“Ghê tởm, vậy mà không chết trong đó!”

“Hại chúng ta cao hứng hụt một trận, người này không chết, ngày sau tuyệt đối sẽ là đại địch của vạn tộc Thái Cổ ta!”

So với các nhân vật tuyệt đại của Nhân tộc.

Hiện nay, bọn họ còn kiêng kị tiềm lực kinh khủng của Cố Trường Sinh hơn.

Sau đó, chính là hoảng sợ và kinh hãi.

Hỗn Độn Thể chưa trưởng thành đã vô địch như vậy, có tư thái quét ngang tất cả.

Nếu trưởng thành, tại ba ngàn đạo vực này, ai có thể ngăn được

hắn?

“Thần Tử Cố gia thật sự đã vô địch...”

Mấy tồn tại kinh khủng ở trong hư không không khỏi cảm thán nói.

Đương nhiên bọn họ hiểu cửa ải này khó khăn với Cố Trường Sinh thế nào.

Cộng độ khó của tất cả đám Chí Tôn trẻ tuổi còn lại với nhau cũng không khó bằng cửa ải của hắn.

Khó mà suy đoán kết quả.

Nhưng... Thần Tử Cố gia thật sự vượt qua, ngoài dự kiến của bọn họ.

Lúc đầu nghĩ là phải cần chút thời gian.

Rất nhanh, bọn họ cảm giác được khí tức của Cố Trường Sinh đang không ngừng biến hóa, bước vào tầng tiếp theo!

Tầng bảy mươi mốt!

Tầng bảy mươi hai!

...

Tầng bảy mươi sáu!

“Tốc độ này... Lập tức sẽ đuổi kịp!”

“Đối với Thần Tử Cố gia mà nói, căn bản không có độ khó gì...”

Vô số tu sĩ không nhịn được trừng lớn mắt, lần nữa kinh hô.

Dường như trong nháy mắt, tốc độ vượt tầng của Cố Trường Sinh đã đuổi kịp Cổ Đế Tử, Kim Bằng.

Sau đó vượt lên trước!

“Tê! Còn kinh khủng hơn trước!”

“Không đến một hơi thở đã phá được một tầng, tốc độ này, vạn cổ không có một đi?”

Rất nhiều lão quái vật không khỏi kinh dị.

Tầng bảy mươi tư.

Thiên Hoàng Nữ thật vất vả mới bước vào trong đó, còn chưa kịp thở ra một hơi liền cảm giác được một cỗ khí tức khiến trong lòng nàng ta bất an đang chạy đến.

Nàng ta trừng lớn mắt, “Tên gia hỏa này...”

“Sao có thể...”

Tầng bảy mươi tám.

Diệp Minh Nguyệt sững sờ, trên mặt hiện ra ý cười khiến vô số nam tử thất thần.

“Trường Sinh đạo huynh đuổi tới rồi sao?”

“Vậy ta sẽ chờ ngươi một tầng vậy.”

Bởi vì có Trọng Đồng, nàng có thể thấy rõ rất nhiều chiêu thức thần thông, trời sinh chiếm hết ưu thế.

Tốc độ đương nhiên nhanh hơn những người khác.

Nhưng bây giờ...

Rất nhanh nàng đã ngây ngẩn cả người.

Bởi vì Cố Trường Sinh đã bước vào tầng tám mươi, trong lúc đó dường như không hề dừng lại.

“Quá đáng, không biết chờ ta một chút...”

Nàng cười khẽ.

Lập tức chuyên tâm giao chiến với tên chí tôn trẻ tuổi Chân Thần Cảnh sơ kỳ trước mặt.

Trận chiến này, đã vô cùng gian nan.

Phần thắng cuối cùng.

Nàng cũng không nắm chắc có thể bước vào tầng tiếp theo.

Nếu thất bại.

Như vậy nàng sẽ phải rời khỏi Phi Tiên Lâu!

Bởi vì đối thủ ở mỗi tầng đều không phải tu sĩ bình thường, mà là chí tôn trẻ tuổi có thiên phú vô cùng cường đại, tu vi còn cao thâm hơn bọn họ.

Tầng tám mươi.

Cố Trường Sinh một quyền đánh ra, hư không sinh ra vết tích màu trắng bạch nhàn nhạt.

Hỗn độn khí tuôn ra, ngay sau đó thiếu niên Chân Thần Cảnh sơ kỳ trước mặt, hóa thành quang vũ biến mất.

“Thần hồn lại lớn mạnh hơn mấy phần, đáng tiếc cũng không tăng lên nhiều như lúc ở tầng bảy mươi...” Cố Trường Sinh lắc đầu, quay đầu quét mắt nhìn đám Chí Tôn trẻ tuổi bên dưới, đã bỏ xa bọn họ.

Mặc dù hắn từ phía sau đã vượt lên trước.

Nhưng vẻ mặt hắn cũng không có nhiều thay đổi.

Sau đó Cố Trường Sinh nắm chặt thời gian, lại đi đến tầng tiếp theo.

Tầng tám mươi mốt!

Đây là một đầu ấu tử Thái Cổ thuần huyết, tương tự Tiếp Long, uy áp đáng sợ, thực lực tại Chân Thần Cảnh sơ kỳ.

Hiển nhiên lực lượng nhục thân đã vượt qua đám thiên kiêu trẻ tuổi kia rất nhiều.

Hơn nữa.

Bộ tộc này còn có bảo thuật thần thông vô cùng cường đại.

Cái sừng trên đầu nó có thể xé trời!

“Sau tầng tám mươi tu vi cũng là Chân Thần cảnh sao?”

“Trước đó là thiên kiêu Nhân tộc, hiện nay là vạn tộc Thái Cổ?”

Trải qua mấy tầng này, Cố Trường Sinh lẩm bẩm.

Mặc dù tu vi của hắn chỉ có Hoàn Nhất cảnh ngũ chuyển, hai bên chênh lệch rất nhiều tiểu cảnh giới và hai đại cảnh giới, nhưng vẻ mặt hắn vẫn bình thản như cũ.

Sau đó, vận dụng lực lượng cực cảnh nhục thân, hỗn độn khí rủ xuống, ầm vang một tiếng, mang theo uy áp phong lôi mênh mông cuồn cuộn.

Đầu Tiếp Long kia cũng vô cùng cường đại.

Bởi vì tu vi cao sâu, chỉ mạnh mẽ nhấc lên một cái, không lập tức sụp đổ, thân thể đã vỡ nứt như đồ sứ, thoi thóp.

Nó không lập tức hóa thành quang vũ tiêu tán.

Rất hiển nhiên, con Tiếp Long này còn chưa chết, lực sinh mệnh cực kì cường đại.

“Không hổ là thuần huyết hung thú, có thể tay xé Chí Tôn trẻ tuổi cùng cảnh giới.”

“Thiên kiêu nhân tộc Chân Thần Cảnh, rất ít người có thể là đối thủ của nó.”

Cố Trường Sinh nhíu mày, ngay sau đó, lại đập đến một quyền.

Cương mãnh bá đạo, đồng thời thi triển Côn Bằng Tung Thiên Bộ, thân ảnh nhanh chóng tới gần, phòng ngừa con Tiếp Long chạy trốn.

Sau một khắc!

Con Tiếp Long phát cuồng, bảo thuật phát động, khí tức đáng sợ

truyền đến, hóa thành hư ảnh dữ tợn, thôn thiên phệ địa, nhưng vẫn bị một quyền này đập chết, hóa thành quang vũ tiêu tán!

Mấy tầng sau đó....

Cố Trường Sinh lại gặp hung thú Thái Cổ thuần huyết, thậm chí có một vài con đã biến mất ở bên ngoài, rất khó nhìn thấy.

Những con hung thú Thái Cổ thuần huyết này, tu vi từ Chân Thần Cảnh sơ kỳ, đến Chân Thần Cảnh trung kỳ, hậu kỳ, đều có!

Thậm chí!

Hắn còn gặp một đầu Kim Sí Đại Bằng Điểu thuần huyết, tu vi chính là Chân Thần cảnh hậu kỳ.

Đầu Kim Sí Đại Bằng Điểu này có được cực tốc của thế gian.

Cho dù truyền nhân của tộc Kim Sí Đại Bằng Kim Bằng bây giờ cũng không phải là đối thủ của nó.

Hơn nữa!

Nó có một thân linh vũ như thần kiếm, mười vạn tám ngàn chuôi, kim quang chói mắt, cùng đánh tới, tạo nên âm thanh leng keng vang dội!

Cho dù là một kiếm nào, cũng sắc bén kinh người, đều có thể tuỳ tiện giết chết tu sĩ Chân Thần Cảnh.

Nhưng...

Vẻ mặt Cố Trường Sinh không thay đổi, quanh người chấn động, hỗn độn khí tràn ngập, dị tượng triển khai, hoàn toàn ngăn trở nó!

Ngay sau đó, áo trắng của hắn phần phật, pháp lực mênh mông mãnh liệt, chém giết với nó.

Sau mấy trăm chiêu, hắn bắt lấy một sơ hở, thi triển Luân Hồi Bảo Thuật, đánh xuyên qua đầu Kim Sí Đại Bằng Điểu này, hóa thành quang vũ!

“Hẳn là lạc ấn, Kim Sí Đại Bằng Điểu chân chính sẽ không yếu như vậy...”,

Cố Trường Sinh nhẹ giọng nói.

Sau đó, hắn còn gặp không ít hung thú Thái Cổ thuần huyết, nhưng đều không mạnh bằng Kim Sí Đại Bằng Điểu.

Chủ yếu là tốc độ không bằng Kim Sí Đại Bằng Điểu.

Một khi bị hắn cận thân, căn bản không có khả năng chống đỡ được ba quyền!

Rất nhanh, Cố Trường Sinh đã đi đến tầng chín mươi.

Trong quá trình này, không chỉ thần hồn lớn mạnh gần mười lần, hắn cũng đã nhận được mấy môn bảo thuật, kinh nghiệm chiến đấu cực lớn phong phú.

Hắn cảm giác sau khi mình rời khỏi nơi này, liền có thể bắt đầu rèn đúc Thần Đài, bước vào Kiếp Kiều cảnh, chuẩn bị thành tựu Hư Thần.

Nhưng...

Lúc này Cố Trường Sinh lại có chút kinh ngạc.

Sau tầng chín mươi, trước mắt lại là một cánh cửa thanh đồng.

Hắn đi đến đẩy ra.

Trước mắt... Xuất hiện một chiếc cầu thang bạch ngọc.

Đó là đá bạch ngọc vô cùng xưa cũ, khắc hoa văn thần bí phức tạp.

Nhìn qua, khoảng chín bậc!

“Chẳng lẽ chín bậc cầu thang bạch ngọc này, chính là chín tầng cuối cùng của Phi Tiên Lâu?”

Trong lòng Cố Trường Sinh không khỏi xuất hiện nghi hoặc.

Hắn trầm ngâm một lát, không lựa chọn đi lên.

Bên ngoài.

Phi Tiên Lâu tỏa ra tiên quang sáng chói, trên không lúc này cũng xuất hiện một chiếc cầu thang bạch ngọc... Giống như thông đến Tiên Giới.

“Đó là cái gì?”

“Chẳng lẽ... Là Tiên Lộ sao?”

Đám người Kim Bằng, Cổ Đế Tử, Diệp Minh Nguyệt, Thiên Hoàng Nữ đã sớm rời khỏi Phi Tiên Lâu rồi, chỉ dừng chân tại tầng tám mươi.

Đám Chí Tôn trẻ tuổi còn lại càng không chịu nổi, sớm đã rời Phi Tiên Lâu, ở bên ngoài chờ đợi.

Cho nên giờ phút này, mấy ngàn tu sĩ trong thành tận mắt nhìn thấy một màn này, trực tiếp sôi trào!

Chương 125: Liên Tiếp Bảy Bước, Vô Thượng Cực Cảnh, Nguyên Nhân Thiên Đạo Không Đồng Ý

Phi Tiên Lâu nguy nga sừng sững, tiên ý lượn lờ.

Lúc này ở trên không lại hiển hiện một cái cầu thang bạch ngọc, xưa cũ dạt dào, điêu khắc đạo văn thần dị, giống như muốn thông đến một giới không biết nào đó.

Bên trong Vọng Nguyệt, vô số tu sĩ nhìn một màn này, đôi mắt trừng lớn, không dám tin, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?

Thậm chí bọn họ còn chưa kịp phản ứng.

Cầu thang bạch ngọc trống rỗng kia xuất hiện, giống như hư ảo, lại giống như chân thật.

“Đó rốt cuộc là cái gì? Giống như đột nhiên xuất hiện?”

Cho dù là đám lão đồ cổ cũng phải chấn kinh, bởi vì trong điển tịch không có ghi chép chuyện như vậy, quá thần bí, cũng quá quỷ dị.

Đương nhiên.

Bởi vì từ xưa đến nay, có rất ít tu sĩ có thể đi đến hơn tầng tám mươi.

Cố Trường Sinh là ngoại lệ duy nhất, chưa từng có người nào có thể cường đại tại cảnh giới này như hắn.

Hắn đã phá vỡ ghi chép vạn cổ của Phi Tiên Lâu.

“Không đúng...”,

“Vừa rồi khí tức của Thần Tử Cố gia vẫn ở tầng chín mươi, sau đó liền phát sinh dị biến, tuyệt đối là có liên quan đến Thần Tử Cố gia.” Một người tinh tế suy nghĩ, sau đó hét lớn, giống như phát hiện cái gì.

Không cần hắn ta nói, rất nhiều tu sĩ cũng đã phát hiện.

Đám truyền nhân đại giáo còn lại đã sớm bị truyền ra ngoài Phi Tiên Lâu, ở bên trong thu hoạch được các loại cơ duyên.

Nhưng chỉ có Thần Tử Cố gia vẫn còn ở trong đó, không ngừng phá vỡ những tầng còn lại.

Vô số tu sĩ nhìn thấy một màn này, đều chấn động đến khó nói.

Quá mạnh, không có bất kì kẻ nào có thể ngăn cản bước chân của hắn.

Đám người Diệp Minh Nguyệt cũng có cảm giác như thế.

Mà bây giờ... Phi Tiên Lâu xuất hiện dị tượng, tám chín phần mười có liên quan đến Thần Tử Cố gia.

“Tối nay Phi Tiên Lâu xuất hiện dị tượng, đủ để ghi vào sử sách, tất sẽ oanh động bốn phương tám hướng.” Một tồn tại kinh khủng khẽ gật đầu, mở miệng nói.

“Có lẽ đây chính là chín tầng cuối cùng trong truyền thuyết của Phi Tiên Lâu.” Một người khác gật đầu nói, trong ánh mắt có vô tận thần mang diễn hóa, trật tự thần liên xen lẫn, muốn dò xét.

Nhưng lại kêu lên một tiếng đau đớn, khóe miệng trào máu.

“Xem ra vẫn không thể nhìn trộm trong Phi Tiên Lâu... Có nguy hiểm chết người...” Hắn ta cười khổ nói.

Lúc vô số tu sĩ thảo luận.

Một thân ảnh áo trắng không biết đã xuất hiện trên chín bậc cầu thang bạch ngọc.

Vẻ mặt hắn tự nhiên không màng danh lợi, quanh người có hỗn độn khí lượn lờ, vạn đạo áp chế, áo trắng phần phật, giống như muốn cưỡi trăng trở về.

Vô số tu sĩ nhìn thấy một màn này, há to miệng, an tĩnh một cách kỳ lạ.

“Chẳng lẽ hôm nay chúng ta sẽ chứng kiến một người phi tiên sao?” Bọn họ rung động.

“Chín tầng cuối cùng, hẳn là nơi này đi.”

Cố Trường Sinh nhẹ giọng lẩm bẩm, hắn cũng không ngờ một bước phóng ra, lại xuất hiện ở bên ngoài Phi Tiên Lâu.

Cảm giác vạn chúng chú mục đã thành thói quen, vẻ mặt hắn cũng không có nhiều biến hóa.

“Trường Sinh đạo huynh, vì sao ngươi lại mạnh như vậy...” Nhìn một màn này, trên mặt Diệp Minh Nguyệt tràn đầy dị sắc, khẽ nói.

Bên trong Trọng Đồng có phù văn thần bí diễn hóa, muốn nhìn thấu hắn.

Nhưng bây giờ chỉ thấy một đoàn mê vụ!

Sâu không lường được!

“Tên gia hỏa này, thật sự không thể chiến thắng sao? Rõ ràng đứng đó không có gì khác trước, nhưng cảm giác càng thêm sâu không lường được, đến khí tức cũng thâm thúy nguy hiểm hơn rất nhiều...” Thiên Hoàng Nữ tuyệt vọng, cảm giác Cố Trường Sinh sẽ trở thành tâm ma cả đời của nàng ta.

“Công tử quá cường đại, nếu tu vi của ta quá thấp, nói là tùy tùng của công tử, cũng sẽ khiến công tử mất mặt.” Trên mặt Sở Thanh Huyền lộ ra vẻ cuồng nhiệt.

Đám người Cổ Đế Tử, Kim Bằng trầm mặc.

Mà lúc này!

Cố Trường Sinh động!

Vô số tu sĩ nhìn thân ảnh áo trắng kia phóng ra một bước về phía trước.

Hắn đi trong hư không, giống như đi bộ nhàn nhã, chuyện này đã áp chế tất cả tiếng nghị luận trong cả cổ thành Vọng Nguyệt.

Một bước rơi xuống.

Đông!

Trên cầu thang bạch ngọc truyền đến sức chống cự kinh khủng!

Giữa thiên địa giống như vang lên tiếng trống lớn, rung động như sấm, khiến trái tim mỗi tu sĩ vang lên.

Tất cả mọi người không khỏi kinh hãi ngạc nhiên, không kìm lòng được lui lại mấy bước.

Người có tu vi yếu một chút, giờ phút này đã sắc mặt đỏ lên, suýt chút nữa mạch máu bạo liệt.

“Quá cường đại! Đơn giản không dám tưởng tượng!”

“Chỉ là khí thế mà chúng ta đã không chịu được!”

Có một vài tán tu thế hệ trước biến sắc, trong mắt tràn ngập vẻ

không thể tưởng tượng nổi và kinh hãi.

Mà vẻ mặt Cố Trường Sinh lại bình tĩnh, không có bất cứ ba động gì, tiếp tục đi lên phía trước.

Giống như đã sớm đoán trước.

“Bước đầu tiên, là Nhục Thân cảnh, là cực cảnh thời kì Thái Cổ Tiên Đình. Vượt qua vạn vạn cân, trong điển tịch chưa từng ghi chép qua...”,

“Lịch sử của Thái Cổ Tiên Đình sớm đã biến mất, ghi chép liên quan tới cực cảnh được hậu thế thành lập một lần nữa, không ngờ trước kia lại đáng sợ như vậy...”

Một vị tồn tại kinh khủng có kiến thức trầm giọng mở miệng nói, phát giác được khí tức kinh người kia.

Cố Trường Sinh cũng cảm nhận được sức chống cự này.

Ngay lúc đó.

Bầu trời đột nhiên có cự lực rơi xuống, như là mười vạn tòa thần sơn áp xuống, vạn quân chi trọng, có thể nghiền ép tất cả.

Nhưng mà.

Vẻ mặt Cố Trường Sinh vẫn ung dung, không có chút ảnh hưởng nào, một bước tiếp tục rơi xuống, đi lên bậc cầu thang thứ hai.

“Quả nhiên, so với cực cảnh lúc còn nhỏ Thần Tử Cố gia đã đánh vỡ, lực lượng này vẫn là quá thấp...” Thấy thế, một vị tồn tại kinh khủng khác cười khổ nói.

Không nói cái khác.

Hiện nay bất kì thiên kiêu, tồn tại tuổi trẻ nào đi lên, tuyệt đối sẽ bị nghiền thành một đoàn huyết vụ.

“Đây chính là bậc đầu tiên, có vạn vạn cân áp lực, không chứa bất luận lực lượng tu vi nào, toàn bộ chỉ có thể nhờ nhục thân để đối kháng.”

Trong mắt một vị trưởng lão của vô thượng đạo thống mang theo kinh dị nói.

“Nhục Thân cảnh vạn vạn cân, ngoại trừ Thần Tử Cố gia, còn ai có thể làm được?”

“Đúng vậy, ít nhất là không nghe nói ai có thể làm được trình độ này.”

Đám tu sĩ còn lại nghe nói như thế, không khỏi sợ hãi.

Mà vẻ mặt của Cố Trường Sinh không có một gợn sóng, giống như ngăn cách với bên ngoài, siêu phàm thoát tục.

Lần nữa cất bước, bậc cầu thang thứ hai lập tức xuất hiện thần quang.

Vẻ mặt hắn ta vẫn lạnh nhạt nhẹ nhõm, không hề để ý cái gì.

Bậc thứ ba...

Bậc thứ tư...

...

Tại bậc thứ bảy.

Hỗn độn khí tràn ngập bên ngoài cơ thể Cố Trường Sinh, mạnh mẽ chống đỡ, cảm nhận được pháp lực mênh mông pháp đang chống lại hắn.

Sau đó, vẫn bình yên vô sự.

Bên cạnh có tu sĩ đang đếm mỗi bước đi, cũng có người giật mình rung động, tê cả da đầu.

“Bước thứ hai, là Khí Hải cảnh...”

“Bước thứ ba, là Uẩn Linh cảnh...”

“Bước thứ tư, là Hồn Cung cảnh...”

“Bước thứ năm, là Tịch Địa cảnh...”

“Bước thứ sáu, là Khai Thiên cảnh...”

“Bước thứ bảy, là Hoàn Nhất cảnh...”

“Tê! Liên tiếp bảy bước, không hề dừng lại!”

...

“Dựa theo cách nói vừa rồi, đó là cực cảnh mỗi cảnh giới thời Thái Cổ Tiên Đình, Thần Tử Cố gia hoàn toàn không có trở ngại đi lên, có phải mang ý nghĩa hắn đã phá vỡ tất cả cực cảnh trong những cảnh giới này rồi không?”

Có tu sĩ tuổi trẻ lẩm bẩm nói, không thể tin được.

Bên cạnh có lão đồ cổ lắc đầu nói, “Tiêu chuẩn thời Thái Cổ Tiên Đình không giống tiêu chuẩn hiện nay, sớm đã mai một trong vô số kỷ nguyên rồi...”

“Nhưng tiêu chuẩn phía sau, cũng không khó như thời kì Thái Cổ Tiên Đình.”

“Thật ra, nói cách khác, tại thời đại này, mỗi cảnh giới của Thần Tử Cố gia đều đạt đến vô thượng chi cảnh!”

Có lão nhân cười khổ giải thích cho một đám tu sĩ bên cạnh.

“Nhưng vì sao... Trước đây chỉ có Thiên Đạo bia của Nhục Thân cảnh hiển hóa! Không phải là tất cả?”

“Bởi vì chỉ còn sót lại ba tấm Thiên Đạo bia, trong đó còn có hai tấm không ở trong Tiên Vực, hình như năm đó đã bị thế lực vô thượng nào đó đưa đến hạ giới, không cách nào được thiên đạo của Tiên Vực tán thành.”

Có lão nhân lần nữa giải thích, nói rõ nguyên nhân vì sao Thần Tử Cố gia chỉ lấy được một lần thiên đạo công nhận.

Chương 126: Cực Cảnh Chí Tôn Kiếp, Kim Giáp Tiên Vệ Hiện, Là Truyền Pháp

Nghe thấy lão giả giải thích, lúc này rất nhiều tu sĩ mới bừng tỉnh.

Thì ra không phải Thần Tử Cố gia không đánh vỡ cực cảnh những cảnh giới kia, mà vì Thiên Đạo bia bị hủy, hoặc bị mang đi, cho nên mới không thể đạt được thiên đạo tán thành.

“Thảo nào chiến lực của Thần Tử Cố gia lại ngập trời, nghiền ép cùng thế hệ, hoành kích thế hệ trước, có thể bước liên tiếp bảy bước, sắp đăng đỉnh như vậy, thì ra mỗi cảnh giới hắn đều đi đến vô thượng cực cảnh...”

“Cái này không chỉ tán thành thực lực, cũng là tán thành thiên phú.”

Đám người rung động, không hổ là Hỗn Độn Thể, thiên tư vạn cổ không một, sắp khiến bọn họ chết lặng.

“Nhưng... Bước thứ tám, Thần Tử Cố gia đi thế nào được?”

“Tu vi của hắn còn chưa đạt đến mức đo!”

Đột nhiên, có người nói, nghĩ đến điểm này.

Bước thứ tám cũng là cực cảnh?

Hiện tại Thần Tử Cố gia tuyệt đối không đạt được, chuyện này không thể nghi ngờ.

“Chúng ta cũng không biết rõ chuyện này, cứ nhìn xem đi, có lẽ Thần Tử Cố gia có thể sáng tạo một kỳ tích cho chúng ta.”

Một lão nhân trầm ngâm một lát, sau đó cười nói với mọi người.

Tu vi không đạt được?

Nhưng Thần Tử Cố gia là truyền nhân của Trường Sinh thế gia, sao trên người không có thần vật được, có lẽ có thể mạnh mẽ đi thêm hai bậc còn lại cũng không có vấn đề gì.

Không ít người có suy đoán như vậy.

Cố Trường Sinh bước lên bậc thang thứ bảy, hắn đã cảm nhận

được tầng này đang suy xét hắn.

Chủ yếu là xem xét trình độ pháp lực thâm hậu của Hoàn Nhất cảnh.

Ở phương diện này, tự nhiên hắn không có bất luận áp lực gì.

Hoàn Nhất cảnh ngũ chuyển.

Năm mươi vạn dặm hỗn độn linh hải, còn không phải là linh hải bình thường, trong đó xen lẫn hỗn độn chi khí!

Ở thời điểm này, Chí Tôn trẻ tuổi bình thường có vạn dặm linh hải đã thuộc về hạng có tư chất tuyệt hảo, tương lai thành tựu không thể đoán trước.

Cho nên nói cách khác, lúc Cố Trường Sinh tại Hoàn Nhất cảnh ngũ chuyển, đã phá vỡ cực cảnh vô thượng của Hoàn Nhất cảnh thời kì Thái Cổ Tiên Đình.

Khi hắn thành tựu Hoàn Nhất cảnh cửu chuyển đỉnh phong, tuyệt đối có thể tạo ra một cực cảnh Nhục Thân vô thượng kinh khủng.

“Tầng thứ tám, dựa vào tu vi hiện tại của ta, tuyệt đối không bước qua được, cần vận dụng át chủ bài và thủ đoạn.....,.” Dự định của Cố Trường Sinh giống như rất nhiều người suy.

Lúc này lựa chọn từ bỏ, tự nhiên không có vấn đề gì.

Nhưng... Hắn lại không cam lòng.

Ầm ầm!

Sau một khắc!

Bước chân của Cố Trường Sinh vẫn bước về phía trước.

Ngay lúc đó, giữa thiên địa vang lên tiếng sấm vô cùng đáng sợ, che khuất bầu trời, trong nháy mắt mây đen từ bốn mặt bốn phương tám hướng kéo đến!

Có vật kinh khủng gì đó ấp ủ trong mây đen!

Trong cổ thành Vọng Nguyệt.

Tất cả tu sĩ biến sắc.

Vẻ mặt tràn ngập sợ hãi, ngạc nhiên, khó có thể chịu đựng được thiên uy mênh mông này, hai chân như nhũn ra.

“Đó là thiên kiếp sao? Bước thứ tám vậy mà lại là thiên kiếp!”

“Kiếp Kiều cảnh cửu bộ, đúng là như thế, bốn tiểu thiên kiếp, chín đại thiên kiếp, tổng cộng có ba mươi sáu lần, độ xong, mới có thể thành tựu Chí Tôn!”

“Khí tức... Trời ạ, chính là Chí Tôn kiếp! Đã có hơn trăm vạn năm chưa từng thấy qua!”

Lúc này, đừng nói là tu sĩ, cho dù là tồn tại kinh khủng đang âm thầm theo dõi cũng nhao nhao biến sắc, sau đó quay đầu chạy!

Có thể trốn được bao xa thì trốn bấy nhiêu.

Đám lão nhân lúc trước suy đoán cũng biến sắc, hoàn toàn trắng bệch.

Bọn họ tuyệt đối không ngờ sẽ có thiên kiếp hạ xuống, hơn nữa còn là Chí Tôn kiếp vô cùng kinh khủng.

Trong đó một tia khí tức, đã đủ để hủy diệt bọn họ mấy trăm lần.

Nếu rơi xuống một luồng, tuyệt đối có thể hủy diệt phạm vi vạn dặm, chưa chắc cổ thành Vọng Nguyệt đã có thể chống đỡ được!

“Điên rồi? Bước thứ tám cực cảnh, là lấy trình độ thiên kiếp kiểm tra.”

Lúc này vô số tu sĩ đã bắt đầu sợ hãi.

Đám người của hoàng tộc Thái Cổ bị dọa đến mất hồn, mắng to Cố Trường Sinh điên rồi, sau đó hóa thành cầu vồng, trực tiếp chạy về phía ngoài thành, cảm thấy Cố Trường Sinh thật sự điên rồ.

Thiên kiếp cấp bậc này, đừng nói là hắn, cho dù là Chí Tôn chân

chính cũng không gánh được.

Bởi vì đây là thiên kiếp tại Kiếp Kiều cảnh cực cảnh!

Lúc này Cố Trường Sinh cũng không ngờ sẽ xảy ra tình huống, chau mày.

Ở giữa bầu trời vẫn còn đang ấp ủ đại khủng bố.

Mây đen che khuất bầu trời kéo đến, từng đạo lôi đình to lớn như ngọn núi phi nhanh trong đó, tùy thời có thể bổ xuống dưới.

Thậm chí bên ngoài tinh không, cũng có từng tầng lôi vân hội tụ, phạm vi bao trùm mấy sinh mệnh cổ tinh.

Giờ khắc này, ở trên đỉnh đầu hắn, lôi kiếp kinh khủng kia chỉ là một đạo đơn giản nhất mà thôi!

“Tính sai rồi, lúc này, xem ra vì bảo mệnh, chỉ có thể gọi người hộ đạo tới trước.”

Vẻ mặt Cố Trường Sinh có mấy phần đáng tiếc, nhưng vẫn rất lạnh nhạt, cũng không lo lắng sinh mệnh sẽ gặp nguy hiểm.

Mặc dù thiên kiếp vô cùng kinh khủng, giống như diệt thế, có thể hủy diệt tất cả.

Nhưng hắn biết rõ... Trước mặt người hộ đạo kia của mình, cũng không tính là cái gì.

Nhưng như vậy, sẽ không đi hết Phi Tiên Lâu được.

Tiên duyên trong đó.

Tự nhiên cũng vô vọng.

Ngay lúc Cố Trường Sinh chuẩn bị gọi người hộ đạo, trong tu di giới có một thứ.

Mặt ngoài xuất hiện quang huy mịt mờ, vô cùng thần dị

Ngay sau đó, đạo văn xen lẫn, phù văn thần bí hóa thành một vị tiên vệ mặc kim giáp, hướng về phía tầng mây.

Đây là sau khi hắn chém giết Long Vũ, được chiến trường thiên kiêu ban thưởng.

Tờ giấy có ghi là đệ nhất pháp không hoàn chỉnh.

Một màn này, lập tức bị tất cả tu sĩ chú ý tới.

Đám người Kim Bằng, Cổ Đế Tử đang định chạy đi lập tức dừng lại, ngưng thần nhìn lại.

“Có lẽ chuyện sẽ thay đổi...”

Cố Trường Sinh suy đoán nói, vẻ mặt không thay đổi, cảm nhận được thiên kiếp kinh khủng có xu thế dừng lại.

Ở giữa bầu trời!

Vị tiên vệ mạc kim giáp này xuất hiện, cầm trong tay một tấm sắc lệnh xưa cũ, quát với tiên văn cổ lão, “Cẩn Tiên Đế lệnh, người phá vô thượng cực cảnh, có tu vi không đủ, lui!”

Không ít lão nhân nghiên cứu qua thời kì Thái Cổ Tiên Đình nghe hiểu ý trong lời này, không khỏi sợ hãi chấn kinh.

Tờ giấy kia lại là một phong sắc lệnh, trong đó có khẩu dụ của Thái Cổ Tiên Đế, hiệu lệnh thiên kiếp?

Để Chí Tôn kiếp vô cùng kinh khủng này lui?

Không đúng.

Thiên kiếp này bởi vì Phi Tiên Lâu thu nhận mà đến, là Phi Tiên Lâu bố trí.

Xem ra, Phi Tiên Lâu thật sự có liên quan đến Thái Cổ Tiên Đình.

Tiên vệ kim giáp nói xong lời này.

Thiên kiếp kinh khủng bao phủ thiên địa... Cũng bắt đầu chậm rãi tán đi.

Vô số tu sĩ giống như được vớt từ trong nước ra, toàn thân ướt đẫm mồ hôi lạnh, hai chân còn đang nhũn ra, không đứng dậy nổi.

Trước mặt thiên uy mênh mông, nhân lực là cái gì chứ.

Mà lúc này.

Cố Trường Sinh lại phát hiện vị tiên vệ kim giáp này lại nhìn về phía hắn, trong ánh mắt lạnh lùng nhiều hơn mấy phần linh động

“Cẩn tuân Tiên Đế lệnh, người phá vô thượng cực cảnh, tu vi không đủ, là truyền pháp! Kẻ vô duyên, thân tử đạo tiêu!”

Dứt lời.

Tiên vệ mặc kim giáp biến mất, hóa thành tờ kia giấy bay trở về.

Rất nhanh đã có biến hóa, có huyền diệu chi khí tràn ngập.

Hỗn độn sinh đằng, huyền hoàng chìm nổi.

Trước mắt Cố Trường Sinh dâng lên một trận yên hà, giống như ảo mộng, bao phủ hắn.

Trước mắt hắn xuất hiện cảnh tượng.

Cũng là ở chín bậc cầu thang này.

Nhưng bầu trời xung quanh đã biến đổi, giống như có một tòa thiên cung to lớn đang đứng lặng trên đó.

Vô số thiên binh mặc kim giáp phân bố ở bốn phương tám hướng, mỗi người đều cao lớn giống như núi vậy.

“Chém!”

Lúc này, một âm thanh băng lãnh hờ hững truyền đến.

Chương 127: Một Giấc Chiêm Bao Ung Dung Trở Lại Thái Cổ, Phi Tiên Lâu Sập, Trảm Tiên Chi Thuật Chí Cường

Một chữ “Chém”, giống như ẩn chứa vô cùng tận sát phạt, từ trong

miệng đám tiên vệ mặc kim giáp kia truyền đến.

Phía trước chín bậc cầu thang, là thiên cung vô cùng to lớn, mỹ lệ nguy nga, trời quang mây tạnh.

Trong tay những tiên vệ mặc kim giáp này cầm tiên binh, vẻ mặt trang nghiêm.

“Là lưu ảnh thời Thái Cổ sao? Trước kia rất lâu, ở nơi này có cảnh tượng như vậy?”

Cố Trường Sinh khẽ nói, cảm thấy mình giống như xuất hiện trong thời kì Thái Cổ Tiên Đình vậy.

Hắn tận mắt nhìn thấy tất cả.

Mà bên ngoài.

Lúc này tất cả tu sĩ cũng rung động đến tột đỉnh, đã nói không ra lời.

Vị tiên vệ mặc kim giáp kia hóa thành một trang giấy, được Cố Trường Sinh thu hồi.

Sau đó hành động của hắn giống như điên rồ, cứ đứng tại bậc thang thứ tám, không có bất kỳ động tác gì.

Tình cảnh quái dị như vậy, khiến vô số tu sĩ ngây ngẩn cả người.

Bọn họ hoang mang.

“Thần Tử Cố gia sao vậy...”

Bên trong Trọng Đồng của Diệp Minh Nguyệt có lực lượng thần dị phun trào, nhìn sang, sau đó nàng không khỏi kêu lên một tiếng đau đớn, vẻ mặt kinh hãi.

“Vì sao ta lại có cảm giác Trường Sinh đạo huynh không ở phương thế giới này, khí tức giống như đã biến mất...”

Nhìn một màn này, đương nhiên cũng có tu sĩ nảy sinh lòng tham với tờ giấy thần dị mà lúc trước Cố Trường Sinh có được, rất động

tâm, nhưng không ai dám có bất kỳ động tác gì.

Trừ phi muốn chết, không muốn sống nữa.

Chỉ có người hộ đạo của Cố Trường Sinh nhìn một màn này, sau đó ung dung thở dài nói, "Tỉnh mộng Thái Cổ, e rằng lão chủ nhân cũng không ngờ công tử sẽ có tạo hóa lớn như thế..."

Lúc này cổ thành Vọng Nguyệt yên tĩnh một cách lạ kỳ, tất cả mọi người đều nhìn xem một màn rung động kia.

Nhưng sau một khắc.

Bên tai tất cả mọi người giống như nghe thấy tiếng vang đáng sợ, giống như tinh hà vỡ toang gào thét!

"Đây là... Chuyện đã từng xảy ra." Vẻ mặt Cố Trường Sinh rung động, hắn cảm thụ rõ ràng nhất, có thể nói hắn đã tận mắt nhìn thấy.

"Trước tiên cung, mời trảm tiên chi quang!"

Đám tiên vệ mặc kim giáp cao lớn như núi cùng nhau hét lớn.

Sau đó.

Một tiếng gào thét rất lớn truyền đến, giống như có thể vỡ nát thiên địa.

"Rống..."

Đó là một con cự mãng chín đầu vô cùng to lớn, giống như tinh hà uốn lượn, há miệng giống như có thể thôn tính tiêu diệt vô số cổ tinh.

Nó muốn tiến công Thái Cổ Tiên Đình!

Bây giờ đang thét gào, cũng không biết rõ đã bao nhiêu vạn dặm, lưỡi rắn đỏ tươi.

Mùi tanh hôi nồng nặc, phóng đến nơi này, khí tức kinh khủng khiến người ta run rẩy.

Mà trước tiên cung, một đạo tiên quang trảm xuống, hóa thành tiên đao, sưu một cái, trực tiếp chém rơi chín cái đầu của nó!

Ngũ thải tiên huyết vẩy xuống thiên địa.

Sau đó, một tiếng vang lên, một đầu Ma Cầm che đậy thiên khung, đánh rơi từng ngôi sao trời, đáp xuống, cũng bay về phía nơi này.

Nhưng vẫn là một đạo tiên quang như cũ, trong nháy mắt, đầu nó đã rơi xuống, không biết đã rơi xuống bao nhiêu vạn thổ địa.

“Ngao...”

Nơi xa.

Một đầu Toan Nghê chống trời, toàn thân lượn lờ điện mang.

Một chân rơi xuống, giẫm đạp từng tòa núi cao Thái Cổ, kinh khủng ngập trời, nhìn về phía này, sát phạt ngập trời.

Rất nhanh, cũng giẫm lên vết xe đổ, tiên quang trảm qua, thi thể to lớn ngã xuống.

Rất nhiều cường giả chí cường, cường đại vô biên, muốn tấn công Thái Cổ Tiên Đình, đều ngã xuống trước tiên cung, hóa thành thi thể.

Không ai còn sống sót.

Mà Thái Cổ Tiên Đình, mỗi lần chỉ đánh ra một đạo tiên quang, đã có thể diệt chúng!

“Vạn tộc Thái Cổ...”

“Thái Cổ Tiên Đình...”

Cố Trường Sinh tỉnh táo nhìn tất cả, cảm nhận được đạo trảm tiên chi quang kia đáng sợ!

Bởi vì trong đó thậm chí có tiên!

Cảnh tượng ở nơi này quá chân thực, khiến người ta cảm thấy như được tận mắt nhìn thấy, thậm chí còn có dư ba đáng sợ, cách

trường hà năm tháng truyền đến.

Mặ dù đám tu sĩ trong cổ thành Vọng Nguyệt không nhìn thấy hình ảnh như Cố Trường Sinh nhìn thấy.

Nhưng giờ phút này lại nghe được từng tiếng gào thét kinh thiên động địa.

Cách vô số kỷ nguyên truyền đến, khiến bọn họ sắp nứt cả tim gan, thần hồn vỡ nát.

Cố Trường Sinh rơi vào trong trầm mặc.

Mà bên ngoài, giờ phút này cũng hoàn toàn tĩnh mịch.

Tất cả mọi người chấn kinh, toàn thân phát run, sợ hãi bắt nguồn từ đáy lòng.

Mặc dù bọn họ không hề biết Cố Trường Sinh đã nhìn thấy cái gì.

Nhưng một luồng ba động mơ hồ truyền đến, khiến các tồn tại kinh khủng xung quanh vô cùng kinh hãi.

“Người không thuộc về thời đại này, rốt cuộc ngươi là ai?”

Mà lúc này, đám tiên vệ mặc kim giáp giống như mới chú ý tới Cố Trường Sinh, cùng nhau quay đầu nhìn về phía hắn, trong ánh mắt là một mảnh thiên uy.

Vẻ mặt Cố Trường Sinh không hề sợ hãi, đối mặt với bọn họ.

Sau đó.

Dường như đám tiên vệ này đã chú ý tới giấy sắc lệnh trong tay hắn, vẻ mặt thoáng nhu hòa, quát.

“Tiên Đế Lệnh, là truyền pháp!”

Âm thanh rơi xuống.

Thậm chí còn không cho Cố Trường Sinh thời gian phản ứng.

Trước tiên cung, một đạo tiên quang bỗng nhiên hiển hiện chém

xuống, Cố Trường Sinh cảm giác cổ mình mát lạnh.

Đầu của hắn bay!

Nhưng... Ý thức của hắn, lại vô cùng rõ ràng.

Đây là một cảm giác quái dị nhưng rất rõ ràng.

Tận mắt cảm thấy đầu mình bay ra.

Thần hồn như đột nhiên ly thể, ở bên ngoài nhìn xem tất cả.

Hờ hững thờ ơ.

Như là thiên uy cao cao tại thượng!

Nhưng cảm giác băng lãnh tĩnh mịch kia vẫn quanh quẩn trên cổ hắn.

Đầu bị chặt mất!

Đây mới thực sự là cảm giác tử vong.

Trong nháy mắt đã bị đạo trảm tiên chi quang kia chặt đứt, không kịp phản ứng.

Nhưng... Cố Trường Sinh đã chết qua một lần, hắn là người xuyên việt.

Cho nên rất lạnh nhạt trấn định với tử vong, không có bất kỳ bất an hoặc là kinh ngạc gì.

Trong quá trình này, hắn cảm nhận được sinh cơ câu diệt, vô tận băng lãnh, thâm thúy hắc ám.

“Nếu tin tưởng mình chết rồi, vậy thì thật sự chết rồi... Huống hồ, ta cũng không phải người trong thời đại này...” Trong lòng Cố Trường Sinh thầm nói.

Cho nên...

Hắn nhắm mắt.

Tất cả cảnh tượng trước mắt đều biến mất, hắn còn đứng trên bầu trời Phi Tiên Lâu, trên bậc thang thứ tám.

Phía dưới người đông nghìn nghịt, vô số tu sĩ nhìn hắn chăm chú.

“Nếu như ta thật sự tin tưởng tự mình chết rồi, như vậy sẽ vĩnh viễn ở lại nơi đó... Cũng chính là đã chết rồi.”

“Nhưng ta biết rõ ta không chết...”

“Tin thì sẽ chết thật.”

“Không tin, sẽ được sống tiếp...”

Cố Trường Sinh cười, có mấy phần nằm trong dự đoán.

Nếu lúc trước do dự một lát, không kịp thời mở mắt, có lẽ hắn sẽ vĩnh viễn ở lại nơi đó.

Vĩnh viễn ở thời Thái Cổ!

Đột nhiên.

Vẻ mặt Cố Trường Sinh rung động, cảm giác có một vòng ánh sáng kỳ dị tan biến trong thức hải của mình.

Hắn đưa tâm thần vào trong đó, phát hiện đó lại là một đạo tiên quang, rủ xuống gốc cây bồ đề, kim quang sáng chói, lại có từng sợi tiên quang, quang hoa vạn trượng.

Một vòng khí tức vô cùng kinh khủng, đủ để vô số sinh linh biến sắc, giống như có thể chém giết tất cả, tràn ngập trong đó....,

“Trảm Tiên Chi Thuật.”

Một đạo tin tức truyền thừa rơi vào trong đầu Cố Trường Sinh, lấy tâm tính của hắn, cũng không khỏi có chút kinh hỉ.

Đây tuyệt đối là truyền thừa chí cường của Thái Cổ Tiên Đình.

Trong khoảnh khắc hắn mở mắt!

Cả tòa Phi Tiên Lâu bắt đầu rung động ong ong, sau đó trong ánh

mắt kinh hãi của tất cả tu sĩ, cầu thang đứt gãy, tầng lầu từng khúc đều nứt ra, sau đó ầm vang một tiếng sụp đổ.

Giống như... Đã hoàn thành sứ mệnh từ vô tận năm tháng đến nay, đi vào hư vô!

Chương 128: Chúc Mừng Thần Tử Lấy Được Vô Thượng Tạo Hóa, Ước Định Với Diệp Minh Nguyệt

Trảm Tiên Chi Thuật!

Đây là công phạt chi pháp mạnh nhất của Thái Cổ Tiên Đình!

Trên chém Tiên Vương, phía dưới chặt nghịch tiên.

Thời kì Thái Cổ, Tiên Đình thống ngự Tiên Vực, vô số thế lực chí cường, ai cũng thần phục.

Cho dù mạnh như vạn tộc Thái Cổ, cũng phải đền tội trước tiên cung!

Đầu lâu như mưa trút xuống...

Có thể thấy được tiên thuật này có tiên uy đáng sợ.

Nhưng Cố Trường Sinh cũng rõ ràng, dựa vào thực lực bây giờ của hắn, cho dù đạt được môn truyền thừa này, muốn hoàn toàn thi triển còn rất khó khăn, đừng nói đến chuyện hiển hiện uy lực kinh thiên tromg hình ảnh vừa rồi.

Sau đó còn cần không ngừng học tập cảm ngộ, bởi vì trong đó có rất nhiều huyền diệu liên quan đến thực tế.

Cũng không phải đơn giản là nhìn xem một đạo tiên quang hiển hiện chém tới, là có thể tiêu diệt tất cả sinh cơ.

Nhưng...

“Trảm tiên chi quang, đạo pháp này khiến ta nhớ tới một nhân vật

nào đó trong tiểu thuyết kiếp trước, Trảm Tiên Phi Đao vừa ra, tất có người chết, uy lực kinh khủng tuyệt luân. Có lẽ sau này ta có thể thử luyện chế một thanh phi kiếm, giấu kín trảm tiên chi quang trong đó."

"Phi kiếm vừa ra, quần tiên giai vẫn! Thần thông và thần binh, thật ra đều trong một ý nghĩ."

Vẻ mặt Cố Trường Sinh có chút suy nghĩ, sau đó từ không trung rơi xuống.

Phi Tiên Lâu sau lưng sớm đã hóa thành một mảnh tro tàn tiêu tán.

Nhìn một màn này, sắc mặt tất cả các tu sĩ trong cổ thành Vọng Nguyệt vô cùng rung động và phức tạp.

Ai cũng không ngờ cuối cùng sẽ có một màn như thế.

Hơn nữa.

Trước đó có khí tức đáng sợ như cách vô số năm tháng truyền đến, thật sự khiến tim bọn họ đập nhanh, đến chuyện vì sao Phi Tiên Lâu lại sụp đổ, bọn họ cũng không dám phỏng đoán quá nhiều.

Ánh mắt tất cả mọi người nhìn Cố Trường Sinh tràn ngập tôn kính, chỉ ngần ấy tuổi, đã quấy ngàn vạn phong vân.

Tối nay!

Toàn bộ tu sĩ trong cổ thành Vọng Nguyệt đều chăm chú nhìn hắn, đây là chuyện trước đó không ai nghĩ tới.

"Thần Tử Cố gia thật là đáng sợ..."

"Nếu không có chuyện ngoài ý muốn, sau khi tin tức hôm nay truyền ra, Thần Tử Cố gia... Sẽ có danh xưng người đứng đầu thế hệ trẻ tuổi." Rất nhiều tu sĩ không khỏi cảm thán, nhất là thế hệ trước, vẻ mặt lộ ra sợ hãi thán phục và kiêng kị.

"Phi Tiên Lâu hóa thành tro tàn, về sau sẽ không còn nữa, haiz, đáng tiếc, sau này sẽ không còn cơ hội như hôm nay..."

“Tối nay đám Chí Tôn trẻ tuổi không chạy Phi Tiên Lâu, không biết sẽ hối hận như thế nào.”

“Đúng vậy, cho dù như thế nào, hôm nay tất cả mọi người đều đạt được tạo hóa, đám Chí Tôn trẻ tuổi tiến vào bên trong càng đạt được lợi ích.”

“Nhưng so với Thần Tử Cố gia.. Hắn càng có vẻ sâu không lường được, khiến người cùng thế hệ tuyệt vọng, hơn nữa không ai biết rõ hắn đã thu hoạch được tạo hóa gì ở trong đó.”

“Đúng vậy, nhìn bóng lưng của Thần Tử Cố gia cũng khiến người ta hãi hùng khiếp vía... Thế hệ trẻ tuổi mạnh đến tình trạng này, cũng là vạn cổ không một.”

Vô số tu sĩ rung động, không ngừng nghị luận.

Chuyện xảy ra tối nay quá mức xung kích và có tính chấn động, chỉ cần truyền ra, tất nhiên sẽ khiến vô số thế lực kinh hãi.

Chém giết thiên kiêu của Đọa Long Lĩnh.

Sau đó dẫn động đại đạo chi đồ, thiên địa đạo âm, quang hoa vạn trượng.

Càng phá vỡ ghi chép vạn cổ của Phi Tiên Lâu, từ đó lấy được cơ duyên tạo hóa vô thượng.

Phi Tiên Lâu đã hóa thành tro tàn đổ sụp.

Mỗi tin tức, đều mang tính chất bạo tạc.

Ba ngàn đạo vực không có bất kỳ thế lực nào ngồi yên được.

“Có Thần Tử Cố gia tại, chỉ cần nửa đường không vẫn lạc, tương lai Trường Sinh Cố gia tất sẽ trở thành thế lực rất cường đại ở Tiên Vực, nói không chừng sẽ giống với Thái Cổ Tiên Đình vô số kỷ nguyên trước tại ba ngàn đạo vực, ngàn vạn hạ giới phụ thuộc.”

Rất nhiều tu sĩ vừa rung động, vừa khâm phục và hâm mộ.

Sau đó!

Rất nhiều Chí Tôn trẻ tuổi và không ít tu sĩ của nhân tộc cùng hướng về phía Cố Trường Sinh nói: ‘Chúc mừng Thần Tử lấy được vô thượng tạo hóa.”

“Chúc mừng Thần Tử lấy được vô thượng tạo hóa.”

...

Những lời nói này đồng thời vang lên, dường như đã bao trùm lên tiếng nghị luận của tất cả tu sĩ trong thành.

Sắc mặt đám người hoàng tộc Thái Cổ rất khó coi, nhất là một đám thiên kiêu trẻ tuổi, hận không thể lập tức phất tay áo rời đi.

Nhưng người dẫn đầu không hành động, bọn họ cũng không dám.

“Đại đạo chi tranh, trăm tàu tranh lưu, lúc này mới vừa bắt đầu mà thôi...”

“Sau này... Sẽ càng thêm xán lạn sáng chói...”

Cổ Đế Tử khẽ lắc đầu, sau đó thân ảnh hóa thành một đạo cầu vồng, biến mất tại ngoài thành.

Vẻ mặt Kim Bằng vô cùng kiêng kỵ, tự biết không tranh nổi với Cố Trường Sinh, phù diêu mà lên, hóa thành bản thể, hiện ra kim quang biến mất không thấy gì nữa.

Giữa hắn ta và Cố Trường Sinh không oán không thù.

Hắn ta cũng không tin Cố Trường Sinh sẽ tìm hắn ta gây phiền phức.

Đám người Cổ Thần Mục, Sở Thanh Huyền đến đây, vẻ mặt cuồng nhiệt nói, “Chúc mừng công tử thu hoạch được vô thượng tạo hóa.”

Bọn họ ở bên ngoài nhìn rất rõ ràng.

Công tử vô cùng cường đại, có thể nói vượt xa người cùng thế hệ.

Nhìn bọn họ, Cố Trường Sinh khẽ lắc đầu nói, “Ở trước mặt ta, các ngươi không cần đa lễ.”

Sau đó, lại vuốt cằm nhìn đám người vừa chúc mừng hắn nói, “Chuyện hôm nay, đúng là may mắn, chư vị đồng đạo không cần khách khí.”

Vẻ mặt hắn tự nhiên không màng danh lợi, khiêm tốn như ngọc, khiến trong lòng mọi người tán thưởng.

Thần Tử Cố gia, phong độ tuyệt thế như thế, chính là trích tiên nhân a.

Diệp Minh Nguyệt đi tới, áo bào màu xám rộng lớn khó che giấu được vóc dáng mê người, dung nhan giống như ảo mộng, cười nói, “Trường Sinh đạo huynh đúng là lợi hại, Minh Nguyệt thật sự bội phục. Nhưng không biết Minh Nguyệt có thể may mắn mời Trường Sinh đạo huynh tham gia thọ yến hai mươi tuổi của Minh Nguyệt không?”

“Thọ yến của Minh Nguyệt công chúa, Trường Sinh chắc chắn sẽ đến.”

Nghe vậy, Cố Trường Sinh cười nói, rất yêu thích nữ tử thẳng thắn tự nhiên như Diệp Minh Nguyệt.

Diệp Minh Nguyệt cười ngọt ngào, khiến vô số tuấn kiệt trẻ tuổi âm thầm nhìn theo nàng say mê, sau đó lại là tinh thần chán nản.

Hai người trai tài gái sắc, đúng là tuyệt phối!

Hơn nữa!

Nói đến bối cảnh sau lưng bọn họ, tại ba ngàn đạo vực đều là kinh khủng nhất.

Trường Sinh thế gia, tiên triều bất hủ.

“Vậy thì tốt, một lời đã định, mong rằng nửa năm sau Trường Sinh đạo huynh sẽ không quên.”

Diệp Minh Nguyệt vừa cười vừa nói, “Nếu đến lúc đó ngươi không

đến, Minh Nguyệt sẽ thương tâm. Trường Sinh đạo huynh cũng đừng trở thành một người phụ tâm nha."

Vừa nói xong.

Diệp Minh Nguyệt cũng không đợi Cố Trường Sinh trả lời, liền dẫn một đám tùy tùng Chí Tôn tuổi trẻ sau lưng, hóa thành cầu vồng rời đi.

Chỉ có một tiếng cười khẽ, từ xa truyền đến.

Cố Trường Sinh lắc đầu, nửa năm sau?

Chắc hẳn hắn sẽ không quên.

"Công tử, người này muốn giải quyết thế nào?"

Cổ Thần Mục áp giải Cổ Tháp Mộc, người phản bội tộc Cổ Thần tới.

Tên Cổ Thần nhị tinh này sớm đã bị dọa sợ đến sắc mặt trắng bệch, vô cùng tuyệt vọng, hoảng sợ.

Trước đây đầu quân cho Đọa Long Lĩnh, mặc dù hắn ta đã dự đoán được kết cục này, nhưng lúc thật sự xảy ra, hắn ta mới thật sâu cảm nhận được cái gì gọi là hối hận, sợ hãi.

"Thần Tử, tha... Tha mạng..." Hắn ta không ngừng cầu xin tha thứ, bị dọa sắp chết.

"Giết, răn đe."

Cố Trường Sinh không hề bị lay động, nhìn thoáng qua hắn ta, thản nhiên nói.

"Vâng, công tử."

Cổ Thần Mục lập tức lộ ra ý cười vui vẻ, vỗ ra một chưởng, Cổ Tháp Mộc Chân Thần Cảnh không hề có sức chống cự nào, liền hóa thành huyết vụ, hình thần câu diệt.

Một màn như thế, khiến không ít tu sĩ xung quanh sau lưng phát

lạnh, lúc này mới nhớ tới, mặc dù dáng vẻ của vị Thần Tử này siêu nhiên như tiên, nhưng tính cách vẫn là sát phạt quả đoán.

Không chỉ giết chết thiên kiêu của Đọa Long Lĩnh, còn luyện thành tro tàn, lấy Chân Long chi huyết trong đó ra.

Thủ đoạn và tâm tính như thế, sao có thể là người lương thiện được?

Chương 129: Về Sau Gặp Ta Cần Đường Vòng, Truy Sát Hoàng Tộc Thái Cổ

“Chúng ta đi!”

Bên phía Hoàng tộc Thái Cổ, thấy Kim Bằng không nói tiếng nào đã hóa thành một đạo kim quang bay đi, còn không lên tiếng chào hỏi.

Thiên Hoàng Nữ cũng biến sắc, nói với đông đảo chí tôn trẻ tuổi của vạn tộc Thái Cổ sau lưng.

Sau đó.

Nàng ta nhìn Cố Trường Sinh một cái, giống như muốn nói lời độc ác gì đó.

Nhưng vẫn từ bỏ, hơi cắn răng.

Sau đó bước vào không trung, bên người xuất hiện một đạo hư ảnh Chân Hoàng, khí huyết ngập trời, mang theo một đám Chí Tôn trẻ tuổi rút đi.

Trong Phi Tiên Lâu, nàng ta cũng thu được cơ duyên có thể xưng nghịch thiên, thậm chí trình độ huyết mạch được đề cao gần một thành rưỡi.

Tám thành rưỡi huyết mạch, so với trước kia mà nói, thực lực cường đại đâu chỉ hơn một chút.

Nhưng Thiên Hoàng Nữ vẫn không dám nhìn thẳng Cố Trường Sinh, lúc rút đi, còn không dám nói một câu khoác lác.

Rất hiển nhiên, Cố Trường Sinh ở trong Phi Tiên Lâu đã lấy được tạo hóa vượt qua tưởng tượng, còn sâu không lường được hơn lúc trước nhiều, thực lực không biết đã đến tình trạng kinh khủng gì.

Lúc trước nàng ta không phải là đối thủ của hắn, hiện tại càng không cần nhiều lời.

Chút tự hiểu này nàng ta vẫn phải biết.

Hơn nữa, cơ duyên trong Phi Tiên Lâu đã được thu hoạch, đồng thời hóa thành tro tàn tiêu tán.

Long Vũ của Đọa Long Lĩnh cũng đã chết.

Nàng ta cũng không cần ở lại cổ thành Vọng Nguyệt nữa.

Nếu tiếp tục ở lại, nàng ta cũng không dám dự liệu sẽ xảy ra chuyện gì.

“Công tử, truyền nhân của Vạn Hoàng Sào rút lui...”

Sở Thanh Huyền nhìn thấy một màn này, trong mắt lóe lên tinh mang, nói với Cố Trường Sinh.

“Ta biết, không sao, bọn họ không đi được bao xa đâu.” Cố Trường Sinh cười, vẻ mặt nhẹ nhõm, cũng không để ý.

Thấy thế, Sở Thanh Huyền liền biết rõ trong lòng công tử sớm có kế sách, đều nắm chắc mọi việc trong tay, ánh mắt nhìn về phía Thiên Hoàng Nữ rời đi không khỏi mang theo một tia đáng thương.

Đắc tội ai không tốt, vậy mà lại đắc tội công tử.

Cho dù hiện tại không sao.

Sau này khi công tử trưởng thành, e rằng Đọa Long Lĩnh sẽ bị công tử quét ngang, biến thành phế tích trong lịch sử.

“Doanh huynh không đi sao? Hay là muốn báo mối thù năm đó?”

Ngược lại, vẻ mặt Cố Trường Sinh lạnh nhạt, khóe miệng hình như có ý cười, nhìn về phía Doanh Nhiếp đang do dự đứng một

bên.

Đương nhiên.

Lúc nhìn thấy đầu Thanh Ngưu đứng bên cạnh hắn ta, trong mắt Cố Trường Sinh lóe lên dị sắc, lập tức bất động thanh sắc lắc đầu.

Ban đầu ở thánh mộ Bắc Hoang, đầu Thanh Ngưu ở bên cạnh Doanh Nhiếp kia còn lâu mới được thần dị như thế này.

Hơn nữa, hắn có thể cảm nhận được đầu Thanh Ngưu này rất thần bí, đạo vận do trời sinh, liền thành một khối.

Không có một tia tu vi ba động, nhưng lại có thể lăng không dậm chân mà đi.

Bên trong mắt nó, thỉnh thoảng còn lấp lóe vẻ nhân tính hóa, suy tư và thâm trầm.

Kết hợp với xuất thân lúc trước của Doanh Nhiếp, tử khí kéo dài ba ngàn dặm, cũng lấy Thanh Ngưu làm tọa kỵ.

Hắn không thể không nhớ tới một nhân vật nổi danh lừng lẫy ở kiếp trước.

“Lão tử rời khỏi phía tây Hàm Cốc Quan, tử khí mênh mông cuồn cuộn ba ngàn dặm.”

Mặc dù Đạo giáo không nổi tiếng trong ba ngàn đạo vực.

Nhưng mấy vô thượng đạo thống lớn, Cố Trường Sinh đã nghe qua.

Tiệt Thiên Giáo, Xiển Thiên Giáo, Nhân Thiên Giáo.

Mỗi một đạo thống cũng cực kỳ thần bí, rất ít khi lộ diện tại ba ngàn đạo vực.

Nhưng... Không thể phủ nhận chính là, cho dù thế lực bất hủ cũng không dám coi nhẹ ba vô thượng đạo thống này.

Nghe thấy lời này của Cố Trường Sinh, sắc mặt Doanh Nhiếp hơi

trắng, trong đầu không khỏi nghĩ đến trận chiến sỉ nhục ngày đó, sắc mặt trở nên khó coi, sau đó cố gắng kiên cường nói.

“Mối thù ngày đó Cố huynh đoạt bảo, ngày khác Doanh Nhiếp sẽ đòi một lời giải thích.”

Bây giờ thấy thực lực của Cố Trường Sinh đáng sợ, nói thực rõ ràng lời này của Doanh Nhiếp cũng là vớt vát, bây giờ hắn ta còn chưa có thực lực kia.

Trừ phi hắn ta thật sự có thể thu hoạch được cơ duyên nghịch thiên gì đó, thay đổi cục diện này.

Hơn nữa... Đây là một tâm ma của hắn ta!

Nếu không có cách nào chiến thắng, như vậy đời này hắn ta sẽ phải sống dưới âm ảnh của Cố Trường Sinh.

Thanh Ngưu thấy vậy lắc đầu, Doanh Nhiếp đạo tâm lại loạn, không thể giữ vững tỉnh táo trước mặt Cố Trường Sinh.

Hoàn toàn chính xác.

Có một kẻ địch khủng bố như vậy, đổi lại là ai cũng không có khả năng tỉnh táo đối mặt.

Mặc dù Doanh Nhiếp là nhân vật Lão Quân chọn trúng, nhưng đối mặt với Cố Trường Sinh... Nó cũng cảm giác tương lai không có phần thắng.

Cố Trường Sinh nghe vậy, vẻ mặt cũng không có nhiều thay đổi.

Lại nhìn đầu Thanh Ngưu kia thêm vài lần, sau đó mới không nhanh không chậm nói, “Hôm nay còn chuyện khác, trước thả Doanh huynh một ngựa, nhưng sau này nhìn thấy tại hạ, tốt nhất Doanh huynh nên đi đường vòng đi, nếu không...”

Hắn không nói tiếp nữa.

Nhưng tất cả tu sĩ có mắt đều nghe thấy rõ ràng.

Cái này rõ ràng muốn nói “Sau này nhìn thấy ta, ngươi nhất định

phải đi đường vòng, như vậy hôm nay ta có thể tha cho ngươi một mạng.”

Đối với các Chí Tôn trẻ tuổi mà nói, lời này tuyệt đối không khác gì giết bọn họ.

Ai sẽ chịu được?

Nghĩ tới đây, rất nhiều người đều hưng phấn, chẳng lẽ lại có thể nhìn thấy một trận chiến kinh thiên nữa?

Bọn họ chưa từng thấy Đạo Tử Doanh gia xuất thủ.

Nhưng lại biết rõ hắn ta từng thua trong tay Thần Tử Cố gia, suýt chút nữa vẫn lạc.

Thân là Đạo Tử Trường Sinh Doanh gia, thực lực của hắn ta tuyệt đối cường đại đến vô biên.

Nhưng... Không biết bây giờ có thể chống đỡ được mấy chiêu trong tay Thần Tử Cố gia?

Không sai.

Là chống đỡ được mấy chiêu, mà không phải đánh bại được.

Hiện nay, dường như trong đầu tất cả tu sĩ ở đây đều có một suy nghĩ này.

Thần Tử Cố gia cường đại... Đã không phải người cùng thế hệ có thể địch!

“Ghê tởm...” Trên mặt Doanh Nhiếp tràn đầy lửa giận, vẻ mặt vô cùng khó xử, nhưng lại không dám nói không.

Hắn ta tin tưởng chỉ cần mình nói một chữ “Không”, tuyệt đối sẽ bị Cố Trường Sinh một quyền đánh nát!

Nửa hồn thân cũng không phải dễ ngưng tụ như vậy, cần tốn đại giới không nhỏ....

So với đại giới này....

“Ta đi!”

Cắn răng, Doanh Nhiếp mang theo vẻ không cam lòng rời đi, tốc độ cực nhanh, rất nhanh đã biến mất không thấy gì nữa.

Sau đó!

Các loại nghị luận truyền đến.

“Đạo Tử Doanh gia thật sự không dám ứng chiến... Đúng là không thể tin được...”,

“Thần Tử Cố gia vô địch, quá kinh khủng, giống như núi lớn, ép người cùng thế hệ không thở nổi...”

Tận mắt nhìn thấy một màn này.

Vô số tu sĩ rất hưng phấn, kích động, giống như chính mình đã hóa thân thành Cố Trường Sinh, bức lui Đạo Tử Doanh gia.

Sau đó!

Hạo Nhiên Thư Viện và các thế lực còn lại cũng nhao nhao cáo từ với Cố Trường Sinh, vẻ mặt mang theo kính sợ và tôn kính!

Lần thịnh hội ở Phi Tiên Lâu này, cũng nên hạ màn kết thúc.

Nhưng chuyện xảy ra tối nay, chú định sẽ oanh động toàn bộ Tiên Vực, khiến các phương kinh hãi sôi trào!

Đúng lúc này, Cố Trường Sinh nhìn về phía vạn tộc Thái Cổ rời đi, khóe miệng mang theo ý cười nhạt, nói với Cổ Thần Mục, “Đuổi theo!”

Ngay lúc đó.

Thiên Hoàng Nữ và đông đảo chí tôn của vạn tộc Thái Cổ rời khỏi cổ thành Vọng Nguyệt, đang ở trên một chiếc chiến thuyền, đến chỗ truyền tống trận gần nhất.

“Vì sao trong lòng ta lại có chút không yên... Luôn cảm giác sẽ xảy ra chuyện lớn gì đó.” Trong đó một vị Chí Tôn trẻ tuổi mở miệng,

hắn ta đến từ tộc Kim Tê, tu vi là Hoàn Nhất cảnh bát chuyển, lực phòng ngự kinh người.

“Ít nói đi, chú ý xung quanh nhiều hơn, ta cảm giác Thần Tử Cố gia sẽ không bỏ qua chúng ta đơn giản như vậy.”

Một vị Chí Tôn trẻ tuổi khác cau mày nói, hắn ta đến từ tộc Man Tượng Thái Cổ, tu vi cũng là Hoàn Nhất cảnh bát chuyển, tâm thần không yên, sinh ra bất an và nguy hiểm.,

Ngày đó trong khu tử tù ở Vạn Đạo Thương Minh, hắn ta đã cảm giác được Thần Tử Cố gia đã nổi lên sát ý băng lãnh với bọn họ.

Nhưng lúc ấy mấy vị Thái Cổ di lão Thiên Thần cảnh hiện thân, hấp dẫn chú ý, cho nên bọn họ có thể bình yên rút đi.

Nhưng hôm nay... Rõ ràng thực lực của Thần Tử Cố gia đã tăng lên rất nhiều!

Cho nên bọn họ rất bất an.

Bóng đêm càng thêm ảm đạm, mây đen bỗng nhiên che đậy ánh trăng.

Thiên Hoàng Nữ ngồi xếp bằng trong chiến thuyền, hư ảnh Chân Hoàng xoay quanh, rõ ràng lúc ở trong Phi Tiên Lâu, tu vi đã tăng lên.

Hoàn Nhất cảnh thất chuyển!

Ban đầu giao thủ với Cố Trường Sinh ở khu tử tù, nàng ta mới là Hoàn Nhất cảnh tứ chuyển, bây giờ đã tăng lên ba tiểu cảnh giới.

Không chỉ như thế, trình độ huyết mạch cũng tăng lên!

Thiên phú của nàng ta vốn mạnh hơn Long Vũ của Đọa Long Lĩnh rất nhiều, nhưng thực lực không bằng hắn ta, thuần túy là do tu vi không cao thâm bằng hắn ta.

Đột nhiên.

Giống như cảm nhận được cái gì, sắc mặt nàng ta biến đổi, “Không

tốt..”

Chương 130: Tám Vị Chí Tôn Trẻ Tuổi Cùng Nhau Xuất Thủ, Đánh Đâu Thắng Đó

Không chỉ Thiên Hoàng Nữ, dường như tất cả mọi người trên chiến thuyền đều cảm nhận được.

Một cỗ dao động đáng sợ từ sau lưng truyền đến.

Đám tùy tùng Hư Thần cảnh, Chân Thần Cảnh phía sau bọn họ, bây giờ vẻ mặt cũng vô cùng hãi nhiên và hoảng sợ.

Có người đuổi theo!

Hơn nữa còn có thanh thế to lớn!

“Sao các ngươi lại đi vội vã như vậy, cũng không chào hỏi công tử nhà ta.

Thiên Hoàng Nữ, ngươi tốt xấu gì cũng là truyền nhân của Vạn Hoàng Sào, lại không biết lễ phép như vậy sao?”

Một giọng nói mang theo chế giễu truyền đến.

Sắc mặtThiên Hoàng Nữ mang theo băng lãnh và... Một tia sợ hãi giấu dưới đáy mắt đứng dậy, đi ra chiến thuyền.

Nàng ta không nghĩ tới.....

Cố Trường Sinh thật sự truy sát mình.

Hơn nữa còn dự liệu được đường đi của bọn họ, chặn lại.

Bên cạnh Thiên Hoàng Nữ.

Dáng vẻ tám tên Chí Tôn trẻ tuổi của Hoàng tộc Thái Cổ như lâm đại địch, trong mắt mang theo kiêng kị và ngưng trọng.

Phía chân trời.

Một vị cự nhân hoàng kim cao chừng ngàn trượng, như Thái Cổ thần thoại đang đạp không mà đến.

Ầm ầm!

Âm thanh đáng sợ như núi dao động, vô số sơn mạch chấn động!

Mỗi bước chân của hắn ta rơi xuống, hư không sinh ra bạch ngân nhàn nhạt, suýt chút nữa vỡ toang!

Đó là khe hở hư không, có thể thấy được lực lượng của hắn ta kinh người cỡ nào!

Tại vị trí mi tâm, năm viên cổ tinh sáng chói mắt lấp lóe, phát ra uy áp kinh khủng!

Chính là Cổ Thần Mục.

Tốc độ của hắn ta cực nhanh, một bước vượt qua, chính là mấy ngàn dặm, rất nhanh đã đuổi kịp chiến thuyền này!

Ở trên người hắn ta, hai thân ảnh đứng thẳng, chính là Cố Trường Sinh và Sở Thanh Huyền.

Mở miệng nói chuyện, vẻ mặt mang theo ý trào phúng, tự nhiên là Sở Thanh Huyền.

Hắn ta tiếp tục cười nhạo nói, "Lúc vào thành còn rất phách lối, làm sao hiện tại giống như chó cụp đuôi vậy?"

Hoàng tộc Thái Cổ mưu đồ Cố gia ở sau lưng.

Đây cũng không phải chuyện ngày một ngày hai.

Hắn ta là "Con nuôi" Cố gia, đương nhiên cũng biết những chuyện này, cho nên mới không có hảo cảm với Hoàng tộc Thái Cổ.

"Cố Trường Sinh, ngươi có ý gì?" Thiên Hoàng Nữ nhìn về phía Cố Trường Sinh vẻ mặt lạnh nhạt, cố gắng khiến mình tỉnh táo lại, lập tức lạnh lùng nói.

Mặc dù không địch lại hắn, nhưng thân là truyền nhân của Vạn

Hoàng Sào, đương nhiên phải có tôn nghiêm!

Cố Trường Sinh nghe vậy nhíu mày, vẻ mặt không thay đổi nói, "Có ý gì? Chẳng lẽ đến bây giờ ngươi còn không nhìn ra sao?"

Cổ quốc Xích Ly phản loạn, phía sau chính là Đọa Long Lĩnh và Vạn Hoàng Sào giở trò quỷ.

Long Vũ đã chết.

Đương nhiên hắn cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua Thiên Hoàng Nữ, coi như không giết được nàng ta, cũng phải khiến nàng ta trả giá một chút.

"Thần Tử Cố gia, ngươi khăng khăng muốn đối nghịch với vạn tộc Thái Cổ chúng ta sao? Mặc dù Trường Sinh Cố gia sừng sững không ngã, nhưng vạn tộc Thái Cổ chúng ta cũng không phải ăn chay!"

"Đến lúc đó dẫn phát vạn tộc tức giận, hậu quả không phải Trường Sinh Cố gia có khả năng tiếp nhận."

Trong đó, tên Chí Tôn trẻ tuổi của tộc Kim Tê mở miệng nói.

Rất hiển nhiên, hắn ta cũng không nguyện ý giao thủ với Cố Trường Sinh, thậm chí có chút e ngại.

Đành phải lấy vạn tộc Thái Cổ ra dọa hắn.

Đáng tiếc...

Nghe vậy, Cố Trường Sinh vẫn thản nhiên nói, "Chỉ là thế hệ trẻ tuổi tranh phong thôi, nếu các ngươi cầu xin tha thứ, buông thức hải ra, để ta gieo xuống nô ấn, đương nhiên hôm nay có thể tha cho các ngươi một mạng."

Gieo xuống nô ấn!

Chuyện này còn khuất nhục hơn chết!

Thân là hoàng tộc trong vạn tộc Thái Cổ, ở đây mỗi người đều là hạng người tâm cao khí ngạo, ngày thường đã quen xem thường

Nhân tộc.

Giờ phút này nghe nói như thế, càng không khỏi giận tím mặt.

Mặc dù ngươi cường đại, nhưng chúng ta cũng không phải hạng đơn giản.

Nếu muốn quyết chiến sinh tử, chúng ta sẽ sợ ngươi sao?

“Mặc dù chúng ta không đánh lại ngươi, nhưng cũng không đại biểu ngươi có thể tuỳ tiện nhục nhã chúng ta!”

“Không phải muốn chiến sao? Chúng ta phụng bồi!”

“Đây là chính ngươi yêu cầu, chúng ta có tám người, hợp lực xuất thủ, không tin không đối phó được ngươi.”

Rất nhanh, tám tên Chí Tôn trẻ tuổi vô cùng tức giận, cười lạnh nói, không muôn đơn đả độc đấu.

Một bên, Thiên Hoàng Nữ định khuyên bảo, muốn nói cái gì, nhưng giật giật miệng, vẫn không nói ra.

Thật ra nàng ta cũng không xem trọng tám người bọn họ liên thủ.

Trong những người này...

Chỉ có nàng ta đã từng giao thủ với Cố Trường Sinh, cho nên biết được hắn cường đại thế nào.

Nhục thân kinh khủng khiến người ta rung động, còn giống Hoàng tộc Thái Cổ hơn cả bọn họ.

Tám tên Chí Tôn trẻ tuổi Hoàng tộc Thái Cổ, mỗi người đều tự phụ không thua người khác, hơn nữa thực lực yếu nhất cũng là Hoàn Nhất cảnh bát chuyển, những người còn lại đều là Hoàn Nhất cảnh cửu chuyển.

Sau khi đạt được tạo hóa tại Phi Tiên Lâu, bây giờ coi như đối mặt với tu sĩ Chân Thần Cảnh, bọn họ cũng có thể nhẹ nhõm đối mặt, thậm chí phản sát.

Nhưng đối mặt với Cố Trường Sinh, bọn họ rất xem trọng, cũng rất nghiêm túc, biết được hắn cực kì cường đại, không phải tu sĩ cùng thế hệ có thể so sánh.

Chỉ là... Bọn họ có tám người, chiến lực tuyệt không phải chỉ đơn giản là chồng lên.

Cho dù không địch lại, nhưng chắc hẳn cũng sẽ không thua rất chật vật.

Phía sau bọn họ.

Có thân ảnh cường giả đi theo bọn họ xuất hiện, tu vi Chân Thần Cảnh, Thiên Thần cảnh cũng có.

Ngoài ra, thậm chí có hai vị Bán Thánh cảnh núp trong bóng tối hiển hiện, đề phòng Hoàng Kim Cổ Thần ngũ tinh xuất thủ.

Thế hệ trẻ tuổi giao phong, bọn họ nhúng tay vào chính là phá hủy quy củ, sẽ dẫn tới người hộ đạo xuất thủ.

“Công tử...” Sở Thanh Huyền liếm môi một cái, có chút hưng phấn, muốn giao thủ với những người này.

“Để ý xung quanh, đề phòng bọn họ chạy.” Cố Trường Sinh khoát tay áo, vẻ mặt không thèm để ý.

Vừa vặn, lấy những người này làm cục đá, ma luyện vô địch pháp của hắn.

Oanh!

Không có lời thừa thãi, thân ảnh của hắn động!

Đồng thời, Cố Trường Sinh lấy ra Thiên Thư Thần Sách!

Quang hoa từ trong thiên thư vọt ra, hóa thành một đạo đạo thần phù, lạc ấn trong hư không, giống như tạo thành một lồng giam.

Sương mù nặng nề, có lực lượng phong trấn tứ phương, phòng ngừa người hộ đạo của bọn họ nhúng tay vào.

Rất nhanh, tám thân ảnh kia cũng xuất thủ, xuất hiện tại các nơi, hóa thành bản thể, giống như Thần Ma, cùng nhau xuất thủ.

Trong lúc đó, giữa thiên địa truyền đến tiếng vang kỳ dị, như là rồng ngâm, lại như hổ gào.

Lập tức, bảo thuật như thủy triều xuất hiện, che khuất bầu trời.

Ba động đáng sợ, trong nháy mắt khiến phương trời này oanh động, vách núi xung quanh sụp đổ, nhập vào trong lòng đất.

Cho dù trong đêm tối, vẫn có bụi mù cuồn cuộn, che khuất bầu trời!

Các tu sĩ bay ở nơi xa, cảm nhận được cỗ ba động này, bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, hai chân run run.

Bọn họ không khỏi trừng lớn mắt.

“Nơi đó... Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì...”,

Nơi đây là đường đi đến truyền tống trận thông hướng tới các phương tinh vực khác, có không ít tu sĩ đi lại.

Ba động khủng bố như vậy, lập tức hấp dẫn rất nhiều người chú ý, âm thầm nhìn tới.

Ầm ầm!

Tám vị Chí Tôn trẻ tuổi xuất thủ, lập tức, nơi đây chợt nổ tung.

Chưa từng có tiền lệ như vậy, thân là truyền nhân của Hoàng tộc Thái Cổ, bọn họ lại liên thủ đối phó với một người trẻ tuổi cùng thời đại với bọn họ!

Giống như một mảnh tinh hà từ thiên ngoại rơi xuống, lại giống như từng ngôi sao trời cổ lão bạo tạc.

Ba động kinh khủng quét sạch tất cả, cương phong tứ ngược, như có thể hủy thiên diệt địa.

Uy thế của mỗi người đều khủng bố như Chân Thần Cảnh!

Một vị Chí Tôn trẻ tuổi hóa thành nguyên hình, giống như Hỏa Tước.

Há miệng phun một cái, một đoàn hỏa diễm phóng ra, sau đó hóa thành một đầu Hỏa Tước kinh khủng dữ tợn, chân đạp hư vô, mắt giống như chuông đồng, oanh một cái, va chạm đi qua.

Khí tức cực nóng thiêu đốt hư không thành vết đen.

Vẻ mặt Cố Trường Sinh lạnh nhạt, trong mắt có thần phù lấp lóe, diễn hóa tất cả.

Ngay sau đó.

Phía sau hắn hiển hiện một đạo tạng hoàng kim.

Trong đó có các loại vũ khí, đao thương kiếm kích, búa rìu câu xiên, hóa thành từng đạo lưu quang bay tới, sát cơ ngập trời.

Đám Chí Tôn trẻ tuổi còn lại không dám chủ quan, cũng thi triển đủ loại thần thông.

Có người hóa thành một cái hắc động lớn, có người thi triển diệt hồn chi quang, có người thi triển tuyệt học Cổ Hoàng, trấn sát tất cả...

Mỗi một chiêu thức ở đây, ở bên ngoài đều là tuyệt cường, thần thông kinh khủng vô thượng, đủ để trấn áp nội tình một tộc.

Bất kì mạch nào trong Hoàng tộc Thái Cổ đều không phải là tộc quần đơn giản, yếu nhất cũng có thể so sánh với một vài vô thượng đạo thống!

Nhưng tất cả bọn họ lại cùng tiến công với một người, không giữ lại cái gì, đám tu sĩ cách đó không xa nhìn thấy vậy, đôi mắt kinh hãi đến suýt rơi xuống đất.

“Vây công thật đáng sợ...”

Sắc mặt Thiên Hoàng Nữ tái nhợt, nếu nàng ta ở trong đó, tuyệt đối không thể ngăn cản được.

“Thế hệ trẻ tuổi, ngoại trừ Cố Trường Sinh, không ai có thể chống cự.” Nàng ta sợ hãi, lập tức tê cả da đầu.

Phốc!

Đột nhiên, có tiếng kêu thảm truyền đến, đồng thời huyết dịch tràn ra, vô cùng đáng sợ.

Đầu kim kê hóa thành bản thể kia, chia năm xẻ bảy!

Cố Trường Sinh áo trắng như tuyết, một quyền đánh xuyên qua nó!

Hắn lại xuất thủ, bắt lấy đầu Hỏa Tước, lực lượng nhục thân vô cùng kinh khủng, cứ thế xé nó thành hai nửa.

Trên khuôn mặt tuấn tú ẩn chứa một tia lạnh lẽo.

Chương 131: Dị Tượng Chi Lực, Vạn Pháp Bất Xâm, Giết Thiên Thần Cảnh

Trong nháy mắt.

Hai tên truyền nhân của Hoàng tộc Thái Cổ đã bị chia năm xẻ bảy!

Thần hồn của bọn họ được khí pháp bảo hộ bao bọc, muốn thoát khỏi nơi đây, trong lòng vô cùng kinh dị, tuyệt vọng!

Tình cảnh như vậy, khiến sáu người còn lại lập tức hãi nhiên, tóc run lên, sau lưng trực tiếp phát lạnh, không nhịn được run rẩy.

Đây là người sao?

Hỗn Độn Thể thật sự không thể địch lại sao?

So sánh nhục thân của bọn họ với hắn, giống như vỏ trứng so với thần thiết, đụng một cái liền nát!

Phải biết bọn họ là Hoàng tộc Thái Cổ thiên phú dị bẩm, huyết mạch cường đại.

Cũng chỉ có Thần thể, Bảo thể hoặc Thánh thể đặc thù trong tộc mới có thể so sánh với bọn họ.

Hơn nữa... Bọn họ đánh ra thế công đáng sợ về phía Cố Trường Sinh, lại bị dị tượng của hắn chặn lại.

Đó là một gốc Thanh Liên chống trời.

Đang chập chờn trong hỗn độn linh hải, tỏa ra tầng tầng quang huy, bảo vệ cơ thể Cố Trường Sinh.

Oanh!

Theo từng đạo thần thông rơi xuống trước mặt hắn.

Tầng quang huy chập chờn kia phát ra gợn sóng như nước, sau đó chuyện khiến người ta không dám tin xảy ra!

Công phạt vô cùng đáng sợ vừa rồi, lại bị chặn!

Trâu đất xuống biển, không có dấu vết để tìm kiếm!

Vạn pháp bất xâm!

Chính là lực lượng di tượng Thanh Liên trong hỗn độn linh hải!

Mọi người đều biết, mỗi một loại dị tượng tu luyện đều có thể giao phó lực lượng thần dị khác biệt cho tu sĩ.

Bọn họ tuyệt đối không ngờ, Cố gia Thần Tử còn át chủ bài này!

Vạn pháp bất xâm, trời sinh đứng ở thế bất bại!

Một màn này, khiến bọn họ kinh hãi muốn tuyệt vọng.

Trừ phi tu vi bọn họ có thể nghiền ép Cố Trường Sinh, nếu không, không thể dựa vào thần thông khiến hắn bị thương.

Ngược lại nhục thân của Cố Trường Sinh vô song, bất kì người nào đến gần, thân thể đều sẽ bị đánh nát!

Tình cảnh như vậy quá kinh dị, khiến bọn họ hoàn toàn không có ý niệm tranh phong nữa.

Chiến ý vừa rồi, đã tan thành mây khói!

Như vậy còn đánh như thế nào nữa?

Lại là vạn pháp bất xâm, lại là nhục thân vô song, hơn nữa còn có pháp lực mênh mông, gần như vô tận.

Đây đã vô địch!

“Hỗn Độn Thể không thể địch...” Một người trong đó quát to, tâm thần đã thất thủ!

Cố Trường Sinh bắt lấy cơ hội này, thân ảnh lần nữa tới gần, một quyền đánh ra, lần nữa giải quyết một tên.

Đương nhiên!

Đám người Hoàng tộc Thái Cổ cũng không dễ giết chết.

Đánh nát nhục thân, bọn họ còn có thần hồn, vật bảo mệnh cũng giấu ở trong đó.

Trong đó tuyệt đối sẽ có cường giả chí cường trong tộc bọn họ hiển hóa, không để truyền nhân trong tộc có chút sai sót.

Thế hệ trẻ tuổi tại ba ngàn đạo vực tranh phong, mặc dù nói là mặc kệ sinh tử.

Nhưng khi chân chính đối mặt với sinh tử, ai có thể ngồi vững được?

Mà cái này!

Chính là mục đích lúc trước Cố Trường Sinh lấy Thiên Thư Thần Sách ra phong tỏa xung quanh!

Sau một khắc!

Lực lượng giam cầm đáng sợ truyền đến, không có nhục thân, những thần hồn kia căn bản không có sức chống cự, trong nháy mắt đã bị phong trấn trong đó!

“Ngại thật, các ngươi suy nghĩ nhiều quá, không ai có thể trốn

được~.” Cố Trường Sinh khẽ nói, vẻ mặt lạnh lẽo, trên áo trắng có vết máu bắn lên, nhưng không phải của hắn.

Có lực lượng phong trấn bao phủ xung quanh, trong thời gian ngắn, cho dù là người hộ đạo của bọn họ cũng không biết bên trong đã xảy ra chuyện gì.

Lúc phản ứng lại, cũng đã không kịp.

Tình cảnh như vậy, ba vị Thiên Thần cảnh di lão kia đã thấy được.

Bọn họ không ngốc, hơi phân tích, đã hiểu dụng ý của Cố Trường Sinh, sắc mặt lập tức thay đổi.

Tức giận, sợ hãi, hối hận, xanh xám...

“Không tốt, thiếu chủ có nguy hiểm đến tính mạng, khó mà phát động vật hộ thân!”

Trong đó một người hét lớn, nhắc nhở những người còn lại.

Năm vị Chí Tôn trẻ tuổi còn lại cũng chú ý tới, vẻ mặt trở nên vô cùng sợ hãi... Trước đó bọn họ còn ôm suy nghĩ cho dù bại cũng sẽ không chết.

Bởi vì không ở trong chiến trường thiên kiêu, bọn họ còn có người hộ đạo, thời khắc mấu chốt có thể cứu bọn họ một mạng!

Nhưng hiện tại... Nơi đây đã bị che đậy!

Người hộ đạo không cảm giác được thay đổi trong này!

“Cố Trường Sinh, ngươi thật độc ác, ngươi thật sự muốn là kẻ địch của vạn tộc Thái Cổ sao?” Trong đó một người không nhịn được run giọng nói, sau khi thần hồn bị nhốt, bọn họ rõ ràng kết cục sau đó sẽ như thế nào.

Thiên Hoàng Nữ cũng không nhịn được phát run.

Tối nay, tuyệt đối sẽ dẫn phát vạn tộc Thái Cổ tức giận!

“Là kẻ địch sao? Ngày ta thành Đế, chính là lúc ta sẽ quét ngang

vạn tộc Thái Cổ.” Cố Trường Sinh cười khẽ, lơ đễnh bói.

“Chuyện Thái Cổ Tiên Đình không làm được, ngươi cũng đừng si tâm vọng tưởng...”

Đúng lúc này, một vị Thiên Thần cảnh di lão hừ lạnh đánh tới, mặc kệ cái gì mà cậy già hiếp trẻ, muốn cứu những người còn lại.

Rõ ràng hôm nay Cố gia Thần Tử muốn giết tất cả bọn họ!

Hai vị Thiên Thần cảnh di lão khác kịp phản ứng, cũng động thủ!

Bọn họ bước vào cảnh giới này đã rất nhiều năm, tu vi cực kì cao thâm.

Trong đó một người đạt đến Thiên Thần cảnh hậu kỳ, hai người khác đều là Thiên Thần cảnh trung kỳ.

Thủ đoạn và thần thông đông đảo, không phải Thiên Thần cảnh bình thường có thể so sánh.

Bọn họ rất tự tin, cảm thấy ba người cùng nhau xuất thủ, hoàn toàn có thể giam cầm Cố Trường Sinh.

Nhưng cũng phải đề phong đạo ma quang màu đen quỷ dị ngày đó.

Ngay lúc đó!

Bọn họ không yên lòng, trong tay bắt đầu có quang hoa hội tụ, đó là bí bảo và cổ bảo, có uy lực mênh mông!

“Động thủ!”

Di lão Thiên Thần cảnh hậu kỳ hừ lạnh một tiếng, bàn tay lớn giương lên, che khuất bầu trời.

Trong hư không, lập tức có vô tận thần phù bạo tạc mà tới.

Quang hà nở rộ, bên cạnh, một vị di lão tế ra một chuỗi cốt châu.

Từng khỏa to như trứng ngỗng, phát ra bảo quang óng ánh, giống như một mảnh sao trời từ vực ngoại bay tới, năng lượng ba động dọa người.

Bọn họ tạo dựng ra một mảnh tinh thần đồ.

Hoa văn lan tràn, giống như một mảnh tinh hà rủ xuống, khí tức hào hùng.

Lúc này đã bao phủ toàn bộ thiên địa, vô cùng đáng sợ.

“Giết!”

Một tên di lão rống to, cầm một cái quạt lông trong tay, phong lôi lượn lờ.

Dùng sức một cái, giống như Lôi Thần hàng thế, lúc này có vô tận tử mang nhào tới.

Cái quạt lông chính là một món cổ bảo, năm đó từng hủy diệt rất nhiều thành trì, nhiễm vô tận huyết tinh. Một kích tùy tiện đánh ra, đều có thể tuỳ tiện trấn giết Thiên Thần Cảnh, thế hệ trẻ tuổi ai sẽ là đối thủ?

“Cút!”

Nhưng vẻ mặt Cố Trường Sinh không thay đổi, áo trắng như tuyết, từ hư không bên trong cất bước mà lên.

Hắn lấy kiếm gãy ra, pháp lực mênh mông tràn vào trong đó, ngay sau đó bổ xuống.

Lập tức!

Thần kiếm tỏa ra kim quang vô cùng chói mắt, cao lớn giống như ngọn núi, sáng chói đến cực hạn, công phạt vô song, vọt tới phía trước.

Khí tức ngập trời, rung động vùng trời này.

Đây chính là một trong ba đại công phạt của thế gian, Cố gia Chỉ Qua Quyết!

Phốc!

“Làm sao có thể...”

Vị di lão Thiên Thần cảnh trung kỳ không địch lại, bảo thuật vỡ vụn, trong mắt đầy hãi nhiên, thổ huyết bay ngược ra ngoài, nửa người nổ tung!

Cố Trường Sinh nhanh chóng theo đến, thu kiếm.lập tức nện xuống một quyền, vô tận hỗn độn khí mãnh liệt tuôn ra.

Tên di lão Thiên Thần cảnh trung kỳ này lập tức bị nện thành một đoàn huyết vụ.

“Không có vật bảo mệnh, ngươi chỉ có thể chờ đợi chết!” Nhìn thần hồn đang vô cùng hoảng sợ của ông ta, Cố Trường Sinh không do dự, vẻ mặt không thay đổi một chút, một chỉ hóa thành kiếm khí điểm xuống!

Phốc một tiếng!

Thiên Thần cảnh vẫn lạc!

Một màn này nói thì rất chậm, nhưng thật ra chỉ xảy ra trong nháy mắt.

Hai tên di lão Thiên Thần cảnh khác còn không kịp ngăn cản, chỉ có thể trơ mắt nhìn xem tất cả!

Sau đó, vẻ mặt trở nên không dám tin, vô cùng hoảng sợ.

Giọng nói phát run, lạnh cả người!

“Cái này... Làm sao có thể... Cứu”

“Ta không nhìn lầm chứ?”

“Hắn đã cường đại đến tình trạng này rồi, tại Hoàn Nhất cảnh giết Thiên Thần Cảnh?”

Thiên Hoàng Nữ ở và năm vị Chí Tôn trẻ tuổi khác đã ngốc trệ, giống như chưa kịp phản ứng.

Chương 132: Mời Được Hư Ảnh Cổ Hoàng, Một Quyền Nát Thiên Thần Cảnh Pháp

Khí

Trong nháy mắt này, chu vi cũng yên tĩnh tĩnh mịch xuống dưới.

Một đám tu sĩ núp ở phía xa theo dõi một màn này, có người thậm chí cảm thấy bản thân hoa mắt, nhìn lầm.

Hoặc là đang nằm mơ, dụi mắt.

Lần nữa mở ra, phát hiện trên không trung cách đó không xa vẫn có huyết vụ phiêu đãng.

Giống như chứng minh một màn đáng sợ vừa rồi.

“Vừa rồi kia thân ảnh và uy áp kinh khủng kia, ta không nhìn lầm...”

“Đúng là ba tu sĩ Thiên Thần cảnh giao thủ với một người trẻ tuổi!”

“Hơn nữa, một vị Thiên Thần cảnh đã bị đánh bạo, trực tiếp hình thần câu diệt.”

“Không phải là Thiên Thần cảnh bình thường, mà đến từ vạn cổ Thái Cổ!”

Những này tu sĩ thất thần lẩm bẩm, rung động đến mức không thể tin được.

Bọn họ đi ngang qua nơi đây, nghĩ đến truyền tống trận gần nhất, nhưng không nghĩ tới sẽ gặp phải cảnh tượng rung động gần như mộng ảo này.

Tu sĩ Thiên Thần cảnh, cao cao tại thượng, ngày thường dường như không gặp được, tuỳ tiện liền có thể hủy diệt thế lực phía sau bọn họ.

Nếu là thành trì bình thường, có một tu sĩ Thiên Thần cảnh tọa trấn, ít nhất có thể mười vạn năm không lo.

Nhưng bây giờ.....,,

Trong mắt bọn họ... Tu sĩ Thiên Thần cảnh vô địch như vậy, lại bị đánh thành huyết vụ!

Hơn nữa!

Còn là một người trẻ tuổi thần bí ra tay!

“Người trẻ tuổi bí ẩn, có thực lực kinh khủng đến không biên giới kia rốt cuộc là ai?”

Bọn họ còn không biết tin tức trong cổ thành Vọng Nguyệt, lúc này chỉ cảm thấy vô cùng kinh hãi với thân ảnh đứng dưới bóng đêm kia!

Nhìn một màn này, sắc mặt đám Chí Tôn trẻ tuổi của vạn tộc Thái Cổ trắng bệch, há miệng, toàn thân phát lạnh, giống như bị ngưng kết.

Giờ phút này, nếu có nhét một quả trứng gà vào trong miệng bọn họ, đoán chừng bọn họ cũng sẽ không phát giác.

“Chỉ sợ... Cho Thần Tử Cố gia thêm mấy chục năm nữa, hắn có thể giết Chí Tôn!”,

Hiện tại mới tại Hoàn Nhất cảnh, còn chưa bước vào Kiếp Kiều, đã giết Thiên Thần Cảnh như giết chó!

Nhìn thấy một màn này, trong lòng bọn họ chỉ có một suy nghĩ duy nhất này!

Trên đời này, còn có ai trong thế hệ trẻ tuổi sẽ là đối thủ của Thần Tử Cố gia chứ?

Trước đó còn nghĩ tám người hợp lực có thể không rơi vào thế hạ phong, bây giờ thì có thể sống sót đã không tệ rồi!

“Chúng ta hợp lực đánh vỡ lực lượng phong tỏa này của hắn, để người hộ đạo cảm nhận được khí tức của chúng ta, nếu không tối nay chỉ có thể chết ở đây...”

“Sớm biết vậy ta đã mang theo một kiện Thánh khí, hôm nay cũng không đến mức như vậy...”

Sau khi phản ứng lại, một người quát to, nhưng giọng nói cũng đang phát run.

Bọn họ vô cùng hối hận, sớm biết vậy sẽ không đến Phi Tiên Lâu ước hẹn nữa.

Vật hộ thân mà trong tộc đưa cho, chỉ khi bọn họ gặp nguy cơ sinh tử mới có thể thức tỉnh, tránh bọn họ sử dụng lúc không cần thiết, thiếu khuyết ma luyện.

Nhưng bây giờ... Vật kia lại thành vật vô dụng.

Lúc này, Long Vũ đã hóa thành tro tàn, cũng bị bọn họ hung hăng căm hận một lần.

Giết một tên di lão Thiên Thần cảnh xong, Cố Trường Sinh sừng sững trên không trung, vẻ mặt không thay đổi.

Sau lưng có một phương đạo tạng màu vàng triển khai, ngàn vạn thần binh xuất hiện, lần nữa đánh tới.

Vẻ mặt hắn vô cùng đạm mạc, trên áo trắng nhiễm một vài vết máu, giống như trích tiên đi lại trên thế gian.

Đám Chí Tôn trẻ tuổi vừa đối mắt với hắn, chỉ cảm thấy xương đầu bị xốc lên, một thùng nước đá rót vào, lạnh từ sống lưng đến trong lòng.

Thiên Hoàng Nữ cứng người tại chỗ, không dám xuất thủ!

Nàng ta sợ!

Đối với Cố Trường Sinh, nàng ta e ngại đến tận xương tủy, không nhịn được run rẩy.

Sưu sưu sưu!

Cố Trường Sinh lần nữa động, vẻ mặt không có một gợn sóng, muốn lấy đám người này để ma luyện vô địch pháp của hắn!

Từng kiện thần binh sáng chói từ trong đạo tạng màu vàng hiển hiện, đánh về phía bọn họ.

Đại chiến lần nữa bộc phát, năm người hợp lực, không hề có sức chống cự!

Phốc!

Huyết quang nở rộ, chướng mắt lại bắt mắt.

Trong đó có quang hoa thần tính rơi xuống, mỗi một giọt cũng cực kì bất phàm, tạo ra thiên kiêu.

Rống.

Sau đó.

Bọn họ rống to, liều mạng chống cự, lại không ngừng tháo chạy.

Can đảm lúc trước đã biến mất, thần hồn phát run, vẻ mặt vô cùng tuyệt vọng, hoảng sợ.

Cố Trường Sinh ra tay tàn nhẫn, không hề lưu tình, mỗi chiêu đều là sát chiêu!

“Đến bây giờ còn chưa biết chênh lệch giữa các ngươi và công tử sao? Không phải số lượng có thể bù đắp.” Sở Thanh Huyền tận mắt nhìn thấy công tử xuất thủ, kích động đến phát run, trong mắt bắn ra thần mang!

Áo trắng như tuyết, dáng người thẳng tắp, nhàn nhã đi trong công phạt đáng sợ này!

Thậm chí!

Hắn còn dùng lực lượng nhục thân, lấy lực lượng quỷ dị vạn pháp bất xâm đón đỡ công phạt của đối phương!

Cố Trường Sinh đang ma luyện lực lượng này!

Đồng thời, hắn huy quyền đập tới phía trước!

Đông!

Uy lực của một quyền này rất kinh thế, người cùng cảnh giới này không ai có thể so sánh được, băng tan triệt địa!

Một tiếng ầm vang nổ ra, bốn phương run rẩy.

Phốc!

Một vị truyền nhân của Hoàng tộc Thái Cổ phía trước sụp đổ, thần hồn bị nhốt trong thiên thư !

“Nhanh nhanh nhanh, hai ta cùng nhau xuất thủ, nếu không hôm nay sẽ phải chết ở đâu!”

“Hỗn Độn Thể không thể địch! Truyền nhân của Cố gia quá kinh khủng...”

Mà lúc này, sau khi phản ứng lại, trong mắt hai vị di lão Thiên Thần cảnh còn lại mang theo vài phần hoảng sợ.

Trong đó, trên mặt tên di lão tu vi Thiên Thần cảnh trung kỳ vị hiện lên một tia ngoan lệ, mở miệng nói.

Tốt xấu gì ông ta cũng thành danh hơn mười vạn năm, tâm cảnh rất nhanh đã ổn định lại, hơn nữa khí tức vô cùng kinh khủng, viễn siêu Thiên Thần cảnh trung kỳ bình thường.

Dứt lời, trong mắt ông ta lộ hung quang, vỗ tay một cái, hóa thành một đại chưởng đen như mực đánh tới.

Hư không run rẩy, giống như giấy rách sắp vỡ toang ra.

Ngàn trượng cự lực, vạn đạo thần lực, lúc này bộc phát, như sóng biển ngập trời.

“Tới tốt lắm!” Thấy vậy, Cố Trường Sinh không hề sợ hãi, thậm chí trong mắt còn hiện lên thần quang sáng chói, chiến ý sôi trào!

Sau lưng xuất hiện sáu cánh cửa đen như mực, mỗi một cánh đều vô cùng thần dị, có thể diễn hóa lực lượng Lục Đạo Luân Hồi.

Chính là Lục Đạo Luân Hồi Cổ Thiên Công!

Oanh một tiếng!

Nơi đây bộc phát ba động hãn hải.

Vị di lão Thiên Thần cảnh kia bay ngược mà ra, máu me khắp người, lúc này sụp đổ, suýt chút nữa trực tiếp chết đi, trong mắt đầy kinh ngạc, tuyệt vọng!

Quá mạnh! Quá kinh khủng!

“Hai ta phải cùng xuất thủ, nếu không sẽ không có đường sống!”

Vị di lão Thiên Thần cảnh hậu kỳ không nhịn được hãi nhiên, cũng quát to, xương trên trán sáng lên.

Khí tức kinh khủng của Thiên Thần cảnh hóa thành một mảnh hải dương màu huyết hồng mãnh liệt, trực tiếp đánh giết đến, không lưu tình chút nào.

Trong thức hải của Cố Trường Sinh, kim quang hóa thành thần kiếm, sáng chói đến cực điểm, sau đó một kiếm chém xuống!

Mảnh hải dương huyết hồng này hóa thành tro tàn!

Phốc!

“Sao có thể...” Vị di lão Thiên Thần cảnh hậu kỳ kia chấn kinh, khóe miệng chảy máu.

Đến thức hải của ông ta cũng không bằng truyền nhân Cố gia.

Nhưng rất nhanh, ông ta đã tế ra pháp khí Thiên Thần cảnh mà ông ta đã uẩn dưỡng mấy vạn năm.

Kia là một cái đỉnh màu tím!

Cái đỉnh này sừng sững trên hư không!

Ông ta thôi động tất cả pháp lực, vận chuyển bảo thuật mạnh nhất, giờ khắc này cái đỉnh giống như một vị Thần Linh, khí tức thần thánh và kinh khủng.

Một tiếng nổ vang rung trời phát ra, vô cùng vô tận thần quang bắn ra.

Nó giống như trung tâm của thế giới, Nhật Nguyệt Tinh Hà vây

quanh nó.

Trong đó!

Một thân ảnh hung thú to lớn hiển hiện.

Che khuất bầu trời, khí huyết cuồn cuộn như mây, giống như Chân Long, trên đầu có sừng, hai con ngươi to như hồ nước.

“Thủy Tổ Xi Long Tộc?”

Tu sĩ đứng cách đó không xa sợ hãi, nhận ra đạo hư ảnh này, sắc mặt trắng bệch, không nhịn được kinh hô.

Năm đó, một vị Cổ Hoàng của Hoàng tộc Thái Cổ đã thống ngự vô số sinh mệnh cổ tinh, trấn áp một thời đại.

Trong cái đỉnh màu tìm này, hiển hiện thân ảnh của nó, tuy chỉ là một tia, cũng đủ đáng sợ.

“Chỉ là đồ có hư hình mà thôi, đến lạc ấn cũng chưa có!” Cố Trường Sinh lơ đễnh nhìn thoáng qua, vẻ mặt không hề thay đổi.

“Hư ảnh Thủy Tổ hoà vào đỉnh, có thể trấn giết tất cả!” Vị di lão Thiên Thần cảnh hậu kỳ kia hô lên, rót tinh huyết của mình vào trong cái đỉnh màu tím này, thân thể nhanh chóng khô quắt.

Ông ta từng dựa vào cái đỉnh này, trấn sát vô số Thần Vương nhân tộc!

Ngay sau đó!

Đạo hư ảnh to lớn kia đột nhiên mở mắt, bắn ra thần quang đáng sợ.

Toàn bộ thiên khung chấn động, những ký hiệu trên đó như có sinh mệnh, phát ra thần huy, trấn áp mà xuống.

“Thiên Thần pháp khí thì như thế nào, nát cho ta!” Thấy vậy, Cố Trường Sinh vươn người đứng dậy, quát một tiếng.

Vô tận hỗn độn khí lượn lờ, giống như mang theo một phương thế

giới, thần uy của Hỗn Nguyên Kiếp Diệt Tạo Hóa Kim Thân lập tức hiển hiện!

Hắn đánh ra một quyền vô cùng cứng rắn!

Uy lực mênh mông, oanh động thiên địa, thậm chí khiến tất cả dãy núi trong phạm vi mấy ngàn dặm sụp đổ.

Vô tận hỗn độn khí bành trướng, giống như một phương thế giới đang nghiền ép!

Hư ảnh Cổ Hoàng vỡ toang tứ tán!

Sau một khắc!

Rắc một tiếng!

Cái đỉnh màu tím này đã nứt ra khe hở, ngay sau đó vỡ toang!

Nó nổ!

Chương 133: Tâm Thần Hoàn Mỹ Không Một Tì Vết, Tự Sáng Tạo Thần Thông, Hỗn Nguyên Giới Tâm Thần Ý

Cái đỉnh màu tím nổ tung!

Vô số mảnh vỡ bắn ra, mang theo thần tính và uy lực Thiên Thần cảnh tiêu tán!

Tâm thần liên hệ vừa đứt.

Vị di lão Thiên Thần cảnh hậu kỳ kia kêu lên một tiếng đau đớn, thất khiếu chảy máu, suýt chút nữa nổ tung.

Nhưng bây giờ... Ông ta lại ngơ ngác nhìn xem một màn này, giống như không thể tin được đây là sự thật.

Ông ta vận dụng công pháp chí cường, đồng thời thôi động toàn bộ pháp lực và tinh huyết của mình, có thể nói đây là thủ đoạn mạnh

nhất của ông ta.

Từng trấn sát vô số Thần Vương Nhân tộc!

Hơn nữa.

Kiện pháp khí này là ông ta đã uẩn dưỡng vài vạn năm, tốn hao vô số đại giới, dùng rất nhiều thần tài luyện chế mà thành.

Có thể chống đỡ uy áp của Thánh Nhân, thậm chí sau này có thể trở thành Thánh khí truyền thế!

Đây là thủ đoạn rất cường đại của ông ta, không thể phá vỡ!

Nhưng bây giờ dưới một quyền của Cố Trường Sinh, nó lại vỡ nát!

Ông ta ngẩn ra, không thể tin được, nhục thân của một người lại có thể kinh khủng đến trình độ này?

Thân thể một vị di lão Thái Cổ khác đã bị nổ tung, nhưng còn chưa chết nhìn thấy một màn này cũng bị dọa đến tê cả da đầu, hãi nhiên đến tuyệt vọng.

Một quyền nát cái đỉnh màu tím này?

Cùng là hoàng tộc Thái Cổ, đương nhiên ông ta rõ ràng cái đỉnh này rất kinh khủng, nhưng vẫn không địch lại Thần Tử Cố gia, cứ thế bị đánh nát?

Một màn này, thật sự quá mộng ảo!

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, ông ta tuyệt đối sẽ không tin chuyện như vậy.

“Quá kinh khủng... Nhục thân này...”

“Hỗn Độn Thể xuất thế, không ai có thể ngăn được hắn...” Nhìn một màn này, đám Chí Tôn trẻ tuổi còn lại càng thêm tuyệt vọng, vừa rồi còn có một tia hi vọng, bây giờ đã biến mất không thấy gì nữa.

“Ta còn có một cái kiếm phù mà phụ hoàng ban tặng, nếu sử dụng,

tuyệt đối có thể phá vỡ lực lượng phong tỏa này, nhưng...”

Nhìn thân ảnh mặc áo trắng đứng trên bầu trời đêm kia, sắc mặt Thiên Hoàng Nữ mang theo vẻ không cam lòng và không dám, trong lòng rất dao động.

Bên trong chiến trường thiên kiêu, Long Vũ vẫn lạc, người hộ đạo của hắn ta tức giận, vốn định xuất thủ... Kết quả lại bị kinh sợ trong hư không, cuối cùng rút đi!

Đối với chuyện này, Thiên Hoàng Nữ biết rõ ràng, cho nên nàng ta biết rõ người hộ đạo của Cố Trường Sinh cũng đang âm thầm ở trong hư không.

Hơn nữa, tu vi ngập trời, cho dù Cổ Tổ hiện thân, cũng không dám nói có thể địch lại!

Thiên Hoàng Nữ biết cho dù mình có gọi người hộ đạo ra, đoán chừng cũng sẽ liên lụy bà ta

Mà đây chính là chỗ nàng ta do dự và bất an.

Tối nay!

Tình cảnh này có thể xưng là khó giải!

Nhưng... Khiến bọn họ có chút kinh dị không hiểu là...

Cố Trường Sinh không tiếp tục tiến công.

Tất cả bọn họ cũng không dám động đậy, cảm nhận được một cỗ quyền ý vô cùng đáng sợ khóa chặt thiên địa!

Đồng thời, cũng khóa bọn họ!

Nếu có dũng khí dị động, tuyệt đối sẽ có kết cục như chiếc đỉnh kia, chia năm xẻ bảy!

Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng chuyện bây giờ bọn họ có thể làm... Cũng chỉ có chờ chết!

Hơn nữa... Sau khi Cố Trường Sinh đánh ra một quyền có thể xưng

là đến cực cảnh kia, lại giống như rơi vào trạng thái lĩnh ngộ, quanh thân tràn ngập vô tận huyền diệu chi ý.

Hắn không nhìn những người còn lại, trong ánh mắt bắt đầu có rất nhiều bảo thuật thần thông diễn hóa.

Tái diễn một phương trời bị hủy diệt, một phương vũ trụ khác tân sinh!

Xung quanh thân thể hắn, phù văn lưu động, hào quang lấp lóe, hỗn độn khí chìm nổi, giống như có một tinh hà cô đọng ở nơi đó.

Có tân sinh chi ý thai nghén bên trong.

Đồng thời!

Cũng có tịch diệt chi ý diễn hóa trong đó!

Vừa rồi một quyền kia, có thể nói là đã diễn hóa hoàn mỹ lực lượng hợp nhất tinh khí thần của hắn.

Đồng thời, cũng đã hiện ra thần uy đáng sợ của Hỗn Nguyên Kiếp Diệt Tạo Hóa Kim Thân!

Lúc đầu!

Hắn định nhờ vào đó ma luyện vô địch pháp, nhưng lúc đánh nát cái đỉnh màu tím kia, hắn cảm thấy tâm thần hoàn mỹ không một tì vết, cũng cảm nhận được một tia hình thức ban đầu.

Hỗn Nguyên Kiếp Diệt Tạo Hóa Kim Thân là công pháp hắn tự sáng tạo cho bản thân tu luyện.

Dung nhập hỗn độn khí vào thân thể, lực lượng nhục thân có thể đạt tới cảnh giới kinh khủng vô biên.

Ba mươi sáu nghìn năm trăm sợi hỗn độn khí nhập thể thành tiểu thành.

Đến tình trạng này.

Một quyền nát tinh hà, nhục thân đánh vỡ sao trời, trong lúc giơ

tay nhấc chân, hủy diệt tinh vực đã dễ như trở bàn tay.

Nhưng hiện nay Cố Trường Sinh mới dung hợp hơn ba trăm sợi hỗn độn khí nhập thể mà thôi, còn cách tiểu thành rất xa xôi.

Nhưng vừa rồi... Hắn đã tự sáng tạo một môn công pháp để tu luyện, lĩnh ngộ một tia Hỗn Nguyên thần ý.

Hỗn Nguyên khẽ động, giống như một phương thế giới tùy hành, tân sinh khô kiệt, tịch diệt tái diễn, thần lực bành trướng.

“Cái này không chỉ là công pháp của ta, còn là thần thông của ta.” Cố Trường Sinh khẽ nói, vẫn ở trong trạng thái lĩnh ngộ này.

Dường như trong nháy mắt này, phúc chí tâm linh.

Hỗn Nguyên Giới Tâm Thần Ý!

“Nếu thành quyền, quyền này chính là Hỗn Nguyên Giới Tâm Thần Quyền, mang theo uy lực của thế giới, nghiền ép tất cả!”

“Nếu thành kiếm, kiếm này chính là Hỗn Nguyên Giới Tâm Thần Kiếm...”

...

Cố Trường Sinh huy quyền, sau lưng hiển hiện dị tượng đáng sợ, khiến tâm thần người ta muốn nứt ra.

Đây là hình thức ban đầu, còn không hoàn chỉnh, sau này hắn phải không ngừng hoàn thiện!

“Vù vù” vài tiếng.

Bên cạnh hắn, từng đạo tinh hà xuất hiện, bao phủ tứ phương, tràn đầy khí tức thần bí bành trướng.

Chuyện này khiến những người ở đây rung động và kinh dị.

“Vừa rồi hắn chém giết chúng ta, chỉ là lấy chúng ta ma luyện thuật pháp thần thông của hắn...”

“Đây mới là mục đích của hắn!”

Nhìn một màn này, đám chí tôn trẻ tuổi của hoàng tộc Thái Cổ đều nghẹn ngào, không dám tin, tâm thần rung động, thần hồn muốn nứt.

Đừng nói là bọn họ, xem như Thiên Thần cảnh, dưới uy lực kinh khủng này cũng phải hóa thành tro tàn.

Đây là... Chuyện con người có thể làm được sao?

Ở tuổi này, cảnh giới này, lại có thể tự sáng tạo lĩnh ngộ thần thông kinh khủng như vậy.

Theo khí tức đến xem, một môn này không hề yếu hơn bất kì Thiên Đế pháp, Cổ Hoàng thuật nào!

“Hắn... Vì sao lại... Mạnh như vậy...” Thiên Hoàng Nữ càng khó đứng vững, trên mặt sớm đã không còn huyết sắc.

Sau đó, Cố Trường Sinh còn đang thôi diễn!

Từng khỏa đại tinh chuyển động, vô cùng hào hùng, giống như một mảnh cổ lão vũ trụ tinh không giáng lâm, hiện lên quanh người hắn.

Giống như lập tức sẽ đi tới chỗ sâu trong vũ trụ.

Quanh người hắn, một phương thế giới tùy hành!

Sau một khắc, vẻ mặt hắn không có một gợn sóng, huy quyền mà xuống, vùng vũ trụ tinh không này cũng rơi xuống theo!

“Oanh!”

Một quyền rơi xuống, dị tượng che đậy thiên địa, khiến không trung giống như đang run rẩy.

Tất cả mọi người tận mắt nhìn thấy một màn này, chân không khỏi nhũn ra, quỳ rạp xuống đất.

Đây cũng là uy lực của thế giới!

Loại khí tức này quá hùng vĩ và đáng sợ, Thiên Thần cảnh cũng bị

nghiền thành huyết vụ, hình thần câu diệt.

Trên mặt Sở Thanh Huyền và Cổ Thần Mục tràn đầy cuồng nhiệt và kích động quỳ phục trên mặt đất, không nhịn được nói, “Công tử... Đúng là Tiên Đế chuyển thế!”

Đúng lúc này, Cố Trường Sinh tỉnh lại trong trạng thái vừa rồi, khiến đám người kinh dị hoảng sợ là... Trong mắt hắn vẫn hiển hiện vô số cảnh tượng đáng sợ.

Nhật nguyệt rơi xuống, đại tinh vẫn lạc, tinh hà sụp ra, thiên địa mở lại, hỗn độn diệt vong, không gì so sánh nổi.

Giống như... Đây là đạo mà hắn vẫn đang thôi diễn!

Một lát sau, những cảnh tượng này đều biến mất không thấy, vẻ mặt Cố Trường Sinh khôi phục bình tĩnh đạm mạc.

“Nếu như sau này có Hỗn Độn Thể xuất thế, thì có thể truyền thừa môn công pháp này của ta, là Hỗn Độn Thể sáng tạo, không có công pháp gì thích hợp cái này...” Trong lòng Cố Trường Sinh nhẹ giọng nói.,

Cho dù là công pháp của Trường Sinh Cố gia, công pháp tu hành từng giai đoạn, Thái Sơ Dưỡng Lô Kinh, cũng không phải thích hợp nhất với hắn.

“Phải đa tạ các vị, khiến tại hạ có tạo hóa này, nhưng bây giờ các vị có thể lên đường rồi.”

Sau đó, vẻ mặt Cố Trường Sinh không thay đổi nói, thân ảnh lần nữa đánh tới.

“Ngươi...”

Tất cả mọi người tuyệt vọng, liều mạng chống cự.

Nhưng... Bọn họ đã không còn bất cứ lực lượng nào chống đỡ nữa.

Thân thể sụp đổ, thần hồn bị nhốt nhập trong thiên thư !

Phốc!

Huyết quang lấp lánh, liên tiếp hiện ra.

Một đạo áo trắng nhanh chóng tan biến trong hư không, giống như kinh hồng.

Phía trên tràn ra vết máu loang lổ, vô cùng chướng mắt, là Cố Trường Sinh xuất thủ, đánh chết hai tên di lão Thiên Thần cảnh kia, hình thần câu diệt.

Chương 134: Thiên Hoàng Nữ Tuyệt Vọng, Thu Hoạch Phong Phú, Nhẹ Lướt Đi

Trận chiến này căn bản không có bất kỳ lo lắng gì.

Hai tên di lão Thiên Thần cảnh có chiến lực mạnh nhất, khi đối mặt với Cố Trường Sinh cũng không có bất kỳ sức chống cự nào.

Đám Chí Tôn trẻ tuổi còn lại yếu ớt giống như gà con.

Về phần hai tên Bán Thánh lúc đầu lộ diện kia, sau khi hiển lộ uy áp đã vô thanh vô tức biến mất, không cần nhiều lời, Cố Trường Sinh cũng biết là ai xuất thủ.

“Đa tạ Hôi lão xuất thủ tương trợ.” Sau đó, hắn nói về phía hư không phía xa.

Hôi lão.

Đây là xưng hô của tất cả mọi người trong Cố gia đối với vị lão giả kia.

Bởi vì từ xưa đến nay, ông ấy chỉ mặc một thân áo xám, chưa từng thay đổi.

Chưa ai nói rõ ràng thực lực của ông ấy với hắn.

Nhưng...

Rất nhiều lão tổ ngủ say trong tộc địa đều rất xem trọng ông ấy, thái độ cũng rất tôn kính.

Lại nói, tối nay Hôi lão đã tính là vượt qua, nhúng tay vào cuộc tranh phong của thế hệ trẻ tuổi.

Nhưng kế hoạch thuận lợi tiến hành, chút chuyện râu ria không đáng kể này cũng không quan trọng.

“Công tử nói quá lời, sau này gặp chuyện, ta sẽ tận lực không quấy

nhiễu ngài ma luyện.” Một giọng nói truyền đến, đương nhiên chỉ có Cố Trường Sinh có thể nghe được.

Nói bóng gió, ý là ông ấy sẽ chỉ xử lý nguy hiểm sinh tử cho Cố Trường Sinh, và phòng ngừa một vài lão đồ vật không cần mặt mũi xuống tay với hắn!

Thế hệ trẻ tuổi tranh phong, mỗi người đều phải dựa vào bản lĩnh của mình!

Nhưng...

Cố Trường Sinh biểu hiện, đã khiến ông ấy sợ hãi thán phục, thậm chí có chút rung động.

Ông ấy đã sống vô số năm tháng, gặp qua vô số thiên kiêu tuổi trẻ, nhưng không ai khiến ông ấy hài lòng như vậy.

Thiên phú không cần nhiều lời, không tìm thấy người thứ hai.

Thậm chí còn tự sáng tạo công pháp thần thông, đi ra con đường vô địch của mình.

Những công pháp thần thông kia, thậm chí còn khiến đôi mắt ông ấy sáng lên, có rất nhiều thần dị và huyền diệu, hiện ra khí thế chí cường!

Lúc Tiên Vương còn nhỏ, nhiều lắm cũng chỉ như thế mà thôi.

Hơn nữa, phương diện thủ đoạn và tâm tính của hắn, cũng đã viễn siêu người cùng thế hệ rất nhiều.

Nghe vậy, Cố Trường Sinh mỉm cười, không nhiều lời nữa.

Hắn giải quyết những người còn lại, thu thấp tất cả thần hồn truyền nhân Hoàng tộc Thái Cổ vào trong thiên thư, chuẩn bị giữ lại sau này trọng dụng.

Hiện tại giết bọn họ, không cần nhiều lời, tất nhiên sẽ khiến vạn tộc Thái Cổ tức giận.

Mặc dù Trường Sinh Cố gia không sợ, nhưng cũng không cần thu

nhận phiền toái như thế.

Cho nên chẳng bằng khống chế bọn họ trong tay... Đây chính là ném chuột sợ vỡ bình.

Thậm chí có thể thừa cơ bắt chẹt bọn họ.

Hắn cũng cảm thấy hứng thú với một vài Cổ Hoàng thuật, nhờ vào đó chiếu rọi lẫn nhau, kết hợp với đạo của bản thân, có thể đi được càng xa.

Một bên khác.

Sắc mặt Thiên Hoàng Nữ trắng bệch, mang theo sợ hãi và tuyệt vọng nhìn xem tất cả.

Trong nháy mắt.

Chỉ còn sót lại một mình nàng ta!

Đám tùy tùng Hư Thần cảnh, Chân Thần Cảnh còn lại, cũng không cần Cố Trường Sinh động thủ, Sở Thanh Huyền đã giải quyết hết bọn họ rồi.

Đồng thời cũng đã quét dọn chiến trường cho Cố Trường Sinh.

Giờ phút này, vẻ mặt Cố Trường Sinh không có gợn sóng nhìn nàng ta, không biết đang suy nghĩ cái gì, khiến người ta không nhìn thấu.

Đôi mắt bình tĩnh không lay khiến Thiên Hoàng Nữ lạnh cả sống lưng, giống như xương sọ bị xốc lên, vô tận gió lạnh rót vào.

Cố Trường Sinh sâu không lường được, nếu động thủ, nàng ta không thể địch lại, trong nháy mắt bị nghiền ép.

Nhưng... Nàng ta không hiểu rõ dự định của Cố Trường Sinh.

Phong trấn tất cả mọi người, lại không động thủ với một mình nàng ta.

“Cố Trường Sinh, muốn chém muốn giết thì tùy ngươi, nhưng

ngươi đừng mơ tưởng nhục nhã ta, nếu ta nhăn mày một cái, sẽ không xứng trở thành truyền nhân của Vạn Hoàng Sào nữa!”

Thiên Hoàng Nữ kiên cường nói, thật ra sớm đã ngoài mạnh trong yếu.

Đương nhiên các thế lực trong hoàng tộc Thái Cổ còn lại không thể so sánh với Vạn Hoàng Sào được, bọn họ chính là một trong số hậu đại của Thiên giai hung thú Chân Hoàng.

Tại Hoàng tộc Thái Cổ, đủ để đứng vào hàng ngũ đầu tiên.

Trong tộc còn có Chân Hoàng bảo thuật.

Đó chính là Chân Hoàng bảo thuật từng chém giết Tiên Vương, uy lực nổi danh lừng lẫy tại ba ngàn đạo vực, có thể đứng trong danh sách chí cường!

Dưới cái nhìn của nàng ta, Cố Trường Sinh không động thủ, chính là muốn nhục nhã nàng ta.

Cố Trường Sinh nhìn nàng ta, không biết lúc này còn cố chống đỡ và kiêu ngạo làm cái gì, nàng ta cũng không phải dòng dõi chân chính của Chân Hoàng.

Cho nên ánh mắt hắn dần trở nên nghiền ngẫm, sau đó cười nhạo một tiếng nói, “Nhục nhã ngươi, ta không nhàm chán như vậy. Nhưng ngươi có thể yên tâm, ta sẽ không giống đối xử với ngươi như những người khác đâu, dù sao ngươi còn có giá trị hơn bọn họ nhiều.”

Bên trong chiến trường thiên kiêu, hắn đã chứng kiến Chân Long Bảo Thuật của Đọa Long Lĩnh, cho nên hắn cũng cảm thấy rất hứng thú với Chân Hoàng bảo thuật cùng nổi danh với nó.

Đáng tiếc... Trên người Long Vũ, hắn không đạt được bất kì ghi chép nào có liên quan đến Chân Long Bảo Thuật.

Nhưng Thiên Hoàng Nữ thì không như vậy... Nàng ta là truyền nhân của Vạn Hoàng Sào, lúc ấy tại khu tử tù, còn chưa kịp triển khai phép thuật này đã bị hắn đánh bại.

Nhưng...

Không hề nghi ngờ, trên người nàng ta tuyệt đối có Chân Hoàng bảo thuật!

Nghe vậy, trong lòngThiên Hoàng Nữ sinh ra bất an và nguy hiểm, cảnh giác nhìn hắn nói, “Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?”

“Giao Chân Hoàng bảo thuật ra.” Ý cười nhạo trên mặt Cố Trường Sinh biến mất, trở nên bình tĩnh.

“Ngươi mơ tưởng.” Thiên Hoàng Nữ biến sắc, trực tiếp cự tuyệt.

“Không sao, ta có biện pháp.” Cố Trường Sinh thản nhiên nói, đã sớm ngờ tới chuyện này, nên cũng không ngoài ý muốn, đánh ngất nàng ta, phong bế linh hải, ném vào trong thiên thư !

...

Tối nay hắn có thu hoạch rất phong phú.

Không nói đến tu di giới trên người đám truyền nhân Hoàng tộc Thái Cổ này chính là một số tài phú lớn.

Ngoài ra, còn có mấy chục vạn năm tích lũy cất giữ của ba vị Thiên Thần cảnh!

Hơn nữa!

Lực lượng huyết mạch của bọn họ cực kì cường đại.

Bên trong nhục thân ẩn chứa bảo huyết, bất kì giọt nào cũng có thể là thần vật dùng để luyện đan, luyện khí, không thể lãng phí.

Bên trong tu di giới, vô số nguyên thạch chồng chất thành núi.

Ngoài ra, còn có thần tài, thánh dược trân quý, và rất nhiều đan dược pháp khí, đủ để vô số tu sĩ đỏ mắt đến phát cuồng....

Bất kì một tên truyền nhân Hoàng tộc Thái Cổ nào cũng giàu có hơn một chưởng giáo đại giáo được truyền thừa lâu đời.

Đừng nói đến trong đó còn có cơ duyên của bọn họ, người tí hon

màu đen, bí bảo kì dị, tàn trang cổ quái, chiến y nhuốm máu...

Về phần có thể làm được cái gì, Cố Trường Sinh cũng không rõ ràng.

Bên trong một tu di giới, còn có thần vật tiên linh ngọc dịch có thể chữa thương, mặc dù chỉ có ba giọt, nhưng mỗi một giọt đều có thể cứu sống một tên tu sĩ trọng thương sắp chết.

Thánh Nhân cũng sẽ thèm nhỏ dãi.

Ngoài ra.

Còn có các loại Thánh hà tinh thai, Kim Long tủy ngọc, Kỳ Lân bất tử... Nếu những vật này xuất hiện trong buổi đấu giá, cũng sẽ dẫn phát vô số thế lực trong các tinh vực tranh đoạt.

Tóm lại, có thế nói những tên gia hỏa có này giàu đến chảy mỡ, khiến Cố Trường Sinh có chút kinh ngạc.

“Hoàng tộc Thái Cổ xâm lược vô số sinh mệnh cổ tinh, thảo nào lại giàu có như vậy, những vật này, bất kì thứ gì trong đó lưu lạc ở bên ngoài, đều có thể nhấc lên gió tanh mưa máu.”

Cố Trường Sinh lắc đầu, sau đó lựa chọn những thứ mình không cần, phân cho Cổ Thần Mục và Sở Thanh Huyền.

Tiếp theo mới ném những vật này vào trong tu di giới của mình.

Mặc dù hắn không thiếu cái gì, nhưng thói quen tốt vơ vét của cải này, vẫn không thể tùy ý vứt bỏ.

Mà lúc này, hắn mới thu Thiên Thư Thần Sách, khí tức phong trấn che giấu biến mất.

Sắc trời hiện ra, ánh trăng chiếu xuống.

Tại chỗ chỉ còn lại một chiếc chiến thuyền trống rỗng và nồng đậm mùi máu tươi.

Đám tu sĩ cách đó không xa nhìn thấy một màn này, đều sợ hãi rung động.

Chuyện xảy ra tối này, không ai có thể quên được.

Người trẻ tuổi thần bí cường đại đến mức khiến thần hồn người ta rung động kia, đánh giết ba vị Thiên Thần cảnh, còn tay không đánh nát một cái đỉnh màu tím đáng sợ!

Thiên Thần pháp khí, không phải Thiên Thần cảnh bình thường có thể uẩn dưỡng ra, cần tốn hao vô số đại giới.

Nhưng... Bọn họ lại tận mắt nhìn thấy nó bị đánh nát!

Một màn kia quá có tính chấn động và kinh dị!

Nhất là môn quyền pháp kinh khủng được diễn hóa kia... Cách rất xa đều có thể khiến tim bọn họ đập nhanh, thân thể suýt chút nữa vỡ toang!

Việc này truyền đi, đoán chừng không ai dám tin tưởng!

“Rốt cuộc người trẻ tuổi kia là ai?”

“Nhưng... Có thể dùng một vị Hoàng Kim Cổ Thần làm tọa kỵ, chắc hẳn sẽ không đơn giản, rất có thể là truyền nhân của một thế lực bất hủ chí cường nào đó!”

Bọn họ suy đoán, cũng không biết thân phận của Cố Trường Sinh, thậm chí không dám đến quá gần.

Lúc này.....

Vị Hoàng Kim Cổ Thần đã cõng hai người kia lên, nhanh chóng rời đi, không nhìn thấy bóng dáng nữa!

Nửa khắc sau.

Đám người hộ đạo của truyền nhân Hoàng tộc Thái Cổ mới cảm giác được khí tức nơi đây không thích hợp, phản ứng lại, hiện thân, lại nhìn thấy cảnh tượng nơi đây, đều phát ra tiếng gầm thét kinh thiên động địa.

“Thật can đảm!”

“Là ai?”

Vô số sơn hà bị chấn vỡ!

Chương 135: Chấn Kinh Thiên Hạ, Thế Hệ Trẻ Tuổi Đều Bị Ép Tới Không Thở Nổi

Có thể đảm nhiệm vị trí người hộ đạo của truyền nhân Hoàng tộc Thái Cổ.

Đương nhiên không ai là hạng đơn giản, tu vi thông thiên triệt địa.

Bình thường cũng giấu mình trong hư không, chỉ khi cảm nhận được truyền nhân nhà mình gặp tình huống uy hiếp đến tính mạng mới có thể hiện thân.

Bọn họ không thể mỗi thời mỗi khắc nhìn chằm chằm đám truyền nhân được.

Nhưng bây giờ...

Lại có người che đậy bí mật, phong trấn khí tức nơi đây, tất cả truyền nhân đều biến mất không thấy trước mặt bọn họ!

Chỉ có từng đoàn huyết vụ đủ loại màu sắc phiêu tán trên không trung.

Trong đó có thần tính, có khí tức quen thuộc với mỗi người bọn họ.

Không hề nghi ngờ.

Đó chính là truyền nhân mà mỗi người bọn họ bảo vệ.

Nhưng... Hiện tại đã bị người ta đánh nổ nhục thân, không biết tung tích.

“Mệnh bài không sao, bây giờ bọn họ còn chưa chết!”

“Đáng chết, đừng để lão phu biết là ai động thủ!”

“Lão phu sẽ đốt nhục thân của hắn, diệt thần hồn của hắn, để hắn biết cái gì gọi là tuyệt vọng, hối hận!”

Sắc mặt bọn họ tái xanh, vô cùng phẫn nộ, khí tức kinh khủng cuộn tất cả lên, khiến vô số sinh linh run rẩy, quỳ phục trên mặt đất!

Sau đó, bọn họ cảm giác một phen, phát hiện rất nhiều đạo khí tức trên không trung.

“Đến ba vị Thiên Thần cảnh cũng vẫn lạc, xem ra người xuất thủ phải từ Thánh Nhân trở lên, sớm bố trí kế hoạch, nhưng không biết đây là thế lực nào xuất thủ, rõ ràng là muốn gây hấn với Vạn tộc Thái Cổ chúng ta!”

Trong đó một vị chí cường lạnh lùng nói, ông ta là người hộ đạo của truyền nhân tộc Kim Tê.

Bên cạnh, một người khác nhíu mày suy tư một lát, lại nói, “Đến Thiên Thần pháp khí cũng bị đánh nát... Xem ra, đây không chỉ đã bố trí kế hoạch từ trước, càng giống như có nhiều thế lực ở sau lưng thôi động.”

Nói đến đây, bọn họ vô cùng phẫn nộ, tức giận đến mức trong mắt lấp lóe hung quang.

Thân là Hoàng tộc Thái Cổ, cho dù là thế lực bất hủ cũng phải kiêng kị bọn họ.

Nhưng bây giờ...

Có người dám khiêu khích đến trên đầu bọn họ, không chỉ hủy nhục thân của truyền nhân bọn họ, còn không biết đã đưa thần hồn đám người kia đi đâu rồi.

Cho nên bọn họ mới cho rằng chuyện này là do mấy thế lực cùng xuất thủ.

Đột nhiên.

Một lão bà sắc mặt tái xanh bay trở về, bà ta đến từ Vạn Hoàng Sào, khí tức cường đại nhất trong mấy người ở đây!

Trong tay bà ta tóm một tên tu sĩ sắc mặt trắng bệch, sợ hãi, ngắt lời bọn họ nói, “Khác với suy đoán của các người, chuyện này là truyền nhân Cố gia làm!”

Bà ta dò xét xung quanh, phát hiện tên tu sĩ này ở chung quanh, tận mắt thấy tình cảnh lúc đó.

Sau đó.

Mấy người hộ đạo cũng xuất thủ, trực tiếp xem xét kí ức của hắn ta, sau khi nhìn thấy cảnh tượng lúc đó, đầu tiên là tức giận, sau đó sắc mặt xanh xám, rồi kinh ngạc không thể tin được.

“Ngày ta thành Đế, chính là lúc quét ngang Vạn tộc Thái Cổ!”

Lúc nghe thấy câu nói này, bọn họ vừa tức giận vừa coi thường, cho dù truyền nhân Cố gia có cường đại hơn, thiên phú từ vạn cổ đến nay có một không hai..... Nhưng hắn cũng chỉ là một người trẻ tuổi mà thôi.

Nội tình và sự cường đại của vạn tộc Thái Cổ vượt qua hắn tưởng tượng.

Cho dù vô số kỷ nguyên trước, thời đại Thái Cổ Tiên Đình, bọn họ cũng không làm được chuyện này.

Nhưng mà...

Bọn họ nhìn thấy Cố Trường Sinh dùng tu vi Hoàn Nhất cảnh, tay không đón đỡ Thiên Thần pháp khí, cũng đánh nát nó, cũng không khỏi trầm mặc sợ hãi.

“Hỗn Độn Thể xuất thế, chẳng lẽ không thể địch lại sao? Lấy một địch tám, còn có đao pháp bất xâm thần dị...”

“Kẻ này đã cường đại đến tình trạng này rồi...”

“Một thức hắn tự sáng tạo kia, mặc dù vẫn là hình thức ban đầu, nhưng uy lực không kém gì Cổ Hoàng thuật, chỉ kém quy tắc và cảm ngộ đại đạo mà thôi.”

Bọn họ có chút tê cả da đầu.

“Việc này, sẽ không bỏ qua đơn giản như vậy đâu, truyền nhân Cố gia, không thể lưu lại!” Bà lão của Vạn Hoàng Sào âm lãnh nói.

Bọn họ đặt kì vọng rất cao với Thiên Hoàng Nữ, bởi vì huyết mạch của nàng ta cường đại nhất trong nhiều năm qua.

Đáng tiếc vẫn bại trong tay truyền nhân Cố gia, không hề có sức chống cực nào.

Bây giờ, chắc chắn đã bị truyền nhân Cố gia cho trấn áp mang đi!

Việc này, bà ta nhất định phải đến Cố gia đòi một lời giải thích!

...

Đại hội ngắm trăng ở Phi Tiên Lâu tại cổ thành Vọng Nguyệt kết thúc.

Đêm đó từng tin tức rung động bắt đầu truyền khắp thiên hạ, như mọc thêm cánh, oanh động các đạo vực.

Có người nghi ngờ tính thật giả trong đó, sau đó được vô số tu sĩ tận mặt chứng thực, không hề giả.

Đồng thời.

Cùng ngày, vô số lưu ảnh thạch lan tràn khắp các phố chợ lớn nhỏ, trong phòng đấu giá, được rất nhiều vô thượng đạo thống lớn nhỏ, đế tộc ẩn thế, vạn tộc Thái Cổ dùng giá cao mua đi!

Một thời gian thiên hạ sôi trào, dẫn phát sóng to gió lớn.

Không hề nghi ngờ, đây là một trận động đất đáng sợ.

Lúc trước tin đồn truyền ra truyền nhân của Trường Sinh Cố gia là Hỗn Độn Thể, đánh chết thiên kiêu của Đọa Long Lĩnh, thiên hạ sớm đã rung chuyển.

Hỗn Độn Thể chỉ tồn tại trong truyền thuyết xuất thế, đồng thời xuất thân từ Trường Sinh thế gia, chiến lực vô song!

Các tu sĩ nhìn thấy hình ảnh lúc ấy đều rùng mình, tê cả da đầu.

Mặc dù sớm đã biết tư chất của Thần Tử Cố gia ngút trời, hiếm thấy trên đời, có chuẩn bị tâm lý.

Nhưng lúc chuyện chân chính xảy ra, rất nhiều người giật mình, không dám tin.

Tuyệt đối không ngờ hắn lại là Hỗn Độn Thể trong truyền thuyết, sinh ra đã chú định vô địch.

Sau đó hiểu rõ rất nhiều chuyện trong đó.

Người nghe thấy càng thêm rung động, tóc run lên, giống như hóa đá.

Dường như nghe thấy một câu chuyện truyền kì vậy.

“Trên hình ảnh chiến đấu, từ đầu đến cuối dáng vẻ của truyền nhân Cố gia đều rất nhàn nhã, căn bản không xuất toàn lực!”

“Hơn nữa tu vi của tên thiên kiêu Đọa Long Lĩnh kia còn cao hơn truyền nhân Cố gia mấy cái tiểu cảnh giới, lại không hề có sức đánh trả, cuối cùng không thể không tế ra Chân Long chi huyết và long lân, vẫn bị giết.”

“Đúng vậy, quá mạnh, đây là thực lực người trẻ tuổi nên có sao? Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, ai dám tin tưởng, thực lực của thế hệ trẻ tuổi lại có thể cường đại đến tình trạng kia?”

“Hỗn Độn Thể xuất thế, sinh mà làm thánh, vạn đạo áp chế, cử thế vô địch, e rằng Thiên Thần cảnh bình thường cũng không phải là đối thủ của truyền nhân Cố gia!”

Tất cả cổ thành lớn cũng đang nghị luận.

Sau đó!

Đạo đồ của Phi Tiên Lâu hiển hóa, dẫn phát vạn trượng thần quang, thiên địa đạo âm... Những tin tức này truyền ra, lại dẫn phát gợn sóng to lớn.

Cuối cùng!

Truyền nhân Cố gia đánh vỡ bảy cực cảnh thời kì Thái Cổ Tiên Đình, khiến Phi Tiên Lâu đổ sụp tiêu tán, càng khiến vô số tu sĩ rung động.

Sau đó lấy được vô thượng tạo hóa khiến người ta hâm mộ. Nhưng...

Truyền nhân Cố gia kinh khủng và sâu không lường được, mới là chuyện khiến bọn họ kinh hãi nhất.

“Đã mơ hồ có danh tiếng người đứng đầu thế hệ trẻ tuổi ở Tiên Vực rồi...”

“Danh danh của tất cả truyền nhân các thế lực bất hủ cũng không lớn bằng truyền nhân Cố gia, mỗi chuyện hắn làm đều có thể kinh động vạn cổ, ghi chép vào sử sách điển tịch, cung cấp cho hậu nhân kính ngưỡng...”

Sau đó!

Một tin tức chấn kinh tứ phương khác truyền ra, càng như lửa cháy đổ thêm dầu, khiến thiên hạ càng thêm sôi trào.

“Phi Tiên Lâu là một chuyện, chín vị chí tôn trẻ tuổi của Hoàng tộc Thái Cổ biến mất, bao gồm cả Thiên Hoàng Nữ, truyền nhân của Vạn Hoàng Sào nữa, trong đó nhục thân của tám người đã bị đánh nát!”

“Có tu sĩ trên đường đến một tinh vực nào đó đã nhìn thấy một thân ảnh mặc áo trắng cưỡi một vị Hoàng Kim Cổ Thần, truy sát theo.”

“Chiến lực ngập trời, độc đấu ba vị Thái Cổ di lão Thiên Thần cảnh, chém giết hết, thậm chí còn đánh nát cả Thiên Thần pháp khí!”

Tin tức này truyền ra, khiến vô số thế lực kinh hãi, sau đó đều trầm mặc sợ hãi!

Hoàng tộc Thái Cổ càng tức giận, tuyên bố muốn Trường Sinh Cố gia phải giải thích, trả lại thần hồn đám truyền nhân kia cho bọn họ!

Chuyện này chính là đã xác nhận lời đồn này!

Thiên Thần!

Đó chính là tu sĩ đã đạt đến cấp độ khác, pháp lực mênh mông, di sơn đảo hải!

Nhưng không ai ngờ... ba vị Thiên Thần cảnh đều vẫn lạc trong tay Truyền nhân Cố gia.

Rốt cuộc hắn đã mạnh đến trình độ gì?

Lời đồn đoán truyền nhân Cố gia có thể địch lại Thiên Thần cảnh đã được chứng minh, khiến người ta hãi nhiên, rùng mình.

Hắn như một tòa thái cổ ma sơn, vắt ngang đỉnh đầu, vô số thế hệ trẻ tuổi, tất cả đều bị ép đến không thở nổi!

Chương 136: Mênh Mông Thế Giới, Sát Thủ Đánh Tới, Liên Tinh Bái Kiến Công Tử

Cố Trường Sinh không để ý với những lời nghị luận bên ngoài.

Sau khi chặn đánh đám truyền nhân của Hoàng tộc Thái Cổ.

Hắn liền quay trở về Thanh Huyền đạo trường, yên lặng thu dọn thu hoạch trong thời gian này của mình.

Đương nhiên quan trọng nhất vẫn là phương diện tu hành.

Tu luyện liên quan tới Hỗn Nguyên Kiếp Diệt Tạo Hóa Kim Thân.

Cần hắn không ngừng dung nhập hỗn độn khí, mặc dù mỗi phương diện hắn đều có thể cô đọng, nhưng tốc độ thật sự quá chậm.

Ba mươi sáu nghìn năm trăm sợi hỗn độn khí hòa tan vào thân thể, mới tính đạt tới tiểu thành.

Nếu cô đọng từng sợi một, còn không biết phải mất bao lâu.

Cho nên trừ cái đó ra, hắn còn phải nghĩ biện pháp, tìm kiếm Hỗn Độn Thạch, Hỗn Nguyên Thạch, Thế Giới Thạch...

Hoặc tìm kiếm Hỗn Độn Mẫu Khí Căn.

"Những thứ này đều đã phân phó người đi làm, nhưng vẫn chưa tìm được, chỉ có thể mạo hiểm, thỉnh cầu lão nhân trong tộc mang ta tiến về chỗ sâu trong vũ trụ, những khu vực tịch diệt, khô cạn, hẳn là có Tiên Thiên Hỗn Độn Khi."

Tiên Thiên Hỗn Độn Khí không phải là Hậu thiên hỗn độn khí.

Đây là chuyện mấu chốt.

Một vài Đại Đế, Cổ Hoàng có thể dẫn động hậu thiên hỗn độn khí, có thể nói như vậy, hiệu quả tu luyện sẽ giảm bớt đi rất nhiều.

Cũng chỉ có Tiên Thiên Hỗn Độn Khí, mới thích hợp với hắn nhất.

Sau đó.

Cố Trường Sinh bắt đầu suy nghĩ bước tiếp theo sẽ làm như thế nào, không vì sự cường đại bây giờ của mình mà tự cao tự đại.

Tâm cảnh vẫn không dao động.

Đương nhiên.

Hỗn Nguyên Kiếp Diệt Tạo Hóa Kim Thân và cảnh giới hiện nay của hắn không chút nào xung đột.

Đây chỉ là một môn công pháp hắn tự sáng tạo phù hợp với thể chất của hắn mà thôi.

Ngoài ra.

Liên quan tới Hỗn Nguyên Giới Tâm Thần Ý.

Đây là thần thông hắn tự sáng tạo, rất nhiều phương diện còn không hoàn thiện, mặc dù dị tượng lúc thi triển kinh người, nhưng dị tượng này cũng không phải là vật thật.

Hắn cũng đang không ngừng tham khảo cổ thiên công, Chí Tôn

pháp, Đế thuật còn lại, bổ sung lẫn nhau, không ngừng hoàn thiện.

Ba ngày sau.

Cố Trường Sinh từ trong cung điện đứng dậy, chuẩn bị rời Thanh Huyền đạo trường, trở về hoàng triều Cảnh Dương.

Hắn vẫn chưa hoàn thành nhiệm vụ lịch luyện của gia tộc.

Hắn bỏ mặc không quản lâu như vậy, cũng nên trở về nhìn một chút.

Nhưng trước khi rời đi.

Cố Trường Sinh lại đi bái phỏng Thanh Huyền Đạo Chủ.

Nội thế giới, trên ngọn núi.

Vị lão nhân mặc áo bào trắng ngồi xếp bằng, vẫn là dáng vẻ tiên phong đạo cốt, mặt mũi hiền lành, nhưng khí tức càng phát ra mục nát.

Lấy năng lực của ông ấy cũng không giấu được cỗ khí tức già yếu này.

Nhưng Thanh Huyền Đạo Chủ rất thản nhiên, cũng rất thẳng thắn hiền hoà, không hề bận tâm với chuyện này.

“Ánh mắt của lão phu không sai được...”

Nhìn Cố Trường Sinh, vẻ mặt ông ấy vô cùng nhu hòa.

Chuyện bên ngoài, đương nhiên không giấu được ông ấy.

“Tiền bối...” Cố Trường Sinh lắc đầu, muốn nói cái gì, nhưng lời đến khóe miệng vẫn dừng lại.

“Tiên Vực rộng lớn vô ngần, nhưng thế giới mênh mông bên ngoài, thật ra cũng rất rộng lớn... Đáng tiếc lão phu không thể đến đó một lần.” Thanh Huyền Đạo Chủ mỉm cười nói, trên mặt không nhìn ra vẻ tiếc nuối gì.

Thế giới mênh mông?

Nghe vậy, Cố Trường Sinh sững sờ.

Đây là lần đầu tiên hắn nghe đến từ này, trước kia tại Cố gia, không ai nhắc chuyện này với hắn.

“Đúng vậy, thế giới mênh mông, nếu lão phu có thể chống đỡ kiếp nạn lần này, nói không chừng ta có thể cùng công tử đi xem đấy.”

Nói đến đây, vẻ mặt Thanh Huyền Đạo Chủ không khỏi có chút mê mẩn.

“Rốt cuộc Tiên Vực tồn tại đã bao lâu, không ai biết rõ, trong lúc đó từng sinh ra không ít Tiên Đế, bọn họ rất cường đại, cùng ở trên Tiên Vực.”

“Nhưng cuối cùng, bọn họ đã đi đâu?”

Ông ấy cười, như đã đoán ra.

Nghe vậy, Cố Trường Sinh khẽ cười một tiếng, hỏi, “Tiền bối xác định, vãn bối có thể đi ra thế giới mênh mông kia nhìn xem sao?”

Thanh Huyền Đạo Chủ nghe nói như thế, không khỏi nở nụ cười, “Nếu đến công tử cũng không thể đi xem một chút, thế gian này còn ai có tư cách chứ?”

Sau đó, hai người lại nói chuyện một hồi, cuối cùng Cố Trường Sinh mới đứng dậy cáo từ.

Lần này từ biệt, có lẽ không còn cơ hội gặp mặt nữa.

“Công tử...”

Ngoài sơn môn, Sở Thanh Huyền và các vị trường lão có quyền thế ngập trời tại Thanh Huyền đạo trường đứng đó, cung kính chào từ biệt với Cố Trường Sinh.

Bên giờ, bên cạnh Cố Trường Sinh chỉ có hai người Cổ Thần Mục và Tô Tiểu Huyên.

Thiên Hoàng Nữ bị hắn phong bế linh hải, trấn áp trong thiên thư, còn không phóng xuất.

“Không cần đa lễ, chuyện ta đã đáp ứng với Thanh Huyền Đạo Chủ, đương nhiên sẽ không quên, các ngươi yên tâm.” Cố Trường Sinh khoát tay áo, vẻ mặt tự nhiên.

Sau đó, hắn cũng không nói nhiều, trực tiếp bảo Cổ Thần Mục bắt đầu khởi hành.

“Cung tiễn công tử.”

Đám người Thanh Huyền đạo trường đồng thanh nói.

Sau một khắc!

Hoàng Kim Cổ Thần ngũ tinh trực tiếp hóa thành bản thể cao mấy ngàn trượng, ầm ầm mà đi, vượt qua tinh vực, tốc độ còn nhanh hơn cả chiến thuyền!

...

Ba ngày sau!

Hạ tinh không.

Một vị Hoàng Kim Cổ Thần thân hình cao lớn nhanh chóng chạy đi, trên thân cõng một cung điện to lớn.

Trong cung điện.

Cố Trường Sinh đang ngồi xếp bằng, yên lặng cảm ngộ đạo của bản thân, đột nhiên mở mắt.

Trong ánh mắt mang theo suy nghĩ.

Sau đó!

Hai ngón khép lại như kiếm, hỗn độn khí lượn lờ ở đầu ngón tay, sau đó chém đến một nơi nào đó trong hư không!

Phù một tiếng!

Vết máu bắn lên!

Sau đó một thân ảnh mặc áo đen lăn xuống, bị lực lượng không

gian chấn động nghiền nát thành hư vô.

“Đây là nhóm sát thủ thứ ba đến ám sát ta rồi...”

Cố Trường Sinh nhẹ giọng nói, vẻ mặt không có gợn sóng.

“Đáng tiếc trong thức hải đều có cấm chế, tìm tòi tra xét sẽ hủy đi, không biết là ai phái tới.”

Ba ngày này.

Mỗi ngày hắn đều cảm nhận được sát khí từ trong hư không truyền đến, ẩn tàng rất khá.

Nhưng... Trước khi bọn họ động thủ, Cố Trường Sinh đã giết chết bọn họ rồi.

Đây là một đám sát thủ Chân Thần Cảnh!

Trước sau đã có hơn mười người.

Hơn nữa!

Đến Cổ Thần Mục cũng không phát hiện được khí tức của bọn họ, ẩn nấp rất khá.

“Đáng tiếc ngoại trừ chịu chết ra, cũng không có ích lợi gì.” Cố Trường Sinh không cảm thấy đám sát thủ này có thể giết hắn được.

Hắn là chủ nhân phía sau bọn họ cũng rất rõ ràng.

Nhiều lắm chỉ khiến hắn buồn nôn, không cho hắn chuyên tâm tu luyện mà thôi.

Hơn nữa còn không quan tâm đến người bên cạnh hắn, rõ ràng tu vi của Tô Tiểu Huyên yếu kém, nhưng lại không ai động đến nàng ta.

Đương nhiên, đối mặt với sống chết, Cố Trường Sinh tin tưởng nàng ta tuyệt đối sẽ không chỉ có chút thực lực như bên ngoài thể hiện.

Gần đây, xu thế thức tỉnh của nha đầu càng ngày càng rõ ràng.

“Bồi dưỡng một vị sát thủ Chân Thần Cảnh, phí tổn cũng không nhỏ, cứ như vậy lãng phí trên người ta, cũng có thể bỏ được.”

Cố Trường Sinh không khỏi nhíu mày, đầu tiên nghĩ đến Hoàng tộc Thái Cổ.

Mặc dù trong nhân tộc, cũng có không ít thế lực đối địch với Cố gia, nhưng hiện nay hắn còn chưa gặp được.

Hơn nữa.

Hiển nhiên tung tích của hắn đã bại lộ, nhưng không xuất hiện cấp bậc kinh khủng như lão đồ cổ gì, là vì kiêng kị người hộ đạo sau lưng hắn.

Đương nhiên, sát thủ cấp bậc này đã thừa tài đối phó với Chân Thần Cảnh bình thường rồi.

Thậm chí một vài Chí Tôn trẻ tuổi, đều sẽ gặp nguy hiểm.

Dù sao sát thủ cũng không giống với tu sĩ cùng cảnh giới.

Bọn họ tinh thông các thủ đoạn ám sát, cũng không coi trọng quang minh chính đại.

Lúc tâm thần thư giãn, chính là lúc bọn họ động thủ, khiến người ta khó mà phòng bị.

Đúng lúc này, cảm nhận được trong không gian có một khí tức kì dị, lông mày Cố Trường Sinh không khỏi nhướng lên một cái.

Sau đó, hai ngón lần nữa khép lại thành kiếm, thần phù biến mất, có hỗn độn chi khí lượn lờ!

Sau một khắc.

Hắn chém đến một chỗ hư không trước mắt!

Nhưng mà... Lúc đến cách đối phương còn một tấc đã dừng lại.

“Vì sao ngươi không tránh?”

Nhìn nữ tử áo trắng đột nhiên hiện thân trước mặt, vẻ mặt Cố Trường Sinh hơi lạnh lẽo, nhàn nhạt hỏi.

“Liên Tinh bái kiến công tử.”

Nhưng khiến Cố Trường Sinh có chút ngoài ý muốn và kinh ngạc chính là.

Nữ tử áo trắng có khí chất băng lãnh, dung nhan tựa như ảo mộng này lại cung kính chào hỏi hắn.

Chương 137: Thần Vương Cảnh, Công Tử, Ta Biết Giết Người

Đột nhiên có một nữ tử khí chất thanh lãnh, dung nhan đẹp đến mức gần như mộng ảo, lặng yên không một tiếng động xuất hiện trong hư không, khiến người ta kinh ngạc.

Một thân váy trắng đơn gian, giống như một đóa tuyết liên trong Băng Thiên Tuyết Địa.

Hơn nữa.

Khí tức của nàng rõ ràng là Thần Vương Cảnh.

Một vị Thần Vương trẻ tuổi như vậy.

Chắc hẳn cũng không phải hạng người đơn giản.

“Ngươi gọi ta công tử?” Cố Trường Sinh đang đánh giá, nghe nói như thế, không khỏi kinh ngạc.

Vừa rồi hắn cảm nhận được khí tức của nữ tử này, cũng không biết có phải nàng cố ý để lộ ra không.

Đột nhiên xuất hiện, giống như sát thủ, không có bất kỳ ba động nào.

Sau đó cũng không có bất kì sát cơ gì, ngược lại còn có vẻ cung kính với hắn.

Nữ tử này, lai lịch cũng không đơn giản.

“Đúng vậy, Liên Tinh bái kiến công tử.”

Nữ tử áo trắng tản ra khí chất băng sơn, lạnh lùng nói, lặp lại một lần nữa, ánh mắt nhìn Cố Trường Sinh tràn ngập ý tôn kính.

Mà lúc này, Cổ Thần Mục cũng cảm nhận được khí tức của nữ tử áo trắng, không khỏi kinh hãi, thậm chí có chút sợ hãi.

Phải biết hắn ta là Hoàng Kim Cổ Thần ngũ tinh, tu sĩ Bán Thánh cũng không phải đối thủ của hắn ta, có thể tung hoành vô địch.

Một vài Thánh Nhân chưởng khống pháp tắc yếu kém, hắn ta cũng có thể giao thủ.

Nhưng mà...

Trên người nữ tử áo trắng Thần Vương Cảnh này, hắn ta lại cảm nhận được nguy cơ đáng sợ.

Dưới tay nữ tử áo xám này... Không biết đã có bao nhiêu sinh mệnh vẫn lạc rồi.

Nhưng hiện tại xem ra, là hắn ta quá lo lắng.

Nữ tử áo trắng này, không có bất kì ác ý gì.

“Là ai phái ngươi tới?” Cố Trường Sinh nhíu mày hỏi, suy nghĩ đầu tiên chính là gia tộc.

Nhưng gia tộc sẽ không tùy tiện phái nhân vật như vậy đến bên cạnh hắn.

Mặc dù có vô số thế lực phụ thuộc Cố gia, nhưng chừng ấy tuổi, đạt tới Thần Vương Cảnh, tuyệt không phải hạng người vô danh, hắn không thể không biết.

Hơn nữa... Ở trên người nữ tử áo trắng này, hắn cảm nhận được sát khí kinh người.

Không biết phải giết bao nhiêu sinh linh mới ngưng tụ được khí

tức đáng sợ như vậy.

Cho nên rất nhanh, trong lòng hắn đã có suy đoán.

“Là sư phụ phái ta tới, để ta trở thành thị nữ của công tử.” Nữ tử áo trắng, cũng chính là Liên Tinh, vẻ mặt thanh lãnh, hồi đáp.

Đối với sư phụ, nàng chưa từng ngỗ nghịch.

Làm thị nữ cho một nam tử xa lạ chưa từng gặp mặt, mặc dù trong lòng có chút không hiểu và hoang mang, nhưng nàng cũng không hỏi nguyên nhân.

Hơn nữa, nam tử xa lạ này có thể là cháu trai của sư phụ.

Tại ba ngàn đạo vực, bây giờ là người trẻ tuổi có danh tiếng lừng lẫy nhất.

Thiên phú vô song, sau lưng có Trường Sinh thế gia làm bối cảnh.

Không biết bao nhiêu thiên kiêu chi nữ tha thiết ước mơ cơ hội này.

Liên Tinh là sát thủ, đã sớm có giác ngộ không được chết tử tế, mặc dù nàng tinh thông các loại ám sát chi thuật, thực lực kinh khủng.

Nhưng mà... Biết đâu sẽ có một ngày, nàng không thể quay về được.

Bây giờ, sư phụ lại ban nàng cho nam tử trước mặt này làm thị nữ, từ nay về sau, hắn chính là chủ nhân của nàng.

Đây thật ra là sư phụ để nàng rời khỏi thế giới hắc ám, đổi sang một phương thức khác bảo vệ nàng.

Từ nhỏ Liên Tinh đã được sư phụ nuôi dưỡng lớn lên, truyền cho nàng các loại công pháp thần thông, vô số tài nguyên cho nàng tu luyện.

Thiên phú của nàng cũng rất mạnh.

Chưa tròn trăm tuổi, đã có tu vi Thần Vương Cảnh, cho dù rất nhiều Chí Tôn trẻ tuổi đến tuổi của nàng, nhiều nhất cũng có cảnh giới như vậy mà thôi.

Cho nên bây giờ, mặc dù vẻ mặt Liên Tinh thanh lãnh, nhưng trong lòng rất thấp thỏm bất an.

Bởi vì nàng biết rõ, mình trời sinh là sát thủ, trong tay rất bẩn, lây dính vô số máu người.

Chưa biết chừng vị công tử như thần tiên trước mắt này lại ghét bỏ nàng.

“Trở thành thị nữ của ta? Vậy sư phụ của ngươi là ai?” Nghe vậy, vẻ mặt Cố Trường Sinh không thay đổi hỏi, muốn xác minh suy đoán trong lòng.

“Sư phụ là Hắc Ám Chi Vương, nhưng bà ấy còn một thân phận khác, là Vạn Đạo Thương Minh chi chủ.” Liên Tinh thấp giọng đáp.

“Hắc Ám Chi Vương? Vạn Đạo Thương Minh chi chủ.”

Cố Trường Sinh gật đầu, trong lòng nghĩ quả là thế, giống như hắn đoán.

Ngoại trừ vị nãi nãi thông qua thất khiếu truyền ảnh thạch ở khu tử tù ngày ấy nói chuyện với hắn.

Đoán chừng sẽ không có ai rảnh rỗi như vậy, tìm một người có tu vi Thần Vương Cảnh làm thị nữ cho hắn.

Nhưng thực lực này... Cũng rất mạnh, e rằng có không ít sinh linh đã chết trên tay nàng.

Thấy vẻ mặt Cố Trường Sinh không có nhiều thay đổi, Liên Tinh còn tưởng rằng hắn ghét bỏ tự mình, trong lòng có chút mất mát, thấp giọng nói, “Công tử...”

Không chờ nàng nói xong, Cố Trường Sinh khoát tay ngắt lời nàng, hỏi, “Vừa rồi... Là ngươi cố ý tiết lộ khí tức để ta phát hiện sao?”

“Không phải... Ta mới chạy tới nơi này, lúc công tử ra tay giải

quyết mấy tên sát thủ kia, đang chuẩn bị hiện thân bái kiến công tử, đã bị ngài phát hiện ra." Liên Tinh nghe vậy sững sờ, sau đó thấp giọng giải thích.

Nàng là tu sĩ Thần Vương Cảnh, hơn nữa trời sinh là sát thủ, khi ẩn nấp khí tức, đến Thánh Nhân cũng khó có thể phát hiện.

Nhưng...

Cố Trường Sinh lại cảm giác được.

Liên quan tới chuyện này, trong nội tâm nàng cũng rất khiếp sợ, quả nhiên nghe đồn không giả, thực lực của công tử viễn siêu cùng thế hệ.

"Nếu không phải ngươi không có sát ý, ta còn tưởng ngươi là sát thủ người nào đó phát đến ám sát ta." Cố Trường Sinh lắc đầu, bỗng nhiên khẽ cười nói.

Nếu là nãi nãi an bài, hắn không còn lời nào để nói, càng không thể đuổi nàng đi được.

Nhưng bên người hắn... Hiện tại không thiếu thị nữ.

Cho dù là Thần Vương Cảnh, cũng là như thế.

Bưng trà rót nước cái gì, một mình Tô Tiểu Huyên có thể làm được.

"Công tử sâu không lường được, Liên Tinh cũng không nắm chắc có thể ám sát ngài." Nghe vậy, Liên Tinh sững sờ, giống như lo lắng Cố Trường Sinh hiểu lầm, vội vàng giải thích nói.

Nhưng lời nói vừa ra khỏi miệng, liền có chút hối hận.

Nói gì vậy?

Sao bản thân có thể ám sát công tử được?

Mặc dù đây cũng lời nói thật, đối mặt với Thánh Nhân cảnh, nàng cũng có nắm chắc... Nhưng khi đối mặt với Cố Trường Sinh, nàng lại không nắm chắc chút nào, cũng không phải bên cạnh hắn có

cường giả chí cường bảo vệ.

Mà do trực giác nhiều năm qua dưỡng thành... Trên người Cố Trường Sinh ẩn giấu bảo vật chí cường nào đó, không động thì thôi, khẽ động sẽ hủy thiên diệt địa.

Nhưng nói như vậy... Cũng không đúng lắm?

Cố Trường Sinh không ngờ Liên Tinh sẽ nói ra những lời này, nếu ở kiếp trước, chính là thẳng nữ sắt thép, không khỏi có chút buồn cười.

Sau đó cũng biết có lẽ do nàng quá khẩn trương và câu nệ, không thanh lãnh giống như mặt ngoài.

“Ở trước mặt ta, ngươi không cần câu nệ khẩn trương như vậy, cứ tự nhiên đi. Chẳng lẽ ta lại là hồng thủy mãnh thú sao?” Cố Trường Sinh khẽ cười một tiếng, giọng nói ôn nhuận trong trẻo, khiến Liên Tinh không khỏi ngẩng đầu lên nhìn hắn, có chút thất thần.

Sau đó, như nghĩ đến thân phận hiện tại của mình, cúi đầu thấp xuống.

Thân là thị nữ, nên có dáng vẻ của thị nữ, nếu không công tử sẽ chán ghét.

“Đương nhiên công tử không phải hồng thủy mãnh thú cái gì, có hồng thủy mãnh thú nào lại đẹp mắt như vậy đươc...” Lập tức, nàng thấp giọng đáp.

“Được rồi, nếu là thị nữ, vậy hiện nay ngươi biết cái gì? Nếu không biết, ta để Tiểu Huyên dạy ngươi.”

Sau đó, Cố Trường Sinh tùy ý mở miệng hỏi, cũng không biết nói cái gì mới được, thêm một thị nữ thì thêm đi, dù sao cũng không cần lo lắng cái gì.

Hơn nữa, hắn luôn cảm thấy nha đầu này có một số phương diện giống như Tô Tiểu Huyên vậy.

Chậm chạp, đồng thời giống như chưa bao giờ tiếp xúc với nam

nhân, cách nói chuyện với mình cũng rất lạ.

Thấy Cố Trường Sinh không đuổi mình đi, cũng không có ý ghét bỏ mình, trong lòng Liên Tinh cũng nhẹ nhàng thở ra, có chút cảm động và cảm kích, nghe vậy không chút nghĩ ngợi đáp, “Công tử, ta biết giết người.”

Chương 138: Làm Thịt Truyền Nhân Các Ngươi Luyện Máu, Binh Khí Đại Thánh Hiện

Liên Tinh không chút nghĩ ngợi nói ra câu này, lại khiến Cố Trường Sinh sững sờ, ý của mình là vậy sao?

Nhưng... Biết giết người?

Đúng là như vậy, cả người tràn đầy sát khí.

Mặc dù không tận lực bộc lộ, nhưng tu sĩ có linh giác bén nhạy có thể cảm nhận ra được.

Chắc hẳn thời gian trước, nha đầu này vẫn luôn không ngừng giết người, nhưng tâm tính không hề bị ăn mòn, vẫn rất kiên định.

Nghĩ tới đây, Cố Trường Sinh lắc đầu cười nói, “Giết người, ở bên cạnh ta, không cần ngươi đi giết nhiều người như vậy.”

“Nhưng mà... Liên Tinh thật sự chỉ biết giết người...”

“Nếu công tử có gì phân công, Liên Tinh nhất định sẽ hoàn thành.”

Liên Tinh nghe nói như thế, trong lòng lập tức có chút sợ hãi, còn tưởng rằng Cố Trường Sinh đang ghét bỏ nàng chỉ biết làm chuyện này.

Nhưng... Từ nhỏ đến lớn, sư phụ truyền dạy cho nàng... Thật sự chỉ có cách thức giết người!

Dường như tất cả các loại ám sát chi thuật trong ba ngàn đạo vực,

nàng đều rõ như lòng bàn tay.

Cho dù là thần thông ám sát của hai tổ chức sát thủ lớn là Địa Phủ, Hoàng Tuyền, nàng cũng biết không ít.

Nhưng phương diện khác... Nàng lại không tinh thông.

“Hiện tại không cần thiết, đương nhiên biết giết người cũng không có gì không đúng, sau này không biết chừng có một số chuyện, ta còn phải giao cho ngươi đi hoàn thành.”

Cố Trường Sinh cũng không ngờ nàng sẽ có phản ứng lớn như vậy, nên nhiều lời giải thích thêm.

“Ta đã biết, công tử, đúng rồi, những sát thủ đến đây ám sát ngài, đều đến từ Hoàng Tuyền.” Lúc này Liên Tinh mới thở phào một cái, sau đó nhớ tới, nói sang chuyện khác.

Sở dĩ nàng biết rõ hành tung của Cố Trường Sinh, cũng may là có mấy tên sát thủ Hoàng Tuyền này.

“Hoàng Tuyền sao?” Cố Trường Sinh cũng không có gì ngoài ý muốn, vốn suy đoán là hoàng tộc Thái Cổ.

Có khả năng rất lớn Hoàng Tuyền là thế lực bọn họ nâng đỡ trong bóng tối.

Sau đó.

Cố Trường Sinh gọi Tô Tiểu Huyên đến, bảo nàng ta dạy Liên Tinh một vài chuyện.

Tô Tiểu Huyên mơ hồ, không biết nữ tử áo trắng xinh đẹp này ở đâu ra, giống như tiên nữ hạ phàm vạy.

Khí tức thanh lãnh xuất thần khiến nàng ta có chút kinh ngạc, địa vị nhìn có vẻ không nhỏ nha.

“Đây là thị nữ mới đến, nếu nàng có gì không hiểu, ngươi dạy nàng đi.” Nhìn biểu cảm ngờ vực của Tô Tiểu Huyên, vẻ mặt Cố Trường Sinh không thay đổi nói.

Mặc dù hắn cũng không biết Tô Tiểu Huyên có thể dạy thứ gì.

“Liên Tinh, sau này ngươi có gì không hiểu, thì có thể hỏi nàng.” Lập tức, Cố Trường Sinh bình thản nói với Liên Tinh.

“Biết rõ, công tử, Liên Tinh sẽ nghe lời.”

Liên Tinh gật đầu, trên gương mặt giống như ảo mộng là vẻ nhu thuận, khác một trời một vực với khí chất thanh lãnh của nàng.

Nàng cũng không dám khinh thường tiểu cô nương trước mặt này, mặc dù tu vi khá yếu, nhưng nhìn dáng vẻ của nàng, có vẻ như đã đi theo công tử lâu rồi.

“Bái kiến tỷ tỷ.”

Liên Tinh nhìn về phía Tô Tiểu Huyên, thấp giọng nói.

“Thị nữ mới đến?”

Tô Tiểu Huyên ngây ngẩn cả người.

Lời này sao có vẻ quái dị như vậy?

Hơn nữa, sao lại gọi mình là tỷ tỷ?

Rõ ràng tuổi của mình nhỏ hơn nàng mà?

Lúc này trên mặt nàng tràn đầy mờ mịt và ngẩn ngơ.

“Công tử, đây thật sự không phải vị Thần Nữ nào đó bị ngài chộp về chứ?”

Tô Tiểu Huyên hỏi, cảm giác chuyện này rất không đúng.

Hơn nữa, khí tức của nữ tử mặc áo trắng này quá mạnh, còn mạnh hơn người mạnh nhất trong tông môn của nàng.

“Sao ngươi lại nhiều vấn đề như vậy, ngoan ngoãn làm theo không phải tốt sao. Cố Trường Sinh nhìn nàng một cái, nói cứ như hắn là một tên ác độc vậy.

Thần Nữ nào đó bị hắn chộp về?

Nghe vậy, Tô Tiểu Huyên bĩu môi nói, “Công tử, ngươi đừng lừa gạt được ta, không phải mấy ngày trước ngươi mới trấn áp truyền nhân của Vạn Hoàng Sào sao? Hiện tại vẫn còn nhốt đó.”

Dưới cái nhìn của nàng, loại chuyện này thật sự có khả năng, dù sao cũng không phải lần đầu tiên công tử làm vậy.

Mà Tô Tiểu Huyên nói như vậy, mới khiến Cố Trường Sinh nhớ tới Thiên Hoàng Nữ tới.

“Ngươi không nhắc, ta suýt chút nữa đã quên mất nàng ta. Chân Hoàng bảo thuật không tới tay, nàng ta cũng đừng chết rồi.”

“Hiện tại... Có thể thăm dò một phen, xem những tên sát thủ kia có kiên quan đến thế lực nào...”

Cố Trường Sinh suy nghĩ một lát, nhìn về phía chân trời cách đó không xa, lập tức vung ống tay áo lên, pháp lực rót vào trong thiên thư.

Ngay sau đó trước mắt truyền đến lực lượng giam cầm đáng sợ.

Sau một khắc.

Một vị nữ tử mặc chiến giáp màu đỏ, dung nhan tuyệt mỹ, mi tâm có ấn kí Chân Hoàng xuất hiện.

Chính là Thiên Hoàng Nữ.

Vẻ mặt nàng ta chút chật vật hoảng hốt, sau đó nhìn thấy rõ hình ảnh trước mắt, sắc mặt trực tiếp thay đổi, muốn chạy trốn, lại phát hiện linh hải của mình đã bị phong trấn, không thể vận dụng một chút pháp lực.

Hơn nữa, trên đó có từng sợi hỗn độn khí lượn lờ, có phong trấn chi lực mà nàng ta không giải được.

Rất hiển nhiên.

Đây là thủ đoạn đặc biệt của Cố Trường Sinh.

Thiên Hoàng Nữ không khỏi sa sút tinh thần, nhìn về phía Cố

Trường Sinh nói, “Cố Trường Sinh, rốt cuộc ngươi muốn làm gì?”

Mấy ngày nay, nàng ta bị giam giữ trong thiên thư, tối tăm không có mặt trời, cũng không nhìn thấy một tia sáng.

Ban đầu nàng ta tuyệt vọng không cam lòng, bây giờ đã chậm rãi trở nên tỉnh táo nhận mệnh.

Không có tu vi, đến vật hộ thân cũng không phá nổi, càng không thể liên hệ với tộc nhân.

Thần hồn của tám vị truyền nhân hoàng tộc Thái Cổ kia càng thêm thê thảm.

Bị giam cầm trong không gian hắc ám, giống như phân thành từng lồng giam.

Một gian lồng giam giam giữ một người.

Nàng ta còn tưởng rằng Cố Trường Sinh sẽ giam giữ nàng ta cả đời.

Nhưng không ngờ hôm nay hắn lại phóng xuất mình.

Trong lòng rất bất an.....

Cố Trường Sinh quá mạnh.

“Đây chính là vị truyền nhân của Vạn Hoàng Sào, Thiên Hoàng Nữ sao?” Tô Tiểu Huyên tò mò dò xét nàng ta.

Phát hiện cho dù rơi vào tình trạng như thế, trên người Thiên Hoàng Nữ vẫn còn một loại ngạo nghễ bẩm sinh, giống như Phượng Hoàng trên cửu thiên!

Đương nhiên, chuyện này có liên quan đến huyết mạch, cũng không phải nàng ta cố ý như thế.

Dù sao dáng vẻ của nàng ta bây giờ rất thảm hại.....

“Vẫn là câu nói kia, ngươi nói Chân Hoàng bảo thuật cho ta biết, ta có thể thả ngươi một mạng.” Cố Trường Sinh nhìn về phía nàng ta,

từ tốn nói, dáng vẻ nhàn nhã.

Nghe vậy, Thiên Hoàng Nữ xoay đầu sang một bên khác, không đối mặt với hắn, cười lạnh nói, “Chân Hoàng bảo thuật chính là bảo thuật trấn tộc của tộc ta, Cố Trường Sinh, ngươi đừng mơ tưởng.”

Chân Hoàng bảo thuật, không phải tộc nhân có trình độ huyết mạch nhất định thì không có tư cách học tập.

Cho dù có thể học tập, nhưng không nhất định có thể học được.

Chỉ người có thiên phú siêu tuyệt như nàng ta mới có thể học được.

“Nếu như ta dùng ngươi uy hiếp đám lão tổ trong tộc ngươi, bọn họ sẽ giữ tính mạnh của ngươi, hay là muốn bảo vệ Chân Hoàng bảo thuật đây?” Cố Trường Sinh vô tình cười.

Thiên Hoàng Nữ biến sắc, không biết các lão tổ trong tộc sẽ lựa chọn thế nào.

Nhưng nàng ta vẫn cắn răng nói, “Cho dù đưa Chân Hoàng bảo thuật cho ngươi, ngươi cũng không thể tu hành, ngươi không có huyết mạch Chân Hoàng, không thể nào học được.”

“A, thật sao?”

Cố Trường Sinh không tin những lời này, quy tắc nhất pháp chung vạn pháp, tất cả thần thông bảo thuật đều là quy tắc diễn hóa và sử dụng, cho dù biến hóa như thế nào, kết quả cuối cùng đều như trăm sông đổ về một biển.

Nhưng nghe lời nói của Thiên Hoàng Nữ, vẻ mặt hắn vẫn lạnh nhạt, sau đó hững hờ cười, nói, “Không sao, huyết mạch rất đơn giản, bắt thêm mấy tộc nhân của các ngươi, sau đó ngưng luyện bảo huyết là được, nói không chừng còn có thể tích tụ ra một đầu Chân Hoàng đấy. Hơn nữa, ta xem huyết mạch của ngươi cũng rất thuần khiết.”

Lời này nghe rất đơn giản, nhưng từ trong đó, Thiên Hoàng Nữ lại cảm nhận được vô tận huyết tinh và sát phạt, sắc mặt không khỏi tái đi, có chút hối hận vì nói ra những lời kia.

Lúc này, Cố Trường Sinh lại không nhanh không chậm nói, “Trước khi xuất thủ, ta liền làm thịt đám truyền nhân các ngươi luyện máu, đến lúc đó các ngươi sẽ không tìm được thi thể.”

Hắn vừa dứt lời, sắc mặt Thiên Hoàng Nữ biến đổi, sau đó đột nhiên nhìn về phía chân trời.

Nơi đó, một cỗ uy áp đáng sợ bộc phát, ngay sau đó một đầu Chân Hoàng màu đỏ rực phóng lên tận trời, che khuất bầu trời, vô cùng kinh khủng, quanh thân như có vô tận biển lửa đốt trời!

Đó là một cái cự lô màu đỏ, vô số thần phù lấp lóe, chìm nổi ở chân trời, giống như đánh xuyên qua thiên địa!

“Binh khí Đại Thánh!”

Cổ Thần Mục đang đi đường cũng cảm nhận được cỗ khí tức này, sắc mặt không khỏi thay đổi.

Chương 139: Chân Hoàng Đại Nhật Lô, Đại Thánh Chi Uy, Lão Bà Vạn Hoàng Sào Uy Hiếp

Cỗ uy áp kia vô cùng đáng sợ, giống như một vị Chân Hoàng đang thức tỉnh, khiến sắc mặt Cổ Thần Mục đang chạy đi cũng hoảng hốt.

Cảm giác của hắn ta không sai!

Đó là Binh khí Đại Thánh, thiếu một chút đã có thể tấn thăng lên Chuẩn Chí Tôn khí, có được cực đạo chi uy!

Chỉ là một luồng khí thế, đã có thể áp sập một phương đại lục, khiến vô số sinh linh diệt tuyệt.

Toàn lực bộc phát, dư ba có thể hủy một sinh mệnh cổ tinh!

Mà bây giờ!

Kiện Binh khí Đại Thánh này đang thức tỉnh trong hạ tinh không, khí tức kinh khủng quét sạch tứ hải bát hoang, khiến các sinh mệnh cổ tinh trong phạm vi ngàn dặm đều run rẩy!

Những thế lực trong sinh mệnh cổ tinh kia đều vô cùng hoảng sợ, hãi nhiên.

Vô số tu sĩ bay lên không trung, cảm nhận được cỗ uy áp hủy thiên diệt địa này, sắc mặt trắng bệch tuyệt vọng, giống như đối mặt với tận thế.

“Cái này... Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Một vị lão giả tóc trắng, tu vi là Bán Thánh cảnh, vẻ mặt vô cùng hoảng sợ, đứng không vững, suýt chút nữa quỳ xuống trước uy thế này.

“Vì sao lại có uy áp Đại Thánh giáng lâm, muốn đánh chìm tinh vực tứ phương sao?”

“Bọn họ không để ý đến tỷ vạn sinh mệnh ở đây sao?”

Sắc mặt đám cường giả chí cường trong những sinh mệnh cổ tinh này đều hoảng sợ đến trắng bệch, tu vi mạnh nhất cũng chỉ là Thánh Nhân cảnh.

Thậm chí đến binh khí Thánh Nhân cũng không bỏ ra nổi.

Đến truyền thế Thánh binh còn chưa từng nhìn thấy!

Về phần Binh khí Đại Thánh, đối với bọn họ mà nói, chỉ tồn trong truyền thuyết mà thôi!

Giờ khắc này!

Bọn họ cũng tuyệt vọng, vô số đệ tử và trưởng lão của các thế lực đều sợ hãi, tuyệt vọng với thiên uy này!

Mà cái này!

Chỉ là cảnh tượng xảy ra trong một sinh mệnh cổ tinh mà thôi.

Dưới uy thế của Đại Thánh, bất kỳ thế lực nào bị bao phủ cũng hoảng sợ rung động, cho dù là đại trận hộ sơn được truyền thừa

mấy chục vạn năm cũng không thể chống cự một sợi!

Đây chính là chỗ đáng sợ của binh khí Đại Thánh, một sợi khí tức đã kinh thiên động địa!

Vô số thế lực và tu sĩ đều tuyệt vọng, cảm giác tận thế hàng lâm!

Ngày tại lúc này!

Có mấy đạo khí tức kinh khủng xuất hiện trong tinh không, nhìn về hướng xa kia.

Hỏa quang tận trời chiếu sáng tinh không, giống như thiêu đốt bầu trời.

“Cái cự lô này không phải là Chân Hoàng Đại Nhật Lô của Vạn Hoàng Sào thuộc hoàng tộc Thái Cổ sao?”

“Thiếu chút nữa sẽ tấn thăng Chuẩn Chí Tôn khí, nghe nói trong tộc bọn họ từng có cường giả chí cường lấy Đại Nhật Thần Thụ thiêu đốt thánh hỏa, luyện chế lô này, cho nên uy năng mênh mông...”

“Vậy mà lại sử dụng cự lô này, chỉ sợ Vạn Hoàng Sào tức giận rồi! Dù sao truyền nhân của bọn họ cũng bị Thần Tử Cố gia trấn áp mang đi!”

“Hướng kia... Chính là phương hướng Thần Tử Cố gia rời đi...”

Bọn họ không khỏi rung động, ánh mắt kiêng kị, vẻ mặt nghiêm túc.

Thân là thế lực được xếp hàng cao nhất trong hoàng tộc Thái Cổ, nội tình của Vạn Hoàng Sào sâu không lường được, dám đối nghịch với Trường Sinh thế gia.

Chân Hoàng Đại Nhật Lô, cũng chỉ là một góc băng sơn của bọn họ mà thôi.

Nếu trận chiến này bộc phát, sinh linh sẽ đồ thán, những sinh mệnh cổ tinh bị Đại Thánh chi uy bao phủ sẽ hóa thành tro tàn!

...

“Cuối cùng cũng chịu lộ diện sao? Theo lâu như vậy.”

Dưới tinh không, Cố Trường Sinh lạnh nhạt nói, vẻ mặt không có nhiều thay đổi.

Trước đó hắn mơ hồ suy đoán, nhưng không được chứng thực.

Nhưng khi nói muốn bắt tộc nhân Vạn Hoàng Sào cô đọng bảo huyết, hắn cảm nhận được một cỗ tức giận và sát ý từ trong hư không truyền đến.

Đối phương không che giấu được!

Thậm chí tế ra binh khí Đại Thánh, muốn hắn kiêng kị biến sắc.

Nhưng...

Cố Trường Sinh cũng không có nhiều lo lắng.

Sau đó, nhìn cự lô màu đỏ đáng sợ trên bầu trời, hắn bước ra khỏi cung điện mà Cổ Thần Mục cõng trên lưng, áo trắng phần phật, sừng sững đứng trong không trung!

“Trong tộc đến cứu ta sao?” Nhìn thấy một màn phía xa, Thiên Hoàng Nữ không nhịn được kích động.

Vừa rồi nàng ta cảm nhận được khí tức quen thuộc của Chân Hoàng Đại Nhật Lô, lập tức cảm thấy mình được cứu rồi!

“Khí tức này, chỉ là đang cảnh cáo, không ép xuống.” Lúc này vẻ mặt Liên Tinh và Tô Tiểu Huyên đã có chút trắng bệch.

Các nàng tuyệt đối không ngờ lại có tồn tại kinh khủng như thế đi theo.

Binh khí Đại Thánh.

Trong đó xen lẫn lĩnh ngộ đại đạo và vô số thánh văn của Đại Thánh, một khi bộc phát, tương đương với khôi phục một vị Đại Thánh!

Trừ phi Đại Thánh chân chính xuất thủ đối kháng, nếu không, không ai có thể làm đối thủ của nó.

Chân trời ở hạ tinh không!

Hỏa quang sáng chói, thần ý mãnh liệt, một đạo thần phù xoay quanh, hóa thành một đầu hư ảnh Chân Hoàng, uy áp chấn nhiếp thiên địa!

Cái cự lô này che đậy bầu trời, khí tức khiến vô số tầng mây vỡ toang.

Uy áp kinh khủng của Đại Thánh quét ngang, một luồng hỏa quang đốt sinh mệnh cổ tinh trước mắt, lập tức trở thành nham tương!

Bên cạnh Chân Hoàng Đại Nhật Lô, một lão bà khí tức đáng sợ, khí huyết ngập trời, trong mắt sôi trào tức giận, mang theo sát ý và băng lãnh, nhưng không động thủ!

Bà ta là người cầm lô, đồng thời cũng là người hộ đạo của Thiên Hoàng Nữ, tu vi là Chí Thánh cảnh.

Lần này hồi tộc, bà ta đã mời binh khí Đại Thánh này ra, muốn bức bách Cố Trường Sinh thả Thiên Hoàng Nữ.

Thân là truyền nhân, nàng ta không thể có chuyện gì được.

Nhưng... Trước khi Thiên Hoàng Nữ chưa xảy ra chuyện, bà ta không dám hành động thiếu suy nghĩ, cho nên chỉ điều động sát thủ âm thầm theo dõi, để phòng chuyện xảy ra ngoài ý muốn.

Nhưng vừa rồi.....

Cố Trường Sinh nói ra lời kia, đã khiến bà ta rất tức giận, hận không thể tự tay đánh chết hắn!

Lấy tộc nhân của Vạn Hoàng Sào cô đọng bảo huyết?

Thời đại Thái Cổ Tiên Đình cũng không có ai dám làm như vậy!

Cho nên bà ta không cẩn thận bại lộ khí tức, kết quả lập tức bị Cố Trường Sinh phát hiện...

Bà ta rất chấn kinh với chuyện này, phải biết bà ta là Chí Thánh cảnh, cảnh giới và thực lực vượt xa Cố Trường Sinh rất nhiều, hai người căn bản không cùng một cấp bậc.

Nhưng hắn lại có thể phát hiện khí tức của bà ta!

Không hổ là tài năng ngút trời, vạn cổ không một!

Đương nhiên, càng khiến bà ta kiên định suy nghĩ 'Không thể lưu truyền nhân Cố gia'.

Nhưng lúc này... Bà ta cũng không cần giấu diếm khí tức nữa.

"Mời chư vị đạo huynh toàn lực hành động, chỉ ngăn cản người hộ đạo của truyền nhân Cố gia thêm một lát, như vậy truyền nhân các tộc của chúng ta sẽ được cứu."

"Nếu cường giả chí cường của Cố gia chạy đến, chúng ta cũng không trốn thoát được."

Mặc dù bà ta rất phẫn nộ, nhưng sống trăm vạn năm, tâm tư không phải người thường, rất nhanh đã tỉnh táo, mở miệng nói.

Trước cứu truyền nhân, sau đó lại xem có cơ hội giải quyết phiền toái là truyền nhân Cố gia không!

"Chúng ta không còn nhiều thời gian, vốn cũng không sống được mấy năm nữa, nếu lần này có thể thành công cứu truyền nhân ra, cũng coi như phát huy tác dụng cuối cùng."

Nghe vậy, một giọng nói không có bao nhiêu chập chờn truyền đến.

Vừa dứt lời, phía sau bà ta hiện ra tám thân ảnh mơ hồ, mỗi thân ảnh đều cực kì khủng bố, có thể quấy nhiễu trường hà thời gian và không gian, thậm chí còn ở phía trên bà ta.

Nhưng khí tức của bọn họ cũng rất mục nát, ngày giờ không nhiều, lúc nào cũng có thể vẫn lạc.

Bọn họ là nội tình của một tộc, đến từ tám hoàng tộc Thái Cổ khác nhau, tự phong bế trong thần nguyên, tu vi ngập trời, nhưng tuổi

thọ lại không còn nhiều.

Chỉ khi đối mặt với nguy cơ diệt tộc, mới có thể phá vỡ thần nguyên, hiện ra thực lực kinh khủng, cứu nguy trong hoàn cảnh nước sôi lửa bỏng, kính dâng chút tác dụng cuối cùng cho tộc mình.

Bây giờ được mời tới ngăn chặn người hộ đạo của Cố Trường Sinh, trì hoãn thời gian để lão bà kia xuất thủ.

Từ trong miệng người hộ đạo của Long Vũ thuộc Đọa Long Lĩnh, bọn họ biết được, khí tức người hộ đạo của Cố Trường Sinh cực kì cổ lão, thực lực sâu không lường được.

Cho nên mới coi trọng như vậy, thiết hạ cục diện này, hơn nữa trong mấy người bọn họ, còn mang theo bí bảo cực kì đáng sợ, có thể giết trên Chí Tôn!

“Trường Sinh Cố gia, các ngươi sẽ phải hối hận vì hành động của mình!”

Nghĩ tới đây, rất nhanh vẻ mặt của lão bà đã trở nên lạnh lẽo, giọng nói truyền đi tràn ngập băng lãnh, “Thần Tử Cố gia, thả tiểu thư và truyền nhân các tộc chúng ta ra, chuyện hôm nay còn có thể hòa hoãn, nếu không Binh khí Đại Thánh khôi phục toàn lực, đánh vỡ tinh vực này, ngươi cũng không thể sống!”

Giọng nói băng lãnh, mang theo uy hiếp.

Truyền đi xa trong hạ tinh không, tất cả các tu sĩ trong các sinh mệnh cổ tinh kia nghe được lời phán quyến này, đều vô cùng sợ hãi!

Chương 140: Chính Là Tiên Đế Thế Gia, Thế Gian Này Tối Cổ Người, Hồng Mông Ấn Rung Động

Lời nói của lão bà Vạn Hoàng Sào băng lãnh và vô tình.

Cho dù đánh chìm các sinh mệnh cổ tinh xung quanh cũng không thèm để ý chút nào.

Hơn nữa trong giọng nói của bà ta cố ý xen lẫn uy áp của Thánh Nhân, ầm ầm truyền ra hạ tinh không, khiến vô số tu sĩ đang sợ hãi, tuyệt vọng đều nghe được.

Mục đích của bà ta rất đơn giản, chính là tạo áp lực cho Cố Trường Sinh, bắt hắn thả Thiên Hoàng Nữ và truyền nhân các tộc ra.

Bây giờ vô số sinh mệnh ở trong tay bà ta, bất cứ lúc nào cũng có thể hủy diệt!

Ngay lúc đó!

Tám đạo thân ảnh kinh khủng ong một tiếng biến mất, bước vào trong hư không, chuẩn bị ngăn cản người hộ đạo của Cố Trường Sinh.

“Lá gan của các ngươi rất lớn.”

Chỗ sâu trong tinh không, thân ảnh Hôi lão xuất hiện, vẻ mặt không có một gợn sóng.

Cho dù tám tồn tại kinh khủng này xuất thủ động có thể hủy thiên diệt địa, cũng không thể khiến vẻ mặt ông ấy thay đổi..

“Đạo huynh lại sống lâu như vậy...” Trong đó có một người nhìn thấy Hôi lão xuất hiện, không nhịn được chấn kinh, sau đó hít sâu một hơi.

Từ thời đại rất cổ lão, ông ta đã phong trấn trong thần nguyên, lúc đương thời may mắn nhìn thấy Hôi lão, vẫn có dáng vẻ như bây giờ, lúc ấy Hôi lão vẫn còn đứng sừng sững tại thiên địa.

Nhưng ông ta tuyệt đối ngờ... Hôi lão lại làm người hộ đạo cho một người trẻ tuổi!

Bây giờ sắc mặt bọn họ trở nên vô cùng phức tạp và kinh dị!

Người kia phải có thiên tư kinh khủng bực nào, mới đáng giá để vị

này hộ đạo!

“Không hổ là người có năng lực chèn ép tất cả thế hệ trẻ tuổi trong hoàng tộc Thái Cổ...”

Ba ngàn đạo vực có không ít Trường Sinh thế gia, nhưng giữa bọn họ vẫn có chênh lệch.

Mà trong đó!

Chỉ có Trường Sinh Cố gia là ngoại lệ duy nhất.

Bởi vì Trường Sinh Cố gia, có thể nói là thế lực cổ xưa, lâu đời nhất ở Tiên Vực, là bất hủ sừng sững, trường tồn cùng thế gian.

Trải qua vạn kiếp, vô số kỷ nguyên bất diệt.

Tổ tiên bọn họ là Chân Tiên, từng là nhân vật thành tiên sớm nhất ở Tiên Vực, hậu thế có Tiên Vương, thậm chí Tiên Đế cũng trực tiếp hoặc gián tiếp được bọn họ chỉ điểm!

Sau đó tổ tiên Cố gia không biết tung tích, nhưng bọn họ là hoàng tộc Thái Cổ rất rõ ràng, thực lực của vị tổ tiên kia không hề yếu hơn Tiên Đế, thậm chí rất có thể siêu việt, đạt đến tình trạng không thể nói ra được!

Trường Sinh Cố gia, chính là Tiên Đế thế gia!

Cũng chỉ có tổ tiên của Đọa Long Lĩnh, Vạn Hoàng Sào là thiên giai hung thú Chân Hoàng, Chân Long mới dám cứng đối cứng với Trường Sinh Cố gia!

Đám hoàng tộc Thái Cổ còn lại cũng yếu bọn họ một đầu!

“Không đúng, khí tức của ngươi đã chém qua nhiều lần, vì sống sót, ngươi đã bỏ ra không ít đại giới...” Đột nhiên, tồn tại kinh khủng có khí tức mục nát này lần nữa lên tiếng, rất nhanh khôi phục tỉnh táo.

Dù sao ngày tháng còn lại của bọn họ không nhiều, lúc này cũng không cần kiêng kị và lo lắng nữa.

Đến lúc đó có thể kéo dài thêm một chớp mắt, vậy thì kéo dài thêm một chớp mắt đi!

Không nghĩ có thể thắng, chỉ nghĩ đến trì hoãn!

Vẻ mặt Hôi lão lãnh đạm nhìn bọn họ, sau đó mắt nhìn ánh lửa tận trời ngoài trăm vạn dặm kia, thoạt nhìn không có nhiều lo lắng.

Hiển nhiên rất có lòng tin với Cố Trường Sinh.

Có thể nói, ông ấy nhìn Cố Trường Sinh lớn lên, ít nhiều có thể hiểu át chủ bài mạnh nhất của Cố Trường Sinh.

Binh khí Đại Thánh?

Còn không đáng chú ý!

“Chư vị đạo huynh, vì thế lực phía sau chúng ta, toàn lực ra tay đi, đừng giữ lại chút nào, người này tuyệt đối là một trong những người tối cổ của thiên địa bây giờ!”

Vừa dứt lời, bảy thân ảnh kinh khủng khác cùng nhau động, xuất thủ đánh ra thủ đoạn có thể hủy diệt thiên địa.

Thần hoa từ bốn mặt bốn phương tám hướng vọt tới, hóa thành từng đạo quy tắc thần phù, lạc ấn trong vũ trụ hạ tinh không, giống như liên tiếp biến thành lồng giam, không cách nào công phá.

Sương mù nặng nề, hỗn độn khí bộc phát, từng cổ tinh chuyển động, giống như đi tới thời kì khai thiên!

Tám thân ảnh mơ hồ xếp bằng ở các nơi, trong miệng tụng kinh, giống như cổ lão Thiên Đế, cùng nhau xuất thủ.

Trật tự và quy tắc tại hiện lên trên tay bọn họ, trường hà thời gian và không gian hiển hiện, thậm chí giao thủ trên đó!

Sau đó, dư ba rơi xuống.

Tại chỗ sâu trong tinh không này, vang lên âm thanh kinh thiên động địa đáng sợ, sao băng, tinh hà đếu gần đều sụp đổ, hóa thành

vô số bụi bặm tro tàn.

...

“Hôi lão đã giao thủ rồi sao?”

“Xem ra lần này hoàng tộc Thái Cổ đã có chuẩn bị chu toàn.”

Đối với lời nói của lão bà Vạn Hoàng Sào kia, Cố Trường Sinh giống như không nghe thấy.

Về phần những thế lực và sinh linh trong những sinh mệnh cổ tinh kia, hắn cũng không để ý như lão bà kia nghĩ.

Ngược lại.

Hắn nhìn về phía sâu trong tinh không, thần lực hội tụ trong mắt, hỗn độn khí chìm nổi, có các loại kỳ dị chi cảnh hiển hiện!

Mơ hồ có thể trông thấy một chút, nhưng cũng vô cùng mơ hồ.

Ầm ầm ——

Hơn nữa!

Cho dù cách nhau rất xa xôi, nhưng ba động vô cùng kinh khủng vẫn mơ hồ truyền đến.

Đơn thuần chỉ là cường độ, đã có thể khiến tinh vực vỡ vụn.

Lực lượng hủy diệt ẩn chứa trong đó, còn kinh khủng hơn uy áp Đại Thánh vạn phần, như thiên uy mênh mông cuồn cuộn!

Nếu chiến đấu bực này ở trên mặt đất, hậu quả... Không thể tưởng tượng!

Sợ là sẽ đánh thương mấy tỷ sinh linh!

“Cố Trường Sinh, ngươi mau thả chúng ta ra, chuyện hôm nay coi như thôi, ngươi đừng sai lầm nữa.” Bây giờ Thiên Hoàng Nữ đã có lực lượng, cũng dám nhìn thẳng vào Cố Trường Sinh, kiên cường nói.

Ba!

Nhưng trả lời nàng ta chỉ là một cái bạt tai thanh thúy, khuôn mặt tuyệt mỹ lập tức sưng đỏ nửa bên, vẻ mặt có chút chấn kinh, không dám tin!

“Ồn ào!” Cố Trường Sinh nhàn nhạt nhìn nàng ta một cái, không dùng lực, nếu không một cái tát này có khiến đầu nàng ta nổ tung rồi.

“Công tử...” Tô Tiểu Huyên và Liên Tinh cũng có chút chấn kinh, không ngờ Cố Trường Sinh không màng danh lợi, siêu nhiên xuất trần như tiên có thể xuất thủ đánh một người như vậy.

Đây tuyệt đối còn khiến Thiên Hoàng Nữ khó chịu hơn giết nàng ta!

“Truyền nhân Cố gia, ngươi có dũng khí! Lão phụ đang nói chuyện với ngươi, ngươi có nghe thấy không?”

Thấy Cố Trường Sinh không phản ứng với mình, vẻ mặt lại vô cùng lạnh nhạt, giống như tất cả đều nằm trong lòng bàn tay.

Hơn nữa còn dám ở trước mặt bà ta đánh tiểu thư một bạt tay, một màn này lập tức khiến lão bà của Vạn Hoàng Sào tức giận!

Lúc này, còn có tâm tư chú ý chuyện khác, hoàn toàn không đặt bà ta vào mắt, không đặt Vạn Hoàng Sào vào mắt!

“Giao ra Chân Hoàng bảo thuật ra, ta có thể thả nàng ta, muốn thần hồn của đám truyền nhân còn lại, cũng phải cầm bảo thuật trấn tộc đến đổi.” Cố Trường Sinh lạnh nhạt nói, không thèm để ý đến uy áp Đại Thánh sắp ép xuống, có thể khiến những sinh mệnh cổ tinh xung quanh bị hủy diệt!

“Ngươi đừng mơ tưởng! Không thể đưa Chân Hoàng bảo thuật cho ngươi được! Hôm nay, là ngươi bức lão phụ!”

Nghe vậy, lão bà của Vạn Hoàng Sào càng thêm tức giận.

Khẩu vị của Cố Trường Sinh thật sự quá lớn.

Một mình hắn mà dám bắt chẹt toàn bộ hoàng tộc Thái Cổ!

Sau một khắc.

Bà ta đột nhiên thôi động, pháp lực Chí Thánh mênh mông tràn vào trong binh khí Đại Thánh!

Chân Hoàng Đại Nhật Lô chìm nổi trên đỉnh đầu bà ta, uy áp ngập trời và nóng rực bao phủ tinh không, giống như một vòng mặt trời màu đỏ dâng lên, trong đó có Chân Hoàng sinh ra, muốn lao xuống.

“Giết cho ta!”

Bà ta khống chế Chân Hoàng Đại Nhật Lô, một con Thần Hoàng như dùng Xích Hồng Thiết Kim chế tạo thành giương cánh bay lượn, từ trong vòng mặt trời bay ra.

Hai mắt nó như hai vòng mặt trời nhỏ, bộc phát ánh sáng, giống như có thể thiêu đốt vạn vật, thiêu cháy tất cả.

“Xoẹt!”

Thần Hoàng đáp xuống, ánh mắt cao ngạo và lăng lệ, uy thế ngập trời, giống như tồn tại vô địch.

Ven đường, từng khỏa cổ tinh lập tức hóa thành một mảnh biển lửa nham tương, vô số sinh linh bị thiêu chết trong đó!

Sinh linh đồ thán!

Nặng như tỷ vạn cân, thần lực vô cùng vô tận, đây cũng là uy lực của Đại Thánh, có thể tuỳ tiện nghiền ép tất cả.

“Công tử...”

Nhìn lúc này Cố Trường Sinh không chỉ không lui lại, ngược lại toàn thân lượn lờ hỗn độn khí, giống như một vị Tiên Đế trẻ tuổi, hóa thành một đạo bạch ảnh xông vào phía trước, như muốn đối cứng với Thần Hoàng kinh khủng kia.

Nhìn thấy một màn này, Tô Tiểu Huyên và Liên Tinh cũng bị khiếp sợ, không nhịn được kinh hô, vô cùng lo lắng.

“Bình thường thôi động thế nào cũng không có phản ứng, lúc này nhận khiêu khích áp bách, cuối cùng mới có dị động sao?”

“Vậy để ta nhìn xem ngươi có mấy phần thần uy nào.”

Trên mặt Cố Trường Sinh không hề có sợ hãi, ngược lại còn cười khẽ.

Trong cơ thể!

Trên hỗn độn linh hải!

Hồng Mông Thủy Khí Căn quấn quanh Hồng Mông Ấn, lúc này cảm nhận được áp bách của Đại Thánh mà bên ngoài truyền đến, đột nhiên rung động.

Ong!

Thiên địa bỗng nhiên yên tĩnh!

Chương 141: Lão Bà Sợ Hãi, Bản Mệnh Chân Tiên Khí? Vị Tiên Vương Kia Chuyển Thế

Hồng Mông Ấn!

Đây là vật sinh kèm với Cố Trường Sinh, từ một phương Hồng Mông Tử Kim hoàn chỉnh biến thành.

Theo lão tổ Cố gia nói.

Hồng Mông Tử Kim, là tiên vật khi một phương đại thế giới hoàn chỉnh tân sinh hoặc tịch diệt mới có cơ hội đản sinh ra.

Chân Tiên cũng sẽ thèm nhỏ dãi.

Vừa thành hình liền có lạc ấn của đại đạo chi hình hoàn chỉnh, càng có vô số tiên văn phức tạp huyền diệu, sinh đã là tiên bảo.

Đáng tiếc...

Mặc dù hắn có tiên bảo sinh cùng như vậy, thậm chí không cần uẩn dưỡng binh khí bản mệnh.

Nhưng lại không có cách nào vận dụng, đến thôi động cũng không được, vẫn là lúc trước cướp đoạt Hồng Mông Thủy Khí Căn của Doanh Nhiếp, mới có được một tia liên hệ vi diệu với Hồng Mông Ấn.

Hồng Mông Ấn trấn áp hỗn độn linh hải, vô cùng nặng nề, một tia có thể áp sập núi lớn, hỗn độn khí cũng vô cùng an phận, có thể thấy được nó kinh khủng thế nào.

Hiện nay!

Lão bà Chí Thánh của Vạn Hoàng Sào thôi động binh khí Đại Thánh, hóa thành Thần Hoàng kinh khủng đánh tới, khí tức nóng rực ngập trời, khiến các sinh mệnh cổ tinh xung quanh hóa thành biển lửa.

Vô số tu sĩ kêu rên, tuyệt vọng, giãy dụa trong biển lửa này, sinh linh đồ thán!

Một vài cường giả Bán Thánh và Thánh Nhân có tu vi cao, dùng toàn lực chạy trốn tới nơi xa, đúng lúc tránh khỏi sợi dư ba này, nhưng toàn thân phát lạnh, sắc mặt trắng bệch, lòng còn sợ hãi.

Dưới tinh không!

Cố Trường Sinh đứng sừng sững, hỗn độn khí mãnh liệt tuôn ra quanh người, từng sợi chìm nổi, nặng như vạn quân!

Bên trong hỗn độn linh hải, cảm nhận được cỗ áp bức này, giống như nhận được khiêu khích, Hồng Mông Ấn bắt đầu có chút rung động.

Ong!

Thiên địa bỗng nhiên yên tĩnh!

Ngay sau đó.

Một luồng sóng đáng sợ, giống như đã vượt ra gông cùm xiềng

xích thời gian và không gian, tràn ngập toàn bộ tinh không!

Oanh một tiếng!

Đạo hư ảnh Thần Hoàng kinh khủng kia bay đến, chạm đến gợn sóng đáng sợ này, răng rắc một tiếng, trực tiếp tan thành mây khói, hóa thành tro tàn!

Không thể chống cự một chút!

Gợn sóng đáng sợ này, đã vượt qua lực lượng mà hiện nay Cố Trường Sinh biết!

Nó đại biểu cho quy tắc thuần túy!

Đại biểu một chữ "Diệt" !

Một màn này, khiến lão bà của Vạn Hoàng Sào ngây ngẩn cả người, đầu óc không phản ứng kịp, "Vừa rồi xảy ra chuyện gì... Là cái gì chống cự một kích này..."

Một kích của binh khí Đại Thánh, cho dù là dư ba đều có thể hủy diệt những sinh mệnh cổ tinh kia.

Bà ta rõ ràng nhìn thấy Cố Trường Sinh không làm cái gì, chỉ đứng ở nơi đó, kết quả lại bình yên vô sự.

Ngược lại một kích này bị tuỳ tiện chôn vùi.

"Hừ, ta liền xem ngươi có mấy món bí bảo có thể ngăn cản được, lúc này, ta có thể giết ngươi một trăm lần!"

Ngược lại, bà ta cười lạnh, nghĩ đến Cố Trường Sinh là truyền nhân của Trường Sinh Cố gia, có được bí bảo chống đỡ thần uy của binh khí Đại Thánh cũng không có gì kỳ quái.

Rất nhanh.

Một cỗ nhiệt độ cao đến mãnh liệt, giống như có thể đốt diệt chư thiên lần nữa xoay quanh mà lên, hóa thành một cái hỏa lô to lớn mà xưa cũ.

Xung quanh hiện lên thần quang loá mắt, hư không đổ sụp, lộ ra lỗ đen, hỏa diễm như nước chảy xuôi, hóa thành từng con dị thú cường đại kinh khủng.

Có cự bằng mở ra hai cánh che khuất bầu trời, cũng có cự thú dữ tợn to lớn như núi...

Thần uy lần này còn kinh khủng hơn lần trước mấy lần, đã diễn hóa các loại hung thú đáng sợ!

“Hôm nay người hộ đạo của ngươi cũng không thể cứu ngươi được, ngươi sẽ phải hối hận và trả giá thật lớn.”

Lão bà kia đứng dưới tinh không, đỉnh đầu lơ lửng Chân Hoàng Đại Nhật Lô, vẻ mặt âm lãnh nói.

Bà ta toàn lực thôi động, lấy tinh huyết và pháp lực rót vào, để nó khôi phục toàn lực, muốn lấy Chân Hoàng Đại Nhật Lô trấn sát Cố Trường Sinh, chấm dứt hậu hoạn.

Nhưng bà ta không chú ý tới....

Sau khi gợn sóng đáng sợ kia chôn vùi hư ảnh Chân Hoàng xong, cũng không tiêu tán, mà quấn quanh người Cố Trường Sinh, đi cùng với hắn!

Ong ong ong!

Lúc này Cố Trường Sinh cũng cảm nhận được một cỗ cảm xúc khác từ Hồng Mông Ấn truyền đến, khóe miệng hiện lên ý cười.

Hình như nó cũng đang phẫn nộ, có lãnh ý trong đó, giống như một quân vương vô tình bị một tên ăn mày mạo phạm!

“Đúng là lợi hại, không khôi phục, chỉ tùy ý chấn động ra một sợi ba động, liền có thần uy như thế sao?”

Cố Trường Sinh nhẹ giọng nói, thân ảnh không nhanh không chậm, đi về phía trước, mang theo gợn sóng đáng sợ kia.

Nhìn một màn này!

Tô Tiểu Huyên và Liên Tinh đến chấn kinh đến trừng lớn mắt, hóa đá, sau đó nhìn nhau, trong mắt đều là vẻ không thể tin được.

Vừa rồi các nàng còn vô cùng lo lắng, sợ Cố Trường Sinh có việc.

Nhưng bây giờ xem ra, các nàng quá lo lắng rồi.

Cố Trường Sinh không sợ chút nào, không bị ảnh hưởng, ngược lại còn muốn đi về phía lão bà Chí Thánh kia, giống như muốn chém giết!

Trong mắt hai nàng đề là sùng kính và ngưỡng mộ!

Không hổ là công tử!

Những tu sĩ may mắn sống sót trên các sinh mệnh cổ tinh kia vô cùng hận lão bà Vạn Hoàng Sào này.

Trong mắt lóe lên sát ý, đáng tiếc không ai dám động thủ.

Mà một màn này!

Không thể nghi ngờ cũng khiến bọn họ chấn động, da đầu run lên, cảm thấy có phải mình hoa mắt không.

“Tê! Đối mặt với binh khí Đại Thánh, truyền nhân của Trường Sinh Cố gia lại không có chuyện gì? Vừa rồi chúng ta còn cảm nhận được uy áp tử vong trong đó, chẳng lẽ là giả hay sao?”

“Cái này sao có thể... Đó chính là binh khí Đại Thánh trong truyền thuyết, rốt cuộc làm sao hắn làm được?”

“Càng không phải là bí bảo.”

“Cho dù là Chuẩn Chí Tôn xuất thủ, cũng sẽ không nhẹ nhàng như vậy...”

Tất cả mọi người ngơ ngác nhìn một màn này.

Thân ảnh áo trắng kia đi dưới tinh không, bên người lượn lờ tiên ý, hỗn độn khí chìm nổi.

Từng đầu hư ảnh hung thú đang gào thét phía trước lại không

ngừng sụp đổ chôn vùi, hóa thành tro tàn khi đến gần hắn.

Cho dù Chân Hoàng Đại Nhật Lô bộc phát thần uy cỡ nào, nhưng khi đến trước mặt Cố Trường Sinh, đều sụp đổ thành tro tàn, không có chút tác dụng!

“Làm sao có thể...”

Nhìn Cố Trường Sinh đã đến trước mắt, lúc này, vẻ mặt lão bà của Vạn Hoàng Sào giống như gặp quỷ, dần dần cứng đờ, không thể tin được.

Bà ta thôi động Chân Hoàng Đại Nhật Lô thế nào, cũng không hề ảnh hưởng đến Cố Trường Sinh.

Ngược lại.

Từ đầu đến cuối, vẻ mặt hắn đều lạnh nhạt, không nhanh không chậm mà đến, giống như nhàn nhã đi bộ!

Đột nhiên.

Lão bà kia không ngừng lùi lại, phát hiện chỗ không đúng, kêu to ra, không nhịn được hoảng sợ, cảm nhận được trên người Cố Trường Sinh truyền đến một cỗ sức mạnh đáng sợ nguy hiểm.

Binh khí Đại Thánh trên đỉnh đầu bà ta run rẩy, đang sợ hãi, hoàn toàn bị áp chế.

“Không đúng, cỗ khí tức này... Bắt nguồn từ trong linh hải của ngươi, đây là binh khí bản mệnh của ngươi...”

“Vậy mà binh khí bản mệnh của ngươi có thể ngăn cản binh khí Đại Thánh, trừ phi là Chí Tôn khí, nhưng dựa vào thực lực của ngươi, căn bản không thể khởi động được, sẽ bị rút khô trong nháy mắt.”

“Binh khí bản mệnh có thể tự động công kích, chẳng lẽ là Chân Tiên khí?”

Giờ khắc này!

Ánh mắt bà ta nhìn về phía Cố Trường Sinh đã vô cùng hãi nhiên và kinh dị.

Bà ta đã nghĩ thông suốt!

Trong cơ thể hắn ít nhất có một binh khí bản mệnh cấp bậc Chân Tiên khí.

Giọng nói của bà ta phát run, thần hồn đang run rẩy, đồng thời cũng khiến đông đảo Thánh Nhân, Bán Thánh không nhịn được kinh dị, hoảng sợ.

Hiện nay, ba ngàn đạo vực, không ai biết rõ tiên lộ.

Nhưng trong cơ thể của Thần Tử Cố gia lại có một cái Chân Tiên khí bản mệnh?

“Ngươi... Đến... Đến cùng là vị Tiên Vương nào chuyển thế?”

Bà ta không nhịn được run giọng nói, đã không còn vẻ đắc ý và chắc thắng lúc đầu nữa, hắn mang theo Chân Tiên khí, một khi thức tỉnh, ai tới đều phải đẫm máu!

Răng rắc!

Đột nhiên!

Một vết rách dữ tợn mà rõ ràng xuất hiện trên mặt ngoài của Chân Hoàng Đại Nhật Lô, ngay sau đó vết nứt càng ngày càng lớn, như sắp vỡ vụn.

Binh khí Đại Thánh còn không dựng dục ra Chân Linh, nhưng cũng có mấy phần linh ý.

Lúc này truyền ra vẻ vô cùng hoảng sợ và tuyệt vọng!

Trên mặt lão bà kia tràn đầy sợ hãi, tê cả da đầu, không còn ý chiến đấu nữa, muốn mang theo Chân Hoàng Đại Nhật Lô chạy trốn.

Nhưng...

Cố Trường Sinh cười nhạo một tiếng, “Đi được sao?”

Hắn mang theo gợn sóng đáng sợ của Hồng Mông Ấn, trực tiếp nện xuống một quyền, sau đó ầm vang một tiếng, hỏa quang bộc phát, Chân Hoàng Đại Nhật Lô giống như thét lên, rắc một tiếng vỡ vụn!

Vô số mảnh vỡ từ tinh không rơi xuống, như lưu tinh tứ tán, xẹt qua chân trời!

Chương 140: Thi Triển Hình Thức Ban Đầu Của Trảm Tiên Chi Thuật, Tiên Thi Chìm Nổi, Lão Bà Chí Thánh Cảnh Vẫn Lạc

Dưới tinh không, Chân Hoàng Đại Nhật Lô chìm nổi, có hư ảnh Chân Hoàng xuất hiện trong đó, bộc phát thần uy vô cùng vô tận, hỏa quang đầy trời, một sợi bất kì đều có thể áp sập một phương đại lục!

Đây chính là thần uy của binh khí Đại Thánh!

Vô số tu sĩ cũng sợ hãi cỗ uy áp này, run rẩy, tuyệt vọng không thôi, căn bản không có khả năng chống cự, sẽ trực tiếp hình thần câu diệt.

Mặc dù tu vi của lão bà Vạn Hoàng Sào chỉ có Chí Thánh cảnh, nhưng bà ta chính là hậu đại của Chân Hoàng, huyết mạch cực kì cường đại.

Cho nên lấy tu vi Chí Thánh cảnh chưởng khống binh khí Đại Thánh, thậm chí khiến binh khí khôi phục toàn lực rồi bộc phát, dọc đường đi, tất cả các sinh mệnh cổ tinh đã hóa thành tro tàn!

Vô số sinh linh đã biến mất, tan thành mây khói dưới mấy chiêu vừa rồi!

Đám Bán Thánh, Thánh Nhân may mắn sống sót, chạy trốn ra thiên ngoại, lúc này lại vẻ mặt ngốc trệ, hóa đá nhìn về phía trước.

Vẻ mặt lão bà Vạn Hoàng Sào vẫn còn sợ hãi, hoảng sợ, còn chưa nói hết câu.

Bọn họ liền nhìn thấy cự lô màu đỏ kia vang lên tiếng răng rắc, xuất hiện một khe hở, sau đó giống như không thể thừa nhận khí tức đáng sợ phía trước, vết rạn càng lúc càng lớn.

Phải biết nếu Chí Tôn khí không ra, binh khí Đại Thánh đã như vô địch rồi!

Một vị Đại Thánh uẩn dưỡng mấy trăm vạn năm, có vô số thần văn và đạo ấn hiện trên đó, gần như không thể phá hủy.

Nhưng... Hôm nay, bọn họ tận mắt nhìn thấy binh khí Đại Thánh này rạn nứt.

Sau một khắc.

Thần Tử Cố gia như ở chỗ không người, một quyền đập xuống, vô tận hỗn độn khí bắn ra, năng lượng giống như bộc phát vạn khỏa sao trời!

Sau đó xuất hiện tiếng ầm vang và hỏa quang, cái Chân Hoàng Đại Nhật Lô này giống như gào thét, sau đó răng rắc một tiếng, lần nữa vỡ vụn!

Vô số mảnh vỡ rơi xuống, như lưu tinh tứ tán, xẹt qua chân trời!

Mỗi một mảnh vụn, còn lưu lại uy áp của Đại Thánh, trong nháy mắt rơi xuống, cũng khiến rất nhiều sinh mệnh cổ tinh bị hủy diệt!

Sắc mặt lão bà Vạn Hoàng Sào hoảng sợ, con mắt trừng lớn, mặt mũi tràn đầy hãi nhiên.

Thần hồn giống như bị đông cứng.

“Chân Hoàng Đại Nhật Lô vậy mà nát?”

Giọng nói của bà ta phát run, thân thể run rẩy, ánh mắt nhìn về phía Cố Trường Sinh tràn ngập sợ hãi!

Trong nháy mắt này!

Bốn phía tinh không cũng tĩnh mịch.

Ngay sau đó, bộc phát ra tiếng gầm đáng sợ.

Cho dù là Thánh Nhân cảnh cũng hoàn toàn không bình tĩnh được, đôi mắt trừng lớn, kinh hãi đến ngạt thở!

Bọn họ nhìn thấy cái gì?

Binh khí Đại Thánh có thể xưng là không thể phá vỡ này lại bị truyền nhân Cố gia đánh nát?

Hắn vung quyền, xung quanh giống như mang theo một phương thế giới, hỗn độn khí mãnh liệt, đánh đâu thắng đó, trực tiếp đánh nát binh khí Đại Thánh!

Một vị tu sĩ Thánh Nhân cảnh cổ lão run rẩy nói.

“Quá kinh khủng, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, lão phu không thể tin được... Binh khí Đại Thánh lại bị truyền nhân của Cố gia đánh nát...”

“Hắn mới bao nhiêu tuổi, còn trẻ như vậy...”

“Vừa rồi Chí Thánh của Vạn Hoàng Sào nói cái gì...”

“Chẳng lẽ truyền nhân Cố gia thật sự là một vị Tiên Vương chuyển thế?”

“Vừa rồi Chí Thánh của Vạn Hoàng Sào nói... Truyền nhân Cố gia có một Chân Tiên khí bản mệnh, nhưng cái này... Làm sao có thể sao?”

“Nếu thật sự có Chân Tiên khí bản mệnh, vậy nói là Tiên Vương chuyển thế cũng không đủ...”

Bọn họ đột nhiên chấn kinh sợ hãi, tê cả da đầu.

Thời gian trước, ba ngàn đạo vực mới truyền ra đủ loại truyền thuyết đáng sợ của Thần Tử Cố gia.

Mà hiện nay... Khi nhìn thấy chân thân hắn, bọn họ lại kinh dị,

tâm cảnh tu hành mấy chục vạn năm không cách nào bảo trì ổn trọng.

Chân Tiên khí bản mệnh?

Ai dám tưởng tượng, một thế này lại có người có được tạo hóa như thế?

Đoán chừng thần binh trấn tộc của Trường Sinh thế gia mới được như thế!

Nếu là Trường Sinh Cố gia ban cho truyền nhân của bọn họ, cũng không có khả năng.

Bởi vì thực lực hiện nay của hắn, không có khả năng sử dụng, càng không có khả năng thôi động.

Cho nên chỉ còn một khả năng!

Kiện Chân Tiên khí này là của truyền nhân Cố gia, trời sinh đã có!

Cho nên không cần hắn thôi động, cũng có thể bảo vệ hắn!

Bởi vì bọn họ không phát giác được bất kì khí tức Chân Tiên khí thức tỉnh... vậy đại biểu nó chưa thai nghén đã thành rồi!

Lúc này không đơn thuần là Cố Trường Sinh xuất thủ, càng là Chân Tiên khí bộc phát một luồng thần uy, đánh nát binh khí Đại Thánh!

Nghĩ thông suốt điểm này, bọn họ cũng rất hãi nhiên!

Truyền nhân Cố gia không chỉ có được Hỗn Độn Thể, còn có một loại át chủ bài khác cực kì khủng bố, hôm nay đã bại lộ.

Lai lịch kinh thiên, kinh khủng đến mức khiến người ta kinh dị!

“Cái này...”

Thiên Hoàng Nữ tận mắt nhìn thấy một màn này, cả người choáng váng, cũng không để ý đến đau đớn trên mặt nữa, ngơ ngác nhìn một màn cách đó không xa.

Nàng ta nghĩ cũng không dám nghĩ!

Trước đó còn có suy nghĩ giao thủ với Cố Trường Sinh, hiện tại đã vô cùng tuyệt vọng!

Thủ đoạn của hắn tầng tầng lớp lớp, mỗi một thứ đều có thể xưng nghịch thiên vô địch!

Hiện nay... Còn xuất hiện một kiện Chân Tiên khí bản mệnh!

Thế hệ trẻ tuổi... Còn ai ngăn được hắn chứ?

“Công tử chính là một vị Tiên Vương trẻ tuổi!” Tô Tiểu Huyên không nhịn được kinh hô, trên mặt tràn đầy kích động và hưng phấn.

Liên Tinh cũng không nhịn được che miệng, cảm giác trái tim mình đang nhảy lên không ngừng!

“Trở thành tọa kỵ của công tử, quả thực là phúc phận mà ta đã tu không biết bao nhiêu đời!” Cổ Thần Mục nói nhẹ, trên mặt tràn đầy cuồng nhiệt và sùng kính!

“Khiến ta bớt không ít phiền phức, nếu lão gia hỏa này dùng thực lực Chí Thánh cảnh giết ta, nói không chừng ta còn phải vận dụng một vài vật bảo mệnh.”

Cố Trường Sinh nhẹ giọng nói.

Hồng Mông Ấn bị xúc động, hoàn toàn là do binh khí Đại Thánh Chân Hoàng Đại Nhật Lô tạo ra uy áp nghiền ép, ý đồ áp bách mình.

Lúc này mới khiến nó bị khiêu khích, tự chủ rung động!

Nếu lão bà Chí Thánh cảnh của Vạn Hoàng Sào đổi sang thủ đoạn khác, có lẽ nó vẫn sẽ yên tĩnh.

Mà vừa rồi!

Cố Trường Sinh đánh ra một quyền, tự nhiên là vận dụng Hỗn Nguyên Giới Tâm Thần Quyền.

Lúc đầu Hồng Mông Ấn rung động.

Tạo ra ba động đáng sợ lượn lờ bên cạnh hắn, giúp hắn đánh tan tất cả thánh uy và quy tắc.

Còn không ngừng kéo chiến lực của hắn lên, đến mức có thể một quyền đánh vỡ binh khí Đại Thánh.

Nhưng rất nhanh.

Tâm cảnh của Cố Trường Sinh đã ổn định, trở về lạnh nhạt.

Chân Hoàng Đại Nhật Lô vỡ nát, hắn cũng cảm nhận được Hồng Mông Ấn dần yên tĩnh lại, không bị ảnh hưởng nữa.

Lực lượng gia trì trên người hắn cũng không ngừng tiêu tán, không cách nào duy trì!

“Thừa dịp cỗ lực lượng và cảm ngộ này chưa hoàn toàn tan hết, thử xem Trảm Tiên Chi Pháp mà ta đã đạt được trong Phi Tiên Lâu ngày đó một chút!”

Trong mắt Cố Trường Sinh lóe lên thần quang sáng chói, hắn đã nghiên cứu rất nhiều về công pháp kia, có một chút hình thức ban đầu!

Hắn cất bước mà đi, áo trắng phần phật!

Ong!

Sau một khắc!

Một thân ảnh Tiên Vương mông lung, chân đạp sơn hà nhật nguyệt, tay cầm thiên địa càn khôn, cao chừng vạn trượng, che khuất bầu trời, chậm rãi xuất hiện sau lưng hắn.

Hai mắt hắn giống như ẩn chứa tinh hà mênh mông, trong lúc đó có vô tận hỗn độn khí mãnh liệt.

Ầm ầm!

Uy áp hào hùng mênh mông p giáng lâm, giống như một tôn Tiên

Vương chân chính khôi phục.

Dị tượng!

Tiên Vương tuần cửu thiên!

Nhìn một màn này, toàn bộ tinh không lần nữa lâm vào tĩnh mịch.

Trên mặt tất cả tu sĩ Bán Thánh cảnh, Thánh Nhân cảnh đều lộ ra vẻ hãi nhiên, thần hồn và thân run rẩy, bị cỗ uy áp kinh khủng này áp chế, căn bản không thể động đậy.

Sợi tiên quang này bộc phát, trong nháy mắt xông phá thiên khung, rọi sáng tinh không xa xôi và vô số sinh mệnh cổ tinh.

Vô số tu sĩ cùng ngẩng đầu, cực kì hãi nhiên, trừng to mắt nhìn xem một màn này.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Đây là... Một vị Cổ Tiên đang thức tỉnh sao?”

Lão bà Chí Thánh cảnh sắp bị hù chết, bà ta biết rõ Cố Trường Sinh muốn giết bà ta.

Cho nên bà ta liều mạng chạy trốn, thi triển các thủ đoạn đã tích lũy trong trăm vạn năm qua, muốn sống sót!

Nhưng mà!

Vẻ mặt Cố Trường Sinh không hề bận tâm!

“Chém!”

Hắn khẽ nói!

Một luồng kiếm quang sáng chói giống như có thể trảm phá từ xưa đến nay, trám phá không gian năm tháng từ giữa ngón tay Cố Trường Sinh tuôn ra.

Tĩnh mịch, hủy diệt, kinh khủng.....,,

Không ai có thể hình dung thần uy ẩn chứa trong một kiếm này,

giống như Chân Tiên cũng có thể vẫn lạc tại dưới một kiếm này.

“Chém!”

Đồng thời!

Hư ảnh Tiên Vương sau lưng Cố Trường Sinh cũng đang vung kiếm chém xuống, trong tay xuất hiện một thanh kiếm vô hình, giống như thứ nắm chặt chính là pháp tắc.

Ầm ầm!

Dị tượng đáng sợ hiển hiện dưới một kiếm này.

Bầu trời run rẩy, đại địa lật úp.

Huyết hải vô tận, tiên thi chìm nổi.

Trên mặt lão bà Chí Thánh của Vạn Hoàng Sào hiện lên vẻ hối hận và tuyệt vọng, há to miệng muốn thét lên, thiêu đốt thần hồn, nhưng dưới một kích này, bà ta đã trực tiếp biến mất không thấy gì nữa, hóa thành vô số tro tàn!

Hình thần câu diệt!

Thậm chí không kịp phát ra tiếng kêu thảm!

Chương 143: Tám Vị Tồn Tại Kinh Khủng Tự Bạo, Tương Lai Thần Tử Tất Có Thể Bình Định Vạn Tộc Thái Cổ

Lão bà của Vạn Hoàng Sào chết!

Dưới một kiếm trảm tiên này, đến thi cốt, thần hồn cũng không còn, hóa thành tro tàn!

Trong tinh không, thậm chí còn lưu lại một đạo dư ba tiên ý sáng chói, từng sinh mệnh cổ tinh run rẩy, giống như muốn vỡ vụn!

Vô số tu sĩ nghẹn ngào hãi nhiên, thời điểm này, đã không biết nên

nói cái gì.

Đám tu sĩ Bán Thánh cảnh, Thánh Nhân cảnh cũng vô cùng sợ hãi, vừa rồi suýt chút nữa bọn họ đã quỳ xuống trước dư ba kinh khủng kia, thần hồn muốn nổ tung!

Thiên uy cũng là như thế!

Cũng may sợi tiên quang kia không nhằm vào bọn họ.

Nhưng thân thể bọn họ cũng suýt chút nữa nổ tung!

Những tinh vực bị tiên ý kinh thiên bao phủ, lúc này cũng rung chuyển bất an.

Rất nhiều tồn tại cổ lão ngủ say bị kinh động, mặt lộ hãi nhiên bay lên không trung, nhìn về phía bên ngoài vạn vạn dặm.

“Khí tức vừa rồi... Giống như là có Tiên vẫn lạc.....”

“Người có tu vi cường đại, sẽ có cảm giác rõ ràng hơn... Rốt cuộc là vị nào đang giao thủ trong tinh không vậy...”

“Bây giờ tất cả tồn tại chí cường đều đang ngủ đông, chờ tiên hoa nở rộ, Tiên Lộ mở lại...”

“Hôm nay khí tức này, là tiên thuật đi... Sợ là sẽ dọa tỉnh những tồn tại này.”

Khí tức của bọn họ rất cổ lão, cũng không thuộc về thời đại này, bây giờ đang thì thầm nói, vẻ mặt vô cùng kiêng kị và ngưng trọng.

Đạo kiếm quang vừa rồi, cách bọn họ xa xôi vô tận, nhưng lại khiến tim bọn họ đập nhanh.

Cũng không phải do uy năng ẩn chứa trong đó... Mà là cấp độ đạo kiếm quang kia đại biểu!

Chí Thánh cảnh vẫn lạc, thậm chí đến binh khí Đại Thánh cũng bị đánh nát.

Nhìn thân ảnh mặc áo trắng được vô tận hỗn độn khí lượn lờ bao phủ, giờ khắc này trong lòng tất cả mọi người đều rất kính sợ và sùng bái!

Một quyền đánh nát Thánh binh, một kiếm giết chết Chí Thánh!

Thế hệ trẻ tuổi, đoán chừng không ai có chiến tích huy hoàng như thế!

Mặc dù không ít người biết được, đó là kết quả mà Chân Tiên khí hiển uy, nhưng vẫn kinh dị như cũ, khiến người ta kinh hãi.

Đương nhiên, cũng có tu sĩ sống sót, trên mặt tràn đầy kích động, nước mắt chảy ra, "Đa tạ Thần Tử đã báo mối thù bị hủy gia viên cho chúng ta !"

"Đa tạ Thần Tử đã báo mối thù bị hủy gia viên cho chúng ta!"

Lão bà Vạn Hoàng Sào chết!

Đương nhiên bọn họ đã được giải hận, nhưng sinh mệnh cổ tinh mà bọn họ sinh hoạt đã mất, lúc vừa bắt đầu, một luồng hỏa quang của Chân Hoàng Đại Nhật Lô đã có thể thiêu hủy một mảnh cổ tinh.

Thực lực của bọn họ khá mạnh, may mắn chạy thoát!

Nhưng hậu bối dòng dõi tông môn, thì không chạy được.

Nhưng....

Ở thế giới này, chỉ cần chiến lực tối cao vẫn còn, như vậy bất kỳ thế lực nào cũng có cơ hội trùng kiến.

Nghe thấy tiếng khóc lóc kể lể từ bốn phương tám hướng truyền đến, lông mày Cố Trường Sinh hơi nhíu lại, từ hư không rơi xuống.

Cả người nhìn không khác trước đó, áo trắng như tuyết, siêu nhiên thoát tục, không giống như mới đại chiến một trận.

Đồng thời trên người đã không còn uy áp kinh khủng khiến tâm

thần người ta muốn nứt ra nữa.

Rất khó để người ta liên hệ hắn với uy áp diệt thế vừa rồi.

Những sinh mệnh cổ tinh này bị hủy.

Thật ra cũng có liên quan đế hắn, cho nên khi Cố Trường Sinh nghe thấy mấy câu này, suy nghĩ một lúc, liền để những tu sĩ này chuyển đến mấy đạo vực do Cố gia cai quản.

Trong những tinh vực hoang vu vắng vẻ, không người cai quản, những tu sĩ Bán Thánh cảnh, Thánh Nhân cảnh có thể làm tổ tiên một tộc, một tông, có thể làm uy làm phúc, có thể xưng là vô địch!

Nhưng đến đạo vực thuộc phạm vi cai quản của Cố gia, nhiều nhất chỉ có thể trấn áp một phương cổ thành mà thôi.

Nghe thấy Cố Trường Sinh nói như vậy, bọn họ lập tức trở nên vô cùng kích động, hưng phấn, cừu hận vừa rồi cũng hòa tan không ít.

“Đa tạ Thần Tử.”

“Có lời này của Thần Tử, chúng ta cũng yên tâm. Vạn Hoàng Sào quá ghê tởm, hoàn toàn đối đãi với các chủng tộc chúng ta như sâu kiến, không đặt sinh mạng của chúng ta vào mắt...”

“Tương lai, Thần Tử tất có thể bình định vạn tộc Thái Cổ!”

Tất cả tu sĩ cùng nhau cảm kích nói.

Đề cập đến hoàng tộc Thái Cổ, trên mặt bọn họ tràn đầy phẫn nộ và hận ý.

Trong phạm vi cai quản của Trường Sinh Cố gia, bị Cố gia ràng buộc, nhưng đồng thời cũng được bảo vệ an toàn tính mạng.

Vừa mới trải qua một trận có thể xưng là kiếp nạn sinh tử khủng khiếp.

Trong quãng đời còn lại, chắc hẳn tất cả bọn họ vẫn còn sợ hãi.

Hoàng tộc Thái Cổ chỉ vận dụng một món binh khí Đại Thánh, suýt chút nữa hủy diệt phương tinh vực này, hoàn toàn xem bọn họ như sâu kiến mà đối đãi.

Sinh tử trong một suy nghĩ.

Nhưng...

Nếu như chuyển đến phạm vi thế lực của Trường Sinh Cố gia, Vạn Hoàng Sào tuyệt đối phải nhận trừng phạt nên có, không dám hành động thiếu suy nghĩ!

So với tự do tự tại, đương nhiên tính mạng vẫn quan trọng hơn.

Trở lại cung điện!

Hai người Liên Tinh và Tô Tiểu Huyên đứng trước mặt Cố Trường Sinh, dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn hắn.

Nhất là Liên Tinh, vừa đến bên cạnh Cố Trường Sinh, trước đó nàng chỉ nghe đồn, nhưng hôm nay đã hiểu được tình huống chân thực.

Thật sự bị chấn kinh không nhẹ.

Đâu chỉ một từ kinh khủng là có thể hình dung về công tử được.....

Bây giờ ánh mắt nàng nhìn về phía Cố Trường Sinh vẫn có chút không thể tin được, cảnh tượng vừa rồi thật sự quá dọa người.....

Tiên Vương chuyển thế?

Tiên Vương, vô số kỷ nguyên qua, tại ba ngàn đạo vực có thể có mấy vị?

Đó là tồn tại chỉ có trong lịch sử, thực lực siêu việt Chân Tiên!

Nếu là người bình thường, bị hai nữ tử nhìn chằm chằm như vậy, đã sớm lâng lâng không biết mùi vị.

Một người có vóc dáng nhỏ nhắn xinh xắn, dáng vẻ hồn nhiên, một người thanh lãnh xuất trần, dung nhan tựa như ảo mộng, cảnh đẹp

ý vui.

Nhưng Cố Trường Sinh sớm đã quen, vẻ mặt không có nhiều thay đổi.

“Công tử, vừa rồi ngươi quá lợi hại, ngươi thật sự là một vị Tiên Vương nào đó chuyển thế sao?” Trên mặt Tô Tiểu Huyên tràn đầy sùng bái nói, vội vàng dùng một môn kiếm pháp đắc ý của mình, gọt linh quả cho Cố Trường Sinh.

Sau đó lại nói với Liên Tinh, “Tiểu Liên, nhanh pha ly trà cho công tử, công tử thích uống nhất là dùng nước suối Thụ Tâm pha trà, tốt nhất là nước suối Thụ Tâm vạn năm, lá trà tốt nhất là...”

Liên Tinh nghe vậy, cái đầu nhỏ không ngừng gật gật, nhanh chóng ghi nhớ vào trong đầu.

Ừm.

Công tử thích uống cái gì, ăn cái gì, đều rất quan trọng... Quyết định sau này có được ông tử yêu thích hay không.

Thiên Hoàng Nữ ở một bên ngu ngơ nhìn một màn này, không biết vì sao trong lòng cũng vô thức ghi nhớ những lời Tô Tiểu Huyên nói.

“Làm sao? Còn muốn người của Vạn Hoàng Sào đến cứu ngươi không?” Cố Trường Sinh nhàn nhạt nhìn nàng một cái.

Nghe nói như thế, Thiên Hoàng Nữ còn muốn kiên cường nói vài câu, nhưng miệng vừa há, lại sợ bị Cố Trường Sinh đánh, dấu tay trên mặt còn chưa tiêu tán, đành phải cúi thấp đầu.

Trong lòng vô cùng tuyệt vọng!

Thế hệ trẻ tuổi, tại sao lại có người mạnh như vậy?

Lắc đầu, không quan tâm đến Thiên Hoàng Nữ nữa, Cố Trường Sinh nhìn về chỗ sâu trong tinh không.

Chiến đấu nơi đó, cũng nên kết thúc.

Hôi lão và tám vị có khí tức vô cùng kinh khủng, thậm chí siêu việt Chí Tôn cảnh giao thủ, nhưng vẻ mặt vẫn nhẹ nhõm.

Xung quanh xuất hiện trường hà thời gian và không gian, quy tắc thần liên bùng lên, áp sập tất cả, hóa thành hư vô!

Nhưng ông ấy lại không lo lắng.

Vô số lực lượng quy tắc xen lẫn, khí tức quét sạch chư thiên, kinh động vô số cổ lão ngủ say, ánh mắt nhìn về phía thiên ngoại.

“Làm sao có thể...” Lão giả giao chiến với Hôi lão không ngừng ho ra máu, thân thể muốn vỡ vụn, đột nhiên trừng lớn mắt, sợ hãi nói.

Ông ta cảm giác được cảnh tượng bên phía Cố Trường Sinh, da đầu không nhịn được run lên.

“Vậy mà trong cơ thể có Chân Tiên khí bản mệnh, thảo nào ngươi lại cam tâm làm người hộ đạo cho hắn!”

Một người khác cũng vô cùng kinh hãi nói.

Bản ý của bọn họ là kìm chân Hôi lão, tranh thủ thời gian cho lão bà của Vạn Hoàng Sào, cứu truyền nhân các tộc ra, nhưng không ngờ chiến đấu nơi đó lại kết thúc nhanh như vậy.

Nhanh đến mức vượt ngoài dự đoán của tất cả mọi người!

Kết quả... Càng khiến người ta kinh hãi không thôi.

“Cho nên... Các ngươi tuyệt vọng sao?” Trên mặt Hôi lão không có dao động, lúc này lại lộ ra nụ cười nhàn nhạt nói.

Tám người khôi phục đỉnh phong trong ngắn ngủi, cũng chỉ có thể vây khốn ông ấy một thời gian.

Nghe vậy, trên mặt tám người kia đều hiện lên vẻ không cam lòng và tuyệt vọng, cùng một tia hoảng sợ.

Cứ theo đà này, truyền nhân Cố gia thật sự có tư thế quét ngang vạn cổ!

Sau một khắc!

Bọn họ không có bất cứ do dự nào, vẻ mặt quyết tuyệt, thân thể bành trướng một vòng!

Vô số thần quang và quy tắc sáng chói đến cực hạn, giống như bị nhóm lửa!

“Vì tộc nhân!”

“Vì tộc nhân!”

...

Oanh!

Oanh!

Oanh!

...

Tám âm thanh kinh thiên động địa liên tiếp vang lên, dư ba đánh nát mấy phương tinh vực.

Biết không có bất kì cơ hội sống và khả năng nào, bọn họ cũng quả quyết, cùng nhau lựa chọn con đường tự bạo.

Chương 144: Oanh Động, Đại Địch Tương Lai, Lại Bị Đẩy Lên Sóng Gió Chí Cao

Tám vị tồn tại vô cùng kinh khủng tự bạo, năng lượng ẩn chứa trong đó như ngàn vạn sao trời cùng nổ tùng, thậm chí khiến hư không xung quanh không ngừng đổ sụp, lộ ra một mảnh hư vô đen như mực, vô cùng doạ người.

Nhưng vẻ mặt Hôi lão vẫn rất lạnh nhạt, vung ống tay áo lên, nhẹ nhàng quét tới chỗ dư ba này, lập tức giống như đảo ngược thời gian, tất cả không gian vỡ vụn xung quanh khép lại như lúc ban đầu.

Không có ba động khuếch tán ra, càng không tạo thành sinh linh đồ thán.

“Các ngươi tưởng như vậy có thể vây khốn ta sao? Nếu không phải muốn cho công tử cơ hội giao thủ với Chí Thánh.....”

Ông ấy lắc đầu, sau đó bước ra một bước, đã xuất hiện bên ngoài ngàn vạn dặm!

Nếu tám người này nghe nói như thế, chỉ sợ sẽ càng thêm tuyệt vọng!

Bao gồm lão bà của Vạn Hoàng Sào, chín lão giả của hoàng tộc Thái Cổ nhằm vào Cố Trường Sinh, cũng theo tám người tự bạo mà kết thúc.

Đến nửa khắc sau.

Chỗ sâu trong tinh không đã khô kiệt, lực lượng quy tắc tiêu tán, mới có mấy bóng người mơ hồ xuất hiện, trong đó thân ảnh của một người vô cùng to lớn, hai mắt như bích hồ, tản ra sát khí và lãnh ý khiến thiên hạ biến sắc.

“Trường Sinh Cố...”

Cảm nhận được khí thế vẫn chưa hoàn toàn biến mất ở nơi đây, giọng nói của người này vô cùng băng lãnh, chậm rãi nói ra mấy chữ này.

Nhưng bóng người như một vòng mặt trời sáng chói bên cạnh nhướng mày, ngắt lời người này, “Đạo huynh cẩn thận, đến cảnh giới này của người ta, nhắc đến tên tộc người ta, sẽ bị phát giác...”

“Đáng chết!”

Nghe vậy, bóng người có đôi mắt như bích hồ khẽ biến sắc, sắc mặt trở nên vô cùng xanh xám, khó coi.

“Chẳng lẽ hậu bối của tộc ta cứ như vậy bị trấn áp sao?” Ông ta không cam lòng nói, xuất hiện tại nơi lúc trước Cố Trường Sinh và lão bà Vạn Hoàng Sào chiến đấu, thông qua công pháp quay lại, đã biết tất cả chuyện xảy ra ở đây.

Bọn họ tuyệt đối không ngờ, lai lịch của Cố Trường Sinh lại khủng bố như vậy, có thể là một vị Tiên Vương chuyển thế.

Trên người có Chân Tiên khí mà bọn họ thèm nhỏ dãi.

“Kẻ này không chỉ là Hỗn Độn Thể, bây giờ còn có Chân Tiên khí, người hộ đạo cũng là nhân vật khó chơi... Nếu chúng ta xuất thủ, sợ rằng sẽ khiến Cố gia tức giận, Trường Sinh họa phản phệ, cũng không phải chúng ta có thể tiếp nhận.”

“Nhưng thừa dịp hắn chưa trưởng thành, chúng ta phải nghĩ biện pháp bóp chết hắn trong trứng nước, nếu không sau này, hắn tuyệt đối sẽ là tai hoạ vô tận của chúng ta.” Một thân ảnh mơ hồ màu lửa đỏ khác trầm mặc một lát mới nói, trong mắt lộ ra sát cơ.

“Nếu thật sự là một vị Tiên Vương chuyển thế... Phần nhân quả này, ngươi có dũng khí đón sao?” Một người khác cười lạnh nói.

Lời này vừa ra, lập tức khiến xung quanh hoàn toàn tĩnh mịch.

Tiên Vương?

Đó là tồn tại gì, có thể quấy nhiễu trường hà thời gian, thậm chí có thể ở một chỗ thời gian khác xuất thủ với bọn họ.

Nếu là Tiên Vương chuyển thế, như vậy phía sau tuyệt đối đã chuẩn bị tất cả.

Bọn họ có can đảm tiếp nhận phần nhân quả này, nói không chừng sẽ bị vị Tiên Vương trong quá khứ kia vượt qua dòng sông thời gian đánh chết!

Chính là vì vậy, bọn họ mới kiêng kị, không dám!

“Cho nên... Hiện tại thật sự dùng bảo thuật trong tộc đi đổi truyền nhân sao?” Thân ảnh khác cũng có khí tức ngập trời, không cam lòng nói.

Bọn họ không muốn bị một tên hậu bối kiềm chế như thế.

Nhưng truyền nhân một thế này rơi vào trong tay hắn, nếu muốn đảm bảo tính mạng của bọn họ, vậy phải ngoan ngoãn dâng lên!

Lúc trước, chuyện này hoàn toàn không có khả năng, không dám nghĩ đến!

Bởi vì truyền nhân của hoàng tộc Thái Cổ, cho tới bây giờ đều là nghiền ép người khác, là biểu tượng vô địch trong toàn thế hệ!

Một khi xuất thế, liền mang ý nghĩa sẽ bước lên vô số thi cốt của thế hệ trẻ tuổi, đi đến con đường vô địch!

Nhưng... Đời này!

Truyền nhân của bọn họ cùng rơi vào tay một người, hơn nữa còn là chín người cùng nhau xuất thủ, cũng không địch lại một mình đối phương.

Chuyện này khiến bọn họ khuất nhục, cũng tức giận.

“Không có khả năng, bảo thuật chí cường của tộc chúng ta chính là gốc rễ trấn tộc, sao có thể để người khác ngấp nghé, không thể tiết lộ ra ngoài!”

Trong đó một người quả quyết cự tuyệt.

“Truyền nhân không có, vậy thì không có. Nhưng bảo thuật tuyệt đối không thể sơ sót được!” Một người khác cũng đồng ý nói.

“Lần này đại thế chi tranh, sao dám đi tranh được?”

“Dựa vào đám truyền nhân phế vật này, sao có thể tranh. May mà tộc ta sớm đã có cách đối phó, chỗ sâu trong tổ địa, năm đó dòng dõi của tổ tiên vẫn luôn giấu kín trong đó, chưa từng xuất thế. Hiện nay... Xem ra đã đến lúc tiểu tổ xuất hiện rồi!” Tồn tại kinh khủng có mắt như bích hồ nói nhỏ, lời nói khiến trong lòng những người còn lại run lên.

Nhưng...

Làm sao bọn họ lại không có chuẩn bị được.

Tin tức Chí Thánh của Vạn Hoàng Sào xuất thủ, dùng binh khí Đại Thánh hủy đi rất nhiều sinh mệnh cổ tinh, khiến vô số sinh linh đồ thán, dường như không có bất cứ giấu diếm nào.

Rất nhanh liền như mọc thêm cánh, truyền khắp tất cả đạo vực, bị vô số thế lực biết được.

Có người toàn thân phát lạnh.

Cũng có người chửi ầm lên, hận ý ngập trời với hoàng tộc Thái Cổ.

Một luồng uy áp của Đại Thánh bộc phát, đủ để tiêu diệt một sinh mệnh cổ tinh.

Mà lúc đó sao có thể chỉ bộc phát một luồng uy áp được?

Dường như tất cả tu sĩ thế lực Nhân tộc đều phẫn nộ, đôi mắt đỏ lên, lòng đầy căm phẫn.

Hoàng tộc Thái Cổ có rất nhiều vô thượng tồn tại, lúc thọ nguyên không nhiều, sẽ nghĩ biện pháp thôn phệ vô số sinh linh trên các sinh mệnh cổ để kéo dài tính mạng.

Đây cũng là thủ đoạn hắc ám.

Mà lần này, bọn họ càng thêm xem thường sinh linh, coi sinh linh như sâu kiến, đồ sát tất cả.

Sau đó.

Trận chiến kia bị người ta truyền ra ngoài, lần nữa nhấc lên sóng gió to lớn!

Cho dù là ai cũng không ngờ.

Truyền nhân Cố gia vốn đang ở nơi sóng gió cao nhất, lại lần nữa bị đẩy lên!

“Có thể là Tiên Vương chuyển thế? Hình như có được một kiện Chân Tiên khí bản mệnh?”

“Đường còn chưa mở, truyền nhân Cố gia đã ngồi vững vàng trên tiên vị rồi? Cùng thế hệ có, ai có thể tranh?”

Tin tức này vô cùng kinh bạo, lập tức như thiên thạch nhập vào biển sâu, kích thích sóng biển ngập trời.

Không có bất kì thế lực nào có thể ngồi yên.

Những thế lực bất hủ, vô thượng đạo thống cũng lâm vào rung động tĩnh mịch!

Trường Sinh Tần gia.

Trong cung điện, Tần Khanh Khanh đang tu luyện cũng ngây ngẩn cả người, sau đó khẽ thì thầm một tiếng, "Tên gia hỏa này, thảo nào từ đầu đến cuối đều có dáng vẻ tự nhiên không màng danh lợi như vậy, thì ra là vì vậy sao..."

Vũ Hóa tiên triều.

Bên trong trọng đồng của Diệp Minh Nguyệt có vô tận huyền diệu và thần phù diễn hóa, sau đó khẽ cười nói, "Tiên Vương chuyển thế... Trường Sinh đạo huynh không hổ là nam nhân ta nhìn trúng..."

Bên cạnh nàng, có nữ tử có thể điên đảo chúng sinh nghe vậy, cũng không khỏi nở nụ cười, giống như một vị ma nữ hàng thế, "Minh Nguyệt nói như vậy, không sợ ta sẽ đoạt của ngươi sao?"

"Hắn sẽ không nhìn trúng ngươi." Diệp Minh Nguyệt vẫn cười khẽ như cũ, phong thái tuyệt thế.

"Vì sao?" Ma nữ cười nói.

"Bởi vì ngay cả ta, hắn cũng không nhìn trúng, càng không thể coi trọng ngươi." Diệp Minh Nguyệt đáp.

Tộc địa tộc Kim Sí Đại Bằng.

Trong mật thất tràn ngập tinh thần chi quang vô ngần.

Kim Bằng nhận được tin tức, hóa thân thành hình người trầm mặc, nhưng nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện vẻ mặt hắn ta có chút mờ mịt.

Trước đó thật vất vả mới dâng lên chiến ý, trong khoảnh khắc lại hóa thành chán nản và tuyệt vọng.

"Một thế này, hắn có địch sao?"

Ngay cả Cổ Đế Tử đang đi trong tuyệt đại cũng dừng bước chân, nhìn ngọn núi lớn màu đen phía trước, không biết đang suy nghĩ cái gì, nửa ngày không có bất kỳ động tác nào.

Tiên Vương điện!

Một cung điện thanh đồng pha tạp vết rỉ, thần quang như nước, tiên ý mênh mông, sáng chói và loá mắt.

Tràn ngập các loại khí tức đáng sợ.

Một người trẻ tuổi toàn thân được sương mù bao phủ đang gánh vác thương sinh mà đứng, giống như ở chỗ sâu trong vũ trụ mênh mông.

“Vị đạo huynh kia chuyển thế? Trùng hợp như vậy sao?”

Hắn ta nhẹ giọng nói, vẻ mặt thận trọng hơn lúc trước rất nhiều.

“Hỗn Độn Thể, ta nên sớm nghĩ đến chuyện này...”

Chí Tôn Đường!

Một vị thiếu niên thanh tú một quyền đập nát ngọn núi nguy nga trước mặt, có khí chất vạn cổ vô địch nói, “Cho dù hắn là cái gì chuyển thế, ta vẫn một lòng vô địch, quét ngang vạn cổ!”

Thánh Phật Tự!

Vị hòa thượng trẻ tuổi giống như đã khoanh chân vô số năm tháng mở mắt, trong mắt một mảnh yên lặng, lại giống như có một tấm gương, phản chiếu vạn vật trên thế gian.

“Đại địch tương lai, không nhìn thấu hắn.” Hắn ta lẩm bẩm nói.

.....

Toàn cầu Luân Hồi Chỉ Mình Ta Biết Cốt Truyện bộ truyện thuộc thể loại Đồng Nhân võng du đang hót của team đã dịch

tới chương 500

Đầu Bếp Tại Dị Giới truyện đã dịch full dành cho những đh thích tu luyện ẩm thực, có giá tốt khi mua full

Trò Chơi Sinh Tồn Bắt Đầu Mở Khóa Ức Vạn Thiên Phú truyện võng du vô địch lưu, đã được dịch full, code giảm giá hấp dẫn

Chương 145: Một Người Đi, Vô Số Người Theo, Sở Yêu Nguyệt Vui Vẻ

Ngay khi bên ngoài đang oanh động vì cuộc chiến trong tinh không có thể xưng là kinh thiên kia.

Cố Trường Sinh đã về tới hoàng triều Cảnh Dương.

Hoàng Kim Cổ Thần to lớn như núi từ trên không trung hạ xuống, phát ra tiếng ầm vang, núi dao động, rơi xuống ngoài hoàng đô của Cảnh Dương.

Đương nhiên thế hệ trẻ tuổi của Cố gia đến đây lịch luyện cũng nghe nói đến những lời đồn liên quan đến Thần Tử nhà mình gần đây.

Giương uy danh của Trường Sinh Cố gia, vừa xuất thế đã ép thế hệ trẻ tuổi không kịp thở, bọn họ đều phấn chấn kích động.

Biết được hắn sắp trở về, lúc này đã sớm chờ bên ngoài hoàng đô Cảnh Dương rồi!

“Bái kiến Thần Tử!”

“Bái kiến Thần Tử!”

Tiếng gầm như thủy triều, bao phủ tứ phương!

Nhìn Hoàng Kim Cổ Thần cõng một tòa cung điện đi đến, trong đó một thân ảnh mặc áo trắng đi ra, tất cả thế hệ trẻ tuổi của Cố gia đều vô cùng kích động, mang theo sùng bái và ngưỡng mộ.

Những người còn lại của hoàng triều Cảnh Dương, bao gồm cả Nữ Hoàng của Cảnh Dương bây giờ, Sở Yêu Nguyệt, cũng không có tư cách đến đây nghênh đón, chỉ có thể đứng ở phía ngoài cùng, vẻ mặt vô cùng tôn kính, thậm chí có chút cuồng nhiệt.

“Không cần đa lễ.”

Nhìn tất cả mọi người, Cố Trường Sinh khẽ vuốt cằm nói, sau đó từ hư không chậm rãi đi xuống.

Vừa rồi thần niệm tùy ý quét qua, hắn lại phát hiện trong thế hệ trẻ tuổi của Cố gia.

Khí tức của rất nhiều người đã thay đổi nghiêng trời lệch đất so với lúc trước.

Thực lực cảnh giới đều đã tăng lên.

Nhưng thay đổi lớn nhất... chính là đã tắm rửa qua tiên huyết sát phạt.

Dù sao bọn họ cũng chém giết với thế hệ trẻ tuổi của Đọa Long Lĩnh, Vạn Hoàng Sào, ma luyện không chỉ chiến lực, còn là tâm cảnh và kinh nghiệm.

Có được thu hoạch như thế, cũng là phải.

“Chúng ta đã sắp thu phục được cổ quốc Xích Ly rồi, từ khi Thần Tử trấn sát Long Vũ của tộc bọn họ trong cổ thành Vọng Nguyệt, bọn họ đã hiện ra cục diện tan tác, căn bản không có cách nào ngăn cản chúng ta.”

“Ngày đó công tử trấn sát vị thiên kiêu của Đọa Long Lĩnh, tên là Long Vũ trong chiến trường thiên kiêu, thật ra lúc mới ra đời, huyết mạch và thiên phú của hắn ta không tính cường đại, nhưng ca ca hắn ta lại có thể xưng nghịch thiên, tên là Long Đằng.”

“Người này cực kỳ thần bí, nghe nói lúc còn nhỏ, từng một mình một người xâm nhập khu không người ở Dị Vực, cũng thành công trở về.”

“Tất cả những thứ của Long Vũ, bao gồm giọt Chân Long chi huyết và long lân, đều là Long Đằng cho hắn.”

“Đoán rằng sau này công tử sẽ gặp hắn ta.”

Khu không người ở Dị Vực, cho dù là ở khu vực ngoài rìa, Chí Tôn cũng sẽ kiêng kị, có nguy hiểm một bước một đẫm máu.

Trong đám người Cố gia, Cố Quang Minh mở miệng nói.

Vẻ mặt Cố Trường Sinh không có nhiều thay đổi, gật đầu, vừa nghe, một vừa đi về phía hoàng đô.

Đúng là truyền nhân của Đọa Long Lĩnh rất mạnh, không phải Thiên Hoàng Nữ có thể so sánh.

Chưa xuất thế đã nổi danh cùng với nàng ta rồi.

Nhưng... Hắn cũng không cần nghĩ nhiều, người đến, trấn áp là được.

Mà trong đám người Cố gia, vẻ mặt Cố Minh Hoàng và Cố Thanh Vận mang theo dị sắc nhìn sang một bên.

Bên cạnh, thế hệ trẻ tuổi của Cố gia đi theo.

Bên người Cố Trường Sinh, Tô Tiểu Huyên sớm đã quen thuộc với đám người Cố gia rồi.

Sau đó là Liên Tinh dáng vẻ thanh lãnh xuất trần.

Phía sau cùng, mới là người cầm quyền hoàng triều Cảnh Dương bây giờ, hoàng thất và liên thân, cùng tất cả gia tộc lớn trong hoàng triều Cảnh Dương.

Bên trong hoàng triều.

Vô số tu sĩ bình thường nhìn một màn này, vẻ mặt vô cùng rung động và kích động, rất nhiều người trẻ tuổi kính ngưỡng.

Đây mới là phong thái người trẻ tuổi nên có, một người đi, vô số người theo.

Giai nhân bên cạnh, cảnh đẹp ý vui.

“Trong quá trình này, trong số tộc Cổ Thần phản loạn, cũng có rất nhiều người lựa chọn đầu hàng, dòng dõi thân nhân của bọn họ bị Đọa Long Lĩnh bức hiếp, đành phải xông pha chiến đấu.”

“Nhưng mà...”

“Vẫn có không ít tộc Cổ Thần không biết hối cải, chống cự như cũ, người cầm quyền của Xích Ly bây giờ đã bị đánh chết.”

Cố Quang Minh còn đang báo cáo, Cố Trường Sinh mặc kệ chuyện này trong một thời gian rồi, để hắn ta toàn quyền phụ trách.

Mặt khác, Cố Trường Sinh cũng để Sở Yêu Nguyệt hỗ trợ.

Dù sao thân là Đế Hoàng Thể, phương diện quản lý quốc gia có chỗ bất phàm.

Trên dưới hoàng triều Cảnh Dương đều được nàng quản lý ngay ngắn rõ ràng.

“Ta biết rõ, về phần giải quyết phản loạn tộc Cổ Thần như thế nào, ngươi biết đúng không? Tiểu Cổ?”

Cố Trường Sinh gật đầu nói.

Câu kế tiếp hiển nhiên là nói với Cổ Thần Mục.

Tiểu Cổ, bởi vì hắn gọi Cổ Thần Mục bằng cái tên này thuận miệng hơn.

Mặc dù chuyển đổi tuổi của Cổ Thần Mục thành Nhân tộc cũng lớn hơn hắn rất nhiều.

Đối với xưng hô thế này, lúc ấy Cổ Thần Mục vô cùng hài lòng và kích động.

“Ta biết, công tử yên tâm, người phản tộc, chắc chắn phải chết.”

Sau khi rơi xuống, Cổ Thần Mục đã sớm hóa thành người bình thường, nghe vậy cung kính đáp.

Tất cả mọi người biết rõ bên cạnh Cố Trường Sinh có một vị Hoàng Kim Cổ Thần ngũ tinh làm tọa kỵ, cho nên cũng không giật mình.

Nhưng lúc lơ đãng Cổ Thần Mục bộc lộ chút khí tức đáng sợ, bọn họ vẫn có chút nghiêm nghị, ngưng trọng.

Hoàng Kim Cổ Thần tu vi Bán Thánh cảnh!

Cái này không phải Cổ Thần ngũ tinh bình thường có thể so sánh.

Mặt khác!

Nữ tử áo trắng đẹp đến mức như mộng ảo, khí tức thanh lãnh xuất trần kia cũng vô cùng đáng sợ, bên người giống như bốc lên huyết hải, vô tận thi cốt chìm nổi!

Sau đó, Cố Trường Sinh giao phó tất cả mọi chuyện xong, bảo đám người tán đi, để một mình Sở Yêu Nguyệt lưu lại.

Trong cung điện.

Sở Yêu Nguyệt một thân áo đỏ, vẻ mặt thấp thỏm, có chút chờ mong và chút say mê ẩn giấu dưới đáy mắt, nhìn Cố Trường Sinh đưa lưng về phía nàng, hai tay chắp sau lưng, nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Công tử, ngài gọi ta lưu lại, có chuyện gì không?”

Cuối cùng.

Vẻ mặt Sở Yêu Nguyệt cung kính, nhẹ giọng mở miệng nói, đánh gãy trầm mặc.

“Thời gian này, xem ra ngươi vẫn không ngừng tu luyện, hiện nay đã là Hồn Cung cảnh rồi.” Nghe vậy, Cố Trường Sinh quay đầu, khẽ cười một tiếng, mở miệng nói, cũng không nói ra nguyên nhân giữ nàng lại.

Tu luyện Khí Vận Tạo Hóa Công.

Được lực lượng dân sinh gia trì, thực lực của nàng đã đạt đến tình trạng khủng bố trong Cảnh Dương rồi.

Thánh Nhân cảnh hiện thân, đoán chừng cũng rất khó ra tay với hoàng triều Cảnh Dương, không có bất kỳ uy hiếp gì.

Được công tử tán dương, trên mặt Sở Yêu Nguyệt không khỏi hiện lên vẻ kích động và mừng rỡ, sau đó thấp giọng nói, “Chuyện công

tử phân phó, Yêu Nguyệt sẽ không lười biếng. Yêu Nguyệt có được tất cả những thứ này, toàn bộ là nhờ công tử ban tặng."

"Ngươi làm rất tốt, không liên quan gì đến ta, nhớ kỹ, sau này ngươi sẽ trở thành Nữ Hoàng vạn cổ, nếu không sẽ có lỗi với bộ công pháp kia." Cố Trường Sinh khoát tay, cười, "Bắt đầu từ Cảnh Dương, chiếm đoạt Xích Ly, mở rộng bản đồ chỉ là bước đầu tiên..."

"Trong đó, ta sẽ không cho ngươi bất kỳ trợ giúp nào, ngươi cần tự mình nghĩ biện pháp, Cảnh Dương muốn truyền thừa như thời xa xưa, cũng không thể chỉ chiếm chút cương vực đã là cực hạn."

Hắn muốn từ trong tay Sở Yêu Nguyệt, nhìn xem có thể đi trên con đường của Thái Cổ Tiên Đình thời xưa, tạo nên một phương hoàng triều vô thượng không.

Mà Sở Yêu Nguyệt, chính là nhân vật mấu chốt trong đó.

Trước đó Cố Trường Sinh cảm thấy hứng thú với bộ Khí Vận Tạo Hóa Công.

Mà bây giờ.

Biết rõ một phần thần bí và cường đại của Thái Cổ Tiên Đình, Cố Trường Sinh không chỉ cảm thấy hứng thú với truyền thừa của Thái Cổ Tiên Đình, đến đường đi của nó cũng có chút hứng thú.

Dù sao cũng là thuận tay gây nên, cũng không lãng phí thời gian gì.

"Ta biết rõ, ghi nhớ công tử dạy bảo."

"Đúng rồi, nghe nói công tử cần Hỗn Nguyên Thạch tu luyện, vừa lúc trong bảo khố của Cảnh Dương có mấy khối Hỗn Nguyên Thạch lớn bằng bàn tay, là tiên hoàng có cơ duyên xảo hợp lấy được, nhưng không ai có thể sử dụng luyện hóa."

Đột nhiên, như nghĩ tới điều gì, Sở Yêu Nguyệt mở miệng nói, vẻ mặt mang theo chút vui mừng.

Vui mừng vì có thể giúp Cố Trường Sinh.

Chương 146: Bảo Khố Cảnh Dương, Tiên Lệ Lục Kim Phế Tháp, Gặp Điều Chẳng Lành

Cố Trường Sinh sững sờ.

Hỗn Nguyên Thạch.

Không ngờ thế lực như hoàng triều Cảnh Dương cũng có vật này.

Phải biết cả Thanh Huyền đạo trường cũng chỉ có mấy khối mà thôi.

Đương nhiên.

Sở Yêu Nguyệt sẽ không lấy chuyện này ra lừa hắn.

Đúng là Cố Trường Sinh cũng đang cần thứ này để tu luyện Hỗn Nguyên Kiếp Diệt Tạo Hóa Kim Thân.

Đồng thời hắn đã truyền lời về gia tộc, để trong tộc hỗ trợ tìm kiếm, cho nên hắn không hề lo lắng.

Nhìn thấy vẻ vui mừng trong mắt Sở Yêu Nguyệt, hắn khẽ thở dài, cũng không tiện cự tuyệt, liền cười nói, “Ngươi đúng là có lòng.”

“Vật công tử cần, đương nhiên Yêu Nguyệt sẽ lưu ý.” Sở Yêu Nguyệt thấp giọng nói, nhưng trong lòng vẫn khó nén vui mừng.

Ở bên ngoài, nàng là Nữ Hoàng ăn nói có ý, quyền thế ngập trời, trong tay nắm giữ quyền sát phạt.

Nhưng trước mặt Cố Trường Sinh, nàng chỉ là một nữ tử hèn mọn, hi vọng hắn có thể nhìn mình nhiều hơn một cái, còn là loại thấp kém đến bụi bặm.

Sau đó.

Sở Yêu Nguyệt dẫn đường cho Cố Trường Sinh đến bảo khố của Cảnh Dương.

Theo lý thuyết, chỉ có Hoàng Đế các thời đại mới có tư cách tiến vào bảo khố Cảnh Dương.

Nhưng Sở Yêu Nguyệt nguyện phá lệ dẫn Cố Trường Sinh đến đó.

Hơn nữa.

Cho dù liệt tổ liệt tông Cảnh Dương biết rõ, chắc hẳn cũng không trách tội nàng.

Tương phản, còn có thể vô cùng kích động.

Rất nhanh.

Sở Yêu Nguyệt đi trước dẫn đường, trên đường, thị vệ nhìn thấy hai người, vẻ mặt vô cùng cung kính.

Trước mắt có một gian thạch thất tỏa ra ánh sáng, có trận văn ba động truyền đến, sau đó xuất hiện thần phù lấp lóe, bảo quang cổ lão.

Ở cửa ra vào thạch thất.

Có một vị lão giả đứng đó, Cố Trường Sinh nhìn lướt qua, khí tức là bán Thần Vương Cảnh.

Đương nhiên, bảo khố quan trọng như vậy, cần người có thực lực cường đại phụ trách trấn thủ.

Nhưng vị lão giả này chưa từng rời khỏi nơi đây.

Cho dù lúc Cảnh Dương gặp nguy cơ cũng là như thế, đây là quy củ mà tiên hoàng Cảnh Dương lập ra.

Trên đường tới đây, Sở Yêu Nguyệt đã giải thích với hắn.

“Bái kiến Thần Tử.”

Nhìn thấy hai người, vẻ mặt lão giả khẽ biến, vội vàng hành lễ với Cố Trường Sinh.

Mặc dù không rời khỏi nơi này.

Nhưng tin tức bên ngoài, ông ta vẫn biết rõ.

Cho nên vô cùng cung kính với Cố Trường Sinh, không có chút nào giả vờ.

Về phần Sở Yêu Nguyệt... Ông ta còn không chào hỏi, giống như không nhìn thấy, ngược lại là Sở Yêu Nguyệt khá tôn kính ông ta.

Cố Trường Sinh khẽ gật đầu, không mở miệng nói chuyện.

Sau đó.

"Thần Tử muốn đi vào bảo khố đúng không? Lão phu cầm chìa khóa đây." Lão giả nói xong, trực tiếp mở cửa cho hai người.

Nhìn một màn này, Sở Yêu Nguyệt cũng có chút chấn kinh, nàng đã làm tốt chuẩn bị thương lượng với lão đồ cổ cứng nhắc này.

Bảo khố hoàng thất chỉ có người ngồi trên hoàng vị các thời đại mới có thể đi vào.

Quy củ này, không thể phá.

Nhất là vị lão giả vô cùng cứng nhắc này, lúc ấy Cảnh Dương sắp bị diệt quốc, nhưng ông ấy vẫn không rời nơi đây nửa bước.

Từ khi tiếp nhận thân phận người thủ bảo khố, ông ta đã không rời nơi này rồi.

Có thể nói cẩn tuân cương vị.

Nhưng bây giờ...

Một màn này, nàng cũng chỉ có thể quy công lao cho công tử, đến lão giả này cũng phải lui bước.

Trong thạch thất, có càn khôn khác!

Hai người đi vào trong đó, lão giả cũng theo vào, có chút hiếu kì.

Thân là truyền nhân Cố gia, ông ta không biết vì sao Cố Trường Sinh lại tới nơi đây.

Giống như một vị Hoàng Đế cai quản cương vực tỷ tỷ dặm, lại đích thân tới chỗ của ăn mày vậy.

Cố Trường Sinh bước vào, không dò xét những vật ở đây, mặc dù lọt vào trong tầm mắt đều là thải quang, các loại vật liệu như núi nhỏ.

Nhưng hiện nay, thần tài trong tu di giới của hắn còn nhiều hơn ở nơi này rất nhiều.

Tới đây, chỉ vì thỏa mãn thỉnh cầu của Sở Yêu Nguyệt mà thôi.

“Công tử, Hỗn Nguyên Thạch ở chỗ này.” Đột nhiên, Sở Yêu Nguyệt mở miệng, vẻ mặt mang theo vài phần vui sướng, đi vào một góc, chỉ vào mấy hòn đá lớn bằng một bàn tay trong đó.

Đúng là Hỗn Nguyên Thạch.

Trong đó ẩn chứa vô tận hỗn độn khí, tu sĩ bình thường không thể cầm lên được, thậm chí sẽ bị phản chấn tổn thương, có nguy hiểm hình thần câu diệt.

“Quả thật vật này hữu dụng với ta.” Cố Trường Sinh gật đầu, ống áo vung lên, nhận lấy.

Hắn cũng nhìn ra đến, người liên quan đến cung điện này lúc trước, thực lực bất phàm, tạo nghệ không đơn giản, có bày ra trận văn cường đại, phong tỏa tứ phương.

“Thì ra là vật này, nó đã đặt ở đây đến phủ đầy bụi rồi, không ai có thể lấy đi.” Lão giả thầm nghĩ.

Không ai luyện hóa Hỗn Nguyên Thạch, nói không chừng sẽ dẫn phát hỗn độn khí trong đó bạo loạn, khiến bản thân bị nổ tung.

Sau đó.

Sở Yêu Nguyệt dẫn hắn đi thăm quan xung quanh..

Ở chỗ này, hắn tìm được một loại vật liệu, một tảng đá tối tăm mờ mịt, giống như có sương mù lượn lờ, chỉ lớn bằng nắm đấm.

“Công tử, đây là cái gì?” Sở Yêu Nguyệt hiếu kì, không biết vật này là gì.

Lão giả cũng rướn cổ lên xem, những vật trong bảo khố, ông ta thuộc như lòng bàn tay, ông ta cũng rất tò mò với tảng đá này, chưa bao giờ nhìn thấy qua.

Cố Trường Sinh không nói gì.

Giữa ngón tay bắn ra hỗn độn khí, tảng đá kia vỡ ra.

Trong đó bộ chỉ có một khối vật chất đặc biệt to bằng móng tay.

Có chút giống nhựa thông, nhưng lại không phải, linh tính kinh người, phát ra khí tức mờ mịt, giống như có được ý thức.

“Đây là vạn linh thạch.”

Nhìn ánh mắt khiếp sợ của hai người họ, Cố Trường Sinh tùy ý nói.

“Vạn linh thạch, có thể minh khắc vạn linh, là vật liệu tế luyện truyền thế Thánh binh.

Thậm chí có thể nói, bất kì pháp khí nào có vạn linh thạch, sau này có thể chậm rãi thuế biến và tấn giai, đây là một loại vật liệu thần kì, Thánh Nhân nhìn thấy cũng phải điên cuồng.” Hắn lại giải thích.

Nghe vậy, lão giả rất đau lòng, trưng bày nhiều năm như vậy, nhưng không ai biết thứ này là cái gì.

“Cái gì công tử cũng biết rõ.” Sở Yêu Nguyệt không khỏi cảm thán nói.

Sau đó.

Nhìn một vòng trong cung điện, Cố Trường Sinh đột nhiên hứng thú.

Phía trước có sương mù bao phủ, phát ra một cảm giác kì lạ.

Thấy thế, lão nhân biến sắc, vội vàng nói, “Thần Tử không thể đến gần, trong cái tháp màu xanh kia có nguyền rủa quỷ dị, người đến gần đều xảy ra những chuyện không rõ.”

Sở Yêu Nguyệt cũng biến sắc.

Nhưng không cần ông ta nói, Cố Trường Sinh cũng nhìn thấy.

Phía trước có một cái tháp màu xanh cao khoảng nửa thước, lẳng lặng nằm ngang nơi đó, giống như trời xanh vạn cổ rơi xuống.

Tang thương mà đại khí, khí thế lưu động không hiểu.

Nhưng rất quỷ dị là...

Các vết máu nhiễm phía trên đó đều rất kì lạ, hiện lên ngũ thải, ăn mòn vào trong, khiến tháp xanh phát ra từng sợi hắc khí.

Chưa tới gần, đã khiến người ta có cảm giác kinh khủng và nguy hiểm, giống như có âm hồn bay tới, muốn đưa người ta vào cửu u.

“Công tử, không thể chạm vào vật này, đừng đến gần, có điềm xấu.”

Sở Yêu Nguyệt biến sắc nói, đột nhiên có chút hối hận vì đã dẫn Cố Trường Sinh tới nơi này.

“Đây là tháp xanh được chế tạo từ Tiên Lệ Lục Kim? Trong đó trận văn đã bị phế bỏ, giống như bị xóa đi.” Không để ý đến hai người kia, Cố Trường Sinh khẽ nói, cũng không tiếp tục đi qua.

Lão nhân trông coi bảo khố thần triều lộ ra vẻ hoảng sợ, giống như nhìn thấy vật rất kinh khủng vậy.

Ông ta muốn kéo Cố Trường Sinh rời khỏi nơi này, nói, “Thần Tử tuyệt đối đừng tới gần.”

“Mặc dù tòa tháp kia do Tiên Lệ Lục Kim rèn đúc mà thành, nhưng tuyệt đối không dính dáng đến chữ tiên chút nào, rất tà tính quỷ dị, tiên hoàng các thời đại trước cũng không dám đụng.”

“Thời kì lập triều, một vị cường giả cái thế vô song, cũng bởi vì

nhặt được tòa phế tháp này từ thiên ngoại trở về, từ đó cấp tốc suy bại."

"Thậm chí ngay đêm đó đã phát điên, giết vợ con, sau đó người ta đã phát hiện mấy sợi lông dài màu đỏ trong phòng bọn họ."

Nói đến đây, Sở Yêu Nguyệt bỗng nhiên cảm thấy sau lưng lạnh toát.

Mặc dù đây không phải lần đầu tiên nàng nghe nói đến cái tháp xanh chẳng lành này.

"Lại là thứ không rõ sao?"

Lúc này Cố Trường Sinh đã nhận ra vấn đề, mơ hồ có khí tức âm lãnh truyền đến.

Rất giống đám yêu thú bị nhiễm vật chất bất tử ở thánh mộ Bắc Hoang.

Chương 147: Vật Bất Tường, Muốn Đoạt Xá, Tàn Hồn Chí Tôn?

Hoàng Huyết Xích Kim, Long Văn Hắc Kim, Tiên Lệ Lục Kim, Thần Ngân Tử Kim... Đây đều là thần tài tiên liệu nổi danh lừng lẫy.

Nếu dùng để rèn đúc Thánh khí Đế binh, tuyệt đối là lựa chọn đầu tiên, không có cái thứ hai.

Hơn nữa, bất kì thần tài nào cũng cực kì thưa thớt, giá trị liên thành, chỉ có thể ngộ mà không thể cầu.

Nếu bên ngoài biết xuất hiện một khối như vậy, sẽ dẫn tới nhân vật cấp bậc Chí Tôn phong thưởng.

Bởi vì bọn họ muốn rèn đúc Chí Tôn khí bản mệnh, cho nên không thể buông tha loại thần tài tiên vật này, thậm chí sẽ dẫn phát đại chiến tranh đoạt.

Hiện nay một khối lớn như vậy đặt ở trước mắt, thành phôi thô,

bên ngoài là một tòa tháp nhỏ, nhưng lại tàn phế.

Chắc hẳn tổ tiên của hoàng triều Cảnh Dương cũng thèm nhỏ dãi, nhưng không có thủ đoạn nào để luyện hóa.

“Hoa văn Chí Tôn bên trong đã tán đi, thậm chí thần tính cũng bị xóa đi, không thể không nói, cái tháp xanh này đã hoàn toàn bị phế, không có bất cứ tác dụng gì.”

Cố Trường Sinh nhíu mày, không tới gần.

Hắn không ngừng dò xét, phát hiện chỗ chẳng lành trên tòa tháp xanh này, không chỉ bị nhiễm tiên huyết, còn mơ hồ có khí tức quỷ dị.

Rất có thể từng là một kiện Chí Tôn khí, nhưng hiện tại ngoại trừ tính chất cứng rắn ra, đã không có gì đặc biệt nữa.

Nhưng...

Hắn giúp Tô Tiểu Huyên “Tạm quản” chuôi kiếm gãy quỷ dị kia, ngược lại có thể nhìn xem có thể dung hợp với Tiên Lệ Lục Kim này không.

Không cần thần uy kinh khủng, chỉ cần có đủ phong mang và độ cứng là đủ rồi.

Xung quanh tháp xanh, có trận văn khắc xuống, rất cường đại, khí tức khiến người ta sợ hãi.

Lúc này, Sở Yêu Nguyệt cũng cảm nhận được cỗ âm lãnh và sát cơ đáng sợ kia, không khỏi khuyên nhủ, “Công tử, chúng ta vẫn nên rời khỏi nơi này đi.”

Nàng bất an, cũng có chút hối hận, không nên dẫn Cố Trường Sinh đến chỗ này.

Xung quanh tháp xanh là sát cơ lành lạnh, khiến thân thể và Nguyên Thần của nàng đều muốn tan vỡ.

Không thể vượt qua lôi trì.

“Đây là trận văn mà năm đó các vị tồn tại cùng nhau xuất thủ để bảo vệ mọi người. Từ khi tòa tháp xanh này được đặt ở đây, không ai có can đảm động đến nó nữa.”

Lão nhân trông coi bảo khố không nhịn được mở miệng nói, thân thể cũng căng thẳng.

Khí tức âm lãnh, giống như sau lưng có một đôi mắt huyết hồng không ngừng chiếu đến, tập trung vào bọn họ!

“Nơi chẳng lành, có lẽ chính là nguyên nhân toà tháp xanh này bị phế bỏ.” Cố Trường Sinh gật đầu, trong mắt có hỗn độn khí chìm nổi, tất cả cảnh tượng xuất hiện, giống như sao trời nhật nguyệt, dò xét trận văn phía trước.

Hắn có thể nhìn thấy rõ ràng xung quanh phế tháp.

Trong hư không lạc ấn từng đường vân, tinh xảo và rườm rà, xen lẫn nhau tạo thành một tinh vực quỹ tích, trải rộng đến các nơi hẻo lánh.

Đương nhiên Sở Yêu Nguyệt và lão giả không nhìn thấy.

Hơn nữa, những trận văn này chiếu lên tinh không, có từng hắc khí xuất hiện, đang ăn mòn, muốn thẩm thấu mà ra, cũng rất quỷ dị.

Trận văn được khắc lục lúc trước, đã bị mài mòn, không thể hoàn toàn ngăn cản chỗ quỷ dị chẳng lành của tòa tháp xanh này.

“Chẳng lành thì như thế nào, ta muốn xem rốt cuộc thứ quỷ dị bên trong phế tháp này là cái gì...” Cố Trường Sinh nhẹ giọng nói, kẻ tài cao gan cũng lớn, hắn có rất nhiều vật bảo mệnh, tự nhiên không sợ những thứ này.

Sau đó, hắn bảo hai người kia lui ra phía sau, ngẩng đầu nhìn tòa phế tháp.

Trong mắt hắn bắt đầu có thần phù hội tụ.

Quanh người tràn ngập một cỗ khí tức đáng sợ, hỗn độn mãnh liệt, các loại cảnh tượng đáng sợ hiển hiện, có sao trời vẫn lạc, có mặt

trời phá diệt, giống như muốn khai thiên.

Sở Yêu Nguyệt và lão giả thấy vậy có chút biến sắc, không thể chịu đựng được cỗ khí thế này, không ngừng lùi lại.

Lão giả vô cùng hãi nhiên, "Đây chính là thực lực của Thần Tử bây giờ sao? Vậy mà khủng bố như vậy!"

Ông ta chính là bán Thần Vương Cảnh, chỉ kém nửa bước là có thể bước vào một mảnh thiên địa khác.

Nhưng ông ta lại cảm nhận được uy áp đáng sợ trên người một tên hậu bối trẻ tuổi Hoàn Nhất cảnh.

"Quả nhiên lời đồn không giả..."

Ánh mắt của ông ta vô cùng phức tạp, đột nhiên phản ứng được Cố Trường Sinh muốn làm gì, quá sợ hãi, muốn ngăn cản.

"Thần Tử mau dừng tay, không được!"

Sở Yêu Nguyệt cũng muốn ngăn cản, nhưng đã không kịp.

Nàng nên sớm dự liệu được Cố Trường Sinh sẽ cảm thấy hứng thú với thứ này.

Vẻ mặt Cố Trường Sinh bình tĩnh, hét với bọn họ, để bọn họ đừng gần.

Sau một khắc.

Một gốc Thanh Liên từ trong hỗn độn chống ra, rủ xuống quang huy, hình thành vạn pháp bất xâm chi thế.

"Chém!"

Cố Trường Sinh khẽ quát một tiếng, trong mắt thần quang đại thịnh, giống như hóa thành hai đạo Thiên Kiếm, vang dội keng keng, muốn phá vỡ tất cả hư ảo trước mắt!

Trên lòng bàn tay ẩn hiện phù văn, trực tiếp đập xuống!

Ong!

Trước mắt bộc phát thần quang, ngàn vạn đạo phù văn chói lọi nổ tung.

Trận văn thủ hộ nơi đây kinh động bộc phát, nhưng trong nháy mắt đã tan rã!

Toàn bộ bảo khố bị oanh động, lượng lớn thần tài rơi xuống, giống như muốn đổ sụp.

Toà phế tháp kia run rẩy, bị ngàn vạn đạo quang hoa cọ rửa.

Nhưng vết máu phía trên vẫn còn rõ ràng như cũ, không có bất kì dấu vết tiêu tán nào.

Cũng trong nháy mắt này.

Cố Trường Sinh cảm giác một đạo khí tức âm lãnh đánh tới phía hắn, sâu thẳm mà băng lãnh, giống như một khối băng to lớn, lập tức chui vào trong đầu hắn.

Đồng thời, còn vang lên tiếng cười to, tràn ngập huyết tinh và ác ý!

“Bản tôn chờ lâu như vậy, cuối cùng đã chờ được nhục thân thích hợp, chừng ấy tuổi, thực lực không nhỏ, giống như Chân Long ấu tử.”

Đó là một cái bóng màu đen!

Ông ta lập tức xông vào thức hải của Cố Trường Sinh.

Đến mức từng kiện tiên giáp hộ thân màu vàng trên người Cố Trường Sinh sáng chói, có phật âm và tiếng tụng truyền ra, trấn áp chư ma, nhưng đều không thể ngăn cản!

Cố Trường Sinh cau mày, cảm giác một trận âm lãnh bám vào hắn, rất không thoải mái.

“Vừa rồi là cái gì...”

Hắn lẩm bẩm.

“Thần Tử, ngài không sao chứ?”

Lão giả và Sở Yêu Nguyệt quá sợ hãi, vội vàng hỏi.

Vừa rồi bọn họ tận mắt nhìn thấy tháp xanh bạo động, trong đó có một cái bóng màu đen lao ra, đột nhiên biến mất không thấy gì nữa, rồi lại đánh về phía Cố Trường Sinh.

Cho nên hai người cũng rất lo lắng, sợ Cố Trường Sinh sẽ có cái gì ngoài ý muốn.

Vật không rõ ràng, đó cũng không phải chỉ ảnh hưởng một chút mà thôi.

Cho dù là Chí Tôn cũng sẽ kiêng kị, không dám trêu chọc.

Nhưng nhìn Cố Trường Sinh không giống như có chuyện.

“Chẳng lẽ đây là tàn hồn Chí Tôn, muốn đoạt xá ta?” Cố Trường Sinh nghĩ tới điều gì, hắn cũng không lạ lẫm với hai từ đoạt xá này.

Hơn nữa, tiếng cười to vừa rồi, hắn nghe được rất rõ ràng.

Nhưng tại Trường Sinh thế gia, đương nhiên là có thủ đoạn bảo hộ đệ tử trong tộc không có nguy hiểm đoạt xá.

Hắn hoàn toàn không cần lo lắng.

“Không có việc gì.” Lập tức, Cố Trường Sinh khoát tay, vẻ mặt không thay đổi.

Ngược lại phát giác trong thức hải của mình, giờ phút này cũng không bình tĩnh, cây bồ đề rêu rao, kim quang sáng chói, chiếu sáng bốn phương tám hướng.

“Đoạt xá?” Khóe miệng Cố Trường Sinh lộ ra nụ cười nhạt.

Sau đó, trong ánh mắt chấn kinh không hiểu của lão nhân kia.

Cố Trường Sinh trực tiếp nắm lấy toà phế tháp, hút nó lên, khiến nó lơ lửng, chuẩn bị mang về nghĩ biện pháp tế luyện, dung nhập vào trong kiếm gãy.

“Thần Tử, tòa tháp này có quỷ dị...” Lão nhân còn muốn khuyên nhủ, nhưng lại thấy Cố Trường Sinh khoát tay, ánh mắt bình tĩnh.

“Hiện tại đã không có rồi.” Cố Trường Sinh lắc đầu nói, sau đó nhìn về phía Sở Yêu Nguyệt, “Ta sẽ không lấy không đồ của các ngươi, về sau có gì cần, trực tiếp nói với ta là được.”

Sở Yêu Nguyệt vốn định khuyên nhủ một chút, chủ yếu vẫn là lo lắng Cố Trường Sinh sẽ có nguy hiểm gì.

Nghe vậy lại sợ Cố Trường Sinh hiểu lầm, vội vàng nói, “Toà phế tháp này vốn là vật không rõ, gây nguy hiểm cho Cảnh Dương, nếu Thần Tử muốn, vậy cứ lấy đi là được. Hơn nữa, bây giờ Cảnh Dương có thể tồn tại, cũng là nhờ Thần Tử, sao Yêu Nguyệt có thể để ngài đền bù được.”

“Đúng vậy, Thần Tử đừng nói như vậy...” Vẻ mặt lão giả cũng thay đổi, sợ Cố Trường Sinh hiểu lầm cái gì, Tiên Lệ Lục Kim có trân quý, tiên tài tuyệt thế thế nào, cũng không bằng hảo cảm của Cố Trường Sinh.

Hơn nữa... Để ở chỗ này, bọn họ cũng không luyện hóa được, càng không cách nào sử dụng, chỉ có thể tích bụi thôi.

Sở dĩ ngăn cản, thuần túy là lo lắng Cố Trường Sinh sẽ nhiễm phải thứ chẳng lành.

“Không sao.” Cố Trường Sinh cười, cũng không giải thích cái gì, chuẩn bị trở về nhìn thứ đồ chơi đang ở trong thức hải của mình.

Chương 148: Bồ Đề Minh Kính Pháp Thần Dị, Thiên Đạo Phù Hộ, Đạo Tâm Chủng Ma Thần Thông

Sau khi rời bảo khố của hoàng triều Cảnh Dương.

Cố Trường Sinh liền trở về cung điện mà Sở Yêu Nguyệt an bài cho hắn, chuẩn bị nhìn xem thứ nhiễm trên Tiên Lệ Lục Kim kia rốt cuộc là cái gì, dám xông vào thức hải của hắn.

Hắn ngồi xếp bằng, ánh mắt không hề bận tâm.

Rất nhanh.

Tâm thần chìm vào.

Trong thức hải là một mảnh kim quang sáng chói, không thể nhìn thấy phần cuối.

Giờ phút này một bóng đen mơ hồ, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi, hối hận, trốn ở một ngóc ngách run lẩy bẩy.

Ông ta vô cùng hối hận.

Thời kì đỉnh phong, ông ta là tồn tại chí cường tung hoành hạ giới, sau này phá giới thăng nhập Tiên Vực, cũng là một nhân vật lớn nổi danh lừng lẫy một phương.

Tứ phương kính ngưỡng, môn đồ vô số.

Về phần vì sao lưu lạc thành một luồng tàn hồn, bám vào tòa phế tháp kia, quá trình rất phức tạp.

Cũng không quan trọng.

Nhưng... Hôm nay, ông ta ngủ say trong phế tháp vô số năm tháng, cuối cùng đã phát hiện một bộ nhục thân khiến ông ta vô cùng hài lòng, có thể chứa đựng đạo tàn hồn này của ông ta, thậm chí có hi vọng khôi phục đỉnh phong.

Cho nên từ khi nam tử áo trắng này tới gần phế tháp, rồi chui vào trong thức hải của hắn, thật ra chỉ trong nháy mắt.

Lúc ấy mặc dù cảm thấy có một vài bảo vật chống cự, nhưng đối với người tinh thông thần hồn chi đạo như ông ta mà nói, căn bản không có tác dụng lớn.

Những thần vật kia, nếu chống cự công kích thần thông pháp lực, thì đúng là bất phàm, rất hiếm thấy.

Nhưng đối với tàn hồn như ông ta mà nói, cũng không có nhiều tác dụng chống cự.

Ông ta bám vào tòa phế tháp kia vô số năm tháng, trong lúc đó thấy qua vô số người, đương nhiên cũng có rất nhiều thiên kiêu.

Dù sao toà phế tháp này do Tiên Lệ Lục Kim chế tạo, đó là tiên tài vô thượng có thể rèn đúc Chí Tôn khí, thậm chí Đế khí, không nói cũng biết có bao nhiêu trân quý.

Nhưng mà... Không ai có thể lọt vào mắt hắn, cho dù là người suýt nữa đã thành Đế.

Vậy mà hôm nay... Ông ta phát hiện một bộ nhục thân kinh khủng vạn cổ không một, hơn nữa còn là Hỗn Độn Thể trong truyền thuyết, cho dù là Chân Long ấu tử, cũng chỉ như thế mà thôi.

Ông ta vô cùng cuồng hỉ, cảm thấy đây là thượng thiên chiếu cố, cố ý an bài một bộ nhục thân cho ông ta!

Đừng nói khôi phục đỉnh phong, cho dù tiến thêm một bước cũng không có vấn đề gì.

Nhưng... Rất nhanh ông ta đã phát hiện chỗ không đúng, từ cuồng hỉ, đắc ý, kinh hỉ ban đầu, lúc này đã chuyển sang kinh hãi, rung động.

Bởi vì ông ta đã chui vào thức hải của nam tử này!

Giữa thức hải.

Một gốc bồ đề màu vàng kim óng ánh, thiền ý không minh, chiếu rọi tứ phương, có thần ý tịnh hóa khu trục.

Phía dưới, một nam tử áo trắng ngồi xếp bằng, siêu nhiên xuất trần, tiên ý lượn lờ.

Chẳng lẽ đây là một vị Chân Tiên chuyển thế?

Ông ta còn không có kịp phản ứng, liền phát hiện trên nguyên thần của người này, rõ ràng có uy áp kinh khủng truyền đến.

Một chữ 'Lăn' như thiên uy, không biết từ đâu mà đến, mang theo bá đạo và bễ nghễ thiên địa, suýt chút nữa chấn vỡ tàn hồn của ông ta.

Tàn hồn kéo dài vô số năm suýt nữa biến mất!

“Ít nhất là hậu nhân huyết mạch Chân Tiên...”

Tàn hồn kinh dị, run giọng không thôi.

Ông ta hiểu, càng thêm hối hận.

“Nam tử mặc áo trắng này lại đến từ Trường Sinh thế gia, tổ tiên ít nhất đã đi ra Chân Tiên...”

Vẻ mặt ông ta vô cùng hoảng sợ.

Chỉ có gia tộc có tổ tiên đi ra Chân Tiên, huyết mạch mới có thể có thần uy kinh khủng như vậy, nguyên thần che chở, không có ai có thể đoạt xá con cháu đời sau của bọn họ!

Trừ phi có úy lực ngạnh kháng Chân Tiên huyết mạch!

Hơn nữa!

Một mảnh thần quanh màu vàng óng kia, không phải là thiên đạo che chở trong truyền thuyết sao?

Chỉ có đánh vỡ ghi chép của Thiên đạo, thành tựu cực cảnh mới có thể thu hoạch được một luồng ban thưởng.

Hoặc là.

Cổ Chi Thánh Hiền, cảm giác thiên địa biến hóa, cứu trợ chúng sinh lê dân, bình hắc ám náo động tứ phương, mới có hi vọng được thiên đạo phù hộ, tiêu tai tiêu khó.

Nhưng trong chỗ này, lại hội tụ thành một mảnh hải dương.

Tùy tiện một đạo khí tức màu vàng kia, cũng có thể tịnh hóa ma diệt ông ta một lần.

Ở đây tất cả đều là nó.

Giống như một mảnh bông tuyết đã rơi vào nham tương, không nói cũng biết nó khủng bố và kinh dị cỡ nào.

Đơn giản quá dọa người!

Nếu thời kì toàn thịnh, ông ta chống cự không khó.

Nhưng hiện nay đã trôi qua vô số năm, lực lượng còn lại của tàn hồn cũng không còn bao nhiêu.

Giờ khắc này, ông ta chỉ muốn về trong phế tháp, cho dù chậm rãi vẫn diệt cũng được, hoặc tùy tiện tìm một người đoạt xá, cũng không muốn đợi ở chỗ này.

“Hỗn Độn Thể xuất thế, quả nhiên lai lịch không đơn giản, không biết tên yêu nghiệt này đã phá vỡ bao nhiêu cực cảnh, mà nhận được nhiều thiên đạo phù hộ như vậy...”

Ông ta sợ hãi và hối hận đến xanh ruột.

Đang nghĩ ngợi, thân ảnh tuấn tú mặc áo trắng ngồi dưới cây bồ đề mở to mắt, trên mặt có một tia trêu tức, đang nhìn ông ta.

Bóng đen như lâm đại địch, quát lạnh nói, “Mau thả lão phu ra ngoài, nếu không lão phu...”

Mặc dù giọng nói của ông ta cực kì cổ lão, nhưng bởi vì hai người đang ở trạng thái thần hồn, nên có thể nghe hiểu ý tứ trong đó.

“Nếu không thì thế nào?”

Vẻ trêu tức trên mặt Cố Trường Sinh biến mất, trong mắt có hứng thú nhìn ông ta, rồi thản nhiên nói.

Đối với kết quả này, hắn đã sớm dự liệu được.

Trường Sinh thế gia, tổ tiên ít nhất đã xuất hiện Chân Tiên, lực lượng huyết mạch cường đại biết bao, có thể tự che chở hậu đại không bị tà nhân đoạt xá.

Liên quan tới điểm này, rất nhiều hoàng tộc Thái Cổ còn kém xa.

Trừ phi tổ tiên của bọn họ có chiến lực đánh bại Chân Tiên.

Rất hiển nhiên, bóng đen này cũng không dự liệu được.

“Nếu không thế nào?” Bóng đen cũng sững sờ, cũng không biết mình nên như thế nào.

Hiện nay ông ta như cá nằm trên thớt gỗ, nếu Cố Trường Sinh không có nhiều thiên đạo che chở như vậy, cũng không phải đệ tử của Trường Sinh thế gia.

Ông ta còn có niềm tin tuyệt đối có thể đoạt xá.

Nhưng hiện tại... Suy nghĩ này đã tan thành mây khói, còn sống sót, đã là vấn đề rất khó rồi.

Khóe miệng Cố Trường Sinh nhếch lên ý cười mỉa mai, nhìn bóng đen này.

Hắn xác định.

Người này căn bản không phải chủ nhân phế tháp.

Mà từ khí tức kia, rõ ràng cũng không phải Nhân tộc.

“Cho ta một lý do không giết ngươi đi.”

Cố Trường Sinh nhẹ nhàng mở miệng, nhìn ông ta nói.

“Thức thời một chút, nhanh thả lão phu ra ngoài, không biết chừng tâm trạng lão phu tốt, chỉ điểm cho ngươi một vài thứ. Nếu được lão phu tùy ý chỉ điểm, ngươi có thể hưởng thụ cả đời.” Bóng đen nghe vậy, còn mạnh miệng nói, không muốn để Cố Trường Sinh biết ông ta đang kiêng kị.

Nhưng ông ta không biết Cố Trường Sinh đã sớm biết rõ hư thực của ông ta.

Xùy!

Một luồng quang hoa màu vàng rơi xuống, giống như ngọn lửa, lập tức thiêu đốt bóng đen thành một cái lỗ, biên giới hoàn toàn mơ hồ, khó mà duy trì.

“Ta nói chuyện không thích lặp lại lần hai.” Cố Trường Sinh thản nhiên nói, vẻ mặt không thay đổi.

Hắn nhìn vẻ mặt bóng đen, mới biết thì ra Bồ Đề Minh Kính Pháp mà Thiên Đạo bia ban tặng còn có thần dị bực này, có thể khu trục tịnh hóa tàn hồn.

“Ngươi...” Bóng đen đau đớn, tức giận.

Tung hoành vô số năm, ông ta chưa từng nhận khuất nhục này, bị một tên tiểu bối uy hiếp.

Tên gia hỏa trẻ tuổi này không dễ lừa gạt, cũng không giống hạng đơn giản...

Suy nghĩ trong lòng ông ta xoay chuyển thật nhanh, bắt đầu nghĩ kế sách.

Nhưng, vẻ mặt Cố Trường Sinh đã hiện lên vẻ không kiên nhẫn.

Cây bồ đề phấp phới, một luồng quang hoa kim sắc lập tức rơi xuống, trực tiếp nhiễm lên thân thể bóng đen.

Bóng đen không có cách nào tránh né, kêu thảm, càng không thể xua tan nó.

Trong nháy mắt, giống như như băng tuyết gặp liệt diễm.

Thân thể của ông ta lập tức tan rã với tốc độ mắt thường cũng nhìn thấy được, lập tức ít đi hơn phân nửa.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, giống như đến từ mười tám tầng Địa Ngục.

“Đừng đừng đừng... Mau dừng tay, lão phu nói lão phu nói...” Bóng đen vội vàng hô lớn, không tiếp nhận được.

Người trẻ tuổi kia rõ ràng nhìn xuất trần siêu nhiên như trích tiên, nhưng thủ đoạn lại ác nghiệt quả quyết, không cho ông ta cơ hội suy nghĩ.

“Nói.” Cố Trường Sinh nhìn về phía ông ta, vẻ mặt bình tĩnh như trước.

“Lão phu đến từ tộc Tâm Ma, nếu ngươi tha cho ta một mạng, ta sẽ

đưa Đạo Tâm Chủng Ma thần thông của tộc ta cho ngươi.” Bóng đen do dự một chút, mới mở miệng nói.

Chương 149: Tộc Tâm Ma, Vô Số Hạ Giới Phi Thăng

Tộc Tâm Ma?

Nghe thấy mấy chữ này.

Lông mày Cố Trường Sinh không khỏi nhíu lại một cái, đây cũng là một chủng tộc thần bí, một mình ở một giới như Thái Hư Thần Tộc.

Không ở trong ba ngàn đạo vực, đồng thời số lượng cực kì thưa thớt, ngày thường gần như không thể gặp được.

Nghe nói nếu tu sĩ hạ giới muốn phi thăng, vào Tiên Vực, trong số các kiếp nạn phải trải qua, có cửa ải tâm ma.

Cửa này, nghe nói có liên quan đến tộc Tâm Ma.

Bọn họ có được một môn thiên phú thần thông đặc biệt, có thể xâm nhập vào thức hải người phi thăng, huyễn hóa thành tâm ma của bọn họ.

Nếu người phi thăng thất bại tại cửa ải tâm ma, sẽ vĩnh thế trầm luân trong hắc ám, biến thành nô bộc của bọn họ.

Chỉ có thành công, mới có cơ hội tiến vào điện tiếp dẫn đến Tiên Vực, trở thành tu sĩ của Tiên Vực!

Cố Trường Sinh là tu sĩ bản thổ của Tiên Vực, từ nhỏ đến lớn đều tu luyện tại Tiên Vực, đương nhiên không cần trải qua cửa ải này.

Hơn nữa.

Phía sau hắn chính là Trường Sinh thế gia, nếu bước vào Kiếp Kiều cảnh, trải qua bốn chín ba mươi lần thiên kiếp, tộc Tâm Ma cũng không tư cách nhúng tay.

Chỉ có thiên đạo quy tắc, mới có thể xem xét hắn!

Nhưng tu sĩ hạ giới lại khác.

Số lượng hạ giới có thể xưng là vô số!

Trong đó mỗi hạ giới đều có quy tắc thiên địa khác nhau.

Thậm chí có một số bộ phận rất thiếu sót, không hoàn mỹ như Tiên Vực, có thể thành Chân Tiên, thậm chí trên đó!

Cho nên tiêu chuẩn cho mỗi hạ giới cũng khác nhau.

Bên trong vô số hạ giới này, căn cứ theo quy tắc thiên địa mà sắp xếp, có ba ngàn đại thế giới, thực lực mạnh thì ở phía trước.

Phía sau đều là vô số trung thế giới và tiểu thế giới.

Trong đại thế giới, có một bộ phận cực nhỏ có quy tắc khá hoàn thiện.

Người mạnh nhất có thể đạt đến Kiếp Kiều cảnh thất, bát bộ, có thể chứng nhận Đại Thánh cảnh, khi đó thiên địa mới có cảm giác, giáng lâm kiếp phá giới!

Mà rất nhiều hạ giới có quy tắc không hoàn chỉnh, người mạnh nhất chỉ có được tu vi Kiếp Kiều cảnh tam, tứ bộ.

Đến Thần Vương Cảnh liền không thể tiến thêm một bước, cần phá giới thăng nhập Tiên Vực.

Trong đó, có một vài thế lực đạo thống truyền thừa ở Tiên Vực, sẽ có chi nhánh ở hạ giới.

Nhưng phần lớn đều ở tại ba ngàn đại thế giới, còn trung thế giới và tiểu thế giới, thì thế lực bản thổ ở Tiên Vực không coi trọng.

Cho nên nếu cảm nhận được có đệ tử hậu nhân thăng nhập Tiên Vực, bọn họ sẽ được đưa đến điện Tiếp Dẫn, đưa vào một thế lực nào đó, tiến hành phù hộ.

Truyền thừa như vậy sớm đã đoạn tuyệt, người phi thăng không

có bối cảnh tại Tiên Vực, phải xem vận khí như thế nào.

Vận khí tốt, phi thăng tới khu vực hoang vắng, không ai phát giác, có thể thích ứng với quy tắc của Tiên Vực trước, sau đó chậm rãi tu luyện, suy nghĩ các chuyện còn lại.

Bởi vì rất nhiều người mới phi thăng đến Tiên Vực, không phát huy được một nửa thực lực của mình, cần thích ứng với quy tắc thiên địa ở Tiên Vực.

Nếu gặp phải kẻ xấu, bị bắt làm nô tài, như vậy đã không tệ rồi, khả năng rất lớn là sẽ bị đoạt bảo giết chết.

Đối với các thế lực bản thổ Tiên Vực mà nói, người phi thăng có thể bổ sung tiên huyết, ngoài ra bọn họ còn mang theo tài phú khổng lồ.

Ở hạ giới, người phi thăng tuyệt đối là người nổi bật, tích lũy tài phú không cần nhiều lời, khẳng định không ít.

Về phần có thể phá giới Tiên Vực đến hạ giới, cũng chỉ có thế lực bất hủ, vô thượng đạo thống mới làm được, cho nên rất nhiều tu sĩ bản thổ không có biện pháp hạ giới, đương nhiên là thèm nhỏ dãi người phi thăng rồi.

Nếu vận khí của người phi thăng không tốt, phi thăng đến phạm vi một thế lực nào đó.

Đầu tiên hắn ta sẽ bị tước đi tất cả bảo vật, nếu không thì bị trực tiếp trấn sát, cũng có thể an bài đến quáng tinh khai thác mỏ mấy ngàn năm, mới được thế lực này che chở.

Phi thăng đến Tiên Vực là có thể tự tại không lo? Cùng trời đồng thọ sao?

Đây chỉ là một lời đồn được lưu truyền ở hạ giới mà thôi, rất nhiều tu sĩ tin là thật, nhưng khi đến Tiên Vực... Mới hối hận vạn phần!

Cố Trường Sinh biết, những tu sĩ tại ba ngàn đại thế giới kia phi thăng đến Tiên Vực, trong đó có rất nhiều người muốn được Trường Sinh Cố gia phù hộ.

Đã từng có một vị Đại Thánh, đi đào quáng cho Cố gia trọn vẹn mười vạn năm!

Cố Trường Sinh kéo suy nghĩ lại, lần nữa nhìn về phía bóng đen, bình tĩnh hỏi, “Nói như vậy, điều chẳng lành của Cảnh Dương, là ngươi giở trò quỷ?”

Cái gì mà cường giả chí cường phát điên, giết chết vợ con, khả năng rất lớn chính là bóng đen này dùng thần thông quấy phá.

Phương diện thần hồn của tộc Tâm Ma có thể xếp vào ba vị trí đầu trong Tiên Vực, hiếm người sánh kịp.

Mặc dù bóng đen là tàn hồn vô số năm tháng, nhưng đối phó với một tên cường giả của Cảnh Dương, chắc hẳn không khó.

“Mặc dù lúc đó đúng là lão phu đã xuất thủ, nhưng hắn ta phát điên không liên quan đến lão phu, là hắn ta chạm vào tiên huyết bố trí trên phế tháp.” Bóng đen kiêng kị thủ đoạn của Cố Trường Sinh, đành phải thành thật trả lời.

Cố Trường Sinh nhướng mày.

Tiên huyết trên phế tháp, lấy thực lực của hắn bây giờ, cũng không thể ảnh hưởng đến nó.

Có thể nghĩ lai lịch của nó tuyệt đối đáng sợ.

“Làm sao ngươi có được tòa phế tháp này?” Cố Trường Sinh hỏi lần nữa.

Lần này bóng đen không do dự, thành thật nói, “Đây là ta đoạt được ở chiến trường Chuẩn Đế, thời gian quá xa xưa, không nhớ rõ là bao lâu, dù sao lúc ấy ta chỉ đi ngang qua...”

Đi ngang qua chiến trường Chuẩn Đế?

Cố Trường Sinh không khỏi sững sờ, trong lòng dâng lên mấy phần dị sắc.

Mặc dù nói là như vậy, nhưng khả năng rất lớn là tên gia hỏa này giấu kín trong bóng tối, định vơ vét của cải của vị Chuẩn Đế đã

chết trong đó.

Kết quả bị các vị Chuẩn Đế phát hiện, mới dẫn đến kết cục bây giờ.

Nhưng có thể tham dự vào chiến trường Chuẩn Đế, ít nhất tên gia hỏa này cũng là một vị Thiên Tôn vô thượng.

Sau Kiếp Kiều cảnh, chính là Chưởng Luân cảnh, phân làm năm vòng, thiên địa nhân sinh nằm trong năm vòng này, đồng thời cũng phân chia thành năm cảnh.

Chí Tôn cảnh, Huyền Tôn cảnh, Tiểu Thiên Tôn cảnh, Đại Thiên Tôn cảnh, Vô Thượng Thiên Tôn cảnh!

Chương 150: Hoàn Nhất Cảnh Cửu Chuyển, Áo Gấm Về Quê, Tô Tiểu Huyên Cảm Động

Chỉ khi đột phá năm cảnh này, mới có thể bước vào niết đạo, đi tranh đế vị!

Nhưng bây giờ Chí Tôn cảnh đã không ra, tồn tại trên đó cũng đang nghiên cứu cảm ngộ quy tắc thiên địa, ngủ say mấy trăm vạn năm, mấy ngàn vạn năm.

“Ngươi còn vấn đề gì muốn hỏi không?” Bóng đen thấy Cố Trường Sinh lâm vào suy tư, không khỏi lên tiếng, có chút lo lắng thấp thỏm.

Nghe vậy, Cố Trường Sinh bình tĩnh nói, “Ngươi đưa Đạo Tâm Chủng Ma thần thông mà ngươi vừa nói cho ta, ta có thể tha cho ngươi một mạng.”

Mặc dù vô số năm trước, tên gia hỏa này có thể là một vị Vô Thượng Thiên Tôn của tộc Tâm Ma...

Nhưng Cố Trường Sinh cũng không quá để ý, không kiêng kị.

Bối cảnh phía sau hắn khiến hắn không cần để ý những thứ này.

Cho dù là những tồn tại thành Đế đương thời, quét ngang bát hoang, trấn áp thiên địa.

Nhưng đối mặt với Trường Sinh thế gia cũng phải kiêng kị, Chân Tiên khí hoặc Tiên Vương khí trấn tộc bộc phát, Đại Đế cũng phải đẫm máu vẫn lạc.

Hơn nữa nội tình của Trường Sinh thế gia thâm hậu, không phải những Đế Tộc bình thường có thể so sánh!

“Đạo Tâm Chủng Ma thần thông, chính là tâm pháp thần hồn cao thâm nhất của tộc Tâm Ma chúng ta, được Thiên Ma vô thượng lưu lại, tu luyện đến tình trạng cao thâm nhất, có thể đánh cờ với Chân Tiên, thậm chí là nô dịch Chân Tiên, không cần hủy căn cơ thực lực, đã có thể bố cục thiên hạ, mưu đồ vạn cổ...” Bóng đen là người thông minh, biết rõ thân phận của Cố Trường Sinh như vậy sẽ động tâm với cái gì, nên nói ra át chủ bài lớn nhất của ông ta.

Hơn nữa, ông ta cho rằng Cố Trường Sinh là một vị Chân Tiên nào đó, hoặc là tồn tại phía trên chuyển thế, muốn mưu đồ thứ gì, cho nên mới nói ra mấy lời cuối.

“Bố cục thiên hạ, mưu đồ vạn cổ...”

Trong mắt Cố Trường Sinh lóe lên dị sắc, sau đó bất động thanh sắc gật đầu nói, “Được, ta bằng lòng với ngươi.”

Nghe vậy, bóng đen lộ ra ý cười, “Ngươi dùng đạo tâm của ngươi thề, nếu không lão phu sẽ không tin tưởng ngươi. Đạo tâm của Hỗn Độn Thể mới khiến lão phu có cảm giác an toàn.”

“Ngươi không có lựa chọn hoặc quyền cự tuyệt, ngươi biết rõ, phía sau ta là Trường Sinh thế gia, có thủ đoạn để ngươi khuất phục.” Vẻ mặt Cố Trường Sinh bình tĩnh nhìn về phía ông ta.

Thân thể bóng đen run lên, giãy dụa, có chút không cam lòng.

“Ta vẫn muốn ngươi dùng đạo tâm cam đoan, tha cho ta một mạng.” Bóng đen cắn răng, kiên trì nói.

Ánh mắt của Cố Trường Sinh bình tĩnh, sau đó lạnh nhạt gật đầu, "Được, hôm nay Cố Trường Sinh ta dùng đạo tâm thề, thiên đạo ở trên, tha cho người trước mắt này một mạng, nếu vi phạm, thiên lôi gia thân, đạo tâm sụp đổ."

"Được."

Trong lòng bóng đen run lên, hối hận không thôi, lại là Trường Sinh Cố gia, là Trường Sinh thế gia dài lâu nhất cổ lão nhất ở Tiên Vực, tổ tiên hư hư thực thực đã xuất hiện Tiên Đế!

Hôm nay quả nhiên đá trúng thiết bản.

Sau một khắc.

Ông ta không có bất cứ do dự nào.

Một bản kinh văn màu đen xuất hiện trong đầu Cố Trường Sinh.

Ấn khắc ở thức hải, giống như lỗ đen vô ngần, phát ra một cỗ khí tức thâm thúy băng lãnh, tịch diệt khô kiệt, quỷ dị vạn hóa.

Xung quanh nó, một cỗ ma khí màu đen xoay quanh lượn lờ, không ngừng hình thành từng chữ nghĩa cổ lão, như là từng vị Thiên Ma huyễn hóa!

"Đạo Tâm Chủng Ma thần thông..." Cố Trường Sinh gật đầu, dùng Bồ Đề Minh Kính Pháp xác định tính chân thực của bộ thần thông này.

"Như thế nào?" Lúc này bóng đen cũng thở phào một cái.

"Được, nhưng trưởng bối trong tộc ta đang thiếu một luồng tàn hồn luyện khí, cấp bậc Vô Thượng Thiên Tôn, chắc hẳn bọn họ sẽ cảm thấy hứng thú." Cố Trường Sinh bình tĩnh mở miệng.

Hắn đã dùng đạo tâm thề, như vậy phải tha cho ông ta một mạng, nhưng làm khí linh luyện chế, không khác gì vĩnh viễn tra tấn ông ta.

Muốn đoạt xá hắn, thì phải trả giá đắt.

“Ngươi...”

Bóng đen vừa kinh vừa sợ, tuyệt đối không nghĩ tới Cố Trường Sinh lại qua sông đoạn cầu.

Vừa dùng đạo tâm thề, tha cho ông ta một mạng.

Nhưng... Cố Trường Sinh làm như vậy, đúng là không phải nói muốn giết ông ta.

Giờ khắc này, trong lòng bóng đen vô cùng hối hận, mình sống vô số năm, mỗi ngày bắt ưng, hôm nay cuối cùng lại bị ưng mổ mắt, không nghe ra lỗ thủng trong lời nói của Cố Trường Sinh.

Nhưng bây giờ hối hận thế nào cũng vô ích.

“Hôm này lão phu dùng tàn hồn này để nguyền rủa, nguyền rủa ngươi sau này sẽ bất ngờ bộc phát tâm ma, đạo tâm sụp đổ, vận rủi không ngừng, vĩnh rơi vào hắc ám...”,

Bóng đen cũng dứt khoát, hiểu được nếu bản thân bị luyện chế nhập pháp khí, sẽ sống không bằng chết.

Sắc mặt ngoan lệ, thi triển bí thuật cuối cùng của tộc Tâm Ma, thân ảnh mơ hồ, giống như đang tiêu tán, hắc quang điểm ra, có lực lượng quỷ dị truyền ra, muốn nguyền rủa Cố Trường Sinh.

Trên mặt Cố Trường Sinh lộ ra ý cười nhà nhạt, không hề bị lay động.

Đạo Tâm Chủng Ma thần thông không có vấn đề.

Giữ lại bóng đen này cũng không có tác dụng gì, chưa biết chừng lại tăng thêm phiền phức.

Lúc này, hắn nhìn thấy bóng đen bốc cháy, hào quang màu đen dâng lên, có lực lượng kinh khủng quỷ dị tuôn ra, muốn bao phủ hắn.

“Lực lượng nguyền rủa?”

Hắn cau mày, đã đánh giá thấp lòng tàn nhẫn của người này rồi,

vậy mà ông ta cam nguyện thiêu đốt tàn hồn, chịu đựng thống khổ đáng sợ này, muốn nguyền rủa hắn.

Nhưng...

Cố Trường Sinh cũng không lo lắng.

Cây bồ đề màu vàng đong đưa, vẩy xuống quang huy, có ý tịnh hóa.

Bên trong huyết mạch, một cỗ tiên uy vô thượng bộc phát, đạo lực lượng nguyền rủa màu đen này còn chưa nhiễm lên nguyên thần của Cố Trường Sinh, liền xùy một tiếng tiêu tán giữa không trung.

Ý thức của bóng đen còn chưa tiêu tán, nhìn thấy một màn này, càng thêm tuyệt vọng không cam lòng.

Đến thủ đoạn cuối cùng cũng không thể thành công.

Nếu là thời kì đỉnh phong của ông ta, sao ông ta có thể chật vật như thế, đến một tên hậu nhân của Trường Sinh thế gia cũng không thể nguyền rủa được.

“Lão phu không cam lòng...”

Theo một tiếng kêu thảm, đạo tàn hồn này cũng tiêu tán không thấy.

Cố Trường Sinh không để ý, sau đó ý thức rời khỏi thức hải, chuẩn bị nghiên cứu môn Đạo Tâm Chủng Ma thần thông kia, vừa vặn gần đây hắn đang tính toán tìm một bộ công pháp thần hồn.

Đúng là vừa ngủ gật, liền có người đưa gối đầu.

.....

Toàn cầu Luân Hồi Chỉ Mình Ta Biết Cốt Truyện bộ truyện thuộc thể loại Đồng Nhân võng du đang hót của team đã dịch tới chương 500

Đầu Bếp Tại Dị Giới truyện đã dịch full dành cho những đh thích tu luyện ẩm thực, có giá tốt khi mua full

Trò Chơi Sinh Tồn Bắt Đầu Mở Khóa Ức Vạn Thiên Phú truyện võng du vô địch lưu, đã được dịch full, code giảm giá hấp dẫn

Chương 151: Hoàn Nhất Cảnh Cửu Chuyển, Áo Gấm Về Quê, Tô Tiểu Huyên Cảm Động (2)

Tài nghệ phương diện thần hồn của tộc Tâm Ma có thể nói là có một không hai ở Tiên Vực.

“Đạo Tâm Chủng Ma thần thông, tạm thời có thể đền bù thiếu sót phương diện thần hồn của ta, sau này có cơ hội, sẽ rèn đúc thêm thần hồn chi pháp cho Hỗn Độn Thể.”

“Dù sao thần hồn vô cùng thần bí, muốn sáng tạo một môn thần pháp ở phương diện này, tại cảnh giới bây giờ của ta còn rất khó khăn.” Cố Trường Sinh nhẹ giọng nói.

Hắn rất rõ ràng thực lực của mình, biết rõ mình có ưu thế hay là thiếu sót gì.

Mặc dù bây giờ hắn được xưng là vô địch cùng thế hệ, nhưng cũng không tự đại kiêu ngạo, mà rất lạnh nhạt tỉnh táo.

Hắn nghiêm túc phân tích điểm yếu của mình, hiểu rằng hiện nay hắn không chỉ phải tăng thực lực, càng phải tăng cấp độ thần hồn lên... Mặc dù phương diện này hắn cũng đã nghiền ép cùng thế hệ rất nhiều rồi.

Nhưng so với nhục thân có thể chiến đấu với Thánh Nhân của hắn, thì cấp độ thần hồn đúng là kém hơn không ít.

Thánh Nhân hoàn toàn có thể dùng quy tắc và pháp lực nghiền ép hắn, sẽ không để hắn tuỳ tiện đến gần người.

Hơn nữa thần hồn bất diệt, Thánh Nhân có thể Tích Huyết Trùng Sinh, khó mà giết chết.

Sau đó mấy ngày, Cố Trường Sinh cô đọng mấy khối Hỗn Nguyên Thạch kia trước, lại dung hợp vài sợi hỗn độn khí nhập thể, Hỗn Nguyên Kiếp Diệt Tạo Hóa Kim Thân tăng lên một tia.

Nhưng khoảng cách đến ba mươi sáu nghìn năm trăm sợi hỗn độn khí nhập thể, đạt đến cảnh giới tiểu thành còn rất xa xôi.

Về phần tu vi, ý niệm thông suốt, mỗi giai đoạn đạt tới tình trạng hoàn mỹ nhất không thiếu sót gì, hắn sẽ lựa chọn đột phá.

Ầm ầm!

Mấy ngày nay hoàng đô Cảnh Dương không hề an tĩnh, vô số tu sĩ không cách nào nhập định tu luyện, bị tiếng vang kinh khủng ở chỗ sâu trong hoàng cung làm cho kinh sợ.

Cả tòa hoàng thành đều vang lên tiếng oanh minh, trận văn bị kích hoạt, không ngừng lấp lóe sáng lên.

Tu sĩ không biết còn tưởng rằng có đại địch xâm lấn.

Chỗ sâu trong hoàng cung.

Nơi đó giống như chỗ sâu trong vũ trụ, trở về lúc khai thiên, sương mù bao phủ thiên địa, một mảnh ảm đạm, hỗn độn khí chìm nổi, vô số thần phù nở rộ, các loại hung thú cường đại hiển hiện trong đó.

Có Thao Thiết, Hỏa Tước, Cùng Kỳ, Chu Yếm, Xích Long... Nhìn như đang chém giết, nhưng cũng hiển lộ ý thần phục, quỳ phục tại bốn phương tám hướng.

Nhìn một màn này.

Tất cả mọi người đều run rẩy vì khí tức truyền ra, thần hồn muốn nứt, cũng cảm nhận sâu sắc cái gì gọi là phá cảnh, không khỏi sợ hãi rung động.

“Thật đáng sợ, hư ảnh trong đó đều là hung thú Thái Cổ tiếng tăm

lừng lẫy, mỗi đầu đều đứng thẳng ngập trời...”

“Chuyện này là do Thần Tử Cố gia đang ở hoàng đô...”

“Đây chính là cảnh tượng lúc hắn đột phá sao? Quá dọa người rồi, cả hoàng triều đều rung động, tất cả trận văn cũng bị kinh động, thậm chí trong hoàng cung, rất nhiều kiến trúc bị tung bay, không tiếp nhận được dư ba...”

Đông đảo tu sĩ nghị luận, nhìn về phía hoàng cung.

Bọn họ kinh hãi không thôi, lần đầu tiên biết được, hóa ra một người phá cảnh lại có động tĩnh lớn như vậy.

Cảnh tượng như vậy, duy trì trọn vẹn một tuần.

Áo trắng của Cố Trường Sinh bay phần phật, từ trạng thái tu luyện tỉnh lại.

Hỗn độn linh hải đã mở rộng đến trăm vạn dặm, pháp lực vô tận, khí tức càng thêm mênh mông hào hùng hơn trước, trong lúc giơ tay nhấc chân giống như kéo theo một mảnh sơn hải đại thế!

“Đến Hoàn Nhất cảnh cửu chuyển, đáng tiếc Thiên Đạo Bia Hoàn Nhất cảnh không ở giới này, không biết đã biến mất ở hạ giới nào, nếu không ta có thể thử phá vỡ vô thượng cực cảnh.”

Cố Trường Sinh có chút tiếc nuối, đương nhiên hắn còn không phá vỡ được mà vào Kiếp Kiều cảnh, còn có thể tiếp tục tăng lên tại Hoàn Nhất cảnh, hắn cũng không vội.

Nhưng lúc này, nghĩ đến lão tổ đã căn dặn hắn, nói lúc tu vi của hắn đến Hoàn Nhất cảnh viên mãn thì về tộc một chuyến.

Sau đó.

Cố Trường Sinh gọi Tô Tiểu Huyên, hỏi, “Thời gian này, chuyện của cổ quốc Xích Ly như thế nào, hoàng tộc Thái Cổ đã rút lui rồi sao?”

Tô Tiểu Huyên gật đầu nói, “Đúng vậy, công tử, không chỉ như thế, Sở Yêu Nguyệt tự mình mang binh, giết vào vương đô Xích Ly,

đã chiếm lĩnh được rồi, hiện tại Xích Ly thần phục, lãnh địa dung nạp vào quốc thổ Cảnh Dương...",

"Công tử, nàng thay đổi thật sự quá lợi hại, một lệnh phát ra, đầu của một trăm vạn tu sĩ phản loạn lăn xuống, mí mắt cũng không nhảy một cái."

Lúc đầu, Sở Yêu Nguyệt cũng là thiên kiêu đến Tử Trúc Lâm như nàng.

Nhưng nhoáng một cái, đã mấy năm trôi qua, nàng đã thành một vị Nữ Hoàng sát phạt quả quyết, có được hoàng đạo chi nghiêm, Tô Tiểu Huyên không nhịn được có chút thổn thức.

Bản thân vẫn chỉ biết gọt linh quả cho công tử thôi.

Không để ý đến cảm khái của nha đầu này, Cố Trường Sinh gật đầu, cũng rất hài lòng đối với Sở Yêu Nguyệt.

Nữ Hoàng vạn cổ trong tương lai, bây giờ đã có hình thức ban đầu rồi...

Ngược lại là Tô Tiểu Huyên, thân là đại năng vô thượng kiếm đạo chuyển thế, hiện nay còn không có xu thế thức tỉnh.

Chẳng lẽ đang chờ đợi thời cơ nào hay sao?

Nhưng không biết đến lúc đó nàng còn nhận vị công tử như mình không, phải làm chút chuẩn bị mới được.

Đột nhiên, Tô Tiểu Huyên nghĩ đến cái gì, hai đầu lông mày có chút ưu sầu, chần chờ và do dự nói, "Công tử..."

"Nói đi." Cố Trường Sinh nhìn nàng một cái.

"Thọ nguyên của sư phụ ta không còn nhiều, bà ấy truyền tin đến, ta muốn về tông môn thăm bà ấy một chuyến, dù sao bà ấy đã nuôi lớn ta. Trong thời gian này, nếu có chuyện gì, ngươi có thể phân phó Liên Tinh, ta đã thông báo với nàng rồi." Tô Tiểu Huyên ngẩng đầu lên, sau đó yếu ớt nói, "Nàng cũng đã nhớ kỹ rồi."

Loại chuyện này, đương nhiên phải được Cố Trường Sinh cho phép

trước.

Nhưng theo tính cách của công tử, chắc hẳn sẽ không cự tuyệt nàng.

Nhưng nàng vẫn có chút thấp thỏm....

Nghe vậy, Cố Trường Sinh cười, xoa nàng đầu nói, “Ta biết rồi, ngươi và ta ở cùng nhau mấy năm, cũng nên trở về nhìn một chút. Dù sao áo gấm về quê cũng tốt.”

“Kiếm phái Hoán Nhan đúng không? Để ta cho người mang một ít vật kéo dài tuổi thọ đến đó, chỉ cần sư phụ ngươi chưa đến tình trạng thiên nhân ngũ suy, sống thêm mấy vạn năm nữa cũng không có vấn đề.”

Nếu là người khác nói ra lời này, chắc chắn Tô Tiểu Huyên sẽ trợn trắng mắt, căn bản không tin.

Nhưng Cố Trường Sinh nói như vậy, ánh mắt của nàng lập tức sáng lên như sao, sau đó rạng rỡ, vô cùng cảm động, trịnh trọng gật đầu, mang theo giọng mũi nói, “Vâng, tạ ơn công tử, công tử thật tốt.”

Chương 152: Trở Về Cố Gia, Lão Tổ Dẫn Mọi Người Đến, Huyết Mạch Thuế Biến

Sau khi Sở Yêu Nguyệt mang theo binh sĩ Cảnh Dương khải hoàn mà về, bình định Xích Ly bạo loạn, cuộc lịch luyện của hoàng triều Cảnh Dương coi như đã kết thúc hoàn mỹ.

Thế hệ trẻ tuổi của Cố gia cơ bản không có tổn thất gì.

Lúc này, Cố Trường Sinh đứng trên chiến thuyền, dự định mang theo bọn họ trở về gia tộc giao nộp.

Trong thời gian tiếp theo, đám tộc nhân tuổi trẻ này cũng nhao nhao nhập thế, giương cao tên Trường Sinh Cố gia ở các nơi.

“Công tử, không phụ kỳ vọng của ngài, Yêu Nguyệt đã bình loạn

về rồi.”

Ngay trước mặt tu sĩ toàn thành, Sở Yêu Nguyệt cung kính nói.

Cố Trường Sinh khẽ mỉm cười nói, “Ngươi làm rất tốt, không làm mất mặt danh tiếng của Trường Sinh thế gia.”

Cảnh Dương là thế lực phụ thuộc của Trường Sinh thế gia, lần này Sở Yêu Nguyệt ngự giá thân chinh, giống như đang tuyên bố với tất cả mọi người.

Nàng chỉ nghe lệnh của Trường Sinh thế gia, chỉ nghe lệnh của Cố Trường Sinh.

“Không cần phải ngợi khen ngươi nữa, đây là tín vật của ta, trong các đạo vực mà Trường Sinh Cố gia quản lý, gặp vật này, như gặp ta đích thân tới.” Cố Trường Sinh lập tức cười một tiếng, trong tay bắn ra một món đồ, liền rơi vào trong tay Sở Yêu Nguyệt.

Đó là một tấm lệnh bài bằng bạch ngọc, trên đó có viết hai chữ “Trường Sinh”, có rất nhiều đạo văn thần dị xen lẫn, thậm chí đã dẫn động thiên địa đại thế, in dấu bốn phương tám hướng!

“Đa tạ công tử ban tặng, Yêu Nguyệt nhất định sẽ không bêu xấu uy danh của công tử.”

Bàn tay nhận tấm lệnh bài bạch ngọc run lên nhè nhẹ, giống như nặng ngàn vạn cân.

Thấy đám tộc nhân trẻ tuổi của Cố gia biến sắc, thở hổn hển, Sở Yêu Nguyệt biết rõ tấm lệnh bài bạch ngọc trong tay này quý giá thế nào.

Toàn bộ hoàng triều, giờ phút này cũng lâm vào tĩnh mịch!

Hô hấp của tất cả tu sĩ dồn dập, nhìn chằm chằm tấm lệnh bài kia.

Gặp lệnh bài, như gặp Cố Trường Sinh đích thân tới!

Tại Trường Sinh Cố gia, thân phận của Cố Trường Sinh chính là không người có thể so sánh.

Trong phạm vi đạo vực mà Trường Sinh Cố gia quản lý? Cương vực gần như vô tận, không ai biết rõ nó chiếm bao nhiêu diện tích ở Tiên Vực.

Khủng bố đến mức nào.

Giờ khắc này, trong ba ngàn đạo vực, trừ phi là tu sĩ không muốn mạng, nếu không, ai nhìn thấy tấm lệnh bài này cũng phải biến sắc.

Sau đó!

Trong tiếng động ầm ầm, chiến thuyền phá vỡ hư không, nghiền ép đi qua bầu trời, tất cả mọi người của Cố gia biến mất trong đó!

Sở Yêu Nguyệt nhìn thân ảnh áo trắng dần biến mất kia, sững sờ xuất thần, thật lâu cũng không nhúc nhích.

Mà từ hôm nay trở đi, toàn bộ hoàng triều Cảnh Dương sẽ lưu truyền truyền thuyết về một người.

...

Đạo vực của Cố gia.

Chân trời có một chiếc chiến thuyền phá vỡ hư không mà đến, có đường hầm Tiếp Dẫn riêng biệt trong hư không, lúc này rất nhiều tộc nhân đều đến nghênh tiếp.

“Cung nghênh Thần Tử hồi tộc.”

“Cung nghênh Thần Tử hồi tộc!”

Tại đảo trong đảo ngoài, lúc này trên mặt vô số tộc nhân đều lộ ra vẻ cuồng nhiệt, tôn sùng hô to.

Bên trên rất nhiều thần sơn tiên đảo, cũng có tộc nhân thế hệ trước hiện thân, vừa vuốt râu, vừa cười to, “Thần Tử hồi tộc.”

Bên ngoài truyền ra vô số truyền thuyết về Cố Trường Sinh, đương nhiên tất cả mọi người trong Cố gia đều biết rõ.

Trấn áp cùng thế hệ!

Đánh đâu thắng đó!

Vô thượng cực cảnh!

Tiên Vương chuyển thế!

Phá vỡ ghi chép vạn cổ của Phi Tiên Lâu!

...

Có rất nhiều, căn bản không đếm hết, một người, ép thế hệ trẻ tuổi không thở nổi!

Mà người này!

Chính là truyền nhân của Trường Sinh Cố gia, là người giương cao uy danh của Cố gia!

Thần đảo trung tâm!

Cố Trường Sinh rơi xuống đất.

Thân ảnh Liên Tinh biến mất trong hư không, bây giờ bên cạnh hắn chính là Cổ Thần Mục đã hóa thành hình người.

“Các ngươi có thể tự nhiên hoạt động trên tòa thần đào này, nếu đến các hòn đảo khác, chắc hẳn cũng không ai ngăn cản các ngươi. Nhưng không có chuyện gì thì ở đây tu luyện là được, cần tài nguyên gì, tự sẽ có người đưa tới.” Cố Trường Sinh phân phó hai câu với bọn họ, sau đó liền đi tìm lão tổ Cố gia.

Nhưng mà...

Hắn còn chưa khởi hành, một tiếng cười đã truyền đến, một nam tử mặc áo xám, khuôn mặt phổ thông xuất hiện.

Thiên địa giống như đã trở nên yên tĩnh.

Bên cạnh nam tử áo xám này, còn có không ít lão nhân có khí tức cực kì cổ lão, không thuộc về thời đại này đi theo.

Mỗi người hơi để lộ ra một tia khí tức, giống như có thể tái diễn thiên địa, tạo hóa vạn vật, vô cùng đáng sợ!

Phía sau bọn họ, Cố Trường Sinh nhìn thấy cha mẹ mình, gia chủ Cố gia bây giờ, Cố Thiên Lâm và vị gia gia mặt lạnh lúc nhỏ hắn đã gặp mấy lần, Cố Vân Thánh.

Phía sau bọn họ, còn có rất nhiều tộc nhân, thực lực yếu nhất đều là Chuẩn Chí Tôn cảnh...

Nhiều người như vậy đều đến thần đảo trung tâm gặp mình.

Dù tâm cảnh của Cố Trường Sinh trầm ổn, lúc này cũng không nhịn được có chút cổ quái.

Sắc mặt Liên Tinh trắng nhợt, không giấu mình trong hư không được, bởi vì quy tắc nơi đây thay đổi, nàng lập tức bị gạt ra.

“Công tử...” Nàng lôi kéo ống tay áo Cố Trường Sinh, yếu ớt gọi một câu, tâm thần kinh hãi và sợ sệt.

Toàn thân Cổ Thần Mục chảy mồ hôi lạnh, hai chân như nhũn ra, chưa bao giờ nhìn thấy nhiều nhân vật khủng bố như vậy hội tụ.

Mỗi người trong đó, nếu ở bên ngoài, đoán chừng một luồng khí tức liền có thể hủy diệt một phương tinh vực, căn bản không có khả năng đồng thời xuất hiện.

Thậm chí một chưởng hủy diệt một phương đạo thống cổ lão lâu đời cũng không có vấn đề!

“Lão tổ, Tam tổ gia, Tứ Tổ gia, Lục Tổ gia...”

“Gia gia, phụ thân, mẫu thân...”

Cố Trường Sinh cung kính chào hỏi theo thứ tự, hắn rất quen thuộc với từng người ở đây, khi còn bé, những người này đã dạy bảo chỉ đạo cho hắn.

Hắn đã từng cho rằng sinh mà làm thánh chính là thực lực vô cùng ghê gớm, nhưng sau khi biết rõ về đám lão nhân này, hắn mới hiểu cái gọi là Thánh Nhân, ở trong mắt bọn họ, thật ra cũng không

khác sâu kiến là bao.

Lúc ấy không phải bọn họ chấn kinh vì hắn có pháp lực Thánh Nhân, mà chấn kinh vì thể chất và thành tựu tương lai của hắn.

Chương 153: Nói chuyện, tin tức về bia Thiên Đạo Hoàn Nhất Cảnh, Thần Hỏa chủng tử

“Trường Sinh không cần đa lễ, hôm nay ngươi hồi tộc, chúng ta cũng đến xem.” Lão tổ mặc áo xám, cũng chính là lão tổ Cố gia khoát tay cười, vẻ mặt rất tự nhiên.

Đám lão tổ còn lại cùng đi lên.

Mỗi người đều dò xét xung quanh Cố Trường Sinh, xem lần này hắn ra ngoài lịch luyện có bị thương hay không, đồng thời cũng đang quan sát khí tức và căn cơ của hắn.

Còn gia gia, phụ mẫu của Cố Trường Sinh là hậu bối, chỉ có thể đợi ở bên ngoài, không tiện chen vào.

Trong đó, bất kì người nào cũng là trưởng bối của bọn họ, thậm chí còn không biết rõ bối phận đã cách bao nhiêu đời, không thuộc về kỷ nguyên này.

“Không tệ không tệ, mỗi một bước đi tới, đều có thể xưng hoàn mỹ, có phong phạm của lão phu năm đó...”,

“Ừm, còn học được không ít thứ của Thái Cổ Tiên Đình...”

“Thanh kiếm gãy kia đến từ Cửu U Táng Thổ...”

Bọn họ ngươi một lời ta một câu, rất nhanh đã nói ra tất cả át chủ bài bây giờ của Cố Trường Sinh.

Đương nhiên cũng sợ hắn ra ngoài có sơ xuất gì, ví dụ như căn cơ hao tổn, bị ám thương gì đó.

Đối với chuyện này, Cố Trường Sinh bất đắc dĩ nhưng cũng không cách nào, bởi vì hắn căn bản không thể gạt được mấy lão đồ cổ này.

Số lượng này vẫn là ít.

Ngày hắn xuất sinh, rất nhiều lão nhân chôn trong tổ địa của Cố gia vô số năm đều bò ra ngoài, vây đầy cả tòa cung điện, sau khi nhìn thấy hắn, lại bò lên trở về.

“Được rồi, nếu đã xem hết, nên trở về quan tài thì về quan tài đi, nên chôn trong đất thì về chôn trong đất đi.” Lão cổ Cố gia lắc đầu, mở miệng, vung ống tay áo lên, đánh bay đám lão nhân này, lúc này mới nói với Cố Trường Sinh, “Đối với ngươi mà nói, lực áp cùng thế hệ chỉ là điểm xuất phát mà thôi, cách trấn áp thời đại này còn rất xa.”

“Lời lão tổ nói, đương nhiên Trường Sinh biết rõ, sẽ không lười biếng tự đại.” Cố Trường Sinh gật đầu nói.

“Thật ra hôm nay tới tìm ngươi, cũng là có việc, ngươi đã đi ra ngoài một chuyến, cũng biết rõ tổ tiên của Cố gia chúng ta là nhân vật gì rồi.” Lão tổ Cố gia cười nói, giọng điệu có chút tự hào.

“Tổ tiên của chúng ta là một vị... Tiên Đế?” Cố Trường Sinh sững sờ, cũng không phải rất rõ ràng, sau đó nhìn về phía lão tổ Cố gia hỏi.

“Không đúng hoàn toàn.” Lão tổ Cố gia cười, lắc đầu, “Đương nhiên ngươi cho rằng như vậy cũng không sai, sau khi đệ tử trong tộc tu luyện đến Hoàn Nhất cảnh viên mãn, huyết mạch sẽ phát sinh thuế biến. Trong tộc sẽ dùng bí thuật hỗ trợ, con đường tu hành sau này càng thêm thuận thản, có được thần uy lớn lao, huyền diệu phi phàm, mà đây cũng là mục đích hôm nay ta đến tìm ngươi.”

Tu vi bây giờ của Cố Trường Sinh đã là Hoàn Nhất cảnh cửu chuyển, cách viên mãn không bao xa.

“Chẳng trách lão tổ ngươi lại kêu ta trở về gia tộc một chuyến khí đang ở Hoàn Nhất Cảnh viên mãn, hóa ra là có ý này.”

Cố Trường Sinh gật đầu, đã hiểu ra.

Dựa theo lời nói của lão tổ thì thiết nghĩ, tổ tiên của bọn họ, ít nhất cũng phải có trình độ của cấp bậc Tiên Đế.

Trong vô số kỷ nguyên ở Tiên vực, sự tồn tại mang tên Tiên Đế chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Ngoài Thái Cổ Tiên Đình từng có ba môn phái có Tiên Đế ra, thì ở những thế lực khác, cũng chưa từng nghe nói có Tiên Đế xuất hiện.

Nhưng mạnh như Thái Cổ Tiên Đình còn sụp đổ trong dòng chảy thời gian, không rõ truyền thừa, và khó lưu lại di tích.

Nhưng Cố gia sống lâu và tồn tại trong thời gian dài ở Thái Cổ Thiên Đình, mà vẫn sừng sững không ngã, cũng chưa từng thay đổi.

Hơn nữa, vẻ mặt của các vị lão tổ cũng không quan tâm cho lắm khi nhắc đến chuyện Thái Cổ Tiên Đình.

Bởi vậy có thể thấy lai lịch của Cố gia chắc chắn vượt qua sự tưởng tượng. Thứ hiện ra trước mắt mình hiện giờ cũng chỉ là một góc của tảng băng.

“Đương nhiên, đây là nguyên nhân, nguyên nhân khác là vì tuy không biết tung tích về Thiên Đạo Kính của Hoàn Nhất Cảnh, nhưng ta lại biết bia Thiên Đạo của nó đang ở trong thế giới nào. Đến lúc đó, trong tộc sẽ mở một con đường thông cho ngươi, với tư chất của ngươi, cứ đi một chuyến là được. Nếu ngươi chứ minh đi ra khỏi Vạn Cổ cực cảnh được, vậy thiết nghĩ phần thưởng cũng sẽ không ít ỏi gì.”

Lão tổ của Cố gia cười ha ha và nói.

Cũng chỉ có lão, mới có thể nói mở thông đạo đến hạ giới một cách nhẹ nhàng bâng quơ như vậy.

Những đạo chính thống tối cao này, cũng cần phải trả cái giá cực lớn để vượt qua rào cản không gian, bằng không sẽ rất khó đến hạ giới.

Dù sao thì với sắc mạnh của quy tắc thế giới, cho dù là chí tôn gặp được, cũng phải thay đổi sắc mặt, hơi sơ ý một chút thì sẽ thành vạn kiếp bất phục, kết cục sống chết không rõ.

“Là trong hàng tỉ vạn tiểu thế giới hay là trong ba nghìn đại thế giới?” Cố Trường Sinh không khỏi có chút tò mò.

Đi một chuyến đến hạ giới, ngược lại cũng không có vấn đề gì.

Chỉ là không biết chiến lực cao nhất ở những thế giới đó như thế nào.

Hắn cũng không hề lo lắng.

Chỉ đơn giản là lần đầu tiên nghe được nên có chút tò mò mà thôi.

“Bia Thiên Đạo ở trong một đại thế giới. Lúc trước ta dự định trực tiếp đi lấy nó về, nhưng tấm bia Thiên Đạo đó có liên quan quá lớn đến nhân quả, và sẽ dẫn đến phản ứng hồ điệp rất lớn, Cho nên sau khi cân nhắc một chút, ta vẫn từ bỏ nó, đợi ngươi tự mình đi đến cực cảnh chứng minh.” Nghe vậy, lão tổ Cố gia cười và đáp.

Thân là truyền nhân của nhà họ Cố, lão cũng không muốn khiến Cố Trường Sinh phải lận đận gì.

Cái gì quá mức yên bình, sẽ thiếu đi sự tôi luyện. Đó đều là cái cớ, chẳng qua là không có địch thủ có thể chống lại được mà thôi.

Xuôi chèo mát mái, một đường tung hoành mới là tư thái mà hắn nên có.

Nhưng…

Nhưng gần đây, lão thôi diễn một trận, lại phát hiện ra… Cố Trường Sinh có không ít kẻ địch mạnh!

Mỗi một người đều có khả năng nghiền áp Vạn Cổ!

Xuất hiện ở mỗi một kiếp đều sẽ trấn áp người cùng thế hệ, toàn thế giới đều yên tĩnh, không có khả năng có kẻ thù.

Lại có thể xoay chuyển trời đất, và thay đổi kỷ nguyên, đạt đến

đỉnh cao của cực hạn!

Toàn bộ biến số đều sẽ xuất hiện trong một kiếp này.

Thể hỗn độn chỉ tồn tại trong truyền thuyết, cũng không phải có thể vô địch thật sự.

“Nếu kiếp này giành được đế vị, lĩnh ngộ chân tiên, thiết nghĩ cũng sẽ là tôn sư trong tiên, có thể chinh phạt thần!”

Chương 154: Nói chuyện, tin tức về bia Thiên Đạo Hoàn Nhất Cảnh, Thần Hỏa chủng tử (2)

Ánh mắt lão nhìn Cố Trường Sinh tràn đầy vẻ chờ mong.

“Ta biết rồi.” Sau đó, Cố Trường Sinh gật đầu.

Hắn cũng chưa bao giờ tự mãn và kiêu ngạo, từ trước đến nay tâm cảnh vẫn luôn thản nhiên và bình tĩnh.

Con đường tu đạo kiêng kỵ nhất là cuồng vọng tự đại, tự cho mình là bất khả chiến bại.

Loại người như vậy, thường không sống được mấy ngày.

“Ha ha, ngươi hiểu được những điều này thì tốt.”

Lão tổ Cố gia cũng rất hài lòng khi thấy Cố Trường Sinh có vẻ như đã rất hiểu những chuyện này.

“Sau đây, ta sẽ dẫn ngươi đi đến hồ Niết Bàn nằm sâu trong tộc địa. Ở nơi đó, ngươi nâng cao tu vi đến mức viên mãn không sót lại gì trước đã, người trong tộc sẽ ở một bên, dùng bí thuật hỗ trợ ngươi tiến hành chuyển hóa huyết mạch, thiết nghĩ với tư chất của ngươi, mức độ huyết mạch sau khi chuyển hóa chắc hẳn sẽ không yếu hơn ta đâu.”

Lời nói này của lão tổ Cố gia lại khiến trong lòng hắn có chút kinh

ngạc và không tin.

Hiển nhiên hắn biết lão tổ trước mắt chính là vị con nối dõi của tổ tiên đó.

Là con trai của Tiên Đế chân chính!

Hắn đạt đến mức độ huyết mạch của lão sao?

Thấy Cố Trường Sinh có chút nghi ngờ, lão tổ Cố gia lại nói: "Vậy có gì khó đâu?"

"Giọt máu chân long trong tay ngươi đó, vừa vặn có thể phát huy chút tác dụng, ngoài ra những vật mà tổ tiên để lại năm đó, cũng là để đợi đến ngày hôm nay."

"Hóa ra là như vậy." Cố Trường Sinh mới hiểu ra, dù sao người trong tộc cũng đều là người thân, nên hắn cũng không có gì phải lo lắng.

Trong toàn bộ dòng máu trực hệ của nhà họ Cố, hắn chưa bao giờ thấy có âm mưu quỷ kế gì, trái lại còn vô cùng đoàn kết và hòa thuận.

Cho nên lúc trước hắn rất nghi ngờ, làm sao những thế lực truyền thừa lâu đời và cổ xưa này có thể phồn vinh và lớn mạnh được, nếu mỗi ngày đều nội chiến không ngừng?

"À đúng rồi, vào khoảng thời gian trước, Tiểu Thất đã tính ra có một Thần Hỏa hỏa chủng rất quý giá sắp hiện thế, ta đoán ngươi chắc hẳn sẽ cảm thấy có hứng thú."

Lão tổ Cố gia đột nhiên nói, vẻ mặt mang theo ý cười.

Ngay cả Thần Hỏa hỏa chủng rất quý giá mà lão cũng nói ra, vậy đây hiển nhiên không phải là vật tầm thường.

"Thần Hỏa hỏa chủng?" Cố Trường Sinh nhướn mày.

Hiện giờ cảnh giới của hắn vẫn còn là Hoàn Nhất Cảnh cửu chuyển, quả thực cần dung hợp với Thần Hỏa chủng tử và bắt đầu châm Thần Hỏa trong Thiên môn, để đúc ra Thần Cơ.

Một thành Thần Cơ và Kiếp Kiều sẽ tự xuất hiện.

Như vậy, hắn mới có thể bước vào cảnh giới Kiếp Kiều.

Nhưng, một thế lực sống lau như Cố gia sẽ thiếu Thần Hỏa chủng tử sao?

Lão tổ Cố gia nhìn ra vẻ mặt của hắn hoang mang của hắn, không khỏi ho nhẹ một tiếng: "Thần Hỏa chủng tử mà gia tộc tích lũy trong những năm này tuy nhiều, nhưng thực ra đều không phù hợp với ngươi."

Mười Thần Hỏa chủng tử mạnh nhất trong trời đất đều có ý thức của bản thân mình, đều hiểu phải tự tìm kiếm chủ nhân thích hợp.

Cho dù bọn họ có thực lực thông thiên, cũng không thể ép buộc dung hợp với chúng được.

Điều quan trọng nhất chính là, bọn họ phát hiện ra những Thần Hỏa chủng tử hiện có trong Cố gia đó, lại không có một cái nào phù hợp với Cố Trường Sinh.

Cho dù là loại Thần Hỏa nguyên thủy xếp hạng ba cũng không được.

Phát hiện này thực sự khiến cho bọn họ bất đắc dĩ và chán nản. Có đôi khi thiên phú quá cao cũng không phải là chuyện tốt đẹp gì.

Nếu tùy tiện tìm một Chân Hỏa chủng tử để dung hợp, thì nó lại mang đến cho bọn họ một loại cảm giác lãng phí sạch thiên phú của Cố Trường Sinh.

Như vậy phỏng chừng sẽ khiến cho vài lão già đang ngủ say ở nơi sâu nhất của tộc địa tức đến tỉnh lại.

"Cho nên thứ này phải dựa vào ta tự mình đi tìm sao?"

Cố Trường Sinh cười hỏi, cũng không để ý.

Hơn nữa, tốt xấu gì thì kiếp trước hắn cũng đã từng đọc qua vô số bài văn mạng giả tưởng, hiển nhiên biết chủng tử gì lợi hại nhất.

Hiển nhiên là lấy thân làm chủng rồi.

Hắn cũng đang cân nhắc phương pháp dung hợp Thế Giới chủng tử trong Thiên môn đó, tuy đó không phải là Chân Hỏa chủng tử, nhưng cũng có hiệu quả kỳ diệu như nhau.

Chỉ có điều, nó không có cách nào hỗ trợ hắn đốt Thần Hỏa và rèn ra Thần Cơ hết, cần phải tìm cách khác.

Nhưng nếu ngay cả lão tổ cũng đã nói Chân Hỏa chủng tử không tầm thường, vậy hiển nhiên Cố Trường Sinh sẽ không bỏ qua, dù sao đây cũng là cơ duyên.

“Hiện giờ Thần Hỏa chủng tử đó vẫn chưa hiện thế, cũng không chắc rốt cuộc đang nằm ở vị trí nào. Chuyện này trước gác lại qua một bên, bây giờ ngươi đi đến hồ Niết Bàn với ta, vì chuyện này mà trong tộc cũng đã chuẩn bị rất lâu rồi.”

Lão tổ Cố gia lập tức nói, chuẩn bị dẫn Cố Trường sinh đi tiến hành chuyển hóa huyết mạch trước.

Nói nhiều như vậy, đây mới là trọng điểm, bởi vì bọn họ cũng rất tò mò xem hắn có thể đạt đến mức độ nào.

“Được.” cố Trường Sinh gật đầu, sau khi chào hỏi cha mẹ và ông nội của mình thì hóa hóa thành cầu vồng, đi theo lão tổ về chỗ sâu trong tộc địa.

Về chuyện đoàn tụ, đã về đến gia tộc rồi nên cũng không có gì phải gấp gáp nữa.

Hơn nữa, hắn có dự cảm, lần này cha mẹ sẽ nói chuyện liên quan đến bà nội với hắn, cũng chính là vị chủ nhân thần bí của Thương Minh kia.

Chỗ sâu trong tộc địa.

Đó giống như một chốn bồng lai, đồng thời cũng phân hoá thành một mảnh thiên địa nhỏ độc lập, không có thủ đoạn chí cường, thì không tìm thấy đường.

Cố Trường Sinh đi theo lão tổ một đường xâm nhập vào trong.

Trời quang mây tạnh, hỗn độn bốc lên, từng mảnh thần sơn nguy nga sừng sững, giống như thời kì cổ xưa nhất, tinh khí thiên địa vô cùng nồng đậm, hóa thành hình rồng, hình hoàng, kì lân, như muốn hoá lỏng.

Bích hồ phỉ thúy tọa lạc, từ trên cao nhìn lại, như trân châu, dòng sông như dài tinh tế, trong đó đều là tinh khí thiên địa hoá lỏng mà thành, hội tụ từng giọt, căn bản không thể nhìn thấy ở bên ngoài.

Chỉ tùy tiện hô hấp, cũng có thể ảm nhận được tinh khí thiên địa nồng đậm và thuần túy.

Giữa rừng núi, thậm chí có cây Cổ Trà ngộ đạo rêu rao, cây Bất Tử chống trời mà lên, thần dược, tiên dược lấp lóe quang huy, bảo quang điểm điểm, giống như sao trời.

Từng đầu dị thú có khí tức vô cùng kinh khủng ngủ say giữa các dãy núi, ngẫu nhiên bừng tỉnh ngẩng đầu, nhìn thấy bóng người trên không trung, sau đó lại lắc đầu, tiếp tục ngủ say.

Mà cái này, chỉ là một góc của băng sơn mà thôi.

Rất nhanh.

Lão tổ Cố gia dẫn Cố Trường Sinh đi vào một tòa cung điện cổ xưa ở chỗ rất sâu.

Trong đó khí tức xưa cũ lâu đời, điêu khắc thuộc về kỷ nguyên thời đại xa xôi, có thiên địa chí lý, nhìn một chút có thể khiến người ta ngộ đạo.

Xung quanh cung điện, có không ít lão nhân đã đang chờ đợi, sau lưng chuẩn bị một lượng lớn tiên tài trân quý, mỗi thứ đều có thể khiến bên ngoài điên cuồng.

Các loại bảo huyết đáng sợ, đủ mọi màu sắc, có hư ảnh hung thú Thái Cổ huyễn hóa, giống như muốn cách thời không đến đây chém giết.

Tiên dược tuyệt thế, kim sắc sáng chói, sương mù lưu động, mùi thơm ngào ngạt, có thể khiến người vũ hóa phi tiên.

Ở phía sau, Cố Trường Sinh còn nhìn thấy không ít loại trứng thần dị, giống như từng vòng nhỏ như mặt trời, đạo hà chảy xuôi, tiên vận xen lẫn, tụ hợp vào trong đó.

Chương 155: Niết Bàn Trì, Vô Tận Thần Vật, Có Thể Dòm Tiềm Lực Tương Lai

Kim quang sáng chói, vô cùng mỹ lệ, như ngọc hoàng kim, bên trong có chất lỏng chảy xuôi, quang huy tứ dật, vô cùng kinh người.

Còn có rất nhiều loại thần vật như vậy, càng nhiều hơn là những thứ hắn chưa từng nhìn thấy, cũng chưa từng nghe nói.

“Chúng ta đã chuẩn bị những thứ này rất lâu rồi, thậm chí còn bắt mấy vị dòng dõi Cổ Hoàng của hoàng tộc Thái Cổ đến, đương nhiên còn chưa phá xác...” Một vị lão nhân nói, nhưng vội ho một tiếng, cảm thấy bản thân có chút phát điên.

Người bên cạnh gật đầu nói, “Ví dụ như giọt bảo huyết kia, chúng ta phải bức bách một vị cấm khu chi chủ giao ra, chính là giọt máu tinh hoa nhất trên một cái sừng, không tu dưỡng trăm vạn năm, rất khó uẩn dưỡng được một giọt như thế.”

Giọt máu kia hiện lên đủ mọi màu sắc, giống như ẩn chứa từng mảnh thế giới, bên trong có thần ý vô cùng kinh người.

Một luồng khí tức đã có thể tạo nên vị thiên tài tuyệt thế, vạn sợi xen lẫn, có thiên địa đạo lý, cực kì trân quý, có thể ngộ nhưng không thể cầu.

Lão cổ Cố gia cười nói, “Có những thứ này, cộng thêm bí pháp trong tộc, có thể để huyết mạch của ngươi phát sinh thuế biến, đương nhiên khối xương Trường Sinh kia của ngươi cũng sẽ thay đổi, dù sao trước đây nó là do huyết mạch mà thành, cùng một nhịp thở.”

Cố Trường Sinh gật đầu.

Chỉ có thể nói không hổ là Trường Sinh thế gia, cũng chỉ có thế lực bất hủ như vậy mới có khả năng xuất ra những thần vật kinh thiên động địa này.

Nếu ở bên ngoài, bất cứ thứ gì ở đây đều sẽ khiến vô số tu sĩ phong thưởng, Chí Tôn tham lam thèm nhỏ dãi, con mắt đỏ lên.

“Được rồi, lát nữa ngươi đến Niết Bàn Trì, toàn lực hấp thu, chúng ta sẽ dùng bí pháp giúp huyết mạch của ngươi thuế biến. Quá trình này sẽ duy trì mấy ngày. Nhưng ở phương diện nhục thân, dựa vào cường độ Hỗn Độn Thể hiện nay của ngươi mà nói, sẽ không có trợ giúp lớn.”

Lão tổ Cố gia nói, hiện nay, nhục thân của Cố Trường Sinh đã có thể đối cứng với Thánh binh, đạt đến cấp độ siêu việt vạn cổ ở cảnh giới, đã rất khó tăng lên nữa.

Thậm chí có thể không chút khách khí mà nói.

Cố Trường Sinh đã có nhục thân kinh khủng tại Hoàn Nhất cảnh, trong điển tịch cũng không có ghi chép như thế!

Hiện nay, trừ phi cảnh giới tăng lên, đột phá Kiếp Kiều cảnh, mới có thể tiếp tục tăng nhục thân chi lực.

“Được.”

Cố Trường Sinh gật đầu, đưa bình ngọc chứa máu Chân Long cho các vị lão nhân.

Sau đó, hắn nhìn về phía cái trì phía trước được sương mù và hỗn độn khí bao phủ, giống như linh địa tuyệt thế lúc mới bắt đầu khai thiên tích địa.

Trong đó, thần huy vạn đạo, điềm lành rực rỡ, ngũ sắc xuất hiện, thất thải lượn lờ, vô cùng thần thánh và sáng chói.

Hắn đi vào trong đó, ngồi xếp bằng.

Tâm thần yên lặng, không một gợn sóng!

“Bắt đầu.” Lão tổ Cố gia gật đầu nói với những người còn lại.

Sau đó.

Từng loại thần vật bị bọn họ thả vào Niết Bàn Trì.

Loại thần vật thứ nhất tỏa ra thần hoa giống như mặt trời, mỗi một giọt chất lỏng đều óng ánh như ngọc, to bằng ngón cái, nhiệt độ còn cao hơn tinh hạch hỏa tinh vạn lần, được thả vào trong trì!

Trong nháy mắt, vô cùng âm thanh kinh khủng vang lên, như là khai thiên, muốn diễn hóa hỗn độn, quay về tất cả.

Chất lỏng óng ánh sáng long lanh chảy xuống, hóa thành thần tính bành trướng.

Cố Trường Sinh nhắm mắt khoanh chân.

Xung quanh thân thể hắn có từng sợi hỗn độn khí rủ xuống, nhục thân sáng lên, mỗi tế bào cũng đang phun ra nuốt vào hỗn độn khí, trong đó phát ra tiếng vang hùng vĩ như khai thiên!

Ngay sau đó!

Loại thần vật thứ hai rơi xuống, đó là một quả trứng vô cùng sáng chói, khí tức sinh mệnh trong đó đã biến mất, nhưng đạo vận và tiên ý góp nhặt vô số năm tháng qua lại vô cùng nồng đậm.

Nếu xuất sinh, dị tượng tuyệt đối kinh khủng, tương lai có thể quét ngang vô địch!

Nhưng bây giờ lại bị hòa tan, ném vào Niết Bàn Trì, cung cấp cho Cố Trường Sinh thuế biến huyết mạch.

Loại thứ ba!

Loại thứ tư!

Loại thứ năm!

...

Các loại thần vật còn lại đều được ném vào Niết Bàn Trì, đủ khiến Chí Tôn đau lòng, hận không thể uống một ngụm thần dịch trong

đó.

Không cần nhiều lời!

Cho dù là tạp chất trong Niết Bàn Trì, đều có thể tạo nên một vị thiên kiêu tuyệt thế, có thể so sánh với đám truyền nhân của vô thượng đại giáo.

Cho dù là Trường Sinh thế gia, bọn họ cũng chỉ dám dùng nhiều thần vật như vậy cho Cố Trường Sinh sử dụng mà không sợ chà đạp lãng phí.

Bởi vì không hấp thu được, tuyệt đối sẽ bị lãng phí hết, làm người ta đau lòng.

Nhưng Hỗn Độn Thể sẽ không.....,

Nếu Hỗn Độn Thể cũng không hấp thu được, như vậy thế gian này sẽ không có thể chất nào có thể hấp thu!

Cố Trường Sinh cảm nhận được trong huyết mạch truyền đến sự khát khao, đang không ngừng thôn phệ những thần tính này, đồng thời xương Trường Sinh cũng sáng lên, đang sinh trưởng!

Một cỗ phi tiên chi ý dần khôi phục.

Khí tức vô cùng kinh khủng, thậm chí khiến các lão nhân xung quanh có chút có chút biến sắc, sau đó lập tức cuồng hỉ.

“Đây là phi tiên chi lực!”

“Không sai, mặc dù chỉ là hình thức ban đầu, nhưng không sai được, phi tiên chi lực đại biểu cho sức công phạt cực hạn, đồng thời cũng là bí thuật chi lực, có thể khiến chiến lực hiện tại gia tăng gấp bội!”

Bọn họ thấp giọng nói, không ngờ môn thiên phú bảo thuật thứ ba của Cố Trường Sinh lại là phi tiên chi lực, đây là chuyện cực kỳ kinh khủng.

Hai loại thiên phú bảo thuật trước, lúc này cũng đang diễn hóa!

Luân Hồi Bảo Thuật, diễn hóa thời gian chi lực!

Đại Tịch Diệt Hư Vô Ma Quang, diễn hóa hư vô tĩnh mịch chi lực!

Mà Cố Trường Sinh giống như không phát giác, vẫn ngồi xếp bằng như cũ, được vô tận hỗn độn khí bao phủ.

Ba ngày sau!

Đây là một tràng cảnh chấn động thế gian, một đạo tiên quang giống như xuyên qua cung điện, xán lạn mà hừng hực, chiếu sáng tứ phương, trở thành ánh sáng vĩnh hằng trong thiên địa.

Giờ phút này Cố Trường Sinh giống như một vị Thần Linh, hiền hòa và bình tĩnh, dùng vô tận thần tính và dược lực rèn luyện bản thân.

Bên trong huyết mạch của hắn, một phương ấn kí cổ lão hiển hiện, vô cùng tôn quý, lại có uy nghiêm bễ nghễ cửu thiên thập địa, vạn cổ chúng sinh!

Ong!

Ong!

Ong!

Một thân ảnh Tiên Vương mặc áo trắng hiển hiện sau lưng hắn, thời gian dần trôi qua, khuôn mặt thân ảnh càng trở nên ngưng thực.

“Huyết mạch đang khôi phục, trong đó gông xiềng cũng mở ra, hoàng tộc Thái Cổ thì thế nào, trước mặt huyết mạch Cố gia ta, cũng chỉ là gà chó đất sành thôi!”

Một vị lão nhân khẽ cười nói, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Cố Trường Sinh, nhìn khí tức biến hóa của hắn, có từng sợi tiên ý tôn kính đến cực điểm, áp đảo thiên đạo đang hiển hiện.

Vẻ mặt những người còn lại cũng trở nên nóng rực, vô cùng nghiêm túc, đang chờ đợi, cũng đang chờ mong.

“Đã hiển hiện dị tượng Tiên Vương, nhưng chắc chắn không chỉ có thế.”

Rất nhanh, dị tượng Tiên Vương đã trở nên rõ ràng, khuôn mặt không khác Cố Trường Sinh chút nào!

Nhưng khí tức vẫn không ngừng biến hóa!

Vẻ mặt đám lão nhân vô cùng nghiêm túc, bởi vì đây là huyết mạch chi lực hiển hóa, đang không ngừng thuế biến, đại biểu cho tiềm lực giai đoạn tương lai của Cố Trường Sinh.

Từ đó, đó có thể thấy được rất nhiều thứ!

“Đã đến bán Tiên Đế!”

Trên mặt một vị lão nhân tràn đầy kinh hỉ, kích động, giọng nói phát run, “Hơn nữa còn là Hỗn Độn Thể chứng nhận Tiên Đế, chiến lực vô tận! Có thể đánh lên trên!”

Giờ khắc này, tất cả mọi người kích động, đến lão tổ Cố gia cũng là như thế, trên mặt hiện lên vui sướng.

Mà bên trong Niết Bàn Trì, khí tức của Cố Trường Sinh vẫn còn đang biến hóa.

Chương 156: Sinh Ra Tiên Đồng, Phi Tiên Chi Lực Hoàn Chỉnh, Hỗn Độn Tiên Đế

Trong Niết Bàn Trì, dị tượng xuất hiện, hỗn độn khí chìm nổi, thần huy vạn trượng, tiên hà dâng lên, khí tức sáng chói và kinh người!

Theo Chân Long huyết và các loại hung thú Thái Cổ, thậm chí có cả máu của cấm khu chi chủ thả xuống!

Tiếng vang vô cùng kinh khủng truyền ra, thanh thế ngập trời, giống như muốn diễn hóa chiến trường Thái Cổ!

Từng đầu hung thú Thái Cổ sừng sững tại tinh không, Thao Thiết, Cùng Kỳ, Chu Yếm, Tất Phương... Bọn chúng một trảo xé rách tinh

vũ, mở miệng phun ra vô tận thần phù, bao phủ thiên hạ!

Thậm chí còn xuất hiện một đầu Chân Long, lân phiến cứng rắn, tựa như tiên kim, được vô tận sương mù hỗn độn bao phủ, nó giơ vuốt, khiến không gian vỡ nứt, trường hà thời gian đứt đoạn.

Nhưng mà!

Giờ phút này, những hư ảnh kia đang bị giam cầm trong Niết Bàn Trì.

Bọn chúng đang chém giết với vị bán Hỗn Độn Tiên Đế kia!

Kinh thiên động địa!

Vũ trụ tịch diệt, tinh không khô kiệt!

Lúc này Cố Trường Sinh chính là vị bán Hỗn Độn Tiên Đế kia, tâm thần của hắn đắm chìm trong đó, cảm ngộ đạo pháp của bản thân, đồng thời cũng đang chiếu rọi tham khảo đạo pháp của những con hung thú này, hoàn thiện và đền bù chỗ khuyết điểm của mình.

Không bao lâu!

Những hư ảnh này bị hắn đập nát, hóa thành thần lực, rót vào trong Niết Bàn Trì.

Ngay sau đó!

Vô tận thần lực hóa thành chân long chi hình, xoay quanh người hắn, lực lượng khí huyết vô cùng kinh khủng cũng như thế, bành trướng mênh mông, như sừng sững trong vũ trụ tinh không!

Thân ảnh vị bán Hỗn Độn Tiên Đế này hiển hiện ngưng thực, giống Cố Trường Sinh như đúc, giờ phút này cũng đang ngồi xếp bằng, đồng thời khí tức cũng đang không ngừng biến hóa!

“Bán Hỗn Độn Tiên Đế, nếu tiến thêm một bước, tuyệt đối không dám tưởng tượng!”

“Nói không chừng sẽ siêu việt cảnh giới của tổ tiên, đến một cảnh giới khác.”

Mỗi lão nhân đều nhìn không chớp mắt, chăm chú nhìn vào trong, thậm chí không dám hô hấp, sợ quấy nhiễu Cố Trường Sinh thuế biến.

Bán Hỗn Độn Tiên Đế đã vô cùng đáng sợ, vượt ngoài dự liệu của bọn họ.

Bọn họ cho rằng, tổ tiên xuất hiện cấp bậc Tiên Đế, hậu đại sẽ bị áp chế, không có khả năng siêu thoát.

Nhưng mà...

Huyết mạch Tiên Đế cường đại ở chỗ.

Cho dù không đạt đến cảnh giới Tiên Đế, nhưng có thể cam đoan hậu đại sẽ được chứng nhận Chân Tiên, thậm chí Tiên Vương cũng không thành vấn đề.

Đây là gông xiềng, nhưng cũng là phúc phận!

Bởi vì tại Tiên Vực, thành tựu đế vị, đã là tồn tại vô thượng có thể trấn áp một thời đại, cử thế vô địch.

Còn trên tiên vị? Ai nói Đại Đế nhất định có thể thành tiên vị!

Cổ kim có vô số kinh tài diễm tuyệt, ai yếu hơn ai?

Nhưng dựa vào lực lượng huyết mạch của tổ tiên, cho dù là tại Đại Đế cảnh, cũng mạnh mẽ hơn người khác rất nhiều!

Cơ hội tiến thêm một bước cũng nhiều hơn!

Mà chuyện này, cũng là chuyện các lão nhân của Cố gia xem trọng!

Tương lai, Cố Trường Sinh chỉ cần thuận lợi quét ngang, một thế này đạt đến bán Tiên Đế, không khó!

Bên trong Niết Bàn Trì!

Phi tiên chi lực đang thai nghén, đại biểu sức công phạt cực hạn, Chỉ Qua Quyết của Cố gia chính là tổ tiên căn cứ vào phi tiên chi lực mà sáng lập ra.

Nhưng tổ tiên cũng chưa từng có phi tiên chi lực, chỉ là thôi diễn con đường này mà thôi, trong điển tịch cũng chỉ lưu lại vài lời.

Cho nên lúc bọn họ nhìn thấy những dị tượng này, không ai có thể ngồi yên!

Mà bây giờ.

Phi tiên chi lực đang biến hóa, không ngừng thai nghén mà thành, cũng không ngừng viên mãn!

Sau một khắc!

Chuyện mà tất cả mọi người không tưởng tượng được đã xảy ra!

Khối xương Trường Sinh được tiên ý sáng chói bao bọc, phát ra ánh sáng chói mắt, giống như đánh xuyên qua thiên địa và cổ kim, ngay sau đó bọn họ nhìn thấy từng sợi hỗn độn khí chìm nổi quanh đôi mắt của Cố Trường Sinh.

Theo tiên ý nhập vào, trong khối xương Trường Sinh cũng bắt đầu xuất hiện vô tận tiên ý sáng chói!

“Chẳng lẽ sẽ sinh ra một môn đồng thuật sao?” Một vị lão nhân kinh hãi, cảm nhận được một trận huyền diệu khó nói lên lời, giống như có thể xuyên thủng cổ kim, khiến tâm thần người ta run rẩy, vượt qua tưởng tượng cả ông ấy.

“Đây là Trường Sinh đang mượn thần dị của xương Trường Sinh, tự sáng tạo một môn đồng thuật, có lẽ gọi là tiên đồng!”

Vẻ mặt lão nhân bên cạnh nghiêm túc, có chút cảm thán nói.

Từng sợi tiên ý hóa thành vô tận phù văn, diễn hóa thiên địa chí lý, rơi vào trong đôi mắt của Cố Trường Sinh, mặc dù lúc này hắn đang nhắm mắt, nhưng đám lão nhân đều cảm nhận được vị tiên đồng kia đáng sợ.

Chưa mở mắt, bọn họ đã có cảm giác như thế!

Có thể thấy rõ tất cả!

Bởi vì đó là môn đồng thuật mà Cố Trường Sinh sáng tạo khi thân thể hắn đang thuế biến, không ai hiểu được thần kỳ và huyền diệu trong đó!

Mà lúc này.

Vị bán Hỗn Độn Tiên Đế sau lưng Cố Trường Sinh, chân đạp vạn đạo, bao trùm chúng sinh, trong mắt cũng có tiên ý sáng chói huyễn hóa, tiên đồng càng thêm thành thục không tì vết.

Khí tức đang biến hóa, diễn hóa lên phía trên cảnh giới bán Hỗn Độn Tiên Đế!

“Một bước này, rất quan trọng, đại biểu cho hắn có thể siêu thoát tổ tiên hay không!”

Mỗi lão nhân đều vô cùng coi trọng, vẻ mặt cực kì nghiêm túc, chăm chú nhìn.

Bao gồm cả lão tổ Cố gia cũng thế, vẻ mặt dần trở nên nghiêm túc, ánh mắt không dời.

“Siêu việt bán Hỗn Độn Tiên Đế...” Trên mặt ông ấy đột nhiên hiển hiện kinh hỉ, đồng thời thở phào một cái, đúng là đã vượt ra.

Không hề bị trói buộc bởi tổ tiên!

Tương lai, vô cùng rộng lớn.

Lúc này!

Ông ấy bỗng nhiên cảm nhận được tim đập nhanh, giống như có thể thấy rõ, kiếp trước kiếp này, bao gồm tất cả!

Không chỗ che thân!

Vẻ mặt lão tổ Cố gia không khỏi có chút hãi nhiên, trong những tháng ngày dài dằng dặc này, ông ấy căn bản không nhớ được mình đã sống bao nhiêu lâu rồi, cũng không nhớ mình đã trải qua bao nhiêu chuyện!

Ong!

Vị Tiên Đế áo trắng trước mặt đột nhiên mở mắt!

Đó là một đôi mắt vô cùng thâm thúy, giống như ẩn chứa một phương vũ trụ thiên địa, thấy rõ tất cả quy tắc, diễn hóa đại đạo và thiên đạo, khiến vẻ mặt các vị lão nhân không khỏi rung động, căn bản không thể đối mặt, có cảm giác như bị xem thấu....

Vẻ mặt bọn họ hãi nhiên, nhưng cũng vô cùng kích động.

Vị Hỗn Độn Tiên Đế áo trắng trước mặt dường như đã đoán trước điều này, mỉm cười, sau đó ong một tiếng.

Tất cả cảnh vật trước mặt đám người Cố gia đã trở nên mơ hồ không rõ.

Bên trong Niết Bàn Trì, tất cả thần quang ngút trời biến mất, hỗn độn khí yên lặng, tiên ý yên tĩnh.

Cố Trường Sinh cũng mở to mắt, trong mắt có tiên ý sáng chói, chậm rãi tan biến.

“Ta thử xem Bồ Đề Minh Kính Pháp có thể dung hợp với lực lượng trên xương Trường Sinh không, không ngờ lại sinh ra lực lượng mới, tiên đồng, trong đó ẩn chứa huyền diệu, hiện tại, ngay cả ta cũng không hiểu rõ.”

“Ngoài ra, phi tiên chi lực, đúng là sức công phạt cực hạn, thậm chí có thể nâng cao chiến lực, tăng lên gấp bội, đây mới là niềm vui ngoài ý muốn, giúp ta giảm bớt rất nhiều thời gian nghiên cứu công pháp thần thông.” Trong lòng Cố Trường Sinh thầm nói.

Chương 157: Chuyện Cũ Năm Đó, Tiền Nhiệm Phù Đồ Chi Chủ Xui Xẻo, Cố Vân Thánh Ngay Thẳng

Lần lột xác này, hắn đã thu hoạch được rất nhiều thứ.

Không chỉ cởi bỏ trói buộc của lực lượng huyết mạch.

Đến ấn kí cổ lão của thiên địa trong huyết mạch cũng vô cùng quý giá, có tất cả quy tắc cảm ngộ và chân lý của tổ tiên đối với thế gian.

Càng đến cảnh giới phía sau, những thứ này càng thêm trân quý.

Tương đương với sớm có người phá vỡ gông cùm xiềng xích và bình cảnh tại các cảnh giới cho hắn, cam đoan hắn có thể một đường thuận thản!

Mặt khác, bên trong Niết Bàn Trì, hắn đã hấp thu vô tận thần tính, đây cũng không phải vô ích, sau này, trong quá trình tu luyện, sẽ tăng lên theo cảnh giới, không ngừng được huyết mạch hiện ra uy năng của nó.

Nói cách khác tại Hoàn Nhất cảnh, Cố Trường Sinh đã đánh xuống một cơ sở kinh khủng mà vạn cổ không một.

Giờ khắc này, đám lão nhân mới phản ứng được, ánh mắt nhìn về phía Cố Trường Sinh đều là kinh hỉ và kích động.

Về phần vị Hỗn Độn Tiên Đế áo trắng kia có đạt tới cảnh giới sau Tiên Đế không, đã không quan trọng nữa.

Hiện tại, bọn họ có thể xác định là, nếu Cố Trường Sinh không vẫn lạc, tiếp tục một đường quét ngang, tương lai ít nhất cũng có thành tựu Tiên Đế!

So với tổ tiên mà nói, sẽ chỉ mạnh không yếu!

Mà khiến bọn họ kích động hơn chính là.

Hư ảnh Hỗn Độn Tiên Đế kia, rõ ràng là một tia chiếu rọi nhìn trộm tiềm lực tương lai của Cố Trường Sinh, chỉ là dị tượng, còn không tồn tại... Nhưng giống như đây là một cảnh tượng trong tương lai.

Thực lực của hắn, kinh khủng đến mức khó mà tưởng tượng được.

Một màn này, khiến lão tổ Cố gia đang nhìn về phía Cố Trường Sinh cũng thật lâu không bình tĩnh.

Cố Trường Sinh thuế biến trong Niết Bàn Trì, mặc dù bị mấy vị lão nhân cố ý giấu diếm, không muốn truyền đi nhanh như vậy, sợ sẽ có phiền toái không cần thiết.

Nhưng trong phạm vi cao tầng của Cố gia, vẫn rất nhanh truyền ra.

Mặc dù có dẫn tới oanh động, nhưng rất nhanh đã bị ép xuống.

Thiên tư của Cố Trường Sinh không cần nhiều lời, tương lai tiên lộ như hiện, tuyệt đối có thể thành tiên.

Hiện nay hiển hiện một góc tương lai, thậm chí đã chứng nhận Hỗn Độn Tiên Đế chi vị.

Tin tức này, không thể nghi ngờ, như một liều thuốc an thần, khiến tất cả mọi người trong Cố gia phấn chấn kích động không thôi.

“Thần Tử không hổ là người có tư chất ngút trời, một thế này gian nan hiếm thấy, nhưng hắn vẫn có thể chứng thành Tiên Đế!” Trên tất cả ngọn núi thần đảo, đều có những cuộc nói chuyện đàm phán và bình luận như vậy.

“Đừng nói trước, đây chỉ là đại biểu cho tiềm lực tương lai thôi, hiện tại đừng nói những thứ này, có chút tự cao tự đại.” Có lão giả nhíu mày, cảm thấy không thể truyền tin tức này đi, nếu không sẽ khiến các tộc nhân của Cố gia cuồng vọng, không phải chuyện tốt.

Rất nhanh, đã có lão nhân quát lớn, đừng nói lung tung, đây chẳng qua chỉ đại biểu cho tiềm lực tương lai mà thôi, không thể chứng minh cái gì.

Nhưng tin tức như vậy, vẫn truyền đi trong phạm vi nhỏ, vô số tộc nhân trẻ tuổi càng thêm khâm phục và cuồng nhiệt với Cố Trường Sinh đến trình độ điên cuồng.

Thần đảo trung tâm, trong cung điện.

Sau khi rời Niết Bàn Trì, Cố Trường Sinh, Cố mẫu, Cố phụ Cố Thiên Lâm và gia gia của hắn là Cố Vân Thánh đoàn tụ, bàn luận việc nhà.

Cố Trường Sinh lẳng lặng nghe, trong lòng đã đoán được bọn họ muốn nói chuyện gì với mình.

“Phụ thân, các ngươi đừng thừa nước đục thả câu nữa, thật ra ta biết rõ các ngươi muốn nói cái gì.” Hắn cười nói.

“Khụ khụ...”,

Thấy Cố Trường Sinh mỉm cười nhìn mình, Cố Thiên Lâm vội vàng ho một tiếng, mới bắt đầu nói điểm chính.

Cố Trường Sinh đúng là yêu nghiệt, mỗi lần ngồi trước mặt hắn, luôn cảm giác người phụ thân này rất không có uy nghiêm.

Trên khuôn mặt luôn lạnh băng của Cố Vân Thánh cũng hiện lên ý cười hiền hòa, nói, “Trường Sinh, thật ra.....”

Cố Trường Sinh mỉm cười nói, “Ta biết rõ, là chuyện liên quan đến nãi nãi đúng không?”

Mặc dù Cố Vân Thánh đã có tuổi, nhưng vẫn có thể nhìn ra lúc còn trẻ cũng là người phong thần như ngọc, bây giờ bên thái dương đã có mấy sợi tóc trắng, càng tăng thêm không ít vẻ vĩ ngạn và uy nghiêm.

Thấy Cố Trường Sinh đã sớm biết rõ, ông ấy không khỏi thở dài, vẻ mặt có chút cô đơn.

Cố mẫu lại trừng Cố Trường Sinh một cái nói, “Mặc dù ngươi đã đoán được, nhưng chúng ta vẫn phải nói với ngươi nguyên nhân lúc đó nãi nãi và gia gia ngươi tách ra, mặc dù chúng ta đã thề không nói với những người còn lại.”

“Nhưng nếu ngươi đã biết rõ, lời thề này cũng không quan trọng nữa.”

Nghe vậy, Cố Trường Sinh gật đầu.

Vạn Đạo Thương Minh vô cùng nổi danh trong ba ngàn đạo vực, rất nhiều thế lực thể lực đều phải nể mấy phần mặt mũi, chứng minh bối cảnh không đơn giản.

Gia gia mình... Nghe nói năm đó cũng là một người tàn nhẫn, một kiếm vắt ngang ba ngàn tinh vực.

Nhưng lại cưới nãi nãi, chứng tỏ cũng không lạnh nhạt thờ ơ với bà ấy.

“Có vẻ nãi nãi có oán ý không nhỏ với Cố gia.” Cố Trường Sinh nhẹ giọng nói.

“Chuyện này, nói đến cũng rất phiền phức, chúng ta cũng không ngờ ngươi ra ngoài một chuyến, lại gặp nãi nãi ngươi, nhưng hiện tại nàng đã có thể chưởng khống Phù Đồ rồi.” Cố Thiên Lâm lắc đầu, thở dài nói.

“Phù Đồ?” Cố Trường Sinh kinh ngạc, nói như vậy, Liên Tinh có xuất thân từ sát thủ cũng không sai, dù sao đó là một trong ba tổ chức sát thủ lớn tại ba ngàn đạo vực.

Hoàng Tuyền, Địa Phủ, Phù Đồ!

Phù Đồ Chi Chủ, cũng được xưng là Hắc Ám Chi Vương.

Lúc ấy Liên Tinh nói với hắn, hắn liền đoán được.

“Đúng vậy, năm đó ta và nãi nãi ngươi gặp nhau, nàng chính là một trong số thiên kiêu trẻ tuổi có chiến lực kinh khủng nhất, vô số truyền nhân đại giáo chết trong tay nàng.” Trong mắt Cố Vân Thánh lộ ra vẻ nhớ lại, nhưng nhiều hơn chính là ý cười và ấm áp.

“Nhưng gia gia ngươi cũng không kém, nếu không nàng cũng không có khả năng một chiêu rơi vào trong tay ta... Khụ khụ khụ, chuyện sau này, thật ra có chút thuận nước đẩy thuyền...”

Nói đến đây, trên mặt Cố Vân Thánh có chút đỏ ửng, Cố Thiên Lâm và Cố mẫu ở một bên vội vàng liếc ông ấy, để ông ấy ngừng lại.

Loại chuyện này, sao có thể nói trước mặt con cháu được?

“Ta đã hiểu.”

Cố Trường Sinh lại gật đầu, vẻ mặt có chút cổ quái, suýt chút nữa bị gia gia làm cho kinh sợ.

Lúc ông ấy còn trẻ, không ngờ lại là loại người này.

Rơi vào trong tay?

Cho nên phụ thân hắn sinh ra là chuyện ngoài ý muốn?

Cái này... Quả nhiên vẫn không thể nói ra được.

Thiên kiêu của Trường Sinh thế gia và truyền nhân của Phù Đồ.

Nếu bị các thế lực còn lại biết được, tuyệt đối sẽ khiến vô số người chấn kinh.

Bận tâm vấn đề mặt mũi, chắc chắn Trường Sinh Cố gia sẽ không truyền chuyện này đi.

Năm đó kết quả xử lý đương nhiên là để nãi nãi của Cố Trường Sinh an tâm dưỡng thai ở Cố gia.

Nhưng chuyện này... Chắc hẳn không có khả năng che giấu Phù Đồ Chi Chủ lúc đó được.

Cố Trường Sinh suy đoán, kết quả gia gia Cố Vân Thánh lại mở miệng nói, trên mặt có một tia áy náy và bất đắc dĩ,

Chương 158: Tu Luyện Đạo Tâm Chủng Ma Thần Thông, Tà Công, Hữu Thương Thiên Hợp

“Cho nên sau đó sư phụ của Tiểu Uyển đánh lên sơn môn đòi một lời giải thích, kết quả lại bị một vị lão tổ vỗ ra một chưởng trấn áp trước sơn môn... Cũng là vì chuyện này, cuối cùng khiến đạo tâm của sư phụ Tiểu Uyển bất ổn, con đường phía trước sụp đổ, trở về không mấy năm liền buồn bực sầu não mà chết.”

“Haiz...”

Cố Vân Thánh thở dài, trên mặt rất bất đắc dĩ, đồng thời cũng áy náy.

Cố mẫu và Cố phụ cũng rất bất đắc dĩ.

Bởi vì chuyện này mà nãi nãi và gia gia của Cố Trường Sinh sinh ra khúc mắc, dẫn đến một loạt chuyện sau này.

Phải biết năm đó bà ấy dưỡng thai tại Cố gia, trên dưới Cố gia đều rất cao hứng, mỗi ngày đều đưa các loại thần vật tiên tài đến cho bà ấy tẩm bổ thân thể, nghĩ không thể bạc đãi người ta.

Kết quả sau khi sư phụ bà ấy biết được sự thật, nổi giận đùng đùng đánh lên sơn môn, chưa hỏi cái gì đã nói muốn hủy sơn môn Cố gia.

Đương nhiên.

Vị Phù Đồ Chi Chủ kia cũng là một nhân vật cực kì khủng bố, từ kỷ nguyên trước tu đạo đến nay chưa từng thất bại, thực lực ngập trời, cũng vô dùng tự tin.

Đáng tiếc...

Cố Vân Thánh thở dài, lại giải thích với Cố Trường Sinh, "Không khéo, lúc ấy sư phụ Tiểu Uyển lại gặp một vị lão tổ vừa leo ra quan tài, chuẩn bị hít thở không khí."

"Đương nhiên ông ấy cũng không biết rõ chuyện xảy ra, nhìn thấy có một con ruồi không biết sống chết dám xông vào sơn môn nhà mình, không nói hai lời, một bàn tay vỗ tới, trấn áp sư phụ bà ấy ngay trước sơn môn."

"Một bàn tay trấn áp ngay trước sơn môn? Xem ra lúc đó thật sự có chút bi thảm."

Nghe được những lời này, vẻ mặt Cố Trường Sinh cổ quái, sau đó cũng không nhịn được im lặng, trong đầu thậm chí có thể tự động hiển hiện hình ảnh lúc đó.

Phù Đồ Chi Chủ tự tin ngập trời, đang chuẩn bị đánh lên sơn môn, kết quả còn chưa động thủ, một vị lão tổ vừa leo từ trong quan tài ra, một bàn tay vỗ qua, trong miệng nói thầm, "Con ruồi ở đâu ra vậy..."

Đạo tâm không sụp đổ, mới có vấn đề.

Cố Vân Thánh cũng rất bất đắc dĩ với chuyện này nói, “Chuyện này, ta đã giải thích với Tiểu Uyển rất nhiều lần rồi, đó hoàn toàn là ngoài ý muốn... Cũng không phải do sư phụ bà ấy không mạnh, chỉ là vận khí của sư phụ bà ấy không tốt, vừa tới sơn môn đã gặp phải một vị lão tổ rồi.”

“Dù sao vị lão tổ kia cũng rất nổi danh trong gia tộc, sư phụ bà ấy bị trấn áp cũng rất bình thường, lúc ấy không bị chụp chết, đã là nghịch thiên rồi...”

“Gia gia, đây là nguyên văn lời ngươi giải thích cho nãi nãi sao?” Cố Trường Sinh nhìn về phía Cố Vân Thánh, có chút bất đắc dĩ mở miệng ngắt lời.

Cố Vân Thánh gật đầu nói, “Đúng vậy, hơn nữa ta còn giải thích rất nhiều lần.”

Nghe vậy, khóe miệng Cố Trường Sinh giật một cái, lắc đầu, trong lòng bất đắc dĩ.

Giải thích như vậy, nãi nãi không đoạn tuyệt với ngươi mới là có vấn đề.

Tại sao lúc trước hắn lại không phát hiện, thì ra Cố Vân Thánh lại ngay thẳng như vậy chứ?

Cố Vân Thánh toàn cơ bắp, Cố Thiên Lâm và Cố mẫu cũng hiểu, nhưng cho dù hai người bọn họ khuyên như thế nào, cũng không thể thuyết phục ông ấy.

Hai người bọn họ cũng rất bất đắc dĩ.

Nói như vậy là giải thích sao?

Rõ ràng chính là chọc người tức giận.

Lúc này, Cố Trường Sinh đã hiểu rõ tiền căn hậu quả, đành mở miệng bày mưu tính kế cho Cố Vân Thánh, cả đời không qua lại với nhau, đương nhiên là không thể nào.

Hắn cũng không hi vọng người thân của hắn như vậy.

Hơn nữa... Loại chuyện này, Cố Vân Thánh tuyệt đối là vấn đề rất lớn.

Cố Vân Thánh không nghe lời khuyên của con trai con dâu, nhưng lại nghe vào lời nói của Cố Trường Sinh, lúc này nghe hắn bày mưu tính kế, trong mắt bắt đầu hiển hiện ánh sáng.

“Thì ra phải làm như vậy sao?” Ông ấy hiếm khi kích động như vậy, cảm thấy có thể thực hiện.

Cố Trường Sinh lạnh nhạt cười, “Gia gia ngươi cứ thử đi, không có vấn đề gì, nếu nãi nãi hỏi là ai bày ra, ngươi cứ nói là ta.”

Có hắn ở sau lưng bày mưu tính kế.

Chắc hẳn nãi nãi sẽ nể mặt hắn, không ngột ngạt với Cố Vân Thánh, thậm chí hoà giải cũng chưa biết chừng, bởi vì đây chỉ là khúc mắc của bà ấy mà thôi.

Đã nhiều năm như vậy, đương nhiên đã sớm nghĩ thông suốt, chỉ là Cố Vân Thánh là cái đầu gỗ, không ngừng chọc bà ấy tức giận.

“Tốt, có lời này của Trường Sinh, ta sẽ đi thử một chút, nếu bị bà ấy đánh một trận, cũng nhận...”

Cố Vân Thánh nói xong, vẻ mặt kích động và phấn chấn, nhanh chân một bước, trực tiếp phá vỡ hư không rời đi, đã đợi không kịp.

Nhìn một màn này, Cố mẫu và Cố phụ Cố Thiên Lâm nhìn nhau cười một tiếng, tâm sự cuối cùng đã rơi xuống.

Dù sao cũng là mẹ con ruột thịt, nếu có thể nhìn thấy bà ấy và Cố Vân Thánh hoà giải, đương nhiên vô cùng cao hứng.

“Nghe mưu kế Trường Sinh vừa bày cho gia gia, ta cũng yên lòng, ta chỉ sợ ngươi cũng là tên đầu gỗ thôi... Nhưng cảm giác của con với công chúa Vũ Hóa tiên triều Diệp Minh Nguyệt thế nào, nghe nói nàng trời sinh Trọng Đồng, thiên phú không tệ, có tư cách làm thị thiếp cho Trường Sinh.” Cố mẫu thỏa mãn gật đầu, sau đó cười

nói, đây là chuyện bà ấy cảm thấy hứng thú nhất.

“Không phải ngươi đã trấn áp truyền nhân của Vạn Hoàng Sào sao, huyết mạch của nha đầu đó cũng không tệ, có can đảm giống gia gia ngươi, giữ nàng lại Cố gia dưỡng thai, về sau đó sinh mấy tiểu Phượng Hoàng rồi quay lại Vạn Hoàng Sào chiếm không...”

“Khụ khụ khụ...”

Nghe nói như thế, Cố Thiên Lâm đang đoan chính bưng chén trà lên uống một ngụm, suýt chút nữa đã phun nước trà ra ngoài, cảm giác lời này không giống như thê tử mình có thể nói ra.

“Ban đầu là ai nói nam nhân phải một lòng, không thể thay đổi thất thường, lời này của ngươi...”

Ông ấy vừa định phản bác, đã thấy Cố mẫu trừng mắt nói, “Đây là yêu cầu đối với ngươi, nhi tử ngươi có thể như vậy sao? Ta còn định để hắn cưới thêm mấy người, tốt nhất có thể thu nhập tất cả Thần Nữ Tiên Nữ của thế gian vào Cố gia!”

Khóe miệng Cố Trường Sinh giật một cái, như lão tăng nhập định, không chen vào nói.

Hai người lại bắt đầu cãi nhau.

Chương 159: Tu Luyện Đạo Tâm Chủng Ma Thần Thông, Tà Công, Hữu Thương Thiên Hợp (2)

“Đúng rồi, nãi nãi đưa những thứ kia đến cho ngươi, ngươi chuẩn bị làm sao bây giờ? Trong thư bà ấy cũng đã nói rõ, Cố gia đừng nghĩ động đến những thứ kia, đó là tặng cho con.”

Đúng lúc này, Cố Thiên Lâm đột nhiên nhắc đến một chuyện khác, vẻ mặt mang ý cười.

“Nhiều như vậy ta cũng không dùng hết...”

Cố Trường Sinh nghe vậy, không khỏi cũng có chút đau đầu.

Trong một cung điện khác, giờ phút này còn trưng bày một đống lớn đồ đạc mà Vạn Đạo Thương Minh đưa tới.

Thần dược, linh đan, thần tài, tiên gốc... Rất nhiều, chồng chất thành từng ngọn núi nhỏ, mùi thơm ngào ngạt, thần ý sáng chói, bảo quang tràn ngập.

Ngoài ra còn có thần giáp bảo khí đến mấy ngàn kiện, lực phòng ngự kinh người, mỗi một kiện đều có giá trị liên thành, có thể dẫn phát vô số người tranh đoạt.

Nãi nãi còn không yên lòng, cho nên một lần liền đưa tới mấy ngàn kiện.

Nhưng vấn đề là nhiều như vậy... Hắn cũng không thể dùng hết.

Hơn nữa, hắn là truyền nhân của Cố gia, cũng không thiếu những này đồ vật.

Cố Thiên Lâm thấy dáng vẻ đau đầu của Cố Trường Sinh cũng không nhịn được cười một tiếng, nói, “Đúng rồi, lần này không phải ngươi lấy được một cái vảy Chân Long sao?”

“Đồ chơi kia là một trong mấy vật cứng rắn nhất trên thế gian, khó mà phá hủy... Bây giờ lại có nhiều thần giáp bảo khí như vậy, ta đi tìm một vị luyện khí chí tôn, năm đó đã nợ ta một ân tình, để hắn luyện chế cho ngươi một bộ thần giáp thích hợp nhất với giai đoạn hiện nay của ngươi.”

Cố mẫu cũng đang muốn nói chuyện này, nghe vậy đồng ý nói, “Đúng là như vậy, ở Tiên Vực, muốn tìm ra một Luyện Khí Tông Sư có tạo nghệ giỏi hơn người kia cũng rất khó khăn. Có hắn luyện chế, chúng ta cũng yên tâm.”

Cố Trường Sinh gật đầu, cũng có chút kinh ngạc.

Thần vật phòng ngự gì đó, vậy mà cần nhiều thần giáp như vậy để luyện chế, thậm chí còn có một cái vảy Chân Long.

...

Mấy ngày sau đó.

Cố Trường Sinh ở trong cung điện nghiên cứu môn Đạo Tâm Chủng Ma thần thông của tộc Tâm Ma, vừa nghiên cứu tiên đồng của mình.

Tiên đồng rất huyền diệu khó lường, lực lượng thần bí trong đó đến từ Bồ Đề Minh Kính Pháp, thậm chí có nhìn trộm cổ kim thần kỳ.

Đương nhiên... Giai đoạn hiện nay của Cố Trường Sinh không thể làm đến tình trạng này.

Nhưng được tiên đồng gia trì, hắn có thể thấy rõ sơ hở của kẻ địch, thậm chí thôi diễn thần thông bảo thuật của họ, tìm ra nhược điểm, hoặc là không ngừng thả chậm tiến công của kẻ địch, ngoài ra còn phương diện thần dị nào khác, còn đợi hắn tìm tòi.

Về phần Đạo Tâm Chủng Ma thần thông, cũng phân chia thành mấy giai đoạn, nhập đạo, luyện đạo, chủng ma, hóa ma...

Nghe rất giống một môn tà công.

Nhưng thật ra... Đây chính là một môn tà công.

Trong đó ghi lại rất nhiều thuật pháp có chút thương thiên hại lí.

Nhưng là chính hay là tà, thật ra có liên quan rất lớn đến người sử dụng nó.

Đương nhiên Cố Trường Sinh sẽ không để ý những thứ này.

Đạo Tâm Chủng Ma thần thông rất cường đại quỷ dị, không chỉ có thể khống chế người khác, còn không cần tổn hại đến thực lực hoặc là căn cơ của người khác.

Đồng thời cũng có thể thông qua thôn phệ thần hồn của người khác để bản thân lớn mạnh, nhưng sau khi thôn phệ cần tốn hao một chút công sức để chắt lọc, giữ lại bộ phận thuần túy nhất.

Đây cũng chính là chỗ bá đạo và tà ác của nó.

Rất nhanh.

Cố Trường Sinh bắt đầu thử.

Hắn thả thần hồn của tám tên truyền nhân hoàng tộc Thái Cổ trong thiên thư ra, chuẩn bị thí nghiệm trên người bọn họ, trong cung điện trận văn dày đặc, bọn họ không có khả năng chạy trốn được.

Tại tộc địa của Cố gia, cho đám hoàng tộc Thái Cổ này mười lá gan, cũng không dám tới cửa.

Nếu nửa đường tập sát như lần trước, e rằng bọn họ cũng không có an đảm làm thêm lần nữa.

“Cố Trường Sinh, mau thả chúng ta ra, nếu không cường giả trong tộc chúng ta đánh đến đây, Cố gia các ngươi không thể tiếp nhận lửa giận này đâu!”

Thấy bản thân đã thoát khỏi không gian lao ngục trong thiên thư ra ngoài, trong đó một đạo thần hồn lập tức ngoài mạnh trong yếu hô lớn, cho rằng bọn họ được ra ngoài là có cường giả trong tộc đến cứu viện.

Hắn ta đến từ tộc Kim Tê, thần hồn ánh vàng rực rỡ, là một đầu

kim tê nhỏ bằng nắm đấm, dáng vẻ rất hung ác.

Thiên Hoàng Nữ cũng được thả ra, lần đầu tiên nhìn thấy Cố Trường Sinh không khỏi rùng mình một cái, nhớ tới lần trước hắn một quyền đánh vỡ Đại Thánh binh khí, sắc mặt trắng bệch, rất sợ hãi.

Lúc này nàng ta đã cảm giác được... Dường như trong tộc đã từ bỏ nàng ta, cho nên cũng rất tuyệt vọng.

Nhưng đám truyền nhân hoàng tộc Thái Cổ không biết rõ chuyện này, giờ phút này còn đang ngoài mạnh trong yếu uy hiếp Cố Trường Sinh, "Cố Trường Sinh, thức thời thì thả chúng ta ra đi, chuyện ngày đó chúng ta sẽ không truy cứu nữa, từ nay về sau chúng ta nước sông không phạm nước giếng..."

Người nói chuyện chính là truyền nhân đến từ tộc Xích Thiên Tước, vẻ mặt lạnh lẽo, một đầu tiểu tước màu đỏ lớn bằng một bàn tay, lại có uy thế thôn thiên!

"Thật sao?" Cố Trường Sinh hứng thú nhìn bọn họ, khóe miệng cười nhạt.

Sau đó đưa tay ra, đạo thần hồn Kim Tê kia lập tức bị hắn thu vào lòng bàn tay.

Thi triển Đạo Tâm Chủng Ma thần thông.

Từng sợi hắc khí tà ác quỷ dị quấn quanh mà ra, hóa thành cái miệng lớn dữ tợn, đáng sợ dọa người, răng rắc một tiếng cắn nuốt.

Đạo tàn hồn Kim Tê kia giống như bị ném vào chảo dầu, không ngừng gào thét thê lương, vô cùng thống khổ!

Đám thần hồn còn lại thấy thế, trong nháy mắt bị dọa đến sắc mặt trắng như giấy, không dám mở miệng, ánh mắt nhìn về phía Cố Trường Sinh tràn ngập hoảng sợ và kinh hãi!

Đây là thần thông tà ác gì vậy? Đến vật hộ mệnh cuối cùng của bọn họ cũng vô dụng?

.....

Ib fanpage Thánh Thiên Tiên Vực để được hổ trợ và nhận mã giảm giá

Chương 160 - Chương trùng lặp

Chương trùng lặp nên gỡ nội dung truyện

Chương trùng lặp nên gỡ nội dung truyện

Chương trùng lặp nên gỡ nội dung truyện

Chương 161 - Chương trùng lặp nên gỡ nội dung truyện

Chương trùng lặp nên gỡ nội dung truyện

Chương trùng lặp nên gỡ nội dung truyện

Chương trùng lặp nên gỡ nội dung truyện

Chương 162 - Chương trùng lặp nên gỡ nội dung truyện

Chương trùng lặp nên gỡ nội dung truyện

Chương trùng lặp nên gỡ nội dung truyện

Chương trùng lặp nên gỡ nội dung truyện

Chương trùng lặp nên gỡ nội dung truyện

Chương 163: Chủng Ma Đệ Nhất Bộ, Quá Trình Vô Cùng Thuận Lợi, Gọi Chủ Nhân

Từng sợi hắc khí hiện lên trên tay Cố Trường Sinh, có tà ác chi ý, hóa thành cái miệng lớn dữ tợn và đáng sợ, răng rắc một tiếng đã thôn phệ thần hồn của truyền nhân tộc Kim Tê rồi.

Hắn ta không có sức chống cực nào, thậm chí vật hộ thân cuối cùng cũng rơi xuống đất, không cách thể thi triển.

Rất nhanh thân ảnh của hắn ta đã trở nên mơ hồ, sau đó tiêu tán, giống như chưa từng tồn tại.

Âm thanh gào thét thê lương và thống khổ khiến bảy người còn lại cô cùng kinh hãi.

Đây là thần thông quỷ dị tà ác gì vậy, khiến bọn họ rung động, sợ hãi, kinh hoảng.

Dưới trạng thái thần hồn, dường như nó là khắc tinh.

Nhìn một màn này, thần hồn truyền nhân tộc Xích Thiên Tước vô cùng hoảng sợ, run giọng nói, “Cố Trường Sinh, ngươi muốn làm gì? Muốn kích động vạn tộc chi chiến sao? Ngươi dám giết chúng ta thì phải gánh chịu phần nhân quả này...”

Hiện tại hắn ta rất sợ, sắc mặt trắng bệch, lo lắng bản thân sẽ nối theo gót chân truyền nhân tộc Kim Tê.

Cho nên lúc này dùng vạn tộc làm lý do, muốn chấn trụ Cố Trường Sinh, sợ hắn làm loạn.

Mấy người còn lại cũng giống như thế, trong lòng bọn họ vô cùng bất an hoảng sợ, bởi vì đến vật bảo mệnh cuối cùng cũng vô dụng, nói cách khác Cố Trường Sinh có thể tùy ý chém giết bọn họ, cũng sẽ không có người đến đây cứu bọn họ.

Sau khi nghĩ thông suốt chuyện này, bọn họ đều vô cùng tuyệt vọng.

Mới nghĩ còn có lực lượng, trong giây lát đã biến mất.

Thiên Hoàng Nữ nhìn một màn này, cũng ngẩn ngơ, sau đó sắc mặt càng thêm tái nhợt.

Hiển nhiên, Cố Trường Sinh đạt được một môn thần thông quỷ dị tà ác nào đó, đang dùng bọn họ làm thí nghiệm nghiên cứu.

“Đúng là lực lượng thần hồn lớn mạnh hơn một chút, nhưng cũng có hạn, thần hồn của tên gia hỏa này nhìn rất mạnh, nhưng cũng chỉ như vậy mà thôi.”

Cố Trường Sinh lẩm bẩm, không quan tâm đến đám người kia kêu rên tuyệt vọng, đanh tỉ mỉ nghiên cứu trải nghiệm chỗ quỷ dị của Đạo Tâm Chủng Ma thần thông.

Trong đó có một điểm khiến hắn cảm thấy hứng thú nhất, chính là không cần phát động vật hộ thân cũng có thể thôn phệ thần hồn của tên gia hỏa này.

Không hổ là thần thông tối cao của tộc Tâm Ma, vô cùng quỷ dị, có thể xưng là không lọt chỗ nào.

Sau đó.

Cố Trường Sinh lại nhìn về phía một đạo thần hồn, sau đó chộp về phía hắn ta, chính là truyền nhân của Xích Thiên Tước, vừa rồi vẫn còn kêu gào rất hăng, muốn dùng vạn tộc Thái Cổ để chấn nhiếp hắn.

Nghe nói tổ tiên của tộc này chính là Thôn Thiên Tước, danh xưng đến trời cũng có thể nuốt, há to miệng máu, có thể thôn phệ vô số sinh mệnh cổ tinh.

Nhưng lúc này vẻ mặt hắn ta vô cùng hoảng sợ tuyệt vọng, hắn ta phát hiện uy hiếp vô dụng, sau đó bắt đầu cầu xin tha thứ, nhưng Cố Trường Sinh không hề lay động.

Lần này không sử dụng thủ đoạn cũ.

Một luồng khí màu đen hóa thành hình hạt giống, phía trên có hắc quang hiển hiện, sương mù chảy xuôi, nhìn cũng có vẻ quỷ dị tà ác.

Ngay sau đó.

Sưu!

Hạt giống đen như mực này lập tức hóa thành một đạo hắc quang, phóng thẳng đến mi tâm của truyền nhân Xích Thiên Tước.

A!

Truyền nhân của Xích Thiên Tước hét thảm, từng sợi khí đen tràn ngập, dáng vẻ dọa người mà dữ tợn, khiến những người còn lại sợ hãi, hối hận.

“Không được, khống chế sai rồi...”

Cố Trường Sinh đột nhiên nhíu mày, nhẹ giọng nói, cảm giác chỗ ma chủng biến thành xảy ra chút vấn đề, có hơi bất ổn, bắt đầu phản phệ.

Sau một khắc!

Phanh một tiếng!

Thần hồn của truyền nhân Xích Thiên Tước trực tiếp nổ tung, khói đen tràn ngập, hóa thành từng điểm óng ánh tiêu tán, vật hộ thân cuối cùng của hắn ta cũng rơi xuống đất, không cách nào phát động.

Nhìn thấy một màn này, vẻ mặt mấy người còn lại càng thêm hoảng sợ, tuyệt vọng, trong mắt của bọn họ, hành động này chính là tra tấn, sau đó giết chết, vô cùng tàn nhẫn.

Cố Trường Sinh rõ ràng là một nhân vật siêu nhiên xuất trần như trích tiên, tại sao lại có tâm tính và thủ đoạn độc ác như vậy, thậm chí vẻ mặt không thay đổi, đến mày cũng không nhăn một cái.

“Thử lại một lần nữa, nếu là thành công, sau này trấn áp đám thiên kiêu kia, gieo xuống ma chủng, có thể trở thành người hầu của ta, thậm chí không cần lo lắng phản phệ...”

Cố Trường Sinh lại bắt một đạo thần hồn, bắt đầu nghiên cứu, hạt giống màu đen giống như trước rơi xuống, lần này lựa chọn bộ phận thần hồn còn lại.

Ma chủng mọc rễ nảy mầm, bắt đầu mở rộng, vẻ mặt hắn cũng có chút nhẹ nhõm.

“Hẳn là không sai...”

Nhưng nụ cười này còn không duy trì bao lâu, đạo thần hồn này lại nổ tung.

Năm đạo thần hồn còn lại vô cùng tuyệt vọng, không ngừng cầu xin tha thứ, dáng vẻ thê thảm của ba đạo thần hồn trước vẫn còn rõ mồn một ngay trước mắt bọn họ, không giống thủ đoạn mà con người nên có.

Trước khi giết chết bọn họ, còn muốn tra tấn một lần.

“Tên gia hỏa, quá kinh khủng...” Thiên Hoàng Nữ cũng cảm thấy chân nhũn ra, suýt chút nữa không đứng vững.

Nàng ta đã dự liệu được dáng vẻ cuối cùng của mình, cũng nổ tung như vậy.

Sau khi thí nghiệm mấy người, cuối cùng Cố Trường Sinh cũng phát hiện mánh khóe.

Đặc điểm của Đạo Tâm Chủng Ma thần thông.

Lúc đạo tâm ở biên giới chuẩn bị sụp đổ, ma chủng càng thêm vững chắc, không dễ sụp đổ

Hoặc là trực tiếp buông tâm thần ra, không chống cực chút nào.

“Đây đều là thí nghiệm trên thần hồn, tồn tại khác biệt, nha đầu này còn nhục thân, có thể thử xem chúng khác nhau như thế nào.”

Rất nhanh Cố Trường Sinh đã chuyển mục tiêu dời đến Thiên Hoàng Nữ, vẻ mặt vẫn bình tĩnh, nhưng lại khiến nàng ta vô cùng sợ hãi, tuyệt vọng.

Ban đầu, lúc nhìn thấy nàng ta, khí huyết ngập trời, giống như một đầu Chân Hoàng trên chín tầng mây hàng thế, bễ nghễ tứ phương, kiêu ngạo, áp đảo chúng sinh!

Nàng ta không đặt tất cả thiên kiêu trẻ tuổi vào trong mắt.

Đám thiên kiêu thế hệ trẻ của hoàng tộc Thái Cổ đến cổ thành

Vọng Nguyệt đều do nàng ta cầm đầu!

Sau đó tự tin và kiêu ngạo của nàng ta không ngừng bị Cố Trường Sinh đánh nát.

Đến mức biến thành tù nhân, trong tộc từ bỏ, không nguyện ý lấy Chân Hoàng bảo thuật ra đổi tính mạng của nàng ta.

Giờ này khắc này, lại bị cảnh tượng thê thảm đáng sợ trước mắt kích thích.

Cuối cùng Thiên Hoàng Nữ đã tuyệt vọng, khóe mắt rưng rưng, nhìn Cố Trường Sinh, im lặng chảy nước mắt.

Vẻ mặt Cố Trường Sinh không hề lay động, cau mày nói, “Khóc cũng vô dụng.”

Nghe nói như thế, Thiên Hoàng Nữ càng khóc dữ dội hơn, vẫn không phát ra thanh âm, muốn duy trì tôn nghiêm cuối cùng.

Nàng ta sẽ không mở miệng cầu xin tha thứ.

“Nếu chống cự, ngươi sẽ chỉ chết nhanh hơn, không tin, có thể thử một chút.”

“Đương nhiên, nếu muốn sống thì ngoan ngoãn buông thức hải ra.”

Cố Trường Sinh từ tốn nói, quả thật Thiên Hoàng Nữ không giống với đám truyền nhân hoàng tộc Thái Cổ còn lại.

Tổ tiên của nàng ta chính là Chân Hoàng, là một trong những tồn tại mạnh nhất thiên địa.

Lực lượng huyết mạch của nàng ta cũng không yếu, nhưng hiện nay tu vi còn yếu kém, còn không cách nào phát huy được.

Mặt khác, hắn vẫn còn nhớ mãi không quên Chân Hoàng bảo thuật.

Nhưng nếu nàng ta muốn chết, Cố Trường Sinh sẽ không ngăn cản.

Rất nhanh, từng sợi hắc khí hóa thành ma chủng, phóng về phía

mi tâm Thiên Hoàng Nữ, ngay sau đó rơi xuống, cắm rễ, cấp tốc lan tràn ra xung quanh.

Nàng ta nhắm chặt mắt, trên mặt hiện lên vẻ thống khổ.

Đương nhiên quá trình ma chủng cắm rễ rất thống khổ, đang không ngừng xé rách thần hồn, lấy chất dinh dưỡng, còn quỷ dị khó chơi hơn nô ấn vạn lần.

Một khi trồng vào, muốn phá giải, trừ phi chủ nhân ma chủng tự động giải trừ, nếu không chỉ có thể đánh tan thần hồn, rồi nghĩ biện pháp tái tạo.

Nhưng loại thủ đoạn này chỉ có những tồn tại vô thượng mới có, có thể xưng nghịch thiên cải mệnh, tái tạo toàn thân.

“Dảng vẻ như tìm chết vậy, nhưng không ngờ vẫn rất nghe lời.” Cố Trường Sinh có chút ngoài ý muốn, vẻ mặt vẫn không thay đổi.

Quá trình trồng ma chủng này thuận lợi một cách lạ kỳ.

Bởi vì Thiên Hoàng Nữ không có một tia chống cự.

Mấy đạo thần hồn truyền nhân hoàng tộc Thái Cổ kia đều liều mạng chống cự, mới khiến thần hồn nổ tung, hình thần câu diệt.

“Coi như đã tu luyện thành công bước đầu tiên của bộ công pháp này.”

Cảm nhận được bản thân đã nắm quyền sinh sát Thiên Hoàng Nữ trong tay, thậm chí có thể nhìn trộm một vài ý nghĩ trong lòng nàng ta, Cố Trường Sinh cũng thở phào một cái.

Làm nửa ngày, cuối cùng cũng hiểu bộ Đạo Tâm Chủng Ma thần thông có chút phức tạp này rõ ràng rồi.

Mà lúc này Thiên Hoàng Nữ cũng mở mắt, trên mặt tràn đầy phức tạp, và một chút sợ hãi nhìn hắn.

Cố Trường Sinh bình tĩnh đối mặt với nàng ta, mở miệng nói, “Gọi chủ nhân.”

Chương 164: Thiên Hoàng Nữ Khuất Phục, Trùng Luyện Kiếm Gãy, Đại La

Thiên Hoàng Nữ ngẩn ngơ, Cố Trường Sinh vừa nói cái gì, gọi hắn là chủ nhân?

Trong nội tâm nàng ta lập tức dâng lên tức giận, bản thân là truyền nhân của Vạn Hoàng Sào, thân phụ huyết mạch Chân Hoàng... Nhưng suy nghĩ này mới xuất hiện, trong thức hải lại truyền đến một trận đau nhói.

Ngay sau đó sắc mặt trắng nhợt.

Một loại nguy cơ sinh tử bao phủ nàng ta, chỉ cần nàng ta dám nói không, tuyệt đối sẽ có kết cục hình thần câu diệt.

Một bên là tôn nghiêm của hậu nhân Chân Hoàng, một bên là nguy cơ sinh tử.

Nàng ta lâm vào giãy dụa.

Thiên Hoàng Nữ cắn răng, ngẩng đầu nhìn đôi mắt lạnh lùng của Cố Trường Sinh, trong đó còn mang theo chút suy nghĩ.

Thân thể nàng ta run rẩy, phát ra âm thanh khuất nhục nhỏ như ruồi muỗi, “Chủ... nhân...”

Hai chữ này, giống như đã dùng hết tất cả lực khí của nàng ta, lúc nói xong, lập tức cảm thấy đạo tâm vô địch của mình vang lên một tiếng răng rắc, sau đó vỡ nát!

“m thanh quá nhỏ, ta không nghe được.”

Nhưng Cố Trường Sinh không bị lay động, vẻ mặt không có dao động gì, vẫn thản nhiên nói.

“Cố Trường Sinh, ngươi đừng quá đáng...”

Nghe vậy, Thiên Hoàng Nữ lại muốn phát tác, nhưng còn chưa nói hết lời, nguy cơ tử vong đã lần nữa giáng lâm.

Vẻ mặt Cố Trường Sinh mang theo nghiền ngẫm, bình tĩnh nhìn nàng ta, giống như muốn xem nàng ta lựa chọn thế nào.

“Chủ nhân...”

Thân thể Thiên Hoàng Nữ lại run rẩy, vô cùng khuất nhục, âm thanh lớn hơn trước rất nhiều.

Nói ra hai chữ này, chính là nàng ta đã ném thân thân truyền nhân của Vạn Hoàng Sào xuống đất, hung hăng giày xéo.

Nàng ta cũng hiểu, đây là mục đích của Cố Trường Sinh.

Mấy đạo thần hồn truyền nhân của hoàng tộc Thái Cổ còn lại thấy một màn này, cũng nhao nhao hô lớn, “Chúng ta bái kiến chủ nhân, mong rằng chủ nhân tha cho chúng ta một mạng.”

Trong đó truyền nhân của tộc Thanh Loan kích động hô to nhất.

Tưởng là Cố Trường Sinh coi trọng tư sắc của Thiên Hoàng Nữ, nàng ta tự nhận bản thân cũng không kém.

Một màn này khiến bọn họ có hi vọng sống tiếp.

Chỉ cần buông thức hải ra, không có bất kỳ kháng cự nào, để Cố Trường Sinh gieo xuống ma chủng, thì có thể sống sót.

Hơn nữa, đến người kiêu ngạo như Thiên Hoàng Nữ cũng ném xuống tôn nghiêm.

Cho nên lúc này, tự nhiên bọn họ cũng không quan tâm đến cái khác nữa.

Nhưng lời nói của Cố Trường Sinh lại khiến bọn họ càng tuyệt vọng hơn, “Chủ nhân sao, các ngươi có tư cách gì gọi ta là chủ nhân.”

“Một đám phế vật mà thôi.”

Hắn cười khẽ, không lưu tình chút nào.

Hắn vốn muốn dùng mấy thần hồn này để thí nghiệm nghiên cứu

Đạo Tâm Chủng Ma thần thông.

Hiện tại mục đích đã đạt được, giữ lại bọn họ cũng không có bất cứ tác dụng gì.

Hơn nữa, hoàng tộc Thái Cổ phía sau bọn họ đã từ bỏ bọn họ, chọn ra truyền nhân khác rồi.

Vừa dứt lời.

Cố Trường Sinh khẽ búng tay một cái.

Từng đạo khí tức đen như mực, quỷ dị mà thâm thúy, băng lãnh mà tà ác, lập tức hóa thành miệng lớn dữ tợn, thôn phệ bọn họ, hóa thành chất dinh dưỡng, để bản thân hắn lớn mạnh.

Thiên Hoàng Nữ run rẩy.

Bỗng nhiên có chút may mắn với quyết định vừa rồi của mình.

Nhưng lúc nàng ta cho rằng mình sẽ gặp chuyện càng khuất nhục hơn thì Cố Trường Sinh lại không quan tâm đến nàng ta nữa, vung ống tay áo lên, giải trừ cấm chế bên trong linh hải của nàng ta.

Cảm nhận được pháp lực hào hùng, trên mặt nàng ta lộ ra vẻ vui mừng, sau đó lại tràn đầy phức tạp.

Những người còn lại đều đã chết.

Chỉ có nàng ta sống sót.

“Cố Trường Sinh, ngươi thật sự tha cho ta một mạng sao?”

Nàng ta có chút không hiểu, không nhịn được nghi hoặc hỏi.

“Ngươi gọi ta là gì?”

Cố Trường Sinh bỗng nhiên quay đầu, ánh mắt bình tĩnh nhìn nàng ta.

Thiên Hoàng Nữ lại run một cái, bị dọa, vội vàng nói, “Chủ... Chủ nhân...”

Nàng ta cũng không biết vừa rồi mình lấy dũng khí ở đâu ra, dám hỏi ra những lời đó, thậm chí còn sinh ra một tia cảm động?

Bởi vì Cố Trường Sinh tha cho nàng ta một mạng?

Tâm trạng này... Khiến Thiên Hoàng Nữ có chút mờ mịt.

Cố Trường Sinh là hạng người không lương thiện gì.

Nhưng lần này.

Nàng ta đã gọi ra hai chữ chủ nhân vô cùng tự nhiên, không khuất nhục như trước, giống như có thể tiếp nhận thân phận bây giờ của mình.

Nghe vậy, Cố Trường Sinh lắc đầu, vẻ mặt tự nhiên nói, “Ma chủng đã gieo xuống, hiện nay sinh tử của người phụ thuộc vào một ý niệm của ta, sao có thể nói ta tha cho ngươi một mạng chứ?”

“Nếu ngày nào đó ngươi chọc ta không vui, ta sẽ giết chết ngươi.”

Giọng nói của hắn rất bình tĩnh, không đối đãi với Thiên Hoàng Nữ như người bình thường, thậm chí đến tùy tùng cũng không phải, chỉ là một nô bộc có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

“Ta biết rõ... Chủ nhân.” Tâm thần của Thiên Hoàng Nữ run lên, vội vàng cúi đầu.

Biết rõ đây không phải Cố Trường Sinh nhân từ, chỉ là đổi sang một thủ đoạn khống chế sinh tử của mình mà thôi.

Cố Trường Sinh nhìn nàng ta một cái, sau đó rời khỏi cung điện.

Chuyện Chân Hoàng bảo thuật, tạm thời không vội.

Trong thức hải của Thiên Hoàng Nữ có cấm chế do chí cường thiết lập, chỉ cần đụng vào, sẽ khiến thần hồn của nàng ta nổ tung.

Chân Tiên xuất thủ cũng không cứu được.

Tại vô thượng đạo thống, thủ đoạn này cũng rất phổ biến, không

cho phép công pháp chí cường nhà mình bị truyền ra ngoài.

Hắn muốn có được Chân Hoàng bảo thuật, còn phải mưu toan.

Sau đó.

Cố Trường Sinh dự định tế luyện thanh kiếm gãy vô cùng dắc bén, đến từ Cửu U Táng Thổ kia một phen, cộng thêm với tòa tháp xanh nhiễm thứ không rõ kia, vừa vặn vô cùng phù hợp.

...

Trên đỉnh Dã Luyện Phong.

Cố Trường Sinh áo trắng như tuyết, sừng sững đứng đó.

Pháp lực lập tức phun trào, thiên lô vừa mở, tinh không vỡ ra từng khe hở, trong đó lộ ra một mảnh vô ngần mênh mông!

Một tia tinh vực hỏa tinh từ đó chảy xuống, vô cùng nóng rực, như là có hơn trăm vòng mặt trời hòa tan trong đó, nhiệt độ cao kinh khủng khiến các trận văn xung quanh bắt đầu vặn vẹo.

Tu vi càng cao, càng dẫn động tinh vực hỏa tinh đáng sợ hơn.

Sau một khắc.

Thần uy huy hoàng tràn ngập, vô cùng kinh người!

Trên các ngọn núi xung quanh, đều có các tộc nhân vây xem.

Lúc này lại yên tĩnh lạ thường, muốn biết lần này Cố Trường Sinh sẽ tế luyện vật gì.

Rất nhanh.

Cố Trường Sinh lấy Tiên Lệ Lục Kim Tháp bị nhiễm thứ không rõ ra, đặt trong hư không trước mặt!

Cái tháp xanh này cao nửa thước, lẳng lặng nằm ngang ở nơi đó, giống như thanh thiên vạn cổ rơi xuống.

Tang thương mà đại khí, khí thế không hiểu lưu động.

Nhìn thấy vật này, rất nhiều tộc nhân kinh hãi, “Tiên Lệ Lục Kim, còn là một khối lớn như vậy nữa, thậm chí có thể tạo ra Đế khí truyền thế, gây dựng nội tình. Đáng tiếc tòa phế tháp kia không phải là cấp bậc Đế khí.”

Nhưng rất nhanh, không ít người biến sắc.

Bởi vì từng vết máu nhiễm trên đó đều rất kì lạ, hiện lên ngũ thải, ăn mòn vào trong, khiến tháp xanh phát ra từng sợ khí đen.

“Đó là cái gì, chẳng lẽ là vật chất bất tử sao? Liên quan đến thứ không rõ?” Có lão nhân kinh hãi, cảm thấy vật kia rất nguy hiểm, người thường cũng không dám đụng, kết quả Cố Trường Sinh lại dùng để luyện khí.

Chỉ có thể cảm thán không hổ là Thần Tử, kẻ tài cao gan cũng lớn.

“Đám khí đen này rất giống ma khí bất tử mà Đạo Tâm Chủng Ma ghi lại, cũng đại biểu cho thứ không rõ.” Cố Trường Sinh khẽ nói, trong mắt ngưng tụ tiên quang, vô cùng sáng chói, muốn nhìn thấu cấu tạo bên trong tháp xanh.

Hỏa tinh vô cùng vô tận lần nữa vọt tới, bao phủ mảnh thiên địa này, muốn hóa thành biển lửa, trùng luyện tòa tháp xanh.

Khí tức đáng sợ tràn ngập, thần quang lấp lánh, phù văn xen lẫn.

Hỏa tinh biến thành ngọn lửa chìm nổi tòa tháp xanh, nhưng không có bất kì dấu vết tổn hại nào, cũng không có dấu hiệu bọ hòa tan.

Có thể thấy được trình độ cứng cáp của nó, không hổ là tiên tài tạo ra Đế khí tuyệt thế.

Nhưng Cố Trường Sinh đã sớm dự liệu được, cũng không suy nghĩ gì nữa.

Toà tháp xanh này là người ta dùng thần thông rèn đúc thành ngoại hình đặc biệt này, nếu không có bản lĩnh rèn đúc cường đại thì khó có thể hòa tan trùng luyện.

Hiện nay xem như hắn đã nhặt được tiện nghi lớn, đạo văn thần

vận trong đó đã sớm bị mài mòn biến mất, nếu vẫn còn, lúc bộc phát, uy lực tuyệt đối kinh khủng.

Rất nhanh, Cố Trường Sinh thở dài một hơi, trong mắt hiện lên tiên quang, "Đã nhìn thấu cấu tạo trong đó, luyện chế lại một lần sẽ không khó..."

Hắn lần nữa lấy ra một vật, đó là một khối kim loại hình kiếm, có ngũ thải chi ý chảy xuôi.

Nửa bên tỏa ra hào quang lấp lánh, tiên vụ mông lung, rất mỹ lệ, phát ra một loại kiếm ý kinh người, có thiên địa chí lý xen lẫn.

Nửa bên đen như mực, có thứ không rõ quấn quanh, rất là quỷ dị.

Chính là chuôi kiếm gãy đến từ Cửu U Táng Thổ.

Cố Trường Sinh ném nó vào trong tinh vực hỏa tinh cùng với tòa tháp xanh, dùng pháp lực hào hùng hiện nay của hắn dẫn đạo, nhiệt độ càng khủng bố hơn lập tức giáng lâm.

Một luồng đã có thể thiêu hủy Thánh khí!

Phế tháp Tiên Lệ Lục Kim không ngừng bị hòa tan, bao trùm lên chuôi kiếm gãy, khiến nó trở nên vô cùng sắc bén cứng rắn, dường như khó mà phá hủy.

Đồng thời, khí đen càng quỷ dị hơn quấn quanh, nhìn một chút đã khiến người ta cảm thấy tim đập nhanh, rất khủng bố!

Kiếm này, không rõ!

Cuối cùng, sau nửa tháng!

"Đại La."

Nhìn thấy hai chữ cổ trên chuôi kiếm gãy, Cố Trường Sinh nhẹ giọng nói.

Chương 165: Nơi Có Thiên Đạo Bia, Không Thiền Giới, Nửa Năm Sau Hạt

Giống Thần Hỏa Xuất Thế

Đại La.

Đây là hai chữ cổ lão trên chuôi kiếm gãy, từ nhỏ Cố Trường Sinh đã đọc cổ kinh, vừa vặn nhận biết hai chữ này.

Có lẽ đây chính là cái tên trước kia của chuôi kiếm gãy này.

Lai lịch chân thật, khó mà nghiên cứu.

Hắn lắc đầu, cũng không để ý nhiều.

Sau đó.

Hỏa tinh đầy trời tiêu tán.

Nhiệt độ kinh khủng cũng chậm rãi biến mất.

Chuôi này kiếm gãy rơi vào trong tay Cố Trường Sinh, vẫn là nửa bên tiên ý sáng chói, nửa bên quỷ dị không rõ.

Toà phế tháp Tiên Lệ Lục Kim dung nhập vào trong đó, vậy mà ngoại hình của nó lại không có bất cứ thay đổi gì.

Chỉ có phong mang kinh người, khiến người ta rung động, giống như một kiếm có thể phá thiên!

Điểm này, có chút vượt qua dự kiến của Cố Trường Sinh.

“Xem ra lai lịch của chuôi kiếm gãy này còn bất phàm hơn ta tưởng tượng, sau này có cơ hội, phải đến Cửu U táng thổ nhìn xem.”

Cố Trường Sinh thu thập kiếm gãy Đại La vào trong tu di giới, nhìn vẻ mặt rung động của các tộc nhân xung quanh.

Khẽ vuốt cằm, sau đó thân ảnh trở về thần đảo của hắn.

Mà lúc này, đám tộc nhân mới kịp phản ứng, vô cùng rung động.

“Nửa tháng này, Dã Luyện Phong vẫn bao phủ trong bầu không khí quỷ dị kia, hiện nay Thần Tử rời đi, cuối cùng khí tức đó cũng tiêu tán.....”

“Chỉ nhìn cũng khiến người ta tim đập nhanh không thôi, không dám nhìn thẳng, cảm giác sau lưng phát lạnh.”

“Quả thật chuôi kiếm gãy kia rất kinh người, cảm giác đã siêu việt phạm trù Chí Tôn khí, ít nhất trong mắt ta, trình độ cứng cáp đã không kém một vài pháp khí trấn giáo của vô thượng đạo thống.”

“Thần Tử càng sâu không lường được, khiến người ta không nhìn thấu...”

Trong cung điện.

Hỗn Nguyên Thạch chồng chất như núi, là chuẩn bị cho Cố Trường Sinh, mỗi một khối đều vô cùng nặng nề, ẩn chứa hỗn độn khí.

Lần trước Cố Trường Sinh phân phó cho Tô Tiểu Huyên, trong tộc liền phái ra một lượng lớn cường giả tìm kiếm vật này cho hắn.

Một vài tộc lão cất giấu không ít Hỗn Nguyên Thạch cũng lấy ra.

Đây là thần vật cực kì trân quý, một khối cũng rất khó tìm đến, cần vận khí và cơ duyên.

Nhưng...

Cố gia là Trường Sinh thế gia, lúc cố ý tìm kiếm, còn là Cố Trường Sinh cần, nên tìm được rất nhiều.

Nếu ở các thế lực còn lại, muốn tìm một khối đều vô cùng gian nan.

“Đám Hỗn Nguyên Thạch này đủ để ta tu luyện Hỗn Nguyên Kiếp Diệt Tạo Hóa Kim Thân đến một trình độ nhất định.”

Cố Trường Sinh khẽ gật đầu, có chút hài lòng.

Hiện nay hắn cũng mới hòa tan ba trăm sợi hỗn độn khí vào thân thể.

Cảnh giới tiểu thành.

Ít nhất cũng phải hơn ba mươi sáu nghìn năm trăm sợi hỗn độn khí mới được.

“Đoán chừng sau khi cô đọng tất cả Hỗn Nguyên Thạch này, ít nhất có thể để ta đạt đến một phần mười cảnh giới tiểu thành, cũng chính là hơn ba ngàn sợi hỗn độn khí nhập thể, khi đó một quyền nát Thánh binh, căn bản không có vấn đề.”

Cố Trường Sinh rất rõ ràng mục tiêu tu hành trong giai đoạn hiện nay.

Tu vi tạm thời không thể tăng lên, còn phải gắt gao áp chế.

Trước khi tìm thấy Thiên Đạo bia Hoàn Nhất cảnh, hắn cần áp chế tu vi ở Hoàn Nhất cảnh cửu chuyển phong.

Ngày đó hấp thu vô tận thần tính và dược vật trong Niết Bàn Trì, đã sớm khiến tu vi của Cố Trường Sinh đạt đến tình trạng khó mà tưởng tượng được.

Tại Hoàn Nhất cảnh, từ xưa đến nay, tuyệt đối không ai có thể siêu việt hắn.

Cho nên hiện tại, hắn chỉ có thể tăng lực lượng nhục thân mà thôi.

Thậm chí các lão nhân trong tộc cũng không biết môn công pháp Hỗn Nguyên Kiếp Diệt Tạo Hóa Kim Thân mà hắn sáng tạo này chỉ thích hợp với Hỗn Độn Thể tu hành.

Bởi vậy, mới có thể khiến lực lượng nhục thân không ngừng đề cao, thậm chí đánh vỡ gông cùm xiềng xích của tu vi cảnh giới.

Nhưng Cố Trường Sinh cũng không sốt ruột tu luyện, chuẩn bị điều chỉnh trạng thái trước, gần đây hắn học được quá nhiều, cần tiêu hóa một phen.

Bên cạnh.

Thiên Hoàng Nữ một thân váy đỏ, ngồi xếp bằng trên chiếu, nghiêng đầu quạt gió, búi tóc đen buông xuống, nổi bật làn da

trắng như ngọc.

Phía dưới bày hỏa lô nhỏ, đun nước suối Thụ Tâm vạn năm, hương trà lượn lờ.

Cố Trường Sinh nhìn nàng ta một cái, không nói gì.

Nàng ta lại cảm nhận được, bưng một chén trà đến trước mặt Cố Trường Sinh, có chút sợ hãi nhìn hắn một cái, sau đó thấp giọng nói, "Chủ nhân....."

Khóe miệng Cố Trường Sinh lộ ra ý cười, "Làm sao ta biết được trong trà có độc hay không?"

Vẻ mặt Thiên Hoàng Nữ biến đổi, muốn giải thích, nhưng Cố Trường Sinh đã bưng lên uống một ngụm, nói, "Hương vị có chút nhạt."

Thiên Hoàng Nữ ủy khuất nhìn hắn, cúi thấp đầu xuống.

Nàng ta rất thông minh, một khi buông xuống tôn nghiêm thì đã biết, tộc quần sau lưng đã từ bỏ nàng ta, tại sao nàng ta phải làm khó chính mình.

Đi theo Cố Trường Sinh, cũng là lựa chọn tốt.

Đây chỉ là quá trình tâm tính chuyển biến mà thôi.

"Công tử, đây là tin tức liên quan đến thiên kiêu ngoại giới gần đây..."

Thân ảnh Liên Tinh đột nhiên xuất hiện, đưa một cái ngọc giản cho Cố Trường Sinh.

Cố Trường Sinh tiếp nhận, thần niệm quét tới, trên mặt lộ ra vẻ hứng thú.

"Truyền nhân Bất Tử Hồ trong cấm khu Thái Cổ xuất thế... Nghe nói là do đồng nguyên thần nguyên của tổ tiên Bất Tử Hồ biến thành, thực lực sâu không lường được."

Bất Tử Hồ và ba cấm khu sinh mệnh Cửu U táng thổ, khu không

người ở Dị Vực và khu không nói được ở thiên ngoại có sự khác biệt.,...

Nó chính là tự phân hoá thành một mảnh cấm khu, ngăn cách với thiên địa, sừng sững bên ngoài vạn trượng hồng trần!

Đồng thời cũng là thế lực bất hủ mà lần trước đã tham dự đại hội đi săn ở thánh mộ Bắc Hoang.

Nhưng lúc đó truyền nhân của bọn họ không tham dự.

Trong đó đám thiên kiêu tương đối loá mắt một chút, cũng đã bị hào quang của Cố Trường Sinh che lấp.

Nhưng lần này.

Nghe nói vị truyền nhân của Bất Tử Hồ này là bất tử chi thân, bởi vì thần nguyên biến thành, thân phụ có lạc ấn của thiên địa, dường như giết không chết.

Hắn ta vừa xuất thế, đã có thể trấn áp một đầu hung thú Thái Cổ thuần huyết làm tọa kỵ.

Đầu hung thú thuần huyết kia vừa gào lên, đã có thể chấn vỡ Thiên Thần!

Cho nên hiện nay có rất nhiều tu sĩ đang nghị luận, không biết vị truyền nhân cấm khu này có thể phân cao thấp với Thần Tử Cố gia hay không.

Cố Trường Sinh có chút hứng thú với tin tức này, nhưng rất nhanh, một tin tức khác đã khiến hắn phải híp mắt lại.

“Một vị cổ lão của gia tộc Tư Không tính ra, một hạt giống thần hỏa có thể đứng vào mười vị trí đầu của Tiên Vực sắp xuất thế, nhưng nó không ở trong Tiên Vực, mà ở một phương hạ giới nào đó.”

“Không Thiền Giới, trong ba ngàn đại thế giới, có thể xếp vào ba vị trí đầu trong mười đại thế giới.”

“Sau khi tin tức truyền ra, rất nhiều tu sĩ đều đang nghĩ biện pháp

lén đến hạ giới, nhất là một vài đệ tử đại giáo, truyền nhân gia tộc cổ lão. Nếu có thể dung hợp một hạt giống thần hỏa đứng trong mười vị trí đầu của Tiên Vực kia, quả thật là cơ duyên vô cùng kinh khủng, dau khi rèn đúc thần cơ, đuổi theo tiền nhân, quét ngang cùng thế hệ, cũng dễ như trở bàn tay."

Gia tộc Tư Không.

Đây là một thế gia thượng cổ nổi tiếng về khả năng tính toán.

Thường xuyên tuôn ra rất nhiều bí ẩn, đối với rất nhiều tán tu mà nói, bọn họ rất có uy tín.

"Không Thiền Giới?"

Cố Trường Sinh nhẹ giọng nhắc lại cái tên quen thuộc này.

Bởi vì hắn đột nhiên nhớ Thác Thiên Chí Thánh ở trong thánh mộ Bắc Hoang khi xưa.

Nguyện vọng của ông ta, chính là để hắn chiếu cố hậu bối dòng dõi của ông ta ở Không Thiền Giới.

Đây là trùng hợp sao? Hay chính là nhân quả xa xưa?

Lúc đang nghi hoặc.

Một giọng nói bỗng nhiên truyền vào tai Cố Trường Sinh, khiến vẻ mặt hắn trở nên kinh ngạc.

"Thiên Đạo bia Hoàn Nhất cảnh, chính là ở Không Thiền Giới."

"Trong tộc suy đoán hạt giống thần hỏa thích hợp với ngươi kia, cũng ở trong đó."

"Nhưng thời gian hạt giống thần hỏa xuất thế, là nửa năm sau."

Đây là lời lão tổ Cố gia truyền âm cho hắn.

Nghe nói như thế, Cố Trường Sinh khẽ vuốt cằm, "Nửa năm sau sao? Thời gian cũng không chênh lệch nhiều, vừa vặn để ta cô đọng xong đống Hỗn Nguyên Thạch này."

Chương 166: Giới Chi Tướng Hủy Khí Vận Hỗn Loạn, Sinh Ra Giới Tử, Ước Hẹn Ba Năm

Từng khối Hỗn Nguyên Thạch vỡ vụn, hỗn độn khí ẩn chứa trong đó giống như vạn tấn, một luồng liền có thể áp sập một ngọn núi lớn.

Lúc này có hơn một nghìn mấy trăm đạo hỗn độn khí hiển hiện, nặng như ngàn tỉ tấn, đến Thánh Nhân cũng không thể thừa nhận, sẽ bị nghiền thành một đoàn huyết vụ.

Hỗn độn khí rủ xuống, bao phủ bóng người mặc áo trắng, hắn ngồi xếp bằng, hiền hòa mà trầm tĩnh, có khí tức của Thần Linh, cũng siêu nhiên như tiên.

Ầm ầm!

Trong đó, có âm thanh khủng bố không gì sánh nổi vang lên, như là khai thiên, thân thể hắn sáng lên, mỗi một tế bào đều giống một thế giới, trong mỗi thế giới đều có thân ảnh một vị Tiên Đế áo trắng mơ hồ hiển hiện.

Hỗn độn khí phun ra nuốt vào, giống như muốn diễn hóa viễn cổ, quay về thời xưa.

Lực lượng nhục thân vô cùng kinh người, cả tòa cung điện lung lay, phát ra tiếng ầm vang, khiến Thiên Hoàng Nữ cách đó không xa run sợ, kinh hãi.

“Đây chính là khí tức lúc Hỗn Độn Thể tu luyện sao...”

Lúc này, nàng ta đã hiểu, không ai có thể đối cứng với nhục thân của Hỗn Độn Thể.

Cho dù là Chân Hoàng ấu tử, đoán chừng cũng không được.

Đây chính là một loại thể chất nghịch thiên, nhận ưu thế của thiên địa, sinh ra liền áp chế vạn đạo.

Không đến một cảnh giới cao thâm nhất định thì không dám tiếp xúc hỗn độn khí, hắn lại dùng để rèn luyện nhục thân, đạt tới tình trạng không thể tưởng tượng được.

“Rốt cuộc nhục thân của hắn đã đạt tới trình độ gì, chẳng lẽ giống như ngày đó, một quyền đánh nát binh khí Đại Thánh sao?”

Nàng ta vô cùng kinh hãi.

Mà tình cảnh như vậy vẫn còn tiếp tục trong một đoạn thời gian nữa.

Cố Trường Sinh vẫn luôn ở trong cung điện tu luyện, không ngừng cô đọng hỗn độn khí, thỉnh thoảng sau lưng sẽ hiển hiện một mảnh hỗn độn linh hải, trong đó có một gốc Thanh Liên chống trời phấp phới, vẩy xuống nhật nguyệt tinh huy, có thế giới tạo hóa chi đạo chảy xuôi.

Thỉnh thoảng cũng có thân ảnh một vị Tiên Đế mặc áp trắng hiển hiện, chân đạp vạn đạo chúng sinh, khí tức bá đạo, chấn nhiếp chư thiên.

Khí tức nhục thân của hắn vô cùng kinh khủng, đang không ngừng biến hóa, chưa tới gần, đã cảm thấy cơ thể muốn nổ tung.

Thiên Hoàng Nữ chỉ cảm thấy tê cả da đầu.

Mỗi ngày Cố Trường Sinh đều đang mạnh lên!

Hắn đã đủ khiến thế hệ trẻ tuổi tuyệt vọng rồi, nhưng tốc độ mạnh lên vẫn rất kinh khủng, đơn giản không dám tưởng tượng.

Mấy tháng thời gian thoáng cái đã qua.

Bên ngoài.

Tất cả các cổ thành lớn đều rất náo nhiệt, dường như ở khắp nơi đều có tu sĩ nghị luận về những tin tức gần đây nhất.

“Nghe nói không? Hiện tại rất nhiều đại giáo đang rèn đúc đài hạ giới, muốn đem đưa đệ tử trong môn phái mình xuống hạ giới, nhưng không biết rõ đám tán tu chúng ta có cơ hội này không.”

“Đúng vậy, bọn họ rèn đúc đài hạ giới, đơn giản là vì Không Thiền Giới sắp có hạt giống chân hỏa xuất thế... Nhưng đám tán tu chúng ta căn bản không có tư cách thông qua đài hạ giới, cho dù lúc đó xuống được, nhưng không có người Tiếp Dẫn, chúng ta sẽ bị lưu lại hạ giới.”

“Hạ giới không thể so với Tiên Vực được, quy tắc thiên địa không trọn vẹn, tốc độ tu luyện cực kì chậm chạp, chúng ta muốn đạt tới tiêu chuẩn phi thăng, cũng không biết cần bao nhiêu năm... Loại chuyện này, vẫn nên thận trọng.”

Bên trong tửu quán, mấy tên tán tu đang đàm luận, vẻ mặt bất đắc dĩ, bọn họ là tán tu, phía sau không có bối cảnh chỗ dựa.

Nếu là các đại giáo, bọn họ có thể hợp lực rèn đúc một đài hạ giới, không chỉ có thể đả thông không gian bích chướng, đưa đệ tử đến hạ giới, cũng có thể thông qua điện Tiếp Dẫn trở về.

Về phần vô thượng đạo thống, có năng lực đơn độc phá vỡ không gian bích chướng, cho đệ tử truyền nhân trực tiếp tiến về hạ giới, căn bản không cần thông qua đài hạ giới.

Nếu ở hạ giới có tuyệt thế thiên tài hoặc là hậu đại có huyết mạch cường đại gì đó, các vô thượng đạo thống cũng có thể thông qua phương pháp này Tiếp Dẫn bọn họ đi lên, trở thành người hầu hoặc là tọa kỵ của đệ tử, không cần thông qua phương thức phi thăng mà tiến vào Tiên Vực.

Nhưng phương pháp như vậy có không ít tệ nạn, chưa được tẩy lễ phá giới, sẽ dẫn đến rất nhiều thiên kiêu hoặc là hậu đại không được quy tắc thiên địa ở Tiên Vực tán thành... Như vậy có nghĩa đường lui của bọn họ đã đứt.

Cho nên rất nhiều kỉ nguyên qua, phương thức này đã bị Tiên Vực nghiêm cấm.

Trừ phi thật sự là yêu nghiệt có thiên tư tuyệt thế, vang dội cổ kim, mới khiến không ít thế lực ở Tiên Vực duỗi cành ô liu.

Sau khi đến Tiên Vực, các thế lực này sẽ có thủ đoạn bổ sung chỗ thiếu hụt, đương nhiên đại giới này rất lớn. Có đáng giá hay

không, phải nhìn xem giá trị của tên thiên kiêu yêu nghiệt này rồi.

Đột nhiên, vẻ mặt một người dị thường, lặng lẽ nhẹ giọng nói với người bên cạnh, “Nhưng ta nghe nói lần này hạ giới, cũng không phải là vì hạt giống chân hỏa sắp xuất thế.”

“Mà là Không Thiền Giới sắp quy khư, đi vào suy bại, thừa dịp một giới phá diệt, quy tắc thiên địa hỗn loạn, rất nhiều thế lực muốn đến kiếm chỗ tốt!”

Đôi mắt của tu sĩ bên cạnh lập tức trừng lớn, hít một hơi lạnh, không dám tin nói, “Thật sao? Không Thiền Giới có thể xếp vào ba vị trí đầu trong top mười đại thế giới đó, một phương đại thế giới phá diệt, rất có thể sẽ sinh ra thần vật như bản nguyên, không thể tưởng tượng nổi...”

“Đúng vậy, thời điểm này, khí vận hỗn loạn, nhưng cũng có thể sinh ra khí vận chi tử, cũng chính là Giới Tử trong truyền thuyết, tuân theo vận khí của một phương đại thế giới, tương lai tiền đồ rất rộng lớn.”

“Cho nên rất nhiều thế lực đều muốn tìm được người này, nếu thu nhập vào trong tộc, tương lai trưởng thành sẽ là nhân vật vô thượng!”

“Ta nhớ trong lịch sử Tiên Vực, có vài vị thuộc Trường Sinh, đều là Giới Tử...”

“Tê! Ghê gớm thật! Lần này thế lực khắp nơi cùng nhau hạ giới, sợ là sẽ nhấc lên gió tanh mưa máu ở Không Thiền Giới.”

“Nhưng chỉ cần Không Thiền Giới chưa bị hủy diệt, như vậy lực lượng quy tắc vẫn còn, những người có tu vi cao thâm không thể hạ giới thành công, cho nên ta đoán, lần này các tu sĩ hạ giới, thực lực cao nhất sẽ không vượt qua Thánh Nhân.”

Khắp nơi đều nói chuyện này, tại các cổ thành cũng vậy, một thời gian cuồn cuộn sóng ngầm.

Cho dù là một vài truyền nhân đại giáo, đệ tử của thế lực bất hủ đều có chút động tâm, chuẩn bị xuống hạ giới!

...

Chương 167: Khí Vận Chi Tử, Trường Sinh Ca Ca Sáng Chói Lóa Mắt, Ngươi Không Hiểu

Không Thiền Giới.

Thiên hạ chia làm năm phâng, Đông Hoang, Tây Cương, Nam Điền, Bắc Lĩnh, Trung Châu!

Còn lại chính là giới, đều là mười vạn thâm sơn, vô ngần hải dương, cấm khu viễn cổ.

Tu sĩ tùy tiện bước vào một chỗ trong đó, cũng có nguy cơ vẫn lạc.

Mà khí vận thiên hạ, long mạch giao hội, ở vào Trung Châu.

Trong đó có hoàng triều được truyền thừa mấy trăm ngàn năm tọa trấn, thống ngự vô số con dân, cương vực trăm triệu dặm, cũng có thánh địa đạo thống siêu nhiên tại thế truyền thừa, mấy chục vạn năm sừng sững không ngã, môn đồ khắp thiên hạ!

Hôm nay.

Trung Châu, Long Huyết Hồ.

Nơi đây là một khu vực cực hiểm ở Trung Châu.

Thời cổ nghe đồn nơi đây có một giọt máu Chân Long rơi xuống, tạo nên một cái hố sâu vô ngần trong lòng đất, sau đó hình thành một cái hồ lớn không thấy đáy.

Hồ nước rất lớn, liếc mắt không thấy giới hạn.

Nơi này thường xuyên có dị thú cường đại ẩn hiện, được khí tức của máu Chân Long tẩm bổ, cho dù là nhân vật cường đại trong thánh địa, cũng không dám tuỳ tiện đặt chân.

Thường xuyên có thể nhìn thấy thân ảnh như ngọn núi lưu lại

bóng đen trong hồ nước, khí tức đáng sợ nhiếp tâm nhiếp phách.

Ngày thường người ở đây thưa thớt, dường như rất ít tu sĩ đến đâu, cho dù là đệ tử tông môn đi thám hiểm tầm bảo, cũng sẽ không tham gia.

Nhưng mấy ngày gần đây, ở nơi này lại đầy bóng người, còn có rất nhiều đạo cầu vồng từ các nơi chạy đến.

Rất nhiều đệ tử kiệt xuất của đại tông môn thế gia, con cháu Hoàng triều đến đây.

Cho nên xung quanh đều là bóng người, tạo nên cảnh tượng người đông nghìn nghịt.

Về phần nguyên nhân?

Đương nhiên là có liên quan đến thiên kiêu trẻ tuổi có danh tiếng đang thịnh ở Trung Châu bây giờ, Diệp Hạo của Diệp gia.

Xác thực mà nói, là có liên quan đến ước hẹn ba năm trước của hắn ta.

Rất nhanh.

Chân trời, một chiếc chiến thuyền giáng lâm, trên đó có hai chữ "Thác Thiên" phấp phới, cho thấy bối cảnh của nó, chính là gia tộc Thác Thiên cực kì nổi danh và cổ lão ở Trung Châu.

Một nam tử trẻ tuổi, sắc mặt rất khó coi đứng thẳng ở phía trên, bảo quang lấp lóe, thân thể chảy xuôi thánh huy, khí tức là Khai Thiên cảnh thất chuyển.

Đám tu sĩ xung quanh cũng có thực lực cực mạnh, khiến rất nhiều người biến sắc.

"Diệp Hạo, năm đó rõ ràng là vị hôn thê của ngươi nịnh nọt, muốn dính lấy ta, nên từ hôn với ngươi. Thậm chí đến tên nàng ta, ta cũng không nhớ rõ, nhưng ba năm nay, ngươi lại tính toán sỉ nhục này lên đầu ta, thật là buồn cười."

"Nhưng ngươi cho rằng ngươi được thế lực thượng giới coi trọng,

ta sẽ sợ ngươi sao, năm đó gia tộc Thác Thiên ta cũng có tổ tiên phi thăng mà lên đó!"

Nam tử trẻ tuổi lạnh giọng mở miệng, tiếng như kinh lôi, nổ vang khắp tứ phương, đồng thời cũng khiến sắc mặt rất nhiều tu sĩ biến đổi, cảm giác nghe được một bí mật.

.....

Nam tử trẻ tuổi, tên là Thác Thiên Hạo Miểu.

Chính là đệ đệ của truyền nhân Thác Thiên thế gia, đệ đệ cùng một mẹ sinh ra.

Tỷ tỷ của hắn ta, Thác Thiên Ngọc Linh, là một trong số thiên kiêu trẻ tuổi kiệt xuất nhất ở Trung Châu.

Từng xuất thủ, một chưởng trấn áp mấy vị hoàng tử của thần triều Trung Châu theo đuổi nàng.

Nghe nói nàng là người truyền thừa của tổ tiên nhà Thác Thiên, có một môn thiên phú thần thông, có thể gia trì mang theo, nhục thân có tiên linh chi khí vờn quanh, giống như kim thân bất hủ, thiên kiêu cùng cảnh giới khó mà chống đỡ nổi ba chiêu.

Mặc dù Thác Thiên Hạo Miểu không chói mắt bằng tỷ tỷ của mình, nhưng chừng ấy tuổi, cũng đạt tới Khai Thiên cảnh thất chuyển!

Trong thế hệ trẻ tuổi, có thể xưng là người nổi bật.

Ngày hôm nay, người định ra ước hẹn ba năm với hắn ta, chính là đệ tử của Diệp gia ở Trung Châu, Diệp Hạo.

Diệp gia, cũng không phải gia tộc cường đại gì đó ở Trung Châu.

Nhưng nghe nói tổ tiên có liên quan với một thế lực kinh khủng nào đó ở thượng giới, là hậu đại của người hầu bọn họ.

Diệp Hạo.

Thiếu gia nhà họ Diệp, chỉ có mười tám tuổi, tu vi đã đạt đến Khai Thiên cảnh ngũ chuyển, lúc đám truyền nhân của thánh địa, chí

tôn tuổi trẻ chừng ấy tuổi, cũng chỉ như thế mà thôi.

Xung quanh Long Huyết Hồ.

Lúc này đông đảo tu sĩ nghị luận, trò chuyện.

Nghe Thác Thiên Hạo Miểu nói, vẻ mặt dị dạng.

“Ba năm trước, trong vòng một đêm Diệp Hạo biến thành củi mục, bị vị hôn thê đến nhà từ hôn, vô cùng nhục nhã, xem ra hôm nay hắn ta sẽ rửa sạch!”

“Bên kia hình như là hoàng tử của hoàng triều Đại Diễn, chẳng lẽ nam tử dẫn đầu kia là Thần Tử Lý Tinh Thần sao?”

“Nghe nói hắn ta có một loại Thần thể cực kỳ đáng sợ, có thể dẫn động tinh thần chi lực trên cửu thiên.”

“Thật là náo nhiệt, cảnh tượng như vậy rất ít gặp.”

“Không ngờ sẽ có nhiều người đến đây như vậy, rất nhiều thế lực nổi danh ở Trung Châu đều tới. Thanh danh của Diệp Hạo đã lớn như vậy sao?”

“Thực lực mà Diệp Hạo biểu hiện ra gần đây đúng là rất mạnh, thậm chí chiến bại một tên truyền nhân thánh địa, hơn nữa còn vượt cấp mà chiến.”

“Hơn nữa, quan trọng nhất chính là, nghe nói hắn ta được một phương đạo thống vô thượng nào đó coi trọng, bởi vì vị sư tôn thần bí kia của hắn.”

Bên cạnh một vị nữ tu sĩ trẻ tuổi lộ ra dị sắc, gật đầu nói, “Đúng vậy, thời gian trước đã có người nhìn thấy một vị sứ giả hạ giới, làm khách tại Diệp gia.”

“Thác Thiên gia tộc như lâm đại địch, thậm chí mở ra trận văn hộ sơn, đến tổ khí trấn tộc cũng tế ra... Nhưng kết quả, vị sứ giả kia chỉ dùng một ánh mắt, liền xé rách món tổ khí kia, còn lưu lại lời nói, nói tương lai Diệp Hạo sẽ có thành tựu vô thượng, Chí Tôn chi tượng, nhưng hắn ta sẽ không nhúng tay vào việc này, tộc Thác Thiên cũng không thể ỷ lớn hiếp nhỏ.” Một vị khác lão giả nói, trên

mặt cũng cảm khái.

Bên cạnh có một người trẻ tuổi tràn đầy thích thú, hưng phấn nói, “Nhưng... Rất nhiều thiên kiêu trẻ tuổi đến đây, thật ra là muốn tận mắt nhìn thấy chân dung vị biểu muội thần bí kia của Diệp Hạo.”

Lời này của hắn ta lập tức khiến rất nhiều người đều biến sắc, một vị lão giả có khí tức cường đại quát lớn, “Ăn nói cẩn thận!”

Nghe nói vị biểu muội thần bí kia của Diệp Hạo đến từ thượng giới, không có bất kì huyết thống gì với Diệp gia.

Chương 168: Khí Vận Chi Tử, Trường Sinh Ca Ca Sáng Chói Lóa Mắt, Ngươi Không Hiểu (2)

Không biết vì nguyên nhân gì mà lúc còn nhỏ lại được gửi nuôi tại Diệp gia.

Mãi đến không lâu trước, vị sứ giả thượng giới kia hiện thân, cảm nhận được sự khủng bố ẩn chứa trong huyết mạch của nàng, sắc mặt đại biến, hai chân nhũn ra, vẻ mặt trở nên vô cùng cung kính.

Chuyện này, được tộc nhân Diệp gia truyền tới.

Mà bọn họ cũng chỉ biết vị biểu muội thần bí kia của Diệp Hạo, hình như là họ Cố!

Nghe xung quanh nói chuyện, sắc mặt Thác Thiên Hạo Miểu đứng trên chiến thuyền lập tức trở nên vô cùng xanh xám khó coi, nắm chặt tay.

Hắn ta không biết mình đã làm sai điều gì mà gia tộc lại gặp tai họa như vậy.

Lúc ấy cũng không phải hắn ta nịnh nọt, nhiều nhất hắn ta chỉ thuận nước đẩy thuyền mà thôi.

Thậm chí đến tên vị hôn thê của Diệp Hạo kia cũng không nhớ, làm sao có thể nói nhục nhã Diệp Hạo được.

Ngay lúc đó Diệp Hạo đã lập ra ước hẹn ba năm, hắn ta cảm thấy chỉ là trò đùa, sau đó lại cảm thấy Diệp Hạo có chút đáng thương, đưa đến một chút bảo đan linh dược.

Nhưng Diệp Hạo không những không tiếp thu... Ngược lại xem đó là sỉ nhục.,

Thác Thiên Hạo Miểu không nghĩ ra, lúc ấy tu vi của Diệp Hạo mất hết, không cách nào tu luyện, một tên phế nhân, thân phận khác biệt với mình.

Mình xuất phát từ hảo tâm, đưa đến một vài đền bù... Vậy mà cũng sai?

Sau đó Diệp Hạo giống như con cưng của thiên địa, vận khí bạo rạp, kỳ ngộ không ngừng, sau lưng còn có một vị sư phụ vô cùng thần bí chỉ điểm.

Đến vị biểu muội kia cũng có lai lịch lớn kinh thiên, thậm chí còn không hiện thân.

Chỉ dựa vào một cái họ đã khiến đám cổ lão của hoàng triều thánh địa biến sắc, vô cùng cung kính.

Mà lúc này.

Tất cả tu sĩ đang chờ đợi, xung quanh Long Huyết Hồ, một mảnh đen kịt, khắp nơi đều là bóng người, không thể nhìn thấy phần cuối.

Bầu trời lờ mờ, vị trí có lợi nhất để cho đám nhân vật lớn, không người nào dám tranh đoạt.

Bỗng nhiên, tiếng ồn ào xuất hiện.

“Xem, Diệp Hạo tới...”

Trên một cỗ chiến xa, mấy bóng người xuất hiện, đứng đầu tiên là một nam tử mặt mũi lãnh khốc và thanh tú, dáng người thẳng tắp,

quanh thân tỏa ra khí tức nóng rực, bên cạnh là hai vị lão nhân.

Hai người này hiển nhiên là bảo vệ hắn ta.

Mà hai vị lão nhân này, cũng là một phương thánh địa muốn lấy lòng Diệp Hạo phái tới.

Nhìn thấy một màn này, vẻ mặt Thác Thiên Hạo Miểu lần nữa biến đổi, có chút tuyệt vọng và không có lực lượng.

“Ha ha, không ngờ ngươi còn dám hiện thân, để ta có chút bất ngờ.” Ánh mắt Diệp Hạo mang theo mỉa mai và chế giễu, nói với Thác Thiên Hạo Miểu.

Mà lúc này.

Một bên khác, một thiếu nữ có vóc dáng cao gầy, băng cơ ngọc cốt, mặc váy lam chậm rãi đi đến, khuôn mặt mơ hồ, giống như một vị Thần Nữ, khiến xung quanh trở nên ồn ào.

“Là vị Thần Nữ họ Cố kia!”

“Biểu muội của Diệp Hạo hiện thân.”

Rất nhiều tồn tại tuổi trẻ thấp giọng hô lên.

Tại một hướng khác, một đám người trẻ tuổi xuất thân bất phàm, thần huy chảy xuôi, khí tức có thần, lúc này vẻ mặt đại biến, bọn họ đến từ thượng giới, là đệ tử đại giáo.

Bọn họ không đặt đám người ở Không Thiền Giới vào trong mắt, cho dù thân phận thế nào, trên mặt bọn họ vẫn mang theo siêu nhiên và coi nhẹ, cao cao tại thượng, coi trận ước hẹn ba năm này giống như xiếc khỉ mà thôi.

Nhưng trong nháy mắt nhìn thấy thiếu nữ mặc váy lam này, tất cả bọn họ biến sắc, không dám tin, “Khí tức bẩm sinh này, không sai...”

“Làm sao có thể...”

Giờ khắc này, bọn họ đã xác định thân phận của thiếu nữ này, tâm

thần không khỏi rung động.

Vẻ mặt Thác Thiên Hạo Miểu càng thêm tuyệt vọng, các tộc nhân đứng sau hắn ta cũng là như thế, vô cùng tuyệt vọng.

Nhìn thấy dáng vẻ người mình hận nhất như vậy, Diệp Hạo không khỏi cười lạnh, sau đó rơi xuống đất.

Tiếng ầm vang truyền đến, lấy hắn ta làm trung tâm, mười trượng quanh người hóa thành một biển lửa!

Hắn ta sừng sững trong đó, giống như một vị hỏa đạo thần chỉ!

“Để tỷ tỷ Chí Tôn trẻ tuổi kia của ngươi làm thị thiếp cho ta, chuyện năm đó liền xóa bỏ, nếu không, hôm nay ngươi chắc chắn phải chết.”

Diệp Hạo mỉa mai cười một tiếng, bộc phát tu vi, Khai Thiên cảnh lục chuyển lại khiến không ít Hoàn Nhất cảnh thế hệ trước biến sắc, không thể tin được, bằng ấy tuổi, lại cường đại như vậy?

Thiếu nữ họ Cố nghe vậy nhướng mày, giống như không thích Diệp Hạo nói như thế, bình thản nói, “Diệp Hạo biểu ca, oan có đầu nợ có chủ, mong rằng ngươi đừng ra tay quá ác.”

“Biểu muội yên tâm, nếu ta đã nói với ngươi rồi, tự nhiên sẽ tha cho hắn ta một mạng.”

Diệp Hạo lắc đầu cười một tiếng, đã sớm xem Thác Thiên Hạo Miểu là người chết, không hề để ý.

Sau đó lại rất lớn mật, ôn nhu với thiếu nữ kia.

“Biểu muội, ta biết rõ ngươi sắp rời đi, rời khỏi một giới này, cho nên gần đây tâm tình không tốt, nhưng không sao, nếu ta tu luyện có thành tựu, nhất định sẽ phá vỡ không gian bích chướng, đi đến thượng giới, đoạt lại ngươi, nếu thế lực phía sau ngươi dám ngăn cản, ta sẽ một quyền oanh mở.”

Trong lời nói của hắn ta tràn ngập tự tin mạnh mẽ, có dũng khí và khí phách quét ngang vạn cổ.

Hai vị lão nhân bên cạnh không khỏi hài lòng gật đầu, cảm thấy người trẻ tuổi nên là như thế.

Thiếu nữ họ Cố nghe vậy vẫn nhíu mày, vẻ mặt mang theo xa cách và bình thản, nói, "Diệp Hạo biểu ca, có mấy lời không phải ngươi nên nói. Những năm gần đây chiếu cố, ta rất cảm kích, nhưng hi vọng sau này ngươi nói ít những lời như vậy đi, nếu không sau này, đến bằng hữu chúng ta cũng không làm được."

Nghe nói như thế, vẻ mặt Diệp Hạo biến đổi, thậm chí có chút dữ tợn, giọng nói đột nhiên lớn lên, "Vì sao? Vì sao? Bây giờ ngươi còn nói với ta những lời này, chẳng lẽ là vì ngươi muốn đi gặp vị ca ca kia của ngươi mà không kịp chờ đợi sao? Rốt cuộc ta có điểm nào không bằng hắn?"

Hắn ta không cam tâm.

Bất luận hắn ta làm cái gì, có ưu tú thế nào, cũng không thể nhìn thấy một gợn sóng trong mắt thiếu nữ tôn quý như Thần Nữ này.

Tương phản, mỗi lần nhắc đến vị ca ca thần bí kia, trong mắt nàng luôn hiện ra ánh sáng óng ánh như sao trời, giống như là đom đóm ngưỡng vọng hạo nguyệt.

Chênh lệch như vậy khiến Diệp Hạo không thể chịu được, gần như điên cuồng.

Nghe vậy, thiếu nữ họ Cố lắc đầu, vẻ mặt vẫn bình thản như cũ, nói, "Trường Sinh ca ca sáng chói loá mắt, ngươi không hiểu đâu."

Năm đó, nếu không phải cơ duyên trùng hợp, Diệp Hạo chém giết yêu xông thẳng vào viện lạc của nàng, "Cứu" nàng một mạng.

Có lẽ hai người họ sẽ không gặp nhau.

Diệp gia, chỉ là hậu đại của người hầu từng phục vụ nàng tại một giới này thôi.

Chương 169: Người Công Tử Che Chở Cũng Dám Giết, Muốn Chết

Thiếu nữ họ Cố nói như vậy khiến sắc mặt Diệp Hạo xanh trắng, mỗi lần nhắc đến vị biểu ca thần bí kia của nàng, kiểu gì cũng sẽ khiến nàng có phản ứng lớn như vậy.

Mặc dù biết rõ bối cảnh vị biểu ca kia vô cùng cường đại, có lẽ chính là nhân vật có thể quát tháo phong vân ở thượng giới.

Nhưng hắn ta vẫn không cam tâm...

Hai vị lão nhân nghe vậy liếc nhau, lắc đầu, chỉ nghĩ là hai người trẻ tuổi này đang cãi nhau mà thôi.

Ngược lại, nữ tử trung niên sắc mặt luôn lạnh lùng đứng bên cạnh thiếu nữ lại nhíu mày, hai đầu lông mày chợt lóe lên hàn khí và sát ý.

Năm đó yêu thú đột nhiên chạy trốn tiến vào trong sân của tiểu thư kia, sao lại không đi viện lạc khác, hết lần này tới lần khác chạy đến viện lạc của tiểu thư chứ?

Sau đó Diệp Hạo tiến đến "Anh hùng cứu mỹ nhân", làm sao lại trùng hợp như vậy?

Những chuyện này, không xem xét cũng biết.

Nhưng tiểu thư khoan dung độ lượng, không muốn truy cứu mà thôi.

Diệp Hạo cho rằng chút thủ đoạn đó có thể giấu diếm được ai?

Đúng lúc này, một tiếng ho nhẹ truyền đến, âm thanh già nua truyền vào trong tai Diệp Hạo.

"Tiểu tử ngốc, nhanh tỉnh táo lại, thời điểm này, ngươi phẫn nộ sẽ khiến người ta xem thường. Quên khuất nhục ba năm trước rồi sao? Lúc ấy tất cả mọi người cũng như vậy, hoàn toàn xem thường ngươi, nhưng ba năm sau, thì như thế nào? Còn ai dám khinh thường ngươi."

"Cũng là đạo lý như vậy, thiên tính Cố tiểu thư cao ngạo, mắt cao hơn đầu, lại là đến từ một tộc kinh khủng nhất ở thượng giới, đừng nói là ngươi, cho dù là thời kì lão phu đỉnh phong, cũng

không dám trêu chọc, thậm chí còn không dám đến sơn môn của người ta."

"Hiện tại chuyện duy nhất ngươi có thể làm, chính là cố gắng tu luyện, để nàng biết rõ, ánh mắt của nàng là sai lầm, chờ mấy năm nữa ngươi đánh lên Tiên vực, khiến nàng phải hối hận vì lời nói hôm nay."

Không thể không nói.

Những lời này rất có hiệu quả, Diệp Hạo đang phẫn nộ rất nhanh đã ổn định lại, trong lòng hắn ta cảm kích, mấy năm này may mà có sư tôn trong giới chỉ chỉ điểm.

Nếu không bây giờ hắn ta cũng không có tư cách đứng chỗ này, nói chuyện với kẻ địch.

Hơn nữa.

Hắn ta cũng rõ ràng, sư tôn cũng mình cũng đến từ Tiên Vực, phía sau chính là một phương vô thượng đạo thống.

Vị sứ giả đến hạ giới kia đến từ thế lực phía sau sư tôn.

"Ta biết rõ, sư tôn." Sau đó, Diệp Hạo gật đầu, nhìn về phía kẻ địch của hắn ta.

Vừa rồi hắn ta và thiếu nữ họ Cố nói chuyện đã bị nữ tử trung niên xuất thủ ngăn cách, không truyền đến tai những người còn lại.

Giờ phút này, vẻ mặt Thác Thiên Hạo Miểu dần trở nên nghiêm túc, cắn răng nói, "Muốn chiến thì chiến, tỷ tỷ ta không phải người mà ngươi có thể tuỳ tiện vũ nhục!"

"Muốn chết!"

Diệp Hạo hừ lạnh một tiếng, đúng lúc tìm được công cụ phát tiết lửa giận, lúc này hắn ta hóa thành một đạo ánh sáng màu đỏ đánh tới.

Vô tận biển lửa đi theo phía sau, được hắn ta khống chế trong lòng

bàn tay, thế lửa lan tràn, sôi trào mãnh liệt, giống như một vị hỏa diễm chi thần.

Ầm ầm!

Long Huyết Hồ như xảy ra địa chấn, nước hồ trực tiếp chìm xuống mấy trượng, bị thiêu đốt.

“Cái này...”

Rất nhiều người trẻ tuổi biến sắc, cảm thấy bản thân không thể ngăn cản được một kích tràn đầy lửa giận này của Diệp Hạo.

“Tuy là Khai Thiên cảnh lục chuyển, nhưng một kích này, chỉ sợ đến tu sĩ Hoàn Nhất cảnh bình thường cũng khó đón đỡ được! Không hổ là Diệp Hạo, khiến rất nhiều chí tôn trẻ tuổi, truyền nhân thánh địa khó mà địch nổi!”

Giờ khắc này, không ít người bắt đầu nhìn thẳng vào thực lực của Diệp Hạo, khiến bọn họ kiêng kị.

Vị sư tôn thần bí kia của hắn ta tuyệt đối không phải đơn giản, chiến lực của hắn ta, nhất là trình độ xuất thủ tàn nhẫn, đáng sợ.

Sắc mặt Thác Thiên Hạo Miểu tái nhợt, mặc dù cũng hiện ra thủ đoạn mạnh nhất của mình, nhưng lúc này, cũng không phải là đối thủ của Diệp Hạo, không ngừng rút lui, xương sườn sụp đổ, không ngừng ho ra máu.

Tất cả mọi người hãi nhiên.

“Tê! Diệp Hạo quá mạnh rồi?”

“Thảo nào ngay từ đầu hắn ta đã cuồng vọng như vậy, thì ra là có bản lĩnh.”

Có vẻ kết quả của trận chiến này sẽ không có chuyện gì ngoài ý muốn.

“Mâu đến!”

Diệp Hạo lần nữa quát lạnh một tiếng, ngay sau đó toàn thân Thác

Thiên Hạo Miểu phát lạnh, cả người như rơi vào hầm băng.

Thấy hoa mắt.

Một đạo lưu quang màu đỏ đột ngột xuất hiện, từ cực tĩnh đến cực động, vô cùng quỷ dị, ẩn chứa linh khí kinh khủng, thần phù sáng chói, tuyệt thế sắc bén!

Hắn ta không còn lạnh lùng như trước nữa.

Cả người giống như một vị Hỏa Thần phẫn nộ, ánh mắt như lửa, tinh thần phấn chấn, mỗi một sợi tóc cũng như đang sáng lên.

Trong lòng bàn tay, một đoàn hỏa diễm ngưng tụ thành trường mâu bỗng dưng xuất hiện, tỏa ra hào quang vô cùng vô tận, theo Diệp Hạo mà động, đâm thẳng về phía mi tâm Thác Thiên Hạo Miểu.

Một kích này rơi xuống, Thác Thiên Hạo Miểu chắc chắn phải chết!

“Hắn ta vẫn hạ sát thủ.” Thiếu nữ họ Cố nhíu mày, nhưng cũng không ngăn cản.

Cách đó không xa, đám kì tài quý nữ, đệ tử đại giáo đến từ Tiên Vực nhìn một màn này cũng không nhịn được gật đầu, vẻ mặt có chút kinh ngạc.

“Hay lắm.”

“Một kích này của Diệp Hạo, lại có sáu cấm chi lực, chỉ là Khai Thiên cảnh lục chuyển, đã có thể địch Hoàn Nhất cảnh tam chuyển.” Trong đó một nam tử mặc chiến giáp, khí vũ hiên ngang gật đầu nói.

Sáu cấm chi lực, đại biểu cho phá sáu tiểu cảnh giới.

Nhưng Diệp Hạo còn phá một đại cảnh giới nữa, khiến bọn họ không khỏi có chút chấn kinh.

“Không ngờ trong thế giới quy tắc hoang vu này, lại có thể gặp được kỳ tài như vậy, nếu ở Tiên Vực, không chừng còn có thể phá

thêm mấy cấm, thậm chí đạt tới bát cấm chi lực.” Một vị nữ tử khác nhận xét, trên mi tâm nàng ta mọc ra lân phiến, cơ thể có hào quang chảy xuôi, khí tức vô cùng cường đại, đến từ một chủng tộc cổ lão, có thể so với hoàng tộc Thái Cổ.

“Đáng tiếc, hình như đã có một phương vô thượng đạo thống coi trọng Diệp Hạo rồi, đã có người đến hạ giới, duỗi ra cành ô liu với hắn ta.”

Bên cạnh bọn họ, là đám trưởng lão của hoàng triều và các thánh địa ở Trung Châu cung kính đứng thẳng, Thánh Tử truyền nhân của bọn họ, chỉ có thể đứng ở ngoài cùng.

Rất hiển nhiên, thái độ của bọn họ vô cùng cung kính với mấy người trẻ tuổi từ Tiên Vực đến hạ giới này.

Chương 170: Người Công Tử Che Chở Cũng Dám Giết, Muốn Chết (2)

Ở chỗ này, đám Thánh Tử truyền nhân bị sai bảo giống như nô bộc, phụ trách bưng trà đưa linh quả cho đám người trẻ tuổi này.

Dù sao nếu được bọn họ coi trọng, đưa đến Tiên Vực, lấy được vô thượng công pháp, đây tuyệt đối là mộ tổ hiện khói xanh, là phúc khí đã tu luyện mấy đời.

Huống hồ bọn họ cũng rõ ràng... Tại cái hạ giới này, ngoại trừ thiên kiêu tuyệt thế chân chính ra, những người còn lại sẽ không đỡ được một chưởng của đám người trẻ tuổi này.

Đây chính là chênh lệch!

Đúng lúc này!

Một đạo kiếm quang từ trên trời giáng xuống, vô cùng sắc bén, Hỏa Mâu đáng sợ nứt ra!

Ngay sau đó.

Một tiếng quát lạnh truyền đến.

“Dừng tay! Đệ đệ của ta, không phải ngươi có thể giết.”

Người tới, chính là tỷ tỷ của Thác Thiên Hạo Miểu, Thác Thiên Ngọc Linh!

Mái tóc màu tím bay múa, toàn thân áo trắng như tuyết, tiên cơ ngọc thể, đôi mắt như thu thuỷ.

Khí tức lộ ra, rõ ràng là Hoàn Nhất cảnh ngũ chuyển!

Các tu sĩ xung quanh đều khiếp sợ, không ngờ trận chiến này sẽ dẫn tỷ tỷ của Thác Thiên Hạo Miểu tới.

“Nàng thiên tư quốc sắc, tu vi cũng không tầm thường! Tuổi như vậy, tại hạ giới này, đã là Hoàn Nhất cảnh ngũ chuyển!”

Lần đầu tiên nhìn thấy Thác Thiên Ngọc Linh, mấy vị truyền nhân đến từ đại giáo của Tiên Vực không thể ngồi yên được.

Không giống với Diệp Hạo, trên người Thác Thiên Ngọc Linh, bọn họ phát hiện một loại tiên linh chi khí, rất có thể đây là một loại thể chất gần tiên.

Xuất hiện tại Tiên Vực, sẽ bị vô số thế lực phong thưởng.

“Đáng tiếc, nếu nàng không đắc tội tên Diệp Hạo ta, ta còn có thể nghĩ biện pháp tiếp dẫn nàng đi lên, tương lai thành tựu chắc hẳn không thấp.” Nam tử trẻ tuổi mặc chiến y màu vàng lắc đầu nói, vẻ mặt có chút bất đắc dĩ và tiếc nuối.

“Lời này của đại nhân là có ý gì?”

Nghe vậy, một vị trưởng lão của thánh địa bên cạnh to gan hỏi thăm, có chút nghi hoặc và không hiểu.

Bối cảnh của Diệp Hạo đáng sợ như vậy sao?

Thậm chí ngay cả mấy vị này cũng rất kiêng kị.

Nam tử trẻ tuổi mặc chiến y màu vàng cười, ánh mắt nhìn về phía Diệp Hạo, nhưng thật ra đang nhìn thiếu nữ họ Cố sau lưng hắn ta, lắc đầu nói, “Chỉ là một Diệp Hạo, sao đáng giá để ta chú ý.”

“Dòng họ của thiếu nữ thần bí kia, đủ để trấn trụ tất cả chúng ta. Ai dám đắc tội chứ?”

Lời này, lập tức khiến những người xung quanh hít một hơi lãnh khí, ánh mắt nhìn về phía Diệp Hạo tràn ngập kinh hãi và không thể tin được.

Một dòng họ mà thôi?

Vậy dòng họ này khủng bố đến mức nào? Đúng là không dám tưởng tượng.

Tên gia hỏa này lại có vận khí tốt như vậy, có thế lực kinh khủng như vậy làm chỗ dựa?

“Thác Thiên Ngọc Linh, ngươi cũng có dũng khí ngăn ta?”

Thấy mình công phạt bị cản, sắc mặt Diệp Hạo trầm xuống, hắn ta có thể giết Thác Thiên Hạo Miểu, nhưng không phải đối thủ của tỷ tỷ hắn ta.

Đối phương cũng là một chí tôn trẻ tuổi vô cùng cường đại, có được một môn thiên phú thần thông.

Tu vi cũng cao hơn hắn ta rất nhiều.

Hiện nay, hắn ta còn không nghịch thiên đến trình độ này.

“Hôm nay, đệ đệ ta sẽ không có chuyện gì.” Trên mặt Thác Thiên Ngọc Linh lộ ra vẻ kiên định, hiện nay trong mạch chính của gia tộc Thác Thiên cũng chỉ có Thác Thiên Hạo Miểu là nam đinh, suy bại đến tình trạng như thế rồi.

Nàng ta không thể trơ mắt nhìn hắn ta gặp chuyện ngoài ý muốn được.

“Hừ, đây là chính ngươi muốn chết.” Diệp Hạo lộ ra nụ cười lạnh, “Cũng đừng trách ta.”

Nghe vậy, vẻ mặt Thác Thiên Ngọc Linh đột nhiên biến đổi, cảm nhận được một trận khí tức băng lãnh, sắc mặt tái nhợt.

“Bản tôn đã nói, trận chiến này nhất định phải công bằng, ai dám ngăn trở quấy nhiễu, bản tôn liền giết người đó.”

Giữa thiên địa, một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Sau một khắc.

Bên trong hư không, bỗng nhiên có uy áp hào hùng đáng sợ truyền đến, tất cả tu sĩ đều biến sắc, hai chân nhũn ra, suýt chút đứng không vững!

Có cảm giác đối mặt với thiên uy, sắc mặt lập tức tái nhợt.

Rất nhiều người chưa từng nhìn thấy tồn tại cường đại như vậy, sắc mặt tràn ngập sợ hãi.

“Bán Thánh!”

Mí mắt mấy tên kì tài và truyền nhân các đại giáo ở Tiên Vực không khỏi nhảy một cái, tâm thần đám trưởng lão, lão giả, Thánh Tử bên cạnh đều rung động, sinh ra sợ hãi.

Đây chính là uy áp của Bán Thánh.

“Bái kiến Thần Sứ!”

Diệp Hạo hành lễ về phía thân ảnh này, sau đó nhìn về phía Thác Thiên Ngọc Linh có vẻ mặt tái nhợt và tuyệt vọng, không khỏi cười lạnh nói, “Làm sao? Hiện tại thấy hối hận rồi? Tại sao vừa rồi lại động thủ, ha ha, nhưng nếu ngươi làm thị thiếp của ta, để ta sử dụng, hôm nay ta có thể buông tha tỷ đệ hai người.”

“Thế nào? Đã nghĩ rõ ràng chưa?”

Khóe miệng Diệp Hạo mang theo ý cười lạnh, thật ra cũng không muốn Thác Thiên Ngọc Linh làm thị thiếp cho hắn ta, thuần túy là muốn lấy chuyện này hoàn lại nỗi nhục ba năm trước mà thôi!

“Ngươi mơ tưởng!”

Trên mặt Thác Thiên Ngọc Linh hiện lên phẫn nộ và không cam lòng, còn chưa mở miệng, đệ đệ của nàng đã phẫn nộ nói, hận

không thể giết chết Diệp Hạo.

Tổ tiên của bọn họ là nhân vật đã đi ra Chí Thánh, phi thăng Tiên Vực!

Làm sao có thể khuất phục bởi tên Bán Thánh này?

“Muốn chết!”

Sắc mặt Diệp Hạo lạnh lẽo.

Tên Thần sứ Bán Thánh cảnh cũng gật đầu, uy áp kinh khủng quét xuống, muốn nghiền nát tỷ đệ hai người.

Vô số tu sĩ xung quanh nhìn thấy một màn này, lại không ai dám tiến lên ngăn cản, cũng không ai có năng lực như vậy.

Tỷ đệ hai người cũng vô cùng tuyệt vọng!

“Cuối cùng đã tìm được, suýt chút nữa đã đến muộn một bước!”

Ầm ầm!

Đúng lúc này, một câu giọng nói khàn khàn vang lên, sau đó truyền đến một trận âm thanh kinh thiên động địa, giống như thiên địa đang lắc lư.

Tất cả tu sĩ hoảng sợ nhìn về phía chân trời, nơi đó có một vị cự nhân hoàng kim cao khoảng ngàn trượng, một bước không biết đã vượt qua bao nhiêu ngàn dặm mà đến!

Hắn ta giống như một tên cự nhân trong thần thoại Thái Cổ, khí huyết kinh khủng ngập trời.

Dãy núi dưới chân bị một cước đạp gãy, tạo ra vô số khe hở, tốc độ cực nhanh!

“Người công tử muốn che chở, ngươi cũng dám giết!”

“Đúng là muốn chết!”

Bầu trời, một câu nói lạnh lùng rơi xuống.

Lúc đầu, vẻ mặt tên Thần Sứ còn một mảnh hờ hững, như đang nhìn sâu kiến... Trong chớp mắt lại vô cùng hoảng sợ, thậm chí là tuyệt vọng!

“Tha...”,

Chữ mạng còn chưa rơi xuống!

Ngay sau đó, sát khí vô biên quét sạch đến, thiên địa giống như tối đen, tất cả tu sĩ cảm thấy hoa mắt, sau một khắc, một cỗ thi thể không đầu lăn xuống mặt đất, chính là vị Thần Sứ vừa rồi vẫn tỏa ra khí tức vô cùng kinh khủng kia.

Trong một bên hư không, một nữ tử áo trắng, vẻ mặt băng lãnh, chậm rãi thu kiếm vào vỏ.

Thiên địa, hoàn toàn tĩnh mịch.

Chương 171: Bốn Phương Tám Hướng Kinh Nhiên, Ngươi Làm Gì Có Tư Cách Hỏi Thăm Công Tử?

Thần Sứ, đây là tôn xưng với tu sĩ cường đại từ Tiên Vực giáng lâm đến Không Thiền Giới.

Đồng thời cũng là sứ giả thượng giới.

Bọn họ đại biểu cho vô thượng đạo thống, cổ lão đại giáo ở Tiên Vực.

Đồng thời cũng đại biểu cho thân phận và thực lực cường đại đáng được tôn sùng của bọn họ.

Bây giờ, chỗ Diệp Hạo dựa vào, chính là vị Thần Sứ này.

Đây là người mà sư tôn hắn ta dùng bí pháp kêu gọi, từ Tiên Vực giáng lâm, đến Không Thiền Giới hộ đạo cho hắn ta.

Cho nên vừa là Thần Sứ, vừa là người hộ đạo.

Tu vi Bán Thánh, tại Không Thiền Giới đủ để quét ngang thiên hạ, trấn áp tứ phương.

Trừ phi là lão đồ cổ Bán Thánh đã chôn dưới đất thật lâu, không rành thế sự, hoặc là Thánh Nhân phủ bụi đã lâu xuất thế, mới có thể đối kháng.

Mà người này.

Cũng chính là lực lượng vô cùng cường đại mà Diệp Hạo cường dựa vào, có thể để hắn ta tung hoành vô kị trong một giới này.

Hắn ta có dã tâm... Nhưng cũng rất ngu ngốc.

Thời gian trước, hắn ta cố ý truyền ra tin tức Thần Sứ đến gia tộc hắn ta làm khách, vì tạo thế cho hắn ta, đồng thời cũng tạo thế cho gia tộc của hắn ta.

Mà thời gian này.

Không ngừng có các nhân vật trẻ tuổi ở Tiên Vực giáng lâm đến giới này.

Rất nhiều lão đồ cổ trong thánh địa hoàng triều bị kinh động, mời bọn họ tiến về, thậm chí xuất ra dị bảo tích lũy mấy chục vạn năm cung cấp bọn họ chọn lựa.

Thần Sứ giáng lâm Diệp gia, tin tức này vừa truyền ra, quả thật đã nhấc lên sóng to gió lớn tại Trung Châu.

Như thế, Diệp Hạo cũng dám quang minh chính đại khiêu chiến với một vài thế gia cổ lão, thánh địa hoàng triều.

Thác Thiên gia tộc, tốt xấu gì tổ tiên cũng là nhân vật đi ra cấp bậc Chí Thánh, lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, nhưng Diệp Hạo vẫn không sợ hãi, bởi vì nguyên nhân này.

Nhưng mà...

Một màn này, lại khiến Diệp Hạo trực tiếp liền ngây dại, đôi mắt trợn to, miệng há lớn, giống như hóa đá, cho là mình hoa mắt.

Hắn ta không nhìn thấy rõ cái gì.

Chỉ cảm thấy thiên địa chấn động, như có ngàn vạn hung thú lao nhanh.

Sau đó nghe thấy một giọng nói băng lãnh của nữ tử truyền đến, sau đó thiên địa lập tức bị sát ý đáng sợ bao bọc, trong chớp mắt tối đen như mực.

Một khắc tiếp theo, vị Thần Sứ bán Thánh vô cùng cường đại, tại Trung Châu có thể hoành hành vô kị, không người dám trêu chọc, bị người ta chém một kiếm ngang đầu!

Đầu lâu lăn xuống, trong mắt còn lưu lại vô tận hoảng sợ và tuyệt vọng.

Đến bây giờ, một màn vừa rồi vẫn còn lưu lại tính chấn động và kinh dị!

Cả người hắn ta cũng choáng váng!

Giống như xương sọ bị xốc lên, một chậu băng rót vào trong đó.

Giờ khắc này!

Cho dù là Diệp Hạo, hay là vô sĩ xung quanh Long Huyết Hồ đều bị kinh sợ, đôi mắt trừng lớn, không thể tưởng tượng nổi, một mảnh nghẹn ngào!

Tỷ đệ hai người Thác Thiên Ngọc Linh và Thác Thiên Hạo Miểu cũng ngơ ngác nhìn một màn này, có chút không dám tin.

Vốn cho rằng vừa rồi chắc chắn phải chết, bị uy áp của vị Thần Sứ kia ép đến hình thần câu diệt.

Nhưng đột nhiên một nữ tử áo trắng kinh khủng hiện thân, còn lời nàng nói nữa, là có ý gì?

Người công tử che chở? Là vị công tử sau lưng nữ tử áo trắng này? Đó là người có thân phận đáng sợ đến cỡ nào?

Người được che chở, chỉ tỷ đệ hai người bọn họ sao?

Bọn họ nghĩ không ra.

Nữ tử áo trắng sừng sững trên hư không, chậm rãi thu kiếm vào vỏ.

Khí tức băng lãnh, dung nhan đẹp đến mức tựa như ảo mộng, giống như không thuộc về thế giới này, mà là tiên tử thanh lãnh trong Cung Quảng Hàn.

Không có một tên tu sĩ nào có dũng khí ngửa đầu liếc nhìn nàng một cái.

Vừa rồi nàng một kiếm chém rơi đầu vị Thần Sứ Bán Thánh kia!

Đám lão đồ cổ trốn ở xung quanh sợ run cả người, vẻ mặt vô cùng sợ hãi..

Một khắc này... Thậm chí bọn họ cho là mình đã chết!

“Ngươi... Ngươi là người phương nào?”

Diệp Hạo cũng không phải người bình thường, tâm chí kiên định, cố nén sợ hãi trong lòng, khẽ run giọng hỏi.

Tàn linh trong giới chỉ của hắn ta giống như bị kinh trụ, sau đó giọng nói ngưng trọng khàn khàn truyền đến tai Diệp Hạo, “Nàng... Đến từ Tiên Vực!”

“Khí tức vừa rồi, rất có thể là truyền nhân của một trong ba tổ chức sát thủ lớn!”

Ông ta tên là Viêm Tôn, lai lịch cực kì cổ lão, là tồn tại kinh khủng tại một phương vô thượng đạo thống ở Tiên Vực.

Bởi vì nhiều nguyên nhân, một luồng tàn hồn lưu lạc đến một giới này, cũng nhập thân vào một chiếc giới chỉ, cơ duyên trùng hợp trở thành sư phụ của Diệp Hạo.

Mà hôm nay, một màn này lại khiến da tóc ông ta tê dại... Phía sau Thác Thiên gia tộc, chẳng lẽ còn có thế lực kinh khủng nào đó ở Tiên Vực chèo chống?

Truyền nhân của tổ chức sát thủ phóng ra một luồng sát ý bao phủ thiên hạ, trực tiếp miểu sát một vị Bán Thánh!

Nhưng ông ta không hiểu.

Năm đó Thác Thiên Chí Thánh chỉ là một nhân vật nhỏ ở Tiên Vực mà thôi, đối mặt với vô thượng đạo thống, nhỏ bé như con kiến hôi.

Có thể được nhân vật nào nâng đỡ chứ?

Không đúng... Vừa rồi lời nữ tử mặc áo trắng này nói, công tử?

Phía sau nàng chẳng lẽ còn tồn tại trẻ tuổi kinh khủng nào sao?

Dù Viêm Tôn đã sống vô số năm tháng, lúc này cũng cảm thấy tê cả da đầu, bây giờ rốt cuộc Tiên Vực đã xảy ra chuyện gì?

Đường đường là truyền nhân của một trong ba tổ chức sát thủ lớn, có thể giết tận chư vương trẻ tuổi, lại gọi một người khác là công tử?

Sắc mặt Liên Tinh lạnh lùng nhìn Diệp Hạo, không mở miệng.

Mà lúc này.

Sau khi yên lặng.

Tứ phương mới ầm vang phản ứng, vô số tu sĩ kinh hãi, sau đó nhìn về phía hoàng kim cự nhân từ một bên khác đang ầm ầm chạy đến

Hắn ta giống như núi cao chạy đi, một quyền đánh nát tòa núi lớn trước mặt, tốc độ cực nhanh, tạo nên gió lốc vô cùng đáng sợ.

Không ai hoài nghi uy lực của một quyền này, thậm chí Bán Thánh cũng bị đánh thành tro bụi.

Vị Hoàng Kim Cổ Thần này từ bầu trời xuống đến, nhập vào trong Long Huyết Hồ, nhấc lên sóng gió động trời.

Rất nhiều hung thú núp dưới đó, nhao nhao bị nện chết, hóa thành

huyết vụ!

Một vài tu sĩ không kịp tránh đi, cũng bị dư ba chấn thương, huyết khí cuồn cuộn, thân thể suýt chút nữa nổ tung.

Vô số người hãi nhiên.

Đây là cự nhân Thái Cổ!

Khí huyết có thể xưng là vô cùng kinh khủng!

Chương 172: Khuynh Nhi Muội Muội Cứu Ta, Ngươi Nói Ngươi Họ Gì?

Nhìn vẻ mặt kinh hãi của các tu sĩ, Hoàng Kim Cổ Thần mở cái miệng rộng, nhìn quanh một vòng, ánh mắt giống như Thần Lôi, nhưng không có kinh lôi nổ vang.

“Công tử nhà ta có lệnh, bất luận kẻ nào khó xử Thác Thiên gia tộc.”

“Người vi phạm, diệt... Toàn tộc!”

Lời nói đơn giản, lại tràn ngập bá đạo và sát phạt chi khí!

Sát khí bao phủ xung quanh, băng lãnh thấu xương, xung quanh Long Huyết Hồ lập tức trở nên tĩnh mịch.

Vô số tu sĩ sợ hãi biến sắc, ánh mắt nhìn về phía Thác Thiên Hạo Miểu và Thác Thiên Ngọc Linh hai lập tức thay đổi, vô cùng kinh ngạc và không dám tin.

Khi nào bọn họ lại có chỗ dựa khủng bố như vậy chứ?

Vị công tử kia, rốt cuộc là ai?

Một bên khác.

Đám kì tài quý nữ, truyền nhân đại giáo đến từ Tiên Vực đã hãi nhiên hóa đá, không nghĩ chuyện đột nhiên chuyển biến lớn như

vậy.

Bán Thánh, tại Tiên Vực cũng là tồn tại cực mạnh, có thể tọa trấn một phương, quét ngang một mảnh.

Bọn họ còn đang suy đoán, vị công tử thần bí sau lưng nữ tử có thực lực kinh khủng này là ai.

Một nữ tử có thể miểu sát Bán Thánh, tại Tiên Vực tuyệt đối không phải hạng người vô danh, huống chi còn trẻ tuổi như vậy.

Cho dù tất cả truyền nhân của thế lực bất hủ đã lộ diện, cũng không nghe nói mấy người có thực lực như thế.

Sau đó.

Trong nháy mắt nhìn thấy vị Hoàng Kim Cổ Thần này rơi xuống đất, sắc mặt của tất cả bọn họ lập tức liền thay đổi, từ trên ghế ngồi đứng lên, đôi mắt trừng lớn, hô hấp dừng lại, thân thể đang phát run.

Bọn họ liên tưởng đến rất nhiều chuyện.

“Dùng Hoàng Kim Cổ Thần làm tọa kỵ... Làm sao... Khả năng...”

“Chẳng lẽ... Là vị trong truyền thuyết kia... Hắn cũng hạ giới sao?”

Giọng nói của bọn họ phát run, thân thể run rẩy, cũng không biết là kích động, hay là kinh hãi.

Tình cảnh như vậy, lập tức khiến đám trưởng lão thánh địa, lão giả gia tộc và đám người Thánh Tử chú ý tới, vẻ mặt trở nên không dám tin.

Thân phận những người trẻ tuổi này bất phàm, vẻ mặt cao cao tại thượng, quan sát hạ giới, từ đầu đến cuối cũng không đặt bọn họ ở vị trí bình đẳng mà đối đãi.

Hiện nay dáng vẻ giống như nhìn thấy tồn tại kinh khủng nào đó, sắc mặt vô cùng kinh hãi.

Bọn họ khiếp sợ, đồng thời cũng vô cùng hiếu kì, rốt cuộc vị công

tử kia là ai?

“Tại hạ đến từ Đông Thánh đạo viện, xin hỏi đạo huynh... Vị công tử phía sau kia, là Thần Tử điện hạ...”

Đúng lúc này, một người trong đám người bọn họ đột nhiên lấy hết dũng khí, dò hỏi vị Hoàng Kim Cổ Thần ở phía trước, thái độ vô cùng hèn mọn, thậm chí mang theo nịnh nọt.

Tình cảnh như vậy, khiến vô số tu sĩ chấn kinh hãi nhiên, tự nhiên bọn họ biết đám kì tài trẻ tuổi từ Tiên Vực đến hạ giới thời gian trước này, mỗi người đều có xuất thân bất phàm, thực lực kinh khủng, quan sát tất cả.

Nhưng bây giờ... Lại có dáng vẻ nịnh nọt, hèn mọn như vậy?

Bọn họ cảm giác bản thân như đang nằm mơ, bởi vì chuyện này quá mộng ảo, không giống chân thực.

Nhưng vị Hoàng Kim Cổ Thần kia nghe vậy, vẻ mặt lạnh lùng nhìn hắn ta một cái, sau đó nhẹ quát, “Lăn, ngươi làm gì có tư cách hỏi thăm công tử?”

.....

Lời này của Hoàng Kim Cổ Thần, có thể nói là không lưu tình chút nào, thậm chí còn không cho một chút mặt mũi.

Vô số tu sĩ cũng biến sắc, cảm giác vị kì tài Tiên Vực kia chắc chắn sẽ tức giận.

Nhưng ngoài bọn họ dự liệu của tất cả mọi người.

Vị kì tài đến từ Đông Thánh đạo viện kia nghe nói như thế, vẻ mặt chẳng những không thay đổi, ngược lại càng thêm nịnh nọt hèn mọn, vội vàng nói, “Vâng vâng vâng, mong rằng đạo huynh thứ tội, Thần Tử điện hạ... Đúng là không phải người chúng ta có thể hỏi thăm.....”

Lúc này, trong lòng bọn họ đã vô cùng chắc chắn, vị vô địch trong thế hệ trẻ của Tiên Vực kia, cũng đến hạ giới!

Như vậy, lại khiến bốn phía lâm vào tĩnh mịch.

Vô số tu sĩ ở Trung Châu cảm giác da đầu run lên, miệng lưỡi phát khô.

Rốt cuộc người kia có địa vị kinh khủng bực nào?

Khiến đám kỳ tài quý nữ, truyền nhân đại giáo của Tiên Vực này lại trở nên vô cùng hèn mọn nịnh nọt, còn nịnh nọt hơn lúc đám lão tổ ở đây gặp bọn họ.

Hoàng Kim Cổ Thần hừ lạnh một tiếng, không để ý đến đám đệ tử đến từ Tiên Vực này.

Đơn giản là muốn mượn hắn ta để lấy lòng công tử thôi.

Nhưng... Bọn họ làm gì có tư cách?

Cho dù là lão tổ sau lưng bọn họ nhìn thấy công tử cũng phải cung kính.

Sau đó Cổ Thần Mục nhìn về phía Diệp Hạo sắc mặt sớm đã trắng bệch ở phía trước, khóe miệng lộ ra ý cười lạnh, nói, "Ngươi chỉ là con kiến hôi, suýt chút nữa đã làm hỏng chuyện công tử nhà ta dặn dò rồi."

Năm viên sao trời ở mi tâm hắn ta lấp lóe, khí tức đã đạt đến Bán Thánh cảnh đỉnh phong.

Lúc hạ giới, thực lực đã đạt đến cảnh giới cao nhất ở đây.

Vừa nghĩ tới suýt chút nữa con kiến hôi này đã phá hỏng chuyện của công tử, ánh mắt Cổ Thần Mục càng thêm băng lãnh.

Chưa biết chừng mình đến muộn nửa bước nữa là muộn rồi.

Mặc dù công tử sẽ không trách móc nặng nề, nhưng nếu như vậy mà ảnh hưởng đến tu luyện của công tử sau này, hắn ta chính là tội nhân vạn cổ.

Cổ Thần Mục nghĩ mà sợ, trên người không khỏi hiện lên khí tức ngang ngược sát phạt.

Tất cả tu sĩ đều sợ hãi.

Diệp Hạo vừa rồi còn vô cùng phách lối, bây giờ còn không dám lên tiếng, chỉ có thể nắm chặt tay, sắc mặt xanh xám, gân xanh nhảy lên.

Trước mặt vị hoàng kim cự nhân này, hắn ta đúng là sâu kiến, còn là loại động một tí là có thể giẫm nát!

Giờ phút này, đến sư tôn cũng đang khuyên hắn ta không nên vọng động nổi giận, phải tỉnh táo, nếu không hôm nay chỉ có thể thi triển bí thuật, dẫn hắn ta rời đi, nhưng như vậy sẽ bị trọng thương, thật lâu không thể khôi phục.

Liên Tinh hạ xuống, nhìn tỷ đệ của Thác Thiên gia tộc vẫn còn đang mờ mịt không hiểu chuyện gì, khuôn mặt tuyệt mỹ tựa như ảo mộng lạnh lùng nói, “Công tử đã nói sẽ che chở các ngươi, như vậy hôm nay không ai thể động đến hai ngươi, cho dù Cổ Thánh đến đây, cũng phải chết.”

Giọng nói thanh lãnh bình tĩnh, khẩu khí lại cực kì doạ người.

Chương 173: Khuynh Nhi Muội Muội Cứu Ta, Ngươi Nói Ngươi Họ Gì? (2)

Nhưng không có bất cứ tu sĩ nào hoài nghi lời này, một màn miểu sát Thần Sứ Bán Thánh vừa rồi còn chưa đủ rung động kinh người sao?

Rất nhiều người nghĩ đến vị công tử thần bí sau lưng nữ tử mặc áo trắng này, lại cảm thấy rùng mình, còn chưa hiện thân, chỉ nghe nói hắn hạ giới, đã trấn áp đám đệ tử đến từ Tiên Vực kia thành như vậy.

Thác Thiên Ngọc Linh và Thác Thiên Hạo Miểu nghe vậy, vẫn có chút ngơ ngác, chân tay luống cuống, không biết chỗ dựa kinh khủng này đến từ nơi nào.

“Đa tạ tiền bối cứu mạng, chỉ là không biết tiền bối...” Thác Thiên

Ngọc Linh khẽ run hỏi, khó mà bình tĩnh trở lại, vừa rồi cho là mình phải chết, kết quả lại được nữ tử tuyệt mỹ tuổi tác như không chênh lệch nhiều với nàng cứu giúp.

Trong một lát.

Nàng đã hoài nghi nữ tử này có phải tiên tử trên cửu thiên không.

Liên Tinh nhìn nàng, lắc đầu, bình tĩnh nói, “Đây là chuyện công tử phân phó, Liên Tinh là thị nữ, chỉ làm theo mà thôi.”

Nữ tử cường đại kinh khủng như vậy, chỉ là thị nữ?

Nghe vậy, trong lòng mọi người lần nữa giật mình.

Thác Thiên Ngọc Linh nghe vậy cũng ngẩn ngơ, nhưng rất nhanh kịp phản ứng, ngược lại là Thác Thiên Hạo Miểu bên cạnh vô cùng kích động, toàn thân đều run rẩy, nói, “Tiên tổ phù hộ tiên tổ phù hộ, chuyện này nhất định có liên quan đến tổ tiên rồi!”

Ngoại trừ lời giải thích này, hắn ta không nghĩ ra nguyên nhân khác.

Lúc này, tàn hồn trong giới chỉ lại truyền âm tới.

Diệp Hạo nghe vậy hai mắt tỏa sáng, bắt được cây cỏ cứu mạng, nói với thiếu nữ họ Cố đứng ở một bên, “Khuynh nhi muội muội, chuyện này ngươi cần phải giúp ta, người của Tiên Vực hạ giới, ỷ vào bối cảnh cường đại, muốn ức hiếp chúng ta, không phải thế lực sau lưng ngươi cũng rất kinh khủng sao? Ngươi nhất định không sợ bọn họ, nhanh giúp ta một chút.”

Thiếu nữ họ Cố nhìn thấy một màn này, nhíu mày, vẻ mặt bình thản, sau đó giống như nghĩ đến cái gì, lắc đầu nói, “Chuyện này, Diệp Hạo có lỗi, Tuyết di và ta không nên nhúng tay, nhưng nể tình cảm nhiều năm nay, để vị Hoàng Kim Cổ Thần này không thương tổn tính mạng ngươi là được.”

Sau đó, nàng lại lạnh nhạt nói với Cổ Thần Mục, “Mặc dù ta biết lai lịch người sau lưng ngươi bất phàm, nhưng ngươi đến từ Tiên Vực, hẳn là biết được... Ta họ Cố.”

Mặc dù nàng cũng rất tò mò vị công tử sau lưng Hoàng Kim Cổ Thần này là ai.

Hoàng Kim Cổ Thần, tại Tiên Vực, số lượng cực kì hiếm có, có thể xưng là vương giả trong tộc Cổ Thần.

Mà thời gian trước, nàng nghe thấy tin tức từ Tiên Vực truyền đến, hình như Trường Sinh ca ca cũng thu phục một vị Hoàng Kim Cổ Thần.

Nhưng... Hẳn là không trùng hợp như vậy đi.

Nghe vậy, trong lòng Diệp Hạo có lực lượng, vẻ tức giận trên mặt chậm rãi biến mất, lại cười lạnh, "Có Khuynh Nhi muội muội giúp ta, vị hoàng kim cự nhân này sẽ không dám xuất thủ với ta....."

"Ngươi nói... Ngươi họ gì?" Nhưng mà, nghe nói như thế, trên mặt Cổ Thần Mục lại lộ ra vẻ kì quái, nhìn về phía thiếu nữ họ Cố vừa nói chuyện với hắn ta.

Bên cạnh, lông mày Liên Tinh cũng nhíu lại.

Thiếu nữ này họ Cố?

Vẻ mặt đám kì tài quý nữ từ Tiên Vực hạ giới cũng trở nên cổ quái, bắt đầu nghiền ngẫm.

...

Một bên khác.

Trung Châu.

Một mảnh kiến trúc hùng vĩ, cung điện như núi, hào hùng liên miên, ánh tà dương bao phủ, càng lộ ra vẻ nguy nga.

Lúc này, mấy lão nhân trước mặt nước mắt chảy ngang, quỳ gối trước mặt một tên nam tử áo trắng, không ngừng khóc lóc kể lể chuyện đã gặp phải trong mấy năm nay..

Nam tử áo trắng, đương nhiên là Cố Trường Sinh hạ giới mà đến.

Về phần những lão nhân này, đều là hậu bối tộc nhân của Thác Thiên Chí Thánh.

Mấy ngày trước dự cảm được hạt giống chân hỏa sắp xuất thế ở Không Thiền Giới, một vị tộc lão trong Cố gia xuất thủ, trực tiếp đả thông không gian bích chướng từ Tiên Vực đến Không Thiền Giới.

Cố Trường Sinh liền dẫn hai người Liên Tinh và Cổ Thần Mục hạ giới.

Nửa năm này.

Cố Trường Sinh ở trong gia tộc cô đọng một đống Hỗn Nguyên Thạch, đã tu luyện Hỗn Nguyên Kiếp Diệt Tạo Hóa Kim Thân đến hơn một ngàn năm trăm sợi hỗn độn khí nhập thể, đạt đến tình trạng kinh khủng.

Đây là khái niệm gì?

Nói cách khác, tại Không Thiền Giới này.

Nếu Cố Trường Sinh phát động toàn lực, chỉ dựa vào nhục thân đã có thể xé nát không gian, vỡ nát hư không giới này!

Sau khi đến Không Thiền Giới, hắn đã đi tìm hậu bối dòng dõi của Thác Thiên Chí Thánh đầu tiên.

Chuyện liên quan đến tâm cảnh của mình có thể viên mãn hay không, nhân quả đã thiếu có thể hoàn lại hay không, đương nhiên Cố Trường Sinh rất coi trọng.

Bây giờ mấy vị lão nhân này nói ra, tất cả đều là đau khổ trong những năm này.

Bao gồm chuyện mấy chục vạn năm trước Thác Thiên Chí Thánh phi thăng biến mất, sau đó Bán Thánh khí cũng bị ông ta đưa vào Tiên Vực.

Chỉ lưu lại một kiện pháp kí Thần Vương Cảnh làm Tổ Khí truyền thừa.

Thời gian trước lại bị một ánh mắt của vị Thần Sứ sau lưng Diệp Hạo xé rách, mấy vị tộc lão trông coi Thần Vương pháp khí đều bị trọng thương, suýt chút nữa bỏ mình.

Bây giờ Thác Thiên gia tộc chỉ còn sót lại hai tên huyết mạch trực hệ, là Thác Thiên Hạo Miểu và Thác Thiên Ngọc Linh, nhưng một trước một sau đã đến Long Huyết Hồ theo ước hẹn ba năm.

Vì để gia tộc có thể tiếp tục sinh tồn, lần này hai người kia đến Long Huyết Hồ, đều ôm lòng quyết muốn chết.

Bọn họ cũng không để gia tộc phái người đi theo, không muốn liên lụy gia tộc.

Sau khi nghe thấy chuyện này, Cố Trường Sinh liền điều động Cổ Thần Mục và Liên Tinh đến đó, phải cứu được hai tỷ đệ của Thác Thiên gia tộc.

Tiền căn hậu quả chính là như thế.

Cố Trường Sinh mới vừa hạ giới mà đến không lâu, chuyện xảy ra gần đây ở Trung Châu, hiểu biết của hắn cũng có hạn.

Chương 174: Cố Khuynh Nhi Sợ Hãi, Trường Sinh Ca Ca Chán Ghét, Viêm Tôn Xuất Thủ

Trung Châu.

Chỗ khí vận của thiên địa hội tụ, long mạch giao nhau, Long Huyết Hồ càng là nơi hiểm địa trong đó.

Vô số tu sĩ tiến về nơi đây, một mặt là thiên kiêu Diệp gia Diệp Hạo gần đây rất nổi danh có ước hẹn ba năm với kẻ thù ở đây.

Mặt khác là muốn tận mắt nhìn thấy vị thần nữ biểu muội của Diệp Hạo.

Bây giờ thế hệ trẻ tuổi ở Trung Châu không ai không biết thân

phận của nàng.

Nghe nói nàng đến từ một thế lực vô cùng kinh khủng ở Tiên Vực, thân phận cao quý không tả nổi, thuở nhỏ đã được gửi ở Diệp gia.

Mặc dù bình thường rất khiêm tốn, nhưng thực lực lại sâu không lường được.

Có người thấy nàng xuất thủ một lần, một lần kia liền trấn áp một đầu hung thủ viễn cổ Chân Thần Cảnh!

Xuất thủ như Thần Nữ, thánh khiết mà thần thánh, nhưng chiêu thức lại cực kì thâm ảo cổ lão, uy lực tuyệt luân, đại biểu cho vô thượng thần thông!

Rất nhiều thiên kiêu trẻ tuổi muốn được nàng âu yếm.

Từ đây lên như diều gặp gió, thăng nhập Tiên Vực, tiền đồ vô cùng vô tận, cũng không phải không có khả năng.

Vậy mà lúc này.

Một màn trước mắt khiến tất cả tu sĩ ngây ngẩn cả người.

Sau khi vị Hoàng Kim Cổ Thần kia nghe thấy thiếu nữ họ Cố, chẳng những không lộ ra bất kỳ kiêng kị hoặc kính sợ gì, vẻ mặt lại mang theo vài phần cổ quái hỏi, “Ngươi nói... Ngươi họ gì?”

Từ đầu đến cuối, vẻ mặt thiếu nữ họ Cố vẫn vô cùng bình thản, coi là Hoàng Kim Cổ Thần không nghe thấy, liền lặp lại một lần, “Ta họ Cố.”

Trong lời nói, mang theo một loại ngạo nghễ và cao cao tại thượng bẩm sinh.

Mặc dù không phải tận lực bộc lộ, nhưng nó đã dung nhập trong cơ thể, không cách nào xóa được vẻ tôn quý, áp đảo chúng sinh.

Đây cũng là Cố gia!

Vừa rồi mấy vị kỳ tài quý nữ, truyền nhân đại giáo ở Tiên Vực đã đoán được người sau lưng Hoàng Kim Cổ Thần có thân phận gì,

cho nên lúc này vẻ mặt nhìn về phía thiếu nữ họ Cố có chút cổ quái.

Bọn họ không khỏi biến sắc, rất thận trọng, lộ ra ý tôn kính!

Họ Cố!

Tại toàn bộ Tiên Vực, trong ba ngàn đạo vực, dòng họ này có thể khiến người nghe biến sắc, không dám khinh thị, lộ ra thận trọng.

Bởi vì điều này đại biểu cho một tộc đã đi cùng Tiên Vực từ lúc bắt đầu!

Đương nhiên các tu sĩ bản thổ Không Thiền Giới không biết điều này đại biểu cho cái gì.

Chỉ một vài lão đồ cổ có hiểu biết về lịch sử của Tiên Vực mới biết, tự nhiên hiểu điều này có ý gì, vẻ mặt vô cùng phức tạp.

Không chút khách khí mà nói.

Chỉ dựa vào cái họ này, cho dù thiếu nữ họ Cố ở đâu, cũng không ai dám tại trêu chọc!

Đây chính là chỗ kinh khủng của dòng họ kia.

Cho nên hiện tại, bọn họ vô cùng hâm mộ ghen ghét Diệp Hạo.

“Vận khí của tên Diệp Hạo này quá tốt rồi, không chỉ được vô thượng đạo thống ở Tiên Vực coi trọng, hiện nay đến thiếu nữ thần bí kia cũng xuất thủ bảo vệ hắn ta.”

“Hắn là vị công tử sau lưng Hoàng Kim Cổ Thần và nữ tử áo trắng kia cũng không đơn giản, nhưng không biết so sánh hai bên thì như thế nào...”

Đông đảo tu sĩ suy đoán, địa vị của thiếu nữ thần bí tuyệt đối kinh khủng đến không biên giới, nếu không vì sao từ đầu đến cuối vẻ mặt nàng luôn trấn định lạnh nhạt như vậy.

Cho dù trước mặt là một vị hoàng kim cự nhân có thể một quyền đánh nát Bán Thánh, cũng lơ đễnh.

“A, nếu ngươi cũng họ Cố, vậy còn dám ngăn cản công tử nhà ta?”

Ý cười trên mặt Cổ Thần Mục dần trở nên lạnh lẽo.

Hắn ta mặc kệ thân phận của thiếu nữ thần bí trước mặt này là gì, dám can đảm ngăn cản chuyện của công tử, đó chính là kẻ địch của hắn ta!

“Cái gì?... Họ Cố?”

Cố Khuynh Nhi nghe vậy, lập tức ngây dại, không thể tin được.

Thân thể Tuyết di cũng run lên, đôi mắt trừng lớn.

Không... Không nghe lầm chứ?

Vị công tử sau lưng Hoàng Kim Cổ Thần kia cũng họ Cố?

Đột nhiên!

Trong đầu nghĩ tới điều gì, liên hệ đến chuyện gần đây rất nhiều thiên kiêu ở Tiên Vực hạ giới, khóe miệng Tuyết di không khỏi lộ ra nụ cười khổ.

Trong nháy mắt, giống như từng lớp sương mù bị đẩy ra!

“Tiểu thư...”

Tuyết di cười khổ, vội vàng nói với Cố Khuynh Nhi sắc mặt trắng nhợt bên cạnh, rất hiển nhiên đã đoán được cái gì.

“Rất có thể... Thật... Là Thần Tử tự mình hạ giới rồi!”

Hoàng Kim Cổ Thần!

Tại ba ngàn đạo vực cũng là tồn tại kinh khủng hiếm có, không có khả năng lập tức xuất hiện hai vị.

Cho nên khả năng rất lớn, đó chính là cùng một vị!

Vừa rồi hai người còn nghĩ không có khả năng trùng hợp như vậy.

Không Thiền Giới là nơi có quy tắc hoang vắng, sao có thể khiến vị

trên chín tầng mây kia hạ giới chứ?

Nhưng..... Hiện tại xem ra, các nàng đã sai, hơn nữa còn sai rối tinh rối mù!

“Tuyết di... Làm sao bây giờ...”

Giọng nói của Cố Khuynh Nhi đang run nhè nhẹ, vẻ mặt vẫn luôn lạnh nhạt trấn định đột nhiên thay đổi.

Thậm chí đã trở nên sợ hãi và lo lắng, nhìn về phía Tuyết di bên cạnh, rất là bất an.

“Nếu thật sự là Trường Sinh ca ca, hắn có thể trách tội ta hay không...”

“Nếu sau này hắn không thích ta thì phải làm sao bây giờ...”

Nàng thì thào nói.

Hoàn toàn không còn dáng vẻ cao quý như Thần Nữ vừa rồi nữa, mà trở nên giống một cô gái nhỏ lo được lo mất.

Tuyết di cũng không ngừng lắc đầu cười khổ nói, “Thật sự là lũ lụt vọt lên miếu Long Vương, Thần Tử là người tiểu thư sùng kính nhất, những năm này.mỗi ngày đều treo bên miệng.”

“Vừa rồi đầu óc nhất thời ngu dốt, không đoán được hắn đến đây, mong rằng hai vị đạo hữu thứ tội, rộng lòng tha thứ.”

Mười mấy năm trước.

Mạch chủ nhà các nàng tranh đoạt với nhau, sợ lan đến gần Cố Khuynh Nhi tuổi còn nhỏ, liền đưa nàng tới hạ giới, cũng chính là hậu đại của gia tộc người hầu năm đó.

Diệp gia.

Những năm gần đây, tiểu thư được gửi nuôi tại Diệp gia, nể tình đoạn ân tình này, mới nhiều lần ra tay trợ giúp Diệp Hạo.

“Thì ra ngươi cũng biết công tử nhà ta.”

Nghe được lời giải thích này, Liên Tinh và Cổ Thần Mục cũng có chút ngoài ý muốn, từ trong miệng thiếu nữ trước mắt nghe được bốn chữ "Trường Sinh ca ca".

Đã biết tên của Cố Trường Sinh, chắc hẳn cũng biết hắn.

Địch ý của hai người cũng phai nhạt đi.

Chương 175: Lão Gia Gia Cấp Bậc Chí Tôn, Không Thiền Giới Giới Tử

Mà ở bên cạnh, khóe môi Diệp Hạo vẫn nhếch lên nụ cười lạnh, vô cùng tự tin và phấn khích.

Lúc này ý cười đã biến mất, đôi mắt trừng lớn, không ngừng cứng lại, cuối cùng biến mất không thấy gì nữa, toàn thân rét run.

Giống như không thể tin được!

Một vòng hoảng sợ hiển hiện trên mặt hắn ta.

Vừa rồi nghe theo lời nói của Viêm Tôn, để Cố Khuynh Nhi ra tay giúp hắn ta, chuyện này có thể giải quyết dễ dàng.

Nhưng...

Hắn ta tuyệt đối không nghĩ tới!

Vị "Trường Sinh ca ca" mà Cố Khuynh Nhi nhớ mãi không quên, lại là công tử thần bí sau lưng hai người này!

Chuyện đã vượt khỏi dự đoán của hắn ta và Viêm Tôn ở trong giới chỉ.

Cố Khuynh Nhi quen biết vị công tử thần bí kia, hơn nữa từ nhỏ đã có tình cảm đặc biệt với người này rồi?

Trong nháy mắt, sau lưng hắn ta ướt đẫm mồ hôi lạnh, hai tay hai chân cũng phát lạnh!

“Đều tại ngươi, nếu từ nay về sau Trường Sinh ca ca không thích ta...”

Lúc này, Cố Khuynh Nhi đột nhiên quay đầu, vẻ mặt lạnh như băng nhìn Diệp Hạo, lộ ra sát ý băng hàn vô cùng xa lạ với hắn ta.

“Khuynh Nhi muội muội...”

Diệp Hạo cũng không nghĩ tới Cố Khuynh Nhi lại đột nhiên nói như vậy, thanh âm phát khô, sinh ra một cỗ không ổn.

Vẻ mặt Cố Khuynh Nhi băng lãnh đến cực điểm, “Ngươi không có tư cách gọi hai chữ Khuynh Nhi này, nếu bởi vì ngươi mà khiến Trường Sinh ca ca chán ghét ta, ta chắc chắn ta đích thân chém ngươi!”

Lúc nói chuyện, khí tức băng hàn cường đại bao phủ hắn ta, băng vụ thần phù lấp lóe chảy xuôi quanh người nàng.

Giữa Trường Sinh ca ca và giao tình của mình với Diệp gia trong nhưng năm này, nàng sẽ không do dự lựa chọn theo lập trường của mình!

“Ngươi...”

Sắc mặt Diệp Hạo đại biến, vô cùng xanh xám khó coi, trong lòng nhiều hơn chính là không cam lòng phẫn nộ!

“Từ nhỏ ta đã đối xử với ngươi tốt như vậy, lần đó yêu thú xông vào viện lạc của ngươi...”

Cố Khuynh Nhi lạnh lùng ngắt lời hắn ta, “Đó là thủ đoạn nhỏ mà ngươi thiết kế ra, ngươi tưởng giấu diếm được ai?”

Lúc này.

Tu sĩ xung quanh cũng phát hiện không đúng, đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó chấn kinh, không thể tin được!

Đôi mắt của đám tu sĩ trừng lớn, sau khi phản ứng lại, cũng không nhịn được lắc đầu cười khổ, ném ánh mắt đáng thương về phía Diệp Hạo.

“Chuyện biến lớn như vậy, thật sự không thể tưởng tượng nổi, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, ta sẽ không tin tưởng...”

“Đoán chừng Diệp Hạo cũng không ngờ chuyện sẽ như vậy. Vốn cho là mình nắm chắc thắng lợi, kết quả người dựa vào lại là người của đối phương, chậc chậc chậc...”

“Đổi lại là ta, đoán chừng cũng bị tức đến phát điên!”

Tất cả tu sĩ đều đang nghị luận, vô cùng mỉa mai.

Cái gọi là tường đổ mọi người đẩy, đám kì tài quý nữ đến từ Tiên Vực sớm có đoán trước, lắc đầu, đều thương hại Diệp Hạo.

Mặc dù không biết rõ nguyên nhân... Nhưng đắc tội với vị kia, Chân Tiên cũng không thể cứu được ngươi!

Diệp Hạo đang phẫn nộ, không cam lòng!

“Con kiến hôi, hôm nay ai cũng không cứu được ngươi!”

Cổ Thần Mục lập tức cười lạnh, há miệng lớn, một chưởng ầm vang vỗ xuống, có ánh sáng vàng óng thần thánh chảy xuôi, khiến hư không xuất hiện bạch ngân nhàn nhạt, như muốn vỡ ra!

Cỗ uy áp này, đủ để nghiền nát bất kì Bán Thánh nào!

Vô số tu sĩ biến sắc, cơ thể muốn nổ tung!

“Diệp Hạo, mau lui lại!”

Diệp Hạo chưa bao giờ gặp được thần uy kinh khủng bực này, sắc mặt đột nhiên trắng bệch, không động đậy được, lập tức tuyệt vọng.

Lúc này trong giới chỉ lại có một tiếng âm thanh cắn rắng truyền đến, giống như không cam lòng nhưng lại quyết tuyệt!

Sau một khắc!

Ầm ầm!

Hỏa diễm ngập trời bộc phát, tia sáng màu vàng chói mắt xuất

hiện, va chạm với một chưởng này của Cổ Thần Mục.

Dường như hư không vỡ tan, hỏa quang đáng sợ xen lẫn, bao phủ phạm vị vạn trượng, hư không giống như bị thiêu đốt mà vỡ ra!

Toàn bộ hư không, cũng không thể tiếp nhận va chạm kinh thiên này, tiếng bạo khí chói tai vang lên không dứt, kéo dài không thôi.

Sóng âm va chạm quét ngang, cày dưới hồ nước mấy trăm trượng, mặt hồ có khe rãnh tung hoành, bọt nước bắn lên.

Mặt hồ ngàn trượng đã vô thanh vô tức chìm xuống ba trăm thước, toàn bộ sinh linh đều bị dư ba linh lực đáng sợ này mẫn diệt, hóa thành bột mịn.

Oanh động kinh thiên như vậy, thậm chí khiến Cổ Thần Mục phải lui lại mấy bước, thân thể vỡ ra mấy lỗ hổng, suýt chút nữa đứng không vững, vẻ mặt có chút kinh hãi.

Vô số tu sĩ hãi nhiên muốn tuyệt, quỳ xuống ngã xuống dưới đạo dư ba này, không tiếp nhận được một luồng khí tức bá đạo tuyệt luân trong đó!

“Cực đạo hỏa chi quy tắc!”

Một bên, trên váy trắng của Liên Tinh đã nhiễm một chút cháy đen, bảo vệ hai người Thác Thiên Hạo Miểu và Thác Thiên Ngọc Linh, từ một mảnh hư không khác hiện thân, lắc đầu, vẻ mặt lạnh lùng nói, “Tên sâu kiến kia chạy trốn rồi.”

Bọn họ cũng không nghĩ tới, sau lưng Diệp Hạo lại ẩn giấu một vị Chí Tôn.

.....

“Vận khí còn tên sâu kiến này thật tốt.”

Nhìn Diệp Hạo đã biến mất không thấy gì nữa, vẻ mặt Cổ Thần Mục hơi khó coi, sau đó khàn giọng nói.

Không nghĩ tới sâu kiến đã nằm trên tay mình còn có thể chạy thoát.

Phải biết tu vi của hắn ta là Bán Thánh cảnh.

Hơn nữa cũng biết rõ đạo lý sư tử vồ thỏ phải dùng toàn lực, cộng thêm lúc đầu công tử cũng đã thông báo.

Vì thế ngay từ đầu, hắn ta đã trực tiếp vận dụng toàn lực, Diệp Hạo không thể sống sót được mới đúng.

Nhưng kết quả lại ngoài dự liệu của hắn... Vừa rồi đạo khí tức bộc phát kia, khiến hắn ta không nhịn được hãi nhiên, đó tuyệt đối là cấp bậc Chí Tôn.

Mặc dù chỉ là một sợi rất yếu ớt, nhưng tuyệt đối không sai, trình độ nắm giữ hỏa chi quy tắc của vị kia vượt qua tưởng tượng, khiến hắn ta sợ hãi.

Hỏa Chi Chí Tôn!

Nếu không, chỉ dựa vào sợi khí tức yếu ớt kia, sẽ không thể đánh lui hắn.

“Chắc hắn đó là tàn hồn của một vị Chí Tôn nào đó, hơn nữa còn là loại sắp tiêu tán, nếu không thực lực sẽ không yếu như vậy, dù sao thời kì đỉnh phong của Chí Tôn, một sợi khí tức cũng đủ để hủy diệt hai chúng ta ngàn tỉ lần.” Liên Tinh lắc đầu nói, đồng thời bảo Cổ Thần Mục không cần tự trách, đây không phải nguyên nhân do hắn ta.

Mạng của Diệp Hạo chưa đến tuyệt lộ, thủ đoạn không ít.

“Không trách được lúc công tử phái hai chúng ta đi đã nói, không giết được Diệp Hạo thì thôi, nói hắn không dễ giết. Thì ra công tử đã sớm dự liệu được tất cả.”

Sau đó, Cổ Thần Mục lại bừng tỉnh nói, nhớ tới lúc Cố Trường Sinh bàn giao với hắn ta có nói như vậy, càng thêm sùng kính và cuồng nhiệt với công tử.

“Đúng vậy... Công tử sâu không lường được, đã sớm dự liệu được tất cả, nói trên người Diệp Hạo có không ít dị số, bảo hai chúng ta cố gắng đưa hai tỷ đệ nhà Thác Thiên về là được rồi.” Liên Tinh cũng gật đầu nói.

Lúc này, tất cả tu sĩ đang sợ ngây người, cũng từ trong dư ba kinh khủng kia lấy lại tinh thần.

Nhưng tu sĩ chết trong dư ba này cũng không phải số ít, chính là không kịp tránh lui, bị dư ba trực tiếp oanh thành đoàn huyết vụ, hình thần câu diệt.

“Vậy mà Diệp Hạo vẫn chưa chết... Hơn nữa còn có thủ đoạn như vậy, thật sự quá kinh người!”

“Nhưng hắn đắc tội với vị công tử thần bí kia, chắc hẳn thời gian tiếp theo cũng không dễ chịu!”

Đông đảo tu sĩ nghị luận ầm ĩ, rất nhiều người tiếc hận, cũng có người cười trên nỗi đau của người khác, cảm thấy Diệp Hạo đúng là muốn chết.

Chương 176: Lão Gia Gia Cấp Bậc Chí Tôn, Không Thiền Giới Giới Tử (2)

Đắc tội nhân vật trẻ tuổi vô địch đến từ Tiên Vực vô, còn có đường sống sao?

Không nhìn thấy đám đệ tử đại giáo đến từ Tiên Vực kia đều phải nịnh nọt hèn mọn à?

Đám người này như có điều suy nghĩ, ngay lúc đầu đã tránh thật xa, không bị lan đến gần.

“Đạo thần thông vừa rồi giống như thủ đoạn của một vị cổ lão nào đó, nghe nói ông ta chính là một đạo Thiên Hoa bên suối Cửu U biến thành, nhưng ông ta đã mai danh ẩn tích rất nhiều năm...”

“Đúng vậy, ngươi nói này, ta đột nhiên cảm thấy có điểm giống. Hơn nữa Diệp Hạo được Đạo Cực thánh viện ở Tiên Vực xem trọng, duỗi cành ô liu, vị cổ lão kia cũng đến từ Đạo Cực thánh viện... Chậc chậc chậc, xem ra Đạo Cực thánh viện cũng phải luống cuống rồi.”

Bọn họ không ngại chuyện lớn, đang nghị luận, dù sao vị tồn tại

trẻ tuổi trong truyền của Trường Sinh Cố gia cũng giáng lâm giới này.

Rõ ràng Không Thiền Giới sẽ xảy ra chuyện lớn.

Trung Châu.

Thác Thiên gia tộc.

Một đám lão nhân vẻ mặt vô cùng kích động, nước mắt chảy ngang, quỳ trên mặt đất không ngừng dập đầu cảm ơn.

“Đa tạ công tử cứu vớt!”

“Đa tạ công tử cứu vớt!”

“Đại ân đại đức của công tử, Thác Thiên gia vĩnh thế không quên.”

Trước mặt bọn họ, một thân ảnh mặc áo trắng thon dài đứng thẳng, quanh thân hình như có tiên ý lượn lờ, hỗn độn khí chìm nổi, đến gương mặt cũng vô cùng mơ hồ, không nhìn rõ ràng.

Chỉ có vẻ mặt tự nhiên không màng danh lợi để bọn họ đứng dậy, giọng nói ôn nhuận, giống như ẩn chứa thiên địa chí lý, khiến tâm thần bọn họ yên ổn.

Mặc dù Thác Thiên Hạo Miểu và Thác Thiên Ngọc Linh chân tay luống cuống đứng đấy, nhưng lúc này tâm trạng cũng rất kích động, tôn kính, mang theo cảm kích nhìn về phía nam tử áo trắng kia.

Bọn họ không biết lúc này nên nói cái gì, cảm kích không nói nên lời.

Ở trong lúc nguy khốn đã cứu vớt Thác Thiên gia tộc.

Phần đại ân đại đức này, cho dù xuất phát từ nguyên nhân nào, cũng đáng giá để bọn họ ghi khắc cả đời, nghĩ tất cả biện pháp hoàn lại.

Vẻ mặt Cố Trường Sinh lạnh nhạt nói, “Chỉ là tiện tay mà thôi, hơn nữa năm đó ta có nhân với Thác Thiên Chí Thánh, hôm nay trả

lại phần quả trên người các ngươi. Cho nên không cần cảm kích ta, muốn cảm kích thì cảm kích tổ tiên các ngươi đi."

"Cho dù như thế, nhưng công tử đã cứu tất cả mọi người trong gia tộc chúng ta..."

Cố Trường Sinh khoát tay, bảo bọn họ không cần nhiều lời.

"Xin hỏi công tử, có phải tổ tiên đã..." Lúc này, một vị lão nhân lau nước mắt trên mặt, sau đó hỏi dò, muốn biết rõ tin tức của tổ tiên.

Nếu là Thác Thiên Chí Thánh ở Tiên Vực không có chuyện gì, bọn họ cũng không lụi bại đến tình trạng này.

Cố Trường Sinh nghe vậy nhìn bọn họ một cái, sau đó gật đầu, không nói gì.

Thấy một màn này, đám người của gia tộc Thác Thiên sao có thể không hiểu, lập tức lâm vào một mảnh bi thương.

Trong đó vẻ mặt một người càng thêm đau khổ, không ngừng lau nước mắt nói, "Lão tổ còn phong ấn trong thần nguyên, chờ tổ tiên trở về gặp mặt nàng một lần, nhưng bây giờ..."

"Haiz, cứ để nàng ở lại đó đi, dù sao trong lòng có tưởng niệm cũng tốt hơn là không có cái gì..."

"Coi như phá vỡ thần nguyên nói cho nàng biết, đoán chừng nàng cũng không thể sống được mấy ngày, sớm muộn cũng trở về với cát bụi, nàng đã đợi chờ mấy chục vạn rồi..."

Nghe bọn họ nói chuyện, Cố Trường Sinh cũng không nhịn được im lặng, sau đó có chút coi trọng đám người gia tộc Thác Thiên này.

Chắc hẳn thực lực của vị lão tổ phong ấn trong thần nguyên kia cũng không yếu, dù sao cũng là vợ của Thác Thiên Chí Thánh.

Nhưng đám lão nhân này tình nguyện bị người ta diệt tộc... Cũng không muốn phá vỡ nguyên thần, để lão tổ xuất thế.

Chỉ vì bà ấy còn không đợi được người bà ấy muốn chờ.

“Thác Thiên Chí Thánh làm việc quang minh lỗi lạc, mặc dù dòng dõi hậu bối luân lạc tới tình trạng này, nhưng khí khái vẫn không tầm thường...”

Đối với chuyện này, Cố Trường Sinh có chút thưởng thức.

Thiên phú của hai tỷ đệ Thác Thiên Ngọc Linh và Thác Thiên Hạo Miểu cũng không tệ.

Nhất là Thác Thiên Ngọc Linh, lại có một loại thiên phú thần thông tiên linh chi khí.

Đây là một loại thiên phú cường đại hiếm thấy.

Nếu là gia trì trên Nhục Thân, có thể có được hiệu quả bất hủ kim thân, không thể phá vỡ.

Lúc hắn rời giới này, sẽ đưa hai người này đến Tiên Vực đi.

Trong tộc tự nhiên sẽ có biện pháp bồi dưỡng, trở thành gia thần khác họ, hơn trăm năm sau, cũng là tồn tại cường đại một phương.

Đồng thời, cũng coi như giải quyết nguyện vọng của Thác Thiên Chí Thánh.

Sau đó, hắn rời khỏi nhà này, bên ngoài, Cổ Mục Thần đã hóa thành người bình thường và Liên Tinh đã đợi ở đó.

Một bên khác, Cố Khuynh Nhi và Tuyết di đã nuôi nàng lớn lên rất lo sợ bất an ngồi đối diện nhau, trong lòng có chút sợ hãi.

Tại Cố gia, bọn họ chỉ là tộc nhân một mạch, có khác biệt rất lớn đối với mạch chính.

Trước mặt Cố Trường Sinh, địa vị hoàn toàn không cùng một cấp độ.

Cho dù là gia chủ phía sau một mạch bọn họ nhìn thấy Cố Trường Sinh cũng phải cung kính chào, không dám bất kính.

Bởi vì lúc còn nhỏ, Cố Khuynh Nhi vụng trộm tiến vào thần đảo trung tâm, từng có một thời gian ở cùng Cố Trường Sinh.

Hiện tại nàng đang lo lắng Cố Trường Sinh sẽ vì chuyện của Diệp Hạo sự mà chán ghét nàng.

Tuyết di càng thêm lo lắng và sợ hãi, dù sao lúc ấy tại Long Huyết Hồ, suýt chút nữa bọn họ đã cản trở chuyện của Cố Trường Sinh.

“Công tử.”

Nhìn thấy Cố Trường Sinh đi tới, Cổ Thần Mục và Liên Tinh đồng thời chào hỏi.

Cổ Thần Mục nhanh chóng thuật lại chuyện của Diệp Hạo một lần, trong lúc đó không có bất kỳ giấu diếm nào.

“Quả nhiên là khí vận chi tử, tu vi rút lui, bên người lại có lão gia gia cấp bậc Chí Tôn chỉ điểm.”

“Khi giới này bị hủy, khí vận hỗn loạn, sẽ có Giới Tử ra đời?” Sau khi nghe xong, Cố Trường Sinh không có bao nhiêu bất ngờ, vẻ mặt rất bình tĩnh gật đầu.

Lúc này mới phù hợp với sáo lộ kiếp trước của hắn.

Ngay từ đầu nghe được Thác Thiên Hạo Miểu và Diệp Hạo định ra cái gọi là ước hẹn ba năm, trong lòng hắn đã có chút cổ quái, cho nên mới bảo Cổ Thần Mục và Liên Tinh chú ý.

Giới Tử sinh ra, cũng không phải bí mật gì ở Tiên Vực.

Dù sao trong vô số hạ giới, mỗi ngày đều có hạ giới hủy diệt cùng tân sinh, Giới Tử cũng có mạnh có yếu, có liên quan đến thế giới quen thuộc với hắn..

Có một vài Giới Tử tuân theo khí vận một giới mà sinh, sinh ra đã có đại khí vận, tương lai trưởng thành sẽ là một vài vô thượng tồn tại ở Tiên Vực.

Chỉ cần trên đường đi bình ổn không phát sinh dị số, tất sẽ trở thành một vị vô thượng tồn tại.

Nếu được một vài thế lực đạo thống chú ý tới từ sớm, tuyệt đối sẽ ra tay bỏ Giới Tử vào trong túi, bồi dưỡng thành người có chiến

lực cao nhất trong thế lực nhà mình.

Cho nên theo Cố Trường Sinh.

Diệp Hạo này... Rất có thể chính là Giới Tử của Không Thiền Giới, có lẽ không cần một thời gian quá dài, hắn ta sẽ được không ít đạo thống truyền thừa ở Tiên Vực chú ý tới.

Chương 177: Thiên Hạ Oanh Động, Nhao Nhao Hạ Giới, Đại Nhân Vật Các Nơi Đến Bái

Nhưng Giới Tử của Không Thiền Giới thì sao? Còn không đủ tư cách tranh phong giao thủ với hắn.

Hiện nay, thậm chí Không Thiền Giới không tiếp nhận được lực lượng nhục thân của hắn, nếu hắn toàn lực, hư không sẽ bị đánh nát.

Một Diệp Hạo nho nhỏ thì có thể lật ra sóng gió gì?

Cố Trường Sinh nhanh chóng lắc đầu, cũng không để trong lòng, mục đích hắn đến Không Thiền Giới, chỉ có ba cái.

Một là giải quyết nguyện vọng của Thác Thiên Chí Thánh, hoàn thành nhân quả.

Hai là phá vỡ cực cảnh vạn cổ trên Thiên Đạo bia Hoàn Nhất cảnh, lấy được ban thưởng vô thượng trong đó.

Ba là đạt được viên hạt giống thần hỏa sắp xuất thế kia, nghe nói nó thích hợp với hắn nhất, cũng có thể xếp vào mười vị trí mạnh nhất tại Tiên Vực.

Trừ ba chuyện này ra..

Nếu vị Giới Tử Diệp Hạo của Không Thiền Giới này còn nhảy nhót trước mặt hắn, Cố Trường Sinh cũng không ngại một cước giẫm chết hắn ta.

“Trường Sinh ca ca...”

Cố Trường Sinh đã nghĩ xong chuyện của Diệp Hạo, Cố Khuynh Nhi vẫn lo sợ bất an đột nhiên mở miệng gói, giọng nói mềm mại.

Không hề có dáng vẻ tôn quý ngạo nghễ, lạnh nhạt trấn định như

trước mặt đám tu sĩ ở Long Huyết Hồ nữa, ngược lại vẻ mặt lại như một cô gái nhỏ làm sai chuyện.

Kết hợp với khuôn mặt tinh xảo sau khi lớn lên này, trong đầu Cố Trường Sinh nhớ lại tên của nàng.

Cố Khuynh Nhi.

Khi còn bé, đúng là có một cô gái nhỏ vụng trộm đi vào thần đảo trung tâm, ở một bên nhìn hắn tu luyện.

Các lão nhân trong tộc cũng mặc kệ để nàng đi vào trong, xem như an bài cho Cố Trường Sinh một người "Bạn chơi".

Nhưng lúc ấy nội tâm của hắn đã trưởng thành, tự nhiên không có tâm tư chơi đùa với nha đầu này, một lòng tu luyện.

"Khuynh Nhi? Hơn chục năm không gặp, ngươi đã lớn như vậy rồi?"

Rất nhanh, khóe miệng Cố Trường Sinh lộ ra ý cười ôn hòa, mở miệng nói.

Cổ Thần Mục đã nói với hắn chuyện liên quan đến Cố Khuynh Nhi ở bên bờ Long Huyết Hồ.

Nhưng trong đó hắn ta không biết rõ cụ thể một vài chuyện, nên cũng không nói lại với Cố Trường Sinh.

Vì thế đối với vị biểu muội từ nhỏ đã được gửi nuôi tại Diệp gia này, Cố Trường Sinh vẫn có chút hiếu kì.

Đương nhiên quan trọng nhất vẫn là cách nhìn của nàng về Diệp Hạo.

Thấy Cố Trường Sinh không có ý trách cứ mình, vẻ mặt vẫn như trước đây, ôn nhuận như ngọc, khiến người ta có cảm giác như gió xuân ấm áp.

Cố Khuynh Nhi cũng thở phào một hơi, nở nụ cười nói, "Trường Sinh ca ca hạ giới cũng không nói với Khuynh Nhi một tiếng, suýt chút nữa ta đã làm ra hiểu lầm, để ngươi chê cười."

Lúc này Tuyết di sau lưng này giống như đã trút được gánh nặng.

Mặc dù Cố Trường Sinh không nói gì thêm, chỉ đứng ở nơi đó, đã khiến bà ấy cảm nhận được áp lực khó nói lên lời.

Nhưng... Thần Tử đã không chủ động đề cập đến chuyện này, chính là không có ý định truy cứu.

Cố Trường Sinh lắc đầu, vẻ mặt không thay đổi, “Chê cười thì không phải, một tên Diệp Hạo mà thôi, chạy trốn thì chạy trốn, căn bản không đáng chú ý.”

“Đúng vậy, một tên Diệp Hạo mà thôi, làm sao đáng giá để Trường Sinh ca ca chú ý chứ, mặc dù hắn ta có chút danh tiếng tại Không Thiền Giới, nhưng chỉ dựa vào mấy trò khôn vặt mà thôi, về phần thực lực, còn không có tư cách ngưỡng vọng bóng lưng của Trường Sinh ca ca.” Cố Khuynh Nhi cũng gật đầu nói.

Nếu bên cạnh có người, tuyệt đối sẽ cảm thấy lời tán dương của nàng là nịnh nọt.

Nhưng nàng rõ ràng, đây là lời nói thật.

Cố Trường Sinh cường đại, khiến truyền nhân của các thế lực bất hủ không thở nổi, không cách nào chống lại, vô địch thế hệ trẻ tuổi.

Diệp Hạo... Hắn có tư cách gì so sánh?

Sau đó, Cố Khuynh Nhi nói với Cố Trường Sinh những chuyện mình trải qua tại Không Thiền Giới.

Nàng không có cảm giác với Diệp Hạo, chỉ là nể tình Diệp gia, mới ra tay trợ giúp hắn ta mà thôi.

Nhưng Diệp Hạo lại có ý đồ khác với Cố Khuynh Nhi, khiến nàng rất không thích.

Cùng lúc đó.

Tin tức về trận chiến ở Long Huyết Hồ truyền ra.

Cuộc hẹn ước ba năm giữa thiên kiêu Diệp gia Diệp Hạo nổi tiếng gần đây và thiếu gia Thác Thiên gia tộc kết thúc.

Chuyện xảy ra trong lúc đó giống như mọc thêm cánh, nhanh chóng lan truyền khắp Không Thiền Giới.

Lúc đầu Diệp Hạo là nhân vật chính của trận chiến này, trên lý thuyết sẽ được tất cả mọi người chú ý, bây giờ giống như bị người lãng quên.

Ngược lại có chuyện khác, khiến người ta rung động kinh dị!

Một vị trẻ tuổi vô địch ở Tiên Vực hạ giới!

Trong nháy mắt tin tức này truyền ra, không thể nghi ngờ chính là phóng ra một tín hiệu ở các phương.

Không Thiền Giới ngũ địa!

Trung Châu, Đông Hoang, Tây Cương, Nam Điền, Bắc Lĩnh, giống như đã phát sinh oanh động, như thiên thạch nhập vào biển sâu.

Vô số thế lực hãi nhiên rung động, sau đó tất cả tông chủ, hoàng chủ, gia chủ của các thế gia cổ lão, thánh địa, thần triều lập tức tự mình dẫn đội, đi Trung Châu!

Các tu sĩ nghe nói tin tức cũng không khỏi sợ hãi, mơ hồ cảm thấy sắp có chuyện lớn xảy ra.

“Thời gian gần đây, rất nhiều đệ tử của đạo thống truyền thừa ở Tiên Vực nhao nhao hạ giới, trong lịch sử, đây là chuyện không dám tưởng tượng.”

“Đại giới hạ giới cũng không yếu hơn đại giới phi thăng, nhưng lại có nhiều người chạy tới Không Thiền Giới như vậy, không phải Không Thiền Giới sẽ xuất hiện thần vật gì chứ?”

“Đúng vậy, ta thấy rất nhiều người đều đang hỏi thăm tìm kiếm cái gì đó...”

“Bây giờ đến một vị trẻ tuổi vô cùng kinh khủng ở Tiên Vực cũng hạ giới, địa vị lớn đến dọa người, căn bản không dám tưởng

tượng, bây giờ ngay tại Trung Châu, rất nhiều Thánh Chủ thánh địa đã đến bái kiến."

"Trận chiến ở Long Huyết Hồ kia chính là do tùy tùng của vị tuổi trẻ kinh khủng kia xuất thủ, một kiếm miểu sát một vị Thần Sứ Bán Thánh cảnh, rung động tại chỗ, tứ phương nghẹn ngào! Đáng tiếc Diệp Hạo cũng là một vị chí tôn tuổi trẻ, sáng chói như minh nguyệt, lại như sao chổi chú định vẫn lạc..."

"Đắc tội tồn tại trẻ tuổi kia, không ai dám cứu hắn!"

"Từ đầu đến cuối, cũng không thấy vị tồn tại tuổi trẻ kia lộ diện, chỉ dựa vào họ Cố, liền đã trấn trụ đông đảo thiên kiêu kỳ tài ở Tiên Vực."

Trong các thành trì, đều có tu sĩ nghị luận về chuyện này.

Một vài kỳ tài quý nữ ở Tiên Vực đam tìm kiếm cơ duyên trong núi lớn, núi hoang, lúc này vẻ mặt cũng kinh hãi, giọng nói phát run, "Họ Cố..."

"Cái này sao có thể..."

Không Thiền Giới sôi trào, tiếng nghị luận khó mà bình tĩnh lại.

Dường như mỗi ngày đều có thể nhìn thấy có thần quang phát ra trên không trung đài hạ giới ở Tiên Vực, đả thông bích chướng hai giới, đưa một đoàn tu sĩ xuống.

Đám tu sĩ này có đủ loại tu vi và thực lực, mang theo mục đích giống nhau.

Mà rất nhanh, chuyện các tu sĩ Tiên Vực hạ giới cũng không còn bất ngờ kinh ngạc ở Không Thiền Giới nữa.

Một vài khu vực rừng núi hoang vắng, cũng có tồn tại trẻ tuổi thần bí từ thông đạo Tiên Vực xuất hiện, nhưng rất khiêm tốn, không làm kinh động bất kì tu sĩ nào.

Chương 178: Thiên Hạ Oanh Động, Nhao Nhao Hạ Giới, Đại Nhân Vật Các Nơi Đến

Bái (2)

Trong một tòa thành nhỏ vô danh.

Trong một gian thạch thất.

Diệp Hạo máu me khắp người, sắc mặt vô cùng tái nhợt đang chữa thương, quanh người từng đạo hỏa diễm thần phù xoay quanh, lửa huy chảy xuôi, có niết bàn chi ý, hòa tan vào thân thể.

Thương thế không ngừng chuyển biến tốt đẹp, khí tức cũng không ngừng mạnh lên!

Thiên Hỏa niết bàn kinh!

Đây rõ ràng là một môn cổ thiên công cường đại, được Viêm Tôn truyền thừa!

Lúc này, trong mắt Diệp Hạo đột nhiên lộ ra vẻ dữ tợn và phẫn nộ, như hung thú bị người ta nhốt lại!

Trong kẽ răng hắn ta bật ra mấy chữ.

“Cố Trường Sinh!”

“Ngươi và ta không chết không thôi!”

Đương nhiên Diệp Hạo biết rõ tên vị chủ nhân thần bị sau lưng hoàng kim cự nhân ngày đó.

Họ Cố, Cố Khuynh Nhi gọi hắn là Trường Sinh ca ca.

Như vậy tên hắn sẽ là Cố Trường Sinh.

Hắn ta đã ghi thù hận trên đầu Cố Trường Sinh!

“Sư tôn, ngài khôi phục thế nào rồi?” Đột nhiên, Diệp Hạo hỏi, nhìn về phía chiếc nhẫn trong tay.

“Không có nhiều thần vật trợ giúp, tốc độ vi sư khôi phục rất chậm chạp, lần này liều mạng phong hiểm thần hồn tiêu tán, thi

triển thần thông cứu ngươi ra, cũng không có lần sau.” Giọng nói hữu khí vô lực của Viêm Tôn từ trong đó truyền đến.

“Đồ nhi đã hiểu, đa tạ sư tôn, sẽ sớm ngày trợ giúp sư tôn khôi phục nhục thân.” Trong mắt Diệp Hạo lộ ra một tia cảm động nói.

“Gần đây bên ngoài không bình tĩnh, trước tiên ngươi dưỡng tốt vết thương và suy nghĩ chuyện báo thù đi, nhưng chuyện này có thể sẽ kéo dài đằng đẵng, dù sao Cố gia...”

“Ta biết rõ sư tôn, cho dù đó là gia tộc gì, cuối cùng ta cũng sẽ san bằng nó. Vị Cố Trường Sinh còn chưa lộ diện kia, ta cũng sẽ khiến hắn phải hối hận vì chuyện vừa rồi!” Diệp Hạo ngắt lời ông ta, vẻ mặt băng lãnh, tràn ngập sát ý.

Trung Châu.

Thành trì thuộc Thác Thiên gia tộc!

Thời gian này, rất nhiều nhân vật lớn từ các nơi chạy đến, khiến vô số tu sĩ rung động, không ngừng trợn tròn mắt.

Hôm nay cầm đầu chính là một người trung niên áo trắng, phong thần như ngọc, dáng người vĩ ngạn.

Đôi mắt ông ta sâu thẳm, như tinh không, khí tức vô cùng cường đại, để hình ảnh khiến người ta cực kỳ khắc sâu.

“Vô Hư Thánh Chủ, là ông ta!”

Trong thành trì, rất nhiều tu sĩ chấn động, trên mặt tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Nhân vật bình thường chỉ thấy đầu mà không thấy đuôi này cũng lộ diện, hơn nữa vẻ mặt vô cùng vội vàng, chạy về phía Thác Thiên gia tộc.

Nhưng.. Cũng không dám đến gần.

Rất nhanh, giọng nói cung kính truyền đến, “Vô Hư Thánh Chủ, bái kiến công tử.”

Nói xong, mặc kệ người bên trong có trả lời hay không, vẫn cung kính đứng ở một bên.

Bên cạnh ông ta cũng có mấy nhân vật lớn đến bái kiến, vẻ mặt cung kính, cũng đang chờ đợi, đã đứng ở đây chờ đợi mấy ngày rồi!

...

Bên ngoài thành trì của Thác Thiên gia tộc!

Sưu sưu sưu!

Từng đạo cầu vồng từ các phương bay đến, có người khống chế cổ thú, có người ngự phi thuyền, tất cả đều là thân ảnh có khí tức cường đại.

Đây là vô số Thánh Chủ và gia chủ thế gia cổ lão từ bốn phương tám hướng chạy đến.

Bên trong thành trì, trong thời gian này, tất cả đều là bầu không khí nghiêm túc nặng nề, giờ phút này tất cả nhân vật lớn đến đứng bên ngoài phủ đệ của Thác Thiên gia, cũng không nói chuyện, thái độ cực kì thành khẩn.

Ngày thường.

Bất cứ người nào trong đó dậm chân một cái, đều có thể dẫn phát tứ phương oanh động, dẫn đến các nơi phát sinh đại địa chấn.

Nhưng giờ này khắc này, tất cả đã hội tụ ở đây, vẻ mặt cung kính.

Gần đây Không Thiền Giới rung chuyển bất an, các thế lực Tiên Vực nhao nhao phá giới mà tới.

Bọn họ cũng rất bất an, muốn tìm kiếm che chở, cảm thấy địa vị của Cố Trường Sinh lớn đến dọa người, tại Tiên Vực, sau lưng cũng là thế lực vô cùng kinh khủng.

Bọn họ xem ra, một thời gian không lâu nữa, Không Thiền Giới sẽ có một đại kiếp chưa từng có, đến Thánh Nhân cũng khó có thể bảo vệ bản thân, có nguy hiểm vẫn lạc.

Phía sau bọn họ dẫn theo đám hậu đại đệ tử kiệt xuất của các tông môn, thánh địa.

Trong đó, nam nữ đều có, có thần huy chảy xuôi trong cơ thể, đều là tinh anh.

Đám thánh nữ thánh từ này cực kì nổi danh ở Không Thiền Giới, đi sau lưng đám Thánh Chủ, vẻ mặt trang nghiêm, có kính sợ không hề che giấu.

Tại ngũ đại địa trong Không Thiền Giới.

Có lẽ bọn họ có thể tung hoành trong thế hệ trẻ tuổi, khó tìm địch thủ, nhưng trong mắt thế hệ trẻ tuổi ở Tiên Vực, bọn họ còn không có tư cách làm người hầu của những người này.

Không vào Kiếp Kiều, cuối cùng chỉ là sâu kiến!

Hơn nữa!

Hôm nay người mà bọn họ muốn bái kiện có thân phận và lai lịch lớn đến đáng sợ ở Tiên Vực, khiến người nghe biến sắc!

Căn cứ theo tin tức mà bọn họ hỏi thăm được từ đám kì tài Tiên Vực kia... Người đứng phía sau Thác Thiên gia tộc bây giờ, chính là người có danh xưng đệ nhất thế hệ trẻ tuổi ở Tiên Vực!

Phải biết đó chính là Tiên Vực, là nơi vô số tiền bối tha thiết ước mơ phi thăng.

Trong đó có Chân Tiên tồn tại, cương vực vô cùng vô tận, không ai biết nó lớn bao lớn, cũng không có biết rõ nó đã tồn tại bao lâu!

Không phải Không Thiền Giới có thể so sánh.

Tại Tiên Vực, trong tay đám người kinh khủng kia, tùy tiện một chưởng cũng có thể hủy diệt Không Thiền Giới!

Trên đường phố rất yên tĩnh, rất nhiều tu sĩ ngừng chân ở phía xa quan sát, trong lòng rất rung động, đồng thời cũng kinh hãi.

Một vài tu sĩ Tiên Vực hạ giới cũng ở trong đó, vẻ mặt bọn họ tự

nhiên tùy ý, bên người có quang hoàn, khí chất hoàn toàn khác biết với đám tu sĩ bản thổ ở Không Thiền Giới.

Nhưng lúc nhìn về phía phủ đệ của Thác Thiên gia tộc, lại một mảnh trầm mặc, trong mắt lấp lóe tinh mang.

“Thần Tử Cố Gia trong truyền thuyết đang ở trong đó, đáng tiếc chúng ta không có duyên gặp một lần, tự biết không đủ tư cách...”

“Đám sâu kiến bản thổ này thật sự cho rằng đó là nhân vật mà bọn họ có thể bái kiến sao?”

Bọn họ coi thường, cười lạnh trong lòng.

Rất nhiều người cho rằng đám Thánh Chủ này đợi ở đây là uổng công, vị đại nhân trẻ tuổi kia sẽ không gặp bọn họ đơn giản như vậy được.

Mấy ngày qua, đám thị vệ canh giữ tại cửa ra vào Thác Thiên gia tộc luôn kinh hồn táng đảm, các nhân vật lớn đến cửa chúc mừng, đó là những người lúc trước bọn họ còn không có tư cách gặp.

Nhưng bây giờ lại rất xem trọng bọn họ, không dám khinh thị, ngẫu nhiên còn có người cung kính hỏi thăm tin tức liên quan tới vị công tử trẻ tuổi kia.

Chương 179: Huyền Quy Xoay Người, Cõng Lên Bia Cổ, Đại Hội Dâng Tặng Lễ Vật

Lúc bình thường, bọn họ đã sớm thụ sủng nhược kinh, nhưng bây giờ bắt đầu tập mãi thành thói quen, cũng có thể nói chuyện không kiên nhẫn với đám nhân vật lớn này.

Hơn nữa, nhưng người này cũng không dám sinh ra một tia bất mãn.

Mà chuyện này!

Tất cả là do vị công tử trẻ tuổi kia mang đến cho Thác Thiên gia tộc!

“Ta có một rất quan trọng muốn nói với vị đại nhân trẻ tuổi kia, chắc hẳn ngài ấy sẽ cảm thấy hứng thú, mong mấy vị bẩm báo.”

Ba ngày sau, một vị lão giả mặc áo đen, mặt mũi dúm dó hiện thân chạy đến, cung kính nói với mấy người canh giữ tại cửa ra vào.

Rất nhiều tu sĩ nhìn thấy vậy, đều kinh hãi không thôi, đây rõ ràng là một lão đồ cổ nghe nói đã tạo hóa rồi, từng là đại trưởng lão một phương thánh địa!

Hơn nữa, mục đích đến đây của hắn ta không giống với những người còn lại.

Ông ta nói mình có chuyện phải bẩm báo.

“Chuyện gì?” Thị vệ nghe nói như thế, cũng giật mình.

Nhưng nghĩ rằng người này tuyệt đối không có can đảm lừa gạt vị đại nhân trẻ tuổi kia, liền nói câu chờ một lát, sau đó đi vào bẩm báo.

Tình cảnh như vậy, khiến không ít nhân vật lớn chấn kinh, sau đó chính là hối hận, sớm biết vậy bọn họ cũng dùng thủ đoạn này.

Không ít người suy đoán đây chỉ là kế sách mà lão nhân áo đen kia dùng để cầu kiến vị đại nhân trẻ tuổi mà thôi.

Rất nhanh, tên thị vệ đi vào bẩm báo lộ ra vẻ mặt khiếp sợ trở về, nói, “Công tử nói, để tất cả các ngươi đi vào.”

Cái gì?

Tất cả mọi người?

Đám nhân vật chờ ở đây rất lâu cũng nhao nhao kích động, lúc đầu bọn họ còn cho là mình không thể bái kiến vị đại nhân trẻ tuổi kia được.

Đám tu sĩ đến tử Tiên Vực cách đó không xa cũng lộ ra vẻ mặt như

gặp quỷ, cảm thấy không có khả năng, lẩm bẩm nói, “Sao có thể..... Chẳng lẽ là do lòng chân thành đến sắt đá cũng mòn sao?”

Lão giả áo đen mỉm cười, giống như đã dự liệu được.

“Đi vào đi.” Ông ta nói như vậy, sau đó dẫn đầu đi vào.

Một đám Thánh Chủ đuổi theo sau lưng, vẻ mặt mang theo kích động, đám truyền nhân cũng thế, lòng tràn đầy kính sợ và tò mò.

Bên trong cung điện hùng vĩ.

Đám đại nhân vật của thánh địa cung kính phân sang hai bên, chờ đợi vị đại nhân trẻ tuổi kia đến.

Một bên khác trong cung điện, mấy vị lão nhân có bối phận cao của Thác Thiên gia tộc và tỷ đệ Thác Thiên Ngọc Linh, Thác Thiên Hạo Miểu cũng đứng đấy, rất rung động.

Thịnh cảnh như thế, chỉ có thời kì cổ lão gặp mặt Thần Linh mới có thể thấy, nhưng hôm nay lại được tái hiện.

Nói ra tuyệt đối sẽ khiến người ta chấn kinh.

Nhưng hôm nay không ai cảm thấy bất ngờ.

“Công tử lập tức tới ngay, nói các ngươi chờ một lát. Đừng nóng vội.”

Trong điện, Cổ Thần Mục từ tốn nói, ánh mắt chủ yếu rơi vào tên lão giả mặc áo đen, khóe miệng mang theo nụ cười kia.

Đoán ông ta định nói đến chuyện Không Thiền Giới sắp đại loạn, biết rõ nơi nào đó có một đầu Huyền Quy xoay người, trên lưng cõng một tấm bia cổ lão!

Cố Trường Sinh gật đầu, nói muốn gặp đám người này.

“Không dám không dám... Có thể gặp mặt đại nhân, chính là vinh hạnh của chúng ta.” Một vị tông chủ vội vàng khoát tay nói, rất hèn mọn nịnh nọt.

Liên Tinh lắc đầu, đoán được nguyên nhân công tử gặp đám người này.

“Cuối cùng... Sẽ nhìn thấy vị đại nhân trẻ tuổi kia rồi!”

“Những ngày này, ở Không Thiền Giới đều là tin tức của liên quan đến hắn.”

Không ít truyền nhân trẻ tuổi thầm nói trong lòng, đầu cúi thấp, nhưng ánh mắt lại vụng trộm nhìn về phía trước!

Đột nhiên!

Tất cả mọi người cảm giác trong cung điện cảm thấy hư không một trận mơ hồ, giống như bỗng nhiên vặn vẹo, mấy vị Thánh Chủ có tu vi cao thâm nhất cũng lộ ra vẻ hãi nhiên.

Bọn họ tu đạo mấy vạn năm, bây giờ cảnh giới đã đạt Thần Vương Cảnh, có thể nhìn xuống toàn bộ Không Thiền Giới, tung hoành vô địch, khó có địch thủ!

Nhưng bây giờ... Lại sinh ra cảm giác tim đập nhanh và sợ hãi.

Trong hư không, một nam tử áo trắng đi ra, chỉ lẳng lặng đứng ở nơi đó, lại giống như là trung tâm của thiên địa, chế trụ đạo xung quanh.

Thân ảnh mơ hồ, khó mà thấy rõ.

Bọn họ rõ ràng, đây không phải cố ý gây nên, mà trời sinh như thế, do có được một loại thể chất kinh khủng nào đó.

Khí tức càng vô cùng đáng sợ, căn bản không giống như thực lực mà người trẻ tuổi nên có.

“Không hổ là tồn tại trẻ tuổi vô địch đến từ Tiên Vực... Đoán chừng chúng ta cộng lại cũng không phải là đối thủ của hắn!”

Bọn họ rung động kinh hãi, thái độ càng phát thêm cung kính.

“Nói đi, ngươi biết chuyện gì.”

Vẻ mặt Cố Trường Sinh lạnh nhạt không gợn sóng, nhìn về phía lão giả áo đen, từ trong hư không rơi xuống.

Lúc hành tẩu, giống như có tiên khí lượn lờ quanh người.

Lúc này dường như tất cả mọi người đều sinh ra ảo giác, người này không nên xuất hiện trong nhân thế.

Mà là trích tiên xuất hiện trên bầu trời, không rành thế sự.

Cũng chỉ có tiên nhân, mới có vẻ mặt tự nhiên, siêu nhiên vật ngoại, không màng danh lợi như vậy.

“Các ngươi tìm ta có chuyện gì?”

Cố Trường Sinh nhìn về phía đám nhân vật lớn kia, biết mà còn hỏi.

“Dựa vào sự thông minh của đại nhân, chắc hẳn đã sớm đoán được.” Một vị gia chủ của một thế gia cổ lão, Tôn gia nghe vậy, vội vàng nịnh nọt nói.

Nói xong, ông ta vội vàng móc một tấm thiệp từ trong ngực ra, bên trên chính là lễ bái lần này của Tôn gia bọn họ.

Ông ta nịnh nọt nói, “Lần đầu tiên tiểu nhân đến đây bái kiến đại nhân, cũng không biết đại nhân yêu thích cái gì, đám đồ chơi nhỏ này thể hiện kính ý, xem ngài có ưa thích không.”

Nói xong lại đưa tâm thiệp cho thị vệ đứng ở một bên.

Thị vệ nhận lây, do dự một chút, sau đó đọc trước mặt mọi người, “Mười Nguyên Tham Quả tám vạn năm, ngàn bình nước suối Hàn Ngọc, ngàn khỏa thiên linh bảo châu... Ba trăm triệu viên cực phẩm linh thạch, tỷ viên thượng phẩm linh thạch...”

Âm thanh của thị vệ không lớn, nhưng ở trong đại điện an tĩnh này lại vô cùng rõ ràng.

Mỗi người trong Thác Thiên gia tộc nghe vậy, đôi mắt đột nhiên rụt lại, hít một hơi lạnh.

Mỗi kiện trong đó đều cực kì trân quý.

Chỉ lấy Nguyên Tham Quả tới nói.

Một vạn năm đã rất thưa thớt, dường như không gặp được, đừng nói đến tám vạn năm.

Bởi vì bên trong món đồ chơi này ẩn chứa tinh khí thiên địa rất phong phú.

Năm tháng lâu một chút, bên trong thậm chí đã ngưng tụ mảnh vỡ đại đạo, tiếp nhận quy tắc thiên địa, ẩn chứa huyền diệu biến hóa.

Điểm lợi hại nhất là, Nguyên Tham Quả có thể giúp tu sĩ đề cao tỷ lệ thành công lúc phá cảnh.

Một thành tỉ lệ có thể tăng đến ba thành, đối với người trẻ tuổi mà nói chính là chí bảo.

Lúc này Thác Thiên Ngọc Linh và Thác Thiên Hạo Miểu đều vô cùng khiếp sợ nhìn về phía gia chủ Tôn gia, đây là lấy tất cả của cải ra sao?

Đã có người đầu tiên, đám nhân vật lớn còn lại cũng nhao nhao bắt chước, lấy ra tấm thiệp mình đã sớm chuẩn bị!

Một thời gian, trong điện chính là đại hội dâng tặng lễ vật!

Chương 180: Ting Tích Huyền Quy, Phạm Vi Thu Nhỏ, Mục Tiêu Mười Vạn Đại Hoang

Một thời gian.

Trong cung điện, lễ bái chồng chất thành núi, tỏa ra ánh sáng lung linh.

Mờ mịt quấn động, thải hà bốc hơi.

Tiên khí mông lung, chi lan bày ra, tiên hoa tung bay, cổ dược từng

bó, linh thạch chất đầy mấy cái tu di giới.

Tất cả tộc nhân của Thác Thiên gia tộc nhìn xem mà trợn tròn mắt, ngày thường nghĩ cũng không dám nghĩ đến chuyện này.

“Những lễ bái này, chỉ sợ là tất cả vốn liếng của mấy thánh địa đã tích lũy hơn vạn năm.”

Bọn họ rung động.

Đây hoàn toàn là lấy ra mười phần thành ý.

Nhưng trong mắt Cổ Thần Mục và Liên Tinh từ Tiên Vực hạ giới, những thứ này căn bản không có ý nghĩa, cũng chỉ có linh quả đặc thù ở Không Thiền Giới kia mới khiến ánh mắt Liên Tinh khẽ nhúc nhích... Nghĩ đến khẩu vị của công tử, hắn sẽ ưa thích.

Sau đó, Cố Trường Sinh ra hiệu với Liên Tinh, nàng gật đầu, thu sạch đám lễ bái kia.

Dâng tặng lễ vật hoàn thành, các nhân vật lớn thở phào một cái, mặt lộ vui mừng, lại lui sang một bên, cung kính nhìn Cố Trường Sinh, chờ hắn nói chuyện.

Lúc này, lão giả áo đen trên mặt mang ý cười tiến lên một bước, chắp tay mở miệng nói, “Lão phu là Khô Mộc đạo nhân, bái kiến công tử.”

Thân phận của ông ta cũng không phải bí mật gì.

Ở đây không ít nhân vật nhận ra ông ta, đã từng là một nhân vật cực mạnh, có lời đồn đã tọa hóa về bụi, bây giờ lại phát hiện ông ta lộ diện, thực lực càng thêm sâu không lường được.

“Nói đi.” Sắc mặt Cố Trường Sinh không thay đổi nhìn ông ta.

Thu liễm ý cười, sau đó Khô Mộc lão đạo cung kính nói, “Nếu lão đạo đoán không sai, lần này công tử hạ giới, chắc là muốn tìm một cái bia cổ?”

Bia cổ?

Lời này của ông ta lập tức khiến không ít nhân vật lớn sững sờ, sau đó biến sắc, bỗng nhiên nghĩ đến một lời đồn cổ lão.

Nhất là liên tưởng đến chuyện xảy ra gần đây tại Không Thiền Giới, rất nhiều thế lực Tiên Vực hạ giới, một vài thiên kiêu trẻ tuổi còn nhập thâm sơn cổ lâm, như muốn tìm kiếm vật gì đó.

“Huyền Quy xoay người, cõng lên bia cổ.”

“Không Thiền tất loạn, thi cốt đống núi.”

Khô Mộc đạo nhân cười một tiếng, thấy vẻ mặt Cố Trường Sinh không có bất kỳ thay đổi nào, cũng không ngoài ý muốn, tiếp tục nói, “Lúc ấy lão đạo tế luyện một món bí bảo trong một khu rừng hoang vu.”

“Kết quả bỗng nhiên trông thấy ba vạn dặm phía trước tỏa ra quang hoa ngút trời, thụy khí ngàn đầu, vạn trượng thần đạo, lão đạo vội vàng tiến đến, nghĩ là có sơn bảo xuất thế, đáng tiếc thanh thế quá lớn, kinh động không ít sinh linh thần sơn viễn cổ, muốn xuất thủ cướp đoạt.”

“Sau đó, lão đạo phát hiện đó là một tấm bia đá màu xanh vô cùng cổ lão, cao ngàn trượng, không giống vật ở Không Thiền Giới, phù văn tràn ngập, thần quang ngút trời, bị một đầu Huyền Quy vô cùng to lớn cõng lên, đám sinh linh thần sơn viễn cổ kia cũng bị đánh bay...”,

Ông ta chậm rãi nói tới tình cảnh lúc đó, tất cả mọi người bị kinh trụ, toàn thân đám nhân vật lớn phát lạnh, bởi vì tất cả đều phù hợp với lời đồn.

Huyền Quy xoay người, cõng lên bia cổ.

Không Thiền Giới chắc chắn đại loạn, thi cốt đống núi.

Bọn họ giống như đã cảm thấy vô tận máu tanh đập vào mặt.

“Năm đó sau đại chiến, Tiên Vực còn sót lại ba tấm Thiên Đạo bia.”

“Thiên Đạo bia Nhục Thân cảnh vẫn còn, Thiên Đạo bia Khí Hải

cảnh đã bị một vị vô thượng tồn tại luyện chế thành pháp khí, chiếm dụng."

"Thiên Đạo bia Hoàn Nhất cảnh thì không biết tung tích, nhưng nghe nói Thiên Đạo bia Hoàn Nhất cảnh bị một phương đạo thống cổ lão đưa vào hạ giới, thần thú trấn sơn của phương đạo thống cổ lão kia chính là một đầu Huyền Quy."

Nghe thấy lời này của Khô Mộc đạo nhân, trong đầu Cố Trường Sinh lập tức hiện lên tin tức liên quan tới Thiên Đạo bia.

Thiên Đạo Kính phụ trách chiếu rọi.

Thiên Đạo bia phụ trách hiển hóa.

Cho nên tại thời kì cổ xưa nhất, ở Tiên Vực mỗi một cảnh giới đều có một bảng xếp hạng rõ ràng, phụ trách thúc giục vô số tu sĩ tu luyện!

"Như thế xem ra, đúng là Thiên Đạo bia xuất thế...",

Tâm tư thay đổi thật nhanh, bên ngoại lại bất động thanh sắc, Cố Trường Sinh nhìn Khô Mộc đạo nhân vẫn cung kính trước mặt, lạnh nhạt nói, "Nơi có Huyền Quy xoay người ở đâu?"

Hắn đang chờ đợi tin tức của Thiên Đạo bia, mà không phải chủ động đi tìm.

Mặc dù nhục thân của hắn mạnh, nhưng Nguyên Thần còn không đạt tới trình trạng Thánh Nhân, đương nhiên không thể tùy ý quét ngang Không Thiền Giới được.

Không Thiền Giới rộng lớn vô ngần, địa giới xa xôi, có thể xếp vào ba vị trí đầu trong ba ngàn đại thế giới, tự nhiên cũng không phải nơi đơn giản gì.

Một vài cấm khu hiểm địa, nguy cơ tứ phía.

Khô Mộc đạo nhân lộ ra vẻ chần chờ.

"Thật can đảm!" Vẻ mặt Liên Tinh đột nhiên trở nên lạnh lùng, sát khí đáng sợ bao phủ xuống, giống như vô số huyết hải phô thiên

cái địa mà đến!

Nàng xem ra, Khô Mộc đạo nhân muốn dựa vào tin tức này trao đổi gì đó với công tử.

Nhưng ông ta đâu có tư cách này!

Trong cung điện, vẻ mặt của tất cả mọi người cũng thay đổi, hoảng sợ hãi nhiên.

Thần hồn của đám Thánh chủ, gia chủ như muốn nứt ra, vô cùng sợ hãi.

Không hổ là tồn tại có thể miểu sát Bán Thánh, nữ tử áo trắng đẹp đến mức không tưởng nổi này có thực lực quá kinh khủng, chỉ là một luồng khí tức, đã khiến bọn họ suýt nữa nổ tung, hình thần câu diệt.

Sắc mặt Khô Mộc đạo nhân đột nhiên trở nên trắng bệch, suýt chút nữa tê liệt ngã trên mặt đất, nhưng một cái bí bảo trên người đột nhiên sáng lên, thần huy chảy xuôi, vỡ ra khe hở, chặn đạo sát khí này cho ông ta.

“Công tử thứ tội...”

Ông ta vội vàng run giọng nói, bị dọa đến choáng váng, vừa rồi ông ta bỗng nhiên động tham niệm, suýt chút nữa đã mất mạng.

Đám tu sĩ đến từ Tiên Vực này không hề đối đãi với bọn họ ở cấp độ ngang hàng.

“Liên Tinh, để ông ta nói hết lời...”

Vẻ mặt Cố Trường Sinh không thay đổi, khoát tay áo.

“Vâng, công tử.” Liên Tinh lập tức thu liễm khí tức, khôi phục dáng vẻ thanh lãnh nhu thuận, an tĩnh đứng bên cạnh Cố Trường Sinh.

Tất cả mọi người thở phào một hơi, giống như từ trong nước mò ra, toàn thân ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Ánh mắt nhìn Liên Tinh tràn ngập sợ hãi.

Ở một góc hẻo lánh, Thác Thiên Ngọc Linh hâm mộ nhìn Liên Tinh, nữ tử ưu tú như tiên nữ như vậy, cũng chỉ có thể làm thị nữ của công tử.

Nghĩ đến đây, sắc mặt nàng không khỏi ảm đạm, sinh ra tự ti.

Trong lòng Khô Mộc đạo nhân vẫn còn sợ hãi, thần hồn phát run, hối hận vì mình lỗ mãng.....

Chương 181: Truyền Nhân Đọa Long Lĩnh Xuất Thế Hạ Giới, Thế Giết Cố Trường Sinh, Tung Tích Bia Cổ Hiện

Sau đó vội vàng nói.

“Lúc ấy không chỉ một mình lão đạo tận mắt nhìn thấy Huyền Quy xoay người, không ít sinh linh thần sơn viễn cổ cũng đi qua, ngoài ra còn có rất nhiều tán tu cũng nhìn thấy.”

“Chuyện này sẽ không giấu được bao lâu, cho nên sau khi lão đạo phản ứng lại, đã chạy đến bẩm báo công tử đầu tiên.....”

“Vị trí, gần mười vạn đại hoang phía tây sơn lĩnh, nơi đó có sông Hắc Cốt cực kì nổi danh, là một nơi nổi danh là hiểm địa.”

Khô Mộc đạo nhân nói xong những thứ này.

Đám nhân vật lớn xung quanh cũng không nhịn được mà trở nên nghiêm túc, sau đó phản ứng lại, nhao nhao lớn tiếng nói, “Đại nhân yên tâm, chúng ta lập tức điều động đệ tử tộc nhân tiến đến mười vạn đại hoang, giúp ngài tìm tới đầu Huyền Quy kia.”

Tại Trung Châu, năng lực của bọn họ vẫn là rất lớn, có thể tuỳ tiện triệu tập vô số tu sĩ.

Mà chuyện này, chính là cơ hội tốt nhất để bọn họ lấy lòng vị đại nhân trẻ tuổi này.

Nghe vậy, Cố Trường Sinh không hề ngoài ý muốn, khẽ vuốt cằm nói, “Tốt, nếu có thể phát hiện tung tích Huyền Quy, ta sẽ có thưởng.”

Trên mặt mọi người lập tức vui mừng.

Sau đó, hắn nói với Liên Tinh, “Ban thưởng cho ông ta một viên Hóa Thánh Đan.”

Hóa Thánh Đan.

Tên như ý nghĩa, có thể trợ giúp người hóa thánh tại chỗ.

Tại Thần Vương Cảnh, rất nhiều tu sĩ bị kẹt ở chỗ này, khó bước nửa bước.

Bởi vì con đường nhập Thánh long đong, cần lĩnh ngộ rất nhiều quy tắc huyền diệu, thậm chí có người tự chém vài đao, mới thành thánh.

Hóa Thánh Đan có thể đánh tan long đong này, nâng cao tỉ lệ thành thánh.

Cho dù tại Tiên Vực, ở trong phòng đấu giá cũng bị hét đến giá trên trời.

Mà tu vi của Khô Mộc đạo nhân chính là Thần Vương Cảnh đỉnh phong.

Đối với ông ta, viên đan dược này không khác gì tính mệnh!

Liên Tinh gật đầu, lấy ra một viên đan dược tỏa ra ý thánh khiết, mùi thơm ngào ngạt, có thánh huy lưu động.

Từng sợi quy tắc chi ý, thậm chí xen lẫn trên đó, giống như muốn hóa thành thực chất, chảy xuống mà xuống!

Xung quanh!

Nhìn thấy một màn này, lập tức vang lên một trận hô hấp dồn dập, không ít Thánh Chủ đỏ mắt, hâm mộ ghen ghét đến sắp phát điên.

Đây... Chỉ là một tin tức mà thôi, đã được ban thánh vật này?

Trong lúc nhất thời, tâm thần bọn họ đều run rẩy.

Quá xa xỉ!

“Đa... Đa tạ công tử.”

Khô Mộc đạo nhân nghe vậy, thân thể cũng run rẩy, đôi mắt trừng lớn, giọng nói phát run, không thể tin được, suýt chút nữa ngất đi, cho là mình xuất hiện ảo giác.

Vốn nghĩ có thể nhờ vào tin tức này đổi lấy một vật gì đó.

Nhưng Hóa Thánh Đan là thứ ông ta không dám nghĩ tới.

“Công tử yên tâm, cho dù lão đạo phải liều mạng, cũng sẽ tìm tới tung tích của đầu Huyền Quy kia cho ngài.” Ông ta run giọng kích động nói.

Cố Trường Sinh gật đầu, sớm có đoán trước, Hóa Thánh Đan, đó chỉ là đan dược mà gia tộc sử dụng để bồi dưỡng Bán Thánh.

Nhưng bây giờ hắn muốn hiệu quả như thế.

Tại Không Thiền Giới, những người này có thể phát huy tác dụng không ngờ.

Kể từ đó, phạm vi tìm kiếm Thiên Đạo bia sẽ thu nhỏ đến mười vạn đại hoang, đã giảm bớt rất nhiều phiền phức cho hắn.

Ngay tại lúc đó, Tiên Vực.

Một tiếng ầm vang!

Một cổ tinh không người ở nơi hoang vu đột nhiên nổ tung.

Năng lượng đáng sợ phát ra, thần quang bành trướng, hạ tinh không bị tác động đến, một vài tu sĩ đi ngang qua không kịp phản ứng, bị nổ thành đoàn huyết vụ.

Một thân ảnh trẻ tuổi vô cùng kinh khủng từ đó đi ra, hắn ta giống như đứng ở phía dưới tinh vũ, đang diễn hóa vũ trụ tịch diệt, tứ

phương khô kiệt!

Từng đầu Long Ảnh xoay quanh thiên địa, vỡ toang bát hoang.

Hắn ta như Chân Long hiện thân!

Ánh mắt người trẻ tuổi này cực kì đáng sợ, trong đó có từng khỏa sao trời đang chuyển động.

Hai cái long giác sáng chói ở trên trán, bao trùm long lân màu xanh nhạt, có thể phá thiên, thần uy đáng sợ xuyên thủng hư vô.

Chỉ là nhìn một chút, cũng khiến người ta cảm thấy tim đập nhanh, thần hồn muốn nứt!

“Cuối cùng đã dung hợp thành công Chân Long hỏa chủng, là thời điểm ta nên xuất thế.”

“Một thế này, không ai có thể ngăn ta thành đạo.”

Thân ảnh trẻ tuổi kinh khủng này tự nói, lời nói tuy nhỏ, lại có tự tin ngập trời, ánh mắt giống như có thể xé rách tất cả.

“Mối thù giết đệ đệ ta, cũng nên báo!”

Sau đó, nghĩ đến cái gì, trong mắt hắn ta hiện lên sát cơ băng lãnh, giống như có thể đóng băng tinh hà.

Hắn ta chính là truyền nhân thần bí nhất của Đọa Long Lĩnh thuộc hoàng tộc Thái Cổ, Long Đằng.

Lúc ba tuổi, hắn ta từng một mình một người xâm nhập khu vực không người ở Dị Vực, khu vực đến Chí Tôn cũng phải ba bước một đẫm máu, chờ đợi ba ngày rồi quay về, cũng mang về Tổ Long Chi Giác!

Được tộc nhân ca tụng là “Có Chân Long chi tư”, một thế này có thể tranh Chân Long chi danh!

Một khi xuất thế, mang ý nghĩa trấn áp thiên hạ, cử thế vô địch.

Sau khi hắn ta nói xong, giữa thiên địa lập tức hạ xuống lôi kiếp

vô cùng kinh khủng, lít nha lít nhít bên trong tinh không, nối thành một mảnh, trong đó hiển hiện các cảnh tượng kinh khủng.

Các loại hư ảnh hung thú Thái Cổ, tồn tại vô địch cùng xuất hiện, cung điện lầu các cổ lão ầm vang rơi đập, chém giết với người này, mỗi một đạo lôi đình đủ để oanh tu sĩ cùng cảnh giới thành tro tàn.

Hắn ta không ngần ngại, tắm rửa lôi đình, như là Chân Long!

Cuối cùng!

Một trận lôi kiếp kinh khủng, đủ để rung động đương thời biến mất.

Người trẻ tuổi đứng chắp tay, thần huy chảy xuôi, có khí thế nuốt vạn cổ.

“Long Tử!”

Sau một khắc.

Thân ảnh một vị lão nhân từ hư không mơ hồ hiển hiện, giọng điệu cung kính nói, “Mấy ngày trước truyền nhân Cố gia đã hạ giới, không biết nguyên nhân, nhưng trong tộc suy đoán có liên quan đến Thiên Đạo bia Hoàn Nhất cảnh.”

Vẻ mặt Long Đằng lạnh lùng, nghe vậy đôi mắt nhíu lại, nói, “Hắn chỉ có Hoàn Nhất cảnh? Còn chưa bước vào Kiếp Kiều?”

“Đúng, nhưng chắc chắn hắn đang áp chế cảnh giới, vì đánh vỡ cực cảnh vạn cổ.” Lão giả hồi đáp.

“Được, truyền nhân Cố gia ở giới nào? Ta muốn đến hạ giới chém hắn, báo thù cho đệ đệ.” Giọng nói của Long Đằng bình tĩnh, giống như trần thuật một sự thật.

“Không Thiền Giới!”

Rất nhanh!

Một tin tức mang tính bạo tạc truyền ra ở Tiên Vực, dẫn phát sóng

to gió lớn, vô số thế lực đạo thống rung động!

Truyền nhân của Đọa Long Lĩnh thuộc hoàng tộc Thái Cổ xuất thế, tu vi cao sâu khó lường, dường như đã dung hợp hạt giống thần hỏa, bước vào Kiếp Kiều.

Người này tuyên bố muốn chém Thần Tử Cố gia, báo thù cho đệ đệ!

Sau đó, truyền nhân của Đọa Long Lĩnh trực tiếp phá giới, tiến đến Không Thiền Giới thề giết truyền nhân Cố gia!

Tin tức này truyền ra, giống như một mảnh thiên thạch to lớn ném xuống biển sâu.

Nhấc lên sóng gió động trời ở Tiên Vực.

Chương 182: Truyền Nhân Đọa Long Lĩnh Xuất Thế Hạ Giới, Thế Giết Cố Trường Sinh, Tung Tích Bia Cổ Hiện (2)

Rất nhiều truyền nhân cấm khu xuất thế, truyền nhân của đạo thống bất hủ, các quái thai thời cổ đại niêm phong cất vào kho, các hoàng tử đã phá vỡ nguyên thần của hoàng tộc Thái Cổ đều chấn kinh.

Không Thiền Giới, đại thế giới sắp đi về phía suy vong, trong thời khắc này lại bị đẩy lên đầu sóng gió.

Rất nhiều tu sĩ nghĩ biện pháp hạ giới, muốn tận mắt chứng kiến trận đại chiến có thể xưng là có một không hai này.

Thời gian trước.

Bên trong chiến trường thiên kiêu ở cổ thành Vọng Nguyệt, đệ đệ của truyền nhân Đọa Long Lĩnh đã bị Thần Tử Cố gia giết chết, hiện nay hắn ta xuất thế, chuyện đầu tiên muốn làm là báo thù cho đệ đệ.

Vô số tu sĩ kích động, chấn kinh, sau đó chờ mong.

“Con đường giẫm lên thi cốt của thế hệ trẻ tuổi sắp bắt đầu sao? Nhưng không biết truyền nhân của Đọa Long Lĩnh có thể đánh vỡ thần thoại bất bại của Thần Tử Cố gia không?”

“Đúng vậy, không biết truyền thuyết ép thế hệ trẻ tuổi không thở nổi này có bị đánh bại không.”

Xiển Thiên Giáo.

Một phương vô thượng đạo thống vô cùng thần bí, nghe nói đã từng có một vị tồn tại vô thượng đã luận đạo với Tiên Đế, một mạch phân hoá ba thân.

Mỗi một thân mở một phương vô thượng đạo thống, chia làm Xiển Thiên Giáo, Nhân Thiên Giáo, Tiệt Thiên Giáo,

Tam giáo hợp nhất, nghe nói đến thế lực bất hủ cũng có thể bình!

Bây giờ, một ngọn núi tràn ngập hà thụy, tiên vụ dâng lên, một người thanh niên mặc áo bào đột nhiên mở mắt, Thanh Ngưu bên cạnh cũng mở mắt, lên tiếng hỏi, “Dung hợp thành công rồi?”

Trên mặt thanh niên mặc áo bào lộ vẻ kích động và vui mừng, nói, “Thành công!”

Dứt lời!

Bên trong ngọn núi, đột nhiên có uy áp kinh khủng giáng lâm, kiếp vân hội tụ, có ttử ý mênh mông cuồn cuộn bành trướng!

“Cố Trường Sinh! Hiện nay ta đã không sợ ngươi nữa!” Thanh niên mặc áo bào nhẹ giọng nói, có được tiên duyên nghịch thiên trong truyền thuyết, thực lực tăng lên rất rất nhiều, lập tức tự tin vô cùng.

Thanh Ngưu cười, sau đó nói, “Lần trước ngươi đã đồng ý gặp hắn sẽ đi đường vòng, lần này...”

“Lần này, ta muốn đến hạ giới chém hắn, tế tâm ma của ta!” Thanh niên mặc áo bào lãnh đạm nói.

Oanh!

Sau một khắc!

Lôi kiếp kinh khủng trực tiếp rơi xuống, bao phủ ngọn núi và thiên địa!

Cách đó không xa, một vị ma nữ điên đảo chúng sinh, nhướng mày, lẩm bẩm, "Người Diệp Minh Nguyệt coi trọng, ta lại muốn cướp đi. Nhưng tên Đạo Tử Doanh gia do Thanh Ngưu tiền bối mang đến này có chút ý tứ. Vậy mà đã dung hợp viên đạo hỏa kia..."

"Lần này, Không Thiền Giới đúng là náo nhiệt, sao có thể thiếu ta được?"

Những cảnh tượng như vậy đều trình diễn ở các nơi trong Tiên Vực!

Không Thiền Giới.

Mười vạn đại hoang, chính là một tuyệt địa vô cùng nguy hiểm ở Trung Châu, tiếp giáp viễn cổ thần sơn.

Đối với tu sĩ Không Thiền Giới mà nói, viễn cổ thần sơn chính là một cấm địa.

Bởi vì nơi đó sinh tồn từng bầy tộc quần được truyền thừa từ thời viễn cổ, mỗi một tộc quần đều vô cùng cường đại, ít nhất có được Thánh Nhân cảnh tọa trấn!

Hơn nữa.

Bọn họ nghe nói truyền thừa hoàn chỉnh tại Tiên Vực cũng vô cùng kinh khủng.

Ngày thường không người nào dám tới gần.

Nhưng gần đây... Nơi này lại không bình tĩnh, rất nhiều tu sĩ của các thánh địa, thế gia cổ lão đều hóa thành từng đạo cầu vồng, chạy đến nơi đây, muốn tìm kiếm tung tích của Huyền Quy.

Không biết là ai đã truyền tin tức của Huyền Quy đi, sau đó các thánh địa đều oanh động, không bình tĩnh, điều động cường giả trong tộc đi tìm.

Nhất là biết được vị đại nhân trẻ tuổi đến từ Tiên Vực kia có hứng thú với Huyền Quy, đồng thời nói ai phát hiện sẽ có thưởng.

Càng nhiều tu sĩ kích động, cảm thấy đây là cơ hội của mình!

Khen thưởng cũng không quan trọng!

Nếu được vị đại nhân trẻ tuổi kia xem trọng, có khả năng sẽ được phi thăng Tiên Vực, lên như diều gặp gió.

Thế là.

Càng ngày càng có nhiều tu sĩ đến mười vạn đại hoang.

Trong không khí này, đám tu sĩ Tiên Vực vốn dự định thừa dịp Không Thiền Giới đại loạn kiếm một món lớn cũng ngây ngẩn cả người.

Bọn họ không hiểu vì sao vị trẻ tuổi trong truyền thuyết của Cố gia kia lại có hứng thú với một đầu Huyền Quy.

Nhưng cũng không ảnh hưởng đến chuyện lấy lòng vị này.

Cho nên, rất nhiều tu sĩ trẻ tuổi từ Tiên Vực hạ giới cũng nhao nhao gia nhập vào vào đội ngũ tìm Huyền Quy này.

Đám tu sĩ vốn đang tìm kiếm từng khu rừng hoang di tích xem có thể phát hiện hạt giống thần hỏa hay không cũng bay đến mười vạn đại hoang.

“Nếu vị trẻ tuổi trong truyền thuyết của Cố gia vị kia đã xem trọng, đây tuyệt đối không phải vật đơn giản.”

“Nói không chừng vừa đụng một cái, sẽ có thể thu hoạch được cơ duyên không tồi, từ đây xoay người, cá chép vượt long môn!”

Trong lòng bọn họ nóng rực, cũng ôm ý nghĩ này.

Mười vạn đại hoang, phía nam sơn lĩnh.

Mặt đất không có một ngọn cỏ nào, hồ dung nham to lớn, cách đó không xa có cổ mộc che trời, cao ngất trong mây, nhìn rất quỷ dị, sương mù như mây, bao phủ thiên địa.

Ở trong đại hoang, tình cảnh như vậy cũng rất phổ biến, các địa giới khác nhau thì có đặc điểm khác nhau.

Vì vậy nơi đây mới có tên là mười vạn đại hoang.

Ở nơi không xa, có thể nhìn thấy từng ngọn núi chọc thẳng vào trong mây, bị tầng tầng sương mù bao phủ, giống như Hỗn Độn khí, trở về thời kì khai thiên vậy.

Nơi đó, chính là một mảnh viễn cổ thần sơn, đồng thời cũng là cấm khu, không ai dám tới gần nửa bước.

Sưu sưu sưu!

Ở giữa bầu trời, từng đạo cầu vồng hiện lên, bay đến hướng này, rất nhanh đã rơi trên mặt đất, tìm kiếm khắp nơi.

“Thánh Chủ nói, nơi cuối cùng đầu Huyền Quy kia xuất hiện chính là ở mười vạn hoang sơn, nhưng chúng ta đã tìm đã lâu như vậy, còn không thấy một vết tích nào.”

Bên trong mấy bóng người này, một thiếu nữ mở miệng nói, rất phàn nàn.

Nàng mặc bảo giáp màu lửa đỏ, tại Trung Châu, thực lực coi như ở hàng đầu, phía sau là một phương thánh địa đã truyền thừa trên vạn năm.

Đi vào mười vạn đại hoang nhiều ngày, đã gặp không ít hung thú, cũng giết không ít.

Thế nhưng Huyền Quy gì đó, bọn họ còn không gặp một cái bóng.

Nam tử bên cạnh không khỏi an ủi, “Tiểu Tuyết đừng nói như thế, Không Thiền Giới đại loạn, đây là cơ hội duy nhất của thánh địa chúng ta, vị đại nhân trẻ tuổi đến từ Tiên Vực kia nói, người phát

hiện tung tích Huyền Quy, có thưởng."

"Lúc ấy một vị tu sĩ nói cho hắn biết tin tức về Huyền Quy, đã đạt được một viên Hóa Thánh Đan, có thể lập tức hóa thánh..."

"Trời ạ, Hóa Thánh Đan, đây là thật sao? Đó là thánh vật trong truyền thuyết đó, lại có thể tùy ý ban thưởng?"

Đám đệ tử trẻ tuổi này lập tức liền khiếp sợ, không thể tin được.

"Bên cạnh người ta còn có thị nữ đẹp đến mức giống như tiên nữ, tiện tay miểu sát Bán Thánh, các ngươi nói người ta sẽ để ý chút đồ vật đó sao?"

"Tùy tiện thứ gì đó lọt qua khe ngón tay của người ta rơi xuống, cũng đủ cho chúng ta được ích lợi cả một đời rồi, cho nên đừng oán trách, cơ duyên đang ở trước mắt, phải xem các ngươi có thể bắt được không!"

Hiển nhiên nam tử nói chuyện này khá có uy nghiêm, lập tức khiến một đám đệ tử sau lưng không nói nữa, rất là tin phục.

Đột nhiên!

Ầm ầm!

Một trận âm thanh như núi dao động truyền đến, một ngọn núi phía trước bỗng nhiên vỡ ra, sau đó giống như vết thương, xuất hiện một khe hở sâu không thấy đáy.

Ánh sáng ngút trời từ trong đó hiển hiện, như có vô tận thần phù bao phủ, chiếu rọi khắp thiên địa!

"Cái đó là... Cái gì..."

"Sơn bảo xuất thế sao?"

Tất cả mọi người bị trấn trụ, bay lên không trung, sau đó kêu to.

Ầm ầm!

Phía trước, từng đầu sơn mạch đang di động, bị cái gì đó cõng lên,

vô số hung thú dị cầm bị hù sợ, quỳ phục trên mặt đất, run lẩy bẩy!

“Là... Là đầu Huyền Quy kia!”

“Huyền Quy xuất hiện!”

Nhìn thấy một màn này, vô số tu sĩ chấn kinh kêu to, kích động hưng phấn không thôi.

Chương 183: Một Chưởng Vỗ Nát, Đồ Của Ta, Ngươi Cũng Dám Động?

Huyền Quy xuất hiện, thân thể như một hòn đảo nhỏ, bao trùm sơn mạch và đất đai.

Nó có bốn chân, như là bốn cái trụ trời, một bước rơi xuống, liền khiến mười vạn đại hoang chấn động, vỡ toang ra, hồ dung nham bắn ra, biển lửa lan tràn!

Đối với các sinh mệnh bên trong mười vạn đại hoang mà nói, đây chính là kiếp nạn.

Mà lúc này.

Một bia đá màu xanh, cao chừng ngàn trượng, được đầu Huyền Quy kia cõng lên, giống như có tầng tầng rêu xanh, nhưng lại có vô tận thần phù lấp lánh, khí tức mênh mông như biển.

Nó đang thong thả đi, nhưng bất kì tu sĩ nào đến gần, dưới uy áp bàng bạc này, đều bị sụp đổ thành một đoàn huyết vụ, hình thần câu diệt.

Giờ khắc này.

Đừng nói là tu sĩ, đến một vài sinh linh kinh khủng trong viễn cổ thần sơn cũng bị kinh động, đứng trên thần sơn nhìn ra xa, trong ánh mắt bắn ra thần mang

“Lại là đầu Huyền Quy này, rõ ràng là tử vật, lại có thần uy như

thế, tấm bia đá kia, tuyệt đối là tiên vật, đáng tiếc không thể đụng vào, sẽ bị đánh bay...” Một sinh linh mắt như huyết hồng mở miệng, rất tiếc nuối.

Sau lưng nó có hai đạo cánh, lúc triển khai như Thùy Thiên Chi Dực, là một vị bá chủ ở viễn cổ thần sơn, khí tức vô cùng kinh khủng.

Bên cạnh, một đầu Kim Nhãn Viên Hầu sáu tay, thân thể như núi nhỏ, lúc này trong mắt bắn ra hỏa diễm, hóa thành thần phù, đang nhìn trộm đầu Huyền Quy kia.

Các tu sĩ ở Không Thiền Giới coi viễn cổ thần sơn là một mảnh cấm khu, cũng không phải không có đạo lý.

Trong đó, bất kì tồn tại nào từ trong ngủ say tỉnh lại, đều có thể huyết tẩy tứ phương.

Mà bọn chúng, cũng có thực lực như thế, bây giờ bị oanh động này đánh thức.

“Không đúng... Khí tức của đầu Huyền Quy kia đang tiêu tán, nó vốn là tử vật, nhờ ngủ say mà niêm phong lực lượng, bây giờ mặc dù không biết vì sao nó lại di động, nhưng lúc khí tức tiêu tán, chính là lúc chúng ta xuất thủ đoạt bảo.” Con Kim Nhãn Viên Hầu sáu tay to lớn như ngọn núi này bỗng nhiên lộ ra dị sắc, thi triển thiên phú thần thông của tộc mình, Hỏa Nhãn Kim Tinh, nhìn thấu hư thực trong đó.

Đầu Huyền Quy này là tử vật, hơn nữa còn không biết đã chết bao lâu, bây giờ chỉ dựa vào một cỗ lực lượng huyền diệu trong cơ thể chèo chống.

Một khi cỗ lực lượng này hao hết, đó chính là lúc bọn chúng xuất thủ cướp đoạt tiên bảo phía trên.

“Đến lúc đó chúng ta cùng ra tay, để phòng vạn nhất, sau đó sẽ cùng nghiên cứu, ngày sau đến Tiên Vực, cũng có lực lượng.” Một sinh vật hình người bị sương mù màu xám bao phủ mở miệng nói, ánh mắt cực nóng, muốn tiếp cận bia đá kia.

Trong đó có rất nhiều huyền diệu, cũng quá phức tạp, phù văn liên

miên, vô cùng tối nghĩa.

Nhìn một chút, đã cảm thấy vật này tuyệt đối là tiên vật, có thể khiến nó có vô tận hưởng thụ.

Giờ khắc này.

Bọn chúng đã yên tĩnh lại, đang chờ đợi lực lượng của Huyền Quy hao hết.

Không Thiền Giới đại biến, đi vào quy khư, mặc dù bọn chúng đã được thế lực ở Tiên Vực tiếp dẫn, nhưng đến nơi đó, cũng chỉ là nhân vật bình thường mà thôi.

Không có khả năng chiếm cứ một phương thần sơn, tự lập cấm khu như lúc này.

Toàn bộ mười vạn hoang sơn, bây giờ cũng bị oanh động.

Cho dù là tu sĩ bản thổ ở Không Thiền Giới, hay là tu sĩ từ Tiên Vực hạ giới, vẻ mặt hưng phấn, vô cùng kích động.

“Nhanh nhanh nhanh, truyền tin tức này về tông môn, nói cho Thánh Chủ trưởng lão... Chúng ta nhất định phải đi trước một bước, báo tin tức này cho vị đại nhân trẻ tuổi đến từ Tiên Vực kia...”

Nam tử vừa rồi còn dạy bảo sư đệ sư muội nhà mình lập tức điên cuồng, hưng phấn kích động.

Bởi vì bọn họ là nhóm đầu tiên phát hiện ra tung tích Huyền Quy, tuyệt đối có thể nhận được vị đại nhân trẻ tuổi kia ban thưởng.

Dứt lời, hắn ta liền vội vàng mở ra pháp khí truyền âm, truyền tin tức này về tông môn.

Dường như trong nháy mắt, tin tức một đầu Huyền Quy đã hiện thân ở mười vạn đại hoang đã truyền đến Trung Châu.

Thác Thiên gia tộc.

Cố Trường Sinh lập tức biết rõ việc này, trên mặt không khỏi lộ ra

ý cười.

“Huyền Quy hiện thân, tất nhiên Thiên Đạo bia sẽ ở trên người nó..”

“Phương pháp này của công tử thật sự nhanh chóng, mới mấy ngày, đã khiến vô số tu sĩ Trung Châu bán mạng vì ngài, đi tìm tung tích Huyền Quy.” Cổ Thần Mục không khỏi cả kinh nói, cảm nhận được hiệu quả của kế sách này.

Cố Trường Sinh lắc đầu nói, “Đừng nói những thứ này, đi thôi.”

Cố Khuynh Nhi ngũ quan đẹp đẽ, băng cơ ngọc cốt, vóc dáng cao gầy, một thân mặc áo lông vàng óng, cơ thể có tiên huy chảy xuôi, như là Thần Nữ.

Nghe nói như thế, lập tức ngọt ngào nói, “Trường Sinh ca ca dẫn ta đi cùng đi, ta cũng muốn nhìn xem rốt cuộc Thiên Đạo bia trong truyền thuyết có hình dạng gì.”

Ở Tiên Vực còn sót lại một Thiên Đạo bia duy nhất, tại Cổ Đế Thành.

Đến Cố Trường Sinh cũng chưa từng thấy dáng vẻ chân chính của nó.

Chỉ biết bây giờ tên mình được tuyên khắc lạc ấn tại chỗ cao nhất, trấn áp tất cả tồn tại cổ lão vô địch phía dưới!

“Đi thôi, lúc này đến, chắc hẳn sẽ rất náo nhiệt. Thiên Đạo bia xuất thế, hấp dẫn không chỉ riêng ta.” Cố Trường Sinh lắc đầu, sau đó hư không trước mặt mấy người mơ hồ vặn vẹo, bước vào trong đó, đi về phía mười vạn đại hoang!

Cùng lúc đó.

Không Thiền Giới.

Trong hư không Đông Hoang, một trận hào quang vô cùng loá mắt sáng chói xuất hiện, giống như bị xé mở một cái khe.

Ngay sau đó, một bóng người kinh khủng đi ra, trên thân bao trùm

long lân màu xanh nhạt, trên trán mọc ra hai cái sừng rồng, ánh mắt như đại tinh ép động.

Tu sĩ phía dưới bị dị động này làm kinh động, còn chưa tới gần, đã bị ánh mắt người kia nghiền thành một đoàn huyết vụ.

Người tới, chính là Long Đằng vừa hạ giới.

Hắn ta thì thào, "Cố Trường Sinh, bây giờ ngươi đang ở đâu?"

Đột nhiên, ánh mắt Long Đằng lóe lên, nhìn thấy một vị tu sĩ cách đó không xa, thân ảnh lập tức biến mất tại chỗ, sau đó xuất hiện bên cạnh người kia, đưa tay tóm lấy người đang vô cùng kinh hãi này, lạnh như băng nói, "Nói cho ta, gần đây Không Thiền Giới đã xảy ra chuyện gì."

"Thần Sứ tha mạng, ta nói!"

Tên này tu sĩ sắp bị hù chết, bản thân chỉ đi ngang qua, căn bản không biết rõ cái gì.

Chương 184: Một Chưởng Vỗ Nát, Đồ Của Ta, Ngươi Cũng Dám Động? (2)

Kết quả lại bị tai bay vạ gió, nhưng hắn ta vẫn rõ ràng, người trẻ tuổi trước mặt này có khí tức kinh khủng đến mức khiến thân thể người ta gần nổ tung, là đến từ Tiên Vực.

Gần đây, ở hạ giới xuất hiện rất nhiều tu sĩ đến từ Tiên Vực, dường như tất cả tu sĩ ở Không Thiền Giới đều biết sắp xảy ra chuyện lớn, mỗi người đều tràn ngập nguy hiểm.

Rất nhanh, Long Đằng đã biết rõ mọi chuyện, ý cười bên miệng càng thêm băng lãnh.

Ánh mắt cũng càng lạnh lẽo.

"Rất tốt..."

"Trung Châu, một vị đại nhân trẻ tuổi đến từ Tiên Vực..."

“Xem ra, đó chính là Cố Trường Sinh, nếu ngươi đã thích cao ngạo như vậy, vậy ta liền giết ngươi trước mặt tất cả các tu sĩ ở Không Thiền Giới!”

“Lấy ngươi tế đệ đệ ta ở trên trời có linh thiêng.”

Mười vạn đại hoang, vô số tu sĩ nhận được tin tức đến đây, xuất hiện trên các đỉnh núi, ánh mắt nóng bỏng nhìn về phía tấm bia kinh người trên lưng Huyền Quy.

Trong đám người, một nam tử thanh tú, tướng mạo không thu hút nhắm mắt lại, không ngừng nghĩ kế sách.

“Diệp Hạo, rất có thể trên lưng Huyền Quy cõng một khối Thiên Đạo bia, đó là tiên vật không biết rõ lai lịch, nếu ngươi có thể bắt nó tới tay, thực lực tuyệt đối sẽ tăng lên kinh khủng. Bên trong Thiên Đạo bia có thành tiên chi thuật. Đợi lát nữa ta sẽ dạy người phải làm như thế nào, ngươi nghe ta là được...” Một giọng nói yếu ớt vang lên bên tai nam tử này.

Nam tử này, chính là Diệp Hạo đã chữa khỏi vết thương, đến đây tìm kiếm cơ duyên.

Nhất là khi hắn ta biết được đây là vật Cố Trường Sinh muốn, càng muốn nửa đường cướp đoạt, phát tiết lửa giận trong lòng.

“Uy áp và khí tức của đầu Huyền Quy này càng ngày càng yếu đi, chẳng mấy chốc sẽ biến mất không thấy, đến lúc đó phải dựa vào thủ đoạn của riêng mình mà tranh đoạt rồi.” Một vị lão đồ cổ có tu vi cao sâu lộ ra ánh mắt nóng rực, đến từ một thế lực lớn, có truyền thừa tại Tiên Vực, cho nên không giống với đám tu sĩ bản thổ còn lại, sợ đám tu sĩ đến từ Tiên Vực.

“Trách không được sẽ có nhiều tu sĩ Tiên Vực hạ giới như vậy, thì ra thật sự có tiên bảo sắp xuất thế, đến bọn họ cũng vô cùng coi trọng.”

“Xem ra tiên bảo này rất có lai lịch, nếu đạt được, có thể tung hoành thiên hạ, cho dù tiến vào Tiên Vực, đoán chừng cũng có sức tự vệ.”

Một vài tu sĩ có lòng mang và dã tâm lộ ra ánh mắt tham lam,

chuẩn bị một cuộc đại chiến tranh đoạt, trong bóng tối đục nước béo cò.

Không ít thánh chủ thánh địa khí tức cường đại, tu vi Thiên Thần cảnh xuất hiện tại chân trời, nhíu mày nhìn tất cả, trong lòng cân nhắc lợi hại, "Mặc dù tiên bảo này vô cùng huyền diệu... Nhưng vị đại nhân trẻ tuổi kia có lai lịch lớn đến đáng sợ, hình như là tình thế bắt buộc với cái này, chúng ta căn bản không đủ tư cách tranh đoạt, lát nữa bộc phát đại chiến, còn không bằng ra tay trợ giúp một phen, trước đó kết giao thiện duyên, mới có tác dụng."

Không Thiền Giới đến đại kiếp, cho dù là Thánh Nhân cũng khó có thể tự vệ.

Chỉ có thế lực trong Tiên Vực mới có thể che chở bọn họ.

Bên trong viễn cổ thần sơn, từng đạo thân ảnh kinh khủng nhìn đám tu sĩ này, vẻ mặt lạnh lùng, thậm chí mang theo coi thường và mỉa mai.

"Tiên bảo như thế, các ngươi có thể rình mò sao, đúng là không biết sống chết."

Ong!

Bỗng nhiên, một trận ba động kỳ dị truyền đến, uy áp đáng sợ giữa thiên địa tiêu tán.

Sau một khắc, một tiếng ầm vang, trong ánh mắt đáng sợ của tất cả tu sĩ, đầu Huyền Quy vô cùng to lớn kia ngã xuống đất!

Chờ đợi hồi lâu, khí thế kinh thiên bao phủ quanh người nó bỗng nhiên không thấy.

Các ngọn núi xung quanh bỗng nhiên sôi trào!

Vô số tu sĩ hóa thành cầu vồng, trực tiếp lao xuống phía dưới tranh đoạt.

Lập tức bộc phát đại chiến, vô số người xuất thủ cướp đoạt, quy tắc xen lẫn, quang hoa ngút trời.

Bên trong viễn cổ thần sơn, đầu Kim Nhãn Viên Hầu sáu tay lộ ra ý cười lạnh, đột nhiên hừ lạnh một tiếng, hiển hóa nguyên hình, sau lưng mọc lên hai cánh.

Sưu một cái!

Nó lập tức xuất hiện giữa bầu trời, khí tức vô cùng kinh khủng, che khuất bầu trời, thanh âm mênh mông cuồn cuộn mà xuống, "Tiên bảo là của bản tôn, ai cũng đừng nghĩ lấy đi."

Nó há miệng lộ ra răng nanh và máu tanh, vũ khí trong tay chính là trường mâu, quét tới phía trước, cương mãnh mà bá liệt, muốn xuyên thấu bầu trời.

Đây là Pháp Thiên Tượng Địa.

Thân thể cao hơn cả núi lớn, chiến mâu cũng như thế, to dài như một dãy núi, quang huy mờ mịt và sát khí đều mênh mông cuồn cuộn.

Vô số tu sĩ lập tức hóa thành huyết vụ dưới một kích này, trực tiếp sụp đổ, hình thần câu diệt.

Rất nhiều cường giả kinh hãi, thân thể phát run, cách phạm vi rất xa vẫn có thể cảm nhận được.

Không biết đầu Kim Tình Viên Hầu sáu tay kinh khủng này đã tu luyện bao nhiêu năm, tu vi sâu không lường được.

Vừa xuất thủ, đã trấn sát rất nhiều tu sĩ, vô số âm thanh phốc phốc vang lên, hóa thành huyết vụ!

Không thể địch!

"Tiên bảo là của bản tôn, ai dám đoạt." Nó cười lạnh một tiếng, một trảo tìm kiếm, che khuất bầu trời, muốn lấy bia đá trên lưng Huyền Quy đi!

Nhìn một màn này, vô số tu sĩ sợ hãi, trong lòng Diệp Hạo cũng cuồng loạn, không nhịn được sợ hãi nói, "Sư tôn, sinh linh khủng bố như vậy, chỉ sợ một bàn tay đã có thể giết chết tất cả mọi người, làm sao mà đoạt..."

Viêm Tôn ở trong giới chỉ cũng yên lặng không nói, không ngờ sinh linh trong viễn cổ thần sơn cũng bị kinh động.

Đột nhiên, hư không phía trước trở nên mơ hồ, một thân ảnh áo trắng dẫn theo mấy người đi ra.

Ánh mắt hắn bình thản, sau đó cương phong mênh mông cuồn cuộn, ánh sáng hóa thành sóng lớn ngập trời.

Một bàn tay màu vàng xuất hiện, đánh về phía trước, giống như bàn tay của Thần Linh.

To lớn và tràn ngập uy thế, khiến người ta sợ hãi, khó mà kháng cự.

Đây là một loại thuật pháp diễn hóa.

Giống như một chưởng của Thiên Đế, mặc dù biến hóa, nhưng thật ra là lực lượng nhục thân!

Phịch một tiếng, chiến mâu trực tiếp đứt gãy, giống như núi đá sụp đổ.

Khối vụn rơi xuống, kim quang cuồn cuộn, đập xuống đại địa, bụi bặm ngập trời.

Rất nhiều tu sĩ bị đập trúng, trong nháy mắt hóa thành thịt nát.

Đầu Kim Nhãn Viên Hầu sáu tay vô cùng kinh khủng kia phanh một tiếng, trực tiếp nổ tung, cứ thế mà bị đánh nát thành huyết vụ, vẻ mặt còn mang theo hoảng sợ và không dám tin.

“Đồ của ta, ngươi cũng dám động?”

Giọng nói hời hợt, khiến thiên địa lập tức yên tĩnh.

Chương 185: Thu Thiên Đạo Bia, Cổ Thần Chi Uy, Viễn Cổ Thần Sơn Chi Chủ Sợ Hãi

Trong nháy mắt cầu nói hời hợt này rơi xuống..

Đám tu sĩ mới nhìn thấy rõ thân ảnh vừa từ hư không đi ra.

Người xuất thủ và nói chuyện, chính là nam tử áo trắng không thấy rõ diện mạo, phía sau hắn còn có mấy người nữa.

Một vị hoàng kim cự nhân, một nữ tử áo trắng và một thiếu nữ mặc áo lông vàng óng.

Vô số tu sĩ ngơ ngác nhìn một màn này.

Hình ảnh vừa rồi rất có tính chấn động, thật sự khiến da đầu người ta run lên, nửa ngày cũng không phản ứng.

Sinh linh viễn cổ thần sơn sinh linh vô cùng kinh khủng, vừa rồi một kích đánh ra, vô số tu sĩ hóa thành huyết vụ, căn bản không thể địch lại.

Rất nhiều người đều hối hận tuyệt vọng, tuyệt đối không nghĩ tới sinh linh ngủ say trong viễn cổ thần sơn sẽ hiện thân, ngày thường bọn chúng đều ngủ say.

Trừ phi gặp được tình huống đặc thù.

Rất hiển nhiên, Huyền Quy xoay người, đã kinh động đến bọn chúng.

Đến bọn chúng cũng thèm món tiên bảo kia đến nhỏ dãi, không nhịn được động thủ.

Nhưng sinh linh kinh khủng như vậy, lại bị một chưởng của vị nam tử áo trắng thần bí kia chụp thành huyết vụ? Trực tiếp chết đi.

Bọn họ vô cùng kinh hãi, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, đoán chừng sẽ không tin tưởng.

Tạo sao nhục thân của một người trẻ tuổi lại kinh khủng đến tình trạng này?

Tay không đối cứng với thần binh, còn có thể đập nát?

“Vị nữ tử áo trắng và hoàng kim cự nhân kia... Ta đã thấy, ngày đó

tại Long Huyết Hồ miểu sát một vị Thần Sứ Bán Thánh cảnh, rung động tứ phương...”

“Thiếu nữ mặc áo lông vàng óng kia chính là vị Thần Nữ họ Cố.”

Đột nhiên, một vị tu sĩ trừng lớn mắt, hít một ngụm khí lạnh nói, “Là hắn!”

“Là vị đại nhân trẻ tuổi đến từ Tiên Vực kia!”

“Tuyệt đối là hắn, nếu không, không thể giải thích một màn vừa rồi được.”

Nghĩ tới đây, rất nhiều tu sĩ lại cảm thấy rùng mình, tê cả da đầu.

Đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy hình dáng của vị đại nhân trẻ tuổi kia.

Mặc dù bây giờ khó mà thấy rõ... Giống như có bí bảo che lấp.

Thảo nào lại được nữ tử có thực lực vô cùng đáng sợ kia gọi là công tử.

Thực lực kinh khủng như vậy... Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, ai dám tin?

Bây giờ!

Vô số tu sĩ tận mắt nhìn thấy một màn này, vẫn cảm thấy không thể tưởng tượng.

Cho dù là tu sĩ đến từ Tiên Vực cũng bị sợ hãi, so với nửa năm trước, thực lực của Thần Tử Cố gia, đã tăng lên đến trình độ kinh khủng khác.

“Cố Khuynh Nhi...”

“Cố... Cố Trường Sinh...”

Diệp Hạo sợ hãi đến hóa đá đã phản ứng lại, nhìn thân ảnh đã quấy nhiễu giấc mộng của hắn ta nhiều năm, nhìn đôi mắt long lanh như ngưỡng vọng sao trời của nàng, lại nhìn về phía nam tử

áo trắng giống như sừng sững trong một thế giới khác bên cạnh.

Giờ phút này, thân thể hắn ta run rẩy, thần hồn cũng run rẩy, hàm răng cũng phát run.

Đến lời nói của hắn ta cũng run rẩy.

“Diệp Hạo, ổn định tâm thần, đừng đại loạn!”

Lúc này, giọng nói của Viêm Tôn từ trong giới chỉ truyền đến, giống như ẩn chứa lực lượng kì dị, như một chậu nước lạnh đổ xuống, khiến Diệp Hạo dần tỉnh táo trấn định lại.

Nhưng ánh mắt của hắn ta vẫn tràn ngập kinh hãi, sợ hãi và không thể tin được.

“Sư tôn... Thế hệ trẻ tuổi... Có thể cường đại đến tình trạng này sao?”

Diệp Hạo có chút run rẩy và mê mang hỏi thăm.

Nghe thấy vấn đề này, Viêm Tôn cũng trầm mặc, lúc này đột nhiên ông ta cũng có chút mờ mịt.

Tại sao kẻ địch của Diệp Hạo lại cường đại đến mức... Giống như không nên tồn tại vậy.

Ông ta sống vô số năm tháng, gặp vô số thiên kiêu, đã từng chứng kiến một vài hậu bối có tư chất ngút trời, không đầy vạn năm đã bước vào Chuẩn Đế!

Nhưng mà..

Ông ta chưa từng gặp ngươi nào tại Hoàn Nhất cảnh, lại mạnh đến trình độ không hợp thói thường như vậy.

Có lẽ cái này là... Tiên Đế chi tư?

Phải biết, bên trong viễn cổ thần sơn, thực lực của Kim Nhãn Viên Hầu Hầu ít nhất cũng là Thánh Nhân cảnh.

Thậm chí một kích vừa rồi còn vận dụng thiên phú Pháp Thiên

Tượng Địa thần thông, cự lực ẩn chứa trong mộ kích này lớn đến khó mà tưởng tượng.

Nhưng nam tử áo trắng đột nhiên xuất hiện kia, lại hời hợt đanh ra một chưởng, đã vỗ nát thần binh của nó, còn đánh nó thành huyết vụ, đến Nguyên Thần cũng bị cự lực vô cùng kinh khủng kia oanh thành tro tàn!

“Người trẻ tuổi kia quá kinh khủng...”

“Tại Tiên Vực, tuyệt đối là tồn tại vô địch...”

Viêm Tôn không khỏi rung động, sau đó nghĩ đến dòng họ của hắn, lại thêm đắng chát.

Diệp Hạo muốn báo thù?

Đoán chừng cả đời này cũng không có cơ hội.

Sau khi Cố Trường Sinh hiện thân, ánh mắt rất bình thản, không để ý đến vẻ kinh hãi hoảng sợ của các tu sĩ.

Mặc dù tu vi cảnh giới của hắn chỉ là Hoàn Nhất cảnh cửu chuyển đỉnh phong, nhưng nhục thân đã sớm vượt qua cấp độ này, toàn lực có thể vỡ nát hư không một giới này.

Chụp chết một sinh linh Thánh Nhân cảnh không thuần huyết, cũng không có gì bất ngờ.

Sau đó, Cố Trường Sinh nhìn về phía Huyền Quy cõng Thiên Đạo bia kia, ánh mắt lộ ra vẻ khác thường.

“Quả thật là vật này.”

Lúc này, tiên đồng của hắn vận chuyển, bên trong con ngươi hiện ra ánh sáng.

Bia đá màu xanh cao ngàn trượng, thần phù dày đặc, có vô tận huyền diệu và đạo vận, nhìn một chút giống như có thể khiến người ta phi thăng hóa đạo.

Cho nên vô số tu sĩ định vật này là tiên bảo, cho dù là tu sĩ đến từ

Tiên Vực, cũng cảm thấy kỳ dị, không liên tưởng đến Thiên Đạo bia.

Bởi vì khối Thiên Đạo bia ở thành Cổ Đế cao chừng vạn trượng, thậm chí có thể kéo dài đến trời, khó tính được chiều dài của nó.

Hiện nay, một khối này quá đơn giản và mộc mạc.

“Khối Thiên Đạo bia này còn chưa bị phá hỏng, nhưng nếu muốn thôi động nó, chứng thành vạn cổ cực cảnh, trước tiên cần phải luyện hóa nó, dựa vào thực lực bây giờ của mình, còn không đạt đến trình độ kia, nhưng nếu thu lấy thì không có vấn đề...”

Trong lòng Cố Trường Sinh hiện lên suy nghĩ, có kế sách, sau đó một chưởng nhô ra, thần phù biến mất, vô cùng to lớn, thần quang bành trướng, như tay thần, muốn hút Thiên Đạo bia vào trong tay.

“Dừng tay!”

“Vật này không phải ngươi có thể đụng, buông xuống!”

“Hôm nay mang theo tùy tùng của ngươi rời đi, chúng ta có thể tha cho ngươi một mạng! Không truy cứu mối thù ngươi giết Kim Nhãn Viên Hầu!”

Chương 186: Thu Thiên Đạo Bia, Cổ Thần Chi Uy, Viễn Cổ Thần Sơn Chi Chủ Sợ Hãi (2)

Lúc này!

Một đám sinh linh khủng bố trên viễn cổ thần sơn mới phản ứng lại, vô cùng tức giận, mặc dù Kim Nhãn Viên Hầu sáu tay bị một chưởng vỗ chết, cũng không có nghĩa là bọn chúng sẽ sợ.

Khí tức của Cố Trường Sinh chỉ là Hoàn Nhất cảnh.

Ba người bên cạnh, người mạnh nhất cũng chỉ là Bán Thánh cảnh mà thôi, một tên Thần Vương Cảnh, thiếu nữ còn lại có thể bỏ qua

không tính.

Mặc dù không biết vì sao nhục thân của Cố Trường Sinh sẽ kinh khủng như thế, có chút kinh dị.

Nhưng theo chúng.

Vừa rồi bởi vì Cố Trường Sinh đột nhiên hiện thân, nhục thân chi lực bộc phát quá đột nhiên, mới khiến Kim Nhãn Viên Hầu sáu tay khinh địch, chưa kịp phản ứng đã bị nghiền thành huyết vụ.

Nếu cẩn thận một chút, tuyệt sẽ không như vậy.

Huống hồ, bọn chúng có không ít người, chừng bảy vị, đương nhiên sẽ không e ngại, tuỳ tiện chắp tay nhường tiền vật ra.

Thân là viễn cổ thần sơn chi chủ, ngủ say ở đây mấy chục vạn năm, tự lập ra một mảnh cấm khu, Trung Châu không người dám xông.

Cũng là thời điểm cho thế nhân một bài học!

“Ồ? Để ta buông xuống, các ngươi có tư cách này sao?”

Vẻ mặt Cố Trường Sinh không biến hóa, quay đầu nhìn đám sinh linh thần sơn này, đoán được bọn chúng có bối cảnh tại Tiên Vực, là một mạch của hoàng tộc Thái Cổ.

Nếu không cũng không dám nói với mình như vậy, cũng không sợ chết.

Sau đó.

Hắn tiếp tục chộp về phía Thiên Đạo bia, cũng không lo lắng, pháp lực ba động khuếch tán, bao phủ, chuẩn bị lấy đi.

Liên Tinh lẳng lặng canh giữ ở bên cạnh hắn, vẻ mặt thanh lãnh, có sát ý lượn lờ.

“Các ngươi, nếu quấy nhiễu công tử, vậy thì chết đi!”

Một mình Cổ Thần Mục đã đủ giữ quan ải, thân thể đột nhiên biến

lớn, chừng mấy ngàn trượng, hoàng kim sáng chói, hắn một quyền nện xuống, muốn đánh nát viễn cổ thần sơn!

“Cổ Thần khai thiên quyền!” Hắn ta quát.

“Ngươi muốn chết! Hiện tại ta sẽ giết ngươi!”

Sau đó, một đầu hung cầm tức giận, khí tức còn cường đại hơn Kim Nhãn Viên Hầu không ít, hóa thành nguyên hình, vô cùng kinh khủng, hắc vụ ù ù.

Không biết nó dài đến bao nhiêu dặm, con ngươi giống như hai vòng mặt trăng máu, chiếu rọi trên bầu trời, giống như một ngụm có thể thôn phệ ngàn vạn sinh linh.

Nhưng dưới một quyền của Cổ Thần Mục, đầu hung cầm này bộc phát toàn lực, vẫn phải run rẩy.

Thân thể bị đánh xuyên thành một huyết động, xương cốt đứt gãy rất nhiều, máu tươi chảy đầm đìa, không ngừng chảy xuống.

Ngay sau đó!

Cổ Thần Mục lần nữa xuất thủ, đè ép nó, thần lực bành trướng, vô cùng đáng sợ!

Không đến trăm chiêu, đầu hung cầm này kêu lên tuyệt vọng, thân thể sụp đổ, hóa thành một đoàn huyết vụ!

Một màn như thế, khiến đám viễn cổ thần sơn chi chủ có chút sợ hãi, sau khi vị hoàng kim cự nhân này phát cuồng, lại kinh khủng như thế?

Bán Thánh chi cảnh, đè ép Thánh Nhân cảnh mà đánh, còn đánh chết?

Người hầu của nam tử mặc áo trắng này lại khủng bố như thế!

...

Một màn này, khiến một đám viễn cổ thần sơn chi chủ sợ hãi, vị hoàng kim cự nhân này như một chiến sĩ, lúc phát cuồng còn hung

ác hơn đám hung thú bọn chúng.

“Không đúng... Nhục thân của tên gia hỏa này rất mạnh, huyết mạch bất phàm, rất có thể là một chủng tộc cường đại tại Tiên Vực, tên là Cổ Thần...”

Bọn chúng kịp phản ứng, có chút chấn kinh, từng nghe một cổ lão ở Không Thiền Giới nói, ở Tiên Vực có cự nhân từng cõng sao trời mà đi!

Chiến lực ngập trời, nhục thân có thể băng liệt tinh không!

“Lai lịch của tên gia hỏa này tuyệt đối vô cùng kinh khủng...”

“Nhưng sau lưng chúng ta chính là vạn tộc Thái Cổ ở Tiên Vực, e ngại hắn làm gì...”

“Cùng nhau xuất thủ, giết hắn!”

Mắt thấy vẻ mặt Cố Trường Sinh vẫn như giếng cổ không có gợn sóng, toàn thân sáng lên, hình như có đạo âm đồng ca, đang dao động trên tấm bia đá tiên bảo kia, muốn rút nó khỏi lưng Huyền Quy, lấy đi.

Bọn chúng lập tức vội vàng, cùng nhau xuất thủ, hóa thành bản thể che khuất bầu trời, hắc vụ cuồn cuộn, có thần mang ngập trời lấp lóe, hóa thành thần liên xuyên tới!

Tất cả tu sĩ hoảng sợ, run rẩy dưới những khí tức này, thần hồn muốn nứt, thân thể không tiếp nhận được, vỡ ra khe hở, muốn nổ tung.

Sau đó, nhao nhao hóa thành cầu vồng, muốn thoát khỏi nơi đây.

Tiên bảo quan trọng đến đâu, cũng phải có tính mệnh cầm mới được.

Giờ khắc này, tất cả sinh linh khủng bố trong viễn cổ thần sơn đều nổi giận, có khả năng hủy thiên diệt địa.

Toàn bộ đại địa Trung Châu, vô số thế lực rung động xúc động, pháp khí Bán Thánh trong tộc bị kinh động, tự động thức tỉnh, sau

đó run rẩy, hiển hiện trên không trung.

“Nơi đó...”

“Là mười vạn đại hoang gần đây đã xảy ra oanh động...”

“Chẳng lẽ thật sự có tiên bảo xuất thế, dẫn tới các thế lực từ Tiên Vực hạ giới cướp đoạt sao?”

Vô số tu sĩ kinh hãi, bởi vì lần trước viễn cổ thần sơn bạo loạn, một vị sinh linh khủng bố muốn kéo dài tính mạng, thôn phệ sinh mệnh ở các nơi.

Vô số hung thú từ trong mười vạn đại hoang giết ra, huyết tẩy các bộ lạc và thành trì ở ven đường!

“Không biết sống chết.”

Vẻ mặt Cố Trường Sinh nhàn nhạt quét qua đám sinh linh viễn cổ thần sơn kia một cái, tiếp tục đi lấy Thiên Đạo bia, một cỗ huyền diệu ba động lưu chuyển, cứ thế đâm vào lưng Huyền Quy, quá kiên cố, giống như mọc rễ.

Hơn nữa.

Trong đó giống như có Chân Linh tồn tại.

Dường như Thiên Đạo bia đã sinh ra linh tính, mơ hồ kháng cự, đang đối kháng với hắn.

Cố Trường Sinh nhướng mày, trong mắt có một tia lãnh ý.

Thiên Đạo bia tồn tại cổ lão, không biết lai lịch, chưa bao giờ nghe nói sẽ sinh ra Chân Linh.

Bây giờ trong đó lại có Chân Linh rất nhỏ yếu, muốn ngăn cản hắn thử dò xét chiếm cứ khối bia cổ này.

“Đây là Chân Linh mà thi thể Huyền Quy đản sinh ra, muốn chiếm cứ khối Thiên Đạo bia không chủ này sao?”

Oanh!

Hắn một chưởng rơi xuống, hỗn độn khí bộc phát trong lòng bàn tay, khiến khối này Thiên Đạo bia phát run, sau đó một loại phản lực truyền đến, thần uy vô cùng đáng sợ lao ra!

Thiên Đạo bia được làm từ chất liệu cực kì đặc thù, gần như không thể phá hủy, nếu có Thiên Đạo Kính phối hợp, có thể diễn hóa vô thượng chi lực, người có can đảm bất kính, sẽ phải nhận trừng phạt!

Nhưng bây giờ!

Cố Trường Sinh lại không ngừng xuất thủ, mắt sắc lạnh lùng, đánh nó đến phát run, muốn thoát khỏi lưng Huyền Quy, trong đó Chân Linh bộc phát ra hận ý và không cam lòng.

Dưới cái nhìn của nó, Thiên Đạo bia mới là vật nó nên có được!

Khí tức Huyền Quy tiêu tán, không ai có thể ngăn cản nó!

Mà trên Thiên Đạo bia, nhận được tác động của Cố Trường Sinh, từng cái tên cổ lão bắt đầu hiển hiện, hiện ra quang huy màu vàng, đạo vận không ngừng lưu chuyển!

Những cái tên này truyền ra đều khiến vô số cổ lão biến sắc sợ hãi, từ trong ngủ bừng tỉnh.

Đó là vô thượng thiên kiêu từ thời kì cổ xưa nhất, trấn áp từng thời đại, tại Hoàn Nhất cảnh, mỗi người đều có thực lực vô cùng vô biên.

Mà bây giờ!

Những cái tên cổ lão đang này lung lay, diễn hóa từng thân ảnh kinh khủng, mỗi khi xuất thủ đều kinh thiên động địa, băng sơn che nhạc, vô địch đáng sợ!

Ánh mắt Cố Trường Sinh không thay đổi, thi triển từng đạo vô thượng thần thông, quang huy bao phủ, thần phù mênh mông, không ngừng xuất thủ ma diệt bọn họ.

Chương 187: Lấy Nhất Lực Phá Vạn Pháp,

Tên Trên Thiên Đạo Bia, Ma Diệt Trấn Áp

Giữa thiên địa, trong một thời gian đều vang lên âm thanh đáng sợ như khai thiên, tất cả tu sĩ vô cùng hãi nhiên, nhìn thân ảnh áo trắng kia, xung quanh có hỗn độn khí bắt đầu chìm nổi, đang không ngừng trấn áp khối bia cổ, muốn ma diệt hư ảnh của mỗi cái tên trên đó!

Thanh thế doạ người, một luồng khí tức đủ để khiến bọn họ sụp đổ!

“Người quấy rầy công tử, giết!”

Liên Tinh nhìn về phía đám viễn cổ thần sơn chi chủ kia, cũng bắt đầu hành động.

Giọng nói trong trẻo lạnh lùng ẩn chứa vô tận sát ý, thân ảnh đột nhiên trở nên mơ hồ trong hư không, một đạo sát ý rét lạnh bao phủ thiên hạ.

Tuy chỉ có Thần Vương Cảnh, nhưng lại khiến đám hung thú Thánh Nhân cảnh biến sắc.

Một đạo kiếm khí đen như mực, chừng ngàn trượng, thoáng cái rơi xuống, phong mang vô tận, sát phạt ngập trời!

Đây là một thức sát phạt đại thuật!

Nàng gia nhập cuộc chiến, chỉ một kích, một đầu Ma Cầm liền kêu thảm, nửa người bị chém xuống!

Không trung, vô tận máu tươi vẩy xuống, khiến tất cả tu sĩ biến sắc.

Bởi vì những giọt máu kia rất đặc biệt, phát ra thần huy, lấp lóe ngũ sắc quang mang, mờ mịt bốc hơi.

Thần bí và cường đại đến không nói ra được.

“Các ngươi làm càn!” Một đầu Ma Cầm Thánh Nhân cảnh trung kỳ gầm thét, nó chính là một trong số mấy đầu viễn cổ thần sơn chi

chủ cường đại nhất.

Lúc này, nhân cơ hội Liên Tinh và Cổ Thần Mục giao thủ với đám sinh linh còn lại, nó bay thẳng về phía Cố Trường Sinh, muốn ngăn cản hắn!

Ong ong ong!

Giữa thiên địa!

Vô số sát cơ và thần mang phun trào!

Cánh chim đen như mực che trời, vô cùng to lớn, lại phát ra bảo huy, giống như thần kiếm!

“Xoẹt xoẹt” âm thanh vang lên bên tai không dứt, lông thần bay múa.

Đầu Ma Cầm này tế ra mấy chục cây lông vũ vô cùng thô to, như tiên kiếm chém về phía trước, phù văn lượn lờ.

Ầm ầm!

Nó rất thông minh, không sử dụng nhục thân đối cứng với Cố Trường Sinh, biết rõ không chiếm được tiện nghi, nên lựa chọn thần thông, muốn trấn sát hắn!

“Trời ạ, đây là muốn hủy thiên diệt địa sao?”

Tất cả tu sĩ phát run, cho dù đã tránh xa nơi rồi, nhưng lúc này thần hồn vẫn kinh hãi muốn tuyệt, hai chân như nhũn ra!

Khí thế Thánh Nhân cảnh quét xuống, trực tiếp quét ngang toàn bộ Trung Châu, so với mấy đạo Ma Cầm vừa rồi thì còn cường đại hơn rất nhiều lần!

“Muốn chết!” Vẻ mặt Cố Trường Sinh lạnh lẽo, không nghĩ tới đám gia hỏa này không biết sống chết, còn dám tới ngăn cản hắn!

Sau một khắc.

Pháp lực hào hùng mênh mông như tinh hà dâng trào, vô số thần

tính hắn hấp thu ở Niết Bàn Trì trực tiếp bộc phát!

Cho dù tu vi vẫn áp chế tại Hoàn Nhất cảnh, nhưng lúc này pháp lực và sự chưởng khống cảnh giới của hắn còn siêu việt hơn cảnh giới này rất nhiều.

Hắn xuất thủ, tạm thời buông áp chế Thiên Đạo bia ra, Hỗn Nguyên Giới Tâm Thần Quyền rơi xuống!

Bá đạo mà quyết tuyệt, quanh thân lượn lờ ba ngàn cánh cửa thần quang, như có ngàn vạn tiểu thế giới, hắn đánh ra một quyền, hư không băng liệt, phù văn nghịch lưu.

Đầu Ma Cầm kia kinh dị, cảm thấy nam tử áo trắng thần bí trước mặt quá tà tính.

Đây là một môn thần thông kinh thế vận dụng lực lượng nhục thân!

Chỉ dựa vào lực lượng nhục thân đã đánh nát tất cả!

Lấy nhất lực phá vạn pháp! Nếu cảnh giới của hắn cao thêm chút nữa, sẽ còn kinh dị kinh khủng đến cỡ nào.

Tu vi của nó là Thánh Nhân trung kỳ, vừa xuất thế đã có thể khiến Không Thiền Giới lâm vào tĩnh mịch và huyết tinh!

Nhưng, một kích vô cùng kinh khủng của nó đã bị đánh nát, không có hiệu quả.

Ma Cầm hét lên giận dữ, lần nữa đánh tới, thi triển một môn thần thông khác!

Lập tức, lôi vân trên bầu trời bạo động, sao băng sáng lên.

Phù văn xen lẫn, tinh hà dày đặc, nhìn vô cùng xán lạn, ngay sau đó huyết dịch và lông thần vẩy ra.

Đầu Ma Cầm kia vô cùng kinh hãi, nó thi triển thần thống cấp bậc Thánh Nhân, vậy mà cũng không địch lại.

Nam tử mặc áo trắng này, làm sao có thể cường đại đến tình trạng

này, rõ ràng thực lực chỉ là Hoàn Nhất cảnh, đã vượt quá nhận biết của nó!

“Ngươi đang áp chế tu vi, cảnh giới lúc đầu của ngươi đã sớm vượt qua cảnh giới mà ngươi thể hiện.”

Nó hoảng hốt, không nhịn được nói, vô cùng sợ hãi, bây giờ nửa người đã bị Cố Trường Sinh đánh xuyên qua, tiên huyết rơi đập, áp sập từng mảnh sơn mạch!

“Bây giờ ngươi mới biết sao?”

Vẻ mặt Cố Trường Sinh lạnh nhạt, nhưng ánh mắt lạnh lẽo, trên áo trắng dính một vài vết máu, nhưng không phải của hắn.

Cùng lúc đó.

“Tiên bảo xuất thế?”

“Vị trẻ tuổi trong truyền thuyết của Cố gia cũng ở đó?”

Trong một tòa thành trì nào đó.

Một đám nam nữ trẻ tuổi vừa từ Tiên Vực hạ giới xuống nhíu mày.

Bọn họ cùng đi đến, khí tức rất cường đại, mặc bảo giáp, nhưng toàn thân vẫn bao phủ ánh sáng thần thánh.

Bên cạnh, có ba động đáng sợ phát ra, khiến người ta rất kinh ngạc, đây là đám chí tôn trẻ tuổi cực kì đáng sợ ở Tiên Vực.

Ở phía trước bọn họ, có một nam tử tóc vàng chói mắt như ánh dương.

Toàn thân hắn ta giống như đang thiêu đốt.

Lúc hành tẩu, có ánh sáng màu vàng bao phủ, phù văn biến mất, hóa thành mặt trời khiến người ta bỏng mắt, hư không rung động.

Đạo Cực Tiểu Thánh Quân, bây giờ là một trong số tồn tại trẻ tuổi đáng sợ nhất tại Đạo Cực thánh viện.

Dung hợp một đạo lửa cổ vô cùng thần bí, uy năng không kém bất

cứ hạt giống thần hỏa gì đứng trong mười vị đầu của Tiên Vực.

Hắn ta rất cường đại, có thể xưng hùng ở một phương, thực lực mạnh mẽ, có thể tung hoành vô địch.

Đám Chí Tôn trẻ tuổi kia đều là tùy tùng của hắn ta.

“Đại nhân, căn cứ theo báo cáo của hạ nhân, bên trong mảnh đại hoang kia xuất hiện một tấm bia cổ, có thể là Thiên Đạo bia.”

Một vị lão bộc xuất hiện, cung kính nói.

“Cho nên, Thần Tử Cố gia đang ở trong đó?” Đạo Cực Tiểu Thánh Quân hỏi, hai mắt giống như hai vòng mặt trời màu vàng, khiến nước mắt của người đối diện chảy ròng.

“Ở đó.” Lão bộc đáp.

“Vị sư tôn thần bí của Diệp Hạo là một tồn tại vô thượng nào đó của Thánh Viện, lúc trước nghe đồn đã vẫn lạc, nhưng thời gian trước thông qua bí pháp truyền tin tức đến Thánh Viện, nói Diệp Hạo đã đắc tội với Thần Tử Cố gia.”

“Bây giờ Thánh Viện vô cùng kiêng kị Cố gia, cho nên đối với vị tồn tại vô thượng kia.. Cũng không muốn quản nhiều.”

Đạo Cực Tiểu Thánh Quân gật đầu nói, trong mắt mang theo dị sắc, chỉ nhắc tới chuyện ấy, cũng không nói nhiều.

Vẻ mặt lão giả cung kính.

Sau lưng bọn họ, một đám cường giả đi theo, dùng ánh mắt kính sợ nhìn đám người trẻ tuổi này, là tùy tùng và người hầu của bọn họ ở Không Thiền Giới.

“Là kì tài của Đạo Cực thánh viện!”

“Đạo Cực thánh viện, tại Tiên Vực cũng là một phương vô thượng đạo thống, thế lực to lớn vô biên, xưng bá mấy phương đạo vực.”

Nhìn thấy đám người này, có tu sĩ Tiên Vực chấn kinh.

Sau đó.

Đám thiên kiêu trẻ tuổi của Đạo Cực thánh viện cất bước, hóa thành cầu vồng, đi về phía khu vực mười vạn đại hoang.

Khí tức của Đạo Cực Tiểu Thánh Quân càng thêm kinh khủng, hiện ra chân thân hùng vĩ, che đậy bầu trời, khiến đám người run sợ.

Có rất nhiều tồn tại trẻ tuổi từ Tiên Vực đến, cũng nghe nói mà đi, cảm nhận được cỗ khí thế Thánh Nhân truyền đến, cũng biết rõ khối bia cổ kia là vật gì, là thiên đại cơ duyên, không muốn bỏ qua.

Trong một thời gian, toàn bộ Trung Châu biến sắc, vô số tu sĩ hãi nhiên.

Chương 188: Sau Khi Giải Quyết Thiên Đạo Bia, Vì Các Ngươi Bình Viễn Cổ Thần Sơn

Trong đại hoang.

Thần phù tận trời, hắc vụ ngập trời, thân ảnh che trời hiển hiện ở trong đó, vô số thần liên xen lẫn, bao phủ thiên địa!

Khí tức của từng sinh linh trong viễn cổ thần sơn đều vô cùng khủng bố, trong lúc xuất thủ chính là vô tận thần uy, phù văn dày đặc.

Nếu không phải nơi đây đặc thù, năm đó tồn tại chí cường dời các giới còn lại đến, nếu không đã sớm bị đánh xuyên qua rồi!

Nhưng uy thế vẫn như muốn hủy thiên diệt địa, khiến vô số tu sĩ sợ hãi.

Có vài người không kịp đào thoát, bị một luồng dư ba đụng vào, vô thanh vô tức nổ tung, thành một đoàn huyết vụ!

Trong giây lát!

Mười vạn đại hoang đã biến thành một mảnh sinh cơ tịch diệt tuyệt địa!

Cố Trường Sinh tạm thời buông trấn áp với Thiên Đạo bia ra, muốn giải quyết đầu Ma Cầm trước mắt này trước.

Hắn lấy thanh kiếm gãy Đại La ra, kiếm quang kinh thế chiếu rọi thiên địa, giống như vĩnh hằng sáng chói!

Đại biểu sát phạt chi kiếm cực hạn!

Nhất Kiếm Phi Tiên!

Ma Cầm gầm thét, thần phù chảy xuôi trên người bị chém đứt, nửa người rơi xuống, tiên huyết vẩy xuống, vô cùng phẫn nộ!

Nó tuyệt đối không ngờ tên gia hỏa trước mặt lại khó chơi như vậy, những sinh linh còn lại trong viễn cổ thần sơn cũng bị dây dưa kéo lại, không cách giúp nó thoát thân!

“Đáng chết, tên gia hỏa này không chỉ có nhục thân mạnh đến đáng sợ, giống như Tiên Đế chuyển thế, đến thủ đoạn cũng tầng tầng lớp lớp, tất cả đều là thần thông vô cùng đáng sợ.”

“Chuôi kiếm gãy này, làm sao lại quỷ dị như vậy, còn rất sắc bén nữa, nếu không phải tốc độ của ta nhanh, chỉ sợ đầu đã bị chém xuống rồi!”

“Rốt cuộc hắn có lai lịch gì? Chẳng lẽ là truyền nhân của thế lực bất hủ nào đó ở Tiên Vực?”

Giờ khắc này, Ma Cầm có chút hối hận.

Nhưng hối hận cũng vô dụng, chuyện đã đến tình trạng này, nhất định phải đánh đến ngươi chết ta sống.

Ong!

Nó há mồm phun ra một cây quạt thất thải, rồi bay lên không trung.

Đó là một cái quạt cổ, từ lông vũ của các loại chim cầm hung thú

cường đại luyện chế mà thành, đan xen các loại thần quang hỏa diễm, khí tức kinh khủng.

Mặc dù không phải Thánh khí truyền thế, nhưng uy năng ngập trời, có thể tuỳ tiện giết tu sĩ Thánh Nhân cảnh sơ kỳ!

Oanh!

Đạo khí tức rơi vào bên người Cố Trường Sinh, ong một tiếng, một tầng tiên quang sáng chói bộc phát, đó là một bộ tiên giáp.

Không biết dùng vật gì đúc thành, phù văn thần bí lượn lờ dày đặc, phát ra sức phòng ngự kinh người.

Vô số hỏa quang bắn ra, một luồng đã có thể khiến sơn mạch hóa thành biển lửa, bây giờ lại bị ngăn trở, căn bản không thể rơi xuống người Cố Trường Sinh.

Đầu Ma Cầm kia bị kinh trụ, ngẩn ngơ, một đạo kiếm quang sáng chói đột nhiên chém ra quạt cổ, không có gì không phá, từ trước mặt lao đến, phốc một tiếng đã xuyên thủng mi tâm của nó!

Sau một khắc!

Một đạo Nguyên Thần của Ma Cầm hiện ra, hoảng sợ muốn chạy trốn, vẻ mặt Cố Trường Sinh đạm mạc, một kiếm lần nữa chém tới, giết chết nó!

Vô số tu sĩ kinh hãi nhìn một màn này, chỉ cảm thấy toàn thân phát lạnh, thần hồn run rẩy.

Sinh linh thần sơn vô địch trong mắt bọn họ, ngủ say mấy chục vạn năm, một khi xuất thế, sẽ huyết tẩy thiên hạ.

Nhưng bây giờ... Lại liên tiếp bị một người trẻ tuổi giết chết.

Một màn này thật sự quá rung động, khiến bọn họ kinh hãi.

“Chuyện này thật kinh khủng...”

“Trời ạ, vị đại nhân trẻ tuổi đến từ Tiên Vực này mạnh đến mức nào... Đến sinh linh vô địch thần sơn cũng bị giết chết rồi? Hoàn

toàn không địch lại.”

Một bên khác, đám sinh linh thần sơn giao thủ với Liên Tinh, Cổ Thần Mục cũng bị trấn trụ, số lượng của bọn chúng không ít, nhưng căn bản không chiếm thượng phong.

Hơn nữa người trẻ tuổi kia quá mạnh, không chỉ có thanh kiếm gãy vô cùng sắc bén, có thể tuỳ tiện chặt đứt pháp khí của bọn chúng, còn có một bộ tiên giáp có lực phòng ngự kinh người!

Căn bản không giết được!

Bọn chúng sợ hãi, thời khắc này, bọn chúng đã cảm nhận được cái gì gọi là tuyệt vọng.

Sau đó trong màn hắc vụ nồng đậm ngập trời, thân ảnh bọn chúng lao về phía xa, muốn trở về thần sơn, rời khỏi nơi đây.

Tiên bảo quan trọng đến đâu, cũng không thể so với tính mạng được!

Phía dưới.

Diệp Hạo được một luồng khí tức của Viêm Tôn bảo vệ, nhưng vẫn hãi hùng khiếp vía, sợ đụng vào một đạo dư ba.

Tồn tại dạng này giao thủ, chỉ bằng một đạo khí tức cũng đủ để giết chết hắn ta vô số lần.

Nhìn thấy thân ảnh áo trắng có vô tận tiên khí lượn lờ, quanh người như có hỗn độn khí chìm nổi, cầm kiếm chém tới, hắn ta chỉ cảm thấy da đầu của mình cũng muốn nổ tung.

Quá kinh khủng!

Đây là thực lực người trẻ tuổi nên có sao?

Hơn nữa, nghe nói cảnh giới của hắn cũng chỉ là Hoàn Nhất cảnh mà thôi, lại có thể giao thủ với sinh linh khủng bố cấp độ Thánh Nhân, còn giết chết nó!

Lúc này, hắn ta đã hiểu vì sao Cố Khuynh Nhi lại nói ra những lời

như vậy.

Tồn tại trẻ tuổi như vậy, đúng là Chân Long trên chín tầng mây, còn hắn ta chỉ là một con giun trong một vũng bùn mà thôi!

Khóe miệng của hắn ta đều là đắng chát và không cam lòng, sau đó mặt mày méo mó dữ tợn!

Cùng là người trẻ tuổi, vì sao lại chênh lệch lớn như vậy? Đơn giản không cùng một cấp độ, không có bất cứ khả năng so sánh nào.

Lúc này dường như Viêm Tôn biết rõ tâm tình của hắn ta, vội vàng khuyên bảo, "Thiên chi kiêu tử như vậy, từ nhỏ đã có vô số thần vật bồi dưỡng, một giọt bảo huyết tôi luyện thể chất, đều có thể tạo nên một vị Thánh Nhân."

"Ngươi không bằng hắn cũng rất bình thường, hơn nữa, nếu ta suy đoán không sai, người trẻ tuổi này, có một loại thể chất kinh khủng trong truyền thuyết, sinh ra đã chú định vô địch."

"Kiện tiên giáp vừa rồi, tại Tiên Vực cũng không có mấy thế lực có thể luyện chế ra, đoán chừng đến Chí Tôn cũng không thể công phá."

"Cảnh giới của hắn không chỉ như mặt ngoài, bị gắt gao áp chế, mục đích hắn là có liên quan đến Thiên Đạo bia....."

Nghe lời này, Diệp Hạo tuyệt vọng, có địch nhân như vậy, hắn ta không biết sau này phải làm sao.....

Một luồng khí tức đã đủ diệt sát hắn ta vô số lần.

Tại Không Thiền Giới, hắn ta tự nhận mình không kém truyền nhân thánh địa, chí tôn tuổi trẻ... Nhưng khi kiến thức những người đến từ Tiên Vực, hắn ta mới rõ ràng, đến bây giờ, hắn ta chỉ là ếch ngồi đáy giếng.

Viêm Tôn thở dài, đại địch như vậy, tâm tình của Diệp Hạo thất thủ, cũng rất bình thường.

Lúc ông ta cũng ở cảnh giới như thế, đoán chừng cũng sẽ cảm

nhận được áp lực kinh khủng và tuyệt vọng.

Loại cảm giác này... Giống như con ếch ngồi dưới giếng nước ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện bên ngoài giếng có Côn Bằng tồn tại, giương cánh, lên như diều gặp gió!

“Công tử!”

“Công tử!”

Rất nhanh, trên người Liên Tinh và Cổ Thần Mục có vết máu, trở lại bên cạnh Cố Trường Sinh, cung kính nói.

“Đám sinh linh không biết sống chết này, cuối cùng đã biết sợ hãi sao?” Vẻ lạnh lùng trên mặt Cố Trường Sinh tán đi, lại khôi phục vẻ lạnh nhạt tự nhiên như trước.

Sau đó nhìn về phía hai người, quan tâm nói, “Các ngươi không sao chứ?”

Dù sao cũng chém giết với vài đầu sinh linh thần sơn Thánh Nhân cảnh, ít nhiều cũng có bị thương.

Nhất là Cổ Thần Mục, có thể nhìn thấy từng đạo vết thương trên người hắn ta đang chảy ra hoàng kim tiên huyết.

Nhưng lực sinh mệnh của hắn ta cực mạnh, những vết thương này đang nhanh chóng khép lại, đã không sao.

“Công tử yên tâm, ta không sao.” Cổ Thần Mục mở miệng cười nói.

Thân pháp của Liên Tinh rất quỷ dị, tại giao giới giữa hắc ám và quang minh ẩn hiện, thi triển sát phạt đại thuật, nhưng bây giờ trên váy trắng cũng có không ít tiên huyết.

“Ta không sao công tử.” Được công tử quan tâm, nàng lập tức lộ ra ý cười vui vẻ, sau đó nhẹ nhàng lắc đầu nói.

“Trên mặt cũng dính máu tươi rồi.”

Cố Trường Sinh đưa tay lau máu hung thú dính trên mặt nàng đi, cười cười.

“Đợi ta giải quyết chuyện Thiên Đạo bia xong, sẽ vì các ngươi bình mảnh viễn cổ thần sơn này.”

Hời hợt.

Nhưng tràn ngập bá đạo và sát phạt chi khí!

Nói xong, Cố Trường Sinh nhìn về phía Thiên Đạo bia còn đang hiển hóa ngàn vạn huyền diệu, vô cùng vô tận thần lực tràn vào trong một quyền, sau lưng như có ngàn vạn thế giới đi theo!

Những cái tên bất hủ còn đang hiển hóa, những vô thượng thiên kiêu đã từng xuất hiện bọn họ giống như sống lại, hiển hóa tại nơi này, hiện ra thủ đoạn vô địch, chém giết với Cố Trường Sinh!

Oanh!

Thần hoa đáng sợ bao phủ thiên địa, rung động bầu trời, vô số tu sĩ tê cả da đầu.

Liên Tinh ngơ ngác nhìn thân ảnh áo trắng trước mắt, sờ lên khuôn mặt của mình, không biết nghĩ đến cái gì, đỏ mặt, sau đó nhanh chóng cúi đầu.

Trái tim lại không ngừng nhảy lên.

Chương 189: Một Đám Vô Thượng Thiên Kiêu, Hoàn Nhất Cảnh Cực Cảnh, Tứ Phương Hãi Nhiên

Thanh thế bên trong mười vạn đại hoang vô cùng to lớn.

Vừa rồi mấy đạo uy thế vô cùng đáng sợ của Thánh Nhân quét ngang, bao phủ xuống, khiến toàn bộ Trung Châu kinh hãi.

Rất nhiều Thánh khí có cảm giác thức tỉnh, chìm nổi trên không trung, có khí tức đáng sợ chảy xuôi!

Vô số tu sĩ sắc mặt trắng bệch, cảm giác như sắp hủy thiên diệt

địa!

Nhưng mà...

Mấy cỗ uy thế Thánh Nhân quét ngang thiên địa, chấn nhiếp bốn phương tám hướng này tới rất nhanh, nhưng biến mất cũng rất nhanh, giống như vừa rồi chỉ là ảo giác.

“Huyền Quy xoay người, đến từ đại hoang. Nhưng vừa rồi đã xảy ra chuyện gì? Lại có khí tức của vài vị Thánh Nhân thức tỉnh!”

“Đây là khí tức truyền đến từ mười vạn đại hoang, lão phu suy đoán hẳn là những tồn tại kinh khủng trong viễn cổ thần sơn thức tỉnh. Nhưng..... Vì sao lại biến mất...”

Rất nhiều tu sĩ sắc mặt trắng bệch, rung động không thôi, cảm giác ngạt thở như thủy triều biến mất không thấy gì nữa, sau đó tim đập thình thịch và hoảng sợ.

Bọn họ chấn kinh không hiểu, vì sao đám tồn tại kinh khủng kia vừa hiện thân, đã nhanh chóng thối lui, rất quỷ dị, khiến người ta khó hiểu.

Cảm thấy bên trong mười vạn đại hoang tuyệt đối đã xảy ra chuyện đó.

“Có phải chuyện này liên quan đến vị đại nhân trẻ tuổi đến từ Tiên Vực kia không?”

Rất nhiều tu sĩ to gan hiếu kỳ, bắt đầu chạy đến nơi đó.

Cùng lúc đó!

Đông đảo thân ảnh trẻ tuổi có khí tức kinh khủng dẫn theo đám tùy tùng bay về phía mười vạn đại hoang, cho dù nơi đó có Thánh Nhân tồn tại, cũng không hề sợ hãi.

Trong mắt có thần mang lấp lóe, vô cùng nóng rực.

“Đây tuyệt đối là Thiên Đạo bia Hoàn Nhất cảnh đã thất truyền từ lâu...”

“Nghe nói Thần Tử Cố gia vẫn luôn áp chế cảnh giới, chưa đột phá, có lẽ muốn chứng thành căn cơ mạnh nhất trên Thiên Đạo bia vạn cổ này.”

“Không vào Kiếp Kiều cảnh, những cảnh giới phía dưới đều là căn cơ, dã tâm của Thần Tử Cố gia quá lớn, khí phách khiến người ta kinh dị, muốn mượn Thiên Đạo bia để thành tựu bản thân!”

Bọn họ nói nhỏ trong mắt đều là tinh mang.

Tại một khu vực ở Tiên Vực, bọn họ có danh xưng vô địch, nhưng xưng tôn cùng thế hệ, bọn họ đã từng cảm thấy mình kém xa Thần Tử Cố gia.

Nhưng hiện nay, bọn họ đều đã dung hợp hạt giống thần hỏa mạnh mẽ của mình, bước vào Kiếp Kiều cảnh.

Nói cách khác, hiện nay, bọn họ yếu nhất cũng là Chân Thần cảnh.

Mà Thần Tử Cố gia, lại là Hoàn Nhất cảnh, chưa bước vào Kiếp Kiều, thần cơ chưa tạo, chân hỏa chưa dung, đến Hư Thần cảnh cũng không phải.

“Mặc dù Thần Tử Cố gia sinh mà làm thánh, nhưng hiện nay mọi người đối mặt với Bán Thánh cũng có thủ đoạn đối phó của mình, không phải không địch lại.”

“Nếu hắn còn không đột phá, vậy đây chính là cơ hội của chúng ta.”

Trong ánh mắt của rất nhiều người tỏa ra hỏa nhiệt, có ý nghĩ to gan.

Mặc dù dùng cảnh giới nghiền ép, tiến hành giao chiến không công bằng, nhưng đối thủ là Thần Tử Cố gia, bọn họ không quan tâm có công bằng hay không.

Biết Thần Tử Cố gia còn áp chế tu vi ở Hoàn Nhất cảnh.

Tất cả bọn họ đều thở phào một cái, cảm giác ngọn núi lớn ép bọn họ không thở nổi kia đã biến mất.

Mọi người cùng Chí Tôn trẻ tuổi, là truyền nhân của một phương đại giáo, có nhiều thủ đoạn.

Bây giờ bọn họ cao hơn Thần Tử Cố gia hai đại cảnh giới... Mà đây cũng là cơ hội của bọn họ.

Một khi đánh vỡ truyền thuyết bất bại của người trẻ tuổi kia, ác mộng sẽ biến mất!

Oanh!

Chân trời, một thân ảnh hùng vĩ vàng óng tiến đến, che khuất bầu trời, giống như một vị Vương Giả, toàn thân đang thiêu đốt!

Đạo Cực Tiểu Thánh Quân!

Một bên khác!

Một cỗ tử khí che khuất bầu trời, mênh mông cuồn cuộn chín vạn dặm xuất hiện, đó là một thanh niên mặc áo bào, ánh mắt bình thản, cầm phất trần trong tay, dưới chân như cưỡi mây đạp gió, cũng đang bay trên bầu trời.

Đạo Tử của Trường Sinh Doanh gia, Doanh Nhiếp!

Lần này hắn ta không dẫn theo đầu Thanh Ngưu kì dị kia, nhưng thực lực đã đạt đến tình trạng cao thâm của Chân Thần Cảnh, rất tự tin, muốn rửa sạch khuất nhục năm đó.

“Gặp ngươi phải đi đường vòng sao?” Khóe miệng hắn ta lộ ra ý cười lạnh, sau đó bình tĩnh lại.

Trước đây đạo tâm vỡ ra, lại thu hoạch được tiên duyên nghịch thiên, thực lực tăng lên kinh khủng, đạo tâm cũng khép lại.

Trên các dãy núi bên dưới, vô số tu sĩ nhìn thấy những cảnh tượng này, đều kinh hãi muốn tuyệt.

“Đây chính là chí tôn trẻ tuổi đến từ Tiên Vực sao? Mỗi người đều cường đại đến mức khiến người ta tuyệt vọng!”

Một vài thiên kiêu trẻ tuổi bản thổ cảm thấy miệng khô khốc, một

mảnh đắng chát tuyệt vọng, cho rằng cả đời này mình cũng không thể đạt tới tình trạng kia.

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Trong đại hoang, Huyền Quy đã chết, Thiên Đạo bia vẫn còn sừng sững trên thi thể to lớn như hòn đảo của nó, theo Cố Trường Sinh không ngừng trấn áp mà có biến hóa, âm thanh ong ong ong truyền ra!

Hắn đã trấn sát đạo chân linh trong đó, trong sự oán hận và không cam lòng của nó, một đạo thần mang chém tới, trong nháy mắt chôn vùi!

Cố Trường Sinh vươn người đứng dậy, ánh mắt sáng chói, tiên đồng hiển hóa, hét lớn một tiếng, “Lên!”

Ngay sau đó!

Khối Thiên Đạo bia này đột ngột từ mặt đất đi lên, sừng sững tại hư không, không ngừng biến lớn, nguy nga như một tòa ma sơn, phù văn liên miên, bành trướng như biển, khí tức nhiếp tâm nhiếp phách!

“Cái này...”

“Thì ra khối tiên bảo này được sử dụng như vậy sao?”

Thấy một màn này, vô số tu sĩ trừng to mắt, hô hấp như muốn đình chỉ!

Bọn họ chưa bao giờ nhìn thấy vật thần dị huyền diệu như vậy, tấm bia này có thể hiển hóa từng thân ảnh kinh khủng.

Mặc dù khí tức đều là Hoàn Nhất cảnh đỉnh phong, nhưng còn mạnh hơn cảnh giới lúc này của bọn họ đâu chỉ ngàn vạn lần!

Một vài tu sĩ trưởng lão thánh chủ đã có tu vi Thiên Thần cảnh có

cảm giác bất cứ thân ảnh nào hiện nên trong đó đều có thể tuỳ tiện chụp chết bọn họ!

Ở trong đó!

Bọn họ thấy được từng nhân vật cổ lão trong thần thoại!

Một thân ảnh đều tắm rửa lôi đình, giống như lôi điện biến thành, mỗi một bước đi đều sẽ lưu lại một phương lồng giam lôi hải!

Quanh người Cố Trường Sinh có hỗn độn khí chìm nổi, chấn khai mảnh lôi đình chi hải này!

Có gương mặt mơ hồ của Đế Hoàng, khống chế Cửu Long, một thanh Thiên Tử Kiếm, thí thần giết ma!

Chương 190: Một Đường Chém Giết, Hiển Hóa Trấn Áp, Cực Cảnh Mạnh Nhất Vạn Cổ

Cố Trường Sinh không sợ chút nào, vẻ mặt không hề bận tâm, hắn đón đỡ một kiếm này, sau đó đập nát!

Cũng có một cái lò màu đen chìm nổi trong đó, thần uy có thôn phệ tất cả bộc phát, thần liên quấn quanh, vọt về phía Cố Trường Sinh.

Nhưng bị một quyền của hắn oanh mở, mất một góc lò, cũng không nổ tung, khiến người ta kinh dị.

Chủ nhân của cái lò là một bóng đen mơ hồ, không giống Nhân tộc, một kích không trúng, trốn vào hư không!

Trong đó một người cầm đao đánh tới, đao quang vạn cổ không một, giống như có thể trảm tất cả, đến hỗn độn cũng phải mở...

Người bên cạnh cầm Thần Đỉnh trong tay, chân đạp thần kiếm, vác ba phát, mắt sinh song đồng, thần quang ngũ sắc bùng lên.

Mỗi một vị đều là thiêu kiêu nhân kiệt vạn cổ đã lưu danh trên Thiên Đạo bia.

Một vài tu sĩ cường đại ở Tiên Vực đứng từ xa nhìn, cũng cảm thấy vô cùng khủng bố, toàn thân phát lạnh.

“Cái này...”

“Không hổ là cửa ải cuối cùng để bước vào Kiếp Kiều cảnh, nếu lão phu không nhìn lầm, trong đó có thân ảnh là Đao Đế, đã từng chặt đứt ấn kí Thiên Địa!”

“Đó là một người rất hung ác, một đao độc đoán vạn cổ thời không, chặt đứt đường thành đế đến tận mấy kỷ nguyên tiếp theo!”

Một vài lão đồ cổ có hiểu biết cảm thấy da đầu như muốn nổ tung.

Trước kia bọn họ chưa bao giờ từng nhìn thấy Thiên Đạo bia.

Bây giờ!

Cố Trường Sinh đang chém giết với những người này, không phải một người, mà là một đám người!

Mỗi lần trấn sát một người, quang hoa của cái tên đó trên Thiên Đạo bia sẽ ảm đạm, yên tĩnh lại!

Ở các ngọn núi xung quanh, từng bóng người bắt đầu giáng lâm, hóa thành cầu vồng mà đến!

Đông đảo chí tôn trẻ tuổi từ Tiên Vực hạ giới, đã chạy tới nơi đây.

Thân ảnh hùng vĩ vàng óng, Đạo Cực Tiểu Thánh Quân trợn mắt há mồm, mặt mũi tràn đầy chấn kinh.

Những người sau lưng theo đuổi, cùng nhau hít vào một ngụm khí lạnh.

Tử khí quét sạch thiên địa, rung chuyển bốn phương tám hướng, Doanh Nhiếp rơi xuống đất, trong mắt cũng có chấn kinh, sau đó bị hắn ta gắt gao đè nén xuống.

Nhìn thấy cảnh tượng này, sắc mặt của rất nhiều thiên kiêu từ Tiên Vực đến trở nên hãi nhiên chấn kinh, không khỏi thất thanh nói, “Hoàn Nhất cảnh cực cảnh trong truyền thuyết, vậy mà khủng bố như vậy?”

Bọn họ vốn định xuất thủ cướp đoạt một phen, phá hư căn cơ của Thần Tử Cố gia do cực cảnh vạn cổ hình thành.

Nhưng bây giờ, bọn họ lại do dự!

Cũng không phải sợ thế lực của Trường Sinh Cố gia... Mà là rung động, không dám tin, bởi vì xuất thủ, sẽ bị những thân ảnh kia vây giết!

Thế hệ trẻ tuổi tranh phong, đây là quy tắc vốn có!

Nhưng hiện tại... sau khi nhìn thấy một màn này, tất cả mọi người đều bị trấn trụ!

Thiên Đạo bia đứng sừng sững trên không trung mười vạn đại hoang.

Cao lớn nguy nga, như là một tòa thần sơn, hiện ra quang huy màu vàng, vô tận đạo vận thần dị không ngừng lưu chuyển.

Trên tấm bia này có vô số cái tên cổ lão, hiện ra màu vàng óng ánh loá mắt.

Mỗi cái tên đều vô cùng sáng chói, chỉ viết ở đó, đã ẩn chứa đạo lý của thiên địa, có truyền thừa chi ý chảy xuôi.

Nếu quan sát, thậm chí có thể khiến thiên kiêu có ngộ tính kinh người ngộ đạo, lĩnh ngộ vô thượng thần thông!

Tại thời kì cổ xưa nhất.

Vô số thiên kiêu đã tới đây nghiệm chứng thực lực của mình.

Bên trên đó cũng ra đời từng truyền thuyết thần thoại!

Hiện tại, vẫn còn tồn tại một vài nhân vật ở nơi nào đó trong Tiên Vực, chỉ là chưa từng thức tỉnh.

Nhưng một khi khôi phục, một luồng khí tức đã có thể chấn nhiếp tứ hải bát hoang, vô số tinh vực!

Dù sao tại Hoàn Nhất cảnh.

Coi trọng nhất là cơ sở, tại cảnh giới này, cũng là căn cơ cuối cùng để bước vào Kiếp Kiều cảnh.

Cho nên mới có chuyện, không vào Kiếp Kiều, cuối cùng vẫn là sâu kiến!

Hiện nay!

Những cái tên này giống như nhận được khiêu khích, cùng nhau sống lại, diễn hóa đám vô thượng thiên kiêu, chỉ tại Hoàn Nhất cảnh đã có uy thế kinh khủng như vậy.

Vô số tu sĩ xung quanh sợ hãi, tim đập nhanh, căn bản không biết Hoàn Nhất cảnh lại có uy thế này.

Cho dù là bất kì người nào trên đó, đều có thể trấn áp tất cả mọi người ở đây.

Trong mắt Đạo Cực Tiểu Thánh Quân bùng lên thần quang, sau đó âm thầm so sánh, phát hiện lúc bản thân tại Hoàn Nhất cảnh đỉnh phong còn lâu mới có thực lực như vậy.

Nhưng rất nhanh.

Hắn ta đã ổn định tâm cảnh, từ Kiếp Kiều cảnh trở xuống, có thể nói đều là căn cơ.

Hiện nay đơn giản là so căn cơ của ai sâu hơn thôi.

Hơn nữa hắn ta đã dung hợp hạt giống chân hỏa, có tu vi Chân Thần Cảnh, đã viễn siêu hơn Hoàn Nhất cảnh rất rất nhiều, sao lại cần quay đầu đi so!

Doanh Nhiếp cũng có suy nghĩ giống như hắn ta, trước đó không bằng Cố Trường Sinh, hiện nay hắn ta đã dung hợp tiên vật kia, thực lực đã tăng vọt!

“Vị đại nhân trẻ tuổi đến từ Tiên Vực này thật là đáng sợ, trong đám dồi thủ của hắn, không ai là hạng đơn giản, tại mỗi thời kì, đều có thể vô địch tại thế!”

Trên các ngọn núi xung quanh, vô số tu sĩ nghị luận, nhìn một màn đang diễn ra trên bầu trời, cực kỳ chấn động.

Ba người Cổ Thần Mục, Liên Tinh, Cố Khuynh Nhi đứng cách đó không xa, ánh mắt cảnh giác, phòng ngừa có người đến ngăn cản con đường chứng đạo của Cố Trường Sinh!

Bây giờ.

Đám tu sĩ đến từ Tiên Vực cảm thấy tim đập nhanh, bởi vì bọn họ hiểu rõ những bóng người kia, vượt qua tu sĩ bản thổ rất nhiều, biết bọn họ kinh khủng thế nào!

Mỗi người đều đại biểu cho một thần thoại, bễ nghễ tung hoành, chính là truyền thuyết vô địch, thanh danh không kém gì Cố Trường Sinh đời này.

Bây giờ, trước Thiên Đạo bia.

Thần uy kinh thiên che khuất bầu trời, nam tử mặc áo trắng hơn tuyết ghé qua, ánh mắt yên tĩnh, giống như đi bộ nhàn nhã, nhưng mỗi quyền rơi xuống, hư không như đang phát run, mơ hồ vết rạn!

Cố Trường Sinh một đường chém giết, tranh đấu với những người này, thi triển các loại thần thông công pháp, thần phù như biển, bành trướng vô biên.

Hai màu trắng đen lưu chuyển, sau đó Côn Bằng chi dực triển khai sau lưng hắn, thi triển cực tốc, chém giết với cái bóng đen sử dụng cái lò kia!

Bởi vì đối phương cũng có được một môn thân pháp thần thông chí cường, lúc nhấc chân, có thể dung nhập hư không.

Thậm chí Cố Trường Sinh cảm thấy hắn ta là Hư Không Thể, giống như thiên nữ Tần Khanh Khanh của Trường Sinh Tần gia.

Đó là thể chất vạn cổ không ra, chưởng khống lực lượng hư

không, thần bí và kinh khủng.

Bây giờ hắn một quyền nện xuống, đánh nát một góc cái lò kia, ngay sau đó động tác không ngừng, ba quyền lại xuống!

Răng rắc!

Cái lò màu đen ầm vang nổ tung.

“Dựa vào nhục thân hiện nay của ta, phải đánh ra nhiều quyền như vậy mới có thể đánh hủy cái lò này, ít nhất cũng là cấp bậc Đế khí.” Cố Trường Sinh khẽ nói.

Chương 191: Một Đường Chém Giết, Hiển Hóa Trấn Áp, Cực Cảnh Mạnh Nhất Vạn Cổ (2)

Mà lúc này!

Dường như trong thiên địa vang lên một tiếng rồng ngâm, ngay sau đó mấy cái tên đứng đầu trên Thiên Đạo bia sáng lên, trong đó một cái bay ra.

Hào quang óng ánh che khuất bầu trời!

Đó là Long Văn cổ xưa nhất.

Chỉ có hậu đại Chân Long huyết mạch tinh thuần nhất, mới biết được đó là ý gì.

Cố Trường Sinh là Hỗn Độn Thể, trời sinh dung hợp vạn đạo, cũng áp chế vạn đạo, trong nháy mắt đã biết được chữ cổ kia có ý nghĩa gì!

Long Nhất!

Hắn ta hiển hóa thân ảnh, một thân áo choàng màu xanh nhạt, sắc mặt cực kì bình thản.

Đó là một người trẻ tuổi vô cùng đáng sợ, chỉ đứng ở nơi đó, thiên

địa đã suýt chút nữa sụp đổ, ánh mắt rơi xuống, thân thể một vài tu sĩ ở phía xa gần vỡ toang ra!

Phải biết đó là một cái bóng mờ không biết đã được in xuống từ thời đại nào!

“Người này... Chẳng lẽ là vị trong truyền thuyết kia...”

Một vị lão giả từ Tiên Vực hạ giới chú ý tới tia dị thường này, giọng nói phát run, cảm giác da đầu của mình muốn nổ tung.

“Làm sao có thể, đó là một tồn tại vô địch cái thế...”

Rất nhiều người biến sắc, kinh ngạc, không thể tin được, chân nhũn ra!

Thân ảnh mặc áo choàng màu xanh nhạt kia giống như người được ghi lại trong điển tịch.

Đó là một nhân vật cấm kỵ, không người nào dám nhắc đến tên hắn ta.

Nghe nói một mạch Chân Long bị tách ra là có liên quan đến hắn ta!

Năm đó thế gian kính phục, không người dám tranh phong!

Bây giờ, nhân vật cấm kỵ kia cũng diễn hóa thân ảnh, xuất hiện trước Thiên Đạo bia.

Hơn nữa hắn ta không giống những người còn lại, một trảo ẩn chứa linh ý, tìm tòi, chính là Chân Long Bảo Thuật, uy năng có thể hủy thiên, diệt địa xuất hiện!

Đám người trừng lớn mắt, thoáng chốc đã nhìn thấy một đầu Chân Long vô cùng to lớn.

Thân ảnh dài ngàn vạn dặm, nhìn không thấy giới hạn, che lấp vạn cổ tinh không, một trảo dò xuống, thiên khung sập, thế giới sập!

“Tới tốt lắm, không biết so với một thức lần trước thì bây giờ đã mạnh đến cỡ nào!” Cố Trường Sinh lẩm bẩm, cười khẽ, vô cùng tự

tin.

Một cỗ chiến ý sôi trào trên người hắn.

Sau đó trong hai mắt có tiên quang sáng chói, phù văn thần bí tiên đạo diễn hóa, muốn nhìn rõ huyền diệu trong một thức này!

Ong!

Hắn thi triển một đạo kiếm thuật, huy hoàng như sao trời và sơn hải, vô cùng sáng chói, đại biểu sức công phạt mạnh nhất trên thế gian, chính là Chỉ Qua Quyết!

Hai thuật chạm vào nhau, đại biểu vô thượng chi lực, tiếng ầm vang khiến hư không loạn lưu, phù văn phá diệt, một mảnh kinh khủng!

Một bên khác!

Một đạo đao quang kinh diễm vạn cổ bổ ra, thần hồn của hắn lạnh xuống, rất nhanh phản ứng lại, cảm giác được hàn ý trên đó, đồng thời vận chuyển Hỗn Nguyên Kiếp Diệt Tạo Hóa Kim Thân đến cực hạn!

Oanh!

Một đao chém xuống, là thần thông vận chuyển, đại biểu Hoàn Nhất cảnh cực cảnh cực hạn chi đao, không ai có thể so.

Cố Trường Sinh mạnh mẽ chống lại, hỗn độn khí rủ xuống, nhục thân không có việc gì, nhưng lại lảo đảo một cái, trong miệng có một sợi máu ẩn chứa hỗn độn khí tràn ra.

“Người này, rất mạnh.” Hắn lau vết máu trên khóe miệng, ánh mắt vô cùng sáng chói, chỉ có đối thủ như vậy, mới đáng giá để hắn nghiêm túc đánh!

Nhưng so sánh với kinh ngạc của hắn.

Đông đảo tu sĩ từ Tiên Vực đều lại choáng váng, tóc run lên, thần hồn như bị dọa bay.

Phải biết, đó là Đao Đế trong truyền thuyết, vậy mà Cố Trường Sinh chỉ dựa vào nhục thân đã có thể chặn một đao kia, chỉ chảy là một chút máu ẩn chứa hỗn độn khí?

Vẻ mặt của Đạo Cực Tiểu Thánh Quân và Doanh Nhiếp càng thêm trầm mặc, kinh hãi không thôi, quanh người có khí tức đáng sợ tỏa ra.

Mặc dù cảm thấy thực lực hiện nay của mình cũng không sợ Cố Trường Sinh, nhưng vẫn hãi hùng khiếp vía.

“Nếu hắn bước ra Hoàn Nhất cảnh, đến Kiếp Kiều cảnh, thực lực sẽ dọa người đến mức nào.”

“Cảnh giới của những bóng người này cũng yếu hơn chúng ta hai đại cảnh giới, nhưng chiến lực lại vô cùng kinh thế, cùng cảnh giới, tự nhận không bằng bọn họ.”

Điểm này, bọn họ thừa nhận!

Sau một khắc.

Phía trước, chiến ý sôi trào!

Oanh!

Trước Thiên Đạo bia giống như nổ tung, vô số thần thông diễn hóa, đó là đạo thể hiện, cũng là thi triển cổ thiên công.

Phát huy vô cùng tinh tế!

Ong một tiếng!

Cố Trường Sinh và một vị địch thủ chém giết mấy chục chiêu, đánh nát, quang huy trên cái tên tiêu tán, sau đó dị tượng lập tức triển khai ra sau lưng.

Một gốc thanh liên chống trời chập chờn trong hỗn độn linh hải, quang huy vấy xuống, bảo vệ cả người hắn.

Vạn Pháp Bất Xâm thần thông!

Hắn ngăn cản công phạt của một người khác, nhưng đối phương vô cùng đáng sợ, vậy mà trấn trụ đạo thần thông này của hắn.

“Chân Ma lĩnh vực.”

Vị vô thượng thiên kia kiêu quát.

Bên cạnh, lại một vị vô thượng thiên kiêu xuất ra thủ đoạn mạnh nhất!

Có thể nhìn thấy, một tòa lô thể hùng vĩ xuất hiện, từ bí lực của hư không tạo thành, nhốt Cố Trường Sinh bên trong, giam cầm ở đó.

“Càn khôn hồng lô!”

Sau đó, bóng người kia lại hét lớn một tiếng.

Hồng lô sáng lên, lấy hư không bí lực làm lửa, đốt cháy Cố Trường Sinh, muốn hóa hắn thành tro tàn.

Nhưng mà...

Nhục thân của Cố Trường Sinh sáng lên, mỗi một tế bào giống như ẩn chứa một phương thế giới, tầng tầng đại thế giới bộc phát, lực lượng vô tận gia thân, đánh nát lò luyện kia!

Hắn đến gần vị thiên kiêu kia, hỗn độn khí chìm nổi, trấn áp đánh nát!

Những thủ đoạn này, khiến tất cả tu sĩ phát run.

Hơn nữa, các tu sĩ đến từ Tiên Vực đột nhiên phát hiện, “Đây không phải là tranh phong với một người, mà là một đám!”

Lời này khiến vô số người hãi nhiên, toàn thân phát lạnh, da đầu nổ tung, mới phát hiện đây là sự thật.

Thiên Đạo bia sáng lên, cũng không phải một cái tên, mà là một đám danh tự.

Cho dù ở trong điển tịch cũng không có ghi chép chuyện này, hôm

nay lại xảy ra!

Cuối cùng!

Không biết đã chém giết bao nhiêu chiêu!

Trong ánh mắt rung động của tất cả tu sĩ, áo trắng của Cố Trường Sinh đã đẫm máu, toàn thân mang thương, ánh mắt sáng chói, không ngừng chém giết mà lên, quang huy trên những cái tên vô thượng kia hoàn toàn bị trấn áp, ảm đạm!

Mỗi cảnh tượng đều rung động bốn phương tám hướng, vô số người hãi nhiên nghẹn ngào!

Ong!

Chỗ cao nhất trên Thiên Đạo bia.

Một cái tên sáng chói như mặt trời hiển hiện, quang mang thậm chí xuyên thấu Không Thiền Giới, đến Tiên Vực, chiếu sáng khắp nơi.

Bên trong tinh không Tiên Vực, thậm chí còn hiện lên chữ viết cổ lão, quy tắc thiên đạo cộng minh, đạo âm vang lên, xuất hiện dị tượng!

“Cố Trường Sinh!”

“Cực cảnh mạnh nhất vạn cổ!”

Chương 192: Thiên Đạo Ban Thưởng, Một Đường Vô Địch Chỉ Tồn Tại Trong Thôi Diễn

“Cực cảnh mạnh nhất viễn cổ!”

Mấy chữ cổ lão hiện lên ở chỗ rất sâu trong tinh không, mỗi chữ giống như có đại đạo chi hình hiển hóa, đại biểu cho vô thượng tiên uy!

Toàn bộ Tiên Vực vô cùng tận, cương vực không biết bao nhao, bởi vì mấy chữ vô cùng sáng chói này đã gây ra chấn động!

Rất nhiều vô thượng đạo thống, thế lực bất hủ cùng rơi vào trầm mặc.

Sau đó, mới có một giọng nói cổ lão truyền ra, “Cuối cùng khối Thiên Đạo bia kia đã hiển lộ tung tích, sáng tạo thời kì huy hoàng nhất so với cổ xưa sao?”

“Cực cảnh mạnh nhất vạn cổ, đúng là có khí phách lớn, phần nhân quả tương lai này, ngươi có dám đón?”

Bọn họ nói xong, giống như tĩnh mịch, không lên tiếng nữa.

Thiên tư mạnh hơn, nhưng chưa tới cấp độ của bọn họ, chung quy chỉ là lục bình không rễ.

Trên con đường này, có bao nhiêu thiên kiêu vô thượng đã chết, chôn xuống vô số xương cốt của tuổi trẻ chư vương.

Ba ngàn đạo vực, gần như một nửa bầu trời đều có thể xuyên nhìn thấy chữ viết sáng chói này.

Cho nên.

Vô số tu sĩ đều im lặng, cảm giác miệng lưỡi phát khô không nói nên lời.

“Thần Tử Cố gia...”

“Không ngờ hắn hạ giới, là vì chứng thành cực cảnh mạnh nhất vạn cổ... Phần dã tâm và khí phách này, quá dọa người!”

“Hơn nữa đáng sợ nhất là, hắn còn thành công, phá vỡ ghi chép đáng sợ nhất từ vạn cổ đến nay.”

Một đám truyền nhân của vô thượng đại giáo nhìn mấy chữ màu vàng sáng chói vắt ngang qua Tiên Vực này, chỉ cảm thấy chúng còn nặng nề hơn núi lớn, ép bọn họ không thở nổi!

Ngay lúc đó!

Cảm ứng được cỗ khí tức sáng chói đến tận trời này.

Một mảnh hồng trần tự lập mà ra, phân hoá bên ngoài cấm khu, sương mù màu xám ngập trời.

Một đôi mắt vô cùng cổ lão tang thương mở ra, một ánh mắt giống như xuyên thấu qua vô tận vĩnh hằng, tầng tầng không gian và năm tháng rơi xuống một giới.

“Thì ra là vật nhỏ này đã ma diệt lạc ấn năm đó tiên tổ lưu lại...”

“Huyết mạch Cố gia sao?”

Vốn người này dự định tiếp tục dò xét một phen, nhưng dường như kiêng kị cái gì, đôi mắt chậm rãi nhắm lại, quy về một mảnh yên lặng.

Nhưng đột nhiên!

Bên trong xương mù màu xám vang lên âm thanh kinh thiên động địa, giống như cảm giác được cái gì.

“Ba mươi tám tổ của Cố gia, ngươi muốn làm gì?” Vị trong cấm khu này còn muốn tiếp tục ngủ say, đột nhiên giọng nói lộ ra tức giận và một tia sợ hãi.

Từ một chỗ sâu trong vô tận tinh không xa xôi, một vị lão giả nhăn nheo gầy yếu, giống như một trận gió thổi qua là có thể thổi ngã

ung dung đi tới, một bước rơi xuống, đi qua vô số cự li.

Ông ấy dẫn theo một thanh thiết kiếm đã rỉ sét.

Chém xuống một kiếm, hắc vụ nổ tung!

Mảnh hồng trận vạn trượng bên ngoài cấm khu này liên tiếp vang lên mấy tiếng, đột nhiên có máu đen chảy ra, hãi nhiên đến cực điểm.

“Không có gì, lão phu chỉ đi ngang qua, muốn nhìn xem gia hỏa nào không biết sống chết, sẽ động ý nghĩ biến thái với bảo bối nhà chúng ta thôi.”

Lão giả cười ha ha, sau đó đi ra bên ngoài mảnh cấm khu này.

Bên trên thiếu kiếm rỉ sét còn dính nhuộm rất nhiều tiên huyết màu đen.

Nhưng bên trong cấm khu, một mảnh thương vong, lại không ai dám nói chuyện.

Tồn tại vừa thức tỉnh trong cấm khu ngậm chặt miệng, ánh mắt kiêng kị không nói thêm lời nào.

Ông ta biết rõ là do vừa rồi mình dò xét chi niệm, khiến tên gia hỏa này nhận ra.

Cho nên ông ta mới kiêng kị cẩn thận, biết rõ Cố gia vẫn muốn bình cấm khu này của ông ta.

Nhưng vì bị mười vạn cấm khu còn lại cản tay, không tìm được lý do tốt.

Nếu cho bọn họ một cơ hội, tất nhiên sẽ một kiếm dẹp yên nơi đây.

“Chậc chậc chậc...”

“Được rồi, đi tới một phương cấm khu khác thôi, tiểu gia hỏa Trường Sinh này lại mang đến cho chúng lão phu một niềm vui ngoài ý muốn.”

Lão giả gầy yếu thấy tồn tại trong cấm khu này hèn yếu như vậy, lắc đầu, lại nhấc thiết kiếm rỉ sắt lên, đi đến một phương cấm khu khác.

Mọi người ở Tiên Vực đều biết Sinh Mệnh Cấm Khu khác biệt, đó là tồn tại lâu đời giống như Tiên Vực, thậm chí viễn siêu chi địa, không thể suy nghĩ, không dám tới gần.

Mà mười vạn cấm khu, tự lập tại bên ngoài vạn trượng hồng trần, chính là... tai họa!

Tiên Vực bị oanh động.

Không Thiền Giới, mười vạn đại hoang!

Cố Trường Sinh!

Ba chữ sáng chói này lạc ấn phía trên Thiên Đạo bia, phía dưới là đám thiêu kiêu nhân kiệt cái thế, quang mang vô thượng đều cũng bị che lấp!

Một mảnh ảm đạm!

Mà lúc này, bốn phương tám hướng sơn lĩnh, trên phế tích sơn lĩnh đã bị phá hỏng, ở giữa bầu trời, vô số tu sĩ nhìn một màn này, lâm vào rung động khó tả.

Sau đó!

Người đông nghìn nghịt, thanh âm sôi trào, bộc phát tiếng oanh động như động đất.

Cho dù là thiêu kiêu tu sĩ đến từ Tiên Vực, hay là tu sĩ bản thổ, giờ phút này đều đang nghị luận, ánh mắt mang theo kính sợ, kinh hãi nhìn về phía không trung.

“Một màn hôm nay không thể tưởng tượng được, đủ để ghi vào lịch sử, cung cấp hậu thế ngưỡng vọng!”

“Đúng vậy, cực cảnh mạnh nhất vạn cổ, đây là khẩu khí và khí phách rất lớn! Đoán chừng ngoại trừ vị đại nhân trẻ tuổi này ra, không ai có thể làm được!”

Bọn họ không ngừng nghị luận, trên mặt một mảnh rung động, không cách nào tiêu tán.

Thân ảnh mặc áo trắng sừng sững trên hư không, gương mặt mơ hồ, vô tận tiên khí lượn lờ quanh người, khí tức kinh khủng ngập trời, giống như một vị Tiên Đế trẻ tuổi.

Trên người nhiễm vết máu, thuộc về hắn, là lúc chém giết đám vô thượng thiên kiêu kia lưu lại, không thể không bị thương.

Nơi xa, Diệp Hạo nghe theo Viêm Tôn an bài, thu liễm khí tức toàn thân, thay đổi dung mạo ngoại hình, lúc này đang lặng lẽ rút đi, trong lòng vô cùng sợ hãi đến suýt mất mật.

Chỉ một ánh mắt của thân ảnh áo trắng kia đã khiến hô hấp của hắn ta cứng lại, thần hồn muốn nổ tung, hình thần câu diệt.

Hắn ta cho rằng Cố Trường Sinh đã phát hiện hắn ta, nhưng kết quả khiến hắn ta vừa phẫn nộ vừa không cam lòng!

Đối phương căn bản không biết hắn ta!

Giống như Chân Long trên chín tầng mây sẽ không chú ý đến một con giun con dế.

Chương 193: Thiên Đạo Ban Thưởng, Một Đường Vô Địch Chỉ Tồn Tại Trong Thôi Diễn (2)

Trên một ngọn núi khác, lúc đầu Đạo Cực Tiểu Thánh Quân và Doanh Nhiếp dự định tranh phong, phân cao thấp với Cố Trường Sinh, nhưng hiện tại cũng trầm mặc, không có dự định động thủ.

Giờ khắc này khí thế của Cố Trường Sinh đã đạt đến đỉnh phong.

Bọn họ tùy tiện tiến lên, cực kì bất lợi với bọn họ, cho dù tu vi của bọn họ cao Cố Trường Sinh hai đại cảnh giới, ở giữa còn mấy tiểu cảnh giới!

“Chúc mừng công tử bước vào cực cảnh vạn cổ.”

“Chúc mừng Trường Sinh ca ca bước vào cực cảnh vạn cổ!”

Sau đó đám người Cổ Thần Mục, Liên Tinh, Cố Khuynh Nhi vẫn luôn ở xung quanh thủ hộ cho Cố Trường Sinh đã đến chúc mừng, bởi vì Cố Trường Sinh cường đại mà sùng kính, cũng mừng rỡ cho hắn.

Nhất là Cố Khuynh Nhi và Liên Tinh, ánh sáng trong mắt hai người khiến không ít nam tử hoa mắt, cảm thấy giống như có ánh sao rơi vào trong đó.

Cố Trường Sinh gật đầu, lập tức khẽ mỉm cười nói, “Kể từ hôm nay, Thiên Đạo bia này, là của Cố gia ta!”

Hắn vừa dứt lời, giống như có lực lượng quy tắc giáng lâm, hóa thành phù văn trật tự, cùng tràn vào Thiên Đạo bia nguy nga như thần sơn kia.

Ong ong ong!

Nó đột ngột từ mặt đất nhô lên, không ngừng thu nhỏ, bị một đoàn quang huy màu xanh bao phủ, dần trở thành một tấm bia đá lớn bằng bàn tay, được Cố Trường Sinh bắt được!

Ngay lúc đó, Thiên Đạo bia sáng lên!

Từng đạo tin tức truyền vào trong đầu Cố Trường Sinh, giống như trước đây, chính là ban thưởng khi đánh vỡ cực cảnh vạn cổ!

Thiên đạo ban thưởng!

Đôi mắt Cố Trường Sinh khẽ nhúc nhích, “Thôi diện hoàn chỉnh đệ nhất pháp...”

Trước đó.

Trong chiến trường thiên kiêu tại cổ thành Vọng Nguyệt, sau khi hắn đánh chết thiên kiêu của Đọa Long Lĩnh, liền thu hoạch được phần thưởng trong đó.

Đó là một phần đệ nhất pháp không hoàn chỉnh.

Mà bây giờ, bên thưởng bên trong Thiên Đạo bia cũng là như thế, nhưng so với môn đệ nhất pháp lúc trước còn hoàn chỉnh hơn rất nhiều.

Hoặc là cả hai hợp nhất, chính là một con đường thôi diễn hoàn chỉnh.

Bởi vì đệ nhất pháp chỉ là thuyết pháp, chưa từng tồn tại, mỗi kỷ nguyên đều có người thôi diễn, sáng tạo ra một loại công pháp có thể áp chế tất cả công pháp trên thế gian... Đệ nhất pháp!

Đây cũng là lý do nó có cái tên này.

Ở trong tay mỗi người, phương thức biểu hiện của nó cũng khác nhau.

Bây giờ, Cố Trường Sinh nắm giữ trong tay, chính là môn công pháp hoàn chỉnh, có thể trợ giúp hắn thấy được chân ý trong đó!

Nói cách khác, đây là một thứ thôi diễn con đường vô địch!

“Đạo tâm của ta, chính là quét ngang vô địch, con đường của ta, chính là con đường vô địch.” Cố Trường Sinh khẽ nói, sau đó, nhìn thấy vẻ mặt tham lam của không ít người, hắn nhướng mày.

Sau đó ống tay áo mở ra, ngàn vạn đạo thần kiếm kinh khủng vọt tới, ầm ầm vang lên, lập tức khiến nơi này bốc lên bụi mù ngập trời.

Một mảng sơn mạch liên miên sụp đổ, một nhóm tu sĩ chìm ngập trong đó, trực tiếp bị đập chết!

Lúc này, sắc mặt đám tu sĩ còn lại đã trắng bệch, bị dọa.

Tham niệm, ai cũng không khống chế nổi.

Nhưng vị đại nhân trẻ tuổi đến từ Tiên Vực này không hề cảnh cáo trước, trực tiếp động thủ, trấn áp chết đám tu sĩ kia.

Thủ đoạn có thể nói tàn nhẫn quả quyết, không siêu nhiên như vẻ

ngoài.

“Chúc mừng đại nhân phá cực cảnh vạn cổ!”

Các ngọn núi xung quanh, âm thanh sôi trào, vô số người kích động hô to, sắc mặt đỏ lên, khó mà khống chế.

Trong đó, các tu sĩ bản thổ của Không Thiền Giới càng thêm kích động sùng kính.

Viễn cổ thần sơn, tự lập bên ngoài Trung Châu, ngày thường bọn họ căn bản không dám đến gần Sinh Mệnh Cấm Khu.

Cho dù là người nào, một khi đi vào, chắc chắn phải đẫm máu vẫn lạc.

Tại thời kì cổ lão, sinh linh bên trong viễn cổ thần sơn vô cùng khủng bố, một khi thức tỉnh, tuyệt đối sẽ thôn phệ vô số sinh mệnh làm huyết thực.

Sinh linh đồ thán, chúng sinh kêu rên.

Mà hôm nay.

Bọn họ đã chính mắt nhìn thấy mấy sinh linh khủng bố trong viễn cổ thần sơn vẫn lạc ở đây!

Cảm giác rung động này rất khó tả, cùng hình ảnh một nam tử áo trắng trấn áp vô số thiên kiêu cái thế, cũng trấn áp vô số lạc ấn của các tồn tại chí cường trên tấm bia cổ, càng khuấy động tâm thần bọn họ, khó mà bình tĩnh.

Giờ này khắc này, đối bọn họ mà nói, nam tử trẻ tuổi trước mắt này giống như Thần Linh!

“Hoàn Nhất cảnh viên mãn đến không tì vết, hiện nay, với ta mà nói, trực tiếp đúc thành thần cơ ở thế giới trong thiên môn đều được...”

Toàn thân Cố Trường Sinh sáng lên, sau một trận đại chiến, tất cả thương thế nhanh chóng khép lại hoàn hảo, từ trên cao hạ xuống, sau đó sắc mặt lộ ra một đạo dị sắc.

Bởi vì hắn cảm nhận được bây giờ bản thân khó mà áp chế tu vi, giống như núi lửa sắp dâng lên, lực lượng khí huyết vô cùng kinh khủng!

“Sau khi đánh vỡ cực cảnh vạn cổ, tu vi đã không thể áp chế nổi sao?” Trên mặt Cố Trường Sinh lộ ra ý cười, sau đó bảo đám người Liên Tinh, Cổ Thần Mục, Cố Khuynh Nhi nhanh chóng cách xa hắn!

Đồng thời, hắn cũng để vô số tu sĩ xung quanh rời đi, không muốn liên lụy đến bọn họ, vô duyên vô cớ gặp nạn!

Oanh!

Sau một khắc, một đạo khí tức kinh khủng khó nói lên lời từ trên người hắn tỏa ra.

Pháp lực vô cùng vô tận triển khai, đột nhiên mở rộng ở sau lưng, dường như bao phủ thiên địa, hỗn độn linh hải bắt đầu cuồn cuộn.

Trong đó!

Một gốc thanh liên hỗn độn đủ để chống đỡ thiên địa sừng sững trong linh hải, từng đạo thanh huy vẩy xuống, giống như có thể chiếu rọi thái cổ, chiếu rọi gột rửa kim cổ, xuyên thấu rung chuyển tương lai!

Đông!

Đông!

Đông!

...

Ngay sau đó!

Thiên địa sơ âm, huyền hoàng thái cổ!

Giống như thiên địa cùng rung động, từng đạo quy tắc trật tự chi lực bị khuấy động, phù văn hiển hóa.

Vô số tu sĩ chấn kinh không hiểu, còn không biết có chuyện gì xảy

ra, liền nghe đến thấy tiếng vang như cự trống từ viễn cổ rơi đập, khiến trái tim bọn họ không ngừng chấn động, mạch máu muốn vỡ toang!

Âm thanh này, kinh thiên động địa!

Thân thể bọn họ run rẩy, không kịp phản ứng, vẻ mặt hãi nhiên, "Đây là âm thanh gì vậy..."

Các chí tôn trẻ tuổi từ Tiên Vực đến biến sắc, da đầu muốn nổ tung, cảm giác đã cách rất xa, nhưng vẫn có thể bị chấn thương!

Bọn họ rõ ràng hơn người khác.

Đó chỉ là Thần Tử Cố gia hiện ra lực lượng khí huyết, giống như từng đầu Chân Long Thái Cổ đang thức tỉnh!

"Cỗ khí tức này, là không áp chế nổi, muốn đột phá sao?"

Chương 194: Thiên Kiếp Phá Giới Mà Đến, Tiên Vực Ý Chí Âm Vang Giáng Lâm

Sắc mặt Đạo Cực Tiểu Thánh Quân hơi trầm xuống.

Sau lưng hiện ra chân thân hùng vi, kim quang sáng chói, che khuất bầu trời, không lui lại, ngược lại đứng tại chỗ, bên trong có thần phù diễn hóa, muốn quan sát Cố Trường Sinh!

Dù sao Hỗn Độn Thể độ kiếp, từ xưa đến nay, có bao nhiêu người từng gặp, đối với bọn họ mà nói, đây cũng là cơ duyên hiếm có.

Nếu thấy được một tia huyền diệu trong đó, không biết chừng có áp chế vạn đạo!

Doanh Nhiếp đã sớm biết Cố Trường Sinh là Hỗn Độn Thể, lĩnh giáo qua sự đáng sợ của hắn.

Hiện tại sắc mặt cũng ngưng trọng, phát hiện nhục thân của Cố Trường Sinh đã kinh khủng đến tình trạng khiến hắn ta không thể phỏng đoán.

Nhưng rất nhanh!

Hắn ta nhìn cây phất trần trong tay mình, lại nghĩ tới mình đã dung hợp đạo chân hỏa có thể xưng nghịch thiên kia, vẻ mặt lại trở nên trấn tĩnh.

Một đạo ánh sáng màu tím hiện lên xung quanh người hắn ta, đạo ý tự nhiên, khí huyết trước mặt tiêu tán, bị chấn khai!

Đối với Cố Trường Sinh độ kiếp, hắn ta cũng sinh lòng muốn quan sát, cho dù tu vi bây giờ đã cao hơn hắn.

“Vị đại nhân trẻ tuổi này chuẩn bị độ kiếp phá cảnh ở đây sao?” Lúc này một vài lão giả mới phản ứng được, vẻ mặt rung động nói, có chút nghẹn ngào.

Cảm nhận được giữa thiên địa có thần uy giáng lâm, đó là thiên địa ý chí vô cùng cổ lão, cũng không phải đến từ Không Thiền Giới!

Mà đến từ Tiên Vực!

“Thiên kiếp từ Tiên Vực, phá giới mà đến sao?”

Cố Trường Sinh nhẹ giọng nói, cảm nhận được ba động trên bầu trời.

Sau đó, từng tế bào sáng lên, như một phương thế giới cổ lão, hỗn độn khí chìm nổi xung quanh người hắn, từng sợi, từng đạo, nối liền không dứt, như tinh hà treo ngược!

“Ta xuất sinh tại Tiên Vực, cũng tu luyện lớn lên tại Tiên Vực, trên thân nhiễm khí tức của Tiên Vực, hiện tại thiên kiếp từ Tiên Vực giáng lâm cũng không kỳ quái.”

Cố Trường Sinh không hề ngoài ý muốn, đã sớm đoán được nguyên nhân chuyện này.

Tiên Vực ý chí, chí cao vô thượng, có thể dễ dàng nghiền ép thế giới khác như trở bàn tay, đó cũng không phải chuyện đùa.

Đồng thời!

Đạo tâm của Cố Trường Sinh kiên định, cũng đang triển lộ khí tức mạnh nhất của mình, muốn nghênh đón thiên kiếp tẩy lễ!

Thiên kiếp, vốn là vì khảo nghiệm tu sĩ mà sinh!

Bên thắng sinh, kẻ bại chết!

Kiếp Kiều cảnh, một bước một đại kiếp, dưới đại kiếp lại có ba tiểu kiếp.

Cũng chính là từ Hư Thần cảnh, bắt đầu từ sơ kỳ đã phải tiếp nhận thiên kiếp.

Người có tu vi không đủ, tự nhiên sẽ chết dưới thiên kiếp này!

Mà hôm nay, hắn phải đối mặt với đại kiếp đầu tiên của Kiếp Kiều cảnh, cũng chính là Chú Cầu kiếp!

Cầu nối vừa mở, nối thẳng đến hồn cung trong thức hải, mới có thể rèn đúc vô thượng thần uy, bất hủ trường tồn!

Rất nhanh!

Từng mảnh lôi hải hiện lên bên ngoài bích chướng Không Thiền Giới, trong đó là một mảnh mênh mông, tất cả đều là lôi quang, vô cùng đáng sợ, rất khó khiến tưởng tượng được đây là thiên kiếp cấp độ nào.

Thiên địa mênh mông cuồn cuộn, tràn ngập khí thế vô cùng kinh khủng, giống như muốn hủy diệt thế giới, muốn một lần nữa quy thiên địa về hỗn độn, tất cả hóa thành hư vô.

Giờ khắc này!

Đừng nói Trung Châu, cả Không Thiền Giới, thậm chí là Tiên Vực bên ngoài Không Thiền Giới, cũng mơ hồ có thiên địa ý chí cổ lão giáng lâm.

Đạo thiên kiếp này, căn bản không giống bình thường!

Mới vừa hiện ra khí tức, đã khiến rất nhiều Thánh Nhân ngủ say ở Trung Châu kinh hãi, bừng tỉnh, ánh mắt sợ hãi nhìn ra nơi xa.

Trước đó, đám sinh linh khủng bố ở viễn cổ thần sơn thức tỉnh cũng không đánh thức bọn họ được.

Nhưng bây giờ bọn họ đều rất sợ hãi, tê cả da đầu.

“Chẳng lẽ... Đây là vị đạo hữu nào đó muốn độ kiếp...”

Thời khắc này, vô số tu sĩ đều xúc động, vẻ mặt vô cùng kinh hãi, nhìn về phía mười vạn đại hoang.

“Đây là muốn độ kiếp sao? Thanh thế này, không biết còn tưởng rằng là Thánh Nhân kiếp!”

“Quả nhiên điển tịch không gạt người, chỉ có loại yêu nghiệt đáng sợ nhất mới khả năng vừa độ kiếp đã dẫn động lôi đình đáng sợ như vậy!”

Đám tu sĩ vừa rồi còn chuẩn bị xem náo nhiệt cũng bị dọa đến gương mặt trắng bệch, hận cha mẹ không sinh thêm mấy cái chân.

Những tên chí tôn trẻ tuổi ở Tiên Vực dừng lại, muốn quan sát cũng lạnh cả người, trong lòng run sợ, sau đó..... Không có bất cứ do dự nào, hóa thành cầu vồng, thi triển cực tốc, tránh ra thật xa!

“Thật sự không thể phỏng đoán truyền nhân Cố gia được, không hổ là nhân vật vừa ra đời đã chú định được tứ phương tôn kính, vô địch thiên hạ.” Bọn họ run sợ, căn bản không có bất kỳ ý tranh phong nào.

Đạo lôi quanh kia từ trên trời kéo dài mà đến, cuồn cuộn mênh mông, che khuất bầu trời, khiến người ta nhìn một chút sẽ khiến linh hồn vỡ nát, xụi lơ trên mặt đất, bị chấn nhiếp không dám ngẩng đầu.

Các nơi cổ địa, hắc ám ở Trung Châu và rất nhiều viễn cổ thần sơn thần bí khác, đều có rất nhiều thân ảnh mơ hồ, khí tức kinh khủng thức tỉnh.

Ánh mắt phá vỡ hắc ám, thần niệm quét ngang, bao phủ các nơi trong Trung Châu, nhìn về phía này.

“Đó là ai?”

“Chẳng lẽ là Thánh Nhân thời cổ thức tỉnh, chứng đạo ở thời đại này, phá giới phi thăng, nếu không tại sao lại có thiên kiếp kinh khủng như vậy?”

“Phá giới chi kiếp sao? Nhưng lại không giống, vì sao khí tức này lại dọa người như vậy, giống như muốn hủy diệt hết thảy.”

Bọn họ chấn kinh.

Từ khi ở Không Thiền Giới có một vị Thánh Nhân phá giới phi thăng, đã rất nhiều năm chưa thấy khí tức đáng sợ như vậy.

Cho nên bọn họ suy đoán có lẽ là một vị Cổ Thánh nào đó độ kiếp!

Bọn họ rõ ràng quy tắc thiên địa ở Không Thiền Giới, Thánh Nhân cảnh đã là đỉnh phong.

Nhưng bọn họ không muốn tiến vào Tiên Vực, biết được đó là nơi nào, cho nên tất cả cổ lão ở Không Thiền Giới đều ngủ say, chờ đợi một thời cơ bí mật hỗn loạn

Bọn họ ở cách đó ngàn vạn dặm, nhìn về chỗ kia, đáng tiếc nơi đó đã được khí tức khủng bố của thiên địa bao phủ, bọn họ không dám tới gần.

Đến thần niệm cũng không dám quét tới!

Bởi vì một khi tới gần, mang ý nghĩa bọn họ cũng bị cuốn vào trong đó.

Kết cục sẽ như thế nào, không cần nói cũng biết.

Giờ này khắc này, Cố Trường Sinh sắp bị thiên kiếp bao phủ, cảm nhận được huyết nhục hào hùng mênh mông bên trong nhục thân phun trào!

Hắn rất rõ ràng.

Hiện nay, thiên kiếp còn chưa bắt đầu, khí tức vừa hiển lộ chính là cấp bậc Thánh Nhân!

Bởi vì nhục thân của hắn đã sớm đạt đến cấp bậc Thánh Nhân.

Đừng nói cùng cảnh giới.

Cho dù là đám thiên kiêu có huyết mạch vô thượng, Thánh thể đặc biệt, chuyên tu luyện thể chi đạo, cao hơn hắn mấy cảnh giới, ở phương diện này cũng không bằng hắn!

Chương 195: Bước Vào Kiếp Kiều, Bốn Bước Xuống, Thành Hư Thần Cảnh Đỉnh Phong

“Mau nhìn! Bắt đầu!”

Ở nơi cách mười vạn đại hoang rất xa, không biết là ai đột nhiên hô lên, sau đó phía sau lưng phát lạnh, đặt mông ngồi tê liệt trên mặt đất.

Đám người Liên Tinh và Cổ Thần Mục chờ ở phía xa, tâm trạng nghiêm túc và chờ mong.

Bọn họ đều là người đã độ kiếp, nhưng đây là lần đầu tiên bọn họ gặp thiên kiếp Kiếp Kiều cảnh đệ nhất bộ khủng bố như vậy.

Ầm ầm!

Đó là một đạo lôi quang to lớn như sơn lĩnh, trong đó xen lẫn vô số thần âm.

Mà ở phía dưới, một bản Thiên Thư cưa cũ, đón lôi quang mà lên, chìm nổi ở trong đó, có thần uy huyền diệu bộc phát, thần liên quấn quanh, lôi đình vọt đến.

Ánh mắt Cố Trường Sinh sáng chói, thân ảnh áo trắng đón lấy lôi đình, từng bước đạp không, giống như từng bước đi lên, tóc đen bay múa, tỏa ra ánh sáng óng ánh.

Tất cả mọi người ngây dại, đôi mắt trừng lớn, cảm thấy run sợ và rung động, cũng chỉ có truyền nhân Cố gia mới dám làm như vậy!

Trên không trung, ý chí của Tiên Vực ầm vang nghiền ép mà

xuống.

Lôi đình trên chín tầng mây hạ xuống, đánh về phía Cố Trường Sinh, hắn ngang nhiên mà đứng, nghênh kích lôi điện.

“Oanh!”

Đạo thiên lôi đầu tiên rơi xuống, toàn thân hắn lấp lóe óng ánh, hỗn độn khí chìm nổi, miễn cưỡng chống đỡ, không hề có tổn thương.

“Oanh!”

Đạo thiên kiếp thứ hai đã không phải một loại lôi điện, mà đã hóa thành một mảnh hải dương màu tím, đây là một mảnh lôi trì!

Vô tận lôi điện che khuất Cố Trường Sinh, ánh tím chiếu rọi khắp thiên địa, đây là lôi điện vương dương, cực kỳ kinh khủng.

Trong đó có quy tắc lôi đạo diễn hóa, nhất là từ Tiên Vực giáng lâm đến Không Thiền Giới, càng vô cùng kinh khủng, một tia lôi quang đã có thể diệt sát thiên thần, đánh nát nhục thân của nó!

Một đạo lôi đình hoàn chỉnh, thậm chí có thể khiến nhục thân Thánh Nhân nứt ra, vỡ toang!

Cũng chỉ có Cố Trường Sinh mới có thể đi lại trong đó, mỗi bước mỗi dấu chân, đón lấy vô tận lôi hải.

Khí tức của hắn cũng đang biến hóa, từ Hoàn Nhất cảnh cửu chuyển đỉnh phong, không ngừng tăng về phía Kiếp Kiều cảnh.

Oanh!

Áo trắng của Cố Trường Sinh phần phật, không ngừng bay lên, tiên đồng vận chuyển, thấy rõ tất cả, trong nháy mắt hắn đã vượt qua bốn đạo thiên kiếp, bốn phương tám hướng hoàn toàn tĩnh mịch!

“Lôi đình này so với thiên kiếp của bất kì tu sĩ Kiếp Kiều cảnh đệ nhất bộ nào đều kinh khủng mãnh liệt hơn, ẩn chứa lực lượng quy tắc, hoàn toàn không phải một trình độ. Đáng tiếc, như vậy ta vẫn

đón đỡ được, còn đơn giản như vậy.....”

Lúc hắn thành tựu cực cảnh mạnh nhất vạn cổ, Hỗn Nguyên Kiếp Diệt Tạo Hóa Kim Thân liền diễn hóa đến một trình độ khác.

Bây giờ trên thân thể hắn có từng tầng hỗn độn khí tức hiển hiện, hóa thành ý chí thế giới hào hùng nặng nề, đang chống cự lôi đình.

Nhưng mà...

Hắn làm như vậy giống như chọc giận thượng thiên, đến Thiên Thư cũng bị đánh bay, mặt ngoài kiên cố khó phá vỡ xuất hiện từng vết cháy đen.

Lôi quang văng khắp nơi, vô cùng hừng hực, bao phủ thiên địa.

Đây là một mảnh thiểm điện vương dương, điện mang mãnh liệt lao xuống.

Lôi đình như thủy triều, chấn vỡ tất cả, ánh tím hiện lên khắp thiên địa.

“Oanh!”

Tiếng sấm như muốn đánh xuyên qua màng nhĩ mọi người, vỡ nát linh hồn.

Thiên địa vô cùng mênh mông, giống như cửu thiên ngân hà trút xuống, hình như có ngàn vạn đại tinh giáng xuống.

Hư không cũng bị đánh bạo, rách nát không chịu nổi.

Không Thiền Giới không tiếp nhận được cỗ uy thế này, không gian vỡ vụn.

Cố Trường Sinh đi lại trong đó, thỉnh thoảng thân thể sẽ bị đánh đến lảo đảo một cái, nhưng xung quanh cơ thể có hỗn độn khí nở rộ, chống cự cho hắn!

Chẳng mấy chốc nơi này sẽ bị dìm ngập, bởi vì lôi quang quá hừng hực, lôi điện chói mắt tràn ngập trong mỗi tấc không gian.

“Oanh!”

Đại lôi kinh thế, như là Chân Long cổ lão, tử điện như thủy triều, sôi trào mãnh liệt.

Đây là một mảnh thế giới lôi điện, giống như có thể hủy diệt vạn vật, trong lòng đám tu sĩ ở phía xa sợ hãi, rùng mình.

Một số người càng thêm thán phục, cảm thấy bọn họ đang chứng kiến một kỳ tích!

Vừa mới chứng kiến cực cảnh mạnh nhất viễn cổ, bây giờ lại chứng kiến thiên kiếp Kiếp Kiều đáng sợ như vậy!

“Đây mới cảnh tượng yêu nghiệt kinh khủng nhất độ kiếp...”

“Chúng ta có thể nhìn thấy thịnh cảnh như vậy, đời này cũng không tiếc...”

Bên trong hư không, ánh mắt Cố Trường Sinh yên tĩnh, bị lôi quang đánh rơi, một mảnh cháy đen, thậm chí hỗn độn khí cũng bị tràn ra.

Sau đó, trong đầu hắn bắt đầu diễn biến vạn pháp, hình thức ban đầu của đệ nhất pháp mà hắn vừa đạt được cũng xuất hiện trong đầu.

Thi triển Vạn Hóa Thần Hình, nhờ vào lôi kiếp để ma luyện.

Cố Trường Sinh bắt đầu diễn hóa các loại vô thượng thần thông!

Bên ngoài cơ thể của hắn có thần phù nở rộ, hóa thành Chân Long, Phượng Hoàng, Kỳ Lân, Chu Tước, chống cự lôi đình trên không trung.

Từng sợi khí tức chí cường hiển hiện, có khí thế áp chế vạn pháp, đang không ngừng diễn hóa!

“Hình thức ban đầu của đệ nhất pháp sao? Nhưng còn quá sớm, không có người đi qua con đường này...” Hắn khẽ nói.

Lôi quang đang không ngừng oanh tạc, một đạo nối tiếp một đạo,

đã vượt xa cấp độ mà cảnh giới Kiếp Kiều đệ nhất bộ có khả năng đạt tới, uy lực cực kì kinh khủng đáng sợ.

Đừng nói Thánh Nhân cảnh, đoán chừng Chí Thánh cảnh đến cũng không dám ngạnh kháng.

Thậm chí còn có thiểm điện hình người giáng lâm, diễn hóa các loại bảo thuật cường đại, sau đó hóa thành hình thái cổ hung thú, to lớn như núi, giống như phục sinh, cùng chém giết với hắn.

Từng thân ảnh vô cùng kinh khủng hiện lên trong lôi đình.

Xuất hiện cung điện lầu các, hiển hiện tiên điện thần cung, không ngừng có cường giả khủng bố đi ra.

Sau lưng mỗi người mơ hồ có hình thức ban đầu của vũ khí, đó là nhân vật được thiên địa đại đạo công nhận, lạc ấn mà xuống, lưu lại hư ảnh.

Rất hiển nhiên, đám người này đã từng là nhân vật chính của thiên địa, mỗi người đều trấn áp một thời đại, thậm chí còn không ngừng cường đại lên.

Đây là thân ảnh lúc bọn họ độ kiếp lưu lại.

Cố Trường Sinh lại lần nữa chém giết với bọn họ!

Trên mặt tất cả tu sĩ hiện lên vẻ rung động, đã không biết nên dùng ngôn ngữ gì để hình dung nỗi lòng của mình!

Chương 196: Không Bất Kỳ Sức Đánh Trả Nào, Lần Nữa Đánh Đạo Tâm Sụp Đổ

Cuối cùng!

Ba canh giờ trôi qua!

Lôi đình ở giữa bầu trời tiêu tán!

Lôi hải bao phủ bên trong Tiên Vực cũng không nhìn thấy nữa!

Nhục thân của Cố Trường Sinh không ngừng sáng lên

Mỗi một tế bào đều đang phun ra nuốt vào hỗn độn khí, nhục thân sáng chói, như thần cốt sáng long lanh.

Lập tức vỡ ra, có bộ phận đã cháy đen, sau đó giống như vỏ trứng, có mùi thơm ngát tỏa ra, giống như có thể vũ hóa phi thăng!

Bây giờ!

Lực lượng nhục thân của hắn đã đến một cấp độ kinh khủng, chỉ đứng ở nơi đó, giống như có thể đánh vỡ hư không!

Hắn cất bước đi trong hư không, bước thứ nhất, khí tức đạt tới Hư Thần cảnh sơ kỳ!

Bước thứ hai rơi xuống!

Hư Thần cảnh trung kỳ!

Bước thứ ba.

Bước thứ tư rơi xuống, đạt tới Hư Thần cảnh đỉnh phong!

Nói cách khác, lôi kiếp vừa rồi mà hắn vượt qua, đã bao hàm mấy tiểu thiên kiếp còn lại!

“Thực lực của công tử đã mạnh hơn trước rất nhiều, trở nên càng sâu không lường được.”

Nhìn thân ảnh áo trắng vẫn bình an vô sự, trên gương mặt tựa như ảo mộng của Liên Sinh có chút mê ly.

“Trường Sinh ca ca, sinh ra chính là trấn áp một thế này, nên như thế.” Khuôn mặt đẹp không tì vết của Cố Khuynh Nhi đỏ bừng, không hề che giấu ái mộ và sùng kính.

Vô số tu sĩ tu sĩ ở đây đều nhìn ngây dại.

“Đạo Tử Doanh gia, hôm nay gặp ta, vì sao không đi đường vòng?”

Trong nháy mắt Cố Trường Sinh hạ xuống đất, phát ra một tiếng cười khẽ, trong ánh mắt rung động của tất cả tu sĩ, hắn cất bước

đi về phía một ngọn núi.

Giống như Chỉ Xích Thiên Nhai trong một bước chân!

Hắn đã sớm chú ý đến ánh mắt lấp lóe của mấy tên chí tôn trẻ tuổi từ Tiên Vực hạ giới đứng ở xung quanh rồi, giống như muốn khiêu chiến với hắn.

Nhưng bởi vì hắn đột nhiên dẫn động thiên kiếp, chỉ dám bồi hồi quan sát ở biên giới, có lòng tranh phong, lại một mực không dám tới gần.

Mà trong đó, có Doanh Nhiếp, lúc trước vì truy kích tám tên truyền nhân của hoàng tộc Thái Cổ nên hắn không thể không buông tha.

Bây giờ hắn ta lại tự mình đưa tới cửa.

Nghe thấy lời này.

Tâm tình của Doanh Nhiếp đang bất định, rung động, còn chưa kịp phản ứng, liền thấy thân ảnh áo trắng bỗng nhiên xuất hiện trước mắt hắn ta, thậm chí hư không còn đang vặn vẹo.

Ong!

“Cố Trường Sinh!” Doanh Nhiếp chấn kinh, vội vàng hét lớn một tiếng, cảm giác da đầu mình lập tức nổ tung!

Rất nhanh!

Phía sau hắn ta xuất hiện một mảnh tử khí mênh mông cuồn cuộn, mơ hồ có bảo quang sáng chói, công đức chiếu rọi, đại đạo hiển hiện, phất trần trong tay hắn hướng về phía trước, thiên địa như muốn vỡ ra!

Một kích này, khiến vô số tu sĩ kinh hãi, mới phát hiện thanh niên mặc đạo bào này cũng cường đại đến tình trạng này.

Dưới một kích tùy ý này, có thể khiến Thần Vương đẫm máu bỏ mình, Bán Thánh cũng phải kiêng kị!

“Đã dung hợp hạt giống thần hỏa, tu vi bước vào Chân Thần Cảnh

hậu kỳ?”

“Đây chính là lực lượng của ngươi sao?”

Cố Trường Sinh hơi kinh ngạc, tiên đồng óng ánh, đã nhận ra chỗ bất phàm của chuôi phất trần này.

Đồng thời, hắn cũng phát hiện Doanh Nhiếp còn dựa vào một thứ khác nữa, đó là một đoàn đạo hỏa kim đan, dùng cái này thành tựu Chân Thần chi vị!

...

Một kích do phất trần đánh ra, giống như một mảnh thần phù mênh mông cuồn cuộn bao trùm xuống, có đạo vận chảy xuôi xen lẫn ở trong!

“Cái phất trần này không tệ, ngươi lại có được đồ tốt rồi.”

Khóe miệng Cố Trường Sinh vẫn có ý cười, coi Doanh Nhiếp như tiên đồng đưa bảo, rất lơ đễnh.

Hắn vung ống tay áo lên, một đạo thanh quang vẩy xuống, hóa thành một vầng trăng bành trướng, ầm vang.

Đám người nhìn xem hoảng sợ không thôi, đây là vô thượng thần thông quyết đấu!

Bất kì một kích nào cũng đang diễn hóa thần thông cực hạn, ẩn chứa lực lượng quy tắc.

Đây chính là biến hóa của Kiếp Kiều cảnh!

Mặc dù tu vi của Doanh Nhiếp cao hơn Cố Trường Sinh một đại cảnh giới, nhưng bây giờ vừa mới bắt đầu đã không có lực lượng.

Bởi vì thực lực Cố Trường Sinh hiện ra quá kinh khủng... Khiến người ta run sợ, có xu thế khiến đạo tâm hắn ta sụp đổ như trước!

Mà trong nháy mắt vầng trăng kia rời xuống, liền phá diệt lực lượng của phất trần, đồng thời không thay đổi, trấn áp về phía hắn ta!

“Vì sao... Hắn căn bản không thiêu đốt thần hỏa, chỉ tùy ý đánh ra một kích lại đáng sợ như vậy.” Doanh Nhiếp không cam lòng.

Thi triển cực tốc, là một môn thân pháp rất đáng sợ, tu luyện tới cực hạn có thể một bước xuyên qua vô số không gian, nhanh chóng tránh đi.

Đồng thời, phất trần sáng lên, có đạo âm tụng kinh, tử khí mênh mông cuồn cuộn che khuất bầu trời, hóa thành một đại ấn, bên trên có một chữ “Đạo” cực kì cổ lão!

Vô số tu sĩ phát giác được khí thế đáng sợ dưới đạo ấn này, trấn áp bốn phương tám hướng, khiến nhục thân của bọn họ suýt chút nữa vỡ toang!

Hơn nữa, lần này Doanh Nhiếp rõ ràng đã thông minh hơn, biết được nhục thân của Cố Trường Sinh đáng sợ, không dám tới gần hắn.

Đối với với loại lực lượng kia, hắn ta cảm giác át chủ bài của mình có ra hết, cũng sẽ bị đánh nát, nên không mạo hiểm.

Bây giờ hắn ta định ỷ vào mình có tu vi cao hơn Cố Trường Sinh, muốn lấy vô thượng thần thông trấn áp hắn!

“Phương đạo ấn này không phải thủ đoạn của Doanh gia, nhưng uy lực lại mạnh hơn rất nhiều Chí Tôn pháp.”

“Cái phất trần này là đạo bảo, theo thực lực của người sử dụng mà biến hóa, đẳng cấp khó lường.”

Cố Trường Sinh nhíu mày, biết rõ cơ duyên của Doanh Nhiếp bất phàm.

Chí Tôn pháp cũng có phân chia.

Huyền Tôn sáng tạo chi pháp, tự nhiên mạnh hơn Chí Tôn bình thường.

Mà trên đó!

Thiên Tôn chi pháp, càng mênh mông khó tả, huyền diệu vô tận!

Có lẽ Doanh Nhiếp đạt được một môn truyền thừa nào đó rất đáng sợ, từ chân hỏa thần bí hình Kim Đan kia có thể thấy được, mơ hồ có thiên địa đại thế giấu ở trong đó, giống như đạo biến thành!

Từng sợi đạo ý phun ra nuốt vào, khiến hắn ta có thể hợp nhất với thiên địa đại thế, trong lúc giơ tay nhấc chân giống như đi theo một mảnh thiên địa.

Dưới phương thiên địa đại thế này, cái phất trần thần bí kia cũng đang không ngừng sáng lên, lực lượng đáng sợ bộc phát, đón đỡ vầng trăng của Cố Trường Sinh.

Dưới thế công này, Bán Thánh sẽ bị tuỳ tiện trấn áp, Thánh Nhân biến sắc!

Cấp bậc đã vượt qua Thánh khí, thần bí khó lường!

“Ghê tởm, hắn chỉ tùy ý đánh ra một kích, ta lại phải toàn lực chống cự...”

“Không thể giao thủ với hắn như vậy được...”

Khí huyết của Doanh Nhiếp quay cuồng một hồi, vẻ mặt càng không cam lòng và kinh hãi, khóe miệng mang theo tiên huyết, bị dư ba chấn thương.

Lúc này vô số tu sĩ cũng cảm nhận được loại đáng sợ này, dùng ánh mắt kinh hãi nhìn về phía Doanh Nhiếp.

Về phần Cố Trường Sinh, bọn họ cảm thấy đây là đương nhiên, hắn nên mạnh như thế.

Nhất là tu sĩ bản thổ, không ngờ mỗi vị trẻ tuổi của Tiên Vực lại kinh khủng đến mức như vậy..

Bọn họ căn bản không thể tin được.

Chương 197: Không Bất Kỳ Sức Đánh Trả Nào, Lần Nữa Đánh Đạo Tâm Sụp Đổ (2)

So sánh đám Chí Tôn trẻ tuổi ở Không Thiền Giới với đám người trẻ tuổi ở Tiên Vực này, bọn họ cảm thấy mình còn không bằng gà đất chó sành!

“Thực lực Chân Thần Cảnh thực lực, có thể trấn áp Bán Thánh, rung chuyển Thánh Nhân!”

“Thật đáng sợ!”

Một đám tu sĩ ở Tiên Vực hãi hùng khiếp vía, rung động nói, “Đạo Tử của Trường Sinh Doanh gia từng bại dưới tay Thần Tử Cố gia.”

“Nghe nói bị đánh đến đạo tâm sụp đổ, hơn nữa, tại cổ thành Vọng Nguyệt đã nói rằng sau này nhìn thấy truyền nhân Cố gia sẽ đi đường vòng... Bây giờ rõ ràng hắn ta đã mạnh hơn rất nhiều, muốn đến đây rửa sạch sỉ nhục!”

“Đây mới thật sự là Chí Tôn trẻ tuổi, vô thượng thiên kiêu a.”

“Cho dù đạo tâm bị hủy, cũng có thể tìm lại niềm tin vô địch, tạo nên đạo tâm. Nếu ta vô địch, căn bản không cần sợ cái gì, xương sau lưng, tiên lộ khô kiệt, không có chỗ nào không phải nhân kiệt vạn cổ.”

“Tại bất kì một thế nào, nhân vật như vậy nhất định sẽ quét sạch tứ phương, thế nhưng lại gặp phải truyền nhân Cố gia.”

Vô số tu sĩ Tiên Vực kinh hãi, từ trong đạo ấn kia cảm thấy được trái tim vô địch của Doanh Nhiếp, cho dù mạnh như Thần Tử Cố gia, hắn ta cũng muốn chiến.

Cho dù có khả năng thất bại!

Mà bây giờ, một trận chiến này, cảnh giới của hắn ta còn cao thâm hơn truyền nhân Cố gia rất nhiều, các loại thủ đoạn cũng vô cùng đáng sợ.

“Kết quả của trận chiến này...” Thậm chí các tu sĩ ở Tiên Vực còn có chút chờ mong, muốn xem Đạo Tử Doanh gia có thể đánh vỡ một kỳ tích không.

Là người cùng thế hệ đánh xuyên qua ngọn núi lớn này!

“Ta nhất định phải đánh bất ngờ, mới có cơ hội!” Doanh Nhiếp gầm nhẹ nói, rất không cam lòng và hoảng sợ, không nghĩ tới thủ đoạn bản thân tự nhận là rất cường đại, lúc đối mặt với Cố Trường Sinh vẫn không chịu nổi một kích.

Bản thân đang mạnh lên, hắn cũng đang mạnh lên, hơn nữa còn kéo ra chênh lệch càng lớn.

Sau đó!

Doanh Nhiếp thi triển tất cả pháp lực.

Lần nữa toàn lực xuất thủ, thần hỏa hình dáng Kim Đan nhảy lên, bốc cháy, thần uy bành trướng mênh mông, từng tầng kim quang bao phủ trên người hắn ta, như có bất hủ kim thân chi ý.

Đồng thời hắn ta lắc cái chuôi phất trần này một cái, trong đó có thân ảnh đạo nhân xuất hiện.

Gương mặt hiền hòa, bảo quang sáng chói, công đức vô cùng vô tận, có lực lượng phong trấn tứ phương, thiên địa đại thế hợp nhất, tứ bốn phương tám hướng giống như bị ngăn chặn!

“Trói!”

Vị đạo nhân này phun ra một đạo âm cổ lão!

Tất cả mọi người hãi nhiên, cảm thấy nếu bản thân lâm vào trong đó, sẽ bị trói lại, không thể động đậy.

Nhưng lúc này, ong!

Thiên địa bỗng nhiên yên tĩnh, vẻ mặt của Cố Trường Sinh bình tĩnh.

Hỗn độn khí quanh người mãnh liệt, lực lượng nhục thân vô cùng đáng sợ xuất hiện, tuỳ tiện tránh khỏi lực lượng trói buộc của thiên địa đại thế, bày ra đặc điểm của Hỗn Độn Thể!

Sau một khắc!

Hắn không muốn lãng phí thời gian nữa, biết rõ Doanh Nhiếp nắm

giữ rất nhiều thần thông cường đại, vô thượng bảo thuật cũng không ít.

Hơn nữa cực kì thông minh, không cứng đối cứng với mình, lựa chọn thi triển cực tốc thần thông tránh né, như cá tránh đi.

“Trách không được lại khôi phục đạo tâm.”

Khóe miệng Cố Trường Sinh lộ ra nụ cười lạnh nhạt, không thèm để ý đến những thứ này, một quyền đánh vỡ nát đạo ấn bao trùm xuống, Côn Bằng sau lưng giương cánh, tiên đồng thấy rõ động tác của Doanh Nhiếp.

Sau đó, xương Trường Sinh khẽ nhúc nhích, phun ra một luồng thần lực!

Một đạo thần quang hai màu đen trắng từ trong lòng bàn tay Cố Trường Sinh phát ra, thời gian trôi qua lại tân sinh phá diệt, hư không vặn vẹo, hóa thành thần phù chi kiếm!

“Đây là cái gì...”

“Làm sao ta lại nhìn thấy hình ảnh mình già đi...”

“Cái gì? Làm sao ta có thể nhìn thấy hình ảnh mình tân sinh hóa thành trẻ con chứ?”

Một vài tu sĩ kêu to, bị chấn động, trong đạo thần quang hắc bạch kia, nhìn thấy cảnh tượng rất quỷ dị.

Sinh lão bệnh tử! Chúng sinh luân hồi!

Đây là một cảm giác khó nói lên lời, như bị lâm vào trong đó, nhưng rất nhanh bọn họ ướt đẫm mồ hôi lạnh, bừng tỉnh, đây là nhìn thoáng qua, nếu nó nhằm vào bọn họ thì sao?

“Đây là thần thông gì?” Đám Chí Tôn trẻ tuổi ở Tiên Vực cũng là tim đập nhanh, nhanh chóng dời mắt, không dám nhìn nhiều.

Quá quỷ dị!

Loại thần thông này, trước đó chưa bao giờ nhìn thấy.

“Luân hồi thần thông! Cái này sao có thể...”

Lúc này Doanh Nhiếp cũng biến sắc, thần hỏa hình dáng Kim Đan dâng lên, toàn thân chảy xuôi lực bất hủ màu vàng.

Đồng thời vận chuyển cực tốc chi pháp, muốn tránh đi, đáng tiếc dưới tiên đồng của Cố Trường Sinh, đã sớm dự liệu được động tác của hắn ta, trong nháy mắt xuất hiện tại một bên khác!

Oanh!

Một chưởng nhô ra, hỗn độn khí lượn lờ, bao trùm thiên địa, vạn vạn quân cự lực bành trướng, hư không vỡ vụn!

Vô số tu sĩ hãi nhiên biến sắc, cách rất xa vẫn bị khí cơ kia chấn nhiếp, cơ thể suýt chút nữa nổ tung.

Ánh mắt Doanh Nhiếp lộ ra vẻ kinh hãi không thể tin được, hoàn toàn không thể tránh đi, Cố Trường Sinh đã thấy rõ động tác tiếp theo của hắn ta.

Một chưởng trấn áp!

Tầng kim quang bất hủ kia chống cự một tia, liền răng rắc vỡ vụn, đồng thời thần phù chi kiếm hai màu đen trắng chém xuống, Doanh Nhiếp nhanh chóng thu nhỏ, thành thành hình dạng đứa trẻ, đôi mắt mở to, vô cùng hoảng sợ!

“Đây chính là lực lượng bây giờ của ngươi sao?” Cố Trường Sinh cười khẽ, vẻ mặt khiến tất cả mọi người phát lạnh, một chưởng này không ngừng bao trùm xuống.

“Làm sao... làm sao ngươi có thể biết rõ động tác của ta...” Doanh Nhiếp không cam lòng, hoảng sợ hô to, từng kiện bảo giáp hộ thân sáng lên, cũng thi triển bí bảo, đáng tiếc thần văn xen lẫn, thần quang sáng chói đã trực tiếp sụp đổ, không có sức chống cực nào!

“Lần này nửa hồn thân của ngươi còn có thể cứu ngươi không?” Cố Trường Sinh thờ ơ, một chưởng che đậy mà xuống, như tinh hà rủ xuống, hỗn độn tràn ra!

Phốc một tiếng!

Doanh Nhiếp trong hình dạng đứa trẻ, đạo bào bất phàm, cũng là bí bảo, đang sáng lên, nhưng trong nháy mắt chạm vào một chưởng này, nửa bên thân thể trực tiếp nổ thành một đoàn huyết vụ!

“Không có khả năng...”

Doanh Nhiếp không còn lạnh nhạt như trước, kêu to, rất hoảng sợ và không cam lòng, Cố Trường Sinh cường đại khiến hắn ta lần nữa tuyệt vọng, căn bản không có bất kỳ sức đánh trả nào!

Trước đó như thế, hiện tại cũng là như thế!

Đạo tâm của hắn ta, lần nữa bị đánh sụp!

Chương 198: Đạo Tâm Chủng Ma, Độ Ngươi Làm Bộc, Chưởng Che Tứ Phương

“Thời khắc đạo tâm sụp đổ, chính là thời cơ tốt nhất để gieo chủng ma.”

Nhìn nửa người Doanh Nhiếp đã bị nổ thành huyết vụ, ánh mắt của Cố Trường Sinh vô cùng bình tĩnh, tất cả nằm trong dự liệu.

Hắn cân nhắc không ít chuyện, không trực tiếp chấn vỡ Doanh Nhiếp, lưu lại cho hắn ta một mạng, lập tức thu tay lại.

Trong chớp mắt này, hỗn độn khí phía sau hắn chìm nổi, hóa thành sương mù, che đậy tứ phương, phòng ngừa đám tu sĩ còn lại nhìn trộm.

Tại Không Thiền Giới, người hộ đạo của Doanh Nhiếp tuyệt đối không thể hiện thân quấy nhiễu.

Nhưng để phòng môn tà thuật Đạo Tâm Chủng Ma này của hắn bị người ta biết đến, vẫn nên cẩn thận một chút, dù sao thân phận của hắn đặc thù, đại biểu cho mặt mũi của Trường Sinh Cố gia.

“Cố Trường Sinh, ngươi muốn làm gì...” Thần hồn của Doanh Nhiếp rung động, hoảng sợ, rất đau đớn, nửa người nổ tung.

Đạo thần hỏa thần bí hình Kim Đan kia chảy ra từng sợi kim quang, trong đó có phù văn thần bí, hóa thành trật tự thần liên, sinh cơ bừng bừng, muốn phục hồi thân thể cho hắn ta.

Nhưng hắn ta cảm nhận được Cố Trường Sinh không có hảo ý.

Vừa rồi giao chiến, phất trần thần bí rơi xuống, kết quả bị Cố Trường Sinh lấy đi, khiến hắn ta càng thêm hoảng sợ không cam lòng.

Cố Trường Sinh khẽ cười một tiếng nói, "Doanh huynh, ngươi là tiên đồng đưa bảo cho ta, lưu cho ngươi một mạng, còn không mang ơn, lại hỏi ta muốn làm gì?"

Không ngờ lại bị Cố Trường Sinh khinh thị như thế, sắc mặt Doanh Nhiếp càng thêm phẫn nộ, không cam lòng, bản thân thu được các loại cơ duyên, cuối cùng đều lợi cho Cố Trường Sinh.

Trước đó Hồng Mông Thủy Khí Căn là như thế, bị hắn cướp đi.

May mắn vạn khổ tìm được phất trần hoàn chỉnh luyện chế, cũng là như thế!

"Doanh huynh, sau này ngươi làm người hầu của ta đi, dù sao thực lực của ngươi đúng là không kém." Cố Trường Sinh lắc đầu, sau đó cười nói.

Doanh Nhiếp hoảng sợ, đôi mắt trừng lớn, chỉ cảm thấy một cỗ hắc ám thâm thúy từ bốn phương tám hướng vọt tới!

Vẻ mặt Cố Trường Sinh không có bất kỳ biến hóa nào.

Từng sợi hắc khí hóa thành hạt giống, băng lãnh quỷ dị, hướng về phía thức hải của Doanh Nhiếp!

Lúc đạo tâm sụp đổ, chính là thời cơ tốt nhất để gieo chủng ma.

Trên người Doanh Nhiếp có đại khí vận, hư hư thực thực có liên quan đến một nhân vật mà Cố Trường Sinh biết, cho nên muốn nô dịch hắn ta.

Giờ khắc này!

Ma chủng cắm rễ, trực tiếp hóa thành vô số sợi tơ, quấn chặt thần hồn của Doanh Nhiếp!

Vật hộ thân bảo mệnh của hắn ta căn bản không thể xúc động, không chống đỡ được cho hắn ta!

Quá trình này, dường như không có bất kỳ trở ngại nào, rất thuận lợi.

Đôi mắt Doanh Nhiếp lập tức trừng lớn, cảm nhận được thiên uy tịch diệt chi ý từ bên trong thức hải truyền đến, căn bản không do hắn ta khống chế.

Vẻ mặt hắn ta trở nên vô cùng sợ hãi, không nhịn được run giọng nói, “Cố Trường Sinh, ngươi... Đây là thần thông tà ác gì vậy.....”

“Từ giờ trở đi, sinh tử của Doanh huynh do một ý niệm của ta, không chỉ là sinh, đến chết cũng như vậy. Ngươi căn bản là không có cách tự sát, đến chết cũng không làm được.” Vẻ mặt Cố Trường Sinh không đổi nói với hắn ta, mang theo ý cười, cũng rất bình tĩnh lạnh nhạt, giống như nói đến một chuyện rất nhỏ.

Đạo Tâm Chủng Ma thần thông, có thể làm thần thông trấn tộc cho tộc Tâm Ma, đương nhiên sẽ không đơn giản.

Doanh gia có một môn Độ Tiên Kinh, cũng có chỗ quỷ dị như vậy.

Dù sao bất kì một vị thiên kiêu trong lòng mang vô địch đều có tôn nghiêm của mình, tình nguyện chết cũng không muốn bị người khác nô dịch.

Thiên Hoàng Nữ là ngoại lệ, bị tộc nhân từ bỏ, tuyệt vọng, lựa chọn sống sót, cho rằng đi theo Cố Trường Sinh cũng không tệ.

Cho nên lúc nghe thấy mấy câu này, Doanh Nhiếp tuyệt vọng, giờ khắc này hồn thân của hắn cũng bị tác động đến, bên trên cũng bị một cỗ màu đen quỷ dị quấn quanh!

Nói cách khác, thủ đoạn bảo mệnh cuối cùng của hắn ta, cũng mất hiệu lực!

“Doanh huynh, trước dưỡng thương tốt đi.”

Cố Trường Sinh khẽ cười một tiếng, giải trừ thần uy của Luân Hồi Bảo Thuật, khiến Doanh Nhiếp khôi phục dáng vẻ.

Nhưng nhìn qua vẫn rất đáng sợ, nửa người nổ tung, tiên huyết ẩn chứa thần tính và đạo ý không ngừng chảy xuống

Vẻ mặt Doanh Nhiếp vô cùng phức tạp nhìn hắn, không cam lòng và giãy dụa, cuối cùng hóa thành chán nản thật sâu.

Rõ ràng nhìn qua là một nhân vật siêu nhiên như tiên, nhưng thủ đoạn lại ngoan lệ hơn ma.

Thủ đoạn tầng tầng lớp lớp, giống như thái cổ ma sơn, vắt ngang trước mắt, cường đại khiến tất cả người cùng thế hệ tuyệt vọng.

Hắn ta thật sự muốn hỏi, thế gian này, còn người trẻ tuổi nào có thể làm đối thủ của Cố Trường Sinh không?

Ong!

Sương mù bao phủ tứ phương tán đi, tất cả tu sĩ ở xung quanh cũng lộ ra, rất rung động và nghi hoặc, đồng thời cũng tò mò.

Vừa rồi dường như tất cả mọi người cho rằng Đạo Tử Doanh gia sẽ bỏ mình.

Dù sao chỉ bị chạm đến đã nổ tung thành huyết vụ, như vậy còn đánh như thế nào? Đến khả năng giao thủ chân chính cũng không có.

Sau đó Cố Trường Sinh xuất thủ, che đậy tất cả mọi người nhìn trộm, càng khiến người ta kinh dị, cảm thấy có chuyện lớn xảy ra.

Các Chí Tôn trẻ tuổi đến từ Tiên Vực cảm thấy thần hồn phát lạnh, cho rằng Đạo Tử Doanh gia dữ nhiều lành ít.

Nhưng.. Bây giờ một màn này càng khiến bọn họ rung động, vẻ mặt hoang mang, không nghĩ ra.

Đạo Tử Doanh gia không những không chết, còn đang phục hồi một thân thương thế, đứng sau lưng Cố Trường Sinh, vẻ mặt không còn phong mang và hiếu thắng như lúc trước..

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì...”

“Vì sao lại xuất hiện tình huống này, Đạo Tử Doanh gia không có chuyện gì, chỉ là nhìn rất thê thảm...”

“Chẳng lẽ hai người bắt tay giảng hòa, hay là Đạo Tử Doanh gia thần phục Thần Tử Cố gia, muốn đuổi theo hắn?”

Vô số tu sĩ nghị luận ầm ĩ, ánh mắt nhìn sang, rơi trên người Doanh Nhiếp, không hiểu và nghi hoặc.

Một bên khác, nhìn Cố Trường Sinh giống như chưa từng chiến đấu, vẻ mặt vẫn tự nhiên không màng danh lợi như cũ.

“Xem ra công tử ra đã nghĩ biện pháp khống chế Đạo Tử Doanh gia rồi...”

Chỉ có sắc mặt hai người Liên Tinh và Cổ Thần Mục hơi rung động, nghĩ tới điều gì, Thiên Hoàng Nữ cũng bị công tử dùng thủ đoạn nào đó độ hóa khống chế!

Chương 199: Dự Định Của Long Đằng, Hắc Ám Náo Động, Đông Hoang Máu Chảy Thành Sông

Đám Chí Tôn trẻ tuổi đến từ Tiên Vực cũng nghĩ đến chuyện này, dù sao Trường Sinh Doanh gia cũng có một môn thần thông quỷ dị như vậy.

Mặc dù không xác định Cố Trường Sinh cũng có thần thông này.

Có lẽ là Đạo Tử Doanh gia lựa chọn thần phục.

Vóc dáng Đạo Cực Tiểu Thánh Quân cao lớn, toàn thân giống như thiêu đốt, lúc nhìn thấy hai người giao thủ, lông mày hắn ta nhíu chặt, trong lòng kinh hãi.

Cố Trường Sinh cường đại, tuyệt đối không phải hắn ta dung hợp hạt giống thần hỏa là có thể địch lại.

Vừa rồi Doanh Nhiếp và hắn ta đều đứng ở chỗ rất gần Cố Trường Sinh, quan sát hắn độ kiếp.

Hiện tại, thấy ánh mắt Cố Trường Sinh bỗng nhiên nhìn về phía hắn ta, trong đó có thâm ý không hiểu.

“Không được! Thần Tử Cố gia muốn xuất thủ với ta!” Đạo Cực Tiểu Thánh Quân không khỏi sợ hãi, hối hận, nghĩ đến kết cục của Doanh Nhiếp, căn bản không chút do dự, trực tiếp chạy về nơi xa.

Chân thân màu vàng hùng vĩ phóng lên tận trời, muốn rời khỏi nơi đây.

Những người đi cùng hắn ta cũng đuổi theo, kinh hãi không thôi, cảm nhận được có một phương cối xay diệt thế sắp bao trùm xuống.

“Hiện tại mới chạy sao? Không kịp rồi.” Ánh mắt Cố Trường Sinh bình tĩnh không lay động, ở trên không trung nhìn bọn họ.

Sau đó, một chưởng vỗ ra, hỗn độn khí lượn lờ, thần phù biến mất, thần quang vô cùng to lớn bành trướng, như là thần bàn.

Trong thiên địa, một bàn tay màu vàng xuất hiện, đánh tới phía dưới, giống như bàn tay của Thần Linh.

To lớn và tràn ngập uy thế, vô cùng đáng sợ, khiến người ta kinh ngạc lạnh mình, khó mà chống cự!

Oanh!

Phía dưới, từng sơn mạch trực tiếp sụp đổ, hóa thành tro tàn!

Những người đi cùng Đạo Cực Tiểu Thánh Quân đều là thiên kiêu kì tài ở Tiên Vực, trước đó có thù với hắn, muốn xuất thủ cướp đoạt Thiên Đạo bia, bây giờ lại vô cùng hoảng sợ, tuyệt vọng!

Phốc phốc phốc..

Từng người liều mạng chống cự, vật bảo mệnh nổ tung, không có sức chống cự, cùng cảnh giới, như con kiến hôi nhỏ yếu.

Sau đó thân thể nhao nhao hóa thành một mảnh huyết vụ, hình thần câu diệt, khiến tứ phương tĩnh mịch!

Mà Đạo Cực Tiểu Thánh Quân chạy đầu tiên cũng bị một đạo kiếm quang do hai ngón tay Cố Trường Sinh tạo ra chém tới, giống như khai thiên, sáng chói cực hạn!

Ầm ầm!

Hư không run rẩy, giống như muốn vỡ vụn, vô số tu sĩ sợ hãi!

“Đáng chết, làm sao lại mạnh như vậy...” Vẻ mặt Đạo Cực Tiểu Thánh Quân lộ ra kinh hãi, không còn hăng hái như trước, có chút hoảng sợ, tốc độ một kiếm này quá nhanh, trực tiếp đuổi kịp hắn ta!

“Thiếu chủ, ngươi mau trốn đi!” Lúc này, lão bộc Bán Thánh cảnh đỉnh phong bên cạnh hắn ta xuất hiện, toàn thân sáng lên, trong mắt lộ ra quyết tuyệt, muốn ngăn cản một kiếm này cho hắn ta!

Nhưng mà!

Kiếm quang bay qua, lão bộc lập tức nổ tung, trực tiếp bỏ mình, một kiếm này vẫn không hề dừng lại, muốn chém xuống hắn ta.

Đạo Cực Tiểu Thánh Quân kinh hãi muốn tuyệt, thần hồn run rẩy, nửa người bị quẹt vào, lập tức băng liệt, máu me khắp người, chân thân hùng vĩ trực tiếp vỡ nát.

Vẻ mặt hắn ta vô cùng hối hận và sợ hãi, cắn răng, thi triển bí thuật thiêu

đốt, rơi xuống núi, không biết sống chết!

Một chưởng một kiếm, đánh truyền nhân của Đạo Cực thánh viện chạy trốn, cũng giết tất cả tùy tùng của hắn ta.

Vô số tu sĩ rung động nhìn một màn này, giống như đần độn.

Sau đó kịp phản ứng, một luồng khí lạnh từ xương cụt chạy lên đỉnh đầu, thần hồn sắp bị dọa bay!

Sau đó!

Rất nhiều Chí Tôn trẻ tuổi đến từ Tiên Vực sợ hãi, cứng tại chỗ, toàn thân phát lạnh, không dám động đậy.

Mặc dù bọn họ tự xưng vô địch một phương, xưng tôn cùng thế hệ, nhưng tự nhận thực lực không sánh bằng Đạo Cực Tiểu Thánh Quân.

Đến Đạo Cực Tiểu Thánh Quân cũng phải dùng tất cả thủ đoạn, một vị lão bộc hiện thân ngăn cản một kiếm cho hắn ta mà bỏ mình, cũng khó khăn lắm mới ngăn cản được một đạo kiếm chỉ của truyền nhân Cố gia!

Bọn họ đi lên, đoán chừng trong nháy mắt sẽ sụp đổ, không đỡ nổi một chỉ này, hình thần câu diệt!

Quá kinh khủng!

Đây mới là người ép một đám vô thượng thiên kiêu đến không thở nổi trong ba nghìn đạo vực sao?

“Công tử, xử lý đám người này thế nào?” Cổ Thần Mục mở miệng rộng cười một tiếng, dáng vẻ có chút dữ tợn, dọa không ít tu sĩ sắc trắng bệch, thân thể phát run.

Trong mắt Liên Tinh cũng hiện lên sát khí, giờ khắc này có băng hàn bao phủ, khiến người ta sợ hãi.

Hiện nay chỉ cần ai có dũng khí bất mãn với công tử, nàng tuyệt đối sẽ là người đầu tiên giết lên, sẽ không chút do dự.

Cổ Thần Mục nói đương nhiên là chỉ một đám thiên kiêu từ Tiên Vực hạ giới muốn tranh đoạt Thiên Đạo bia.

Nghe vậy, rất nhiều người toàn thân phát lạnh, chuẩn bị liều mạng.

Nhìn đám người này một cái, Cố Trường Sinh từ trên hư không đi xuống, lắc đầu nói, “Thả bọn họ rời đi thôi, dù sao Cố gia ta cũng không phải hạng người bá đạo, nhưng chuyện hôm nay, ta không muốn nhìn thấy lần thứ hai.”

Giết gà dọa khỉ, hiệu quả đã đạt đến.

Người của Đạo Cực thánh viện đã bị diệt, uy hiếp nên có cũng sớm làm được, chỉ cần đám người này không ngốc, sẽ hiểu phải làm sao.

Hơn nữa, giết bọn họ cũng không có tác dụng gì.

Ánh mắt Cố Khuynh Nhi lạnh lùng đảo qua bọn họ, không còn nhu thuận hồn nhiên như lúc ở trước mặt Cố Trường Sinh nữa, mà có thần huy của Thần Nữ trên cửu thiên, quát khẽ, "Các ngươi còn không cảm tạ Trường Sinh ca ca không giết đi?"

Đám tu sĩ Chí Tôn trẻ tuổi nghe vậy, cùng nhẹ nhàng thở ra, vô cùng hối hận.

Nhưng lúc này có thể sống sót nốt quãng đời còn lại rồi, bọn họ vội vàng cảm kích nói, "Đa tạ Thần Tử không giết."

Sau đó, bọn họ không lưu lại, thần huy bao phủ, hóa thành từng đạo cầu vồng nhanh chóng rời khỏi nơi đây.

Trên các ngọn núi xung quanh là một mảnh yên lặng, sau đó sôi trào, nghị luận bộc phát.

"Đây chính là uy hiếp của vị đại nhân trẻ tuổi đến từ Tiên Vực sao? Lần này mộ tổ của Thác Thiên gia tộc tỏa khói xanh rồi, tích phúc bao nhiêu đời a." Một vị hoàng chủ đến từ Trung Châu không khỏi hâm mộ nói, chỉ hận bản thân không có phúc phận và vận khí như Thác Thiên gia.

"Quá mạnh, chỉ có thế lực kinh khủng nhất ở Tiên Vực mới có thể bồi dưỡng được được thực lực này, ta xem, vị đại nhân trẻ tuổi này còn chưa đến hai mươi tuổi."

Một lão đồ cổ khác ở Trung Châu cảm thán khâm phục nói, "Trong tương lai, tuyệt đối là nhân vật vô thượng, chúng ta còn không có tư cách ngưỡng vọng."

Ngay cả sinh linh trong viễn cổ thần sơn khủng bố như vậy cũng vẫn lạc mấy vị, còn là trước khi vị đại nhân trẻ tuổi này chưa đột phá.

Sau khi đột phá, thực lực đạt tới tình trạng kia, ai cũng không nói được, đơn giản sâu không lường được.

Chương 200: Dự Định Của Long Đằng, Hắc Ám Náo Động, Đông Hoang Máu Chảy Thành Sông (2)

Rất nhanh, cảnh tượng trong mười vạn đại hoang truyền ra.

Toàn bộ tu sĩ Trung Châu, trên cơ bản đều biết vị đại nhân trẻ tuổi đến từ Tiên Vực kia có lai lịch vô cùng kinh khủng, cũng biết rõ thực lực của hắn vô cùng đáng sợ.

Một người đã có thể trấn lui vô số tu sĩ từ Tiên Vực hạ giới.

Từng tin tức giống như mọc thêm cánh, từ mười vạn đại hoang truyền ra, khiến Trung Châu, Đông Hoang, Nam Cương, Tây Mạc, Bắc Lĩnh cùng xảy ra oanh động đáng sợ.

Một vài nhân vật trẻ tuổi từ Tiên Vực hạ giới cũng phải trầm mặc.

Một số người còn gọi tông môn, thôi động tiếp dẫn điện, muốn trở về Tiên Vực!

Mặc dù Không Thiền Giới sắp đại loạn, đi vào Quy Khư, đến lúc đó quy tắc thiên địa sẽ hóa thành đao, tiêu diệt tất cả!

Lúc đó cũng có rất nhiều bản nguyên thế giới cấp thần vật xuất hiện... Nhưng có Truyền nhân Cố gia ở một giới này, bọn họ tự nhận không tranh nổi!

Cho nên không bằng nhân thời gian này, đến địa phương khác, tìm kiếm cơ duyên của mình.

Đông Hoang!

Bên trong một cấm khu sinh mệnh tự lập mà ra, khói đen che phủ, sát cơ khắp nơi, trận văn nổi lên bốn phía.

Một vị tồn tại trẻ tuổi đầu có hai sừng, bao trùm long lân, chắp hai tay sau lưng đi lại, khí tức cực kì khủng bố, trong lúc mơ hồ còn khiến hư không rung chuyển, bộc lộ ba động.

Đột nhiên!

Hắn ta quay đầu, ánh mắt giống như hai thanh bất diệt thiên đao, vô cùng đáng sợ, chấn vỡ một tên sinh linh quái dị trước mặt, hình thần câu diệt!

Một ánh mắt, đã đánh chết một tên sinh linh quái dị Bán Thánh cảnh!

Người này, tự nhiên là truyền nhân của Đọa Long Tĩnh từ Tiên Vực hạ giới, Long Đằng!

Sau lưng hắn ta, một đám tùy tùng đi theo, vẻ mặt rung động nhìn một màn này, hãi hùng khiếp vía.

“Đại nhân thật sự quá mạnh, từ khi xuất thế đến nay, một đường quét ngang, lấy tu vi Chân Thần Cảnh, giết số vị Thánh Nhân Nhân tộc, cường đại vô biên!”

“Mặc dù từ Trung Châu truyền đến tin tức khủng bố của Cố Trường Sinh, đánh vỡ cực cảnh vạn cổ, nhưng đây là do lúc trước đại nhân đột phá, không tìm được Thiên Đạo bia thôi, nếu không nào có chuyện của Cố Trường Sinh chứ.”

Hai tên tùy tùng cuồng nhiệt nói, vô cùng sùng kính với người phía trước!

Trong đó, thậm chí có hai vị truyền nhân của vô thượng đại giáo bị Long Đằng dùng bí pháp đặc biệt của Đọa Long Lĩnh hàng phục, làm người hầu cho hắn.

Đám tùy tùng khác đến từ vạn tộc Thái Cổ.

Có sinh linh Ngân Huyết sau lưng mọc ra hai cánh, được xưng là vua không ngai, từng sinh ra số nhân vật Cổ Hoàng cấp bậc vô địch!

Cũng có sinh linh thuần huyết, thực lực yếu nhất cũng là Chân

Thần cảnh!

Theo đại thế của Tiên Vực mở màn.

Đám thiên kiêu trẻ tuổi như măng mọc sau mưa không ngừng xuất hiện, từng người đều có thiên phú xuất chúng, lấy các loại thần vật tu luyện, cảnh giới rất nhanh đã vượt qua tu sĩ thế hệ trước.

“Người nào, dám xông vào cấm khu Đông Hoang ta?” Bỗng nhiên, một cỗ khí thế khủng bố từ trong hắc vụ thức tỉnh, giống như một tồn tại nào đó mở to hai mắt.

Nhưng Long Đằng hừ lạnh một tiếng, nói, “Gặp ta không bái, lá gan thật lớn!”

Vừa nói xong, phía trước lập tức vang lên âm thanh hít khí lạnh, lập tức, một bóng đen tuổi già sức yếu xuất hiện, chống quải trượng đi đến.

Vẻ mặt kinh nghi bất định.

Người này da bọc xương, trên đầu mọc ra một đôi sừng rồng, cơ thể nhăn nheo, nhìn như khô lâu.

Hốc mắt của ông ta rất sâu, khiến người ta có cảm giác đó là vực sâu, thần hồn cũng bị hấp thu vào.

Giống như một trận gió thổi qua là có thể thổi ngã ông ta.

Nhưng trong lúc ông ta xuất hiện, lại có vô tận tang thương chi ý lưu chuyển, giống như đã ngủ say vô số năm.

“Ngài... Ngài là đại nhân từ Tiên Vực đến...”

Nhìn thấy Long Đằng, cảm nhận được uy thế kinh khủng từ trong huyết mạch của hắn ta truyền đến, lão giả không khỏi hãi nhiên, lên tiếng hỏi.

Đọa Long Lĩnh chính là một mạch chí cường trong hoàng tộc Thái Cổ, tại ba ngàn đại thế giới cũng tồn tại mạch chi.

Bên trong Đông Hoang của Không Thiền Giới, trong một cấm khu

sinh mệnh, cũng có một mạch chi sinh sống.

Vẻ mặt Long Đằng lạnh lùng, sau lưng có một đạo hư ảnh Chân Long to lớn, truyền uy áp huyết mạch càng thêm kinh khủng.

Cho dù tu vi của lão giả này mạnh hơn Long Đằng, nhưng phải nhận áp chế cường đại, khó mà phát huy một phần mười.

“Không biết đại nhân hạ giới mà đến, cần làm chuyện gì?” Lão giả run sợ, xác nhận thân phận của Long Đằng, càng thêm hãi nhiên, sau đó cung kính hỏi.

Long Đằng đạm mạc nói, “Ta muốn ngươi giúp ta phát động hắc ám náo động, huyết tẩy Đông Hoang, sau đó giết vào Trung Châu, chém đầu của truyền nhân Cố gia tế đệ đệ ta trên trời có linh thiêng!”

Nghe vậy, lão giả không khỏi khẽ run.

Không Thiền Giới đã đại loạn, đến ông ta cũng có nguy hiểm vẫn lạc, tu vi cao cũng là như thế.

Chỉ khi nào có Đọa Long Lĩnh che chở, kết quả tuyệt đối sẽ không như vậy, cho nên lão giả không chút do dự, đáp ứng.

Suy nghĩ của Long Đằng rất đơn giản.

Nếu Cố Trường Sinh đã đạt đến thanh thế tối cao ở Trung Châu.

Như vậy hắn ta sẽ đi lên đỉnh phong ở Đông Hoang, mang theo người đến, đánh rơi Cố Trường Sinh từ trên thần đàn được vô số người kính ngưỡng xuống, hủy đạo tâm của hắn, diệt chân hồn của hắn!

Nếu không, khó mà giải hận!

Bây giờ, tại Đông Hoang, hắn ta đã không còn kẻ địch nữa, nhưng danh tiếng lại không thể đại thịnh như Cố Trường Sinh, không muốn kém hơn Cố Trường Sinh ở phương diện này.

Cho nên Long Đằng nghĩ tới biện pháp, chính là phát động hắc ám náo động!

Rất nhanh, từng tồn tại trong cấm khu sinh mệnh thức tỉnh, trong các đại hoang, bắt đầu có hung thú cường đại xông ra, bắt đầu chém giết các bộ lạc thành trì dọc đường bọn chúng đi!

Một ngày này, máu chảy thành sông.

Đông Hoang, triệt để loạn!

Chương 201: Tuân Thủ Ước Định, Hai Chữ Công Tử Cũng Không Để Các Ngươi Gọi Không

Sau khi đã giải quyết chuyện Thiên Đạo bia.

Cố Trường Sinh cũng không gấp gáp rời khỏi mười vạn đại hoang, ngược lại trực tiếp mang theo ba người đến một hướng khác, không hề dừng lại.

Hắn không biết bây giờ ở Đông Hoang đang xảy ra một trận bạo động, tồn tại trong các cấm khu truyền lệnh, muốn huyết tẩy đại địa.

Long Đằng hạ giới, càng là ngựa đi đầu, suất lĩnh tất cả sinh linh trong đại cấm khu, quét ngang tất cả cổ tộc thánh địa ở Đông Hoang.

Bây giờ.

Doanh Nhiếp đã bị gieo xuống ma chủng, cho dù hắn ta ở chỗ nào, Cố Trường Sinh đều có thể tuỳ tiện khống chế sinh tử của hắn ta.

Cho nên cũng không để hắn ta đi theo.

“Trường Sinh ca ca, bây giờ chúng ta sẽ đi đâu?”

Cố Khuynh Nhi không khỏi hiếu kỳ hỏi.

Cố Trường Sinh dẫn theo bọn họ cùng đi, hư không vặn vẹo, tốc độ nhanh chóng.

Dưới chân bọn họ, sông núi lui lại, hồ lớn như trân châu, dòng sông như đai mỏng, vô cùng hùng vi.

Rất nhiều tu sĩ vụng trộm đi theo phía sau, nhưng tốc độ căn bản không đuổi kịp hắn, rất hiếu kì Cố Trường Sinh muốn đi đâu, nhưng cũng rất bất đắc dĩ.

Loại thần thông Chỉ Xích Thiên Nhai đáng sợ như vậy, bọn họ còn chưa thấy qua, chỉ nghe nói trong điển tịch cổ lão, đi lại trong hư không, tốc độ nhanh đến mức giống như tiêu thất trong đó.

“Phương hướng này...” Một vài lão giả phát giác được cái gì, có chút run sợ, không dám tin.

“Chỉ mong suy đoán của ta là sai, nếu không cũng quá dọa người rồi.” Bọn họ rung động, trong lòng yên lặng nói, không muốn từ bỏ, vẫn đi theo như cũ.

“Tuân thủ ước định, dẫn các ngươi đi bình viễn cổ thần sơn.”

Vẻ mặt Cố Trường Sinh không hề thay đổi nói với ba người, lúc trước hắn đã khóa chặt khí tức của mấy con sinh linh khủng bố kia rồi, không sợ bọn chúng chạy thoát.

Sau đó hắn lại nhìn Cổ Thần Mục và Liên Tinh, lời nói lạnh nhạt, lặp lại một lần, “Bọn chúng dám đả thương các ngươi, vậy ta sẽ bình bọn chúng.”

“Tâm ý của công tử, Tiểu Cổ xin nhận, nhưng ngài cần gì phải lãng phí thời gian trên người bọn chúng, bọn chúng không đáng.” Nghe nói như thế, trong lòng Cổ Thần Mục rung động, cảm động không thôi, nhưng vội vàng nói.

Tiểu Cổ.

Là xưng hô của Cố Trường Sinh đối với hắn ta, mặc dù nghe rất không hay, nhưng Cổ Thần Mục lại rất vui vẻ, còn để ý hơn cái tên mà trong tộc ban tặng.

Hơn nữa, hắn ta thấy, đâu chỉ có một tòa viễn cổ thần sơn, tại chỗ sâu, tuyệt đối còn có sinh linh khủng bố hơn ngủ say.

Mặc dù thực lực hiện nay của Cố Trường Sinh rất khủng bố, nhưng chưa chắc có thể làm đến tình trạng quét ngang toàn bộ Không Thiền Giới, những tồn tại đang ngủ say kia cũng không phải hạng người không có thủ đoạn nghịch thiên.

Nếu Cố Trường Sinh mạo hiểm, trong lòng hắn ta sẽ sinh ra bất an và áy náy.

Hắn ta là một người hầu, có tài đức gì đáng giá để công tử làm như thế?

Liên Tinh sững sờ, trên gương mặt tuyệt mỹ tựa như ảo mộng lộ ra một tia cảm động, cũng lắc đầu, ôn nhu nói, "Công tử, loại chuyện này, coi như xong đi, hơn nữa cũng không phải tổn thương rất lớn gì, thuở nhỏ Liên Tinh cũng đã quen như vậy rồi."

Nói khó nghe một chút, Cố Trường Sinh là chủ nhân của hai người, có thể cân nhắc đến an nguy của bọn họ, bọn họ đã vô cùng cảm động rồi.

Đừng nói đến chuyện báo thù cho hai người, bình mảnh viễn cổ thần sơn này.

Đây là khí phách vô địch và bá đạo, khiến tâm thần bọn họ khẽ run, không bình tĩnh được.

Cố Trường Sinh nhìn nàng một cái nói, "Thuở nhỏ đã quen rồi? Vậy sau này sẽ không như thế."

"Công tử..." Giọng nói của Liên Tinh khẽ run, nàng xuất thân từ sát thủ, ngoại trừ sư tôn ra, cơ bản sẽ không có ai quan tâm nàng.

Mỗi lần đi giết người, đều làm chuẩn bị có thể không về được.

Cảm giác được người ta chú ý quan tâm như vậy, khiến nàng cảm thấy trong lòng rất ấm, trước nay chưa từng có.

Giờ khắc này, thậm chí thân thể khẽ run, cảm thấy đi theo Cố Trường Sinh, là chuyện may mắn nhất trong cuộc đời của nàng

Cố Khuynh Nhi cũng rất hâm mộ, nhưng biết được thực lực hiện nay của mình chỉ có thể làm người đánh xì dầu bên cạnh Cố

Trường Sinh mà thôi, không giúp được cái gì, cũng không có tác dụng gì.

“Hai chữ công tử này cũng không phải để các ngươi gọi không.” Cố Trường Sinh cười khẽ một tiếng, sau đó nửa đùa nửa thật nói, “Tiểu Cổ da dày thịt béo, bỗng nhiên bị đánh thì không có gì, nhưng Liên Tinh khéo léo như thế lại bị thương, ta cũng không nỡ, trong lòng rất không thoải mái.”

Tuy chỉ là lời nói đùa, nhưng cũng làm cho Cổ Thần Mục sờ lên cái gáy, mở rộng miệng, chất phác cười một tiếng.

Đây là hiển nhiên, Cố Trường Sinh rất coi trọng hắn ta, cũng rất yên tâm.

“Công tử...” Liên Tinh nói nhỏ, cũng biết đây là lời nói đùa, nhưng tâm thần vẫn phát run, khó mà kiềm chế.

Cố Trường Sinh lắc đầu bật cười, vung tay áo lên, hư không mơ hồ, một bước mở ra chính là mấy ngàn trượng, cấp tốc rời khỏi nơi đây, sau đó lại rời khỏi mảnh sơn mạch này.

Tất cả cảnh sắc nhanh chóng lui lại phía sau.

Không bao lâu.

Một mảnh phế tích rộng lớn xuất hiện trước mắt mấy người.

Phía trước có cỗ khí thế hào hùng nguy nga.

Tường đổ, bộc lộ ra khí tức cổ lão tang thương, gạch ngói rơi vụn khắp nơi, như nhắc đến quá khứ huy hoàng.

Nhìn từ xa, đây chính là một tòa viễn cổ ma sơn.

Sơn mạch cực kì to lớn, giống như có hỗn độn khí lượn lờ, sương mù bao phủ, xuất hiện ở cuối chân trời, chấn nhiếp lòng người, giống như là đi tới thời kì khai thiên tích địa.

“Đây chính là cấm khu ở Trung Châu, biên giới giữa mười vạn đại hoang và viễn cổ thần sơn.”

Ánh mắt của Cố Trường Sinh rất bình tĩnh, có suy nghĩ lướt qua, cùng ba người dừng ở bên ngoài.

Trước đó mấy tên sinh linh khủng bố kia từ nơi này xông ra, thẳng đến mười vạn đại hoang.

Sau đó phát hiện không địch lại, kinh dị rút lui, trở về viễn cổ thần sơn.

Dù sao cũng có rất nhiều sinh linh khủng bố ngủ say ở đây, bọn chúng không tin Cố Trường Sinh dám giết đến.

Mà bây giờ, Cố Trường Sinh hiện thân ở nơi đây, đang nhìn vào trong đó.

“Công tử, nơi này không hổ là cấm khu của Trung Châu, chỉ dựa vào khí tức như Thiên Sát này đã có thể tiêu diệt không ít tu sĩ Bán Thánh.”

Cổ Thần Mục có chút khiếp sợ nói

Chương 202: Tuân Thủ Ước Định, Hai Chữ Công Tử Cũng Không Để Các Ngươi Gọi Không (2)

Không Thiền Giới có thể xếp vào ba vị trí đầu trong mười đại thế giới mạnh nhất ở ba ngàn đại thế giới, vẫn là có nội tình của nó.

Ví dụ như mảnh viễn cổ thần sơn trước mắt này, nội tình tuyệt đối đáng sợ, trách không được có thể khiến vô số tu sĩ tim đập nhanh, cho rằng bước vào trong đó sẽ phải chết.

Ít nhất hiện nay, Cổ Thần Mục cảm thấy mình không dám tự tiện xông vào trong đó.

Đột nhiên.

Cách đó không xa có sinh linh chú ý tới mấy người bên ngoài viễn cổ thần sơn, lên tiếng quát, “Các ngươi là ai, dám tới gần thần sơn,

thấy thần sơn không quỳ, muốn chết!”

Nó giương hai cánh đen như mực ra, phát ra khí tức kinh người, là Thần Vương Cảnh, khiến người ta kinh ngạc, sau khi phát hiện bọn họ là Nhân tộc, trực tiếp lộ ra sát ý, không nói hai lời, muốn trấn sát bọn họ.

Có viễn cổ thần sơn làm chỗ dựa, tuyệt không sợ Cổ Thần Mục có khí tức Bán Thánh.

Nhưng vẻ mặt Cố Trường Sinh không thay đổi, một chỉ điểm ra, xùy một tiếng, một đạo kiếm mang đáng sợ rơi xuống.

“Sao...” Trên mặt tên sinh linh này lộ vẻ kinh hãi, hoảng sợ, không kịp phản ứng, lúc này sụp đổ, trực tiếp hình thần câu diệt.,

Mấy tên sinh linh không phải Nhân tộc khác cũng chạy đến, toàn thân phát lạnh, sau đó tức giận, không bị chấn nhiếp, cho tới bây giờ đều là viễn cổ thần sơn bọn chúng ức hiếp người khác.

Không nghĩ tới hôm nay, lại có mấy tên không biết sống chết đưa tới cửa, hơn nữa còn xuất thủ khiêu khích, trấn sát một vị thủ vệ thần sơn!

“Sâu kiến từ đâu tới, lại dám xông vào thần sơn, còn dám động thủ giết người.”

“Không biết sống chết, hôm nay, các ngươi chết chắc, Chân Tiên cũng không thể cứu được các ngươi!”

Bọn chúng lập tức dùng ánh mắt băng lãnh đầy sát ý nhìn về phía Cố Trường Sinh, phát hiện nhìn không thấu nam tử mặc áo trắng này, ngược lại mấy người bên cạnh, tu vi cao thấp không đều.

Người mạnh nhất, khí tức chỉ là Bán Thánh cảnh, xâm nhập viễn cổ thần sơn sẽ phải chết, không có kết quả thứ hai.

Bất luận một vị tồn tại kinh khủng nào thức tỉnh, đều có thể tuỳ tiện nghiền ép bọn họ.

“Nói nhảm nhiều quá! Trước mặt công tử, cũng dám kêu gào, đúng là không biết sống chết.” Lần này, Cố Trường Sinh không động

thủ, trong mắt Cổ Thần Mục lộ ra băng lãnh, bàn tay lớn chụp qua.

Công tử chính là người tôn quý nhất ở Tiên Vực, thân phận dường như không người nào trong thế hệ trẻ có thể so, vậy mà mấy tên sinh linh trước mặt lại dám xuất khẩu ngông cuồng.

Sau đó, hắn ta thi triển thần thông của tộc Cổ Thần, có âm thanh ù ù như kinh lôi, thiên địa như muốn nứt ra, thần phù như núi, bao trùm xuống!

“Ghê tởm...”

“Ngươi thật có dũng khí!”

Mấy tên sinh linh này lập tức hoảng sợ, toàn thân phát lạnh, không biết làm sao lại trên chọc đến kẻ địch này, tuyệt đối không e ngại viễn cổ thần sơn.

Bọn chúng muốn chạy trốn, nhưng lại bị đạo khí tức này khóa chặt, toàn thân sáng lên, bảo thuật bộc phát, cũng khó tránh thoát.

Phốc phốc phốc vài tiếng!

Thần lực của Cổ Thần Mục tăng vọt, khí tức trở nên càng khủng bố hơn, nghiền nát bọn chúng, hóa thành một đoàn huyết vụ, chết đến không thể chết thêm.

Nhận ra động tĩnh, một đám sinh linh khác chạy đến, thấy một màn này, cũng có chút phát lạnh, sau đó cho rằng đám người Cố Trường Sinh điên rồi, đang tìm cái chết.

“Còn dám động thủ giết người, không quỳ xuống cầu xin tha thứ! Sau này có hối hận cũng không kịp!”

Bọn chúng kêu to, nhưng không dám tiến lên, có chút sợ hãi vì gặp mấy người phát điên.

Cổ Thần Mục đang muốn lần nữa xuất thủ, ma diệt mấy tên gia hỏa này.

Lúc này!

Một cỗ khí tức băng lãnh quét ngang mà đến, xen lẫn tia hừ lạnh trong đó!

Cách đó không xa.

Một cây ma đằng thông thiên cắm rễ trong phế tích, cành lá giống như cánh tay đứa trẻ, rút mấy cành non đong đưa theo gió ra, giống như thần liên, có thể xuyên thủng tất cả.

Lúc đầu Ma Đằng đang hấp thu sương mù, cô đọng khí tức đáng sợ, sương mù trùng điệp, đen như mực, ma khí um tùm, chập chờn mà ra.

Nhưng nó nhìn thấy đám người Cố Trường Sinh, bỗng rút lại.

Dây leo như thần thiết rèn đúc mà thành, quang huy chảy xuôi, thần tính và tà tính cùng tồn tại, khiến hư không suýt nữa nổ tung.

Đây là Ma Đằng tu vi Thánh Nhân cảnh trung kỳ, là một loại cây rất cổ lão, lai lịch bí ẩn, bên ngoài thân thể mơ hồ có hỗn độn khí, có thể tuỳ tiện xuyên thủng rất nhiều Thánh Nhân.

“Bái kiến Ma Đằng lão tổ!”

Đám sinh linh sơn lập tức hô to, vô cùng cung kính kích động, sau đó dùng ánh mắt như nhìn người chết nhìn về phía đám người Cố Trường Sinh.

Ma Đằng lão tổ Thánh Nhân cảnh xuất thủ, bây giờ tại Trung Châu đại địa, ai tới cũng phải đẫm máu!

Keng!

Giống như thiên binh đang rèn đúc.

“Thánh Nhân cảnh cũng nghĩ ngăn cản ta?” Cố Trường Sinh cất bước đi trong hư không, mặt không đổi sắc, đưa tay xuống.

Ong một cái!

Thần phù xen lẫn, hỗn độn khí lượn lờ, như thần bàn diệt thế, nghiền ép qua bầu trời, một chưởng ép xuống.

Phốc một tiếng!

Hắc huyết văng khắp nơi!

Ma Đằng cảm thấy không đúng, quá sợ hãi, cấp tốc lui lại như bị điện giật, kết quả lại bị nổ tung giữa không trung, có tiếng kêu thảm thiết truyền đến!

Nó kinh hãi, lập tức sợ hãi, thân thể cô đọng mấy chục vạn năm, lại không bằng người trẻ tuổi trước mắt này, vừa mới tiếp xúc, đã trực tiếp nổ tung.

Chỉ có nó rõ ràng, vừa rồi bản thân nó đã tiếp nhận sức mạnh khủng bố cỡ nào, đơn giản không thể tin được.

“Vậy mà không chết, đúng là có mấy phần bản sự.” Cố Trường Sinh kinh ngạc nói, rất nhanh tiến vào, đương nhiên chuyện này cũng do hắn không dùng toàn lực.

Sau đó hắn lấy kiếm gãy Đại La ra, một kiếm chém xuống, kiếm khí mênh rơi xuống, giống như từng tràng tinh hà mênh mông.

Kiếm mang phô thiên cái địa cuốn tới, từng tòa viễn cổ thần sơn bắt đầu rung động, trong đó sinh linh khủng bố tỉnh lại, vẻ mặt rung động và kinh hãi, nhìn về phía này!

“Đây là chuyện gì...”

“Chỗ đó là Thần Sơn Ly Thiên!”

Trên không trung!

Cố Trường Sinh lần nữa xuất thủ.

Một luồng kiếm quang rơi xuống, chặt đứt một đoạn còn lại của Ma Đằng!

“A...”

Ma Đằng không ngừng kêu thảm, hoảng sợ hối hận.

Tuyệt đối không nghĩ tới đây là yêu nghiệt quái thai từ đâu ra, lại

đáng sợ như thế.

Chương 203: Đánh Lên Viễn Cổ Thần Sơn, Một Kiếm Này, Có Thể Bình Sơn Hải

Trên người nó có huyết dịch đen như mực nhỏ xuống, xùy một tiếng tạo thành từng lỗ thủng trên mặt đất, làm người ta kinh ngạc, rất khủng bố.

Mặc dù bị một kiếm chặt đứt, nhưng nó vẫn có lực sinh mệnh cường đại, không chết đi.

Sau một khắc, sưu một cái, nó từ trong phế tích rút ra, không chút do dự, hóa thành một đạo hắc ảnh chạy về phía chân trời, thậm chí thiêu đốt tinh huyết, sợ sẽ bị một luồng kiếm quang đánh trúng!

“Ma Đằng lão tổ không địch lại... Chạy trốn...”

“Chuyện này sao có thể... Làm sao người trẻ tuổi này lại khủng bố như vậy.”

Trên mặt đám sinh linh thần sơn vốn đang tràn đầy đắc ý và cung kính, bây giờ lập tức kinh hãi, trợn tròn mắt, hóa đá, ngốc trệ tại chỗ.

Sau đó một luồng kiếm khí bao trùm xuống, như hỗn độn khí, khiến chúng nó trực tiếp nghiền thành huyết vụ!

Vẻ mặt Cố Trường Sinh không thay đổi, kiếm khí mênh mông trên không trung như tinh không mênh mông, một luồng kiếm khí mang theo kiếm mang chém tới, có khí tức như giết sạch nhật nguyệt tinh thần.

Sau khi hắn đạt đến Hư Thần cảnh, vận dụng thần thông bảo thuật càng cường đại hơn.

Bị cỗ kiếm khí mênh mông áp chế, trận văn Bán Thánh và sát cơ tuyên khắc trên mặt đất cùng bộc phát, xen lẫn mà lên, sau đó vỡ toang!

Giờ khắc này, như tinh hà sụp đổ, bên trong viễn cổ thần sơn xuất hiện một trận thiên diêu địa động, mặt đất vỡ ra từng khe hở, vô số cổ mộc đổ sụp.

Dãy núi rung động, kiến trúc bên trên oanh sập!

“Xảy ra chuyện gì?”

“Đại địch xâm phạm sao? Đã rất nhiều năm không có ai dám đến viễn cổ thần sơn động thủ rồi.”

“Chẳng lẽ đây là một vị Thánh Nhân Nhân tộc không còn nhiều ngày giờ, muốn tới công phá viễn cổ thần sơn? Đơn giản không biết sống chết.” Từng đạo khí tức cường đại bay lên không trung, chấn kinh nhìn lại, sau đó phẫn nộ.

Bọn chúng còn chưa hiểu có chuyện gì xảy ra.

Nhưng viễn cổ thần sơn chỉ gặp được vài vị Thánh Nhân Nhân tộc, chuyện đến đây công núi, chưa có kết quả bất ngờ nào.

Còn chưa bước vào viễn cổ thần sơn, đã hóa thành xương khô!

Bọn chúng cho rằng lần này cũng là một vị Thánh Nhân đến đây công núi, căn bản không nghĩ đến chuyện lúc trước có nhiều vị tồn tại kinh khủng thức tỉnh rời núi, không bao lâu sau đã cực tốc trở về.

Giữa những dãy núi nguy nga này, thật ra còn có mấy tòa thành trì to lớn cổ lão.

Trong đó, phần lớn sinh linh đều phụ thuộc vào viễn cổ thần sơn mà tồn tại, có các loại chủng tộc, thậm chí còn có Nhân tộc lấy tộc đàn mình làm huyết thực.

Đương nhiên đám người Cố Trường Sinh cũng không thèm để ý, rất nhanh ánh mắt đã khóa chặt một tòa thần sơn nguy nga trong đó, sát ý lăng lệ.

“Cút ra đây nhận lấy cái chết!”

Đạo âm phát ra, như có từng tiên văn cổ lão hiển hiện, mỗi một

chữ đều giống như thánh dụ!

Tựa như ngôn xuất pháp tùy!

Âm thanh ầm ầm, khiến cả viễn cổ thần sơn đều bị kinh động, phát sinh đại địa chấn.

Đám cường giả bay lên không trung, vẻ mặt hãi nhiên, cơ thể hiển hiện vết rách, suýt chút nữa nổ tung!

“Rốt cuộc đây là tồn tại gì...”,

Bọn chúng kinh hãi muốn tuyệt, không thể tin được, bao nhiêu năm qua, chưa từng gặp phải tồn tại khủng bố như thế.

Thậm chí bọn chúng còn sinh ra cảm giác tuyệt vọng.

Thân ảnh mặc áo trắng đứng trên hư không quá hùng vĩ, giờ phút này che đậy đầy trời, xung quanh là tiên khí và hỗn độn khí bành trướng chìm nổi!

Vẻ mặt hắn lạnh lùng, sừng sững không trung, toàn thân sáng lên, vung kiếm gãy Đại La lên, Tiên Lệ Lục Kim bao trùm trong đó, giờ phút này thần phù chảy xuôi, như từng khỏa sao trời nhấp nhô!

Một kiếm phát ra, kinh thiên động địa, thanh thế vô biên!

Mỗi một tế bào đều có hỗn độn khí dâng lên, kiếm khí mênh mông quét ngang, giống như thôi động một phương đại thế giới, sáng chói đến cực hạn, sức công phạt vô song!

“Vị đại nhân trẻ tuổi đến từ Tiên Vực.. Thật sự là hắn!”

“Hắn thật sự đến viễn cổ thần sơn rồi!”

“Tiên Vương áo trắng!”

Bên ngoài viễn cổ thần sơn, rất nhiều tu sĩ bản thổ đi theo Cố Trường Sinh đến đây, đều là hạng người cường đại.

Lúc này nhìn thấy cảnh trong đó, vẻ mặt không khỏi hãi nhiên, sau đó hiện ra vẻ cuồng nhiệt sùng kính.

“Lấy một kiếm, hủy sơn hải!”

“Viễn cổ thần sơn, hôm nay bị hủy!”

Từng vị cường giả uy tín lâu năm tung hoành nhiều năm ở Trung Châu không khỏi kêu to, lệ rơi đầy mặt, quá kích động.

Vị đại nhân trẻ tuổi từ Tiên Vực hạ giới này, hôm nay sẽ công phá mảnh cấm khu này!

Bọn họ nhiệt huyết sôi trào, tuổi đã rất lớn, nhưng khó mà khống chế, không nhẫn nhịn nổi, kêu to như người trẻ tuổi vậy.

“Nhất định phải truyền tin tức ở nơi này ra, để tất cả tu sĩ ở Trung Châu biết rõ, cấm khu không phải không thể bình!”

“Nhân tộc ta, không thể lừa gạt!”

Liên Tinh và Cổ Thần Mục nhìn một màn này, cũng khó mà ức chế, tâm thần hoảng hốt, cảm động, phát run, đan xen các loại cảm xúc.

Đây chính là công tử mà bọn họ vẫn luôn nghe mệnh tôn sùng!

Sẽ vì hai người bọn họ mà bình mảnh cấm khu này!

“Đời này đi theo công tử, chính là chuyện may mắn nhất của ta!”

Bọn họ vô cùng kích động.

Trong kiến trúc phía dưới, các sinh linh tràn ngập hãi nhiên, khí tức giống như có thể hủy thiên diệt địa bao phủ.

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Từng sinh linh vô cùng cổ lão khủng bố thức tỉnh, khí tức quét sạch bốn phương tám hướng, khiến bọn chúng biến sắc, không kịp xuất thủ.

Kiếm mang tinh hà đã rơi xuống, che khuất bầu trời, bành trướng

mênh mông!

Bên trong Thần Sơn Ly Thiên!

Thành trì vô cùng rộng rãi, từ một khối tinh thạch màu ngọc bích to bằng chậu rửa mặt dựng thành, lúc này đang sụp đổ, trực tiếp phân giải, không thể chống cự một lát!

“Trời ạ, mấy tên Nhân tộc đáng chết... Làm sao dám đến thần sơn...”

“Mau mời lão tổ thức tỉnh!”

Đám sinh linh sau lưng mọc ra hai cánh hoảng sợ kêu to, vô cùng tuyệt vọng, không biết rõ đây là kẻ địch từ đâu ra, bọn chúng căn bản không có sức phản kháng, trong nháy mắt sụp đổ!

Tường thành bao la hùng vĩ như một dãy núi, thành lâu cao lớn như một tòa thiên cung, vắt ngang ở nơi đó, khí thế hào hùng.

Một kiếm này của Cố Trường Sinh quét xuống, đám tường thành thiên cung phía dưới không ngừng vỡ vụn, oanh sập, trực tiếp hóa thành tro tàn!

Chỗ rất sâu trong thành!

Sinh linh đông đảo, quân coi giữ cũng nhiều, bây giờ đều là một mảnh bối rối!

Bên trên thành thể khắc phù văn vô cùng cổ lão, không thuộc về thời đại này, lúc này bị một luồng kiếm quang áp sập, bắt đầu bộc phát!

“Nhanh đi mời lão tổ, mời nội tình!”

“Nếu không hôm nay sẽ bị diệt núi!”

Từng tiếng kêu to hoảng sợ vang lên, oán hận và không cam lòng, không nghĩ tới sẽ có một ngày bị người ta diệt núi, đây là chuyện căn bản không dám tưởng tượng!

Phù văn kinh khủng bộc phát, cũng là trận văn chống cự sau cùng,

như một khỏa đại tinh đang chuyển động, quang mang lấp lánh, một loại khí tức đặc biệt phát ra.

Nhưng, theo kiếm quang rơi xuống, đã bị ma diệt, ầm vang một tiếng, nổ tung!

“Đây chính là tai họa các ngươi rước lấy.” Cố Trường Sinh sừng sững trên không trung, vẻ mặt không có một gợn sóng, một kiếm này lần nữa ép xuống.

Trong cung điện ở chỗ rất sâu!

Từng đội sinh linh mạnh mẽ xông ra, cưỡi dị thú.

Hiển nhiên vừa từ trong phong ấn phá xuất, tu vi cường đại, trên người có bảo giáp vũ khí, dùng thủ đoạn đặc thù tế luyện!

Kỷ luật nghiêm minh, giáp trụ sáng loáng, binh khí sắc bén, kim loại lấp lóe băng lãnh, có từng trận sát khí kinh thiên.

Lúc này!

“Giết! Vây giết người này!”

Trận văn sáng lên, trên mặt tất cả sinh linh đều lộ vẻ dữ tợn, bay lên bầu trời, bày ra trận pháp cổ lão, tiếng giết ngập trời, muốn mượn phương pháp này chống cự!

Phốc...

Nhưng mà...

Khiến bọn chúng kinh hãi tuyệt vọng là, mấy tên cấp độ Bán Thánh trong đó đã bị sụp đổ trong nháy mắt, không có sức chống cực nào!

Lúc đầu khí thế hừng hực, bây giờ bị kiếm quang quét qua, trực tiếp từ không trung rơi xuống như sủi cảo rơi xuống nước, nổ nát vụn!

Một kiếm này, có thể bình sơn hải, diệt thần sơn!

Chương 204: Ly Thiên, Ngươi Mẹ Nó Lừa Ta, Giết Tới Thần Sơn Chi Chủ Im Lặng Sợ Hãi

Chỗ rất sâu trong Thần Sơn Ly Thiên!

Một tòa cung điện to lớn giống như dãy núi, phù văn lấp lánh, giống như một ngôi sao trời đang xoay tròn.

Trong đó một đầu Ly Thiên Tước lớn như ngọn núi nhỏ, từ từ nhắm hai mắt, hấp hối, vết thương chằng chịt, vết thương lớn như cối xay, huyết dịch ngũ thải chảy xuôi, ẩn chứa lực lượng quy tắc kinh khủng, không cách nào khép lại, giống như muốn ma diệt tất cả.

Cảm giác được khí tức bên ngoài, nó khó khăn mở mắt, trong đó có hoảng sợ và hối hận.

Nó bị thương ở mười vạn đại hoang, sau đó tự biết không địch lại mấy người ở đó nên đã chạy về đây, nhất là nam tử áo trắng kinh khủng đến mức khiến tâm thần người ta phát run kia, không thể cướp đoạt tiên bảo nữa.

Cho nên nó lựa chọn rút đi.

Lúc ấy tổng cộng có bảy người đến, chỉ có ba người trở về, bốn người khác đã vẫn lạc trong đó!

Toàn bộ viễn cổ thần sơn, ngoại trừ mấy người bọn chúng ra, không còn ai biết việc này nữa. Dù sao bốn vị tồn tại kinh khủng vẫn lạc, lúc trước, đó là chuyện căn bản không thể tưởng tượng được.

Về phần những người ở trong mười vạn đại hoang kia.

Mặc dù Ly Thiên Tước biết được bọn họ từ Tiên Vực hạ giới, sau lưng là thế lực rất đáng sợ.

Nhưng nó cũng không sợ, chuẩn bị trở về thần sơn, tu dưỡng thân

thể trước, có cơ hội lại báo thù.

Tại Tiên Vực, sau lưng nó cũng có truyền thừa cường đại, chính là mạch Thôn Thiên Tước trong hoàng tộc Thái Cổ!

Tương lai Không Thiền Giới đại loạn, nó sẽ phi thăng đến Tiên Vực, tự nhiên không sợ.

Nhưng hiện tại, nó đang phát run, sợ hãi!

Tuyệt đối không ngờ chuyện này sẽ xảy ra, vị trẻ tuổi vô cùng kinh khủng kia lại dám đánh lên Thần Sơn Ly Thiên, giết vào hang ổ của nó!

Cả tòa thần sơn đã bị đánh nát hơn phân nửa, sắp phế đi!

Tòa cung điện này cũng đang lung lay lắc lư, sáng lên, chỉ chống cự sau cùng, sau một khắc, từng sợi kiếm khí không gì có thể xâm nhập vào, thần phù diễn hóa, oanh mở cửa ra vào!

“Thì ra là trốn ở chỗ này.” Cố Trường Sinh từ tốn nói, cầm kiếm đi vào, áo trắng như tuyết, siêu nhiên xuất trần.

Liếc mắt, liền phát hiện đầu Ly Thiên Tước nằm trong góc kia, thương thế quá nặng, khẽ động đã có vết máu chảy xuống!

“Ngươi muốn làm gì? Nhân tộc tiểu bối, ta chính là Ly Thiên chi chủ! Không cho ngươi nhục nhã!”

Ly Thiên Tước hét lớn, rất hoảng sợ, phát hiện người trẻ tuổi còn cường đại hơn lúc trước nó nhìn thấy rất nhiều, đứng ở nơi đó lại giống như một mảnh vực sâu thâm thúy, sâu không lường được!

Một người một kiếm, giết vào viễn cổ thần sơn, bình sơn môn của nó!

Không thể không nói, hắn thật sự mạnh đến kinh khủng, vẻ mặt tự nhiên không màng danh lợi, giết vào trong thần sơn, nhưng không có bất kỳ lo lắng nào.

Cố Trường Sinh bình thản nhìn nó, suy nghĩ giết nó ngay thì quá lợi cho nó rồi, hắn còn chưa từng hưởng thụ qua hương vị của

một con chim Thánh Nhân cảnh.

Hắn có chút hiếu kì mùi vị đó sẽ là như thế nào.

Sau lưng, cũng có tu sĩ Nhân tộc to gan đi vào cấm khu, cẩn thận nghiêm túc, tâm thần phát run, kích động không thôi, lần thứ nhất bước vào mảnh cấm khu nổi tiếng ở Trung Châu này.

“Những chuyện xảy ra ngày hôm nay, mỗi một chuyện đều rung động khó đè nén, khiến da đầu run lên, không dám tin!”

“Đúng vậy, vị đại nhân trẻ tuổi đến từ Tiên Vực kia chính là vị Tiên Vương áo trắng trước mặt này, một người một kiếm, giết đến thiên địa thất sắc, sơn hải giai bình.”

Ba người Liên Tinh, Cổ Thần Mục, Cố Khuynh Nhi đều ở sau lưng Cố Trường Sinh, vẻ mặt yên tĩnh lạnh nhạt, hoàn toàn không lo lắng an nguy.

Ong!

Chân trời.

Có một tồn tại kinh khủng giáng lâm, nó đã thức tỉnh, không hiểu đã xảy ra chuyện gì, nhưng vẫn đến nơi này, đằng đằng sát khí!

Nó cũng là sinh linh bên trong viễn cổ thần sơn, núi đã bị người ta tấn công, rất nhiều trận văn trên thần sơn cũng bị ma diệt, khiến cho đám tu sĩ Nhân tộc có thể tiến vào như giẫm trên đất bằng, đương nhiên là có chung mối thù rồi!

Một bên khác!

Một vòng mặt trời màu đen xuất hiện, một tồn tại kinh khủng nữa chạy đến, sáng chói mắt, khiến người ta không mở mắt ra được.

Đây cũng là một con cự cầm, rơi xuống đất đã phát ra Thánh uy, hóa thành một sinh linh rất đáng sợ, nhìn rất trẻ trung.

Sau lưng mọc ra hai cánh, cơ thể sáng lên, chiếu rọi phía trước, nhìn vô cùng khiếp người.

“Làm sao đều là giống chim vậy? Nhưng cũng tốt, hình người ta cũng hạ miệng.” Cố Trường Sinh cười khẽ, lơ đễnh, căn bản không đặt đám sinh linh thần sơn này vào trong mắt, xưng hô là giống chim, thậm chí nói muốn ăn thịt bọn chúng.

Hôm nay hắn đến đây, đương nhiên là muốn bình vài toà thần sơn này, nếu có người có dũng khí xuất thủ ngăn cản, hắn thuận tay bình đi là được!

Hắn không thèm để ý đến Không Thiền Giới, đừng nói đến cấm khu tự lập gì đó, giống như trò cười vậy.

Đến một kiếm của hắn cũng đỡ không nổi, có tư cách gì xưng là cấm khu?

“Ly Thiên huynh.”

Con chim lớn màu đen rơi xuống đất, sắc mặt trầm xuống, hiện lên lãnh ý.

Nó và Ly Thiên Tước là họ hàng gần, cùng là hậu đại của mạch Thôn Thiên Tước, đầu nào có huyết mạch cường đại thì có thể diễn hóa bản thể của Thôn Thiên Tước, chính là thái cổ đại hung, danh xưng trời cũng có thể nuốt!

Cuộc đời hận nhất bị người ta gọi là chim!

Sau đó, nó phát hiện thảm trạng của Ly Thiên Tước, không khỏi giật mình, nó mới tỉnh lại, căn bản không biết rõ nguyên nhân.

“Hận Thiên huynh, cứu ta, kẻ này muốn giết ta!”

Ly Thiên Tước mừng rỡ như điên, vội vàng hét lớn, như trông thấy cứu tinh, cũng không giải thích tiền căn hậu quả, biết mình trái lý.

Hận Thiên Tước gật đầu, đang muốn động thủ.

“Ly Thiên huynh, ta tới cứu ngươi!”

Đúng lúc này, một tồn tại từ một phương khác đằng đằng sát khí đi đến, hừ lạnh một tiếng, nó là sinh vật hình người, từ một tòa thần sơn khác đến đây.

Khí tức của nó cường đại, chính là Thánh Nhân cảnh hậu kỳ, há miệng trực tiếp phun ra một thanh kiếm, dài một thước, tỏa ra ánh sáng lung linh, hóa thành một dải lụa bổ tới.

Thanh kiếm này dùng hàm răng của một tồn tại không biết tên rèn luyện mà thành, toàn thân xanh biếc, không gì không phá.

Từ khi nó tung hoành Không Thiền Giới đến nay, vẫn dùng đến hiện tại, đánh đâu thắng đó, đến hư không cũng có thể tuỳ tiện mở ra.

“Đinh!”

Nhưng mà, tại thời khắc này, vẻ mặt Cố Trường Sinh vẫn bình thản, trực tiếp chấn chỉ, đối cứng với thanh kiếm này, cũng không có gì để ý.

Thanh kiếm xanh biếc kia run rẩy, phù văn lấp lánh, bộc phát ba động đáng sợ, sau đó răng rắc một tiếng, đứt gãy, trực tiếp chia năm xẻ bảy!

“Sinh vật hình người kia, ngươi đến đây, thật sự muốn chết mà.” Cố Trường Sinh nhẹ giọng nói, kiếm gãy Đại La trong tay chém ra, một đạo kiếm quang vô cùng kinh khủng, đủ để chiếu rọi vạn cổ tuế nguyệt rơi xuống!

Trên đó tiên thi chìm nổi, huyết hải bốc lên!

Hắn trực tiếp vận dụng thủ đoạn mạnh nhất, muốn uy hiếp tứ phương!

Chương 205: Ở Trước Mặt Cắt Thịt Lấy Máu, Tâm Thần Muốn Nứt, Đạp Thần Sơn Như Giẫm Trên Đất Bằng

Bên trong cổ thành Vọng Nguyệt, từ Phi Tiên Lâu đoạt được Trảm Tiên Chi Thuật, danh xưng là công phạt chi thuật mạnh nhất thời Thái Cổ Tiên Đình!

“Nhục thân thật mạnh!” Sinh vật hình người kịch chấn, không nghĩ tới bảo cụ của mình trực tiếp bị vỡ nát, tâm thần vừa đứt, khóe miệng ho ra máu, còn chưa kịp phản ứng, đôi mắt đột nhiên trừng lớn!

Trước mắt, một đạo kiếm quang kinh khủng bay tới, đó là một thanh kiếm gãy!

Phốc!

Nó không có cách nào chống cự, trên mặt tràn đầy kinh hãi, chỉ cảm thấy cổ mát lạnh, đầu lâu trực tiếp bay đi.

Sinh vật hình người này phun ra dòng máu màu bạc, sau một khắc ầm vang một tiếng, ngã xuống đất, khí tức hoàn toàn biến mất.

Bao gồm thần hồn, cũng trực tiếp bị chôn vùi!

Tận mắt nhìn thấy một màn này, xung quanh Thần Sơn Ly Thiên đều vang lên một trận hít khí lạnh và kinh hãi.

Những khí tức kinh khủng vừa mới thức tỉnh kia nhanh chóng rút lui như thủy triều, biến mất không thấy gì nữa, giống như vừa rồi chỉ là ảo giác của tất cả mọi người mà thôi.

“Ly Thiên, ngươi mẹ nó lừa ta!”

Ánh mắt của Hận Thiên Tước trừng lớn, như muốn lồi ra, âm thanh phát run, da đầu như muốn nổ tung, quát to một tiếng.

Không chút do dự, thần hồn nó phát run, muốn hỏng mất, hóa thành bóng đen muốn rời khỏi nơi này.

Giờ khắc này, tâm tính của nó cũng muốn nổ rồi!

Ly Thiên Tước đã trêu chọc tới yêu nghiệt kinh khủng, một kiếm miểu sát sinh linh Ngân Huyết Thánh Nhân cảnh hậu kỳ?

Phải biết sinh vật hình người kia là chủng tộc cường đại, có danh xưng vua không ngai, căn bản không tồn tại ở một giới này, trước kia từ Tiên Vực hạ giới, thời kì cổ lão đã có thể tranh phong với tất cả Cổ Hoàng!

Ly Thiên Tước cũng ngây dại, thân thể đang run rẩy, nhìn Cố Trường Sinh, ánh mắt tràn ngập sợ hãi!

“Đồ ăn đến miệng, không thể để ngươi trốn thoát được.” Cố Trường Sinh lắc đầu, vẻ mặt không đổi sắc, lại vung kiếm gãy Đại La lên.

Một kiếm lần nữa rơi xuống, pháp lực rót vào bên trong, căn bản không có bất kì thứ gì có thể ngăn cản phong mang này!

Thấy thế, Hận Thiên Tước hoảng hốt, linh hồn run lên, thi triển bảo thuật, ma uy cái thế, tiếng ô ô như từ Cửu U vọng lại.

Hàng ngàn hàng vạn phù văn hắc vụ đáng sợ bay đến, mỗi một cái đều thô to kinh người, gào thét mà xuống, muốn chống cự!

Nhưng Cố Trường Sinh trực tiếp vận chuyển Trảm Tiên Chi Thuật trên thanh kếm gãy Đại La kiếm, giờ khắc này giống như Chân Tiên cũng có thể chém xuống!

Oanh!

Hắc vụ hoàn toàn không chống đỡ được, bị kiếm gãy Đại La chặt đứt, phốc một tiếng, lực lượng trảm tiên bộc phát, một cái đầu chim to lớn lập tức rơi xuống đất, nhập vào bên trong thần sơn, kích thích ngàn trượng tro bụi!

Xung quanh thần sơn hoàn toàn tĩnh mịch, không dám phát ra bất kì âm thanh gì.

Đám tu sĩ Nhân tộc đi theo, nhìn thấy cảnh tượng này, kích động đến thân thể run rẩy, nhiệt huyết sôi trào, sắc mặt đỏ lên, hưng phấn kêu to.

“Đại nhân vô địch!”

“Tiên Vương áo trắng, cử thế vô địch!”

Trong mắt bọn họ, nam tử áo trắng phía trước, sắc mặt không màng danh lợi, siêu nhiên như tiên.

Một kiếm ra, tồn tại trong cấm khu cũng phải thành thi, đầu lâu

trực tiếp rơi xuống đất, rung động đến thần hồn cũng phát run!

“Mặc dù không thể ăn thịt Ngân Huyết Vương tộc Thánh Nhân cảnh, nhưng một thân bảo huyết này cũng là bất phàm.” Cố Trường Sinh gật đầu, Cổ Thần Mục bên cạnh hiểu ý, lấy ra một cái bình ngọc và đao cụ cứng cỏi, bắt đầu lấy máu sinh vật hình người kia!

Sinh linhThánh Nhân cảnh hậu kỳ, chỉ là lực phòng thủ cũng vô cùng kinh khủng, không phải tu sĩ bình thường có khả năng phá vỡ.

Sau khi chết đi, cũng có thánh uy tràn ngập, nếu chưa luyện hóa, tu sĩ bình thường còn chưa tới gần đã trực tiếp nổ tung.

Nhưng thể phách của Cổ Thần Mục cường đại, không có việc gì, đao cụ cũng không bình thường, thần phù lấp lánh, thổi phù một tiếng mở ra.

Dòng máu màu bạc lăn xuống, từng giọt như máu của Thần Linh, ẩn chứa thần tính và lực lượng quy tắc kinh người, óng ánh và chói lọi.

Cố Trường Sinh không dùng đến, nhưng nghĩ đến tỷ đệ Thác Thiên gia có thể dùng đến, liền lấy, hơn nữa nói không chừng sau này sẽ hữu dụng.

Một màn như thế, lại khiến các ngọn thần sơn xung quanh hoàn toàn tĩnh mịch, rất sợ hãi, im lặng.

Không có sinh linh nào có can đảm phát ra âm thanh, cho dù vài tòa thần sơn ở trong chỗ rất sâu cũng hoàn toàn tĩnh mịch.

Sau lưng bọn chúng còn có Hoàng tộc Thái Cổ, nhưng nam tử áo trắng trước mặt lại không thèm đặt chuyện này vào mắt, tự nhiên là có được lực lượng đáng sợ.

Hơn nữa, một thân thực lực này... Cũng quá dọa người, rõ ràng tu vi mới là Hư Thần cảnh đỉnh phong, lại có thể tuỳ tiện giết Thánh Nhân!

Kiếp Kiều cảnh, một bước nhất trọng thiên, Hư Thần cảnh và

Thánh Nhân cảnh, ở giữa cách bao nhiêu tầng thiên?

Da đầu bọn chúng đang run lên.

Loại yêu nghiệt cái thế này, hơn ngàn kỷ nguyên cũng chưa chắc đã sinh ra một vị.

Nhưng bây giờ bọn chúng lại gặp được, tất cả mọi người sợ hãi, thậm chí hoài nghi Cố Trường Sinh chính là một vi Tiên Vương chuyển thế!

Hơn nữa!

Không Thiền Giới tuyệt đối không có nhân vật này, khẳng định là từ Tiên Vực hạ giới, thế lực phía sau nhất định kinh khủng đến dọa người!

“Công tử, xong rồi.”

Rất nhanh, Cổ Thần Mục cung kính nói, bên trong bình ngọc đã đầy huyết dịch, đều là phần tinh hoa nhất của tên Ngân Huyết Vương tộc này, một giọt cũng vô cùng đáng sợ, rơi xuống có thể hủy một mảnh sơn mạch!

“Suýt chút nữa đã để tên gia hỏa này chạy, như vậy thật đáng tiếc.”

Sau đó Cố Trường Sinh thu kiếm gãy Đại La lại.

Ngay trước mặt đông đảo Thần Sơn Chi Chủ, tiên đồng sáng lên, vô cùng sáng chói, róc thịt Hận Thiên Tước, phân phần huyết nhục tinh hoa nhất trong đó ra.

Huyết nhục ngũ sắc, ẩn chứa thần tính kinh khủng, trong nháy mắt mở ra, lập tức có một mùi thơm ngát xông vào mũi.

Trong đó huyết dịch sáng chói kinh người, một cỗ khí tức mờ mịt trùng lên, khiến cả tòa cung điện nhiễm lên bảo huy.

“Tại Tiên Vực, muốn ăn thịt hung thú Thánh Nhân cảnh là chuyện rất khó khăn, sẽ dẫn động vạn tộc Thái Cổ tức giận, thế lực bất hủ cũng sẽ kiêng kị..”

Liên Tinh không khỏi khẽ nói, cảm nhận được những bên trong huyết nhục ẩn chứa quy tắc, ở Tiên Vực, bất kì khối thịt nào cũng sẽ dẫn tới tứ phương rung động.

Có rất ít thế lực có dũng khí ăn.

Chương 206: Ở Trước Mặt Cắt Thịt Lấy Máu, Tâm Thần Muốn Nứt, Đạp Thần Sơn Như Giẫm Trên Đất Bằng (2)

Nhưng nếu là Cổ gia, vạn tộc Thái Cổ cũng phải ngậm miệng, không dám nhiều lời.

“Tha... Tha mạng...”

“Đại nhân, ta nguyện làm tọa kỵ của ngài, để ngài sử dụng.”

Ly Thiên Tước vừa rồi còn rất kiên cường, lúc này lại vô cùng tuyệt vọng hoảng sợ.

Tâm thần nó bị dọa đến rách ra, tận mắt nhìn thấy dòng họ gần của mình bị cắt thành thịt ăn.

Cảnh tượng này khó mà tưởng tượng, sự sợ hãi, cảm giác tuyệt vọng phóng đại vô số lần, khiến nó phát run.

Thời kì cổ lão, bọn chúng lấy Nhân tộc làm huyết thực, nhưng bây giờ lại ngược lại.

Đến lượt bọn chúng bị xem như đồ ăn!

Nó có thể tu thành Thánh Nhân, tự nhiên không phải hạng người tâm thần nhát gan, nhưng lại sợ chết.

“Tọa kỵ? Ngươi làm gì có tư cách này, chỉ là đồ ăn mà thôi.”

Phốc phốc!

Cố Trường Sinh không để nó nói hết lời, cũng không có ý định buông tha nó, một kiếm chém xuống, đầu chim to lớn lập tức lăn

xuống, thần hồn muốn chạy trốn, kiếm quang phóng đi, chôn vùi tất cả.

Đến tận lúc này.

Đầu Ly Thiên Tước bỏ mình, Cố Trường Sinh cũng không buông tha huyết nhục của nó.

Sau đó, mặt khác hai tên sinh linh trốn về thần sơn cũng bị Thần Sơn Chi Chủ xuất thủ, trấn áp, đưa đến trước mặt Cố Trường Sinh, khẩn cầu hắn đừng đánh đến những thần sơn còn lại.

Oan có đầu nợ có chủ.

Bọn chúng không rõ ràng ngọn nguồn, đã bị tai bay vạ gió.

Tại chỗ rất sâu, thậm chí có mấy vị Thánh giả Nhân tộc xuất hiện.

Trong đó một vị cổ lão có thể chất cường đại, tu vi Thánh Nhân cảnh.

Một đám tu sĩ ở Trung Châu rung động, sau đó không thể tin được, có người còn rơi lệ.

Năm đó, ở Không Thiền Giới, vị Thánh Nhân này là tồn tại vô địch, che chở mấy đời Nhân tộc, sau đó không tìm thấy cơ hội kéo dài mạng sống, cũng không phi thăng, kéo dài hơi tàn đến viễn cổ thần sơn, một mực ngủ say.

Cũng từng phát động hắc ám náo động, vì muốn trường thọ, thôn phệ vô số sinh mệnh ở mấy châu, kết quả như vậy khiến rất nhiều tu sĩ khó chịu, trong lòng đau buồn.

Bọn họ vẫn cho là bên trong thần sơn chỉ có dị tộc, không nghĩ tới còn có Nhân tộc tồn tại.

“Đại nhân đến từ Tiên Vực, lai lịch đáng sợ đến dọa người, chắc là một trong mấy thế lực cổ xưa nhất.” Vị Thánh giả Nhân tộc cổ lão này cung kính nói, dẫn Cố Trường Sinh đi lại quanh thần sơn, để Cố Trường Sinh nhìn xem có thần dược, linh quả, hoặc là thần tài gì đó muốn hái không.

Những thần dược được trồng trong thần sơn đều đã có rất nhiều năm tháng, thần huy bao phủ, mùi thơm ngào ngạt, ngoại giới rất khó nhìn thấy.

Một vài thần dược còn không gặp được ở Tiên Vực, là thứ đặc biệt ở Không Thiền Giới.

Cố Trường Sinh gật đầu, vẻ mặt lạnh nhạt, đối phương không đề cập đến nguyên nhân không muốn phi thăng, hắn cũng không hỏi nhiều, mỗi người có chí hướng khác nhau.

Tại Không Thiền Giới là tồn tại vô địch, đến Tiên Vực, nếu như muốn gia nhập thế lực khác, được che chở, thì phải tiếp nhận phân công thật lâu.

Nếu phi thăng không tốt, nói không chừng còn có nguy hiểm chết chóc.

Chẳng bằng vô địch ở giới này, tùy ý tự tại.

Cố Trường Sinh đi lại trong viễn cổ thần sơn, như giẫm trên đất bằng, vị Thánh giả Nhân tộc này đi theo, trên cơ bản đã xem tất cả các tòa thần sơn.

Ví dụ như Thần Tuyền, hắn cũng không biết rõ lai lịch, trong đó có thần phù chảy xuôi, có thất thải mờ mịt, vô cùng bất phàm.

Cố Trường Sinh trực tiếp dùng đại pháp lực thu đi, chuẩn bị sau này pha trà uống.

Vị Thần Sơn Chi Chủ kia không dám có ý cự tuyệt, còn nở nụ cười, tự mình đưa tiễn!

“Đại nhân, sau này nếu rảnh rỗi, ngài nhớ đến đây làm khách nhé!”

Lời của ông ta khiến một đám tu sĩ Nhân tộc rung động, miệng lưỡi phát khô.

Đây là Thần Sơn Chi Chủ mà bọn họ quen thuộc, mỗi một vị đều nở nụ cười đón tiếp, sau đó cung kính đưa tiễn!

“Nếu chuyện này bị hậu bối biết được, tuyệt đối sẽ lưu truyền rung động vô số năm, ngày hôm nay, một vị Tiên Vương áo trắng từ thiên ngoại mà đến, chân đạp một đám viễn cổ thần sơn, các sinh linh cấm khu im lặng không dám nói!”

Một lão giả kiến thức bất phàm cảm thán, nhưng nhớ tới không bao lâu nữa thiên địa này sẽ đại biến, đoán chừng đám Thần Sơn Chi Chủ này cũng khó có thể tự vệ.

Nhưng tu vi càng thấp, càng không có ảnh hưởng nhiều.

Không Thiền Giới Quy Khư, cũng không có nghĩa sẽ hủy diệt toàn bộ sinh linh.

Tốt xấu gì trời xanh còn có đức hiếu sinh.

Chỉ là sau này quy tắc sẽ thay đổi, không thích hợp tu luyện, cũng khó có thể đi vào cảnh giới cao thâm, một vài loại vật chất biến mất, dần dần đi về hướng khô kiệt suy bại.

Sau đó.

“Cái gốc trà này...” Ánh mắt Cố Trường Sinh khẽ nhúc nhích, dừng chân trước một tòa thần sơn tràn ngập hắc vụ, vị Thánh giả Nhân tộc di theo cũng nhíu mày, trên mặt có ý kiêng kị.

Hơn nữa, đây là cấm khu duy nhất không có sinh linh hiện thân.

Chỗ vách núi phía trước, trong khe hở có một gốc trà nhỏ thất thải phấp phới, đạo vận chảy xuôi, mỗi lá trà đều có hình dạng khác biệt, chừng chín lá!

Hình như có một cái cổ chung, khẽ run lên, có tiếng chuông vang vọng, khiến người ta có cảm giác như thể hồ quán đỉnh!

Hình như có một đại đỉnh, lúc chấn động, có đạo văn buông xuống, ẩn chứa đại đạo khí thế, khiến tâm thần người ta hợp nhất, thần hồn linh hoạt kỳ ảo!

Như có một thanh thần kiếm, lúc rung động, có từng sợi kiếm quang cuồn cuộn mà ra, ẩn chứa khí tức kiếm đạo!

...

“Đây là cây trà ngộ đạo sao? Hay là bồi dưỡng cho người ta?” Cố Trường Sinh cười khẽ, coi trọng, bàn tay bao trùm xuống, hóa thành kim sắc, thần phù xen lẫn, hỗn độn khí lượn lờ, như là bàn tay của Thần Linh, muốn lấy đi.

Trong đám khói đen che phủ ngọn thần sơn này, hình như có âm thanh không cam lòng và tức giận vang lên, nhưng lại không dám có động tác, gắt gao đè nén.

Thánh giả Nhân tộc lắc đầu nói, “Đại nhân, nghe nói chủ nhân nơi này cũng là tồn tại từ Tiên Vực phá giới mà đến, nhưng đã bị trọng thương, tu vi rơi xuống rất nhiều, nhưng tuyệt đối là tồn tại kinh khủng nhất trong tất cả các ngọn thần sơn ở đây, không ai dám trêu chọc.”

Cố Trường Sinh cũng không thèm để ý, ánh mắt rơi vào trong ngọn thần sơn, tiên đồng sáng chói, thấy rõ tất cả, sau đó nói, “Sinh vật hình người, không thể ăn được, đáng tiếc...”

Nghe vậy, âm thanh trong hắc vụ lập tức thu liễm, không có bất kì âm thanh nào truyền ra nữa, hiển nhiên rất kiêng kị lời này.

Thấy thế, Thánh giả Nhân tộc cũng không nhịn được yên lặng.

Chương 207: Thái Thượng Đạo Tổ Chi Thuyết, Hình Thức Ban Đầu Của Thần Thông Ngôn xuất pháp tùy

Cố Trường Sinh đi một vòng trong mảnh viễn cổ thần sơn này, mang tất cả những thứ hắn coi trọng đi, tự nhiên cũng bao gồm gốc ngộ đạo trà kia.

Chín cái lá cây, mỗi một lá đều có đạo vận chảy xuôi, ngoại hình không giống nhau, có ngộ đạo chi ý rủ xuống.

Nhưng ý định của Cố Trường Sinh rất đơn giản, cũng không phải cần vật này, đối với hắn mà nói, lĩnh ngộ đơn giản giống như ăn

cơm uống nước vậy... Thuần túy chỉ muốn mang về, dùng để ngâm trà uống thôi.

Lúc rời khỏi mảnh thần sơn này, một đoàn Thần Sơn Chi Chủ xuất hiện, thân ảnh mơ hồ, sương mù màu xám bao phủ, khí tức áp bách thiên địa, đứng ở cửa núi cung tiễn, trong lòng đều nhẹ nhàng thở ra.

Về phần Thần Sơ Ly Thiên đã bị Cố Trường Sinh san bằng, hóa thành một vùng phế tích.

Trong đó chợt có một khối gạch ngói vụn tỏa ra thần phù lấp lóe, chứng minh một thời đại đã từng phồn hoa cường đại.

Người chết, đương nhiên sẽ không được tiếp tục xử lý nữa.

“Cung tiễn đại nhân!”

Sau đó, một đám Thần Sơn Chi Chủ cùng nói, cảm giác hãi hùng khiếp vía khi Cố Trường Sinh đến đây.

Cố Trường Sinh khẽ gật đầu, vẻ mặt tự nhiên, dẫn theo Liên Tinh, Cố Khuynh Nhi, Cổ Thần Mục rời đi.

Sau lưng một đám tu sĩ Trung Châu đi theo, dáng vẻ vinh dự, trong lòng cảm khái.

May mắn có vị đại nhân trẻ tuổi đến từ Tiên Vực này, đây là lần đầu tiên bọn họ được tận mắt nhìn thấy viễn cổ thần sơn thần bí và cường đại.

Không thể không nói, chuyện hôm nay sẽ oanh động toàn bộ Trung Châu, thậm chí các địa khu xung quanh, khiến thiên hạ phải sợ hãi, vô số tu sĩ hãi nhiên.

Những tu sĩ cũng đi đến viễn cổ thần sơn cảm thêm kích động hưng phấn, giọng nói hào hùng kể cho các tu sĩ còn lại nghe về cảnh tượng xảy ra lúc đó.

Các tu sĩ nghe vậy, trong lòng đại chấn.

Một người một kiếm một bạch y, trấn áp một mảnh viễn cổ thần

sơn, tất cả sinh linh cấm khu im lặng không nói!

Lời đồn liên quan tới "Tiên Vương áo trắng", những chuyện hôm nay xảy ra, tất cả đã được ghi vào điển tịch của Không Thiền Giới!

Trở về Trung Châu, Cố Trường Sinh vừa thu dọn những sở học bây giờ, chờ viên hạt giống thần hỏa mà các tộc lão nói xuất thế, vừa gọi tỷ đệ Thác Thiên gia đến.

"Đây là tinh huyết Ngân Huyết Vương tộc đã được luyện chế thánh uy bên trong rồi, Thác Thiên Chí Thánh để ta trông nom các ngươi, đương nhiên ta sẽ không quên." Cố Trường Sinh cười khẽ, đưa bình ngọc đựng tinh huyết cho tỷ đệ hai người, còn Cố Khuynh Nhi, Liên Tinh, Cổ Thần Mục, căn bản không dùng đến.

Sau lưng Cố Khuynh Nhi là Cố gia, từ nhỏ đến lớn không thiếu tài nguyên tu luyện.

Sau lưng Liên Tinh cũng là Vạn Đạo Thương Minh và Phù Đồ, tài nguyên tu luyện cũng không kém.

Còn Cổ Thần Mục, lúc trước đã đưa tinh hạch cho hắn ta, đến bây giờ hắn ta còn chưa hấp thu xong.

"Đa tạ công tử, đại ân đại đức của công tử, Ngọc Linh vĩnh thế không quên!"

Giọng nói của Thác Thiên Hạo Miểu và Thác Thiên Hạo Miểu khẽ run, cảm kích nói.

Thấy thế, các tộc lão của Thác Thiên gia tộc đứng phía sau hai người cũng đầy biết ơn, nước mắt tuôn đầy mặt, rất kích động.

Thác Thiên gia tộc suy bại đến tận bây giờ, mặc dù thiên phú của hai tỷ rất cường đại.

Nhưng luôn thiếu tài nguyên tu luyện, chuyện này cũng khiến căn cơ của hai người họ kém người cùng thế hệ một đoạn.

Tinh huyết của Ngân Huyết Vương tộc Thánh Nhân cảnh, còn là bộ phận thuần túy nhất.

Không cần nhiều lời, một bình bảo huyết này có giá trị liên thành, không cách nào đoán được, đủ để vô số tu sĩ điên cuồng, đôi mắt đỏ lên.

Rất nhiều lão quái vật cũng phải ghen ghét!

Bình bảo huyết này hoàn toàn có thể đền bù căn cơ thiếu hụt của hai người họ những năm gần đây, thậm chí viễn siêu.

Phần ân tình này, càng khó mà báo đáp.

Hai người cũng không nắm chắc có thể thành tựu Thánh Nhân cảnh không.

Vẻ mặt Cố Trường Sinh tự nhiên, khoát tay nói, "Được rồi, ở trước mặt ta không cần câu nệ như vậy, ta không phải người hống hách gì. Ta cũng không trông cậy sau này các ngươi có thể hồi báo ta cái gì, chỉ là không thẹn với lương tâm, tâm cảnh bằng phẳng thôi."

Thấy vẻ mặt Cố Trường Sinh rất tự nhiên, trong lòng Thác Thiên Hạo Miểu và Thác Thiên Ngọc Linh càng thêm khâm phục say mê.

Đây chính là sự khác nhau giữa vô thượng thiên kiêu và bọn họ.

Rõ ràng tuổi tác của hai người còn lớn hơn Cố Trường Sinh, tại Trung Châu cũng là thiên tài trẻ tuổi cực kì chói mắt, nhưng trước mặt hắn, cho dù là phương diện nào cũng có cảm giác yếu kém đến bụi bặm.

Sau đó Cố Trường Sinh cho mấy người lui ra, có chuyện gì thì có thể tới tìm hắn.

Trong thời gian này, hắn sẽ không rời Không Thiền Giới.

Thế giới hạt giống dính dấp đến nhân quả không nhỏ.

Hiện nay Cố Trường Sinh cân nhắc đến chuyện, tại Chân Thần Cảnh thiêu đốt thần hỏa, nhưng trong thời gian ngắn lại khó tìm thấy con đường nào.

Hắn cũng cân nhắc đến chuyện dựa theo lời nói của các lão nhân trong tộc, dung hợp hạt giống chân hỏa, nhưng con đường này,

hắn luôn cảm giác còn thiếu thứ gì đó.

“Trong thiên môn mở một phương thế giới, đưa chân hỏa vào trong đó, có thể cùng hỗn độn diễn hóa vạn vật, phương pháp này rõ ràng là tạo ra hỏa chủng của bản thân...” Cố Trường Sinh thầm nói, sau đó lại lắc đầu, bị ý nghĩ của mình làm cho kinh ngạc.

Hắn bắt đầu cân nhắc đến tính khả thi của chuyện này.

Cũng có tu sĩ không dung hợp hạt giống thần hỏa, nhưng như vậy chiến lực sẽ kém một mảng lớn, cảnh giới tăng lên cũng vô dụng.

Thần hỏa, đó cũng là thủ đoạn này.

Sau đó, hắn tạm thời gác ý tưởng này lại.

Cố Trường Sinh lấy ra cây phất trần đoạt được từ chỗ Doanh Nhiếp ra, chất liệu rất kì lạ, vô cùng nhẹ, trên chuôi còn có đạo vận chảy xuôi, rõ ràng là do rất nhiều loại đạo kim huyền diệu dung hợp mà thành.

Hơn nữa bên trong phất trần có một loại bình tâm tĩnh khí, công hiệu giống như Bồ Đề Minh Kính Pháp, có thể khiến tâm thần nhập định, lâm vào trạng thái lĩnh ngộ.

Lúc ấy.

Doanh Nhiếp càng thông qua cái phất trần này mà phát huy uy lực lớn, xuất hiện một hư ảnh đạo nhân, một chữ “Trói” thần thông, đã trấn trụ tứ phương, lâm vào vũng lầy.

Cố Trường Sinh tạo ra dị tượng, hỗn độn sinh Thanh Liên, mặc dù cũng có hiệu quả định trụ, nhưng cũng không thần kì như chữ “Trói” này.

Lực lượng phong trấn giam cầm bên trong Thiên Thư Thần Sách cũng không quỷ dị khó lường như chữ “Trói” này, trên cơ bản chính là bộc phát trong nháy mắt, khiến người ta khó mà phòng bị.

Hắn cảm thấy đây có lẽ là một loại thần thông ngôn xuất pháp tùy.

Chương 208: Thái Thượng Đạo Tổ Chi Thuyết, Hình Thức Ban Đầu Của Thần Thông Ngôn xuất pháp tùy (2)

“Cái bí bảo này hẳn là luyện chế lại một lần mà thành, có vết tích đứt gãy, thực lực có thể theo người sử dụng mà thay đổi, lúc ấy thực lực mà Doanh Nhiếp thi triển đã có thể đối cứng với cường giả Thánh Nhân.”

Cố Trường Sinh lắc đầu, hơi thất vọng, tiên đồng vận chuyển, vô cùng sáng chói, nhưng cũng không phát hiện huyền diệu gì ở bên trong.

Một mảnh mờ mịt, ngoại trừ đạo vận, chính là đạo vận.

Hiện nay Doanh Nhiếp đã bị hắn gieo ma chủng, vốn là người hầu của hắn, cướp đi cũng vô dụng, còn không bằng trả lại cho hắn ra.

Vừa vặn có thể gọi hắn ta đến hỏi một số chuyện.

Đột nhiên.

Tròng mắt Cố Trường Sinh hít lại.

Tại chỗ có vết tích đứt gãy, hắn nhìn thấy mấy chữ rất nhỏ, nếu không phải hắn cẩn thận, cũng rất khó phát hiện.

“Cái này hình như thật sự là một loại thần thông ngôn xuất pháp tùy..”

Cố Trường Sinh híp mắt, biết những chữ cổ này, mỗi một chữ đều có đạo ý dạt dào, đại biểu một loại đại đạo.

Sau đó, hắn thông qua ma chủng liên hệ với Doanh Nhiếp.

Không bao lâu, hắn ta liền chạy đến, sắc mặt bình tĩnh, giống như đã sớm suy đoán được.

Trong mắt Cố Trường Sinh mang theo dị dạng nhìn về phía hắn ta,

còn chưa mở miệng.

Doanh Nhiếp cũng thản nhiên, trực tiếp mở miệng nói, “Chủ nhân có gì phân phó?”

Sinh tử bị khống chế, đến tự sát cũng không làm được.

Sau khi nghĩ thông suốt, hắn ta đã tự nhiên hơn, cho là đời này mình không thể làm đối thủ của Cố Trường Sinh được, không bằng cứ thần phục.

Đối mặt với những người còn lại, hắn ta dám nói vô địch, nhưng đối mặt với Cố Trường Sinh, đạo tâm đã sớm bị phá thành mảnh nhỏ, thủng trăm ngàn lỗ.

“Ngươi có nhớ ngươi đạt được truyền thừa này của ai không?” Ánh mắt Cố Trường Sinh bình tĩnh, trong lòng đã có suy đoán, muốn nghiệm chứng.

Doanh Nhiếp trực tiếp mở miệng, nói ra một cái tên mà Cố Trường Sinh đã dự liệu trong lòng, “Lão Quân, nhưng ở Xiển Thiên Giáo lại tôn xưng ông ta là Thái Thượng Đạo Tổ, chính là Chủ Tể đại đạo, nguồn gốc của vạn giáo.”

“Quả là thế sao?”

Khiến Doanh Nhiếp bất ngờ chính là, Cố Trường Sinh lại rất bình tĩnh, không ngoài ý muốn, giống như đã sớm dự liệu được.

“Lão Quân vô cùng thần bí, nghe nói một hóa ba thân, sáng tạo ba vô thượng đạo thống, Xiển Thiên Giáo, Nhân Thiên Giáo, Tiệt Thiên Giáo, lại được xưng là Huyền Giáo, Đạo giáo. Ông ta từng lịch kiếp độ người, hóa thân chư thiên.” Cố Trường Sinh nghĩ đến lời đồn về một nhân vật thần bí ở Tiên Vực, kết hợp với kiếp trước, đã có chỗ tương hợp.

“Nhưng ta chỉ được một bộ phận truyền thừa thôi, còn có người cạnh tranh.” Doanh Nhiếp đột nhiên mở miệng, nói ra một tin tức khiến Cố Trường Sinh kinh ngạc.

“Mỗi người bọn họ đều mạnh hơn ta, theo ta biết, hiện nay Xiển Thiên Giáo có một vị ma nữ, cũng đã hạ giới, mục đích giống như

có liên quan đến chủ nhân.” Doanh Nhiếp mở miệng nói.

“Có liên quan đến ta?”

Cố Trường Sinh chau mày, nhưng cũng không thèm để ý, người muốn khiêu chiến hắn rất nhiều, cũng không thiếu một người này.

“Chuôi phất trần chỉ là hàng nhái, hơn nữa còn là hàng nhái đã được luyện chế lại một lần, bởi vì một vài duyên cớ mà thiên đạo không dung, từ đó đứt gãy...”

“Phất trần hoàn chỉnh, cũng không biết tung tích.”

Doanh Nhiếp tiếp tục nói.

“Có lẽ bị thiên đạo không dung chính là mấy chữ cổ được ghi lại này...” Cố Trường Sinh khẽ nói, nhìn về phía những chữ cổ kia.

Trong đầu xuất hiện tổ hợp, lấy tiên đồng vận chuyển, trong mắt xuất hiện ánh sáng.

Hắn phát hiện mỗi chữ trên đó đều là đại thế của thiên địa, nếu sắp xếp thành tổ hợp hoàn chỉnh, đọc lên, sẽ xảy ra chuyện huyền diệu khó lường.

“Lôi!”

Hắn bắt đầu thử, quát ra một đạo âm cổ lão!

Sau một khắc!

Bầu trời bên ngoài, một tiếng sấm rền vang lên, ngay sau đó từ trên trời, có một sợi lôi đình to như cánh tay đánh xuống, khiến bàn đá đặt bên ngoài viện lạc vỡ nát, lưu lại một cái hố to đen như mực.

Trên mặt Doanh Nhiếp tràn đầy hoảng sợ nhìn Cố Trường Sinh, chỉ một chữ, còn không sử dụng bất cứ phù văn bảo thuật gì, liền gọi ra thiên lôi?

Hắn ta có được phất trần lâu như vậy, cũng không phát hiện đặc tính này.

“Đây là hình thức ban đầu của thần thông ngôn xuất pháp tùy sao?” Cố Trường Sinh khẽ nói, cảm giác dường như bản thân đột nhiên bắt được cái gì đó.

“Gió!”

Một đạo âm rơi xuống, giữa thiên địa lập tức tối đen, từng đạo âm phong màu đen từ bốn phương tám hướng phá đến, khiến người ta rùng mình, có âm hàn chi ý, có thể thổi tắt tất cả.

Đây không chỉ đơn giản là gió, cũng không phải cương phong bên trong không gian loạn lưu.

Mà là gió trong pháp tắc!

Ánh mắt của Cố Trường Sinh sáng chói, thậm chí cảm thấy nếu lĩnh ngộ thần thông đến tình trạng rất sâu, có thể diệt ngàn vạn thần hồn, vỡ nát nhục thân tinh hà, công hiệu vô cùng đáng sợ.

Sau một khắc!

Cố Trường Sinh thử một đạo âm khác, tiếp tục nói, “Mưa!”

Ong!

Đám gió đen bỗng nhiên tiêu tán, sau đó từng hạt mưa từ trên trời rơi xuống, giống như ngàn vạn kiếm quang, bao phủ bầu trời.

Đầu tiên là tinh mịn, sau đó đã biến thành từng giọt, lớn bằng đá nhỏ, tâm niệm Cố Trường Sinh vừa động, khống chế hỗn độn khí nhập những vào trong những giọt mưa này!

Hắn là Tiên Thiên Hỗn Độn Thể, quanh người có hỗn độn quy tắc lượn lờ, có khả năng áp chế vạn đạo, chỉ là chưa thể chưởng khống mà thôi.

Vạn pháp bất xâm, vạn thuật không dính, vạn kiếp bất diệt... Chỉ là một chút đặc tính của nó.

Cho nên, hắn thử đưa hỗn độn khí gia vào trong giọt mưa, trọng lượng của mỗi giọt mưa kịch liệt gia tăng, mặc dù không thể so với hỗn độn khí chân chính, một luồng có thể áp sập tất cả!

Nhưng nó bao trùm thiên địa, mỗi giọt đều ẩn chứa vạn quân chi lực, vô số giọt mưa rơi xuống, ai dám nói mình có thể chịu được?

Ong!

Giờ khắc này giống như một mảnh thần sa tinh hà rơi xuống, hư không rung động, có chút mơ hồ, giống như khó có thể chịu đựng!

Mà cái này, chính là cái gọi là nhất pháp thông, vạn pháp thông.

Nếu gia trì thêm hỗn độn quy tắc trong một giọt mưa, hay là phi tiên chi lực, trảm tiên chi lực thì sao?

Còn dùng cái tên thần thông ngôn xuất pháp tùy không?

Lúc đó, uy lực sẽ kinh khủng cỡ nào, Cố Trường Sinh bỗng nhiên có chút chờ mong.

Một giọt mưa, có thể hủy diệt một phương thế giới!

Một giọt mưa, cũng có thể chém hết vũ trụ tinh không!

Trong đầu Cố Trường Sinh dần có hình thức ban đầu.

Sau đó Doanh Nhiếp cáo lui, trong một thời gian ngắn, Cố Trường Sinh sẽ không trả lại cây phất trần này cho hắn ta.

Hiện tại Cố Trường Sinh đang đứng trong trạng thái lĩnh ngộ rất kì diệu.

Tiên đồng sáng chói, hóa thành phù văn cổ lão, diễn hóa thôi diễn tất cả.

Tiếp theo, hắn không ngừng nghiệm chứng, sắp xếp những chữ cổ này, trong mắt hiện lên tiên quang sáng chói, xáo trộn trình tự, sau đó lại gây dựng lại, nói ra đạo âm khác, sẽ có thần thông huyền diệu khác biệt.

Chân chính là ngôn xuất pháp tùy.

Chương 209: Hô Phong Hoán Vũ, Vạn

Pháp Thông, Thiên Địa Quy Tắc Hóa Đao

Ít nhất tu vi phải cao sâu đến trình độ rất khủng bố, hiểu rõ quy tắc thiên địa mới có thể làm được, không nói cái khác, ít ra phải chưởng khống tu vi đến tình trạng sâu không lường được.

Tích huyết trùng sinh, đoạn đầu quay người, đều dễ như trở bàn tay.

Mà bây giờ.

Thông qua những chữ cổ này, Cố Trường Sinh đã tuỳ tiện chưởng khống một chút lực lượng huyền diệu khó lường.

Giam cầm phong trấn!

Hô phong hoán vũ!

Khống hỏa chưởng lôi!

...

Ngoại giới, những ngày này rất không bình tĩnh.

Ở Trung Châu truyền ra những chuyện oanh động, làm cho cả Không Thiền Giới sôi trào.

Sau đó, phía Đông Hoang lại truyền đến tin tức, dẫn phát động đất.

Một vị Truyền nhân của Đọa Long Lĩnh thuộc Hoàng tộc Thái Cổ từ Tiên Vực hạ giới, đã sử dụng tồn tại trong cấm khu của Đông Hoang, khiến hung thú huyết tẩy đại địa, dẫn đến Đông Hoang một mảnh sinh linh đồ thán.

Hắn ta còn không ngừng kêu gọi, nói sau khi hủy diệt Đông Hoang, sẽ tiến về Trung Châu chém giết Cố Trường Sinh.

Bá đạo tự tin như vậy, khiến Không Thiền Giới sôi trào.

Hoàng tộc Thái Cổ, đó là tồn tại gì?

Cho dù tại Tiên Vực, cũng là thế lực kinh khủng nhất.

Rất nhiều tu sĩ Tiên Vực hạ giới mà đến, tìm kiếm cơ duyên cảm thấy toàn thân run rẩy, kích động hưng phấn.

Từ trước đến nay, truyền nhân của Đọa Long Lĩnh đều rất thần bí, nhưng Đọa Long Lĩnh luôn là tồn tại vô cùng tôn quý trong Hoàng tộc Thái Cổ, chính là hậu đại của Chân Long!

Hiện nay truyền nhân của Đọa Long Lĩnh càng thêm cường đại kinh khủng, nghe nói khi còn bé hắn ta đã có vô địch chi tôn, có được nhiều loại thiên phú thần thông đáng sợ.

Hiện nay, hắn ta đã dung hợp một cái Chân Long hỏa chủng, thực lực tăng mạnh mới xuất thế đi lại thiên hạ, một chưởng đã trấn áp truyền nhân của một vô thượng đại giáo!

Bây giờ tại Đông Hoang, số lượng Thánh Nhân Nhân tộc chết trong tay hắn ta không ít, có vô địch chi tượng, như Chân Long ấu tử!

Tại Tiên Vực, một khi nghe được tên hắn ta, rất nhiều người cũng phải biến sắc, không dám nhiều lời.

Hơn nữa, hiện nay danh tiếng của Cố Trường Sinh đại thịnh, che lấp vô số thiên kiêu ở Tiên Vực, khiến lòng người sinh tuyệt vọng, cùng một thế hệ với nhân vật như vậy, cả đời sẽ bị ép tới không thở nổi, khó mà tranh phong!

Những truyền nhân cấm khu, truyền nhân của bất hủ đạo thống cũng không lộ diện, không ai có dũng khí dẫn đầu nói muốn khiêu chiến Cố Trường Sinh.

Hiện nay truyền nhân của Đọa Long Lĩnh nói ra lời này, không khác gì đang hiện ra sự tự tin và cường hãn của hắn ta trước mặt thế nhân!

Thực lực của hắn ta đáng sợ, không cần nhiều lời, thân phụ Chân Long Chi Thân, các loại thiên phú kinh khủng và thiên công cổ lão, hạ bút thành văn!

Bây giờ thực lực là Chân Thần Cảnh đỉnh phong, chỉ bằng lực lượng khí huyết đã khiến rất nhiều tu sĩ Bán Thánh không chịu

được!

Cho nên đối với trận chiến của hai vị thiên kiêu này, rất nhiều tu sĩ đều chờ mong, cảm thấy đây sẽ là một trận chiến đặc sắc nhất trong nhiều kỉ nguyên này!

Nhưng đối với lời này, Cố Trường Sinh cũng không đáp lại.

Hắn vẫn đang ở trong trạng thái ngộ đạo, quanh người đạo âm vang lên không dứt, phù văn chói lọi, thần hà thần hi xen lẫn, tỏa ra ánh sáng lung linh, khiến thiên địa huy hoàng.

Ngoài ra.

Lúc này Tây Mạc, Nam Cương, Bắc Lĩnh, cũng phát sinh dị động.

Giữa thiên địa phát sinh rất nhiều cảnh tượng kì dị, từng đạo xiềng xích thần quang xuất hiện tại chân trời, chiếu sáng bốn phương tám hướng, như là hình phạt của thần!

Oanh!

Từng sợi xiềng xích đều mang theo thiên địa chi uy, từ trên trời xuyên xuống.

Trong một vài cổ địa, sắc mặt đám tồn tại kinh khủng trở nên sợ hãi, toàn thân sáng lên.

Khí tức Thánh Nhân quét sạch thiên địa, thần phù bành trướng mênh mông như biển, chân thân to lớn che khuất bầu trời, nhưng không hề có tác dụng.

Đây là xiềng xích do thiên địa quy tắc biến thành, có thể tuỳ tiện xuyên thấu tất cả, từ trên trời rơi xuống, trói chân bọn họ.

Có tồn tại cổ lão không cam lòng, muốn đối kháng, dùng hết toàn lực, có người thiêu đốt pháp lực, phá diệt nguyên thần, tế ra Thánh khí, lại đông một tiếng, vỡ nát!

Quy tắc thiên địa hóa thành thanh đao to lớn, lúc rơi xuống, khí tức của bọn họ hoàn toàn biến mất.

“Ta không cam lòng! Dựa vào cái gì cả đời ta chinh chiến, trấn áp cùng thế hệ, không người có thể địch, không ai ở Không Thiền Giới không cúi đầu!”

“Hiện nay lại rơi vào kết cục bị thanh toán, thiên đạo bất công, nếu ta sinh ra ở Tiên Vực, quy tắc hoàn chỉnh, sao có thể như sâu kiến như vậy!”

Một vị vô thượng nhân kiệt cổ lão xuất hiện, hô to, rất không cam lòng.

Ông ta có thiên tư tuyệt thế, trong ngàn năm, ông ta là người có tư cách phi thăng Tiên Vực nhất.

Kết quả thấy rõ chân tướng ở Tiên Vực, sư tôn của ông ta bị nô ấn, bị một phương đạo thống điều động đi đào quáng.

Ông ta phẫn nộ, không cam lòng, sau đó không muốn phi thăng, một mực giấu kín trong một cổ địa ở Không Thiền Giới, muốn đợi cơ hội!

Kết quả... Không Thiền Giới đi vào Quy Khư, ông ta lại bị thanh toán, bởi vì không tuân thủ thiên địa quy củ, bắt đầu từ tồn tại có tu vi cao thâm nhất!

Vị vô thượng nhân kiệt này gầm thét, giận dữ mắng mỏ thiên đạo bất công, toàn thân sáng lên, phù văn lấp lánh, rung trời hám địa, thực lực chính là bán Chí Thánh cảnh, chiến lực ngập trời.

Ông ta không muốn thần phục người khác, biến thành người hầu cho người khác, bây giờ trong tay ông ta đang cầm một cây trường kích đen như mực, đại chiến với quy tắc thiên địa!

Thực lực của ông ta rất mạnh, vậy mà chém vỡ mấy đạo xiềng xích quy tắc, như muốn phá diệt tất cả!

Sau một khắc!

Thiên địa lập tức âm trầm, trong đó giống như có âm thanh tức giận truyền đến.

Tiếp thao, ánh sáng màu đỏ ngòm bốc lên ngút trời, tất cả sao trên

trời rơi xuống, đánh tới mặt đất bao la, rung động ầm ầm.

“Ta không cam lòng...” Vị vô thượng nhân kiệt kia phát ra tiếng gầm thét không cam lòng, ẩn chứa vô tận phẫn nộ và oán hận, không chống cự được, trong nháy mắt nổ tung, hình thần câu diệt!

Mưa máu từ chân trời vẩy xuống, bốn phương tám hướng cùng buồn, kỳ thú gào thét.

Ở phương thiên địa này, tất cả tu sĩ đều cảm giác được, cho dù tu vi cao hay thấp, đều kinh hãi ngẩng đầu, một mảnh bi ai, thiên địa tức giận!

“Thanh toán bắt đầu, ai cũng không tránh được, Không Thiền Giới sắp đại loạn, đi vào Quy Khư...” Một vài tu sĩ thở dài, trong mắt có vô tận tang thương và bi ai.

Đây chính là vô thượng nhân kiệt, đến chết cũng chiến đấu, nhưng đối thủ không phải người, mà là trời!

Chương 210: Thanh Thản Sinh Hoạt, Nướng Thánh Thịt, Ma Nữ Xiển Thiên Giáo

Ngay tại ngoại giới gió nổi mây phun, Đông Hoang đại loạn, các nơi còn lại bắt đầu thanh lý, đông đảo tồn tại kinh khủng nơm nớp lo sợ.

Trung Châu, một biệt viện tĩnh mịch, bầu không khí lại rất nhàn nhã.

Thúy trúc liên miên, màu xanh biếc tràn ngập.

Trúc xá lịch sự tao nhã, phát ra mùi thơm ngát của cỏ cây.

Hương trà lượn lờ, dùng nước suối thất thải Thần Tuyền từ viễn cổ thần sơn pha chế, từng sợi thần tính chảy xuôi.

Một thân ảnh lười biếng dựa trên ghế xích đu, hơi híp mắt lại,

gương mặt vô cùng tuấn tú khẽ ngáp một cái.

“Không Thiền Giới bắt đầu đại loạn, thiên địa cũng bắt đầu đại biến, Thánh Nhân cũng khó đảm bảo tính mệnh của bản thân, chờ đến khi thần hỏa xuất thế, cũng giảm bớt rất nhiều phiền phức.”

Cố Trường Sinh nhìn lên bầu trời, trong lòng nghĩ ngợi, cũng không thèm để ý đến những chuyện bên ngoài, hắn đang đợi hạt giống chân hỏa xuất thế, tối đa cũng mấy ngày nữa thôi.

Còn vấn đề thanh toán?

Thân là huyết mạch Cố gia, quy tắc thiên địa ở Không Thiền Giới đâu dám gieo xuống người hắn.

Sợ là đến lúc đó sẽ bị các tồn tại của Cố gia một chưởng hủy diệt.

Về phần Long Đằng có Chân Long chi tư hạ giới mà đến, Cố Trường Sinh cũng không để ý nhiều, cùng cảnh giới, Chân Long hiện thế, hắn cũng có thể hoàn toàn trấn sát.

Một tên Long Đằng, hắn cần gì phải để ý.

Sau lưng Cố Trường Sinh, Cố Khuynh Nhi lộ ra ý cười, nhẹ nhàng bóp vai cho hắn.

Đầu ngón tay nhẹ nhàng, không ngừng đè xuống, có tiết tấu đặc biệt, tràn đầy mỹ cảm, động tác đơn giản, giống như bao hàm một loại đạo vận.

Nếu Diệp Hạo nhìn thấy một màn này, không biết sẽ có cảm tưởng như thế nào, đoán chừng sẽ phun ra mấy trượng máu đen.

Lúc này, mùi thịt vô cùng nồng đậm từ trong biệt viện bay ra.

Ngưng tụ không tan, mờ mịt như sương, hào quang sáng chói, giống như có dị bảo xuất thế, giữa thiên địa sinh ra một chút dị tượng và lực lượng quy tắc, truyền vang ra ngoài.

Thỉnh thoảng có tu sĩ đi ngang qua chân trời, chỉ cần ngửi thấy một luồng khí tức này, toàn thân lập tức đỏ lên, đôi mắt trừng lớn, huyết mạch bành trướng, như hỏa quang thiêu đốt, nham tương

dưới da chảy xuôi.

Sau đó phanh một tiếng, tu vi tăng vọt, trực tiếp đột phá tại chỗ, mà bản thân vẫn ngơ ngác ngốc nghếch, không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Trong biệt viện, hai tỷ đệ Thác Thiên Hạo Miểu và Thác Thiên Ngọc Linh câu nệ đứng đấy, lặng lẽ nuốt nước bọt, khó mà chịu đựng được loại khí tức kia, không biết nên đặt tay chân ở chỗ nào.

Bọn họ ngây ngốc được vị thị nữ mỹ lệ như thiên tiên bên cạnh Cố Trường Sinh gọi tới nơi đây, nói có một trận cơ duyên.

“Đây là thịt gì...”

“Chẳng lẽ là thịt Thánh Nhân sao?”

Hai người bị chấn động đến không nói ra lời, trong lòng một mảnh rung động, đoán chừng toàn bộ Không Thiền Giới, cũng chỉ có hai người bọn họ mới có cơ duyên và vận khí như thế.

Vì có vị đại nhân trẻ tuổi trước mắt, bọn họ mới có cơ hội này, khiến vô số người hâm mộ.

Trước mắt, trên vỉ nướng không biết được chế tạo bằng chất liệu gì, từng khối thịt phát ra thần huy, hào quang chảy xuôi, từng sợi ánh sáng chiếu rọi khắp nơi!

Nếu có người đi vào nơi đây, nói không chừng sẽ đột phá, hiểu ra đạo thân.

Đây chính là huyết nhục của hai đầu Ly Thiên Tước và Hận Thiên Tước Thánh Nhân cảnh lúc trước.

Lửa cũng không phải ngọn lửa đơn giản, là một loại đạo hỏa ẩn chứa đạo ý và thần phù, Doanh Nhiếp mặc một thân đạo bào, sắc mặt bình tĩnh, phụ trách chỉnh lửa.

Trên thớ thịt màu vàng kim óng ánh chảy xuống những giọt dầu, không ngừng cuồn cuộn, dầu tung tóe rơi vào trong lửa, khiến hỏa diễm càng thêm tràn đầy.

Liên Tinh đang cắt thịt, đao công tinh xảo, nhưng so với trước đó, bây giờ rõ ràng nàng đã tỉ mỉ ăn mặc hơn.

Vốn là dung nhan tuyệt mỹ không tì vết, càng đẹp đến cực hạn, vóc dáng cao gầy chập trùng, một thân váy dài trắng, có vẻ khí chất thanh lãnh.

Nếu xuất hiện tại thế gian, tuyệt đối sẽ được thế nhân thờ phụng là tiên nữ.

Cổ Thần Mục phụ trách lật thịt, phòng ngừa nướng cháy, để giữ hương vị tươi ngon vừa ăn.

“Công tử, ngài nếm thử miếng thịt này trước đi.” Cổ Thần Mục nói, bưng mấy miếng thịt màu vàng óng, hương thơm lượn lờ bốn phía lên, để Cố Trường Sinh nếm thử trước.

Một bên khác vẫn còn một lượng thịt chất đống như ngọn núi nhỏ, tất cả đều là phần tinh hoa nhất của hai đầu hung cầm Thánh Nhân cảnh, cực kì trân quý, người bình thường tuyệt đối không có thứ này để ăn.

Cố Trường Sinh gật đầu, sau đó nếm thử một khối, một miếng thịt vàng óng vào trong bụng, cảm giác khó nói lên lời, ẩn chứa cảm ngộ của Thánh Cảnh, không thể dùng giá trị để cân nhắc.

Nhìn về phía mấy người đang hiếu kì, Cố Trường Sinh cũng không khỏi tán thưởng cười nói, “Hương vị không tệ, các ngươi đừng đứng yên nữa, cũng ăn đi, nếu là không đủ, cùng lắm lại đến mảnh thần sơn kia một chuyến.”

Nghe vậy, mấy người cũng thèm nhỏ dãi, không nói gì nữa.

Doanh Nhiếp ăn một miếng, rất dễ chịu, từng sợi đạo ý chảy xuôi phía sau, bị hắn ta luyện hóa.

Cho dù là Đạo Tử của Doanh gia cũng không có lộc ăn này, tại Tiên Vực, Thánh Nhân là tồn tại rất mạnh, nếu không phải đại thế mở ra, ngày thường căn bản sẽ không tìm được.

Lúc này, hắn ta cũng cảm giác được chỗ tốt khi là người hầu của Cố Trường Sinh.

Ít nhất trong thế hệ trẻ tuổi, cho dù là truyền nhân của bất kì vô thượng đại giáo nào cũng không dám làm như thế, lấy huyết nhục của hung cầm Thánh Nhân cảnh để nướng ăn.

Nhưng Cố Trường Sinh lại không chút nào để ý.

“Trường Sinh ca ca, thịt này thật ngon, không hổ là huyết nhục Thánh Nhân, chỉ ăn một miếng, cũng có thể khiến tu sĩ bình thường kéo dài tuổi thọ, tu vi tăng nhiều, đừng nói là trong đó còn ẩn chứa nhiều loại cảm ngộ huyền diệu.”

Cố Khuynh Nhi cũng không thèm để ý đến dáng vẻ thục nữ, khóe miệng còn dính mỡ, ăn từng ngụm nhỏ.

Cố Trường Sinh nhìn dáng vẻ của nàng, không khỏi mỉm cười nói, “Ăn hết mình đi, như vậy có đủ không?”

“Đủ rồi, tạ ơn công tử..”

Hai tỷ đệ Thác Thiên Hạo Miểu và Thác Thiên Ngọc Linh cũng không khách khí, căn bản không nhịn nổi, nhưng tu vi của bọn họ yếu kém, ăn mấy miếng đã không thể ăn được nữa.

Từng sợi thần hóa bao phủ bọn họ, hóa thành từng đạo phù văn xen lẫn chảy xuôi, khiến bọn họ bắt đầu ngồi xếp bằng, không dám trì hoãn, vội vàng luyện hóa năng lượng kinh khủng trong đó.

Chương 211: Giao Thủ Luận Bàn, Đạo Chân Lĩnh Vực, Ma Nữ Chấn Kinh

Bình thường lượng cơm của Cổ Thần Mục rất kinh người, lúc này ngoạm mấy miếng thịt lớn, trong cơ thể lập tức vang lên thanh âm ù ù, là âm thanh khí huyết chảy xuôi, như lôi minh.

Lực lượng của tộc Cổ Thần lớn đến kinh người, hắn ta càng là người đặc biệt trong đó.

Liên Tinh an tĩnh ở bên cạnh Cố Trường Sinh rót trà cho hắn, vẻ mặt thanh lãnh nhu thuận, cũng không nóng nảy, trước công tử ăn trước.

Nhìn dáng vẻ của nàng, Cố Trường Sinh không khỏi cười, vuốt mũi nhỏ của nàng nói, “Ta cũng có tay, loại chuyện nhỏ này không cần ngươi làm.”

“Vâng, công tử.” Liên Tinh đỏ mặt, lời nói như nỉ non, rất nhẹ.

Bởi vì hành động thân mật của Cố Trường Sinh mà mừng rỡ, nhịp tim đập nhanh.

“Lúc này, uống trà không tiện, nếu có rượu đúng là rất tốt...”

Cố Trường Sinh bỗng nhiên cười một tiếng, trong ánh mắt nghi hoặc của tất cả mọi người, nhìn ra bên ngoài viện lạc.

Ong!

Giữa thiên địa, giống như có khí tức bất thường hiển hiện, một tầng khí thế mông lung bao phủ, quang hoa lưu chuyển, núi sông biến sắc, gió ngừng mây trệ.

“Người nào? Dám quấy rầy nhã hứng của công tử?”

Trên mặt Liên Tinh đột nhiên hiện ra lãnh ý, không còn nhu thuận như vừa rồi, có sát khí tràn ra.

Trong mơ hồ, bên người nàng có huyết hải chìm nổi, vô số thi hài cuồn cuộn bên trong, khiến người ta giật mình!

Ngược đai, con ngươi của Doanh Nhiếp co rụt lại, từ môn thuật pháp này cảm nhận được cái gì đó, người tới, có lẽ là người hắn ta nhận biết!

“Tới thì tới, cần gì phải trốn tránh như vậy.” Vẻ mặt Cố Trường Sinh không thay đổi, tự nhiên, vung ống tay áo lên, đánh ra một đạo thần quang, giống như ẩn chứa ngàn vạn quân cự lực, hư không phía trước ong một tiếng, suýt chút nữa nổ tung.

Cỗ khí thế mông lung này lập tức tiêu tán, giống như thủy triều lui bước!

“Trường Sinh công tử đúng là sâu không lường được như lời đồn, còn chưa gặp mặt đã động thủ, có phải không hợp với đạo làm

người không?”

Đúng lúc này, một tiếng cười khẽ của nữ tử truyền đến, thanh âm đinh đang như nước suối, cũng như thanh tuyền chảy xuôi, trong trẻo êm tai, lại có một cỗ mị hoặc.

Bên ngoài viện lạc, một mỹ nhân tuyệt sắc chậm rãi đi tới.

Vóc người nàng ta cao gầy, mặc linh bào màu xanh nhạt lộng lẫy, khoác bên ngoài là một chiếc áo choàng có mũ màu đỏ.

Tóc dài đen nhánh dài đến dưới thắt lưng, có lọn tóc rơi xuống hai bên mặt, dùng hai sợi vải bằng gấm cột lại.

Dung nhan chọc lòng người, họa loạn chúng sinh.

“Ma nữ của Xiển Thiên Giáo.” Vẻ mặt Doanh Nhiếp hơi trầm xuống nói.

Xiển Thiên Giáo, là một đạo thống thần bí cực kì cổ lão ở Tiên Vực.

Nữ tử này, chính là truyền nhân của Xiển Thiên Giáo, trên người chẳng những không có bất kỳ đạo ý nào, ngược lại một thân ma tính, thực lực vô cùng thần bí.

Nàng ta vừa hiện thân, đã khiến sau lưng đám người Cố Khuynh Nhi, Cổ Thần Mục hiện lên một tầng hàn ý.

Đây tuyệt đối là một vị tuổi trẻ cấm kị vô cùng cường đại, ít nhất cũng cùng một cấp bậc với truyền nhân của Đọa Long Lĩnh, truyền nhân của tộc Kim Sí Đại Bằng.

Trong một khu vực, có thể tung hoành không địch, khó có địch thủ, nhiều thủ đoạn.

“Không biết trong hồ lô của ma nữ này ẩn chứa thứ gì.” Doanh Nhiếp rất kiêng kị nàng ta, bởi vì người đưa hắn ta vào Xiển Thiên Giáo chính là đầu Thanh Ngưu kia, bảo hắn đừng trêu chọc vị ma nữ này, rất có thể đánh không lại người ta.

Trước đó hắn ta nghe trộm được nàng ta cũng hạ giới, không ngờ

thật sự gặp được.

Nếu người bình thường bị ma nữ này nhìn chằm chằm như thế, đã sớm không chịu được, phải dời mặt đi

Nhưng đương nhiên Cố Trường Sinh không phải người bình thường, vẻ mặt hắn cũng không có quá nhiều thay đổi, ngược lại còn đối mắt với ma nữ vài lần, ánh mắt hứng thú.

Sau đó, Cố Trường Sinh lắc đầu khẽ cười nói, "Không hợp với đạo làm người thì không phải, nhưng cũng là một diệu nhân, đúng lúc bên cạnh ta đang thiếu người rót nước làm ấm giường, cô nương tự đưa tới cửa, thật là trùng hợp."

Làn da trắng nõn, giống như thổi qua sẽ vỡ, ngũ quan đẹp đến mức giống như người trong tranh.

Cho dù là họa sĩ khó tính nhất, cũng không thể tìm ra một tia tì vết, có hiện tượng điên đảo chúng sinh.

Nghe vậy, trên mặt Liên Tinh và Cố Khuynh Nhi đều hiện ra địch ý, nhất là Liên Tinh, hàn ý và sát khí trên người giống như sắp hóa thành băng tuyết, bao trùm tứ phương.

Mặc dù biết rõ đây là công tử nói đùa, nhưng nàng vẫn không nhịn được, muốn giải quyết nữ tử trước mắt này.

"Ta cũng cảm thấy Trường Sinh công tử là diệu nhân, Không Thiền Giới đã đại loạn, còn có tâm tình nhàn nhã ở đây ăn thịt, mặc dù thịt Thánh Nhân hiếm thấy, nhưng như vậy cũng thật thanh nhàn."

Ma nữ cười khanh khách một tiếng, sau đó không coi ai ra gì nói, "Hay là công tử theo ta trở lại Xiển Thiên Giáo, đồng mưu đại đạo, đi đến đỉnh phong, nhiều năm về sau, chẳng phải sẽ thành một đoạn giai thoại trên thế gian sao."

Nàng ta hạ giới, chủ yếu là vì Diệp Minh Nguyệt, nên rất hiếu kì với Cố Trường Sinh.

Nam tử đáng giá để Diệp Minh Nguyệt để ý, rốt cuộc là người thế nào.

Trời sinh Hỗn Độn Thể, sinh mà làm thánh, có được tiên khí sinh cùng... Mỗi lời đồn đều cực kì khủng bố, có thể chấn động cổ kim, có vô địch chi tôn, lại xuất hiện trên cùng một người.

Nếu hàng phục hắn, thu làm tùy tùng, cũng là một trợ giúp lớn.

Nhưng hôm nay gặp mặt, nàng ta phải rất thận trọng, không thể tùy ý như trước.

Sâu không lường được!

Nếu giao thủ, thắng bại rất khó ngờ tới, dưới cái nhìn của nàng ta, khả năng mình thua là rất lớn, sẽ bị trấn áp.

“Doanh Nhiếp, làm sao ngươi cũng ở đây...”

Đột nhiên, ý cười trên mặt ma nữ biến mất, chú ý tới Doanh Nhiếp ở một bên, nhướng mày.

Nàng ta rất kính sợ với đầu Thanh Ngưu thần bí kia, hoài nghi nó có liên quan đến đầu Thanh Ngưu có trong điển tịch.

Doanh Nhiếp được Thanh Ngưu dẫn đến, dung hợp một cái đạo lửa thần bí mà mấy ngàn vạn năm không có người dung hợp.

Hơn nữa, không phải hắn ta và Cố Trường Sinh là kẻ thù sao?

Sao bây giờ lại ở đây bưng thịt ăn được?

Rốt cuộc mấy ngày này đã xảy ra chuyện gì?

“Đồng mưu đại đạo?” Cố Trường Sinh khẽ cười nói, “Nhưng không biết cô nương có tư cách này hay không thôi? Đường của ta, cũng không phải người nào cũng có thể mưu.”

Oanh!

Hắn trực tiếp xuất thủ, hỗn độn khí lượn lờ, phù văn hiện lên dày đặc trong lòng bàn tay, như vuốt rồng, bao trùm lân phiến, như vạn vạn quân thần lực, vô cùng đáng sợ.

Chương 212: Giao Thủ Luận Bàn, Đạo

Chân Lĩnh Vực, Ma Nữ Chấn Kinh (2)

Dùng Vạn Hóa Thần Hình diễn hóa Chân Long Bảo Thuật, mặc dù chỉ có ngoại hình, nhưng khí tức rất kinh khủng. •

Khí thế đáng sợ trực tiếp khiến hư không nổ tung, nhưng lại bị Cố Trường Sinh khống chế trong một chưởng, biến nặng thành nghe, dư ba chưa tản ra, không lan đến khu vực này.

Ong!

Vẻ mặt của ma nữ cũng không ngoài ý muốn, nàng ta đã sớm biết nhục thân của Cố Trường Sinh mạnh, dù sao cũng là Hỗn Độn Thể, nàng ta không dám ngạnh kháng.

Đoán chừng dưới một chưởng này, Thánh Nhân cũng phải hóa thành thịt nát.

“Thực lực của Trường Sinh công tử quả nhiên cường hãn, tiện tay đánh ra một kích đã có thần uy như thế.”

Nhưng nàng ta cũng không sợ, trên người có bảo quang chảy xuôi, tựa như sương mù bỗng nhiên tán đi, sau đó giữa thiên địa giống như bị mực vẽ bao phủ, chỉ còn lại hai màu trắng đen.

“Đạo Chân lĩnh vực.”

Trong lòng Doanh Nhiếp kinh hô, có chút kiêng kị.

Đây là một môn thần bí thuật pháp của Xiển Thiên Giáo, bên trong Đạo Chân lĩnh vực, tất cả những thứ nhìn thấy, có thể thật cũng có thể giả, khiến người ta khó lòng phòng bị.

Sát chiêu trong đó, có thể là thật, cũng có thể là giả.

Ma nữ tiếp nhận một kích tùy ý này của Cố Trường Sinh, sau đó một kích này đã tan biến trong Đạo Chân lĩnh vực.

Đồng thời tiếng cười của nàng ta từ mảnh thiên địa này truyền đến, như chuông bạc, trong trẻo mà mị hoặc.

“Trường Sinh công tử, chỉ có man lực như thế là không được nha.”

“Loè loẹt.” Trên mặt Cố Trường Sinh vẫn lộ ra ý cười khẽ, không hề thay đổi, trong mắt có tiên quang lóe lên một cái rồi biến mất, phát hiện huyền diệu trong thế giới hai màu đen trắng kia, một chưởng lần nữa bao trùm xuống.

“A, làm sao ngươi có thể tìm được ta...” Ma nữ hơi kinh ngạc, hư không run rẩy, bị lực lượng khủng bố xé mở, Đạo Chân lĩnh vực bị phá, thân ảnh của nàng ta lập tức rơi vào một bên khác, vẻ mặt kinh ngạc.

Ngoại trừ Diệp Minh Nguyệt dùng Trọng Đồng có thể khắc chế môn pháp thuật này của nàng ta ra.

Cố Trường Sinh là người thứ hai có thể phá vỡ nó nhanh như vậy, dường như liếc mắt đã phát hiện sơ hở trong đó.

Chuyện này khiến nàng ta nghi hoặc không hiểu.

Thấy Cố Trường Sinh muốn tiếp tục xuất thủ, toàn thân ma nữ sáng lên, thi triển một môn cực tốc, thân ảnh lần nữa lướt ngang đi, cũng mở miệng nói, “Trường Sinh công tử, ta là bạn tốt của Minh Nguyệt, không phải kẻ địch.”

Lúc này, nàng ta cảm thấy Cố Trường Sinh càng sâu không lường được, không muốn tuỳ tiện giao thủ, không muốn đối địch với hắn.

Chỉ tùy ý một kích, đã có uy thế trấn áp Thánh Nhân.

Cảnh giới của nàng ta cao thâm, nhưng nếu muốn thắng, cũng rất khó khăn, cơ bản không thể so sánh.

Ma nữ cũng không rõ ràng Cố Trường Sinh có bao nhiêu thủ đoạn, nhưng chỉ dựa vào lực lượng nhục thân đã khiến nàng ta vô cùng đau đầu rồi, bị quẹt vào không chết cũng bị thương.

Hơn nữa, một trong những đặc tính của Hỗn Độn Thể là vạn pháp bất xâm, vạn thuật không dính, có rất ít thần thông thuật pháp có tác dụng với hắn, có thể nói là vô cùng khó chơi.

Không cần thiết, thật sự không muốn giao thủ với hắn.

Vừa rồi chỉ là hưng khởi, giống như thăm dò một phen, kết quả phát hiện hắn còn cường đại hơn nàng ta tưởng tượng rất nhiều.

Cố Trường Sinh thu tay lại, ý cười biến mất, sau đó vẻ mặt bình tĩnh nhìn nàng ta nói, "Người cô nương nói tới chính là Diệp Minh Nguyệt công chúa của Vũ Hóa tiên triều?"

Ma nữ gật đầu nói, "Đúng vậy, Minh Nguyệt để ta đến nói với Trường Sinh công tử một tiếng, yến thọ hai mươi tuổi của nàng, ngươi đừng quên đó, nếu không đến lúc đó nàng sẽ trực tiếp chạy đến Cố gia đại náo, mắng ngươi phụ lòng."

Nàng ta nói đến đây, có chút buồn bực, vốn định cướp nam nhân mà Diệp Minh Nguyệt xem trọng đi, kết quả phát hiện hiện nay bản thân còn không có thực lực kia.

Nói không chừng sẽ bị phản trấn áp, đến lúc đó thì có chút thảm rồi.

Giống như Doanh Nhiếp, bây giờ dáng vẻ rất thành thật, khả năng rất lớn chính là bị trấn áp, biến thành người hầu gì đó rồi.

Tên gia hỏa này đúng là cường đại đến không hợp thói thường.

"Đương nhiên ta nhớ rõ chuyện này."

Cố Trường Sinh gật đầu, đúng là hắn không quên chuyện này, nhưng nếu thọ yến đã đến, mà hắn vẫn còn ở Không Thiền Giới, thì phải trách hắn rồi.

Hạt giống thần hỏa, ai biết được lúc nào nó mới xuất thế.

"Hôm nay đến đây quấy rầy, không khỏi đường đột, vừa vặn đoạn thời gian trước ta bắt được mấy con cá, vậy thì mượn hoa hiến Phật đi."

Nhìn Doanh Nhiếp thành thật chỉnh lửa, không có phong mang như ngày trước, ma nữ không khỏi cười một tiếng, ẩn chứa mị hoặc kinh người.

Nàng ta đưa tay lên, một con cá xuất hiện, đông một tiếng vẫy đuôi, hư không run rẩy, suýt chút nữa nổ tung.

Đó là một con cá màu vàng kim óng ánh, mặt ngoài mọc ra long lân tinh xảo, toàn thân vàng óng như ngọc.

Sáng long lanh, có thể nhìn thấy được xương cốt và máu, lại sinh ra râu rồng, cái đuôi thon dài, đôi mắt màu vàng vô cùng lấp lánh.

“Long Cốt Ngư.”

Cố Trường Sinh không khỏi ngạc nhiên nói.

Nhận ra đây là thập đại mỹ vị khó tìm ở Tiên Vực, nghe nói chỉ ở long cốt chi địa, mới xuất hiện loại cá này.

Loại cá này, cũng không phải sinh hoạt trong hồ nước.

Con cá trước mặt có khí huyết vô cùng kinh khủng, thậm chí không yếu hơn rất nhiều Thánh Nhân, chỉ vẫy đuôi, đã có thần quang chảy xuôi, hư không nổ tung!

Đây là lần đầu tiên hai tỷ đệ Thác Thiên Ngọc Linh và Thác Thiên Hạo Miểu nhìn thấy sinh linh Tiên Vực, rất hiếu kì, muốn xích lại gần nhìn xem.

Nhưng vừa tới gần đã cảm thấy khí huyết quay cuồng, cơ thể suýt chút nữa nổ tung, trong lòng hãi nhiên.

“Con cá này thật đáng sợ, giống như có thể tránh thoát trói buộc một giới này, hai ta tuyệt đối không phải đối thủ của con cá này.” Bọn họ chấn động đến không gì sánh nổi.

Ma nữ nhìn bọn họ một cái, cười nói, “Long Cốt Ngư này sinh hoạt trong hư không loạn lưu, bình thường muốn gặp cũng không gặp được, đúng lúc ngày đó bị ta bắt gặp mấy con.”

Hư không loạn lưu?

Hai người lại kinh hãi, đây là sinh linh đáng sợ gì vậy.

Liên Tinh cảnh giác nhìn chằm chằm ma nữ, luôn cảm thấy nàng

ta không có lòng tốt.

Rất nhanh, ma nữ cực kì thuần thục cạo vảy, cắt thịt cá trắng như tuyết thành từng lát mỏng như cánh ve, sau đó lại lấy thạch đỉnh ra.

“Công tử không trợ giúp sao?” Ma nữ cười một tiếng với Cố Trường Sinh, phóng đỉnh, đặt lên trên đạo hỏa, Doanh Nhiếp rất kiêng kị nàng ta, nhanh chóng điều chỉnh lửa.

Cố Trường Sinh khẽ vuốt cằm, vung tay lên, thất thải Thần Tuyền lập tức tràn vào trong đó, một trận mờ mịt.

Trong thạch đỉnh nhanh chóng sôi trào, ma nữ bỏ từng lát cá màu vàng óng ánh vào trong đỉnh.

Ùng ục ùng ục...

Không bao lâu, thạch đỉnh liền có hào quang chảy xuôi, dị hương xông vào mũi.

Nàng ta lại lấy mấy cái bát đá ra, đưa cho đám người, mỗi người một cái.

Chương 213: Thập Đại Mỹ Vị Của Tiên Vực, Túy Tiên Đảo, Thoải Mái Tùy Ý

Sau đó không kịp chờ đợi mò đến thịt cá, ăn đến khóe miệng còn dính linh khí, thần quang vạn trượng, ráng lành từng sợi, không ngừng rủ xuống.

Trong viện lạc giống như tụng hát lên đạo âm.

Phối hợp với huyết nhục của hung thú Thánh Nhân cảnh, thế gian hiếm có lộc ăn như vậy.

Cố Trường Sinh ăn vài miếng, cảm nhận được có một tia lực lượng quy tắc hòa tan vào thân thể, nhưng đối với hắn mà nói cũng không cái tác dụng gì, sau đó hắn gật đầu tán thưởng, “Mùi vị kia đúng là thế gian khó tìm, không hổ là Long Cốt Ngư. Nhưng không

biết thịt Chân Long và và thịt cá này có khác nhau không?"

Nghe vậy, ma nữ liếc hắn một cái nói, "Thịt Chân Long sao? Cho dù là Tiên Vương cũng không dám nói ra lời này, công tử thật có can đảm nghĩ."

Cố Trường Sinh cười nói, "Vì sao không thể nghĩ, nếu như sau này gặp được Chân Long, cũng có thể thử một chút."

Ma nữ lại nghiêm túc nhìn hắn vài lần, cảm thấy lời này giống như không phải không có khả năng.

Chân Long, đó là một trong những sinh vật mạnh nhất trên thế gian này.

Nhưng nhục thân của tên gia hỏa này cũng là từ cổ chí kim, không người có thể đụng.

Lúc này, những người còn lại ăn mấy miếng cá vào trong bụng.

Lập tức cảm nhận được không huyết khí không có gì sánh kịp đang chảy xuôi trong cơ thể, tẩm bổ toàn thân, sau đó từng mảnh thịt Long Cốt Ngư tan rã trong nháy mắt.

Ầm ầm!

Giống như tiếng thiên lôi vang lên, xương cốt và cơ bên ngoài thân thể nổ tung.

Huyết khí cuồn cuộn như rồng, càng như lang yên, từ đỉnh đầu bọn họ xông ra, xoay quanh trên trời.

Chỉ một miếng, lực lượng khí huyết và nhục thân đã tăng lên không ít.

Hai mắt Cố Khuynh Nhi không khỏi tỏa sáng, nói, "So với thịt Thánh Nhân còn tốt hơn nhiều, hơn nữa càng thích hợp cho tu sĩ luyện hóa, rất ôn hòa."

"Đáng tiếc, luôn cảm giác thiếu cái gì đó."

Cổ Thần Mục chép miệng một cái.

“Đúng lúc, chỗ ta còn có rượu.” Ma nữ mỉm cười.

Nói xong, không biết lấy một vò rượu từ chỗ nào ra, vừa mở nắp đã có thần hi chảy xuôi, mùi rượi vô cùng nồng đậm khiến người ta say mê.

Hiển nhiên, đây không phải rượu thường, mà chính là tiên tửu của Tiên Vực, không biết cất từ vật gì, cực kì bất phàm.

Còn chưa uống, chỉ vừa ngửi đã khiến tâm thần người ta hơi say, ngu ngơ buồn ngủ.

Ánh mắt Cố Trường Sinh không khỏi sáng lên, nhìn về phía ma nữ nói, “Rượu này, là ngươi cất?”

Ma nữ mỉm cười, không trả lời, chỉ nói, “Nếu công tử muốn uống, sau này ta sẽ chuyên vì ngươi mà cất.”

Lời nói lớn mật như thế, lập tức khiến hai người Cố Khuynh Nhi và Liên Tinh phóng ra địch ý, nhìn chằm chằm nàng ta.

Cố Trường Sinh lơ đễnh, cười khẽ, “Có gì không thể?”

Ma nữ rót đầy rượu cho hắn.

Mùi rượu nồng đậm mùi xông ra, bốn phương tám hướng tràn ngập tiên vụ.

Thác Thiên Hạo Miểu và Thác Thiên Ngọc Linh chỉ ngửi thấy mùi rượu này đã ngã ra đất, say dài không tỉnh.

“Rượu ngon rượu ngon, một ngụm vào trong bụng, vũ hóa phi tiên.”

Cố Trường Sinh uống một hơi cạn sạch, không khỏi cười to mấy tiếng, vươn người đứng dậy, áo trắng xuất trần, thoải mái tùy ý.

Bên người một cỗ tiên ý xuất hiện, như muốn phi thăng mà đi.

Ma nữ mỉm cười, rượu này có tên là Túy Tiên Đảo.

Thấy thế, đám người không khỏi hiếu kì muốn biết đây là rượu gì,

rót ra, sau đó uống một hơi cạn sạch.

Mà Cố Khuynh Nhi chỉ lướt qua một ngụm, đã không tiếp nhận được lực lượng ẩn chứa trong rượu, hai mắt u ám, trực tiếp ngã xuống đất.

“Khuynh Nhi nha, lực lượng này, không thể được...” Cố Trường Sinh cười một tiếng, tuyệt đối không ngoài ý muốn với chuyện này.

Tại cảnh giới này, ngoại trừ hắn ra, trên thế gian còn ai có thể uống một ngụm mà không say chứ?

“Sức lực của rượu này thật lớn...” Đôi mắt Cổ Thần Mục trừng lớn.

Hắn ta là Hoàng Kim Cổ Thần, vậy mà một ngụm liền say, đây là suy nghĩ cuối cùng trong đầu hắn ta, sau đó ầm vang một tiếng rơi xuống đất, khiến viện lạc vang lên một tiếng thật lớn.

Nếu không phải Cố Trường Sinh xuất thủ phong bế tứ phương, thì cả tòa viện lạc này đã bị đập nát rồi.

Rất nhanh, mùi rượu tỏa ra bốn phía, bao gồm cả Liên Tinh và Doanh Nhiếp cũng phù một tiếng ngã xuống đất, không tiếp nhận được một ngụm.

Rượu này, giống như một ngụm có thể say cả tiên vậy.

“Tửu lượng của công tử thật giỏi.” Ma nữ không khỏi tán thưởng nói.

“Cầm kiếm hồng trần đã là điên, có rượu bình thản bước lên trời. Đùa giỡn sao trời chọc nhật nguyệt, say nằm đám mây cười nhân gian.”

“Ngự kiếm thừa phong lai, trừ ma giữa thiên địa, có rượu vui tiêu dao, không rượu ta cũng điên.

Một uống cạn giang hà, lại uống thôn nhật nguyệt, ngàn chén say không ngã, duy ta Tửu Kiếm Tiên.”

Cố Trường Sinh nghiêng đầu nhìn nàng ta một cái, bỗng nhiên cười một tiếng, nhớ tới một câu thơ mình rất thích ở kiếp trước, không kìm chế được khẽ ngâm nga.

Dứt lời, một cỗ kiếm ý chọc trời từ trên người hắn phóng ra, xùy một tiếng trực tiếp phá vỡ bầu trời phía xa, khiến vô số lão đồ cổ kinh sợ.

Sau đó, Cố Trường Sinh lại ngửa đầu uống mấy ngụm tiên tửu vào trong bụng, áo trắng ướt nhẹp, có chút say.

“Hay cho một câu duy ta Tửu Kiếm Tiên.”

Trong mắt ma nữ lóe lên dị sắc, hào quang chớp động, bỗng nhiên có chút lý giải suy nghĩ của Diệp Minh Nguyệt.

Nếu gặp được nam tử như thế, không có nữ nhân nào không động tâm, đến nàng ta cũng không ngoại lệ.

“Ngươi không uống sao?” Cố Trường Sinh nghiêng đầu nhìn nàng ta, khóe miệng lộ ra ý cười.

Ma nữ lập tức hoa dung thất sắc, vội vàng nói, “Ta không thể uống rượu này.”

Nhưng mà.

Cố Trường Sinh đã đưa bát đến bên miệng nàng ta, sau đó dùng lực, hỗn độn khí chấn động, rượu lập tức rơi xuống.

“Không tốt...” Ma nữ trừng lớn mắt, chấn kinh, khẽ nhếch miệng, sau đó mùi rượu tràn ngập, không bao lâu cũng bắt đầu say.

Một đêm này, tất cả mọi người đều say.

...

Hôm sau, Liên Tinh là người đầu tiên tỉnh lại, đã thấy ma nữ cắn răng, sắc mặt đỏ lên, bước chân mất tự nhiên từ phòng của Cố Trường Sinh đi ra.

Vẻ mặt của nàng cũng trực tiếp thay đổi.

Sao nàng ta còn không rõ đêm qua hai bọn họ đã xảy ra chuyện gì được?

“Ma nữ này, dám...”

Sát khí ngập trời quét ra, khiến đám người Cổ Thần Mục còn đang ngáy o o bừng tỉnh.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Bọn họ mờ mịt.

“Không thú vị, hừ.” Nhìn thấy vẻ mặt ủy khuất của Liên Tinh, ma nữ lại lộ ra mấy phần đắc ý, sau đó hừ nhẹ một tiếng, triển khai cực tốc, rất nhanh đã rời khỏi viện lạc.

Đằng sau, Liên Tinh đằng đằng sát khí, trực tiếp truy sát, vô cùng phẫn nộ! _

Chương 214: Viêm Tôn Bất Đắc Dĩ Và Bi Thương, Hạt Giống Thần Hỏa Xuất Thế

Ngay lúc đó, trong một ngọn núi ở Trung Châu.

Hai nam tử trẻ tuổi đang đi đường, tốc độ rất nhanh.

Trong đó một người thanh tú, quanh người chợt có khí tức nóng rực xoay quanh, chính là DiệpHạo đã rời khỏi mười vạn đại hoang.

Nam tử bên cạnh Diệp Hạo mặc một thân kim bào, sắc mặt hơi tái, khí tức hỗn loạn, rõ ràng có thương tích trong người.

Nhưng lúc đi đường vẫn có khí tức đáng sợ hiện ra, sợi tóc giống như đang thiêu đốt.

Chính là Đạo Cực Tiểu Thánh Quân bị thương chạy trốn.

Sau đó được Diệp Hạo cứu, đương nhiên là do tàn hồn Viêm Tôn trong giới chỉ của Diệp Hạo chỉ điểm.

Viêm Tôn đến từ Đạo Cực thánh viện, đương nhiên không trơ mắt nhìn Đạo Cực Tiểu Thánh Quân trọng thương chết ở đây.

Không thể không nói, một đạo kiếm quang này đó thật sự quá kinh khủng.

Đạo Cực Tiểu Thánh Quân dùng hết thủ đoạn, thậm chí dựa vào một vị lão bộc ngăn cản, mới khó khăn sống tiếp.

Nhưng bản thân vẫn bị trọng thương như cũ, vết thương khó lành, miệng vết thương có tràn ngập kiếm ý, có thể hủy diệt tất cả.

Dù sao lúc Diệp Hạo nhìn thấy một kiếm kia, từ đầu đến chân đều lạnh lẽo, bây giờ trong lòng vẫn còn sợ hãi.

“Sư tôn, hiện tại ta phải đi theo gia hỏa này đến đâu?”

Diệp Hạo giao lưu với Viêm Tôn trong thức hải, thật ra vẫn có chút bất mãn.

Đạo Cực Tiểu Thánh Quân đến từ Tiên Vực, mặc dù mình cứu hắn ta, nhưng Đạo Cực Tiểu Thánh Quân vẫn xem thường mình, coi làm người hầu sai sử.

Chuyện này khiến Diệp Hạo tâm cao khí ngạo khó mà tiếp nhận, bị Cố Trường Sinh khinh thị thì thôi đi, quả thật mình không so sánh được với hắn.

Nhưng Đạo Cực Tiểu Thánh Quân này dựa vào cái gì mà khoa tay múa chân, sai sử mình?

Mình là ân nhân cứu mạng hắn ta mà.

“Nhìn tuyến đường này của hắn, hẳn là muốn đến Đông Hoang.” Viêm Tôn đáp.

Đạo Cực Tiểu Thánh Quân biết rõ sự tồn tại của ông ta, còn nói chuyện với ông ta rồi.

Nhưng thái độ đối với Viêm Tôn cũng rất lãnh đạm, không có vẻ kính sợ.

Viêm Tôn đoán được đây là quyết định của đám lão gia hỏa trong Đạo Cực thánh viện.

Tại Tiên Vực, Trường Sinh Cố gia đúng là thế lực khiến tất cả thế lực kiêng kị, bọn họ từ bỏ mình, cũng hợp tình hợp lí.

Nhưng Viêm Tôn cũng rất bất đắc dĩ và bi thương với chuyện này.

Diệp Hạo là đệ tử của ông ta, ông ta không thể bỏ mặc hắn ta, nhưng đắc tội với Cố Trường Sinh, đã đủ khiến Đạo Cực thánh viện không dám ra tay trợ giúp ông ta nữa.

Hai bên đặt ra, có được có mất, khiến ông ta rất bất đắc dĩ.

Cố Trường Sinh là người trẻ tuổi, quả thực vô cùng kinh khủng, cho dù là thân phận hay thực lực, ông ta không hề nhìn thấy một tia hi vọng báo thù trên người Diệp Hạo.

“Truyền nhân Đạo Long Tĩnh của hoàng tộc Thái Cổ hạ giới, muốn giết Cố Trường Sinh, chúng ta có thể đi tìm hắn.”

“Nếu sau lưng có hoàng tộc Thái Cổ giúp đỡ, có lẽ đám đồ cổ trong Thánh Viện sẽ thay đổi chủ ý.”

Đạo Cực Tiểu Thánh Quân lạnh lùng mở miệng, giống như biết rõ suy nghĩ của Diệp Hạo.

Giới Tử của Không Thiền Giới, trong mắt đám thiên kiêu từ Tiên Vực như hắn ta cũng không có gì phải để ý.

Nhiều lắm tại Không Thiền Giới, Giới Tử sẽ được khí vận che chở, cơ duyên không ngừng mà thôi.

Nhưng sau khi rời đi, một vài tồn tại cổ lão có thể thôi diễn tương lai của Giới Tử, phỏng đoán Giới Tử này là hình chiếu của vị vô thượng tồn tại nào.

Từ đó quyết định xem có đáng giá để bồi dưỡng hay không.

Nếu Diệp Hạo không đắc tội Cố Trường Sinh còn dễ nói, nhưng bây giờ toàn bộ Tiên Vực, ngoại trừ hoàng tộc Thái Cổ, ai dám đối nghịch với Trường Sinh Cố gia chứ?

Nghe vậy, tâm thần Diệp Hạo rung động, có chút không cam lòng nói, “Không có biện pháp khác sao?”

Hắn ta có tính toán của mình, không muốn khuất phục người khác, biến thành tùy tùng, người hầu của người khác.

Cho dù đối phương là tồn tại trẻ tuổi vô địch từ Tiên Vực hạ giới mà đến.

Đạo Cực Tiểu Thánh Quân biết rõ suy nghĩ trong lòng Diệp Hạo.

Lập tức châm chọc nói, "Có, chính là chờ chết, chờ Không Thiền Giới Quy Khư, chết già trong một giới này đi.

Dù sao Cố Trường Sinh sẽ không để ý đến một con sâu kiến như ngươi đâu, nếu ngươi không nhảy nhót trước mặt hắn, có lẽ còn có thể sống sót."

"Nhưng... Ngươi đừng nghĩ có thể phi thăng Tiên Vực, tại Tiên Vực, thế lực muốn lấy lòng Trường Sinh Cố gia không ít, ở nơi đó ngươi sẽ sống không bằng chết."

Trên mặt Diệp Hạo lộ vẻ không cam lòng và tái nhợt, vẫn chưa từ bỏ ý định nói, "Đến thế lực phía sau ngươi cũng không dám sao?"

Viêm Tôn từng nói với hắn ta, ông ta đến từ một thế lực vô cùng cổ lão, tại Tiên Vực dường như không người dám trêu chọc, vô cùng kinh khủng.

"Nếu có dũng khí, cần gì phải từ bỏ Viêm Tôn tiền bối chứ?" Đạo Cực Tiểu Thánh Quân càng thêm mỉa mai, hỏi ngược lại.

Nghe vậy, thân thể Diệp Hạo run lên, có chút không dám tin, Viêm Tôn chưa từng nói chuyện này với hắn ta.

Thế lực phía sau Cố Trường Sinh thật sự dọa người như vậy sao?

Vậy mà khiến thế lực phía sau Viêm Tôn từ bỏ ông ta, không nhúng tay vào nữa?

"Thật sao? Sư tôn, ngài thật sự... Bị từ bỏ sao?" Diệp Hạo hỏi trong thức hải, trong lòng còn có một tia ảo tưởng cuối cùng.

Viêm Tôn trầm mặc, trong lòng ông ta cũng rất bất đắc dĩ và... Bi ai.

Nhưng lúc này.

Giống như cảm nhận được cái gì, chân trời xuất hiện một cỗ hào quang ngút trời, hóa thành một mảnh sáng chói lóa mắt.

Một trận ba động cực nóng truyền đến, khiến sắc mặt Đạo Cực Tiểu Thánh Quân và Diệp Hạo thay đổi.

“Đó là cái gì?” Diệp Hạo thất thanh nói.

Tâm thần Viêm Tôn run lên, trên mặt hiện lên một vòng hoang mang, lẩm bẩm nói, “Cỗ ba động này, là hạt giống thần hỏa cường đại nào đó xuất thế sao?”

Ông ta là một tôn thần hỏa cổ xưa nhất hóa hình mà thành, vô cùng quen thuộc với khí tức của hạt giống thần hỏa, tự nhiên không sai được.

Sau đó, Viêm Tôn cũng không khỏi kích động, nói với Diệp Hạo, “Không Thiền Giới tịch diệt, sẽ sinh ra thần vật thế giới bản nguyên, ngươi tuyệt đối không thể bỏ lỡ, đây có lẽ cơ hội cuối cùng để ngươi thay đổi cục diện này.”

Không sai, bây giờ có rất nhiều tu sĩ Tiên Vực hạ giới đến Không Thiền Giới, đều là vì thần vật này.

Nhưng tuyệt đối không ngờ Diệp Hạo sẽ gặp được, còn cách hắn ta gần như vậy, chỉ có thể cảm thán vận khí của hắn ta thật sự quá tốt rồi.

Diệp Hạo nghe vậy, cũng kích động lên.

Có lẽ, đây chính là cơ hội nghịch thiên của hắn ta lúc Không Thiền Giới đại loạn.

Chương 215: Long Đằng Đánh Tới Trung Châu, Bên Trong Bí Cảnh, Lòng Đất Mở Một Khe Lớn

Trong mắt Đạo Cực Tiểu Thánh Quân mang theo dị sắc, nhìn Diệp Hạo đang kích động, sau đó lại bất động thanh sắc.

Rất nhanh, hai người nhanh chóng cất bước đi, một mảnh đất đai màu đỏ ánh vào trong mắt hai người.

“Nơi này là...”

Diệp Hạo chần chờ.

Trong phạm vi mấy ngàn dặm là một mảnh xích hồng, giống như bị nham tương và tiên huyết thấm vào.

Thỉnh thoảng, có thể trông thấy từng đầu dị thú to lớn màu đỏ đi lại ở các nơi, vang lên tiếng ầm ầm, phun ra nuốt vào hỏa quang, khí tức cực kì cường đại, yếu nhất cũng là Hư Thần cảnh.

Ngoài ra còn có rất nhiều linh hỏa thuộc tính hỏa rất hiếm thấy, tản ra ánh sáng ở một vài cửa động.

“Ba động vừa rồi là từ nơi này truyền đến.” Đạo Cực Tiểu Thánh Quân gật đầu, dùng thần thức dò xét, rất nhanh đã tìm thấy chỗ không gian bạc nhược.

Hạt giống chân hỏa tồn tại ở một mảnh bí cảnh nào đó, vừa rồi chẳng qua cảnh tượng chiếu rọi lúc nó hiện thế mà thôi.

“Không tốt, có tu sĩ đang chạy tới đây.” Diệp Hạo kinh hãi nói, phát hiện cách đó không xa có bóng người nhanh chóng tiến đến, ánh mắt mang theo nóng rực, từ bảo huy và khí tức đến xem, tuyệt đối không phải là tu sĩ bản thổ của Không Thiền Giới.

“Lối vào ở chỗ này.”

Đột nhiên, giọng nói của Viêm Tôn truyền vào trong tai Diệp Hạo, soạt một tiếng, không gian trước mắt bắt đầu đứt đoạn, một trận mơ hồ, xuất hiện trong một thế giới khác.

Diệp Hạo và Đạo Cực Tiểu Thánh Quân vội vàng tiến vào bên trong, sợ bị người khác nhanh chân chiếm trước.

“Không tốt, có người đi vào trước.”

Sau đó mấy tên tu sĩ chạy đến kinh hãi nói, cũng vội vàng đi vào trong bí cảnh.

Rất nhanh, tin tức hạt giống thần hỏa xuất thế truyền ra, trên cơ bản tất cả tu sĩ ở Tiên Vực đều bị kinh động, hướng tới nơi này.

Trung Châu.

Từ lúc uống Túy Tiên Đảo tỉnh lại, đã là ngày thứ ba.

Ma nữ đã rời đi, Liên Tinh truy sát nàng ta trọn vẹn một ngày.

Bởi vì một đêm kia là nàng ta chủ động, cũng không phải Cố Trường Sinh.

Mà Cố Trường Sinh nghe được tin tức hạt giống thần hỏa xuất thế, hắn đang ngồi xếp bằng trong phòng.

Xung quanh có hỗn độn khí chìm nổi, áp bách hư không không ngừng run rẩy, sau đó không ngừng dung nhập vào thân thể, tăng cấp độ Hỗn Nguyên Kiếp Diệt Tạo Hóa Kim Thân lên.

Ong!

Đột nhiên, hắn mở to mắt, trong mắt lộ ra suy nghĩ, sau đó hư không trước mặt một trận mơ hồ, trực tiếp bước vào trong đó, một mình một người, không dẫn theo bất kì ai.

...

Ngay khi tin tức hạt giống thần hỏa xuất thế truyền ra.

Đông Hoang đang đại loạn, máu chảy thành sông.

Ở gần biên thùy Trung Châu, có rất nhiều tiểu quốc, cương thành tồn tại.

Mặc dù thực lực của những thế lực này không tính là rất mạnh.

Nhưng cũng là bá chủ vùng này, chừng hơn vạn dặm cương vực, nhân số vài trăm vạn.

Giờ phút này, nơi này đang xảy ra bạo động kinh khủng.

Một lượng lớn hung thú từ các nơi trong Đông Hoang giết ra, thẳng đến biên cảnh, đã bắt đầu đi về phía Trung Châu, giống như một trận hồng lưu, huyết tẩy qua, quét sạch tất cả.

“Rống...”

Một tiếng Cự Viên gào thét, âm thanh truyền ra ngàn dặm.

Ánh lửa ngút trời, toàn thân màu đỏ như máu, từ một ngọn núi lớn xông ra, mang theo nham tương, bọc lấy hỏa quang.

Sau đó nó há miệng phun một cái, chính là dung nham đáng sợ, như một dòng sông cuồn cuộn mà xuống.

Sau đó tất cả tu sĩ nhân tộc thê thảm kêu to, hóa thành hỏa diễm, bị thiêu đốt, tiếp theo hóa thành tro tàn.

“Tồn tại cấm khu có lệnh, huyết tẩy Đông Hoang, giết vào Trung Châu!” Đầu hung vượn này kêu to, vô cùng hưng phấn.

“Giết, những thứ này đều là đồ ăn, rất nhiều năm ta chưa ăn qua huyết thực rồi!”

Rất nhiều hung thú kích động hưng phấn, vô cùng khát máu, ngày thường không dám tùy tiện vượt qua, đừng nói đến chuyện lấy Nhân tộc làm thức ăn, huyết tẩy tất cả.

Nhưng bây giờ tình huống đã khác, các tồn tại cổ lão trong cấm khu phát ra mệnh lệnh, muốn Đông Hoang và Trung Châu hóa thành một mảnh huyết sắc.

Cho nên đám Nhân tộc này, đều trở thành đồ ăn của bọn chúng.

Phía sau Cự Viên màu đỏ như máu này còn có vô tận hung thú.

Lít nha lít nhít, đều là dị chủng, đi theo nó thẳng đến lãnh thổ Trung Châu.

Bộ lạc, thành trì, thôn trang bị nuốt hết, thiếu niên, nam tử, lão nhân... Tất cả đều mất mạng trong miệng thú!

Cảnh tượng tương tự còn có rất nhiều, đều là một mảnh thảm liệt,

có thể xưng địa ngục nhân gian.

Đám thánh địa thế giá được truyền thừa thật lâu ở Đông Hoang đã sớm như giấy mỏng, bị hủy diệt nghiền nát như củi khô.

Một vài Thánh Chủ tức giận tuyệt vọng, thậm chí còn chưa tới gần, đã bị một luốn khí thế trên người Long Đằng chấn vỡ, hình thần câu diệt.

Đến Thánh Nhân tự phong bế trong thần nguyên xuất thế, cũng bị Long Đằng nhanh chóng trấn sát!

Hắn ta cường đại và kinh khủng, khiến vô số tu sĩ Nhân tộc sợ hãi, tuyệt vọng!

“Thiên địa này, chỉ có máu nhuộm sơn hà mới mỹ lệ, quay về Thái Cổ, trùng tạo huy hoàng của Đọa Long Lĩnh ta, lấy thi hài Thánh giả nhân tộc trải đất!”

“Cố Trường Sinh, hiện tại, ta sẽ đến lấy đầu của ngươi!”

Long Đằng thầm nói, dáng vóc cao lớn, vẻ mặt lạnh lùng, khí huyết ngập trời, chắp tay đứng ở nơi cao nhất trong Đông Hoang, nhìn xem cảnh tượng phía dưới, khẽ gật đầu.

Cách đó không xa chính là đại địa của Trung Châu, long mạch hội tụ, khí vận sở chung.

Sau lưng tất cả đám hoàng tộc Thái Cổ đi theo trầm mặc, thân ảnh mơ hồ, khí tức cường đại khiến hư không vặn vẹo, tồn tại cấm khu cũng đi theo, mênh mông đung đưa, hướng về Trung Châu!

...

Một bên khác!

Ong!

Cảm nhận được phương hướng trong hư không, Cố Trường Sinh nhanh chóng xác định vị trí, xé mở không gian trước mặt, từ đó bước ra một bước.

Cảnh tượng trước mắt rất hoang vu, giống như một thế giới hoàn chỉnh.

Hơn nữa lực lương quy tắc ở nơi này không hề khác với Không Thiền Giới.

Từ xa nhìn lại, càng giống như một mảnh thảo nguyên lớn.

Cố Trường Sinh xuất hiện trên không trung, ánh mắt đảo qua.

Nhưng không phát hiện vết tích của sinh linh, đến một vài hung thú hay là dị tộc cũng không có, vô cùng hoang vu.

Rất nhanh, ánh mắt hắn lộ ra kinh ngạc, thần niệm bàng bạc quét tới, phát hiện có tu sĩ cách đó không xa.

“Sư huynh, ngươi nói tin tức này là thật hay giả? Hạt giống thần hỏa thật sự ở trong bí cảnh này sao? Ta xem rất nhiều tu sĩ đều chạy tới nơi này. Nhưng lâu như vậy, chúng ta cũng không thấy bất cứ thứ gì.”

Chương 216: Long Đằng Đánh Tới Trung Châu, Bên Trong Bí Cảnh, Lòng Đất Mở Một Khe Lớn (2)

Một nam tử gương mặt phổ thông, vóc dáng trung đẳng đang hỏi một thanh niên mặc áo lam, vẻ mặt không hiểu và nghi hoặc.

Bọn họ là đệ tử của Xích Hà Đạo Tông, thông qua hạ giới đài mới đi đến Không Thiền Giới, chính là vì hạt giống thần hỏa rất trân quý kia có thể trợ giúp tu vi của bọn họ tiến thêm một bước.

Nhưng bây giờ, bốn phía đều là tin tức hạt giống thần hỏa xuất thế, khiến bọn họ có chút mộng bức.

Theo đạo lý, tin tức này không phải rất bí ẩn, nên lặng lẽ giấu đi sao? Bây giờ lại huyên náo toàn bộ Trung Châu biết được.

“Không rõ, nhưng là thật hay giả, phải gặp mới biết được. Hiện tại

thả tin tức này ra, không có mục đích khác, chính là muốn hấp dẫn ánh mắt của tất cả tu sĩ Tiên Vực đến đây." Nam tử mặc áo lam nhướng mày, nghĩ ngợi nói.

Thân là đại sư huynh của Xích Hà Đạo Tông, thực lực của hắn ta đã đạt đến Hư Thần cảnh đỉnh phong, tùy thời có thể bước vào Chân Thần Cảnh.

Nhưng hắn ta không cam lòng, không muốn cứ như vậy bước vào.

Hắn ta là thiên kiêu, muốn dung hợp hạt giống thần hỏa, thực lực tăng nhiều!

Cho nên liên quan đến hạt giống thần hỏa sắp xuất thế trong bí cảnh này, có thể nói hắn ta là tình thế bắt buộc.

Nhưng rất nhanh, mấy người đang nghị luận tìm kiếm ngây ngẩn cả người, sau đó đôi mắt đột nhiên trừng lớn, giống như nhìn thấy chuyện gì đó không dám tin.

Một nam tử áo trắng siêu phàm thoát tục, tiên ý xuất trần một bước trực tiếp xuất hiện trước mặt bọn họ, ong một tiếng, trong đầu mấy người lập tức trống rỗng.

"Các ngươi nói có tin tức hạt giống thần hỏa?" Cố Trường Sinh mỉm cười hỏi, tuyệt không kinh ngạc với phản ứng của mấy người họ.

Mấy tên tu sĩ này phản ứng lại, thanh âm cũng phát run, thần hồn run rẩy.

Đại sư huynh của Xích hà Đạo Tông ép buộc mình phải tỉnh táo lại, nhưng giọng nói vẫn phát run, "Bái kiến Thần Tử!"

Bọn họ căn bản không nghĩ đến, lại gặp được Cố Trường Sinh, người trẻ tuổi trong truyền thuyết kia ở đây.

Hiện nay, khuôn mặt của Cố Trường Sinh đã không phải bí mật giữa các tu sĩ ở Tiên Vực nữa, căn bản không có ai không nhận ra hắn.

Trong lòng bọn họ đắng chát.

Nói cách khác Cố Trường Sinh cũng đang tìm viên hạt giống thần hỏa kia?

Như vậy, bọn họ còn cơ hội sao?

“Không có, chúng ta cũng đang tìm kiếm, nếu có tin tức, tuyệt đối không dám lừa gạt Thần Tử.”

Sau đó, kịp thời phản ứng với vấn đề vừa rồi của Cố Trường Sinh, bọn họ vội vàng trả lời, cũng không dám giấu diếm.

Cố Trường Sinh gật đầu, thân ảnh một bước phóng ra, sau đó biến mất trong khu vực này.

Phạm vi của bí cảnh này cũng không tính là nhỏ, lấy thần thức của hắn bây giờ, rất khó bao phủ toàn bộ, chỉ có thể chậm chạp tìm kiếm từng khu vực.

Nửa ngày sau.

Cố Trường Sinh đột nhiên nhìn thấy phía trước có một đoàn tu sĩ hội tụ, đang nghị luận cái gì, trong nháy mắt thân ảnh của hắn biến mất, một bước ngàn trượng, đi lên phía trước.

Nhưng không ai chú ý tới hắn, ánh mắt rất chăm chú nhìn về phía trước, có người chau mày, ném từng kiện phù bảo đi, thử thăm dò.

“Nơi đây, có lẽ chính là chỗ cất giấu hạt giống thần hỏa.” Trong đám tu sĩ này, trong mắt một người hiện lên hỏa nhiệt nói, nhưng lại không dám tới gần.

“Khí tức của hạt giống thần hỏa tuyệt đối là từ trong đó truyền ra, nhưng ta cảm giác nơi này rất nguy hiểm.” Một tu sĩ trẻ tuổi nói, bọn họ đến từ Tiên Vực, trên người có thần huy chảy xuôi, thực lực Hư Thần cảnh.

Phía dưới chính là một khe nứt lớn.

Nơi này rất tịch mịch, vô cùng trống trải, bởi vì nó quá lớn, phạm vi chừng mấy ngàn dặm.

Giống như đột nhiên sụp đổ, từ dưới đất xuất hiện, hình thành

một hẻm núi to lớn đen như mực và thâm thúy.

Có lẽ gọi là vô tận thâm uyên cũng không đủ.

Từng đợt khí tức âm hàn đan xen với thần hà lộ ra, chiếu rọi bầu trời thành một trận sáng chói, khiến tâm thần người ta chập chờn, mơ hồ phát giác trong đó có thần vật bất phàm!

Nơi đây, càng ngày càng có nhiều tu sĩ tụ tập đến, nhưng người chân chính dám đi xuống cũng rất ít.

Ong!

Đúng lúc này, một cỗ hỏa đạo phù văn nóng rực như thủy triều vọt tới, bành trướng vô tận, bao phủ thiên địa.

“Mặc kệ, người chết vì tiền chim chết vì ăn, chờ ta xuống dưới dung hợp hạt giống thần hỏa xong, các ngươi sẽ không có chuyện gì ở đây nữa.” Thấy thế, một tu sĩ không nhịn được, đột nhiên hô lớn, toàn thân chảy xuôi bảo quang, đó là một kiện pháp khí có lực phòng ngự cực kì cường đại, đan dệt ra từng tia thánh uy.

“Thánh vật phòng ngự cấp bậc Bán Thánh!” Có người hoảng sợ nói, nhận ra kiện pháp khí này, rất hâm mộ, không trách được to gan như vậy.

Sau đó!

Người này hóa thành một đạo lưu quang, liều mạng bay vào trong đó, nhưng một đạo ba động kì dị bỗng nhiên truyền đến, giống như hỗn độn thủy triều, nặng như vạn vạn quân, hư không run rẩy, phù văn bạo tạc.

Phốc một tiếng!

Người này trừng lớn mắt, tuyệt vọng hô to, toàn thân sáng lên, bảo cụ vỡ vụn, trong nháy mắt hóa thành một đoàn huyết vụ!

Tê!

Một màn này, giống như một chậu nước lạnh, dội lên đầu tất cả mọi người.

“Sao lại thế?”

Một người lộ ra hoảng sợ, ngơ ngác đặt câu hỏi, hắn ta cảm thấy may mắn vì vừa rồi kịp thời thu bước, nếu không hắn ta cũng hóa thành huyết vụ rồi.

Mấy người khác cũng thầm nói một câu nguy hiểm thật, sắc mặt cũng bị dọa sợ.

“Đây là ai? Không thấy sao? Không muốn sống nữa sao?”

Đúng lúc này, không biếtlà ai hoảng sợ hô lớn một câu, nhìn thấy một thân ảnh mặc áo trắng, vẻ mặt không màng danh lợi cất bước đi vào khe nứt, tốc độ rất nhanh, một bước đã không nhìn thấy thân ảnh.

Từng đạo bao động vô cùng kinh khủng, như hỗn độn thủy triều, đụng lên người hắn, lại bị sụp đổ.

Tất cả mọi người trừng lớn mắt, cảm giác tê cả da đầu, còn không nhìn rõ khuôn mặt của người này.

Chương 217: Thanh Đồng Trụ Trên Thanh Đồng Điện, Nữ Tử Thần Bí Của Thái Hư Thần Tộc

Cố Trường Sinh hoàn toàn cảm nhận được khí tức của hạt giống thần hỏa đến từ khe hở bên dưới

Hơn nữa khe hở này đã bị cái gì đó nhập vào, sau đó ầm vang vỡ ra hình thành, cho nên bên trong có lẽ còn vật khác.

Hắn không do dự, trực tiếp cất bước đi xuống, đi vào bên trong.

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Từng đợt thủy triều kinh khủng giống như hỗn độn đánh tới, không ngừng đập lên người hắn, nhưng lại bị lực lượng đáng sợ của nhục thân đánh tan, không thể gây tổn thương cho hắn.

Những đợt thủy triều này không chỉ nóng rực, còn kèm theo lực lượng đáng sợ của vạn quân, nếu là tu sĩ Thần Vương Cảnh bình thường, đoán chừng sẽ bị nổ tung trong nháy mắt, cho dù là Bán Thánh cảnh cũng phải biến sắc.

“Xem ra trước đó đã có không ít người tới đây, nhưng đều chết ở xung quanh rồi.” Cố Trường Sinh gật đầu, thần niệm tùy tiện quét qua, liền thấy xung quanh có rất nhiều mảnh vỡ binh khí bảo cụ và huyết vụ.

Đến thần hồn cũng khó mà đào thoát, bị khí tức nóng rực này nuốt mất, hóa thành tro tàn.

“Bên trong có người, hơn nữa còn không chỉ một người...”

“Khí tức có chút quen thuộc.”

Tiếp tục đi xuống mấy ngàn trượng, Cố Trường Sinh bỗng nhiên nhíu mày, phát giác mấy cỗ khí tức, trong đó có hai cỗ khí tức tương đối quen thuộc, giống như từng gặp.

Xuống càng sâu, cỗ thủy triều kia càng đáng sợ, nơi này đã có thể khiến Bán Thánh trọng thương, không dám tiếp tục đi xuống nữa.

Xùy!

Hắn đưa tay, một đạo kiếm khí thô to từ bàn tay chém ra, chém một con hung thú huyết hồng từ đối diện đánh tới thành hai nửa.

Đầu yêu thú này giống như một con chuộc to lớn, mọc ra hai cánh, miệng có thể phun ra nham tương.

Cái khe này ở trong lòng đất, hiển nhiên còn một vài sinh linh sinh hoạt nữa, có thể chống đỡ được thủy triều nóng rực mà nơi này thỉnh thoảng bộc phát.

Lực lượng nhục thân không phải tu sĩ Bán Thánh cảnh bình thường có thể so sánh.

Nhưng lại không cách nào chống cự một kích tùy ý của hắn, thực lực còn không đạt đến cảnh giới Thánh Nhân.

Không bao lâu, Cố Trường Sinh lại đưa tay trảm diệt vài đầu hung thú, lúc này mới rơi xuống lòng đất, thần niệm quét qua, sắc mặt không khỏi kinh ngạc.

Hắn phát hiện dưới này còn rộng lớn hơn hắn tưởng tượng, từ trên cao nhìn xuống chỉ thấy một cái khe, nhưng bên trong lại có càn khôn, giống như một mảnh cổ thành, di tích sụp đổ dưới lòng đất.

Trên mặt đất là từng đống thi cốt.

Không biết đã tích lũy bao nhiêu năm, trong không khí tràn ngập một tầng khí tức nhàn nhạt quỷ dị và mục nát.

Một chỗ thi cốt, xương trắng chất đống.

Không biết rõ được hình thành như thế nào, một tầng xếp lên một tầng.

Trong đó có xương cốt hình người, óng ánh như ngọc, dâng lên ráng lành, nở rộ thần thái, nhiều năm như vậy không hủy, còn có linh tính, có thể thấy được khi còn sống tuyệt đối là một vị cường giả hiếm thấy.

Ngoài ra còn có rất nhiều thi cốt sừng sững to lớn không biết tên, nhìn như Cổ Thần, ngọn núi cũng rất cao lớn, đổ vào trong di tích, bị vũ khí to lớn xuyên qua.

“Có lẽ lúc trước bí cảnh này là nơi sinh hoạt của một chủng tộc nào đó, nơi này còn có một vài đồ đằng liên quan tới chủng tộc này.” Cố Trường Sinh nhẹ giọng nói.

Bởi vì trong một vài miếng gạch ngói vỡ vụn, hắn nhìn thấy có chút quang mang, là một vài đồ án kì lạ.

Nửa trên là người, nửa dưới là rắn, đỏ thẫm như máu, cực kì cao lớn.

Trên đồ đằng, còn có một phương tế đàn, đám Xà Nhân này quỳ

phục, vẻ mặt thành kính cuồng nhiệt, một vài Nhân tộc cổ lão bị trói ở xung quanh, hiến tế trên tế đài.

Cố Trường Sinh khẽ lắc đầu, ánh mắt nhìn vào bên trong, mang theo dị sắc.

Hắn cảm giác được khí tức quen thuộc, cũng đến từ trong đó.

Hơn nữa nhân số còn không ít.

“Diệp Hạo, ngươi đừng sai lầm, thần vật như thế mà người cũng muốn chà đạp sao?” Giọng nói này đạm mạc, lộ ra lãnh ý và cao cao tại thượng.

“Bây giờ ngươi đã dung hợp thần hỏa, vì sao còn muốn tranh với ta, hơn nữa ta là ân nhân cứu mạng của ngươi đó.” Sau đó là giọng nói của một nam tử trẻ tuổi, ẩn chứa phẫn nộ.

“Đừng nói nhiều, là ta dẫn ngươi vào nơi này, hoặc là cút, hoặc là chết!” Giọng nói kia vẫn nhàn nhạt như cũ, không hề lưu tình.

Mấy tiếng tranh chấp này truyền đến, lập tức khiến Cố Trường Sinh híp mắt lại, lộ ra hứng thú, thân ảnh chậm rãi đi đến nơi đó.

Tại chỗ rất sâu trong di tích, có chín cái trụ thanh đồng đứng sừng sững.

Mỗi một trụ đều giống như trụ trời, bên trong có quang huy cổ lão chảy xuôi, phù văn lấp lóe, cách một đoạn đã có sóng nhiệt kinh người đánh tới, hào quang màu xích hồng dâng lên, như ngọn lửa.

“Tội!”

Trên cái trụ thanh đồng giống như lạc ấn một chữ cổ lão này, kể ra lịch sử lúc trước.

Trên mỗi một cái trụ thanh đồng đều có một bộ thi hài bị đóng đinh, nhìn giống như Xà Nhân màu đỏ trên đồ đằng mà hắn đã nhìn thấy, cực kì cao lớn.

Cái đuôi giống như ngọn núi vậy.

Cố Trường Sinh chắp tay rơi vào trong hư không, từ trên những bộ thi hài này, hắn cảm nhận được thánh uy nồng đậm, hơn nữa còn là Đại Thánh uy!

“Xem ra nơi này là một chủng tộc cổ lão ở Tiên Vực, độc lập mở một phương thế giới, thật ra cũng không có nhiều quan hệ với Không Thiền Giới, nếu không không có khả năng sinh ra thực lực siêu việt Thánh Nhân cảnh...” Cố Trường Sinh khẽ nói, ánh mắt quét tới, hơi kinh ngạc.

Chín trụ thanh đồng, dựng trên một cung điện thanh đồng bạch ngọc, trôi nổi trong hư không, từng sợi hỏa quang và thần hình đều bành trướng trong đó, vô cùng sáng chói, chiếu sáng xung quanh.

Phía trước cách đó không xa.

Mấy người đang giằng co.

Một đám tu sĩ trẻ tuổi, mỗi người đều mặc quần áo đặc biệt, bao phủ thần huy, khí chất tự nhiên, dung mạo bất phàm.

Nhất là thiếu nữ cao gầy dẫn đầu, váy dài bạch bào, quần áo tinh xảo, mờ mịt như mây, đôi mắt xán lạn như sao trời, dung nhan hoàn mỹ đến cực hạn.

Rõ ràng quần áo trên người rất rộng lớn như của nam tử, mặc trên người nàng lại có thêm tiên ý và đạo vận, khiến người ta không dám coi nhẹ.

Ở khóe mắt nàng, có từng sợi đường vân lưu chuyển, trong đó mơ hồ có uy áp hiển lộ, khiến Cố Trường Sinh có chút kinh ngạc.

Chương 218: Diệp Hạo Kích Động, Thiên Mệnh Sở Quy? Một Chưởng Nghiền Ép

Đám người này, thân phận bất phàm, hơn nữa trước đó chưa từng gặp.

Nhưng xung quanh bọn họ có một tòa lồng giam biển lửa bao phủ,

là bí bảo cường đại.

Hỏa diễm hóa thần phù, tản mát ra xung quanh, hình thành sương mù, có thần uy kinh khủng, ngăn cản bước chân của bọn họ.

Nhưng vẻ mặt bọn họ vẫn rất lạnh nhạt, không thèm để ý, ánh mắt rơi vào cung điện thanh đồng bạch ngọc phía trước, giống như đang chờ đợi cái gì.

Về phần hai người khác, Cố Trường Sinh rất quen thuộc.

Một người chính là Đạo Cực Tiểu Thánh Quân bị hắn chém ra một đạo kiếm quang mà bị trọng thương ở mười vạn đại hoang, bây giờ vẻ mặt hắn ta âm trầm lạnh lùng, nhìn chằm chằm một người khác.

Người này, chính là Diệp Hạo, vẻ mặt hắn ta cực kì không cam lòng và phẫn nộ.

Hai người này đang tranh luận trước cung điện bạch ngọc thanh đồng, Diệp Hạo không cam lòng nói, “Vừa rồi nếu không phải ta hành động, làm sao ngươi có thể vây khốn bọn họ, bây giờ lại muốn qua sông đoạn cầu?”

Ngoài ra, còn một nhóm người đến từ Tiên Vực nữa, nhưng vẻ ngoài vô cùng chật vật, toàn thân mang thương, bị lửa thiêu bỏng, không ít người đã ngã xuống đất.

Đạo Cực Tiểu Thánh Quân nghe vậy lạnh lùng nói, “Ngươi có thể giúp ta sao? Nếu như không có Viêm Tôn tiền bối phía sau ngươi, ngươi chỉ là tên phế vật mà thôi.”

Nghe vậy, Diệp Hạo run lên, không cam lòng, thậm chí trên mặt đã hiện lên vẻ dữ tợn.

Người này đã nhiều lần mắng hắn ta là phế vật!

Tượng đất còn có biết tức giận nữa!

Lúc này, Viêm Tôn ở trong giới chỉ không ngừng khuyên giải hắn ta, nhưng không có tác dụng gì.

Đôi mắt Diệp Hạo dần đỏ bừng, hô hấp thô trọng, giống như điên dại.

Nếu không có đám thiên kiêu Tiên Vực hạ giới mà tới này.

Diệp Hạo vẫn sẽ xuôi gió xuôi nước, ngoại trừ ba năm trước đây bởi vì Viêm Tôn mà tu vi rút lui ra, thời gian sau đó giống như bật hack, hô mưa gọi gió ở Trung Châu.

Thế hệ trẻ tuổi bội phục, thế hệ trước cũng cảm thán, "Sinh con phải như Diệp Hạo!"

Vô số thiên kiêu chi nữ ưu ái, duỗi ra cành ô liu với hắn ta.

Đến thế lực ở Tiên Vực cũng xem trọng hắn ta, dự định tiếp dẫn hắn ta đi lên tu hành.

Nhưng tất cả những thứ tốt đẹp này đã biến mất, một ngày kia, một vị hoàng kim cự nhân đạp thiên mà đến, nữ tử áo trắng một kiếm chém chết người hộ đạo của hắn ta!

"Đạo Cực Tiểu Thánh Quân..." Diệp Hạo nghiến răng nghiến lợi gầm nhẹ.

Tất cả mọi người như xem trò vui, nơi đây ngoại trừ hắn ta, những người còn lại đều đến từ Tiên Vực hoặc là thế giới thần bí nào đó, sinh ra đã cao cao tại thượng.

Oanh!

Lúc này, một trận khí tức bành trướng mênh mông từ trong cung điện bạch ngọc thanh đồng truyền đến, ánh lửa ngút trời, vô cùng sáng chói.

Tất cả mọi người không khỏi biến sắc, đám tu sĩ vẻ mặt vốn lạnh nhạt cũng lộ ra vui mừng.

"Đúng là khí tức của Thái âm Chân Hỏa."

Nữ tử mặc váy dài tinh xảo cũng gật đầu nói, "Nhân cơ hộ này đi vào đi."

Nói xong, trên người nàng hiển hiện một tầng ánh sáng nhạt, như là phù văn, trong khoảnh khắc, đã hóa giải lồng giam biển lửa trước mặt, tiến lên một bước.

Đám tu sĩ còn lại cũng đi theo, đi về phía cung điện bạch ngọc!

“Thái Hư Thần Tộc!”

Đạo Cực Tiểu Thánh Quân chú ý tới thủ đoạn của bọn họ, không quan tâm đến Diệp Hạo nữa, vẻ mặt lập tức trở nên ngưng trọng.

Thái Hư Thần Tộc, chính là một trong những chủng tộc thần bí nhất của Tiên Vực.

Số lượng cực kì thưa thớt.

Ở toàn bộ Tiên Vực cũng không vượt qua một vạn người, mỗi tộc nhân đều vô cùng cường đại, nghe nói đều có Chí Tôn chi tư.

Đạo Cực Tiểu Thánh Quân là truyền nhân của Đạo Cực thánh viện, đương nhiến hắn ta có thể cảm nhận được, nữ tử mặc váy dài tinh xảo này chính là người của Thái Hư Thần Tộc, tu vi là Hư Thần cảnh đỉnh phong, chưa dung hợp hạt giống thần hỏa.

Về phần đám tu sĩ trẻ tuổi còn lại đều là thế lực phụ thuộc.

Hư không bỗng nhiên run rẩy, cự lực kinh khủng suýt nữa xé nát hư không!

Ầm ầm!

“Tránh ra!”

Vẻ mặt nữ tử lạnh nhạt, quát khẽ.

Một thủ ấn vô cùng to lớn, giống như ngọn núi phủ xuống, thái hư thần ý chảy xuôi trên đó, hóa thành vô số phù văn, uy năng ngập trời!

Chỉ một luồng khí tức, đã khiến hư không run rẩy, không thể thừa nhận cỗ ba động này, chín cái trụ thanh đồng khác cũng khẽ run, bộc phát hỗn độn thủy triều!

Khe nứt có thủy triều xông ra, chính là do chín cái trụ này tạo ra!

Bên người nàng, các tu sĩ trẻ tuổi cũng bắt đầu động thủ, thanh lý xung quanh, để phòng có người quấy rầy.

“Đúng là người cuồng vọng.”

Đạo Cực Tiểu Thánh Quân hừ lạnh một tiếng, đối phương không thèm để ý đến hắn ta, trực tiếp một chưởng bao trùm xuống, thái độ khinh miệt như thế, khiến hắn ta rất bất mãn.

Hạt giống chân hỏa trong cung điện bạch ngọc thanh đồng kia, hắn ta cũng là tình thế bắt buộc.

Hắn ta có thể thông qua biện pháp nghịch thiên, lại dung hợp một hạt giống thần hỏa, đến lúc đó thực lực tuyệt đối sẽ tăng lên rấtnhiều.

Oanh!

Phía sau hắn ta xuất hiện một thân ảnh hùng vĩ màu vàng óng, giống như một vị Thần Vương trẻ tuổi, toàn thân thiêu đốt, sợi tóc sáng chói, cũng vỗ tới một chưởng, như hãn hải mãnh liệt, bao phủ phía trên di tích.

“Đạo Cực thánh viện kim thân bất diệt pháp?”

Dường như nữ tử của Thái Hư Thần Tộc có chút kinh ngạc, sau đó cũng không thèm để ý, một chưởng này tiếp tục bao trùm xuống, giống như có thể hủy diệt một phương thế giới.

“Thái Hư Phúc Giới Ấn.”

Cố Trường Sinh đứng trong hư không nhìn một màn này, ánh mắt lóe lên, trong khu tử tù ở cổ thành Vọng Nguyệt, đối thủ của Cổ Thần Mục chính là một vị Thái Hư Thần Tộc.

Lúc ấy xuất thủ thần thông, chính là một thức này.

Nhưng nữ tử này rõ ràng cường đại hơn rất nhiều, trong đó thái hư thần ý chảy xuôi, từng sợi buông xuống, nặng nề như vạn quân, khí thế không kém gì hỗn độn khí!

Trên mặt Đạo Cực Tiểu Thánh Quân không khỏi hiển hiện chấn kinh.

Mặc dù nữ tử này chỉ là Hư Thần cảnh đỉnh phong, thấp hơn hắn ta một đại cảnh giới.

Nhưng thực lực lại kinh khủng như thế, chỉ bằng lực lượng một chưởng ấn đã có thể tuỳ tiện hủy diệt kim thân bất diệt pháp của hắn ta!

Thân ảnh hùng vĩ màu vàng óng trực tiếp phá nát, hắn ta chật vật vội vàng lướt ngang sang bên cạnh, nhưng vẫn bị quẹt vào nửa người, miệng phun tiên huyết, lập tức kịch liệt đau nhức, cảm giác xương cốt gãy không ít.

Ầm ầm!

Chương 219: Diệp Hạo Kích Động, Thiên Mệnh Sở Quy? Một Chưởng Nghiền Ép (2)

Một chưởng kia không có xu thế dừng lại, tiếp tục ép xuống, Đạo Cực Tiểu Thánh Quân cắn răng, toàn thân sáng lên, từng vòng thánh nhật hiển hiện sau lưng hắn ta, thần huy chảy xuôi, chiếu rọi xung quanh, sát cơ đáng sợ.

Dị tượng!

Thánh nhật đốt bầu trời!

Từng sợi thánh huy bộc phát, phủ tới, uy lực tuyệt luân, đủ để khiến Thánh Nhân bình thường trọng thương!

Ầm ầm!

Trong nháy mắt, giống như mấy viên sao trời bạo tạc, năng lượng đáng sợ điên cuồng phát tiết, nếu không phải nơi đây có chín cái trụ thanh đồng chống đỡ, có lực lượng kì dị bảo vệ, thì đã sớm bị hủy rồi!

“Không hổ là truyền nhân của Đạo Cực thánh viện, tiếp một

chưởng của ta mà không chết, có tư cách thần phục ta."

Nữ tử mặc váy dài tinh xảo nói, vẻ mặt kinh ngạc, giống như kinh ngạc với thực lực của Đạo Cực Tiểu Thánh Quân, không bị một chưởng của mình vỗ chết.

Nàng thiên tư tuyệt luân, mặc dù bây giờ chưa truyền ra thanh thế tại Tiên Vực, nhưng thực lực lại vô cùng đáng sợ, chính là tồn tại cấm kị đứng ở đỉnh phong nhất!

Bao quát Diệp Hạo trong lòng vẫn không cam lòng và phẫn nộ, lúc này một nhóm người cũng kịch chấn, cuồng loạn, vô cùng hãi nhiên.

Đạo Cực Tiểu Thánh Quân chính là Chí Tôn trẻ tuổi tiếng tăm lừng lẫy ở Tiên Vực, trừ phi gặp được tồn tại như Thần Tử Cố gia, mới có thể dễ dàng đánh bại hắn ta như vậy.

Nữ tử thần bí này quả nhiên có thực lực kinh khủng đến doạ người.

"Ngươi rất mạnh, không hổ đến từ Thái Hư Thần Tộc. Ta không phải đối thủ của ngươi." Đạo Cực Tiểu Thánh Quân trầm giọng nói, không cam lòng nhưng cũng bất đắc dĩ.

Sau khi đón đỡ một chưởng này, khí huyết quay cuồng, dị tượng sau lưng vỡ ra, toàn thân giống như rạn nứt mở, máu me đầm đìa.

Thái Hư Thần Tộc cường đại, hắn ta đã cảm nhận được.

Trách không được luôn có người nói thái hư thần ý chính là một trong những lực lượng thần bí nhất ở Tiên Vực, có thể so với Phi Tiên chi quang!

Trong không gian giới chỉ, lúc này trong lòng Viêm Tôn cũng đang cuồng loạn, sau khi phản ứng lại, vội vàng nói với Diệp Hạo, "Nhân dịp này, nhanh nghĩ biện pháp tiến vào toà cung điện bạch ngọc thanh đồng kia, hạt giống thần hỏa ở bên trong, dùng Thiên Hỏa Niết Bàn Kinh mà ta đã dạy ngươi, có thể dẫn động nó, đợi chút nữa dung hợp, mới có sinh cơ."

Dù sao Diệp Hạo cũng là đồ đệ của ông ta, ông ta không thể trơ

mắt nhìn Diệp Hạo bị dư ba của hai người kia đánh chết.

Đến bây giờ, cơ hội duy nhất chính là tiến vào toà cung điện bạch ngọc thanh đồng kia!

Diệp Hạo cũng hiểu rõ, cắn răng một cái, bên ngoài cơ thể xuất hiện Thiên Hỏa chi ý, hỏa diễm thần phù chảy xuôi, đi thẳng đến đại điện.

“Tạo hóa của tiểu thư, ngươi cũng dám đoạt?”

Một thân ảnh trẻ tuổi hừ lạnh một tiếng, ra tay với Diệp Hạo, đến từ một tộc quần cường đại, hóa thân thành tia chớp màu bạc, biến mất tại chỗ, đánh tới phía trước.

Nhưng mà...

Lúc này Viêm Tôn xuất thủ!

Thân là một ngọn Thiên Hỏa cổ xưa nhất giữa thiên địa cổ biến thành, cho dù chỉ còn một luồng tàn hồn, thủ đoạn cũng vô cùng đông đảo!

Biển lửa ngập trời lăng không mà lên, hóa thành một đầu Hỏa Long sinh động như thật, long uy tràn ngập, sắt vảy um tùm, thần phù xen lẫn, linh động chi ý, ngăn trở tất cả đám người ở đây!

Rống!

Đầu Hỏa Long này ngẩng đầu mà đứng, phát ra tiếng rống kinh thiên động địa, như hoàng chung đại lữ, chấn động tứ phương!

“Đây là cái gì...” Người trẻ tuổi kia lập tức hãi nhiên, bị nuốt mất, không kịp phát ra một tiếng kêu thảm, trực tiếp biến mất, tâm thần câu diệt!

Đến đám tu sĩ vẫn nhìn chằm chằm bên ngoài khe hở cũng bị tiếng rồng ngâm này làm cho kinh động, vẻ mặt hãi nhiên, khí huyết quay cuồng!

“Quy tắc chi lực, người này không đơn giản, hay là có người ở phía sau trợ giúp hắn?” Nữ tử đến từ Thái Hư Thần Tộc nhíu mày,

sau đó kinh ngạc nói.

Không ngờ trên người Diệp Hạo lại có một cỗ lực lượng khiến nàng kinh hãi, không cùng một cấp độ, đã siêu thoát rất nhiều.

Bởi vì Viêm Tôn xuất thủ, chặn những người còn lại, cũng vì Diệp Hạo tranh thủ thời cơ, đến trước cung điện bạch ngọc thanh đồng.

Trên mặt hắn ta không khỏi hiện lên kích động và hưng phấn, đẩy cửa điện ra, "Hạt giống thần hỏa này, là của ta."

Đạo Cực Tiểu Thánh Quân ngăn cản hắn ta, kết quả bị nữ tử thần bí kia đánh thành nửa chết nửa sống.

Những người còn lại cũng bị Viêm Tôn ngăn chặn.

Bây giờ những người ở đây, còn ai có thể đoạt cơ duyên và tạo hóa của hắn ta chứ?

"Quả nhiên ta mới là Thiên Mệnh sở quy!"

Diệp Hạo không khỏi phá lên cười, kích động đến run rẩy, nhiều người tranh đoạt hạt giống thần hỏa như vậy, có thể nghĩ nó trân quý cỡ nào.

Nếu hắn ta dung hợp, thực lực tuyệt đối tăng lên rất nhiều.

Đến lúc đó có thể trở về giẫm lên mặt Cố Trường Sinh, khiến Cố Khuynh Nhi hối hận... Sau đó vân đạm phong khinh nói, ánh mắt của ngươi, cũng chỉ như vậy mà thôi, ngươi không xứng với ta.

Nghĩ đến đây.

Diệp Hạo kích động đến không ngừng run rẩy, bàn tay đẩy cửa điện cũng đang run rẩy, trong đó như cất giấu tiên bí, có thể khiến hắn ta lập tức phi thăng, thành tựu tiên vị!

Nhưng đúng vào lúc này!

Tất cả mọi người bên trong di tích cảm giác thiên địa bỗng nhiên yên tĩnh, có cỗ thần lực kinh khủng từ trên trời rơi xuống.

Cho dù là nữ tử thần bí của Thái Hư Thần Tộc cũng lộ ra vẻ nghi ngờ ngẩng đầu.

Ong!

Một bàn tay màu vàng che khuất bầu trời từ hư không bao trùm xuống, vân tay rõ ràng, tiên khí lượn lờ, hỗn độn khí chìm nổi, giống như Tiên Đế chi thủ, chấn nhiếp chư thiên!

Tất cả mọi người bị trấn trụ!

Diệp Hạo càng kinh hãi, toàn thân phát lạnh, bị bàn tay to lớn này nắm trong bàn tay, giống như sâu kiến.

“Dừng tay!”

Trong giới chỉ, Viêm Tôn kịp phản ứng, đang muốn xuất thủ, cự chưởng trong hư không vừa thu lại, Diệp Hạo lập tức kêu thảm, huyết vụ tràn ngập, phát ra tiếng xương cốt vỡ vụn.

Một thân ảnh áo trắng, khuôn mặt mơ hồ, thần sắc không màng danh lợi, xuất hiện, nhìn vẻ mặt tuyệt vọng hoảng sợ của Diệp Hạo, thản nhiên nói, “Vốn dự định tiếp tục xem trò vui, nhưng không ngờ địch ý của ngươi với ta thật lớn, mỗi giờ mỗi khắc đều muốn giết ta.”

Nhìn thấy Cố Trường Sinh, xung quanh, bỗng nhiên tĩnh mịch! _

Chương 220: Thiên Mệnh Sở Quy Thì Như Thế Nào, Sinh Tử Đều Do Ta Khống Chế

Một cự chưởng bao trùm xuống, tiên ý lượn lờ, hỗn độn khí chìm nổi, nặng như vạn vạn quân, giống như bàn tay của Tiên Đế, hư không một trận vặn vẹo, như muốn vỡ vụn.

Uy áp đáng sợ khiến tất cả mọi người tâm thần rung động, sắc mặt đại biến.

Đây là từ lượng lớn thần phù hóa thành.

Người thi triển tuyệt đối có nghiên cứu thật sâu với các loại thần thông thuật pháp, trong đó thậm chí có vĩ lực của thiên địa, thời gian thu nạp mà xuống.

“Làm sao có thể...” Sắc mặt Diệp Hạo hãi nhiên hoảng sợ, như sâu kiến, hoàn toàn không có sức chống cực, bị nắm vào trong đó.

Tiếng xương cốt vỡ vụn theo từng tiếng kêu thảm vang lên, khiến sắc mặt Đạo Cực Tiểu Thánh Quân đại biến, có chút hoảng sợ và tái nhợt.

Cho dù vừa rồi không địch lại nữ tử thần bí của Thái Hư Thần Tộc, hắn ta cũng không hoảng sợ như vậy.

Đó là một loại sợ hãi thật sâu, thân thể đều đang run rẩy!

“Nam tử mặc áo trắng này, kinh khủng đến mức trước nay chưa từng có.”

Một tên tu sĩ trẻ tuổi chuẩn bị tiến lên ngăn cản Diệp Hạo dừng chân, giọng nói khẽ run, nhìn chằm chằm Cố Trường Sinh, vẻ mặt vô cùng ngưng trọng và kiêng kị.

Hắn ta có một loại đặc thù thiên phú, có thể thông quá khí huyết, các loại dị tượng để dò xét thực lực của một số người.

Cho dù là thiên tài gì, thiên tư nghịch thiên như thế nào.

Hắn ta cũng có thể nhìn thấy một chút manh mối.

Nhưng nam tử áo trắng như trích tiên trước mặt này... Giống như một đoàn mê vụ hắc ám, thâm thúy, hoặc nói là vực sâu không thấy đáy.

Sâu không lường được, không thể dò xét!

Chỉ tiện tay đánh ra một kích, đoán chừng ngoại trừ nữ tử thần bí của Thái Hư Thần Tộc ra, những người còn lại đều không thể chống cự, trong nháy mắt sẽ bị trấn áp!

“Là ngươi...”

Diệp Hạo trừng lớn mắt, lộ ra vẻ không dám tin và tuyệt vọng, nhận ra Cố Trường Sinh.

Đây chính là kẻ địch mà hắn ta vẫn muốn giẫm dưới chân, giết chết, không nghĩ tới lại gặp được ở chỗ này.

Trong lúc hắn ta đang hi vọng có thể đảo ngược cục diện.

Đối phương lại tùy ý đánh ra một kích, đánh tan tất cả chiến ý và tự tin của hắn ta, còn phá hủy dễ như trở bàn tay nữa!

Rất nhanh, bàn tay màu vàng khéo lại, Diệp Hạo thống khổ hô to.

Một nửa xương cốt đứt gãy, bị bàn tay màu vàng này trấn áp, không có sức chống cự!

Chênh lệch giữa hai bên quá lớn, căn bản không cùng một mảnh thiên địa!

“Không muốn giết ngươi, kết quả ngươi lại muốn chết.” Sắc mặt Cố Trường Sinh bình thản nhìn hắn ta, không có chút ba động nào.

Vừa rồi cảm xúc của Diệp Hạo biến hóa thế nào, làm sao có thể lừa gạt hắn.

Đến cảnh giới bây giờ của hắn, ở khoảng cách như vậy mà sinh lòng ác ý với hắn, sẽ giống như một ngọn đuốc trong đêm tối, muốn giấu diếm cũng không giấu được.

“Nam tử mặc áo trắng này là ai...”

“Khí tức thật đáng sợ! Vừa rồi cũng không biết hắn xuất hiện từ lúc nào, nhưng tuyệt đối là từ Tiên Vực hạ giới mà đến.....”

Vẻ mặt đám tu sĩ con lại trở nên vô cùng kiêng kị, kinh hãi, đứng tại chỗ, không dám động đậy.

Bọn họ không biết Cố Trường Sinh đến từ lúc nào, cũng không biết hắn đã chờ ở đây bao lâu rồi.

Chỉ có nữ tử thần bí của Thái Hư Thần Tộc nhìn chằm chằm Cố Trường Sinh, trong đôi mắt có từng tia từng sợi thần phù diễn hóa,

hóa thành âm dương đồ án, có thái hư chi ý chảy xuôi, muốn tìm kiếm lai lịch.

Nhưng Cố Trường Sinh nhìn nàng một cái, vẻ mặt tự nhiên.

Bang một tiếng, ánh mắt hóa thành hai đạo Thiên Kiếm sáng chói, hư không run rẩy, trực tiếp chém xuống, khiến nữ tử thần bí này khẽ kêu một tiếng, lui lại nửa bước.

“Thái Hư Thần Tộc Giang Sơ Nguyệt, gặp được công tử.”

Trong mắt nàng dấy lên chiến ý, là một loại nóng lòng không đợi được, sau đó khôi phục lạnh nhạt, mở miệng nói.

Mặc dù biết rõ nam tử áo trắng trước mặt mạnh chưa từng có, nhưng Giang Sơ Nguyệt cũng vô cùng tự tin với thực lực của mình.

Hơn nữa, trong lòng nàng đã có suy đoán.

Hiện nay thế hệ trẻ tuổi Tiên Vực, người có được thực lực này, có được mấy người chứ?

Đặc tính áp chế vạn đạo, vạn pháp bất xâm này, ngoại trừ vị kia của Trường Sinh Cố gia, còn có thể là ai nữa?

Chỉ là chưa từng nghĩ, lại gặp hắn ở đây.

Cố Trường Sinh bình thản nhìn nàng một cái, gật đầu không nói gì, tiếp tục nhìn Diệp Hạo.

“Sư tôn cứu ta!”

Lúc này Diệp Hạo cũng biết chống cự vô dụng, Cố Trường Sinh cường đại không phải hắn ta có thể địch, đành phải thống khổ hô lớn.

Bây giờ chỉ có Viêm Tôn mới có thể cứu hắn ta!

“Cố gia Thần Tử, xin thủ hạ lưu tình!”

Lúc này, nghe thấy Diệp Hạo hô lên, một tiếng thở dài mang theo mấy phần không cam lòng truyền đến.

Trong hư không, một trận vặn vẹo.

Nhiệt độ cao đến đáng sợ truyền ra xung quanh, giống như một vòng mặt trời từ phế tích trong lòng đất dâng lên.

Một thân ảnh cao lớn hiện thân, ánh mắt đáng sợ, giống như uẩn chân hỏa, Hỏa Thần giáng lâm.

Ánh mắt Viêm Tôn thâm thúy, mặc dù chỉ là một luồng tàn hồn, khí tức lại không ngừng bốc lên, khiến hư không không ngừng bị bỏng, như muốn đổ sụp.

Áp lực kinh khủng giáng lâm, khiến sắc mặt đám người đại biến, thần hồn phát run, giống như một tòa Thập Vạn Đại Sơn đặt trên đỉnh đầu, hai chân nhũn ra.

Thời kì đỉnh phong, thực lực của người này tuyệt đối đã viễn siêu Kiếp Kiều cảnh, chỉ sợ đã bước vào một mảnh thiên địa cổ lão khác!

“Lão gia gia sau lưng Diệp Hạo kia, cuối cùng đã hiện thân sao?” Cố Trường Sinh nhàn nhạt cười, tất cả đều nằm trong dự liệu của hắn.

Chỉ cần Diệp Hạo không nhảy nhót trước mặt hắn, hắn cũng lười quản.

Nhưng bây giờ hắn ta nhất định phải tìm đường chết, thì trách phải hắn ta.

Viêm Tôn tồn tại, Cố Trường Sinh đã đoán được, cho dù là căn cứ theo tình huống của Diệp Hạo, hay là sáo lộ bình thường thì hắn cũng biết.

“Khí tức này, là Thiên Hỏa Niết Bàn Cổ Thiên Công, hẳn là...”

Giang Sơ Nguyệt nhìn thân ảnh từ trong giới chỉ của Diệp Hạo hiện lên này, ánh mắt có chút lấp lóe, vừa rồi nàng cũng có suy đoán.

Sau lưng Diệp Hạo có cao nhân tương trợ.

Hiện tại hoảng nhiên.

“Giữa thiên địa từng có một đạo Thiên Hỏa cực kì cổ lão hóa hình mà ra, bên trong cơ thể uẩn hỏa chi quy tắc hoàn chỉnh, có thể thống ngự vạn hỏa, sau đó tự xưng là Viêm Tôn.”

“Là một trong mấy vị tồn tại cổ lão của Đạo Cực thánh viện, uy danh của ông ta đã sớm được lưu truyền từ thời kì cổ lão rồi, một tay Thiên Hỏa Đại Thuật, tự sáng tạo Thiên Hỏa Niết Bàn Cổ Thiên Công, trấn sát rất nhiều Chí Tôn.”

“Trừ cái đó ra, luyện đan, luyện khí chi pháp của Viêm Tôn cũng nổi danh lẫy lừng tại ba ngàn đạo vực.”

“Không ít sư tổ đạo thống đã từng tìm ông ta luyện chế vũ khí trấn giáo, nhân mạch cực lớn.”

Chương 221: Thiên Mệnh Sở Quy Thì Như Thế Nào, Sinh Tử Đều Do Ta Khống Chế (2)

Giang Sơ Nguyệt không chỉ có thực lực kinh khủng, thuở nhỏ cũng đọc thuộc lòng các loại điển tịch cổ lão, dường như hạ bút thành văn với các chuyện cũ thời xưa.

Rất nhanh thông qua các dấu vết còn lại suy đoán ra lai lịch của Viêm Tôn, sau đó lại nhìn Diệp Hạo, “Người này có vận khí thật tốt, có tồn tại như thế ở phía sau giúp hắn.”

“Đáng tiếc hình như hắn đã đắc tội với vị này của Cố gia.”

“Sư tôn nhanh cứu ta!” Diệp Hạo phát run, như nhìn thấy cứu tinh, vội vàng hô lớn, sợ Cố Trường Sinh khép tay lại, nghiền nát hắn ta thành huyết vụ.

“Thần Tử Cố gia, có chuyện gì không thể nói chuyện sao? Nhất định phải đuổi tận giết tuyệt, dù sao Diệp Hạo cũng không chân chính đắc tội ngươi.” Viêm Tôn sợ ném chuột vỡ bình đạo, chỉ là một luồng tàn hồn, cũng không nắm chắc có thể đánh giết Cố

Trường Sinh.

Truyền nhân của thế lực bất hủ như Cố Trường Sinh, trên người có rất nhiều vật bảo mệnh khiến da đầu người ta run lên, trừ phi thực lực chân chính nghiền ép, nếu không rất khó giết chết.

Hơn nữa Cố Trường Sinh quá thần bí, át chủ bài hiện ra bên ngoài cũng không nhiều, nhưng mỗi loại đều thuộc về chí cường, ông ta cũng kinh hãi.

Hiện tại cho dù như thế nào, ông ta cũng muốn ổn định Cố Trường Sinh trước... Sau đó sẽ nghĩ cách cứu Diệp Hạo.

“Không chân chính đắc tội ta?” Sắc mặt Cố Trường Sinh tự nhiên, lại lộ ra ý mỉa mai nhàn nhạt, “Vậy phải thế nào mới tính là chân chính đắc tội?”

“Ví dụ như vậy?”

Dứt lời, hắn không đợi Viêm Tôn phản ứng.

Bàn tay màu vàng óng trong hư không thu lại, Diệp Hạo lần nữa kêu thảm, vô cùng tuyệt vọng, huyết vụ tràn ngập, phát ra tiếng xương cốt vỡ vụn.

Răng rắc!

Xương cốt của Diệp Hạo vỡ vụn, chỉ còn nửa bên thân thể, nhưng hắn ta vẫn bị cự chưởng không ngừng bóp nát, huyết vụ không ngừng sụp đổ, khiến người ta run sợ.

“Thiên Mệnh sở quy thì như thế nào? Sinh tử của ngươi, đều do ta khống chế.”

Vẻ mặt Cố Trường Sinh lạnh nhạt và lạnh lùng nhìn về phía Diệp Hạo, “Đối với Không Thiền Giới mà nói, biến số là ta này, đoán chừng cũng không dự liệu được.”

“Dừng tay!”

Viêm Tôn thấy một màn này, lập tức muốn rách cả mí mắt, khí thế kinh khủng giáng lâm, thân ảnh biến mất tại chỗ, muốn vận dụng

đại thủ đoạn.

Thân là Chí Tôn, bàn tay của ông ta dĩ nhiên cực kỳ khủng bố, động một tí có thể tuỳ tiện hủy diệt tinh hà!

Chí Tôn giận dữ, tinh hà biến sắc!

Một luồng khí thế Chí Tôn bộc phát, toàn bộ di tích trong lòng đất đều muốn sụp đổ, lung lay không ngừng!

Toà cung điện bạch ngọc thanh đồng kia nhận dẫn dắt, ong một tiếng, trận trận hỏa quang đáng sợ từ khe hở trong cửa tràn ra.

Từng sợi xen lẫn yên hà, có cực hạn âm hàn và cực hạn dương cương chi ý.

Cố Trường Sinh không khỏi nhíu mày, ánh mắt như có điều suy nghĩ.

“Ngươi đúng là đau lòng cho đồ đệ này của ngươi, đáng tiếc...”

Thấy Viêm Tôn đánh tới, ánh mắt hắn không khỏi có chút trào phúng.

Hắn ném một chiếc quần nhỏ màu đen ra, hắc quang chảy xuôi, băng lãnh tĩnh mịch, chính là một kiện bí bảo mà trong tộc đưa cho hắn, giống như có một người tý hon màu đen ở bên trong.

Quần nhỏ màu đen oanh một tiếng xông lên, như một vòng mặt trời nhỏ màu đen, va chạm với một chưởng của Viêm Tôn, triệt tiêu đối phương.

Ba động đáng sợ như tinh hà rơi đập, trực tiếp khiến chín cái trụ thanh đồng suýt chút nữa ầm vang sụp đổ, vô số loạn thạch lăn xuống!

Thi hài Đại Thánh bị đóng đinh trên đó, trong khoảnh khắc hóa thành tro tàn!

“Không có gì lạ.”

Cố Trường Sinh nhìn Viêm Tôn phía xa, sắc mặt không một gợn

sóng, lộ ra lạnh nhạt như nắm mọi chuyện trong tay, cũng như thiên uy!

“Sư tôn cứu ta... Ta không muốn chết...”

“Ta không cam tâm... Ta còn chưa đứng ở đỉnh cao nhất, quan sát...”

Sau một khắc, bàn tay màu vàng óng trong hư không khép lại, thổi phù một tiếng.

Vẻ mặt Diệp Hạo tràn đầy tuyệt vọng và không cam lòng, lập tức hóa thành huyết vụ, hình thần câu diệt!

Diệp Hạo chết rồi, mang theo tuyệt vọng và không cam lòng mà chết!

Bàn tay màu vàng óng của Cố Trường Sinh khép lại, từ thần phù chí cường biến thành, cứng rắn như núi, nặng nề như hỗn độn khí.

Diệp Hạo dùng tất cả thủ đoạn cũng không thể chống cự, trong nháy mắt sụp đổ, hình thần câu diệt!

Hắn ta tuyệt đối không nghĩ tới, Viêm Tôn bộc phát cũng không thể cứu hắn ta!

Cố Trường Sinh chỉ ném ra một kiện quần nhỏ màu đen, đã có thể tùy tiện ngăn chặn Viêm Tôn, sau đó xuất thủ ma diệt hắn ta.

“Chí Tôn thánh y...” Đạo Cực Tiểu Thánh Quân nhìn một màn này, cũng rất chấn kinh, sau đó sau lưng phát lạnh, thần hồn phát run, kinh hãi muốn tuyệt.

Hắn ta nhận ra cái quần nhỏ màu đen kia, chính là một thánh vật thủ công cực kì nổi danh tại ba ngàn đạo vực cực.

Là thạch y lúc thạch nhân thành tựu Chí Tôn lột ra, có thể xưng không thể phá vỡ, nếu tế luyện một phen, có thể trở thành một kiện Chí Tôn khí.

Uy năng vô cùng kinh khủng.

Bây giờ Viêm Tôn tức giận đánh ra một kích, cái quần nhỏ màu đen kia đã vỡ vụn, nứt ra vết rách, suýt chút nữa sụp đổ, nhưng từng sợi phù văn màu đen chảy xuôi đã tạm thời bị che lại.

Mặc dù Viêm Tôn chỉ là một luồng tàn hồn, nhưng thực lực vô cùng kinh khủng, Chí Tôn bình thường tuyệt đối không có cấp độ này.

Hơn nữa!

Không thể không nói, Cố Trường Sinh là truyền nhân của Trường Sinh thế gia, vốn liếng và thủ đoạn tầng tầng lớp lớp, sâu không lường được, khiến người ta run sợ.

Viêm Tôn cũng không làm gì được hắn.

“Nói giết liền giết, xem ra tính tình vị truyền nhân của Cố gia này cũng là sát phạt quả đoán.” Vẻ mặt Giang Sơ Nguyệt cứng lại, thầm nói.

Mới rồi nàng còn cảm thấy Diệp Hạo có đại khí vận, có thể là Giới Tử của Không Thiền Giới, kết quả lại bị Cố Trường Sinh trực tiếp chụp chết như một con ruồi..... Kết quả như thế, khiến nàng không biết nói gì.

Những người còn lại đang run sợ, dưới dư ba vừa rồi, bọn họ phải sử dụng hộ thân chi pháp chống cự, nhưng khóe miệng vẫn chảy máu, bị thương rất nặng.

“Viêm Tôn tiền bối, kết quả này, ngươi hài lòng không?” Gương mặt Cố Trường Sinh không đổi sắc, nhìn Viêm Tôn vẻ mặt âm trầm, sau đó cười nhạt một tiếng.

Phong thái siêu nhiên, hơn hẳn trích tiên.

Nhưng hành động vừa rồi, lại khiến tất cả mọi người lạnh cả tim.

Thân ảnh Viêm Tôn đã phai nhạt không ít, hiển nhiên một kích vừa rồi chính là thủ đoạn mạnh nhất mà ông ta có thể thi triển, nhưng vẫn không thể cứu được Diệp Hạo.

Cố Trường Sinh không chút nào do dự, đánh chết hắn ta.

“Diệp Hạo coi ngươi là kẻ địch, chính là chuyện ngu xuẩn nhất trong cuộc đời của hắn.”

Sau đó Viêm Tôn giống như đã già đi rất nhiều, thở dài, đến cấp độ này của ông ta, rất coi trọng nhân quả.

Chương 222: Tính Toán Viêm Tôn, Thái âm, Thái Dương, Chân Hỏa Biến Thành

Lúc trước ông ta thôn phệ tu vi của Diệp Hạo, đây là nhân, sau đó ông ta làm sư tôn dạy bảo hắn ta tu hành, đây là quả.

Bây giờ Diệp Hạo vừa chết, ông ta cũng không biết phần nhân quả này có thể tiếp tục nữa hay không.

Giết Cố Trường Sinh báo thù cho Diệp Hạo?

Trừ phi ông ta khôi phục tu vi đỉnh phong, thừa dịp cường giả Cố gia không chú ý, mới có cơ hội.

Nhưng bây giờ, ông ta bất lực!

“Thật sao? Chính hắn ta muốn tìm cái chết, không liên quan nhiều đến vãn bối đâu.” Cố Trường Sinh cười, rất lơ đễnh.

“Thôi thôi, chuyện hôm nay, lão phu cũng không muốn quản nhiều...”

Viêm Tôn có chút lạnh đạo, bàn tay phai mờ vung lên, hư không mơ hồ, truyền đến ba động, chuẩn bị rời khỏi nơi đây.

Ông ta cũng không tin dựa vào thủ đoạn bây giờ của ông ta lại không thể bình yên rời đi, Cố Trường Sinh còn không có khả năng lưu ông ta lại.

Nhưng đột nhiên... Sắc mặt Viêm Tôn kịch biến, quay đầu, lộ ra một tia không dám tin, gắt gao nhìn Cố Trường Sinh.

“Ngươi đã làm gì?” Giọng nói của ông ta phát run, sống vô số tuế nguyệt, cũng có hoảng sợ, bất an.

Hôm nay, ông ta gặp nguy hiểm!

Hư không xung quanh lại có một loại lực lượng phong ấn giam cầm đáng sợ, giống như bàn thạch, lấy hỗn độn khí dẫn dắt, phong trấn các loại quy tắc, khóa các nơi lại, đề phòng ông ta rời đi.

Dường như Cố Trường Sinh đã sớm liệu đến phản ứng của ông ta, lạnh nhạt nói, "Viêm Tôn tiền bối cần gì phải gấp gáp rời đi, tại hạ còn rất nhiều chuyện muốn thỉnh giáo ngươi đấy."

Trước khi xuất thủ, Cố Trường Sinh đã làm xong chuẩn bị.

Viêm Tôn tồn tại, hắn đã sớm biết, tự nhiên sẽ đề phòng một chút.

Cho nên âm thầm thôi động Thiên Thư Thần Sách, ẩn nấp trong hư không.

Đồng thời dùng sở học về trận văn chi đạo của hắn, cũng dùng hỗn độn khí làm cơ sở, lạc ấn ở xung quanh, đạt được lực lượng phong tỏa đáng sợ!

"Quả nhiên Thần Tử Cố gia giống như lời đồn, thậm chí còn kinh khủng hơn lời đồn nữa, tâm cơ tốt, thủ đoạn nhiều, ngay cả ta cũng không phát giác được."

Giang Sơ Nguyệt mở miệng nói, vẻ mặt càng ngưng trọng, nhưng chiến ý trong mắt cũng càng ngày càng thịnh, muốn giao thủ, ma luyện bản thân!

Trong lòng đám người đi cùng nàng run lên, rất ít thấy tiểu thư đánh giá một người như thế, có thể nói đây là lời đánh giá về người mạnh nhất trong thế hệ trẻ tuổi.

Ngay cả kẻ địch vốn có của nàng, cũng không được nàng đánh giá như vậy!

Vẻ mặt Viêm Tôn vô cùng âm trầm, không ngờ mình sẽ bị một tên tiểu bối tính toán.

Bản thân sống vô số tuế nguyệt, tuổi của tên gia hỏa này còn không bằng số lẻ của mình!

Thật sự là đủ yêu nghiệt!

Ong!

Sau một khắc, Cố Trường Sinh cũng không nói nhảm, cảm giác lão gia gia này còn quan trọng hơn Diệp Hạo, lúc xuất thủ, đồng thời cũng thôi động Thiên Thư Thần Sách, phong trấn mà tới.

Phía sau hắn hiển hiện một thân ảnh Tiên Đế áo trắng, hỗn độn khí chìm nổi, vẻ mặt đạm mạc, miệng nói âm truyền ra, chính là đạo văn cổ lão.

Hình thức ban đầu của thần thông ngôn xuất pháp tùy!

“Trói!”

Bên trong di tích, tất cả mọi người cảm nhận được thiên địa đại thế đáng sợ ép xuống, hư không như có xiềng xích trói buốc, thân thể bị gắt gao khống chế, khó mà động đậy nửa phần.

“Đây là thần thông gì, vậy mà khiến ta không thể động đậy...” Trong lòng Đạo Cực Tiểu Thánh Quân kinh hãi, phải biết đây chỉ là dư ba, cũng không nhằm vào hắn ta.

Cùng thế hệ chi tranh, sinh tử chỉ ở một tuyến.

Một tuyến này, chính là sinh tử phân thắng bại.

Nếu giao thủ với Cố Trường Sinh, một tuyến này, đủ để hắn ta chết mấy chục lần!

“Chẳng lẽ là thần thông ngôn xuất pháp tùy trong truyền thuyết, nhưng loại thần thông này, không phải đã sớm thất truyền sao?” Giang Sơ Nguyệt cũng bị khiếp sợ, không còn lạnh nhạt trấn định như trước nữa.

Rất nhanh, bên ngoài thân thể nàng có thần huy phun trào, thái hư thần ý lưu chuyển, chấn khai lực lượng trói buộc này, nhưng vẫn bị ảnh hưởng trong một cái chớp mắt.

Một cái chớp mắt.

Đối với nàng mà nói, có thể xưng trí mạng, cho nên nàng trầm mặc, chiến ý giống như bị một chậu nước lạnh dội xuống, dập tắt hơn phân nửa.

Ong!

Phía trước, hỗn độn khí khuếch tán, sương mù màu đen bốc lên, hóa thành màu đen kịt, bao phủ tứ phương!

Mơ hồ có âm thanh tức giận, không cam lòng, không dám tin lộ ra, khiến tất cả mọi người run sợ!

Đó là một vị Chí Tôn a, cho dù chỉ là tàn hồn nhưng cũng cường đại đến kinh khủng, nhất niệm hủy diệt tinh hà!

Nhưng nhân vật kinh khủng như vậy, hôm nay lại bị một tên hậu bối trẻ tuổi trấn áp, phát ra gầm thét.

Quá rung động!

Nếu chuyện này truyền đi, sẽ gây nên oanh động ngập trời!

Rất nhanh, ba động nơi đó biến mất, sương mù bao phủ tứ phương biến mất, lực lượng phong trấn cũng không thấy.

Một thân ảnh áo trắng đi ra, trên người không có dị thường gì, từ đầu đến cuối vẻ mặt đều tự nhiên không màng danh lợi, giống như trận đại chiến vừa rồi không phải hắn ra tay.

Nhưng không người nào dám đối mặt với hắn.

Đạo Cực Tiểu Thánh Quân càng biến sắc, thần hồn phát run, tê cả da đầu.

Hắn ta phát giác, khí tức của Viêm Tôn biến mất!

Một nhóm tu sĩ khác đến từ Tiên Vực cũng vô cùng hoảng sợ, không dám tiếp tục chờ đợi, cũng không sinh ra ý cướp đoạt nữa, theo đường cũ trở về.

“Gặp Trường Sinh đạo huynh.”

Giang Sơ Nguyệt mở miệng nói, thở sâu, dùng hai chữ đạo huynh xưng hô, trong mắt đều là linh động sáng chói.

Nàng vô cùng xác định, người trước mắt này, chính là Thần Tử Cố gia danh chấn Tiên Vực.

Cố Trường Sinh gật đầu, mỉm cười nói, “Thái Hư Thần Nữ không cần khách khí.”

Đối với chủng tộc cực kì thần bí như Thái Hư Thần Tộc, hắn cũng rất tò mò.

Theo truyền thuyết, bộ tộc này có thiên phú thần thông là thái hư thần ý, có thể so với Phi Tiên chi quang.

Thái hư thần ý nặng như hỗn độn, một luồng vạn vạn quân, tuỳ tiện có thể áp sập hư không!

Thậm chí có thể gia trì trên thần thông thuật pháp, một thuật, uy lực có thể chồng lên nhiều lần.

Chính vì như vậy, nàng mới có thể dễ dàng đánh bại Đạo Cực Tiểu Thánh Quân.

“Trường Sinh đạo huynh cũng vì hạt giống thần hỏa ở nơi đây mà đến, hay là vì cái khác?” Giang Sơ Nguyệt hỏi thăm.

Không hề khinh thường như lúc đối mặt với Đạo Cực Tiểu Thánh Quân, nàng đã đặt Cố Trường Sinh ở cùng một cấp độ, rất xem trọng lại kiêng kị.

Muốn biết rõ mục đích của hắn.

Đến đây muốn đoạt hạt giống thần hỏa?

Hay là đến đây đánh giết Diệp Hạo?

“Cả hai đều có.” Cố Trường Sinh nhìn nàng một cái, đáp.

Biết được nàng cũng vì hạt giống thần hỏa mà đến, nhưng hắn cũng vậy, hiện tại bình tĩnh trò chuyện, nhưng lát nữa tuyệt đối có tranh đấu.

Giang Sơ Nguyệt im lặng, sau đó nói, “Theo ta được biết, trong cung điện bạch ngọc thanh đồng này có hai hạt giống thần hỏa, có lẽ ta và Trường Sinh đạo huynh không cần tranh đoạt.”

Nếu là những người còn lại, nàng tuyệt đối sẽ không nói ra lời này, có thể tuỳ tiện trấn áp, đâu thèm hỏi bọn họ có mục đích gì.

Nhưng trước mặt Cố Trường Sinh, nàng cảm thấy vẫn không tranh đấu thì tốt hơn, không đến mức muốn quyết đấu, bởi vì bản thân nàng không nắm chắc.

Cố Trường Sinh, quá mạnh!

“Hai hạt giống thần hỏa?” Cố Trường Sinh mặt không đổi sắc, hỏi ngược lại.

“Một cái là Thái Dương Chân Hỏa biến thành hạt giống thần hỏa, một cái là Thái âm Chân Hỏa biến thành hạt giống thần hỏa.” Giang Sơ Nguyệt gật đầu, nói ra.

Thái Dương Chân Hỏa và Thái âm Chân Hỏa.

Tại Tiên Vực, có thể xưng là chân hỏa, đều có lai lịch lớn, thậm chí có nghe đồn, chính là Cổ Tiên vẫn lạc biến thành.

Cố Trường Sinh nghe vậy, lại híp mắt, lẩm bẩm nói, “Thái âm, Thái Dương, có lẽ ta đã hiểu.” _

Chương 223: âm Dương Tương Sinh, Hỗn Độn Chân Hỏa Truyền Thuyết, Giang Sơ Nguyệt n Tình

Bên trong phế tích, một mảnh tường đổ, rất hoang vu u tĩnh.

Chín trụ thanh đồng đứng sừng sững không biết bao nhiêu năm tháng, chống đỡ mảnh thế giới này.

Trong khe hở cung điện có hào quang dâng lên, khí lãng nóng rực và gió âm hàn xông tới.

Đó là do hỏa quang khác nhau biến thành, hiển lộ các loại thần tính, có mặt trời và Thái âm chi ý lưu chuyển.

Cực âm cực hàn, đại biểu cho lực lượng hoàn toàn khác biệt.

Mặc dù tòa phế tích này nhìn như một tòa cổ thành, thành lập dưới lòng đất.

Nhưng chín cột thanh đồng viết chữ "Tội" này lại khiến người ta cảm thấy nồng đậm bất an và có cảm giác quỷ dị.

Cộng thêm một trận chiến vừa rồi, bây giờ cũng không có mấy người còn ở đây.

Bên ngoài có rất nhiều tu sĩ bị dọa chạy, không dám tới gần.

Cố Trường Sinh và Giang Sơ Nguyệt tùy ý nói chuyện với nhau, nàng nói một chút tin tức mình biết, Cố Trường Sinh chỉ nghe, cũng không nói nhiều.

Giang Sơ Nguyệt muốn dung hợp viên Thái âm Chân Hỏa, nàng trực tiếp nói mục đích của mình với Cố Trường Sinh, muốn xem phản ứng của Cố Trường Sinh.

Kết quả vẻ mặt Cố Trường Sinh không thay đổi, không tỏ thái độ, khiến Giang Sơ Nguyệt hơi thất vọng.

Nàng cũng lo lắng lát nữa hai người sẽ phát sinh tranh đoạt, nàng đã được chứng kiến Cố Trường Sinh đáng sợ, tuy có lòng giao thủ, nhưng cũng không muốn tại địa phương này.

Cố Trường Sinh không để ý đến suy nghĩ trong lòng Giang Sơ Nguyệt, bây giờ trong lòng hắn đang có mấy phần suy đoán.

Trong tộc, các lão nhân phỏng đoán ở đây có hạt giống thần hỏa thích hợp với hắn sắp xuất thế, nhưng thần hỏa thủy nguyên xếp hạng thứ tư ở Tiên Vực cũng không được.

Lúc này Cố Trường Sinh đang cân nhắc có phải chỗ nào có vấn đề không.

Cho nên, hắn dự định đi đến con đường này.

Hiện nay xem ra, con đường này không sai, nhưng còn cần một chút đồ vật.

Ở trong điển tịch, hắn đã từng nhìn thấy có vô thượng đạo thống muốn bồi dưỡng ra Hỗn Độn Thể.

Trải qua vô số lần thí nghiệm, phát hiện huyết mạch của người nào ẩn chứa Thái Dương chi lực và Thái âm chi lực, thì hậu đại có thể sinh ra một luồng hỗn độn chi ý.

Nếu kết hợp Thái Dương Thần Thể và Thái âm Thần Thể, càng có thể dẫn đầu xuất hiện Hỗn Độn Thể... Nhưng cũng vì nguyên nhân này mà vô thượng đạo thống kia đã gặp nạn, trong vòng một đêm hóa thành tro tàn.

Khuy thiên!

Nguyên nhân chính là hai chữ này.

Thậm chí bí ẩn liên quan tới quy tắc này còn bị liệt vào đề tài cấm kỵ.

Hiện nay Thái Dương Chân Hỏa và Thái âm Chân Hỏa đặt ở trước mắt, đương nhiên Cố Trường Sinh cũng có ý nghĩ.

Hai đạo chân hỏa tương hợp, có phải có khả năng sinh ra hỗn độn chân hỏa trong truyền thuyết không?

Đây chẳng qua là tồn tại trong điển tịch cổ xưa nhất, người ta suy đoán là một loại hỏa diễm.

Một luồng đã có thể thiêu hủy một phương vũ trụ, phá diệt vô số thế giới, có thể hủy hết tất cả.

Một luồng cũng có thể sinh ra ngàn vạn huyền diệu, tạo hóa vạn vật, diễn sinh vạn vạn thế giới.

Cố Trường Sinh cũng không dám xác định.

Sau đó hai người chuẩn bị tiến vào bên trong tòa cung điện kia, dòm ngó vật trong đó.

Oanh!

Chín trụ thanh đồng ở trên cung điện bạch ngọc thanh đồng một trận run rẩy, hỏa quang đáng sợ lần nữa bộc phát, vô cùng sáng chói, nếu không cẩn thận, đến Thánh Nhân cũng bị đốt thành tro bụi.

“Ta luôn cảm giác nơi đây có khí tức xấu, các ngươi chờ ta ở bên ngoài.” Giang Sơ Nguyệt nói, phân phó những người đi theo nàng.

Đạo Cực Tiểu Thánh Quân không dám rời khỏi nơi đây, nhưng cũng biết rõ đi vào cũng không được gì, căn bản không thể đoạt của hai người họ được, nhưng trước khi Cố Trường Sinh không mở miệng, hắn ta cũng không dám làm gì, đành phải ngu ngơ tại đứng chỗ.

Cố Trường Sinh không quan tâm sống chết của hắn ta, thần niệm quét ngang, tiên đồng óng ánh, nhìn trộm xung quanh, để phòng vạn nhất.

Ngay sau đó.

Cửa điện ầm vang, bị hai người cùng đẩy ra, tiến vào bên trong, còn chưa đi được mấy bước, trước mắt một trận hắc vụ đánh tới, đồng thời có tiếng xiềng xích truyền ra, giống như có sinh vật ở trong đó chạy ra.

Băng lãnh, ẩm ướt, âm u, xâm nhập vào thần hồn, thẩm thấu đến tận xương tủy.

Hoàn toàn khác biệt với cảm giác nóng rực bên ngoài.

“Trong này quả nhiên không đơn giản.” Giang Sơ Nguyệt nói, sớm có đoán trước.

Nàng tế ra Thiên La Tán, một tầng bảo quang lấp lóe, vô cùng cứng rắn, đồng thời chụp xuống, đan dệt ra phù văn dày đặc, ô quang vô cùng nặng nề đánh ra, phát ra từng tiếng xèo xèo!

Hắc vụ giống như tuyết đọng bị mặt trời chiếu xuống, trong đó có âm thanh rít gào lên thê lương vang lên, có bộ lông màu đỏ quỷ dị rơi xuống đất, lập tức lui vào chỗ sâu trong cung điện.

Bên trong tiên đồng, Cố Trường Sinh nhìn thấy rất rõ ràng.

Lại là thứ không rõ!

Mặt không đổi sắc, sau lưng hắn triển khai Côn Bằng chi dực hai màu đen trắng, phù văn lưu chuyển, tránh một đạo hắc quang kinh khủng từ trước mắt lao đến, tiếng gió rít gào, giống như lợi trảo dò xét!

Đến từ bên cạnh!

Xùy!

Hắn đưa tay ra, kiếm khí thô to chém tới, tiếng xiềng xích đột nhiên biến mất.

Phanh một tiếng!

Cố Trường Sinh nhìn lướt qua, thu hồi ánh mắt.

Trên mặt đất lưu lại nửa cái tay gãy, nhìn vô cùng kinh khủng, móng tay hai màu đen như mực và huyết hồng xen lẫn, chừng mấy tấc, sắc bén như đao!

“Nơi này tồn tại thứ không rõ.” Giang Sơ Nguyệt trầm giọng nói, rất kiêng kị hai chữ không rõ.

Cho dù ở chỗ nào, một khi xuất hiện thứ không rõ, cũng mang ý nghĩa đã từng xảy ra việc lớn.

Việc lớn này, đến Chí Tôn cũng không dám cuồng ngôn, rất thận trọng.

“Đi thôi.” Cố Trường Sinh lắc đầu nói, cũng không thèm để ý cảnh tượng trong cung điện.

Chuôi kiếm gãy Đại La cũng nhiễm khí tức không rõ, nhưng hắn vẫn dùng rất tốt, không cảm thấy có gì không ổn.

Giang Sơ Nguyệt nhìn hắn một cái, gật đầu.

Hai người lập tức đi về phía khí lãng nóng rực truyền đến, trên

đường lần nữa gặp được sinh vật không rõ tập kích, nhưng thực lực của hai người đều tuyệt cường, ứng phó rất nhẹ nhàng.

Cho dù Diệp Hạo không chết, tiến vào nơi đây, cũng là cửu tử vô sinh.

“Tiền bối, Thiên Hỏa Niết Bàn Cổ Thiên Công có trợ giúp gì với việc dung hợp chân hỏa không?”

Chương 224: Dự Định Luyện Chế Kiếm Hoàn, Chân Hỏa Thần Bí

Cố Trường Sinh vừa đi vào trong, vừa nói chuyện với Viêm Tôn bị trấn áp trong thiên thư, không lựa chọn ma diệt ông ta, bởi vì còn tác dụng.

Vừa rồi hắn muốn thông qua phương thức Đạo Tâm Chủng Ma khống chế Nô Ấn Viêm Tôn, nhưng nguyên thần của cả hai không cùng một cấp bậc, hắn không làm được, liền từ bỏ.

Đương nhiên, hắn cũng có thể lựa chọn trực tiếp thôn phệ thần hồn của Viêm Tôn, để mình lớn mạnh, nhưng như vậy cũng quá lãng phí.

Viêm Tôn là một đạo Thiên Hỏa cổ xưa nhất giữa thiên địa biến thành, giá trị của công ta không chỉ có một chút như thế.

Viêm Tôn hấp hối, rất uể oải, nghe vậy cười lạnh nói, “Tiểu bối đừng nghĩ hỏi lão phu, cho dù lão phu biết rõ, cũng sẽ không nói.”

Rơi vào trong tay một tên tiểu bối, có thể nói là sỉ nhục lớn nhất trong cuộc đời của ông ta.

Vẻ mặt Cố Trường Sinh không thay đổi nói, “Không sao, nếu tiền bối không muốn nhiều lời, chờ ta trở lại gia tộc, các vị tộc lão sẽ cảm thấy hứng thú, để ngươi mở miệng.”

Hời hợt, nhưng rất có lực uy hiếp.

Nghe vậy, Viêm Tôn biến sắc, lộ ra phẫn nộ và không cam lòng, sau đó lại thở dài, bất đắc dĩ nói, “Lão phu tự sáng tạo ra Thiên Hỏa Niết Bàn Cổ Thiên Công, đúng là có thể tăng tỷ lệ dung hợp hỏa chủng, cũng nhờ vào đó tu luyện, tăng lên tu vi.”

“Nơi đây cực kì đặc thù, lão phu cảm giác được có hai hạt giống thần hỏa ở đây, ngoài ra còn có một đạo rất khí tức rất thần bí được uẩn dưỡng, lão phu cảm giác không thấu.”

“A, tiền bối có biết khí tức thần bí kia ở phương hướng nào không?” Cố Trường Sinh tự nhiên hỏi, đánh tan một chút lực lượng phong trấn trong Thiên Thư, để Viêm Tôn có thể cảm giác được biến hóa bên ngoài.

Đồng thời, trong lòng hắn đang suy nghĩ lời này của ông ta có mấy phần thật giả.

“Nếu như ta nói đi thẳng, ngươi sẽ tin sao?”

Viêm Tôn không khỏi cười lạnh nói, biết rõ Cố Trường Sinh sẽ không dễ dàng tin tưởng mình, lấy bản tính, tâm trí như yêu nghiệt của hắn, sẽ không làm việc mà mình không nắm chắc.

Nghĩ đến đây, Viêm Tôn lại bắt đầu đắng chát.

Diệp Hạo so với hắn, giống như cỏ dại bình thường ở ven đường vậy.

Còn đối phương là sao trời sáng chói loá mắt trên chín tầng mây.

Ngay từ đầu, đã không có khả năng so sánh.

Ánh mắt Cố Trường Sinh khẽ nhúc nhích, sau đó mỉm cười nói, “Tiền bối nói, đương nhiên vãn bối tin tưởng.”

Viêm Tôn hừ lạnh một tiếng.

Sau đó.

Cố Trường Sinh mở miệng nói với Giang Sơ Nguyệt ở một bên, “Hai ta tìm kiếm không giống nhau, không bằng phân ra đi tìm, Thái Hư Thần Nữ định như thế nào?”

Trong lòng Giang Sơ Nguyệt khẽ nhúc nhích, gật đầu nói, “Cũng tốt, không biết Trường Sinh đạo huynh chuẩn bị đi phía nào?”

Nàng đã cảm giác được phương hướng của Thái âm Chân Hỏa mà mình muốn tìm.

Chính là ở phía đông, nhưng lo lắng Cố Trường Sinh cũng muốn đi về phía đông.

Như vậy sẽ không tránh được một trận tranh đấu.

Cố Trường Sinh chú ý tới vẻ mặt nàng, cười nói, “Vậy Thái Hư Thần Nữ muốn đi hướng nào?”

“Phía đông.” Chần chờ một lát, Giang Sơ Nguyệt nói thẳng, không thấu suy nghĩ trên vẻ mặt của nam tử trước mắt.

Cố Trường Sinh cười khẽ, “Vậy thì tốt, ta đi thẳng là được, vậy không quấy rầy Thần Nữ nữa.”

Dứt lời, hắn không do dự, trực tiếp rời đi, xâm nhập vào cung điện.

Trong mắt Giang Sơ Nguyệt linh hà chớp động, nhìn hắn một cái thật sâu, nói cám ơn, “Đa tạ Trường Sinh đạo huynh thành toàn, nhân tình này, Sơ Nguyệt nhớ kĩ.”

Viêm Tôn nhìn một màn này, trong lòng không khỏi cảm khái.

Rõ ràng bản thân muốn đi thẳng, lại để Giang Sơ Nguyệt quyết định, sau đó không chỉ thu hoạch được một nhân tình, còn chiếm được hảo cảm.

Có thể nói một công ba việc.

Đương nhiên, ông ta cũng rõ ràng, nếu Giang Sơ Nguyệt lựa chọn tuyến đường giống như Cố Trường Sinh, ông ta không tin Cố Trường Sinh sẽ dễ nói chuyện như vậy.

Mặc dù vẻ ngoài Cố Trường Sinh nhìn như ôn nhuận hữu lễ, phong thần như ngọc, nhưng đó là trong tình huống không chạm đến lợi ích của hắn.

Rất nhanh.

Hai người ở trong cung điện tách ra, bởi vì phía trước xuất hiện ba gian Thiên Điện, phía đông là viên Thái âm Chân Hỏa, phía tây là Thái Dương Chân Hỏa, còn sợi khí tức yếu ớt thần bí kia ở giữa, Viêm Tôn cũng không đoán được đó là cái gì.

Giang Sơ Nguyệt nhìn bóng lưng của Cố Trường Sinh biến mất

không thấy gì nữa, mặc dù trong lòng có nghi hoặc, nhưng cũng không để ý nhiều.

Mục tiêu của nàng chỉ là viên Thái âm Chân Hỏa biến thành hạt giống thần hỏa kia thôi.

Bởi vì nàng có một môn thiên phú kinh khủng, cần dùng Thái âm Chân Hỏa để tu luyện.

Cố Trường Sinh lựa chọn như thế, khiến nàng thở phào một cái.

Ong!

Trong khoảnh khắc bước vào Thiên Điện.

Trong mắt của Cố Trường Sinh lóe lên luồng tiên ý sáng chói rồi biến mất, bắt được góc một bóng đen quỷ dị từ trong góc hẻo lánh, đang muốn đánh tới phía hắn.

Lúc này một đạo kiếm khí xùy một tiếng chém tới, tiêu diệt bóng đen.

“Đây là một viên ngọc đan, nhưng đã bị luyện hỏng rồi.” Cố Trường Sinh đến gần, trong một cái lọ đá cũ nát phát hiện một viên ngọc đan lớn bằng nắm đấm, toàn thân lượn lờ phù văn cổ lão, nhưng đã bị tổn hại hơn phân nửa.

Tính chất vô cùng cứng rắn, có thể so với một vài thần thiết.

Ngọc đan, bình thường đều là kiếm tu mới có thể luyện chế, luyện chế kiếm khí thuần túy và phong mang bên trong ngọc đan, dung thành một đạo Kiếm Hoàn.

Chỗ quỷ dị của Kiếm Hoàn là có thể nhanh chóng như rút kiếm, giết địch trong vô hình, khiến người ta khó mà phòng bị.

Ánh mắt Cố Trường Sinh có chút chớp động, nhặt viên ngọc đan này lên.

Trong Tiên Vực, phương pháp luyện chế Kiếm Hoàn đã rất ít gặp, kiếm tu bình thường đều cầm một thanh pháp kiếm trong tay, lúc muốn thi triển mới tế ra.

Nhưng lúc nhìn thấy viên ngọc hoàn này, Cố Trường Sinh đột nhiên có một vài ý nghĩ.

Lúc hắn thi triển Trảm Tiên Chi Thuật cần một vật dẫn, cho nên phần lớn thời gian, hắn đều dùng kiếm gãy Đại La chém ra.

Sau đó, lại phải thu kiếm gãy Đại La trở về lần nữa.

Mặc dù uy lực kinh khủng, nhưng muốn tuỳ tiện miểu sát Thánh người, lại có chút phiền phức.

“Nếu có thể dung nhập trảm tiên chi lực vào trong Kiếm Hoàn, cũng là biện pháp không tệ, sử dụng Kiếm Hoàn còn nhẹ nhõm đơn giản hơn sử dụng kiếm gãy Đại La rất nhiều, phương diện uy lực, cũng không có nhiều biến hóa.”

Cố Trường Sinh nhẹ giọng nói, chuẩn bị khiến sát chiêu của mình đơn giản đi một chút.

Chỗ đáng sợ của Trảm Tiên Chi Thuật là uy lực lúc thôi động không gì có thể cản, đại biểu sát phạt pháp tắc cực hạn thuần túy, vừa ra tất nhuốm máu, vừa ra phải cắt đầu!

Cố Trường Sinh vừa nghĩ ngợi, thần niệm vừa tìm kiếm, lại phát hiện mấy cái ngọc đan đã luyện hỏng.

Hắn suy đoán lúc trước chủ nhân của tòa Thiên Điện này là một vị kiếm tu.

Đương nhiên cũng có quan hệ với chủng tộc nửa người nửa rắn bên ngoài.

Ai nói Xà Nhân Tộc không thể dùng kiếm?

Chương 225: Dự Định Luyện Chế Kiếm Hoàn, Chân Hỏa Thần Bí (2)

Sau đó, Cố Trường Sinh tiếp tục đi lên phía trước, bắt đầu tìm kiếm trong tòa Thiên Điện này, có ngọc đan, hẳn là không thiếu phương pháp luyện chế ngọc đan.

Hắn phát hiện cột cung điện sụp đổ, một đạo kiếm quang đánh tới, đánh mấy khối gạch ngói vụn ra, thấy được mấy cái bình ngọc, hoàn hảo không chút tổn hại, sau khi mở có một mảnh hào quang tỏa ra.

Rõ ràng, bình ngọc đã từng khắc lên phù văn đáng sợ, nhưng bây giờ đều biến mất không sai biệt lắm, bên ngoài bình vẫn còn thần tính.

Ở trong đó có ba khỏa ngọc đan lớn bằng nắm tay, óng ánh long lanh, mặt ngoài lượn lờ mấy đường vân hoàn chỉnh.

Dùng vật liệu thần bí luyện chế, cứng rắn như thần thiết, lại lưu chuyển một tầng ánh sáng nhạt.

“Không nghĩ tới trong này còn có ngọc đan hoàn chỉnh, không bị luyện hỏng, cũng may mà có tầng trận văn kia.” Cố Trường Sinh kinh ngạc nói, vung tay lên, thu hết cả ba cái bình ngọc, cảm thấy sẽ có tác dụng.

Sau đó, thần niệm của hắn lần nữa quét ngang, giải quyết mấy sinh linh quỷ dị, trên một giá sách rách nát, tìm được ngọc giản.

Giá sách đã tồn tại cực kì lâu đời, dùng vật liệu không biết tên đúc thành, chưa bị tiêu hủy.

Viên ngọc giản kia có phù văn mơ hồ, có từng tia từng sợi kiếm ý lưu chuyển.

Cố Trường Sinh tuỳ tiện phá vỡ cấm chế bên ngoài, bắt đầu xem xét, trên mặt không khỏi lộ ra ý cười, “Quả thật là phương pháp luyện chế Kiếm Hoàn.”

Hắn đã đoán được sẽ có vật này mà.

Nhưng trong đó có chữ viết rất mơ hồ, tồn tại trong thời đại cực kì xa xăm.

Sau đó.

Cố Trường Sinh cũng cảm nhận được lực lượng thần bí mà Viêm Tôn đã nhắc đến.

“Nói không chừng nơi đây thật sự có chủng tộc cổ lão nào đó kết hợp hai đại chân hỏa, muốn bồi dưỡng Hỗn Độn Chân Hỏa.” Cố Trường Sinh kết hợp một vài đồ án và chữ nghĩa cổ lão, có suy đoán như vậy.

Oanh!

Đúng lúc này, ở phía đông cách đó không xa, có lực lượng âm hàn kinh người bộc phát, như vạn vạn quân cự lực, khiến cả tòa cung điện chấn động.

“Là khí tức của Thái âm Chân Hỏa, xem ra Giang Sơ Nguyệt đã tìm được... Nhưng cỗ ba động này, muốn hàng phục luyện hóa, đoán chừng còn cần một chút thời gian.”

Cố Trường Sinh suy nghĩ nói.

Thái âm Chân Hỏa, rất có thể thuộc về một vị Cổ Tiên, nắm giữ hoàn chỉnh Thái âm Chi Đạo.

Nhưng không biết vì lí do gì, Cổ Tiên cũng vẫn lạc tại thời kì rất cổ lão.

Lúc này, Cố Trường Sinh bỗng nhiên cảm nhận được phía trước có một trận ba động khó tả truyền đến, khiến gốc Thanh Liên trong hỗn độn của hắn cảm ứng được.

Trời sinh cảm giác thân thiết!

Thân ảnh hắn lập tức tiến đến.

Ong một tiếng!

Hư không khẽ run.

Phía trước, một luồng hỏa quang bỗng nhiên xuất hiện, chỉ lớn bằng ngón cái, nhẹ nhàng trôi nổi trong hư không.

Nói là hỏa quang, nhưng nhìn giống như hỗn độn, trong đó có hai khí tức âm dương chảy xuôi, có hắc bạch chi ý lưu chuyển, đồng thời có cực nóng cực lạnh giao thế.

Từng sợi hỗn độn khí tỏa ra bốn phía, sáng ngời, dâng lên, chiếu sáng tứ phương.

Thần tính hóa thành hỏa quang, giống như từ vô số phù văn thần bí tạo thành.

Một luồng hỏa quang giống như có thể chiếu rọi ngàn vạn thế giới!

“Chẳng lẽ đây chính là Hỗn Độn Chân Hỏa đã được thôi diễn ở trong điển tịch sao?”

Trên mặt Cố Trường Sinh hiện lên vẻ khiếp sợ, dừng lại trước mặt sợi hỏa diễm thần bí này, không tiếp tục đi lên phía trước.

Ngay lúc đó, Viêm Tôn bị trấn áp trong thiên thư cũng cảm thấy hãi nhiên.

Ông ta bị trấn áp ở nơi này, không cách nào nhìn thấy và cảm nhận được tình huống bên ngoài.

Nhưng thứ này, lại khiến ông ta sinh ra cảm giác tim đập nhanh và thần phục chi ý.

Đó là một loại áp chế đến từ đồng nguyên!

Nhưng bởi vì dạng này, ông ta mới kinh hãi, không dám tin, bởi vì ông ta là Thiên Hỏa cổ xưa nhất của thiên địa biến thành!

Trên đời này còn có hỏa diễm nào cao cấp thần bí hơn ông ta sao?

Cố Trường Sinh dò xét nó.

Đồng thời, sợi hỏa diễm thần bí kia giống như cũng đang nhìn Cố Trường Sinh.

Trên người Cố Trường Sinh, nó cảm nhận được một loại thân thiết rất kỳ quái, Giống như đây là người thân của nó.

Cho nên nó chỉ lẳng lặng lơ lửng ở nơi đó, không hề động, muốn nhìn xem Cố Trường Sinh muốn làm gì.

“Nhiệt độ thật đáng sợ, không thể tuỳ tiện tới gần...” Cố Trường

Sinh khẽ chau mày.

Lúc này mới phát hiện tại dưới sợi hỏa diễm này có từng cỗ thi thể bị cháy đen, xương cốt như hắc ngọc, thần quang chảy xuôi.

Cho dù bị thiêu hủy vô số năm, cũng duy trì một tia uy áp cực kì đáng sợ, một luồng, có thể sụp đổ tinh hà!

Đó là thi cốt Chí Tôn!

Năm đó ở nơi này, không chỉ có một vị Chí Tôn chết đi!

Đáng sợ hơn chính là.

Ở xung quanh, có rất nhiều vết máu, đủ mọi màu sắc, khó mà khô cạn, cũng khó có thể thiêu hủy.

Mỗi một vết máu đều có thần tính kinh người, khí thế rất đáng sợ, cách một khoảng cách nhưng Cố Trường Sinh vẫn cảm thấy da thịt muốn nứt, mạch máu muốn vỡ ra.

Đến hắn cũng cảm có cảm giác như vậy, nếu tu sĩ bình thường tới gần, đoán chừng trong nháy mắt sẽ trở thành một đoàn huyết vụ!

“Là tiên huyết của người nào vảy xuống?”

“Chẳng lẽ là của đám Chí Tôn kia sao?”

Cố Trường Sinh khẽ nói, cũng không có bất kỳ động tác nào.

Mà lúc này, sợi hỏa diễm thần bí kia bắt đầu nhảy lên, từ trên người Cố Trường Sinh, nó cảm thấy thân thiết và dễ chịu, không nhịn được muốn tới gần hắn.

Oanh!

Nó bắt đầu di động, bay xuống.

Nhưng trong nháy mắt!

Xung quanh nó, có từng tia sương mù tản ra, như hỗn độn khí, thần bí khó lường.

Đồng thời có một loại ba động khiến người ta run sợ, giống như gợn sóng đại đạo đang khuếch tán.

Nói thực, thứ này đã không phải hỏa diễm nữa, mà giống như ẩn chứa quy tắc và đại đạo.

Chỉ một luồng khí tức, giống như có thể áp sập chư thiên.

“Không có nguy hiểm chi ý? Nhưng vẫn phải cẩn thận mới tốt.” Cố Trường Sinh nói, hắn cũng đi lên trước mấy bước, ngay lúc đó, dị tượng sau lưng triển khai!

Hỗn độn linh hải bành trướng mãnh liệt, như tinh không mênh mông, trong đó gốc Thanh Liên cuhống trời đã bắt đầu chập chờn, vẩy xuống vô tận quang huy.

Cả hai đối lập nhau.

Bên ngoài cơ thể Cố Trường Sinh cũng bắt đầu hiển hiện từng tia hỗn độn khí.

Lúc này Hỗn Nguyên Kiếp Diệt Tạo Hóa Kim Thân chủ động vận chuyển, cả người được vô tận khí tức hào hùng bao phủ.

“Cảm giác thân thiết này mạnh hơn, dường như nó muốn tới gần ta, nhưng lại sợ tổn thương ta?”

Cố Trường Sinh kinh ngạc, lòng cảnh giác nới lỏng không ít, phát giác cảm xúc ngọn lửa thần bí này truyền đến, vẻ mặt có chút kỳ dị. _

Chương 226: Lai Lịch Của Hỗn Độn Chân Hỏa, Càn Huyền Kinh, Nội Thế Giới Biến Hóa

“Ngươi có muốn đi theo ta, rời khỏi nơi này không?” Phát giác sợi hỏa diễm thần bí này không có ác ý, đôi mắt Cố Trường Sinh sáng lên, nói ra ý tứ của mình.

Thời điểm này, nếu cưỡng ép thu lấy, tám chín phần mười sẽ thất bại.

Hơn nữa, dựa vào uy lực kinh khủng của sợi hỏa diễm thần bí này, hắn cũng không hoàn toàn chắc chắn, trừ phi Hồng Mông Ấn khôi phục, tiến hành trấn áp.

Nhưng trước khi đến Chí Tôn cảnh, hắn rất khó thôi động Hồng Mông Ấn, trừ phi giống lần trước, bị vũ khí nào đó khiêu khích.

Dường như hỏa diễm hiểu ý Cố Trường Sinh, giống như lâm vào suy nghĩ.

Cố Trường Sinh cũng không nóng nảy, lẳng lặng chờ nó.

Thời gian dần trôi qua.

Ở một phương hướng khác, loại khí tức âm hàn đến cực điểm kia lần nữa đánh tới, hỏa diễm màu lam, từng sợi chiếu rọi mà đến, giống như có thể thiêu đốt thần hồn người ta thành tro tàn.

Giang Sơ Nguyệt và đạo Thái âm Chân Hỏa kia lâm vào trong giằng co, không thể bắt được.

Cố Trường Sinh nhìn thoáng qua phương hướng kia, cảm thấy nếu mình thu phục được sợi hỏa diễm thần bí này, chưa biết chừng còn thời gian đi tìm một đạo Thái âm Chân Hỏa khác.

“Ngươi đợi ở chỗ này không biết bao nhiêu năm rồi, nếu hôm nay ta không đến, ngươi sẽ phải tiếp tục chờ đợi, không biết bao lâu nữa.”

“Ngươi cũng không nguyện ý đi theo những người khác, đúng không?” Sau đó, Cố Trường Sinh nhẹ giọng nói, truyền lại thiện ý của mình.

Sau một khắc, soạt một tiếng!

Hỏa diễm thần bí rung động một cái, giống như hỗn độn thủy triều mãnh liệt lao tới.

Vạn vật trong thiên địa đều có linh tính, đừng nói đến loại vật

thần bí này, giống như tất cả đều do phù văn tạo thành, ẩn chứa thần uy đáng sợ.

Thần uy này khẽ động một cái, giống như sẽ có một bầu trời giáng xuống, kinh khủng như tỷ vạn quân!

Thấy thế, Cố Trường Sinh cảm thấy có hi vọng, tiếp tục mở miệng, nghĩ biện pháp "Mê hoặc" nó.

Xoạt!

Hỏa diễm thần bí không ngừng cảm nhận được thiện ý của Cố Trường Sinh, lẳng lặng chập chờn.

Bên ngoài có từng tầng ba động truyền đến, giống như ẩn chứa đại đạo quy tắc, vô cùng kỳ dị.

"Hẳn là có khả năng." Nhìn thấy một màn này, trong lòng Cố Trường Sinh có chút chờ mong.

Suy đoán hỏa diễm thần bí này nghe hiểu ý tứ trong lời hắn.

Tình huống cũng không kéo dài bao lâu.

Ong!

Cố Trường Sinh cảm nhận được một cỗ khí tức ấm áp, vô số phù văn tạo thành hỏa diễm thần bí chậm rãi đến gần hắn.

Giống như đang từ từ thăm dò phản ứng của hắn... Cẩn thận nghiêm túc.

Chính xác mà nói là đang đến đến gần đầu vai hắn.

"Xem ra ngươi đã đáp ứng?" Vẻ mặt Cố Trường Sinh không thay đổi, giọng nói nhẹ nhàng, mở miệng nói.

Không phát giác bất kỳ khí tức khó chịu nào, cũng không bị tổn thương chút nào, hỏa diễm thần bí giống như có nguồn gốc với hắn, cực kì hòa hợp.

Giống như gật đầu, hỏa diễm thần bí nhảy lên đầu vai hắn.

Nó không cảm nhận được nguy hiểm từ trên người Cố Trường Sinh, cũng không có bất kỳ ác ý gì, ngược lại rất dễ chịu.

“Ta nghĩ, nơi này càng thích hợp để ngươi nghỉ lại hơn.” Cố Trường Sinh cười nói, phóng ra dị tượng, trong nháy mắt hỗn độn linh hải trải ra.

Cảm nhận được cỗ khí tức thân thiết này, hỏa diễm thần bí chập chờn càng vui vẻ hơn, sau đó lập tức chui vào trong hỗn độn linh hải, nghỉ lại dưới gốc Thanh Liên chống trời kia.

Khí tức hỗn độn vô cùng vô tận từ trên trời đổ xuống, xoay tròn không ngớt, như biển mây.

Một cỗ vui sướng, mừng rỡ truyền ra.

Soạt một tiếng!

Theo hỏa diễm thần bí dừng lại, mảnh linh hải lần nữa phát sinh biến hóa.

Trong hỗn độn khí, có từng sợi khí tức càng thêm nặng nề và huyền ảo sinh ra.

Mỗi một sợi giống như dùng ngàn vạn sợi hỗn độn khí tinh luyện mà thành, nặng nề như ngàn vạn quân, có thể tùy tiện áp sập một tòa thần sơn.

“Đây coi như là... Hỗn độn mẫu khí sao?” Cố Trường Sinh có chút kinh ngạc, không khỏi lộ ra mấy phần mừng rỡ.

Ngay lúc đó, bên trong Thiên Môn, khi sợi hỏa diễm thần bí này rơi vào trong đó, khí tức lượn lờ mà lên, chiếu rọi tất cả.

Thế giới hạt giống lúc trước biến thành tiểu thế giới bắt đầu biến hóa!

Đầu tiên, phạm vi cực tốc mở rộng!

Vạn dặm!

Mười dặm!

Trăm vạn dặm!

...

Bắt đầu đi về phía mênh mông bát ngát!

Sau đó núi non sông ngòi, nhật nguyệt tinh thần bắt đầu diễn biến xuất hiện, thời gian giống như đảo đã trôi qua ngàn vạn năm.

Thanh khí nổi lên, khí bẩn chìm xuống, phân chia âm dương.

Mỗi một hạt cát viên sỏi, một giọt mưa đều bắt đầu diễn hóa, thành sông núi, thành hải dương!

Tâm niệm Cố Trường Sinh vừa động, sau đó xuất hiện hô phong hoán vũ, điện thiểm lôi minh.

Giữa bầu trời u ám!

Nhật nguyệt đi lên, sao trời lưu chuyển!

...

Cố Trường Sinh yên lặng trải nghiệm biến hóa trong đó, thời khắc này, thế giới tạo hóa chi đạo đã tăng lên mạnh mẽ trước nay chưa từng có.

Đồng thời, trong ngọn lửa thần bí kia, một tin tức truyền thừa rơi vào trong đầu Cố Trường Sinh, khiến hắn sửng sốt, sau đó trầm mặc.

“Thì ra nơi đây bị hủy diệt có liên quan đến thiên tai, hỏa chủng thần bí này chính là Hỗn Độn Chân Hỏa được thôi động trong điển tịch, nhưng cũng không thành thục, chỉ tồn tại ở trạng thái mầm non mà thôi...”

Cố Trường Sinh thở phào một hơi, vẻ mặt mang theo mấy phần phức tạp.

“Tộc Thiên Xà, một vô thượng đại thần truyền thừa từ thời kì cổ xưa nhất.”

“Đầu người thân rắn, tự mang tạo hóa chi đạo.”

“Thiên Xà chi chủ đã từng dùng Thái âm Chân Hỏa và Thái Dương Chân Hỏa, muốn dung hợp thành Hỗn Độn Chân Hỏa, nhờ vào đó phóng ra một bước cuối cùng...”

“Bên trên chín trụ thanh đồng kia, đóng đinh những kẻ phản nghịch của tộc Thiên Xà, cũng chính là các tộc nhân ngăn cản chuyện này.”

“Đáng tiếc tại cửa ải cuối cùng, lúc dung hợp sắp thành công, lại gặp thiên biến, tất cả hóa thành bụi bặm.”

“Sợi Hỗn Độn Chân Hỏa này chỉ có thể coi là sản phẩm dung hợp của một tia Thái Dương chi ý và Thái âm chi ý.”

“Cán Huyền Kinh.”

“Đây là Cán Huyền tạo hóa chi đạo, tạo hóa vạn vật, tu luyện tới tình trạng sâu nhất có thể tay nắm bùn đất tạo ra con người...”

“Tương tự như Nữ Oa nương nương trong thần thoại.”

Cố Trường Sinh lẩm bẩm, trong óc hiển hiện truyền thừa chí cao của tộc Thiên Xà.

Chương 227: Hàng Phục Thái Dương Chân Hỏa, Thảm Trạng Trung Châu, Địa Ngục Nhân Gian

Lúc sắp chết, Thiên Xà Tộc chi chủ đã lưu lại truyền thừa trong sợi Hỗn Độn Chân Hỏa này, không muốn loại truyền thừa chí cao này tiêu tán trong lịch sử bụi bặm.

“Càn Huyền tạo hóa chi thuật, đúng là thần dị, khiến nội thế giới trong thiên môn của ta dần hoàn chỉnh, ta có thể nhờ vào Càn Huyền tạo hóa, sáng tạo sinh linh ở trong đó.”

“Một nắm đất, một nắm cát, đều có thể hóa thành tinh thần nhật

nguyệt, một hơi, thậm chí có thể trùng tạo sinh linh Thái Cổ, Chân Long, Chân Phượng, Kỳ Lân...”

Cố Trường Sinh lập tức liên tưởng đến rất nhiều thứ.

Là như vậy sao?

Vậy hắn sẽ dùng bản thân làm hạt giống, lấy phương thế giới kia làm cơ sở, lại lấy Hỗn Độn Chân Hỏa thiêu đốt thần hỏa của mình, từ hư đến thật, đúc thành Thần vị!

Theo phương thế giới kia không ngừng tăng trưởng, hắn cũng không ngừng trưởng thành, dù sao lúc phương thế giới kia hoàn chỉnh, nó có thể so sánh với Tiên Vực.

Trong đó quy tắc được tạo ra sẽ không kém gì quy tắc của Tiên Vực.

Tới lúc đó, ý thức của hắn chính là thiên đạo!

Nhất niệm tinh hà sụp đổ, nhất niệm nhật nguyệt hủy!

Nhất niệm chúng sinh diệt, nhất niệm vạn vật sinh!

Sau đó.

Cố Trường Sinh cất bước, rời khỏi chỗ này, tiến về phía tây, chuẩn bị thu phục một đạo thần hỏa khác.

Nói thế nào, Thái Dương Chân Hỏa cũng là một loại chân hỏa cực kì khủng bố, một luồng mặt trời chi tinh, có thể đốt sập một phương vũ trụ!

Mặc dù dung hợp Hỗn Độn Chân Hỏa, hắn đã tổn thất không ít bản nguyên, nhưng vẫn vô cùng trân quý, chỉ có thể ngộ nhưng không thể cầu.

Oanh!

Cố Trường Sinh không đi bao lâu, rất nhanh liền cảm giác được phía trước có khí tức nóng rực như mặt trời truyền đến, đó là một vòng mặt trời giống như trôi nổi trong hắc ám!

Nó đã bị kinh động, trực tiếp hiện ra khí tức kinh khủng của mình, chiếu sáng xung quanh!

Từng tia từng sợi thần tính chảy xuôi quanh nó, khiến hư không cũng bị hòa tan đổ sụp.

Khác biệt với Hỗn Độn Chân Hỏa an tĩnh, đạo Thái Dương Chân Hỏa này vô cùng táo bạo và ngang ngược, có tính công kích mãnh liệt.

Nhiệt độ cao như thế, có thể tuỳ tiện thiêu chết Thánh Nhân, hóa thành tro tàn.

“Tình huống có chút không đúng, trách không được Giang Sơ Nguyệt lại giằng co lâu như vậy.” Cố Trường Sinh khẽ chau mày, phù văn hiển hiện quanh người, đồng thời hỗn độn khí chìm nổi, như tinh hà rủ xuống, chuẩn bị động thủ.

Xùy!

Một luồng hỏa quang màu vàng vô cùng sáng chói đâm xuyên tới, hư không lập tức đổ sụp, hiện ra một mảnh hắc ám hư vô!

Thái Dương Chân Hỏa trước mặt cũng không phải loại lương thiện gì, đã nhiều năm như vậy, sớm có linh tính, bị khí thế ở nơi này lây nhiễm, khí tức sát phạt ngập trời, rất khó để người ta tưởng tượng đây là vật chí cương chí dương!

Nó trực tiếp động thủ với Cố Trường Sinh!

“Đây đã là quy tắc mặt trời, vượt ra thủ đoạn của Kiếp Kiều cảnh.”

“Mặc dù nói một vài Thánh Nhân có thể làm nhiễu trường hà thời gian, nhưng đối với việc chưởng khống quy tắc, còn xa mới đến tình trạng này, không phải chỉ bằng lực lượng là có thể đối phó.” Cố Trường Sinh lẩm bẩm, không coi nhẹ, hỗn độn khí tràn ngập, giống như cổ lão hiển hiện, ép xuống phía trước!

Xùy một tiếng!

Hỗn độn khí trước mặt bị chấn khai, thậm chí một mảnh cháy đen, cũng không thể ngăn cản sợi hỏa quảng do quy tắc mặt trời biến

thành!

Hai bên chênh lệch quá lớn.

Nếu ở đây còn vật chất còn lại, đã sớm hóa thành tro bụi rồi, cũng chỉ có hỗn độn khí mới có thể ngạnh kháng!

Chỉ có quy tắc hỗn độn, mới có thể ma diệt quy tắc mặt trời này!

Lúc này, phát giác một đạo chân hỏa công kích Cố Trường Sinh.

Hỗn Độn Chân Hỏa đang nghỉ ngơi trên Hỗn Độn Thanh Liên giống như tức giận, không ngờ sẽ có hỏa diễm có can đảm khiêu khích nó, cho dù là Thái Dương Chân Hỏa góp phần tạo ra nó.

Nó hơi chấn động một chút, một loại ba động đáng sợ truyền đến, xuyên thấu qua dị tượng, bao phủ xuống!

Mặc dù chỉ là một luồng, lại kinh khủng đến vô biên, cỗ ba động kia như quy tắc đại đạo, tuỳ tiện nghiền ép mà xuống.

Đạo quy tắc Thái Dương Chân Hỏa kia lập tức vỡ vụn!

Chỉ bằng sợi ba động này, Thái Dương Chân Hỏa to bằng nắm đấm bị kinh sợ, lui lại chỗ sâu.

“Không thể để ngươi chạy trốn được.” Cố Trường Sinh đuổi theo, không bỏ qua đạo chân hỏa này.

Không nghĩ tới tên gia hỏa kia lại có dũng khí đuổi theo mình.

Đạo Thái Dương Chân Hỏa giống như cảm nhận được khiêu khích, biển lửa màu vàng dừng lại một chút, sau đó càng thêm bạo nộ.

Oanh!

Nhiệt độ vô tận, kinh khủng quét sạch mà xuống, Thiên Điện lập tức bị dìm ngập, tiếng xèo xèo bên vang lên, hóa thành tro tàn, khó có thể chịu đựng được loại khí tức này.

“Tới tốt lắm, vừa vặn nhìn xem nếu ta gặp được tồn tại này, sẽ phải đối ứng ra sao.” Cố Trường Sinh không hề sợ hãi, bên người

có hỗn độn khí rủ xuống.

Đồng thời tiên giáp sáng lên, vô cùng sáng chói, có lực phòng ngự vô địch.

Trong tay cầm kiếm gãy Đại La tiến lên nghênh đón, hóa thành thần hồng, mượn nó để ma luyện bản thân, rất khó có cơ hội giao thủ với lực lượng quy tắc như vậy.

Oanh!

Phía trước, lần nữa bộc phát ánh sáng vô lượng!

Lúc đầu một mảnh đen như mực, nhưng trong nháy mắt đã bộc phát ra quang mang màu vàng đáng sợ, đứng từ phía xa nhìn lại, giống như có một vòng mặt trời khảm vào trong đó.

Quang mang vô cùng lóa mắt, giống như một vòng mặt trời nhỏ bộc phát.

Trong đó ẩn chứa thần uy đáng sợ, thậm chí có thể tuỳ tiện diệt sát Đại Thánh, Cố Trường Sinh cũng không thể không bày trận địa sẵn sàng đón quân địch, rất thận trọng.

Có Hỗn Độn Chân Hỏa tương trợ, bên ngoài cơ thể hắn có tầng tầng gợn sóng khuếch tán, đạo Thái Dương Chân Hỏa kia không thể làm gì hắn.

Đối với chuyện này, Thái Dương Chân Hỏa giống như rất phẫn nộ, hư không cũng rung chuyển.

Nhưng Cố Trường Sinh không bị lay động, kiếm gãy Đại La vô cùng cứng rắn, kiếm khí tỏa ra phong mang vô tận, có thể đối cứng với lực lượng quy tắc, phát ra tiếng vang như kim loại va chạm vào nhau

Có quy tắc hỏa quang bắn ra lấm tấm, khiến hư không sụp đổ, tạo ra từng cái lỗ đen như mực, khiến người ta sợ hãi.

Ngay lúc đó, một bên khác.

Giang Sơ Nguyệt cảm nhận được phía tây truyền đến nhiệt độ cao

đến đáng sợ, vẻ mặt không khỏi khẽ biến, lông mày nhíu lại.

Nàng vẫn còn đang đây dưa với Thái âm Chân Hỏa.

Nhưng Cố Trường Sinh đã đến phía tây, đang thu phục một đạo Thái Dương Chân Hỏa khác, nàng không biết vừa rồi Cố Trường Sinh đã đi đâu, nhưng đột nhiên bộc phát một loại khí thế, khiến Thái âm Chân Hỏa trước mặt nàng bị kinh sợ dọa.

Rất có thể, Cố Trường Sinh đã vận dụng một thủ đoạn nào đó cực kì đáng sợ, ngay cả Thái âm Chân Hỏa cũng cảm thấy sợ hãi.

“Không thể kéo dài được, nếu đến lúc đó Cố Trường Sinh thu phục xong Thái Dương Chân Hỏa, ta còn không thành công, vậy hắn sẽ đến nơi này, nếu nhúng tay, cơ hội của ta càng thêm xa vời.”

Giang Sơ Nguyệt nhẹ giọng nói, rất kiêng kị Cố Trường Sinh, thế hệ trẻ tuổi, đây là lần đầu tiên nàng gặp được người khiến nàng không muốn giao phong.

Chương 228: Hàng Phục Thái Dương Chân Hỏa, Thảm Trạng Trung Châu, Địa Ngục Nhân Gian (2)

Sau một khắc!

Nàng vận dụng một môn thần thông rất quỷ dị lại kinh khủng, quanh thân thể có một cánh cửa hiển hiện, trong đó thông hướng đến nơi không biết, có dòng máu đen chảy ra...

Thái âm Chân Hỏa như một nắm đấm, đột nhiên lớn như một ngọn núi.

Thế lửa sáng rực, càng thêm táo bạo, ngang ngược, âm lãnh.

Nếu nó có mắt, trong mắt tuyệt đối là vô cùng oán độc.

Bị sương mù màu đen vô số năm ở nơi đây bao phủ ảnh hưởng.

Đương nhiên nó sẽ không có ý tốt, hận không thể đốt cháy tất cả những kẻ xông vào đây thành tro bụi.

Nơi đây, lần nữa bộc phát oanh động vô cùng đáng sợ!

Cuối cùng.

Bảy ngày sau.

Trên khe nứt lớn, mấy bóng người đứng thẳng, một người áo trắng hơn tuyết, phong thần như ngọc, siêu nhiên như tiên.

Một người khác mặc váy dài tinh xảo, thần cốt đạo tâm, chính là Cố Trường Sinh và Giang Sơ Nguyệt.

Phía dưới, xích hà chi sắc đã biến mất không thấy, ánh sáng lóa mắt chiếu rọi đã tán đi từ lâu.

Các tu sĩ đến đây tìm kiếm cơ duyên còn chưa xông vào cái khe đã bị đánh chết, hình thần câu diệt.

Mấy người còn lại càng hãi nhiên, trực tiếp lựa chọn rút đi.

Bây giờ, hai hạt giống thần hỏa trong bí cảnh đã bị thu phục.

Nhưng khí tức của Cố Trường Sinh và Giang Sơ Nguyệt cũng không thay đổi, đều là Hư Thần cảnh đỉnh phong.

Vẻ mặt Cố Trường Sinh tự nhiên, Đạo Cực Tiểu Thánh Quân cung kính đứng sau lưng, cam nguyện làm người hầu.

“Trường Sinh đạo huynh chuẩn bị trở về Tiên Vực sao ?”

Trên gương mặt tuyệt mĩ lạnh nhạt của Giang Sơ Nguyệt hiện lên mấy phần hiếu kì, dò hỏi.

Mặc dù hai người ở trong tòa cung điện kia bảy ngày.

Nhưng nàng có thể rõ ràng cảm giác được, Cố Trường Sinh chỉ dùng một ngày đã giải quyết được Thái Dương Chân Hỏa, sau đó vẫn không có động tác, không biết rõ ở nơi nào, làm những thứ gì.

Mà nàng, dùng trọn vẹn năm ngày, hai ngày sau, mới lựa chọn

dung nhập Thái âm Chân Hỏa, nhưng cũng không lựa chọn thiêu đốt thần hỏa.

Chuyện này chỉ có thể chứng minh thủ đoạn và thực lực của Cố Trường Sinh đã vượt qua tưởng tượng của nàng.

Mặc dù vẻ mặt nàng bình thản, nhưng trong lòng vẫn luôn cảnh giác kiêng kị.

Cố Trường Sinh giống như biết rõ suy nghĩ trong lòng nàng, tùy ý nói, "Còn chuyện chưa xử lý, giải quyết xong lại trở về Tiên Vực."

Hắn hạ giới có ba chuyện, bây giờ không đã giải quyết hết.

Nguyện vọng của Thác Thiên Chí Thánh.

Vạn cổ cực cảnh trên Thiên Đạo bia.

Hỗn Độn Chân Hỏa.

Thậm chí còn thu phục một đạo Thái Dương Chân Hỏa.

Sau đó mượn nhờ Hỗn Độn Chân Hỏa, lĩnh ngộ vài tia quy tắc mặt trời, đồng thời dung nhập trong hỗn độn khí, muốn mượn cơ hội chưởng khống quy tắc hỗn độn!

Nhưng bây giờ, vẫn còn một việc, là việc thêm ra.

Giang Sơ Nguyệt không khỏi hiếu kỳ nói, "Trường Sinh đạo huynh có thể nói cho ta biết là chuyện gì không?"

Vẻ mặt Cố Trường Sinh tự nhiên nhìn nàng một cái, nói, "Giết người."

Nghe vậy, vẻ mặt Giang Sơ Nguyệt cứng đờ, sau lưng dâng lên hàn ý, nhưng thấy Cố Trường Sinh cũng không giống đang nói đùa, có chút thận trọng.

"Tại giới này, còn người nào đáng để Trường Sinh đạo huynh để ý như thế? Lại muốn giết hắn?" Giang Sơ Nguyệt sững sờ, sau đó hiếu kỳ nói.

Lúc đầu nàng dự định rở lại Tiên Vực, nhưng nghe hắn nói vậy, nàng lại hiếu kì, muốn biết người kia là ai.

Trong lòng Đạo Cực Tiểu Thánh Quân phát run, sắc mặt trắng bệch, đoán được người Cố Trường Sinh nói tới là ai, lúc trước hắn ta còn dự định đến Đông Hoang đầu nhập vào đấy.

Cố Trường Sinh lắc đầu, vẻ mặt không thèm để ý nói, "Chỉ là một tên thích nhảy nhót, tự mình chạy xuống hạ giới tìm chết mà thôi."

"Hạ giới? Không phải là... Truyền nhân của Đọa Long Tĩnh, thời gian trước vẫn luôn huyên náo xôn xao, Long Đằng chứ?"

Giang Sơ Nguyệt không khỏi kinh sợ nói.

Đương nhiên nàng cũng biết Long Đằng, đó cũng là một trong những tồn tại trẻ tuổi cấm kị, cường đại đến không hợp thói thường, danh xưng "Chân Long chi tư".

Ngoài ra, nàng còn biết, vô số năm nay, Long Đăng là người trẻ tuổi duy nhất của Đọa Long Lĩnh có thể tranh "Chân Long" chi danh, thực lực vô cùng kinh khủng.

Mặc dù nàng có vô địch chi tâm, nhưng cũng rất kiêng kị Long Đằng, không nắm chắc chiến thắng hắn ta, thắng bại rất khó nói.

Hơn nữa, cảnh giới bây giờ của Long Đằng đã viễn siêu hai người, nghe nói sớm đã dung hợp một đạo Chân Long hỏa chủng!

Dị tượng lúc độ kiếp còn kinh động đến mấy phương tinh vực, trong đó có hư ảnh Chân Long hiện thân, chém giết với hắn ta, sau đó bị xé nát!

Nhưng trong miệng Cố Trường Sinh, nghe giống như một con châu chấu nhỏ không ngừng nhảy nhót, khiến hô hấp của nàng cứng lại.

"Trường Sinh đạo huynh đúng là tự tin a." Sau đó vẻ mặt Giang Sơ Nguyệt khôi phục tỉnh táo, không khỏi cảm khái.

Nàng thừa nhận Cố Trường Sinh là người mạnh nhất trong số những người trẻ tuổi nàng từng gặp.

Nhưng Long Đằng... Tuyệt đối không phải hạng người đơn giản.

Vẻ mặt Cố Trường Sinh không thay đổi, nhìn nàng một cái, cũng không giải thích cái gì.

Ngay lúc đó.

Trung Châu đang lâm vào cảnh tượng đại loạn!

Trận đại loạn này tới quá nhanh, tất cả mọi người không dự liệu được!

Hung thú Đông Hoang đột nhiên tập sát mà đến, được tồn tại cấm khu hiệu lệnh, muốn đại địa biến thành một mảnh huyết hồng.

Thành trì, bộ lạc, thậm chí tông môn gia tộc nhân tộc ở dọc đường, toàn diện bị dìm ngập!

Nếu đứng từ trên cao nhìn xuống!

Có thể thấy được thú triều như nước lũ hoành hành trên mặt đất, họa loạn tứ phương rất dễ dàng.

Có lãnh thổ cương vực của thánh địa, hoàng triều bị bọn chúng đi qua, chỉ để lại một vùng phế tích bừa bộn.

Rất nhiều lão nhân, đứa bé đang khóc thút thít ở bốn phía, không có người thân bên cạnh, rất nhanh đã bị hung thú chà đạp đến chết, nuốt vào trong bụng.

Chỉ một lát, các nơi liền trở thành phế tích, tường đổ, vết máu loang lổ, rất nhiều người chết, bất luận nam nữ già trẻ.

Ngay cả thi cốt cũng không còn sót lại, táng trong bụng hung thú, làm đồ ăn.

Cũng có cường giả thánh địa quyết tử chiến, thân ảnh hùng vĩ hiển hiện trên không trung, liều mạng chém giết với đám hung thú này.

Nhưng không thể địch lại chúng, rất nhanh bị nuốt hết, đến xương cốt cũng không còn!

Oanh!

Chỗ sâu trong các thánh địa, các tồn tại cổ lão làm nội tình phá vỡ phong ấn mà ra, hồi quang phản chiếu hiện ra các thủ đoạn mạnh nhất.

Bọn họ không ngừng gầm thét, máu me khắp người, nửa người rách rưới, cũng đang chém giết với hung thú cấp bậc chí cường ở cấm khu Đông Hoang, bảo vệ đệ tử tộc nhân sau lưng!

Một tòa biển lửa lan tràn, tiếng khóc nổi lên khắp thành trì!

“Lão đồ vật, nhiều nhất ngươi chỉ có thể sống thêm một lát, chờ ngươi chết, hôm nay hậu bối của ngươi sẽ biến thành lương thực của chúng ta, không có ai ngoại lệ!”

Một tồn tại kinh khủng được hắc vụ bao phủ, sừng sững trên không trung, cười lạnh nói.

Ánh mắt nó như đèn lồng, màu huyết hồng và tràn ngập dữ tợn, nhìn chằm chằm lão nhân đã vỡ vụn một bên đầu, chỉ còn một nửa thân thể, vẫn còn thiêu đốt tinh huyết chiến đấu với nó kia.

“Các ngươi sẽ có báo ứng...” Hơi thở của lão nhân yếu ớt, trong mắt chứa máu, hận ý và sát khí ngập trời.

Tồn tại kinh khủng kia không ngừng cười lạnh, sau đó một chưởng che khuất bầu trời vỗ xuống, nghiền một lượng lớn tu sĩ nhân tộc trong thành trì này thành huyết vụ!

Trong đó, rất nhiều tu sĩ đang liều mạnh bảo vệ thê nữ người nhà sau lưng mà chém giết với đám hung thú cũng lập tức sụp đổ.

Người nhà mà bọn họ bảo vệ lập tức tuyệt vọng kêu rên, trong nháy mắt bị hung thú nhào tới, hóa thành thi hài!

“Các ngươi đáng chết!” Toàn thân lão nhân đang run rẩy, đôi mắt như muốn lồi ra, hàm răng cắn nát!

Sau đó, oanh một tiếng, dứt khoát lựa chọn tự bạo!

Bây giờ, các nơi trong Trung Châu đều là cảnh tượng như địa ngục

trần gian này!

Chương 229: Long Đằng Khởi Hành, Tuyên Cáo Thiên Hạ, Hội Tụ Tại Thành Thanh Phong

Oanh!

Thiên địa phát sinh chấn động.

Dư ba đáng sợ khiến vô số tầng mây sụp đổ, hư không một trận run rẩy, giống như khó có thể chịu đựng!

Đây là một trận đại chiến kinh khủng!

Một vị hoàng kim cự nhân cao đến vạn trượng, sừng sững giữa thiên địa đám chém giết với mấy đầu hung thú vô cùng kinh khủng.

Hắn ta như tắm rửa tiên huyết, vết thương chồng chất, mỗi con hung thú, tu vi thấp nhất cũng là Thánh Nhân cảnh.

Mà trước mặt vị hoàng kim cự nhân này, có bốn con hung thú vô cùng kinh khủng.

Giấu ở trong hắc vụ, nhô móng vuốt giống như ngọn núi ra, phù văn và lôi điện lượn lờ, che khuất bầu trời, vô cùng sắc bén.

Chỉ là dư ba đã khiến khí huyết của vô số tu sĩ quay cuồng, suýt chút nữa vỡ ra!

“Công tử nhà ngươi còn không hiện thân sao? Chẳng mấy chốc Trung Châu sẽ bị đại nhân nhà ta huyết tẩy sạch sẽ.”

Một đầu hung thú Cự Viên thuần huyết cười lạnh nói, da lông nó vàng óng, như có hỏa diễm màu vàng chảy xuôi.

Mọc ra ba đầu sáu tay, mỗi đầu đều có một môn thần thông quỷ dị, uy lực đáng sợ.

Nó cầm một cây trường kích trong tay, phù văn lượn lờ.

Thừa dịp đám hung thú Thánh Nhân cảnh còn lại vây công Hoàng Kim Cổ Thần, một kích của nó lập tức bổ xuống.

Lập tức phát ra âm thanh kim thạch va chạm, sau đó có dòng máu màu vàng óng bắn ra!

Hoàng Kim Cổ Thần rên lên một tiếng, thân thể lảo đảo, lần nữa bị thương.

Nhưng sắc mặt hắn ta vẫn không thay đổi, rất lạnh lùng, cũng rất kiên nghị nói, "Công tử chỉ ra ngoài một chuyến, rất nhanh sẽ trở lại, các ngươi đắc ý không được bao lâu đâu."

"Hừ, Trung Châu đã bị máu nhuộm đỏ, đại nhân của chúng ta đang thưởng thức tất cả, chờ đợi công tử nhà ngươi hiện thân, ở chỗ này chém hắn!"

"Nếu hắn gan nhỏ sợ hãi, rời khỏi nơi đây, thì sẽ khác, nhưng hôm nay các ngươi sẽ phải chết ở đây!"

Viên Hầu to lớn cười lạnh nói, nó là tồn tại trong một cấm khu của Đông Hoang, tu vi cực kì cường đại.

Nhưng lúc này đã thần phục Long Đằng, bị hắn ta chấn nhiếp, giết ở tuyến ngoài, muốn lập công!

Hoàng Kim Cổ Thần chính là Cổ Thần Mục, nghe vậy sắc mặt trầm hơn mấy phần, bởi vì đối phương khinh thị công tử mà nổi lên sát ý.

"Công tử đi thu phục hạt giống thần hỏa, nếu hắn ở đây, sao các ngươi có thể làm càn như vậy được?"

Hắn ta bắt đầu phản công, không sợ đám hung thú còn lại tiến công, lấy thương đổi thương, cương mãnh bá đạo, đánh về phía đầu Cự Viên kia!

Một bên khác, Liên Tinh cũng hiển hiện giữa hắc ám và quang minh, chém giết với một đám hung thú Thánh Nhân cảnh khác.

Thực lực của nàng không bằng Cổ Thần Mục, nhưng thắng ở chiêu thức quỷ dị, thân pháp huyền diệu, sát phạt kinh người, đã tru sát một đầu hung thú Thánh Nhân cảnh, khiến bọn chúng kiêng kị và kinh hãi.

“Không cho phép các ngươi khinh thị công tử, muốn chết!”

Trong lời nói tràn ngập sát phạt, kinh thiên động địa.

Doanh Nhiếp cũng đang xuất thủ, đạo ý dạt dào, thân là người hầu của Cố Trường Sinh, nhưng hắn ta chính là người cực mạnh trong đám Chí Tôn trẻ tuổi, thậm chí Đạo Cực Tiểu Thánh Quân cũng kém hắn ta không ít.

Nhưng dường như đám tồn tại trong cấm khu Đông Hoang đã dốc toàn bộ lực lượng đến đây, chỉ tính đám hung thú Thánh Nhân cảnh trong thành trì này, đã không dưới mười ba vị!

Nếu thành trì bình thường gặp được, tu sĩ trong thành sớm đã bị đến dọa ngất đi, đừng nói là mười ba vị Thánh Nhân, chính là một vị bọn họ cũng không chịu được, trong khoảnh khắc bị diệt thành!

Đó là số lượng khiến người sợ hãi, tuyệt vọng!

Bên trong thành, thực lực của Tuyết di cũng là Thánh Nhân cảnh, đang bảo vệ Cố Khuynh Thành và tỷ đệ Thác Thiên gia.

“Nếu Trường Sinh ca ca trở về, đám gia hỏa này sẽ sợ mất mật, nào dám đánh tới giống như vậy.” Cố Khuynh Nhi nhíu mày, biết Cố Trường Sinh đã đi thu hoạch hạt giống thần hỏa rồi.

Tất cả các tồn tại trong cấm khu lớn của Đông Hoang cùng xuất thủ, huyết tẩy Trung Châu đã sắp bảy ngày.

Lúc mới bắt đầu, các thế lực ở Trung Châu còn có sức chống cự, một vài Thánh Nhân ngủ say thức tỉnh, giao thủ với đám tồn tại cấm khu kia.

Nhưng khi gặp được Long Đằng, đã nhanh chóng bị trấn sát, hóa thành một trận huyết vụ, khiến tất cả các thánh địa ở Trung Châu sợ hãi tim đập nhanh.

Long Đằng quá kinh khủng, không hổ là tồn tại trẻ tuổi cấm kị từ Tiên Vực hạ giới.

Chỉ dựa vào khí thế, đã đủ để đánh chết những Thánh chủ kia rồi!

Sau đó, rất nhiều thánh địa gia tộc không thể không lựa chọn phong sơn!

Một vài thế lực không kịp phong sơn đã bị đám hung thú tràn vào, hóa thành phế tích tàn viên, bị thôn phệ hầu như không còn.

Long Đằng kinh khủng, cũng bắt đầu truyền ra ở Trung Châu, khiến vô số tu sĩ sợ hãi.

Duy nhất không bị ảnh hưởng bởi cuộc đại loạn này, cũng chỉ có những tu sĩ đến từ Tiên Vực, cao cao tại thượng, siêu nhiên vật ngoại, thái độ như xem trò vui.

Trong mắt bọn họ, Không Thiền Giới sớm muộn sẽ quy khư, bây giờ quy tắc thiên địa đa bắt đầu thanh toán, đã không đáng giá để bọn họ xuất thủ cứu trợ.

Long Đằng, chính là truyền nhân của Đạo Long Tĩnh thuộc hoàng tộc Thái Cổ, thế lực sau lưng kinh khủng dọa người sợ hãi, không ai dám trêu chọc.

Một vài tu sĩ mềm lòng, không đành lòng nhìn thấy cảnh tượng máu chảy thành sông, sinh linh đồ thán này, đã được đồng bạn khuyên bảo không nên nhúng tay vào việc này.

Kể từ đó, toàn bộ Trung Châu đều lâm vào tiếng kêu rên tuyệt vọng.

Long Đằng còn truyền ra lời nói, hắn ta sẽ chờ ở Trung Châu, lời nói tự tin mà bá đạo, nhất định sẽ chém Cố Trường Sinh.

Nếu không phải vì Cố Trường Sinh, hắn ta sẽ không tới một giới này, nhấc lên gió tanh mưa máu như thế!

Các tu sĩ đến từ Tiên Vực cũng sớm chờ tại các nơi ở Trung Châu, chờ Cố Trường Sinh hiện thân.

Bọn họ biết rõ thời gian trước có hạt giống thần hỏa hiện thế, không ít người đến tìm kiếm, kết quả chết tại lối vào, không có thực lực Thánh Nhân cảnh, đi cũng sẽ chết.

Tất cả tu sĩ ở Tiên Vực đang suy đoán, Cố Trường Sinh đã đi đến nơi đó.

Mà bây giờ.

Rất nhiều tu sĩ đang đi về phía thành trì của Thác Thiên gia tộc.

Bởi vì bọn họ đã đoán được, một trận đại chiến kinh thế sắp bộc phát ở nơi đó.

Oanh!

Lúc đưa tay, một đạo thần thông đáng sợ rơi xuống, đánh một đoàn hung thú trước mặt thành tro tàn, ánh mắt Cố Trường Sinh bình tĩnh, chậm rãi tiến vào một tòa thành trì có tiếng chém giết và gầm thét tận trời.

Đám hung thú đánh về phía hắn, trong mắt lộ ra hung ác khát máu, nhưng còn không tới gần, liền bị một đạo khí thế quấn trên người hắn chấn thành huyết vụ!

Rất nhanh, sau lưng Cố Trường Sinh, ngàn vạn thanh thần kiếm màu vàng từ trên trời giáng xuống, phong mang sáng chói, bao phủ bốn phương tám hướng, tiêu diệt tất cả hung thú!

Sau đó, trên mặt tất cả các tu sĩ trong tòa thành trì này rơi đầy nước mắt, chằng chịt vết thương và tiên huyết, quỳ xuống đất cảm kích nói, “Đa tạ công tử xuất thủ tương trợ!”

“Tên truyền nhân của Đọa Long Lĩnh này thật sự là một người tàn nhẫn, tâm tư và thủ đoạn cũng ác độc như thế.”

Đạo Cực Tiểu Thánh Quân đi theo, là người hầu của Cố Trường Sinh, nhìn thấy thảm trạng trên đoạn đường này, cũng không nhịn được run sợ.

Nói thế nào, hắn ta cũng là Nhân tộc, mặc dù tranh cường háo thắng.

Nhưng chưa hề nghĩ tới chuyện huyết tẩy các phương tạo nên thanh thế cho mình, còn lấy vô số tiên huyết của Nhân tộc làm nền!

Chương 230: Người Của Ta, Ngươi Cũng Dám Động, Hiện Thân Giết Chóc

Ven đường, cạnh tượng đúng là nhìn mà giật mình, địa ngục nhân gian.

Thần Nữ của Thái Hư Thần Tộc, Giang Sơ Nguyệt đi phía sau bọn họ cũng im lặng, lúc đầu còn có mấy phần chiến ý với tuổi trẻ cấm kị chưa gặp mặt là Long Đằng.

Long Đằng kinh khủng cường đại, cực kì nổi danh tại Tiên Vực.

Nhưng cảnh tượng trên đường, thật sự khiến nàng thất vọng.

Thủ đoạn thấp kém.

Chỉ có thể nói không hổ là hoàng tộc Thái Cổ, trong mắt bọn họ, Nhân tộc chỉ là huyết thực sâu kiến mà thôi.

Cố Trường Sinh đi tới, ánh mắt yên tĩnh lạnh lùng, căn bản không lưu tình.

Trên áo trắng trên dính đầy huyết dịch, tất cả đều là của hung thú, giống như sát thần đi từ Địa Ngục lên.

Cách thật xa liền cảm giác được sát khí ngập trời trên người hắn, như tinh hà mênh mông.

Che khuất bầu trời, cuồn cuộn mà lên, khiến tất cả hung thú kinh hồn táng đảm, sau đó vỡ nát!

Lòng muốn giết Long Đằng, chưa bao giờ nồng đậm giống như hôm nay.

Hắn tự nhận mình không phải người tốt lành gì, nhưng chuyện liên lụy đến người vô tội, hắn vẫn không làm được.

Nhưng... Long Đằng lại làm rất đương nhiên, thậm chí muốn mượn chuyện này để áp bách thanh thế của mình.

“Thật là buồn cười.”

Cố Trường Sinh khẽ nói, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh.

Nhưng Đạo Cực Tiểu Thánh Quân lại không nhịn được phát run, cảm giác Cố Trường Sinh như vậy còn kinh khủng hơn bình thường rất nhiều.

Oanh!

Tin tức Cố Trường Sinh hiện thân tại Trung Châu trong nháy mắt truyền ra.

Như thiên thạch nhập vào biển sâu, kích thích sóng gió động trời.

Tất cả tu sĩ cũng run sợ, cảm giác trời sắp sập xuống, Cố Trường Sinh biến mất bảy ngày, lần nữa truyền ra tin tức, từ biên giới Đông Hoang và Trung Châu đi tới, đồng thời cũng một đường đánh tới.

“Xem ra suy đoán lúc trước là đúng, Thần Tử Cố gia đi thu phục hạt giống thần hỏa, chỉ là không biết hắn có thành công hay không.”

Rất nhiều tu sĩ từ Tiên Vực hạ giới mà đến bắt đầu khởi hành, đoán được Cố Trường Sinh sẽ đi đến chỗ nào, muốn tận mắt nhìn thấy trận chiến kinh thế này!

“Tốt, hiện thân liền tốt, nếu hôm nay tất cả ánh mắt đã tụ tập đến đây, vậy bây giờ chính là lúc ta chém hắn, Không Thiền Giới cũng không tệ, sẽ là nơi hắn táng thân.”

Trên một đỉnh núi nào đó, Long Đằng nghe được tin tức đứng dậy, thầm nói, vô cùng tự tin và cường đại, trong mắt giống như có từng khỏa sao trời đang chuyển động.

Dị tượng sau lưng hiển hiện, hiển hóa vũ trụ tịch diệt, thiên địa sụp đổ chi cảnh!

“Truyền mệnh lệnh của ta, tất cả hung thú tiến công đến thành Thanh Phong!” Hắn ta lạnh lùng phân phó, nhìn về phía thành trì của Thác Thiên gia tộc ở chỗ xa, tên là thành Thanh Phong.

“Vâng, đại nhân!” Một vị lão giả da bọc xương, mọc ra sừng rồng cung kính nói, sau đó hư không một trận mơ hồ, biến mất không thấy gì nữa.

Sau đó, Long Đằng bước ra, đi về phía thành Thanh Phong!

Đồng thời, bên trên đỉnh đầu vọt lên một đạo huyết quang, như núi non, cuồn cuộn mà lên, cuối cùng hóa thành một Chân Long kinh khủng, đánh tan đám mây, nhìn xuống bát hoang!

Hắn ta đang tuyên cáo với thiên hạ, mình sắp động thủ!

“Đây là...”

“Khí huyết thật khủng khiếp!”

Cảm nhận được cảnh tượng rung động giữa thiên địa.

Vô số tu sĩ kinh hãi, thần hồn rung động, cách rất xa cũng cảm nhận được cổ khí huyết đáng sợ đến kinh thiên kia.

Đơn giản giống như một tòa núi lửa vạn cổ dâng lên!

Chẳng lẽ là một đầu Chân Long ấu tử xuất thế?

“Đó là... Long Đằng động thân!” Một vị cường giả đến từ Tiên Vực cảm giác được, run giọng nói.

Long Đằng khởi hành, toàn bộ Trung Châu vì thế mà nổi lên sóng to gió lớn.

Các tu sĩ bản thổ như gặp đại nạn, đến ngày tận thế, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ và bi thương.

Thế hệ trẻ tuổi ở Tiên Vực đánh cờ tranh phong, bọn họ còn không được tính là quân cờ, nhiều lắm chỉ là sâu kiến bị tác động đến, thân bất do kỷ mà thôi.

“Trận chiến này, ta đã chờ mong rất lâu, một đường từ Tiên Vực đuổi tới một giới này.”

“Đúng vậy, trước đây ta cũng cảm giác giữa hai người bọn họ chắc chắn sẽ có một trận chiến, đệ đệ ruột của truyền nhân Đọa Long Lĩnh là bị Thần Tử Cố gia chém chết, thi thể còn bị luyện hóa, tinh luyện giọt Chân Long máu kia ra.”

“Đại thù này, không báo mới lạ.”

Các nơi trong Trung Châu đều có tu sĩ nghị luận, vô cùng hưng phấn, không chê chuyện lớn.

Đám tu sĩ từ Tiên Vực giáng lâm đều sôi trào.

Sau đó từ các nơi khởi hành, muốn tận mắt nhìn thấy truyền nhân của Đọa Long Lĩnh đáng sợ như vậy có thể đánh vỡ ghi chép vô địch của truyền nhân Cố gia không.

Ngoài thành Thanh Phong, bây giờ một mảnh đen nghịt kinh khủng.

Từng đầu hung thú có khí tức kinh khủng từ bốn phương tám hướng mà đến, hình dáng khác nhau, nhưng điểm chung duy nhất chính là mang theo giết chóc và huyết tinh.

Hắc vụ ngập trời, che khuất bầu trời, liên miên vài ngàn dặm, cất giấu tồn tại kinh khủng trong đó, hai mắt như hồ nước màu huyết hồng, vây quanh tòa thành trì.

Nhưng đám hung thú này cũng không tiến công, tròng mắt màu đỏ nhìn chằm chằm thành trì, bộc lộ khát máu và dữ tợn, chờ đợi tồn tại sau lưng ra lệnh một tiếng.

Bên trong thành, vô số tu sĩ sợ hãi, trên tường thành trận văn tận trời, quang hoa chiếu rọi đến tận chân trời, trận địa sẵn sàng đón địch.

Đầu tường là một mảnh thiên địa khác.

Trong đó một thân ảnh trẻ tuổi xuất hiện, thân phụ long lân, sừng rồng, vô tận quang huy và phù văn chảy xuôi, khí tức vô cùng

cường đại.

Sương mù bao phủ, không nhìn rõ chân thân của hắn ta, được long văn sáng chói bao vây, thâm thúy mà cường đại.

Bên người giống như ẩn chứa vô tận tinh không thâm thúy, tràn ngập khí tức kinh khủng.

Chính là Long Đằng, giống như một vị Chân Long trẻ tuổi sừng sững giữa không trung.

Khí tức và uy áp kinh khủng áp bách thiên địa, bao phủ xuống, khiến vô số người không chịu được muốn quỳ xuống dập đầu.

Trong đôi mắt giống như diễn hóa vô tận huyền diệu, có đại tinh vẫn lạc, sơn hà sụp đổ, hắn ta nhìn tu sĩ nào đó, người này kêu rên ngã xuống đất, thần hồn vỡ toang!

Thực lực Chân Thần Cảnh đỉnh phong!

Nhưng lại áp bách rất nhiều Thánh Nhân cảnh, quang huy của một người sáng chói như thiên hạ chi dương, đứng chắp tay, vẻ mặt vô cùng đạm mạc.

Một đầu hung thú rất kinh khủng cung kính xuất hiện sau lưng hắn ta, chờ phân công!

Một màn như thế, khiến tứ phương một mảnh yên tĩnh, vô số tu sĩ bản thổ lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Một tồn tại trẻ tuổi lại có thể hiệu lệnh nhiều Thánh Nhân cảnh như vậy, bọn họ làm sao địch được?

Ngoại trừ chờ chết, còn có thể làm gì?

Vẻ mặt tu sĩ đến từ Tiên Vực cũng hãi nhiên và chấn động, “Đây chính là Long Đằng sao? Vị có danh xưng Chân Long chi tư, hôm nay gặp mặt, quả nhiên kinh khủng đến vô biên.”

“Nhân vật dám khiêu chiến đối nghịch với Thần Tử Cố gia, sao có thể là hạng đơn giản.”

“Kết quả trận chiến này, ta xem rất khó đoán, cũng không phải Thần Tử Cố gia không mạnh, nhưng Hỗn Độn Thể và Chân Long gặp nhau, đều là tồn tại trong truyền thuyết, chưa từng có ai biết rõ kết quả...”

Rất nhiều người nghị luận, kinh hãi không ngừng, đồng thời cũng vô cùng chờ mong.

Chương 231: Người Của Ta, Ngươi Cũng Dám Động, Hiện Thân Giết Chóc

(2)

Bên trong thành.

Tại Thác Thiên gia, trên mặt Thác Thiên Ngọc Linh và Thác Thiên Hạo Miểu tràn đầy thận trọng, nhưng bọn họ lại không dám làm gì, tộc nhân phía sau bọn họ cũng là như thế.

“Công tử cường đại như thế, nếu trở về, nhất định có thể giải quyết cục diện hôm nay!”

Một vị lão nhân nói, trong ánh mắt đều là kiên định và lòng tin.

Mặc dù Long Đằng ở bên ngoài khiến tim bọn họ đập nhanh, sinh ra sợ hãi.

Nhưng nghĩ đến Cố Trường Sinh luôn tự nhiên không màng danh lợi, vẻ mặt lạnh nhạt như nắm tất cả trong tay, bọn họ lại cực kỳ trấn định, không hoảng loạn.

Đám người Cổ Thần Mục, Liên Tinh, Doanh Nhiếp cũng ở chỗ này, đã từ ngoài thành trở về.

Theo mệnh lệnh của Long Đằng, tất cả hung thú cũng đình chỉ tiến công, bao quát đám tồn tại cấm khu kia cũng thế, đang đợi thời cơ, hủy diệt tất cả mọi người.

Lúc này, bên ngoài truyền đến âm thanh!

“Cố Trường Sinh, chờ ngươi nửa ngày, nếu không hiện thân, hôm nay, ta sẽ đồ thành!”

“Nếu ngươi gan nhỏ sợ chiến.”

“Tiếp theo, ta cũng chém ngươi!”

Long Đằng mở miệng.

Giọng nói vô cùng lạnh lùng và bá đạo, cuồn cuộn như kinh lôi vang lên trong thiên địa.

Không sử dụng bất kì thần thông gì, lại khiến vô số tu sĩ cảm thấy đau tai, dường như muốn nổ tung!

Vô số người hãi nhiên, trừng to mắt.

“Đây cũng quá mạnh rồi? Khí huyết của Thánh Nhân cảnh cũng không thể đạt tới trình độ này.”

“Rốt cuộc hắn ta tu luyện thế nào vậy? Đơn giản không thể tin được.”

“Tên của công tử, ngươi có thể gọi sao? Công tử, cũng không phải người ngươi có thể nhục nhã!”

Nhưng Cổ Thần Mục lại bất mãn, giọng nói khàn khàn truyền ra, đồng thời sải bước đi về phía tường thành, sắc mặt lạnh lẽo.

Vẻ mặt của Liên Tinh cũng rất băng lãnh, không cho phép người khác khinh thị Cố Trường Sinh, rất nhanh đã biến mất không thấy gì nữa, lần nữa xuất hiện đã ở bên ngoài.

Một thân váy trắng vô cùng thanh khiết, dung nhan tựa như ảo mộng, khiến không ít nam tử say mê.

Mặc dù Cố Khuynh Nhi phẫn nộ, nhưng không xúc động như hai người họ, cũng biết thực lực của mình đi lên cũng không đủ.

“Tốt, tùy tùng của Cố Trường Sinh sao? Một tên Thần Vương Cảnh, một tên Bán Thánh cảnh, ra tay với các ngươi trước, khiến hắn hối hận vì không hiện thân sớm.”

Ánh mắt của Long Đằng rất đạm mạc, cũng không vì thực lực của hai người mà để ý.

“Nếu công tử hiện thân, sẽ tuỳ tiện chém ngươi!” Liên Tinh băng lãnh nói, thi triển sát phạt đại thuật, bầu trời bỗng nhiên hóa thành một mảnh đen như mực, sát ý vô tận xuất hiện, như hắc ám chi hoa!

“Thì ra là truyền nhân của tổ chức sát thủ, đáng tiếc chiêu này của ngươi còn không phá được phòng ngự của ta.” Ánh mắt Long Đằng khẽ nhúc nhích, không trốn không né, vô cùng bình tĩnh nói.

Ong!

Bên ngoài thân một hắn ta, tầng long lân hiển hiện thanh quang, hóa thành phù văn cổ lão, sau đó diễn hóa thành từng vòng xoáy nhỏ, giống như có thể thông hướng đến thế giới khác!

Vụt!

Liên Tinh biến sắc, hắc ám chi hoa nở rộ, vô cùng tuyệt mỹ, lại tạch tạch đứt gãy, khó mà công phá tầng thanh quang này!

Oanh!

Long Đằng nhanh chóng xuất thủ, sương mù bao phủ, lúc này chính là chấn động, bộc phát ánh sáng hừng hực.

Long trảo nhô ra, giống như có thể nổ tung thiên địa!

Sắc mặt Liên Tinh tái nhợt, nhanh chóng rút lui, nửa bên cánh tay bị quẹt vào, lập tức máu me đầm đìa.

“Phản ứng thật mau.” Long Đằng gật đầu, biểu thị tán thưởng.

Toàn thân Cổ Thần Mục có kim quang chảy xuôi, vô cùng sáng chói, thần thánh mà kinh khủng, có ẩn chứa cự lực khai thiên trong đó, “Nhận của ta một quyền!”

“Không hổ là Hoàng Kim Cổ Thần, nhưng khí lực vẫn quá yếu.”

Long Đằng lạnh lùng nói, một cánh tay đưa ra phía sau, trực tiếp

đón đỡ một quyền này của Cổ Thần Mục, rất nhẹ nhàng, giống như không dùng lực.

Hai thân hình chênh lệch quá lớn, nhưng một quyền lại bộc phát vô tận thần uy, hư không nổ vang, giống như từng khỏa sao trời nổ tung.

Lỗ tai của vô số tu sĩ run lên, khó mà chịu đựng, vẻ mặt kinh hãi.

Răng rắc!

Hoàng Kim Cổ Thần bị đánh bay, trên cánh tay hiển hiện vết rạn, suýt chút nữa vỡ ra, từng giọt huyết dịch màu vàng nhỏ xuống, vô cùng doạ người.

Tứ phương hoàn toàn tĩnh mịch, vô số người trừng lớn mắt, hít một hơi lạnh.

Chỉ hai chiêu, hai người này liền bại?

Trước đó bọn họ cường đại rõ như ban ngày, chiến đấu với đông đảo hung thú Thánh Nhân cảnh cũng không rơi vào thế hạ phong.

Chuyện này chỉ có thể chứng minh Long Đằng thật sự quá mạnh.

Rất nhiều tồn tại cấm khu ở Đông Hoang không khỏi cười to nói, “Đại nhân vô địch, thế hệ trẻ tuổi, ai có thể đánh một trận?”

“Long Đằng không hổ là tồn tại có Chân Long chi tư, thật sự quá mạnh!”

“Nói không chừng thật có thể đánh vỡ truyền thuyết không thể địch của Hỗn Độn Thể.”

Đám người rung động, sau đó nghị luận, nơi đây sôi trào.

Liên Tinh và Cổ Thần Mục cũng kinh hãi không thôi.

Long Đằng tuyệt đối là người nổi trội nhất trong thế hệ trẻ tuổi, cỗ nhục thân kia không giống như hắn ta nên có, cảnh giới của hai người họ cũng cao hơn hắn ta, nhưng vẫn không địch lại.

“Người này rất cổ quái, hơn nữa ta cảm giác hắn không thể phát huy toàn bộ lực lượng của nhục thân...”

Liên Tinh nhẹ giọng nói, cảm thấy nhục thân bây giờ của Long Đằng vốn không thuộc về hắn.

“Hiện tại, đến lượt ta động thủ!”

Long Đằng lạnh lùng nói, nhìn chằm chằm con mồi, thân thể lập tức biến mất.

Phía sau hắn ta hiển hiện hai cái cánh Chu Tước màu lửa đỏ, lúc chấn động, hư không run rẩy mơ hồ, chính là cực tốc!

Một màn này, khiến đám người chấn kinh, hãi nhiên không thôi.

“Chu Tước bảo thuật, Long Đằng có tạo hóa thật lớn, lại có được bảo thuật chí cường khác!”

Chu Tước bảo thuật, không chỉ có thể khống chế hỏa, uy năng cũng không yếu, còn lại bảo thuật của Thiên giai hung thú!

Quan trọng nhất chính là, thuật này có thể thi triển cực tốc!

Liên Tinh tránh né, nhưng vẫn chậm nửa bước, bị quẹt vào, máu me khắp người, rớt xuống đất.

Long Đằng tiếp tục cất bước, hắn ta trực tiếp vỗ tới một chưởng, đại thủ hoành không, một tiếng ầm vang.

Cổ Thần Mục chỉ có thể ngạnh kháng, hai tay bộc phát một đoàn huyết vụ và tiếng tạch tạch, sau đó oanh một tiếng nhập vào lòng đất!

“Không tệ, Bán Thánh bình thường đã sớm hình thần câu diệt, chết đến không thể chết thêm.” Long Đằng cao cao tại thượng, gật đầu nói, sau đó trong mắt lộ sát cơ, chuẩn bị giải quyết hai người.

Đông!

Đúng lúc này, tất cả mọi người nghe được âm thanh rất đáng sợ, giống như giao kích trên thần thiết.

Sau đó tất cả mọi người nhìn thấy con ngươi của Long Đằng bỗng nhiên co rụt lại, biến sắc, đôi cánh Chu Tước màu lửa đỏ đứt gãy.

Hư không trước mặt hắn ta một trận vặn vẹo mơ hồ, một thân ảnh áo trắng bình tĩnh đi ra, một quyền rơi xuống, hỗn độn khí lượn lờ, Long Đằng không kịp phản ứng, tiếng ầm vang truyền đến, bị đánh xuống lòng đất!

“Người của ta, ngươi cũng dám động!”

Giọng nói bình tĩnh, lại ẩn chứa sát khí băng lãnh đến cực điểm.

Cố Trường Sinh xuất hiện.

Cùng lúc đó, hắn phất tay, các loại phù văn rơi xuống, lít nha lít nhít như mưa rơi.

Đồng thời rất loá mắt, phù văn đáng sợ giống như thần thánh chú ngữ hiển hóa trong hư không, bộc phát vô tận uy năng.

Phù văn như biển, hoàn toàn mờ mịt, ở trong có tinh thần rơi xuống, cũng có mặt trời đỏ rơi xuống, cảnh tượng không thể tưởng tượng được, lại vô cùng kinh khủng.

“Không được!”

“Thần Tử Cố gia hiện thân! Mau trốn!”

Vô số tu sĩ xung quanh thành Thanh Phong hãi nhiên kinh sợ, lân giáp cường đại cũng nát, không có hiệu quả gì.

Tất cả hung thú phóng ra tứ phương, nhanh chóng đào thoát, phù văn rơi xuống đất, một tiếng ầm vang, giống như từng dải ngân hà nện xuống.

Phù văn bảo thuật đều không che chở được, rất nhiều hung thú trực tiếp bị giết chết, còn không kịp phát ra tiếng kêu thảm.

Chương 232: Hô Phong Hoán Vũ, Khống Lôi Chưởng Diệt, Trống Rỗng Một Phương

Chân Không

Không có chút ba động nào, Cố Trường Sinh đột nhiên hiện thân, giống như vượt qua thời gian và không gian.

Chỉ một quyền, đánh đánh Long Đằng vô cùng cường đại vào lòng đất.

Cánh Chu Tước phát ra âm thanh thanh thúy, phù văn phá diệt, trong nháy mắt đứt gãy vỡ vụn, lòng đất xuất hiện hố to đáng sợ.

Đồng thời, ống tay áo của hắn vung lên, thi triển vô thượng thần thông, như Tiên Đế lâm không.

Áo trắng phần phật, có tư thái vô địch và siêu nhiên, được vô tận hỗn độn vây quanh, sừng sững hư không!

Từng dải ngân hà thần thông nện xuống, trong đó có cảnh tượng nhật nguyệt rơi xuống, vô cùng đáng sợ.

Mỗi một đạo thần quang đều ẩn chứa thần uy, khiến hung thú như thủy triều bao quanh thành Thanh Phong phát ra tiếng kêu thống khổ.

Tiếng kêu thảm không ngừng truyền ra, trong khoảnh khắc, bị nện thành huyết vụ!

Có vô cùng vô tận hung thú vây quanh thành, số lượng quá nhiều, vẫn không có bao nhiêu hao tổn.

Thấy thế, Cố Trường Sinh hơi nhíu mày, trong miệng nhẹ giọng nói.

“Lôi!”

Theo lời nói nhàn nhạt truyền ra.

Tại tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm, liền trông thấy thiên địa bỗng nhiên tối sầm lại, vô tận lôi hải từ dưới chân Cố Trường Sinh lan tràn ra.

Lúc hắn đi lại, giống như một vị lôi đình Thần Chủ.

Hai ngón tay thon dài đè ép về phía trước.

Ầm ầm!

Ở giữa bầu trời, lôi đình hóa rồng, lo lớn như thùng nước, lít nha lít nhít, từ trên trời giáng xuống, hướng về phía vô số hung thú!

“Gió!”

Ngọn gió đen như mực xuất hiện giữa thiên địa, quét sạch tất cả, giống như thổi phá cả hư không!

Trong đó có âm hàn chi lực, giống như có thể thổi tắt thần hồn, trong đó thậm chí có hư ảnh đại hung cổ lão hiển hiện, vô cùng đáng sợ!

“Mưa!”

Cố Trường Sinh tiếp tục nói, thần thông ngôn xuất pháp tùy ẩn chứa hỗn độn chi ý, một giọt mưa nặng như một tòa núi lớn, từ trên trời rơi xuống!

Trong một lát, gió, lôi, mưa đủ đều, tạo thành tổn thương kinh khủng!

Vô số hung thú kêu thảm, tuyệt vọng, bị nện thành huyết vụ, phạm vi thật sự quá lớn, bao phủ trên ngàn dặm!

Ven đường bọn chúng đã nuốt chửng vô số tu sĩ Nhân tộc, huyết tẩy các nơi, chưa từng nghĩ tới sẽ có ngày hôm nay.

Tiếng kêu rên vang lên bốn phía, chưa trốn ra xa, liền bị nện thành huyết vụ!

Trong khoảnh khắc, vô số hung thú đều chết đi, trống rỗng một mảng lớn, xung quanh thành Thanh Phong xuất hiện một khu vực trống!

Cố Trường Sinh sừng sững trong đó, vẻ mặt bình thản đến cực điểm.

Nhìn một màn này, xung quanh lập tức oanh động, lâm vào kinh ngạc tĩnh mịch, sau đó sôi trào!

“Tê! Đây là thần thông kinh khủng gì vậy, cho tới bây giờ không ta còn chưa gặp qua, chẳng lẽ là cổ lôi pháp, cổ mưa thuật? Nhưng cũng không giống a!”

“Mỗi một giọt mưa đều giống như ẩn chứa hỗn độn chi ý, nặng như vạn tấn, nhiều như vậy, đến Thánh Nhân cũng không dám ngạnh kháng!”

Cũng có người nhìn lên thân ảnh áo trắng đột nhiên xuất hiện trên không trung, ánh mắt cuồng nhiệt nói, “Thần Tử Cố gia hiện thân! Vẫn bá đạo lăng lệ như trước, căn bản cũng không nói nhảm!”

“Ta biết rõ Thần Tử Cố gia sẽ đến, hai người đứng đầu thế hệ trẻ tuổi, có thể tuỳ tiện nghiền ép cùng thế hệ.”

“Vừa hiện thân, đã đánh Long Đằng xuống lòng đất, quá mạnh!”

“Hừ, đánh lén và vận khí thôi. Long Đằng đại nhân cường đại và kinh khủng rõ như ban ngày, khi còn bé từng một mình một người xâm nhập khu vực không người ở Dị Vực rồi trở về, đạt được tạo hóa nghịch thiên.”

“Từ khi xuất thế đến nay chưa từng bại qua, một đường quét ngang, đánh chết một vị truyền nhân của mười vạn cấm khu, chỉ là không có tin tức truyền ra mà thôi.”

“Bây giờ Long Đằng đại nhân trấn áp tất cả tồn tại trong cấm khu ở Đông Hoang, đưa vào Trung Châu, một đường huyết tẩy, đánh đâu thắng đó, nghe đồn nói hắn ta đã dung hợp một viên Chân Long hỏa chủng trong truyền thuyết, đã vô địch.”

Một vị tu sĩ dị tộc hừ lạnh một tiếng, sau đó ánh mắt mang theo kính sợ và cuồng nhiệt nói, vô cùng hiểu rõ Long Đằng, nói tới các chuyện truyền kì của Long Đằng.

Tê!

Các tu sĩ xung quanh ngẩn ngơ, hít một hơi lạnh.

Từng đánh chết một vị truyền nhân của mười vạn cấm khu?

Mười vạn cấm khu, đây chỉ là cái tên, cũng không nhiều như vậy.

Nhưng đó là địa phương siêu thoát vạn trượng hồng trần, không liên quan đến nhân quả ở Tiên Vực, trong đó có vô địch tồn tại, lật tay có thể hủy diệt vô số hạ giới!

Không ít người không rõ ràng nội tình của Long Đằng, cho rằng Long Đằng không thể nào là đối thủ của Cố Trường Sinh, thuần túy là đang tìm cái chết, bây giờ nghe nói như thế cũng không khỏi sợ hãi.

Mặc dù mỗi chuyện Cố Trường Sinh làm ra đều chấn động cổ kim, nhưng Long Đằng cũng không đơn giản, chuyện làm ra cũng rất rung động, đủ để ghi vào sử sách, cung cấp cho hậu thế quan sát!

Nếu xuất hiện ở kỉ nguyên khác, tuyệt đối là vô địch tồn tại quét ngang cùng thế hệ.

“Không trách được Long Đằng cuồng vọng như thế, thì ra là có thực lực này.”

“Thần Tử Cố gia cường đại sớm đã truyền khắp Tiên Vực, đánh vỡ rất nhiều ghi chép, thậm chí thành tựu cực cảnh mạnh nhất vạn cổ!”

“Nhưng hiện nay hắn vẫn thấp hơn Long Đằng một đại cảnh giới, cũng không thiêu đốt thần hỏa, nếu hai người cùng một cảnh giới, một trận chiến này tuyệt đối không có bất ngờ.”

Có cường giả thế hệ trước nhíu mày một lát, mở miệng nói, cảm thấy Long Đằng có tu vi cảnh giới tiện nghi, nếu không hắn ta tuyệt đối không dám tìm Cố Trường Sinh giao thủ!

“Cũng không nhất định...” Có người phản bác.

Người bên cạnh nhíu mày, ngắt lời nói, “Nhưng nói thế nào, trận chiến này của hai người, có thể xưng là mũi nhọn đấu với đao sắc!”

“Đúng vậy, không có nhiều nếu như như vậy, Long Đằng chính là

Chân Thần cảnh đỉnh phong, thậm chí sắp bước vào Thiên Thần cảnh."

"Thần Tử Cố gia mới là Hư Thần cảnh đỉnh phong, thấp hơn một đại cảnh giới."

Tất cả tu sĩ đều sôi trào, thần tình kích động, cũng vô cùng chờ mong!

Tu sĩ bản thổ của Không Thiền Giới nhao nhao quát to, nhìn về phía vô số hung thú nói chết đi, vô cùng thống khoái, nhiệt huyết dâng lên, trên mặt đỏ bừng!

Rất nhiền tồn tại trong cấm khu của Đông Hoang biến sắc, bao phủ trong hắc vụ, không tự chủ lui về sau mấy bước.

Chương 233: Long Đằng Tự Phụ, Áp Chế Một Cảnh Giới Chém Với Ngươi

Cố Trường Sinh một người đứng giữa không trung, uy thế kinh khủng, như hãn hải che khuất bầu trời, khiến bọn chúng sinh lòng hãi nhiên, hãi hùng khiếp vía.

Nhất là mấy thức thần thông thần bí vừa rồi, tuỳ tiện như vậy đã giết chết vô số hung thú, khiến bọn chúng tim đập nhanh, không dám vọng động.

"Đáng chết, ngươi lại dám đánh lén đại nhân! Hèn hạ vô sỉ!"

Lúc này, một vị tùy tùng trẻ tuổi của Long Đằng, chính là truyền nhân duy nhất của một phương vô thượng đại giáo, tu vi Chân Thần Cảnh đột nhiên kêu to...

Khuôn mặt hắn ta trở nên vô cùng phẫn nộ dữ tợn, cho rằng Cố Trường Sinh đột nhiên hiện thân trong hư không đánh lén, vô cùng trơ trẽn.

Hắn ta trực tiếp xuất thủ, nóng giận công tâm, hiện ra thủ đoạn mạnh nhất của mình, một môn thiên phú bảo thuật diễn hóa, hà thụy xuất hiện, đại nhân nhà mình bị đánh xuống lòng đất, khiến

hắn ta cảm giác tín ngưỡng của mình bị vấy bẩn!

Phốc!

Nhưng hắn ta còn chưa vọt đến trước mặt Cố Trường Sinh, một đạo ánh mắt băng lãnh như Thiên Kiếm chém xuống, ẩn chứa vô thượng thần uy, bang một tiếng, hư không vỡ toang.

Bảo thuật của người này vỡ vụn, không kịp phát ra tiếng kêu thảm, trong nháy mắt nổ thành đoàn huyết vụ, hình thần câu diệt!

“Tê! Quả nhiên mạnh đến không hợp thói thường...”

“Chúng ta còn lâu mới là địch thủ của hắn!”

Đám tùy tùng đi theo Long Đằng đang muốn có động tác, nhìn thấy vậy sắc mặt đại biến, vô cùng kinh dị, toàn thân mát lạnh.

Nộ khí trực tiếp dập tắt, như bị một chậu nước lạnh đổ xuống, cứ thế mà đứng ở tại chỗ, không dám động đậy!

Lúc này bọn họ mới kịp phản ứng, đây là nhân vật mà đại nhân của bọn họ cũng phải nghiêm túc ứng phó, thanh danh kinh khủng sớm đã truyền khắp các nơi trên Tiên Vực!

“Công tử.”

Trên người Liên Tinh nhuốm máu, bay lên không trung, lộ vẻ kinh hỉ nói, còn tưởng rằng Cố Trường Sinh vẫn ở trong bí cảnh thu phục hạt giống thần hỏa, cần một thời gian nữa mới có thể chạy đến thành Thanh Phong.

Nhưng nàng phát hiện khí tức của Cố Trường Sinh vẫn là Hư Thần cảnh đỉnh phong, không khỏi nghi hoặc, chẳng lẽ công tử không thành công?

“Chỉ là không lựa chọn đột phá thôi, thương thế của ngươi thế nào?” Cố Trường Sinh biết rõ hoang mang của nàng, liền nhẹ giọng nói một câu.

Sau đó ánh mắt nhìn lên người nàng, thấy nửa người đều là máu, váy trắng cũng bị tiên huyết làm cho ướt nhẹp, ánh mắt không

khỏi sâu thẳm hơn rất nhiều, quanh thân ngưng tụ hàn ý đáng sợ.

“Ta không sao, công tử, chút tổn thương này chỉ là vấn đề nhỏ thôi, nhưng nhục thân của Long Đằng có chút vấn đề, hắn ta ỷ vào chuyện này, ta cảm giác giai đoạn hiện nay, hắn ta không nên có bộ nhục thân này mới đúng.”

Liên Tinh lắc đầu, thấp giọng nhắc nhở.

Long Đằng mạnh, đã siêu việt bất cứ thiên kiêu trẻ tuổi nào mà nàng đã gặp, nếu không có công tử tồn tại, tuyệt đối là nhân vật lừng lẫy nhất ở Tiên Vực.

Nhưng đối với Cố Trường Sinh, nàng vẫn có lòng tin không gì sánh nổi, cho rằng Cố Trường Sinh có thể tuỳ tiện trấn áp Long Đằng!

Vẻ mặt Cố Trường Sinh tự nhiên không có biến hóa, đưa tay vén tóc dài tán loạn trên trán Liên Tinh, nói khẽ, “Không sao, lát nữa công tử xả giận cho ngươi.”

“Vâng, ta tin tưởng công tử.” Liên Tinh gật đầu, thấy vô số người nhìn xem một màn này, sắc mặt đỏ lên, nhu thuận nói.

“Công tử, nhục thân của tên gia hỏa này rất quỷ dị...”

Lúc này, Cổ Thần Mục oanh một tiếng từ lòng đất bay lên, lực sinh mệnh lực cường đại đang chữa thương cho hắn ta, nhưng toàn thân đều là vết thương, nhìn cực kì đáng sợ dữ tợn.

Hắn ta cũng chỉ bị thương ngoài da, bởi vì Long Đằng rất tự phụ, không nghiêm túc, như mèo bắt chuột, chuẩn bị chậm rãi ma diệt hai người, không xuất thủ toàn lực, cho rằng không đáng.

“Rất tốt, không hổ là Thần Tử Cố gia, vừa rồi ta cũng không chú ý đến, xem ra ngươi còn tinh thông không gian chi đạo.”

Đúng lúc này, một giọng nói lạnh lùng bình tĩnh truyền đến.

Long Đằng từ mặt đất đứng lên, khóe miệng chảy ra một vệt máu.

Bị một quyền của Cố Trường Sinh đánh trúng, rõ ràng sau lưng đã lõm xuống rất nhiều, có vết rạn, nhưng không vỡ vụn.

Vừa rồi hắn ta chủ quan, không nghĩ tới Cố Trường Sinh đột nhiên hiện thân.

Hơn nữa cũng không kịp tránh né.

Nếu không, dựa vào lực phòng ngự kinh khủng của hắn ra, không thể bị đánh như vậy được.

Nhưng trong lòng hắn ta cũng có chút giật mình, biết rõ Cố Trường Sinh đúng như lời đồn, nhục thân kinh khủng vô song, suýt chút nữa đã đánh nát lưng hắn ta.

Nhưng nghĩ đến cái gì, Long Đằng rất nhanh bình tĩnh lại.

“Không hổ là Hỗn Độn Thể, ngươi là người duy nhất trong thế hệ trẻ tuổi có thể khiến ta bị thương.”

“Đáng tiếc, sẽ không có lần thứ hai.”

Long Đằng tiếp tục nói, biết rõ Cố Trường Sinh cường đại đến không hợp thói thường, nhưng hắn ta cũng rất tự phụ, cho bằng bản thân còn mạnh hơn Cố Trường Sinh.

Cũng bởi vậy, ánh mắt hắn ta càng thêm băng lãnh, đằng đằng sát khí.

Một màn như thế, khiến ánh mắt Cố Trường Sinh có chút kỳ dị, vẻ mặt không có gợn sóng nói, “Xem ra nhục thân của ngươi đúng là có vấn đề, cho dù là Chí Thánh cũng không dám ngạnh kháng một quyền của ta, động một cái đã thịt nát xương tan.”

Thái Dương Chân Hỏa ẩn chứa quy tắc mặt trời, xen lẫn trong một quyền này, có chí cương chí dương chi ý, không gì không phá.

Đồng thời cũng có hỗn độn khí nặng nề như vạn quân.

Mặc dù hắn không sử dụng toàn lực.

Nhưng cho dù là Thánh Nhân, bị một luồng quyền phong đánh trúng cũng phải trực tiếp sụp đổ, không có khả năng còn sống!

Vậy mà Long Đằng chỉ bị đánh xuống lòng đất, không bị đánh

xuyên.

Vừa rồi Cố Trường Sinh cũng cảm nhận được, nhục thân của Long Đằng đúng là rất cổ quái, mặt ngoài có quy tắc chi lực.

Không giống như cấp độ này của hắn ta có khả năng có, nhưng cũng không phải thiên phú thần thông hoặc là bí bảo gì.

Đó thuần túy là nhục thân chi lực, từ nhục thân chi lực diễn hóa quy tắc!

“Trách không được ngươi lại tự tin như thế, thì ra là vì cỗ nhục thân này.”

Cố Trường Sinh từ tốn nói.

Bên trong tiên đồng có tiên ý sáng chói hiển hiện, muốn thấy rõ hư thực của Long Đằng, phát hiện khí tức trên cỗ nhục thân này và hắn ta không đồng nguyên.

Mặc dù đều là Chân Long thân, nhưng cũng không đồng dạng.

“Nhục thân này do đoạt xá mà có? Cũng không giống, cỗ nhục thân này cho ta cảm giác thời gian tồn tại vô cùng cổ lão, nhưng có thể sử dụng như cánh tay vậy, không có trở ngại chút nào. Thủ đoạn như thế, có thể xưng một câu Chân Long chi tư.”

Ánh mắt Cố Trường Sinh rất bình tĩnh, tiên đồng óng ánh, diễn hóa thần dị huyền diệu, rất nhanh liền thấy rõ tình huống nhục thân của Long Đằng, sau đó cũng không thèm để ý.

“Thì ra ngươi còn có một môn thiên phú đồng thuật, nhưng như vậy thì thế nào, coi như ngươi biết rõ chuyện này, thì cũng không phải là đối thủ của ta.”

“Hiện tại, nhục thân của ta, không phải ngươi có thể địch.”

Vẻ mặt của Long Đằng khẽ biến, sau đó lại cực kỳ tự tin nói, không sợ Cố Trường Sinh thấy rõ hắn ta.

Cố Trường Sinh vẫn bình thản nói, “Ỷ vào nhục thân mạnh trong nhất thời, hiện nay thực lực của ngươi cũng chỉ là ngoại vật, cuối

cùng không có bất cứ tác dụng gì."

"Tổn hại có thừa mà bổ sung không đủ, huống chi dùng lực lượng bên ngoài hóa thành lực lượng cho mình dùng, sao có thể nói không phải là thực lực của mình được." Long Đằng lạnh lùng cười một tiếng, con đường tương phản với Cố Trường Sinh, cũng không cảm thấy cỗ nhục thân kinh khủng này không thuộc về hắn ta.

Chương 234: Long Đằng Tự Phụ, Áp Chế Một Cảnh Giới Chém Với Ngươi (2)

Hơn nữa!

Cỗ nhục thân này thuộc về hắn ta đã vài chục năm, chính là một trong những duyên cơ vô thượng mà hắn ta đạt được ở khu vực không người ở Dị Vực!

"Bây giờ ngươi còn chưa thiêu đốt thần hỏa, nếu như vậy chém ngươi, thật sự là quá dễ dàng, hiện tại ta sẽ áp chế tu vi ở Hư Thần cảnh đỉnh phong, cùng ngươi đánh một trận đàng hoàng!"

Lập tức, Long Đằng chú ý tới thực lực của Cố Trường Sinh, mở miệng tự tin vô cùng nói, tràn ngập cường đại, cảm thấy tại Chân Thần Cảnh nghiền ép Cố Trường Sinh không có cảm giác thành tựu.

Chỉ có cùng cảnh giới nghiền ép hắn, mới tính là chân chính đánh bại, có thể báo thù cho đệ đệ của hắn ta!

Dứt lời, khí tức bắt đầu áp chế xuống.

Một tầng thần hỏa thần bí bừng lên, cổ lão phù văn sáng chói, hà thụy dâng lên bốn phương tám hướng, hóa thành hình Chân Long.

Rất nhanh hắn ta đã áo chế tu vi tại Hư Thần cảnh đỉnh phong, cùng cảnh giới với Cố Trường Sinh hiện tại.

"Ồ?" Nghe vậy, vẻ mặt Cố Trường Sinh không thay đổi, bình thản nói, "Ngươi sẽ hối hận."

Long Đằng tự phụ nói, “Lát nữa ngươi sẽ không nói như vậy đâu, mà sẽ biết hai chúng ta chênh lệch lớn như thế nào.”

“Cùng một thời đại với đại nhân, mới là bi ai của truyền nhân Cố gia, chỉ có thể biến thành đá đặt chân cho đại nhân mà thôi!” Một vài tu sĩ dị tộc nói, ảnh hưởng bởi khí thế của Long Đằng, trong mắt thần quang trong trẻo, tràn ngập lòng tin.

Nhưng Cố Trường Sinh cũng không thèm để ý đến những lời này của Long Đằng, tương phản cảm thấy tên gia hỏa này quá tự phụ, xem nhẹ người trong thiên hạ.

“Nói nhảm nhiều quá.”

Dứt lời, hắn liền động thủ.

Thân ảnh thon dài cất bước đi lên phía trước, quang mang vô tận và hừng hực bao phủ, hỗn độn khí chìm nổi, trong nháy mắt biến mất tại chỗ.

Oanh!

Từng tràng tinh hà rủ xuống!

Từng khỏa đại tinh chuyển động, vô cùng hào hùng, giống như một mảnh vũ trụ tinh không cổ lão giáng lâm, hiện lên phía trên Cố Trường Sinh.

Giống như lập tức đi tới chỗ sâu trong vũ trụ.

Quanh người hắn, một phương thế giới tùy hành!

Sau một khắc, vẻ mặt hắn không có một gợn sóng, huy quyền rơi xuống, vùng vũ trụ tinh không này cũng đập xuống!

Ngay lúc đó, dị tượng triển khai!

Thanh liên chập chờn!

Giống như mang theo một phương thế giới mà xuống, nặng như ngàn tỉ tấn, bên trong hỗn độn khí xen lẫn khí tức chí cương dương khí, nóng rực bầu trời!

Hư không lập tức bị đánh nát, xuất hiện một mảnh hư vô đáng sợ!

Tất cả mọi người tận mắt nhìn thấy một màn này, hai chân không khỏi nhũn ra, vẻ mặt hãi nhiên tái nhợt, suýt chút nữa đã quỳ rạp xuống đất.

Đây cũng là thế giới chi uy, đã siêu việt phạm vi Không Thiền Giới có thể tiếp nhận!

Hư không không ngừng vỡ nát, bị đánh nổ tung!

Loại khí tức này quá hùng vĩ và đáng sợ, Chí Thánh cảnh đều phải biến sắc hãi nhiên, không dám tranh phong.

“Đây là thần thông gì...”

“Cái này sao có thể...”

Ý cười trên mặt Long Đằng biến mất, đôi mắt đột nhiên trừng lớn, vẻ mặt thay đổi, không còn tự phụ như vừa rồi nữa, cảm giác không đúng, nằm ngoài dự đoán của hắn ta.

Một tầng thanh quang đáng sợ xuất hiện trên thân thể, đó là lực lượng quy tắc, cảm thấy mình không thể ngạnh kháng, có nguy hiểm lớn.

Đồng thời, hắn ta cũng thi triển Chân Long thuật, long văn cổ lão sáng chói, hóa thành thần phù hai cánh, muốn tránh né.

Nhưng!

Gốc thanh liên kia chập chờn, thanh quang vẩy xuống!

Ong một cái.

Không biết khi nào, một cỗ lực lượng trói buộc giam cầm kinh khủng truyền đến, Long Đằng đột nhiên cảm thấy bản thân không động được.

Sau một khắc!

Vẻ mặt Cố Trường Sinh vô cùng bình thản, từ hư không cất bước,

Hỗn Nguyên Giới Tâm Thần Quyền rơi xuống.

“Oanh!”

Một quyền rơi xuống, dị tượng che đậy thiên địa, khiến bầu trời như đang run rẩy, sau đó hoàn toàn nổ tung.

Long Đằng oa một tiếng, ho ra tiên huyết, đầu ong một cái trống không, còn không tiếp xúc đến, tầng thanh quang kia đã lập tức đứt gãy, hoàn toàn không thể chống cự được!

Đây là nhất lực phá vạn pháp!

Hắn ta kịp phản ứng.

Nhưng khi một quyền này hoàn toàn ép xuống, Long Đằng lập tức phun ra một miệng tiên huyết.

Trong đó xen lẫn mảnh vỡ nội tạng, nhục thân của hắn ta vang lên tiếng tạch tạch, khe hở xuất hiện.

Từng phù văn lưu chuyển, biến mất trong đó, chảy ra tiên huyết màu đen!

“Ta đã nói, ngươi sẽ hối hận.” Vẻ mặt Cố Trường Sinh không thay đổi, tiếp tục cất bước.

Thủ chưởng rơi đập, lại là một quyền, không ngừng đánh bay Long Đằng, trong miệng hắn ta liên tục phun ra tiên huyết, thân thể cũng bị vặn vẹo một cách quỷ dị, vô cùng kinh khủng.

Sau đó!

Răng rắc một tiếng, bộ nhục thân Long Đằng lấy làm kiêu ngạo kia, trực tiếp bị đánh nổ tung thành một lỗ hổng đáng sợ, máu me đầm đìa, nhìn rất dọa người!

Huyết nhục màu đen lộ ra cỗ khí tức quỷ dị và mục nát, liên tiếp cùng nhau, khác hẳn với vẻ ngoài cường đại vô địch mà Long Đằng hiện ra!

“Đây không có khả năng... Nhục thân của ngươi, làm sao có thể

mạnh hơn ta!”

“Đây tuyệt đối không có khả năng!”

Trong đầu Long Đằng trống rỗng, ngây dại.

Đau đớn kịch liệt khiến hắn ta rất nhanh phản ứng lại, không còn tự phụ và tự tin như vừa rồi nữa, mà là không dám tin, không nhịn được hét lớn, vô cùng dữ tợn!

Xung quanh đã hoàn toàn tĩnh mịch.

Vô số tu sĩ tận mắt nhìn thấy một màn này, rung động đến thần hồn phát run, toàn thân đều run rẩy, da đầu muốn nổ tung!

Nhất là đám người đến từ hoàng tộc Thái Cổ, lập tức bị dọa đến bay hồn, trong mắt một mảnh đau thương, run giọng nói, “Cái này... Làm sao có thể...”

“Làm sao hắn ta lại mạnh như vậy...”

Mặc dù bọn họ rất không muốn thừa nhận, nhưng lại không thể thay đổi sự thật này!

Long Đằng ở cùng cảnh giới, đặt trước mặt Cố Trường Sinh, không có bất kì sức phản kháng nào, càng không có sức hoàn thủ!

Cố Trường Sinh cường đại khiến tất cả mọi người rung động!

Chương 235: Hoàn Toàn Không Có Sức Hoàn Thủ, Trảm Tiên Kiếm Hoàn, Giết Bán Chí Thánh

Vừa rồi trong nháy mắt Long Đằng nói muốn áp chế tu vi, giống như một viên thiên thạch lớn, nhập vào biển sâu, nhấc lên sóng to gió lớn, khiến xung quanh sôi trào.

Tất cả tu sĩ trừng lớn mắt, không thể tin được, hoài nghi có phải mình nghe lầm hay không.

Phải biết thế hệ trẻ tuổi tranh phong, coi trọng một tuyến chi tranh, tranh đoạt từng giây phút.

Long Đằng chiếm ưu thế ở phương diện tu vi, đây là ưu thế của hắn ta, bởi vì đối thủ của hắn ta chính là Cố Trường Sinh a.

Đó là người mà rất nhiều người ở Tiên Vực ngầm thừa nhận là người mạnh nhất thế hệ trẻ tuổi, thiên phú vạn cổ vô song, sinh ra đã chú định vô địch, quét ngang tất cả.

Nhưng hắn ta lại nói ra lời như vậy, vô cùng tự tin và cường đại, muốn hiện ra khí phách vạn cổ của mình.

Không muốn chiếm tiện nghi của Cố Trường Sinh, không muốn dễ dàng "Đánh bại nghiền ép" hắn.

Một vài tu sĩ Nhân tộc thế hệ trước không khỏi cảm thán, "Mặc dù Long Đằng là người chẳng ra sao, nhưng khí phách như thế, tuyệt đối là cấp cao nhất trong thế hệ trẻ tuổi."

"Đúng vậy, đây mới là dáng vẻ vô thượng thiên kiêu nên có." Một vài nữ tu cũng không nhịn được hiện dị sắc, linh hà chớp động.

Một khắc này, Long Đằng làm cho lòng người rộn ràng, bao phủ trong sương mù và quang mang, lại được long văn sáng chói bao vây, thâm thúy và cường đại.

Trong đôi mắt tràn nhập tự tin đôi kia giống như còn ẩn chứa vô tận tinh không, có khí tức kinh khủng tràn ra.

Nhưng chuyện xảy ra tiếp theo, lại khiến tất cả mọi người chấn động, hóa đá, đôi mắt trừng lớn, không thể tin được.

"Trời ạ, cái này... Cái này... Làm sao có thể..."

"Ta có nhìn lầm không..."

Các tu sĩ vừa rồi còn tán dương Long Đằng khí phách suýt chút nữa đứng không vững, miệng há lớn, đủ để nhét vào một nắm đấm!

Rất nhiều tồn tại trong cấm khu Đông Hoang cũng toàn thân phát

lạnh, mồ hôi lạnh chảy ngang, sợ hãi đến thần hồn cũng muốn nát.

Vừa rồi bọn chúng còn ôm chờ mong, cho rằng dựa vào thủ đoạn đáng sợ của Long Đằng, không nói tuỳ tiện trấn áp Cố Trường Sinh, ít nhất cũng phải giao thủ mấy ngàn chiêu khó phân thắng bại!

Kết quả lại khiến bọn chúng trầm mặc, phát run, muốn chạy!

“Quá kinh khủng, đoán chừng ai cũng không nghĩ tới kết quả này...” Bọn chúng phát run, ánh mắt nhìn về phía Cố Trường Sinh tràn đầy hoảng sợ.

Long Đằng áp chế thực lực cùng một cảnh giới với Cố Trường Sinh, vẻ mặt vô cùng tự phụ và cường đại, nói thẳng Cố Trường Sinh không phải đối thủ của mình!

Nhưng kết quả này lại khiến tất cả mọi người mở rộng tầm mắt... Bởi vì Long Đằng còn không có sức hoàn thủ, trong nháy mắt đã bị Thần Tử Cố gia nghiền ép đến hoàn toàn không có sức phản kháng.

Những lời vừa rồi đã trở thành trò cười, không ngừng đánh chính mặt hắn ta!

Nhục thân của Long Đằng kinh khủng như tiên sắt thần kim, bây giờ bị đánh phá một cái lỗ hổng đáng sợ, trong đó đang chảy ra máu đen!

Thủ đoạn mà Thần Tử Cố gia thể hiện, có thể xưng là kinh thiên động địa, thậm chí đánh xuyên qua hư không Không Thiền Giới, siêu việt khả năng tiếp nhận của giới này!

Kinh khủng đến vô biên!

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, ai dám tin tưởng tất cả điều này là sự thật?

Quá mức mộng ảo và không thể tưởng tượng nổi, vốn cho rằng sẽ là trận long tranh hổ đấu.

Kết quả hai bên chênh lệch quá xa!

Không đúng, không phải chênh lệch quá xa, mà là thực lực của Cố Trường Sinh đã mạnh đến mức thế hệ trẻ tuổi không thể địch lại.

Đoán chừng chính Long Đằng cũng không biết, vì sao Cố Trường Sinh sẽ cường đại đến tình trạng này, so với thủ đoạn hiện ra tại Tiên Vực, bây giờ hắn đã mạnh hơn gấp trăm ngàn lần!

Cùng một cảnh giới với Cố Trường Sinh, hắn ta còn không có cơ hội hoàn thủ, cứ thế mà bị đánh nổ!

Phương hướng khác.

Đạo Cực Tiểu Thánh Quân đến muộn mấy bước nhìn thấy vậy, toàn thân phát lạnh, may mắn bản thân đã thần phục Cố Trường Sinh, để hắn gieo xuống ma chủng.

“Long Đằng cùng cảnh giới lại bị đánh thành dạng này, đến Chân Long Bảo Thuật cũng không thi triển ra được.....”

Trong lòng Giang Sơ Nguyệt tràn ngập rung động, nàng biết rõ Cố Trường Sinh rất khủng bố, nhưng không ngờ hắn lại kinh khủng đến tình trạng này.

Lúc ấy nàng nhìn thấy, chỉ có thể nói là một góc của băng sơn.

“Cũng may lúc đó không trở mặt với hắn, loại quyền pháp này, đoán chừng đến nhục thân Chí Thánh cũng phải sụp đổ, trừ phi vận dụng thần thông và lực lượng pháp tắc, nếu không không có khả năng ngăn cản.” Nàng khẽ nói, vẫn rung động không thôi.

“Ta đã biết chiến lực của công tử vô địch, không ai có thể ngăn cản, sẽ trấn áp tất cả mà!”

Sắc mặt đám người Cổ Thần Mục tràn ngập cuồng nhiệt, vô cùng tự tin với sự mạnh mẽ của Cố Trường Sinh!

“Không phải vừa nói sẽ cùng cảnh giới chém ta sao?”

“Cùng cảnh giới, ngươi còn kém tổ tiên ngươi xa tít tắp, lúc ta chém giết với lạc ấn của bọn họ, còn khó khăn hơn nhiều.”

Cố Trường Sinh đứng trong hư không khẽ nói, được quang hoa bao

phủ, hỗn độn khí chìm nổi, đánh Long Đằng không ngừng ho ra máu, thương thế kinh người.

Hắn ta muốn thôi động thần phù phản kháng.

Nhưng Cố Trường Sinh đã thi triển cực tốc đuổi theo, trong lúc xuất thủ có huyền diệu chi ý lưu chuyển, dùng tiên đồng thấy rõ hư thực, ma diệt từng phù văn của hắn ta!

“Ta muốn khôi phục thực lực đánh một trận chiến với ngươi!” Sắc mặt Long Đằng vặn vẹo, phẫn nộ và không cam lòng, cũng không dám tin mình sẽ bại thảm như vậy.

Hơn nữa, trong thời gian ngắn hắn ta khó mà giải trừ thần phù cổ lão áp chế thực lực, vừa rồi hắn ta còn cho rằng lấy thực lực của mình, đối phó với Cố Trường Sinh vẫn là dư xài, không nghĩ sẽ như vậy.

Chỉ muốn hiện ra khí phách và cường đại của mình trước mặt mọi người!

Trên mặt Cố Trường Sinh lộ ra một tia trào phúng nói, “Vừa rồi làm sao không lấy ra toàn bộ thực lực, hiện tại hối hận rồi?”

Dứt lời, trong lòng bàn tay hắn có hai màu đen trắng lưu chuyển, khí tức thời gian xen lẫn, chính là Luân Hồi Bảo Thuật, chuẩn bị nhân cơ hội này, giải quyết Long Đằng, tránh đêm dài lắm mộng.

Bởi vì Cố Trường Sinh cảm thấy cỗ nhục thân này của Long Đằng rất quỷ dị, có thể chống đỡ nhiều thế công của mình như vậy.

Phải biết đến hư không của Không Thiền Giới cũng bị quyền phong của hắn tuỳ tiện đánh nổ tung, nhưng cỗ nhục thân kia còn không vỡ vụn, chỉ vỡ ra mấy lỗ hổng đáng sợ.

Chương 236: Hoàn Toàn Không Có Sức Hoàn Thủ, Trảm Tiên Kiếm Hoàn, Giết Bán Chí Thánh (2)

Luân Hồi Bảo Thuật đánh ra, nhưng bên ngoài cơ thể Long Đằng cũng hiển hiện thần quang quỷ dị, đen nhánh, như gợn sóng, chủ động khuếch tán, chống cự Luân Hồi Bảo Thuật.

“A? Vậy mà có thể miễn dịch thần thông?” Cố Trường Sinh có chút kinh ngạc, hắn là Hỗn Độn Thể, tự nhiên cũng có thần dị vạn pháp bất xâm, nhưng cần lấy dị tượng hỗ trợ.

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy một người dựa vào nhục thân đã có thể chống cự lại thần thông chi lực.

“Xem ra chỉ có thể dùng lực lượng nhục thân thuần túy nhất, nếu không sẽ không đánh vỡ được nhục thân của hắn ta.”

“Trách không được tự phụ càn rỡ như vậy, thì ra là đạt được một bộ nhục thân quỷ dị.”

Cố Trường Sinh tự nói, sau đó cười khẽ bắt đầu.

Hắn đã hiểu vì sao Long Đằng lại tự phụ và có lòng tin như thế, nếu không phải gặp mình, hắn ta tuyệt đối có thể tung hoành vô địch, không có đối thủ.

Đến Luân Hồi Bảo Thuật cũng có thể triệt tiêu, nếu dùng các bảo thuật khác, tuyệt đối cũng là kết quả như vậy!

Có thể xưng vô địch!

“Đại nhân, lão hủ trì hoãn một chút thời gian cho ngươi, ngươi tranh thủ thời gian giải trừ áp chế!”

Lúc này, một bóng đen tuổi già sức yếu đột nhiên xuất hiện, một bước phóng ra, muốn ngăn cản Cố Trường Sinh, tranh thủ thời gian cho Long Đằng, quát to.

Ông ta chống quải trượng, da bọc xương, trên đầu mọc ra một đôi sừng rồng, cơ thể nhăn nheo, như khô lâu.

Hốc mắt hãm sâu, khiến người ta có cảm giác như vực sâu, thần hồn cũng bị hấp thụ đi vào.

Giống như một trận gió thổi qua có thể thổi ngã ông ta, nhưng

khoảnh khắc ông ta xuất hiện, lại có vô tận tang thương chi ý lưu chuyển.

Tộc Giác Long, bán Chí Thánh cảnh!

Khí thế đáng sợ xuất hiện giữa thiên địa, quét ngang mà xuống, khiến hư không không ngừng chấn động, khó có thể chịu đựng cỗ uy áp này!

Ông ta chính là một trong những tồn tại đáng sợ nhất ở cấm khu sinh mệnh Đông Hoang, thời gian tồn tại cực kì cổ lão.

Đồng thời cũng là một trong những người có thực lực mạnh nhất Không Thiền Giới bây giờ, đạt tới đỉnh phong giới này!

Không ít tu sĩ biết ông ta, cũng nhao nhao biết sắc, vô cùng hãi nhiên.

“Là ông ta, Táng Thánh Sơn cấm khu chi chủ ở Đông Hoang!” Một vị tu sĩ run giọng nói, nói ra thân phận của tồn tại kinh khủng này.

Táng Thánh Sơn chi chủ xuất thủ, quải trượng trong tay quét qua, khí thế đáng sợ nổ tung, trong đó có cảm ngộ với Thánh Nhân chi đạo, có lực lượng quy tắc thiên địa ở trong đó!

“Đang đợi ngươi xuất thủ đâu.”

Cố Trường Sinh lại giống như đã đoán trước, vẻ mặt vẫn tự nhiên thong dong như cũ.

Hắn lắc tay một cái, một cái kiếm hoàn lớn bằng nắm đấm, có màu vàng kim nhạt xuất hiện, đây là thứ hắn thu hoạch được trong di tích tộc Thiên Xà, đã bị hắn luyện chế thành công.

Kiếm khí có lực sát phạt kinh thiên xuất hiện, mang theo trảm diệt chi ý, thậm chí trong hư không có huyết hải chìm nổi, xương trắng chất đống!

Trên chặt Tiên Vương, dưới trảm nghịch tiên!

Kiếm hoàn trảm tiên, ra tất thấy máu!

“Đây là...” Thần Nữ của Thái Hư Thần Tộc Giang Sơ Nguyệt đột nhiên co rụt mắt lại, sắc mặt đại biến.

Sắc mặt của Táng Thánh Sơn chi chủ cũng đại biến, bay cả linh hồn, toàn thân sáng lên, khí thế kinh khủng vừa đánh ra trực tiếp bị chém vỡ!

Ông ta liều mạng chống cự, cảm nhận được sát cơ đáng sợ kia thuần túy là muốn giết ông ta, trên đầu có khí tức băng hàn lượn lờ, sau một khắc giống như sẽ rơi xuống.

Thời khắc mấu chốt, ánh mắt ông ta đỏ lên, thiêu đốt tinh huyết, bộc phát thủ đoạn cuối cùng, theo tiếng quải trượng đứt gãy, đồng thời cũng tránh khỏi nguy hiểm phải chết kia!

“Răng rắc!”

Nhưng cái sừng rồng cứng rắn nhất trên đầu ông ta đã bị chặt đứt, bịch một tiếng, rơi xuống mặt đất, trong đó có tiên huyết ngũ sắc chảy ra.

Cố Trường Sinh thu hồi Kiếm Hoàn, cất bước đi về phía trước, chính là cực tốc!

“Ngươi...” Trên mặt Táng Thánh Sơn chi chủ tràn đầy hoảng sợ hãi nhiên, khóe miệng chảy máu, thân thể đứng không vững.

“Ngươi đang tìm chết.” Cố Trường Sinh lạnh lùng, nói ra mấy chữ này.

Kiếm gãy Đại La rơi xuống, chặt bay đầu tên bán Chí Thánh này, đồng thời cũng đánh ra một đạo ma quang màu đen tĩnh mịch, hư không mơ hồ, nguyên thần của lão giả tộc Giác Long hoảng sợ muốn bỏ trốn, lại hóa thành một mảnh hư vô!

Hình thần câu diệt!

Từ lúc Táng Thánh Sơn chi chủ xuất thủ rồi bỏ mình, chỉ trong mấy cái chớp mắt, thậm chí rất nhiều người còn chưa kịp phản ứng.

Chỉ ngơ ngác nhìn Cố Trường Sinh cất bước trong hư không, áo

trắng như tuyết, vẻ mặt bình thản.

Cầm trong tay một thanh kiếm gãy, một kiếm rơi xuống, kiếm quang tận trời, tồn tại bán Chí Thánh cảnh vừa rồi còn chấn nhiếp tứ phương, bây giờ thi thể đã chia đôi.

Đến thần hồn cũng bị một đạo hắc quang tịch diệt hóa thành hư vô, chết không thể chết thêm.

Một màn này vô cùng hãi nhiên, khiến sắc mặt tất cả tồn tại cấm khu của Đông Hoang trắng bệch, vãi cả linh hồn, mồ hôi lạnh chảy ngang, thần hồn phát run hoàn thân lạnh lẽo.

Không ít tồn tại đã lặng lẽ lui lại phía sau, vô cùng hối hận, cảm giác cho dù Long Đằng khôi phục cảnh giới bình thường, e rằng cũng còn lâu mới là đối thủ của Cố Trường Sinh.

Táng Thánh Sơn chi chủ, tồn tại kinh khủng bậc này đã đạt đến thực lực mạnh nhất ở Không Thiền Giới, nhưng chỉ trong mấy hơi thở, đã bị Cố Trường Sinh trảm diệt.

Một đạo kiếm khí kinh thiên kia ẩn chứa thần uy kinh khủng trảm diệt tất cả.

Giống như tiên cũng bị tách rời thi thể dưới một kiếm này.

Bọn chúng căn bản không có khả năng chống cự được, kết cục tuyệt đối sẽ thảm hơn Táng Thánh Sơn chi chủ.

Trước đó nếu Cố Trường Sinh trực tiếp sử dụng thủ đoạn như vậy, Long Đằng có thể ngăn trở không?

Những người đi theo Long Đằng cũng đang phát run, vô cùng sợ hãi, có người kêu to, chịu không được hiện thực này.

“Thế hệ trẻ tuổi làm sao lại có thực lực bậc này? Đây là còn chưa thiêu đốt thần hỏa đâu, đơn giản không thể tin được, vậy mà lại cường đại đến tình trạng này.”

Giờ khắc này, cho dù là tu sĩ đến từ Tiên Vực hay là tu sĩ bản thổ, đôi mắt đều hãi nhiên trừng lớn, trong lòng chỉ có một ý niệm trong đầu.

Cố Trường Sinh đã nhiều lần phá vỡ cách nhìn của bọn họ đối với thế hệ trẻ tuổi.

“Thật đáng sợ, kể từ hôm nay, địch thủ của Thần Tử Cố gia, chỉ sợ cũng chỉ có mấy lão đồ cổ ở Tiên Vực mà thôi, thế hệ trẻ tuổi, đã không ai là đối thủ của hắn.”

“Ta vốn ôm mong đợi rất lớn đối với truyền nhân của Đọa Long Lĩnh, không nghĩ tới hắn ta và Thần Tử Cố gia lại chênh lệch lớn như vậy, cho dù khôi phục cảnh giới bình thường, đoán chừng cũng không thay đổi kết cục được.” Rất nhiều tu sĩ nghị luận, xung quanh sôi trào.

Chương 237: Vận Dụng Các Loại Át Chủ Bài, Long Đằng Tuyệt Vọng Và Không Cam Lòng

“Long Đằng đại nhân còn có rất nhiều thủ đoạn chưa vận dụng đâu, các ngươi đừng đắc ý quá sớm.” Nhưng vẫn có người ôm hi vọng cuối cùng, chính là tu sĩ đến từ hoàng tộc Thái Cổ, không muốn tiếp nhận kết quả này.

Bởi vì bây giờ Long Đằng chính là người mạnh nhất trong thế hệ trẻ tuổi của hoàng tộc Thái Cổ.

Nếu hắn ta bại, không khác gì bày ra một sự thật trước mặt các thế lực bất hủ khác ở Tiên Vực.

Hoàng tộc Thái Cổ không bằng Trường Sinh Cố gia.

Một truyền nhân xuất thế, liền trấn áp thế hệ trẻ tuổi của hoàng tộc Thái Cổ.

Vô số người nhìn chằm chằm lên không trung, không muốn bỏ qua kết quả cuối cùng của trận chiến.

Bởi vì Táng Thánh Sơn chi chủ nhúng tay, Long Đằng có được cơ hội thở dốc.

Oanh!

Thần phù nở rộ, sau đó cấp tốc phá diệt, rớt xuống đất, như gông xiềng bị mở ra.

Long Đằng khôi phục thực lực đến đỉnh phong.

Hắn ta nhanh chóng lướt ngang đến hướng khác, vẻ mặt hoàn toàn lạnh lẽo và sát ý, đồng thời còn có không cam lòng.

Rất nhanh, hắn ta thi triển một môn cổ lão thần thông, có từng đợt thần âm truyền đến, nhẹ nhàng trong vắt, thân thể sáng lên, từng mảnh phù văn cổ lão hiển hiện, như thiêu đốt, sáng chói và mênh mông, trợ giúp hắn ta khôi phục thương thế.

Không thể không nói, Chân Long thể đúng là kinh khủng, lực sinh mệnh cực kỳ cường hãn, cho dù bị thương thành đến tình trạng này, cũng có biện pháp khép lại.

“Ta biết rõ ngươi còn có thủ đoạn, vốn định dùng một kiếm này chém ngươi, đáng tiếc sớm bạo lộ rồi.” Vẻ mặt Cố Trường Sinh bình tĩnh, cất bước đi trong hư không, giống như đi bộ, liên tục đánh về phía Long Đằng.

“Ngươi đừng đắc ý, trước đó ta bó tay bó chân, căn bản không thể phát huy tất cả thực lực của ta, bây giờ ta sẽ đánh một trận đàng hoàng với ngươi.” Long Đằng lạnh lùng nói, ăn thiệt thòi lớn, không dám tùy tiện tới gần Cố Trường Sinh nữa, biết được nhục thân của hắn đã kinh khủng đến tình trạng khó tả ra lời.

Cho nên, hắn ta chỉ có thể bằng dựa vào đặc tính nhục thân miễn dịch thần thông của mình, giao thủ với Cố Trường Sinh.

Đồng thời, Long Đằng vẫn chưa yên tâm, từ tu di giới lấy ra một cái long lân chế tạo thành tiên giáp mặc vào.

Ong!

Sau một khắc, bên cạnh hắn ta hiển hiện một đạo khí thế băng lãnh.

Đó là nguyên thần của hắn, hiện lên kim sắc, như một đầu hoàng

kim Chân Long, trong miệng mang theo một thanh thần kiếm màu vàng, muốn chém tới!

Đây là nguyên thần thần thông bên trong Chân Long bảo thuật, uy năng tuyệt thế, diễn hóa tất cả, giống như tinh hà rơi xuống phía trước.

Lúc này, vô số tu sĩ tại cảm giác thần hồn rung động, đó là một loại nguy cơ sinh tử, suýt chút nữa vỡ ra.

“Quả nhiên không thể xem nhẹ truyền nhân của Đọa Long Lĩnh được, nguyên thần đã đạt đến cấp độ rất đáng sợ, một chiêu này, rõ ràng là nhằm vào nhược điểm của Thần Tử Cố gia.”

Một vài tu sĩ không khỏi cả kinh nói, Long Đằng thay đổi phương thức tiến công, lấy nguyên thần phát động công kích, không còn dựa vào nhục thân nữa, bởi vì không địch lại Cố Trường Sinh.

“Đúng vậy, xem ra trận chiến này sẽ còn tiếp tục, không có khả năng kết thúc nhanh được, dù sao cũng là Long Đằng, Chân Long chi tư cũng không phải nói không...” Đám người nghị luận cảm thán.

Rất nhanh!

Một tiếng rồng ngâm bá đạo và lâu đời truyền ra.

Một đầu Chân Long tiên khí lượn lờ, phun ra nuốt vào mây mù, toàn thân hiện ra lân phiến màu vàng hiển hiện, mang theo kiếm khí chém tới.

Đầu Chân Long này sinh động như thật, thân thể sáng chói loá mắt, một mảnh màu vàng giống như biển cả mênh mông.

Nó đưa một trảo về phía Cố Trường Sinh, đồng thời kiếm trong miệng vạch phá mà đi, như kim quang hiện lên, tuyệt thế phong mang!

Lập tức.

Hỗn độn chìm nổi, long trời lở đất, sơn hà thất sắc, ẩn chứa lực lượng hủy diệt.

Mà cái này, chỉ là nguyên thần chi uy, đã khiến vô số người hãi nhiên!

“Nguyên thần chi thuật?” Cố Trường Sinh khẽ cười một tiếng, tiên đồng óng ánh khắp nơi, là thức hải quang mang, chiếu rọi tất cả!

“Chỉ Qua Quyết của Cố gia ta chính là nguyên thần chi kiếm, lấy nguyên thần ôm kiếm, trảm diệt tất cả, là một trong ba kiếm quyết công phạt chí cường của Tiên Vực.”

Hắn lắc đầu, Long Đằng lựa chọn dùng phương thức này giao thủ, đây không phải là tấn công vào sở trường của hắn sao?

Chân Long Bảo Thuật mạnh ở chỗ nó có lực công kích đáng sợ, mà không phải phương diện nguyên thần!

Long Đằng sớm đã loạn trận cước!

Sau một khắc!

Trong đôi mắt của Cố Trường Sinh đột nhiên có mặt trời huy hoàng sáng chói màu vàng bao phủ!

Ong!

Tất cả mọi người đều nghe thấy một tiếng kiếm ngân vang, lại không biết tiếng kiếm ngân này đến từ nơi nào!

Một người tí hon màu vàng từ trong mi tâm của Cố Trường Sinh đi ra, vẻ mặt đạm mạc.

Từng sợi kiếm ảnh màu vàng vô cùng kinh khủng vờn quanh người, từ một hóa hai, lại phân hoá thành vô số, sau đó lại quy về một kiếm.

Ngay sau đó.

Thiên địa bỗng nhiên thất sắc.

Giống như một vòng mặt trời huy hoàng từ thiên ngoại xa xôi dâng lên, kiếm ảnh màu vàng vô cùng chói mắt bộc phát.

Trên không trung thành Thanh Phong, trong nháy mắt đã bị ánh sáng màu vàng bao phủ, hóa thành một mảnh kiếm ảnh hải dương.

Sau đó vô số kiếm ảnh hợp nhất, lấy khí thế che khuất bầu trời, ù ù nghiền ép xuống.

Lấy đạo làm thế, lấy trời làm kiếm!

Thoáng chốc.

Đám người giống như nhìn thấy một người tí hon màu vàng ôm một thanh thần kiếm huy hoàng như ánh mặt trời từ vô tận hư không chém tới.

Tinh hà cuốn ngược, nhật nguyệt mất ánh sáng, không gian vỡ nát.

Vô số tinh thần hóa thành tro tàn.

“Không được! Một thức này căn bản ngăn không được hắn! Đối với hắn không có bất cứ tác dụng gì!”

“Chỉ Qua Quyết của Cố gia, tạo nghệ sát phạt trên nguyên thần có một không hai tại Tiên Vực!” Sắc mặt Long Đằng lần nữa đại biến, cảm nhận được thần thông kinh khủng trong một thức này, chuyên tu nguyên thần, chính là lấy nguyên thần tế ra sát phạt đại thuật!

Xùy!

Chỉ Qua Quyết, một kiếm huy hoàng này rơi xuống.

Đầu Chân Long có thần uy lượn lờ kia lập tức phù một tiếng, đầu rồng bị chém xuống, hóa thành quang vũ tiêu tán!

Nguyên thần lập tức trọng thương!

“Oa...” Sắc mặt Long Đằng bỗng nhiên trắng bệch, phun ra một ngụm tiên huyết có cả nội tạng nữa, vết thương lúc trước vẫn chưa khỏi hẳn, giờ lại bị thương!

Chương 238: Vận Dụng Các Loại Át Chủ Bài, Long Đằng Tuyệt Vọng Và Không

Cam Lòng (2)

Tứ phương hoàn toàn tĩnh mịch, cho dù Long Đằng khôi phục thực lực lúc đầu, lần này so đấu, lần nữa bại, căn bản không địch lại!

“Không được!” Long Đằng biến sắc, một trận hãi nhiên, quang vũ phía trước tiêu tán, có bóng người cất bước đi tới, ánh mắt yên tĩnh đạm mạc.

Trong lòng bàn tay hắn có hỗn độn khí lượn lờ, tiên khí chìm nổi, giống như Tiên Đế lâm trần, mang theo thần uy của một phương thế giới.

“Không được, nếu tên gia hỏa này tới gần, ta gánh không được!”

Vẻ mặt Long Đằng hoảng sợ, bị nhục thân của Cố Trường Sinh làm cho hãi nhiên, có âm ảnh, không suy nghĩ tiến công nữa, ngược lại không ngừng phòng ngự!

Hắn ta thôi động tiên giáp hộ thân của mình, dùng long lân luyện chế mà thành, dường như khó mà phá hủy, sáng chói mắt, lúc này có long uy hiển hiện!

Ong!

Đồng thời, một luồng hỏa diễm màu tím kinh khủng thần bí xuất hiện.

Đó là Chân Long hỏa chủng mà hắn ta dung hợp, trong đó có Chân Long thân ảnh hiển hiện, uy năng ngập trời, lần nữa khiến tứ phương rung động!

“Xem ra nghe đồn là thật, Long Đằng thật sự có cơ duyên nghịch thiên!”

“Chân Long hỏa chủng trong truyền thuyết, chỉ tồn tại trong điển tịch!”

Tất cả mọi người kinh hãi không thôi, ngọn lửa thần bí lửa tím kia vô cùng đáng sợ, trong đó có Chân Long chi uy, có thể trấn áp vạn

vật, tuyệt đối là một trong số át chủ bài của Long Đằng.

Hiện tại, hắn ta vận dụng, căn bản không do dự!

Nhưng mà...

Trong khoảnh khắc ngọn lửa thần bí màu tím hiện, bên người Cố Trường Sinh một cỗ ba động huyền diệu truyền đi, như là từng phù văn thần bí, lại có lực áp chế và chấn nhiếp đến khó nói lên lời!

Đó là khí tức của Hỗn Độn Chân Hỏa!

Nó đã nhận ra khí tức chân hỏa, giống như bị khiêu khích, bộc lộ một luồng khí tức của mình!

Ong một cái!

Phát giác được cỗ khí tức này, Chân Long hỏa chủng màu tím lập tức lui về trong cơ thể Long Đằng.

Hắn ta lập tức ngây dại, sau đó không thể tin được!

“Làm sao có thể, Chân Long hỏa chủng ta vậy mà tại e ngại...”

“Rốt cuộc trên người ngươi có cái gì...”

Long Đằng lần nữa kêu to, đã mất trạng thái bình thường, hôm nay hắn ta sắp điên rồi, một mực bị đả kích, đạo tâm không còn ổn định, bởi vì khí tức trên người Cố Trường Sinh khiến Chân Long hỏa chủng của hắn ta bị kinh sợ, lui trở về, không dám lộ diện!

Một màn này, lần nữa khiến tứ phương rung động không thôi, sắp không nói ra lời, suy đoán Thần Tử Cố gia có một loại hạt giống thần hỏa còn thần bí kinh khủng hơn Chân Long hỏa chủng trong truyền thuyết!

Nhưng rốt cuộc là thứ gì, không ai nói rõ được.

Chỉ có Giang Sơ Nguyệt đoán được cái gì, như có điều suy nghĩ, trong lòng cũng bị chấn động đến không nói ra lời.

Nếu giao thủ, nàng còn lâu mới là đối thủ của Cố Trường Sinh, không thể địch!

Nàng dám chắc chắn, Cố Trường Sinh, trong thế hệ trẻ tuổi này, đã vô địch!

“Bộ tiên giáp này có thể bảo vệ ngươi bao lâu?”

Cố Trường Sinh từ tốn nói, tiếp tục cất bước, đánh tới phía trước.

Xương Trường Sinh sáng lên, từng sợi Phi Tiên chi quang bất động thanh sắc hiển hiện, xuất hiện trong tay hắn, uy lực lấp tức tăng gấp đôi!

Hắn đối cứng với tiên giáp, muốn phá lực phòng ngự đáng sợ của nó!

Keng! Keng! Keng!

Đây là âm thanh đáng sợ, giống như đang rèn đúc thiên binh, tia lửa tung tóe, phù văn bùng lên.

Gợn sóng đáng sợ khoách tán ra, đè ép hư không, một mảnh vỡ vụn, nứt toác ra, trong hư không hiện lên lít nha lít nhít vết rách!

“Tại sao ngươi lại mạnh như vậy...” Long Đằng ho ra máu, có chút tuyệt vọng và hối hận, căn bản không tiếp nhận được sức mạnh đáng sợ nàu, gãy rất nhiều xương cốt, nửa người nổ tung, tiên giáp cũng bị đánh vỡ!

Cố Trường Sinh nhíu mày, lạnh nhạt nói, “Sinh ra đã vô địch thôi.”

Dứt lời, kiếm gãy Đại La xuất hiện, ngàn vạn kiếm khí hội tụ, một cỗ kiếm thế vô địch như có như không diễn sinh trong hư vô.

Khí thế hiển hiện, không gian gợn sóng như thủy triều bị phun trào, bốn phương tám hướng trực tiếp vỡ vụn, trở thành hư vô!

Vô số Hỏa Tinh bắn tung toé, thần phù phá diệt, giống như từng vầng trăng sáng dâng lên, lại rơi xuống mặt đất.

Tiên giáp đã khó có thể bảo hộ, cho dù dùng long lân luyện chế,

cũng khó có thể ngăn cản tất cả thần uy.

“Ta không cam lòng, ta không cách nào thôi động Chân Long sừng, nếu không phải kết quả sẽ không như vậy.” Vẻ mặt Long Đằng tuyệt vọng và không cam lòng nói, tại chỗ sâu trong linh hải của hắn ta, còn có át chủ bài chưa sử dụng, đáng tiếc tu vi của hắn ta căn bản không khởi động được, bởi nó không thuộc về hắn ta.

Bây giờ, toàn thân hắn ta đẫm máu, vô cùng đáng sợ, có vô số vết rạn, sau đó thân thể và tứ chi trực tiếp nổ tung.

Phốc một tiếng!

Vẻ mặt Cố Trường Sinh không hề thay đổi, một kiếm chém vào mi tâm hắn ta, bình thản nói.

“Cho dù ngươi có thể thôi động Chân Long sừng, cũng không thay đổi được kết cục hôm nay của ngươi.”

Thân thể Long Đằng nổ tung, huyết nhục và xương cốt màu đen văng khắp nơi, khiến người ta hãi nhiên, giống như không nên tồn tại ở một giới này, bắt nguồn từ chỗ không biết và không rõ.

Cuộc chiến đấu này đã đi đến kết thúc.

Rất nhiều người đều còn ngẩn ngơ không kịp phản ứng.

Cũng có người hiếu kì, cũng là máu sinh linh, làm sao của hắn ta lại là màu đen?

Rất có thể, Long Đằng đã dính phải thứ gì đó.

Nghe đồn khi còn nhỏ hắn ta từng một mình một người xâm nhập khu không người ở Dị Vực, khu vực mà Chí Tôn đi vào cũng phải ba bước một đẫm máu.

Nhưng cuối cùng, hắn ta lại bình yên vô sự trở về, cũng thu hoạch được vô thượng tạo hóa.

Có lẽ, thay đổi của hắn ta có liên quan đến nơi đó.

Rất nhiều người suy đoán như thế.

Bây giờ, Long Đằng bị một kiếm của Cố Trường Sinh trảm diệt tại mi tâm, bốn phương tám hướng đã hoàn toàn tĩnh mịch hãi nhiên.

Sắc mặt đám người hoàng tộc Thái Cổ trắng bệch, thần hồn phát run, vô cùng sợ hãi.

“Đại nhân vô địch, sắp vẫn lạc...”

Những người đi theo Long Đằng cũng kêu to, không chấp nhận được hiện thực này.

“Cái này sao có thể, mau nói với ta tất cả chuyện này đều là giả...”

Vị đại nhân vô địch trong mắt bọn họ, tồn tại trẻ tuổi không lâu nữa có thể quét ngang ba ngàn đạo vực, hôm nay sắpvẫn lạc tại nơi này.

Kết quả này, khiến bọn họ mờ mịt, thất lạc, đồng thời cũng tuyệt vọng.

Bởi vì rất nhanh, bọn họ sẽ nối gót Long Đằng, vẫn lạc tại nơi này.

Chương 239: Tồn Tại Đương Thời Của Đọa Long Lĩnh, Bàn Tay Cảnh Huyền Tôn, Nhất Thương Xuyên Qua Cổ Kim

Cố Trường Sinh không thể buông tha bọn họ, dù sao bọn họ cũng tham dự đồ sát Đông Hoang, huyết tẩy Trung Châu.

Trong đầu rất nhiều tồn tại cấm khu cũng ong một tiếng, trống rỗng, sau đó mờ mịt và hoảng sợ.

Bọn chúng đi theo Long Đằng mà đến, một mặt là vì thực lực và thiên tư tuyệt thế của Long Đằng.

Một phương diện khác là vì bối cảnh của Long Đằng, hắn ta là truyền nhân của Đọa Long Tĩnh thuộc hoàng tộc Thái Cổ.

Nếu có Long Đằng cam đoan, như vậy cho dù sau đó Không Thiền Giới phát sinh kịch biến quy khư, bọn chúng bị thiên địa ý chí thanh toán, cũng có thể bình yên sống sót.

Nói không chừng sẽ có cơ hội, thăng nhập Tiên Vực, được Đọa Long Lĩnh che chở.

Nhưng bây giờ.....

Long Đằng chết, bọn chúng chắc chắn sẽ phải gánh chịu tức giận của Đọa Long Lĩnh.

Kết quả này, càng khiến bọn chúng hối hận, tuyệt vọng và sợ hãi.

Hai bên đều là một con đường chết!

Trước đây nếu bọn chúng thành thật đợi tại Đông Hoang, nói không chừng còn có một chút hi vọng sống.

“Xem ra ngươi vẫn còn thủ đoạn bảo mệnh cuối cùng?” Cố Trường Sinh nhẹ giọng nói, một kiếm trên mi tâm Long Đằng tiếp tục chém xuống!

Trong đó lại bộc phát ra năng lượng và quang mang đáng sợ như tinh thần nổ tung!

Nhưng Cố Trường Sinh đã đoán trước, ánh mắt bình tĩnh nhìn kiếm gãy Đại La bị một trận quang mang trên nguyên thần của Long Đằng ngăn trở.

Đó là một đạo long văn, vô tận thần phù lấp lánh, lộ ra khí tức tuyên cổ lâu đời và bá đạo!

Truyền nhân của Đọa Long Tĩnh, tự nhiên không thể không có thủ đoạn bảo mệnh cuối cùng, hơn nữa Cố Trường Sinh còn có thể cảm nhận được nguy cơ sinh tử chủ động khôi phục!

Nói là thế hệ trẻ tuổi tranh phong, không thể tuỳ tiện nhúng tay, sẽ phá hư quy củ, nhưng nếu truyền nhân thật sự gặp nguy cơ sinh tử, có cường giả thế lực nào sẽ bình tĩnh ngồi yên chứ?

Đọa Long Lĩnh cũng không ngoại lệ.

Mặc dù Long Đằng tự tin không gì sánh nổi, nhưng cũng có bảo hộ, đạo long văn được đặc biệt luyện chế, không giống vật hộ thân của đám truyền nhân hoàng tộc Thái Cổ khác.

Trong nháy mắt đạo long văn này bộc phát.

Một cỗ khí thế vô thượng đáng sợ ầm vang giáng lâm, giống như một phương bầu trời từ tinh vực xa xôi rơi đập xuống, trực tiếp phá vỡ hư không của Không Thiền Giới.

Tất cả mọi người hãi nhiên, toàn thân phát lạnh, thần hồn giống như đóng băng, đứng ngơ ngác tại chỗ, giống như choáng váng.

“Đó là cái gì, muốn phá diệt phương thế giới này sao...”

Bên ngoài thành Thanh Phong, vô số tu sĩ đang hưng phấn kích động nhìn Cố Trường Sinh sắp chém giết Long Đằng, nhìn thấy cảnh này, cũng lập tức choáng váng, hãi nhiên chấn động!

Lạnh từ đầu đến chân!

Thần hồn muốn nứt mở!

Chỉ liếc nhìn cỗ khí thế kia đã khiến người ta vỡ nát, pháp tắc sôi trào xung quanh, giống như hải dương, quét sạch thiên địa, chấn nhiếp chư thiên!

“Chẳng lẽ thật sự là Chân Long trong truyền thuyết?”

Vô số tu sĩ hãi nhiên.

Hai tỷ đệ Thác Thiên Hạo Miểu và Thác Thiên Ngọc Linh lộ ra ánh mắt cuồng nhiệt và khâm phục thật sâu với Cố Trường Sinh cường đại.

Bây giờ cũng bị dọa sợ, căn bản chưa từng nhìn thấy cảnh tượng khủng bố như vậy!

Đừng nói là tu sĩ bản thổ của Không Thiền Giới, chính là tu sĩ ở Tiên Vực cũng sắc mặt đại biến, một mảnh tái nhợt hãi nhiên, hai chân nhũn ra, phải quỳ ngã xuống đất!

Oanh!

Đó là một thân ảnh to lớn kinh khủng làm cho cả Không Thiền Giới lập tức lâm vào tĩnh mịch và hắc ám.

Thần hà màu đỏ ngàn vạn dặm, quang hoa vô tận, không biết lớn bao nhiêu tỷ dặm, lân phiến như thần thiết làm thành, từng mảnh đều hừng hực sáng chói như mặt trời.

Song đồng đứng thẳng, giống như hai viên tinh thần bị nham tương hòa tan.

Thiên uy lạnh lẽo, che đậy trên bầu trời Không Thiền Giới!

Trong chớp mắt này, toàn bộ Không Thiền Giới đều lâm vào tĩnh mịch và hãi nhiên.

Vô số tu sĩ ở các khu vực còn lại đều ngẩng đầu, đôi mắt trừng lớn, tràn ngập hoảng sợ và tuyệt vọng.

Bọn họ căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy giống như tận thế giáng lâm, toàn bộ Không Thiền Giới sắp bị hủy diệt!

“Đây rốt cuộc là sinh vật gì, thân thể còn bao la hơn tinh hà, kia là lân phiến của nó sao?”

“Một mảnh lân phiến giống như một phương đại lục, so sánh với nó, tất cả chúng ta thật sự nhỏ bé như bụi bặm.”

Tất cả mọi người kinh hãi muốn tuyệt, sợ hãi như sắp diệt thế! Cho dù là Thánh Nhân cảnh, dưới khí tức này cũng không khác gì sâu kiến bụi bặm.

“Ngươi dám! Truyền nhân của Đọa Long Tĩnh ta, không thể nhục!”

Giọng nói tràn ngập vô thượng uy áp và đạm mạc cổ lão, giống như âm thanh của thiên địa truyền ra toàn bộ Không Thiền Giới!

Bên tai tất cả mọi người ong ong ong nổ vang, máu chảy xuống, không thể thừa nhận âm thanh này, đầy tuyệt vọng hãi nhiên.

Tồn tại bực này chỉ có thể hiện thân trong thần thoại, một trảo có vô số thần phù và quy tắc lượn lờ, từ chân trời bao trùm vượt ngang mà đến, che đậy tất cả, thiên khung vỡ vụn, rung động vô số người!

Hơn nữa, con ngươi của nó vô cùng băng lãnh, ẩn chứa sát khí kinh thiên!

Thành Thanh Phong lâm vào một mảnh hắc ám và tĩnh mịch.

“Đánh con thì cha tới, quả nhiên là đạo lý bất biến từ tuyên cổ.”

Nhưng Cố Trường Sinh khẽ cười một tiếng, cũng không thèm để ý, vẻ mặt vẫn một mảnh yên tĩnh như cũ.

Ngay từ đầu hắn đã cảm nhận được tồn tại vô thượng của Đọa Long Lĩnh từ Tiên Vực đánh tới, muốn cứu Long Đằng.

Đọa Long Lĩnh coi trọng Long Đằng, vượt qua tưởng tượng!

Ít nhất, đây chính là một tồn tại vô thượng đã bước vào Chưởng Luân cảnh, rất có thể đã đến vòng thứ hai trong năm vòng.

Pháp tắc kinh khủng như hải dương hiển hiện trong một trảo này,

trong đó có quy tắc sinh tử, có thể hủy diệt tất cả!

Chưởng Luân cảnh có năm vòng, chính là thiên địa nhân sinh tử!

Tưởng ứng với năm cảnh giới là Chí Tôn, Huyền Tôn, Tiểu Thiên Tôn, Đại Thiên Tôn, Vô Thượng Thiên Tôn!

Sau khi đến Kiếp Kiều cửu bộ, mới thành tựu chuẩn Chí Tôn.

Nhưng nếu muốn bước vào Chí Tôn, sẽ càng thêm khó khăn.

Tồn tại bực này, tối thiểu đã sống vô số tuế nguyệt, chứng kiến rất nhiều kỷ nguyên giao thế thay đổi, sừng sững nơi đỉnh cao nhất của thiên địa!

“Thả truyền nhân của tộc ta ra, ta sẽ tha cho Chân Linh ngươi bất diệt, có thể nhập luân hồi!”

Chương 240: Tồn Tại Đương Thời Của Đọa Long Lĩnh, Bàn Tay Cảnh Huyền Tôn, Nhất Thương Xuyên Qua Cổ Kim (2)

Đầu Xích Long này vô cùng to lớn, một luồng khí tức bay ngang qua bầu trời, ý thức thiên địa của Không Thiền Giới lập tức bị nghiền nát, bị đốt thành mảnh lớn từ trên bầu trời rơi xuống.

Mi tâm Long Đằng bị trảm diệt, thân thể nổ tung, hóa thành huyết nhục màu đen, trong đó có một đạo lưu quang bắn ra.

Đó là một cái sừng Chân Long màu xám, vô cùng huyền diệu vô, bao bọc lấy thần hồn của Long Đằng, muốn thoát đi.

Nhưng vừa xuất hiện, liền bịch một tiếng khiến hư không nổ tung, không có thần uy, nhưng lại có tính chất không gì không phá, viễn siêu phạm vi tiếp nhận của phương thế giới này.

Bên trên nguyên thần của Long Đằng, vẻ mặt vốn vô cùng tuyệt vọng lập tức lộ ra kích động và đặc ý, không nhịn được cười ha hả.

“Trời không quên ta!”

Xung quanh thành Thanh Phong, vô số tu sĩ và hung thú, bao quát rất nhiều tồn tại cấm khu cũng quỳ phục trên mặt đất, run lẩy bẩy, toàn thân phát lạnh, không có dũng khí ngẩng đầu.

Tồn tại vô thượng của Đọa Long Lĩnh xuất hiện, làm cho tất cả mọi người bị kinh sợ, không thể động đậy.

Đây chính là tồn tại chí cường ở Tiên Vực sao?

Đơn giản không dám tưởng tượng.

Trên bầu trời, long trảo còn đang dò xét, quang huy của Huyền Tôn bao phủ, khu vực bị nó bao bọc lập tức nổ thành tro tàn, còn đáng sợ hơn diệt thế!

Thiên hạ ngũ địa, bên ngoài Trung Châu là biển sâu.

Oanh một tiếng!

Sợi khí thế này sôi trào, hóa thành biển lửa, sau đó bốc hơi sạch sẽ, toàn bộ sinh linh đều chết đi!

“Nhìn Đọa Long Lĩnh cũng không phải rất ngu ngốc, nhưng sao lại có người ngu xuẩn như vậy chứ, có một số việc không phải ngươi có khả năng nhúng tay.”

Cố Trường Sinh ngẩng đầu nhìn lại, vẻ mặt vẫn tự nhiên thong dong như cũ, tất cả mọi người bị áp sập dưới loại khí thế khó nói lên lời này.

Chỉ có trên người hắn vẫn có tiên đạo quang huy chảy xuôi, huyết mạch giao phó cho thiên phú thần thông khôi phục trên xương Trường Sinh, hà thụy vạn đạo, lộ ra thần bí, bảo vệ hắn.

Đồng thời bên trong huyết mạch có ấn kí cổ lão bộc phát, phía sau hắn mơ hồ xuất hiện có một hình bóng Tiên Đế, tuyên cổ bá đạo, chân đạp chúng sinh vạn đạo, áp đảo trên chín tầng trời.

Xích Long chi uy, dưới hư ảnh Tiên Đế này, lại không còn sót lại chút gì!

“Hừ, Cố gia thì như thế nào! Ngoại trừ tồn tại trong gia tộc ngươi đến, hôm nay không ai cứu được ngươi.”

Xích Long to lớn vô biên kia không suy nghĩ gì nữa, lạnh lùng mở miệng.

Trong mắt ông ta hiện lên sát ý, trực tiếp khiến Không Thiền Giới bắt đầu đổ sụp, đi vào diệt thế!

Ông ta chính là một trong mấy vị tồn tại chí cường trong kỉ nguyên này của Đọa Long Lĩnh, phụ trách là hộ đạo cho Long Đằng, nhưng không nghĩ tới mạnh như Long Đằng, đạt được tạo hóa nghịch thiên như thế, cũng không phải là đối thủ của Cố Trường Sinh.

“Kẻ này không giết, ngày sau tuyệt đối có thể quét ngang tất cả, không thể lưu.”

Đây là suy nghĩ duy nhất trong đầu ông ta.

Sát khí của Xích Long giáng lâm, một trảo kia dò về phía Cố Trường Sinh, quá to lớn vô biên, đang không ngừng kéo dài, từ trên trời duỗi đến, vượt qua vô số cương vực, khiến chân trời lâm vào một mảnh hắc ám!

Toàn bộ đại lục, thậm chí còn không lớn bằng một trảo của nó.

Vô số tu sĩ kinh hãi tuyệt vọng, sụp đổ dưới cỗ khí thế này, hóa thành huyết vụ!

Đúng lúc này, tất cả mọi người nghe được một tiếng hừ lạnh, long trảo như gặp phải lôi kiếp, lập tức rung động, đồng thời có tiên huyết không ngừng chảy xuống, sau đó lập tức nổ tung!

Một giọt máu rơi xuống, nện hủy vô số cương vực, vô số sinh linh gặp nạn, trong nháy mắt bỏ mình!

Trong nháy mắt, Không Thiền Giới thủng trăm ngàn lỗ!

“Làm sao có thể...”

“Cố gia đương thời xuất thế, không phải tại mười vạn cấm khu sao?” Xích Long hoảng sợ kêu to, đang phát run, không còn đạm

mạc và bá đạo như vừa rồi, giống như bị đánh trở về nguyên hình, không dám tin.

Ông ta bị xuyên thủng, vết thương vô cùng kinh khủng, khó mà khép lại, đó là quy tắc hiện ra, cho dù đến cảnh giới này của ông ta, cũng không căn bản ngăn cản được!

Một đạo thương mang vô cùng sáng chói, giống như xuyên thủng vạn cổ tuế nguyệt, vũ trụ càn khôn, thiên địa huyền hoàng, lập tức ngang qua vô số tinh không, thẳng về phía này!

Đó là một cây trường thương, vô cùng cổ lão, có vô số pháp tắc chi hải, kinh khủng đến vô biên!

Đồng thời, một tiếng nói khiến vô số sinh linh cơ thể phát lạnh, thần hồn run rẩy lời truyền ra, "Muốn chết!"

Đây là một vị cường giả cái thế, một thân áo xám, thân hình còng xuống như người bình thường.

Nhưng chỉ nhưng đứng ở nơi đó, liền có khí thế như vũ trụ rơi xuống, làm cho vạn vật trầm luân.

Ý chí mênh mông vô biên tràn ngập trên mỗi mảnh tinh không, giống như muốn tái diễn mảnh thiên địa này.

"Đọa Long Lĩnh đúng là to gan, hôm nay ta sẽ diệt Chân Linh ngươi trên đường luân hồi, tiêu trừ lạc ấn của ngươi, không giết tới tỷ vạn thương hải hoành lưu, thề không bỏ qua."

Giọng nói băng lãnh này xuất hiện, Cố Trường Sinh không ngoài ý muốn, thậm chí trên mặt còn có ý cười.

Sau đó hắn thu lại ý cười, thân ảnh biến mất, cực tốc thi triển, in dấu trên không gian, một bước đuổi kịp nguyên thần của Long Đằng đang chạy đi!

"Ta không cam lòng..." Vẻ mặt đắc ý của Long Đằng trở nên cứng ngắc, hô to, vô cùng hoảng sợ.

Xùy!

“Không cam lòng, cũng phải chết. Hôm nay, không ai có thể cứu ngươi.” Vẻ mặt Cố Trường Sinh tự nhiên, không hề lưu tình, một chỉ trực tiếp xóa bỏ nguyên thần của hắn ta.

Đồng thời hỗn độn khí mãnh liệt trào ra, toàn thân sáng lên, phun ra thần uy kinh khủng, tiếp nhận Chân Long sừng đang rơi xuống!

Long Đằng vốn đang vô cùng đắc ý, cho là mình có thể chạy thoát.

Bởi vì hắn ta còn thủ đoạn cuối cùng... Đó chính là một vị cổ lão Huyền Tôn cảnh trong tộc làm người hộ đạo cho hắn ta.

Đây là chuyện những hoàng tộc Thái Cổ còn lại căn bản không dám tưởng tượng, tồn tại cấp bậc này sẽ trở thành người hộ đạo.

Nhưng Long Đằng làm được.

Thiên tư của hắn ta khiến Đọa Long Lĩnh phát sinh oanh động.

Lúc ba tuổi một mình hắn ta xâm nhập vào khu vực không ngường ở Dị Vực, ở trong đó, Long Đằng ăn một gốc Long Huyết Thảo trong truyền thuyết.

Loại dược thảo này chỉ có thể ngộ mà không thể cầu, cần mỗi ngày dùng Chân Long chi huyết đổ vào, mới có thể sinh trưởng.

Gốc Long Huyết Thảo sinh trưởng trong một cái đàm đầy máu đen, vô cùng quỷ dị, huyết đầm sôi trào bốc lên đen như mực, trong đó có một bộ thi thể cổ lão không bị mục nát chìm nổi, tràn ngập long uy.

Chương 241: Huyền Tôn Vẫn Lạc, Phong Sơn Mười Vạn Năm, Truyền Nhân Cố Gia Không Thể Nhục

Lúc ấy.

Long Đằng còn chưa đến gần huyết đầm, thân thể đã nổ nát vụn, không thể thừa nhận một luồng khí thế trong đó.

Nhưng cũng may bộ thi thể kia chính là một vị tiền bối của Long Tộc, vì muốn hái Long Huyết Thảo mà vẫn lạc trong đó.

Long Đằng có cơ duyên xảo hợp, thần hồn bám vào trên đó, nhờ vào đó chống cự nguy cơ quỷ dị xung quanh.

Còn ở trong huyết đầm vượt qua ba năm, dung hợp gốc Long Huyết Thảo kia, còn phát hiện một cái Chân Long sừng trong huyết đầm, có thể xưng là tạo hóa nghịch thiên.

Bên trong long mộ Thái Cổ, từng có mấy vị tồn tại chí cường thức tỉnh, kiểm tra thiên phú của hắn ta, cũng nói một câu "Long Đằng của tộc ta có Chân Long chi tư", đã đủ công nhận thiên phú của Long Đằng rồi.

Có một không hai cổ kim, không người có thể so, một khi xuất thế, liền có thể trấn áp thế hệ trẻ tuổi ở Tiên Vực, đánh đâu thắng đó!

Mặc dù hôm nay thảm bại trong tay Cố Trường Sinh, nhưng cũng không nghĩa là trong tộc sẽ từ bỏ hắn ta.

Cho nên, người hộ đạo của hắn ta tức giận, sát cơ ngập trời, xuất thủ.

Mặc dù Long Đằng biết rõ người hộ đạo của Cố Trường Sinh cũng không đơn giản, nhưng không cho rằng có thể so với người hộ đạo của mình.

Huyền Tôn!

Đó là tồn tại cấp bậc gì, đơn giản không dám tưởng tượng, kinh khủng đến đỉnh cao nhất.

Tích Huyết Trùng Sinh, xương gãy lại lành, từ tử đến sinh, chỉ ở một ý niệm.

Cho dù nguyên thần tiêu tán, nhưng chỉ cần còn có một tia Chân Linh, liền có thể từ trong luân hồi lại thân thể, quay về đỉnh cao nhất, dường như bất diệt khó diệt, rất khó giết chết!

Trừ phi tồn tại kinh khủng hơn Huyền Tôn xuất thủ, vận dụng lực lượng và cấp độ nghiền ép, mới khả năng hoàn toàn chôn vùi.

Cho nên Long Đằng đã yên tâm, hôm nay mình không chết được, tương phản, nếu người hộ đạo của Cố Trường Sinh không đủ mạnh, như vậy hắn tuyệt đối nguy hiểm.

Đọa Long Lĩnh sẽ không bỏ qua cho Cố Trường Sinh, về phần lửa giận của Trường Sinh Cố gia, chuyện này còn không quan trọng bằng sinh tử của Cố Trường Sinh.

Hắn tồn tại, đã uy hiếp đến toàn bộ hoàng tộc Thái Cổ.

Trường Sinh Cố gia mạnh hơn, cũng không có khả năng bình định tất cả hoàng tộc Thái Cổ!

Vạn tộc Thái Cổ, thật ra Nhân tộc cũng là một mạch trong đó mà thôi.

Mà Trường Sinh Cố gia, đơn giản là một mạch đứng ở đỉnh cao nhất trong Nhân tộc, tồn tại thời gian dài lâu nhất, còn toàn bộ hoàng tộc Thái Cổ thì quá khổng lồ!

Trừ phi tất cả thế lực bất hủ, vô thượng đạo thống của Nhân tộc đoàn kết, mới có địa vị ngang nhau!

Suy nghĩ của Long Đằng rất tốt, nhưng hiện thực khiến cả người hắn ta phải choáng váng.

Bởi vì mạnh như Huyền Tôn, tồn tại chí cường một luồng khí tức là có thể phá diệt một giới, lúc này cũng đang sợ hãi rống to, trong ánh mắt đều là đau đớn và không dám tin.

Đối thủ của ông ta, mạnh đến sơn hà biến sắc, nhật nguyệt mất ánh sáng, một cây trường thương, không biết từ chỗ nào mà đến, xuyên qua cổ kim, lượn lờ vô số pháp tắc, trực tiếp xuyên thủng thân thể vị Huyền Tôn của Đọa Long Lĩnh này.

Cự trảo vô cùng to lớn lập tức vỡ vụn, hóa thành vô số mảnh vỡ và cặn bã!

Một màn này quá rung động và kinh dị, Long Đằng trực tiếp ngây ngẩn cả người, căn bản không thể tin được đây là sự thật.

Rốt cuộc vị lão giả áo xám kia là nhân vật gì, một bước phóng ra,

trường hà thời gian và không gian hiển hóa, sau đó bị ông ta giẫm xuống lòng bàn chân, bàng bạc ý chí áp bách vũ trụ, oanh động cửu thiên!

Quá mạnh!

Đây chính là khí của cường giả cái thế thời kỳ rất cổ lão!

Cho dù là Huyền Tôn, cũng không phải là đối thủ của ông ấy!

Quá kinh khủng!

Sau đó Long Đằng phản ứng lại, trong lúc hoảng sợ muốn bao bọc sừng rồng chạy trốn, đáng tiếc Cố Trường Sinh đã chú ý tới hắn ta, thi triển cực tốc đuổi kịp, trong khoảnh khắc ma diệt nguyên thần cuối cùng của Long Đằng!

Huyền Tôn xuất thủ, cũng không cứu được hắn ta!

Đến tận đây!

Thiên kiêu vô thượng nhất thời đại, Long Đằng chân chính vẫn lạc!

Tận mắt nhìn thấy một màn này, lại không có cách nào ngăn cản, vị Huyền Tôn của Đọa Long Lĩnh vừa phẫn nộ vừa hoảng sợ, đột nhiên xuất hiện một lão giả áo xám chấn nhiếp, toàn thân phát lạnh, thân thể khổng lồ đứt gãy, xuất hiện lít nha lít nhít vết rách.

Ông ta cũng xuất thủ, muốn chống cự, nhưng lại vô dụng, vũ trụ tinh không rung động, pháp tắc chi hải sôi trào, khí tức của hai người quá kinh khủng, đã siêu thoát Không Thiền Giới và các thế giới xung quanh.

Nhất là kia một cây trường thương thanh đồng kia, xưa cũ mà nặng nề, cắt ngang bầu trời, nhiễm vết máu màu đỏ, đó là cường giả rất thời kỳ cổ lão lưu lại, vô số thời gian cũng khó có thể mài trừ!

Toàn bộ Tiên Vực cũng có không ít tồn tại chí cường đương thời cảm nhận được, sắc mặt không khỏi thay đổi!

“Ít nhất là cấp bậc Huyền Tôn giao chiến, đã bao nhiêu kỷ nguyên

không nhìn thấy nhân vật này xuất thế rồi...”

“Hơn nữa, khí tức này hẳn là đến từ Đọa Long Lĩnh? Tồn tại đương thời của Đọa Long Lĩnh xuất thủ, tức giận giao thủ với người khác, lại rơi xuống hạ phong, có nguy hiểm đến sinh mệnh!”

Rất nhiều tồn tại chí cường kinh hãi.

“Không đúng, các ngươi xem cây trường thương kia, là... là... Vị kia của Cố gia xuất thủ...”

Có tồn tại chí cường cổ lão đột nhiên run rẩy, giọng nói cũng phát run, không dám tin vào hai mắt mình.

Ông ta cảm thấy da đầu mình sắp nổ tung!

Những người còn lại cũng phản ứng lại, không nhịn được kêu to lên, lập tức băng lãnh, rùng mình.

“Đó là vị nào...”

“Là người từng đi theo vị thần thoại cổ xưa nhất kia... Không nghĩ tới ông ta còn chưa chết, lại là người hộ đạo của Thần Tử Cố gia!”

“Đọa Long Lĩnh này, sợ là nguyên khí bị thương nặng!”

Tất cả mọi người ngây dại, không thể tin được sự thật này, cảm thấy không thể tưởng tượng được.

Nhân vật đã từng thần phục vị thần thoại cổ xưa nhất kia, tuyệt đối là cường giả cái thế.

Bọn họ chỉ dám dùng từ “Vị kia” để xưng hô, đến cái tên cũng không dám đọc nhiều!

Ông ấy tồn tại, người biết được đều sẽ phát run, thời đại kia, không ai không khâm phục, không ai dám tranh phong!

Lão giả áo xám cầm thương, đứng ở nơi đó, bình thường không có gì lạ, khuôn mặt phổ thông.

Nhưng nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện căn bản khó mà nhìn rõ, giống

như đã tan biến trong trường hà thời gian, không nên tồn tại ở một thế này.

Chương 242: Tâm Niệm Thông Suốt, Lấy Thân Làm Loại Này, Thiêu Đốt Sinh Cơ Tịch Diệt

Theo đó, cây trường thương cắt ra, thiên địa mênh mông cuồn cuộn, giống như ngàn vạn tinh thần bạo tạc.

Vô tận quang trạch lưu chuyển, xen lẫn một đạo hào quang màu vàng, chừng tỷ vạn đạo, mỗi đạo đều là lực lượng quy tắc, rung động cửu thiên!

“Là ngươi, tồn tại nhưu ngươi, vậy mà cũng cam tâm làm người hộ đạo cho người khác?” Xích Long gầm thét, rất không cam tâm, toàn thân đều chảy máu, kêu thảm trong vũ trụ...

Vẻ mặt Hôi lão từ cổ chí kim vẫn không dao động, thản nhiên nói, “Hộ đạo mà thôi, có gì không thể, Long Đằng đáng giá để ngươi hộ đạo, công tử nhà ta cũng đáng giá để ta hộ đạo.”

Lời nói hời hợt, nhưng là một loại khẳng định với thiên tư của Cố Trường Sinh.

Đến cấp độ như lão tổ Cố gia và ông ấy, đều có thể tuỳ tiện thấy rõ trường hà thời gian, phỏng đoán tương lai một người.

Nhưng lúc Cố Trường Sinh sinh ra, bọn họ nhìn thấy... Chính là một mảnh hỗn độn, không thấy rõ, đồng thời cũng đại biểu tất cả khả năng!

Bởi vì hỗn độn, chính là vạn vật chi thủy cuối cùng, có thể diễn hóa tất cả!

“Hôm nay gặp được ngươi, xem ra là khí số của ta đã hết! Nhưng Đọa Long Lĩnh ta chính là dòng dõi Chân Long, không cho ngoại nhân nhục nhã, trận chiến này dù chết, ta cũng phải chiến!”

Nghe vậy, vẻ mặt Xích Long càng thêm dữ tợn, trở nên không cam lòng, sau đó cuồng bạo, thậm chí thiêu đốt tất cả tinh huyết và quy tắc.

Đồng thời, thân thể dài hàng tỷ dặm cũng đang thu nhỏ lại, vô số lực lượng pháp tắc sôi trào, hoàn toàn đỏ đậm, che khuất bầu trời, chính là thủ đoạn chí cường, như là hải dương mênh mông.

Ông ta muốn hiện ra chiến lực mạnh mẽ của mình, chỉ có như vậy, mới có một cơ hội sống sót.

Bởi vì ông ta đã mơ hồ đoán được nhân vật trước mặt là ai, trong lòng càng sợ hãi, tuyệt vọng.

Dù sao cũng là nhân vật cấp bậc Huyền Tôn, có thể đi đến bước này, cũng không phải hạng đơn giản.

Sở dĩ hôm nay ông ta rơi vào kết cục này, là không nghĩ tới người hộ đạo của Cố Trường Sinh... Lại là vị này!

Đoán chừng những người biết đến vị này cũng không dám tin, thậm chí không dám phỏng đoán.

Ông ta cho rằng, người hộ đạo của Cố Trường Sinh nhiều lắm chỉ là một vị Chí Tôn.

Nhưng kết quả, khiến ông ta miệng đắng lưỡi khô, trong lòng đắng chát, hôm nay, tuyệt đối dữ nhiều lành ít, thập tử vô sinh!

Trừ phi mấy vị tồn tại trong chỗ rất sâu của Đọa Long Lĩnh cảm ứng được, thức tỉnh mới có thể cứu ông ta!

Bằng không, ai đến đều phải chết!

Oanh!

Cuối cùng, một trận chiến này, rất nhanh, cũng không có bất kỳ lo lắng gì.

Hình thể Xích Long thu nhỏ như một tòa sơn mạch, không ngừng sáng lên, phù văn sáng chói, gầm thét giữa thiên địa, hiện ra từng môn thần thông và bảo thuật chí cường.

Nhưng vẻ mặt Hôi lão vô cùng bình thản, một cây trường thương phóng tới, quá mức nặng nề, chính là lực lượng quy tắc gia trì, lập tức đóng đinh Xích Long giữa thiên địa, Chân Linh lập tức bị chôn vùi, không thể nhập luân hồi!

Sau một khắc!

Xích Long ầm vang bạo tạc, thân thể sớm đã dày đặc vết thương, bị pháp tắc hải dương nuốt mất, trực tiếp hóa thành tro tàn, không có bất kỳ khí tức và năng lượng dư thừa nào truyền ra ngoài, giống như chưa bao giờ đến thế gian này!

Hôi lão lắc đầu, vung tay lên, trường thương trở về, lại ong một tiếng, mang ánh sáng chiếu sáng bầu trời Tiên Vực, cuối cùng đến trước tộc địa của Đọa Long Lĩnh.

“Phong sơn mười vạn năm, nếu không hôm nay, lại giết ba long!” Giọng nói của ông ấy vô cùng lạnh lùng.

Chỗ sâu trong Đọa Long Lĩnh, rất nhiều khí tức kinh khủng màu đen sáng chói như mặt trời dâng lên, lúc này lại như thủy triều tán đi, tất cả trở nên tĩnh mịch.

Một vị Huyền Tôn đã từng bễ nghễ một thời đại, vừa xuất thế hiện ra uy thế kinh khủng nhất không được bao lâu, liền bị đóng đinh trong chỗ sâu tinh không!

Đọa Long Lĩnh cũng không dám nhiều lời!

Rất nhiều tồn tại chí cường ở Tiên Vực phát run, cách xa vô tận nhìn một màn này, toàn thân phát lạnh, lạnh từ đầu đến đuôi, sắc mặt run rẩy!

Chuyện này không thể nghi ngờ chính là đang tuyên cáo với thế gian, truyền nhân Cố gia, không thể nhục!

Nếu ai lấy lớn hiếp nhỏ, kết cục sẽ giống như Đọa Long Lĩnh!

Trên không trung Không Thiền Giới, trận chiến đáng sợ này kết thúc, cảnh tượng kinh khủng như diệt thế đã từ lâu biến mất, uy áp diệt thế bao phủ thiên địa cũng tan hết.

Nhưng tất cả tu sĩ ở Không Thiền Giới vẫn đang ngẩn ngơ, trên mặt vẫn là mảnh kinh hãi đến tuyệt vọng.

Chuyện này cũng không trách bọn họ được.

Cảnh tượng vừa rồi, đến tu sĩ Tiên Vực cũng bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, thần hồn muốn nứt ra, cho rằng hôm nay sẽ vẫn lạc tại nơi này, đến sư môn cũng cứu không được bọn họ.

Một trảo thăm dò qua thiên khung kia, không ngừng kéo dài mở rộng, vô số sinh linh sụp đổ, hình thần câu diệt.

Đại địa hủy diệt, dung nham tận trời, một mảnh diệt thế.

Tất cả tu sĩ ở Không Thiền Giới đều cho rằng bản thân sẽ chết trong kiếp nạn này.

Tồn tại chí cường ở Tiên Vực xuất thủ, ai có thể tranh phong?

Kết quả, lại khiến người ta càng thêm sợ hãi, kinh dị không thôi.

Một vị lão giả áo xám xuất hiện, cường đại khiến thiên địa tĩnh mịch.

Một cây trường thương ẩn chứa pháp tắc, mênh mông như hải dương.

Mặc dù bọn họ không thể nhìn tận mắt trận chiến có thể xưng kinh thiên động địa kia, nhưng vẫn bị một tia khí tức ở xa ngoài vô tận tinh không chấn nhiếp, linh hồn rung động!

Cuối cùng, Xích Long to lớn vô biên phát ra một tiếng rít gào không cam lòng giận dữ, bị một cây trường thương đóng đinh, Chân Linh chôn vùi, hóa thành tro tàn!

Không Thiền Giới được cứu!

Tiếng khốn khổ bi thảm gào thét, tiếng khóc ở khắp nơi truyền đến, vô số sinh linh khóc lóc đau khổ khiến người ta kinh hãi phát run!

Từ đại địa Đông Hoang bắt đầu, mặt đất đã vỡ ra vô số khe hở,

sinh linh diệt tuyệt, từ đó có dung nham cực nóng phun ra.

Mảng lớn hải dương bị bốc hơi sạch sẽ, xuất hiện đáy biển khô cạn rạn nứt!

Những tu sĩ sống sót, đoán chừng cả đời cũng sẽ không quên cảnh tượng hôm nay.

Quá rung động, quá đáng sợ.

Ngay tại lúc đó, xung quanh thành Thanh Phong!

Một mảnh yên tĩnh như đã chết, sau đó triệt để oanh động bạo phát, vô số tu sĩ dùng ánh mắt vô cùng phức tạp và cuồng nhiệt nhìn Cố Trường Sinh.

Vị lão giả áo xám cường đại đến không dám tưởng tượng kia là người hộ đạo của hắn!

Đám người Thác Thiên Hạo Miểu và Thác Thiên Ngọc Linh kinh hãi đến không nói ra lời.

Chương 243: Tâm Niệm Thông Suốt, Lấy Thân Làm Loại Này, Thiêu Đốt Sinh Cơ Tịch Diệt (2)

Đây là lần đầu tiên bọn họ sâu sắc cảm nhận được thế lực sau lưng Cố Trường Sinh kinh khủng đến cỡ nào.

Mạnh như Chân Long cũng vẫn lạc, căn bản không địch lại!

“Không hổ là Hôi lão, năm đó chính là ông ta chính là nhân vật vang dội cổ kim, không người không khâm phục, không người dám tranh phong!” Vẻ mặt Cố Khuynh Nhi và Tuyết di tràn đầy tự hào và ngạo nghễ.

Đó là đương nhiên, bởi vì người vừa xuất thủ chính là một tồn tại chí cường của Cố gia, Hôi lão.

Mặc dù các nàng không có cơ hội đích thân bái kiến, nhưng vinh cùng vinh.

“Xem ra công tử đã sớm dự liệu được động tác của Đọa Long Lĩnh, cho nên mới không lo lắng...”

“Đương nhiên thực lực của Hôi lão mới là trọng yếu nhất, cho dù hôm nay vị tồn tại kia hiện thân, đều phải chết.”

Trong lòng Liên Tinh và Cổ Thần Mục hiện lên các loại ý nghĩ, vừa rồi bọn họ cũng cảm thấy hôm nay có nguy hiểm, đó là một vị Huyền Tôn đó!

Nhưng vẻ mặt Cố Trường Sinh vẫn lạnh nhạt tự nhiên, không hề lo lắng, nắm chắc tất cả trong tay!

Cho nên rất nhanh hai người cũng tỉnh táo lại.

Kết quả... Không ngoài ý muốn!

Một vị Huyền Tôn vẫn lạc, đủ để rung động ba ngàn đạo vực!

“Không hổ là công tử!” Trong lòng hai người sinh ra vô tận kính nể và ngưỡng mộ, đi theo Cố Trường Sinh, chính là lựa chọn chính xác nhất trong cuộc đời bọn họ, bọn họ sẽ không hối hận.

“Trường Sinh Cố gia, không hổ với cái tên Trường Sinh, chính là một tộc lâu đời nhất, thần bí nhất trong Trường Sinh thế gia, nội tình mới hiển lộ một góc băng sơn đã khiến người ta run sợ không thôi!”

Giang Sơ Nguyệt, Doanh Nhiếp, Đạo Cực Tiểu Thánh Quân và rất nhiều Chí Tôn trẻ tuổi, lão tu sĩ ở Tiên Vực đều cảm thán như vậy.

Ngay lúc đó.

Vô số thú triều, đếm không hết, như sóng triều tiến đến bao vây thành Thanh Phong, chuẩn bị công thành đồ sát.

Nhưng bởi vì Cố Trường Sinh và Long Đằng giao chiến, tồn tại cấm khu hạ lệnh, yêu cầu bọn chúng chờ ở bốn phương tám hướng.

Chờ khi trận chiến kết thúc mới tiếp tục tiến hành huyết tẩy!

Bây giờ!

Tồn tại cấm khu sau lưng bọn chúng còn không rút đi, vẫn quỳ phục dưới uy áp khí thế vừa rồi.

Rất nhanh bọn chúng phản ứng lại, vẻ mặt mang theo sợ hãi tái nhợt, sau đó trở nên quyết tuyệt, bắt đầu tuôn ra hắc vụ cuồn cuộn, che khuất bầu trời, bỏ chạy về phía Đông Hoang!

Long Đằng đã chết.

Bọn chúng lưu lại cũng đã vô dụng!

Còn không bằng nhân lúc này, có thể chạy thoát một đầu, thì chạy thoát một đầu!

Mặc dù Cố Trường Sinh vô cùng cường đại, nhưng không thể phân ra nhiều tinh lực truy sát nhiều số lượng nhiều như vậy.

Đến lúc đó trực tiếp tìm chỗ trốn, nói không chừng còn có thể sống sót!

Sâu kiến còn có thể sống tạm bợ.

Huống chi, bọn chúng chính là tồn tại cấm khu, tu vi Thánh Nhân, thống ngự tỷ vạn dặm cương vực, chấp chưởng sinh tử của vô số sinh linh!

Bọn chúng càng sợ chết hơn, cũng không nỡ chết!

“Trốn!”

Theo bọn chúng ra lệnh một tiếng, tất cả hung thú bắt đầu chạy tán loạn, hóa thành hồng thủy, thanh thế to lớn, chạy trên mặt đất, bay trên bầu trời, tất cả đều hoảng sợ đào mệnh!

“Đừng cho đám hung thú này chạy trốn! Giết! Giết bọn chúng!”

“Bọn chúng ăn vô số Nhân tộc chúng ta, huyết tẩy các nơi, vô cùng tàn nhẫn, thân là Nhân tộc, không thể ngồi yên không để ý!”

“Thừa dịp đại nhân đến từ Tiên Vực vẫn còn ở đây, có hắn làm chỗ dựa, giải quyết đám hung thú này, để Không Thiền Giới một mảnh an bình!”

Đôi mắt đám tu sĩ bản thổ Không Thiền Giới đỏ lên, phản ứng lại, tràn đầy sát ý, chuẩn bị truy sát ra ngoài, thanh lý đám hung thú này, báo thù cho Nhân tộc!

Đột nhiên, bên trong hư không có một trận ba động kì dị truyền đến!

Ong!

“Tâm niệm thông suốt, đến hạt giống thế giới cũng nhanh chóng phát triển...” Trong hư không, vẻ mặt Cố Trường Sinh lộ ra mấy phần kỳ dị, bỗng nhiên ngồi xếp bằng bất động, như một khối cự thạch.

Giờ khắc này, đầu hắn đang sáng lên, đó là một người tí hon màu vàng, bao phủ thịnh huy, rạng rỡ sáng chói, đến sợi tóc cũng đang nở rộ thần hà.

Từng sợi hỗn độn khí cổ lão mà bàng bạc hiển hiện bên người hắn, buông xuống, mỗi một tế bào đều sáng lên, phun ra vô tận thần quang!

Lúc này, mỗi tế bào như một phương thế giới, ở trong thế giới này, có Tiên Đế áo trắng ngồi xếp bằng, khí tức trấn áp chư giới, quét ngang cửu thiên, kinh khủng đến mức khiến thần hồn người ta rung động!

Nhục thân của hắn sáng lên, xương cốt và máu được từng tầng thần phù bao phủ sáng lên, hóa thành phù văn xưa cũ, bao phủ toàn thân.

Tất cả lỗ chân lông đều có khí huyết kinh khủng dâng lên, vọt lên tận trời, từ xa nhìn lại, như là một mảnh màn trời huyết sắc.

Cuối cùng, oanh một tiếng, rất nhiều huyết tinh trở về, thu liễm trong thân thể hắn.

Ngũ tạng lục phủ sáng lên, phun ra yên hà và khí huyết cuồn cuộn.

Nhất là chỗ buồng tim, hỗn độn khí biến mất, sau đó lại xuất hiện, quy về trong đó, như một khỏa hỗn độn chi tâm.

Bên trong huyết dịch của Cố Trường Sinh vốn ẩn chứa hỗn độn chi ý, bây giờ hỗn độn khí càng thêm hào hùng nặng nề, ngưng tụ trong đó!

Bên người hắn có đạo âm vang lên, quán triệt thiên địa, giống như đi tới hồng mông bắt đầu, huyền hoàng bắt đầu!

Tất cả tu sĩ cảm nhận được khí tức này, sắc mặt lần nữa đại biến, không kịp phản ứng, "Đây là xảy ra chuyện gì?"

"Làm sao lại giống như có một phương đại lục cổ lão bàng bạc sắp giáng xuống, khiến người ta không thở nổi!"

Giang Sơ Nguyệt nhìn về phía Cố Trường Sinh, vẻ mặt thay đổi, khó mà duy trì trấn định, lẩm bẩm nói, "Xem ra đây là áp chế không nổi, muốn tiến hành đột phá sao?"

Mà lúc này, một luồng hỏa chủng thần bí, giống như từ vô số phù văn tạo thành, thiêu đốt cả người Cố Trường Sinh.

Thần cơ một đốt, cả người hắn cũng bao phủ trong khí tức đáng sợ này, làn da, xương cốt, huyết nhục, sợi tóc, từng thứ trở nên trong suốt, vô cùng óng ánh, giống như muốn hóa thành tro tàn.

Tất cả mọi người sợ ngây người, không dám nghĩ cảnh tượng kinh khủng này lại phát sinh trên người Cố Trường Sinh.

"Đây là lấy bản thân làm hạt giống, muốn thiêu đốt thần hỏa, thành tựu Chân Thần chi vị sao?"

"Điên rồi, đây rõ ràng là tuyệt lộ, đường tốt không đi, nhất định phải như vậy!"

Giang Sơ Nguyệt mở to hai mắt nhìn, vô cùng không hiểu, lo lắng thay Cố Trường Sinh, một vài lão đồ cổ cũng hãi nhiên.

Đây là con đường đã được ghi chép trong điển tịch.

Nhưng thiên kiêu đi trên con đường này đều bị lửa thiêu chết, có

thể xưng tử lộ, không ai có thể đi thông!

Sau một khắc, một đạo hỏa chủng thần bí lập tức bao bọc Cố Trường Sinh, cả người hắn đã cháy đen, từng khúc đều đoạn, sinh cơ lập tức bị tịch diệt.

“Đây là cái gì? Chẳng lẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn rồi?”

Tất cả tu sĩ rung động, sau đó không hiểu.

Liên Tinh, Cố Khuynh Nhi cũng bị dọa đến mặt mũi trắng bệch, cho rằng Cố Trường Sinh đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Oanh!

Ngay lúc này, trong thiên địa bắt đầu có uy áp giáng lâm, đến từ ý thức của Tiên Vực, cảm ứng được có tuyệt thế yêu nghiệt muốn đột phá Chân Thần Cảnh, dùng lôi kiếp tẩy lễ!

“Đây không phải còn không đột phá sao? Đến khí tức đều biến mất tĩnh mịch, giống như không tồn tại, làm sao lại có thiên kiếp...”

Tất cả mọi người chấn kinh, hoàn toàn không nghĩ ra!

Chương 244: Lấy Kiếp Diệt Hết Tất Cả, Chân Thần Cảnh Đỉnh Phong

Bên trong đạo hỏa chủng thần bí kia, hỗn độn khí phun ra nuốt vào, hóa thành hà thụy, đồng thời có vô tận thần quang đang lấp lóe.

Mỗi loại sinh linh mạnh nhất trong thiên địa hiển hiện, Chân Long, Chu Tước, Phượng Hoàng, Kỳ Lân.

Khí tức của mỗi loại sinh linh đều cường đại đến mức không tưởng, đủ để khiến sơn hà biến sắc, vạn tinh vẫn lạc!

Nhưng bây giờ bọn chúng đều hiện lên ý thần phục, lượn vòng xung quanh đạo hỏa diễm kia, như sao trời vây quanh trăng.

Mà ở trong đó, Cố Trường Sinh đã bị cháy đen, thân thể đứt thành từng khúc, đến nhục thân Hỗn Độn Thể cũng khó có thể chịu đựng được đạo hỏa diễm này, bị thiêu hủy!

Không, đó không phải là thiêu hủy, mà là rèn đúc!

Bởi vì rất nhanh, bên trong cơ thể Cố Trường Sinh lần nữa có tân sinh chi ý, hỏa diễm thần bí lập tức biến mất, phù văn bao phủ trên người hắn cũng biến mất không thấy!

Viêm Tôn bị phong ấn trong thiên thư run sợ, cảm giác kia khiến ông ta sợ hãi lại rung động.

“Là đạo hỏa diễm trong truyền thuyết kia sao?” Ông ta vô cùng sợ hãi, nhưng lại không nhịn được suy đoán nói.

Khí huyết cuồn cuộn tận trời, lập tức vỡ nát mây xanh!

Càng giống như một tòa núi lửa vạn cổ, trong đó biển lửa nóng rực mà lên, giống như có thể thiêu đốt vũ trụ, còn kinh khủng hơn cả biển sâu mênh mông!

“Đúng là không phải người!”

Vô số người nhìn xem một màn này, không nhịn được run sợ, sau đó nói.

Giang Sơ Nguyệt cũng khẽ nhếch miệng, có chút hóa đá, không dám tin!

Nàng căn bản không nghĩ ra, cũng không dám nghĩ.

Đầu tử lộ kia, hôm nay lại được đả thông?

Nàng không hiểu, rất nhiều thiên kiêu, nhân kiệt cổ lão đều chết trên con đường này, trong đó còn có tồn tại vô địch tự chém tu vi, muốn thử con đường này, kết quả cũng bị thiêu hủy.

Vì sao Cố Trường Sinh lại không có chuyện gì?

Hơn nữa, đạo hỏa diễm thần bí kia cũng nàng tim đập nhanh, có chút bất an, bởi vì nghĩ đến một vật trong truyền thuyết.

Rất nhiều thế lực bị khuy thiên, bởi vì dùng âm Dương kết hợp tạo hỗn độn, kết quả gặp kiếp nạn, trong vòng một đêm đã chết hết, hóa thành thứ không rõ!

Nhưng nàng hi vọng đây là mình nghĩ nhiều, bởi vì nếu như vậy thì quá kinh khủng, không thể tưởng tượng nổi.

Còn không dám suy nghĩ.

Thế lực có nội tình càng thâm hậu, càng là như thế.

Mà lúc này, Cố Trường Sinh đã không sao, thu liễm hỗn độn khí vào cơ thể, áo trắng như tuyết, tóc đen rối tung, thân hình thon dài, từ trong hư không từng bước đi xuống.

Từng bộ phận trên cơ thể hắn sáng lên.

Óng ánh như ngọc, lại như tiên tủy, ráng mây, tiên vụ lượn lờ, tản mát ra một cỗ ba động vô cùng kinh người, khí huyết khí như núi lửa bay lên không, âm thanh ù ù vang lên không dứt.

Giờ khắc này, thiên diêu địa động, giống như cùng vang lên.

“So với lúc trước, thực lực của công tử tuyệt đối đã tăng lên rất nhiều.”

“Quá mạnh, trước khi chém giết Long Đằng đã cường đại đến không biên giới, sau khi đột phá, càng phát ra vô địch.”

“Bây giờ trong thế hệ trẻ tuổi, ai gặp công tử mà không kính nể, còn ai dám tranh phong nữa?” Trong lòng Liên Tinh và Cổ Thần Mục tràn đầy ngưỡng mộ.

Trên mặt vô số người cũng là vẻ sợ hãi và khâm phục, thế hệ trước hiểu biết không ít lịch sử càng thêm hãi nhiên, thậm chí bọn họ còn cảm thấy truyền thuyết lần nữa bị đánh vỡ.

“Thần Tử Cố gia đã mạnh ngoài sức tưởng tượng, sâu không lường được.”

Nhưng khiến bọn họ ngoài ý muốn chính là, vẻ mặt Cố Trường Sinh vẫn như cũ, còn nói với mọi người, “Các ngươi nhanh lùi

lại...”

Cái gì? !

Đám người nghe vậy, vô cùng không hiểu.

Oanh!

Sau một khắc, trong thiên địa, bỗng nhiên có tiếng kinh lôi vang lên, ý chí Tiên Vực bàng bạc lần nữa ầm vang mà đến!

Lôi kiếp!

Tất cả mọi người thay đổi sắc mặt, phản ứng lại, đây là khí tức lôi kiếp, Cố Trường Sinh muốn bọn họ lùi lại, để tránh bị cuốn vào.

“Dùng kiếp diệt địch, xem ra phương pháp này đúng là không tệ...”

Cố Trường Sinh khẽ gật đầu, thả ra thực lực của mình, khí tức Chân Thần Cảnh cuồn cuộn như lang yên mà lên, dẫn động thiên kiếp!

Hắn nhìn về phía đám tồn tại cấm khu đang liều mạng chạy trốn về phía Đông Hoang, ánh mắt đạm mạc, chuẩn bị dùng lôi kiếp tiến hành huyết tẩy, thanh lý thiên hạ trước một bước.

Mặc dù ý chí thiên địa ở Không Thiền Giới sẽ tiến hành Quy Khư, thanh lý tứ phương.

Nhưng bị vị Huyền Tôn của Đọa Long Lĩnh nhúng tay vào, nguyên khí của Không Thiền Giới đại thương, bản nguyên bị hao tổn!

Chuyện Quy Khư, không biết phải chờ đợi đến khi nào.

Cho nên mặc kệ như thế nào!

Hiện tại, trước diệt bọn chúng lại nói!

“Hôm nay, mời chư vị nhìn xem thiên kiếp của tại hạ.”

Cố Trường Sinh nhìn về phía vô số hung thú và tồn tại cấm khu đang bỏ chạy tán loạn, cười khẽ, sau đó nói.

Trong lúc đó.

“Oanh!”

Vạn trượng lôi hải từ trên trời giáng xuống, lập tức bao phủ nơi này, đây là một mảnh thiên kiếp hải dương!

Vẻ mặt của tất cả mọi người cũng thay đổi.

Các tồn tại cấm khu hóa thành hắc vụ ngập trời, không ngừng chạy trốn lập tức cảm thấy kinh hãi, sắc mặt trắng bệch, đã mất đi tất cả huyết sắc.

Về phần các tu sĩ xem náo nhiệt, không rời đi quá xa, không chê chuyện lớn, lúc này mặt cũng tái đi, thậm chí có người trực tiếp bị dọa đến chảy nước tiểu, hồn sắp bay mất.

Sau đó hận cha mẹ không sinh thêm mấy cái chân, dùng tốc độ nhanh nhất của mình, nhanh chóng bay đến phía xa.

Đám người trong thành Thanh Phong sớm đã lui lại đến khu vực ăn toàn, lúc này đám người Thác Thiên Hạo Miểu và Thác Thiên Ngọc Linh cũng trợn mắt há hốc mồm.

Đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy Cố Trường Sinh độ kiếp.

Nhưng cảm giác hào hùng cổ lão, ngạt thở giống như một mảnh đại lục giáng lâm này khiến bọn họ run sợ, thần hồn muốn nứt, hai chân như nhũn ra!

“Đây chính là thiên kiếp từ Tiên Vực phá giới mà đến sao...”

Tất cả mọi người rung động, đạo thiên kiếp đầu tiên rơi xuống, vẻ mặt Cố Trường Sinh không thèm để ý chút nào, lôi hải từ bên ngoài tinh không hội tụ thành một mảnh mênh mông, không ngừng kéo dài mở rộng.

Cố Trường Sinh đuổi theo vô số hung thú, thậm chí còn thi triển bảo thuật trong lôi kiếp, chuẩn bị dẫn xuất lôi kiếp càng đáng sợ hơn!

Hắn điên rồi!

Đông đảo sinh linh của cấm khu Đông Hoang suýt chút nữa chửi ầm lên, nhưng rất nhanh đã bị cảm giác sợ hãi bất an, kinh ngạc tuyệt vọng bao phủ!

Khí tức của thiên kiếp đã đuổi kịp bọn chúng.

Chương 245: Chuyện Chỗ Này, Trở Về Tiên Vực, Cán Huyền Kinh Huyền Diệu

Xác thực nói, là đuổi theo Cố Trường Sinh sau lưng bọn chúng, lôi hải mở rộng, không ngừng kéo dài, trong nháy mắt bao bọc bọn chúng trong đó!

“Không...”

“Ta không muốn độ kiếp, lúc này thiên kiếp đi vào, trong nháy mắt chúng ta sẽ hóa thành tro bụi, đến cặn cũng không thừa...”

“Ta hối hận...”

Đây là lời nói của đám hung thú Thánh Nhân cảnh, bọn chúng hoảng hốt, vô cùng hoảng sợ.

Sau đó tuyệt vọng, thiên kiếp không ngừng đánh xuống, từng đạo lôi đình diệt thế, chuyên tẩy lễ cho tuyệt thế yêu nghiệt!

Ở nơi đó.

Vô tận lôi điện màu tím, bao phủ thiên địa, đây cũng không phải một loại thiểm điện, mà là một mảnh lôi hải.

Cố Trường Sinh sừng sững, không ngừng đi lại, mang theo lôi kiếp chi hải, mặc cho kiếp lôi đánh vào người, thân thể vẫn bất động.

Ngược lại, hắn từ đó lại cảm ngộ được chữ “Lôi” trong thần thông ngôn xuất pháp tùy, cảm thụ lôi đạo quy tắc diễn hóa.

Từng sợi lôi đình chi ý, chìm nổi trên người hắn, giống như lôi đình chi chủ!

Bốn phương tám hướng xung quanh hắn không còn tồn tại cái gì, tất cả đều bị lôi đình bao phủ.

Lọt vào trong tầm mắt là một mảnh mù mịt, đứng tại chỗ rất xa đều có thể cảm giác được lực lượng hủy diệt kia.

Càng không cần nói đến người ở trong độ kiếp, tử mang một mảnh, cách xa bao nhiêu ngàn dặm cũng có cảm giác hít thở không thông, khiến người ta run rẩy.

“A...”

Tiếng kêu thảm thiết như tan nát cõi lòng lập tức truyền đến, có tu sĩ và hung thú gặp nạn, không cách nào chạy thoát, hóa thành tro bụi, vĩnh viễn bị xóa tên trên thế gian.

“A...”

Rất nhanh, đến hung thú Thánh Nhân cảnh cũng gặp nạn, không ngừng chống cự, nhưng vẫn bị lôi hải bao phủ!

Nơi đó thiên kiếp càng khủng bố hơn, là do Thánh Nhân dính vào, mỗi một đạo cũng đều to lớn như sơn mạch, khí tức càng giống như hủy thiên diệt địa.

Bởi vì trong đó có Cố Trường Sinh tồn tại, loại thiên kiếp kia như tương xứng với khí tức và thiên tư của hắn.

Tất cả những thứ nhập trong đó, cùng cảnh giới nhưng không có thực lực như Cố Trường Sinh, đều sẽ bị nổ chết!

Cho nên!

Oanh!

Có một đạo hư ảnh vô cùng to lớn xuất hiện, đó là một đầu tồn tại cấm khu, Thánh Nhân cảnh hậu kỳ, đang đối kháng với lôi kiếp, một đạo rơi xuống, thân thể nổ tung, càng ngày càng mơ hồ, khó mà kiên trì nổi.

Hai đạo lôi đình rơi xuống, trong khoảnh khắc nó đã hóa thành tro bụi, hình thần câu diệt!

Có thể nói là một chiêu thức tàn nhẫn, Cố Trường Sinh cũng thuận thế mà làm, cảm thấy đơn độc xuất thủ rất phiền phức, mới nghĩ ra kế sách này.

“Oanh!”

Thiên kiếp kinh khủng đúng hạn mà đến, đánh cho thiên địa cháy bỏng, sơn mạch hòa tan, căn bản không có mảnh thổ địa nào hoàn hảo.

Cuối cùng, không ai chạy thoát được!

Thiên địa khôi phục thanh minh, trên mặt đất là cảnh tượng hoang tàn, tối như mực, núi lớn bị bình, còn có lôi quang lấp lóe, lưu lại ở xung quanh, khiến người ta sợ hãi.

Rất nhiều năm sau, nơi đây sẽ trở thành một mảnh cấm khu, có quá nhiều hung thú và tồn tại cấm khu vẫn lạc, căn bản không đếm hết!

Ong!

Cố Trường Sinh mặc áo trắng vẫn xuất trần như cũ, khí tức không nhiễm một tia khói lửa!

Hắn từ đó cất bước đi ra, bốn bước đi đến, thần hỏa thiêu đốt, Thần vị kiên cố, thiên địa quy tắc vờn quanh, khí tức thành tựu Chân Thần Cảnh đỉnh phong!

Vô tận linh khí vây quanh, từ Tiên Vực chảy ngược mà tiến, bị thân thể hắn thôn phệ hấp thu, phạm vi linh hải đã đạt đến cực hạn, viễn siêu phạm trù Kiếp Kiều cảnh!

Trong thiên môn.

Thế giới từ trong hỗn độn sinh ra, bắt đầu diễn hóa tinh thần và thiên địa còn lại!

Thực lực của Cố Trường Sinh lần nữa cất cao đến một trình độ khác!

Cố Trường Sinh đi lên bốn bước, tu vi vững chắc tại Chân Thần

Cảnh đỉnh phong.

Ở mi tâm.

Người tí hon màu vàng bỗng nhiên bốc cháy lên, sáng chói như một vòng nhỏ mặt trời, từ trong đó sải bước đi tới.

Ánh mắt hắn như có tiên huy bao phủ, há miệng hút vào, vô số thần hồn đếm mãi không hết ở trong lôi kiếp lập tức bị hắn thôn phệ như uống nước!

Giữa thiên địa, vô số nhật nguyệt tinh hoa như từng tràng ngân hà, bị thôn phệ mà vào.

Giống như hắn đã nuốt hết tất cả ánh sáng trong thiên địa, hãi nhiên đến cực điểm.

Thậm chí khiến tất cả tu sĩ sinh ra ảo giác, thần hồn suýt chút nữa cũng bị hút đi, có chút hãi nhiên.

Bọn họ không biết đây là vì sao nhưng cũng cảm nhận được người tí hon màu vàng này rất kinh khủng.

Không chỉ có nhục thân vô song, có một không hai cùng thế hệ.

Đến nguyên thần cũng kinh khủng như thế, vừa rồi trong lôi đình, hắn tắm rửa lôi hải, giống như Thần Linh màu vàng cổ lão.

Lịch vạn kiếp mà không tổn hại, rèn đúc tiên binh, bất động như núi, nguy nga và hào hùng!

Đương nhiên!

Cảnh tượng này cũng chỉ trong một nháy mắt mà thôi.

Sau khi được lôi kiếp tịnh hóa, năng lượng thuần túy của thần hồn đã bị thôn phệ sạch sẽ, người tí hon màu vàng này mới lui trở về trong thức hải của Cố Trường Sinh, bắt đầu ngồi xếp bằng.

Vốn là ngũ quan vô cùng ngưng thực, càng trở nên sáng chói loá mắt.

Một cây bồ đề màu vàng vô cùng thánh khiết thần thánh, vẩy xuống quang huy và thiền ý sau lưng hắn.

Trong lôi kiếp, thổ nạp lôi tức, rèn đúc thần niệm nguyên thần đến vô cùng cường đại và cứng cỏi.

Bây giờ, người tí hon màu vàng ngồi xếp bằng, dưới cây bồ đề màu vàng.

Nhìn như thất thải lưu ly, toàn thân không tì vết, không nhiễm một hạt bụi, óng ánh chói mắt.

Vẻ mặt người tí hon màu vàng lộ ra thiên uy hờ hững và cao cao tại thượng, quan sát cửu thiên!

“Nguyên thần chi lực, lần này cũng cất cao gấp bội, nhưng cùng một cấp độ đến xem, muốn đuổi kịp nhục thân của ta, còn có chút khó.”

Sau khi thu hồi nguyên thần, Cố Trường Sinh khẽ nói, sau đó từ trong hư không chậm rãi đi xuống.

“Công tử.”

Mấy người Liên Tinh, Cổ Thần Mục, Doanh Nhiếp, Đạo Cực Tiểu Thánh Quân, Thác Thiên Hạo Miểu, Thác Thiên Ngọc Linh đều cung kính chào.

Vẻ mặt của tất cả mọi người cũng lộ ra nồng đậm ngưỡng mộ và tôn sùng.

Cho dù là Doanh Nhiếp lúc trước là kẻ địch của hắn, bây giờ cũng là như thế, hắn ta sớm đã nghĩ thông suốt, nội tâm một mảnh thản nhiên.

Trong mắt Đạo Cực Tiểu Thánh Quân cũng sinh ra cuồng nhiệt.

Hắn ta cảm thấy, bây giờ tại Tiên Vực, đã không tìm thấy thế hệ trẻ tuổi có thể đánh một trận với Cố Trường Sinh!

Mạnh như Long Đằng, có thể xưng là nhân vật lĩnh quân thế hệ trẻ thời đại này của Tiên Vực.

Biểu tượng vô địch, thu hoạch được đại cơ duyên và tạo hóa nghịch thiên, cũng bị đánh bại thê thảm như thế, không có sức hoàn thủ!

Tin tức này, chắc hẳn sẽ oanh động Tiên Vực, đủ để vô số thế lực và tu sĩ sôi trào rung động!

Thế hệ trẻ tuổi, đoán chừng lúc này đã rất tuyệt vọng!

Chương 246: Chuyện Chỗ Này, Trở Về Tiên Vực, Cán Huyền Kinh Huyền Diệu (2)

Bởi vì Cố Trường Sinh sâu không lường được, giống như một tòa Ma Sơn mười vạn, vắt ngang trên đỉnh đầu tất cả mọi người, ép cùng thế hệ không thở nổi!

Vẻ mặt Giang Sơ Nguyệt vô cùng phức tạp, thân là Thần Nữ củaThái Hư Thần Tộc, nàng biết loại tâm tình này rất không đúng, nhưng không thể ngăn chặn.

Bởi vì người trước mắt này... Thật sự quá mạnh!

Một ngày hắn còn, quang huy của những người cùng thế hệ đều sẽ ảm đạm đi.

“Đoán chừng, cũng chỉ có thiên kiêu cường giả thế hệ trước, mới có thể giao thủ với công tử!”

“Người cùng thế hệ, đã sớm bị hắn bỏ xa!”

Cố Trường Sinh thu vẻ mặt của tất cả mọi người vào đáy mắt, cười cười, sau đó khẽ vuốt cằm nói, “Chư vị không cần đa lễ.”

Theo giọng nói của hắn truyền ra, bây giờ, bốn phương tám hướng đều trở nên yên tĩnh.

Mới vừa rồi còn huyên náo như thủy triều, cũng yên tĩnh lại.

Mặt đất cháy khét, san bằng sơn mạch, cảnh hoang tàn khắp nơi, cảnh tượng này rất hãi nhiên, nhưng vẫn khó mà ngăn cản được cảm xúc kích động lúc này của bọn họ.

Vô số tu sĩ kính nể, thậm chí lộ ra cuồng nhiệt, không có biểu cảm dư thừa.

Cho dù là đám Chí Tôn trẻ tuổi tại Tiên Vực từng có suy nghĩ tránh phong với Cố Trường Sinh, bây giờ cũng lộ ra ánh mắt khâm phục và phức tạp.

Dù như thế nào, tất cả cảnh tượng bọn họ nhìn thấy ở Không Thiền Giới, đã phá vỡ suy nghĩ tranh phong với Cố Trường Sinh ở trong lòng bọn họ rồi.

“Thế hệ trẻ tuổi, chỉ cần Thần Tử Cố gia vẫn còn, không ai không kính nể, không ai dám tranh phong!”

“Một người áp chế một thời đại!”

Đây là suy nghĩ trong lòng mọi người.

Sau đó mấy ngày, chuyện xảy ra ở thành Thanh Phong thậm chí là ở gần đó giống như sôi trào tại Không Thiền Giới, lúc ấy có rất nhiều người không biết đã xảy ra chuyện gì.

Lúc đó, một đầu Xích Long kinh khủng như diệt thế xuất hiện, một trảo tìm tòi, thiên địa không chịu được, bắt đầu thiêu đốt đổ sụp!

Tất cả tu sĩ đều tuyệt vọng, cảm thấy sẽ chết dưới một trảo kia!

Thậm chí Không Thiền Giới sẽ bị hủy diệt.

Sau đó... Lại bất ngờ được cứu!

Bởi vì, đầu Xích Long vô cùng kinh khủng đã bị một tồn tại càng khủng bố hơn chém mất!

Vị tồn tại kinh khủng kia chính là người hộ đạo của đại nhân trẻ tuổi từ Tiên Vực hạ giới mà đến kia.

Rất nhanh, từng tin tức khiến người ta kinh hãi, hít thở không

thông truyền ra!

Thậm chí có lão nhân mặt mũi tràn đầy kích động và hưng phấn, bắt đầu lấy sách sử ra, ghi chép từng chuyện đã xảy ra, cảm thấy mỗi chuyện cũng đủ lưu truyền vạn thế!

Tìm Huyền Quy, trấn Thiên Bia, phá vạn cổ, nhập cấm khu, bình náo loạn, cứu Không Thiền...

Một một lời đồn liên quan tới "Tiên Vương áo trắng" đều được lưu truyền ở Không Thiền Giới.

...

Tiên Vực, Trường Sinh Cố gia!

Thần đảo trung tâm hoàn toàn yên tĩnh, trên chín tầng mây cao ngất.

Tử nham đứng vững, vách đá trơn bóng, cây cỏ sinh trưởng, đất đai màu mỡ.

Thụy Thú nằm một mình dưới tảng đá, thác bạc buông xuống, mờ mịt bốc hơi, linh cầm bay múa, linh dược tỏa hương thơm.

Tiên vụ lượn lờ, chi lan khắp nơi, cổ mộc che trời, như chỗ ở của Thần Linh.

Trong cung điện nguy nga.

Cố Trường Sinh áo trắng như tuyết, vẻ mặt trầm tĩnh, ngồi xếp bằng, trong tay có một quyển cổ kinh, hắn đang đọc qua.

Hắn biết rõ Tiên Vực đang vì chuyện của hắn mà huyên náo sôi trào khắp nơi, nhưng hắn không để ý nhiều.

Hôm nay, hắn đã trở về Tiên Vực được ba ngày.

Sau khi đánh một trận tại thành Thanh Phong, hắn lại ở Không Thiền Giới thêm mấy ngày, chủ yếu vì rất nhiều tiền bối Nhân tộc đến bái phỏng cảm kích.

Chỉ thu lễ đã thật lâu.

Mặc dù hắn không để ý, nhưng trong đó có không ít vật thần kỳ, ví như một chút linh tuyền thần kỳ, tại Tiên Vực cũng rất khó nhìn thấy.

Cái này gọi là hợp ý.

Những lão gia hỏa biết rõ hắn thích cái gì, liền chọn thêm một số thần vật cổ quái kỳ lạ, cũng mở ra lối riêng.

Mấy ngày sau.

Cố Trường Sinh cũng chọn lựa mấy tên thiên kiêu vừa mắt ở Không Thiền Giới, dẫn bọn họ lên.

Bởi vì cảm giác thiên phú của bọn họ có thể phát huy tại Tiên Vực, tạo ra tác dụng không nhỏ.

Cố gia có không ít gia thần khác họ, cũng nên tăng thêm một chút huyết mạch mới.

Trừ chuyện này ra, hắn cũng đã an bài hai tỷ đệ Thác Thiên Hạo Miểu và Thác Thiên Ngọc Linh đến một nơi tu luyện ở Cố gia, xem như chấm dứt nhân quả của Thác Thiên Chí Thánh.

Long Đằng chết!

Người hộ đạo của Long Đằng, một vị Huyền Tôn chết!

Đọa Long Lĩnh phong sơn mười vạn năm!

Mấy ngày nay, mấy chuyện này vẫn rất náo động ở Tiên Vực, vô số tu sĩ đều đang đàm luận, hoàng tộc Thái Cổ nhượng bộ, thậm chí có thể nói là nguyên khí đại thương.

Loại chuyện này, cũng chỉ có Trường Sinh Cố gia mới có thể làm được.

Thanh danh của Cố Trường Sinh lần nữa được đẩy lên đỉnh phong!

Vô địch thế hệ trẻ tuổi!

“Cán Huyền Kinh của tộc Thiên Xà, không nghĩ tới trong tộc cũng chỉ có ghi chép vài lời.

Bởi vì môn cổ kinh này quá mức thâm ảo và huyền diệu, dính đến thiên đạo biến hóa, trực chỉ sinh mệnh bản nguyên, cảnh giới đầu tiên đã phải bắt đầu từ sáng tạo sinh linh.”

“Hơn nữa chỉ khi đạt tới Chí Tôn cảnh, đụng chạm đến sinh mệnh pháp tắc mới có thể tu luyện.”

Cố Trường Sinh chậm rãi khép điển tịch trong tay lại, trong ánh mắt lộ ra một mảnh suy nghĩ.

Sau khi trở lại trong tộc, hắn bắt đầu sắp xếp những thu hoạch lần này mình hạ giới.

Thiên Đạo bia, Chân Long sừng, Hỗn Độn Chân Hỏa, Thái Dương Chân Hỏa, Cán Huyền Kinh, tàn hồn Viêm Tôn... Và một chút đồn vật cổ quái kỳ lạ.

Ví dụ như cây Ngộ Đạo Trà, Thất Thải Thần Tuyền...

Trong đó, hắn cảm thấy hứng thú nhất chính là Cán Huyền Kinh, dính đến càn huyền tạo hóa chi đạo, tương tự như vị nương nương trong truyền thuyết thần thoại kia.

Tay nắm đất vàng tạo ra con người, một điểm linh thủy liền tạo nên sinh mệnh.

Đáng tiếc... Hiện tại hắn không thể tu luyện môn cổ kinh này.

Về phần Thiên Đạo bia, Cố Trường Sinh đã đặt nó sừng sững tại tộc địa Cố gia, cao chừng vạn trượng, tiên đạo quang huy bao phủ, vô cùng loá mắt sáng chói.

Để tất cả đệ tử của Cố gia khảo thí chiến lực và sử dụng!

Đồng thời, cũng là đại biểu cho Cố gia.

Bây giờ, đã có rất nhiều đệ tử của thế lực bất hủ đến đây bái phỏng, muốn dòm ngó Thiên Đạo bia, tiến hành ma luyện.

Tất cả mọi người muốn biết mình và đám vô thượng thiên kiêu trên Thiên Đạo bia kia chênh lệch thế nào.

Về phần so sánh với Cố Trường Sinh, bọn họ chưa từng nghĩ đến.

Chương 247: Hỗn Độn Chân Hỏa Thần Dị, Có Thể Thôi Diễn Đệ Nhất Pháp, Đường Ở Phía Trước

Tạm thời không thể tu luyện Cán Huyền Kinh được, cần dùng sinh mệnh pháp tắc để thôi động tu luyện.

Cố Trường Sinh tạm thời đặt nó xuống.

Nhưng trong lòng hắn mơ hồ có cảm giác, nếu bản thân tu luyện trong thế giới của mình, không biết có khả năng không.

Dù sao ở trong thế giới của hắn, hắn tương đương với nhân vật sáng tạo rồi.

Còn có rất nhiều thứ, chính là Chân Long sừng và tàn hồn của Viêm Tôn.

Nói thật, đối với tàn hồn của Viêm Tôn, Cố Trường Sinh còn có chút đau đầu.

Bởi vì hắn chưa nghĩ ra sẽ xử lý tàn hồn của Viêm Tôn thế nào.

Một lão gia gia có thể chỉ đường cho một tên phế vật thành khí vận chi tử, có thể nói sẽ liên quan đến sự trưởng thành nghịch thiên.

Nhưng hắn phát hiện mình căn bản không dùng đến.

Cách nhìn và tâm đắc tu luyện của Viêm Tôn?

Bên trong Trường Sinh Cố gia còn có rất nhiều tồn tại sống lâu hơn ông ta, đứng trong lăng mộ Cố gia, tùy tiện cuốc một cuốc xuống dưới, đoán chừng đều có thể đào ra một lão gia hỏa không biết đã

sống từ bao nhiêu kỷ nguyên trước.

Đương nhiên..... Đây chỉ là lời nói đùa thôi.

Nhưng có thể sự thật chính là như thế.

Các bản lĩnh khác của Viêm Tôn, ngoại trừ một thân luyện khí luyện đan chi đạo ra, giống như cũng không có ích lợi gì.

Nhưng Cố Trường Sinh cũng không thiếu truyền thừa phương diện luyện đan luyện khí, huống chi hắn muốn đan dược pháp khí gì, trong tộc sẽ có biện pháp lấy cho hắn.

Cho nên bây giờ hắn đã đặt Viêm Tôn vào một tình trạng rất lúng túng.

Giết, luôn cảm thấy lãng phí.

Giữ lại, lại cảm thấy không có tác dụng gì.

Viêm Tôn đã được Cố Trường Sinh phóng từ trong thiên thư ra ra, vẻ mặt trên khuôn mặt già rất cung kính, nhưng cũng có ẩn giấu một tia sợ hãi và run rẩy.

Tại nơi ở của Cố gia, cho dù ông ta đã từng là tồn tại vô thượng, lúc này cũng chỉ như một ngọn lửa nhỏ, căn bản không dám bộc lộ một tia khí tức Chí Tôn của mình.

Sợ trêu chọc nhân vật nào đó của Cố gia không vui, một bàn tay chụp diệt ông ta.

Về phần báo thù cho Diệp Hạo, ông ta căn bản không dám suy nghĩ, bây giờ còn phải xem ông ta có thể sống sót không nữa.

“Công tử có gì yêu cầu, phàm là lão phu biết, nhất định nói chi tiết, không dám giấu diếm.” Viêm Tôn mở miệng nói, cũng biết đối với Cố Trường Sinh mà nó, tác dụng của mình thuộc dạng có cũng được mà không có cũng không sao.

Cho nên ông ta càng muốn hiện ra giá trị của mình.

Ông ta không muốn chết, nếu không cũng không có khả năng một

luồng tàn hồn kéo dài đến nay.

“Bây giờ ta đang cân nhắc phải làm sao đây, dù sao Viêm Tôn tiền bối cũng là Thiên Hỏa cực kì cổ lão của thiên địa biến thành, nếu tuỳ tiện giết ngươi, ít nhiều có chút lãng phí.”

Cố Trường Sinh cười khẽ, nhìn lão giả trước mặt đã không còn Chí Tôn chi uy lúc trước, ngược lại lộ ra mấy phần sợ hãi, vẻ mặt cũng không thèm để ý.

Bởi vì tại Tiên Vực, không có bất kì tồn tại nào dám làm càn ở Cố gia.

Đây là đạo lí từ thời tuyên cổ đã được lưu truyền xuống!

Đến bây giờ, đã trở thành một sự thật mà tất cả mọi người ở Tiên Vực đều biết.

Lúc này.

Bả vai hắn bỗng nhiên nhúc nhích.

Một đạo hỏa diễm được vô tận phù văn thần bí bao vây xuất hiện, từng tia từng sợi hỗn độn khí chìm nổi xung quanh nó, nhìn vô cùng huyền diệu, hỏa quang chiếu rọi chư thiên.

Trên người nó có khí tức đồng nguyên với Cố Trường Sinh.

Chính là Hỗn Độn Chân Hỏa.

Cố Trường Sinh cảm giác nó có chút khao khát Viêm Tôn, liền để nó ra.

Nếu Viêm Tôn hữu dụng với nó, vậy thì giao Viêm Tôn cho nó, cũng giảm bớt phiền phức của mình, dù sao Hỗn Độn Chân Hỏa và Viêm Tôn đều là vật đồng nguyên, chính là hỏa chủng thiên sinh địa dưỡng.

Lần đầu tiên Viêm Tôn nhìn thấy Hỗn Độn Chân Hỏa, sắc mặt liền đại biến, tràn ngập hãi nhiên và hoảng sợ, giọng nói cũng đang phát run, “Quả nhiên là đạo hỏa diễm trong truyền thuyết kia... Thứ này không nên tồn tại trên thế giới!”

Trước đó ông ta đã từng cảm nhận được loại khí tức này trên người Cố Trường Sinh, rất thần bí, nhưng lại khiến tâm thần ông ta bị áp chế, có chút sợ hãi.

Bởi vì cùng huyết mạch, là trời sinh, không liên quan đến thực lực.

Bây giờ nhìn thấy Hỗn Độn Chân Hỏa, ông ta chỉ cảm thấy đầu mình muốn nổ tung, toàn thân phát lạnh.

“Trách không được...” Viêm Tôn ngu ngơ lẩm bẩm, nghĩ đến một bí văn cổ lão.

“Xem ra tiền bối biết rất nhiều thứ.” Cố Trường Sinh vẫn cười khẽ, không suy nghĩ với phản ứng của Viêm Tôn nữa.

Đúng là Hỗn Độn Chân Hỏa sinh ra có thể nói là ngoài ý muốn, đoán chừng đến Thiên Xà Tộc chi chủ vô cùng thần bí kia cũng không nghĩ tới, khiến toàn bộ tộc quần gặp kiếp nạn.

Nhưng sau khi Hỗn Độn Chân Hỏa ra ngoài, cũng không có hành động thôn phệ Viêm Tôn.

Từng sợi phù văn thần bí diễn biến trên người nó, giống như từng tấm gương, có thể chiếu rọi chư thiên vạn giới.

Toàn thân Viêm Tôn lập tức sáng lên, bản thân ông ta do hỏa diễm biến thành, lúc này cũng bắt đầu cháy rừng rực.

Đạo của ông ta, quy tắc của ông ta, thần thông của ông ta, giờ này khắc này đều bị Hỗn Độn Chân Hỏa chiếu rọi ra.

Sau đó hóa thành phù văn thần bí và đường cong, lạc ấn trên người nó, hóa thành từng cái phù văn thần bí biến mất không thấy gì nữa.

Trong quá trình này, mặc dù Viêm Tôn cảm thấy quỷ dị.

Nhưng lại không dám động đậy, mặc cho Hỗn Độn Chân Hỏa hành động, để nó huênh hoang.

Thỉnh thoảng, ông ta cảm nhận được bản thân có cái gì đó bị học đi, trong đầu bắt đầu trống rỗng một thời gian.

Cả người giống như choáng váng.

Mà lúc này!

Hỗn Độn Chân Hỏa đột nhiên sáng lên, trở nên càng sáng chói, từng sợi hỗn độn khí rơi vào bên người Cố Trường Sinh, bao vây hắn.

Đồng thời những cái gương nhỏ thần bí lạc ấn sở học của Viêm Tôn cũng bay vào thức hải và nhục thân của hắn, trong lúc mơ hồ có đạo âm cổ lão xuất hiện, đang thiền tụng tất cả!

Rất nhanh!

Từng sợi khí tức chân hỏa xuất hiện bên cạnh Cố Trường Sinh, hắn giống như một vị Thần Linh đạo hỏa, trong đôi mắt cũng bắt đầu xuất hiện biển lửa, một luồng hỏa quang, giống như thiêu đốt cửu thiên, đốt hết vạn cổ bát hoang!

“Đây là hỏa đạo quy tắc chi lực...”

“Cái này đã bao hàm tất cả cảm ngộ của Viêm Tôn, đồng thời cũng là đạo lộ của ông ta...”

Lúc này trong lòng Cố Trường Sinh đột nhiên có cảm ngộ, Hỗn Độn Chân Hỏa lạc ấn đạo của người khác để cho hắn quan sát.

Trong mắt hắn, xuất hiện cảnh tượng.

Trong đại mạc mênh mông bát ngát!

Chương 248: Chiếu Rọi Mấy Lần, Chân Hoàng Bảo Thuật Tới Tay, Nghịch Thiên Chi Pháp

Một ngày này, một đạo thiên lôi đánh xuống, một luồng hỏa diễm nhỏ bé bắt đầu xuất hiện trên đại mạc.

“Hỗn độn chi pháp, vốn là quá trình hỗn hợp vạn đạo, dung luyện

vạn đạo, đồng thời lại diễn sinh vạn đạo, diễn hóa vạn đạo, siêu thoát vạn đạo...”

“Như thế xem ra cũng không sai, Viêm Tôn chi đạo, chính là cực hạn hỏa chi đạo.”

Cố Trường Sinh khẽ nói, hỏa quang quanh người biến mất không thấy gì nữa, lại mơ hồ cảm thấy mình có lĩnh ngộ rất sâu đối với hỏa chi quy tắc.

Đương nhiên, những lĩnh ngộ này đến từ Viêm Tôn, cũng không phải là đạo của hắn.

Nhưng đối với hắn, những cảm ngộ này vẫn rất cần thiết, tương đương với chuyện rót pháp tắc lĩnh ngộ của Viêm Tôn vào trong đầu hắn, có thể tiêu hóa bao nhiêu, phải xem bản thân hắn.

Huống chi, thứ này cũng có thể tham khảo ma luyện đạo pháp của mình.

Về phần Viêm Tôn có tổn hại gì không, đây không phải vấn đề Cố Trường Sinh sẽ cân nhắc.

“Hình thức ban đầu của đệ nhất pháp, có lẽ nên như thế...” Cố Trường Sinh nhìn về phía Hỗn Độn Chân Hỏa, phát hiện môn thần thông này của nó hoàn toàn có thể giúp hắn sáng tạo thôi diễn ra đệ nhất pháp.

“Đường ngay tại phía trước, đi thẳng là được rồi.”

Đệ nhất pháp chỉ thích hợp với Hỗn Độn Thể.

Lấy đệ nhất làm tên, vậy thì phải xứng đáng với hai chữ “Đệ nhất” này.

Sau đó.

Viêm Tôn được Cố Trường Sinh an bài đến Dã Luyện Phong, phụ trách luyện khí cho các tộc nhân, cũng coi như lợi dụng phế vật đi.

Sau đó, hắn bảo Liên Tinh đi gọi Thiên Hoàng Nữ, muốn tiếp tục thí nghiệm tác dụng của Hỗn Độn Chân Hỏa, xem có thể đạt được

đạo lộ liên quan tới Chân Hoàng không.

Ở dưới thần đảo trung tâm, một sơn mạch lan tràn đến không thấy biên cảnh.

Kiến trúc ở nơi này liên miên, tu sĩ qua lại.

Nơi này có một bích đầm, là một phương linh tuyền, linh khí tràn đầy, mờ mịt như sương.

Bên cạnh linh tuyền sinh ra rất nhiều linh dược, ít nhất cũng có linh dược mấy chục vạn năm, một vài thánh dược càng xanh um tươi tốt, mùi thuốc xông vào mũi, khiến tinh thần người ta cảm thấy trong trẻo..

Nơi đây, chính là chỗ ở và tu luyện của không ít gia thần khác họ và tùy tùng của Cố gia.

Viện lạc u tĩnh tọa lạc, bây giờ Thiên Hoàng Nữ đang tu hành ở đây.

Cố Trường Sinh rời đi cũng không dẫn nàng ta bên người, đối xử với nàng ta không hề để ý giống như Liên Tinh, Cổ Thần Mục.

Thật ra trong lòng Thiên Hoàng Nữ cũng có chút mất mát, nhưng cũng hiểu chuyện này là rất bình thường.

Sau đó, những tin tức liên quan tới Cố Trường Sinh ở bên ngoài không ngừng truyền đến, mỗi một chuyện đều khiến nàng ta rung động, hãi nhiên không thôi, cảm giác bản thân không có ở đây, đã bỏ qua rất nhiều.

Bây giờ.

Nghe nói Cố Trường Sinh gọi tên muốn gặp mình, Thiên Hoàng Nữ ngây người một cái, sau đó cũng không khỏi kinh hỉ, hỏi, “Công tử có nói là chuyện gì không?”

Liên Tinh nhìn nàng ta một cái, vẻ mặt lạnh lùng nói, “Không có.”

“Đi thôi, đừng để công tử đợi lâu.”

“Vâng.”

Thiên Hoàng Nữ lo sợ bất an đuổi theo, không biết sẽ gặp phải chuyện gì.

Trong cung điện, Cố Trường Sinh đang chờ Thiên Hoàng Nữ tới, đồng thời lấy từng sợi hỗn độn khí bao bọc Sừng Chân Long, lập tức ong một tiếng, nó bạo động.

Cũng may trong cung điện có rất nhiều tiên đạo thần văn bộc phát, ba động huyền diệu trấn áp xuống, mới áp chế được khí tức bạo động này.

Đây là vật từ trên người Chân Long, đường vân huyền diệu cổ lão chảy xuôi, đen nhánh, lại có một vệt máu.

Không biết vì sao khí tức Chân Long đã sớm bị ma diệt đến hầu như không còn.

Theo lý thuyết, tồn tại cấp bậc Chân Long thì sừng Chân Long tuyệt đối là vật cứng rắn nhất trên thân, mà vẫn bị gãy mất.

Hơn nữa còn không phải bị kiếm hoặc đao chặt đứt.

Càng giống như bị một cỗ khó cự lực kinh khủng đến khó mà tưởng tượng được đập gãy!

Cố Trường Sinh muốn dùng Hỗn Độn Chân Hỏa chiếu rọi Sừng Chân Long, kết quả không thu hoạch được gì, đã mất đi khí tức Chân Long, tự nhiên không có khả năng chiếu rọi con đường của nó.

Hơn nữa, tính chất này khó mà tưởng tượng, cần lấy hỗn độn khí bao bọc, nếu không sẽ nện hủy hư không.

Trừ phi dùng khí cụ cực đạo tiên kim chế tạo mới có thể cất giữ.

Trong tộc mấy vị lão nhân đến đây tìm hắn, muốn đổi Sừng Chân Long.

Đương nhiên Cố Trường Sinh sẽ không bằng lòng.

Cái đồ chơi này có thể ngộ nhưng không thể cầu, đoán chừng trên đời này cũng không có cái thứ hai.

Mà bây giờ, trong mắt Cố Trường Sinh lộ ra suy nghĩ, tay sờ cằm cân nhắc, nếu rèn đúc Sừng Chân Long thành vũ khí, đoán chừng sẽ có kỳ hiệu.

“Mặc dù không có khí thế của Chân Long, nhưng dựa vào tính chất kia, liền có thể phá hủy tất cả, xem như vũ khí, nhưng lại không tiện thi triển.”

Cố Trường Sinh lắc đầu, từ bỏ quyết định này.

Lúc lấy ra đều phải dùng hỗn độn khí bao bọc, hơi chạm vào, liền bắt đầu bạo động.

“Trước đó thấy Sừng Chân Long có thể ma diệt tất cả, đến thần thông cũng bị chấn vỡ, nói không chừng có thể mượn dùng một chút, dùng để phá cấm, phá trận pháp gì đó...”

Nghĩ tới đây, Cố Trường Sinh không khỏi híp mắt, nhìn từ tính chất huyền diệu này của Sừng Chân Long, đúng là không có trận pháp nào có thể ngăn cản.

Mà lúc này, nghe thấy tiếng động từ bên ngoài truyền đến, Cố Trường Sinh vung ống tay áo lên, thu Sừng Chân Long vào.

“Thiên Hoàng Nữ tới?” Hắn hỏi.

“Bái kiến công tử.” Thiên Hoàng Nữ khom người bên ngoài cửa điện nói.

“Vào đi.”

Rất nhanh, Thiên Hoàng Nữ lo sợ bất an đứng trước mặt Cố Trường Sinh, một thân cung trang váy dài màu đỏ, hai tay quấy chặt lấy nhau, rất bất an, không biết Cố Trường Sinh muốn làm gì.

Thậm chí nàng ta còn lo lắng Cố Trường Sinh sẽ giết nàng ta lấy máu, từ đó cô đọng Chân Hoàng bảo huyết, dòm ngó Chân Hoàng Bảo Thuật.

Dù sao lúc trước hắn cũng đã nói như vậy

Ong một cái!

Sau lưng Cố Trường Sinh, Hỗn Độn Chân Hỏa hiển hiện, trong phù văn thần bí ẩn chứa nhiệt độ cao kinh khủng, khiến sắc mặt Thiên Hoàng Nữ bỗng nhiên trắng bệch.

Sau đó vô cùng đau khổ, nhắm mắt lại, tuyệt vọng, bắt đầu chờ chết, khóe mắt có nước mắt chảy xuống.

Nếu không phải cô đọng bảo huyết, cần gì phải gọi chân hỏa kinh khủng này ra?

Chương 249: Chiếu Rọi Mấy Lần, Chân Hoàng Bảo Thuật Tới Tay, Nghịch Thiên Chi Pháp (2)

Nàng ta không ngờ mình đã ngoan ngoãn nghe lời, vẫn khó thoát khỏi cái chết.

Không chỉ bị trong tộc vứt bỏ, hiện tại đến Cố Trường Sinh cũng muốn giết nàng ta luyện máu.

“Khóc cái gì mà khóc? Cũng không phải muốn giết ngươi.”

Cố Trường Sinh nhíu mày, thông qua Đạo Tâm Chủng Ma chi pháp, mơ hồ cảm giác được suy nghĩ của Thiên Hoàng Nữ.

Căn bản không ngờ người lúc trước kiêu ngạo tự phụ như vậy lại biến thành dạng này, không chỉ một lần khóc trước mặt mình.

Thiên Hoàng Nữ mở mắt, không cảm nhận được sát ý, nhưng vẫn cẩn thận nghiêm túc nhìn sắc mặt Trường Sinh.

“Ta không giết ngươi lấy máu, ngươi ngoan ngoãn đứng bất động là được.” Cố Trường Sinh lắc đầu, sau đó mở miệng nói.

“Thật sao?” Thiên Hoàng Nữ ngẩn người, còn không kịp phản ứng,

Hỗn Độn Chân Hỏa lập tức chiếu rọi nàng ta, từng tia từng sợi phù văn bao phủ xuống, như từng tấm gương thần dị.

Nàng ta không dám phản kháng, ở giữa mi tâm có một đạo Chân Hoàng cổ lão xuất hiện, sau lưng giương cánh, hỏa diễm và tiên đạo thần huy bao phủ, trong chấn động, giống như đánh nát thiên địa và vũ trụ.

“Chân Hoàng Bảo Thuật.”

Cố Trường Sinh nhẹ giọng tự nói, trong đôi mắt đột nhiên bắn ra hai đạo tiên mang sáng chói, nhìn chằm chằm đạo hư ảnh Chân Hoàng kia.

Mà lúc này.

Hỗn Độn Chân Hỏa một trận chập chờn, giống như lúc này có chút khó khăn khi chiếu rọi Chân Hoàng Bảo Thuật, chỉ chiếu rọi một điểm đã từ trên người Thiên Hoàng Nữ biến mất.

Sau đó một bộ phận tin tức liên quan tới Chân Hoàng Bảo Thuật đã rơi vào thức hải của Cố Trường Sinh, khiến vẻ mặt hắn không khỏi có chút kinh hỉ.

“Một phần mười Chân Hoàng Bảo Thuật.”

“Nói như thế, con đường này quả thật đã có thể đi thông...”

Sau đó, hắn tiếp được Thiên Hoàng Nữ đã hôn mê, cảm nhận được khí tức của nàng ta.

Lực lượng khí huyết đã tiêu hao không ít, khôi phục mấy ngày là được rồi, không có trở ngại gì.

“Chân Hoàng Bảo Thuật, Chân Long Bảo Thuật, đều có thể thông qua phương pháp này đạt được.”

“Trừ cái đó ra, các thần thông công pháp còn lại, cũng là như thế.”

Sau đó, Cố Trường Sinh cũng không cần lo lắng cấm chế trong thức hải của Thiên Hoàng Nữ nữa.

Hỗn Độn Chân Hỏa là thần thông huyền diệu, thật sự bất phàm, còn có thể vòng qua cấm chế mạnh nhất được thiết kế trong đầu truyền nhân của hoàng tộc Thái Cổ.

Loại cấm chế kia, chỉ cần có suy nghĩ truyền ra bảo thuật chi pháp trong tộc, sẽ trực tiếp sụp đổ, hóa thành tro tàn, hình thần câu diệt.

Không có khả năng thứ hai.

Hoàng tộc Thái Cổ sẽ không dễ dàng để bảo thuật chí cường của bọn họ bị Nhân tộc học được.

Về phần trực tiếp sưu hồn dò xét, càng là như vậy.

Trong tộc, tầm quan trọng của bảo thuật còn lớn hơn truyền nhân.

Sau đó một tháng.

Cố Trường Sinh thường xuyên để Thiên Hoàng Nữ đã tu dưỡng tốt đến, dùng Hỗn Độn Chân Hỏa lạc ấn Chân Hoàng Bảo Thuật của nàng ta.

Mặc dù nàng ta nghi hoặc, không biết rõ xảy ra chuyện gì, sau khi bị đạo hỏa diễm thần bí kia bao phủ, ý thức giống như không phải của mình nữa.

Nàng cũng không biết Chân Hoàng Bảo Thuật của mình đã bị Cố Trường Sinh học đi.

“Ta không chỉ có thể học được, thậm chí còn có thể ghi chép xuống, tạo phúc cho đệ tử hậu thể của Cố gia ta.”

“Nếu Vạn Hoàng Sào biết, chắc chắn sẽ tức giận đến giơ chân, nhưng đúng là bảo thuật này cần tạo nghệ rất sâu, không có huyết mạch Chân Hoàng, rất khó tinh tiến.”

Cố Trường Sinh cười khẽ, bắt đầu suy nghĩ đến Chân Hoàng Bảo Thuật, dùng Hỗn Độn Chân Hỏa chiếu rọi mấy lần, đã thu hoạch được Chân Hoàng Bảo Thuật hoàn chỉnh.

Hỗn Độn Chân Hỏa chiếu rọi một vài hình ảnh và cảnh tượng cho

hắn xem.

Trong đó, thậm chí có cảm ngộ và chưởng khống của Thiên Hoàng Nữ đối với bảo thuật này.

Cũng có lĩnh ngộ của cường giả Vạn Hoàng Sào đối với Chân Hoàng Bảo Thuật!

Oanh!

Một cỗ khí thế kinh khủng từ trong cung điện dâng lên tận trời, thiên địa đột nhiên vang lên một tiếng kêu thanh thúy, phi cầm thụy chim đến mãi không hết, thời khắc này đã thần phục, cùng nhau triều bái về một hướng!

Đó là khí tức cổ lão và cao ngạo của một đầu Chân Hoàng, mỗi một phiến linh vũ đều giống như thần nguyệt, chảy xuôi tiên huy và thánh hà, vạn vạn đạo thần quang sáng chói.

Chỉ một luồng hư ảnh, đã có uy năng băng liệt vạn dặm trời cao!

Chân Hoàng Bảo Thuật!

Không ít lão giả của Cố gia bị chấn động, sau đó nhìn lên, ha ha cười nói, "Không hổ là Thần Tử, vậy mà lại lấy được môn bảo thuật này từ trên người Thiên Hoàng Nữ của Vạn Hoàng Sào!"

"Thủ đoạn này quả thật nghịch thiên, thật sự không thể tưởng tượng được."

"Nhưng vẫn phải cẩn thận, để phòng bị kẻ xấu ám toán."

Bọn họ vui vẻ thay cho Cố Trường Sinh từ tận đáy lòng.

Nhưng Chân Hoàng Bảo Thuật chính là thần thông trấn tộc của Vạn Hoàng Sào, một khi bị ngoại nhân biết, tất sẽ dẫn tới Vạn Hoàng Sào tức giận, thậm chí dốc toàn bộ lực lượng.

Cho nên loại chuyện này, vẫn phải giữ bí mật mới được.

Không ít lão nhân liếc mắt nhìn nhau, che đậy dị tượng ở nơi này, phòng ngừa bị ngoại nhân nhìn thấy.

Cũng không phải e ngại Vạn Hoàng Sào, Cố gia bọn họ cũng không để ý Vạn Hoàng Sào.

Chẳng qua là cảm thấy thủ đoạn này của Cố Trường Sinh rất thần bí, không thể để ngoại nhân biết được, nếu không sẽ dẫn đến Tiên Vực đại loạn.

Dù sao bọn họ cũng không thể nói bọn họ bỗng nhiên đạt được Chân Hoàng Bảo Thuật từ chỗ Thiên Hoàng Nữ được, loại cấm chế kia cũng không phải người bình thường có thể chạm vào được.

Cho dù là Cố gia, cũng rất khó trấn trụ tứ phương.

Thấy cảnh này, Thiên Hoàng Nữ cũng ngây ra, không thể tin được Cố Trường Sinh đã học được Chân Hoàng Bảo Thuật của Vạn Hoàng Sào, hơn nữa còn lĩnh ngộ rất sâu.

“Chẳng lẽ đây là lý do ta bị gọi đến mấy ngày nay sao..” Nàng ta lẩm bẩm nói.

Trong cung điện, Cố Trường Sinh thu liễm tất cả khí tức, sau lưng triển khai hai đạo Chân Hoàng Dực, cũng dần dần tiêu tán.

Khuôn mặt vô cùng tuấn tú trở nên yên tĩnh, lập tức từng tia từng sợi tiên ý và hỗn độn khí từ bốn phía lượn lờ mà lên, bao phủ hắn.

Đó cũng không phải là hắn cố tình làm, mà là trong lúc giơ tay nhấc chân thân thể dẫn động thiên địa đại thế, tiến hành che chở hắn, trời sinh chính là như thế.

Hỗn Độn Chân Hỏa nhảy lên đầu vai hắn.

Chương 250: Thiên Thần Chi Lộ, Tin Tức Của Thác Bạt Tư Vũ, Khoáng Mạch Hỗn Nguyên Thạch

Sau đó biến mất nhập vào trong hỗn độn linh hải, nghỉ dưới gốc thanh liên kia, tiếp theo lại rơi xuống Hồng Mông Ấn, từng tia từng sợi hỗn độn khí cô đọng ra, hỗ sinh lẫn nhau.

Hồng Mông Ấn run rẩy.

Hồng Mông Thủy Khí Căn lấy được từ chỗ Doanh Nhiếp đột nhiên khẽ động, có tử ý thâm trầm như vũ trụ mênh mông chảy xuôi, rất nhu hòa, vẩy xuống Hỗn Độn Chân Hỏa.

Cố Trường Sinh quan sát một màn bên trong thân thể này, không khỏi khẽ cười một tiếng, cũng chỉ có thần vật như Hỗn Độn Chân mới được Hồng Mông Ấn coi trọng, cùng nhau chiếu rọi.

Bình thường đến người chủ nhân là hắn này cũng không để ý đến, đoán chừng không đến Chí Tôn cảnh căn bản không thể khởi động nó được.

Sau đó, Cố Trường Sinh lại nhìn Thiên Hoàng Nữ đứng ở cửa điện, vẻ có chút mờ mịt ngu ngơ, không khỏi mở miệng nói, “Sau này ngươi không cần tới nữa, ta cũng sẽ không lấy tính mạng của ngươi, nếu ngươi muốn trở về Vạn Hoàng Sào, cũng có thể thử một chút.....”

Hắn khẽ cười nói.

Bởi vì Đạo Tâm Chủng Ma thần thông, hắn căn bản không lo lắng Thiên Hoàng Nữ sẽ phản bội chạy trốn.

Cho dù nàng ta trở lại Vạn Hoàng Sào, đoán chừng sẽ không được coi trọng như trước nữa, rất có thể sẽ bị tộc quần lạnh nhạt.

Bây giờ sinh tử của nàng ta chỉ do một ý niệm của hắn.

Bao gồm Đạo Tử Doanh gia Doanh Nhiếp và Đạo Cực Tiểu Thánh Quân cũng là như thế.

Đối với bọn họ mà nói, Cố Trường Sinh chính là thiên uy, không thể chống cự!

Thiên Hoàng Nữ phản ứng lại, ánh mắt phức tạp nhìn Cố Trường Sinh, cũng không biết hắn làm sao lại thu được Chân Hoàng Bảo Thuật vào tay.

Bây giờ nghe nói như thế, trong lòng vô cùng đau khổ, xem như giá trị sử dụng của mình đã hết, bị Cố Trường Sinh từ bỏ?

Nàng ta không khỏi cúi đầu nói, “Vâng, công tử, sau này ta sẽ ở dưới núi tu luyện, sẽ không rời đi.”

Nàng ta không thể trở về Vạn Hoàng Sào nữa.

Trong tộc sẽ không tin tưởng Cố gia có lòng tốt thả nàng ta đi, đến lúc đó tuyệt đối nàng ta sẽ bị giam cầm và dò xét.

Cố Trường Sinh cũng không để ý đến suy nghĩ của Thiên Hoàng Nữ, lắc đầu, khoát tay nói, “Đi xuống đi.”

Sau khi Thiên Hoàng Nữ rời đi, Cố Trường Sinh bắt đầu suy nghĩ con đường tiếp theo sẽ đi như thế nào.

Thôi diễn đệ nhất pháp, còn cần quá trình, dù sao không có khả năng chỉ dựa vào đường của mấy người là có thể thôi diễn ra.

Con đường dung luyện vạn pháp, vẫn chỉ là một giai đoạn.

Cho nên... Trước tiên thành tựu Thiên Thần cảnh?

Hay là tu luyện Hỗn Nguyên Kiếp Diệt Tạo Hóa Kim Thân trước, tiếp tục thúc đẩy lực lượng nhục thân?

Hiện tại hắn đã ngưng luyện hơn một ngàn năm trăm sợi hỗn độn khí, nhưng cách cảnh giới tiểu thành vẫn rất xa.

Dù sao, ba mươi sáu nghìn năm trăm sợi hỗn độn khí nhập thể mới là tính tiểu thành.

“Thôi, tăng tu vi cảnh giới lên trước đi, hiện tại lực lượng nhục thân của ta đã đủ mạnh, chỉ là Hỗn Nguyên Thạch và Thế Giới Thạch còn phải để người ta lưu ý...”

Cố Trường Sinh rất nhanh đã thu hồi tâm tư.

Hắn cũng không tính để các lão nhân trong tộc dẫn hắn đến chỗ sâu trong vũ trụ, mặc dù nơi đó có Hỗn Độn Hải, thế nhưng hỗn độn chi khí quá mức lộn xộn và cuồng bạo, không thích hợp dùng để tu luyện.

Nếu so sánh.

Hỗn Nguyên Thạch ngưng luyện hỗn độn khí chính là gạo trắng thượng thừa nhất của tiên thiên.

Hỗn độn khí trong biển hỗn độn chính là gạo để lâu, hơn nữa trong đó còn trộn lẫn hạt cát và tảng đá, là loại ăn sẽ rất cấn.

So sánh hai bên, hắn khẳng định sẽ dùng Hỗn Nguyên Thạch tu luyện.

Mặc dù cái đồ chơi này khó tìm, nhưng chỉ cần tìm kiếm, khẳng định sẽ có.

Tiên Vực rộng lớn vô tận, ẩn chứa huyền diệu thần dị nhiều không kể xiết, cũng không ai biết rõ biên giới cuối cùng ở đâu.

Cho dù là đám người rất cổ, cũng mờ mịt không biết.

“Lại nhớ đến ta và công chúa Vũ Hóa tiên triều Diệp Minh Nguyệt còn có ước định, nhưng dựa theo thời gian đến xem, còn một thời gian nữa, trước không vội.”

Cố Trường Sinh nghĩ đến chuyện khác, cũng không để trong lòng, sau đó liền lâm vào trạng thái tu luyện, chuẩn bị từ Chân Thần Cảnh đột phá đến Thiên Thần cảnh lại nói.

Bởi vì hắn đã áp chế tại Hư Thần cảnh rất lâu rồi, dẫn đến vừa đột phá đến Chân Thần Cảnh liền đạt tới cảnh giới hoàn mỹ không một tì vết.

Đừng nói đến lúc ấy hắn đã thôn phệ vô số năng lượng thần hồn được thiên kiếp tịnh hóa, khiến nguyên thần tiến thêm một bước.

Bây giờ dấu hiệu đột phá đã mơ hồ truyền đến.

Dù sao trước khi Cố Trường Sinh thành tựu Thánh Nhân cảnh, trong tu luyện sẽ không tồn tại bất cứ gông cùm xiềng xích gì.

Đến Kiếp Kiều cảnh, chỉ là trình độ lĩnh ngộ quy tắc thiên địa và trình độ pháp lực mênh mông khác nhau mà thôi.

Vì sao hắn giết Thánh Nhân lại nhẹ nhõm như vậy?

Đó là bởi vì pháp lực của hắn còn mênh mông hơn Thánh Nhân rất nhiều, đến nhục thân cũng mạnh hơn bọn họ.

Những Thánh Nhân kia động một tí đã phải tu luyện mấy chục vạn năm, mỗi một quy tắc đều tốn thời gian hơn Cố Trường Sinh vạn lần.

Dường như rất nhanh, Cố Trường Sinh đã lâm vào trạng thái tu luyện!

Mỗi một tế bào trên người hắn cũng đang sáng lên!

Phù văn lưu động, hào quang lấp lóe, giống như một tràng hỗn độn tinh hà chìm nổi ở nơi đó.

Nguyên thần đi ra một bước!

Người tí hon màu vàng ngồi xếp bằng, ngồi dưới cây bồ đề, nhìn như thất thải lưu ly, toàn thân không tì vết không nhiễm một hạt bụi, óng ánh chói mắt.

Khí tức nguyên thần đang không ngừng biến hóa, thuế biến, được thần hỏa dẫn dắt, đi về phía Thiên Thần cảnh!

Đồng thời, Cố Trường Sinh cũng lấy ra không ít thần dược linh tài, ví như cửu chuyển bồ đề thiên thần quả, mười vạn thần hồn tạo hóa tinh túy, ba ngàn nguyên thần rèn luyện đan...

Hắn đã sớm có chuẩn bị, đều là thần vật có công hiệu khiến nguyên thần lớn mạnh, không có tác dụng phụ, là lực lượng nguyên thần thuần túy nhất.

Ngay lúc đó.

Chỗ tinh vực của Thác Bạt Cổ Tộc, trên một ngôi sao hoang vu vắng vẻ cổ lão.

Một tên nam tử như Ma Thần, toàn thân có ma khí mãnh liệt, mắt sắc lạnh lẽo.

Đưa tay đã chấn vỡ mấy tên tu sĩ Thần Vương Cảnh truy sát hắn ta, thần khí hơi thở hùng vĩ vô biên, giống như một tôn Ma Thần

cổ lão hàng thế!

“Bộ tộc này là thế lực phụ thuộc Vạn Hoàng Sào, phụ trách trấn thủ quáng tinh, xem ra việc này đã bị Vạn Hoàng Sào biết, rất nhanh sẽ phái tộc nhân tới đây.”

“Không được, ta phải nhanh chóng bẩm báo chuyện này với công tử.”

Nam tử trẻ tuổi như Ma Thần lẩm bẩm.

Chính là truyền nhân đương đại của Thác Bạt Cổ Tộc, có huyết mạch Đại Ma Thần, Thác Bạt Tư Vũ.

Cũng chính là tùy tùng đầu tiên của Cố Trường Sinh.

Hắn ta trở lại tổ địa bế quan, rèn luyện huyết mạch Đại Ma Thần, khiến thiên phú tiến thêm một bước.

Bây giờ phá quan mà ra, không chỉ thu hoạch được cổ vật trong tổ địa tán thành, càng dung hợp được một hạt giống thần hỏa cực kì cường hãn, tu vi Chân Thần Cảnh.

Chương 251: Đột Phá Thiên Thần Cảnh, Liên Tinh U Oán, Khoáng Mạch

Nhưng mới phá quan không lâu.

Hắn ta liền bắt gặp một chuyện bí ẩn của tộc Đại Loan, bị tộc Đại Loan truy sát!

Tộc Đại Loan chính là một tộc quần rất mạnh mẽ trong vạn tộc Thái Cổ.

Đồng thời cũng là một trong những thế lực phụ thuộc Vạn Hoàng Sào, phụ trách trấn thủ một phương tinh mỏ cho Vạn Hoàng Sào.

Ở Tiên Vực, bên trong các cổ sơn và cổ tinh có rất nhiều mỏ linh thạch.

Tất cả quặng mỏ trong núi hoặc cổ tinh đều thuộc về các tộc quần và đạo thống lớn.

Như thế lực Vạn Hoàng Sào lúc này, đã độc bá một phương tinh mỏ, bao quát một tinh vực.

Trong đó có vô số cổ tinh, đa số đều ẩn chứa một loại khoáng thạch thần bí nào đó, có tác dụng tu luyện phi phàm.

Thác Bạt Tư Vũ nghe nói, trong phương tinh mỏ kia, đào ra thứ không rõ.

Người đào mỏ đều đã chết.

Ban đầu đào ra một giỏ bùn máu, cùng ngày liền có hơn ngàn tên quáng nô bỗng nhiên bỏ mình.

Sau đó có hỗn độn khí dâng lên, một luồng đã chấn vỡ người đến gần!

Trong đó có một khoáng mạch Hỗn Nguyên Thạch!

Tin tức này khiến tộc Đại Loan rất kích động, ngồi không yên!

Sau đó một vị Thánh Nhân của tộc Đại Loan phụ trách trấn thủ mỏ, lại không có động tĩnh.

Ba ngày sau đó mới phát hiện, trong hầm mỏ, một đạo tinh huy xông ra, nhìn giống như đã chết mấy vạn năm, vô cùng mục nát cổ lão.

Vừa xuất hiện trực tiếp hóa thành tro bụi màu đen đầy trời, tan thành mây khói, lúc ấy đã kinh hãi tất cả mọi người.

Rất nhiều người suy đoán, trong mỏ quáng tinh kia không chỉ có khoáng mạch Hỗn Nguyên Thạch, thậm chí có khả năng còn một khoáng mạch Tuế Nguyệt Thạch.

Tuế Nguyệt Thạch, đó là một loại khoáng thạch thần bí đến khó tả, được tầng mỏ áo bao vây.

Nếu xúc động, sẽ bắn ra tuế nguyệt chi lực, trừ phi dùng lực lượng

quy tắc đồng dạng chống cự, nếu không sẽ lập tức chết già!

Nhưng cũng vô cùng trân quý, thậm chí có thể trợ giúp người ta lĩnh ngộ tuế nguyệt chi lực!

Tin tức này, bị tộc Đại Loan gắt gao giấu diếm.

Kết quả chỗ tu luyện của Thác Bạt Tư Vũ lại trùng hợp cách quáng tinh không xa, hắn ta đã nghe được hoàn chỉnh mọi việc, kết quả lại bị Thánh Nhân cảnh của tộc Đại Loan phát hiện.

Hắn ta dùng hết thủ đoạn, bị trọng thương, một đường chạy trốn, mới có một màn này.

Nhưng Thác Bạt Tư Vũ chuẩn bị nói chuyện này với Cố Trường Sinh, bởi vì biết Cố Trường Sinh tu luyện cần đến Hỗn Nguyên Thạch, mà nơi đây vừa lúc có một mỏ khoáng mạch Hỗn Nguyên Thạch, thậm chí khả năng không chỉ có một mỏ

Giữa bầu trời, tất cả kiếp vân màu đen tán đi, uy áp bao phủ xuống cũng biến mất không thấy.

Ánh mắt Cố Trường Sinh trong trẻo, sừng sững trong đó.

Nguyên thần từ trong thức hải đi ra, há miệng hút vào, giống như lỗ đen, hấp thụ tất cả lôi kiếp chi ý, dùng để rèn đúc bản thân.

Nhìn bảo huy lấp lánh, có quang mang thất thải lưu ly, cho dù là nguyên thần của Thánh Nhân cũng còn lâu mới có được kiên cố ngưng thực như hắn.

“Thiên Thần cảnh, chưởng khống quy tắc thiên địa hoàn toàn cường đại hơn Chân Thần Cảnh rất nhiều.” Cố Trường Sinh gật đầu, từ hư không rơi xuống, lực lượng nguyên thần vô cùng dồi dào thu vào trong thân thể.

Nhất cử nhất động, giống như kéo theo một mảnh sơn hải, vô cùng nặng nề hào hùng.

Thật ra Chân Thần Cảnh và Thiên Thần cảnh cũng không khác nhau rất lớn, chủ yếu là chênh lệch pháp lực và chưởng khống với quy tắc thiên địa mà thôi.

Bây giờ, chỉ bằng một luồng khí tức trên người hắn đã có thể chấn thương Thánh Nhân, nếu là Thánh Nhân yếu một chút, thậm chí còn có khả năng đánh chết.

Cố Trường Sinh đoán chừng với tiến độ này của hắn, không lâu nữa là có thể đột phá đến Thần Vương Cảnh.

Đến Thần Vương Cảnh, lại là một phen biến hóa hoàn toàn khác biệt.

Đó là một loại tên là thủ đoạn lĩnh vực, cũng có thể gọi là Chưởng Trung Thiên Địa, trong lĩnh vực, có thể xưng vô địch.

Căn cứ theo chưởng khống của Thần Vương Cảnh đối với quy tắc, lĩnh vực cường đại hay không, thật ra có liên quan đến thực lực của mỗi cá nhân.

Có vài Thần Vương có thể dùng lĩnh vực vây khốn Thánh Nhân, thậm chí Đại Thánh!

Rất nhanh.

Các tộc nhân xung quanh cũng tán đi, trong lúc đó có không ít thiên kiêu đứng xung quanh, ánh mắt mang theo kích động và hưng phấn, quan sát Cố Trường Sinh độ kiếp.

Đối với bọn họ mà nói, chuyện này còn trân quý, hiếm có hơn là Đại Thánh giảng đạo.

Có người từ đó cảm nhận được con đường của mình, tu vi tăng nhiều.

Có người cũng lâm vào lĩnh ngộ, tư chất nghịch thiên, từ đó có cảm ngộ, chiếu rọi tự thân.

Hỗn Độn Thể độ kiếp, có mấy người có cơ hội quan sát chứ?

Từng sợi thần quang đều ẩn chứa thiên địa chí lý, vô số đạo hà xen lẫn rơi xuống, dung nhập vào xung quanh, thậm chí tạo nên thắng địa Tiên gia.

Đừng nói là Cố Trường Sinh ở trong lôi kiếp đã từng giao thủ với

lạc ấn của tồn tại chí cường giữa thiên địa, một chiêu một thức, cũng đại biểu cho thủ đoạn chí cường.

Tạo hóa như vậy, có thể xưng vô thượng, không thể cầu!

Sau đó, thân ảnh Cố Trường Sinh tiến vào trong cung điện, gọi Liên Tinh hỏi thăm chuyện xảy ra ở ngoại giới gần đây, đương nhiên cũng bao gồm những chuyện lúc hắn hạ giới.

Sau khi trở về, hắn một lòng thu dọn những thu hoạch của mình và tự bế quan tu luyện, đến khi đột phá Thiên Thần cảnh, trong lúc đó đã là nửa tháng trôi qua.

Trong thời gian này, hắn chủ yếu dùng Chỉ Qua Quyết rèn đúc nguyên thần.

Đồng thời nuốt một lượng lớn thánh dược Thần quả, có hiệu quả lớn mạnh thần hồn, sau khi thiên chuy bách luyện, như thần thiết thánh kim.

Cho nên rất nhiều chuyện, hắn không quá rõ ràng.

Còn Tô Tiểu Huyên, từ thời gian trước trở lại tông môn của mình, còn không có bất cứ tin tức gì truyền tới.

Nhưng có thân phận ở Trường Sinh Cố gia, cho dù nàng làm chuyện gì, cũng tuyệt đối thông suốt.

Cố Trường Sinh cũng không lo lắng cho nàng, chỉ là nghĩ, có phải nha đầu kia đã thức tỉnh trí nhớ lúc trước rồi không.

Một vị vô thượng kiếm đạo cổ lão chuyển thế, kiếm gãy Đại La mà hắn đang sủ dụng lại có quan hệ với nàng.

Nếu biết một thế này bị mình xem như nha hoàn sai sử lâu như vậy, sẽ có cảm giác gì?

Chương 252: Đột Phá Thiên Thần Cảnh, Liên Tinh U Oán, Khoáng Mạch (2)

Trong tay Liên Tinh xuất hiện từng cái ngọc giản, nói, “Công tử, trong thời gian này, ngoại giới vẫn như trước đó, thiên kiêu xuất hiện, rất nhiều truyền nhân đại giáo chưa từng hiện thân cũng đi lại trên thế gian.”

“Truyền nhân của Tiên Vương điện... Hư hư thực thực là một vị Tiên Vương cổ lão chuyển thế, bây giờ nghe nói đang tu luyện trên cổ sơn Đế Đà, muốn bắt giữ một đạo tiên ý...”

“Truyền nhân Chí Tôn Đường...”

“Mấy thế lực Cổ Đế Miếu, Thánh Phật Tự cũng có động tĩnh.”

“Trường Sinh Tần gia, Thần Nữ Tần Khanh Khanh, nghe nói xâm nhập vào nội địa hư không, bắt được một đầu thú con hư không cổ thú, ngoại giới cũng truyền ra lời đồn nàng là Hư Không Thể...”

Cố Trường Sinh gật đầu.

Hư không cổ thú.

Là một trong những sinh linh thần bí nhất giữa thiên địa, có thể so sánh với Vọng Nguyệt cổ thú.

Một đầu hư không cổ thú trưởng thành có thể giao thủ chém giết với một đầu hung thú Thiên giai thuần huyết, cho dù không địch lại, cũng có thể trốn vào hư không vô ngần.

Thậm chí phá vỡ dòng sông hư không, tiến về thời không khác, khó mà bắt giữ.

Thế gian này, cũng chỉ có Hư Không Thể mới có thể bắt được.

“Thật sự có nhiều thiên kiêu nổi lên, quần tinh sáng chói a.” Sau đó, Cố Trường Sinh khẽ mỉm cười nói, đối với Tần Khanh Khanh, coi như người quen cũ.

Từng cùng nhau lịch luyện trong thánh mộ Bắc Hoang.

Về phần những người còn lại, hắn cũng không để ý nhiều.

Liên Tinh cũng không nhịn được mỉm cười nói, “Nhưng ngoại giới

vẫn đang nói, công tử là người mạnh nhất thế hệ trẻ ở Tiên Vực bây giờ, đã không ai có thể địch."

Đối với lời đồn này, Cố Trường Sinh xem thường, vẻ mặt tự nhiên, lắc đầu nói, "Lời đồn này cũng không quá chính xác, ta không tin Tiên Vực tồn tại lâu đời như vậy, lại không có tồn tại nghịch thiên nào phong ấn chính mình."

"Cho dù những người đó xuất thế, công tử cũng có thể một tay trấn áp bọn họ." Liên Tinh ngẩng đầu, trên gương mặt tựa như ảo mộng đều là ngưỡng mộ nói.

Trong mắt là ngưỡng mộ không che giấu chút nào, lấp lánh giống như ngôi sao trên bầu trời.

Trong mắt nàng, công tử là nam tử như trích tiên, thế gian khó tìm được người thứ hai, cử thế vô song.

Cố Trường Sinh nghe vậy, vuốt cái mũi xinh xắn của nàng, bật cười nói, "Một tay trấn áp bọn họ? Ngươi coi ta là Tiên Đế tái thế à?"

"Tương lai, công tử sao có thể là Tiên Đế mà thôi..." Liên Tinh thấp giọng nói, bỗng nhiên nàng nghĩ tới điều gì, vẻ mặt có chút cẩn thận nghiêm túc, bên tai cũng ửng đỏ.

"Công tử, nếu không tối nay..."

Cố Trường Sinh nhìn nàng một cái, cười nói, "Tối nay làm sao?"

Liên Tinh lấy dũng khí, đang muốn mở miệng.

Bên ngoài cung điện lại truyền đến một giọng nói vô cùng trung khí, mang theo kích động, "Thác Bạt Tư Vũ xuất quan mà về, bái kiến công tử."

Giọng nói này tràn ngập hưng phấn và kích động, có chút phát run.

"Tư Vũ trở về?"

Trên mặt Cố Trường Sinh không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc, sau đó thân ảnh khẽ động, đã rời khỏi đại điện, xuất hiện ở bên ngoài.

Liên Tinh cũng ngây dại, sau đó trên khuôn mặt sứ trắng hoàn mỹ không một tì vết lập tức nín đến đỏ lên.

Khó mà duy trì được dáng vẻ thanh lãnh, sát khí dâng lên bốn phía, hận không thể xuất kiếm, thiên đao vạn quả người vừa lên tiếng quấy rầy.

Bản thân vất vả lắm mới lấy được dũng khí, sắp nói ra lời thẹn thùng.

Kết quả... Lại bị tên gia hỏa bên ngoài cắt đứt!

Lần tiếp theo, cũng không biết rõ phải chờ bao lâu mới có cơ hội này nữa.

Lúc này, Liên Tinh tràn ngập oán khí với Thác Bạt Tư Vũ còn chưa gặp mặt kia.

Bên ngoài cung điện.

Một thân ảnh cao lớn khôi ngô quỳ phục, vẻ mặt cuồng nhiệt và tôn kính, còn ẩn chứa kích động.

Ma khí tận trời xoay quanh người, có phù văn màu đen lấp lóe, không ngừng biến mất.

Rất nhiều người trong Cố gia đều biết hắn ta là tùy tùng của Thần Tử, cho nên căn bản không ai ngăn cản, để cho Thác Bạt Tư Vũ trực tiếp tiến vào thần đảo trung tâm.

Ở một bên khác, Cổ Thần Mục sờ cái ót, đánh giá Thác Bạt Tư Vũ, biết rõ hắn ta đi theo công tử thời gian rất lâu, xem như là người sớm nhất, cho nên vẻ mặt rất coi trọng.

Thác Bạt Tư Vũ rất kích động, từ biệt nhiều năm, sắp lần nữa nhìn thấy công tử rồi.

Bây giờ các nơi Tiên Vực đều lưu truyền lời đồn liên quan tới công tử.

Mỗi một chuyện đủ để oanh động vạn cổ, truyền lưu thế gian!

Hắn ta là tùy tùng, đương nhiên là có vinh cùng vinh.

Nhưng bây giờ thực lực của hắn ta rất thấp, đã không giúp được công tử cái gì, nghĩ như vậy khiến hắn ta có chút khổ sở.

Cũng may hôm nay tin tức hắn ta mang đến, nhất định hữu dụng đối với công tử.

Nghĩ như vậy, nụ cười trên mặt Thác Bạt Tư Vũ càng thêm kích động.

Rất nhanh, thân ảnh Cố Trường Sinh bỗng nhiên xuất hiện, từ trong hư không rơi xuống, lông mày lại không khỏi nhíu một cái, mở miệng hỏi.

“Làm sao toàn thân đều là vết thương vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

Thác Bạt Tư Vũ vô cùng kích động nói, “Bái kiến công tử, việc này rất dài dòng, lát nữa thuộc hạ sẽ kể cho ngài nghe.”

Hắn ta nói vậy, Cố Trường Sinh lắc đầu, một cỗ lực lượng ôn hòa truyền vào thân thể hắn ta, khép lại thương thế cho hắn ta.

Vết thương trên người hắn ta có phong chi quy tắc, thật sâu khảm vào, hơi động đậy chính là đau đớn đáng sợ.

Nhưng cỗ lực lượng Cố Trường Sinh truyền vào này hơi chấn động, đã tuỳ tiện đánh tan nó.

Người xuất thủ đả thương Thác Bạt Tư Vũ, ít nhất cũng là tu sĩ cấp bậc Thánh Nhân.

Mặc dù thân thể Thác Bạt Tư Vũ có huyết mạch Đại Ma Thần, nhưng đối mặt với quy tắc Thánh Nhân, cũng sẽ khó giải quyết, một đường chạy trốn đến đây, tổn thương không nhẹ.

Từng sợi tiên huy thánh hà bao phủ, rất nhanh hắn ta đã hoàn hảo không chút tổn hại.

Thủ đoạn này của Cố Trường Sinh có thể xưng là sinh sôi tạo hóa, Thác Bạt Tư Vũ vừa chữa thương, vừa kể những chuyện mình đã trải qua cho hắn nghe.

Sau khi nghe xong, Cố Trường Sinh nhíu mày, trong mắt có suy nghĩ lướt qua, lập tức khẽ cười nói.

“Khoáng mạch Hỗn Nguyên Thạch của Vạn Hoàng Sào?”

“Đến thật đúng lúc.”

“Ta muốn.”

Chương 253: Khởi Hành Tiến Về, Dòng Dõi Của Vô Thượng Tổ Hoàng, Hoàng Lạc

“Hiện nay chỉ có một mình ngươi biết chuyện này sao?”

“Các thế lực khác không biết?”

Trong cung điện, trong mắt Cố Trường Sinh lộ ra suy nghĩ rồi mở miệng hỏi.

Thác Bạt Tư Vũ nhắc đến khoáng mạch Hỗn Nguyên Thạch, khiến hắn cảm thấy rất hứng thú, dính đến chuyện tu luyện của hắn.

Bước vào Thiên Thần cảnh, hắn chuẩn bị tiếp tục tu luyện Hỗn Nguyên Kiếp Diệt Tạo Hóa Kim Thân, trọng tâm đặt trên phương diện này.

Nói thế nào thì cảnh giới cũng đang tăng trưởng, mặc dù nhục thân cũng tăng lên, nhưng khá chậm chạp.

Nếu tu luyện Hỗn Nguyên Kiếp Diệt Tạo Hóa Kim Thân tới hơn ba ngàn sợi hỗn độn khí nhập thể, cũng chính là bằng một phần mười cảnh giới tiểu thành.

Cố Trường Sinh cảm giác mình có thể một quyền đánh nổ Đại Thánh.

Cho dù đối mặt với một vị Chuẩn Chí Tôn, cũng có sức đánh một trận.

Chỉ bằng lực lượng nhục thân đã có thể nhất lực phá vạn pháp.

Sau đó lại ma luyện thiên phú vạn pháp bất xâm, chỉ cần có dũng khí đến gần hắn, cho dù là người nào, hắn đều có thể dùng một quyền đánh nổ!

Thậm chí còn không cần thi triển thần thông thuật pháp.

Hơn nữa nghe nói mảnh quáng tinh kia thuộc về Vạn Hoàng Sào, trên mặt hắn càng hiện lên hứng thú.

Thác Bạt Tư Vũ biết rõ ân oán giữa Cố gia và Vạn Hoàng Sào, tiếp tục nói, "Lúc ta đào tẩu, Vạn Hoàng Sào còn chưa điều động cường giả đến, chỉ có mấy vị Thánh Nhân của tộc Đại Loan tọa trấn ở nơi đó."

"Chỗ rất sâu trong vùng tinh vực kia có một vị Đại Thánh, nhưng chưa từng lộ diện."

"Bây giờ xem ra, chắc chắn Vạn Hoàng Sào đã điều động cường giả đến rồi."

Hắn ta trả lời.

"Không sao, điều động thì điều động thôi." Cố Trường Sinh cười, cũng không thèm để ý.

Tinh vực có thể sinh ra Tuế Nguyệt Thạch và Hỗn Nguyên Thạch, Vạn Hoàng Sào tuyệt đối sẽ coi trọng, chuyện này không thể nghi ngờ.

Thác Bạt Tư Vũ gật đầu, sau đó hơi nghi hoặc sờ gáy.

Bởi vì hắn ta luôn có cảm giác trong hư không có khí tức băng lãnh như có như không truyền đến.

Sau đó, Cố Trường Sinh để Thác Bạt Tư Vũ đi tu dưỡng trước, từ vùng tinh vực kia chạy đến, cũng mệt mỏi rồi.

Hắn bắt đầu lên kế hoạch, vùng tinh vực kia cách nơi này rất xa, nếu trực tiếp vượt qua, sẽ quá mức rêu rao, dễ dàng dẫn tới nhiều người nhìn chăm chú.

Cường giả của Vạn Hoàng Sào sẽ phát giác được.

Nếu Cố gia trực tiếp mở miệng muốn, sợ rằng sẽ chọc giận toàn bộ hoàng tộc Thái Cổ.

Trước đó không lâu bọn họ mới bắt Đọa Long Lĩnh phong sơn mười vạn năm, bây giờ lại để Vạn Hoàng Sào nhường tinh mỏ, vậy chính là khinh người quá đáng.

Toàn bộ hoàng tộc Thái Cổ sẽ không bằng lòng.

“Xem ra nếu muốn đi, tốt nhất vẫn là lén lút đi.” Trong đầu Cố Trường Sinh đã có dự định, hiện nay thân phận của hắn rất bị chú ý tại Tiên Vực.

Thời khắc bị người ta chú ý.

Mỗi ngày đều có cường giả nhìn trộm bên ngoài sơn môn, truyền ra nhất cử nhất động của hắn, thậm chí là dị tượng tu luyện.

Mặc dù uy danh của Trường Sinh Cố gia còn đó, nhưng loại chuyện này cũng không hề xa lạ giữa tất cả thế lực bất hủ, xem như ngầm đồng ý.

Hiện tại chỉ cần hắn ra ngoài sơn môn, lập tức sẽ bị các thế lực còn lại ở Tiên Vực biết được.

“Lần này các ngươi không cần đi theo ta, Tiểu Cổ đang đứng ở Bán Thánh đỉnh phong, đoạn thời gian đột phá Thánh Nhân trước đi.”

“Liên Tinh cũng thế, đừng dừng lại tại Thần Vương Cảnh quá lâu, nên đột phá thì đột phá.”

Sau đó Cố Trường Sinh lại nói với hai người bên cạnh.

Cổ Thần Mục cũng biết lần này công tử hành động cần ẩn nấp thân phận, hắn ta đi theo, cũng quá mức rõ ràng rồi.

Hơn nữa, hắn ta đang ở trong thời cơ đột phá.

Lúc này gật đầu đáp ứng nói, “Công tử yên tâm, ngày ngài trở về, hẳn là lúc Tiểu Cổ đột phá Thánh Nhân.”

Phương thức tu luyện của tộc Cổ Thần rất đơn giản, chưa tới Chí

Tôn cảnh, thôn phệ lực lượng bát hoang tinh thần là có thể.

Trên mặt Liên Tinh hiện lên vẻ không nỡ, mặc dù rất muốn đi cùng, nhưng hiện tại tu vi của nàng đúng là không giúp đỡ Cố Trường Sinh được nhiều.

Không bằng nhân thời cơ này, hảo hảo tu luyện một phen.

Tốc độ đột phá của Cố Trường Sinh quá nhanh, đây còn là kết quả hắn cố ý lắng đọng, nếu một lòng tu luyện, đoán chừng không biết đã đến trình độ nào rồi.

“Công tử, vậy ta sẽ chờ ngươi trở về.”

Liên Tinh gật đầu, giọng điệu có chút sa sút.

Lúc đầu nàng đã làm xong dự định, kết quả bị Thác Bạt Tư Vũ quấy nhiễu, không biết phải đợi đến ngày nào nữa.

Cố Trường Sinh mỉm cười, làm sao không biết chút tâm tư này của nàng, nhưng cũng không nói ra, vuốt cằm nói, “Được.”

Lần này cùng đi, ngoại trừ dẫn theo Thác Bạt Tư Vũ, còn có một người, rất cần thiết mang theo.

Đến lúc đó nói không chừng sẽ có tác dụng khác.

Ngoài sơn môn.

Trong một gian phòng u tĩnh.

Thiên Hoàng Nữ đang tu luyện, mặc dù trong lòng có sầu khổ, nhưng cũng hiểu ở thế giới này, chỉ có thực lực mới là đạo lý.

Muốn được Cố Trường Sinh coi trọng, thực lực rất quan trọng.

Lúc đang nghĩ ngợi.

Trước mắt truyền đến một cơn chấn động.

Trong hư không, một thân ảnh thon dài mặc áo trắng xuất hiện, khuôn mặt mơ hồ, quanh người như có khí thế mông lung che lấp, như sừng sững ở một thế giới khác.

“Công tử.”

Trong lòng Thiên Hoàng Nữ chấn động, hơi nghi hoặc, sau khi phản ứng, vội vàng chào nói.

“Đã đột phá Hư Thần cảnh hậu kỳ, cách Chân Thần Cảnh chỉ còn mấy bước.”

Cố Trường Sinh chú ý tới tu vi của nàng ta, trong lòng có chút kinh ngạc.

Trong thời gian này, xem ra Thiên Hoàng Nữ vẫn cố gắng tu luyện, cũng không cam chịu.

Khiến hắn có chút coi trọng.

“Đi cùng ta đến một nơi.” Cố Trường Sinh mở miệng nói.

Không cho Thiên Hoàng Nữ cơ hội phản ứng, ống tay áo vung lên, hư không trước mắt lập tức mơ hồ, hắn trực tiếp mang theo nàng ta biến mất trong đó.

Ngay lúc đó.

Ở một quáng tinh màu đen cách đó vô số dặm, một chiếc chiến thuyền vô cùng to lớn đang di chuyển trong hư không.

Một nam tử mặc trường bào màu đỏ đứng chắp tay, tiên huy bao phủ, đứng ở đầu tiên.

Trên trán hắn ta có đường vân cổ lão lưu chuyển, khí tức vô cùng cường đại, vẻ ngoài tuấn mỹ, lộ ra vẻ lạnh lùng và cao cao tại thượng.

Phía sau hắn ra có không ít lão giả và người trẻ tuổi đi theo, đến từ Vạn Hoàng Sào, trong đó không có kẻ yếu, lão giả yếu nhất cũng có tu vi Bán Thánh cảnh.

Nam tử tuấn mỹ kia tên là Hoàng Lạc, chính là dòng dõi chân chính của một vị vô thượng tổ hoàng thuộc Vạn Hoàng Sào.

Chương 254: Hắc Tử Tinh Khoáng, Bán

Đại Thánh Thái âm Thần Thể, Hư Hư Thực Thực Côn Bằng

Năm đó bị phụ thân phong ấn, cảm thấy một đời kia không thích hợp để hắn ta chứng đạo, dựa vào thiên tư của hắn ta, trong đời sau sẽ nở rộ quang mang.

Bây giờ được các tộc lão trong Vạn Hoàng Sào mời ra, bối phận cao dọa người, bọn họ đều dùng hai chữ tiểu tổ để xưng hô.

Huyết mạch của Hoàng Lạc cực kì thuần khiết, chính là quý tộc Thiên Hoàng chân chính.

Chỉ bằng uy áp huyết mạch, đã đủ nghiền ép tất cả thế hệ trẻ của Vạn Hoàng Sào bây giờ rồi.

Sau khi Thiên Hoàng Nữ bị Cố Trường Sinh bắt đi, hiện tại, hắn ta chính là người lĩnh quân của thế hệ trẻ tuổi Vạn Hoàng Sào, được rất nhiều thế hệ trước bảo vệ, muốn tương lai hắn ta trưởng thành, có thể hoành kích Tiên Vực đời này!

Tu vi của Hoàng Lạc rất cường đại.

Lúc phá vỡ phong ấn xuất thế đã là Thánh Nhân cảnh, các loại cổ lão thần thông bảo thuật, hạ bút thành văn, nắm giữ cực sâu.

Thân là con trai của Tổ Hoàng, nội tình cao đến dọa người, trên người có rất nhiều bảo vật.

Tùy tiện lấy ra một vật đã đủ khiến ngoại giới lâm vào gió tanh mưa máu, vô số người tranh đoạt.

Cũng bởi vậy, Vạn Hoàng Sào đã mặc kệ Thiên Hoàng Nữ, để nàng ta tự sinh tự diệt.

Hơn nữa.

Hoàng Lạc lại có chút khinh thường đám dòng dõi hậu thế trẻ tuổi, cho rằng bọn họ đã làm bẩn huyết mạch cao quý của Chân Hoàng, không xứng trở thành tộc nhân của Vạn Hoàng Sào.

Nghĩ đến kỷ nguyên năm đó, phụ thân hắn ta chấp chưởng Thiên, Vạn Hoàng Sào cường đại biết bao, có thể xưng là vạn tộc đến bái!

Cho dù là thế lực bất hủ, vô thượng đạo thống, cũng phải yên lặng.

Bây giờ, Hoàng Lạc càng thêm coi thường Thiên Hoàng Nữ bị Trường Sinh Cố gia bắt làm tù binh, thậm chí còn muốn đích thân xuất thủ, giết chết nàng ta.

Các tộc nhân trong một mạch của Thiên Hoàng Nữ đều bị hắn ta phái đến các tinh vực hoang vu khác, khó có khả năng gia nhập mạch chủ của Vạn Hoàng Sào.

“Tiểu tổ, nơi này chính là tinh khoáng Hắc Tử, theo tộc Đại Loan bẩm báo, khoáng mạch Hỗn Nguyên Thạch và khoáng mạch Tuế Nguyệt Thạch ở ngay nơi này.”

Một vị lão giả sau lưng Hoàng Lạc bỗng nhiên cung kính mở miệng.

Nghe vậy, Hoàng Lạc chỉ gật đầu, ánh mắt vẫn lạnh lùng như cũ, cũng không nói nhiều.

Bên cạnh một tên tộc nhân nịnh nọt nói, “Đúng lúc tiểu tổ tu luyện nhục thân cần dùng Hỗn Nguyên Thạch, tu luyện nguyên thần cần Tuế Nguyệt Thạch, bây giờ nơi này có hai loại khoáng mạch này, xem ra một thế này thật sự là thiên mệnh tại ngài, đến ông trời cũng đang chiếu cố ngài.”

Lời này được không ít người tán thành.

Hoàng Lạc đúng là người có được đại cơ duyên.

Nếu không sẽ không có khả năng tùy tiện tâm huyết dâng trào thôi diễn một phen, cảm thấy nơi đây có vật thuộc về hắn ta, sau đó nơi này lập tức có tin tức khoáng mạch xuất thế truyền đến.

Nghe thấy mấy câu này, Hoàng Lạc gật đầu, sắc mặt hơi dừng một chút, nhưng vẫn vô cùng lạnh lùng.

Bỗng nhiên, hắn ta mở miệng hỏi, “Truyền nhân Cố gia trời sinh

Hỗn Độn Thể kia, các ngươi hiểu rõ hắn bao nhiêu?”

Đối với người gần đây leo lên vị trí người đứng đầu thế hệ trẻ tuổi ở Tiên Vực đương thời này, hắn ta vẫn có chút coi nhẹ.

Tại kỉ nguyên của phụ thân hắn ta, nhân vật như vậy có rất nhiều, nhưng cuối cùng đều bị phụ thân hắn ta trấn áp, thậm chí là đánh chết, không có ngoại lệ.

Một thế này hắn sẽ đi trên con đường vô địch của phụ thân hắn ta, đương nhiên cũng có dự định này.

“Hồi bẩm tiểu tổ, truyền nhân Cố gia... Rất mạnh.”

Nghe vậy, trong lòng các vị lão giả của Vạn Hoàng Sào run lên, sau đó nhìn nhau trầm mặc.

Mặc dù hắn là truyền nhân của thế lực đối địch, nhưng bọn họ cũng không thể không thừa nhận... Truyền nhân Cố gia cường đại đến mức khiến bọn họ run rẩy.

Đó là một thân thoại trong thế hệ trẻ tuổi hiện nay!

“Quả nhiên là một đám phế vật.” Nhưng nghe nói như thế, Hoàng Lạc chỉ lắc đầu, ánh mắt vẫn mang theo lạnh lùng và xem thường như cũ.

Hắc Tử tinh khoáng, có nghĩa là ở đây có rất nhiều tử tinh màu đen.

Nghe đồn thời kì cổ lão, một vị cường giả đại thành Hắc Ám Thần thể vẫn lạc ở đây, huyết dịch đổ vào thiên địa, hình thành địa hình đặc thù ở đây.

Mỗi một khỏa tử tinh màu đen, cũng ẩn chứa địa thế đặc biệt, thậm chí có vài nơi tuyệt hiểm chi địa, phong long khóa thiên, bước vào hẳn phải chết.

Một chiếc thuyền buôn của Vạn Đạo Thương Minh đang di chuyển, Cố Trường Sinh dẫn theo Thiên Hoàng Nữ và Thác Bạt Tư Vũ ngồi trên đây, bọn họ rời Cố gia rất bí mật, cũng không ai phát giác.

Vừa vặn trên đường gặp thương thuyền của Vạn Đạo Thương Minh đi đường qua nơi đây, muốn đến trong mỏ quặng.

Vạn Đạo Thương Minh có giao dịch với rất nhiều thế lực ở Tiên Vực, trong đó có không ít khoáng mạch đều bán cho Vạn Đạo Thương Minh.

Cho nên người của Vạn Hoàng Sào cũng không quá chú ý đến chiếc thương thuyền này, coi như bí mật.

Cố Trường Sinh lấy tấm lệnh bài màu tím mà nãi nãi mình cho ra, lập tức được mấy tên chủ sự của Vạn Đạo Thương Minh xem làm khách quý, mơ hồ biết được thân phận của Cố Trường Sinh, thái độ vô cùng kính cẩn.

“Từ số lượng tu sĩ đến xem, chắc hẳn Vạn Hoàng Sào đã điều động cường giả tới đây.” Cố Trường Sinh đứng trước cửa, nhẹ giọng nói, thần niệm từ thương thuyền quét ra ngoài, đã nhận ra không ít khí tức.

Vẻ mặt Thiên Hoàng Nữ lộ ra một tia hoảng hốt.

Đương nhiên nàng ta nhớ nơi này, chính là một trong những tinh mỏ lớn nhất của Vạn Hoàng Sào, lúc trước nàng ta đã điều động tộc nhân không thần phục của Cổ Thần đến đây khai thác mỏ.

“Nhưng không biết công tử dẫn ta tới nơi này để làm gì? Chẳng lẽ dự định ra tay với tinh mỏ này?” Đáy lòng nàng nghi hoặc.

Thác Bạt Tư Vũ đột nhiên nhìn về phía tinh cổ tỏa ra hắc quang tận trời cách đó không xa, thấp giọng nói, “Công tử, chính là hướng có hắc quang truyền đến kia, trước đây ta nghe được tin tức khoáng mạch ở nơi đó.”

Thiên Hoàng Nữ nghe vậy, trong lòng run lên, có chút sáng tỏ, xem ra Cố Trường Sinh thật sự có suy nghĩ với khoáng mạch của Vạn Hoàng.

Cố Trường Sinh gật đầu, nhìn về phía Thiên Hoàng Nữ nói, “Ngươi quen thuộc nơi này đúng không?”

Thiên Hoàng Nữ gật đầu, “Trước kia ta thường xuyên đến đây, tìm

một vài khoáng thạch trân quý tu luyện."

Vạn Hoàng Sào có một môn cổ pháp, có thể thu thập các loại thần tính trong khoáng thạch, rèn luyện hòa tan vào thân thể, giống như Kim Cương bất hoại, bất hủ khó phá vỡ.

Chương 255: Hắc Tử Tinh Khoáng, Bán Đại Thánh Thái âm Thần Thể, Hư Hư Thực Thực Côn Bằng (2)

Nhục thân của Thiên Hoàng Nữ rất mạnh, viễn siêu thế hệ trẻ tuổi cùng cảnh giới, một mặt là vì huyết mạch của nàng ta, mặt khác là vì môn cổ pháp này.

Cố Trường Sinh gật đầu nói, “Tốt, nếu ngươi đã quen thuộc nơi đây, vậy thì càng tốt hơn.”

Về phần muốn làm chuyện gì, hắn lại không nói với Thiên Hoàng Nữ.

Xung quanh tinh mỏ có tu sĩ đang đi tuần, rất cảnh giác, mắt lộ ra thần mang.

Trong đó có không ít vạn tộc Thái Cổ, mọc ra hai cánh, trên đầu có lông chim màu xanh.

Nghe nói tộc Đại Loan là chi nhánh của tộc Thanh Loan, nhưng lại phụ thuộc vào Vạn Hoàng Sào.

Nơi đây chính là chỗ bọn họ trấn thủ.

Rất nhanh, thương thuyền bị bọn họ chặn lại, bởi vì một khi tiến vào bên trong, chẳng khác nào sẽ bước vào phạm vi của Hắc Tử tinh khoáng.

Ngày thường tự nhiên không thể nghiêm mật như vậy.

Nhưng mấy ngày nay lại không giống, trong đó xuất hiện mỏ Hỗn Nguyên Thạch vô cùng trân quý, không thể truyền tin tức này ra ngoài được.

“Bên trong là người nào?” Trên thuyền buôn, một tên tu sĩ của tộc Đại Loan rơi xuống đất, khí thế hùng hổ, quát hỏi, tu vi Thần Vương Cảnh.

Cho dù là thương thuyền của Vạn Đạo Thương Minh, lúc này cũng phải nghiêm túc kiểm tra, tránh người khác trà trộn vào.

Đây là mệnh lệnh mà Thánh Nhân trong tộc truyền xuống.

Lão giả chủ sự mỉm cười nói, "Chúng ta là đám người đến đưa mỏ, còn có thể là ai nữa?"

"Mở cửa phòng ra, ta muốn xem."

Tên tu sĩ Thần Vương Cảnh của tộc Đại Loan lạnh lùng nói, không bỏ qua, muốn đi vào bên trong.

Lão giả chủ sự vẫn mỉm cười nói, "Trong đó là nhân vật lớn đến từ Vạn Hoàng Sào, ngươi xác định ngươi có dũng khí lục soát sao?"

Đúng lúc này, một cỗ uy áp đáng sợ từ trong một gian phòng truyền đến.

Đây là uy hiếp cường đại đến từ huyết mạch, dạo tên tu sĩ của tộc Đại Loan trắng bệch mặt, hai chân nhũn ra, suýt chút nữa không thể đứng thẳng.

"Huyết thống chân hoàng của Vạn Hoàng Sào..." Giọng nói của hắn ta run rẩy, toàn thân chảy mồ hôi lạnh.

Tộc nhân có huyết mạch Chân Hoàng, tại Vạn Hoàng Sào, địa vị sẽ không quá thấp, không phải hắn ta có thể ngăn cản.

"Còn phải xem không?" Lão giả chủ sự vẫn như cũ, nhưng vẻ mặt lại mang theo vài phần mỉm cười.

"Không dám không dám!"

Tên tu sĩ của tộc Đại Loan không kịp nghĩ nhiều vội vàng rời khỏi thương thuyền, cũng bảo các tộc nhân còn lại rời đi.

Uy áp Chân Hoàng không thể giả mạo được.

Gần đây có không ít tộc nhân tiến về mỏ tinh hắc tử của Vạn Hoàng Sào, thêm một người như thế cũng không lạ kỳ.

Hắn ta căn bản không suy nghĩ sâu xa.

“Thật có lỗi, quấy rầy công tử nghỉ ngơi rồi.”

Lúc này ý cười trên mặt lão giả chủ sự biến mất, thi lễ về phía căn phòng.

“Không sao, ngược lại là làm phiền các ngươi.” Một giọng nói ôn nhuận như ngọc của nam tử truyền ra, trong phòng, Cố Trường Sinh lạnh nhạt nói.

Thấy thế, Thiên Hoàng Nữ không khỏi gõ lên quai hàm.

Nàng ta không nghĩ tới vừa rồi Cố Trường Sinh lại coi nàng ta là công cụ, để nàng ta thôi động uy áp trong huyết mạch, dọa tên tu sĩ của tộc Đại Loan kia đi.

“Thế nào?” Cố Trường Sinh liếc mắt nhìn nàng ta.

Thiên Hoàng Nữ run lên, vội vàng lắc đầu, “Không sao, có thể giúp đỡ công tử, là vinh hạnh của ta.”

Cố Trường Sinh khẽ cười một tiếng, sau đó không nói chuyện.

Rất nhanh.

Thương thuyền đã tiến vào phạm vi của Hắc Tử tinh khoáng, xung quanh rất trống trải, đồng thời cũng rất hoang vu, chỉ có thể nghe thấy âm thanh đào quáng tinh từ cách đó không xa truyền đến.

Thần niệm của Cố Trường Sinh quét tới.

Vô số quáng nô cần cù chăm chỉ khai thác mỏ, Nhân tộc và dị tộc cũng có.

Không ít tu sĩ đến từ hạ giới, phi thăng mà đến, thực lực cao thấp không đều, Bán Thánh cũng có vài vị, đầu đội vòng kim nô, dáng vẻ khô vàng gầy còm.

Tại hạ giới, bọn họ là nhân vật lớn, thậm chí là Chủ Tể một giới.

Nhưng phi thăng tới Tiên Vực, lại chỉ có thể lưu lạc làm quáng nô,

hơn nữa ít nhất phải đào quáng hơn vạn năm mới có được tự do rời khỏi nơi này.

Trước đó không thích ứng được với quy tắc Tiên Vực, tu vi của bọn họ suy giảm lớn, thậm chí tu sĩ bình thường cùng cảnh giới, đều có thể tuỳ tiện trấn áp bọn họ.

Mà cái này, chính là chỗ chênh lệch lớn giữa Tiên Vực và hạ giới.

Đột nhiên, cách đó không xa có một trận ba động truyền đến, từ khí tức đến xem, còn không yếu.

“Bắt lấy nàng ta, đáng chết, một tên quáng nô lại dám phản kháng!”

“Trước đó nàng ta ẩn giấu thực lực!”

Một giọng nói đầy tức giận và sát khí truyền đến, từ khí tức đến xem, đây rõ ràng là một vị Thánh Nhân.

Những người còn lại cũng xuất thủ, trong ngọn lửa tận trời có hư ảnh Loan Điểu bay trên trời, hai cánh mở ra, thánh huy chảy xuôi, che đậy tinh không, hóa thành biển lửa.

Oanh!

Ba động kịch liệt khuếch tán về phía này, một luồng khí tức đã khiến quáng tinh kịch liệt đung đưa, suýt chút nữa vỡ nát.

“Cỗ uy áp này... Là uy áp của Đại Thánh... nhưng lại không giống...”

“Bán Đại Thánh!”

Cố Trường Sinh khẽ híp mắt một cái, xuất thủ là mấy tên Chí Thánh và Thánh Nhân, cũng không phải là bán Đại Thánh.

Như vậy người bị vây công, mới là bán Đại Thánh tu vi.

Nhưng cỗ khí tức này lại cho hắn cảm giác vẫn còn yếu hơn bán Đại Thánh.

“Xem ra là từ hạ giới phi thăng lên, còn chưa thích ứng với quy tắc của Tiên Vực, nếu không một vị bán Đại Thánh, thế nào cũng không thể bị mấy tên Thánh Nhân vây công.”

Cố Trường Sinh nói khẽ, không quản nhiều.

Đi vào Hắc Tử tinh khoáng, hắn cảm thấy hứng thú với đầu khoáng mạch Hỗn Nguyên Thạch kia thôi, những chuyện còn lại, hắn cũng không muốn nhúng tay, hơn nữa sẽ dễ dàng bại lộ thân phận.

Nhưng sau đó trên mặt hắn lại hiện lên vẻ kinh ngạc, cảm nhận được một cỗ khí tức cực hạn âm hàn truyền đến, hóa thành một dòng sông màu đen ngập trời, quét sạch tinh không.

Trong đó có quy tắc Thái âm chảy xuôi, cực hạn mà đáng sợ, thậm chí còn có một con cá xe lẫn hai màu đen như mực và trắng tinh xoay người trong đó, có hỗn độn khí tức truyền đến.

“Đây là Thái âm Thần Thể? Người này, không đơn giản.”

“Con cá hai màu trắng đen kia, có chút giống Côn Bằng.”

Cố Trường Sinh hứng thú.

Theo ba động kinh khủng này đến xem, vẫn là chưa thích ứng với quy tắc Tiên Vực, nếu đã thích ứng, chỉ sợ trong nháy mắt mấy tên Chí Thánh kia sẽ hóa thành tro bụi, hình thần câu diệt.

Cố gia từng có một môn công pháp thần thông, tên là Côn Bằng Tung Thiên Bộ, chính là một vị cường giả của Cố gia thời xưa quan sát Côn Bằng sáng tạo ra.

Côn Bằng cực tốc, chính là một trong những tộc độ đáng sợ nhất trên thế gian.

Chỉ có một loại khác tên là hung thú Thanh Minh có thể so sánh với nó.

Thanh Minh Bảo thuật, một ý niệm, có thể đi lên Cửu Thiên, hạ lạc Hoàng Tuyền.

Trong đó, con cá xen lẫn hai màu đen trắng kia có chút giống Côn Bằng được ghi lại trong môn thần thông kia, ngoại trừ nhỏ hơn ra.

Đúng lúc này, một tiếng hừ lạnh truyền đến, mang theo coi nhẹ và cao cao tại thượng.

“Muốn chết! Tại địa bàn của Vạn Hoàng Sào ta, cũng dám động thủ, sâu kiến hạ giới, ngươi không muốn sống sao?”

Một thân ảnh hùng vĩ xuất hiện, toàn thân giống như có hào quang óng ánh bao phủ, con ngươi như hai vòng mặt trời màu vàng, khuôn mặt một mảnh lạnh lùng.

Tuy là Thánh Nhân cảnh, nhưng một chưởng vỗ ra lại như thần hỏa hàng thế, che khuất bầu trời, quy tắc lượn lờ, giống như núi lớn bao trùm, vang lên ầm ầm.

Phốc một tiếng!

Tất cả thế công của vị bán Đại Thánh này bị phá vỡ, Thái âm chi lực biến thành dòng sông màu đen cuốn ngược, hóa thành tro tàn.

Sau đó rên lên một tiếng, oa một tiếng, phun ra tiên huyết, ngã xuống quáng tinh bên, trong nháy mắt hoàn toàn không còn khí tức nữa!

“Hừ! Không biết sống chết.”

Hoàng Lạc hừ lạnh nói, thân ảnh nhanh chóng biến mất không thấy gì nữa, rất tự tin đối với thực lực của mình, cũng không quay đầu xem lại.

Bị một chưởng của hắn ta đáng trúng, cho dù là Đại Thánh bình thường cũng phải trọng thương vẫn lạc, người này tuyệt đối không có khả năng sống tiếp.

Đám Thánh Nhân và Chí Thánh còn lại cũng nhanh chóng rời đi.

Cố Trường Sinh khẽ híp mắt, nhìn về phía bóng người rơi xuống kia, “Có ý tứ.”

Chương 256: Thân Phận Nữ Tử, Ứng Với Sáo Lộ Huyền Huyễn Thiên Mệnh

“Công tử nói có ý tứ chính là, người kia còn không chết?”

Thác Bạt Tư Vũ thấy trong mắt Cố Trường Sinh hiện lên vẻ hứng thú, cũng không khỏi hiếu kỳ hỏi.

Hắn ta thấy, sau khi nam tử mặc áo bào màu đỏ kia xuất thủ, khí tức đáng sợ đó đã có thể đánh chết rất nhiều Chí Thánh, ngạnh kháng một cái, Đại Thánh bình thường tuyệt đối không có bất cứ đường sống nào.

“Là dòng dõi của một vị Vô Thượng Tổ Hoàng.” Ánh mắt của Thiên Hoàng Nữ rất phức tạp, nhận ra vị nam tử mặc áo bào màu đỏ kia.

Nhưng thật ra cũng không có gì kỳ quái.

Hiện nay nàng ta đã bị Vạn Hoàng Sào vứt bỏ, bọn họ lần nữa lựa chọn một truyền nhân khác xuất thế, cũng hợp tình hợp lý.

Nhưng bối phận của Hoàng Lạc quả thực quá kinh khủng, đến lão tổ của mạch nàng ta cũng phải gọi hắn ta là tiểu tổ.

Cố Trường Sinh gật đầu, ánh mắt vẫn nhìn về phía hầm mỏ kia như cũ, “Vị bán Đại Thánh này không đơn giản, nhưng cho dù không chết, cũng phải rơi một lớp da, không tu dưỡng mấy ngàn năm, đoán chừng khó mà khôi phục đỉnh phong.”

Trong một chưởng của nam tử mặc áo bào đỏ vừa rồi có ẩn chứa Chân Hoàng chi lực cực kì khủng bố, nhìn rất bình thản, nhưng là các loại thần thông dung hợp.

“Ngươi nhận ra nam tử mặc áo bào màu đỏ kia sao ?” Cố Trường Sinh nhìn về phía Thiên Hoàng Nữ, chú ý tới sắc mặt nàng ta.

Thiên Hoàng Nữ gật đầu, vội vàng nói, “Không dối gạt công tử, người này tên là Hoàng Lạc, chính là dòng dõi của một vị Vô Thượng Tổ Hoàng của Vạn Hoàng Sào, đã phủ bụi hơn ngàn kỷ

nguyên.”

“Tại Vạn Hoàng Sào, chính là nhân vật cấp tiểu tổ, thiên phú vô cùng đáng sợ.”

Nếu bây giờ nàng ta còn ở Vạn Hoàng Sào, gặp Hoàng Lạc cũng phải xưng hô là tiểu tổ, không dám có bất kính.

Sau đó, nàng ta nói những tin tức liên quan đến Hoàng Lạc mà mình biết ra.

Cố Trường Sinh nghe xong, ánh mắt mang theo suy nghĩ.

Tổ Hoàng.

Đây là một tồn tại cùng cấp bậc với Đại Đế.

Thời gian tồn tại ở Tiên Vực vô cùng tận, không thể nói.

Đương nhiên cũng trải qua vô số kỷ nguyên.

Mỗi một kỷ nguyên, thật ra thời gian cũng không phải cố định.

Có căn cứ theo cường giả chí cường, cũng có căn cứ theo các sự kiện để phân chia, cũng căn cứ theo ấn kí của thiên đạo, nhưng kỷ nguyên ngắn nhất, cũng phải mấy ngàn vạn năm.

Bình thường, mỗi một kỷ nguyên đều sinh ra ấn kí thiên đạo mới.

Tất cả thiên kiêu đương thời, tất cả tồn tại đi tranh đạo ấn kí thiên đạo kia, lấy đó để chứng nhận thiên mệnh, thành tựu Cổ Hoàng, hoặc là Cổ Đế

Sau đó Tiên Lộ mở ra, tiên hoa tràn ra, mới có cơ hội chứng nhận tiên vị.

Cho nên bình thường nói đến tiên vị chi tranh, cũng là chuyện giữa tất cả Cổ Hoàng, Cổ Đế, cho nên mỗi một kỉ nguyên sẽ có một nhân vật vô thượng trấn áp tất cả mọi người.

Tiên Lộ vừa mở!

Lúc kia, cho dù là Tiên Vực cũng phát sinh chấn động đáng sợ.

Cho nên từ xưa đã lưu truyền Thái Cổ minh ước.

Người Thành Đế, đương thời cấm xuất thủ!

Khi nào tiên hoa nở rộ, không ai nói rõ được.

Mà Tiên Vực tồn tại vô số kỷ nguyên, trong đó số lần tiên hoa nở rộ, cũng rải rác có thể đếm được.

Nhưng bất kể thế nào, dòng dõi của Tổ Hoàng tuyệt đối có huyết mạch chi lực rất đáng sợ.

Ai cũng không biết vị Tổ Hoàng kia còn tại thế, hay đã thành tựu tiên vị không.

“Thảo nào lực lượng huyết mạch lại cường đại như thế, là thiên kiêu của mấy ngàn kỷ nguyên trước.”

“Đáng tiếc, ánh mắt cũng không tốt.”

Sau đó, đôi mắt Cố Trường Sinh sáng lên, thân ảnh khẽ nhúc nhích, rời khỏi thương thuyền, để Thiên Hoàng Nữ và Thác Bạt Tư Vũ ở trên đó chờ hắn.

Ong!

Trong nháy mắt thân ảnh rơi vào trong hư không, hắn lập tức thi triển thế giới chi đạo, ẩn nấp khí tức trong không gian.

Rất nhanh, Cố Trường Sinh xuất hiện ở địa phương mấy vị Thánh Nhân giao thủ lúc trước, thần niệm quét ngang, trong một khe quáng tinh, phát hiện thân ảnh đã hoàn toàn mất khí tức kia.

Trên mặt Cố Trường Sinh nở nụ cười nhàn nhạt.

“Đúng là biết giấu diếm, nếu vừa rồi ta không nhìn lầm, hẳn là sử dụng thần vật loại chết thay.”

“Tại hạ giới, trừ phi là đạo thống Đế cấp, nếu không, không thể rèn đúc ra vật này.”

“Cho nên rất có thể người này thu được truyền thừa của một tồn

tại chí cường nào đó, có liên quan đến Côn Bằng?"

Trong nháy mắt, thân ảnh hắn biến mất tại chỗ, xuất hiện mấy ngàn dặm dưới quáng tinh.

Vẻ mặt Cố Trường Sinh tự nhiên, thần niệm lần nữa quét ngang.

Xung quanh, không ít quáng nô lập tức rên lên một tiếng, trên mặt tràn đầy mờ mịt.

Trong một khe lớn đen như mực, không một tiếng động.

Một thân ảnh yểu diệu nằm đó, bị một chưởng của Hoàng Lạc đánh trúng, máu me khắp người, nhìn vô cùng thê thảm chật vật.

Bảo giáp trên người bảo giáp đã nát, lộ ra mảng lớn da thịt trắng như tuyết.

Nhưng lúc này.

Trên người nàng ta không có một tia sinh cơ, tương phản trạng thái còn như người chết, đang không ngừng biến lạnh, trở nên cứng ngắc.

Cho dù là ai nhìn, đều sẽ cho rằng đây là một người chết.

Đến Liền Nguyên Thần cũng hóa thành tro tàn, đương nhiên là chết không thể chết thêm.

Cố Trường Sinh từ trong hắc ám đi ra, trong mắt có tiên ý sáng chói, sau đó chậm rãi biến mất.

Vẻ mặt hắn trầm tĩnh.

Sau đó hắn cũng không nói chuyện, không có động tác, cứ lẳng lặng nhìn thân ảnh yểu điệu nằm trên mặt đất, bị huyết dịch nhiễm ướt, giống như muốn nhìn xem nàng ta còn muốn tiếp tục duy trì trạng thái này bao lâu nữa.

Tóc đen xõa ra, không nhìn rõ khuôn mặt, giống như mang theo mặt nạ, tất cả đều là vết máu và bùn bẩn.

“Vẫn còn giả chết sao?”

Bỗng nhiên, khóe miệng Cố Trường Sinh lộ ra nụ cười khẽ.

Trong tay có hỗn độn khí chìm nổi, phanh một tiếng ngăn trở một đạo bí bảo phóng về phía hắn, khiến nó nổ tung!

Nữ tử ngã trên mặt đất vô cùng thông minh, động tác vô cùng nhanh chóng, lúc đưa tay giống như một đạo thiểm điện, nhanh chóng khiến người ta khó bắt giữ.

Nếu tu sĩ không chú ý, đoán chừng có thể bị nàng ta ám toán, gặp nguy hiểm.

Nhưng Cố Trường Sinh đã sớm chú ý tới, trước khi nàng ta xuất thủ, khí tức lập tức loạn lên, khó mà bảo trì trạng thái người chết.

“Ta còn tưởng ngươi còn muốn tiếp tục giả vờ.” Ý cười trên mặt Cố Trường Sinh không thay đổi, một chưởng tiếp tục đập xuống, trên đó hỗn độn khí xen lẫn, có uy thế kinh khủng như ma sơn....

Chương 257: Đóa Hoa Tương Tự, Cố Vô Song, Côn Bằng Phù Cốt

Nữ tử đột nhiên mở mắt, trên khuôn mặt tinh xảo hoàn toàn lạnh lẽo, nhưng hai mắt lại có chút chấn kinh và..... Không dám tin.

Đến mức nàng ta quên ngăn cản, ngơ ngác nhìn một chưởng này đập xuống.

Ong!

Hư không run rẩy, có thể thấy được uy thế một chưởng này đáng sợ thế nào, núi đá cũng phải hóa thành bột mịn.

Vẻ mặt Cố Trường Sinh lại có chút kinh ngạc, không tiếp tục hạ tay xuống.

“Làm sao ngươi không tránh?”

Hắn mở miệng hỏi.

Nữ tử nhìn chằm chằm khuôn mặt hắn, giống như choáng váng, trên mặt lại có nước mắt rơi xuống, lẩm bẩm nói, “Ca ca...”

“Ca ca?” Nghe vậy, Cố Trường Sinh ngây ngẩn cả người.

Lúc nào thì mình có một vị muội muội rồi?

Hơn nữa từ cốt linh cho thấy tuổi của nữ tử này rõ ràng còn lớn hơn hắn rất nhiều.

“Không đúng... Chỉ là vẻ ngoài giống nhau mà thôi, ca ca ta đã sớm chết rồi, bị tu sĩ của Nam Cực tiên triều hạ giới đưa đến Tiên Vực, đã sớm chết...”

Nữ tử lui về sau mấy bước, trên mặt lại khôi phục dáng vẻ băng lãnh muôn đời không tan.

Sau đó nàng ta lấy một chiếc nhẫn nặng như thanh đồng từ trong ngực ra, lại móc ra một chiếc nhẫn cỏ héo khô, nhìn một chút, lại thu về.

Lúc này Cố Trường Sinh cũng nhìn chằm chằm lên mặt nàng ta, mới phát hiện cái mặt nạ của nàng ta hình như khóc lại như cười, trong lòng hắn lập tức chấn động.

Mơ hồ liên hệ tới một nhân vật nào đó.

“Ngoan nhân?”

Rất nhanh Cố Trường Sinh lại lắc đầu nói, “Không đúng, nhiều lắm xem như quỹ tích tương tự mà thôi.”

“Tu vi của nữ tử này chỉ có bán Đại Thánh cảnh.”

Hạ giới là khí vận chi tử, mơ hồ đối ứng một vài nhân vật vô thượng, giống sáo lộ với một vài thiên mệnh huyền huyễn trong kiếp trước của hắn.

Nữ tử trước mắt này từ hạ giới phi thăng lên, rất hiển nhiên cũng tương xứng với sáo lộ một loại thiên mệnh nào đó.

“Ngươi tên là gì?”

Trong giọng nói băng lãnh, ẩn chứa một tia hiếu kì, nhưng càng nhiều hơn chính là cảnh giác.

Nữ tử mở miệng, nhìn chằm chằm Cố Trường Sinh.

Cố Trường Sinh nhìn nàng ta một cái, mở miệng, “Cố Trường Sinh.”

Vẻ mặt nữ tử hiện ra một tia mờ mịt, rất lạ lẫm với cái tên đủ để oanh động Tiên Vực này.

Thật ra nàng ta chỉ vô thức mở miệng mà thôi, có rất ít hiểu biết với chuyện của Tiên Vực, tự nhiên không biết Cố Trường Sinh.

Bởi vì nàng ta mới vừa phi thăng đến Tiên Vực, liền gặp phải tu sĩ tộc Đại Loan, dù nàng ta tung hoành hạ giới, giết tới tứ phương phát lạnh, thế gian im lặng.

Nhưng cũng gặp kiếp nạn, suýt nữa bỏ mình.

Sau khi vượt phá giới kiếp, tu vi bất ổn, còn chưa củng cố, tu vi một trăm không còn được một.

Tu sĩ tộc Đại Loan nghe tiếng liền giết tới, trấn áp nàng ta, điều động đi đào mỏ.

Sau đó nàng ta nghĩ biện pháp khôi phục một chút tu vi, muốn thoát đi, kết quả đã gặp chuyện hôm nay, bị một chưởng của nam tử áo bào màu đỏ đánh thành trọng thương.

Nàng ta vốn định dùng biện pháp giả chết giấu diếm tất cả mọi người, sau đó thừa cơ rời đi.

Nhưng không ngờ lại bị nam tử trẻ tuổi trước mặt này phát hiện mánh khóe.

“Ngươi tên là gì?”

Rất nhanh trong lòng Cố Trường Sinh đã bình tĩnh trở lại, hỏi mấy vấn đề.

Vẻ mặt nữ tử băng lãnh, lúc đầu không định mở miệng, nhưng nghĩ tới cái gì, vẫn trả lời.

“Ta không có tên, nhưng thế nhân đều gọi ta là Vô Song.”

“Nhưng ca ca ta họ Cố, ngươi có thể gọi ta là Cố Vô Song.”

Nữ tử nói tới chỗ này, khuôn mặt cứng rắn lạnh lùng cũng không khỏi run lên một cái.

Người trước mắt này cũng họ Cố.

Là luân hồi sao? Hay chỉ là một đóa hoa tương tự?

Trong lòng Cố Trường Sinh cũng hơi chấn động một chút, trên mặt lại bất động thanh sắc.

Họ Cố sao?

Hay đây chỉ là trùng hợp?

“Ngươi đến từ hạ giới nào?”

“Tử Vi đại thế giới.”

Cố Trường Sinh gật đầu, Tử Vi đại thế giới, là đại thế giới đứng trong mười vị trí đầu tại ba ngàn đại thế giới.

Trong đó nếu xuất hiện họ Cố, cũng rất bình thường.

Cũng không phải tất cả những người họ Cố đều liên quan đến Trường Sinh Cố gia.

Nhưng nữ tử mang thiên mệnh này có thể đạt tới tu vi bán Đại Thánh, cũng không ngoài ý muốn.

Sau đó hắn lại hỏi thăm mấy vấn đề liên quan đến lai lịch nữ tử này.

Lúc này nữ tử lại lạnh lùng nhìn Cố Trường Sinh, lựa chọn ngậm miệng không nói đến không ít vấn đề mà hắn hỏi, dính đến bí mật của nàng ta.

Hơn nữa nàng ta mới từ hạ giới phi thăng đến, biết rất ít tin tức ở Tiên Vực.

Rất nhiều chuyện không biết có nên nói hay không.

Địch nhân của nàng ta, chính là Nam Cực tiên triều vô cùng cường đại ở Tiên Triều.

“Vậy bây giờ ngươi định thế nào? Tiếp tục chờ chết, hay là rời đi?”

Cố Trường Sinh lắc đầu, biết rằng lúc này có hỏi cái gì cũng không hỏi được.

Chỉ cần là người, đều sẽ lựa chọn rời đi.

Nhưng hiện tại khắp nơi trong Hắc Tử tinh khoáng đều là tu sĩ của Đại Loan tộc và Vạn Hoàng Sào, đến con ruồi cũng không được không tiến vào.

Nàng ta có mọc thêm mấy cái hai cánh, cũng không thể bay ra ngoài được, ngược lại nếu bị phát giác, đoán chừng sẽ không lừa được những người kia của Vạn Hoàng Sào nữa.

“Ta sao? Đương nhiên là muốn rời khỏi nơi này rồi.” Cố Vô Song băng lãnh lạnh nhạt nói.

Vẻ mặt nàng ta rất lạnh lùng, người sống chớ gần, trời sinh tính tình chính là như thế.

Nếu không phải khuôn mặt của Cố Trường Sinh quá giống với người ca ca đã chết của nàng ta, nàng ta sẽ không mở miệng nói chuyện với hắn.

Lúc ở hạ giới, nàng ta đã giết đến thế nhân phát lạnh, huyết tẩy bốn phương tám hướng, toàn diện thanh toán các thế lực dính líu đến ca ca mình một lần.

Đạo thống truyền thừa của Nam Cực tiên triều tại Tử Vi đại thế giới cũng bị nàng ta một chưởng hủy diệt.

Một vị Đại Thánh cổ lão xuất thế ngăn cản, lập tức bị nàng ta chụp

chết trước sơn môn Nam Cực thánh địa, máu nhuộm ba vạn dặm, thiên địa khóc lóc đau khổ.

“Nhưng hiện tại, ngươi muốn rời đi gần như không có khả năng.” Cố Trường Sinh lắc đầu, vẻ mặt tự nhiên nói, “Nhưng ta có thể giúp ngươi, điều kiện tiên quyết là ngươi phải đồng ý một yêu cầu của ta.”

Hắn đã nhìn ra, thể chất của Cố Vô Song là Thái âm Thần Thể, nhưng không phải trời sinh.

Mà là trong đó có nhiều loại hỗn hợp bản nguyên cực âm thể chất.

Xem ra thật sự là đi trên con đường người ác, lấy bản nguyên của chư vương tuổi trẻ luyện cho mình, ý đồ lấy phàm thể thành đế.

“Điều kiện gì?” Cố Vô Song cảnh giác nhìn Cố Trường Sinh, cũng không lựa chọn bằng lòng.

Một đường đánh tới, tâm tính nàng ta rất thông minh, đương nhiên sẽ không bởi vì yêu cầu này mà loạn trận cước.

Chương 258: Đóa Hoa Tương Tự, Cố Vô Song, Côn Bằng Phù Cốt (2)

Cố Trường Sinh không trả lời, vẻ mặt vẫn tự nhiên nói, “Bây giờ ngươi đã bị trọng thương, cũng chưa thích ứng với quy tắc Tiên Vực được, nếu không xử lý, căn cơ rút lui là chuyện nhỏ, ảnh hưởng đến bảo thù sau này mới là chuyện lớn.”

Đương nhiên hắn biết lúc này phải nói gì.

Nếu như hắn không đoán sai, mục tiêu tu luyện của Cố Vô Song không phải là để trường sinh bất tử, mà là muốn giết hết kẻ thù.

Những chuyện ảnh hưởng đến việc báo thù của nàng ta, đều rất quan trọng.

Quả nhiên.

Nghe được lời này của Cố Trường Sinh, vẻ mặt Cố Vô Song rõ ràng hơi đổi, một câu thành sấm, cũng đâm trúng nhược điểm của nàng ta.

Vì sao nam tử thần bí này lại đột nhiên xuất hiện, còn biết những chuyện này?

Cho dù là Cố Vô Song, lúc này vẻ mặt cũng có chút hoảng hốt, không nhịn được hỏi, "Ngươi thật sự không phải ca ca của ta sao?"

Nói xong, khóe miệng nàng ta lại là nhấc lên ý cười tự giễu.

"Trên đời này thật có luân hồi sao?"

Quá giống.

Cho dù là vẻ mặt, hay là cách thức nói chuyện nhàn nhạt như vậy.

Khóe miệng Cố Trường Sinh vẫn mang theo ý cười nhạt, không xoắn xuýt vấn đề này, trong tay lóe lên thần quang, mùi thuốc nồng nặc hiển hiện, giống như màu tinh thần óng ánh trong bóng tối.

Đó là một viên thần đan to bằng nắm đấm, đường vân thần bí xen lẫn, thánh ý mờ mịt, hà thụy chảy xuôi.

"Viên đan dược này có thể trợ giúp ngươi nhanh chóng thích ứng với quy tắc của Tiên Vực, cũng có thể giúp vết thương của ngươi nhanh chóng khôi phục, quan trọng nhất là, có thể giải quyết phiền phức hiện nay của ngươi." Cố Trường Sinh lạnh nhạt mở miệng.

Thánh Tâm Niết Bàn Đan.

Nếu viên đan dược này xuất hiện trong phòng đấu giá, tuyệt đối sẽ kinh động vô số lão quái vật.

Vì hắn có bối cảnh như vậy, mới có thể tùy ý lấy ra.

Một viênThánh Tâm Niết Bàn Đan có thể tuỳ tiện giải quyết tất cả phiền phức bây giờ của Cố Vô Song, thậm chí có thể giúp nàng ta đứng vững trong cảnh giới mới đột phá.

Cố Vô Song cũng cảm nhận được điều thần dị của viên đan dược này.

Chỉ một luồng khí tức, đã khiến thương thế nàng ta có xu thế chuyển biến tốt đẹp, lục phủ ngũ tạng bị quy tắc Chân Hoàng đả thương cũng bớt đau đớn hơn.

Không cần nhiều lời, nàng ta cũng biết viên đan dược này rất trân quý.

Nàng ta không nhìn thấu nam tử thần bí khó lường trước mặt này.

“Trên trời không có bữa trưa nào miễn phí, nếu muốn ta làm nô làm tỳ, thì ngươi chết tâm đi.” Nhưng vẻ mặt Cố Vô Song vẫn không bị lay động, ngược lại lạnh giọng mở miệng.

Một vài đệ tử gia tộc lớn ở Tiên Vực rất thích làm loại chuyện này.

Nàng ta cũng hiểu khá rõ.

Mặc dù nàng ta đã trọng thương, nhưng nếu bộc phát tất cả thủ đoạn, nàng ta cảm thấy cũng đủ để nam tử thần bí trước mặt này ăn đau khổ.

Cố Trường Sinh đã dự đoán được phản ứng của nàng ta, cũng không có ý định giải thích, tiếp tục mở miệng, “Trừ chuyện này ra, ta còn có thể đưa ngươi đến thương thuyền trong Hắc Tử tinh khoáng.”

“Đến lúc đó ngươi có thể trực tiếp rời đi, không ai ngăn cản ngươi.”

Nghe nói như thế, vẻ mặt Cố Vô Song khẽ nhúc nhích, có chút động tâm, nhưng hai mắt lạnh như băng vẫn nhìn chằm chằm khuôn mặt của Cố Trường Sinh, không nói lời nào.

“Điều kiện, ta chỉ cần ngươi đưa Côn Bằng Pháp cho ta.”

“Thế nào?”

“Dùng tính mạng của ngươi, đổi lấy Côn Bằng Pháp?”

“Nếu ngươi còn không đồng ý, cũng đừng trách ta đổi phương thức khác.”

Cố Trường Sinh nói ra mục đích cuối cùng của mình, từ đầu đến cuối vẻ mặt chưa từng thay đổi.

Dứt lời.

Quanh người hắn bắt đầu có một cỗ khí tức đáng sợ dâng lên, từng tia từng sợi hỗn độn khí xuất hiện, xung quanh khe nứt, một vài viên đá bị lướt đến, lập tức ong một tiếng hóa thành bột mịn.

Sát cơ bao phủ xuống, không hề lưu tình.

Thấy thế, trong mắt Cố Vô Song chợt lóe lên vẻ chấn kinh, một mặt là vì thược lực của Cố Trường Sinh, mắt khác là vì lời hắn nói.

Cho dù là nam áo bào màu đỏ măc xuất thủ khiến nàng ta bị trọng thương, cũng không không khiến nàng ta chấn kinh như thế.

Lúc nàng ta thành tựu Thánh Nhân cảnh, đã có thể giao thủ với Đại Thánh, thậm chí là đánh bại.

Thiên kiêu ở Tiên Vực có thực lực như thế, nàng ta cũng chẳng suy nghĩ gì nữa.

Nhưng từ trên người Cố Trường Sinh, nàng ta cảm nhận được một loại tim đập nhanh và nguy hiểm.

Rõ ràng tu vi không cao lắm, nhiều lắm chỉ là Thiên Thần cảnh.

“Trên người ta có Côn Bằng Pháp không hoàn chỉnh, mặc dù không biết làm thế nào mà ngươi phát giác được.”

“Nhưng ta có thể đưa thứ này cho ngươi.”

Dứt lời, nàng ta vung tay áo lên, một cái phù cốt bay đến trước mặt Cố Trường Sinh, cũng không sợ hắn sẽ đổi ý.

Nàng ta cũng lĩnh ngộ không hoàn chỉnh, chỉ là khiến nó có hình mà thôi, còn kém rất nhiều.

Cố Trường Sinh nhìn thoáng qua, khẽ gật đầu, thu khí thế của mình lại.

Đồng thời, đưa Thánh Tâm Niết Bàn Đan cho nàng ta.

Trên khối xương màu vàng này còn mang theo đường vân màu đen, trong đó ẩn có bạch quang lấp lóe, phù văn dày đặc, giống như lưu chuyển chư thiên huyền bí!

“Đây là phù cốt của Côn Bằng sao?”

Hắn nhẹ giọng nói, trong mắt tiên ý hiện lên vô cùng sáng chói, bắt đầu dùng tiên đồng xem xét.

Ong!

Trong nháy mắt.

Trước mặt Cố Trường Sinh liền xuất hiện hình ảnh kỳ lạ, giống như đi tới chỗ rất sâu trong vũ trụ rất, Thái âm chi hà chảy xuôi.

Trong đó có một đầu Côn Bằng hiển hiện, sinh động như thật, đôi mắt màu vàng óng như hai vòng mặt trời, nhìn chằm chằm hắn.

Hình dạng của nó đang không ngừng biến hóa.

Một lát, toàn thân màu vàng óng, trên đó còn có đường vân màu đen, giống như một đầu đại bàng, ngang qua tinh hà, to lớn vô biên.

Một lát, nó lại xâm nhập vào trong hỗn độn, giống như một con cá lớn, toàn thân đen nhánh, cũng không biết dài mấy vạn dặm, mênh mông không bờ bến.

Ngay lúc đó, trên đầu vai hắn, Hỗn Độn Chân Hỏa hiển hiện, từng cái gương nhỏ óng ánh sáng long lanh hiện lên vô cùng sáng chói, chiếu rọi xuống.

Trong mi tâm của Cố Trường Sinh, người tí hon màu vàng cũng mở mắt, như ngọc lưu ly, có uy áp to lớn.

Phù văn lưu động, hào quang lấp lóe, giống như một có tinh hà

chìm nổi trong đó.

Mặc dù đó chỉ là một khối xương, nhưng giống như đã gánh chịu ý chí của thiên địa.

Chân chính ép lên chín tầng mây, đại đạo rót vào trong, có chí cường chi ý đương thời, vắt ngang bát hoang!

“Oanh!”

Côn Bằng giương cánh, bản thể của nó lại nhanh chóng bành trướng, trực tiếp che đậy trời đất, bay lượn trên chín tầng mây.

Thân thể khổng lồ bay ngang qua thương khung, che đậy toàn bộ vũ trụ.

“Bên trong khối phù cốt này quả thật ẩn chứa Côn Bằng chí cường pháp.”

Cố Trường Sinh nhẹ giọng nói, ánh mắt trong vắt.

Cố Vô Song nhìn một màn này, cũng chấn kinh đến không nói ra lời.

Chương 259: Đầy Tinh Chi Dạ, Hạ Nhập Quáng Tinh, Tuế Nguyệt Tiên Kim Sinh Ra Ý Chí

Mặc dù Cố Trường Sinh tự xưng là ngộ tính nghịch thiên, nhưng còn chưa tới trình trạng nhìn một chút đã có thể lĩnh ngộ thần thông trong khối phù cốt Côn Bằng này.

Thuần túy là tác dụng của Hỗn Độn Chân Hỏa mà thôi.

Mượn nhờ lực lượng chiếu rọi của Hỗn Độn Chân Hỏa, trực tiếp truyền áo nghĩa của Côn Bằng vào trong đầu hắn.

Những hình ảnh hắn nhìn thấy đều là cảnh tượng năm đó Côn Bằng đã trải qua.

Rất nhanh, từng phù văn sáng chói biến mất.

Ba màu trắng, đen, vàng xen lẫn với nhau, hiển hóa một đầu Côn Bằng vô cùng to lớn, nhảy lên chìm vào Thái âm chi hà, biến mất không thấy gì nữa.

Cố Trường Sinh lần nữa mở mắt, đưa phù cốt Côn Bằng cho Cố Vô Song.

Hỗn Độn Chân Hỏa đã chiếu rọi toàn bộ lạc ấn huyền diệu trong đó rồi, đối với hắn mà nói, vật này đã không còn ích lợi gì.

Vẻ mặt Cố Vô Song phức tạp, sau khi ăn viên Thánh Tâm Niết Bàn Đan vào, khí thế đã biến đổi, trên người có thần hi bao phủ, hóa thành từng sợi thần viêm, sửa chữa phục vết thương cho nàng ta.

“Trên đời này thật sự có người nghịch thiên như vậy sao?”

Trong nội tâm nàng ta vẫn có chút rung động.

Chỉ trong chốc lát, nam tử thần bí trước mắt này đã nắm giữ tất cả huyền diệu trong phù cốt Côn Bằng rồi?

Cố Trường Sinh cũng không giải thích cái gì.

Bây giờ mục đích đã đạt được, có Hỗn Độn Chân Hỏa hỗ trợ, kết hợp với Côn Bằng Tung Thiên Bộ.

Hiện tại mức độ khống chế Côn Bằng Pháp của hắn đã đến một trình độ rất cao.

Ong!

Lúc đưa tay, có hai màu đen vàng lưu chuyển, đó là cực đạo khí tức, chỉ chấn động, liền giống như Côn Bằng chi dực rủ xuống, khiến hư không run rẩy.

“Ma luyện đệ nhất pháp, có thể thử kết hợp Chân Hoàng Bảo Thuật và Côn Bằng chí cường pháp trước, sau này nếu có cơ hội, lại thử dung hợp các thần thông chí cường khác...”

Trong lòng Cố Trường Sinh đã khôi phục bình tĩnh.

Sau đó nhìn về phía Cố Vô Song thương thế đã nhanh chuyển biến tốt đẹp, trên người dần xuất hiện khí tức cường đại của bán Đại Thánh, mở miệng nói, “Hiện tại tin tưởng lời ta nói chưa? Ta không có ý đồ khác với ngơi.”

Cố Vô Song gật đầu, vẻ mặt phức tạp đã khôi phục băng lãnh, nói, “Ta nợ ngươi một nhân tình.”

Tác dụng của Thánh Tâm Niết Bàn Đan đúng là không phải tầm thường.

Hiện tại nàng ta đã có thể hoàn toàn chưởng khống lực lượng của mình, nếu gặp lại nam tử mặc áo bào màu đỏ lúc trước, tuyệt đối không có khả năng bị một chưởng của hắn ta trấn áp như lúc trước.

“Không cần, ân tình giữa hai chúng ta đã thanh toán xong, ta cũng không muốn chiếm tiện nghi của ngươi, đã từng nói sẽ giúp ngươi rời khỏi nơi đây.” Cố Trường Sinh nói.

Quan trọng nhất là hắn lo lắng Cố Vô Song khôi phục thực lực sẽ đi tìm vị tiểu tổ của Vạn Hoàng Sào kia báo thù, lúc đó đánh cỏ động rắn, sẽ gây phiền toái cho hắn.

Cố Vô Song ngẩng đầu, đôi mắt dưới lớp mặt nạ có thần quang trong suốt, hỏi, “Vì sao ngươi phải giúp ta?”

Dưới cái nhìn của nàng ta, Cố Trường Sinh không cần phải giúp nàng ta như thế, hai người là lần đầu tiên gặp mặt, còn chưa quen thuộc.

Vừa rồi nhiều lắm chỉ xem như giao dịch mà thôi.

Cố Trường Sinh không ngờ nàng ta sẽ hỏi vấn đề như thế, nhưng cũng không nói thẳng là để nàng ta tiếp tục ở lại nơi này, sẽ mang đến phiền toái không cần thiết cho mình.

Nghĩ một chút, hắn liền mở miệng, “Bởi vì vừa rồi ngươi đã gọi ta là ca ca.”

Đương nhiên đầy là lời nói đùa mà thôi, dù sao dựa theo tuổi tác đến xem, Cố Vô Song tuyệt đối còn lớn hơn hắn rất nhiều.

Nhưng câu nói này lại khiến trong lòng Cố Vô Song khẽ run, vẻ mặt băng lãnh dịu đi không ít.

Sau đó cũng không cự tuyệt hắn, chỉ nói, "Được."

Cố Trường Sinh gật đầu, cũng không nói nhảm, ống tay áo mở ra, hư không trước mặt hai người lập tức trở nên mơ hồ, không gian chi đạo thi triển, ẩn tàng thân hình.

Ong!

Không bao lâu.

Hai người lướt qua hư không.

Bỗng nhiên xuất hiện trên thương thuyền.

Hai người Thác Bạt Tư Vũ và Thiên Hoàng Nữ đang tĩnh tọa, ngạc nhiên mở mắt, không ngờ công tử lại mang theo một nữ tử xa lạ trở về.

"Sau khi rời Hắc Tử tinh khoáng thì sao? Có dự định gì không?"

Lúc này, Cố Trường Sinh bỗng nhiên mở miệng nói, trong ánh mắt mang theo vài phần kỳ dị.

Cố Vô Song sững sờ, sau đó lắc đầu nói, "Không có."

"Nhưng ta sẽ rời đi, sẽ không đi theo ngươi."

Mơ hồ đoán được suy nghĩ của Cố Trường Sinh, nàng ta lại bổ sung một câu.

"Như vậy sao, cũng được." Dường như Cố Trường Sinh có chút tiếc nuối, nhưng cũng không nói thêm cái gì.

Đối với nữ tử thần bí này, Thiên Hoàng Nữ và Thác Bạt Tư Vũ cũng thức thời không hỏi.

Nhưng đoán chừng có liên quan đến vị bán Đại Thánh đã giao thủ với Hoàng Lạc.

Vốn cho rằng nàng ta đã chết, nhưng không ngờ công tử lại đoán

được chuyện không đơn giản, biết nàng ta giả vờ chết lừa tất cả mọi người.

Cố Vô Song nhìn Thiên Hoàng Nữ và Thác Bạt Tư Vũ một cái, cũng không ý lên tiếng, sau đó tìm nơi hẻo lánh, một mình ngồi xếp bằng, yên lặng điều tức.

Ánh mắt Cố Trường Sinh mang theo suy nghĩ, nhìn ra tinh không cách đó không xa, đang chờ đợi cái gì.

Ngay lúc đó, trên một quáng tinh các đó không xa.

Hoàng Lạc đứng chắp tay, vẻ mặt vô cùng đạm mạc.

Trên người mặc bộ đại bảo màu đỏ, sau lưng xuất hiện hư ảnh một đầu Chân Hoàng có khí tức kinh khủng, mỗi một phiến linh vũ đều rất giống dùng tiên kim rèn đúc mà thành, có thần quang chảy xuôi, hào quang sáng chói, một mảnh tiên ý mờ mịt.

“Tối nay, sẽ phá vỡ rồi vào trong đó.”

Hắn ta lạnh lùng mở miệng.

Trong một cái hầm nhỏ cách đó không xa, thỉnh thoảng có hắc quang tuôn ra, chìm nổi trong tinh không.

Trong đó có tiếng binh khí, có tiếng thiên quân vạn mã lao nhanh, vô cùng cổ quái.

Trong tay hắn ta có hình Chân Hoàng mạ vàng tỏa ra ánh sáng lung linh đang chìm nổi, khí tức đáng sợ nổi lên bốn phía, vô cùng kinh khủng.

“Nơi đây địa thế cổ quái, đầy tinh chi dạ, sau khi phá mở cấm lưu, chắc hẳn sẽ không còn khó khăn.”

Hoàng Lạc lẩm bẩm, Chân Hoàng mạ vàng trong tay bỗng nhiên bắn ra một đạo thần quang, xông vào hầm mỏ phía trước.

Rất nhanh, đêm muộn buông xuống.

Trên không có thể trông thấy tinh quang hội tụ vô cùng sáng chói,

giống như một dải ngân hà từ trên Cửu Thiên rủ xuống, vô cùng loá mắt vô cùng, phủ thêm một tầng quang huy màu bạc cho quáng tinh, thần thánh mà thuần khiết.

Rất nhiều quáng nô cũng đắm chìm trong ánh sao này, buông thuổng sắt trong tay xuống.

“Tối nay tinh huy giáng lâm, nếu dẫn vào trong cơ thể, có thể rèn đúc thân thể...”

Bọn họ rất kích động, coi như đây là biện pháp tu luyện duy nhất ở các nơi quáng tinh.

Chương 260: Đầy Tinh Chi Dạ, Hạ Nhập Quáng Tinh, Tuế Nguyệt Tiên Kim Sinh Ra Ý Chí (2)

Oanh!

Một đạo hư ảnh Chân Hoàng hùng vĩ bốc lên tận trời, khí tức đáng sợ quét sạch xuống, làm cho tất cả mọi người phát lạnh, quỳ phục xuống dưới uy áp này, run lẩy bẩy.

Khí tức này quá đáng sợ, còn chưa tới gần, đã khiến cơ thể bọn họ như muốn nổ tung, nứt ra từng vết máu.

Sau một khắc.

Hư ảnh Chân hoàng kia đáp xuống, mang theo chân hỏa rơi xuống quặng mỏ phía trước, trên mặt Hoàng Lạc lộ ra ý cười, cũng nhanh chóng chạy vào trong đó.

Bên trong thương thuyền, Cố Trường Sinh cảm nhận được cỗ ba động này, đôi mắt mở ra.

“Đã xông vào quặng mỏ sao?” Hắn nhẹ giọng nói, bảo đám người chờ mình, không cần đi theo.

Cố Vô Song nhìn hắn một cái, lại lần nữa nhắm mắt.

Rất nhanh.

Thân ảnh của Cố Trường Sinh khẽ động, biến mất khỏi căn phòng, hư không lóe lên ba động một cái rồi biến mất.

Một dặm dưới quáng tinh, Cố Trường Sinh xuất hiện ở nơi đó.

Trên người hỗn độn khí bao phủ, hơi chấn động một chút, đã khiến tất cả bùn đất và khoáng thạch xung quanh hóa thành bột mịn, xuất hiện một mảnh chân không.

Vẻ mặt hắn bình tĩnh, thần niệm truyền xuống, cách đó không xa đã cảm giác được một cỗ ba động địa thế nhàn nhạt, rất yếu ớt, có cỗ lực lượng nóng rực bạo liệt truyền ra.

“Xem ra giống như phán đoán của ta, chuẩn bị dùng bí bảo phá vỡ địa thế đặc thù ở nơi đây.”

Trong mắt Cố Trường Sinh hiện lên vẻ hiểu rõ.

Trong hầm mỏ đào ra qua bùn đất có huyết sắc chảy xuôi, rất nhiều quáng nô gặp nạn trong một đêm, nói rõ nơi đây có giấu thứ không rõ.

Một mặt là liên quan đến địa thế, mặt khác có khả năng rất lớn đến cấm chế tự nhiên ở nơi đây.

Có thể là do một vài tồn tại bố trí xuống.

Trong tay Cố Trường Sinh xuất hiện hỗn độn khí, nâng cái sừng rồng kia lên, chuẩn bị lát nữa sẽ dùng vật này phá cấm.

Quáng tinh không ngừng chìm xuống, không bao lâu trên mặt hắn lộ ra dị sắc.

Dùng Chân Long sừng tuỳ tiện phá vỡ sự quỷ dị trước mắt.

Phía trước, lại có một mùi máu tươi nồng đậm truyền đến.

Nơi đó bùn đất giống như bị huyết dịch ngâm vô số năm, đen như mực.

“Trong mảnh bùn đất này đã mai táng vô số thi cốt.”

Cố Trường Sinh khẽ chau mày, đúng lúc này, hắn bỗng nhiên cảm nhận được quỷ dị chi lực tới gần, đó là lực lượng thời gian.

Hắn không nghĩ nhiều, thi triển Luân Hồi Bảo Thuật, hóa thành hai đạo hắc quang và bạch quang, triệt tiêu mà đi.

Ong một tiếng, tất cả đồ vật xung quanh vô thanh vô tức hóa thành tro tàn, giống như bị thời gian thôi hóa, cực kì mục nát.

Một đầu thú nhỏ màu vàng sáng chói từ trong hắc ám hiển hiện, giống như bị Cố Trường Sinh đánh thức.

Đầu thú nhỏ màu vàng này giống như Kỳ Lân, chỉ lớn bằng bàn tay, nhưng lại giống như từ hoàng kim điêu khắc ra, quang mang quá sáng chói.

Từng trận ba động tuế nguyệt lượn lờ xung quanh nó, khiến người ta không dám tùy tiện tới gần.

“Tiên kim đã sinh ra ý chí tuế nguyệt?”

Trong lòng Cố Trường Sinh hơi rung động, nhớ tới một vật trong điển tịch.

Trong lòng đất hắc ám, đầu Kì Lân sáng chói như hoàng kim này bỗng nhiên xuất hiện, hai mắt linh động, đứng ở trong hư không, nặng nề như ngàn vạn quân.

Từng đạo điềm lành chi ý lưu chuyển, dị sắc ngàn đầu, đồng thời trên người nó có đạo hà xen lẫn, từng tầng gợn sóng khuếch tán, khiến người ta run sợ.

Tuế nguyệt tiên kim.

Sinh ra đã cực kỳ thần bí, không người biết là từ đâu mà tới.

Tại thời kì cổ lão, có vị vô thượng tồn tại tên là Đạo Kiếp Tiên Vương, lấy một khối tuế nguyệt tiên kim lớn bằng bàn tay để tạo một tuế nguyệt linh.

Tuế nguyệt linh chấn động, tiếng chuông khuếch tán, từng hủy diệt một phương vũ trụ, tất cả vạn vật đều chết già, tinh hà khô kiệt, thiên địa đoạn diệt.

Bây giờ đầu Kì Lân hoàng kim trước mặt Cố Trường Sinh này rõ ràng là một khối tuế nguyệt tiên kim biến thành sinh linh, ngủ say ở chỗ này không biết bao nhiêu năm, hôm nay bị hắn đánh thức.

Đạo lực lượng tuế nguyệt kia là do nó hơi động một cái mà phát ra.

Dù vậy, cũng khiến xung quanh nhanh chóng suy bại, rất nhiều bùn đất khoáng thạch hóa thành bột mịn.

Nếu không phải hắn phản ứng nhanh, dùng đồng nguyên Luân Hồi Bảo Thuật chống cự, nói không chừng đã ăn thiệt thòi lớn rồi.

Đây là một loại lực lượng vô cùng quỷ dị, có thể nói trực tiếp tác dụng đến nhục thân và Nguyên Thần.

Cho dù nhục thân cứng rắn khó phá vỡ thế nào, dưới loại lực lượng này cũng rất nhanh suy yếu, bị người ta tuỳ tiện vỡ ra.

Bình thường Cố Trường Sinh hay để mấy loại thiên phú thần thông làm thủ đoạn cuối.

Trừ phi gặp được cục diện muốn tốc chiến tốc thắng, nếu không sẽ không dễ dàng vận dụng.

Đến hắn cũng rất xem trọng thuật pháp tuế nguyệt này, có thể nghĩ uy lực của nó kinh khủng thế nào.

Giờ phút này.

Đầu Kì Lân hoàng kim này tập trung vào hắn, trong đôi mắt lớn bằng hạt đậu xanh có suy nghĩ và linh động, từng tầng tuế nguyệt chi ý chảy xuôi, khiến hư không sinh ra gợn sóng và nếp uốn.

Dường như nó có chút kiêng kị với Sừng Chân Long mà Cố Trường Sinh dùng hỗn độn khí nâng lên kia.

Sau đó, Kì Lân hoàng kim bắt đầu cất bước đi trong hư không, quá

nặng nề, mỗi một bước giống như một tòa núi lớn ép xuống, khiến hư không rung động ầm ầm.

Ong!

Bỗng nhiên.

Trong mắt Kì Lân hoàng kim lộ ra sát cơ, hóa thành một đạo lưu quang đánh về phía Cố Trường Sinh, dọc đường tất cả khoáng thạch đã hóa thành bột mịn, trực tiếp bốc hơi thành hư vô.

Đây là một loại lực lượng kinh khủng, có thể khiến thời gian nhanh chóng lưu động trọng một khu vực, đếnnnhững khoáng thạch không biết đã tồn tại bao nhiêu năm tháng cũng tiếp nhận không được, trong nháy mắt bị tan đi.

“Quả nhiên thứ này không có ý tốt với ta.” Thân thể của Cố Trường Sinh có chút kéo căng, đã sớm đề phòng nó.

Trong nháy mắt, xương Trường Sinh sáng lên, khí tức đáng sợ xen lẫn, từng đạo thần quang màu đen đánh ra, đồng dạng cũng mang theo tuế nguyệt chi lực.

Mặc dù nó biến thành Thụy Thú Kỳ Lân, nhưng hoàn toàn không thể so sánh với Kỳ Lân chân chính, không có điềm lành chi khí, ngược lại hung thần ngập trời.

Đầu Kì Lân hoàng kim này dính qua tiên huyết của rất nhiều sinh linh.

Oanh!

Trong nháy mắt hai bên đụng vào nhau trong, Luân Hồi Bảo Thuật của Cố Trường Sinh rơi vào người Kì Lân hoàng kim, lại như trâu vào biển, không tạo nên bất kỳ gợn sóng nào.

Chương 261: Tuế Nguyệt Chi Lực Cường Hoành, Họa Thủy Đông Dẫn, Cô Đọng Tại Chỗ

Bản thể của nó chính là tiên kim tuyên khắc tuế nguyệt chi lực, đương nhiên có thể miễn dịch với Luân Hồi Bảo Thuật.

Hư không vô thanh vô tức nổ tung, bị tuế nguyệt chi lực quỷ dị dính vào, trong đó quy tắc chi lực bị tan đi.

“Nếu có cơ hội, thật muốn luyện hóa ngươi thành binh khí.” Cố Trường Sinh nhẹ giọng nói, thân thể lướt ngang sang bên cạnh, phòng ngừa Sừng Chân Long bạo động, nhanh chóng thu nó vào.

Ngay lúc đó, Côn Bằng phía sau giương cánh hai màu vàng đen ra, toàn thân hiển hiện khí tức kinh khủng, thi triển cực tốc, khiến hư không mơ hồ, tránh lui.

Một kích này của Kì Lân hoàng kim ít nhất đã khiến vài trăm dặm lòng đất bốc hơi, hóa thành hư vô.

Cố Trường Sinh không nắm chắc bây giờ thân thể mình có thể đón đỡ hay không, đến hỗn độn khí cũng khó có thể chống cự.

Tuế nguyệt chi lực quá quỷ dị.

Hơn nữa vật chất như tuế nguyệt tiên kim có thể xưng là tiên kim, đương nhiên là có đặc thù và chỗ đáng sợ của nó.

Lịch vạn kiếp mà không tổn hại, thế giới đổ sụp, nó cũng không hư hao, có thể nghĩ trình độ cứng cáp của nó đến mức nào.

Lúc này, cho dù là Chí Tôn gặp phải đầu Kì Lân hoàng kim này cũng phải biến sắc tránh lui, không dám giao phong.

Màu vàng kim sáng chói óng ánh như một vòng mặt trời nhỏ, vô cùng loá mắt, chiếu sáng hắc ám xung quanh, nhìn thấy thi cốt rơi trong bùn đất màu đen cách đó không xa, càng thêm khiếp người.

Một kích không trúng.

Trong ánh mắt đã nhân tính hóa của Kì Lân hoàng kim lóe lên tức giận, lần nữa hóa thành lưu quang, xông về phía Cố Trường Sinh.

Thủ đoạn của nó giống như chỉ có một loại như thế, toàn thân tràn ngập tuế nguyệt chi lực, dựa vào tiên kim cứng rắn của mình mà

phá hủy tất cả.

Cố Trường Sinh chú ý tới một màn này, trong mắt mang theo suy nghĩ, bắt đầu nghĩ kế sách.

Nếu không giải quyết đầu Kì Lân hoàng kim này, hắn khó mà xâm nhập vào chỗ sâu trong khoáng mạch được.

Ngay lúc đó, thần niệm của Cố Trường Sinh quét ngang qua, cảm nhận được phương hướng khác có khí tức nóng rực truyền đến, đó là khí tức của Chân Hoàng.

Hiển nhiên Hoàng Lạc cũng đang nghĩ biện pháp phá cấm, phải xâm nhập vào mỏ quặng.

“Rốt cuộc nơi đây là xảy ra chuyện gì, không chỉ tồn tại cấm chế, còn có thể sinh ra tuế nguyệt tiên kim, đến mot Tuế Nguyệt Thạch, mỏ Hỗn Nguyên Thạch cũng có...”

“Ta có thể lý giải được Tuế Nguyệt Thạch, dựa vào sự thần dị của đầu Kì Lân hoàng kim này, khoáng thạch xung quanh bị lây nhiễm, xen lẫn một luồng tuế nguyệt chi lực cũng đúng.”

Trong lòng Cố Trường Sinh không khỏi có chút nghi hoặc.

Cách đó không xa, trong bùn đất màu đen bùn đất còn có máu đen không ngừng thẩm thấu ra, đen nhánh, không biết đã mai táng bao nhiêu sinh linh.

“Chẳng lẽ đã chết hết sao? Loại địa thế này.”

Cố Trường Sinh lắc đầu, thấy Kì Lân hoàng kim đã lần nữa giết tới trước mặt hắn, thân ảnh thi triển cực tốc, lần nữa lui về phía sau, không định đón đỡ công kích của nó.

Hắn vừa lui, chính là vài trăm dặm.

Đây là ở trong lòng đất, tất cả đều vô thanh vô tức, nếu không không biết phải kinh động bao nhiêu người rồi.

Dường như đầu Kì Lân hoàng kim cũng đánh với hắn rất hăng hái.

Trong đôi mắt lớn bằng hạt đậu xanh càng thêm phẫn nộ, không nghĩ mình mấy lần công kích, lại bị tên Nhân tộc trước mặt này tránh thoát dễ như trở bàn tay.

“Thật sự cho rằng ta không dám hoàn thủ sao?”

Cố Trường Sinh có kế sách, lông mày nhíu lại.

Hắn cũng không có ý định dông dài với đầu Kì Lân hoàng kim này, tiếp tục như vậy chỉ lãng phí thời gian mà thôi.

Dù sao hắn cũng không thể giết được nó.

Oanh!

Nghĩ tới đây, sắc mặt Cố Trường Sinh trở nên lạnh lùng, xương Trường Sinh lần nữa sáng lên, trong đó xuất hiện một luồng khí tức vô cùng đáng sợ!

Phi Tiên chi lực bộc phát, gia trì trong lòng bàn tay hắn, có nồng đậm tiên đạo thánh huy bao phủ.

Đồng thời hỗn độn khí chìm nổi, Hỗn Nguyên Giới Tâm Thần Ý đột nhiên thôi động, giống như thôi động một phương thế giới mà đi, từng khỏa đại tinh chuyển động theo động tác của hắn, sau đó rơi xuống dưới.

Luân Hồi Bảo Thuật chi lực bao trùm trong một quyền này, có thần quang hai màu đen trắng không ngừng đan xen, như đám mây che trời, đánh về phía trước.

Ong!

Một quyền này của Cố Trường Sinh đủ để đánh một tên Chí Thánh bình thường thành cặn bã, đến Đại Thánh cũng phải biến sắc, không dám đón đỡ.

Nhưng nện trên người Kì Lân hoàng kim, hỗn độn khí tràn ngập, lại phát ra âm thanh rung động đáng sợ.

Tuế nguyệt chi lực bộc phát như thủy triều, rất khủng bố, khiến tất cả những thứ xung quanh đều hóa thành hư vô,

“Không hổ là tiên kim biến thành, trình độ cứng cáp này đã vượt xa truyền thế Thánh khí, đoán chừng rất nhiều Chí Tôn khí cũng không cứng rắn như vậy.” Thân thể của Cố Trường Sinh cực tốc rút lui.

Đồng thời tiên giáp sáng lên, thần huy chảy xuôi, bảo vệ hắn.

Hơn nữa dị tượng bên trong Hỗn Độn Thanh Liên bắt đầu chập chờn run rẩy, thi triển thiên phú Vạn Pháp Bất Xâm, giúp hắn đánh tan không ít lực phản chấn.

Hắn thấy bản thân vị vỡ ra mấy lỗ thủng to bằng nắm đấm, vẻ mặt cũng không có quá nhiều thay đổi, đây là lần đầu tiên hắn gặp được tiên kim linh cứng rắn như vậy.

Mạnh như nhục thân của hắn, toàn lực phát động cũng không địch lại, ngược lại bị đánh nứt ra.

Đây là lần đầu tiên hắn bị thương như vậy.

Cũng may thủ đoạn của Kì Lân hoàng kim không nhiều, không cách nào phát triển tất cả khả năng của tiên kim.

Nhưng, nếu là Đại Thánh bình thường, bị nó đụng một cái, đoán chừng trong nháy mắt sẽ hóa thành bột mịn, đến nguyên thần cũng không trốn thoát.

Ong!

Rất nhanh, trên miệng vết thương của Cố Trường Sinh tràn ngập hỗn độn khí, trong đó có lực sinh mệnh kinh người, rất nhanh khép lại.

Đối với hắn mà nói, chút thương thế này giống như không bị tổn thương vậy.

Thời khắc này, Kì Lân hoàng kim giống như cũng ngẩn ngơ, không nghĩ tới trên đời này còn có người có thể cứng đối cứng với nó, hơn nữa còn không có bị nghiền thành thịt nát.

“Ngạnh kháng không được, cũng khó có thể thoát đi, xem ra lúc này, chỉ có thể dương đông kích tây.” Nghĩ tới đây, Cố Trường

Sinh liếc mắt về chỗ Hoàng Lạc, không do dự chút nào.

Một đạo thần thông tùy ý đánh ra, hóa thành thần phù rời đi, hấp dẫn Kì Lân hoàng kim chú ý.

Nó lập tức nổi giận, một đạo Đạo Tiên huy chảy xuôi, toàn thân càng thêm sáng chói loá mắt.

Đối với tên Nhân tộc có can đảm khiêu khích bản thân mình này, nó vô cùng thống hận.

Không đến quấy rầy nó ngủ say, còn dám ba lần bốn lượt khiêu khích nó.

Hôm nay không giết tên Nhân tộc này, nó thề không bỏ qua.

Chương 262: Hoàng Lạc Không Cam Lòng, Trong Tính Toán, Nhục Thân Chi Lực Điên Cuồng Tăng Lên

“A, như vậy vừa vặn, thứ không có đầu óc, kéo cừu hận là tốt nhất.” Cố Trường Sinh cười khẽ, thấy bản thân đã thành công chọc giận Kì Lân hoàng kim.

Lập tức, hắn thi triển Côn Bằng Bảo Thuật, hóa thành một đạo ánh sáng hai màu đen vàng, đi về phía Hoàng Lạc.

Tốc độ của hắn rất nhanh, dường như trong chớp mắt đã biến mất.

Kì Lân hoàng kim phản ứng lại, đã không nhìn thấy bóng người đâu.

Nó lần nữa trào ra lửa giận, hóa thành kim quang đuổi theo, hư không không ngừng mơ hồ, sắp đổ sụp.

Mà ở thế giới trong thiên môn của Cố Trường Sinh.

Bỗng nhiên có một ngọn núi từ mặt đất mọc lên, thân ảnh hắn

xuất hiện trong đó, vẻ mặt mang theo vài phần suy nghĩ, cũng không lo lắng Kì Lân hoàng kim có thể phát hiện ra hắn.

Trừ phi là tồn tại cường đại tinh thông không gian chi đạo, nếu không sẽ không ai phát hiện ra hắn.

“Hoàng Lạc, thân là con trai của Tổ Hoàng, ngươi đừng khiến ta thất vọng a.”

“Mỏ Hỗn Nguyên Thạch này, không phải ngươi có thể nhúng chàm.”

Cố Trường Sinh nhẹ giọng nói, trong đầu đã dự đoán được cảnh tượng tiếp theo.

Sau đó, cảm nhận được khí tức của Kì Lân hoàng kim đã biến mất không thấy gì nữa, lúc này mới dùng dị tượng che lấp khí tức của mình, rời khỏi thế giới này.

Rất nhanh.

Cố Trường Sinh bước đi mấy bước, hỗn độn khí tràn ngập, chấn khai xung quanh, dùng Sừng Chân Long phá vỡ cấm chế phía trước, sau đó thân ảnh như trường long đi vào trong mỏ Hỗn Nguyên Thạch cách đó không xa.

Về phần khoáng mạch Tuế Nguyệt Thạch là loại bùn đất hiện ra hắc huyết kia, hắn tạm thời không để ý đến.

Trước mắt, mỗi Hỗn Nguyên Thạch đều to bằng bàn tay, khảm nạm tất cả, vô cùng nặng nề, cũng rất khó tách ra.

Trong đó mỗi khối đều ẩn chứa hỗn độn khí vô cùng nồng đậm, thần niệm của Cố Trường Sinh quét qua, phát hiện số lượng khoảng mấy ngàn khối.

Hắn không khỏi lộ ra mấy phần hài lòng, sau đó tiên huy chìm nổi, từng tia từng sợi hỗn độn khí bao phủ khoáng mạch.

Người bình thường, tuyệt đối không dám tới gần xem xét, sẽ bị hỗn độn khí đánh chết, đương nhiên cũng không có khả năng phát hiện bên trong có một bóng người.

“Nhiều Hỗn Nguyên Thạch như vậy, nếu khai thác, động tĩnh quá lớn, hơn nữa cũng không biết lúc nào mới khai thác xong, xem ra vẫn là nên cô đọng tại chỗ đi.”

Cố Trường Sinh nhanh chóng ngồi xếp bằng xuống, vẻ mặt trầm tĩnh, vận chuyển Hỗn Nguyên Kiếp Diệt Tạo Hóa Kim Thân, dung nhập hỗn độn khí này.

Hiện tại tốc độ cô đọng của hắn rất cao thâm, không phải trước kia có thể so sánh.

Cô đọng đám Hỗn Nguyên Thạch, tối đa cũng chỉ mất nửa tháng.

Trong thời gian này, chỉ cần đầu Kì Lân hoàng kim không rời đi, Hoàng Lạc sẽ không thể tới đây.

Một bên khác, vẻ mặt Hoàng Lạc đạm mạc, dùng Chân Hoàng mạ vàng một đường phá vỡ quặng mỏ.

Khí tức Thánh Nhân cảnh triển lộ ra, thần huy chảy xuôi, giống như Chân Hoàng hàng thế, phong thái vô địch.

Mặc dù hắn ta biết rõ trong hầm mỏ có thứ không rõ, nhưng lại rất tự tin, cũng không thèm để ý, chờ đầy tinh chi dạ, trực tiếp tiếp dẫn tinh huy dò xét con đường phía trước.

Thân là dòng dõi Tổ Hoàng, có gió to sóng lớn gì hắn ta chưa từng gặp qua.

Khoáng mạch Hỗn Nguyên Thạch cực kì quan trọng với chuyện tu luyện nhục thân của hắn ta.

Trong tộc cũng có một môn cổ pháp, có thể tinh luyện thần tính ẩn chứa trong khoáng thạch đết rèn luyện nhục thân.

Nhìn chung, toàn bộ Vạn Hoàng Sào, cũng chỉ có hắn ta dám lấy Hỗn Nguyên Thạch rèn luyện nhục thân, những người còn lại có huyết mạch thuần túy hơn nữa, nhưng không tới cảnh giới nhất định, gặp hỗn độn khí, tuyệt đối thân thể sẽ nổ tung.

Ngoài ra, tuế nguyệt chi lực trong Tuế Nguyệt Thạch cũng có thể ma luyện một môn Nguyên Thần thần thông của hắn ta, trợ giúp

hắn ta trở nên càng cường đại.

Chính là vì vậy, Hoàng Lạc mới có thể vô cùng coi trọng quáng tinh, tự mình đến tinh mỏ này.

“Trong quáng tinh quả nhiên có cấm chế tồn tại, thời gian rất cổ lão, nhưng đã bị quáng nô khai thác mỏ không cẩn thận phá hỏng, mới đưa đến dị tượng này.”

Hoàng Lạc rất nhanh đã tra rõ dị thường trong hầm mỏ, đám hắc quang lộ ra ngoài bắt nguồn từ bên trong, chính là nhiễm phải vết máu màu đen.

Không cần nhiều lời, hắn ta cũng rõ ràng, nếu bị mấy đạo hắc khí này nhiễm lên người, nhục thân sẽ bị mục nát, đi đến suy vong.

Nhưng hắn ta hơi chấn động một chút, bên ngoài cơ thể lập tức có Chân Hoàng hỏa diễm xuất hiện, sáng chói như xích hà tràn ngập ra, đánh tan hắc quang!

Không bao lâu, đại khái xâm nhập vào lòng đất ngàn dặm, cuối cùng Hoàng Lạc đã nhìn thấy phía trước hiện lên từng đợt quang mang, đó là thất thải chi sắc, vô cùng chói mắt trong lòng đất hắc ám.

Về phần bùn đất nhiễm máu đen bên cạnh, đã bị hắn ta bỏ qua.

“Trận văn hiện ra thất thải thần quang, đây là lần đầu tiên nghe nói đến, hơn nữa bên trong lại có quy tắc chi lực lan tràn ra, nói không chừng còn lưu lại thần vật...” Hoàng Lạc nói, trong lòng bỗng nhiên có chút kinh hỉ.

Thân là dòng dõi Tổ Hoàng, trên người hắn ta có không ít bảo vật.

Nhưng thất thải thần quang, biểu tượng điềm lành, ý nghĩa phi phàm.

Tại ba ngàn đạo vực, cũng chỉ lúc tiên hóa mới có thể hiển hóa, mỗi lần đều tạo thành động tĩnh cực lớn.

Mà bây giờ, trận văn trước mắt hắn ta lại hiện ra thất thải chi sắc.

“Xem ra trong đó tuyệt đối cất giấu bí mật gì đó, có lẽ sẽ là cơ duyên.”

Kềm chế kinh hỉ trong lòng lại, Hoàng Lạc cầm Chân Hoàng mạ vàng trong tay, tới gần trận văn phía trước, chuẩn bị phá vỡ đi vào trong đó.

Oanh!

Hoàng Lạc xuất thủ, hắn ta không phát hiện những trận văn có chỗ nào kì lạ, ngược lại cảm giác có bảo vật gì đó đang chờ đợi hắn ta.

Khí tức Thánh Nhân triển lộ, một đầu Chân Hoàng sinh động như thật hiển hiện, đôi mắt sáng chói như thần hỏa, khí tức ngập trời, tiếp cận phía trước, sau đó giương cánh, đáp xuống.

Nơi đây bộc phát thanh thế đáng sợ, dư ba khuếch tán, không biết đã tạo ra bao nhiêu khe rãnh.

Nếu không phải quáng tinh đặc thù, sớm đã bị ba động này trực tiếp làm cho nổ tung rồi.

Chương 263: Hoàng Lạc Không Cam Lòng, Trong Tính Toán, Nhục Thân Chi Lực Điên Cuồng Tăng Lên (2)

“Trận văn này không đơn giản, đoán chừng Chuẩn Chí Tôn cũng rất khó bài trừ, nhưng may mắn ta mang theo Chân Hoàng mạ vàng.” Vẻ mặt đạm mạc của Hoàng Lạc hơi đổi, cũng cảm nhận được trận pháp này khó chơi.

Hắn ta tiếp tục xuất thủ, thôi động Chân Hoàng mạ vàng, từng sợi Chân Hoàng chân hỏa kinh khủng chảy xuống, xùy một tiếng khiến hư không phát ra âm thanh thiêu đốt, khiến người ta hãi nhiên.

Sau một khắc!

Trận văn thất thải và Chân Hoàng mạ vàng bát đầu va chạm, từng gợn sóng ba động khuếch tán!

“Ta không tin hôm nay không phá nổi nơi đây...”

Vẻ mặt Hoàng Lạc lần nữa khẽ biến, không nghĩ tới chuyện lại nằm ngoài dự liệu của hắn ta.

Nhưng rất nhanh, hắn ta lại thi triển một thủ đoạn khác, muốn phá đạo trận văn cấm chế này.

Cứ như vậy, sau khi đánh mấy chục lần, vẻ mặt Hoàng Lạc đã trở nên buồn bực, dù sao mỗi lần hắn ta đều dùng toàn lực, hao tổn không nhỏ.

Nếu là một vị Đại Thánh, sớm đã bị đánh thành cặn bã, không dư thừa chút nào rồi..

Răng rắc!

Một vết rách hiện trên đạo cấm chế kia, cuối cùng nó đã bị phá!

Lúc này, trên mặt Hoàng Lạc cũng không nhịn được lộ ra kích động.

“Dùng trận văn thất thải phong ấn, bên trong tuyệt đối không phải phàm phẩm, dù sao ta cũng đã lãng phí nhiều thời gian và tinh lực như vậy rồi.....”

Nói xong, bàn tay lớn của hắn ta duỗi ra tìm kiếm, như Chân Hoàng trảo, phóng đại trong hư không, xen lẫn khí tức đáng sợ, một tiếng ầm vang xé mở trận văn!

Lập tức!

Một vòng quang mang tràn ngập ra ngoài.

Sau khi nhìn rõ một màn này, trên mặt Hoàng Lạc không nhịn được hiển hiện vẻ kích động, thất thanh nói, “Lại là tiên linh chi quang!”

Còn là tiên linh chi quang nồng đậm đến cực điểm, mang theo tiên linh chi khí nồng đậm đến mức sắp hóa lỏng.

Từ trong khe nứt trên trận văn tràn ngập ra, suýt chút nữa dìm

ngập Hoàng Lạc.

Có thể thấy được mức độ đậm đặc của nó!

Một luồng tiên linh chi khí, có thể khiến nhân thể đến gần tiên thể!

Mà bây giờ trước mắt hắn ta, lại là tiên linh chi khí nồng nặc đến mức sắp hóa lỏng, khiến hắn ta khó có thể tin, không nhịn được kích động.

“Có thể sinh ra tiên linh chi khí, chẳng lẽ là tiên linh quả, chính là trái cây tạo ra trích tiên trong truyền thuyết... nhưng phụ hoàng nói, tiên linh quả chỉ là truyền thuyết, đến ông ấy cũng chưa thấy qua...”

Hoàng Lạc khó có thể duy trì tâm cảnh bình thường, trong lòng kích động thầm nghĩ, cảm thấy mình là người có đại khí vận, quả nhiên tại kỷ nguyên này xuất thế là chính xác nhất.

Cho dù không phải tiên linh quả, nhưng vật bên trong tuyệt đối sẽ không đơn giản.

Lúc này, Hoàng Lạc đang muốn đi vào, chợt cảm nhận được tại một phương hướng khác có ba động kinh khủng đánh tới, khiến sắc mặt hắn ta thay đổi.

“Xem ra vẫn có vật thủ hộ, sẽ không dễ dàng đạt được.” Hoàng Lạc cũng không suy nghĩ đến phương diện khác, nhìn sinh vật màu vàng đang đánh về phía mình, không hề nghĩ ngợi, một đạo Chân Hoàng Bảo Thuật đánh ra!

Sinh vật màu vàng này chính là đầu Kì Lân hoàng kim kia, nó còn đang nghi hoặc vì sao khí tức của Nhân tộc kia lại biến mất.

Trước mắt một đạo thần thông đáng sợ đập tới, mang theo quy tắc chi lực vô cùng nóng rực, khiến đầu nó ong một cái, có chút choáng váng.

Sau đó phản ứng lại, đây là có người đánh lén nó!

Kì Lân hoàng kim lập tức giận dữ, đằng đằng sát khí, nhìn Hoàng Lạc vừa xuất thủ.

“Tiên kim biến thành sinh linh?”

Lúc này Hoàng Lạc mới chú ý tới thân phận của Kì Lân hoàng kim, sắc mặt lần nữa khẽ biến, sau đó không nhịn được dâng lên một cỗ tham lam.

“Tiên vật như thế, chính là của ta.”

“Vừa vặn gần đây thiếu một kiện luyện khí chi vật...”

“Phốc!”

Nhưng mà!

Hoàng Lạc còn chưa nói hết câu, đột nhiên phun ra một ngụm tiên huyết, không kịp chuẩn bị, nửa người nổ tung, dáng vẻ vô cùng thê thảm.

Kì Lân hoàng kim bị Cố Trường Sinh trêu đùa nhiều lần, đã có kinh nghiệm, biết tốc độ của mình không chiếm ưu thế, cho nên lựa chọn trực tiếp động thủ, không cho Hoàng Lạc cơ hội phản ứng.

Nhưng nó lần nữa ngoài ý muốn chính là, va chạm lần này, cũng không đụng người này thành thịt nát.

Nó giận dữ, có chút cuồng bạo, hôm nay nhiều lần gặp khó, không có thần uy kinh khủng như trước.

“Ta không phải đối thủ của vật này...” Sắc mặt Hoàng Lạc tái nhợt, nửa người nổ tung lần nữa khôi phục, bên trong huyết mạch có thần quang lấp lóe, không ngừng tụ hợp, thần hi xen lẫn, liên tiếp đến một chỗ.

Hắn ta căn bản không nghĩ tới Kì Lân hoàng kim lại đột nhiên động thủ, bề ngoài quá kinh khủng, không thể phá vỡ, nhục thân của hắn ta vừa chạm vào liền nát, căn bản không chống đỡ được.

Thời khắc mấu chốt, vẫn là bảo giáp phòng ngự có tác dụng.

“Đáng chết, có tên gia hỏa này, căn bản không vào được.” Mắt thấy Kì Lân hoàng kim lại muốn tiến công, Hoàng Lạc không cam tâm, nhưng lại không muốn dây dưa.

Sau đó nhìn thứ trong trận văn một cái thật sâu, thân ảnh hóa thành một đạo Thần Hoàng, lấy tốc độ cực nhanh đi ra ngoài mỏ, chuẩn bị nghĩ biện pháp giải quyết xong lại đến.

Kì Lân hoàng kim do dự một chút, cũng không đuổi theo ra ngoài, sau đó phóng khí tức ra, cảm giác hư không xung quanh.

Nó muốn tìm ra tên Nhân tộc kia, không giết chết, khó giải lửa giận trong lòng.

Một bên khác.

Bên trên khoáng mạch Hỗn Nguyên Thạch, hỗn độn khí tràn ngập, bao phủ tứ phương, giống như sương mù, như đi vào khai thiên.

Rất chỗ sâu.

Một thân ảnh áo trắng khuôn mặt mơ ngồi xếp bằng.

Từng sợi hỗn độn khí nhập thể, dung hợp tiến vào tế bào và nhục thân, rèn đúc bất hủ chi ý.

Lập tức!

Nhục thân của Cố Trường Sinh sáng lên, phát ra âm thanh cuồn cuộn như kinh lôi, nhưng lại bị hắn dùng lực lượng phong tỏa của Thiên Thư phong tỏa xung quanh, không truyền ra ngoài.

Bây giờ, lực lượng nhục thân của hắn ta đang tăng lên với tốc độ vô cùng kinh khủng.

Trước đó là một nghìn năm trăm sợi hỗn độn khí nhập thể.

Hiện nay đã có hai nghìn sợi hỗn độn khí nhập thể.

Mà tốc độ này, còn không ngừng tăng lên!

Số lượng Hỗn Nguyên Thạch trong khoáng mạch cũng không ít đi bao nhiêu.

Chương 264: Một Quyền Có Thể Nát Sao

Trời, Làm Áo Cưới Cho Người Khác, Tiên Linh Diệu Căn

Hỗn độn khí chìm nổi, như từng bước tạo thành cái kén lớn, nặng nề hào hùng như một phương thế giới vờn quanh.

Oanh!

Trong huyết mạch, hỗn độn khí lao nhanh, cho dù là sông dài ngập trời cũng không có thanh thế khủng bố như vậy.

Như tiếng sấm khai thiên.

Cố Trường Sinh không ngừng cô đọng hỗn độn khí, từng khối Hỗn Nguyên Thạch đứt gãy, hóa thành tro bụi, trong đó hỗn độn khí tràn ngập, như ăn uống bình thường, bị mỗi tế bào của hắn thôn phệ dung hợp.

Nếu là thể chất bình thường đến gần hỗn độn khí, tuyệt đối sẽ bị áp sập, hóa thành huyết vụ nổ tung.

Cũng chỉ có Hỗn Độn Thể mới dễ dàng dung hợp hỗn độn khí, không có việc gì như vậy.

Giờ phú này, nhục thân của hắn giống như tiên kim lưu li, mơ hồ hiện lên sáng chói chi ý, xen lẫn hỗn độn khí, hiển lộ óng ánh.

Thời gian dần trôi qua!

Số lượng hỗn độn khí hòa tan vào thân thể Cố Trường Sinh cũng càng ngày càng nhiều.

Hai nghìn ba trăm sợi!

Hai nghìn năm trăm sợi!

Hai nghìn tám trăm sợi!

...

Hỗn Nguyên Thạch trong khoáng mạch đã biến mất với tốc độ mà mắt thường cũng có thể nhìn thấy được, nhanh chóng biến mất hơn phân nửa, chỉ còn lại một chút cặn bã khoáng thạch.

Lực lượng nhục thân của Cố Trường Sinh không ngừng cất cao, trở nên càng khủng bố hơn, chỉ ngồi xếp bằng, nhục thân khẽ run, đã khiến hư không một trận mơ hồ, như muốn sụp đổ.

Đoán chừng, hiện tại hắn đánh ra một quyền, Đại Thánh đều phải biến sắc hãi nhiên, khó mà tranh phong.

Đây thuần túy là lực lượng nhục thân, ẩn chứa vạn vạn quân chi lực, có thể nhất lực phá vạn pháp.

Nếu gặp lại binh khí Đại Thánh giống Vạn Hoàng Sào ngày trước, hoàn toàn không cần mượn nhờ Hồng Mông Ấn, hắn bộc phát toàn lực, cũng có thể đánh nát nó.

“Tốc độ tu vi tăng lên khá chậm, nhất là cảnh giới của Nguyên Thần, nếu nhục thân tăng lên quá nhanh, rất khó chưởng khống Nguyên Thần hoàn mỹ.”

Cố Trường Sinh có chút trầm ngâm.

Nhưng bây giờ hắn còn chưa tới cảnh giới cực hạn, còn có thể tuỳ tiện chưởng khống.

Cho nên hắn đã nhanh chóng thu hồi suy nghĩ này, tiếp tục cô đọng dung nạp hỗn độn khí.

Hỗn Nguyên Kiếp Diệt Tạo Hóa Kim Thân, cách cảnh giới tiểu thành, đã sắp được một phần mười.

Đến cảnh giới tiểu thành, hắn cảm thấy mình có thể một quyền đập chết Chí Tôn.

Một bên khác, Hoàng Lạc rời khỏi khoáng mạch, trên mặt tràn đầy vẻ không cam lòng, phí nhiều công phu và tinh lực như vậy, mới có thể phá vỡ trận văn thất thải.

Mắt thấy sắp đạt được thần vật trong đó rồi.

Nhưng lại bị một đầu Kì Lân hoàng kim không biết từ chỗ nào chạy đến ngăn trở.

“Tuế nguyệt tiên kim biến thành Kì Lân hoàng kim, cho dù Chí Tôn gặp được cũng không dám tranh phong, nếu đối cứng không thể là đối thủ của nó, chỉ có thể nghĩ biện pháp dẫn nó đi.”

Hoàng Lạc rất nhanh tỉnh táo lại, cũng không nóng nảy, dù sao trong phạm vi tinh mỏ của Vạn Hoàng Sào, hắn ta không tin cơ duyên của mình còn có thể chắp cánh chạy trốn.

Sau đó mấy ngày, hắn ta đều nghĩ biện pháp dẫn động tinh huy, chiếu sáng địa thế trong hầm mỏ một mảnh rõ ràng.

“Chỉ có tinh huy chi lực bao phủ, mới có thể nhìn thấy những trận văn cấm chế kia, rất có thể tồn tại năm đó phong trấn nơi đây là người am hiểu sử dụng tinh thần chi lực.”

Hoàng Lạc dùng Chân Hoàng quan sát quặng mỏ, xác định khu vực có Kì Lân hoàng kim, sau đó bày ra đại trận xung quanh, khắc xuống cấm chế, muốn dẫn nó ra.

Không cầu vĩnh viễn vây khốn.

Chỉ cần có thể vây khốn trong thời gian ngắn, cũng đủ để hắn ta cầm thần vật trong tiên linh chi khí kia đi rồi.

Oanh!

Kì Lân hoàng kim lần nữa bị chọc giận.

Nó di chuyển vài vòng trong quặng mỏ dưới lòng đất cũng không phát hiện khí tức của thân ảnh trước kia.

Mà Hoàng Lạc ba lần bốn lượt khiêu khích, cuối cùng đã khiến nó bạo nộ, chuyển mục tiêu đến trên người Hoàng Lạc.

“Nhục thân của nó vô địch, trừ phi vận dụng tiên khí, nếu không không thể hủy nó được.”

Hoàng Lạc nhìn thấy thánh vật phòng ngự của mình bị đâm cháy, không kịp đau lòng, thấy Kì Lân hoàng kim trúng kế, đằng đằng sát

khí chạy về phía hắn ta, lập tức đại hỉ.

“Tốt, chỉ cần vây khốn nó vào trong trận văn, thời gian ngắn nó không thể quấy rầy ta được.”

Hoàng Lạc bắt đầu không ngừng khiêu khích nó, quang hoa ngút trời, từng môn thần thông đánh ra, Thánh Nhân bình thường đã sớm nổ tung đến không còn cái gì.

Mà hắn ta chỉ muốn hấp dẫn cừu hận của đầu Kì Lân hoàng kim này, nhanh chóng dẫn nó rời khỏi quặng mỏ.

Lúc đầu Kì Lân hoàng kim còn có chút do dự, nhưng thủ đoạn của Hoàng Lạc khiến nó rất tức giận, mặc dù không đau không ngứa, nhưng lại giống như con muỗi ong ong ong bên tai, vô cùng đáng ghét.

Rống!

Trong miệng nó phát ra tiếng rống đáng sợ, một trận sóng âm vô hình ầm vang bạo tạc, ẩn chứa tuế nguyệt chi lực.

Xung quanh có không ít tộc nhân trợ giúp Hoàng Lạc, lập tức bỏ trốn, sắc mặt hoảng sợ, nhưng đạo sóng âm này xuất hiện quá đột ngột, trong nháy mắt đã bị đuổi kịp, bọn họ trực tiếp hóa thành bạch cốt, Nguyên Thần cũng bị tuế nguyệt chi lực đánh tan.

“Cái này...” Hoàng Lạc biến sắc, lập tức già nua đi mấy trăm tuổi, nhanh chóng nuốt vài viên thánh dược, hóa thành thần tinh, tỏa ra ánh sáng lung linh, bù đắp lại thọ nguyên và tinh khí vừa rồi.

Cứ như vậy nửa ngày sau.

Cuối cùng hắn ta cũng hấp dẫn được đầu Kì Lân hoàng kim này đến trong trận văn, trên mặt không khỏi lộ ra nét vui mừng và thở phào một cái.

Một tiếng ầm vang!

Xung quanh lập tức xuất hiện thần quang sáng như sao trời, giống như chư thiên tinh đấu, liên tiếp mà thành, ù ù mà chuyển, sương mù dâng lên, bao phủ bốn phương tám hướng!

“Chư Thiên Tinh Đấu Đại Trận, trận văn này có thể vây khốn Chuẩn Chí Tôn.” Hoàng Lạc cười lạnh, trong tay có một mảnh mai rùa cổ lão, quang huy mịt mờ vẩy xuống, có cỗ huyền diệu chi ý.

Kì Lân hoàng kim lập tức bị vây khốn trong đó, không ngừng va chạm, nhưng lực lượng trận văn không giống với vật thực chất, có thần mà không có hình!

Trong thời gian ngắn, nó căn bản không phá nổi!

“Tiên linh quả, thần vật này sẽ thuộc về ta.”

Hoàng Lạc thấy thế, vẻ mặt đại hỉ, thân ảnh lập tức rời khỏi nơi này, hất Kì Lân hoàng kim ra, bay thẳng đến quặng mỏ, đã đợi không kịp.

Phần phật!

Một khối Hỗn Nguyên Thạch cuối cùng hóa thành tro tàn, toàn bộ quang manh trong khoáng thạch Hỗn Nguyên Thạch tan hết, biến thành vật bỏ đi, Cố Trường Sinh cũng đứng dậy, trong mắt tiên ý sáng chói, chậm rãi tán đi.

Hỗn Nguyên kiếp diệt tạo hóa chi ý thu liễm nhập thể.

Nhưng hư không xung quanh lại bắt đầu chấn động vì động tác của hắn, trở nên mơ hồ.

Chương 265: Một Quyền Có Thể Nát Sao Trời, Làm Áo Cưới Cho Người Khác, Tiên Linh Diệu Căn (2)

Giờ khắc này.

Đấn thân thể hắn cũng bắt đầu mơ hồ, hỗn độn khí lơ đãng dâng lên trong từng tế bào, từng tia từng sợi buông xuống, có khí tức kinh khủng lưu chuyển.

Một đạo khí tức, đủ để đánh nát sông núi!

“Hơn ba nghìn sáu trăm đạo hỗn độn khí nhập thể, lực lượng nhục thân đâu chỉ tăng thêm mấy lần đơn giản như vậy.”

Cố Trường Sinh nhẹ giọng nói, tĩnh tâm cảm thụ, trong huyết mạch có lực lượng vô cùng tận đang lưu chuyển.

Nếu lúc này có người đi qua hắn, nghiêng tai lắng nghe, tuyệt đối sẽ hãi nhiên, Thánh Nhân yếu một chút, thậm chí sẽ bị trực tiếp vỡ nát!

“Thuần túy là nhục thân chi lực, không xen lẫn chút tu vi nào.”

“Cảnh giới bây giờ của ta không thể vượt qua chưởng khống đối với nhục thân quá nhiều, hoàn mỹ mới là tốt nhất.”

Ánh mắt Cố Trường Sinh có chút lấp lóe.

Nhục thân quá mức cường hãn, lực lượng nguyên thần không đủ, cũng không thể hoàn toàn phát triển nhục thân chi lực.

Lúc này, bản thân phải cẩn thận chưởng khống lực lượng nhục thân, đạt tới tình trạng mỗi một tế bào đều có thể vận chuyển lực lượng một cách hoàn mỹ!

Đây cũng chính là Nguyên Thần cảnh giới!

“Hiện tại, đối với ta mà nói, lực lượng của một quyền đủ để đánh nát một ngôi sao trời đã dễ như trở bàn tay.”

Tâm cảnh của Cố Trường Sinh nhanh chóng ổn định lại, nhìn về phía khoáng mạch Tuế Nguyệt Thạch ở hướng khác.

Vung tay áo lên, thi triển thần thông hô phong, đồng thời dùng Luân Hồi Bảo Thuật bao bọc trên kiếm gãy Đại La, âm thanh soàn soạt nho nhỏ vang lên, cắt từng khối Tuế Nguyệt Thạch xuống.

“Mặc dù Tuế Nguyệt Thạch quỷ dị, nhưng không nặng nề như Hỗn Nguyên Thạch, hơi động đậy chính là thanh thế kinh thiên, rất khó che lấp.”

Cắt Tuế Nguyệt Thạch xuống, hắn cũng không muốn lãng phí.

Vung tay áo lên, thu thập tất cả vào Không Gian Pháp Khí.

Đi theo khoáng mạch Tuế Nguyệt Thạch chừng năm trăm dặm.

Cố Trường Sinh đột nhiên phát hiện phía trước có cấm chế bị phá hỏng, trong đó từng sợi tiên linh chi khí lan tràn ra, có tiên ý kinh người.

Thấy thế, trên mặt hắn không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Tiên linh chi khí, chẳng lẽ trong đó có tiên kinh quả trong truyền thuyết sao?”

“Từ thời gian cấm chế này bị phá hỏng đến xem, chính là trong hai ngày này.”

“Nói như vậy, hẳn là Hoàng Lạc làm.”

“Đúng là hắn ta không khiến ta thất vọng.”

“Đáng tiếc, lại là làm áo cưới cho ta mà thôi.”

Cố Trường Sinh cười khẽ, tiên đồng vận chuyển, thấy rõ cảnh tượng trong đó.

Từng sợi tiên linh chi khí trôi nổi, cực kì hào hùng nặng nề, giống như một đầu Chân Long du tẩu trong bóng tối.

Tiên linh chi khí đã dần có hình thức ban đầu của rồng, xuất hiện đầu rồng, râu rồng, vuốt rồng, đuôi rồng, chỉ có thân rồng còn chưa ngưng thực.

“Không phải tiên linh quả, nhưng đây là... Tiên Linh Diệu Căn?”

Cho dù là tâm tính của Cố Trường Sinh, lúc này cũng không khỏi lộ ra kinh ngạc.

Tiên Linh Diệu Căn, chính là một trong thập đại linh căn của Tiên Vực.

Nghe đồn rằng, tác dụng của Tiên Linh Diệu Căn quá nghịch thiên, thiên đạo không dung, cho nên bị chia làm mấy khối, không biết

tung tích.

Bởi vì Tiên Linh Diệu Căn có thể trợ tu sĩ thành tựu vô thượng chính quả, trong đó có ẩn chứa mảnh vỡ đại đạo thiên địa, một phần ba dược hiệu thậm chí có thể so sánh với dược trường sinh, thuốc bất hủ.

Cố Trường Sinh nhìn tiên linh rồng nhỏ sinh động như thật trước mặt, trong ánh mắt mang theo một chút kinh ngạc.

Hắn cho rằng như vậy hoàn toàn là vì mấy cỗ tiên linh chi khí này đã có linh động chi ý, tạo ra tiên linh rồng nhỏ, hoàn toàn có sinh mạng.

Đây đã là tạo hóa vạn vật, sinh ra đặc tính sinh mệnh.

Nếu như không phải Tiên Linh Diệu Căn, hắn không nghĩ ra sẽ còn cái gì ẩn chứa kỳ hiệu như vậy nữa.

“Tiên Linh Quả là do tiên linh chi khí đổ vào mà thành trái cây, trong điển tịch từng có ghi chép, hơn nữa so sánh Tiên Linh Diệu Căn, nó chỉ được coi là cái lông, mảnh vảy thôi...”

Cố Trường Sinh khẽ nói, trong ánh mắt có tiên ý lượn lờ phù văn lấp lóe, đang đánh giá tiên linh rồng nhỏ phía trước.

Đầu rồng nhỏ này đang du tẩu ở xung quanh, sinh động như thật, mỗi lân phiến đều có đường vân cổ lão, giống như một đầu Long Tộc chân chính!

Dường như nó không chú ý đến Cố Trường Sinh bên ngoài trận văn, còn đang không ngừng phun ra nuốt vào từng sợi tiên linh chi khí theo lòng đất truyền đến, toàn thân tiên khí lượn lờ, cực kì bất phàm.

Trong lòng đất, sương mù bao phủ, rất mơ hồ, không nhìn thấy rõ, có hỗn độn khí tràn ngập.

Nhưng mơ hồ nhìn thấy một nửa linh căn màu trắng ở trong hư không, cũng không tính lớn, chỉ to như cánh tay của người trưởng thành.

Biên giới có vết tích cháy đen, khí tức lôi đình đáng sợ, cực kì cổ lão, đến bây giờ vẫn không tiêu tán.

Gần đó, có vô thượng trận văn chi lực lấp lóe, thần hi lượn lờ, đạo phù xen lẫn.

Uy áp khó nói lên lời bao phủ, không cần tới gần, cũng có thể cảm nhận được khí thế kinh khủng tuyệt luân kia.

Nếu có chút vọng động, tuyệt đối sẽ dẫn động bó, bộc phát uy lực mênh mông!

Nhưng mà, tại hướng khác, Cố Trường Sinh sững sờ, một gốc đằng thụ màu huyết hồng, hắc khí lượn lờ, treo đầy đầu lâu xương trắng.

Huyết sắc trong suốt, vô cùng quỷ dị, đầu người trên đó theo gió lay động, phát ra tiếng vang sào sạt.

Nhìn vô cùng đáng sợ.

Quang mang màu trắng rất ảm đạm yếu ớt, từng sợi khí tức bị nó thôn phệ, trở thành chất dinh dưỡng của nó.

Từng trận khí âm hàn truyền đến, có mùi máu tươi rất nồng đậm.

“Xung quanh gốc đằng thụ kia là một mảnh huyết nhục biến thành bùn đất...”

“Thi ra tất cả thi cốt chôn ở đây đều làm phân bón cho nó?”

Ánh mắt của Cố Trường Sinh quét qua, nhìn thấy thi hài chất thành núi ở quanh nó.

Có thi cốt của cả Dị tộc và Nhân, óng ánh long lanh, khi còn sống rất cường đại, đến bây giờ vẫn chưa bị ăn mòn.

Trước đó hắc huyết mà hắn nhìn thấy, đều là từ chỗ này chảy ra.

Đằng thụ màu đỏ, cắm rễ ở trong đó, chập chờn bất định, hấp thụ dinh dưỡng.

“Xem ra người bày ra cấm chế ở đây là một người tàn nhẫn, định dùng huyết nhục của những sinh linh này tẩm bổ cho đằng thụ... Hiện tại xem ra, tiên ý cũng rất yếu kém...”

Cố Trường Sinh nhíu mày, lúc đầu hắn còn dự định mang gốc cây này đi, nhưng lúc này, lại do dự.

Rất hiển nhiên.

Nơi đây tuyệt đối là đại thủ bút của tồn tại nào đó.

Nếu vọng động, sẽ tạo thành nhân quả không cần thiết.

Dùng huyết nhục uẩn dưỡng đằng thụ, treo đầy đầu lâu, nghĩ thế nào cũng cảm giác toàn thân không được tự nhiên.

Bên trong tiên linh chi khí này, hắn ngửi được mùi máu tươi, khác biệt rất lớn với tiên linh chi khí chân chính.

Chương 266: Đằng Thụ Quỷ Dị, Hư Ảnh Vô Thượng Thiên Tôn, Hoàng Lạc Tức Giận

“Tạm thời không cần để ý đến gốc đằng thụ này, rất có thể là thân thể tàn phế của một vị Ma Đằng nào đó thành đạo để lại, nhưng cây Tiên Linh Diệu Căn, có thể nghĩ biện pháp mang đi.”

Cố Trường Sinh nói khẽ, không do dự bao lâu, pháp lực mênh mông phun trào, hóa thành bàn tay lớn che trời, không ngừng phóng đại kéo dài.

Kim quang sáng chói, phù văn lấp lánh, hỗn độn khí chìm nổi, khiến hư không kịch chấn, chụp vào phía trước.

Rồng nhỏ đang không ngừng phun ra nuốt vào tiên linh chi khí trong hư không lập tức bị kinh sợ, muốn lùi về trong trận văn cấm chế.

Nhưng tốc độ một chưởng này của Cố Trường Sinh quá nhanh, phi

tiên chi lực bộc phát, sinh ra lực lượng kinh khủng, đồng thời vận chuyển Côn Bằng chí cường pháp, hai màu vàng đen xen lẫn, nhanh đến cực hạn!

Cho dù là một vị Chí Thánh cũng không thể tránh né được, trong nháy mắt sẽ bị hắn nắm lấy, tuỳ tiện nghiền ép sụp đổ.

Ong!

Rồng nhỏ tiên linh kịch chấn, bị Cố Trường Sinh bắt được, dùng pháp lực biến thành thủ chưởng khép lại, bắt đến trước mặt hắn.

“Tiên linh rồng nhỏ này cũng là thần dị, có thể tạo phúc trong thế giới của ta, diễn hóa tiên ý.”

Cố Trường Sinh không do dự, trực tiếp ném nó vào trong nội thế giới.

Đồng thời, tiên đồng vận chuyển, phù văn đáng sợ hiển hiện trong mắt hắn, có cảnh tượng cổ lão xuất hiện, sao vỡ trăng rơi, vũ trụ cô quạnh, có thể thấy rõ tất cả hư thực huyền diệu.

Rất nhanh.

Tuyến đường của trận văn hiển lộ trong đầu của hắn, có tia sáng kỳ dị lấp lóe, như tinh không mạch lạc.

“Nhược điểm của cấm chế ở chỗ này...” Cố Trường Sinh tìm được điểm yếu trên trận văn.

Ong!

Chân Long sừng hiển hiện, hắn dùng hỗn độn khí nâng lên, cẩn thận nghiêm túc phá vỡ phía trước, phòng ngừa Chân Long sừng bạo động.

Trong nháy mắt!

Chân Long sừng hiển lộ uy lực đáng sợ, không có gì không thể phá hủy, bịch một tiếng, hư không trước mặt bị mở thành một cái lỗ đen như mực, rất khiếp người, giống như thông hướng đến một thế giới khác.

Xung quanh tràn ngập sát cơ trận văn, trong nháy mắt phá vỡ một khe hở!

“Thời cơ vừa vặn.”

Cố Trường Sinh thi triển các loại bảo thuật chí cường mình có, dùng đệ nhất pháp diễn hóa con đường đánh ra.

Lập tức có cỗ khí thế vô cùng kinh khủng hiển hiện, kia là hình thức ban đầu áp chế vạn pháp!

Ong một cái!

Bàn tay màu vàng, vân tay rõ ràng, như cối xay diệt thế, giống như Thần Linh chi thủ, chộp về phía Tiên Linh Diệu Căn kia!

Xung quanh vô số sát cơ lập tức bộc phát, dị tượng xuất hiện, trong chớp mắt giống như có thiên quân vạn mã đánh tới.

Nhưng một chưởng này của Cố Trường Sinh giống như một mảnh tinh không rơi đập xuống, hỗn độn khí tràn ngập, ngăn trở sát cơ này!

Gốc Tiên Linh Diệu Căn quang mang ảm đạm kia lập tức bị hắn bắt lấy, ở nơi đó lần nữa bộc phát ba động kinh người.

Bên trong sát cơ hiển hiện hư ảnh của một vị vô thượng tồn tại, khuôn mặt vô cùng mơ hồ, sương mù hỗn độn bao phủ ông ta, giống như sừng sững trong một thế giới khác.

Ong!

Trong đôi mắt ông ta lộ ra thần quang như đao, chém thẳng xuống, khiến hư không vỡ ra từng khe hở!

“Có dũng khí!”

Đây tuyệt đối là một mãnh nhân tuyệt thế, mặc dù chỉ lạc ấn một tia hư ảnh ở đây, lại kinh khủng vô biên, tu vi... Vượt qua tưởng tượng.

Nhưng Cố Trường Sinh mặt không đổi sắc bắt lấy Tiên Linh Diệu

Căn, một tay khác lấy kiếm gãy Đại La ra ngăn cản, xùy một tiếng, kiếm khí thô to chém ra, ẩn chứa tuyệt thế.

Sau một khắc!

Rắc một tiếng, kiếm khí đứt gãy, khó mà chống cứ ánh mắt này.

Cố Trường Sinh không hề ngoài ý muốn, toàn thân sáng lên, thi triển rất nhiều thủ đoạn cùng chống cự, thân thể chấn động, trong miệng ngòn ngọt, tràn ra tiên huyết.

Đồng thời, mượn nhờ cỗ lực phản chấn này, thân ảnh hắn thi triển cực tốc, mang theo Tiên Linh Diệu Căn nhanh chóng rời đi, không hề dừng lại.

Trong trận văn cấm chế, sát khí kinh thiên chậm rãi tán đi, trong mắt thân ảnh vô thượng này vô cùng băng lãnh, cũng không truy kích.

Ông ta chỉ phụ trách thủ hộ nơi đây, sẽ không dễ dàng rời khỏi nơi trận văn bao phủ.

Tiên Linh Diệu Căn bị đoạt đi.

Hiện tại chỉ còn lại một gốc đằng thụ vô cùng quỷ dị ở chỗ này đung đưa, đang hấp thu chất dinh dưỡng trong máu thịt ở xung quanh.

“Có thể rời đi rồi.”

Trên thuyền buôn của Vạn Đạo Thương Minh, trong phòng, hư không một trận mơ hồ, thân ảnh Cố Trường Sinh rất nhanh hiển hiện, từ đó đi ra.

Nhưng khóe miệng có vết máu ẩn chứa hỗn độn khí, vẻ mặt bình tĩnh nói.

“Công tử.”

Thấy dáng vẻ này của hắn, Thác Bạt Tư Vũ và Thiên Hoàng Nữ lập tức kinh hãi, trong lòng chấn động, xảy ra chuyện gì, mạnh như Cố Trường Sinh mà vẫn bị thương?

Ở nơi hẻo lánh, Cố Vô Song nhắm mắt nghỉ ngơi cũng mở mắt, lộ ra nghi hoặc.

“Ta không sao, vết thương nhẹ thôi.” Cố Trường Sinh khoát tay nói, không giải thích gì.

Tu vi của hư ảnh kia tuyệt đối viễn siêu Chí Tôn, rất có thể là một nhân vật Đại Thiên Tôn trở lên, thậm chí sẽ là một vị Vô Thượng Thiên Tôn.

Trong ánh mắt của hư ảnh ẩn chứa tử chi quy tắc vô cùng đáng sợ.

Đại Thánh bình thường sớm đã hóa thành phấn vụn rồi.

May mắn hắn đã thi triển rất nhiều thủ đoạn trên kiếm gãy Đại La, hóa đi rất nhiều uy lực, đồng thời nhục thân tăng lên rất nhiều cũng phát huy tác dụng.

Nếu không tuyệt đối sẽ không chỉ bị thương nhẹ như vậy.

Hiện nay, Tiên Linh Diệu Căn đã tới tay, ngoài ra khoáng mạch Hỗn Nguyên Thạch cũng bị hắn cô đọng không còn một mảnh, không dư thừa chút nào, hắn tự nhiên không tiếp tục ở lại Hắc Tử tinh khoáng.

Ngoài ra, đoán chừng không bao lâu nữa, chuyện sẽ bại lộ.

“Vâng, công tử, ta sẽ đi nói với chủ sự.”

Thác Bạt Tư Vũ vội vàng nói, thương thuyền dừng ở trong Hắc Tử tinh khoáng đã mấy ngày, chờ đợi Cố Trường Sinh.

“Ngươi không sao chứ?” Cố Vô Song mở miệng, nhìn Cố Trường Sinh một cái, phát hiện so với mấy ngày trước gặp hắn, hắn đã cường đại hơn rất nhiều, khiến tim nàng ta đập nhanh.

Tu vi vẫn không có gì thay đổi.

Nhưng... Nhục thân càng thêm kinh khủng, bên trong dáng người dong dỏng cao này giống như ẩn chứa cự lực tinh hà vô tận.

“Ta không sao.” Cố Trường Sinh lắc đầu nói.

Chút thương thế này có thể khôi phục rất nhanh, không hề có ảnh hưởng gì với hắn.

Rất nhanh, Thiên Hoàng Nữ lần nữa hiển lộ uy áp huyết mạch, trấn trụ tu sĩ của tộc Đại Loan phụ trách trông coi Hắc Tử tinh khoáng.

Thương thuyền của Vạn Đạo Thương Minh không có bất kỳ ngăn trở nào, rất nhanh đã rời đi.

“Là ai! ?”

Mà lúc này, một câu ẩn chứa lửa giận ngập trời vang lên, ở phía xa truyền ra, từng ngọn núi quặng mỏ ầm vang đổ sụp, núi đá lăn xuống, giống như sấm sét, khiến người ta hãi nhiên.

Rất nhiều quáng tinh kịch chấn, vô số quáng nô hãi nhiên, quỳ phục trên mặt đất.

Chân Hoàng Pháp Thân hùng vĩ bao phủ thiên địa, vẻ mặt phẫn nộ và băng lãnh, liếc nhìn bốn phương tám hướng trong tinh không!

Chương 267: Ngậm Bồ Hòn, Thi Triển Chân Hoàng Bảo Thuật, Dĩ Giả Loạn Chân

Hoàng Lạc tức giận, tức sùi bọt mép, khó mà che giấu được sát khí và lửa giận lúc này!

Chân Hoàng Pháp Thân vô cùng hùng vĩ bao phủ tinh không, che đậy tất cả.

Mặc dù chỉ có Thánh Nhân cảnh giới, nhưng khí tức lại vô cùng kinh khủng, cho dù là Đại Thánh cổ lão, cũng không dọa người như vậy.

Rất nhiều quáng tinh bị khí tức này của hắn ta quét tới, rung động, kịch chấn, núi đá lăn xuống, đập chết rất nhiều quáng nô không kịp tránh né.

Đại Thánh tộc Đại Loan phụ trách trấn thủ nơi đây từ chỗ sâu trong quáng tinh bước đến, sắc mặt mang theo nghi hoặc và cung kính, mở miệng nói, “Lão hủ bái kiến đại nhân, không biết chuyện gì khiến đại nhân tức giận như vậy?”

Đám Thánh Nhân và Chí Thánh của Vạn Hoàng Sào cũng hiện thân, tu hành mấy chục vạn năm, thực lực của mỗi người đều vô cùng cường đại, ít nhất trong cùng cảnh giới, có thể tuỳ tiện nghiền ép những người còn lại.

Bây giờ, vẻ mặt của bọn họ rất thận trọng sợ hãi, thậm chí là bất an.

Bởi vì bối phận và thân phận của Hoàng Lạc quá cao, trong tộc có rất nhiều tiền bối đều là hậu bối của Hoàng Lạc.

Xưng hô hắn ta là tiểu tổ cũng không phải là gọi không.

Hiện nay hắn ta tức giận, sát cơ ngập trời, không biết đã xảy ra chuyện gì.

“Phong tỏa nơi này cho ta, bất luận kẻ nào... Bất luận sinh linh nào cũng không được ra ngoài.” Hoàng Lạc mở miệng hạ lệnh, từ trong kẽ răng bật ra mấy chữ này.

Sắc mặt vô cùng phẫn nộ, thậm chí gương mặt tuấn mỹ còn có chút vặn vẹo, sát khí băng lãnh giống như có thể đóng băng tinh hà.

“Vâng, tiểu tổ!” Chúng Thánh vô cùng sợ hãi, sau đó vội vàng hạ lệnh, đồng thời cũng tự mình xuất thủ, phong tỏa tứ phương, nghiêm phòng có người ra ngoài.

“Chờ đã, những người lúc trước tiến vào hay rời khỏi nơi này, cũng phải đuổi theo bắt quay lại đây cho ta.”

Hoàng Lạc lần nữa hạ lệnh, sắc mặt đã khôi phục bình tĩnh, nhưng trong mắt băng lãnh, cho thấy nội tâm không an tĩnh của hắn ta.

Một thời gian, toàn bộ Hắc Tử tinh khoáng đều oanh động, tu sĩ của Vạn Hoàng Sào và tộc Đại Loan dựa theo mệnh lệnh của Hoàng Lạc, lục soát kiểm tra tứ phương!

Không ít thương thuyền của các thế lực có qua lại giao dịch với Vạn Hoàng Sào bị ngăn lại!

“Dám cướp đoạt cơ duyên của ta!”

“Tuyệt đối đừng để ta biết là ai!”

Hoàng Lạc cắn răng nói, lửa giận bốc lên.

Hắn ta tuyệt đối không nghĩ tới, bản thân trăm cay nghìn đắng, bài trừ cấm chế thất thải, đồng thời dẫn xuất đầu hoàng kim Kỳ Lân kia ra, cũng vây khốn nó.

Kết quả cơ duyên bên trong lại bị người khác nhanh chân đến trước, cướp đi, chỉ lưu lại một gốc đằng thụ vô cùng quỷ dị ở trong đó!

Hơn nữa!

Khiến hắn ta không dám tin nhất, thậm chí suýt chút nữa phun ra một ngụm máu chính là, khoáng mạch Hỗn Nguyên Thạch và khoáng mạch Tuế Nguyệt Thạch trong hầm mỏ cũng sớm bị người ta cướp sạch.

Nhất là khoáng mạch Hỗn Nguyên Thạch, lại bị người khác cô đọng ngay trước mặt hắn, hỗn độn khí đã tan hết, chỉ lưu lại đống quặng đã thành phế thải!

Khả năng rất lớn, chính là lúc hắn ta đang nghĩ cách phá cấm chế, người này đã theo hướng khác ẩn núp đi vào.

Nhưng Hoàng Lạc không nghĩ ra, trên thế gian này, ngoại trừ hắn ta ra, còn ai có thể dùng Hỗn Nguyên Thạch tu luyện nữa?

Tốc độ cô đọng hấp thu, càng vô cùng nhanh chóng.

Cả một khoáng mạch Hỗn Nguyên Thạch đều biến mất không thấy, trong đó ẩn chứa Hỗn Nguyên Thạch, số lượng ít nhất cũng có mấy ngàn khối.

Cho dù là tốc độ tu luyện của hắn ta cũng phải hơn nửa năm mới có thể tiêu hao hết.

“Hay là trước khi ta đến, đã có người tiềm phục ở trong đó rồi?”

Hoàng Lạc cảm giác không thích hợp, sau khi phản ứng lại, sắc mặt trở nên âm lãnh xanh xám, giống như mình đã bị ngời ta mưu hại lợi dụng.

“Không đúng, lúc ấy đầu Kỳ Lân hoàng kim kia giống như đang đuổi giết người nào đó, sau đó mới đặt mục tiên lên người ta...”

Lúc này, Hoàng Lạc có chút rõ ràng, cẩn thận hồi tưởng, lúc ấy tình cảnh không đúng.

Hắn ta một lòng muốn đi vào trong trận văn, tìm kiếm tiên linh chi khí, không nghĩ nhiều như vậy.

Hiện tại nhớ lại, rõ ràng có người dương đông kích tây!

Mà bây giờ, hắn ta bỏ ra nhiều tinh lực như vậy, kết quả lại không lấy được thứ gì, dùng Chư Thiên Tinh Đấu Đại Trận vây Kỳ Lân hoàng kim, bây giờ nó cũng chạy trốn, căn bản không có khả năng vây khốn nó lâu đươc.

“Ghê tởm!”

Hoàng Lạc tức đến run rẩy cả người, sát khí ngập trời.

Lúc này, một vị Thánh Nhân Vạn Hoàng Sào vẻ mặt khó coi đến đây bẩm báo, “Tiểu tổ, ở một bên khác của quặng mỏ, chúng ta phát hiện một thông đạo bị đánh ra, có lẽ người kia đã đi từ thông đạo này vào trong hầm mỏ.”

Lúc này bọn họ mới biết cơ duyên của tiểu tổ đã bị người ta đoạt đi, nghe có vẻ như không thể tưởng tượng, nhưng đã xảy ra rồi.

Trong lòng tất cả mọi người rất chấn động.

Thế gian này, ai có gan lớn như thế, dám làm ra chuyện này?

Hơn nữa còn cường đại đến mức giấu giếm được tất cả bọn họ.

Phải biết mỗi người bọn họ đều có thể tuỳ tiện quét ngang một tinh vực!

“Ta muốn về tổ địa dùng Thiên Hoàng kính ngược dòng, tái diễn tình cảnh lúc đó, ta muốn biết, rốt cuộc là ai dám tính toán ta!”

Hoàng Lạc lạnh lùng nói, không tìm ra người kia, thề không bỏ qua, cũng không cam chịu, khó mà xả được cơn hận trong lòng.

Lúc này, trên mặt một vị Chí Thánh hiện lên vẻ chần chờ, suy nghĩ một chút mới mở miệng, “Tiểu tổ, có phải là vị kia của Trường Sinh Cố gia không, nghe nói hắn là Hỗn Độn Thể, thời gian trước nghe đồn Cố gia cũng đang tìm kiếm Hỗn Nguyên Thạch...”

Lời này vừa nói ra, xung quanh lập tức vang lên tiếng hít khí lạnh, sau đó hoàn toàn tĩnh mịch.

Rất nhiều Thánh Nhân cảm thấy một luồng hơi lạnh từ cột sống dâng lên, bay thẳng đến đỉnh đầu!

Phỏng đoán này vô cùng có khả năng!

“Cố Trường Sinh phải không?”

Hoàng Lạc nghe vậy, mặc dù không xác định, nhưng trong hàm răng vẫn gạt ra mấy chữ này, sát ý ngập trời.

Hắn ta cũng cảm thấy rất có thể là truyền nhân Cố gia.

Ngoại trừ hắn ra, ai tu luyện mà cần Hỗn Nguyên Thạch chứ?

“Nhưng việc này chúng ta không có chứng cứ, cho dù đoán được cũng không chiếm lý được.” Một vị Thánh Nhân khác đắng chát mở miệng.

Không có bằng chứng, sao có thể nói truyền nhân Cố gia đoạt cơ duyên của tiểu tổ chứ?

Chuyện này, bọn họ chỉ có thể ngậm bồ hòn.

“Hiện tại gác lại chuyện này, nếu như là hắn, tuyệt đối chưa đi xa được, mặc dù thực lực của truyền nhân Cố gia có một không hai cùng thế hệ, nhưng tuyệt đối chưa đạt đến cảnh giới Thánh Nhân.” Đại Thánh của tộc Đại Loan mở miệng, vóc dáng thấp bé, trong đôi mắt lại lấp lóe trí tuệ và tinh mang.

Lời ông ta nói được không ít người tán đồng,

Vẻ mặt Hoàng Lạc băng lãnh, cũng gật đầu, điều động người đuổi theo các phía!

Chương 268: Ngậm Bồ Hòn, Thi Triển Chân Hoàng Bảo Thuật, Dĩ Giả Loạn Chân (2)

Bên trong thương thuyền của Vạn Đạo Thương Minh.

Đương nhiên đám người Cố Trường Sinh và Cố Vô Song cũng nghe thấy tiếng gầm thét ngập trời từ nơi xa truyền đến.

Thác Bạt Tư Vũ không bất ngờ, ngược lại lộ ra kích động và hưng phấn, biết công tử đã đắc thủ.

Nếu không Hoàng Lạc sẽ không phát ra tiếng gào thét tức giận như thế.

Ánh mắt Thiên Hoàng Nữ phức tạp, mơ hồ đoán được cái gì, trong lòng rất chấn động.

Vẻ mặt Cố Vô Song bình tĩnh nhìn Cố Trường Sinh.

Biểu cảm trên mặt nạ quỷ như khóc mà không phải khóc, giống cười mà không phải cười, đôi mắt thanh tịnh như thu thuỷ hiện lên một tia suy nghĩ.

Nàng ta cũng tò mò Cố Trường Sinh đã làm những gì.

Nhưng Cố Trường Sinh không có ý giải thích, nàng ta cũng không hỏi.

Lúc này, trong nội thế giới.

Gốc Tiên Linh Diệu Căn tỏa ra quang hoa ảm đạm, cắm rễ tại một phương thanh tịnh bên đầm nước.

Lúc đầu tiên linh rồng nhỏ rất kinh hoảng, xuất hiện ở bên cạnh

nó, không ngừng du đãng, bắt đầu trả lại tiên linh chi khí cho nó.

Cả hai vốn có quan hệ cộng sinh, hiện nay thấy Tiên Linh Diệu Căn uể oải bị hao tổn, nó liền lấy khí tức của bản thân bù đắp lại cho Tiên Linh Diệu Căn.

Đồng thời, trong đôi mắt nó có linh động lưu chuyển, cũng cảnh giác nhìn chằm chằm xung quanh, phòng ngừa bàn tay lớn như che trời lúc trước đột nhiên giáng lâm.

Sau khi một chưởng kinh khủng kia bắt nó vào thế giới này, liền biến mất không thấy đâu nữa.

Cố Trường Sinh chú ý thay đổi trong nội thế giới, tâm niệm vừa động, bên trong tu di giới, một vũng Thần Tuyền bảy màu xuất hiện, lăng không rơi vào bên cạnh Tiên Linh Diệu Căn.

Hào quang thất thải mờ mịt, hóa thành tiên vụ khuếch tán ra, bao phủ nó, thần hi xen lẫn chảy xuôi, từng sợi bị nó hấp thu.

Dáng vẻ uể oải suy sụp đã chuyển biến tốt đẹp.

“Một nửa Tiên Linh Diệu Căn, đáng tiếc giống như bản nguyên bị hao tổn vậy.” Cố Trường Sinh lẩm bẩm, thu hồi thần niệm, chú ý tới hư không sau lưng chấn động, có mấy đạo khí tức Thánh Nhân đang nhanh chóng tới gần, nhanh chóng đuổi theo trong tinh không.

Rõ ràng là cường giả của Vạn Hoàng Sào đã chú ý tới, muốn chặn tất cả mọi người đã rời khỏi Hắc Tử tinh khoáng.

Đương nhiên thương thuyền của Vạn Đạo Thương Minh cũng nằm trong số đó, bị kiểm tra thêm một lần.

“Thương thuyền trước mặt dừng lại cho lão phu!”

Một vị Thánh Nhân của Vạn Hoàng Sào mở miệng nói, thanh âm uy nghiêm, không thể nghi ngờ.

“Cút!”

Nhưng trả lời ông ta chỉ là một câu hừ lạnh, ngay lúc đó một cỗ uy

áp vô cùng tinh thuần của huyết mạch Chân Hoàng triển lộ, khiến bọn họ biến sắc, dừng bước chân.

“Phía trước là người nào?” Vẻ mặt một vị Thánh Nhân khác ngưng trọng, kinh nghi bất định, mở miệng nói.

Có thể có uy áp nhưu vậy, trình độ huyết mạch cũng không thấp, tương phản còn rất đáng sợ.

Trong thời gian ngắn bọn họ cũng không biết trong đó là vị nào của Vạn Hoàng Sào.

Sắc mặt Thiên Hoàng Nữ trắng bệch, dùng bí thuật thôi động huyết mạch của bản thân, triển lộ khí tức mạnh nhất, muốn trấn trụ mấy vị Thánh Nhân bên ngoài.

Mở miệng chính là Cố Trường Sinh, vẻ mặt hắn rất lạnh lùng, tiếp tục nói, “Cút!”

Ngay lúc đó, pháp lực mênh mông của hắn phun trào, hỗn độn linh hải bốc lên, một đầu Chân Hoàng kinh khủng sinh động như thật từ trong thương thuyền hiển hiện, khí tức áp đảo trên chín tầng mây, đáp xuống, lúc này da đầu mấy vị Thánh Nhân sắp vỡ ra, vội vàng lui lại.

Nhưng cỗ khí tức này quá đáng sợ, còn chưa tới gần, trong nháy mắt đã khiến nửa người bọn họ nổ tung, không ngừng ho ra máu, đầy hãi nhiên và hoảng sợ.

“Xin đại nhân tha thứ!”

“Quấy nhiễu thánh giá, mong đại nhân thứ tội!”

Bọn họ vội vàng quỳ xuống, cầu xin tha thứ, rất kinh hãi.

Đây là Chân Hoàng Bảo Thuật, không được giả, chỉ có Chân Hoàng dòng chính của Vạn Hoàng Sào mới có, chính là bảo thuật chí cường trấn tộc, chấn nhiếp Tiên Vực.

Các thế lực còn lại không thể có được.

Nhưng bọn họ lại không nghĩ ra, trong thương thuyền phía trước

là vị tồn tại kinh khủng nào?

Rất nhanh, Hoàng Lạc đã gặp mấy vị Thánh Nhân trọng thương mà về, thân thể suýt chút nữa nổ tung, vẻ mặt vô cùng khó coi.

“Không tìm được người kia?”

“Nhưng người xuất thủ đả thương các ngươi là tộc nhân của Vạn Hoàng Sào ta?”

“Còn là dùng Chân Hoàng Bảo Thuật động thủ?”

Vẻ mặt hắn ta có chút không thể tin được, sau đó đoán được cái gì, trở nên hoàn toàn lạnh lẽo.

Rất có thể, đây là một tên tọc nhân cường đại nào đó đang gây hấn với hắn ta, bất mãn với hắn ta.

Nhưng có thể dựa vào khí tức khiến mấy vị Thánh Nhân trọng thương, ít nhất thực lực của người kia sẽ không thua hắn ta.

“Rốt cuộc là ai? Chẳng lẽ là dòng dõi Tổ Hoàng khác của Vạn Hoàng Sào?” Hoàng Lạc nhíu mày, trong mắt lấp lóe hàn quang.

Vạn Hoàng Sào tồn tại đã rất lâu đời, thân là thế lực chí cường trong hoàng tộc Thái Cổ, từng sinh ra không ít Tổ Hoàng.

Nhưng Hoàng Lạc không biết, một thế này, ngoại trừ hắn ta ra, còn ai xuất thế nữa?

Lúc này đám Thánh Nhân và Chí Thánh còn lại cũng không nói chuyện.

Khí tức Chân Hoàng Bảo Thuật không sai được.

Hơn nữa uy áp huyết mạch cũng không sai được, bọn họ chỉ không nghĩ thông, trong tộc là ai đang nhằm vào Hoàng Lạc?

Hoàng Lạc rất xem trọng truyền thừa huyết mạch, vì thế rất coi thường đám người tử tôn hậu thế bọn họ, cho rằng bọn họ làm bẩn huyết mạch Chân Hoàng, thái độ khing thường, dẫn tới một số người bất mãn cũng là bình thường.

“Đừng để ta dùng Thiên Hoàng kinh ngược dòng điều tra ra là ai đang nhằm vào ta, đợi Cửu Bộ Chúng mà phụ hoàng ban tặng cho ta xuất thế, chắc chắn sẽ san bằng tất cả.”

Rất nhanh, Hoàng Lạc nhìn ra tinh không phía xa, lạnh lùng mở miệng, sắc mặt đã khôi phục bình tĩnh.

Nhưng trong lòng lại giống như đại dương dưới mặt biển bình tĩnh, ám lưu hung dũng, đằng đằng sát khí!

Nghe nói như thế, đám Thánh Nhân biến sắc, trở nên kính sợ.

Cửu Bộ Chúng, đó là những tồn tại tuyệt cường đã đi theo Tổ Hoàng chinh chiến bốn phương tám hướng, cả đời sát phạt.

Bọn họ gặp những người này, cũng phải cung kính chào hỏi, không dám bất kính.

Vạn Hoàng Sào có được huy hoàng hôm nay, là có liên quan đến những tồn tại này.

Trong Cửu Bộ Chúng, thực lực yếu nhất cũng là Chí Tôn cảnh!

Cả đời chinh chiến, chiến lực ngập trời, tuyệt không phải tu sĩ cùng cảnh giới có thể so sánh.

Chương 269: Cách Nhìn Của Tiên Vực Về Cố Trường Sinh, Trương Trì Có Đạo, Hôm Nay Luận Đệ Nhất Pháp

Chuyện xảy ra ở Hắc Tử quáng tinh không giấu diếm được, rất nhanh đã truyền ra trong một phạm vi, dẫn phát oanh động không nhỏ.

Hoàng Lạc.

Đó chính là dòng dõi của một vị Tổ Hoàng vô địch thuộc Vạn Hoàng Sào, thiên phú và lai lịch đều kinh khủng đến vô biên, dường như không có người bì được.

Vừa xuất thế đã có tu vi Thánh Nhân cảnh.

Cùng là thế hệ trẻ tuổi, nhưng tu vi đã vượt xa đám người một mảng lớn.

Nhưng tại Hắc Tử tinh khoáng, hắn ta lại bị người ta mưu hại, cơ duyên bị đoạt mất.

Nhục nhã như thế khiến Hoàng Lạc tức sùi bọt mép, sát ý băng lãnh như muốn đóng băng tinh hà.

Mà rất nhiều người suy đoán, đều chỉ về một người.

Sau đó Hoàng Lạc lấy Thiên Hoàng kính ngược dòng tái diễn tình cảnh lúc đó, nhìn thấy một hình ảnh vô cùng mơ hồ, bị quy tắc thiên địa quấy nhiễu.

Trong đó bóng người một thân áo trắng hơn tuyết, những thứ khác đều không nhìn thấy rõ!

Kết quả như thế, lập tức khiến bốn phương tám hướng ồn ào, sôi trào.

“Rất có thể là Thần Tử Cố gia, thế hệ trẻ tuổi, ngoại trừ hắn ra, còn có ai có năng lực và can đảm như thế?”

“Thần Tử Cố gia thích mặc áo trắng, hơn hẳn trích tiên lâm trần, theo hình ảnh truyền ra, tám chín phần mười chính là hắn.”

“Đáng tiếc... Vẫn không có chứng cứ rõ ràng, chỉ rõ đây là Thần Tử Cố gia ra tay.”

“Đúng vậy, chỉ dựa vào một thân áo trắng đã kết luận là Thần Tử Cố gia sao? Nếu ta mặc áo trắng, có phải cũng là Thần Tử Cố gia rồi không? Lần này Vạn Hoàng Sào phải ăn thiệt thòi lớn, đến Hoàng Lạc cũng không có biện pháp.”

“Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Thần Tử Cố gia đúng là càng ngày càng sâu không lường được, không hổ là người đứng đầu thế hệ trẻ tuổi, vậy mà có thể cướp đoạt cơ duyên của Hoàng Lạc ngay dưới mi mắt đám Thánh Nhân và Đại Thánh của Vạn Hoàng Sào...”

Ở các nơi đều có tu sĩ nghị luận, không ngờ việc này lại có liên quan đến Cố Trường Sinh.

Hiện nay Cố Trường Sinh đã rất hiếm khi bị người khác lấy ra so sánh với người cùng thế hệ.

Mà chuyện này dường như đã trả thành chuyện ăn ý trên toàn bộ Tiên Vực rồi.

Như một tòa núi lớn vắt ngang trên đỉnh đầu cùng thế hệ, đè ép tất cả mọi người không thở nổi.

Thế hệ trẻ tuổi khác đều có thể xưng vô địch trong một thế hệ, có thể quét ngang thể, không người có thể tranh phong.

Ai dám xưng vô địch, ai dám nói bất bại?

Tiên Vực quá rộng lớn vô tận, một khu vực đều khó nhìn đến cuối cùng.

Thiên kiêu nhiều như sao trời sáng chói, khó mà tưởng tượng được.

Còn Cố Trường Sinh chính là một vòng mặt trời rực rỡ nhất, sáng chói nhất, chiếu rọi vạn cổ, đánh vỡ rất nhiều ghi chép của rất nhiều kỉ nguyên ở Tiên Vực, danh xưng thần thoại vô địch trong thế hệ trẻ tuổi này.

Dường như đây chính là cách nhìn và công nhận của tất cả các thế lực trong Tiên Vực đối với Cố Trường Sinh.

Trường Sinh Cố gia, trên thần đảo trung tâm.

Trong cung điện nguy nga sừng sững, tinh khí tràn ngập, mây mù bao phủ đến giữa đầu gối.

Bảo châu lơ lửng, minh khắc các loại trận văn, giống như từng ngôi sao trời tô điểm trong vũ trụ.

Cố Trường Sinh đã trở lại gia tộc, ngồi xếp bằng ở đây, đang luyện hóa tất cả Tuế Nguyệt Thạch mà hắn mang về, dùng cho cường hóa luân hồi thần thông của mình, đồng thời từ đó cảm ngộ được

quy tắc tuế nguyệt.

Tuế nguyệt chi lực, thật ra là vận dụng quy tắc tuế nguyệt.

Mặc dù đến cảnh giới này của hắn, cách cảm ngộ lực lượng quy tắc một khoảng không ngắn, còn sớm để gắn với thời gian.

Nhưng từ nhỏ Cố Trường Sinh đã được thiên địa ưu ái, thể chất áp chế vạn đạo, cảm ngộ và chưởng khống các loại quy tắc dễ như trở bàn tay.

Cho nên hiện nay hắn đàn suy nghĩ nghiên cứu lực lượng quy tắc.

Mỗi một loại thần thông bảo thuật diễn hóa đến cực hạn, đều có thể dung hợp và vận dụng lực lượng quy tắc khác nhàu.

Cho dù là thần thông chí cường cũng là như thế.

Về phần lời đàm luận bên ngoài, Cố Trường Sinh cũng không chú ý nhiều.

Hắn nghĩ mình chỉ ra ngoài lấy cơ duyên mà mình cần có thôi.

Đến cuối cùng.

Hoàng Lạc tức giận, cũng không tìm được tung tích hắn, càng không có chứng cứ chỉ ra là hắn ra tay, hắn ta không muốn cũng phải ăn phần thiệt thòi này.

Trên nửa đường, Cố Vô Song cáo từ rời đi, bước lên con đường của nàng ta, trước đó còn nhìn chằm chằm vào mắt Cố Trường Sinh nói, nàng ta sẽ đến luân hồi cuối cùng, chờ một người.

Cố Trường Sinh cười một tiếng, biết rõ Cố Vô Song coi hắn giống như một bông hoa tương tự, muốn nghiệm chứng có thể tin vào luân hồi không.

Trở lại trong tộc, Liên Tinh và Cổ Thần Mục đều đang bế quan, chuẩn bị đột phá cảnh giới.

Mà trong thời gian này, hắn cũng đang mở rộng thay đổi nội thế giới của mình, để nó diễn biến đến thế giới hoàn chỉnh.

Ngoại trừ núi non sông ngòi, hải dương hồ nước ra, Cố Trường Sinh bắt đầu diễn hóa nhật nguyệt tinh thần.

Dùng Thái Dương Chân Hỏa hóa thành mặt trời, dùng Côn Bằng Bảo Thuật diễn hóa Thái âm chi lực, hóa thành mặt trăng.

Kể từ đó, nhật nguyệt giao thế xuất hiện, ban đêm luân chuyển, sau đó hắn lại dùng lực lượng thần thông quy tắc khác nhau diễn hóa các loại sao trời.

Mỗi một ngôi sao trời đại biểu cho một loại thần thông bảo thuật chí cường.

Có Chân Hoàng lăng không, có kiếm mang phá thiên, có đạo tạng nạp binh....

“Nếu nắm giữ Cán Huyền Kinh đến một trình độ nhất định, hắn có thể diễn hóa sinh mệnh...”

Cố Trường Sinh có chút tiếc nuối.

Nối thế giới mở rộng, đồng thời nguyên thần của hắn cũng đang tinh tiến.

Đối với hắn mà nói, đây là hắn lấy thân biến thành thế giới chi đạo, bao dung vũ trụ càn khôn, thế gian vạn vật.

Nửa tháng sau, phát giác nguyên thần cần một cơ hội để tiến thêm một bước, Cố Trường Sinh cũng từ trạng thái tu luyện tỉnh lại.

“Cái này không liên quan đến gông cùm xiềng xích của bình cảnh, thuần túy là cảm thấy tiếp tục như vậy, nguyên thần khó có thể tăng lên với biên độ lớn.”

Cố Trường Sinh nhẹ giọng nói, giống như đang giải thích cho mình nghe, hắn cũng cảm thấy không nên kéo mình căng chặt, có nhiều khi cần buông xuống tu luyện.

Nửa tháng sau, thỉnh thoảng hắn sẽ chỉ điểm cho người cùng thế hệ trong tộc một chút, cũng thỉnh thoảng giao lưu cảm ngộ, thể ngộ con đường của riêng mình với các lão giả đức cao vọng trọng, bối phận cao đến dọa người trong tộc.

Trong nháy mắt, một tháng đã trôi qua.

Từng đạo cầu vồng vùn vụt lao qua bầu trời, đều là tộc nhân của Cố gia, bận bịu một ngày tu luyện của mình.

Đây là một tòa núi lớn, tọa lạc trong hư không.

Cao chín vạn trượng, tiên hoa thần mộc, thánh dược tỏa hương thơm.

Rất nhiều Thụy Thú ẩn hiện, thông linh trí tuệ, vô cùng bất phàm.

Trên đỉnh núi là một tòa cung điện xưa cũ, cung điện cũng không lớn, khoảng, hai ba mươi dặm.

Đá xanh dựng thành cung, bên trong ngay ngắn, ít có hoa văn trang sức.

Trong đó có năm sáu vị lão nhân, dáng vẻ uể oải, thong dong tự tại.

Hoặc đang quét lá cây linh mộc rụng xuống dưới.

Hoặc đang vẩy nước quét nhà, thần tuyền óng ánh.

Cả tòa cung điện phát ra khí tức mát lạnh thanh tịnh.

Trước cung điện.

Mấy tên thị vệ mặc ngân giáp ngồi xếp bằng, đao đặt ngang trên đầu gối, trấn thủ cửa cung, phong mang chi khí xen lẫn, cũng tràn ngập sát khí!

Ong!

Hư không vặn vẹo, trong nháy mắt đám thị vệ mở mắt, lập tức có đao quang bắn ra, mơ hồ có xé rách không gian.

Sau đó nhìn thấy người tới, trên mặt bọn họ không khỏi lộ ra ý cười, cung kính nói, “Bái kiến Thần Tử.”

Cố Trường Sinh từ trong hư không rơi xuống đất, khẽ gật đầu với bọn họ, tiến vào trong cung điện.

“Trường Sinh, lại tới rồi à!”

“Hôm nay chuẩn bị luận đạo gì với chúng lão phu vậy?”

Cố Trường Sinh chào từng người, mỉm cười nói, “Hôm nay, Trường Sinh muốn thỉnh giáo các vị tổ gia về đệ nhất pháp.”

Ong!

Cả tòa cung điện lập tức trở nên yên tĩnh đến mức tiếng kim rơi cũng có thể nghe được.

Chương 270: Đầu Tiên Cần Phải Gánh Chịu Nhân Quả, Hư Hoàng, âm Dương Đạo Kiếm Đồ

Đệ nhất pháp.

Đây là công pháp gần đây Cố Trường Sinh vẫn luôn nghiên cứu.

Từ xưa đến nay.

Bất cứ thứ gì dám lấy tên là đệ nhất đều phải tiếp nhận phần nhân quả lớn đến khó tưởng tượng này.

Ví dụ như, đệ nhất sát từng đã từng có hung uy chấn nhiếp ba ngàn đạo vực, Đại Đế, Tổ Hoàng vào trận, cũng sẽ lập tức đẫm máu bỏ mình!

Ví dụ như như đệ nhất sát khí, lúc dốc toàn lực, Tiên Vương cũng phải vẫn lạc, chúng sinh oán khóc!

Trái Tiên Đạo của Thái Cổ Tiên Đình giết tới chúng Tiên biến sắc, chỗ đáng sợ còn kém xa đệ nhất sát khí.

Nhưng những thứ có tên là đệ nhất này, cuối cùng đều bị thiên địa phản phệ.,

Hoặc là bị hủy, khó mà trường tồn, vỡ tan vỡ nát.

Hoặc là chỉ tồn tại trong thôi diễn, chưa hề xuất hiện.

Đệ nhất pháp!

Trong vô số kỉ nguyên ở Tiên Vực, đương nhiên có người muốn thôi diễn phương pháp này, trong đó thành tựu cao nhất chính là Thái Cổ Tiên Đình.

Nghe nói đã đi ra một con đường.

Dù sao nếu đệ nhất pháp được thiên địa tán thành, đó chính là một

pháp khai sáng vạn cổ.

Phương pháp này vừa ra đã có thể tuỳ tiện trấn áp vạn pháp, không cách nào địch lại!

Nhưng... Mạnh như Thái Cổ Tiên Đình, cũng gặp phải đại kiếp khó mà tưởng tượng, sụp đổ, một đêm hóa thành tro tàn.

Có tồn tại cổ lão thôi diễn, giống như có liên quan đến đệ nhất pháp, dính đến nhân quả mà ngay cả Thái Cổ Tiên Đình cũng không thể tiếp nhận.

Cho nên Cố Trường Sinh nói ra lời này, lập tức khiến rất nhiều lão nhân trong cung điện, thậm chí là cả ngọn núi biến sắc, sau đó cùng nhau trầm mặc.

Lão giả mặc áo màu đen cổ lão, ngay dùng thần tuyền tưới cho một gốc Thiên Thần Cổ Mộc lộ ra cười khổ nói, "Đệ nhất pháp, phần nhân này quả quá lớn..."

"Trường Sinh, chúng ta biết rõ ngươi khí phách có thể nuốt vạn cổ, nhưng hôm nay chúng ta vẫn nên đàm luận thứ khác đi, ví dụ như lôi pháp, đạo hỏa chi pháp..."

"Đối với các loại bảo thuật của vạn tộc Thái Cổ, chúng ta cũng nghiên cứu thông suốt không ít, mặc dù mấy ngày trước ngươi mới cho chúng ta nhìn thấy Chân Hoàng pháp, nhưng bây giờ vẫn có chút cảm ngộ thôi..."

"Hôm nay chúng ta có thể giao lưu...",

Vẻ mặt uể oải lúc đầu của các lão nhân đã biến mất.

Mỗi người đều trở nên rất nghiêm, không muốn đàm luận đến đệ nhất pháp.

Thời gian bọn họ sống vô cùng lâu đời, biết rất nhiều bí ẩn.

Ví dụ như đệ nhất pháp, từ xưa đến nay, bao nhiêu tuổi trẻ tuấn tài, vô thượng anh kiệt, cũng từng thôi diễn.

Nhưng đều không ngoại lệ, trên nửa đường đã gặp đủ loại phản

phệ đáng sợ.

Bọn họ vốn bế quan trong lăng mộ rất lâu rồi, thời gian này đi ra thông khí.

Vừa vặn Cố Trường Sinh cũng ở trong tộc, nhân cơ hội này đã đàm luận đạo pháp với hắn.

Thậm chí một vài lĩnh ngộ và cái nhìn của Cố Trường Sinh còn khiến hai mắt bọn họ tỏa sáng.

Nhưng mà hôm nay.

Tất cả mọi người trầm mặc.

Ba mươi bảy tổ cầm theo một thanh trường kiếm rỉ sắt, từng giết một mảnh mười vạn cấm khu bên ngoài chín tầng mây đến hắc huyết đầy trời, lộ ra hàm răng vàng ố, cười nói, "Trường Sinh biết Hư Hoàng sao?"

Cố Trường Sinh sững sờ, trong đầu nhớ đến cái tên này, nhưng lại không có thứ gì.

Sau đó mở miệng nói, "Xin tổ gia nói rõ."

Lúc này, vẻ mặt mấy lão giả bên cạnh cũng trở nên phức tạp, nói, "Hư Hoàng, chính là một nhân vật truyền thuyết của Thái Hư Thần Tộc cách thời đại này gần nhất, chính là mười mấy cái kỷ nguyên trước."

"Chúng ta vẫn nhìn hắn từng bước trưởng thành."

"Tại kỷ nguyên kia, trình độ lóa mắt của hắn có thể sánh vai với ngươi bây giờ, chính là Thần Tử của Thái Hư Thần Tộc."

"Sinh ra đã được thiên địa ưu ái, lúc mới sinh đã rút khô tinh khí của một tinh vực."

"Ngày xuất thế, thân có thái hư thể, gánh vác Tạo Hóa Thiên Đồ, quang mang chiếu tận bốn phương tám hướng..."

"Mười tám năm sau hoành không đi lại, quần tinh ảm đạm, hai

mươi chín tuổi xuyên nhập bách hải, ép tất cả người cùng thế hệ trong ba ngàn đạo vực xuống một đầu, là Thiên Hạ Đệ Nhất."

"Ba trăm năm sau chứng thành thiên đạo ấn ký, phong Hư Hoàng, trấn áp đương đại!"

"Tám trăm năm sau, vẫn lạc!"

"Toàn bộ Thái Hư Thần Tộc khóc lóc, đúc thanh đồng tiên quan, chìm Hỗn Độn Hải."

Mấy lão nhân nhắc đến một vị thần thoại cho Cố Trường Sinh nghe.

Cố Trường Sinh nghe xong, vẻ mặt như có điều suy nghĩ.

Tại kỷ nguyên kia, Hư Hoàng sáng chói loá mắt, không người có thể so sánh, cũng phá vỡ rất nhiều ghi chép, chính là truyền kì đương thời, tồn tại vô địch.

Nhưng dụng ý đám lão nhân nói lời này với hắn là gì?

Cảnh cáo hắn đừng mơ tưởng xa vời, cho dù là vô thượng thiên kiêu, cũng có rất nhiều con đường dẫn đến vẫn lạc, hóa thành xương khô?

Cố Trường Sinh đang muốn mở miệng.

Ba mươi bảy tổ giống như đã biết hắn muốn hỏi cái gì, lộ ra mấy cái răng vàng khè nói: "Đương nhiên chúng ta rất yên tâm với tâm tính của ngươi."

"Nói với ngươi những chuyện này, thật ra là muốn nhắc đến chuyện khác."

"Sau khi Hư Hoàng chết ba trăm năm, Hỗn Độn Hải đột nhiên bạo động, hắc khí tận trời, chiếu rọi chín trăm đạo vực, thanh đồng tiên quan từ vũ trụ rơi đập xuống, vào tổ địa của Thái Hư Thần Tộc."

"Hư Hoàng đi ra, khởi tử hoàn sinh, ra tay với Thái Hư Thần Tộc!"

“Cuối cùng, một nhân vật bất hủ của Thái Hư Thần Tộc khôi phục, mới trấn áp được.”

Nói đến đây, vẻ mặt của bọn họ cũng rất phức tạp.

Tận mắt nhìn thấy hậu bối mình yêu thích nhất vẫn lạc, sau đó lại phát sinh dị biến, xuất thủ trấn áp...

Tâm tình của nhân vật bất hủ đến từ Thái Hư Thần Tộc kia thế nào, bọn họ rất lý giải.

Cho nên mới không muốn Cố Trường Sinh mạo hiểm.

Đệ nhất pháp, liên quan bí ẩn quá khổng lồ, đến mức Trường Sinh Cố gia cũng không dám đi đón.

Lúc này Cố Trường Sinh đã hiểu, nhẹ giọng mở miệng nói, “Tổ gia muốn nói với ta là, vị Hư Hoàng kia cũng thôi diễn đệ nhất pháp đúng không?”

“Sau đó chuyện Hư Hoàng vẫn lạc và thi biến, thật ra cũng có liên quan đến đệ nhất pháp?”

Bất kì thiên kiêu nào cũng có một trái tim vô địch, tự tin có thể vô địch cùng thế hệ, trấn áp tất cả.

Hư Hoàng còn như vậy, huống chi là hắn?

Các lão nhân gật đầu, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Bọn họ đang lo lắng điểm ấy, đệ nhất pháp, đó chính là lĩnh vực cấm kỵ, đến Chân Tiên cũng không dám đụng vào.

“Ta biết rõ.” Cố Trường Sinh gật đầu, nhưng trong lòng vẫn không hề từ bỏ.

Chiến trường thiên kiêu và Thiên Đạo bia, kỳ thật cũng có liên quan đến Thái Cổ Tiên Đình.

Trong đó ban thưởng cho hắn đệ nhất pháp, chỉ rõ phương hướng thôi diễn con đường này.

Chương 271: Vũ Hóa Đạo Vực, Đằng Xuyên Nhập Hải, Tiến Đến Phó Ước

Hơn nữa, nếu hắn thực chiến đoạt được, chắc chắn đệ nhất pháp có tồn tại, cũng có năng lực đè ép tất cả công pháp thần thông trên thế gian.

Nhưng con đường này là như thế nào, thì phải xem người đi, cũng phải xem có dám đón phần nhân quả này không. Từ xưa đến nay, không có tồn tại nào có dũng khí sáng tạo một môn thần thông, lấy tên là đệ nhất pháp.

Sau đó, các vị lão nhân không muốn nói về phương pháp này nữa, Cố Trường Sinh cũng không tiếp tục hỏi thăm, cùng bọn họ đàm luận các đạo pháp khác.

Đoạn này thời gian, hắn được lợi rất nhiều, mỗi một vị tổ gia đều là tồn tại khó mà tưởng tượng được, đạt đến cảnh giới và tình trạng hắn không thể nhìn trộm được.

Cố Trường Sinh cũng từ đó suy một ra ba.

Lấy Côn Bằng Pháp diễn hóa Chân Long, Chân Hoàng.

Lấy Chỉ Qua Quyết vận chuyển trảm tiên thuật.

Lấy thần thông ngôn xuất pháp tùy ngự sử các bảo thuật khác.

Hắn đang không ngừng thử.

...

Sau khi trở lại cung điện của mình.

“Con dường đệ nhất pháp, trước dung luyện, lại siêu thoát...”

Cố Trường Sinh bắt đầu dung hợp thần thông, thần hi hiển hiện, từng sợi hào quang lưu chuyển, dung nhập các thần thông có thuộc tính khác nhau.

Ong!

Bên trong tiên đồng xuất hiện vô số phù văn cổ lão, giống như có thể thấy rõ tất cả bí ẩn trong thế giới.

Từng thần phù và đạo văn rõ ràng hiển hiện.

Thật ra quá trình dung hợp thần thông cũng chính là dùng nguyên thần phân tích quá trình quy tắc biến hóa mà thôi.

Nguyên thần chi lực không ngừng được rèn luyện.

Trong thời gian này, hắn dùng nguyên thần diễn hóa thái dương thái âm chi lực, Thái âm là Côn Bằng, Thái âm là Chân Hoàng.

Hắc bạch giao thế, kim xích tương hợp, hình thành Thái Cực âm Dương Đồ mà kiếp trước hắn đã quen thuộc, từng điểm kim xích tô điểm trong đó.

Chỉ Qua Quyết biến thành đạo kiếm sáng chói sừng sững trong đó, ánh sáng tỏa ra bốn phương tám hướng!

Âm Dương Đạo Kiếm Đồ!

Trong thức hải, Bồ Đề Minh Kính Pháp biến thành cây bồ đề đung đưa, vẩy xuống quang huy, bao phủ người tí hon màu vàng như lưu ly, vô cùng thánh khiết, siêu nhiên xuất trần, như Thần Linh cổ lão.

Ong!

Cố Trường Sinh tự sáng tạo thứ này, dùng để rèn đúc ma luyện nguyên thần.

Không bao lâu.

Oanh một tiếng!

Dường như nước chảy thành sông.

Nguyên thần của Cố Trường Sinh từ Thiên Thần Cảnh sơ kỳ nhảy lên, thành tựu trung kỳ.

Nhờ vào đó nguyên thần được mở rộng, nuốt xuống lượng lớn thần dược thánh quả, hóa thành nguyên thần chi lực vô cùng tinh thuần, như thần hi sáng chói, hà thụy xuất hiện, rơi vào huyết nhục.

Khí tức nguyên thần đang không ngừng tăng cường biến hóa.

Vũ Hóa đạo vực, chính là thế lực bất hủ, nơi ở của Vũ Hóa tiên triều.

Phạm vi vô tận, cương vực vô ngần, bao gồm ngàn vạn phương tinh vực.

Vũ Hóa tiên triều, là do một tồn tại vô thượng từ vô số kỷ nguyên trước, Vũ Hóa Tiên Vương sở kiến!

Vũ Hóa Tiên Vương.

Đó chính là một nhân vật truyền kỳ, từ xưa đã lưu truyền những cố sự ngút trời vô địch của ông ấy, được người ta ghi chép kĩ càng thành các cuốn sách tại các nơi trong Tiên Vực.

Một tay Vũ Hóa Tiên Quyết trấn sát tất cả thế hệ vô địc cùng thời đại với ông ấy.

Một kiếm ngang qua Cửu U táng thổ, kiếm quang chiếu rọi nửa mảnh chân trời của ba ngàn đạo vực.

Từng đánh giết một vị cự đầu kinh khủng, chỉ thiếu nửa bước nữa là có thể chứng nhận Tiên đế vị.

Các loại sự tích.

Không có chuyện nào không cho thấy Vũ Hóa Tiên Vương kinh khủng.

Hơn nữa, Tiên Vực vẫn không lưu truyền tin tức Vũ Hóa Tiên Vương đã vẫn lạc.

Nói cách khác, vị vô thượng tồn tại này, rất có thể vẫn còn tọa trấn trong Vũ Hóa tiên triều.

Tin tức này, khiến các thế lực khắp nơi kinh dị kiêng kị.

Những chuyện này đã khiến Vũ Hóa tiên triều trở thành một trong những thế lực bất hủ cực kỳ cường đại ở Tiên Vực, rất ít người có can đảm trêu chọc.

Đối mặt với đệ tử của Vũ Hóa tiên triều, hoàng tộc Thái Cổ cũng rất xem trọng, không dám khinh thị nhục nhã.

Bây giờ.

Các nơi trong ba ngàn đạo vực đều có tiếng nghị luận.

Rất nhiều thần hồng, chiến thuyền, phi thuyền, dị thú... Ầm ầm vượt qua tinh không, đi qua một phương tinh vực, từng tòa truyền tống trận, hướng về Vũ Hóa đạo vực mà đi.

Tất cả đều là nhân mã của thế lực lớn, đạo thống lớn, cho dù là vạn tộc Thái Cổ cũng có tộc nhân mang theo hạ lễ mà đi.

Bởi vì nữ nhi mà Hoàng Chủ đương đại của Vũ Hóa tiên triều yêu thương nhất, Minh Nguyệt công chúa, tổ chức yến hội tròn hai mươi tuổi, mời rất nhiều thế lực bất hủ trong ba ngàn đạo vực, vô thượng đạo thống đến tham dự.

Diệp Minh Nguyệt, được vinh danh là Thần Nữ có danh dự ngút trời tại Vũ Hóa tiên triều từ thời cận cổ đến nay.

Còn là một tồn tại trẻ tuổi vô địch của Vũ Hóa tiên triều, có thể xưng bá tại Vũ Hóa đạo vực.

Trời sinh Trọng Đồng, lại kèm theo một môn thiên phú bảo thuật thần bí.

Nghe đồn, Hoàng Chủ của Vũ Hóa tiên triều sẽ chọn rể vào ngày này.

Cho nên, dường như các nơi trong ba ngàn đạo vực đều sôi trào, nhất là nam tử thế hệ trẻ tuổi, ai cũng điên cuồng.

Không cần nhiều lời Vũ Hóa tiên triều cường đại cỡ nào, chính là một trong những thế lực bất hủ cường thế nhất tại ba ngàn đạo

vực.

Nếu được Minh Nguyệt công chúa ưu ái, vậy chú định sẽ bay lên cành cao, được Vũ Hóa tiên triều tương trợ, tương lai tuyệt đối tiền đồ vô lượng.

Đừng nói đến Minh Nguyệt công chúa là giai nhân thiên tư quốc sắc, khuynh quốc khuynh thành, mơ hồ có danh xưng đệ nhất mỹ nhân tại Vũ Hóa đạo vực.

Đến lúc đó, không chỉ có thể đưa mỹ nhân về, hơn có thể một bước lên trời, đằng xuyên nhập hải.

Cho dù là truyền nhân duy nhất của thế lực bất hủ cũng khó có thể bảo trì tâm cảnh ổn định, sắc mặt không bình tĩnh, sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Bên trong điện Tiên Vương.

Một tòa cung điện thanh đồng pha tạp vết rỉ, thần quang như nước, thất thải mờ mịt, hà thụy xen lẫn, sáng chói loá mắt.

Tràn ngập các loại khí tức đáng sợ.

Một người trẻ tuổi toàn thân bị sương mù bao phủ đang gánh vác thương sinh mà đứng, giống như ở trong một mảnh vũ trụ mênh mông.

Hắn nhìn về hắc ám xa xôi, con ngươi như đại tinh chuyển động, trong đó có đủ cảnh tượng.

Chương 272: Vũ Hóa Đạo Vực, Đằng Xuyên Nhập Hải, Tiến Đến Phó Ước (2)

Sau đó người trẻ tuổi nhẹ giọng nói, “Hậu nhân của Vũ Hóa đạo huynh, xem ra chuyến này phải đi gặp một lần, không biết có gặp được cố nhân không?”

“Truyền nhân Cố gia, ngươi có phải là cố nhân năm đó không?”

Hắn ta khẽ nói, sắc mặt bỗng nhiên có chút tang thương, trên người tràn ngập một cỗ khí tức không thuộc về cái tuổi này.

Phía dưới người trẻ tuổi này có mấy người đang quỳ, lúc này nghe hắn ta nói như thế lại run rẩy lên, bởi vì kích động và hưng phấn.

“Đại nhân, thật sự sắp xuất thế sao?”

Bọn họ nói nhỏ, vô cùng hưng phấn.

Khí tức của từng vị Đại Thánh, thậm chí là viễn siêu Đại Thánh giấu ở chỗ sâu trong đại điện, bây giờ cũng trở nên kích động.

Lời nói của người trẻ tuổi, bọn họ nghe được, cũng không hề bất ngờ.

Bởi vì người trẻ tuổi này, chính là một vị Tiên Vương cổ lão của Tiên Vương điện chuyển thế.

Ngày hắn ta đến Tiên Vương điện, một kiện Tiên Vương khí khôi phục, chủ động rơi vào trong tay hắn ta!

Nhưng bởi vì rất nhiều nguyên nhân, người trẻ tuổi này vẫn không lộ diện, không hiện thân tại ba ngàn đạo vực.

Mà bây giờ, nghe đại nhân nói lời này, dường như hắn ta sắp xuất thế rồi?

Như vậy, bọn họ vô cùng kích động hưng phấn.

Một vị Tiên Vương chân chính chuyển thế, đây là chuyện ai có thể tưởng tượng được?

Mặc dù bên ngoài có lời đồn, truyền nhân Cố gia cũng là một vị Tiên Vương chuyển thế, có được Chân Tiên khí bản mệnh.

Nhưng... Đại nhân trước mắt bọn họ, xác thật đã là Tiên Vương rồi!

Từng lấy thân thể một người, vắt ngang qua khu không người ở Dị Vực, xâm lấn huyết hải chết khô, bảo vệ tỷ tỷ sinh linh ở Tiên Vực!

Cổ Đế Miếu.

Bên cạnh một cái hồ lượn lờ tiên vụ.

“Đằng xuyên nhập hải, vũ hóa phi tiên.” Một lão giả mặc áo đen ung dung cười một tiếng, đôi mắt tang thương nhưng lại thanh tịnh, giống như có thể phản chiếu luân hồi của chúng sinh, vạn thế hồng trần, bây giờ đang thu hồi cần câu trong tay.

Nếu có người thấy, chắc chắn sẽ chấn kinh, trong cái hồ trước mặt lão giả, biển mây cuồn cuộn như thủy triều, giống như bầu trời.

Ông ta câu là từng đầu khí vận biến thành Tiểu Long!

Rất nhanh, mặt hồ hóa thành một chiếc gương!

Đây là một mặt Thiên Đạo Kính, bị lão giả luyện hóa.

Một nam tử mặc áo đen bình thường không có gì lạ, sắc mặt bình tĩnh đứng sau lưng ông ta, mở miệng nói, “Sư phụ, ta muốn đi trấn áp đương thời.”

Lão giả gật đầu nói, “Được.”

“Nhưng nếu ngươi không làm được thì sao?”

Sắc mặt nam tử áo đen bình tĩnh như trước, nói, “Không có khả năng đồ nhi không làm được.”

Lông mày lão giả nhướng lên, giọng nói không khỏi cất cao mấy phần, hỏi, “Ngươi có biết đối thủ của ngươi là quái vật gì không?”

“Biết rõ, sinh mà vô địch, đánh vỡ vạn cổ cực cảnh, ép thế hệ trẻ tuổi không ai dám tranh phong.”

“Nhưng, đồ nhi vẫn sẽ đánh bại hắn như cũ.”

Bỗng nhiên lão giả cười ha hả, nói, “Tốt, đây mới là khí phách mà truyền nhân Cổ Đế Miếu ta nên có.”

“Đi thôi, bắt đầu từ nơi này, một đường quét ngang đến Vũ Hóa tiên triều! Nếu không Tiên Vực sẽ quên mất Cổ Đế Miếu ta.”

“Năm đó mối thù Cố gia đánh bại sư huynh ta, bắt đầu từ đời ngươi, sẽ trả lại hết.”

Lão giả cũng rất tin tưởng người trẻ tuổi này.

Tám vị thân Cổ Đế.

Một vị thân Cổ Đế đã có thể quét ngang thế hệ trẻ tuổi, trấn áp đương đại.

Tám vị thân Cổ Đế dung luyện nhập một thể, có thể nói đã phá vỡ ghi chép vạn cổ, là chuyện đến nay không dám tưởng tượng, đạt đến tình trạng không cách nào tưởng tượng được!

Vạn Hoàng Sào.

Nhìn ba vị trong Cửu Bộ Chúng đã phá vỡ thần nguyên đi ra, vẻ mặt Hoàng Lạc bình tĩnh nói, “Một thế này, ta không chỉ cần Vạn Hoàng Sào hộ đạo, cũng cần Vũ Hóa tiên triều trợ lực.”

“Ta muốn trở thành phò mã của Vũ Hóa tiên triều.”

“Tiểu chủ yên tâm, phàm là người có can đảm ngăn cản, giết không tha.”

Một người trong ba vị này mở miệng, khí tức vô cùng kinh khủng khiến hư không một trận mơ hồ, vừa mở miệng, đã ẩn chứa lực lượng quy tắc khó mà tưởng tượng được.

Dưới tinh không!

Ầm ầm!

Quần tinh chấn động, âm thanh như lôi.

Chín đầu Thương Long Thánh Nhân cảnh ngang tinh không, một vị Hoàng Kim Cổ Thần lái một cỗ liễn xa bạch ngọc phi nhanh mà qua.

Tê!

Bên trên tất cả cổ tinh, vô số tu sĩ hoảng sợ ngẩng đầu quan sát, hít

một ngụm khí lạnh, dường như không thể tin được.

“Chín đầu Thương Long Thánh Nhân cảnh kéo xe? Đây là nhân vật kinh khủng nào xuất hành vậy?”

“Quá xa xỉ!”

“Thương Long Thánh Nhân cảnh, hơn nữa còn là chín đầu.

Cho dù là rất nhiều thế lực bất hủ, cũng không có khả năng làm chuyện này.”

Thương Long, đó là một mạch Thái Cổ đại hung ẩn chứa huyết mạch Chân Long, chiến lực ngập trời.

Không phải thế lực bình thường có khả năng bồi dưỡng.

Đừng nói đến chín đầu đều là Thánh Nhân cảnh.

Bây giờ lại dùng để kéo xe, khiến bọn họ chấn động không gì sánh nổi.

Trong liễn xa bạch ngọc, tóc đen của Cố Trường Sinh xõa ra rối tung, dựa vào vách xe, sắc mặt mang theo chút lười biếng, muốn đến Vũ Hóa đạo vực phó ước.

Tại cổ thành Vọng Nguyệt, Diệp Minh Nguyệt từng ước định với Cố Trường Sinh, muốn hắn đến tham gia yến hội hai mươi tuổi của nàng.

Về phần chín đầu Thương Long Thánh Nhân cảnh này, là một vị tổ thúc nào đó trong tộc rảnh rỗi nuôi tiểu sủng vật, tạo ra dòng dõi hậu đại.

Thấy Cố Trường Sinh muốn ra cửa, liền đưa tới cho hắn kéo xe.

Ở một bên, Liên Tinh đã đột phá đến Bán Thánh cảnh đang rót trà cho Cố Trường Sinh, sau đó nhẹ nhàng bóp vai cho hắn.

Hai chân hơi cong sang một bên, váy trắng triển ra như cánh hoa, tóc dài buông xuống, nổi bật làn da trắng như sứ, tinh tế tỉ mỉ không tì vết.

Sau khi bế quan ra ngoài, Liên Tinh và Cổ Thần Mục đều có đột phá rất lớn.

Nàng đột phá đến Bán Thánh cảnh.

Cổ Thần Mục thì thành công ngưng tụ cổ tinh thứ sáu, thành tựu Thánh Nhân cảnh.

Bây giờ, tu vi nguyên thần của Cố Trường Sinh cũng đã tăng đến Thiên Thần cảnh hậu kỳ, tốc độ nhanh đến mức rất nhiều tộc nhân chấn kinh tắc lưỡi.

Tại độ tuổi này của Cố Trường Sinh, truyền nhân của thế lực bất hủ khác còn chưa tới Hư Thần cảnh.

Đây còn là kết quả tu vi đã hóa qua một lần rồi.

Đám người trẻ tuổi lúc trước có tu vi cảnh giới cao hơn Cố Trường Sinh như Thiên Hoàng Nữ, truyền nhân của Kim Sí Đại Bằng, Kim Bằng, hiện tại đã bị hắn bỏ xa, tốc độ đột phá không bằng hắn.

Coi như đuổi kịp tốc độ, cũng không có khả năng so sánh với Cố Trường Sinh, căn cơ vô cùng kiên cố, giống như dùng thần kim tạo thành!

Chương 273: Giáng Lâm Vũ Hóa Tinh Vực, Mưu Đồ Của Truyền Nhân Hoàng Tộc Thái Cổ, Kinh Động Bốn Phương Tám Hướng

Lần này ra ngoài, đến Vũ Hóa tiên triều theo ước hẹn, Cố Trường Sinh cũng không để Thác Bạt Tư Vũ đi theo.

Bây giờ thực lực của hắn ta khá thấp, Cố Trường Sinh bảo hắn ta đi tu luyện trước, đặt tâm tư hàng đầu lên việc tu luyện.

Đối với chuyện này, Thác Bạt Tư Vũ đương nhiên là nghe theo, bây giờ thực lực của hắn ta đúng là không thể trợ giúp Cố Trường Sinh quá nhiều.

Đến lần trước đến Hắc Tử tinh khoáng, nhiều nhất hắn ta chỉ có tác dụng dẫn đường mà thôi.

Thật ra có Thiên Hoàng Nữ ở đó, hắn ta cũng không cần đi theo.

Cho nên trong lòng Thác Bạt Tư Vũ đã âm thầm thề, nhất định phải cố gắng tu luyện, không cầu có thể đuổi theo bước chân Cố Trường Sinh.

Nhưng chỉ cần nhìn thấy bóng lưng của công tử, hắn ta đã hài lòng rồi.

“Tiểu Huyên truyền tin tức về nói, trong mơ có một giọng nói vẫn luôn chỉ đạo nàng, muốn nàng đến một nơi nào đó tìm kiếm đồ vật.”

Cố Trường Sinh nhớ tới Tô Tiểu Huyên, sau khi nàng ta trở lại tông môn, đã không truyền tin tức trở về nữa.

Nhưng thời gian trước, hắn đã nhận được một tấm ngọc giản mà Tô Tiểu Huyên truyền đến.

Nội dung trong ngọc giản chỉ có một câu như vậy.

Thật ra, nếu không có chuyện của Diệp Minh Nguyệt, Cố Trường Sinh sẽ rất hứng thú với ‘Nơi nào đó’ mà Tô Tiểu Huyên nói tới.

Rất nhanh, chín đầu Thương Long Thánh Nhân cảnh hoành không, một đường đi về phía Vũ Hóa đạo vực, nhưng trên đường quá xa, cần đi qua không ít truyền tống trận.

Tinh không rung động ầm ầm.

Nửa tháng nhanh chóng trôi qua, phía trước mơ hồ có một khỏa sinh mệnh cổ tinh to lớn truyền đến khí tức vô cùng hào hùng.

Thê lương và cổ lão, ẩn chứa lực lượng sinh mệnh vô cùng nồng đậm.

Loại sinh mệnh cổ tinh này có phạm vi vô biên, từng sinh ra tồn tại chí cường, có lạc ấn để lại.

Cho dù là uy áp hay là cấp độ tiếp nhận, tuyệt không phải cổ tinh bình thường có thể so sánh.

Ven đường, Cố Trường Sinh nhìn thấy không ít đạo cầu vồng bay qua chân trời.

Trong đó cũng có không ít chiến xa, phi thuyền ầm ầm mà đi, tất cả đều là nhân mã của thế lực, đạo thống lớn.

Lần này, chuyện của Vũ Hóa tiên triều không chỉ hấp dẫn thế hệ trẻ tuổi, rất nhiều lão nhân, thậm chí là nhân vật lớn cũng đến xem náo nhiệt.

Nhưng lúc đám người nhìn thấy chín đầu Thương Long Thánh Nhân cảnh kéo xe, nhao nhao biến sắc rời đi, không dám tới gần.

“Công tử, nơi này chính là Vũ Hóa tinh vực mà Vũ Hóa tiên triều sinh sống.”

Rất nhanh, ánh mắt Liên Tinh khẽ nhúc nhích, nhìn về phía trước, nhẹ giọng mở miệng nói.

Nơi nàng đi qua còn nhiều hơn Cố Trường Sinh.

Trước đó nàng đã từng đi ám sát tu sĩ, các tộc các phái, liên quan quá rộng, đương nhiên cũng đã tới Vũ Hóa tinh vực.

Đối với phiến tinh vực này, cũng tính là khá hiểu rõ.

Cố Trường Sinh gật đầu, bảo Cổ Thần Mục đáp liễn xa xuống trước.

“Vâng, thưa công tử.”

Cổ Thần Mục tuân lệnh, khống chế chín đầu Thương Long từ chân trời đáp xuống, từ bên ngoài tinh không hạ xuống, phá vỡ trận văn bao phủ bên ngoài, thẳng đến một tòa cổ thành trong đó!

Toà cổ thành này vô cùng to lớn phồn hoa, nhân khẩu cũng có mấy nghìn vạn người.

Vô cùng náo nhiệt, rất nhiều người đi tại đường lớn, vô cùng đông

đúc.

Đương nhiên, khiến cho người kinh ngạc chính là, sinh linh các tộc đều có, còn có tộc nhân của một vài chủng tộc nào đó, chưa bao giờ nhìn thấy qua.

Bầu trời có trận văn vô cùng cường đại đáng sợ bao phủ, tản ra khí tức hủy diệt tất cả.

Tỳ Hưu, Thao Thiết, Hỏa Tước... Đám hung thú Thái Cổ thuần huyết bình thường cơ bản rất khó gặp này, lại có thể thấy khắp nơi trong cổ thành.

Thậm chí có một vài đầu tỏa ra bảo huy chảy xuôi, làm tọa kị của người trẻ tuổi, có thể thấy được thế lực phía sau người này rất to lớn.

Nhưng bọn họ đều tuân thủ trật tự nào đó, không dám nhiễu loạn.

Có thể nói, cổ thành Huyền Ly chính là một trong những cổ thành cực kì an toàn tại Vũ Hóa tinh vực, không người dám làm càn.

Mà lúc này, cách đó không xa vang lên tiếng ồn ào náo động, khiến người đi đường lập tức tĩnh mịch, có vẻ rất đột ngột.

Nhưng rất nhanh nơi đó lại sôi trào, rất nhiều tu sĩ nghị luận, rất khiếp sợ.

Oanh!

Từ bên ngoài, có khí tức cực nóng đi đến, đó là một thân ảnh tóc đỏ cao lớn, mi tâm có hỏa đạo thần văn, lập tức xuất hiện trong thành.

Giống như bỗng nhiên xuất hiện.

Thật cường đại!

Tất cả tu sĩ đều cảm thấy áp bách kinh khủng.

“Hỏa Đạo Tử!”

“Là truyền nhân của tộc Hỏa Kỳ Lân!”

Tất cả nhận ra bóng người bên trong, không nhịn được hoảng sợ nói, trong mắt hiện ra chấn kinh và kính nể.

Không hề nghi ngờ, đây là một vị vô địch cùng thế hệ, giữa mi tâm có đường vân, chính là một loại thiên phú bảo thuật sinh ra đã có!

Sau đó, tất cả mọi người đều tự giác tránh đường cho ta.

Cho dù những người trẻ tuổi có thân phận bất phàm, dùng sinh linh thuần huyết làm tọa kị cũng phải tránh ra.

Tộc Hỏa Kỳ Lân cũng là một trong những chủng tộc cổ xưa nhất tại ba ngàn đạo vực.

Thời kỳ Thái Cổ tuyệt đối bá chủ, không chỉ đi ra một vị Tổ Hoàng!

Bảo thuật của tộc Kỳ Lân danh xưng có thể đạp thiên!

Ong!

Lúc này, một phương hướng khác, ba động kì dị truyền đến.

Cũng là một vị truyền nhân của hoàng tộc Thái Cổ.

Hắn ta mặc trường bào màu vàng, thân hình khôi ngô, trên trán mọc ra sừng thú màu vàng, có ba động huyền bí, giống như có thể xuyên thấu hư không.

“Tộc Cổ Xi!”

“Truyền nhân của tộc Cổ Xi và tộc Hỏa Kỳ Lân gặp nhau, cũng không động thủ...”

Một vài tu sĩ không nhịn được trừng lớn mắt, lần nữa hít vào một hơi.

Tộc Cổ Xi!

Nghe nói thời kì Thái Cổ có một vị tên là Xi Ma Thần.

Vị Ma Thần này vô cùng đáng sợ, ma uy ngập trời, danh xưng có được lực lượng cực cảnh.

“Bái kiến Cổ huynh.”

Truyền nhân của tộc Hỏa Kỳ Lân Hỏa Đạo Tử chắp tay nói với truyền nhân của tộc Cổ Xi.

Truyền nhân của tộc Cổ Xi tên là Cổ Vưu.

Hắn ta nhìn về phía Hỏa Đạo Tử, trong ánh mắt tinh mang lấp lóe, mở miệng hỏi, “Hỏa huynh cân nhắc việc này như thế nào?”

“Ta đã thông báo việc này đến các truyền nhân khác của hoàng tộc Thái Cổ rồi, bọn họ cũng đang có ý này.” Hỏa Đạo Tử gật đầu, trong ánh mắt hiện lên vẻ âm trầm.

Chương 274: Giáng Lâm Vũ Hóa Tinh Vực, Mưu Đồ Của Truyền Nhân Hoàng (2)

Hai người không coi ai ra gì nói chuyện, bên người có ba động huyền diệu lưu chuyển, thánh huy khuếch tán, tu sĩ hai bên tránh lui, không thể nghe rõ lời nói của hai người

“Tốt, vậy bọn ta sẽ hợp lực xuất thủ, đồng táng truyền nhân Cố gia ở đây.”

“Như thế là tốt nhân, Thần Tử Cố gia từng có ước định với Diệp Minh Nguyệt, ta tin tưởng hắn nhất định sẽ đến đây phó ước.”

Vẻ mặt Cổ Vưu bình tĩnh, trong giọng nói lộ ra suy tính kĩ càng.

Hiển nhiên hai người họ đang mưu đồ bí mật cái gì đó, hơn nữa người tham dự không phải chỉ có hai người họ.

Trên mặt Hỏa Đạo Tử mơ hồ hiện lên vẻ không cam lòng.

Hắn ta có thiên tư cường đại, thân là truyền nhân của hoàng tộc Thái Cổ, tâm cao khí ngạo, tin tưởng bản thân vô địch đương đại.

Nếu không phải tình huống một thế này đặc thù, bọn họ cũng không muốn liên thủ, chuyện này giống như một sỉ nhục với bọn họ vậy.

Hỗn Độn Thể trong truyền thuyết xuất thế, chiến lực cường đại khiến người ta rung động, trực tiếp phá vỡ cân bằng trong cùng thế hệ.

Cường đại như Long Đằng, cũng vẫn lạc không địch lại.

Bọn họ vô cùng kiêng kị, tự nhận đơn đả độc đấu, đều không phải là đối thủ của truyền nhân Cố gia, khả năng cực lớn là sẽ vẫn lạc.

Cho nên cuối cùng chỉ có đạt thành ăn ý này.

Mặc dù nói liên thủ không dễ nghe, bị người ta chê cười, nhưng bây giờ bọn họ không có biện pháp khác.

Hơn nữa chuyện này vẫn nằm trong phạm vi quy tắc thế hệ trẻ tuổi tranh phong.

Chỉ là trước kia rất ít khi gặp phải tình huống người cùng thế hệ liên thủ, mới dám đối phó giao chiến.

Lúc hai người đang đàm luận, tỉ mỉ lên kế hoạch, xa xa, ở giữa bầu trời, đột nhiên có chín đạo khí tức vô cùng cường đại già nua hoành không mà đến, khí tức Thánh Nhân triển lộ, rung động toàn thành.

Sau đó.

Chín đầu Thương Long lôi kéo liễn xa bạch ngọc, đi đến chỗ sâu trong cổ thành Huyền Ly, thanh thế vô cùng to lớn, rất nhiều tu sĩ còn không kịp phản ứng, sắc mặt có chút trắng bệch.

“Vừa rồi là ai? Vậy mà lại dùng chín đầu Thương Long Thánh Nhân cảnh kéo xe, không dám tưởng tượng.”

“Ta lớn như vậy rồi, đây là lần đầu tiên nhìn thấy Thánh Nhân a!”

“Nhưng thật không ngờ...”

“Đúng vậy, đó là Thánh Nhân a, người mạnh nhất trong gia tộc chúng ta chỉ là một vị lão tổ Bán Thánh cảnh thôi.”

Một vài nữ tử trẻ tuổi nhìn chằm chằm liễn xa bạch ngọc đã đi xa, trong mắt lộ dị sắc, khó mà bình tĩnh, muốn bay lên cành cao hóa thành Phượng Hoàng.

Rất hiển nhiên, người trong liễn xa bạch ngọc kia có thân phận cao đến tưởng tượng được, cho dù là thế lực bất hủ cường đại lâu đời, cũng hiếm có được thanh thế này.

“Không phải là một vị ấu tử Cổ Hoàng, hay là Cổ Đế nào đó xuất thế chứ?”

Rất nhiều người suy đoán.

Hỏa Đạo Tử và Cổ Vưu biến sắc, trong mắt hiển lộ chấn kinh và kiêng kị.

Sau đó, Hỏa Đạo Tử trầm giọng nói, “Là hắn!”

“Quả nhiên hắn đã đến rồi!” Cổ Vưu gật đầu, vẻ mặt không khỏi có chút ngưng trọng, trong lòng cảm nhận được một cỗ áp lực đáng sợ.

“Như vậy cũng tốt, giống với kế hoạch chúng ta đã dự liệu.”

Ánh mắt bọn họ vượt qua rất nhiều người, thấy được người lái xe chính là một vị Hoàng Kim Cổ Thần.

Tại Tiên Vực, nếu như vậy còn không thể suy đoán ra thân phận người trong đó là ai, vậy không xứng gọi là tu sĩ.

Mà trong thành, rất nhiều tồn tại cường đại đã chú ý tới, trong lòng cực kì không bình tĩnh.

Truyền nhân Cố gia lần nữa hiện thân!

Tin tức này, rất nhanh đã truyền ra, dẫn tới rất nhiều thế lực chấn động.

Bên ngoài cổ thành Huyền Ly lập tức sôi trào.

Trước đó rất nhiều tu sĩ nhìn chín đầu Thương Long đi vào chỗ sâu trong cổ thành, sau đó không biết tung tích.

“Truyền nhân Cố gia thật sự đã lộ diện?” Đám người chấn kinh, sau đó thoải mái.

“Chín đầu Thương Long Thánh Nhân cảnh kéo xe, truyền nhân Cố gia tuyệt đối có thể làm được chuyện xa xỉ và khí phách này.”

“Không nghĩ tới cuối cùng đã kinh động đến vị đại nhân này, nghe nói hắn và Minh Nguyệt công chúa từng có ước định, còn là ước định trước mặt vô số tu sĩ trong cổ thành Vọng Nguyệt!”

“Bây giờ đến đây phó ước, tuyệt đối sẽ có trò hay để nhìn!” Rất nhiều tu sĩ kích động và hưng phấn, cảm giác được các thế lực khắp ba ngàn đạo vực đều bị hấp dẫn ánh mắt và dẫn dắt thần kinh bởi hành động của Cố Trường Sinh.

Đây là chuyện khó mà tưởng tượng được.

Rất nhanh, chỗ sâu trong cổ thành lập tức có rất nhiều tu sĩ dũng mãnh lao ra.

Nhất là người trẻ tuổi, sắc mặt đỏ lên, vô cùng cuồng nhiệt, như nhìn thấy thần linh trong lòng mình.

Thời gian sau, cổ thành Huyền Ly gió nổi mây phun, bởi vì Cố Trường Sinh đến, kinh động bốn phương tám hướng, rất không bình tĩnh.

Chỗ sâu trong cổ thành Huyền Ly.

Một mảnh kiến trúc hùng vĩ, cung điện liên miên, đình đài lầu các, san sát nối tiếp nhau.

Chín đầu Thương Long rơi xuống đất.

Thân thể vô cùng to lớn nhanh chóng thu nhỏ, rơi trên mặt đất, trong đôi mắt to lớn bộc lộ thánh uy doạ người, nhìn chằm chằm bóng người phía trước.

Người của Vạn Đạo Thương Minh sớm đã nhận được mệnh lệnh,

cung kính đến đón tiếp.

Đây là một lão giả phúc hậu mặc cẩm y, trên trán có vết mồ hôi, không chịu được khi bị chín đầu hung thú Thánh Nhân cảnh đến gần như vậy.

Ông ta vội vàng tiến lên một bước nói, “Lão phu Thiết Nguyên, bái kiến Thần Tử.”

Bên trong liễn xa bạch ngọc, Liên Tinh vén rèm lên, Cố Trường Sinh chậm rãi đi ra, thản nhiên nói, “Không cần đa lễ.”

Chủ thượng đã thông báo Thần Tử sắp tới đây, đã sắp xếp xong xuôi nơi nghỉ ngơi cho ngài rồi.” Thiết Nguyên cung kính nói, dẫn đường đi phía trước.

Cố Trường Sinh khẽ gật đầu, đúng là nãi nãi nắm được lịch trình xuất hành của hắn rõ như lòng bàn tay.

Nhưng cũng đúng, vì Liên Tinh ở ngay bên cạnh hắn.

Dù sao Vạn Đạo Thương Minh và Phù Đồ đều là hai tổ chức chí cường.

Ở Tiên Vực, dường như có rất ít chuyện có thể giấu diếm ánh mắt bà ấy.

“Công tử, cổ thành Huyền Ly chính là một trong những cổ thành an toàn nhất ở Vũ Hóa tinh vực, bởi vì nơi đây gần tiên thành.”

“Nhưng lúc bình thường sẽ không thể trực tiếp đi vào Vũ Hóa tiên được, cần phải có thủ dụ của Vũ Hóa tiên triều.”

“Đến chỗ này thì nên tuân thủ quy củ của Vũ Hóa tiên triều. Tại kỷ nguyên nào đó, từng có Chí Tôn muốn mạnh mẽ xông tới tiên thành, kết quả bị một đôi tay màu vàng từ trên trời giáng xuống, trực tiếp chụp chết giữa trời.”

“Việc này đã chấn nhiếp mấy kỷ nguyên, cho đến bây giờ, không có tu sĩ nào có can đảm vi phạm quy củ nơi đây.”

Liên Tinh ở bên cạnh nhẹ giọng mở miệng, giải thích cho Cố

Trường Sinh.

Hơn nữa.

Quan trọng nhất chính là, tại Vũ Hóa tiên triều, khả năng rất lớn là có một vị Tiên Vương tọa trấn.

“Không hổ là Vũ Hóa tiên triều, một trong ba tiên triều chí cường ở Tiên Vực, loại quyết đoán này đúng là bất phàm.”

Cố Trường Sinh khẽ gật đầu, lần đầu tiên nghe nói đến chuyện này của Vũ Hóa tiên triều.

Chương 275: Tam Đại Tiên Triều, Minh Không Nữ Đế, Diệp Minh Nguyệt Kinh Hỉ

Thảo nào trong cổ thành Huyền Ly lại có nhiều tu sĩ và sinh linh thuần huyết như vậy, vô cùng chen chúc cùng náo nhiệt.

Thì ra đều là không có được khẩu dụ.

Không thể bước vào trong tiên thành.

Về phần hai tiên triều vô thượng khác ở Tiên Vực, theo thứ tự là Xích Minh tiên triều và Minh Không tiên triều.

Xích Minh tiên triều cách nơi đây tỷ vạn dặm, chính là do Xích Minh Tiên Vương thành lập.

Thời gian tồn tại cũng vô cùng lâu đời cổ lão, tương tự như Vũ Hóa tiên triều.

Mà Minh Không tiên triều thì ở Minh Không đạo vực.

Đó cũng là một đạo vực tiếng tăm lừng lẫy tại ba ngàn đạo vực.

Trải qua vạn kiếp vẫn bất hủ, cũng là một trong những thế lực đương thời không thể trêu chọc được.

Cho dù cường hoành như hoàng tộc Thái Cổ, tại Minh Không đạo

vực cũng phải thành thật tuân thủ quy củ, không dám vượt qua làm càn.

Nhắc đến Minh Không đạo vực, ý nghĩ đầu tiên của rất nhiều tu sĩ chính là Minh Không tiên triều.

Nếu đám cổ lão còn tồn tại, tuyệt đối vẻ mặt sẽ đại biến, tê cả da đầu, nghĩ đến một bóng người dung nhan vô song, phong hoa tuyệt đại.

Đó là một truyền kì đương thời!

Minh Không Nữ Đế, Phượng Minh Không.

Nhất đại Nữ Đế, từ lúc nhỏ yếu, từng bước quật khởi, tài tình tuyệt thế, vạn cổ vô song.

Chưa từng bại một lần, đánh tới tất cả người cùng thế hệ đều thần phục, không dám tranh phong.

Truyền thuyết của bà ta đã sớm lưu truyền tại ba ngàn đạo vực mấy ngàn vạn năm, trấn áp mấy thời đại, được xưng là nhật nguyệt giữa trời, phong hoa tuyệt đại!

Nhưng Minh Không Nữ Đế đã sớm biến mất trong mắt thế nhân một ngàn vạn năm rồi.

Hiện nay, nghe nói người cầm quyền tại Minh Không đạo vực là đệ tử của bà ta.

Đương nhiên thế nhân xưng hô là Nữ Đế, chỉ là tôn xưng đối với thân phận của bà ta, cũng không phải nói thực lực của Minh Không Nữ Đế là Đế cấp.

Tại thời kì cận cổ, bà ta là tồn tại vô địch duy nhất thành tựu Tiên Vương vị, thực lực viễn siêu Đế cấp.

Bây giờ, Tiên Vực có thể xác nhận, bà ta chính là nhân vật cấp bậc Tiên Vương.

Mặc dù thời gian Minh Không tiên triều thành lập kém xa tít tắp các thế lực bất hủ, nhưng đương thời có Tiên Vương trấn thủ,

không người dám làm càn!

Nghĩ tới đây, Cố Trường Sinh cũng không khỏi lắc đầu.

“Chỉ có thế lực từng sinh ra cấp bậc Tiên Vương mới có khả năng xưng là bất hủ, thật ra Trường Sinh thế gia còn cách bất hủ một đoạn lớn, nhưng thế nhân đã quen thuộc với cảnh tượng này rồi.”

“Dựa theo các vị tộc gia nói, Trường Sinh cảnh, Bất Hủ Cảnh, từng là hai đại cảnh tương ứng với Chân Tiên và Tiên Vương.”

“Nhưng thật ra có rất nhiều Trường Sinh thế gia nên gọi là Bất Hủ thế gia, tổ tiên đều là từng sinh ra Tiên Vương...”

Cố Trường Sinh nghĩ đến gia tộc mình.

Không ít thế lực đều gọi Cố gia là Tiên Đế thế gia.

Dựa theo lời lão tổ Cố gia nói, ông ấy cũng không phải người khai sáng Cố gia, chỉ là một trong những dòng dõi của người khai sáng mà thôi.

Có lẽ người khai sáng ra Cố gia không chỉ đơn giản là Tiên Đế.

Phía trên Tiên Đế?

Đó là cảnh giới gì.

Cố Trường Sinh kéo suy nghĩ trở về, Thiết Nguyên đã dẫn bọn họ đến một gian lạc viên cực kì thanh tĩnh, xen lẫn tinh tế, linh vụ trôi nổi, hào quang dị sắc.

So sánh với sự phồn hoa bên ngoài, nơi đây có vẻ khá nhã nhặn yên tĩnh, nhưng các vật phẩm bài trí, lại không có bất kì phàm vật gì.

Sau đó Thiết Nguyên cáo lui.

“Đoán chừng sứ giả của Vũ Hóa tiên triều sẽ nhanh chóng đến đây đưa thiếp mời cho công tử.” Liên Tinh nhẹ giọng cười nói.

Vũ Hóa tiên triều muốn biết chỗ ở của Cố Trường Sinh sẽ rất đơn

giản.

Về phần các tu sĩ khác muốn bái kiến Cố Trường Sinh, Liên Tinh không cho rằng bọn họ có tư cách này, sẽ chỉ quấy rầy đến công tử nghỉ ngơi thôi.

Ngay lúc đó.

Trong Vũ Hóa tiên thành, một ngọn núi được tiên vụ bao phủ.

Tùng bách liên miên, thánh dược tỏa hương thơm, thanh tuyền chảy xuống các tảng đá, phát ra tiếng leng keng rung động.

Cảnh sắc trên núi u tĩnh, lịch sự tao nhã.

Một tòa đài cao tọa lạc trên đó, giống như mờ mịt khó tìm.

Trên ngọn núi hai bên, không ít thiếu niên thiếu nữ ở đó, thân mang bảo giáp tiên y, khí độ bất phàm, bao phủ thần huy, ba động cường đại mơ hồ truyền ra, làm người ta sợ hãi.

Bọn họ là tuổi trẻ tuấn kiệt từ các nơi mà đến, đạt được bái thiếp, đến đây ăn mừng yến tiệc hai mươi tuổi của Diệp Minh Nguyệt công chúa.

Trên ngọn núi, một nữ tử áo xám, vẻ mặt bình tĩnh, tóc dài che lấp nửa khuôn mặt ngồi đó.

Nàng cúi đầu, hai tay gảy dây đàn, tiếng đàn vang lên, như tiếng trời dễ nghe.

“Không hổ là Minh Nguyệt công chúa, không chỉ có thiên tư quốc sắc, đến cầm nghệ cũng cao siêu huyền diệu như vậy, làm lòng người say mê.”

“Đúng vậy, chiến lực của Minh Nguyệt công chúa càng ngập trời, ép tới vô số thiên kiêu của Vũ Hóa đạo vực không ngẩng đầu được lên, xưng bá một phương.”

Trên ngọn núi hai bên, rất nhiều tu sĩ tuổi trẻ đang đàm luận, trong mắt lộ ra vẻ tán thưởng.

Lai lịch của bọn họ bất phàm, sau lưng là vô thượng đạo thống, hoặc là thế lực bất hủ, Trường Sinh thế gia, thậm chí còn có sinh linh trong mười vạn cấm khu.

Bây giờ sắc mặt lộ ra vẻ khác thường, nhìn thân ảnh mặc áo xám kia, lẳng lặng thưởng thức ca khúc này.

Chỉ có thể nói Diệp Minh Nguyệt không hổ kỳ danh.

Chính là trăng sáng trên trời.

Không có nam tử nào nhìn thấy mà không động lòng say mê.

Theo thời gian trôi qua, trên bầu trời lại có từng đạo thần huy rơi xuống.

Như một Tinh Linh bay tới, vờn quanh Diệp Minh Nguyệt, giống như chúng tinh phủng nguyệt.

Dưới thanh tùng, bên bờ thanh tuyền, nàng được một tầng ánh sáng trắng tinh bao phủ, đó là thánh huy, siêu phàm thoát tục.

Tiếng đàn càng thêm dễ nghe, có lực lượng lay động thiên địa, có đạo cùng reo vang.

Trong khoảnh khắc, cỏ cây xanh nhạt xung quanh phát ra sinh cơ, nhanh chóng sinh trưởng.

Rất nhiều nụ hoa đồng thời nở rộ, hương thơm xông vào mũi.

Đợi tiếng đàn phiêu tán, dừng lại, bách điểu xung quanh đã sớm tụ tập, rất nhiều linh cầm nhảy múa

Trong giây lát kinh trụ rất nhiều người.

“Tiếng đàn này lại ẩn chứa sinh mệnh huyền diệu, chính là một loại cổ thiên công diễn hóa và cảm ngộ.”

“Minh Nguyệt công chúa thật là bất phàm, tuổi còn nhỏ, trình độ chưởng khống thần thông đã đạt đến tình trạng thế hệ trước khó mà với tới.”

“Trọng Đồng huyền diệu, cũng không phải vô ích...”

Một khúc đàn xong, xung quanh lập tức vang lên những tiếng khen ngợi.

Rất nhiều nam tử trẻ tuổi thẳng thắn tán dương, ánh mắt lộ ra hỏa nhiệt và ngưỡng mộ, bắt đầu biểu hiện mình.

Nghe đồn Vũ Hóa tiên triều cố ý chọn phu cho Diệp Minh Nguyệt công chúa.

Nếu được nàng nhìn trúng, trở thành phò mã của Vũ Hóa tiên triều, tương lai tuyệt đối sẽ có trợ lực khó mà tưởng tượng được.

Đừng nói đến bản thân Diệp Minh Nguyệt cũng vô cùng ưu tú, Tiên Vực khó có nữ tử nào có thể sánh bằng.

Đám người không ngừng sợ hãi thán phục, thậm chí cảm giác tâm linh thông thấu.

Chương 276: Thời Gian Đúng Là Trùng Hợp, Trà Lâu Gặp Lại, Tâm Tư Nhỏ Của Ma Nữ

Trong mắt một đám nam tử trẻ tuổi càng lộ ra vẻ điên cuồng ngưỡng mộ, nhìn chằm chằm thân ảnh động lòng người kia.

Đúng lúc này, tất cả mọi người cảm giác hư không nơi đó một trận mơ hồ.

Một thân ảnh yểu điệu mặc cung trang váy đen đi ra, khuôn mặt hại nước hại dân, mang theo mị hoặc kinh người.

“Là nàng!”

“Ma nữ Xiển Thiên Giáo!”

Một vài người trẻ tuổi hoảng sợ nói, trong mắt lộ ra ngưng trọng, rất xem trọng ma nữ, bộc lộ vẻ kiêng kị.

Đám tộc nhân trẻ tuổi đến từ mười vạn cấm khu lại lộ ra ánh mắt nóng bỏng.

Nhưng sau một khắc sắc mặt đại biến, đột nhiên đỏ lên, mạch máu muốn nứt, vô cùng hoảng sợ lui lại.

“Còn nhìn chằm chằm ta nữa, đừng trách mình không còn mắt.” Mặc dù ma nữ cười tủm tỉm, nhưng tất cả mọi người đều cảm nhận được một cỗ hàn ý, có chút biến sắc.

Diệp Minh Nguyệt nghi hoặc nhìn nàng, hỏi, “Ngươi tới làm gì?”

“Nói cho ngươi một tin tức tốt.” Ma nữ vẫn cười tủm tỉm như cũ.

“Tin tức tốt gì?”

“Cố Trường Sinh, hắn đã đến Vũ Hóa tinh vực, bây giờ đang ở trong cổ thành Huyền Ly.”

“Cái gì?”

Trong mắt Diệp Minh Nguyệt đột nhiên lộ ra vẻ kinh hỉ, đứng dậy, không còn vẻ lạnh nhạt tùy ý như vừa rồi.

Ma nữ từ trong hư không đi tới, khí chất mị hoặc, gương mặt hại nước hại dân, mỹ lệ như không chân thực.

Bên trong vạn tộc Thái Cổ có rất nhiều nhân vật trẻ tuổi nhìn chằm chằm nàng, ánh mắt vô cùng nóng bỏng.

Nhưng rất nhanh vang lên một trận kêu rên, khóe miệng chảy máu, hãi nhiên rút lui.

Ma nữ cong mắt, đôi mắt như bảo thạch, lộ ra thần thái, lúc này ý cười càng sâu.

Nàng âm thầm thi triển tinh thần bí thuật, những người chăm chú nhìn nàng đều bị thương, ăn thiệt thòi, trong lòng lập tức run lên.

“Không hổ danh xưng ma nữ, khiến người ta khó mà suy đoán tâm tư...”

“Ma nữ Xiển Thiên Giáo vô cùng thần bí, không ai biết rõ lai lịch của nàng. Nhưng không thể phủ nhận chính là, nàng có dung nhan khiến người ta hoài nghi sẽ bị trời ghen ghét đố kị, thật sự quá đẹp, nhìn một chút sẽ không nhịn được say mê.”

“Đúng vậy, từng có truyền nhân của thế lực bất hủ vô cùng tự tin theo đuổi nàng, vượt ngang rất nhiều đạo vực, nhưng lại bị ma nữ đánh bại, mất hết thể diện, từ đó không gượng dậy nổi.”

“Đó là một kỳ nữ, nghe nói có mấy vị Vương giả trẻ tuổi trong hoàng tộc Thái Cổ cảm thấy rất hứng thú với nàng...”

Đám tu sĩ nghị luận ầm ĩ, trên đài cao phía trước, hai nữ tử đều là giai nhân thiên tư quốc sắc khó tìm trên thế gian, một người tôn quý tuyệt mỹ, một người khuynh quốc khuynh thành.

Bây giờ, trên mặt ma nữ hiện lên ý cười, mở miệng nói mấy câu.

Diệp Minh Nguyệt nghe vậy, đột nhiên đứng dậy, trong mắt lộ ra kinh hỉ.

Một màn này khiến tất cả tuổi trẻ tu sĩ đứng trên các ngọn núi xung quanh đều sửng sốt.

Bọn họ lai lịch bất phàm.

Thân phận cũng tôn quý không thể nói, nếu không sẽ không thể đứng ở chỗ này nghe Diệp Minh Nguyệt đàn.

“Cái gì! ?”

“Vừa rồi ma nữ nói chính là... Cố Trường Sinh?”

Đồng dạng, thực lực của bọn họ cũng không đơn giản, thính lực vô cùng cường đại, ma nữ cũng không tận lực giấu diếm.

Đám người kịp phản ứng, lập tức ngây dại.

Tin tức Cố Trường Sinh hiện thân tại cổ thành Huyền Ly còn không truyền vào trong tiên thành.

Vẻ mặt đám thiếu niên trẻ tuổi của hoàng tộc Thái Cổ lập tức mất

tự nhiên, toàn thân lạnh xuống.

Đối với bọn họ mà nói, Cố Trường Sinh không chỉ là một vô địch tồn tại trong thế hệ trẻ tuổi, còn là một tên sát thần.

Số lượng truyền nhân hoàng tộc Thái Cổ chết trong tay Cố Trường Sinh không ít.

Nhất là tộc quần chí cường như Đọa Long Lĩnh, truyền nhân cũng bị Cố Trường Sinh đánh đến vẫn lạc bỏ mình, thậm chí phong sơn mười vạn năm.

“Xem ra Trường Sinh đạo huynh không quên ước định với ta.” Diệp Minh Nguyệt buông cái đàn dài trong tay xuống, khẽ mỉm cười nói.

“Nhưng làm sao ngươi lại biết tin tức này? Lần trước từ hạ giới trở về, ngươi vẫn luôn cố ý tránh ta, chẳng lẽ đã làm việc gì trái lương tâm sao?”

Bỗng nhiên nàng thu liễm ý cười, trong Trọng Đồng đen như mực, phù văn lít nha lít nhít không ngừng lấp lóe, tập trung vào ma nữ.

Nàng luôn có cảm giác... Ma nữ có chuyện giấu diếm nàng.

Nếu là người bình thường bị Trọng Đồng nhìn chằm chằm như thế, tâm thần đã sớm thất thủ, khó mà kháng cự.

Vẻ mặt ma nữ tự nhiên, không biến hóa, vẫn cười tủm tỉm nói, “Ngươi đừng quản làm sao ta lại biết tin tức này, hiện tại chuyện giữa ngươi và Cố Trường Sinh còn chưa ra sao đâu.”

“Được, tạm thời tin ngươi một lần.”

“Ta tự mình đi gặp Trường Sinh đạo huynh.”

Diệp Minh Nguyệt khẽ cười một tiếng, gật đầu, chuẩn bị khởi hành, tiến về cổ thành Huyền Ly gặp Cố Trường Sinh.

Tính cách của nàng thản nhiên, tự nhiên hào phóng.

Ma nữ nói tin tức này cho nàng biết, rõ ràng là cho nàng cơ hội.

Hai người là bạn thân, có thể xưng không giấu nhau cái gì, đương nhiên nàng sẽ tin tưởng ma nữ không có điều kiện.

“Đi thôi, đừng để Cố Trường Sinh chờ lâu, người ta đã nhớ đến ước định với ngươi ở cổ thành Vọng Nguyệt rồi đó.” Ma nữ vẫn cười tủm tỉm, trên mặt không nhìn ra dị sắc khác.

Chỉ là trong lòng khẽ thở dài, có chút bực bội.

Lúc Cố Trường Sinh mới rời Cố gia tại Nam Thắng đạo vực, nàng đã biết.

Chỉ là chưa từng hiện thân gặp mặt ở cổ thành Huyền Ly thôi.

Biết rõ suy nghĩ của Diệp Minh Nguyệt, là bạn thân, đương nhiên nàng không làm ra chuyện hoành đao đoạt ái được.

Nhưng mà...

Chuyện xảy ra ở hạ giới, thời gian này vẫn bồi hồi trong lòng nàng, khó mà tán đi.

Đúng lúc này, ong một tiếng!

Trong hư không nơi xa bỗng nhiên có một đạo kim quang xuất hiện, giống như đại đạo tràn ngập thần ý kim quang từ trên trời kéo dài tới nơi đây.

Đó là một tấm Kim Bảng.

Rơi vào trước mặt Diệp Minh Nguyệt.

“Thần dụ của phụ hoàng...”

Vẻ mặt Diệp Minh Nguyệt hoang mang, tiếp được thần dụ, nhìn qua nội dung bên trên, sau đó không khỏi lộ ra mấy phần bất đắc dĩ và cười khổ.

“Đây là cái gì?” Ma nữ hỏi.

“Con trai một vị Tổ Hoàng của Vạn Hoàng Sào đích thân đến bái phỏng, mang theo trọng lễ mà đến, phụ hoàng bảo ta đi gặp mặt.”

Diệp Minh Nguyệt thấy ma nữ không hiểu, liền giải thích, trong lòng cũng rất bất đắc dĩ.

Lúc nào không đến, lại đến vào lúc này.

Thời cơ này... Đúng là trùng hợp a!

“Không thể cự tuyệt sao?” Ánh mắt ma nữ khẽ nhúc nhích, hỏi ngược lại.

“Không thể, phụ hoàng nói ta đi gặp mặt, bởi vì đối phương mang theo lễ vật quá nặng nề.” Diệp Minh Nguyệt bất đắc dĩ.

Chương 277: Thời Gian Đúng Là Trùng Hợp, Trà Lâu Gặp Lại, Tâm Tư Nhỏ Của Ma Nữ (2)

Nói đến đây, nàng nhìn ma nữ một cái, khẽ mỉm cười nói, “Vậy chuyện dẫn Trường Sinh đạo huynh đến tiên thành, liền làm phiền ngươi rồi.”

Ma nữ sững sờ, sau đó vô thức gật đầu nói, “Được.”

Sau đó phản ứng lạu, nàng lại lắc đầu, nhẹ nói, “Ta thay ngươi đi, như vậy có phải không tốt lắm không?”

“Có gì không tốt, ta nghĩ Trường Sinh đạo huynh sẽ không ngại.” Diệp Minh Nguyệt cười khẽ, bên trong Trọng Đồng giống như hiện lên ý vị thâm trường.

Nghe vậy, trên mặt ma nữ mang theo mị hoặc, cười nói, “Nếu ngươi không thèm để ý, ta lại để ý cái gì.”

Nàng không rõ có phải Diệp Minh Nguyệt đã phát hiện ra cái gì không.

Nhưng trong nháy mắt nghe được nội dung thần dụ, trong nội tâm nàng lại có chút kinh hỉ khó tả.

Dù sao cũng là... Danh chính ngôn thuận, không lo lắng lặng lẽ đi gặp Cố Trường Sinh sẽ bị Diệp Minh Nguyệt hiểu lầm cái gì.

Sau đó, Diệp Minh Nguyệt giẫm lên đại đạo kim quang kia, tan biến ở cuối chân trời, đông đảo thiên kiêu trẻ tuổi trên các ngọn núi xung quanh cũng mắt lộ ra vẻ tiếc nuối, nhao nhao tán đi.

Ma nữ nhoẻn miệng cười, khiến không ít tu sĩ vụng trộm nhìn chăm chú vào nàng trở nên thất thần say mê, thân ảnh nàng lóe lên, biến mất tại chỗ.

Đoạn thời gian này tại cổ thành Huyền Ly cũng rất không bình tĩnh, càng ngày càng có nhiều thiên kiêu trẻ tuổi, truyền nhân của thế lực bất hủ hội tụ, cũng lộ diện ở đây, chờ thiệp mời tiến về tiên thành.

Đồng thời.

Rất nhiều người đều đang hỏi thăm tung tích của Cố Trường Sinh, muốn bái phỏng một lần.

Bên trong thành.

Trong một gian trà lâu thanh u yên tĩnh, là sản nghiệp của Vạn Đạo Thương Minh.

Gần cửa sổ.

Một nam tử áo trắng đang uống trà, dung nhan vô cùng tuấn tú, tóc đen như mực, rối tung trên đầu vai, lộ ra ý vị thoải mái lười biếng.

Bên cạnh mơ hồ có ba động huyền diệu.

Nếu có người muốn thấy rõ, lại phát hiện xung quanh nam tử hoàn toàn mơ hồ không rõ, giống như sừng sững trong một thế giới khác.

Ở sau lưng hắn, còn có một nữ tử váy trắng thanh lệ vô song, dung nhan tựa như ảo mộng, và một tên Hoàng Kim Cổ Thần khôi ngô, vóc dáng cao lớn.

“Vũ Hóa tiên triều rõ ràng biết công tử đã tới, nhưng không ai đến đây nghênh đón.” Cổ Thần Mục mở miệng, có chút bất mãn đối với Vũ Hóa tiên triều.

Cố Trường Sinh thổi sương mù trên chén trà, sau đó chậm rãi uống cạn, vẻ mặt lạnh nhạt tự nhiên, cũng không để ý

“Đoán chừng Vũ Hóa tiên triều còn chưa nghĩ ra phải làm thế nào, không biết lần này công tử đến đây vì lý do cá nhân, hay là đại biểu cho Cố gia, hai chuyện này khác nhau.” Liên Tinh nhẹ giọng nói, khiến Cổ Thần Mục bừng tỉnh.

Đúng lúc này, hư không bên ngoài cửa sổ có một trận ba động truyền đến,

Cố Trường Sinh ngước mắt nhìn thoáng qua, rất nhanh lại thu hồi ánh mắt.

Ma nữ xuất hiện, trên mặt có ý cười, tự nhiên hào phóng ngồi xuống đối diện Cố Trường Sinh, đưa tay rót trà cho hắn.

“Bái kiến công tử.”

Nàng nhẹ nhàng cười một tiếng, đồng thời cũng rót một chén trà cho mình, vô cùng tự nhiên.

“Là ma nữ ngươi...”

Sắc mặt Liên Tinh bỗng nhiên lạnh xuống, sát ý kinh thiên tràn ra, tu sĩ trong trà lâu cả kinh, sắc mặt hãi nhiên trắng như tuyết, không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

“Sao ngươi lại có ý kiến với ta lớn như vậy?” Ma nữ liếc mắt nhìn Liên Tinh, giống như không biết rõ duyên cớ.

Vẻ mặt Liên Tinh băng lãnh, không nói một lời.

Cổ Thần Mục lại vô cùng nghi hoặc nhìn hai người, cũng không biết hai người này đã sinh thù từ lúc nào.

Trước đây không phải còn cùng một chỗ ăn thịt uống rượu sao?

“Làm sao ngươi lại biết ta ở đây?” Cố Trường Sinh không ngẩng đầu, đôi mắt vẫn nhìn chằm chằm chén trà trong tay, tùy ý hỏi.

“Ngươi đoán xem.” Ma nữ cười tủm tỉm nói.

“Ngươi lặng lẽ theo dõi ta?”

Cố Trường Sinh nhíu mày.

“Ngươi nghĩ hay lắm, ai lặng lẽ theo dõi ngươi chứ?” Ma nữ nghe vậy lườm hắn một cái, dáng vẻ phong tình vạn chủng, không gì sánh được.

Ma nữ hiện thân khiến Cố Trường Sinh có chút ngoài ý muốn.

Nhưng vừa nghĩ tới quan hệ giữa nàng và Diệp Minh Nguyệt rất thân mật, xuất hiện tại Vũ Hóa đạo vực cũng không bất ngờ.

Ma nữ là truyền nhân của Xiển Thiên Giáo, muốn biết hành tung của hắn, chỉ cần hơi lưu ý sẽ biết, rất nhẹ nhàng, không có độ khó.

Hơn nữa Cố Trường Sinh cũng không tận lực giấu diếm hành tung.

Sau đó, Cố Trường Sinh nhìn nàng, mở miệng hỏi, “Minh Nguyệt công chúa đâu? Làm sao không gặp nàng?”

Hắn cho rằng Diệp Minh Nguyệt sẽ đến, nhưng lại không nhìn thấy thân ảnh của nàng.

“Thế nào? Không muốn nhìn thấy ta như vậy.”

Ma nữ cười một tiếng, hỏi ngược lại.

Thấy vẻ mặt Cố Trường Sinh không có bất kỳ gợn sóng nào, vô cùng bình tĩnh, giống như không để ý đến chuyện nàng hiện thân ở đây, ngược lại còn hỏi thăm Diệp Minh Nguyệt.

Chẳng biết tại sao trong lòng có chút buồn phiền, nóng nảy.

Dường như Cố Trường Sinh đã nhận ra tâm trạng ma nữ biến hóa, trong lòng khẽ nhúc nhích.

Sau đó, khẽ cười nói, “Không phải, làm sao ta lại không muốn gặp

ngươi chứ, chỉ là có chút nghi hoặc thôi."

"Minh Nguyệt công chúa là chủ nhân ở đây, tại sao có thể không lộ diện được?"

Ma nữ sững sờ, đôi mắt đẹp nhìn lên mặt hắn, giống như muốn xác nhận lời này của Cố Trường Sinh là thật hay giả, nghe giống như đang an ủi nàng.

Nhưng chẳng biết tại sao, coi như biết rõ lời này là an ủi nàng.

Trong lòng ma nữ cũng sinh ra một trận mừng rỡ, trên mặt lại không thay đổi.

Sau đó liếc Cố Trường Sinh một cái, hừ nhẹ nói, "Lời ngươi nói, hiện tại một câu cũng không thể tin."

Cố Trường Sinh vẫn mỉm cười nói, "Không tin thì thôi, dù sao ta cũng đã nói."

Ma nữ lại hừ nhẹ một tiếng, sau đó mới giải thích, "Minh Nguyệt không thoát thân được, nàng bị một tấm thần dụ của phụ hoàng triệu đi, đoán chừng bây giờ đang ứng phó với con trai một vị Tổ Hoàng nào đó của Vạn Hoàng Sào rồi."

"Cho nên nàng mới để ta tới gặp ngươi."

Cố Trường Sinh gật đầu, "Thì ra là vậy."

Sau đó hắn lại nhìn chằm chằm vào mắt ma nữ, khẽ cười nói, "Nếu không phải như vậy, có phải ngươi sẽ không định gặp ta không?"

Cố Trường Sinh đột nhiên nhắc đến chủ đề này, ma nữ giật nảy mình.

Vẻ mị hoặc và cao lãnh lúc trước khó mà duy trì được, ngược lại có chút thất kinh.

Nhưng rất nhanh nàng đã khôi phục lại, cảm thấy mình không làm gì sai, mỉm cười nói, "Dù sao ngươi cũng đến tham gia yến hội sinh nhật hai mươi tuổi của Minh Nguyệt, ta đến xem náo nhiệt làm

gì.”

Thân là nữ nhân, lúc này Liên Tinh cũng ngửi được mùi dấm chua nồng đậm từ câu nói này.

Mặc dù ma nữ là truyền nhân của Xiển Thiên Giáo cực kì thần bí, nhưng nàng cũng là nữ nhân, không hề ngoại lệ.

Nhất là sau khi đã phát sinh quan hệ với Cố Trường Sinh.

Tâm cao khí ngạo, không muốn bất cứ chuyện gì rơi vào người nàng.

Nghĩ tới đây, Liên Tinh vẫn rất hâm mộ ma nữ.

Chương 278: Ngươi Cần Gì Phải Ăn Dấm, Ma Nữ Xù Lông, Nhập Tiên Thành

Đương như Cố Trường Sinh đã nghe ra ý vị trong đó, lập tức lắc đầu nói, “Tại cổ thành Vọng Nguyệt, Minh Nguyệt công chúa đã có ước định với ta, lần này đến phó ước cũng coi như hợp tình hợp lý, ngươi cần gì phải ăn dấm chứ?”

“Ngươi mới ăn dấm đấy.”

Ma nữ nghe vậy, bỗng nhiên xù lông, gương mặt hại nước hại dân ửng đỏ, vội vàng hung ác nói.

Nàng nói ra lời như vậy là muốn che giấu trong lòng mình đang loạn.

Nàng không ngờ Cố Trường Sinh sẽ nói ra những lời này.

Trong lòng căn bản không bình tĩnh được.

Trong lòng ma nữ rối loạn.

Nhưng Cố Trường Sinh lại không thèm để ý, bỗng nhiên kéo cổ tay nàng, sắc mặt ma nữ kinh hãi, toàn thân sáng lên, thi triển bí thuật thần thông, muốn tránh thoát.

Đối với cái này, Cố Trường Sinh đã sớm dự liệu được, một luồng hỗn độn chi lực dung nhập, đánh tan chống cự của nàng, cười nói, "Nhìn ngươi bị dọa kìa, ngươi muốn đi đâu? Không phải muốn dẫn ta vào tiên thành sao?"

"Cố Trường Sinh..." Ma nữ nghiến răng nghiến lợi, lúc này mới biết bản thân bị Cố Trường Sinh trêu đùa.

Lần trước hạ giới cũng bị hắn rót rượu như vậy, sau đó mơ mơ màng màng giao nộp thân thể ra.

Lần này nàng vô thức muốn chống cự, tưởng Cố Trường Sinh muốn lặp lại chiêu cũ.

Nhưng Cố Trường Sinh chỉ muốn xuất thủ trêu đùa nàng một chút thôi.

Nghĩ tới đây, nàng lại buồn bực.

Vũ Hóa tiên thành, chiếm diện tích vài trăm vạn dặm.

Nhìn từ xa như là một đường chân trời dâng lên trong thần thoại Thái Cổ Thần Khư.

Hùng hồn nguy nga, khí thế bao la hùng vĩ như sơn hà.

Trong đó, cung điện cổ xưa, đình đài lầu các, hồ nước đảo nhỏ, lơ lửng trên không trung.

Vô số thần đảo, tiên vụ mờ mịt, vàng son lộng lẫy, cực kì rộng rãi, nhìn giống như một mảnh tiên cung cổ lão.

Một vòng cự luân màu vàng vô cùng sáng chói chìm nổi ở chỗ sâu tiên thành, trấn áp tất cả, uy hiếp bát hoang!

Vô tận uy áp lưu chuyển, chỉ một luồng khí tức đã có thể áp sập một phương đại thế giới.

Là hoàng thành của Vũ Hóa tiên triều, nơi đây chính là một trong số ít khu vực ở Tiên Vực có dũng khí lấy tên là tiên thành.

Các tiên triều còn lại cũng không có khí phách lớn như thế.

Ở giữa bầu trời, các tu sĩ và dị tộc hóa thành từng đạo cầu vồng qua lại, tiến về tứ đại thiên môn, tiếp nhận kiểm tra.

Không có dụ lệnh của Vũ Hóa tiên triều, cho dù là người có tu vi ngập trời, thân phận bất phàm, cũng không thể tự tiện xông vào nơi đây.

Quy củ này đã tồn tại vô số năm rồi.

Tại Bắc Thiên Môn, một tấm ngọc thạch to lớn nguy nga cao đến vạn trượng tọa trấn ở đây, trên đó có phù văn lấp lánh, uy vũ khí phái.

Ầm ầm!

Chín đầu Thương Long hoành không, thân ảnh che khuất bầu trời, từ chân trời mà đến, trong nháy mắt đã hấp dẫn tất cả ánh mắt ở nơi đây.

“Khí thế thật lớn!”

“Tê! Lấy Cửu Long kéo xe, xem ra vị thần thoại trẻ tuổi kia của Cố gia thực sự hiện thân rồi?”

Một đám tu sĩ chấn kinh, ngửa đầu nhìn lại.

Chín đầu Thương Long Thánh Nhân cảnh vắt ngang bầu trời, vô cùng to lớn, lân giáp lành lạnh, khiến người ta sợ hãi.

Theo dụ lệnh mà ma nữ đưa ra, đám thủ vệ ở Bắc Thiên Môn vội vàng cho bọn họ đi qua!

Chín đầu Thương Long một đường đi vào trong tiên thành!

Ngay lúc đó.

Trong hoàng cung tại tiên thành, một cái đình giữa hồ thanh tĩnh.

Mấy vị nam nữ trẻ tuổi đang uống trà luận đạo, xung quanh rất yên tĩnh, không người quấy rầy.

Nếu tinh tế điều tra, sẽ phát hiện có rất nhiều đạo khí tức cường

đại đang âm thầm bảo vệ bọn họ.

Giờ phút này.

Một nam tử anh tuấn, một thân chiến y kim giáp, mắt như tinh hải, nhìn về phía chân trời, đôi mắt không khỏi co rụt lại, thất thanh nói, “Xem ra Thần Tử Cố gia thực sự đã đến rồi!”

Ở bên cạnh hắn ta, một nam tử tuấn lãng, toàn thân giống như thiêu đốt, sợi tóc sáng chói trong suốt, sắc mặt vui mừng, nói, “Công tử đến rồi!”

Người này chính là truyền nhân của Thanh Huyền đạo trường.

Thanh Huyền Tiểu Đạo Quân.

Một trong số tùy tùng của Cố Trường Sinh, cũng là người nổi bật trong thế hệ này.

Hắn ta nói xong liền muốn đứng dậy, tiến đến bái kiến.

Mấy người bên cạnh không khỏi có chút hâm mộ hắn ta.

Cũng không phải ai cũng có cơ hội trở thành tùy tùng của Thần Tử Cố gia đâu.

Chuyện này còn cần vận khí và thực lực, thiếu một thứ cũng không được.

Đương nhiên, bọn họ đều không biết thân phận chân thật của Thanh Huyền Tiểu Đạo Quân là “Con nuôi” của Cố gia.

“Lát nữa còn phải nhờ Thanh Huyền Đạo huynh dẫn đến đó nữa.”

Mấy tên thiên tài tuổi trẻ đều khách khí nói với Thanh Huyền Tiểu Đạo Quân.

Trong đó có mấy vị thiên chi kiều nữ, trong ánh mắt lóe lên dị sắc, nhẹ nhàng mở miệng.

“Thanh Huyền Đạo huynh, lát nữa người phải dẫn chúng ta đến đón tiếp nha.”

Những lời này nghe thì nhẹ nhàng, nhưng thực tế lại khiến Thanh Huyền Tiểu Đạo Quân có chút bất đắc dĩ.

Nơi này mỗi người trẻ tuổi đều là tồn tại không kém hắn ta, bối cảnh ngập trời, thậm chí có người càng sâu không lường được, thâm tàng bất lộ.

Mà hiện nay lại cực kì khách khí nói chuyện với hắn ta.

Mà thứ mang đến những chuyện này, chính là thân phận tùy tùng của Cố Trường Sinh.

Thần thoại vô địch thế hệ trẻ tuổi, cũng không phải gọi không.

Lập tức, nơi đây một trận oanh động, đám người nhao nhao đứng dậy, đi về phía chín đầu Thương Long hạ xuống, đều muốn đi bái kiến Cố Trường Sinh.

Các nơi trong hoàng cung cũng đều phát sinh oanh động, rất nhiều người trẻ tuổi và tu sĩ thế hệ trước kinh động.

Trong một vườn hoa đầy thánh dược tỏa hương thơm, gốc cây quấn quanh.

Một gian lầu các sừng sững, nước hồ phiêu đãng, lá sen yếu ớt.

“Biết rõ ta ở chỗ này, lại còn dám đến, nhưng như vậy cũng giảm bớt phiền phức cho ta.” Hoàng Lạc mặc, ột thân áo choàng màu đỏ, vẻ mặt bình tĩnh, nhìn về phía Thương Long biến mất ở phía chân trời, từ tốn nói.

Bên cạnh hắn ta là một đám tộc nhân trẻ tuổi của Vạn Hoàng Sào, đang chậm rãi đi đến giữa hồ.

Một bên khác của Hoàng Lạc còn có Diệp Minh Nguyệt một thân áo xám, đang tận lực giữ khoảng cách với hắn ta, nghe vậy hơi nhíu mày, sắc mặt mang theo chút không vui.

Nhưng nghĩ đến Hoàng Lạc là khách, còn mang đến rất nhiều trọng lễ, đã bàn giao với phụ hoàng, nàng liền nhịn xuống.

Xung quanh bọn họ, còn có không ít thiên kiêu, đều là tồn tại vô

địch một phương, có thể tung hoành khắp nơi.

Nhưng lại bị khí tức của Hoàng Lạc chế trụ, âm thầm nhíu mày.

Bởi vì Hoàng Lạc là người trẻ tuổi duy nhất ở đây có thực lực Thánh Nhân cảnh, còn là Thánh Nhân cảnh hậu kỳ.

Tu vi cảnh giới cao hơn bọn họ nhiều.

Đương nhiên, thời gian tu luyện của Hoàng Lạc cũng lâu hơn bọn họ.

Bởi vì bị phong trấn trong thần nguyên, gần đây mới xuất thế, bảo lưu thực lực trước đó.

Lại nói, tuổi của hắn ta cũng không phải quá lớn, vẫn có thể tính là thế hệ trẻ tuổi.

Mặc dù thời gian trước đã truyền ra tin tức cơ duyên của Hoàng Lạc bị Thần Tử Cố gia cướp đi, nhưng hắn ta cường đại, ít nhất là ở đây, thế hệ trẻ tuổi không ai có thể chống lại. _

Chương 279: Cố Huynh Không Phải Người Ngươi Có Thể So Sánh, Cổ Đế Tử Hiện Thân, Thực Lực Khiếp Sợ

Bên trong vườn hoa, lời nói vừa rồi của Hoàng Lạc mơ hồ mang theo sự coi nhẹ và khinh thường Cố Trường Sinh.

Bởi vì hắn ta vô cùng cường đại, phụ thân hắn ta là tổ hoàng, trấn áp đương thời.

“Đến hắn cũng được xưng là thần thoại vô địch trong thế hệ trẻ tuổi sao, một thế này cũng chỉ như thế mà thôi.”

Hoàng Lạc lại lắc đầu nói.

Lời nói bình thản, nhưng lại thể hiện sự coi thường tất cả những người trẻ tuổi trong thế hệ này.

Từ tận đáy lòng, hắn ta không đặt thế hệ trẻ bây giờ vào mắt.

Không ít người trẻ tuổi biến sắc, mang theo tức giận và không cam lòng.

Đến Cố Trường Sinh cũng không đặt ở trong mắt.

Thái độ của Hoàng Lạc đối với bọn họ càng thêm coi thường.

Ngoại trừ Diệp Minh Nguyệt ra.

Hắn ta còn không thèm nhìn những người ở nơi này một cái.

Mặc dù Hoàng Lạc là dõng dõi của Tổ Hoàng, địa vị lớn đến đáng sợ.

Nhưng thế lực phía sau tất cả những người ở đây cũng kinh khủng ngập trời.

Hoàng Lạc ỷ vào chuyện tu hành nhiều hơn bọn họ mấy chục năm mà ngạo mạn.

Thật sự khiến trong lòng mọi người bất mãn, nhưng ngại chủ nhân nơi này là Diệp Minh Nguyệt và tu vi của Hoàng Lạc là Thánh Nhân cảnh mà không phát tác.

Âm thầm, có người ánh mắt lấp lóe, thấp giọng nói.

“Nghe nói có một vị quái thai cổ đại của một vô thượng đạo thống nào đó cũng tới đây, hắn ta cũng tự phong qua, tu vi cũng là Thánh Nhân cảnh.”

“Ngươi nói Phong Thần sao?”

“Đúng, chính là hắn ta, thời gian trước còn nghe nói hắn ta đã hàng phục một đầu hung thú thuần huyết Đại Thánh cảnh tại một tinh vực hoang vu, chính là một đầu Thần Ngạc, được phật âm hun đúc, cực kì cường đại.”

Bọn họ cũng thấp giọng nghị luận.

Tu vi Hoàng Lạc mạnh hơn bọn họ, nhưng bọn họ không cho rằng

mình sẽ yếu hơn hắn ta.

Chỉ là tu hành ít hơn hắn ta mấy chục năm thôi, sau này các loại cơ duyên gia thân, rất nhanh có thể đuổi theo hắn ta.

Sau Thánh Nhân cảnh, sẽ khó đột phá hơn.

Nhiều nhất Hoàng Lạc chỉ có thể đắc ý lúc này mà thôi.

Hơn nữa, bọn họ không cho rằng Cố Trường Sinh sẽ yếu hơn Hoàng Lạc Thánh Nhân cảnh.

Ngược lại, không ít người cho rằng Cố Trường Sinh có thể xuất thủ chống lại Hoàng Lạc.

Cố Trường Sinh cường đại thế nào, chỉ có thế hệ trẻ tuổi bọn họ rõ ràng nhất.

Diệp Minh Nguyệt nhíu mày, nhìn về phía Hoàng Lạc, rất không thoải mái với loại kiêu ngạo này của hắn ta.

Nàng biết mục đích lần này Hoàng Lạc đến đây.

Cầu hôn.

Trong một lần tình cơ, phụ hoàng đã từng nhắc đến chuyện này một lần rồi, nhiều hơn là bị người ta truyền ra.

Hoàng Lạc còn mang đến lượng lớn thần vật, mấy loại thiên công và Đế vật mà thời kì phụ thân hắn ta thành đạo đoạt được cũng mang đến, biểu hiện đủ thành ý.

Mặc dù nàng hiểu rất rõ phụ hoàng mình, không có khả năng làm ra chuyện dùng nữ nhi đổi lấy hàng hóa.

Nhưng Vũ Hóa tiên triều không phải một mình phụ thân nàng nói ra là có thể quyết định tất cả.

Còn có đám tiên hoàng chưa chết thoái ẩn trong Hoàng Lăng nữa.

Nếu như bọn họ có suy nghĩ khác, thì cho dù thiên phú của nàng có vô song, cũng không thể tránh việc bị định ra hôn ước.

Hơn nữa bối cảnh của Vạn Hoàng Sào không tầm thường, hậu đại của Chân Hoàng, không kém gì Vũ Hóa tiên triều.

Cho nên lúc này trong lòng Diệp Minh Nguyệt không khỏi có chút thấp thỏm, không đoán được suy nghĩ của đám lão nhân khác tại Vũ Hóa tiên triều.

“Làm sao?”

“Chẳng lẽ các ngươi muốn khiêu chiến ta sao? Đương nhiên cũng có thể, ta sẽ áp chế tu vi tại cùng một cấp độ cảnh giới với các người.”

Hoàng Lạc mở miệng, ánh mắt cực kì bình thản.

Lời này vừa ra, sắc mặt tất cả mọi người lần nữa biến đổi.

Bọn họ đều tâm cao khí ngạo, trẻ tuổi nóng tính, tung hoành vô địch ở một vài khu vực.

Mặc dù không bằng Cố Trường Sinh.

Nhưng bị một tên dòng dõi Tổ Hoàng không biết xuất hiện tại kỷ nguyên nào xem thường.

Càng khiến bọn họ giận dữ.

“Ngươi không có tư cách nói lời này...”

“Trường Sinh đạo huynh, ngươi còn lâu mới có thể so sánh với hắn.”

“Hơn nữa, không cần ngươi áp chế tu vi, hôm nay ta vẫn có thể đánh bại ngươi.”

Đúng lúc này, một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Tất cả mọi người giật mình, nhìn về phía phát ra âm thanh.

Mới phát hiện không biết từ lúc nào.

Một người trẻ tuổi có khuôn mặt phổ thông đã đứng thẳng ở nơi đó, bên người truyền ra ba động kì dị, giống như đứng trong một

mảnh tinh không mênh mông.

Rất nhiều người biến sắc, trước đó lại không hề phát giác hắn ta.

Diệp Minh Nguyệt cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, nhìn sang, phát hiện là người quen cũ.

"... Thì ra là hắn ta!"

"Cổ Đế Tử!"

"Hắn ta cũng không phải nhân vật thuộc một thế này, nhưng rất sớm đã xuất thế, trước đó còn từng tranh phong với Thần Tử Cố gia, Minh Nguyệt công chúa, truyền nhân của Kim Sí Đại Bằng tại cổ thành Vọng Nguyện, thiên phú chỉ yếu hơn một mình Thần Tử Cố gia!"

Rất nhiều người hoảng sợ nói, nhận ra người này.

Cổ Đế Tử, cũng là dòng dõi của một vị thân Cổ Đế, so sánh thân phận với Hoàng Lạc, có thể nói là mũi nhọn đấu với đao sắc.

Không thua bao nhiêu.

Nhưng so với Hoàng Lạc... Hắn ta xuất thế rất sớm.

Quan trọng nhất là, Cổ Đế Tử đã từng chém tu vi, một thế này, tu vi của hắn ta là lần nữa luyện thành.

Không giống Hoàng Lạc, vừa vỡ phong ấn đã có thực lực Thánh Nhân cảnh hậu kỳ.

Đột nhiên.

Một người trừng lớn mắt, giống như phát hiện cái gì, có chút không thể tin được.

"Không đúng, các ngươi xem tu vi của Cổ Đế Tử... Là Thần Vương Cảnh trung kỳ!"

"Tê! Hiện nay, tu vi của Cổ Đế Tử là Thần Vương Cảnh trung kỳ, làm sao tốc độ lại nhanh như vậy, quá dọa người! Thời gian trước

hắn ta còn chưa tới Hư Thần cảnh, chỉ là Hoàn Nhất cảnh...”

“Đúng vậy, không thể tin được...”

Lúc này, rất nhiều người chú ý tới khí tức của Cổ Đế Tử, lần nữa hít một ngụm khí lạnh.

“Không hổ là người dùng đại nghị lực chém tu vi một lần rồi, tài tình nghịch thiên, tốc độ tu luyện này vượt xa thiên kiêu trẻ tuổi thế hệ này.....”

Đám người khiếp sợ không thôi.

Cổ Đế Tử xuất hiện, khiến vẻ mặt Hoàng Lạc lộ ra hứng thú.

“Huyết mạch Cổ Đế, nhưng không biết phụ thân ngươi là ai?” Hắn ta mở miệng hỏi.

“Ngươi không xứng biết.” Sắc mặt Cổ Đế Tử lạnh nhạt, thậm chí lạnh lùng.

Đối với Hoàng Lạc Thánh Nhân cảnh hậu kỳ.

Hắn ta cũng không thèm để ý.

Chương 280: Cố Huynh Không Phải Người Ngươi Có Thể So Sánh, Cổ Đế Tử Hiện Thân, Thực Lực Khiếp Sợ (2)

Thiên phú của Hoàng Lạc siêu tuyệt, căn cơ vô cùng hùng hậu, dù sao cũng là dòng dõi Tổ Hoàng, lúc mới sinh ra, đã chú định được thiên đạo ấn ký ưu ái.

Thân là dõng dòi của Cổ Đế, đương nhiên hắn ta rõ như lòng bàn tay.

Nhưng... Nếu đi theo con đường của phụ thân mình, nhiều nhất Hoàng Lạc cũng chỉ thành tựu Chuẩn Đế mà thôi...

“Rất tốt, ngươi là người đầu tiên có dũng khí nói với ta như vậy.”

Trên mặt Hoàng Lạc hiện ra lãnh ý, lạnh lùng nói.

“Hôm nay liền xem ngươi có bản lĩnh gì.”

Hoàng Lạc nói xong, lập tức triển lộ khí tức Thánh Nhân cảnh hậu kỳ, trong đó quy tắc thần liên xen lẫn, bức lui tất cả mọi người.

Trận văn được khắc ở nơi đây bị kích hoạt, quang hoa ngút trời, chấn động bốn phương tám hướng!

May mắn là ở bên trong vườn hoa, gần hoàng cung, uy lực trận văn ở đây to lớn, có thể bảo vệ tất cả.

Ong!

Một đầu hư ảnh Chân Hoàng rơi xuống, xông thẳng về phía Cổ Đế Tử, nhưng vẻ mặt hắn ta vẫn lãnh đạm, bên người xuất hiện quyền phong, ẩn chứa đạo ý của bản thân.

Oanh!

Nơi đây bộc phát thanh thế vô cùng đáng sợ!

Tất cả mọi người lùi lại, sợ bị tác động đến.

“Cổ Đế Tử thật mạnh, vậy mà có thể đối cứng với Hoàng Lạc Thánh Nhân cảnh hậu kỳ, còn không rơi xuống hạ phong!”

“Xem ra trong thời gian này, Cổ Đế Tử đã gặp được cơ duyên đáng sợ, thực lực tăng lên nhanh như vậy, đã siêu việt thế hệ trẻ tuổi rất nhiều!”

Thấy rõ tình cảnh chiến đấu trong đó, tất cả mọi người chấn kinh, đôi mắt trừng lớn.

Thủ đoạn Cổ Đế Tử hiện ra mạnh hơn tưởng tượng của bọn họ.

Hắn ta đã đạt đến cấp độ khác, siêu việt cấm kỵ.

Ý cười trên mặt Hoàng Lạc đã biến mất, bắt đầu nghiêm túc.

Một bên khác.

Chín đầu Thương Long rơi xuống đất, được Cổ Thần Mục tìm chỗ sắp xếp cẩn thận cho bọn chúng.

Ma nữ dẫn đường, Cố Trường Sinh thưởng thức phong cảnh ven đường, đi phía sau với Liên Tinh.

Quả thật nội tình của Vũ Hóa tiên triều sâu không lường được, thần quang ẩn hiện, thánh dược khắp nơi, tiên chi như thúy, khí tức ẩn tầng cực kì cường đại.

“Trong hoàng cung, thủy tạ tẫn thông, bây giờ thế hệ trẻ tuổi hẳn là đang ở vườn hoa.”

“Yến hội sinh nhật của Minh Nguyệt sẽ được cử hành tại đó.”

Ma nữ mở miệng nói, đi qua từng tòa Thiên Điện.

Trong lúc đó, Cố Trường Sinh cũng cảm nhận được xung quanh có rất nhiều bóng dáng tu sĩ, khí tức không yếu, hội tụ ở gần hoàng cung.

Bọn họ đang nhẹ giọng trò chuyện, rất náo nhiệt.

Còn có sinh linh thuần huyết, người của cấm khu, trưởng lão đại giáo.

Trong nháy mắt nhìn thấy Cố Trường Sinh, những người này đều lộ ra vẻ chấn động.

“Công tử.”

Phía trước, bỗng nhiên có một đám tu sĩ trẻ tuổi xuất hiện, vẻ mặt cung kính và sùng bái.

Nam nữ đều có, vũ y tiên giáp, dáng người bất phàm, bao phủ bảo huy, chính là người nổi bật trong thế hệ trẻ tuổi.

Thanh Huyền Tiểu Đạo Quân cũng ở trong đó, lúc này vẻ mặt kích động nói, “Bái kiến công tử.”

Những người còn lại cũng cung kính nói, “Bái kiến Thần Tử.”

Ma nữ và Liên Tinh bị bọn họ tạm thời bỏ qua.

Bây giờ, vị thần thoại vô địch trong truyền thuyết của Cố gia đứng ngay trước mặt bọn họ.

Cùng là thế hệ trẻ tuổi, nhưng bọn họ lại có cảm giác khó nói lên lời, cho nên đều kích động, khó mà bình tĩnh lại.

Cố Trường Sinh khẽ vuốt cằm nói, “Chư vị không cần khách khí.”

Thái độ tự nhiên hiền hoà.

Không giống như bọn họ đã đoán, bất cận nhân tình, không ăn khói lửa nhân gian.

Ngược lại còn vô cùng ôn nhuận, phong thần như ngọc, siêu nhiên thoát tục.

Đám người vừa nói chuyện, vừa đi đến khu vực giữa hồ.

Vẻ mặt Sở Thanh Huyền cung kính giới thiệu lai lịch và bối cảnh của đám thiên kiêu trẻ tuổi trước mặt cho Cố Trường Sinh.

Không có một ai yếu hơn hắn ta.

Trong đó còn có người có thiên phú cực kỳ thần bí, khiến hắn ta rất kiêng kị.

Nhưng đều không ngoại lệ, lúc này bọn họ vô cùng cung kính đi phía sau Cố Trường Sinh.

Từ đó đi đến gần hoàng cung, rất nhiều tu sĩ thế hệ trước nhìn thấy cảnh tượng kì dị như vậy cũng không khỏi ngẩn ngơ, sau đó kịp phản ứng, cười khổ không thôi.

Một nam tử áo trắng đi trước, phía sau là một đám thiên kiêu trẻ tuổi, chậm rãi đi đến giữa hồ.

Trong đó mỗi người đều là tồn tại có thể hô phong hoán vũ tại các khu vực, vô địch cùng thế hệ khó mà tranh phong.

Bây giờ lại vô cùng cung kính đi theo một người.

Cảnh tượng như thế, khiến tâm thần bọn họ rung động.

Nhưng sau khi biết được thân phận của nam tử áo trắng, đã lập tức bình thường trở lại.

Lúc đầu nhìn thấy ma nữ đi theo Cố Trường Sinh, đám thiên kiêu có chút chấn kinh.

Sau đó nàng giải thích qua, bọn họ liền hiểu được, có chút hâm mộ.

Ước hẹn của Cố Trường Sinh và Minh Nguyệt công chúa.

Xem như ma nữ là người truyền lời, hiện tại nhìn qua nàng cũng rất quen thuộc với Cố Trường Sinh.

Nhất là mấy vị thiên chi kiều nữ, trong mắt dị sắc lấp lóe, đang đánh chủ ý.

Mặc dù tư sắc của các nàng không bằng ma nữ, nhưng cũng là mỹ nhân thiên tư quốc sắc, cực kì hiếm thấy.

Cho nên bọn họ bắt đầu đi dạo trước mặt Cố Trường Sinh, oanh oanh yến yến, nhỏ giọng nói nhỏ, từng mùi thơm bay vào mũi.

Ven đường không ít tu sĩ trông thấy, trong lúc khiếp sợ đều cùng nhau khiến đường.

“Xem ra vị nam tử áo trắng kia chính là truyền nhân Cố gia!”

Bọn họ nói nhỏ, trong mắt mang theo hâm mộ.

“Nói là sinh nhật Minh Nguyệt công chúa, nhưng thật ra là cuộc thịnh hội của thế hệ trẻ tuổi.”

“Nhưng thịnh hội của thế hệ trẻ tuổi, sao có thể thiếu công tử được.”

“Không có đại nhân, còn gọi là thịnh hội sao?”

Một nữ tử mặc váy màu hồng phấn mở miệng cười, mang theo ý nịnh nọt.

Nàng ta cũng cực kì động lòng người, da trắng như ngọc, sau lưng mọc ra cái đuôi, dáng vẻ cực kì nhu thuận.

Đây rõ ràng là một vị thiên chi kiều nữ dị tộc.

Cố Trường Sinh cười khẽ, vẻ mặt tự nhiên tùy ý.

Hắn nói rất ít, chỉ thỉnh thoảng nói hai câu với bọn họ mà thôi.

Đám người lại thụ sủng nhược kinh.

Bỗng nhiên.

Nương theo một tiếng oanh động, một trận ba động hùng vĩ xông lên trời, có Chân Hoàng giương cánh, một môn cổ thiên công thi triển, hóa thành hải dương thần phù, vô cùng kinh người.

Trong bọn họ, có người run giọng nói, "Hình như phía trước có người đang giao thủ, cỗ ba động này..."

"Cho dù có trận văn ngăn cản, cũng có thể truyền tới, khí tức Thánh Nhân cảnh, nhưng thực lực lại vượt qua Thánh Nhân."

"Chẳng lẽ là hai vị quái thai cổ đại giao thủ?"

Bọn họ có chút chấn kinh, sau đó lại chờ mong và hưng phấn.

Chương 281: Hoàng Lạc Không Thể Tin Được, Giao Thủ, Hô Phong Thần Thông Phá Trấn Hoàng Thủ

Bây giờ.

Đại thế chi tranh.

Đám thiên kiêu thời đại khác đã từng niêm phong cất giấu xuất thế, mơ hồ phân thành hai phe khác biệt với bọn họ.

Thiên kiêu cùng thế hệ đương đại.

Thậm chí là thiên kiêu ở thế hệ khác.

Dự cảm là hai tồn tại trẻ tuổi không cùng thời đại giao thủ, bọn họ không khỏi hưng phấn, muốn chứng kiến trận chiến này.

“Có ý tứ, khí tức này là dòng dõi một vị Tổ Hoàng của Vạn Hoàng Sào, là ai đang giao thủ với hắn ta?” Ma nữ cũng lộ ra ý cười, không sợ làm lớn chuyện.

“Một khí tức khác là Thần Vương Cảnh, nhưng lại có thể giao thủ với Hoàng Lạc Thánh Nhân cảnh hậu kỳ, không rơi vào thế hạ phong, xem ra cũng không phải hạng người vô danh.” Trong mắt Sở Thanh Huyền lộ ra chấn kinh.

Ít nhất hiện nay trong thế hệ trẻ tuổi hiện nay mà hắn biết, cũng có rất ít người bước vào Thiên Thần cảnh.

Đa số đều là Chân Thần Cảnh.

Thần Vương Cảnh, có thể nói giống như phượng mao lân giác, cực kì hiếm thấy.

“Có phải là quái thai yêu nghiệt nào đó vừa xuất thế không?”

“Đi xem một chút liền rõ...”

Đám thiên kiêu nghị luận nói.

Cố Trường Sinh chớp mắt, hiện lên ý cười, “Hoàng Lạc thật sao? Không nghĩ tới lại gặp mặt nhanh như vậy.”

Mặc dù còn chưa từng gặp mặt.

Nhưng Cố Trường Sinh có ấn tượng rất sâu sắc với hắn ta.

Thời gian trước, bên trong Hắc Tử tinh khoáng.

Hắn hung hăng tính kế Hoàng Lạc, cướp cơ duyên của hắn ta đi.

Hiện nay Tiên Linh Diệu Căn vẫn còn nằm trong nội thế giới của hắn, được Thất Thải Thần Tuyền tẩm bổ, dần có xu thế sinh trưởng tiếp.

Vạn Hoàng Sào và Đọa Long Lĩnh là hai tộc quần chí cường trong hoàng tộc Thái Cổ, cũng là một trong cực ít tộc đàn dám ra mặt khiêu khích Trường Sinh Cố gia.

Cừu hận chôn xuống rất sâu.

Về phần các hoàng tộc Thái Cổ còn lại, nhiều lắm chỉ dám bày âm mưu quỷ kế trong bóng tối mà thôi.

Cho nên đối với truyền nhân của hai tộc quần này, Cố Trường Sinh không có bất kỳ hảo cảm nào.

Long Đằng chết trong tay hắn.

Đọa Long Lĩnh đã phong sơn.

Bây giờ chỉ còn lại Vạn Hoàng Sào vẫn còn nhảy nhót.

Thiên Hoàng Nữ bị bắt làm tù binh, hiện tại lại nhảy ra một tên dòng dõi Tổ Hoàng.

Thực lực còn là Thánh Nhân cảnh hậu kỳ.

Rất nhanh.

Cố Trường Sinh và đám người ma nữ đã đến cái đảo giữa hồ, trên bầu trời đang chiến đấu kịch liệt, Đế thuật, thiên công thi triển, diễn hóa, vô cùng sáng chói.

Ba động đáng sợ, thần liên xen lẫn, thần phù như thủy triều, rung động không trung.

Bọn họ cực kì chấn kinh, không ngờ người giao thủ với Hoàng Lạc không phải quái thai cổ đại khác, mà là Cổ Đế Tử tu luyện lại trong một thế này.

Tu vi Thần Vương Cảnh giao thủ với tu vi Thánh Nhân cảnh, không rơi xuống hạ phong.

Sắc mặt Hoàng Lạc không phải rất dễ nhìn, hắn ta và Cổ Đế Tử đều là dòng dõi của Tổ Hoàng, Cổ Đế, lực lượng huyết mạch vô cùng cường đại, cùng một cấp độ.

Ở đây, cơ bản không ai có thể vượt qua bọn họ.

Theo đạo lý, hai người tại cùng một cảnh giới, giao chiến trên trăm chiêu khó phân thắng bại lại rất bình thường.

Nhưng tu vi của hắn ta rõ ràng cao hơn Cổ Đế Tử hai cảnh giới.

Lại không thể nghiền ép hắn ta, ngược lại ở vào cục diện đánh ngang tay, nhất thời giằng co không xong.

Chuyện này khiến hắn ta cảm giác trên mặt một mảnh nóng bỏng.

Lời nói lúc trước như một sỉ nhục vậy.

“Làm sao lại như thế, nếu hắn tăng thêm một cảnh giới, chẳng phải ta không bằng hắn sao?”

Nghĩ tới đây, vẻ mặt Hoàng Lạc càng trở nên khó coi.

Hắn ta thi triển Chân Hoàng Bảo Thuật chí cường, thuở nhỏ dùng vô số thiên tài địa bảo, cổ đan thánh vật rèn luyện nhục thân, giờ phút này đang sáng lên, khí huyết như thần hà ngút trời, hiển hiện trên đỉnh đầu hắn ta.

Nắm lấy thời cơ!

Hoàng Lạc cười lạnh nói, “Nát cho ra!”

Một quyền nện xuống, cương mãnh bá đạo, ẩn chứa vô tận thần lực, Chân Hoàng quy tắc lượn lờ trong đó, quang mang vạn trượng, khiến rất nhiều tu sĩ nhói mắt!

Một quyền này, quá mạnh!

Đây là một loại quyền pháp cực hạn, đại biểu cho công pháp chi lực đáng sợ!

Ầm!

Cổ Đế Tử hơi biến sắc mặt, ngạnh kháng.

Lập tức, cánh tay răng rắc một tiếng, xuất hiện âm thanh đứt gãy, bắt đầu chảy máu tươi, phương diện nhục thân, hắn ta không

bằng Hoàng Lạc, sẽ rơi xuống hạ phong.

“Ta tính sai, ngươi thật sự có tư cách cuồng vọng tự phụ, nhưng đối mặt với Trường Sinh đạo huynh, ngươi vẫn không có bất kì cơ hội nào.”

Cổ Đế Tử trầm giọng nói, khóe miệng mang máu, đang lui lại.

Đối cứng thần thông thuật pháp và quy tắc cảm ngộ, hắn ta tự nhân sẽ không kém Hoàng Lạc.

Nhưng đối cứng lực lượng nhục thân, đúng là không bằng Hoàng Lạc, hậu đại của Chân Hoàng, cho dù hắn ta là dòng dõi Cổ Đế cũng không được.

Hậu đại của Chân Hoàng, sinh ra đã chú định có ưu thế, phương diện nhục thân cũng giống như thế.

Vô cùng cường đại, chỉ dựa vào nhục thân, Hoàng Lạc có thể tuỳ tiện chấn vỡ thân thể Đại Thánh.

Nhưng mà.

Đám người cũng bị chấn kinh đến không nói ra lời.

Thực lực Cổ Đế Tử hiện ra đã vượt qua bọn họ tưởng tượng.

Không hổ là ngoan nhân đã tự chém qua một lần, có khí phách và nghị lực lớn.

Bên trong Trọng Đồng của Diệp Minh Nguyệt hiện lên phù văn dày đặc, thấy vậy cũng vô cùng cảm thán, “Không hổ là Cổ Đế Tử, ta không bằng hắn.”

“Nhưng không biết Trường Sinh đạo huynh sẽ đối mặt thế nào, tu vi của hắn không thể cao hơn Cổ Đế Tử được.”

Hiện nay, tu vi của nàng cũng chỉ là bán Thiên Thần cảnh mà thôi.

Hoàn toàn không thể tranh phong với hai người kia, chênh lệch cảnh giới quá lớn, chiến lực khó mà đền bù.

Nghe được lời này của Cổ Đế Tử, vẻ mặt Hoàng Lạc vốn đang chuyển biến tốt đẹp lại lần nữa lạnh lẽo, nhớ mình bị Cố Trường Sinh tính toán một lần, cũng bị cướp cơ duyên.

Lập tức.

Trong lòng dâng lên phẫn nộ.

“Một tên tiểu nhân bỉ ổi mà thôi, chỉ dám ở sau lưng trộm cướp cơ duyên của ta, căn bản không dám xuất hiện chính diện.”

Hoàng Lạc lạnh lùng nói, vô cùng thống hận Cố Trường Sinh.

Lúc này, ánh mắt hắn ta đột nhiên lóe lên, nhìn thấy giữa hồ.

Một thân ảnh mặc áo trắng, khuôn mặt mơ hồ, khí chất siêu nhiên, giống như được chúng tinh củng nguyệt.

Lập tức sững sờ, không nghĩ tới Cố Trường Sinh thật sự đã đến đây.

Khóe miệng Hoàng Lạc không khỏi lộ ra nụ cười lạnh, sát ý dâng lên.

“Ngươi cũng dám hiện thân sao, tiểu tặc Cố gia có dũng khí cướp Tiên Linh Quả của ta kia.”

Hoàng Lạc còn không biết đó là Tiên Linh Diệu Căn, nếu không sẽ càng tức giận, điên cuồng.

Chương 282: Nhục Thân Kinh Khủng Khiến Người Ta Tuyệt Vọng, Nghiền Ép Vô Địch

Oanh!

“Ong” một tiếng, một bàn tay màu đỏ, phù văn lượn lờ phóng xuống.

Vẻ mặt hắn ta lạnh lùng và khinh thị.

Còn chưa nói nói hết đã trực tiếp xuất thủ, đánh về phía Cố Trường Sinh.

“Trấn Hoàng Thủ!” Rất nhiều thiên kiêu trẻ tuổi kinh hô, lộ ra vẻ kinh ngạc.

Chỉ tùy ý đánh ra một kích, lại cường đại như vậy.

Hiển nhiên trạng thái đã tốt hơn lúc giao thủ với Cổ Đế Tử vừa rồi.

Trên bàn tay lớn màu đỏ kia có linh vũ dày đặc, lúc đầu còn có thể nhìn thấy hình dạng bàn tay.

Về sau đã hóa thành một đầu Chân Hoàng, giương nanh múa vuốt, kinh khủng ngập trời!

Một thức này, có thể tuỳ tiện trấn áp Chí Thánh!

Đám người vô cùng hãi nhiên và chấn kinh.

Hoàng Lạc đã bỏ qua Cổ Đế Tử, trực tiếp xuất thủ về phía Cố Trường Sinh.

Nhưng lúc một thức này rơi xuống trước mặt Cố Trường Sinh.

Khuôn măt hắn không đổi sắc, thân hình bất động, trong miệng chỉ bật ra một chữ, “Gió!”

Dứt lời!

Giữa thiên địa xuất hiện âm phong đen như mực, rét lạnh nhập hồn, lượn lờ hỗn độn chi ý, cực kì nặng nề, giống như có thể thổi vỡ thân thể, khiến người ta sợ hãi.

Oanh!

Thần thông này của Hoàng Lạc lập tức hóa thành tro tàn, tiêu tán trong hư không.

Giống như chưa từng xuất hiện.

Mà đạo âm phong đen như mực kia vẫn lao về phía hắn ta, có vẻ

vô cùng nặng nề!

Hoàng Lạc ngẩn ngơ, giống như không thể tin được!

Thần quang màu đỏ nở rộ đầy trời, sau đó bị phá vỡ, như yên hỏa tán đi.

Gió lốc màu đen lăng không mà sinh, nặng như hỗn độn, khiến hư không một trận mơ hồ, như sắp bị thổi vỡ ra.

“Đây là cái gì?” Hoàng Lạc hơi biến sắc.

Đỉnh đầu có khí huyết hào hùng xông ra, hóa thành Chân Hoàng, đột nhiên vỗ cánh, mới có thế trừ khử trận gió lốc màu đen như mực này.

Nhưng thân thể hắn ta lại có chút lung lay về sau, vô cùng rõ ràng.

Sắc mặt Hoàng Lạc càng thêm khó coi, trong lòng không thể tin được.

Tất cả mọi người chú ý tới một màn này, có chút kinh dị.

Cũng không ít người lộ ra vẻ mặt như trong dự liệu.

“Ha ha, Hoàng Lạc đá trúng thiết bản, thật sự cho rằng mình phá vỡ phong ấn, liền có thể xưng bá một thế này sao?”

Cổ Đế Tử nhìn một màn này, vẻ mặt như chuyện này nằm trong dự liệu.

Đúng là huyết mạch Cổ Đế, huyết mạch Tổ Hoàng đã mang đến cho bọn họ thiên phú đáng sợ, viễn siêu cùng thế hệ.

Nhưng đây cũng là gông cùm xiềng xích.

Bởi vì phụ thân bọn họ quá mạnh, một kỷ nguyên kia đè ép tất cả người cùng thế hệ thành đạo!

Mà sở dĩ phụ thân hắn ta để hắn ta phá vỡ phong ấn xuất thế trong một thế này, cũng không phải cho rằng Cổ Đế Tử có thể lực áp cùng thế hệ, không đâu địch nổi, đi đến đỉnh cao nhất.

Mà cho rằng thời đại này chính là thời đại tốt nhất cũng rực rỡ nhất, quần tinh sáng chói, trăm người tranh lưu.

Có vô số người cường đại khiến người cùng thế hệ tuyệt vọng, có thể đi được càng xa, siêu thoát phụ thân hắn ta.

Đáng tiếc...

Hoàng Lạc lại không nghĩ thông điểm này.

Cho là mình xuất thế đã cường đại đến mức có thể trấn áp tất cả thiên kiêu đương thời.

Hôm nay.

Thần Tử Cố gia sẽ cho hắn ta một bài học.

Nghĩ tới đây, khóe miệng Cổ Đế Tử không khỏi lộ ra nụ cười nhàn nhạt, lắc đầu, cảm khái.

“Nếu không có Thần Tử Cố gia hoành không xuất thế, áp chế thế hệ này, chỉ sợ bây giờ ta vẫn chưa có thực lực này...”

“Đây là cục diện có lợi, đồng thời cũng đang thúc giục các thiên kiêu khác.”

Lúc này đông đảo thiên kiêu đều có suy nghĩ khác nhau.

“Thần Tử Cố gia, quả thật vô cùng cường đại, vậy mà đã đột phá đến Thiên Thần cảnh hậu kỳ, viễn siêu chúng ta, tốc độ này... Tê, không hổ có danh xưng đứng đầu thế hệ trẻ tuổi đương thời.”

“Loại thần thông quỷ dị này có thể phá vỡ thủ đoạn của Hoàng Lạc dễ như trở bàn tay.”

Một vị Thần Nữ trẻ tuổi nhìn thân ảnh mặc áo trắng kia, không khỏi nhẹ giọng nói, trong mắt đều là dị sắc.

“Nhưng thủ đoạn này của Thần Tử Cố gia giống như thần thông ngôn xuất pháp tùy đã sớm đoạn tuyệt trong truyền thuyết vậy, chẳng lẽ có liên quan gì sao?”

Trấn Hoàng Thủ.

Đây chính là một loạn hình hóa doa Chân Hoàng Bảo Thuật diễn hóa thành.

Tuy chỉ là một kích, nhưng uy năng ngập trời, khiến đám người trẻ tuổi biến sắc, so với lúc giao thủ với Cổ Đế Tử vừa rồi, Hoàng Lạc đã mạnh hơn mấy phần.

Đây là một loại chiến đấu tâm cảnh.

Càng đánh càng hăng.

Chỉ có thể nói không hổ là dòng dõi Tổ Hoàng, kế thừa huyết mạch cường đại của Tổ Hoàng!

Nhưng mà.

Cố Trường Sinh còn không động thủ, chỉ khẽ nói một chữ, trên trời đã xuất hiện gió lốc màu đen, trực tiếp khiến Hoàng Lạc ăn thiệt thòi nhỏ.

Giờ khắc này!

Trong cái đình giữa hồ, rất nhiều tu sĩ vọt đến, bọn họ đến từ các thế lực khác nhau, thế gia bất hủ, vô thượng đạo thống, mười vạn cấm khu...

Đầu người lít nha lít nhít, người đông nghìn nghịt.

Ánh mắt vô cùng chờ mong và ẩn chứa hưng phấn.

Thần Tử Cố gia hiện thân!

Lúc tin tức này truyền ra đã kinh động bốn phương tám hướng.

Rất nhiều tu sĩ trong tiên thành cũng mộ danh mà đến, muốn nhìn thấy hình dáng của vị thần thoại này.

Diệp Minh Nguyệt đã đi tới bên cạnh đám người Cố Trường Sinh và ma nữ.

Ánh mắt nàng mang theo ý cười, nói với Cố Trường Sinh, “Bái

kiếnTrường Sinh đạo huynh, từ biệt nhiều ngày, bây giờ gặp lại, phong thái vô địch càng hơn trước kia rồi.”

Vốn dĩ bây giờ nàng phải ở bên cạnh Hoàng Lạc, nhưng lại hất hắn ta sang một bên.

“Minh Nguyệt công chúa vẫn mỹ lệ đến rung động lòng người, không gì sánh được như trước kia.”

Cố Trường Sinh mỉm cười, áo trắng như tuyết, khí chất siêu phàm thoát tục, như trích tiên lâm trần, khiến vô số nữ tử vụng trộm nhìn hắn đỏ mặt, phương tâm khó mà bình tĩnh.

Diệp Minh Nguyệt cười khẽ.

Dường như nàng chợt nhớ tới cái gì, lần nữa hỏi vấn đề lúc trước, “Như vậy, Trường Sinh đạo huynh có tâm động không?”

Đám người ngạc nhiên.

Nhưng chợt nghĩ đến đây là Minh Nguyệt công chúa, lại thoải mái.

Đây mới là tính cách của nàng.

Ngay trước mặt vô số tu sĩ trong vườn hoa, to gan hỏi như vậy, vẻ mặt lại thong dong tự nhiên, hào phóng, cho thấy phong thái mà công chúa tiên triều nên có.

Cố Trường Sinh mỉm cười, “Đương nhiên câu trả lời của ta vẫn giống trước kia.”

Diệp Minh Nguyệt cười nói, “Trường Sinh đạo huynh đúng là lòng tham a.”

Thấy hai người không coi ai ra gì bắt đầu ôn chuyện, hoàn toàn coi mình là không khí, vẻ mặt Hoàng Lạc càng thêm khó coi, có mấy phần âm trầm.

“Cố Trường Sinh, chuyện giữa chúng ta còn chưa xong đâu.”

Hắn ta lạnh lùng quát, rất phẫn nộ, bộc lộ lệ khí kinh người.

Thân là con trai Tổ Hoàng, chưa ai có dũng khí khinh thị hắn ta như vậy.

Hắn ta cũng lạnh lùng nhìn Diệp Minh Nguyệt.

Lúc đầu dự định cưới nàng, lấy được sự tương trợ của Vũ Hóa tiên triều.

Hiện tại Diệp Minh Nguyệt dám khinh thị không thèm để ý hắn ta như thế, ngược lại còn đến gần Cố Trường Sinh, trêu chọc lẫn nhau.

Chương 283: Nhục Thân Kinh Khủng Khiến Người Ta Tuyệt Vọng, Nghiền Ép Vô Địch (2)

Đương nhiên hắn ta đã không còn hảo cảm với Diệp Minh Nguyệt nữa.

Trong lòng Hoàng Lạc tràn đầy tự ngạo căn bản không chịu được, lửa giận đang thiêu đốt, ba động đáng sợ khuếch tán, hóa thành hỏa diễm, khiến rất nhiều tu sĩ biến sắc.

“Diệp Minh Nguyệt, ngươi đừng sai lầm, ta mang theo thành ý mà tới...”

“Ta chính là dòng dõi Tổ Hoàng, trên người chảy huyết mạch vô địch, nếu không phải thế lực phía sau ngươi, ngươi căn bản không lọt vào mắt ta đâu.”

Hoàng Lạc lạnh lùng nói.

Mấy lời này, lập tức đám thị vệ của Vũ Hóa tiên triều đứng xung quanh vườn hoa biến sắc, lời này đã thể hiện sự coi nhẹ đối với Diệp Minh Nguyệt.

Hoàn toàn coi thường huyết mạch hoàng tộc của Vũ Hóa tiên triều bọn họ.

Nhưng Diệp Minh Nguyệt cũng không thèm để ý, vẻ mặt vẫn tự nhiên như cũ, thản nhiên nói, “Không lọt vào mặt ngươi cũng không sao, đúng lúc ta cũng không thích chim chóc lông dẹp.”

Tê!

Lời này vừa ra!

Xung quanh lập tức vang lên âm thanh hít khí lạnh.

Tất cả mọi người không dám tin nhìn về phía Diệp Minh Nguyệt.

Gọi hậu bối của Chân Hoàng là chim chóc lông dẹp?

“Thật can đảm... Ta muốn xem ngươi có tư cách gì mà nói như vậy!”

Hoàng Lạc tức giận, sát ý băng lãnh chấn vỡ mây trên trời!

Lần đầu tiên nghe được có người dám mắng hắn ta như thế, nhất là hắn ta là người vô cùng tôn sùng và điên cuồng sùng bái huyết mạch, không ai dám khinh thị.

Cho rằng đây là biểu tượng vô địch một đời này của bọn họ.

Ong!

Hắn hiện ra Chân Hoàng Pháp Thân vô cùng cường đại, che khuất bầu trời, một đầu Chân Hoàng sinh động như thật, toàn thân có hỏa diễm chảy xuôi, phù văn màu đỏ như hải dương, đó là lực lượng quy tắc biến thành.

Một luồng hỏa diễm như rơi xuống cổ tinh, có thể đốt cháy thành tro bụi.

Trong nháy mắt, Chân Hoàng Pháp Thân rơi xuống!

Rung động bầu trời chỗ này, thiên địa biến sắc, trận văn loạn vũ, kinh tâm động phách!

Tất cả mọi người sợ hãi biến sắc.

Vẻ mặt Cổ Đế Tử cũng có chút chấn động, so với vừa rồi giao thủ

với hắn ta, rõ ràng Hoàng Lạc còn giữ lại.

“Tu vi Thánh Nhân cảnh hậu kỳ, siêu việt cùng thế hệ rất nhiều.”

“Hoàng Lạc tức giận rồi, một kích này ẩn chứa vô tận lửa giận, có thể trấn giết Đại Thánh bình thường!”

“Hắn quá vọng động rồi, thân là dòng dõi Tổ Hoàng, cũng không thể làm loạn ở Vũ Hóa tiên triều...”

Xung quanh vườn hoa, vô số trận văn sáng lên, bị cỗ khí tức này chấn động, bảo vệ nơi đây, để tránh sụp đổ.

Một bên khác, một tòa cung điện được sương mù bao phủ, sừng sững trong hư không.

Mấy bóng người kinh khủng, khuôn mặt mơ hồ nhìn một màn này, vẻ mặt không hề thay đổi.

Hoàng chủ Vũ Hóa tiên triều đương đại đứng ở phía dưới, vẻ mặt mang theo vài phần khó coi.

Phía trên ông ta, một lão giả phát ra khí tức cổ lão mục nát, đang nói chuyện với một vị tồn tại kinh khủng của Vạn Hoàng Sào, sắc mặt chứa ý cười, không hề để ý đến Diệp Minh Nguyệt trong vườn hoa.

“Mấy vị chiến tướng vô địch đã từng đi theo Tổ Hoàng, bây giờ đã trở thành người hộ đạo và át củ bài cường đại một thế này của Hoàng Lạc.”

“Thực lực của mỗi người đều siêu việt Chí Tôn cảnh, thậm chí còn quen biết một vài vị lão hoàng đã bế quan vô số năm, việc này, cũng không thần kì.”

Hoàng ChủVũ Hóa nhíu mày, cảm giác được thay đổi bên ngoài, rất để ý Diệp Minh Nguyệt.

Bỗng nhiên, ông ấy khẽ a một tiếng, sau đó lộ ra ý cười, “Ánh mắt của nha đầu này, quả nhiên chưa từng sai.”

Bên trong vườn hoa.

Thấy Hoàng Lạc lần nữa xuất thủ, vẻ mặt Cố Trường Sinh lộ ra mấy phần băng lãnh, “Ngươi đang tìm chết!”

Diệp Minh Nguyệt đứng phía sau hắn, nhìn Cố Trường Sinh ra mặt vì nàng, trong mắt tỏa ra quang huy sáng chói như ngàn vạn sao trời.

Cố Trường Sinh động thủ, khí tức biến đổi.

Cả người giống như một tòa thần nhạc vạn trượng, kinh khủng hào hùng, thu hồi vẻ lạnh nhạt tùy ý vừa rồi, ngược lại còn hiện ra sự băng lãnh đùa cợt.

Sau đó phóng ra một chưởng ấn về phía trước, nghênh kích Chân Hoàng Pháp Thân.

Dốc hết sức, phá hết vạn pháp!

Một chưởng này, ẩn chứa cảm ngộ với hình thức ban đầu của đệ nhất pháp!

Oanh một tiếng!

Giữa mày, quang mang mãnh liệt, phong ba cuồn cuộn.

Phù văn màu đỏ như biển, kịch liệt va chạm và bành trướng, khá bá liệt.

“Cái gì?”

Bỗng nhiên vẻ mặt Hoàng Lạc đại biến, có chút không thể tin được.

“Không muốn quan tâm đên ngươi, ngươi lại nhất định phải nhảy nhót.” Cố Trường Sinh trào phúng, áo trắng tung bay, thân thể vui mừng bất động.

Hắn cũng không sử dụng bất cứ bảo thuật hoặc pháp lực nào, chỉ dùng lực lượng nhục thân nguyên thủy nhất, hỗn độn khí tràn ngập trong tay.

Hư không mơ hồ, cỗ lực lượng khí huyết này kinh khủng đến mức

khiến da đầu người ta muốn nổ tung!

Oanh một tiếng!

Trấn áp Chân Hoàng Pháp Thân mà trước nay chưa từng bị áp chế, lúc một chưởng của Cố Trường Sinh rơi xuống, lập tức bị đập nát, quy tắc đứt gãy!

Cố Trường Sinh tiếp tục hướng về phía trước, sắc mặt không gợn sóng, phanh một tiếng!

Đơn giản mà thô bạo.

Vô tận lực đạo bộc phát, như tỷ vạn quân.

Một quyền có thể đánh nát sao trời!

Nhục thân bành trướng như biển ba động.

“Chuyện này là không khả năng...” Hoàng Lạc kêu to, đồng thời thôi động lực lượng nhục thân đến cực hạn, huyết mạch Tổ Hoàng vô cùng cường đại, lấp lóe thần tính màu tím, cũng tràn ra một tia hỗn độn chi ý.

Cố Trường Sinh chậm rãi đi tới, quyền thịt tương giao!

Sau ra phát ra tiếng xương đứt gãy rợn người.

Bành một tiếng, vết máu ngũ sắc tràn ra, vô cùng chói mắt.

“Oa...” Linh hồn Hoàng Lạc run rẩy, đôi mắt trừng lớn, phun ra rất nhiều mảnh vỡ nội tạng, bay ngược ra ngoài.

Hai tay hoàn toàn vỡ nát, trở thành thịt nát, ngũ tạng lục phủ bị chấn bể, khóe miệng chảy ra vết máu đáng sợ.

Nếu không phải hắn ta có một bộ thần giáp cực kỳ cường hãn, lấp lóe quang mang, chống cự tuyệt đại bộ phận lực đạo cho hắn ta, thì thân thể hắn ta tuyệt đối sẽ nổ tung!

Thấy cảnh này, xung quanh lập tức yên tĩnh.

Rất nhiều người cảm thấy sau lưng phát lạnh, hai chân nhũn ra,

giống như người bị đánh nát là bọn họ.

Giọng nói của bọn họ run rẩy.

“Thật... Thật mạnh...”

“Không hổ là Hỗn Độn Thể, nhục thân thật sự kinh khủng, khiến người ta tuyệt vọng.”

“Hoàn toàn vô địch, nghiền ép!”

Chương 284: Một Thức Trấn Thiên Kiêu, Một Người Thành Đế, Vạn Đạo Giai Không

Nhục thân của Hoàng Lạc không mạnh?

Thân là dòng dõi Tổ Hoàng, hậu bối của Chân Hoàng, huyết mạch không cần nói nhiều.

Thuở nhỏ vật hắn ta dùng để ma luyện nhục thân đều là chân huyết kì dược hiếm thấy ở Tiên Vực.

Nếu Đại Thánh bình thường không có thần thông thiên phú đặc biệt, cứng đối cứng với Hoàng Lạc, tuyệt đối sẽ bị nghiền nát trong nháy mắt.

Mặc dù hắn ta tự phụ, nhưng chỗ cường đại rõ như ban ngày.

Bị phong ấn từ thời kì xa xưa, chuẩn bị tranh đấu với thiên kiêu thế hệ này, đi vào đỉnh phong, giống như phụ thân hắn ta, chứng đạo đế vị.

Nhưng hiện tại.

Dáng vẻ Hoàng Lạc vô cùng thê thảm, đang kêu to, trên mặt tràn đầy vẻ tái nhợt và không thể tin được, máu me đầm đìa.

Hai cánh tay không có thần giáp phòng ngự, trong lúc tiếp xúc với Cố Trường Sinh đã bị cự lực vô song khiến cho nổ tung, hóa thành bùn máu.

Thân thể được thần giáp phòng ngự bảo vệ, nhưng cũng suýt nữa nổ tung, ngũ tạng lục phủ bị lực phản chấn chấn vỡ.

Sau khi đánh bay Hoàng Lạc, Cố Trường Sinh chậm rãi đi lên.

Đông!

Đông!

Đông!

Bước chân của Cố Trường Sinh cũng không nhanh, nhưng mỗi bước giống như đang giẫm lên vận luật thiên địa.

Thậm chí đám tu sĩ xung quanh có cảm giác tim đập nhanh, bị người ta khống chế hô hấp, cảm thấy ngạt thở.

Giống như có một cái trống to đặt giữa trái tim bị gõ vang, vô cùng hãi nhiên, đồng thời cũng vô cùng khó chịu, không thở nổi.

“Nhục thân của ngươi không thể mạnh như vậy...”

“Nếu ta luyện hóa khoáng mạch Hỗn Nguyên Thạch kia, hôm nay tuyệt đối sẽ không có kết quả này...”

Hoàng Lạc cảm nhận càng trực tiếp hơn, thần hồn run rẩy, vẻ mặt lộ ra sự khó tin và khuất nhục!

Bây giờ, lực lượng huyết mạch của hắn ta bị khiêu khích, ầm vang bộc phát!

Huyết mạch hiện lên màu tím, tôn quý và cổ lão, có uy áp đế đạo lưu chuyển, đủ để chấn nhiếp thiên hạ!

Lực sinh mệnh cường đại dâng lên, hóa thành thần hà hỏa diễm, tẩm bổ thân thể cho hắn ta, muốn mọc lại tay cụt, khép lại vết thương.

“Đây chính là lực lượng của ngươi sao?”

Cố Trường Sinh không bị lay động, khóe miệng lộ ra ý cười mỉa mai, “Trong mắt ta, huyết mạch này của ngươi chỉ giống như một

giống chim chóc lông dẹp mà thôi.”

Mặc dù huyết mạch Chân Hoàng mạnh.

Nhưng lại không phải một đầu Chân Hoàng chân chính.

Chỉ là dòng dõi hậu bối mà thôi, làm gì có tư cách cuồng vọng trước mặt hắn.

Cố Trường Sinh tiếp tục xuất thủ, dùng lực lượng nhục thân cường đại hoành kích bảo thuật của Hoàng Lạc.

Nơi đây bộc phát ba động sáng chói, tiếng vang ầm ầm, giống như quỷ khóc thần gào.

“Ngươi đừng đắc ý, vừa rồi chỉ là ngoài ý muốn, làm sao ta lại yếu hơn ngươi được.”

“Trong cơ thể ta chính là huyết mạch vô địch của phụ thân, không thể thua ngươi!”

Hoàng Lạc biến sắc, lần nữa xuất thủ, không cam tâm, không tin tu vi của mình còn cao thâm hơn Cố Trường Sinh nhiều, lại không địch lại hắn.

Hắn ta dùng thần thông chí cường khác và quy tắc Thánh Nhân đối chiến, không dám dùng nhục thân đối cứng với Cố Trường Sinh nữa.

Từng môn cổ thiên công diễn hóa, uy năng kinh thiên động địa.

Không chỉ có công pháp phụ thân hắn ta sáng tạo, còn có các tồn tại cổ lão của Vạn Hoàng Sào truyền thừa lại.

Mặc dù cảnh giới của hai người chênh lệch rất lớn.

Nhưng ở phương diện nhục thân, Cố Trường Sinh cũng không thèm để ý bất kì ai.

Hắn cũng xuất thủ, Hỗn Nguyên Giới Tâm Thần Quyền rơi xuống, giống như có vạn vạn thế giới đi theo.

Rắc một tiếng, lần nữa ma diệt tất cả thần thông của Hoàng Lạc, đánh bay hắn ta, quyền phong sát qua, nửa bên đầu nổ tung, vô cùng đáng sợ, máu me đầm đìa.

“Ta không tin!”

Hoàng Lạc lần nữa kêu thảm, xương gò má sáng lên, một vị Thần Hoàng nhỏ màu xích hồng xuất hiện, uy áp Thánh Nhân bao phủ tứ phương.

Đó là nguyên thần Thánh Nhân của hắn ta, kiên cố như thần kim, tại cảnh giới này, rất ít người có thể so sánh với hắn ta.

Nhưng vẻ mặt Cố Trường Sinh vẫn lạnh nhạt, há miệng, một ngụm nguyên thần chi khí màu vàng phun ra, hóa thành hà thụy quang mang, sau đó thần kiếm màu vàng sáng chói rơi xuống, có thể trảm diệt ngàn vạn bầu trời!

Một trong ba đại kiếm quyết công phạt chí cường của Tiên Vực, Chỉ Qua Quyết!

“Nguyên thần của ta chính là Thánh Nhân cảnh, lần này ngươi làm sao có thể cùng ta...”

Thần Hoàng nhỏ màu đỏ kêu to, sắc mặt dữ tợn, bị Cố Trường Sinh đánh sợ, muốn dùng tu vi nguyên thần trấn sát nguyên thần của Cố Trường!

Nhưng mà!

Cố Trường Sinh không để hắn ta nói hết lời, Chỉ Qua Quyết rơi xuống, kiếm mang chiếu rọi thiên địa, chấn động cửu thiên.

Xùy!

Đầu Thần Hoàng nhỏ màu đỏ lập tức đứt gãy, không gì không phá!

“A...” Trên mặt Hoàng Lạc tràn đầy hãi nhiên, không dám tin tưởng kêu to.

Nguyên thần trọng thương, nhanh chóng thu hồi, từ trong hư không rơi xuống, phanh một tiếng nện hủy một mảng trận văn lớn!

“Ỷ vào tu vi cao sâu mà thôi, nếu tu vi của đám người ở đây bằng ngươi, không biết bao nhiêu người có thể đánh bại ngươi đó.” Cố Trường Sinh lắc đầu nói, vẻ mặt vô cùng tự nhiên, cũng không thay đổi vì mình đã đánh bại nghiền ép Hoàng Lạc.

Cổ Đế Tử thấp hơn Hoàng Lạc hai đại cảnh giới còn có thể đánh với hắn ta bất phân thắng bại.

Có thể thấy Hoàng Lạc chỉ có bề ngoài mà thôi.

Một màn này khiến tất cả mọi người ngây dại, cũng kinh dị, sau đó trầm mặc.

“Quá kinh khủng, đơn giản chính là ác mộng của người cùng thế hệ, nghe đồn là một chuyện, bây giờ tận mắt nhìn thấy lại là chuyện khác, cho dù là phương diện nào, đều có thể trấn áp dễ như trở bàn tay!”

“Nhục thân của Thần Tử Cố gia là dùng hỗn độn tiên thạch rèn đúc sao? Tại phương diện nhục thân, từ trước tới nay ta chưa từng thấy hắn thua thiệt ai.”

“Đúng vậy, từ đầu đến cuối, đều là nghiền ép mà qua. Cho dù đối thủ là ai cũng như vậy, hiện tại là hoàng Lạc Thánh Nhân cảnh hậu kỳ cũng thế.”

“Quá mạnh, thể chất vô địch, chỉ dựa vào một bộ nhục thân, đã có thể đánh nổ tất cả, đừng nói đến chuyện Thần Tử Cố gia còn có đông đảo thần thông, mỗi một môn đều là cấp bậc chí cường, mạnh đến mức không có lời gì để nói.”

“Thần thoại vô địch thế hệ trẻ tuổi, cũng không phải nói không.”

Sau đó, tất cả mọi người bắt đầu nghị luận.

Cho dù là thế hệ trước hay là thế hệ trẻ tuổi, ánh mắt nhìn về phía Cố Trường Sinh đều tràn ngập khâm phục.

Hoàng Lạc Thánh Nhân cảnh hậu kỳ, dòng dõi của Tổ Hoàng, thừa kế huyết mạch chí cường thì như thế nào?

Cũng không có bất kì sức đánh trả nào!

Khắp nơi sôi trào.

Trong lòng đám người Diệp Minh Nguyệt đã sớm có đoán trước, nhưng lúc này cũng chấn động, không ngờ hiện nay Cố Trường Sinh đã mạnh đến trình độ này.

Trước đó hắn đã mạnh hơn tất cả mọi người rồi.

Hiện tại càng bỏ xa người cùng thế hệ, đạt đến tình trạng khó mà tưởng tượng.

Đám truyền nhân của hoàng tộc Thái Cổ đang mưu đồ bí mật hợp lực đối phó Cố Trường Sinh, bây giờ cũng rất hãi nhiên, tê cả da đầu, vô cùng kinh dị.

Đồng thời.

Bọn họ cũng rất may mắn, cũng may chỉ là mưu đồ, chưa có động tác nào.

Nếu không, bây giờ người bị đánh nát chính là bọn hắn.

Vẻ mặt truyền nhân của tộc Hỏa Kỳ Lân, Hỏa Đạo Tử vô cùng kiêng kị và kinh hãi, khẽ run nói, “Một thế này, còn ai có thể chống lại hắn sao?”

Cổ Vưu đứng bên cạnh hắn ta cũng tê cả da đầu, toàn thân rét run.

Chênh lệch giữa hai bên, không phải nhân số có thể bù đắp được.

“Cùng độ tuổi này, có lẽ Cổ Đế cũng không phải là đối thủ của Thần Tử Cố gia! Dù sao mục tiêu của hắn, tuyệt đối không đơn giản là thành Đế.”

“Lời đồn Tiên Vương chuyển thế, tuyệt đối không phải nói suông!”

“Một thế này, nếu Thần Tử Cố gia thành Đế, ta hoài nghi hắn tuyệt đối có năng lực hoành kích Chân Tiên...” Một người vô cùng cuồng nhiệt nói, nghĩ đến đại thế chi tranh.

Đại thế cực kì hiếm thấy, mấy vạn kỷ nguyên cũng chưa chắc sinh ra một lần.

Như một thế này, mỗi một hiên kiêu đều sáng chói loá mắt, tạo ra vô địch nhân vật, sau khi dung hợp ấn kí thiên đạo, sẽ cường hoành đến tình trạng nào?

Một người quét ngang chúng Đế vạn cổ?

“Tê!”

Nghĩ tới đây, rất nhiều người đều nhiệt huyết sôi trào, không nhịn được kích động.

Bọn họ nghĩ, Thần Tử Cố gia tuyệt đối có khả năng kia.

Một người thành Đế!

Vạn đạo giai không! _

Chương 285: Hoàng Lạc Tuyệt Vọng, Thân Ảnh Đại Đế Hiện, Đã Từng Vô Địch Đương Thời

Ngay lúc Cố Trường Sinh dễ dàng đánh bại Hoàng Lạc.

Bên trong tòa cung điện sừng sững trong hư không, ba đạo khí tức kinh khủng bộc phát, muốn quét sạch mà xuống, lại bị một bóng người mơ hồ ngăn cản, cứ thế mà ngừng lại!

Ba người này chính là ba vị Bộ Chúng hộ tống Hoàng Lạc đến đây, từng cùng phụ thân Hoàng Lạc chinh chiến thiên hạ.

Ý cười tự tin trên mặt bọn họ biến mất, lập tức cứng đờ, không ngờ Hoàng Lạc sẽ bại nhanh như vậy, còn thảm như vậy nữa.

Cảnh giới cao hơn, xuất thân cũng hiếm ai có thể so sánh, vẫn thất bại, không có sức chống cự và sức hoàn thủ nào.

Nói ra cũng thật mất mặt.

Làm mất mặt phụ thân hắn ta.

Lúc này, sắc mặt bọn họ đều rất khó coi.

Mặc dù truyền nhân của Cố gia mạnh, nhưng Hoàng Lạc cũng không thể không chịu được như thế?

Hơn nữa, bọn họ muốn xuất thủ.

Nói thế nào, Hoàng Lạc khuất nhục, bọn họ cũng bị khuất nhục.

Bên cạnh, mấy vì lão hoàng tổ của Vũ Hóa tiên triều đang nói chuyện với bọn họ lại khoát tay, kịp thời ngăn cản bọn họ, cười nói, “Cùng thế hệ chi tranh, thắng thua cũng khó tránh khỏi, cho dù thành đạo Đại Đế Cổ Hoàng, cũng không phải chưa từng thất bại.”

“Nói không chừng, sau lần thất bại này, Hoàng Lạc tiểu hữu sẽ

lĩnh ngộ được cái gì đó cũng không biết chừng."

"Hơn nữa."

"Người kia là truyền nhân Cố gia, lão hủ có biết người hộ đạo của hắn, các ngươi xuất thủ, chắc chắn sẽ bị trấn sát mà chết."

"Trừ phi Lạc Hoàng xuất thủ, nếu không không ai có thể địch."

"Cường ngạnh xuất thủ, không có kết quả tốt đâu."

Ông ta cười ha hả nói, sống vô số năm, lông mi đã không còn, nhưng tại Vũ Hóa tiên triều lại có bối phận cao đến dọa người.

Ngay Hoàng Chủ của Vũ Hóa tiên triều đương thời cũng phải giống như tiểu bối, cung kính đứng ở phía dưới.

Đương nhiên, ông ta có quen biết với một trong ba người trước mặt này, là người cùng thế hệ.

Từng chứng kiến phụ thân của Hoàng Lạc chứng đạo, sinh lòng thán phục và sùng kính.

Đó là một vị tồn tại vô địch, xưng là Lạc Hoàng.

Rất có thể hiện nay đã chứng thành vị trí cao hơn, chưa hề vẫn lạc.

Năm đó, lúc Lạc Hoàng chưa thành đạo, cũng có ân với ông ta.

Cho nên ông ta mới vô cùng khách khí với những người này.

Ngoài ra, chuyện ông ta nói cũng là khuyên bảo ba người, tránh lấy lớn hiếp nhỏ, sẽ có nguy hiểm đến tính mạng.

"Mong rằng đạo hữu giải hoặc, như thế nào mới có thể xả mối giận này." Người có tu vi mạnh nhất trong ba người này mở miệng hỏi, trong mắt hiển hiện cảnh tượng kinh khủng, nguyệt hủy tinh trầm, tu vi Tiểu Thiên Tôn cảnh.

Trong Chưởng Luân cảnh, ông ta đã đạt được ba vòng rồi, thọ nguyên gần như vô tận, thực lực ngập trời, nhất niệm có thể sụp

đổ tinh hà.

Bọn họ không thể nhìn Hoàng Lạc chịu khuất nhục, mà tâm không thay đổi được.

“Muốn xả giận, chuyện này còn không đơn giản sao, mặc dù Cố gia mạnh, nhưng lão hủ nghĩ bọn họ còn chưa cường hoành đến mức nhúng tay vào việc này...”

Lão hoàng tổ nói, tên là Diệp Kình Thiên.

Ánh mắt ông ta khẽ chớp, nhìn Diệp Minh Nguyệt đứng trong vườn hoa, mỉm cười.

Ông ta đã sớm có kế sách.

Năm đó một vị đại địch đến từ Cố gia từng khiến căn cơ của ông ta trọng thương, bản nguyên bị hao tổn, khó mà tiến thêm một bước.

Những năm này kéo dài hơi tàn.

Nhưng bây giờ... Ông ta đã nhìn thấy cơ hội trả thù Cố gia rồi.

Hoàng Chủ đương thời của Vũ Hóa tiên triều đứng ở phía dưới, lúc này sắc mặt lại không đẹp, không còn thoải mái như vừa rồi.

Trong lời nói của lão hoàng tổ, ông ta đã dự cảm được chuyện sắp xảy ra.

Có chút lo lắng.

Bởi vì ông ta không có năng lực ngăn cản.

Thực lực và cảnh giới của lão hoàng tổ này sâu không lường được, đang có ý đồ với Diệp Minh Nguyệt.

Mặc dù ông ta là Hoàng Chủ, nhưng khi các lão tổ khôi phục xuất thế, ông ta sẽ không khác gì con rối.

Mà lão tổ trong mạch ông ta, từ lần trước xuất quan đến giờ, đã là ba ngàn vạn năm rồi.

Các lão tổ mạch khác lại không dám nhúng tay.

Bên trên cái đình giữa hồ.

Bốn phía sôi trào, khó mà bình tĩnh lại.

Thân ảnh mặc áo trắng kia quá mạnh, có lẽ thật sự là Tiên Vương lâm thế, ép người cùng thế hệ không thở nổi.

Hoàng Lạc không ngừng ho ra máu, toàn thân sáng lên, giãy dụa từ trên mặt đất đứng lên

Lực sinh mệnh vô cùng cường đại, nhìn vô cùng thê thảm và kinh khủng, máu me đầm đìa, không thành hình người.

Khí tức của hắn ta đã rất yếu ớt, không còn tự phụ và cường đại như trước nữa.

Trong ánh mắt mang theo sợ hãi và không dám tin, đồng thời trên mặt cũng một mảnh nóng bỏng.

Những tiếng nghị luận xung quanh như dao đâm vào trong lòng hắn ta, rất là khuất nhục.

Lúc này Hoàng Lạc đã hoàn toàn bị Cố Trường Sinh đánh tới sợ hãi, tại sao cùng thế hệ lại mạnh như vậy?

Trước đó những đối thủ hắn ta đã gặp, thậm chí hắn ta không cần toàn lực xuất thủ, đều có thể tuỳ tiện trấn áp.

Diệp Minh Nguyệt nhìn dáng vẻ bây giờ của Hoàng Lạc, cũng không nhịn được cười nói, “Mới vừa rồi còn hăng hái, chỉ thiếu không viết hai chữ vô địch lên mặt thôi, kết quả này, ngươi có thể tiếp nhận...”

Hoàng Lạc nghe vậy, sắc mặt càng thêm khó coi, nhưng lại không dám đáp lời.

Hắn ta cũng không biết vì sao mình gọi ba vị Bộ Chúng, lại không có ai trả lời hắn ta.

Tộc nhân của Vạn Hoàng Sào mà hắn ta mang đến cũng không dám

đến đây nâng hắn ta.

Thời khắc này, cuối cùng hắn ta đã nhận được cái gì gọi là không lực lượng và tuyệt vọng.

Cố Trường Sinh nhìn hắn ta, nhàn nhạt cười nói, “Dựa vào dáng vẻ này của ngươi cũng dám xưng vô địch sao, trong mắt thiên kiêu đương thời, ngươi chỉ là tôm tép nhãi nhép mà thôi, mặt mũi của Tổ Hoàng vô địch, cũng bị ngươi ném sạch.”

Dứt lời!

Ong!

Hắn xuất ra đại thủ, phù văn như biển, hóa thành từng tia từng sợi hỗn độn chi khí, chộp về phía Hoàng Lạc, giống như một cái cối xay hỗn độn.

Có thể mài diệt vạn địch trên thế gian!

Loại khí tức kia vô cùng bá đạo hào hùng, tràn ngập ra, khiến người ta kinh dị, thân thể muốn nổ tung.

Cố Trường Sinh đã động sát niệm.

Lúc này, nếu thuận tay giải quyết được Hoàng Lạc thì tốt, chấm dứt hậu hoạn.

Hắn cũng không tin có người có dũng khí ngăn cản hắn.

Tất cả mọi người biến sắc, tâm thần phát run.

Nhất là đám truyền nhân của hoàng tộc Thái Cổ, sau lưng phát lạnh, hai chân như nhũn ra.

“Quả nhiên giống như lời đồn, sát phạt quả đoán, căn bản không cho người ta quá nhiều cơ hội, xem ra hôm nay Hoàng Lạc nguy hiểm...”

Chương 286: Hoàng Lạc Tuyệt Vọng, Thân Ảnh Đại Đế Hiện, Đã Từng Vô Địch Đương

Thời (2)

Rất nhiều người không hiểu rõ tính cách của Cố Trường Sinh, lúc này cũng có chút sợ hãi.

Con trai Tổ Hoàng, hôm nay sẽ chết ở đây sao?

Đến Vũ Hóa tiên triều cũng không ai đến ngăn cản sao?

Đúng vậy.

Tại Tiên Vực, không ai dám tùy tiện đắc tội Trường Sinh Cố gia.

Giờ phút này, ba vị Bộ Chúng ngồi trong cung điện biến sắc, có chút không thể tin được, không thể bình tĩnh ngồi yên được nữa.

“Không tốt, thiếu chủ có nguy hiểm đến sinh mệnh, tên gia hỏa này đúng là một lời không hợp liền muốn giết người!”

Vẻ mặt bọn họ đại biến, khí tức chấn động tứ phương, hư không rung động, hoàn toàn mơ hồ, cũng may cung điện bất phàm, không truyền khí tức ra ngoài.

Bọn họ hoàn toàn không dự liệu được một màn này.

Ý cười trên mặt Diệp Kình Thiên cũng cứng đờ.

Ong!

Sau một khắc, bọn họ muốn vượt qua hư không mà đi, nếu không xuất thủ, hôm nay Hoàng Lạc sẽ phải chết.

Lúc này, chuyện có đắc tội Trường Sinh Cố gia không, làm trái vi phạm quy củ không, đã không còn ý nghĩa nữa.

Cho dù như thế nào, Hoàng Lạc tuyệt đối không thể chết!

“Đúng rồi... Ta còn ba lần xuất thủ mà phụ hoàng ban cho.”

“Hôm nay, ngươi không giết được ta.”

Trong đình giữa hồ, Hoàng Lạc thấy Cố Trường Sinh lần nữa xuất thủ mà đến, muốn trấn sát hắn ta, trên mặt cũng tràn ngập sợ hãi, tuyệt vọng.

Khuất nhục cái gì.

Hắn ta cũng không thèm để ý.

Lúc này, hắn ta không muốn chết.

Bỗng nhiên... Nghĩ tới điều gì, hắn ta hô to, vô cùng kích động, ở mi hiển hiện khí tức đáng sợ, không gì sánh nổi.

Đó là một cái linh vũ thất thải, lấp lóe ánh sáng nhạt, tràn ngập Đế uy.

Giờ khắc này, giống như có tồn tại vô địch đang thức tỉnh, từng một tay bao trùm vô số tinh không vũ trụ, một luồng khí tức chấn nhiếp chư thiên vạn tộc!

Bên trong vườn hoa, trận văn lập tức lấp lánh, bị áp sập.

Tất cả mọi người cảm nhận được uy áp kinh khủng đến ngạt thở, người có tu vi hơi yếu đã quỳ rạp xuống đất, sắc mặt trắng bệch, thân thể run rẩy.

“Lạc Hoàng!”

Trong Vũ Hóa đạo vực, vô số tồn tại cổ lão bị một luồng khí tức này kinh động, hãi nhiên nhìn lại.

Tiên Vực ra đời vô số kỷ nguyên, mỗi một kỷ nguyên đều có một người có thể thành đạo.

Đó là biểu tượng của tồn tại vô địch, có con đường thuộc về bản thân.

Trong Vũ Hóa tiên triều, từng lão giả kinh khủng, tồn tại chí cường cũng bừng tỉnh, đứng trong chỗ bế quan của riêng mình nhìn lên, vẻ mặt vô cùng phức tạp và cảm khái.

Một thân ảnh mơ hồ vô cùng vĩ ngạn xuất hiện, chỉ đứng ở nơi đó

đã ảnh hưởng tới quy tắc thiên địa, thời gian nghịch loạn, không gian vỡ nát.

Đây là một nhân vật cấp bậc Đại Đế, xưng bá thiên hạ, vô địch đương thời!

“Phụ hoàng...”

Hoàng Lạc vô cùng kích động, không nhịn được hô to, nhào tới, trên mặt chảy đầy nước mắt.

“Ngươi... Khiến ta quá thất vọng.”

Nhưng mà, bóng người này vừa mở miệng, câu nói đầu tiên lại khiến Hoàng Lạc như bị sét đánh, cứng ngắc ở nơi đó.

Đây là một vị tồn tại vô địch đã thành tựu Đế vị của Vạn Hoàng Sào.

Cho đến hôm nay, không ai biết ông ta đã vẫn lạc hay chưa.

Thành tựu Đại Đế, ở Tiên Vực, đã mang ý nghĩa thọ nguyên vô tận, sẽ không chết già.

Ngoại trừ Thiên Nhân Ngũ Suy, tam tai cửu nan ra, cơ bản không thể vẫn lạc ngoài ý muốn được.

Cho dù là hai vị Đại Đế của hai kỷ nguyên khác nhau tao ngộ, cũng rất khó phân thắng bại, đừng nói đến sinh tử.

Có đôi khi một trận chiến, đánh mấy ngàn vạn năm cũng rất bình thường.

Đến cấp độ Đại Đế này.

Mỗi người đều có thiên tư vô song, giẫm lên vô số thi cốt cùng thế hệ, từ một kỷ nguyên giết ra, chiến lực ngập trời, tài tình tuyệt thế.

Lạc Hoàng.

Ông ta chính là một nhân vật như thế, tại kỉ nguyên ông ta tạo

thành đạo, không người không khâm phục, không người dám anh phong.

Thanh danh của ông ta còn cao hơn trời.

Thịnh cảnh lúc ấy, có thể xưng vạn tộc đến bái.

Cho dù là thế lực bất hủ cũng muốn tránh phong mang.

Đại Đế đương thế, nhận được thiên đạo đương thời ưu ái, dung hợp ấn kí thiên đạo, chiến lực khủng bố, ngập trời hơn, được xưng là vô địch.

Những Đại Đế chứng đạo ở thế khác đều bị ảnh hưởng, lựa chọn tránh không ra.

Lạc Hoàng có một trận chiến rất kinh thế, chính là lúc ông ta chưa thành đế, một vị Thần Linh cổ lão uẩn dưỡng vô số năm, độ Chuẩn Đế kiếp xong xuôi.

Hai người tranh ấn kí thiên đạo thế này.

Lạc Hoàng không xuất thủ thì thôi, một khi xuất thủ chính là kinh thiên động địa, một chưởng trực tiếp đánh vị Thần Linh cổ lão này chia năm xẻ bảy, thân thể tàn phế hướng về nơi nào đó, tạo thành núi Thần Linh bây giờ.

Mà hiện tại.

Thân ảnh Lạc Hoàng xuất hiện, khí tức quét qua toàn bộ Vũ Hóa đạo vực, lan tràn oanh động bốn phương tám hướng.

Khuôn mặt ông ta mơ hồ, ánh mắt bình thản, đứng chắp tay, đầu đội tử kim quan, vô cùng nguy nga và vĩ ngạn, giống như có thể nuốt vạn cổ.

Tất cả tu sĩ hãi nhiên, cho dù là thế hệ trước hay là thế hệ trẻ tuổi, cũng đứng không vững dưới cỗ uy áp kinh khủng này, thần hồn không nhịn được thần phục.

Đây chính là uy thế của Đại Đế, bọn họ bắt đầu nghĩ biện pháp thôi động tất cả thủ đoạn của bản thân để chống cự cỗ Đế uy này.

Toàn bộ Vũ Hóa tiên thành đã hoàn toàn tĩnh mịch.

Không một vị cường giả Chí Tôn nào lộ diện, yên lặng đến đáng sợ.

Vô số tu sĩ không biết rõ tình hình vô cùng hãi nhiên và hoảng sợ, còn tưởng rằng là một vị Đại Đế nào đó của Vũ Hóa tiên triều xuất thế, khí tức chấn nhiếp bát hoang.

Trong cung điện, ba vị Bộ Chúng đang dự định xuất thủ cứu Hoàng Lạc đã trở nên kích động, không nhịn được dập đầu, hô lớn về phía kia, "Ngô Hoàng!"

"Bái kiến Ngô Hoàng!"

Đạo khí tức này không sai.

Chính là Lạc Hoàng đã từng dẫn theo bọn họ chinh chiến bát hoang.

Bọn họ đều vô cùng kích động, nước mắt doanh tròng.

Trên không trung, Lạc Hoàng nhìn thoáng qua bọn họ, khẽ vuốt cằm, sau đó mở miệng.

Trong nháy mắt ông ta đã biết nơi này đã xảy ra chuyện gì.

Giọng nói tràn ngập uy áp, vang vọng khắp thiên địa.

"Ngươi... Khiến ta quá thất vọng."

Lúc này Hoàng Lạc cũng không ngờ câu nói đầu tiên mà phụ thân nói với mình chính là như thế, vẻ mặt hoàn toàn cứng đờ.

Từ cái tên mà phụ thân đặt cho hắn ta đã có thể nhìn ra.

Ông ta vô cùng thiết tha hi vọng với Hoàng Lạc.

Lạc Hoàng.

Hoàng Lạc.

Hai chữ này vốn không có khác biệt quá lớn.

Chương 287: Đế Không Thể Nhục, Vậy Thì Chết, Ba Mươi Bảy Tổ Cố Gia

Lạc Hoàng.

Nhưng Lạc Hoàng không ngờ tới là, Hoàng Lạc lại dùng Chân Hoàng linh vũ thất thải mà ông ta ban cho đối phó một người trẻ tuổi cùng thế hệ.

Đây chính là thanh thần kiếm tuyệt thế, lại dùng để cắt một sợi tóc trên người.

Trong lòng Lạc Hoàng vô cùng thất vọng.

Đây vốn là vật ông ta cho Hoàng Lạc để bảo mệnh, ẩn chứa một kích toàn lực của ông ta, có thể sử dụng ba lần.

Tồn tại dưới Đế cấp, nếu không có Đế khí hộ thân, tuyệt đối chỉ có một con đường chết.

Hơn nữa lần này giao phong với người cùng thế hệ, Hoàng Lạc chiếm ưu thế về tu vi.

Nhưng vẫn bị đánh bại vô cùng thê thảm, không có lực hoàn thủ.

Mặc dù đối thủ quá kinh khủng cường đại, tư chất vô cùng nghịch thiên.

Nhưng Hoàng Lạc như thế, thật có lỗi với danh xưng dòng dõi của ông ta.

“Phụ hoàng, ngài nghe ta giải thích, tên gia hỏa này muốn giết ta, Cửu Bộ Chúng mà ngài lưu lại cho ta, mới có ba người xuất thế, nhưng hôm nay không có ai quan tâm đến sinh tử của ta.” Hoàng Lạc vội vàng nói, trên mặt có chút vặn vẹo, rất không cam tâm.

Hắn ta cũng không muốn lãng phí một kích toàn lực của Lạc Hoàng như vậy.

Nhưng thời khắc mấu chốt, lại không có người hộ đạo nào hiện

thân bảo vệ hắn ta, khiến hắn ta phải sử dụng vật này.

Lạc Hoàng lắc đầu, ánh mắt bình thản nói, “Cùng thế hệ chi tranh, nếu chút khí độ này cũng không có, sớm biết vậy, trước đây ta cần gì phải phong ấn ngươi, để ngươi mất mặt ở một thế này.”

“Ta đã khiến phụ hoàng mất thể diện.” Hoàng Lạc cắn răng nói, vẻ mặt không cam lòng, thân thể run rẩy.

Ở trước mặt tất cả mọi người, Lạc Hoàng lại không chút lưu tình nói với hắn ta như vậy.

Nghe vậy, tất cả mọi người đều run sợ.

Đây mới là một khí phách mà một vị Đại Đế vô địch nên có.

Lạc Hoàng gật đầu, lúc này mới nhìn về phía Cố Trường Sinh, trong đôi mắt thâm thúy như có vũ trụ biến hóa, sinh ra vạn vật, cực kỳ kinh người.

Chỉ một ánh mắt, giống như đã xuyên tuế nguyệt và cổ kim, thấy rõ tất cả.

Hư không run rẩy, tuỳ tiện xé rách!

“Rốt cuộc ngươi là ai...”

Ông ta đang dò xét lai lịch của Cố Trường Sinh.

Đế uy kinh khủng trút xuống, nặng như vạn vạn tòa thần sơn, hư không băng liệt, trận văn toàn diệt.

Dưới khí tức này, bầu trời và vũ trụ đều run rẩy, thật đáng sợ, giống như vượt qua tuyên cổ tuế nguyệt.

Mặt đất xung quanh vỡ vụn, trực tiếp hóa thành bột mịn, hình thành một mảnh hỗn độn hư vô.

Thần hồn của tất cả mọi người muốn nứt ra, Chí Tôn núp trong bóng tối cũng kinh hãi muốn tuyệt, cơ thể đang vỡ ra, cực tốc lui lại, rời khỏi nơi đây.

Giọng nói của Lạc Hoàng dần trở nên uy nghiêm, “Cùng thế hệ chi tranh, biết chừng mực là được, nhưng ngươi lại muốn hạ sát thủ, sát tâm lớn như thế, cho dù đi lên đỉnh cao, cũng là địch của thế gian.”

“Tiên Vực khủng bố, viễn siêu ngươi tưởng tượng!”

“Người trẻ tuổi, không nên quá phong mang tất lộ!”

Ông ta dùng giọng điệu trưởng bối mở miệng, thân là Đại Đế, đương nhiên không thể tự hạ thấp thân phận, xuất thủ với một tiểu bối được.

Nhưng trong ngôn ngữ, vẫn cho thấy ông ta có ý bảo vệ Hoàng Lạc.

Tồn tại cấp bậc giống như ông ta, tu luyện đến phía sau, đương nhiên sẽ không đoạn tuyệt tất cả cảm xúc, đạt tới tình trạng Thái Thượng Vong Tình.

Vẫn tồn tại thất tình lục dục như cũ.

Cho nên ông ta đã trách móc Hoàng Lạc trước, bảo vệ tính mạng hắn ta.

Chuyện sau đó sẽ đơn giản hơn nhiều.

Nếu không phải Hoàng Lạc thôi động thất thải linh vũ, ông ta sẽ không biết một thế này lại có một tên yêu nghiệt kinh khủng như vậy.....

“Cho dù là Trường Sinh Cố gia, tại các kỷ nguyên trước, cũng chưa từng có yêu nghiệt như vậy.”

“Hỗn Độn Thể, sinh mà làm Thánh, rốt cuộc là người nào chuyển thế?”

Lạc Hoàng cũng không tin con trai mình lại không chịu nổi như thế, đối mặt với người cùng thế hệ lại không có sức chống cự.

Chuyện này rất không bình thường.

“Là vật ẩn chứa khí tức Tổ Hoàng sao? Khó trách có thể gọi một đạo hóa thân.”

“Nhưng đến cảnh giới Đại Đế, cũng có sai lầm phiến diện.”

“Hôm nay ta còn tưởng ngươi sẽ vì đại nghĩa diệt thân, chém tên dòng dõi làm mất mặt này cơ.”

Đương nhiên Cố Trường Sinh rõ ràng ý bảo vệ trong lời nói của Lạc Hoàng, không khỏi cười khẽ một tiếng nói.

Không vì trước mặt là một tên Đại Đế mà để ý hay là tôn trọng gì.

Ánh mắt Lạc Hoàng hơi trầm xuống, một tên tiểu bối mà thôi, thành đạo hay không còn chưa biết, hiện nay lại dám khinh thị nhục mạ ông ta như thế.

“Đế không thể nhục, hôm nay ta sẽ thay trưởng bối nhà ngươi, giáo huấn ngươi một phen, để ngươi biết rõ, thế gian này có trưởng ấu tôn ti, ngươi phải tuân thủ.”

Lạc Hoàng bình thản nói, Đế uy bao phủ xuống, khiến tất cả mọi người đều vô cùng hãi nhiên, thần hồn sắp vụn!

Cố Trường Sinh lại không thèm để ý, cười nhạt lên tiếng, “Đơn giản chính là đánh con thì cha tới thôi, đừng nói dễ nghe như vậy.”

Lúc này chỗ xương trán của hắn cũng sáng lên, đó là phi tiên chi quang vô cùng sáng chói.

Đại biểu cho lực lượng vô thượng!

Oanh một tiếng!

Đạo phi tiên chi quang này giống như một đạo tiên hà, hỗn độn khí quấn quanh nồng đậm, quá sáng chói và to lớn, trực tiếp xuyên qua bầu trời!

Đồng thời, trong cơ thể của Cố Trường Sinh, những ấn kí cổ lão huyền diệu bên trong huyết mạch cũng hiển hiện, tiên huy bao phủ hắn, khí tức tiên đạo chảy xuôi.

Hình như có thân ảnh Tiên Đế mơ hồ đi ra, có lực lượng áp đảo cửu thiên, bá đạo và cường thế.

Đế uy đè ép xuống, cũng không thể bức bách Cố Trường Sinh chút nào!

Ngược lại, xương Trường Sinh nóng lên, tiên khí dâng lên, hà thụy xuất hiện.

“Hừ! Thủ đoạn còn không ít.” Sắc mặt Lạc Hoàng lại trầm xuống, cảm thấy mất mặt.

Ông ta không nghĩ tới khí tức của mình vẫn không thể ngăn chặn Cố Trường Sinh, sau một khắc, Đế uy càng thêm đáng sợ bộc phát, quét sạch bầu trời.

Nhưng Cố Trường Sinh vẫn không có bất kỳ động tác gì, chỉ hơn nhíu lông mày, cảm nhận được một cỗ ba động từ trong huyết mạch truyền đến.

Hắn cảm thấy quen thuộc với khí tức này, “Ba mươi bảy tổ?”

“Cái này...”

Lúc này, trong ánh mắt vẫn bình thản của Lạc Hoàng không biết nhìn thấy cái gì.

Bỗng nhiên xuất hiện chấn kinh, sau đó trở nên không dám tin, lộ ra hãi nhiên và hoảng sợ!

Phốc!

Trên hư ảnh, bỗng nhiên đầu ông ta bị đánh mở!

Đó là một thanh thiết kiếm rỉ sét không biết từ đâu mà đến.

Một kiếm chém ra, trực tiếp xuyên qua!

Ngay lúc đó, trong một tiểu thế giới cách nơi đây không biết bao nhiêu tỷ tỷ vạn dặm, một mảnh sương mù bao phủ, Lạc Hoàng ngồi xếp bằng, trong mắt đều là hãi nhiên và sợ hãi.

Thiết kiếm rỉ sét xuyên qua vô tận không gian, từ giữa trời rơi xuống, trực tiếp bổ đôi đầu ông ta, mang theo một chùm đế huyết ngũ sắc!

“Đế không thể nhục, vậy thì chết.”

Một lão giả miệng đầy răng vàng ung dung xuất hiện, sau đó cười nói, tìm được chỗ Lạc Hoàng ẩn giấu.

Chương 288: Ba Mươi Bảy Tổ Vô Địch, Kinh Hãi Muốn Tuyệt, Bán Chân Tiên Cảnh?

Lão nhân một đầu tóc rối, răng vàng khè, giống như một lão nông, tuyệt không có gì lạ thường.

Đến thanh trường kiếm vừa chém ra cũng đầy rỉ sét, thậm chí còn có một vài lỗ thủng, nhiễm hắc huyết.

Ông ấy ung dung dạo bước trong hư không.

Một bước rơi xuống, đại đạo oanh minh!

Oanh!

Phía trước sương mù ngập trời, giống như sóng lớn, phát ra thanh thế kinh thiên.

Theo lão giả bước vào, tự động tách ra, nặng nề như từng tràng tinh hà, có từng khỏa sao trời xoay tròn trong đó, tràn ngập hỗn độn sương mù.

Rất sâu bên trong cung điện.

Một bóng người vĩ ngạn mặc thần giáp màu vàng, trán vỡ ra, trường kiếm rỉ sét xuyên qua đó.

Có máu tươi ngũ thải chảy xuống, dường như trong mỗi giọt đều ẩn chứa một thế giới, vô cùng đáng sợ.

Chính là Lạc Hoàng.

Sắc mặt ông ta mang theo kinh hãi và không dám tin!

Nơi đây.

Chính là chỗ ông ta ngủ say nhiều năm nay.

Từ khi thành đạo, đã vô số năm ông ta không xuất thế, cũng chưa từng bị kinh động.

Niết đạo chi cảnh, lấy thân hợp với ấn kí thiên đạo.

Đến cấp bậc này, ông ta đã cường đại mức một ánh mắt đã có thể vỡ nát ngàn vạn tinh hà, một ý niệm có thể phá vỡ vô số thế giới, sinh tử tạo hóa, không chết khó diệt.

Có thể xưng là vô địch đương thời.

Trừ phi Đại Đế các kỉ nguyên khác xuất thế, hoặc là Chân Tiên động thủ, nếu không căn bản không có địch nhân.

Nhưng hôm nay, Lạc Hoàng vô cùng hãi nhiên và chấn kinh, bị người ta đâm một kiếm xuyên qua mi tâm, suýt chút nữa Nguyên Thần cũng bị một kiếm chặt đứt.

Vô số năm rồi, ông ta chưa từng cảm nhận được nguy cơ sinh tử này.

Cho dù năm đó trong trận chiến sinh tử, ông ta chỉ thắng kẻ địch nửa chiêu, nhưng chưa từng có cảm giác này.

Kiếm mang cực hạn, có thể phá diệt tất cả, khiến da đầu ông ta run lên.

“Người của Cố gia tới?” Mí mắt Lạc Hoàng nhảy lên, không khỏi trầm giọng hỏi.

Rất nhanh.

Bên cạnh ông ta hiện lên quy tắc Đế đạo, vô thượng thần hà hóa thành Chân Hoàng, phóng lên tận trời, phá vỡ trời cao.

Khí tức Đế đạo khôi phục, trực tiếp cuốn tới, rất nhiều đạo vực oanh động, vô số cường giả chí cường đang ngủ say bừng tỉnh, nhìn ra xa.

“Khí tức kia...”

“Là một vị Tổ Hoàng của Vạn Hoàng Sào!”

“Là ông ta, Lạc Hoàng! Tại sao ông ta lại thức tỉnh...”,

Vẻ mặt bọn họ nghiêm túc, giọng nói vô cùng nặng nề.

Khí tức này đến từ một vũ trụ khác, quét sạch Tiên Vực, rất nhiều đạo vực oanh động, mấy đạo ý thức bàng bạc bừng tỉnh, quét ngang mà tới.

Bọn họ muốn biết đã xảy ra chuyện gì, một thế này Đế lộ còn chưa mở ra tranh phong, đã có nhân vật cấp Đại Đế thức tỉnh rồi.

Trong thời gian này, bầu trời rung động, các phương vũ trụ oanh động!

Trong cung điện hùng hồn nguy nga, xích hà vạn vạn đạo, Lạc Hoàng đứng dậy, Đế đạo uy nghiêm chí cường vô song hiển hiện!

Từng đầu trường hà quy tắc hiện lên dưới chân ông ta.

Có Đế văn sáng chói lưu chuyển, ngàn vạn thần phù bộc phát, lít nha lít nhít, hóa thành biển lửa, bức đạo kiếm mang này ra.

Nhưng trong đó có quy tắc kiếm đạo kinh khủng lượn lờ, vẫn khiến ông ta hãi nhiên, vết thương khó mà khép lại, ông ta không nhịn được sinh ra cảm giác tim đập nhanh.

Đến cấp bậc này của ông ta.

Lực sinh mệnh đã vô cùng mạnh mẽ.

Cho dù bị xé nứt, thân thể tứ chi táng ở các nơi trong thiên địa, dùng vô thượng bí thuật phong bế, cũng có thể lập tức khôi phục mọc ra.

Giờ phút này, trong huyết mạch ông ta phát ra âm thanh ù ù kinh thiên, như là Hỗn Độn Thần Lôi, vô cùng đáng sợ, rung động mảnh thiên địa này.

“Đúng là người Cố gia tới.”

Ba mươi bảy tổ của Cố gia vẫy tay một cái, thiết kiếm rỉ sét trở về, lộ ra miệng đầy răng vàng, cười ha hả nói, “Thứ tốt không học, nhất định phải học chuyện lấy lớn hiếp nhỏ.”

“Bảo bối của Cố gia ta, không phải người ngươi có thể khi dễ.”

“Đúng lúc lâu rồi lão phu chưa hưởng qua hoàng thịt, hôm nay liền đánh ngươi ăn đi.”

Lời nói rất nhẹ nhàng tùy ý, căn bản không đặt tên Đại Đế áp chế một kỉ nguyên này vào mắt.

Thật giống như một con gà rừng ven đường.

Một kiếm vừa rồi ông ấy đánh ra chỉ là cảnh cáo mà thôi, căn bản không vận dụng bao nhiêu thực lực.

Cho dù đã ngủ say rất lâu, nhưng một kiếm chém chết một tên Đại Đế, vẫn rất dễ dàng •

Ngay lúc đó.

Thần niệm hào hùng quét ngang mà đến, nghe vậy cũng rùng mình một cái, cảm giác hàn khí đáng sợ từ sống lưng xông thẳng lên đầu!

Trên người lão giả miệng đầy răng vàng kia có lạc ấn đường vân chí cường, bọn họ có thể cảm nhận được khí tức đáng sợ đó.

Ông ấy thật sự đã từng ăn hoàng thịt!

Thậm chí khả năng còn từng gặm xương Chân Hoàng, Chân Long Cốt.

Cấp bậc ăn được hoàng thịt, sẽ là cấp bậc gì?

Nghĩ tới đây, tất cả mọi người hãi nhiên, có chút phát lạnh.

“Trường Sinh Cố gia, không hổ là thế lực cổ lão nhất, không thể trêu chọc nhất của Tiên Vực.

Khí tức này không sai... Thời gian trước, cũng là lão nhân kia đã đến chắn sơn môn của mười vạn cấm khu.”

“Rất nhiều cấm khu chi chủ cũng trầm mặc không lên tiếng.”

“Rốt cuộc mãnh nhân đã thành đạo từ kỉ nguyên nào?”

Vẻ mặt bọn họ trở nên nghiêm túc, có thể một kiếm đâm xuyên quan đầu Lạc Hoàng, loại thực lực này, ít nhất cũng là Niết Đạo cảnh, đã thành tựu Đế vị.

Nhưng bọn họ không biết rõ, đây rốt cuộc là tồn tại bào.

Bọn họ căn bản chưa từng gặp qua.

Hay là... Trong kỷ nguyên này ông ấy mới ngoi đầu lên, trước đó vẫn đang ngủ say?

“Quả nhiên Cố gia giống như lời đồn, cường thế như vậy, bản hoàng muốn xem xem, ngươi có năng lực gì để nói những lời này.”

Sắc mặt Lạc Hoàng trầm xuống, ông ta là một tồn tại chứng đạo trong một kỷ nguyên, lực áp vô số thiên kiêu, mới thành tựu đế vị.

Hiện nay, lão giả trước mặt này lại nói muốn ăn thịt ông ta?

Cho dù biết lão giả này rất mạnh, nhưng ông ta cũng không yếu.

Đến tình trạng của ông ta đã rất khó chết, rất khó vẫn lạc.

Ba mươi bảy tổ của Cố gia vẫn híp mắt cười ha hả nói, “Ở trước mặt ta xưng hoàng, lúc lão phu thành đạo, không biết chừng tổ tông nhà ngươi vẫn chỉ là một con chim nhỏ thôi.”

“Ngươi lấy can đảm ở đâu ra vậy?”

Ông ấy bỏ kiếm xuống, một chưởng phóng về phía trước, thái độ rất tùy ý.

Lúc đầu, một chưởng này chỉ lớn bằng cái cối xay, rất nhanh đã kéo dài ra, vạn vạn thần hà nở rộ, giống như tinh hà rủ xuống, cũng giống như thiên địa nện xuống, trấn áp về phía trước!

Oanh!

“Đến chiến!”

“Cho dù ta thành đạo muộn hơn ngươi, nhưng bản hoàng là vô địch cùng cảnh giới!”

Lúc nói chuyện, vết thương ở giữa lông mày Lạc Hoàng hiện lên rất đáng sợ, nhưng lại có tinh huyết tận trời, hóa thành vạn trượng xích hà, xuyên qua bầu trời.

Ông ta bước ra một bước, trên người mang theo vạn đạo, như thiên địa chi chủ, quân lâm bốn phương tám hướng.

Ông ta không chút do dự, trực tiếp vận dụng thủ đoạn mạnh nhất của mình.

Vô bi hóa thiên thuật

Chương 289: Ba Mươi Bảy Tổ Vô Địch, Kinh Hãi Muốn Tuyệt, Bán Chân Tiên Cảnh? (2)

Đây chính là một môn cổ thiên công do ông ta sáng tạo, tu luyện tới chí cao, đến trời cũng có thể tan đi.

Lúc này, xung quanh ông ta, từng khỏa đại tinh hào hùng nặng nề lập tức hòa tan, hải dương quy tắc phô thiên cái địa, có được lực lượng xóa tan tất cả.

Che đậy bầu trời và tinh không, giống như không trung sắp rơi xuống!

Vạn vạn thần quang bộc phát, một đạo khí tức quét sạch ra, bao phủ vô số phương tinh vực!

Đồng thời.

Sắc mặt Lạc Hoàng ngưng trọng, không hề khinh địch, toàn lực ứng phó.

Phía sau ông ta có vô tận thần quang màu đỏ ngút trời, có quang huy Đế đạo bao phủ.

Đó là một cái lò màu đỏ, như hỏa đạo tiên kim rèn đúc thành, không thể phá vỡ, trong đó một luồng hỏa quang, giống như có thể chiếu rọi vạn giới!

Bảo khí thành đạo của ông ta, Lạc Hoàng Lô!

Các tồn tại chí cường ở bốn phương tám hướng nhìn thấy một màn này.

Lúc này cũng rung động, không nhịn được thấp giọng nói, “Lạc Hoàng đúng là có vô thượng chi tư, mặc dù thành đạo muộn hơn, nhưng đã đến niết đạo trung kỳ, so mới người vừa thành đạo, mạnh hơn rất nhiều.”

Niết Đạo cảnh, đó là một ngưỡng cửa vô cùng kinh khủng.

Chỉ có dung hợp ấn kí thiên đạo mới có thể bước vào cảnh giới này, xưng hoàng xưng đế.

Bọn họ dùng thần niệm giao lưu, tốc độ cực nhanh, cách vài trăm triệu dặm không gian, xem một trận chiến này.

Đồng thời, bọn họ cũng muốn biết, lão giả Cố gia giống như lão nông này có thực lực mạnh đến cỡ nào.

Muốn nhờ vào đó, phỏng đoán nội tình và thực lực của Trường Sinh Cố gia.

Đúng lúc này, khi nhìn rõ một màn kia, lấy tâm cảnh của bọn họ, con ngươi cũng co rụt lại, như sắp ngạt thở, chỉ cảm thấy da đầu nổ tung.

“Tê!”

“Cái này sao có thể...”

Đông!

Âm thanh từng khỏa đại tinh ầm vang sụp đổ vang vọng khắp thiên địa!

Năng lượng sáng chói đến cực hạn bộc phát, trực tiếp đánh nổ hư không, hóa thành một mảnh hư vô!

Đây là âm thanh một chưởng che khuất bầu trời của ba mươi bảy tổ Cố gia, bao trùm xuống, rơi trên Lạc Hoàng Lô.

Những quy tắc ngập trời kia lập tức đứt gãy, bị chôn vùi.

Hai bên chênh lệch quá lớn.

Giống như trứng gà đâm vào thần thiết, dễ dàng bị phá vỡ.

“Cái này sao có thể...”

Lúc này sắc mặt Lạc Hoàng kịch liệt, có chút hãi nhiên và không thể tin được... Đó là Đế khí mà ông ta đã uẩn dưỡng vô số năm, trong đó có dung nhập đạo của một kỷ nguyên, đè chết vô số sinh linh.

Mà giờ khắc này, lại đang rạn nứt, trong đó khí linh phát ra tiếng kêu thảm liên kết với ông ta, khiến sắc mặt ông ta trắng bệch, oa một tiếng, ho ra tiên huyết!

Ông ta thi triển Đế thuật, vô bi hóa thiên thuật, dung nhập chiến lực mạnh nhất của ông ta, có thể trảm Đại đế, Cổ Hoàng vừa bước vào Niết Đạo cảnh.

Bây giờ lại bị một chưởng tuỳ tiện ma diệt!

Hai bên chênh lệchlớn đến kinh khủng, khó mà tưởng tượng!

“Vật nhỏ, cảm giác ỷ lớn hiếp nhỏ thế nào? Số tuổi của ngươi còn chưa bằng số tuổi lẻ của lão phu đâu, lấy can đảm ở đâu ra mà dám khi dễ truyền nhân Cố gia ta, hôm nay lão phu sẽ đánh ngươi thành xương vụn.” Ba mươi bảy tổ của Cố gia híp mắt nói, vẫn

ung dung chậm rãi đi tới.

Trong nháy mắt, một chưởng này giống như đã trở thành một phương thế giới, có thế giới ý chí giáng lâm, bàn tay hóa thiên khung, che đậy vũ trụ!

Cường giả tứ phương cũng đang phát run, tê cả da đầu.

Tại Trường Sinh Cố gia, lão giả này tuyệt đối là mấy vị cường đại cổ xưa nhất kia, đứng ở Niết Đạo cảnh đỉnh phong, thậm chí còn không chỉ như vậy!

Chẳng lẽ là một vị rất cổ của Cố gia... bán Chân Tiên?,

“Đây là lão quái vật nào? Chẳng lẽ là người mạnh nhất Cố gia?” Lạc Hoàng hãi nhiên, tâm thần rung động, thần hồn phát lạnh, bị hù sợ, cũng bị chấn trụ, tâm cảnh vô địch bị phá vỡ.

Tung hoành mấy ngàn vạn năm, xưng bá một kỷ nguyên, ông ta chưa bao giờ sợ hãi, mất đi ổn trọng như ngày hôm nay.

Sắc mặt ông ta trắng bệch, thi triển vô thượng thân pháp, muốn tránh thoát một chưởng này, nhưng phốc một tiếng, ông ta trực tiếp bị bắt lại, thân thể sụp đổ, tứ chi vỡ nát, hóa thành nguyên hình, chảy ra tiên huyết ngũ thải.

Chưởng Trung Thiên Địa!

Trực tiếp hóa thành lồng giam!

Tất cả mọi người đều sợ hãi kinh hãi, thần hồn muốn nổ tung, tận mắt nhìn thấy một vị Tổ Hoàng bị trấn áp trong nháy mắt.

Ngay lúc đó, Vũ Hóa tiên triều, trong cái đỉnh giữa hồ, hoàn toàn tĩnh mịch!

Tất cả mọi người ngây dại, hóa đá, hoàn toàn không thể tin được.

Nhìn khí tức của một vị Tổ Hoàng quét sạch chư thiên, vô địch một kỷ nguyên, trong nháy mắt lại bị một thanh trường kiếm rỉ sắt xuyên qua đầu, suýt chút nữa nổ tung!

Thậm chí trên chuôi trường kiếm rỉ sắt này còn có mấy lỗ hổng, ở nơi hẻo lánh, nên cũng không có nhiều người nhìn thấy.

Hư ảnh của Lạc Hoàng, khí tức có thể nuốt thiên cổ, chấn vạn giới, vô cùng kinh khủng, uy hiếp, áp bách vô số tu sĩ nơi đây.

Lúc này ánh mắt ông ta cũng hiện lên vẻ hoảng sợ, hãi nhiên, không dám tin, không còn bình thản uy nghiêm như vừa rồi.

Mặc dù chỉ là hư ảnh lưu lại trong thất thải linh vũ, nhưng vẫn có liên hệ với bản tôn.

Chỉ cần bản tôn chưa vẫn lạc, thì vẫn có thể động thủ thông qua đạo hư ảnh này, chính là một thủ đoạn bảo hộ nghịch thiên.

Có thể thấy được ông ta bảo vệ Hoàng Lạc đến cỡ nào.

Cho nên...

Bản tôn bị thương, đương nhiên cũng ảnh hưởng đến hư ảnh này.

“Cố gia...”

Giọng nói của ông ra run rẩy, thông qua bản thể cảm nhận được nơi đó xảy ra chiến đấu, thân thể đang run rẩy, tâm cảnh khó mà duy trì được.

Đồng thời.

Cỗ hư ảnh này lập tức vỡ vụn trước mặt tất cả mọi người, tiêu tán mơ hồ, căn bản không thể tiếp tục duy trì.

Răng rắc!

Cây thất thải linh vũ kia xuất hiện vết rách, ráng đỏ ngút trời, có tinh khí kinh khủng lộ ra, như tinh hà ngập trời!

Tất cả tu sĩ ở nơi đây phản ứng lại, không nhịn được rung động, giọng nói cũng phát run, không dám tưởng tượng.

Tổ Hoàng vô địch, lại bị người ta dùng một kiếm chém thành dạng này?

Một màn này, thật sự quá rung động và kinh dị.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, ai dám tin tưởng.

“Rốt cuộc vừa rồi đã xảy ra chuyện gì...” Một đám thiên kiêu trẻ tuổi rung động đến nói không ra lời.

Sắc mặt Cổ Đế Tử cũng mặt rung động, không dám tin nhìn một màn này, sau đó, từ đáy lòng sinh ra hãi nhiên và cười khổ.

Thực lực của phụ thân hắn ta cùng một cấp bậc với Lạc Hoàng, cũng là vô địch trấn áp một thời đại.

Nhưng Lạc Hoàng đều như thế.

Nếu phụ thân hắn ta gặp người Cố gia thì sao?

Kết quả... Đoán chừng cũng giống nhau.

Bên cạnh một lão giả Thánh Nhân cảnh khô khốc nói, “Hẳn là bản tổn của Lạc Hoàng bị cường giả chí cường của Trường Sinh Cố gia tìm được, trực tiếp đánh lên...”

“Nhưng dáng vẻ này của ông ta, rất có thể không đánh lại, thậm chí có khả năng...” Miệng lão giả vừa nói chuyện phát khô, nghĩ đến một kết quả khác, không có dũng khí nói tiếp, da đầu run lên.

Chương 290: Ba Bộ Chúng Chưởng Luân Cảnh Quỳ Xuống Cầu Tình, Thừa Cơ Bình Vạn Hoàng Sào

Tổ Hoàng xuất thế, kết quả bị người ta tìm tới chỗ bế quan, hoàn toàn không địch lại, đến hư ảnh cũng khó có thể duy trì.

Có thể thấy được trận chiến kia có bao nhiêu gian nan và kinh khủng.

“Xem ra đối với Cố gia mà nói, minh ước Thái Cổ đều là nói nhảm, cho tới bây giờ bọn họ vẫn chưa bao giờ tuân thủ.” Một vị lão giả

biết rõ lịch sử không nhịn được lắc đầu cười khổ.

Bởi vì một màn vừa rồi thật sự quá rung động, tâm thần bọn họ hung hăng bị trấn trụ.

Minh ước Thái Cổ, đó chính là hiệp ước giữa cường giả chí cường và tồn tại vô địch ở Tiên Vực.

Đương nhiên.

Cường giả chí cường, tồn tại vô địch, người thành đạo, đều là xưng hô với tu sĩ Niết Đạo cảnh, tương ứng với cấp bậc Đại Đế, Cổ Hoàng.

Chỉ là tu sĩ Tiên Vực quen thuộc với xưng hô như vậy hơn.

Được lưu truyền từ kỷ nguyên xa xôi.

“Xem ra, chỗ dựa của ngươi, cũng chỉ như vậy mà thôi...” Nhìn Hoàng Lạc vẫn còn ngây ra, khóe miệng Cố Trường Sinh mang theo ý cười khẽ, nhưng trong mắt không hề có chút ba động, vô cùng đạm mạc.

Sau đó, cảm nhận được Đế uy trước mắt đã tiêu tán.

Lúc này, khí tức cổ lão và kinh khủng bên trong huyết mạch hắn cũng tán đi.

Nhưng tiên huy sáng chói vẫn còn bao phủ như cũ, nổi bật lên khí thế như một vị Tiên Đế trẻ tuổi của hắn.

Lúc này, tất cả mọi người đều có ảo giác này.

Đại thế của Thần Tử Cố gia đã thành, không người nào có thể ngăn cản.

Cho dù là thế hệ trước, hay là thế hệ trẻ tuổi, đều im lặng.

Cố gia thật sự quá cường thế.

Không thẹn với danh xưng Trường Sinh thế gia.

Lạc Hoàng xuất hiện một hư ảnh, muốn ức hiếp hậu bối là Cố

Trường Sinh.

Kết quả, trong nháy mắt khu vực bế quan đã bị tìm ra, cường giả chí cường của Cố gia trực tiếp giết đến.

Đối với chuyện này.

Tất cả mọi người có tâm trạng rất phức tạp, cũng hâm mộ ghen ghét.

Gia tộc đạo thống phía sau bọn họ sẽ không hành động như vậy.

Vì kẻ địch của bọn họ là môt vị Cổ Hoàng vô địch.

Nghe vậy, Hoàng Lạc giống như bị một chậu nước lạnh dội từ trên đầu xuống chân, trực tiếp giật mình, lúc này mới phản ứng lại.

Nhưng trong mắt đã tràn ngập hãi nhiên và không thể tin được.

Lời nói của hắn ta phát run, “Sẽ không... Sẽ không...”,

“Làm sao phụ hoàng có thể thất bại được, trừ phi đám Chân Tiên từ thời cổ xưa tại thế...”

“Nhưng Chân Tiên xuất thủ, nhân quả to lớn vô biên, không thể không có động tĩnh...”,

Hắn ta giống như điên dại, lẩm bẩm nói, không tin phụ thân vô địch của hắn ta sẽ bại.

Lúc này.

Vẻ mặt đám người ma nữ, Diệp Minh Nguyệt, Liên Tinh, Thanh Huyền Tiểu Đạo Quân đều mang theo thương hại, nhìn về phía Hoàng Lạc.

Trước đó hắn ta còn vô cùng phách lối, xem thường người khác.

Nhưng bây giờ...

Chỉ có thể nói tạo hóa trêu ngươi.

Có vài tồn tại trẻ tuổi, cũng không phải hắn ta có khả năng trêu

chọc.

Ong!

Trong hư không, ba thân ảnh nhanh chóng bước đến, đó là ba tồn tại có khí tức vô cùng ngập trời, trực tiếp vượt qua không gian, xuất hiện trong cái đình giữa hồ.

Đám tu sĩ xung quanh không nhịn được lui lại mấy bước.

“Người hộ đạo của Hoàng Lạc!”

“Ba vị tu sĩ Chưởng Luân cảnh!”

“Nhân vật không tồn tại trong một thế này!”

Đông đảo tu sĩ lộ ra vẻ mặt khác nhau, trải qua một màn chấn động vừa rồi, bọn họ đã không còn cảm giác kinh ngạc quá lớn đối với tồn tại Chưởng Luân cảnh nữa.

Đến Lạc Hoàng cũng vô dụng.

Bọn họ còn dám làm gì?

Lúc này ngoại trừ tu sĩ của vạn tộc Thái Cổ, vẻ mặt tất cả mọi người giống như đang xem trò vui.

Ba bóng người này.

Chính là ba vị Bộ Chúng của Hoàng Lạc, bây giờ trong mắt bọn họ mang theo bi thương... Và vẻ hãi nhiên còn chưa tan đi.

Đương nhiên bọn họ biết rõ, vị Cổ Hoàng vô địch của bọn họ.

Vừa xuất thế, đã thảm bại!

Đối với bọn họ mà nói, đây là đả kích cực lớn, vừa rồi bọn họ không nhịn được kêu to, trước mắt mơ hồ.

Nhìn Cố Trường Sinh trước mặt, toàn thân ba người họ run lên.

Cho dù thực lực của bọn họ có thể tuỳ tiện xóa bỏ Cố Trường Sinh.

Nhưng mà... Không ai có dũng khí này.

Thái độ vô cùng cung kính, mang theo e ngại và đắng chát thật sâu.

“Bái kiến Thần Tử.”

“Mong Thần Tử tha cho thiếu chủ nhà ta một mạng.”

“Đạo tâm của thiếu chủ đã vỡ vụn, không cách nào tranh phong cùng ngài nữa, có gì đắc tội, mong rằng ngài rộng lòng tha thứ.”

“Chúng ta nguyện ba mạng đổi một mạng với thiếu chủ!”

Ba tồn tại cổ lão Chưởng Luân cảnh từng chinh chiến thiên hạ với Lạc Hoàng, chiến lực ngập trời, giết tới tứ phương sợ hãi.

Hiện nay lại vô cùng hèn mọn, hành lễ với Cố Trường Sinh.

Sau đó, phù một tiếng, quỳ rạp xuống đất, cúi đầu xuống.

Thân thể phát run, vẫn phải làm ra hành động khuất nhục như thế.

Cho dù như thế nào, bảo vệ tính mạng của Hoàng Lạc chính là chức trách của bọn họ.

Phải đánh đổi mạng sống và tôn nghiêm thì như thế nào.

Mà Hoàng Lạc giống như không phát hiện một màn này, đã trở nên đần độn.

Một màn này khiến vô số tu sĩ tắc lưỡi, nhưng không chút nào ngoài ý muốn.

Ong một tiếng!

Lão hoàng tổ của Vũ Hóa tiên triều cũng hiện thân, trong lòng vô cùng khuấy động.

Lúc trước ba vị Bộ Chúng này còn đang bày mưu tính kế với lão hoàng tổ, bây giờ trên mặt lại không ngừng có mồ hôi lạnh chảy xuống.

Ông ta thất sách, trong lòng sinh ra hối hận.

Diệp Minh Nguyệt rất thông minh, bên trong Trọng Đồng lấp lóe phù văn, cười ha hả nhìn chằm chằm ông ta, hỏi, “Lão tổ, trước đó ngài nói muốn gả ta cho Hoàng Lạc, việc này còn giữ lời không?”

Lão hoàng tổ nghe vậy, trên mặt cũng chảy ra mồ hôi lạnh.

Mặc dù thời gian tồn tại của ông ta vô cùng cổ lão, nhưng cách Niết Đạo cảnh còn rất xa.

Một đầu ngón tay của Đại Đế đã có thể giết ông ta mấy vạn lần.

Cố gia cường thế như vậy, nếu biết mình có âm mưu nhằm vào Cố Trường Sinh.

Kết cục của ông ta, có thể nghĩ.

Ngay lúc đó.

Ở bên ngoài hư không xa xôi, Hôi lão khẽ gật đầu, đôi mắt mở ra đã nhắm lại.

Xem như ba tên Bộ Chúng này thức thời, ông ấy sẽ không quản nhiều nữa.

“Tính tình của ba mươi bảy thật là...”

“Nhưng lần này, đoán chừng mấy vị kia của Vạn Hoàng Sào sẽ ngồi không yên nữa.”

Sau đó ông ấy lại lắc đầu, ánh mắt giống như đã xuyên thấu đến một mảnh không gian khác, thấy được ba mươi bảy tổ của Cố gia đang dùng thanh trường kiếm rỉ sét mổ bụng bản thể Lạc Hoàng.

Đương nhiên Lạc Hoàng không chết.

Thân là người thành đạo, lực sinh mệnh tràn đầy.

Tích Huyết Trùng Sinh dễ như trở bàn tay.

Hành động của ba mươi bảy tổ Cố gia chỉ là đang nhục nhã Vạn Hoàng Sào mà thôi.

Quả nhiên.

Sau một khắc.

Chỗ sâu nhất trong tổ địa, sát khí trùng thiên, sương mù hỗn độn xé mở, một ánh mắt xuyên thấu qua tuyên cổ tương lai, đâm rách vô tận thiên khung và không gian.

Cho dù là Đại Đế đã chứng đạo trong một kỷ nguyên, trong mắt tồn tại cấp bậc này, cũng chỉ là sâu kiến động tý có thể nghiền nát.

Nhưng Vạn Hoàng Sào có thể xưng bá vạn tộc Thái Cổ, tự nhiên là có nội tình củ mình.

Một vị tồn tại cấp bậc Đại Đế vô cùng trân quý, có nguy hiểm sinh mệnh, tự nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn.

“A, cuối cùng đã đi ra sao?”

“Thật lâu không động gân cốt rồi, gần đây đang muốn hoạt động một chút, nếu nhân cơ hội này bình Vạn Hoàng Sào, cũng là không tệ.”

Đối với chuyện này, ba mươi bảy tổ của Cố gia đã sớm đoán được, cười ha hả lẩm bẩm, đạo hỏa biến mất, trấn áp Lạc Hoàng trong tay, thiêu đốt bất tỉnh.

Từng mảnh thịt màu vàng tỏa ra ánh sáng lung linh, đế uy bộc lộ, một mảnh mờ mịt.

Sắc mặt Lạc Hoàng vô cùng trắng bệch, thân là Tổ Hoàng, sau lưng sinh ra một mạch chí cường, có trái tim vô địch.

Lúc này lại bị dọa đến run rẩy, thần hồn kinh hãi, nghĩ mình sẽ bị ăn thịt, tận mắt nhìn chính mình bị bắt mở, cảm nhận được sự kinh khủng khó nói lên lời.

Nhân vật giống lão nông của Cố gia này, tuyệt đối là hung nhân tuyệt thế.

Chương 291: Tồn Tại Cổ Lão Gần Tiên

Nhất, Nội Tình Cố gia, Đám Chí Cường Chấn Kinh

Sương mù hỗn độn, bao phủ thiên địa, nơi đó giống như chỗ sâu trong vũ trụ, từng khỏa đại tinh bị luyện hóa, như tro bụi lơ lửng ở xung quanh.

Không thể không nói, đạo ánh mắt này quá kinh khủng, xé rách vũ trụ, ngang qua mấy phương đạo vực, chấn kinh vô số tu sĩ, trực tiếp rơi về phía ba mươi bảy tổ Cố gia.

Đại đạo oanh minh, như một phương đại lục phát sinh va chạm, đang không ngừng run rẩy.

Vô số tu sĩ không kịp phản ứng, thần hồn phát run dưới khí tức này, sau đó không nhịn được quỳ phục trên mặt đất, vô cùng kinh hãi.

“Chẳng lẽ là Chân Tiên xuất thế sao?”

“Trực tiếp áp chế thiên đạo, bức lui tất cả!”

Bọn họ kinh hãi, sinh hoạt và tu hành trong cổ tinh và đạo vực bị ánh mắt này chiếu qua, bọn họ lập tức cảm nhận được.

Trong điển tịch cổ lão, đúng là có ghi chép về Chân Tiên.

Loại khí tức và thanh thế kia chính là như vậy.

Nhưng mà... Bọn họ không nghĩ ra.

Tiên Lộ còn chưa mở ra, nếu Chân Tiên hiện thân, chỉ động thủ, đều phải chịu vô thượng nhân quả khó nói nên lời.

Hậu quả vô cùng đáng sợ.

“Không đúng...”

“Không phải Chân Tiên, đó là vị cổ lão gần Tiên nhất của Vạn Hoàng Sào!”

“Một tỷ năm trước từng hiện thân, thôn phệ tám ngàn vạn hạ giới, để vượt qua kiếp nạn Thiên Nhân Ngũ Suy.”

Giờ khắc này.

Rất nhiều cường giả đã từng chứng đạo, được xưng là tồn tại chí cường Đại Đế và Cổ Hoàng, đều thức tỉnh trong khu vực mình ngủ say!

Những tu sĩ đã đi được rất xa trong Niết Đạo cảnh bên, đều bị kinh động!

Trường Sinh thế gia, thế lực bất hủ, vô thượng đạo thống... Bên trong, cũng có người đang khẽ nói, rất rung động.

Đại thế chi tranh.

Hiện nay đến tồn tại bực này cũng bị kinh động.

“Nghe đồn, trong thế này, lúc Tiên lộ mở ra, đây là tồn tại có khả năng thành tựu Chân Tiên nhất của Vạn Hoàng Sào.”

“Tại sao ông ta lại đột nhiên thức tỉnh, chẳng lẽ lại muốn thôn phệ sinh linh hạ giới để độ kiếp?”

“Những kỉ nguyên này, động tác của Vạn Hoàng Sào thật sự quá lớn, nhân quả kết ra quá mức kinh người.”

Nhưng.

Bọn họ cũng không biết rõ, lúc này ba mươi bảy của Cố gia đang đứng trên tổ địa của Vạn Hoàng Sào, một kiếm trảm diệt vô số cấm chế trận văn, trấn áp một vị Tổ Hoàng, thậm chí cắt thành thịt.

Rất nhiều thần niệm chí cường quét ngang, giáng lâm đến đến nơi xảy ra tranh đấu trước đó, phát hiện nơi đó sớm đã rách nát, lưu lại kiếm khí kinh thiên, khiến bọn họ biến sắc.

“Tê!”

“Cái này... Là khí tức của Cố gia...”

“Tại sao lại là Cố gia, bọn họ không thể yên ổn chút sao?”

“Thật vất vả mới bình tĩnh mấy ngàn vạn năm, chẳng lẽ Tiên Vực sắp biến thiên rồi?”

“Không tốt, chuyện năm đó, chẳng lẽ lại sắp tái diễn!”

Lúc này, trong vạn tộc Thái Cổ vang lên rất nhiều âm thanh rung động, có tộc trưởng đương đại xâm nhập vào tổ địa các tộc, muốn đánh thức mấy vị Cổ Tổ mạnh nhất.

Thời gian bọn họ tồn tại cực kì lâu đời, giờ phút này giọng nói phát run, bởi vì hiểu rõ nội tình.

Ngược dòng thời gian tìm hiểu, xem như tại mười vạn kỷ nguyên trước.

Cách hiện tại quá lâu rồi.

Lúc ấy, tồn tại cổ lão của Đọa Long Lĩnh và Vạn Hoàng Sào phát động hắc ám náo động, thôn phệ tỷ vạn sinh mệnh.

Không cẩn thận nuốt mất sinh linh trong một tinh vực được Trường Sinh Cố gia che chở.

Kết quả... Mấy vị tồn tại cổ lão trực tiếp bị mấy người trong tổ địa Cố gia đi ra trấn sát trong tinh không, máu nhuộm ngàn vạn dặm trời cao!

Sau đó Vạn Hoàng Sào và Đọa Long Lĩnh tức giận, điều động cường giả chỉ cường đi đòi lại công đạo, nhưng không có ngoại lệ, đều bị trấn sát tại tinh không!

Động tác này đã chọc giận Trường Sinh Cố gia, chín người rời núi, suýt chút nữa đã diệt một tộc trong đó.

Một lần kia, khiến không ít thế lực bất hủ tại Tiên Vực cảm nhận được một góc nội tình đáng sợ của Trường Sinh Cố gia.

Ít nhất, không có thế lực nào dám tuỳ tiện trêu chọc Cố gia nữa.

Việc này, xem như một chuyện bí ẩn giữa các tồn tại chí cường

của vạn tộc Thái Cổ.

Nếu không có các hoàng tộc Thái Cổ còn lại kịp thời ngăn cản, Chân Long và Chân Hoàng lưu lại Tiên Vương khí bản mệnh.

Thì một lần kia, Vạn Hoàng Sào và Đọa Long Lĩnh đã bị Cố gia giết đến nguyên khí đại thương rồi.

Bởi vậy.

Hai tộc này đã kết xuống thù hận với Trường Sinh Cố gia.

“Đọa Long Lĩnh đã phong sơn, Vạn Hoàng Sào còn không biết thu liễm, lần này đến Hoàng Cầu Tiên cũng xuất thế a.”

Lúc này, mấy thần niệm kia giao lưu thảo luận.

Trên không trung khu vực tổ địa Vạn Hoàng Sào.

“Lần này tên gia hỏa đi ra chỉ cách tiên môn một bước.”

Vẻ mặt ba mươi bảy tổ Cố gia đã lộ ra coi trọng, không còn tùy ý như trước nữa.

Ông ấy cũng không nghĩ tới, lúc đầu muốn câu cá lớn, kết quả câu ra một đầu cá lớn kinh khủng như vậy.

Đến cấp độ cảnh giới như ông ấy, mỗi một lần phong ấn bế quan, lại phá quan xuất thế, đều tốn hao đại giới cực lớn.

Chỉ có như vậy, mới có khả năng lẩn tránh Thiên Nhân Ngũ Suy, tam tai cửu nan.

Đồng dạng.

Nếu không phải xảy ra chuyện lớn, không có tồn tại nào nguyện ý thức tỉnh, sẽ sớm tao ngộ ngũ suy.

Sương mù hỗn độn bị phá vỡ, sát khí kinh thiên chấn nhiếp thiên địa, cuối cùng chậm rãi tán đi.

Ong một tiếng!

Hư không đứt gãy, hóa thành hư vô, không gian không thể thừa nhận khí tức này, từng tầng quy tắc vỡ vụn.

Trước mắt xuất hiện một người.

Một thân ảnh mặc trường bào màu trắng, sắc mặt hồng nhuận, tóc bạc mặt hồng, thần cốt tiên cơ, bên ngoài cơ thể có tiên ý lượn lờ.

Hoàng Cầu Tiên!

Dưới chân ông ta xuất hiện ba động kinh thiên, đại tinh bên ngoài các đạo vực cũng rì rào rung động, bầu trời thay đổi, bốn phương tám hướng cộng minh.

Đám cường giả chí cường vụng trộm quan chiến cũng không nhịn được run lên, từ không trung rơi xuống, toàn thân nhuốm máu!

Cường đại đến mức khó mà phỏng đoán!

Đây là một vị tồn tại cổ lão gần Tiên nhất của Vạn Hoàng Sào, đồng thời cũng là một trong ba vị tồn tại có bối phận cao nhất tại Vạn Hoàng Sào.

“Đạo huynh cần gì chứ? Đều là người chênh lệch một bước kia, lại khó xử một hậu bối, chẳng phải mất thân phận sao?”

Hoàng Cầu Tiên nhìn Lạc Hoàng bị ba mươi bảy tổ của Cố gia trấn trụ, mở miệng nói, vẻ mặt cũng rất ngưng trọng.

Nói đến Lạc Hoàng, coi như cũng là dòng dõi hậu nhân một mạch của ông ta.

Mặc dù Lạc Hoàng đã thành đạo, nhưng ở trước mặt ông ta, vẫn là một tên tiểu bối.

Nhưng ông ta không dám coi nhẹ lão nhân đầu tóc rối bời trước mặt này, đối phương ẩn chứa khí thế và khí huyết không hề kém ôn g ta.

Chương 292: Tồn Tại Cổ Lão Gần Tiên Nhất, Nội Tình Cố gia, Đám Chí Cường

Chấn Kinh (2)

Ngược lại bởi vì một nguyên nhân nào đó... Còn mạnh hơn ông ta một bậc.

Nếu đánh một trận, Hoàng Cầu Tiên không nắm chắc có thể thắng.

Vạn Hoàng Sào và Trường Sinh Cố gia có nhân quả không nhỏ.

Năm đó một trận chiến, mấy vị Cổ Tổ trong tộc vẫn lạc, chiến lực đỉnh phong bị tổn hao nhiều.

Nhưng những chuyện này, bởi vì vấn đề mặt mũi, bọn họ vẫn không để hậu bối biết được.

“Tam Thái Tổ!”

Lúc này Lạc Hoàng cũng kích động, như nhìn thấy cứu tinh, không nhịn được hô lớn, toàn thân run rẩy, bởi vì đau đớn và khuất nhục.

Thanh thiết kiếm rỉ sét kia ẩn chứa quy tắc hủy diệt cực hạn, dựa vào tu vi của ông ta, khó có thể mài trừ.

Ông ta cảm thấy, ba mươi bảy tổ Cố gia cường hãn như thế, tuỳ tiện nghiền ép ông ta, tuyệt đối là người có chiến lực đỉnh cao nhất ở Cố gia.

Chỉ có Tam Thái Tổ, mới có thực lực tranh phong giao chiến!

“Thân phận? Ngươi nghĩ lão phu là người để ý thân phận sao?”

Ba mươi bảy tổ cười nhạt một tiếng, mặc dù lộ ra hàm răng vàng khè, nhưng lại có chút tiên phong đạo cốt.

“Vật nhỏ này lại dũng khí ra tay với truyền nhân Cố gia ta, không một chưởng vỗ chết hắn, đã tính là lưu tình rồi.”

“Lúc đầu ta còn dự định bình Vạn Hoàng Sào của ngươi cơ, nhưng chắc hẳn trên người ngươi có mang theo Tiên Vương khí, vậy thì thôi.”

Ngược lại, vẻ mặt ông ấy lạnh lẽo, mang theo bá đạo, giọng nói truyền ra.

“Chúng ta mặc kệ chuyện cùng thế hệ tranh chấp, nhưng nếu có một vài lão gia hỏa không biết sống chết, dám động suy nghĩ biến thái, có tin ngày hôm sau chúng ta sẽ quét qua tổ địa của các ngươi, giết tới thương hải hoành lưu vạn vạn dặm không.”

“Tất cả thế lực cùng chôn vùi, không dư thừa một người.”

Ông ấy biết rõ xung quanh có đông đảo nhân vật chí cường đang rình mò.

Những lời này cũng là nói cho bọn họ nghe.

Truyền nhân Cố gia phải xuôi gió xuôi nước, quét ngang vạn cổ!

Quả nhiên, không ít người biến sắc, có chút sợ hãi, từ đó cảm nhận được sát cơ đáng sợ, khiến thiên địa đều muốn đông kết.

“Việc này, Vạn Hoàng Sào ta sai trước, mong rằng đạo hữu thứ tội.”

Trong lòng Hoàng Cầu Tiên cũng bất đắc dĩ, có chút thở dài, biết được đối phương đã biết lực lượng của ông ta, cũng không lo lắng nữa.

Sau đó ông ta mở miệng nói, “Nhưng hậu bối thành đạo không thể sơ sót được, đạo huynh muốn bồi thường thứ gì, cứ mở miệng.”

Đến tuổi này của ông ta, lông mi đã trống không, biết được lần này Vạn Hoàng Sào nhất định phải xuất huyết nhiều, nếu không không thể bình cơn giận của Cố gia.

Ba mươi bảy tổ lộ ra dáng vẻ suy nghĩ, sau đó gật đầu nói, “Nói đến chuyện này, trên người truyền nhân Cố gia ta có rất ít thứ tốt, nếu ngươi hiểu chuyện như thế, chuyện này cũng dễ xử lý thôi.”

“Nghe nói tộc các ngươi còn mấy cây Chân Hoàng linh vũ, coi như đền bù cho truyền nhân chúng ta đi.”

Nghe vậy, đông đảo cường giả chí cường xung quanh lần nữa biến

sắc, đây đúng là khẩu vị lớn.

Đến Lạc Hoàng cũng hãi hùng khiếp vía, cảm thấy Chân Hoàng linh vũ trân quý, khó mà dùng giá trị cân nhắc được.

Toàn bộ Tiên Vực, có thể có mấy cây?

Mí mắt Hoàng Cầu Tiên nhảy lên một cái, sau đó thở ra một hơi thật sâu, trầm giọng nói, "Được, ta bằng lòng với đạo hữu, nhưng Chân Hoàng linh vũ chỉ có một cây, xin buông hắn ra."

"Nhưng ta còn có một nghi hoặc, xin đạo hữu giải hoặc, nghe nói một đời tổ tông Cố gia căn cứ theo thực lực mà xếp hạng, không biết đạo hữu xếp thứ mấy tại Cố gia?"

Vẻ mặt ông ta bình tĩnh, rất muốn cơ hội này nhìn trộm nội tình bây giờ của Cố gia.

Ếch ngồi đáy giếng, chính là như thế.

Sắc mặt đám cường giả chí cường của các thế lực khác cũng trở nên nghiêm túc, chuẩn bị lắng nghe.

Bởi vì trước đó chưa từng nhìn thấy lão giả như lão nông này, thực lực lại kinh khủng khiến người ta run sợ.

Ba mươi bảy tổ cũng không giấu diếm chuyện này, không phải bí mật gì, lắc đầu nói, "Lão phu bất tài, chỉ là ba mươi bảy tổ của Cố gia mà thôi."

"Chắc hẳn mấy tên gia hỏa trong mười vạn cấm rất quen thuộc với lão phu."

Nói đến đây, ông ấy lại lộ ra hàm răng vàng, vô cùng lôi thôi.

Tê!

Nhưng mà!

Nghe nói như thế, xung quanh lại rơi vào một mảnh tĩnh mịch.

Hoàng Cầu Tiên và Lạc Hoàng đều có chút ngây dại.

Không thể không nói.

Ba mươi bảy tổ hời hợt nói ra câu này, lại ẩn chứa lượng tin tức quá lớn.

Trong khoảnh khắc ông ấy nói ra, giống như sao băng nhập vào biển sâu, trực tiếp nhấc lên sóng to gió lớn trong lòng mọi người.

Trong nháy mắt!

Xung quanh lâm vào yên tĩnh như đã chết.

Có cường giả chí cường sắc mặt trắng bệch, đôi mắt trừng lớn, tâm thế vô địch của bọn họ tan vỡ, khí tức bất ổn.

Ba động Đế cấp đâm vào không gian bích chướng, phát ra tiếng oanh minh đáng sợ, răng rắc nứt thành bốn mảnh.

Hoàng Cầu Tiên nghe vậy, con ngươi trực tiếp co lại thành cây kim, hô hấp trở nên dồn dập lên.

Trong lòng không nhịn được hãi nhiên.

Đến cấp bậc như bọn họ, mỗi tiếng nói cử động đều bị nhân quả ảnh hưởng, lão giả này tuyệt đối không thể nói láo được.

Nói cách khác, cấp bậc của lão giả này đã gần Tiên, tại Trường Sinh Cố gia còn không chen vào ba mươi vị trí đầu được?

Vậy nội tình của Cố gia... Rốt cuộc khủng bố đến mức nào?

Giờ khắc này, sau lưng bọn họ phát lạnh, thần hồn run rẩy muốn nứt!

“Không hổ là thế gia tồn tại cổ xưa nhất tại Tiên Vực, nội tình này... Cũng quá kinh khủng...”

“Thái Cổ Tiên Đình đã sụp đổ, Cố gia còn tồn tại lâu đời hơn nó, nhưng vẫn sừng sững không ngã như cũ...”

Sắc mặt một vị Cổ Hoàng trắng bệch, bỗng nhiên có chút thông cảm với tao ngộ của Lạc Hoàng.

“Từng có nghe đồn, thời kì Thái Cổ Tiên Đình, Tiên Đình Chi Chủ đương thời muốn Cố gia quy phục, kết quả đứng ba ngày ba đêm trước sơn môn Cố gia, cuối cùng lặng yên rời đi...”

“Lời đồn này, rất nhiều người cho rằng là hư cấu, trong sử sách, tu vi yếu nhất của một vị Thái Cổ Tiên Đình Chi Chủ cũng là Tiên Vương, nhưng...”

“Hôm nay xem xét, tin đồn này, tám chín phần mười là thật.”

“Vậy lời đồn Cố gia có một trăm lẻ tám Đế, chẳng lẽ cũng thế... Tê...”

Trong lúc đàm luận, bọn họ vô cùng hãi nhiên và kinh dị, da đầu muốn nổ tung, cảm giác bản thân đã nhìn trộm đến một cấp độ không rõ, không dám nghĩ lại nữa.

Tại Tiên Vực có không ít thế lực không sợ Vạn Hoàng Sào.

Nhưng thế lực có can đảm trực tiếp giết vào tổ địa của Vạn Hoàng Sào, tuyệt đối chỉ có Trường Sinh Cố gia!

Trường Sinh Cố gia thần bí cường đại, bây giờ theo từng vị lão tổ xuất thế, khiến bốn phương tám hướng tại Tiên Vực cũng bắt đầu rung động!

Chương 242: Lời Đồn Cổ Lão Có Lẽ Là Thật, Hoàng Cầu Tiên Kinh Dị, Không Dám Nghĩ Lại

Lạc Hoàng đã từng vô địch một thế, giờ phút này thân thể lại đang run rẩy, sắc mặt tái nhợt không một giọt máu.

Ông ta biết rõ Cố gia cường thế, không yếu hơn Vạn Hoàng Sào, cũng suy đoán qua thân phận của lão giả này.

Nhưng tuyệt đối không nghĩ tới... Sẽ là như vậy.

Nhất thời, lòng tràn ông ta đầy run rẩy và mờ mịt.

Nếu Chân Hoàng còn tại thế.

Cố gia sẽ khiêm tốn một chút sao?

Hoàng Cầu Tiên thở sâu, trên mặt đã khôi phục bình tĩnh.

Nhưng mí mắt vẫn không nhịn được nhảy lên, trong lòng căn bản không bình tĩnh được, đang cố gắng dùng tu vi cố gắng khắc chế mà thôi.

Đối với phản ứng của mọi người.

Ba mươi bảy tổ lại có chút mất hứng, khoát tay một cái nói, "Đương nhiên, thứ hạng này chưa chắc đã chuẩn, lão phu lười biếng tu luyện lâu rồi, bây giờ, có khả năng đã rơi xuống vị trí hơn bốn mươi..."

"Chuyện này làm sao có thể, đạo hữu nói đùa rồi..."

Hoàng Cầu Tiên nghe vậy, suýt chút nữa lảo đảo, khó mà đứng vững, trên gương mặt giả cả cưỡng ép lộ ra ý cười, xưng hô thành "Ngài "

Sau đó, rất nhiều thần niệm giật mình, vội vàng rời khỏi nơi đây, truyền tin tức này về tộc quần và thế lực đạo thống sau lưng.

Bọn họ đã dự liệu được, bắt đầu từ hôm này, Tiên Vực sẽ phát sinh động đất kinh khủng.

Rất nhiều kẻ thành đạo từ trạng thái bế quan thức tỉnh, hiện thân tại các nơi!

Rất nhanh, Hoàng Cầu Tiên trực tiếp phái tộc nhân đi lấy Chân Hoàng linh vũ, đưa cho ba mươi bảy tổ.

Chân Hoàng linh vũ hiện ra cửu sắc, tiên huy chảy xuôi, tỏa ra ánh sáng lung linh, có đường vân cổ lão thần bí.

Trong đó thêm ra hai màu, không thể nói tên, không thể nói màu sắc, là màu của quy tắc và chí lý.

Trên thân Chân Hoàng, cũng có ba cây mà thôi.

Đây là chân vũ, sẽ không mọc ra nữa.

Giống như sừng Chân Long.

Mà một cái này, cũng là một cái duy nhất còn sót lại trên đời.

Dùng để đổi lấy mạng Lạc Hoàng.

Nói thật, đến Hoàng Cầu Tiên cũng không biết có đáng giá hay không.

Ba mươi bảy tổ gật đầu, lộ ra miệng đầy răng vàng, nói, "Quả nhiên là Chân Hoàng linh vũ, nể tình ngươi thành tâm như vậy, ta sẽ trả lại vật nhỏ này cho ngươi."

"Đa tạ tiền bối tha mạng." Nghe vậy, Lạc Hoàng cũng giật mình, vội vàng nói cảm tạ, có thể sống tiếp quãng đời còn lại.

Lần này, xem như ông ta đã thật sâu cảm nhận được chênh lệch kinh khủng giữa hai bên rồi.

"Tiên Đế thế gia, quả thật không phải truyền thuyết..."

Sau đó, đáy lòng Hoàng Cầu Tiên thở dài một cái thật sâu, chắp tay nói, "Một thế này, Vạn Hoàng Sào ta phong sơn ba mươi vạn năm, con đường vô địch của Thần Tử Cố gia, Vạn Hoàng Sào ta không dám ngăn cản."

Trong lòng ông ta cũng rõ ràng, sau đó không nhịn được rùng mình một cái.

Một thế này, Cố gia xuất hiện nhiều tồn tại kinh khủng mạnh đến mức khiến người ta không dám sinh ra địch ý, là để hộ đạo cho Thần Tử Cố gia trưởng thành?

Điều này có ý nghĩa gì?

Ông ta không dám suy nghĩ về hướng kia.

Ý cười trên mặt ba mươi bảy tổ không giảm, gật đầu, lộ ra vẻ mặt "Coi như ngươi tức thời'.

Ngay khi ba ngàn đạo vực phát sinh oanh động ngập trời vì việc này.

Vũ Hóa tiên thành, bên trong vườn hoa hoàng cung.

Ba vị Bộ Chúng thực lực ngập trời vẫn quỳ gối trước mặt Cố Trường Sinh, lên tiếng cầu xin, "Khẩn cầu Thần Tử tha cho thiếu chủ một mạng..... Bây giờ hắn đã phế bỏ, không cách nào tạo thành uy hiếp với ngài nữa."

Hoàng Lạc ngơ ngác ngây ngốc, ánh mắt đờ đẫn.

Nhìn một màn này, đám người xung quanh trầm mặc.

Con trai Tổ Hoàng vô địch một thời của Vạn Hoàng Sào.

Bây giờ lại luân lạc tới tình trạng này... Cũng thật thê thảm.

Nhưng vẻ mặt Cố Trường Sinh vẫn không có gợn sóng.

"Cho ta một lý do không giết hắn ta đi." Hắn bình thản nói.

Trong đó một vị Bộ Chúng Huyền Tôn cảnh, vẻ mặt tràn đầy khổ sở nói, "Tâm cảnh của thiếu chủ đã vỡ tan, vừa rồi thi triển bí thuật, tinh huyết trong cơ thể đã bị rút khô, bây giờ tu vi tản mát, không thể vận chuyển linh khí nữa. Hi vọng Thần Tử đại lượng, tha cho hắn một mạng..."

Lời này của ông ta, lập tức khiến tất cả tu sĩ thổn thức.

Đúng là dáng vẻ của Hoàng Lạc bây giờ vô cùng thê thảm, toàn thân không có gợn sóng linh khí, tu vi Thánh Nhân cảnh trực tiếp bị đánh tan.

Nhưng hiện tại xem ra... trong tay Thần Tử Cố gia, Hoàng Lạc chỉ tiếp được bốn năm chiêu mà thôi....

Không bị đánh thành huyết vụ, đã coi như vô cùng cường đại rồi.

Nếu người cùng thế hệ khác đi lên, đoán chừng Thần Tử Cố gia chỉ cần đánh ra một chưởng, có thể đánh thành hình thần câu diệt.

“Có lẽ từ hôm nay trở đi, chuyện ai có thể đón đỡ một chưởng của Thần Tử Cố gia mà không chết, sẽ được làm tiêu chuẩn thực lực của cùng thế hệ...”

Đám người có tâm tư khác nhau, nghĩ tới đây, đều vô cùng cảm khái.

Đây là thần thoại vô địch thế hệ trẻ tuổi mà tất cả mọi người tận mắt nhìn thấy.

“Ơn tri ngộ của Ngô Hoàng, khó mà báo đáp.”

“Hôm nay, chúng ta nguyện dùng tính mạng của mình để Thần Tử lắng lại lửa giận.”

Lúc này.

Ba vị Bộ chúng đột nhiên lộ ra vẻ kiên quyết nói.

Quang mang đáng sợ phun trào, trên tay có quy tắc Chí Tôn chảy xuôi, muốn đánh lên trán mình, như vậy, xương đầu tuyệt đối sẽ nổ tung, Nguyên Thần chôn vùi.

Nếu Cố Trường Sinh không muốn tha cho Hoàng Lạc một mạng.

Đến lúc đó bọn họ có liều chết, cũng phải đưa Hoàng Lạc rời khỏi nơi này.

Một màn như thế, khiến trong lòng mọi người rung động, rất khó tả.

Một kỷ nguyên kia, ba vị này là nhân kiệt bực nào, giết tới tứ phương sợ hãi, chinh chiến bốn phương tám hướng!

Mà Lạc Hoàng có thể khiến bọn họ khăng khăng một mực đi theo, chính là nhân vật vĩ ngạn cỡ nào.

Đáng tiếc, một vị Tổ Hoàng vô địch như thế lại bị người của Cố gia dùng một kiếm bổ đầu ra!

Mặc dù đám người Ma nữ, Diệp Minh Nguyệt, và các Chí Tôn trẻ tuổi khác rất chán ghét Hoàng Lạc, nhưng hành động của ba vị Bộ

Chúng vẫn khiến tâm thần bọn họ rung động.

“Thôi được.”

Lúc này, vẻ mặt Cố Trường Sinh bình thản, nhìn động tác của bọn họ, khẽ lắc đầu, ngăn cản nói,

“... Một kẻ ngốc tự chịu diệt vong mà thôi, các ngươi cần gì phải vì hắn mà lãng phí sinh mệnh của mình.”

“Hơn nữa.”

“Hôm nay là sinh nhật hai mươi tuổi của Minh Nguyệt công chúa, ta cũng không muốn giết người, tránh chạm phải điềm xấu.”

“Các ngươi dẫn hắn ta cút đi.”

“Đa tạ đại ân đại đức của Thần Tử, ngày sau nếu có cơ hội, chắc chúng ta sẽ hậu báo.”

Ba vị Bộ Chúng cảm động đến rơi nước mắt, vội vàng dẫn theo Hoàng Lạc đã si ngốc, hóa thành thần hồng rời khỏi nơi đây.

Lúc này, tâm thần đám người vẫn còn chấn động, vẻ mặt cổ quái, không biết nên nói gì.

Vừa rồi Cố Trường Sinh hạ sát thủ cũng không nói như vậy.

Lúc đó, hắn áo trắng siêu nhiên, sát cơ lăng lệ, như một vị ma thần trẻ tuổi, dáng vẻ hoàn toàn muốn trấn sát Hoàng Lạc.

Lúc này, trong đôi mắt Diệp Minh Nguyệt không khỏi hiện lên ý cười ôn nhu.

Cố Trường Sinh nói như vậy, nghe như nể mặt mũi nàng.

Dù sao hôm nay nàng cũng là chủ nhân của yến tiệc sinh nhật này.

Giết người trước mặt nàng, nói thế nào cũng có chút điềm xấu.

Nhưng Diệp Minh Nguyệt biết rõ, thật ra... Đây chỉ là cái cớ Cố Trường Sinh tùy ý lấy ra thôi.

“Trường Sinh đạo huynh, quả nhiên không siêu nhiên xuất trần như vẻ ngoài...”

“Trong lòng còn có không ít suy nghĩ xấu nha.”

Nàng khẽ lắc đầu, sau đó quay sang một bên, đúng lúc nhìn thấy khóe miệng ma nữ nhẹ nhàng giương lên, có ý cười không hiểu.

Ánh mắt kia... Không giống như đang nhìn bằng hữu bình thường.

Bỗng nhiên Diệp Minh Nguyệt nghĩ tới điều gì, chẳng biết tại sao, trong lòng có chút không thoải mái.

Chương 294: Yến Hội Sinh Nhật Bắt Đầu, Tâm Tư Của Ma Nữ Và Diệp Minh Nguyệt

Trong lòng Diệp Minh Nguyệt có chút không thoải mái.

Rất nhanh đã tán đi.

Nàng là công chúa của Vũ Hóa tiên triều, có được Trọng Đồng, có thể nhìn rõ tất cả.

Có thời điểm.

Đến lòng người cũng là như thế.

Cho dù là phụ hoàng nàng cũng không muốn nhìn thẳng vào mắt nàng, luôn cảm thấy Diệp Minh Nguyệt sẽ phát hiện ra tất cả bí mật của ông ấy.

Cho nên từ nhỏ Diệp Minh Nguyệt đã rõ ràng chuyện gì nên nói, chuyện gì nên hỏi.

Nàng tự nhiên hào phóng, bình thản hiền thục, cũng không phải giả vờ.

“Ma nữ, đến nàng cũng rơi vào trong đó sao?”

“Trường Sinh Đạo là một nam tử hoàn mỹ không tì vết, đúng là

trên thế gian sẽ không có nữ tử nào không động tâm.”

Trong lòng Diệp Minh Nguyệt khẽ nói, sau đó lại thở dài.

Nàng tự biết thân phận của nàng, tuy là truyền nhân của bất hủ tiên triều, nhưng trước mặt Cố Trường Sinh, thật ra vẫn có chút hèn mọn.

Một bên khác.

Cùng hiện thân với ba Bộ Chúng là Vũ Hóa Hoàng Chủ, một thân hoàng bào màu vàng sáng, sắc mặt không giận tự uy.

“Hôm nay gặp mặt Trường Sinh tiểu hữu, chỉ cảm thấy lời đồn không giả, thật sự có thiên tư vạn cổ vô song.” Giờ phút này ông ấy mỉm cười về phía Cố Trường Sinh, không khỏi tán dương, theo thân phận của ông ấy, cũng không cần như vậy.

Nhưng hôm nay gặp, khiến ông ấy rất thán phục.

Ánh mắt của con gái mình.

Thật sự là chưa từng sai lầm.

Vẻ mặt Cố Trường Sinh tự nhiên, phong thần như ngọc, vô cùng tuấn tú, chỉ mỉm cười nói, “Hoàng Chủ quá khen.”

Vũ Hóa Hoàng Chủ gật đầu, sau đó mắt lộ ra cười lạnh, nhìn về phía Diệp Kình Thiên sắc mặt trắng bệch.

Vị lão hoàng tổ này định mượn Lạc Hoàng để thức tỉnh tên tuổi, ra oai với ông ấy, bức bách Diệp Minh Nguyệt gả cho Hoàng Lạc.

Còn nguyên nhân?

Bởi vì năm đó Diệp Kình Thiên từng bị một vị cường giả của Cố gia phá mất căn cơ, qua nhiều năm như vậy, tu vi khó mà tiến thêm.

Trong lòng ông ta ghi xuống cừu hận, đương nhiên sẽ không buông tha cơ hội trả thù Cố gia.

Theo Diệp Kình Thiên, quan hệ của Cố Trường Sinh và Diệp Minh Nguyệt không đơn giản, nếu không cũng sẽ không từ xa chạy đến phó ước.

Cho nên ông ta định thông qua việc này, tính toán Cố Trường Sinh một phen, không cho hắn được như ý.

Đáng tiếc... Vừa rồi một vị thành đạo của Vũ Hóa tiên triều thức tỉnh, không biết được tin tức gì, tâm thần chấn động, vội vàng hạ lệnh, xử trí Diệp Kình Thiên tội phản loạn.

Sau đó, thái độ của Vũ Hóa tiên triều đối với Cố gia đã thay đổi rất lớn.

Gặp tộc nhân Cố gia, không thể nổi lên xung đột, người vi phạm, trục tộc.

Mặc dù Vũ Hóa Hoàng Chủ cũng không hiểu, Trường Sinh Cố gia cường đại, nhưng Vũ Hóa tiên triều bọn họ cũng không kém a.

Có điều người thành đạo đã hạ lệnh.

Bọn họ là hậu đại, làm theo là tốt rồi, chỉ là ánh mắt nhìn về phía Cố Trường Sinh, đã nhiều thêm mấy phần rung động.

Cố Trường Sinh thấy thái độ của Vũ Hóa tiên triều thay đổi, mơ hồ đoán được đã xảy ra chuyện gì.

“Hôm nay, chắc hẳn Vạn Hoàng Sào sẽ không bình tĩnh.”

Cố Trường Sinh không nhịn được cười khẽ.

Diệp Minh Nguyệt ở bên cạnh nghi hoặc nhìn hắn, khuôn mặt tuyệt mỹ không khỏi lộ ra hiếu kỳ, hỏi: “Vì sao Trường Sinh đạo huynh lại cười?”

Cố Trường Sinh cười nói, “Chỉ là nghĩ đến một lão tổ trong gia tộc rảnh rỗi muốn đi công núi, những lúc trước ông ấy vẫn không tìm được một cái cớ tốt.”

Ba mươi bảy tổ.

Mặc dù lúc luận bàn thường xuyên bị ba mươi sáu tổ, ba mươi lăm tổ trấn áp, nhưng Cố Trường Sinh biết rõ thực lực của ông ấy.

Từng một kiếm giết tàn tiên!

Có lẽ ông ấy đã ra mặt giúp mình.

Trừ phi Vạn Hoàng Sào có được tồn tại cấp bậc Chân Tiên, hoặc là vận dụng Chân Hoàng khí, nếu không sao có thể chống cự được?

Cố gia mạnh cỡ nào, nói thực, đến bây giờ Cố Trường Sinh vẫn không biết rõ ràng.

Hắn chỉ biết tồn tại cấp bậc Tiên Vương, ở trong miệng lão tổ Cố gia lại chỉ được đánh giá bằng hai chữ "Tạm được".

Sau đó, tin tức hôm nay truyền ra, rất nhiều tu sĩ đều rung động khó tả, thật lâu nói không ra lời.

Tin tức ở Vạn Hoàng Sào cũng không giấu giếm, dường như là trong nháy mắt đã như mọc thêm cánh, cấp tốc truyền ra, oanh động các nơi trong ba ngàn đạo vực.

Không lâu sau, quả nhiên Vạn Hoàng Sào cũng bước theo gót Đọa Long Lĩnh, phong sơn ba mươi vạn năm!

Có tin tức nói rằng, một vị Tổ Hoàng thành đạo đã suýt chút nữa bị một vị lão nhân của Cố gia dùng kiếm đánh chết.

Lúc ấy có đủ lời đồn lưu truyền ra, tu sĩ nghe được tin tức này đều ngốc trệ, tóc run lên, nửa ngày chưa tỉnh hồn.

Từ khi Cố Trường Sinh xuất thế, nội tình của Trường Sinh Cố gia đã lộ ra một góc băng sơn, lần nữa rung động các thế lực tại ba ngàn đạo vực.

Phàm là thế lực bất hủ, vô thượng đạo thống hiểu rõ chuyện xảy ra lúc đó, đều sợ hãi run rẩy.

"Trường Sinh Cố gia, ít nhất có Trường Sinh cảnh Chân Tiên tọa trấn!"

“Hơn nữa còn không chỉ một vị!”

“Nội tình... Đơn giản là sâu không lường được! Vô số năm qua, chưa từng đoạn tuyệt truyền thừa, ngồi xem thế sự Tiên Vực xoay vần, Thái Cổ Tiên Đình sụp đổ!”

“Mười năm có thể thấy được xuân đi thu đến, trăm năm có thể chứng nhận sinh lão bệnh tử, ngàn năm, đáng tiếc vương triều thay đổi, vạn năm có thể vật đổi sao dời...”

Trong một cấm khu sinh mệnh, một vị lão giả mặc bạch bào có khí tức vô cùng cổ lão ngồi xếp bằng, bên người từng khỏa đại tinh như tro bụi vờn quanh, trong mỗi khỏa tinh thần, giống như sinh ra sinh linh.

Vẻ mặt của ông ta vô cùng phức tạp, “Nhưng nếu không đi đến cuối cùng thì sao? Trường Sinh Cố gia, chỗ được chứng nhận, vượt qua chúng ta tưởng tượng.”

Tiên Vực gió nổi mây phun, không cách nào bình tĩnh.

Mà tại Vũ Hóa tiên triều, cuối cùng tiệc sinh nhật hai mươi tuổi của Diệp Minh Nguyệt đã bắt đầu.

“Trường Sinh đạo huynh, mời đi theo ta.” Diệp Minh Nguyệt đi trước dẫn đường cho tất cả mọi người, nhưng chỉ nói chuyện với Cố Trường Sinh.

Trên khuôn mặt tuyệt mỹ hiện lên ý cười khiến rất nhiều thiên kiêu trẻ tuổi thất thần, trong lòng ảm đạm.

Nụ cười như thế, không phải nở rộ vị bọn họ.

Trong hư không phía trước, có đình đài lầu các, tiên vụ lượn lờ.

Vàng son lộng lẫy, vô cùng rộng rãi, nhìn giống một mảnh cung điện cổ lão, không ít tu sĩ và dị tộc lui tới, vô cùng náo nhiệt.

Xây dựng ra lầu các to lớn như vậy, có thể nghĩ đã tốn bao nhiêu tài lực, không sử dụng pháp lực gì, rèn đúc trong hư không.

Cửa ra vào có tượng đá to lớn tọa trấn, chính là một đầu Hoàng

Kim Thần Ngưu uy vũ khí phái, tiên đạo quang huy chảy xuôi.

Chương 295: Vô Thượng Cổ Đế Thiên Công, Thân Phụ Cổ Đế Thân, Minh Nguyệt Hiến Ca

Rất nhanh, Diệp Minh Nguyệt dẫn đám người Cố Trường Sinh đi vào trong đó.

Vàng son lộng lẫy, rường cột chạm trổ, rộng rãi và sáng tỏ.

Đám tu sĩ và dị tộc xung quanh đang nhẹ giọng trò chuyện, cực kì náo nhiệt, nhưng vì thân phận bối cảnh khác biệt, chia làm mấy cấp độ, không hợp với thế lực bất hủ.

“Trường Sinh đạo huynh, tha thứ cho Minh Nguyệt không đón tiếp được.”

Diệp Minh Nguyệt lộ ra ý cười, dáng vẻ giống như có việc, lập tức nhìn ma nữ một cái, lúc này mới tiến đi đến một tòa Thiên Điện khác.

Cố Trường Sinh gật đầu, sau đó lại đi lên phía trước, tùy ý tìm một cái ghế ngồi xuống.

Rất nhanh, lập tức có thị nữ mỹ mạo đỏ mặt đi đến dâng rượu.

Đám người Liên Tinh, ma nữ, Cổ Thần Mục, Thanh Huyền Tiểu Đạo Quân cũng ngồi xuống gần đó.

Cố Trường Sinh rót một chén, hiện lên màu hổ phách, vào miệng tỏa ra hương thơm nồng nặc, cực kì bất phàm.

“Rượu này là tiên nhưỡng, hương vị không tệ.” Cố Trường Sinh khẽ mỉm cười nói, hắn cũng cảm thấy hương vị không đơn giản chỉ là rượu.

Người khác càng cảm thấy bất phàm, đơn giản giống như tiên nhưỡng.

Xung quanh, không ít tu sĩ không nỡ uống nhiều một ngụm, toàn bộ đều cho vào vật chứa cất đi.

Nghe vậy, ma nữ lại nhẹ nhàng tới gần hắn, nhẹ giọng cười nói bên tai hắn, “Vậy rượu lần này ngon, hay là rượu lần trước ngon hơn?”

Trên gương mặt hại nước hại dân hiện lên ý cười trêu cợt làm say lòng người.

“Lần trước say rượu sức lực quá lớn, vẫn là uống ít thì tốt hơn.”

Cố Trường Sinh cười.

“Ngươi...” Ma nữ trừng mắt liếc hắn một cái.

Thấy dáng vẻ ngạc nhiên của ma nữ, ý cười trên mặt Cố Trường Sinh không thay đổi, nghiêng đầu nhìn gương mặt xinh đẹp kia của nàng, mang theo ý trêu đùa nói, “Đương nhiên, nếu như ngươi nguyện ý cất rượu vì ta, giống như lần trước, ta có thể cân nhắc đến chuyện ngày nào cũng uống.”

Giống như lần trước?

Thừa dịp uống rượu mơ mơ màng màng mà thất thân?

Ma nữ nghe vậy run sợ, sắc mặt đỏ lên.

Không ngờ Cố Trường Sinh sẽ thản nhiên nói ra những lời này, đương nhiên, cũng chỉ có nàng mới nghe hiểu.

Cho nên ma nữ không nhịn được nhẹ nhàng quay đầu đi, không muốn nhìn Cố Trường Sinh nữa, biểu cảm trong mắt rất mê ly.

Nhưng trái tim lại đập rất nhanh.

“Phải xin lỗi Minh Nguyệt rồi...”

Ma nữ thầm than trong lòng, nhẹ giọng nói.

Nàng rất rõ ràng, dựa vào trí thông minh của Diệp Minh Nguyệt, sớm đã nhận ra cái gì.

Hai người là bạn thân, chuyện gì cũng kể với nàng, nhưng chuyện này, nàng sẽ không lui nửa bước.

“Mặc dù Minh Nguyệt gặp hắn trước, nhưng chuyện tình cảm, làm sao có thể để ý trước sau được.”

Yến hội đang tiến hành, thị nữ của Vũ Hóa tiên triều đưa lên các loại đồ ăn tỏa ra ánh sáng lung linh, linh quả ngon ngọt, thịt hung thú cường đại đã bị tiêu trừ hung tính, đều là trân bảo khó tìm trên thế gian.

Dù sao tân khách đến đây, không ai có thân phận đơn giản cả.

Truyền nhân duy nhất của thế lực bất hủ, truyền nhân của vô thượng đạo thống, Vương giả trẻ tuổi của hoàng tộc Thái Cổ, sinh linh của tất cả đại cấm khu.....

Càng có nhiều tu sĩ thế hệ trước, đến từ tất cả các thế lực và đạo vực lớn, tu vi yếu nhất cũng là Thánh Nhân cảnh.

Tất cả tân khách đang nhẹ giọng trò chuyện.

Hoặc là đàm luận chuyện tu hành, hoặc là nghị luận chuyện xảy ra gần đây tại Tiên Vực, cực kì náo nhiệt.

Ăn uống linh đình, chủ và khách đều vui vẻ.

Vũ Hóa Hoàng Chủ hiện thân, trên gương mặt uy nghiêm cũng hiển lộ ý cười, nói với tất cả tân khách, “Hôm nay, cảm tạ tất cả khác quý đã đến đây mừng sinh nhật hai mươi tuổi của tiểu nữ...”

“Thời gian trước, bản hoàng từng muốn chọn vị hôn phu cho tiểu nữ.”

Nói đến đây.

Vũ Hóa Hoàng Chủ tận lực nhìn Cố Trường Sinh đang uống rượu, khóe miệng mang theo ý cười không hiểu, biểu cảm trên mặt khiến người ta nhìn không thấu.

Nghe vậy, rất nhiều người trẻ tuổi biến sắc, không bình tĩnh được, trở nên nghiêm túc, dừng động tác trong tay, cẩn thận lắng nghe,

không muốn bỏ qua.

Rất nhiều người ôm dự định này đến đây

Trước đó Hoàng Lạc bị Thần Tử Cố gia đánh cho tàn phế, cũng có suy nghĩ này.

Đáng tiếc, tâm thuật bất chính.

Quá thảm rồi.

“Mặc dù nghe nói quan hệ của Thần Tử Cố gia và Diệp Minh Nguyệt công chúa không tệ, nhưng chuyện này phải dựa vào thủ đoạn của mỗi người để tranh giành.”

“Lấy niềm vui của nữ tử, không chỉ cần tu vi và thiên tư mạnh là được...”

“Hơn nữa có vẻ như Thần Tử Cố gia có quan hệ rất gần gũi với ma nữ... Người trẻ tuổi phong lưu, vừa rồi Diệp Minh Nguyệt công chúa cũng đứng dậy rời đi, có vẻ trong lòng còn bất mãn...”

Không ít thiên kiêu tâm động.

Truyền nhân của thế lực bất hủ, mấy vị đại nhân trẻ tuổi của cấm khu, ánh mắt tại lấp lóe, chăm chú nhìn Vũ Hóa Hoàng Chủ.

Luận tu vi và thiên phú, quả thật bọn họ không tranh nổi với Thần Tử Cố gia, không có khả năng so sánh.

Nhưng ở phương diện này.

Bọn họ không muốn từ bỏ, mỗi người để phải dựa vào thủ đoạn của mình.

Sau đó, Vũ Hóa Hoàng Chủ khiến bọn họ rất ngạc nhiên, ngẩn ngơ.

“Việc này, chỉ là một vị lão tổ của tiên triều nhầm lần mà thôi, các vị thiên kiêu nhân kiệt không cần để ý.”

“Chuyện của Minh Nguyệt do chính nàng quyết định, bản hoàng không có khả năng quấy nhiễu.”

“Nhưng nếu hôm nay các ngươi có thể khiến nàng vui vẻ, được Minh Nguyệt yêu thích, bản hoàng có thể để người đó lấy ba loại thần vật bất kì trong bảo khố, làm vật hồi môn tương lai của Minh Nguyệt..”

“Vũ Hóa tiên triều ta sẽ dùng nội tình của cả tiên triều, giúp ngươi đó thành đạo.”

“Như thế nào?”

Nói đến đây, tất cả mọi người sôi trào, vô cùng kích động, không thể bình tĩnh được, hiện tại càng là như vậy.

Còn tưởng rằng chuyện sẽ thay đối.

Nhưng hiển nhiên Vũ Hóa Hoàng Chủ nói như vậy, là muốn nói rõ, tất cả là do Diệp Minh Nguyệt quyết định.

Hơn nữa!

Quan trọng nhất là, Vũ Hóa Hoàng Chủ chính miệng thừa nhận, bọn họ sẽ dùng nội tình của cả tiên triều giúp đỡ người kia thành đạo.

Nếu sau lưng có thế lực bất hủ cường đại chèo chống, tỉ lệ thành đạo trong một thế này, tuyệt đối sẽ gia tăng không ít.

Dù sao một thế này, đã có tồn tại trẻ tuổi khủng bố như Thần Tử Cố gia vắt ngang trước mặt tất cả mọi người, ép người cùng thế hệ không thở nổi rồi.

Giờ khắc này.

Tất cả người trẻ tuổi đều nghị luận, chuyện với nhau, trong mắt đều mang địch ý.

Chương 296: Vô Thượng Cổ Đế Thiên Công, Thân Phụ Cổ Đế Thân, Minh Nguyệt Hiến Ca (2)

“Đạo huynh cảm thấy Minh Nguyệt công chúa thế nào?” Một người trẻ tuổi tới gần, vẻ mặt mang theo ý cười trầm ổn, nâng chén rượu trong tay lên.

Chính là Cổ Đế Tử.

Cố Trường Sinh thả chén rượu xuống, nhìn hắn ta một cái, cười nói, “Đương nhiên là lấy ý kiến của Minh Nguyệt công chúa làm chủ rồi.”

Cổ Đế Tử gật đầu, hai người coi như quen biết.

Trước đó hai người từng gặp nhau tại cổ thành Vọng Nguyệt.

“Lần này gặp lại, phong thái vô địch của Trường Sinh đạo huynh càng khiến người ta thán phục.” Cổ Đế Tử nói từ đáy lòng, dù sao trên người Cố Trường Sinh, hắn ta cũng không tìm thấy bất kì phương diện gì hắn ta có thể siêu việt.

Cho nên nghĩ đi nghĩ lại, đã bình thường trở lại.

“Thế hệ trẻ tuổi đã khó tìm được người có thể giao thủ với ngươi, ngươi đã bỏ xa tất cả mọi người.”

Nghe vậy, Cố Trường Sinh cười, vẻ mặt lơ đễnh nói, “Đại thế chi tranh, thời đại vàng son, thiên kiêu sáng chói như thần tinh, hiện tại chỉ có mấy tinh ẩn hiện, đạo huynh không cần khẳng định sớm như vậy.”

“Ngoại trừ đạo huynh, ta thấy, người mạnh nhất trong thế hệ trẻ tuổi hẳn là tồn tại trẻ tuổi thân phụ nhiều Cổ Đế thân kia.”

Cổ Đế Tử trầm mặc một lát, trong mắt có thần quang lấp lóe, lại mở miệng nói, “Bây giờ tu vi của hắn ta là Thần Vương Cảnh, ta còn không đỡ được một chưởng của hắn. Nhưng đối mặt với Trường Sinh đạo huynh, hắn ta cũng không địch lại được.”

“Có thể thấy thịnh thế này, đúng là đáng sợ.”

Sau khi cân nhắc rất lâu, hắn ta mới nói ra những lời này.

Cũng không phải giẫm một bên, nâng một bên.

“Ồ? Một thế này còn có người ngươi không địch lại một chưởng sao?”

Cố Trường Sinh có chút kinh ngạc.

Hiện nay thế hệ trẻ tuổi xuất thế, Cổ Đế Tử xem như là người đứng trong nhóm mạnh nhất.

Tu vi Thần Vương Cảnh có thể đối cứng với Hoàng Lạc tu vi Thánh Nhân cảnh.

Kết quả hắn ta lại nói như vậy.

Có thể thấy được người kia thật sự có chút bản sự.

Đám người ma nữ, Liên Tinh bên cạnh Cố Trường Sinh nghe vậy, cũng có chút chấn kinh.

Nhưng sau đó lại không thèm để ý, dù sao bây giờ Cố Trường Sinh đã được công nhận là thần thoại vô địch thế hệ trẻ tuổi.

Người khác mạnh hơn cùng thế hệ, thì có thể mạnh hơn công tử sao?

Cổ Đế Tử gật đầu nói, “Đạo huynh có biết Cổ Đế Miếu không?”

Cố Trường Sinh vuốt cằm nói, “Cổ Đế Miếu, dù sao cũng là một thế lực siêu nhiên tại Tiên Vực, ta đã từng nghe thấy.”

Tiên Vương điện, Cổ Đế Miếu, Chí Tôn Đường, Thánh Phật Tự...,

Những thế lực này, không nằm trong hàng ngũ thế lực bất hủ.

Nhưng nội tình lại không yếu hơn thế lực bất hủ.

Còn thần bí quỷ dị hơn thế lực bất hủ mấy phần.

Dường như rất ít xuất hiện, lộ diện trên thế gian.

Trong đó Cổ Đế Miếu ở cực nam, biên giới thiên hà vô ngần.

Trên mặt Cổ Đế Tử hiện lên mấy phần phức tạp nói, “Cổ Đế Miếu, lấy Cổ Đế tuẫn đạo, nội tình sâu không lường được, năm đó phụ

thân ta cũng là một người tuẫn đạo của Cổ Đế Miếu."

"Thật sao?" Cố Trường Sinh cười, "Đạo huynh nói người kia là truyền nhân của Cổ Đế Miếu sao?"

Hắn đã từng nghe mấy vị tổ gia nói qua.

Cổ Đế Miếu đúng là cường đại, là một trong mấy phương đạo thống cực mạnh và thần bí ở Tiên Vực.

Ngược dòng tìm hiểu nguồn gốc của nó, thậm chí còn lâu đời cổ lão hơn Thái Cổ Tiên Đình.

Tại kỷ nguyên cổ lão, duy nhất có thể tranh phong với truyền nhân Cố gia đương thời, cơ bản cũng xuất từ mấy thế lực siêu nhiên kia.

Còn các thế lực bất hủ, vô thượng đạo thống khác, có rất ít cơ hội thò đầu ra, trong các kỷ nguyên cổ lão, không khỏi bị những thế lực này đè xuống một đầu.

Vẻ mặt Cổ Đế Tử lộ ra mấy phần cảm khái, nói.

"Hắn tên là Đế Nhất, cũng phá vỡ rất nhiều ghi chép đáng sợ của Cổ Đế Miếu, thân phụ nhiều Cổ Đế thân, đồng thời tu luyện vô thượng cổ đế thiên công của Cổ Đế Miếu."

"Một bộ Cổ Đế thân, chính là đạo quả suốt đời của một vị Cổ Đế biến thành, tương đương với sở học của một vị Cổ Đế gia thân, chiến lực vô biên."

"Lúc ấy hắn đánh bại ta, chỉ là động ba bộ Cổ Đế thân."

"Hiện nay, chắc hẳn hắn đã xuất thế."

Cố Trường Sinh cũng không thèm để ý. cười nói, "Đạo huynh nói với ta những này này, là muốn nói, gia hỏa kia sắp đến khiêu chiến ta, đúng không?"

Cổ Đế Tử từ chối cho ý kiến, gật đầu.

"Nhưng ta cho rằng hắn sẽ đợi đến khi tu luyện Cổ Đế thân tới đại thành, mới có thể giao thủ với đạo huynh, nhưng lúc ấy, chắc hẳn

đế lộ đã sắp mở."

"Có lẽ các ngươi sẽ gặp nhau trên đế lộ."

"Đế lộ sắp mở sao?"

Nghe vậy, Cố Trường Sinh sững sờ, sau đó trong ánh mắt không khỏi lộ ra chờ mong.

Đế lộ sắp mở, chư vương chôn xương.

Lúc kia, cho dù là người hộ đạo cũng không dám nhúng tay.

Nhân quả lớn như vậy, việc liên quan đến ấn kí thiên đạo, mới thật sự là cuộc chiến tàn khốc!

Ngay khi đám người đang nói chuyện, từng tiếng đàn bỗng nhiên vang lên.

Tiếng đàn vang lên, khiến xao động nơi này biến mất, ồn ào thối lui, không ít người nhìn về phía phát ra âm thanh.

Không biết lúc nào, sau tấm bình phong.

Nơi đó xuất hiện một nữ tử mặc áo trắng, tà váy bay phất phới, mái tóc tung bay, trong tay cầm cổ cầm, để lên đầu gối, thần âm rung động thiên địa.

"Trường Sinh đạo huynh, gần đây Minh Nguyệt mới học một khúc, xin đạo huynh giám thưởng."

Diệp Minh Nguyệt cười khẽ ngẩng đầu, dung nhan vốn khuynh quốc khuynh thành, đẹp như mộng ảo, sau khi tỉ mỉ ăn mặc một phen, đẹp đến mức không giống tồn tại trên nhân gian.

Đến áo xám ngày thường cũng thay đổi, váy trắng hơn tuyết, tương xứng với Cố Trường Sinh một thân áo trắng, giống như một đôi bích nhân.

Tâm thần tất cả mọi người hoảng hốt.

Nhất là nam tử trẻ tuổi, đều cảm thấy trái tim hung hăng nhảy lên,

bị loại xinh đẹp này rung động đến.

“Nàng như vậy chỉ cửu thiên mới có...”

Chương 297: Đàn Sáo Hợp Minh, Hai Nữ Hiến Khúc, Thiên Kiêu Trẻ Tuổi Tặng Lễ

Sau tấm bình phong màu trắng.

Ngón tay Diệp Minh Nguyệt như đang nhảy múa, tiếng đàn động cửu thiên, váy trắng giương ra, một khúc chỉ vì quân mà tấu, ý cười nhạt nhẽo, khiến người ta căn bản không thể rời mắt.

Giờ khắc này.

Trái tim tất cả nam tử trẻ tuổi đều hung hăng co lại, tâm thần rung động, cảm giác bản thân sắp ngạt thở.

Loại xinh đẹp này, giống như đã vượt ra tất cả.

Thậm chí có người thì thào, nói rằng nàng chỉ có trên cửu thiên.

“Xin rửa tai nghe.” Cố Trường Sinh sững sờ, sau đó mỉm cười nói.

Hắn thường nhìn thấy tuyệt sắc nhân gian, cũng không thất thần, chỉ là có chút kinh ngạc với hành động của Diệp Minh Nguyệt mà thôi.

Lúc này, ma nữ ở bên cạnh hắn bỗng nhiên lộ ra ý cười chọc lòng người.

“Thì ra Minh Nguyệt tỷ tỷ muốn tranh một trận sao?”

Nàng nở nụ cười, gương mặt loạn chúng sinh, cũng rất vui vẻ.

Áy náy trong lòng lúc trước đã quét sạch.

Hành động lần này của Diệp Minh Nguyệt như đang nói cho nàng biết, bản thân sẽ không bỏ qua.

Vụt!

Bên trong đại điện, tiếng đàn chợt nổi lên, giống như thần âm trên cửu thiên rời xuống.

Từng âm luật như phù văn đang nhảy nhót, gột rửa linh hồn tất cả mọi người.

Giờ khắc này, nơi đây tràn ngập tiên ý và đạo vận khó có thể hình dung được.

Từng trận tiên vụ màu trắng tràn ngập, giống như tiên cảnh.

Tất cả tân khách đều đắm chìm trong loại âm thanh này, như si như say, quên mình, trạng thái tinh thần giống như lâm vào lĩnh ngộ.

Toàn thân đám thiên kiêu trẻ tuổi sáng lên, quang mang và phù văn sáng chói, giống như thiêu đốt, hiện ra thay đổi của mình.

Một thời gian.

Bên trong đại điện, có đủ loại dị tượng hiện ra, như mặt trời, như âm dương, như ánh bình minh... Mỗi một loại đều đủ kinh thế, lúc này lại hoà lẫn, vô cùng thần dị.

Cho dù thế hệ trước có tu vi tinh thâm, lúc này cũng như si như say, vô cùng cảm thán.

Chỉ có thể nói, một khúc đàn này của Diệp Minh Nguyệt rất cao minh, cầm nghệ phi phàm.

“Diệu như thế, trên đời rất khó nghe được, một khúc này của Minh Nguyệt công chúa, có thể xưng là tiên khúc.” Cố Trường Sinh nói, lộ ra vẻ tán thưởng.

Lúc này Nguyên Thần của hắn cũng cảm nhận được thay đổi, màu vàng sáng chói, càng thêm loá mắt, sinh ra một chút huyền diệu.

“Trường Sinh đạo huynh quá khen, ca khúc này tên là cửu thiên, đáng tiếc Minh Nguyệt chỉ lấy được tàn khúc, không thể hoàn toàn bày ra...” Diệp Minh Nguyệt mỉm cười trả lời, nguyên tắc mà tự

nhiên.

Thấy Cố Trường Sinh tán dương Diệp Minh Nguyệt như thế, Liên Tinh vô cùng hâm mộ, nghĩ đến bản thân chỉ biết giết người, lập tức có chút ảm đạm.

Nữ tử khác đều đa tài đa nghệ, vẻ ngoài tuyệt đối không yếu hơn nàng.

Cố Trường Sinh chú ý tới cảm xúc của Liên Tinh thay đổi, không khỏi bật cười nói, "Ngươi cần gì phải hâm mộ, mỗi người đều có năng khiếu khác nhau, cần gì phải so với người khác chứ?"

Nghe vậy, trong lòng Liên Tinh run lên, chợt cảm thấy xúc động mạnh, quả nhiên tâm tư của công tử vô cùng tinh tế tỉ mỉ.

Mọi người ở đây đều đắm chìm trong tiếng đàn này.

Ma nữ liếc mắt nhìn Cố Trường Sinh, thấy hắn nghe đến nhập thần, không khỏi bĩu môi, đứng lên nói, "Hôm nay là sinh nhật của Minh Nguyệt tỷ tỷ, tiểu muội không có gì tốt dâng lên, vậy thời khắc này, không bằng cũng hiến một khúc cho tỷ tỷ đi."

Nghe vậy, tất cả mọi người chấn động, nhất là thế hệ trẻ tuổi, đều trừng mắt.

Quan hệ của Ma nữ và Diệp Minh Nguyệt rất thân mật, thế hệ trẻ tuổi đều biết đến.

Hôm nay... Làm sao lại có mùi thuốc súng như vậy?

Nhưng...

Lúc ánh mắt bọn họ rơi lên người Cố Trường Sinh bên cạnh ma nữ, lại không khỏi cười khổ.

Xem ra, đây mới là đầu nguồn tạo ra mùi thuốc súng.

Nam tử bình thường có tài đức gì mà được hai vị tiên nữ ưu ái như thế.

Tại Tiên Vực, cho tới bây giờ, hai người này chính là Thần Nữ

được rất nhiều thiên kiêu truy cầu, thậm chí vượt qua rất nhiều đạo vực.

Cho dù là mấy vị Tiên Vương trong ghi chép của Tiên Vực.

Lúc còn trẻ tuổi, cũng có mấy chuyện tình gió trăng lưu lại.

Đã từng truy cầu Thần Nữ, chạm qua vách tường.

Nhưng một màn này... Khiến bọn họ tắc lưỡi, rất phức tạp, ngũ vị tạp trần.

Một vị lão đầu tử không chê chuyện lớn, cười ha hả nói, "Vô số năm sau, Tiên Vực tuyệt đối sẽ lưu truyền giai thoại hôm nay, Thần Tử Cố gia thật sự đảm nhiệm được bốn chữ thiên mệnh phong lưu..."

Nếu nữ tử khác bị trêu chọc như vậy, tất nhiên sẽ không chịu được.

Nhưng vẻ mặt ma nữ lại không thay đổi, chỉ nhìn chằm chằm Diệp Minh Nguyệt ngồi phía trước.

Lúc ánh mắt hai người va chạm, hình như có hoa lửa bắn ra.

"Muội muội muốn khiến khúc vì ta? Hay là vì ai?"

Diệp Minh Nguyệt cười khẽ, tranh phong đối lập.

"Minh Nguyệt tỷ tỷ nói đùa, hôm nay là sinh nhật của ngươi, đương nhiên là hiến khúc vì ngươi rồi." Ma nữ cười tủm tỉm nói, từ trong miệng nàng rất khó nghe ra là thật hay giả.

Đám người nghe vậy, chợt cảm thấy vô cùng xấu hổ, càng cười khổ.

Nếu không có Thần Tử Cố gia ở đây.

E rằng đời này bọn họ sẽ rất khó nhìn thấy cục diện này, đừng nói là hai vị Thần Nữ đàn sáo hợp minh.

Cố Trường Sinh cũng khẽ lắc đầu, ý cười mang theo một chút bất

đắc dĩ.

Hắn kẹp ở giữa, lúc này, thật sự khó chịu.

Hắn thà rằng giao thủ với một vị Đại Thánh, cũng không muốn đối mặt với tràng diện này, đơn giản chính là khó xử.

“Muội muội, xin mời.” Diệp Minh Nguyệt ra hiệu nói, tự nhiên hào phóng, thong dong tự nhiên.

Ong!

Phía trước, ma nữ mỉm cười, trong tay bỗng nhiên xuất hiện một chiếc cổ sáo màu trắng được chế tạo bằng xương cốt hung thú dị chủng, óng ánh long lanh, có thất thải quang mang mờ mịt.

Giờ khắc này, nàng tóc đen rối tung, có một cỗ khí chất siêu trần thoát tục, không ăn khói lửa nhân gian.

Cầm xương sáo trong tay, đưa ngang đến bên môi đỏ mọng.

Từng âm luật tràn ra.

Không hề họa loạn chúng sinh như trước.

Rất nhanh tất cả mọi người đều yên tĩnh, không còn ai thấp giọng nói chuyện nữa..

Cái này giống như một khúc tiên âm, khiến mỗi người như như si như say.

Từng mảnh quang vũ bay ra, từ trên xương sáo vẩy xuống, bay lả tả, óng ánh trong suốt.

Nơi đó xán lạn ngời ngời, giống như vô số tiên quang lóe sáng vây quanh nàng bay múa.

Lúc này.

Nhìn ma nữ càng thêm xuất trần, căn bản không dính dáng tới chữ ma, mà giống như sắp bay lên trời vậy.

“Bên trong tiếng sáo có giấu huyền diệu, có sinh cơ ẩn chứa, giống

như một loại công pháp cường đại."

Lực cảm giác của Cố Trường Sinh cường đại, lúc này cũng không khỏi có chút tán thưởng.

"Đây là Trường Sinh Thiên Công, xem ra ma nữ sớm đã hoàn toàn nắm giữ, dùng âm luật chỗ hiện ra."

Rất nhiều thiên kiêu trẻ tuổi xúc động, trong lòng có cảm giác, vô cùng cảm thán.

Rất nhanh.

Diệp Minh Nguyệt không cam lòng yếu thế, khẽ gật đầu, lại tấu một khúc, sau đó nơi đây thành một hải dương quang vũ, che đậy tứ phương, như sóng triều, cảnh tượng vô cùng kinh người.

Ma nữ Xiển Thiên Giáo.

Diệp Minh Nguyệt công chúa của Vũ Hóa tiên triều.

Chương 298: Đàn Sáo Hợp Minh, Hai Nữ Hiến Khúc, Thiên Kiêu Trẻ Tuổi Tặng Lễ (2)

Hai nữ tử diễm tuyệt khắp ba ngàn đạo vực đã lâu, một người cầm kỹ vô song, một người sáo nghệ có một không hai.

Hôm nay, nếu không có Thần Tử Cố gia ở đây, bọn họ sẽ không được hưởng thụ loại đãi ngộ này.

Tiếng đàn vang lên, tiếng sáo reo vang, giống như tiên âm bay xuống, trong nháy mắt khiến xung quanh lâm vào một loại ý cảnh khó tả.

Đám người say mê, thậm chí cảm giác tâm cảnh đột phá trong ý cảnh này.

Thể xác và tinh thần thoải mái.

Cố Trường Sinh tán thưởng nói, “Đàn sáo cùng reo vang, tiên âm mờ mịt, lại có công hiệu gột rửa tâm linh.”

“Nếu mỗi ngày tu hành cũng có tiên âm này, tuyệt đối giống như thần trợ.”

Lời này của hắn khiến rất nhiều người tán đồng.

Càng hâm mộ Cố Trường Sinh hơn.

Ngoại trừ hắn ra, trên thế gian này còn có nam tử nào được hưởng đãi ngộ như vậy chứ?

Sau nửa canh giờ, tiếng đàn dừng, tiếng sáo tiêu.

Đám người vẫn còn đắm chìm trong đó, giống như đã say, không muốn tỉnh lại.

Một cuộc yến hội đã ăn không sai biệt lắm.

“Thế nào?” Ma nữ mở miệng hỏi.

Cố Trường Sinh cười, “Tạm được.”

“Hừ.” Nàng hừ nhẹ một tiếng.

Diệp Minh Nguyệt nhìn Cố Trường Sinh và ma nữ liếc mắt đưa tình, không nói lời nào, sau đó thu hồi ánh mắt.

Ngồi ngay ngắn sau cổ cầm, vô cùng yên tĩnh, rất xuất trần.

Lúc này, có người dẫn đầu phản ứng lại, đó là truyền nhân trẻ tuổi của một vô thượng đạo thống, tiến lên một bước nói.

“Minh Nguyệt công chúa, hôm nay đến đây chúc thần, ta mang theo không nhiều lễ vật.”

“Ngươi xem vật này như thế nào? Đây là sư phụ ta mang ra từ một di tích nào đó, có thể khiến nữ tử bảo trì dung nhan bất lão, không phí hoài tháng năm.”

“Cho dù là nữ Chí Tôn, cũng có công hiệu như vậy, có thể khôi phục dung nhan ngày trước, sẽ không già đi.”

Hắn ta mặc một chiếc áo choàng tinh mỹ rộng lớn, lấy thần tàm tia chế thành, ẩn ẩn quang hoa.

Lúc này trong tay cầm một khối ngọc bội màu lam nhạt, bên trong giống như có một vũng thanh tuyền vạn năm, nhìn rất đẹp đẽ, cực kì bất phàm.

Hắn ta rất động tâm, cũng rất kích động, từ trong âm luật tỉnh lại.

Chuyện đầu tiên chính là vượt lên trước tất cả người tuổi trẻ ở đây, dâng tặng lễ vật, không thể không nói rất có tâm cơ.

Lúc này đám thiên kiêu còn lại mới phản ứng được, cũng hơi biến sắc, cảm thấy bản thân đã chậm nửa bước.

Cho dù như thế nào, chỉ cần Diệp Minh Nguyệt không mở miệng, như vậy bọn họ vẫn còn cơ hội.

Nhất là hôm nay gặp mặt, càng khiến bọn họ vô cùng động tâm.

Vẻ mặt của nam tử trẻ tuổi này cũng lộ ra mấy phần đắc ý và tự ngạo.

Hắn ta đến từ một vô thượng đạo thống, thời kì cổ lão cũng có tồn tại thành tựu đạo giả.

Dù sao cũng là khoe khoang trước mặt mỹ nhân, huống hồ không có nữ nhân nào không thích chưng diện.

Các nàng sợ nhất là dung nhan già đi, mái tóc đen nhánh trở nên bạc như tuyết.

Có thể bảo trì dung nhan không thay đổi.

Đối với nữ tử mà nói, dụ hoặc lớn thế nào, không cần nói cũng biết.

Hắn ta biết rõ Diệp Minh Nguyệt không có lý do cự tuyệt.

Trong đám tân khác, không ít nữ tử lộ ra ánh mắt hỏa nhiệt, chăm chú nhìn khối ngọc bội kia, trong mắt hiện lên hâm mộ và khao khát.

Có thể khiến khiến một vị Nữ Chí Tôn quay về thanh xuân, có thể thấy được trong khối ngọc bội này ẩn chứa quy tắc thời gian nồng đậm thế nào.

Thế gian này, cho dù là nữ Chân Tiên, cũng có lúc già đi, tinh huyết suy bại, khó mà duy trì tiên dung.

Mặc dù sau lưng các nàng có vô thượng đạo thống, nhưng đối với bất cứ nữ tử nào, thủ đoạn trú nhan chính là vật phải tranh giành.

Giờ phút này.

Không ít thiên kiêu đều chau mày, Minh Nguyệt công chúa là nữ tử, chỉ sợ cũng không ngoại lệ.

Rất nhiều nam tử âm thầm thở dài.

Đối với nữ nhân mà nói, bảo bối như vậy đúng là cực kỳ tâm động.

Bọn họ cũng lặng lẽ buông thần vật trong tay xuống, cảm thấy hi vọng mình có thể đả động Diệp Minh Nguyệt công chúa không lớn.

Mặc dù khối ngọc bội này không phải quý giá nhất, nhưng nó tuyệt đối là vật nữ nhân ưa thích nhất.

Điểm này không thể nghi ngờ.

Rất nhiều người cũng biết rõ điểm này, biết khó mà lui.

“Truyền nhân của Thiên Kiếm đạo cốc suy nghĩ thật chu đáo, tinh tế tỉ mỉ.” Rất nhiều nữ tử bắt đầu động tâm tư.

Nhất là người đi tìm một vài linh dược kỳ dị, cổ tịch công pháp, còn không bằng đi tìm mấy vật nữ tử thích.

Truyền nhân của Thiên Kiếm đạo cốc thấy sắc mặt mọi người, cũng nằm trong dự kiến của hắn ta.

Sau đó hắn ta mỉm cười, lộ ra vẻ mặt mà bản thân cho rằng rất phong độ, nói, “Không biết Minh Nguyệt công chúa có hài lòng với kễ vật của ta không?”

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Diệp Minh Nguyệt.

Nàng áo trắng tóc đen, yên tĩnh ngồi sau cổ cầm, nửa bên mặt bị tóc đen che, ngũ quan đẹp đẽ hoàn mỹ, không tìm ra bất cứ tì vết nào.

Giờ phút này nghe thấy truyền nhân của Thiên Kiếm đạo cốc nói vậy, cũng ngây ngẩn cả người.

Sau đó lấy lại tinh thần, bên trong Trọng Đồng đột nhiên xuất hiện lít nha lít nhít phù văn, có thần uy nhiếp tâm nhiếp phách.

Sắc mặt truyền nhân của Thiên Đạo Kiếm Cốc trắng nhợt, không khỏi lui lại phía sau mấy bước, phản ứng lại, trong lòng chấn động.

“Xin lỗi, vừa rồi Minh Nguyệt có chút thất thần.”

Diệp Minh Nguyệt phát hiện tâm cảnh của mình biến hóa, vẻ mặt cũng có chút thay đổi, sau đó khôi phục lại, lộ ra ý cười, nhẹ nhàng nói xin lỗi.

Nàng không chú ý tới ngọc bội của truyền nhân Thiên Kiếm đạo cốc.

Vừa rồi ánh mắt vẫn luôn rơi vào bàn tiệc đối diện.

Dường như Cố Trường Sinh và ma nữ đang thấp giọng nói cái gì đó, ma nữ che miệng cười khẽ, hai người cũng không chú ý tới nàng.

Diệp Minh Nguyệt nhìn một màn kia, trong lòng giống như bị hai tay nắm chặt, chẳng biết tại sao, có chút khó chịu và vắng vẻ.

Trước đó chỉ là suy đoán, bây giờ nàng đã xác nhận.

Sắc mặt truyền nhân Thiên Kiếm đạo cốc thay đổi, nhưng rất nhanh đã khôi phục tự nhiên, trong lòng càng cảm thấy Diệp Minh Nguyệt đúng là danh bất hư truyền, trời sinh Trọng Đồng, có lực lượng phi phàm quỷ dị.

“Không biết Minh Nguyệt công chúa...”,

Hắn ta lộ ra ý cười, muốn tiếp tục mở miệng.

Nhưng Diệp Minh Nguyệt đã tự nhiên ngắt lời hắn ta, ý cười không thay đổi, khiến người ta không tìm ra tì vết.

“Giai nhân mỹ nữ, khuynh quốc khuynh thành chỉ là bộ xương khô, vẻ ngoài chỉ là một túi da mà thôi, quá xem trọng sẽ trở thành gông cùm xiềng xích đối với tu vi của mình.”

“Theo Minh Nguyệt, đến một cảnh giới nhất định, tu sĩ sẽ không coi trọng vẻ ngoài của mình nữa. Huống chi sửa đổi dung mạo không phải là chuyện rất bình thường đối với tu sĩ sao?”

Chương 299: Diệp Minh Nguyệt Tự Chém, Phế Vật Mới Lựa Chọn, Cố Trường Sinh Trả Lời

Lời này, lập tức khiến đám người xung quanh biến sắc, luôn cảm giác nói như vậy có chút đạo lý, nhưng cũng có chỗ nào đó kỳ quái.

Trên mặt truyền nhân của Thiên Kiếm đạo cốc hiện lên vẻ ngượng ngùng, lúng túng thu hồi ngọc bội.

Hắn ta không nghĩ tới bản thân đã suy tính rất nhiều nhân tố, kết quả lại như vậy, trong lòng có chút khó chịu, nhưng không dám biểu lộ ra mặt.

“Xem ra Minh Nguyệt công chúa không phải tục nữ, cũng không thèm để ý đến dung nhan, như vậy nàng để ý đến cái gì?”

Rất nhiều thiên kiêu trẻ tuổi bắt đầu linh hoạt suy nghĩ.

Những người còn lại cũng nhao nhao dâng tặng lễ vật.

“Minh Nguyệt công chúa, ta có một phương sơn hà đại ấn, có thể thao túng đất đai trong phạm vi vạn dặm...” Một nam tử trẻ tuổi vẻ mặt thật thà tiến lên, lấy ra một phương sơn hà đại ấn đến màu vàng đất, thần quang biến mất, có lực lượng nặng nề hào hùng.

“Ha ha, chẳng lẽ người này hi vọng Minh Nguyệt công chúa đi làm thần thổ địa một phương sao?” Bên cạnh, các tu sĩ lập tức bộc phát một trận cười to.

Diệp Minh Nguyệt cũng không nhịn được cười lên, khiến chúng nữ xung quanh ảm đạm vô quang.

...

“Tại hạ ngẫu nhiên đạt được một khúc Cửu Khúc Cầu Hoàng, chính là truyền thừa của một vị tinh thông âm luật thời kì Thượng Cổ lưu lại, âm luật của nó ưu mỹ, người nghe đều tán thưởng ca khúc này chỉ thượng thiên mới có, nhân gian có thể nghe được mấy lần...”

“Cửu Khúc Cầu Hoàng?”

Trên mặt Diệp Minh Nguyệt hiện ra nụ cười ngạc nhiên, nàng đã nghe nói đến ca khúc này, tưởng rằng đã thất truyền.

Nam tử vừa nói chuyện rất tuấn tú, một thân áo dài màu xanh, đến từ một phương đạo thống không tính nổi danh.

“Đúng vậy, chính là Cửu Khúc Cầu Hoàng.”

Lúc này nghe vậy, trên mặt lập tức hiển hiện vui mừng, bởi vì thấy Diệp Minh Nguyệt lộ ra hứng thú.

Tiếp theo, hắn ta từ tu di giới lấy ra một chiếc cổ cầm đẹp đẽ và hoa mỹ, ngồi xếp bằng trong hư không, thanh y như trúc, dáng vẻ khiến không ít nữ tử lộ ra dị sắc.

Vụt!

Nhưng khi ngón tay hắn ta rơi trên cổ cầm, lập tức ong một tiếng, có cỗ dị lực truyền đến, dây đàn lập tức tỏa ra quang huy.

Mơ hồ trông thấy từng đầu Thần Hoàng to bằng nắm đấm hiển hiện, giống như nhảy nhót trong ánh sáng.

Tất cả mọi người đều sắc mặt.

Cố Trường Sinh cũng bị hấp dẫn, trong ánh mắt mang theo hứng thú.

“Minh Nguyệt tỷ tỷ yêu thích âm luật, xem ra hôm nay nam tử này rất hợp ý...” Ma nữ khẽ cười nói, vẻ mặt mang theo dị sắc.

Tên nam tử mặc thanh y này cũng là cao thủ danh cầm, xem ra trước đó cũng có chút nổi danh.

Nhưng ngay cả nàng cũng không phát hiện lúc này Diệp Minh Nguyệt có chút dị thường, còn đang nói cười với Cố Trường Sinh.

“Cửu Khúc Cầu Hoàng? Xem ra là có ý riêng.” Ánh mắt Cố Trường Sinh rơi trên người nam tử mặc thanh y kia, nghĩ đến lễ vật mình mang theo, lại lắc đầu.

“Xem ra đúng là Cửu Khúc Cầu Hoàng, nhưng gần đây ta nghe âm luật chán rồi...” âm luật dần dâng lên, có Thần Hoàng bay múa trong đó, quang vũ vẩy xuống, tràn ngập tiên ý.

Lúc này Diệp Minh Nguyệt lại nhẹ nhàng lắc đầu, vẻ mặt tự nhiên ngắt lời.

Một câu nghe chán rồi.

Lập tức khiến sắc mặt nam tử mặc thanh y cương cứng, thân ảnh khoanh chân ngồi trong hư không cũng trở nên cứng ngắc.

Vẻ mặt đám người biến đổi, ánh mắt nhìn về phía Diệp Minh Nguyệt tràn ngập quái dị.

Cái này chỉ sợ không phải nghe chán rồi, mà căn bản không muốn nghe.

“Cái này...” Nam tử mặc thanh y rất xấu hổ, trong lòng có chút khó xử, nhưng cũng đang đè nén.

Hắn ta không biết làm gì để che giấu tâm tình của bản thân, bàn tay đặt trên cổ cầm cũng không biết nên buông xuống thế nào.

Lúc này, ai cũng có thể nhìn ra hôm nay tâm tình của Minh Nguyệt công chúa không tốt.

“Chẳng lẽ là do Thần Tử Cố gia?” Tất cả mọi người phát hiện không đúng, bắt đầu nhao nhao suy đoán.

Ánh mắt nhìn về phía Cố Trường Sinh.

Hoàn toàn chính xác.

Bây giờ Ma nữ và Cố Trường Sinh ngồi quá gần.

Thân là chủ nhân, Diệp Minh Nguyệt lại bị lạnh nhạt ở một bên.

Sau khi phản ứng lại, rất nhiều nam tử trẻ tuổi không khỏi oán giận, lại trêu đến giai nhân chán nản như vậy.

Nhưng nghĩ đến người kia là Cố Trường Sinh, bọn họ có chán nản ủ rũ, cũng không dám tranh luận.

“Xem ra trong lòng Minh Nguyệt tỷ tỷ cũng không bình tĩnh...” Ma nữ nói chuyện, cũng lặng yên xê dịch sang bên cạnh, trong lòng có chút mờ mịt.,

Diệp Minh Nguyệt là người cao ngạo bực nào, chỉ là ngày thường không biểu lộ ra mà thôi.

Cố Trường Sinh cũng sững sờ, cảm giác được cảm xúc của Diệp Minh Nguyệt không đúng.

Mặc dù vẫn luôn mỉm cười, nhưng trong nụ cười có chút miễn cưỡng.

Hắn suy nghĩ một chút, khẽ thở dài, từ xưa giai nhân khó dò, chính là như vậy.

Lúc này, Diệp Minh Nguyệt nhìn hắn chằm chằm, ý cười chưa biến, khẽ nói, “Trường Sinh đạo huynh không có gì muốn nói sao?”

Cố Trường Sinh nhìn nàng, có chút im lặng, lễ vật chuẩn bị đã lâu, cũng bị hắn thu vào trong lòng bàn tay.

Diệp Minh Nguyệt rất thông minh, căn bản không gạt được nàng.

Lúc này nói như thế nào, đoán chừng đều vô dụng.

Hắn và ma nữ là chuyện ngoài ý muốn, nhưng hắn không thể bội tình bạc nghĩa.

Huống chi, đối với hắn mà nói, ma nữ là nữ nhân đầu tiên của hắn ở thế giới này

Diệp Minh Nguyệt và hắn đúng là thưởng thức lẫn nhau.

Thời điểm này.

Hắn có thể nói cái gì đây?

Kiếp trước hắn chán ghét nam tử cặn bã làm ra chuyện vứt bỏ như vậy.

Mặc dù Cố Trường Sinh đã nói muốn ôm tất cả giai nhân, nhưng cũng biết rõ chuyện này chỉ là nói đùa mà thôi.

Thân là thiên kiêu chi nữ của bất hủ tiên triều, biết bao kiêu ngạo.

Quan hệ giữa nàng và ma nữ lại vô cùng thân mật.

Nhưng tại sao việc này lại không nhượng bộ nửa phần?

Cố Trường Sinh cũng rất đau đầu.

“Công tử, ngài cần gì phải xoắn xuýt chứ... Minh Nguyệt công chúa muốn, chỉ là một câu trả lời chắc chắn của ngài mà thôi.” Liên Tinh nói khẽ, trên người Diệp Minh Nguyệt, nàng thấy được bóng dáng của mình, ngưỡng mộ công tử, nhưng lại không được công tử đáp lại, đôi khi nàng cũng sẽ ảm đạm không có tinh thần hồi lâu.

Cố Trường Sinh lắc đầu, đây không phải vấn đề khiến hắn xoắn xuýt.

Diệp Minh Nguyệt đang muốn hắn lựa chọn.

Chương 300: Đế lộ Sắp Mở, Chư Vị Chôn Xương, Thay Đổi Dung Mạo Chi Pháp

Ong!

Lúc này, một tiếng đàn dâng lên, như là tiếng trời, lại có cỗ băng lãnh, giờ khắc này vẻ mặt tất cả mọi người đều thay đổi.

Diệp Minh Nguyệt vẫn mỉm cười như cũ, ngón tay lần nữa đánh đàn, ngồi ngay ngắn nơi đó, ngón tay linh hoạt kỳ ảo, hoàn toàn khác biệt với vừa rồi.

Tiếng đàn như đao, hóa thành kiếm mang đao khí sáng chói, chém về phía nàng.

Vẻ mặt tất cả mọi người đều thay đổi, thế hệ trẻ tuổi càng cảm nhận được một loại quyết tuyệt chi ý.

“Hoa rơi hữu ý, nước chảy lại vô tình...” Có thế hệ trước thở dài.

Vũ Hóa Hoàng Chủ cũng lắc đầu, ánh mắt vô cùng phức tạp.

Ông ta biết rõ tính cách của con gái mình hơn bất cứ ai.

“Thời gian này bắt đầu sinh tưởng niệm, đã không có kết quả, vậy thì chém nó đi...” Diệp Minh Nguyệt cười, nhưng lúc này tất cả mọi người đều cảm nhận được sự buồn rầu quyết tuyệt trong đó.

Vẻ mặt một đám thiên kiêu trẻ tuổi trở nên vô cùng phức tạp và cảm thán.

Nàng muốn chém, đương nhiên không phải bản thân.

Cũng không phải Cố Trường Sinh.

Mà là đoạn tình cảm vừa mới bắt đầu, lại chú định không có kết quả này!

Thứ muốn chém, chính là Thất Tình Lục Dục!

Sau đó chính là Thái Thượng Vong Tình.

Tiên Vực tồn tại vô số năm, đương nhiên cũng có nữ tử như quyết tuyệt cương liệt như Diệp Minh Nguyệt hôm nay.

Ong!

Sau một khắc, tiếng đàn rơi xuống, quang trần đầy trời bay múa, giống như Tinh Thần, tiên huy tràn ngập!

Xùy!

Đúng lúc này, một chỉ mang theo hỗn độn khí lượn lờ rơi xuống, đánh tan tiếng đàn.

Diệp Minh Nguyệt ngẩng đầu, mỉm cười nói, "Trường Sinh đạo huynh, đây là ý gì?"

"Phế vật mới lựa chọn."

Cố Trường Sinh mặt không đổi sắc, tự nhiên nói, "Còn ta, tất cả đều muốn."

Trong khoảnh khắc Cố Trường Sinh nói ra lời này đám người cũng ngây ngẩn cả người.

Đến Vũ Hóa Hoàng Chủ cũng nhìn sang.

Phía sau ma nữ là Xiển Thiên Giáo.

Phía sau Diệp Minh Nguyệt là Vũ Hóa tiên triều.

Đây là đại biểu cho thế lực bất hủ lớn.

Hắn muốn tất cả?

Cho dù là truyền nhân Cố gia, chỉ sợ nói ra lời này cũng phải cân nhắc một chút.

Nhưng ông ta cũng không nhiều lời cái gì.

Đây là chính lựa chọn của Diệp Minh Nguyệt.

Mà lúc này, Diệp Minh Nguyệt ngẩng đầu, ánh mắt nhìn hắn, sau đó nụ cười trên mặt vẫn như cũ, lại có ý gì đó không nói nên lời.

Khác hẳn với lúc trước nàng xuất thần.

Nàng cũng chẳng suy nghĩ gì nữa, bên trong Trọng Đồng ẩn hiện thần quang, tiếng đàn chậm rãi tan biến.

“Đây là Trường Sinh đạo huynh chính miệng nói đó, tất cả mọi người trong điện đều nghe được, ngươi không được đổi ý.”

Nàng rất tự nhiên mở miệng, cũng khiến người ta có cảm giác giảo hoạt.

Vẻ mặt Cố Trường Sinh tự nhiên nói, “Ta cần gì phải để ý? Vẫn là câu nói lúc trước gặp nhau kia.”

Lần đầu tiên hắn gặp Diệp Minh Nguyệt ở cổ thành Vọng Nguyệt đã nói như vậy.

Nhưng hắn sẽ không bỏ rơi ma nữ.

Rất dễ lý giải.

Thực lực của hắn cường đại, thiên phú trác tuyệt, bối cảnh sau lưng là Trường Sinh Cố gia, sâu không lường được.

Nếu thưởng thức một nữ tử mà phải lựa chọn, đó mới là phế vật.

Bỗng nhiên Diệp Minh Nguyệt cười khúc khích, thay đổi khí thế vừa rồi, thậm chí tất cả mọi người đều có ảo giác như chuyện vừa rồi là do nàng cố ý.

Nhưng ma nữ rất rõ ràng.

Nếu Cố Trường Sinh không xuất thủ ngăn cản, chỉ sợ bây giờ Diệp Minh Nguyệt ở trước mặt bọn họ đã là một người khác.

Thái Thượng Vong Tình.

Bỏ qua Thất Tình Lục Dục.

Nếu Cố Trường Sinh không biểu lộ thái độ.

Nàng tuyệt đối sẽ chém rụng tất cả tình cảm của mình, nhất tâm hướng đạo.

“Đều ôm hết sao?”

Ma nữ nói thầm một tiếng, cũng không phải có dị dạng gì với lời nói của Cố Trường Sinh.

Thế hực bất hủ, vô thượng đạo thống ở Tiên Vực đông đảo, bên người nam tử có mấy vị giai nhân làm bạn, cũng bình thường.

Nhưng ở phương diện này, hiển nhiên Cố Trường Sinh còn cân nhắc coi trọng hơn nam tử khác nhiều, căn bản không tùy tiện.

Dựa vào thân phận và thực lực của hắn, cho dù bên người có vô số nữ tử vờn quanh, nàng cũng không bất ngờ.

Nhưng ma nữ không biết.

Sở dĩ Cố Trường Sinh không tùy tiện, là bởi vì hắn mang theo quan niệm của kiếp trước, không muốn nợ tình cảm.

Đây là nhân quả, cũng là ràng buộc.

Cho dù nói thế nào.

Lúc Diệp Minh Nguyệt và Cố Trường Sinh gặp nhau, có hảo cảm với nhau, nàng còn không biết đến Cố Trường Sinh đâu.

Chuyện sau đó, nàng là bạn thân, nhưng lại không có đạo đức.

Vượt lên trước một bước, gạo nấu thành cơm.

Sau đó.

Cố Trường Sinh xuất ra quà sinh nhật hắn mang đến cho Diệp Minh Nguyệt, đương nhiên hắn đã cân nhắc rồi, xem như hợp ý.

Nhưng lại có chút trùng lặp với những người đã tặng lễ vật trước.

“Trú Nhan Cổ Đan, Cửu Tiêu Tiên Khúc...”

Diệp Minh Nguyệt cũng rất ưa thích.

Vẻ mặt của tất cả nam tử trẻ tuổi đều trở nên khó coi.

Nhất là hai người lúc trước đã đưa lên Trú Nhan Cổ Đan và Cửu Khúc Cầu Hoàng, trong lòng càng thêm tức giận.

Diệp Minh Nguyệt đối xử với hai bên quá khác biệt.

“Trường Sinh đạo huynh tặng, cho dù là vật gì, Minh Nguyệt đều vô cùng ưa thích.” Diệp Minh Nguyệt nói vậy khiến một đám thiên kiêu trẻ tuổi đắng chát và bất đắc dĩ.

Đây chính là Thần Nữ mà trong lòng bọn họ truy cầu muốn lấy lòng.

Yến hội kết thúc.

Vũ Hóa tiên triều an bài cung điện đơn độc cho Cố Trường Sinh, cực kì thanh tĩnh, xung quanh bày ra trận văn cường đại, có thể che lấp tất cả nhìn trộm.

Cố Trường Sinh và đám người Thanh Huyền Tiểu Đạo Quân, Cổ Thần Mục, Cổ Đế Tử uống nhiều rượu, chuẩn bị trở về nghỉ ngơi.

Trong lúc đó, đám người đã nói không ít chuyện liên quan tới Đế lộ sắp mở.

Đế lộ vừa mở, chư vương chôn xương.

Đó cũng không phải chỉ có thế hệ trẻ tuổi tranh phong.

Bởi vì Đế lộ mở ra, tu sĩ chưa thành đạo, đều sẽ đi tranh.

Trong đó, phần lớn là tu sĩ trong Chưởng Luân ngũ cảnh.

Chí Tôn, Huyền Tôn, Tiểu Thiên Tôn, Đại Thiên Tôn, Vô Thượng Thiên Tôn.

Có thể nói là những tồn tại mạnh nhất dưới Chuẩn Đế.

Lúc đó, những tu sĩ bực này tham dự Đế lộ, thậm chí còn có tồn tại đã dừng lại tại Chuẩn Đế Cảnh vô số năm.

Thậm chí có kẻ thành đạo tự chém căn cơ, lần nữa trùng tu.

Người như vậy, tại kỷ nguyên trước cũng không hiếm thấy.

Chương 301: Đế lộ Sắp Mở, Chư Vị Chôn Xương, Thay Đổi Dung Mạo Chi Pháp (2)

Trên Đế lộ, chôn biết bao xương của vô thượng thiên kiêu.

Cho dù là Cổ Đế Tử cũng cảm thấy Đế lộ chi tranh trong thời đại vàng son này, sinh cơ của hắn ta rất xa vời.

Phụ thân của hắn ta đã thành đạo thì như thế nào?

Nếu dám nhúng tay, nhân quả trong đó đủ khiến một vị đã thành đạo lập tức bỏ mình.

Đường thành Đế liên quan đến ấn kí thiên đạo của Tiên Vực đương thời.

Chân Tiên cũng không dám trêu chọc.

“Tại thời kì cổ lão, đường thành Đế gọi là đường Tiên Cổ.”

“Kẻ chưa thành đạo trong kỉ nguyên trước cũng không rời khỏi Đế lộ, một mực ẩn núp trong đó.”

“Không biết rõ ẩn tàng bao nhiêu hung hiểm.”

“Nhưng... Đương thời chứng thành Đại Đế, từ xưa đến nay chỉ sợ là Đế đầu tiên...”

“Trường Sinh đạo huynh, chúng ta còn phải tiếp tục tu hành, nếu chỉ dựa vào thực lực bây giờ, thì đến tư cách bước vào Đế lộ cũng không có.”

Cổ Đế Tử cảm thấy bây giờ Cố Trường Sinh xem như là người mạnh nhất thế hệ trẻ, nhưng dùng tu vi hiện nay bước vào Đế lộ, cũng là cửu tử vô sinh.

Người hộ đạo, nhiều lắm chỉ có thể bảo vệ hắn đến lúc Đế lộ mở ra mà thôi.

Đối với những lời này, thật ra Cố Trường Sinh đã hiểu rõ.

Trong gia tộc, các vị tộc lão đã nói qua với hắn.

Đế lộ chính là một trong những bí mật lớn nhất tại Tiên Vực.

Mỗi người thành đạo đều phải đi trên Đế lộ đương thời, cuối cùng mới thành đạo.

Ví dụ như Cố gia.

Trên cơ bản, những lão tổ mà Cố Trường Sinh quen thuộc kia, năm đó đều là một mình một người đi từ điểm xuất phát trên Đế lộ, vẫn luôn đi đến phía cuối, cuối cùng thành Đế.

Kỷ nguyên này, thật ra cách lúc sừng rồng trong ba ngàn đạo vực lần nữa vang lên, Đế lộ mở ra còn một thời gian.

Cho nên trong thời gian này, Cố Trường Sinh sẽ nghĩ biện pháp tăng tu vi lên trước.

Ít nhất tu vi cũng phải đến Kiếp Kiều cảnh cửu bộ viên mãn.

Hỗn Nguyên Kiếp Diệt Tạo Hóa Kim Thân, ít nhất phải tăng đến cảnh giới tiểu thành.

Hiện nay hắn mới chỉ đạt đến một phần mười cảnh giới tiểu thành.

Nhưng uy lực của một quyền đã có thể đánh nát tinh thần.

Cảnh giới tiểu thành, đó chính là một quyền đánh nát một vị Chí Tôn, một luồng quyền phong vỡ nát một phương tinh hà.

Mang theo suy nghĩ này, Cố Trường Sinh về tới cung điện.

Nhưng hắn có chút có chút ngạc nhiên.

Phát hiện trên giường có một thân ảnh yểu điệu lung linh nằm nghiêng.

Rất nhanh, sắc mặt Cố Trường Sinh khôi phục tự nhiên, đi tới, ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực.

Gương mặt không tì vết, đẹp đến mức kinh tâm động phách, đủ để họa loạn chúng sinh.

Đương nhiên trong nháy mắt hắn đã nhận ra người đó là ai.

Ma nữ cười nói, giọng nói như chuông bạc, “Thế nào? Bất ngờ không? Hay là không muốn nhìn thấy ta?”

“Đúng là bất ngờ, không nghĩ tới ngươi to gan như vậy.”

Cố Trường Sinh cười, đương nhiên hắn không phải Liễu Hạ Huệ gì.

Ma nữ hừ nhẹ một tiếng, cũng không nói tiếp.

Nhưng rất nhanh.

Cố Trường Sinh nhướng mày, phát hiện không đúng.

“Ngươi không phải ma nữ?”

“Ngươi... Ngươi làm sao phát hiện được?”

Giọng nói của Ma nữ mang theo chút rung động.

“Nàng đã không phải là lần đầu tiên.”

Cố Trường Sinh lắc đầu.

Trong nháy mắt vừa rồi, hắn đã nhận ra.

“Thay đổi dung mạo chi pháp sao?”

Lập tức, khuôn mặt trước mặt chậm rãi thay đổi, không phải ma nữ, mà là Diệp Minh Nguyệt.

Ở lại Vũ Hóa tiên triều mấy ngày, Cố Trường Sinh liền rời đi.

Long long long!

Chín đầu Thương Long vắt ngang không trung, lôi kéo liễn xa bạch ngọc, trở về Trường Sinh Cố gia tại Nam Thắng đạo vực.

Đối với Cố Trường Sinh mà nói.

Nhi nữ tình trường chỉ là chuyện ngẫu nhiên trên con đường tu hành mà thôi.

Hắn có dừng lại, nhưng sẽ không lưu lại.

Ôn nhu hương, anh hùng mài.

Cho dù là Diệp Minh Nguyệt hay là ma nữ, đều là người có chí hướng đại đạo.

Các nàng cũng sẽ không xoắn xuýt chuyện này.

Hiện nay Cố Trường Sinh không thể cho các nàng danh phận gì.

Trong thời gian này, chuyện xảy ra ở Vũ Hóa tiên đã lưu truyền khắp nơi

Không ít người hiểu chuyện đã gắn cho Cố Trường Sinh cái danh tuổi nhỏ phong lưu.

Ma nữ Xiển Thiên Giáo.

Diệp Minh Nguyệt công chúa của Vũ Hóa tiên triều.

Cho dù là người nào, tại ba ngàn đạo vực đều là hạng người diễm quang quần phương, được vô số người theo đuổi.

Hai nữ tử chói mắt như thế.

Lại đồng thời cảm mến truyền nhân Cố gia.

Chuyện này khiến vô số thiên kiêu trẻ tuổi hâm mộ ghen ghét không thôi.

Thậm chí có người còn đỏ mắt, nói muốn hăng hái tu luyện, sau đó cầm kiếm khiêu chiến Thần Tử Cố gia.

Đương nhiên đây chỉ là lời nói ghen tỵ mà thôi, khiến vô số người buồn cười.

Một mình Cố Trường Sinh đè ép tất cả thế hệ trẻ tuổi trong ba

ngàn đạo vực không thở nổi.

Đây cũng không phải chỉ là hư danh.

Thế gian có ngàn vạn thiên kiêu, khi gặp hắn, đều phải phục tùng.

Còn có rất nhiều tin tức như vậy nữa.

Tiên Vực có vô số thế lực, lúc này đều điên cuồng bế quan tu luyện.

Nhất là thế hệ trẻ tuổi, lòng tu luyện của mỗi người càng thêm mãnh liệt.

Rất nhiều tu sĩ thế hệ trước cũng vuốt râu cười nói, “Thời đại vàng son như thế, quả thật là cần một người dẫn đạo.”

“Đúng vậy, đại thế mở màn mới bao lâu, đã khiến thế hệ trẻ tuổi điên cuồng tu luyện, thành tựu siêu việt thịnh thế trước kia rất nhiều.”

“Đây chính là hỗ trợ lẫn nhau.”

Đối với tin tức bên ngoài, Cố Trường Sinh chỉ cười một tiếng, cũng không thèm để ý.

“Lần này hồi tộc tu luyện, không vào Thánh Nhân cảnh, thề không xuất quan.”

Trong ánh mắt của Cố Trường Sinh lướt qua suy nghĩ này, sau đó nhẹ giọng nói.

Hắn cũng chuẩn bị diễn hóa nội thế giới trong thiên môn.

Thần Vương chi cảnh, đã có lĩnh vực chi năng.

Bên trong lĩnh vực, chưởng quản quy tắc một phương, như là thần linh.

Mà khi Cố Trường Sinh chưa có bước vào Kiếp Kiều cảnh, đã có hạt giống thế giới, đồng thời đã luyện hóa nó thành một phương thế giới.

Người khác có lĩnh vực.

Còn hắn có một phương thế giới.

Chênh lệch giữa hai bên, không cần nhiều lời.

Cho nên chỉ cần nguyên thần của Cố Trường Sinh đạt tới Thần Vương cảnh, hắn đã có thể trực tiếp bước vào Thần Vương Cảnh.

Sau đó bước vào Bán Thánh cảnh, Thánh Nhân cảnh, càng thêm đơn giản dễ dàng.

Cố Trường Sinh sớm đã hiểu về quy tắc siêu việt tu sĩ bình thường tại hai cảnh giới này.

Đừng nói đến chuyện hắn sinh mà làm thánh, trước khi đến Thánh Nhân cảnh căn bản không có gông cùm xiềng xích gì.

Ngay lúc đó.

Chỗ sâu trong Vũ Hóa tiên triều.

Một mảnh tiên vụ mờ mịt, dãy núi bao la hùng vĩ, chính là ở trong tổ địa.

Từng sợi hỗn độn khí chìm nổi ở xung quanh, trong đó có khí tức trấn áp vạn cổ bộc lộ ra ngoài, loại khí tức này to lớn mà nặng nề, không giống như nên tồn tại trên thế gian.

Cho dù là kẻ thành đạo bước vào, cũng sẽ lập tức vỡ nát trước khí thế này, căn bản không thể tới gần.

Chương 302: Trở Về Gia Tộc, Nhan Minh Tiên Vương Chuyển Thế, Lão Tổ Vũ Hóa Tiên Triều Kinh Hãi

Một thanh niên lộ ra ánh mắt phức tạp, chắp hai tay sau lưng, một vị lão tổ của Vũ Hóa tiên triều xuất thế dẫn đạo, đưa vào trong đó.

“Ba vạn kỷ nguyên trước, tổ tiên đã xuất thế, một kiếm táng diệt

một đầu Thánh Linh hắc huyết thức tỉnh ở khu vực không người tại Dị Vực, sau đó liền rơi vào trạng thái ngủ say, không có động tĩnh."

Ánh mắt của lão tổ Vũ Hóa tiên triều cực kì cung kính, lộ ra phức tạp.

Nhìn một màn này, trong mắt nam tử trẻ tuổi lộ ra tang thương.

Khí tức không phải độ tuổi này hắn ta nên có, khí thế đáng sợ ở nơi này không hề ảnh hưởng đến hắn ta.

"Khí tức của Vũ Hóa đạo huynh biến mất..."

Hắn ta nhẹ giọng nói, nhất thời có chút ngạc nhiên, dường như thương cảm.

Thân thể lão tổ Vũ Hóa tiên triều bên cạnh run lên, không dám tin.

Nhưng nghĩ tới thân phận của người trẻ tuổi, trên mặt lại đầy bi thương và đau buồn.

"Làm sao lại như vậy, nhân vật như tổ tiên, cũng sẽ..."

Ông ta đang run rẩy, trên mặt có nước mắt chảy xuống.

Sau lưng người trẻ tuổi có một vòng trăng sáng xuất hiện, quang mang quá thịnh, khiến người ta không mở mắt ra được.

Trong đó có vô thượng vĩ lực chảy xuôi, trong nháy mắt, hư không liền nổ tung, vô số lực lượng pháp tắc sôi trào.

Mảnh thiên địa này, giống như được diễn hóa một lần nữa.

Từng cảnh tượng đang hiển hiện, có tiếng kêu giết tận trời, có cẩm tú sơn hà bị đánh phá, có Tiên Vương gầm thét, máu nhỏ diệt vạn vạn giới, có kiếm quang phá vỡ cửu trọng thiên...

Đó là khí tức thời kì Thái Cổ, vô cùng hoang vu và lâu đời.

Phốc!

Người trẻ tuổi phun ra một ngụm tiên huyết, sắc mặt bỗng nhiên

tái nhợt, dựa vào pháp lực hiện nay của hắn ta, trong nháy mắt bị rút khô, bởi vì hắn ta đã dùng binh khí ngược dòng tìm hiểu cảnh tượng trước đó.

“Quả thật không thấy Vũ Hóa đạo huynh, trong đó chỉ có một bộ xác khô, không biết Nguyên Thần đã đi đâu rồi.”

“Khu không người ở Dị Vực náo động, vốn là nhân quả của Vũ Hóa đạo huynh, ông ta không giải quyết được phần nhân quả này, đương nhiên khó bước thêm một bước.”

“Nhưng trên thế gian, Tiên Vương vốn khó táng, ngoại trừ bộ tộc kia từng giết qua Tiên Vương, thì căn bản chưa từng nghe thấy tin tức Tiên Vương vẫn lạc... Nói không chừng Vũ Hóa đạo huynh cũng như ta, đã bước chân vào luân hồi.”

Người trẻ tuổi khẽ nói, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh.

Thường thấy vô số sơn hà, cũng khó có thể khiến tâm cảnh hắn ta dâng lên một tia ba động.

“Đại nhân nói đến bộ tộc kia, đó là bộ tộc nào?”

Lão tổ của Vũ Hóa tiên triều nghe thấy lời này, cảm thấy có lẽ tiên tổ của mình đã đi vào luân hồi, lập tức thở phào một hơi.

Vũ Hóa Tiên Vương.

Đó chính là tồn tại vô địch uy chấn Tiên Vực, một đạo kiếm quang giết tới cửu thiên sợ hãi!

Người như vậy sao có thể vẫn lạc được?

Nhưng vị đại nhân trước mắt lại nói, có một tộc đã từng đánh chết Tiên Vương, không khỏi hiếu kì hỏi.

Bởi vì người trước mắt này chính là tồn tại có ấn kí rõ ràng của Tiên Vương điện.

Nhan Minh Tiên Vương chuyển thế.

Bỗng nhiên người trẻ tuổi cười, vẻ mặt cũng lộ ra cảm khái, nói,

“Đó là một vị bất hủ cảnh ở khu không người Dị Vực, lúc muốn xông ra thành Sơn Hải, lại bị một cây trường thương xuyên thủng mà chết. Năm đó ta chưa chứng nhận Tiên Vương, nhưng may mắn được tận mắt nhìn thấy.”

“Việc này quá xa xưa, đoán chừng bây giờ không có ai biết được.”

“Tê! Một cây trường thương xuyên thủng Tiên Vương!”

Lão tổ của Vũ Hóa tiên triều nghe vậy, không khỏi run sợ, đôi mắt lập tức trợn tròn.

Toàn thân đều run rẩy!

Nguyên Thần cũng phát run.

Thành Sơn Hải!

Đó là một thành trì không thể phá vỡ ở Tiên Vực, đồng thời cũng là thành thủ hộ Tiên Vực!

Ở biên giới với khu không người Dị Vực!

Chỉ có kẻ thành đạo mới có tư cách bước vào thành, chống đỡ bình an cho Tiên Vực vô số năm.

Nói đến thành Sơn Hải, chỉ cần là tu sĩ có hiểu biết trong Tiên Vực, trên mặt sẽ hiện lên vẻ tôn kính, sùng bái, không có cảm xúc khác!

Bọn họ có thể bình an tu luyện trong Tiên Vực.

Không thể bỏ qua công lão của thành Sơn Hải được!

Theo truyền thuyết, thành trì đó vắt ngang ở chân trời, vô biên vô hạn, không biết dài bao nhiêu!

Cho dù cửu thiên ngân hà rơi xuống, thành trì này cũng có thể ngăn trở!

Khu không người Dị Vực, Cửu U táng thổ, khu không thể nói ở ngoại vực.

Bất kì cấm khu sinh mệnh nào bộc phát, cũng chính là tai nạn kinh

khủng không thể tin được đối với Tiên Vực.

Phải biết, Chân Tiên nhiễm phải một tia vật chất bất tử cũng có nguy hiểm.

Chính là thứ từ khu không người của Dị Vực rơi xuống!

“Đúng vậy, đó chính là Cố gia đã tồn tại lâu đời cổ lão.” Nhan Minh Tiên Vương chuyển thế cảm thán nói.

“Quả nhiên!”

Nghe đến đó, giọng nói của Vũ Hóa tiên triều phát run, thân thể run rẩy, vô cùng may mắn vì quyết định lúc trước của mình.

Tại Tiên Vực, ông ta cũng không nghĩ ra có bộ tộc nào khác ngoài Cố gia có thực lực như thế.

Ông ta nghĩ đến thời gian trước tận mắt nhìn thấy Vạn Hoàng Sào phong sơn.

Xem như từ đó nhìn trộm được một tian nội tình của Cố gia.

Cho nên mới có suy đoán này.

“Ta vốn cho rằng truyền nhân thế hệ này của bọn họ là vị đạo hữu kia chuyển thế, nhưng âm thầm nhìn hắn mấy lần, đã bị người hộ đạo của hắn cảnh cáo.”

Nhan Minh Tiên Vương chuyển thế cười khổ nói.

Thậm chí hắn ta cảm giác, người hộ đạo của Thần Tử Cố gia rất có thể là người đã từng một thương xuyên thủng tồn tại bất hủ cảnh ở khu không người Dị Vực kia.

Nghe vậy, thân thể lão tổ của Vũ Hóa tiên triều lại run rẩy, kinh hãi đến khó mà yên được.

Sau khi phản ứng lại, từng đạo thần niệm nhanh chóng truyền ra ngoài, lập tức đề cao tài nguyên tu luyện và đãi ngộ cho Diệp Minh Nguyệt tương đồng với Hoàng Chủ, thậm chí còn cao hơn!

Diệp Minh Nguyệt là người thông minh cỡ nào, rất nhanh đã phản ứng được.

Trên mặt lộ ra ý cười, lẩm bẩm nói, “Trường Sinh đạo huynh, rốt cuộc ngươi có lai lịch thế nào vậy?”

Mấy đêm khuya Cố Trường Sinh lưu lại Vũ Hóa tiên triều kia, mỗi lần qua đi, nàng đều cảm thấy bản nguyên Trọng Đồng của mình đang xảy ra biến hóa.

Chỉ có thể nói, thiên phú huyết mạch của Cố Trường Sinh siêu việt nàng rất nhiều, đã đạt đến tình trạng không thể tưởng tượng được. _

Chương 303: Gia Yến, Hóa Tiên Trì Xuất Thế, Mười Ba Vị Đại Đế Của Cố Gia Tiến Đến

Cố Trường Sinh trở về Cố gia, cũng không trực tiếp bế quan tu luyện.

Bởi vì gia gia hắn không ngừng cố gắng, cuối cùng đã đả động đến nãi nãi Tô Uyển Thanh, chính là Hắc Ám Chi Vương rồi.

Quan hệ của hai người đã trở nên tốt đẹp.

Cố phụ và Cố mẫu cũng vô cùng vui vẻ.

Cộng thêm gần đây truyền đến tin tức Cố Trường Sinh và hai vị thiên chi kiều nữ mập mờ với nhau.

Đối với Cố mẫu mà nói, chuyện này coi như đã giải quyết một phần tâm sự của bà ấy, càng thêm mừng rỡ.

Một nhà năm người, cuối cùng đã đoàn tụ.

Đương nhiên Liên Tinh cũng coi như người nhà, giờ phút này đang khéo léo ngồi ngay ngắn bên cạnh Cố Trường Sinh.

Phụ thân Cố Thiên Lâm.

Gia gia Cố Vân Thánh.

Hai người đang uống rượu.

Rượu này, chính là tiên nhưỡng mà bên ngoài khó mà tưởng tượng được.

Một giọt chiếu ra thất thải, tiên khí mờ mịt, đạo huy dâng lên.

Tu sĩ bình thường ngửi một hơi tửu khí, đều sẽ tăng lên mấy cảnh giới.

Trên mặt Cố Trường Sinh lộ ra ý cười, thỉnh thoảng nói chen vào một câu, khung cảnh càng thêm vui vẻ hòa thuận.

Liên Tinh khéo léo rót rượu cho hai vị trưởng bối.

Nãi nãi của Cố Trường Sinh, Tô Uyển Thanh hoàn toàn xem nàng là tôn nữ, đưa đến bên cạnh Cố Trường Sinh, đương nhiên không phải làm thị nữ đơn giản như vậy.

Dù sao đám người Cố gia cũng không coi nàng là người ngoài.

Còn Cổ Thần Mục lại không có tư cách tham dự vào cuộc gia yến này.

Giờ phút này, Cố mẫu vừa uống mấy chén tiên nhưỡng, trên mặt lộ ra ý cười, lôi kéo tay Liên Tinh, lặng lẽ nói, “Ngươi là nha đầu ngốc, ở bên cạnh Trường Sinh lâu như vậy, vốn là nhà ở ven hồ được hưởng ánh trăng trước, làm sao lại để nữ tử khác vượt lên trước một bước chứ?”

Liên Tinh nghe vậy, có chút u oán nhìn Cố Trường Sinh, sau đó nói, “Là vấn đề của Liên Tinh...”

Nghe vậy, Cố Trường Sinh lại bình chân như vại.

Sau đó bị nãi nãi Tô Uyển Thanh trừng mắt, không khỏi bất đắc dĩ.

“Liên Tinh có chỗ nào không tốt, biết điều lại xinh đẹp, tu vi cũng

không yếu, ở bên ngoài có mấy nữ tử hơn nàng chứ?"

Cố mẫu bắt đầu quở trách Cố Trường Sinh, dù sao bà ấy cũng vô cùng yêu thích Liên Tinh.

Nhu thuận nghe lời, lại cực kỳ hiểu chuyện.

Cho dù làm chuyện gì, cũng nghĩ đến Cố Trường Sinh trước.

Trong mắt bà ấy, Cố Trường Sinh chính là không biết trân quý.

Loại chuyện này, bà ấy nhất định phải giáo dục hắn một phen.

"Nam tử tam thê tứ thiếp là chuyện rất bình thường, ta còn mong ngóng ôm cháu trai đây..."

Tô Uyển Thanh cũng gật đầu đồng ý, ước gì nữ tử bên cạnh Cố Trường Sinh càng nhiều càng tốt.

"Vâng, mẫu thân dạy phải, sau này Trường Sinh sẽ chú ý." Cố Trường Sinh vội vàng gật đầu nói, căn bản không thể duy trì được vẻ lạnh nhạt tự nhiên như lúc ở trước mặt người khác.

Bởi vì Cố mẫu chỉ thiếu kéo tai hắn tra hỏi mà thôi.

Mà lời Cố mẫu nói lại khiến khóe miệng Cố Thiên Lâm và Cố Vân Thánh co giật, rất bất đắc dĩ.

Vậy tại sao đến lượt bọn họ, lại yêu cầu phải chung thủy chứ?

Đương nhiên cũng không phải bọn họ có ý tưởng khác.

Trong Cố gia, hai người bọn họ coi như là hạng người hiếm thấy.

Các hệ mạch khác của Cố gia đều là khai chi tán diệp, hậu nhân đông đảo.

Chỉ có cấp bậc cha chú thế hệ này của Cố Trường Sinh, mỗi thời đại cũng chỉ có mấy người.

Thấy Cố Trường Sinh bị hai trưởng bối quở trách, Liên Tinh muốn bảo vệ hắn, cũng không có biện pháp, chỉ có thể mở to đôi mắt xinh đẹp, nhìn khuôn mặt bất đắc dĩ của Cố Trường Sinh.

Một lúc sau.

Cũng cảm thấy công tử giống như... Có chút miễn cưỡng cho qua.

Nàng không khỏi banh quai hàm.

“Liên Tinh, có phải Trường Sinh đang miễn cưỡng cho qua không?”

Liên Tinh nhìn Cố Trường Sinh một cái, mặc dù công tử đối với mình rất tốt, nhưng hình như... Cũng không rõ ràng tâm ý của mình.

“Công tử, hắn rất quá đáng.” Nàng nhỏ giọng nói một câu, giống như sợ Cố Trường Sinh nghe thấy.

Nhưng sao Cố Trường Sinh có thể không nghe thấy được, hắn nhìn nàng một cái, yên lặng nói, “Ta có thể tùy ý với các nàng, nhưng đối với ngươi, lại không thể tùy ý.”

Lời này.

Mặc dù đơn giản, nhưng lại ẩn chứa tin tức khác.

Tổng kết chính là.

Ngươi khác các nàng.

Trong nháy mắt.

“Công tử...”

Trong lòng Liên Tinh khẽ run, khuôn mặt trắng sứ không tỳ vết trở nên ửng đỏ, đến tai và cổ cũng đỏ lên.

Thấy thế, Cố mẫu và Tô Uyển Thanh cũng mỉm cười và bất đắc dĩ, không ngờ Liên Tinh lại dễ dỗ như thế.

Cố Trường Sinh đã dự đoán được phản ứng của Liên Tinh.

Hắn hoàn toàn đã ăn chặt nàng rồi.

Gia yến kết thúc.

Không bao lâu, một người khác lại tìm đến Cố Trường Sinh, chính là Ba Mươi Bảy tổ.

Ông ấy ung dung đi tới, một bước phóng ra, đã rơi vào trong điện.

“Trường Sinh bái kiến Ba Mươi Bảy tổ.”

Cố Trường Sinh hành lễ nói.

“Cầm lấy, đây là thứ Vạn Hoàng Sào đưa cho ngươi để nhận lỗi.” Ba Mươi Bảy tổ cười ha hả nói, đưa một chiếc linh vũ Cửu Thải chi ý cho Cố Trường Sinh.

Chân Hoàng linh vũ.

Toàn bộ Tiên Vực cũng chỉ có ba cây mà thôi.

Đối với ông ấy mà nói, tác dụng tuy có, nhưng lại không lớn.

Sau khi Đế lộ mở ra, đến bọn họ cũng không thể tùy ý nhúng tay vào.

Đưa linh vũ Chân Hoàng cho Cố Trường Sinh sẽ có tác dụng lớn hơn.

Coi như có thêm một vật bảo mệnh.

Sừng Chân Long, linh vũ Chân Hoàng, lúc này cũng tập hợp đủ.

Hắn sử dụng thế nào là việc của hắn

Cố Trường Sinh tiếp nhận, cũng không có hỏi nguyên do, nói cảm ơn, “Đa tạ Ba Mươi Bảy tổ.”

Vạn Hoàng Sào phong sơn ba mươi vạn năm.

Không cần đoán hắn cũng biết là Ba Mươi Bảy tổ làm.

Ba Mươi Bảy tổ khoát tay, giả bộ không vui nói, “Tên gia hỏa này còn khách khí với lão phu làm gì.”

Cố Trường Sinh cười khổ.

Mặc dù hắn rất quen thuộc với các vị tổ gia, nhưng vẫn phải có tôn ti trật tự.

Nếu không gia tộc lớn như vậy, làm sao có thể vận chuyển truyền thừa tiếp.

Sau đó, Ba Mươi Bảy tổ lại hàn huyên trò chuyện những thứ hắn cần chú ý trước khi Đế lộ mở ra, rồi mới rời đi.

Mà thời gian này, Cố Trường Sinh cũng phát hiện vấn đề.

Giống như gần đây, số lượng các lão tổ trong gia tộc thức tỉnh càng ngày càng nhiều, cũng bắt đầu ló đầu ra ngoài.

Thỉnh thoảng có thể trông thấy có người leo ra khỏi khu vực tổ địa, nghĩa địa, cho dù là ban ngày hay ban đêm đều có.

Chương 304: Gia Yến, Hóa Tiên Trì Xuất Thế, Mười Ba Vị Đại Đế Của Cố Gia Tiến Đến (2)

Nếu là gia tộc bình thường, đoán chừng đã bị dọa đến choáng váng rồi.

Nhưng các tộc nhân Cố gia đã sớm nhìn quen.

Tất cả đều cho rằng các lão tổ đi ra hít thở không khí.

“Chẳng lẽ Tiên Vực sắp xảy ra chuyện lớn gì sao?”

“Kinh động nhiều lão tổ xuất thế như vậy.”

Cố Trường Sinh lại suy đoán.

Trong gia tộc, mặc dù những lão tổ này xếp hạng phía sau.

Nhưng thực lực cũng cực mạnh, vô cùng khủng bố.

Chuyện đám lão tổ này để ý, dựa vào tu vi của hắn bây giờ, đoán chừng còn không có tư cách nhúng tay vào.

Sau đó, Cố Trường Sinh liền bế quan tu luyện.

Mà bên ngoài.

Một tin tức oanh động bốn phương tám hướng đột nhiên truyền đến, khiến rất nhiều thế lực đạo thống sôi trào!

Những tu sĩ đạt đến một tu vi cảnh giới nhất định tại ba ngàn đạo vực đều rung động, sau đó kích động, khó mà kiềm chế.

Hóa tiên trì xuất thế!

Bên bờ sông Thiên Thủy ở cực bắc, một khối bia đá cổ lão cao vạn trượng xuất hiện, vỡ ra rất nhiều khe nứt, một vài chữ viết mơ hồ, lộ ra khí tức tang thương.

Thời gian chữ viết kia tồn tại siêu việt mấy vạn kỷ nguyên.

Hóa tiên trì.

Nghe nói đó là kết cục của tiên, vô cùng thần bí, thế nhân không hiểu nhiều về nó.

Ban đầu, hóa tiên trì không phải xuất hiện tại Tiên Vực.

Nó bị một tồn tại vô thượng nào đó dời từ Cửu U táng thổ đến.

Tin tức liên quan tới hóa tiên trì xuất thế chấn động các phương đạo thống tại Tiên Vực, nhao nhao có cường giả chí cường tiến đến.

Bên trong Cố gia, rất nhiều lão tổ xuất thế.

Thực lực yếu nhất cũng là Niết Đạo cảnh sơ kỳ, chính là Đại Đế, trong mắt lấp lóe tính toán, đang thảo luận.

“Lần này hóa tiên trì xuất thế, cách lần trước ba vạn kỷ nguyên, vẫn là thập cửu tổ tính toán đúng.”

“Nếu như không sai, lần này bên trong hóa tiên trì ẩn chứa hơn ba trăm khối tiên nguyên.”

“Chúng ta có mười ba người cùng đi, hẳn không ai có thể ngăn

cản, đến lúc đó mang về trước, sau đó mới chia nhỏ, được không? Chừa chút cho hậu bối, còn lại để chính mình tu luyện."

"Mỗi lần hóa tiên trì xuất thế, ngoại trừ Cố gia ta, cũng chỉ có Tiên Vương điện, Thánh Phật Tự và mấy cấm khu là có tư cách tránh đoạt."

"Các thế lực khác chỉ có thể nhìn xem, ngoài ra còn có thể làm gì?" Có người lắc đầu cười khẽ.

Tiên nguyên.

Tên cũng như nghĩa, đó là bản nguyên của Chân Tiên.

Đối với kẻ thành đạo mà nói, đó là vật tu luyện vô cùng trân quý, ẩn chứa cbản nguyên và quy tắc khó có thể tưởng tượng được.

Kẻ thành đạo, ở bên ngoài được xưng hô là Đại Đế.

Vật mà ngay cả bọn họ cũng muốn tranh đoạt, có thể nghĩ nó trân quý thế nào.

Rất nhanh.

Tin tức hóa tiên trì sẽ dẫn đến cuộc đại chiến kinh thế đã truyền khắp ba ngàn đạo vực.

Ba vị Đại Đế thành đạo của Tử Nhân Hồ xuất thế, vô thượng đế uy bao phủ bầu trời, lại bị đánh chết trong đó, Đế binh đánh nát, Đế huyết nhuộm đỏ ba vạn dặm bờ sông Thiên Thủy!

Mười ba vị Đại Đế của Cố gia xuất hiện, sừng sững bên bờ hóa tiên trì, không người dám tranh phong, không người dám tiến lên.

Tất cả thế lực đến trước đều sợ đến choáng váng!

Bên bờ sông Thiên Thủy, nước sông vô cùng đục ngầu, lại nặng nề, sương mù nồng hậu dày đặc, có khí tức nguy hiểm.

Không biết rõ nó đến từ chỗ nào, vô biên vô hạn, nhìn không thấy cuối cùng.

Thỉnh thoảng có thủy triều dâng cao vạn trượng, trong đó vang lên tiếng hung thú nào đó gào thét, giống như muốn bao phủ thiên địa.

Giờ này khắc này.

Một tấm bia đá màu xanh cao mấy ngàn trượng chìm nổi trong sóng sông Thiên Thủy, vô cùng cổ lão, đã vỡ ra rất nhiều khe nứt, một vài chữ viết mơ hồ, lộ ra khí tức tang thương.

Thời gian tồn tại, đã siêu việt ngàn vạn kỷ nguyên.

“Hóa tiên trì ở ngay bên trong sông Thiên Thủy, xem ra đã sắp xuất thế.” Một nam tử trung niên của Cố gia, trên người mặc quần áo màu đen, khuôn mặt uy nghiêm mở miệng nói.

Khí tức của ông ấy rất cổ lão, Đế uy chảy xuôi, không thuộc về kỷ nguyên này, là một kẻ thành đạo cấp bậc lão tổ của Cố gia.

“Các ngươi không có tư cách nhúng chàm hóa tiên trì, không muốn chết, thì nhanh cút đi.” Trong đó có một người giống như thiếu niên lạnh lùng mở miệng nói, lúc nói chuyện, có kiệt ngạo chi ý bao trùm chúng sinh.

Ánh mắt như thiên đao rơi xuống, vô tận hải dương quy tắc lượn lờ.

Một vị Chuẩn Đế đang rình mò cách đó không xa, sắc mặt hãi nhiên, toàn thân phát lạnh, không kịp phát ra tiếng kêu thảm, đã bị chém thành huyết vụ, hình thần câu diệt!

“Hóa tiên trì, thuộc về Cố gia ta.”

“Người bước vào nơi đây nửa bước, giết không tha!”

Bên cạnh nam tử trung niên và thiếu niên, còn có mười một người đứng sừng sững.

Bọn họ mở miệng, giọng nói bình thản, nhưng lại ẩn chứa bá đạo và không thể nghi ngờ!

Vẻ ngoài giả có trẻ có, thân ảnh vô cùng kinh khủng, khuôn mặt hoàn toàn mơ hồ, có từng sợi hỗn độn khí xuất hiện rủ xuống.

Có nam có nữ, vẻ mặt tùy ý, đang trò chuyện với nhau.

Khí tức của mỗi người đều vô cùng cường đại và kinh khủng, ý chí hào hùng, tràn ngập trong hư không!

Khí huyết chi lực như thần hồng, từ đỉnh đầu vọt lên, nối liền trời mây, biểu hiện sự tồn tại của mình.

Bên trong sông Thiên Thủy, ba bộ Đế Thi vỡ vụn nằm đó, không cách nào chìm xuống, hoàn toàn đập nát, nguyên thần đánh tan, hình thần câu diệt, không thể nhập luân hồi.

Đế huyết chiếu rọi nửa mảnh bầu trời, chiếu sáng tứ hải bát hoang!

Không cam lòng, oán hận, hoảng sợ, hối hận.. Từng loại cảm xúc lan tràn ở tứ phương, cho dù là Chí Tôn bước vào, tâm tính cũng sẽ bị ảnh hưởng, phát điên.

Trong huyết nhục tràn ngập quy tắc và sát cơ kinh khủng.

Trong máu ẩn chứa Đế uy, đủ loại màu sắc, ngũ thải ban lan, một giọt liền bốc hơi trong hư không!

Một bên khác, ba kiện Đế khí bị đánh nát.

Một đạo chuông đồng, một chiếc đại ấn, một thanh đạo kiếm, thần tính trong đó đã bị chôn vùi, rơi xuống bốn phương tám hướng, nện hủy vô số cổ tinh hoang vu!

Một màn như thế, chứng minh cảnh tượng vừa rồi kinh thiên động địa thế nào, đế uy khôi phục, quét sạch mấy phương đạo vực!

Ba tôn Đại Đế này đến từ một phương thế lực bất hủ, Tử Nhân Hồ, ngũ suy từ kỉ nguyên xa xưa, hiện nay mới thức tỉnh.

Tử Nhân Hồ là một cấm khu, thế nhân vô cùng kính sợ.

Có thể nghĩ nó kinh khủng thế nào.

Nhưng bây giờ... ba tôn Đại Đế mới xuất thế không bao lâu, đã vẫn lạc tại nơi đây!

Ba tôn Đại Đế mới xuất hiện, năm đó mỗi vị đều là nhân vật kinh tài tuyệt diễm, trấn áp một kỷ nguyên, lúc liên thủ, đủ để quét ngang tất cả, không ai có thể địch.

Chương 305: Đế Vẫn Thiên Thảm Thiết, Ba Ngàn Đạo Vực Oanh Động, Cố gia Cường Thế Bá Đạo

Nhưng hôm nay!

Ba tôn Đại Đế cùng vẫn lạc, bầu trời xúc động, hạ xuống vạn vạn dặm huyết lệ, sinh linh các phương đau buồn khóc lớn!

Những kẻ thành đạo của các thế lực còn lại kinh hãi muốn tuyệt, vẻ mặt hoảng sợ, dừng lại bên ngoài trăm vạn dặm, không dám bước lên phía trước nửa bước, xem đó là một mảnh cấm khu.

Mười ba vị Đại Đế của Cố gia sừng sững đứng ở nơi đó, giống như những tòa ma sơn hùng hồn nặng nề.

Đại Đế Pháp Thân quá hùng vĩ, che đậy thiên khung và tinh không, bành trướng mênh mông, khó nói lên lời.

Mười ba vị Đại Đế liên thủ, đây là chuyện mà lúc trước không thể tưởng tượng được.

Một kỉ nguyên, có bốn năm vị Đại Đế xuất thế đã là đại sự oanh động ba ngàn đạo vực rồi.

Nhưng hiện nay, Cố gia có mười ba vị Đại Đế cùng đi ra, tất cả mọi người tê cả da đầu, cảm giác muốn nổ tung, hô hấp ngạt thở.

Mười ba vị Đại Đế cùng xuất thủ, cho dù là hạng người nghịch thiên cỡ nào, cũng phải đẫm máu ôm hận vẫn lạc.

Không phải ba vị Đại Đế của Tử Nhân Hồ không mạnh.

Kẻ thành đạo, từ xưa đến nay, có ai là kẻ yếu?

Cùng cảnh giới, ai dám nói mình mạnh hơn ai?

Hôm nay, đối mặt với cục diện này, tất cả mọi người tại phát lạnh, nguyên thần phát run, căn bản không vững vàng!

Mười ba vị Đại Đế xuất thủ, một chiêu đã có thể đánh một vị Đại Đế hình thần câu diệt, không có khả năng xuất hiện chuyện ngoài ý muốn!

Đó là khái niệm gì?

Đến bây giờ, nội tình của các bất hủ bình thường chỉ có mấy tôn Đại Đế tọa trấn mà thôi.

Như Vạn Hoàng Sào, Đọa Long Lĩnh, cũng chỉ có mấy tên Đại Đế, mỗi người đều vô cùng trân quý, không thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Ba vị Đại Đế của Tử Nhân Hồ xuất thế, đã là kinh động bốn phương tám hướng, tình thế bắt buộc đối với hóa tiên hồ.

Nhưng ai có thể nghĩ đến, Cố gia lại có mười ba vị Đại Đế tới đây.

Không khách khí mà nói, một nhà mười ba Đế, đã là chiến lực kinh khủng nhất tại ba ngàn đạo vực trong kỷ nguyên này.

Trừ phi Chân Tiên xuất thế, hoặc là Chân Tiên khí ngăn cản, nếu không đều sẽ bị quét ngang!

Có thể nói, bên bờ sông Thiên Thủy, tất cả mọi người đều sợ đến choáng váng!

Vô số cường giả cảm ứng được khí thế này.

“Đại Đế vẫn lạc...”

“Hơn nữa... Còn là ba vị Đại Đế...”

Vô số tu sĩ run giọng nói, đôi mắt trừng lớn, sửng sốt, ngẩn người, hoàn toàn không thể tin được.

Bên trong tộc địa của Tử Nhân Hồ và các đạo vực phụ cận.

Trên trời rơi xuống mưa máu, bao phủ vô số phương tinh vực, trong đó có âm thanh như Thần Linh thút thít, vô cùng réo rắt thảm thiết!

Bây giờ là một mảnh kêu rên, vô số tộc nhân quỳ trên mặt đất, không ngừng khóc lóc đau khổ, trên mặt mang nước mắt.

Sau đó, tại chỗ sâu trong thần sơn, khí thế và sát khí kinh khủng vỡ nát mây trời, xoắn nát vô số sao trời bên ngoài tỷ vạn dặm!

Một vị tồn tại cổ lão cấp bậc Thủy Tổ, vô cùng to lớn, đôi mắt đỏ lên, giọng nói rung trời, "Cố gia!"

Vô số thế lực lâm vào tĩnh mịch!

"Tiên Vực... Một thời đại vàng son, sắp xảy ra thay đổi lớn..."

Bên bờ sông Thiên Thủy.

Rất nhiều kẻ thành đạo của các thế lực đến đây, cũng lâm vào hoàn toàn tĩnh mịch, vẻ mặt vô cùng kiêng kị!

Tất cả kẻ thành đạo ở các phương hướng khác nhau, bọn họ đến từ các kỉ nguyên cổ lão khác biệt, nhưng tu vi đều cường đại ngập trời.

Đã gặp vô số kiếp nạn.

Nhưng chưa từng nghĩ đến chuyện hôm nay, thúc thủ vô sách, cảm nhận được tuyệt vọng thật sâu.

Hôm nay, trừ phi tất cả mọi người liên thủ, nếu không không thể bước lên phía trước nửa bước!

Cố gia đã sớm chiếm hóa tiên trì thành của riêng rồi.

Đúng lúc này, phía trước bỗng nhiên xùy một tiếng!

Đột nhiên có tiên hạ xuyên qua bầu trời, ngàn vạn đạo tiên khí lượn lờ, ẩn chứa tinh khí nồng đậm đến khó tin, to lớn như sơn mạch.

Giống như muốn vũ hóa thành tiên.

Ba ngàn đạo vực, gần như non nửa khu vực đều xảy ra oanh động, chịu ảnh hưởng, xuất hiện tiên ý!

Bên trên bầu trời, bỗng nhiên xuất hiện một cái hồ lớn lượn lờ tiên khí, bao phủ ngàn vạn dặm.

Hà thụy xuất hiện, vạn đạo thần mang, thất thải đạo vận, vô cùng thần dị.

Trong đó, sóng nước lấp loáng, giống như thời gian dừng lại tại Thái Cổ, bên trong có sương mù bừng bừng, có từng cây thanh liên sinh trưởng.

“Hóa tiên trì xuất thế!”

Nhìn một màn này, một vị Đại Đế của Cố gia mở miệng, ánh mắt mang theo ý cười.

“Đúng vậy, đợi vạn kỷ nguyên rồi, thật là không dễ dàng, lần này ta đoán mình có thể đột phá đến Niết Đạo cảnh hậu kỳ.” Một vị Đại Đế khác của Cố gia mở miệng, là một nữ tử phong hoa tuyệt đại, không thấy tang thương chi ý trên người, tựa như tiên tử lâm trần.

“Đúng lúc lần này xuất thế lại không có thứ gì tốt làm lễ vật gặp mặt cho Trường Sinh, vậy tặng hắn mấy khối tiên nguyên đi.” Một lão giả khác cũng cười mở miệng.

Bọn họ tùy ý trò chuyện với nhau, đã sớm xem thần vật trong hóa tiên trì là của bọn họ rồi.

Những kẻ thành đạo ở bên ngoài nghe vậy, vẻ mặt vô cùng khó coi, ánh mắt nhưng cũng rất nóng bỏng, nhìn chằm chằm hóa tiên trì!

Chỗ sâu trong hồ nước.

Trong đó ráng mây xanh điểm điểm, giống như từng khỏa sao trời biến thành.

Những ráng mây xanh chìm vào trong hồ, sau đó lại bay lên không trung, thần bí phi phàm, vô cùng cổ quái.

Nhưng bọn họ đều rất rõ ràng, đó chính là tiên nguyên.

Danh xưng tiên chi bản nguyên!

Đối với tu sĩ Niết Đạo cảnh mà nói.

Đó chính là vật quý hiếm nhất, một khối nhỏ cũng đủ khiến bọn họ điên cuồng tranh đoạt, không tiếc phát động Đế Chiến!

Bởi vì đến cảnh giới của bọn họ, dung hợp ấn ký thiên đạo, đã rất khó đột phá.

Mà vật ẩn chứa Chân Tiên bản nguyên.

Chính là thứ duy nhất có thể trợ giúp bọn họ đột phá cảnh giới.

Trân quý cỡ nào, hoàn toàn không cần nhiều lời, khiến cho bất kì Đại Đế nào cũng điên cuồng!

“Để lại bảy người ở bên ngoài, sáu người đi vào, giống như trước kia, thu thập tiên nguyên xong liền rời đi, không thể lưu thêm.” Một vị Đại Đế của Cố gia mở miệng, rất có kinh nghiệm với chuyện này.

Các Đại Đế còn lại nhao nhao gật đầu, tại kỷ nguyên khác, lúc hóa tiên trì xuất thế, bọn họ đã từng phối hợp nhiều lần, rất có ăn ý với nhau.

Oanh!

Trong nháy mắt, nơi đây liền bạo phát khí tức sát trận bốc lên tận trời.

Mười ba kiện Đế khí thức tỉnh, hình dạng khác nhau, chìm nổi chỗ chân trời.

Khí thế vô cùng kinh khủng ngập trời, trong nháy mắt che đậy bốn phương tám hướng, khiến vô số tu sĩ sợ hãi, quỳ rạp xuống đất.

Tinh không giống như mạng nhện vỡ ra từng khe hở đáng sợ!

“Cố gia, các ngươi khăng khăng muốn đối địch với tất cả thế lực sao?”

“Ghê tởm!”

“Đây chính là tiên nguyên a...”,

Kẻ thành đạo của các thế lực khác trơ mắt nhìn một màn này, đôi mắt đỏ lên, thân thể run rẩy, lại khó mà ngăn cản, không ai dám tiến lên.

Bị Đế khí của bảy vị Đại Đế Cố gia uy hiếp!

Hóa tiên hồ không hề bình tĩnh giống như mặt ngoài.

Trong đó tuyên khắc chín sát trận, tùy tiện xông vào, tuyệt đối thân tử đạo tiêu!

Nhưng giờ khắc này, vẻ mặt sáu vị lão tổ của Cố gia lại vô cùng tự nhiên, như giẫm trên đất bằng, xông thẳng lên trước, không có trở ngại!

Chương 306: Hóa Tiên Trì Bí Ẩn, Ngoại Kiếp Chi Địa, Nguyên Thần Bán Thánh Cảnh

Bởi vì hóa tiên trì đột nhiên xuất thế, Tiên Vực oanh động.

Lúc đầu Cố Trường Sinh dự định bế quan, sau đó từ trong miệng tộc nhân đã biết không ít tin tức liên quan tới hóa tiên trì.

Không phải hắn cảm thấy rất hứng thú.

Chẳng qua cảm thấy thứ được Cố gia coi trọng như vậy, hiển nhiên sẽ không đơn giản.

Dù sao hiện nay đã có tin tức ba vị Đại Đế vẫn lạc, mấy vị Chuẩn Đế bỏ mình truyền đến.

Về phần tu sĩ Chưởng Luân cảnh, không biết đã có bao nhiêu người chết rồi.

Cho nên hắn hỏi thăm.

“Thời kì rất cổ lão một vị Tiên Đế nào đó muốn phục sinh chí thân.”

“Thế là đã dời một mảnh đất đai từ Cửu U táng thổ đến, kiến tạo thành nghĩa trang, để chôn thân xuống, muốn vài năm sau nhìn thấy nó thức tỉnh.”

Ánh mắt một vị tộc lão phức tạp, mang theo cảm thán, giải thích quy tắc và bí ẩn trong đó cho Cố Trường Sinh.

“Tiên thi Bất Hủ, không cách nào hủy hoại.”

“Đây là chuyện mọi người đều biết. Nhưng Tiên Đế chí thân của người kia chôn xuống, sau vạn năm, đã hóa thành một đoàn nùng huyết.”

“Nghĩa trang kia bị hủy, lại tạo thành một mảnh dị cảnh, nhưng cũng trở thành một phương ngoại kiếp chi địa.”

“Rất nhiều Chân Tiên gặp nạn muốn đi vào trong đó tránh né Thiên Nhân Ngũ Suy, nhưng ở trong đó, một thân tu vi bị tan đi, chỉ còn tiên đạo bản nguyên. Bình thường, cách một đoạn kỷ nguyên, nó sẽ xuất hiện ở Tiên Vực, khiến tu sĩ Niết Đạo cảnh điên cuồng tranh đoạt.”

Cố Trường Sinh gật đầu, như có điều suy nghĩ nói, “Thì ra là thế, ta đang băn khoăn không biết tại sao thời gian này trong tộc lại không bình tĩnh như vậy. Xem ra các lão tổ đã sớm quen đường, tính toán thời gian tỉnh lại rồi.”

Lão nhân cười nói, “Lần này hóa tiên trì xuất thế, cũng may chỉ có Cố gia chúng ta ngờ tới trước, các thế lực còn lại đều không ngờ đến, nếu không sẽ không thiếu được một trận đại chiến khoáng thế.”

Cố Trường Sinh có chút kinh ngạc.

“Tại Tiên Vực, còn có thế lực nào có thể đánh đồng với Cố gia chúng ta sao?”

Lão nhân nhìn hắn một cái, bật cười nói, “Thần Tử nghĩ như thế nào, cũng không nên khinh thường các thế lực ở Tiên Vực.”

“Rất nhiều thế lực thần bí cường đại phân cách, tự mở ra một phương thế giới độc lập với Tiên Vực, bọn họ ở trong đó.”

“Cho dù chúng ta muốn phát hiện tung tích của bọn họ, cũng rất khó khăn.”

Cố Trường Sinh nghe vậy, bỗng nhiên nghĩ đến tộc Thiên Xà mà hắn đã nhìn thấy tại Không Thiền Giới.

Bộ tộc kia thần bí cường đại, không hề kém hơn bất kì thế lực bất hủ nào.

Cán Huyền Kinh huyền diệu, đã không thua sinh linh tạo hóa, cầm đất tạo ra con người.

Nhưng lại gặp kiếp nạn khuy thiên.

Trừ bộ tộc này ra, Thái Hư Thần Tộc, U Minh tộc... Những chủng tộc này cũng vô cùng cường đại thần bí.

Hắn đúng là không thể coi thường các thế lực ở Tiên Vực được.

Tộc lão lắc đầu, thời gian này, nội tình Cố gia hiện ra đúng là rất dọa người, có chút lo lắng Cố Trường Sinh sẽ ỷ lại vào gia tộc.

Liền tiếp tục nói, “Tiên Vực vô cùng lớn, mặc dù Cố gia ta mạnh, nhưng cũng không phải duy nhất, càng không thể là địch của toàn bộ Tiên Vực được, tại cấm khu sinh mệnh lớn kia cũng ẩn chứa vô tận hung hiểm.”

“Còn có các bí ẩn khác, sau khi Thần Tử bước vào Chí Tôn cảnh, sẽ học được càng nhiều.”

Đương nhiên Cố Trường Sinh cũng biết không thể ỷ vào gia tộc được, tất cả phải dùng thực lực của mình làm cơ sở, gật đầu nói, “Tộc lão dạy bảo, Trường Sinh nhớ rõ.”

Sau đó tộc lão rời đi, Cố Trường Sinh tiếp tục đắm chìm trong tu luyện, một lượng lớn thần nguyên và đá dị chủng chất thành núi, thiên tài địa bảo đếm mãi không hết xuất hiện trước mặt hắn.

Tiên sâm lớn bằng bàn tay, đã hơn trăm vạn năm, có thể ôn dưỡng nguyên thần.

Hoa nhỏ tiếp nhận tinh huy của thiên địa, trên mỗi một cánh đều có đường vân sao trời.

Nóng rực giống như Thái Dương Chân Tinh, một giọt nước óng ánh sung mãn, lại cực kỳ sáng long lanh, nhiệt độ còn cao hơn dung nham mấy ngàn vạn lần.

Một đoạn cây đan xen hỗn độn khí.

...

Lúc này, hào quang bao phủ xung quanh, kim sắc sáng chói, thánh ý và đạo huy xen lẫn, chiếu vào cung điện, tiên ý lượn lờ.

Thời gian trước hắn tụ hội với người nhà, rửa sạch duyên hoa, quay về bình thường, vốn là tâm cảnh không tì vết, bây giờ càng thêm hoàn mỹ.

Tu vi Thiên Thần cảnh hậu kỳ.

Rất nhanh đã đột phá về phía Thiên Thần cảnh đỉnh phong.

Oanh!

Một tiếng tiếng sấm bỗng nhiên vang lên ở thiên ngoại, thiên lôi lấp lóe quang mang, một mảnh trắng xóa, hình thành một mảnh lôi chi hải dương.

Sau đó là uy áp thiên kiếp vô cùng kinh khủng buông xuống!

Cố Trường Sinh áo trắng phần phật bay lên, dậm chân ở trong đó.

Không bao lâu, Kiếp Kiều bước thứ năm!

Cố Trường Sinh bước đi bốn bước rồi rơi xuống đất, khí tức dâng

lên, đỉnh đầu có ráng đỏ ngút trời, xông phá trời cao, xé rách tất cả!

Thần Vương Cảnh đỉnh phong, thành!

Nhưng.

Cố Trường Sinh vẫn không lựa chọn xuất quan, mục tiêu lần này hắn bế quan là thành tựu Thánh Nhân cảnh.

Cho nên hắn lần nữa lấy ra lượng lớn thần tài thánh vật.

Đồng thời các tộc nhân Cố gia cũng đưa tới các loại vật liệu tu luyện, Cố Trường Sinh căn bản không cần lo lắng những thứ này.

Ngoại trừ phải ngừng tu luyện Hỗn Nguyên Kiếp Diệt Tạo Hóa Kim Thân ra.

Bởi vì Hỗn Nguyên Thạch cực kỳ khó tìm.

Nhưng bây giờ nhục thân của Cố Trường Sinh đã đạt tới tình trạng rất khủng bố, bỏ xa Thiên Thần cảnh.

Trong quá trình tu luyện.

Vẻ mặt của Cố Trường Sinh rất trầm tĩnh, ngồi xếp bằng, bên người bắt đầu xuất hiện từng vòng xoáy nhỏ màu vàng.

Bên trong mỗi vòng xoáy đều có hỗn độn khí chìm nổi, giống như một vị Tiên Đế trẻ tuổi tụng kinh ở trong đó.

Mỗi tế bào đều đang sáng lên, giống như ẩn chứa một phương thế giới, chậm rãi thúc đẩy lực lượng nhục thân.

Đồng thời.

Hắn cũng đang lấy sở học bây giờ của mình ra, ma luyện thần thông của mình.

Trình độ nguyên thần.

Bắt đầu đi về phía Bán Thánh!

Trong thức hải, hiển hiện ba màu đen trắng vàng.

Trong đó.

Một đen một trắng như hai đầu đại long, xoay quanh mà lên, hình thành thế song long cúi lưng, vây quanh âm Dương, thân hợp Thái Cực.

Người tý hon màu vàng bỗng nhiên mở mắt!

Trong mắt bắn ra thần quang, rơi vào phía trên, khiến Đạo Đồ như sống lại!

Âm Dương Đạo Kiếm Đồ.

Chương 307: Hóa Tiên Trì Bí Ẩn, Ngoại Kiếp Chi Địa, Nguyên Thần Bán Thánh Cảnh (2)

Đây chính là công pháp nguyên thần mà Cố Trường Sinh dùng Chân Hoàng Bảo Thuật, Côn Bằng Bảo Thuật, Bồ Đề Minh Kính Pháp và Chỉ Qua Quyết của Cố gia rèn đúc thành.

Kết hợp tất cả sở trưởng của hắn, không chỉ có thể công, cũng có thể phòng, uy năng ngập trời!

Giờ phút này!

Keng! Keng! Keng!

Âm Dương Đạo Kiếm Đồ rơi xuống, như thao thiết thần kiếm, trảm diệt vạn vật, đồng thời có âm thanh kinh khủng như trấn áp tất cả vang lên.

Nguyên thần biến thành người tý hon mặc áo trắng, giống như dùng thiên binh rèn đúc, có hoa lửa tràn ra, phát ra tiếng vang như khai thiên.

Rất nhanh.

Người tý hon nguyên thần này xuất hiện dưới khe hở của âm Dương Đạo Kiếm Đồ, mặc dù vẫn tỏa ra ánh sáng màu vàng sáng chói, nhưng bắt đầu có tỳ vết, không còn không thể phá vỡ nữa.

Không bao lâu sau.

Âm Dương Đạo Kiếm Đồ triển khai, ngàn vạn thần mang bộc phát, trong thức hải, giống như có một vòng mặt trời sáng chói từ từ bay lên.

Cố Trường Sinh ngồi xếp bằng, sắc mặt bỗng nhiên tái đi, khóe miệng tràn ra một sợi tiên huyết có ẩn chứa hỗn độn khí, nhưng đôi mắt hắn vẫn bình tĩnh như ban đầu, không hề biến hóa.

“Nguyên thần nát sao?”

Hắn khẽ nói, nhìn nguyên thân trong thức hải của mình bị âm Dương Đạo Kiếm Đồ chém vỡ.

Nhưng rất nhanh, nguyên thần vừa vỡ vụn bắt đầu đúc lại, Hỗn Độn Chân Hỏa chiếu rọi từng sợi phù văn huyền diệu, lít nha lít nhít, cũng bao phủ nguyên thần của Cố Trường Sinh.

Nguyên thần vỡ vụn lần nữa tụ lại, trở nên kiên cố không thể gãy.

“Nguyên thần bán Bán Thánh.”

“Nhưng còn xa mới đủ...”

“Không nhập Thánh Nhân cảnh, khó mà tiếp tục chưởng khống nhục thân kinh khủng bây giờ, không cách nào phát triển lực lượng đỉnh phong hoàn mỹ nhất...”

Cố Trường Sinh không hề bận tâm.

Mặc dù không thể cô đọng dung hợp hỗn độn khí, nhưng nhục thân của hắn cũng đang tăng lên, sau khi tu vi hắn tăng lên đã mang đến hiệu quả này.

Dưới cây bồ đề, quang vũ rêu rao.

Nguyên thần của hắn được từng kiện thánh dược thần cỏ ôn

dưỡng, từ màu vàng, bắt đầu trở thành màu tím nhạt.

Thậm chí bản thân còn không phát hiện được.

Màu sắc của nguyên thần đã thay đổi.

Đây là đang xảy ra chất biến.

Nếu so sánh, trạng thái nguyên của người bình thường là một đoàn sương mù.

Nguyên thần của thiên kiêu là chất lỏng, thậm chí là thể rắn.

Hiện nay, nguyên thần của Cố Trường Sinh đang chuyển biến về chỗ thần thiết tiên kim.

Cho dù là trong điển tịch cũng chưa từng xuất hiện tình huống này.

Nửa tháng sau, tu vi nguyên thần của Cố Trường Sinh cũng bước vào cấp độ Bán Thánh!

Trong lúc đó.

Các phương ở Tiên Vực các cũng không bình tĩnh, phát sinh sóng to gió lớn.

Vô số thế lực bị kinh động, biết chuyện ở hóa tiên trì, hãi nhiên muốn tuyệt.

“Tiên Vực sắp thay đổi, chẳng lẽ sẽ xảy ra Trường Sinh chiến sao...” Có lão già run rẩy nói.

Thế lực như Trường Sinh thế gia xảy ra đại chiến, không đơn giản chỉ là sinh linh đồ thán, trong đó số lượng sinh mệnh cổ tinh và sinh linh bị hủy diệt, đã khó mà hình dung.

Bất kỳ thế lực nào rơi vào trong đó, tuyệt đối sẽ có cục diện thịt nát xương tan.

“Trường Sinh Cố gia, chẳng lẽ muốn là địch với tất cả thế lực?”

“Một nhà mười ba Đế, đây là dốc toàn bộ lực lượng sao? Trực tiếp

đánh chết ba vị Đại Đế của Tử Nhân Hồ chết tại chỗ, nghe nói đến Đế binh cũng nát!"

Có vài tu sĩ suy đoán, rất rung động, nửa ngày nói không ra lời, cho rằng lần này Cố gia coi trọng hóa tiên trì trong truyền thuyết trước nay chưa từng có.

Mười ba vị Đại Đế.

Có thể nói đó là phần lớn nội tình của một phương thế lực bất hủ lớn.

Cùng ngày, đạo vực của Tử Nhân Hồ đã vang lên tiếng kêu thảm thiết, mưa máu bay lả tả, vô số tộc nhân thút thít, trong miệng bi thiết, "Đại Đế..."

Tử Nhân Hồ chính là một thế lực truyền thứ bất hủ cực kỳ thần bí cường đại ở Tiên Vực.

Thủy Tổ của nó được sinh ra từ thời kì cổ xưa nhất, thiên sinh địa dưỡng, được tiên linh của Tiên Vực ưu ái, vừa ra đời đã có tu vi kinh thiên động địa.

Tử Nhân Hồ cũng được thế nhân gọi là cấm khu.

Có thể nghĩ nó kinh khủng thế nào.

Ba vị Đại Đế xuất thế, vốn là tung hoành thiên hạ, nhân vật vô địch.

Liên thủ với nhau, có thế lực nào có thể ngăn cản?

Nhưng lại bị mười ba vị Đại đế của Trường Sinh Cố gia xuất thế hợp lực đánh chết, vẫn lạc tại chỗ, máu nhuộm ngàn vạn dặm tinh không.

Chuyện lớn như vậy, căn bản không thể che giấu!

Cùng ngày, Tiên Vực còn xuất hiện dị tượng, ba đầu Thiên Mệnh gánh chịu ấn kí thiên đạo vỡ nát!

Tin tức này, trực tiếp khiến vô số thế lực tại ba ngàn đạo vực kinh

hãi.

Rất nhiều tu sĩ choáng váng tại chỗ, hoàn toàn không thể tin được!

Đến bây giờ vẫn cảm thấy đầu choáng váng.

“Bao nhiêu kỷ nguyên rồi, còn chưa từng nghe thấy tin tức Đại Đế vẫn lạc.”

“Thái Cổ Tiên Đình tồn tại thời kì cổ lão, chư đế xuất thế, vạn tộc thịnh vượng, chẳng lẽ lại sắp đến sao?”

Bọn họ lẩm bẩm nói.

Tại thời Thái Cổ Tiên Đình, trăn vạn năm có thể thấy Chân Tiên một lần, người trước hiển thánh.

Kẻ thành đạo vạn năm có thể dòm tung tích, tọa trấn một phương đạo thống hoặc khu vực.

Từ khi Thái Cổ Tiên Đình sụp đổ, trong lúc đó trải qua một trận đại chiến tiên cổ, sau đó không còn nhìn thấy cảnh tượng phồn vinh này nữa.

Tại một kỷ nguyên, ba bốn vị Đại Đế đồng thời xuất thế đã là chuyện hiếm thấy.

Nhưng hôm nay.

Chỉ là Đại Đế của Trường Sinh Cố gia xuất thế, đã là mười ba vị.

Nội tình của Trường Sinh Cố gia thế nào, có thể thấy được chút ít!

Chuyện này làm sao không khiến người ta run sợ chứ?

Sau đó ở hóa tiên trì lần nữa bộc phát đại chiến, các Đại Đế của các các phương thế lực bất hủ hợp lực xuất thủ, muốn cướp đoạt tiên nguyên.

Trận chiến kia, người tham dự khoảng hơn hai mươi vị Đại Đế.

Đánh đến thiên hôn địa ám, thời gian nghịch lưu, không gian vắt ngang, vô số cổ tinh ở Tiên Vực sụp đổ, hóa thành bụi bặm.

Mấy mảnh tinh vực đổ sụp, trở thành tử địa vạn vạn năm, không thể sinh ra sinh linh.

Kết quả như thế nào, có rất ít người biết rõ.

Chỉ biết lúc ấy lại có mấy kiện Đế binh bị đánh nát, thiên địa khóc lóc đau khổ, mưa máu bay lả tả, xuất hiện dị tượng, tiên nhân mặc đồ trắng! _

Chương 308: Hai Mươi Sáu Khối Tiên Nguyên, Tu Ra Tiên Khí, Khai Sáng Một Khơi Dòng

“Đây chính là tiên nguyên mà rất nhiều Đại Đế tranh đoạt sao?”

Trên thần đảo trung tâm.

Trong cung điện, Cố Trường Sinh nhẹ giọng lẩm bẩm.

Vẻ mặt mang theo một tia tò mò, nhìn vật vô cùng huyền diệu thần dị trong tay.

To bằng nắm đấm.

Từng sợi hào quang màu lục hiển hiện trong lòng bàn tay hắn, giống như sinh cơ, lại giống tinh quang, mỹ lệ kỳ huyễn.

Trong đó giống như ẩn chứa ngàn vạn huyền diệu và đạo lý, khó mà thấy rõ, cũng khó mà nhìn thấu.

Trong hai mắt hắn hiện ra tiên quang sáng chói, xuất hiện phù văn lít nha lít nhít, có thần bí uy lực, khó mà nhìn trộm được.

“Tiên nguyên, chính là tiên chi bản nguyên?”

Cố Trường Sinh hơi kinh ngạc.

Ong!

Ngay lúc đó.

Hắn phát hiện gốc Hỗn Độn Thanh Liên bên trong hỗn độn linh hải của mình có cảm ứng, lá sen phấp phới, mơ hồ nóng lên.

Đường vân cổ lão mà huyền diệu bên trên đều sáng lên, trong nháy mắt như tràn đầy thiên tiên ngâm xướng.

Đây là chuyện chưa từng xảy ra.

Mà cái này, chỉ do một luồng khí tức của tiên nguyên trong tay hắn thôi.

Đồng thời, Hồng Mông Ấn đã lâu chưa có động tĩnh.

Giờ phút này cũng đang run rẩy, từng sợi Hồng Mông Tử Khí rơi xuống, quấn vào trong đó.

Biến hóa này, đương nhiên là vì tiên nguyên trong tay hắn.

Cố Trường Sinh rơi vào trầm ngâm.

“Xem ra, lực lượng tiên nguyên thuần túy này có lực hấp dẫn đối với Hồng Mông Ấn, có thể khiến nó phát sinh biến hóa.”

“Nhưng khó mà nói rõ, có điều không thể phủ nhận rằng một khối tiên nguyên, ẩn chứa khí tức tiên đạo bản nguyên khó mà tưởng tượng được.”

“Nếu hiểu thấu đáo, với ta mà nói cũng là cơ duyên hiếm có.”

Hiện nay tu vi của hắn đã đạt đến Bán Thánh cảnh.

Dốc lòng tu luyện, tốc độ của hắn sẽ nhanh khiến người ta khó mà tin được.

Quan trọng nhất là, trước khi nhập Thánh Nhân cảnh, hắn sẽ không gặp phải bình cảnh gông cùm xiềng xích nào.

Nhưng hiện nay, Cố Trường Sinh cảm giác nếu hắn đột phá đến Chí Thánh cảnh, Đại Thánh cảnh, thậm chí Chuẩn Chí Tôn cảnh.

Thì cần cơ duyên khác.

Cái này không phải chỉ rèn luyện nguyên thần là có thể đạt tới.

“Thôi, trước hấp thu mấy khối tiên nguyên này đi, tuy nói nó khác với Hỗn Nguyên Thạch, nhưng lại có cùng công hiệu, dùng Hỗn Nguyên Kiếp Diệt Tạo Hóa Kim Thân thử dung nạp một chút.”

Cố Trường Sinh lắc đầu, đang suy nghĩ cách sử dụng mấy khối tiên nguyên này như thế nào.

Mười ba vị lão tổ từ hóa tiên trì bên bờ sông Thiên Thủy trở về, đã là nửa tháng sau.

Cuối cùng, không cách nào tránh khỏi một trận đại chiến kinh thế.

Đại Đế của các thế lực bất hủ khác nhao nhao liên thủ, không bận tâm đến vấn đề mặt mũi.

Bọn họ đã từng là nhân vật vô địch cùng thế hệ, cũng hiểu, thời điểm này chỉ có liên thủ mới có cơ hội.

Bọn họ sẽ không chắp tay nhường tiên nguyên cho người khác, đối bọn họ mà nói, đó là vật vô cùng trân quý.

Đương nhiên không thể tránh được một trận chiến kinh thiên.

Trận đại chiến kia đánh suốt bảy ngày bảy đêm.

Cuối cùng mười ba vị lão tổ của Cố gia liên thủ, dùng Đế cấp hợp kích chi pháp, từng rèn luyện diễn hóa vô số lần, đánh chết hai vị Đại Đế mà kết thúc.

Hơn ba trăm khối tiên nguyên, Cố gia độc tài hơn hai trăm khối.

Lúc các vị lão tổ trở về gia tộc, mỗi người đều cho Cố Trường Sinh hai khối.

Nói cách khác.

Sau khi cộng lại, bây giờ Cố Trường Sinh có hai mươi sáu khối tiên nguyên.

Lần này, các vị lão tổ tốn hao một phen khí lực, hắn không hề tham dự.

Đối với kết quả này, Cố Trường Sinh cũng rất bất đắc dĩ.

Đám lão tổ này nhất định phải đưa cho hắn hai khối làm lễ gặp mặt.

Các hậu bối khác cũng không có đãi ngộ này.

Tiên nguyên trân quý, không cần nhiều lời, đến Đại Đế cũng phải điên cuồng.

Nếu đám Đại Đế kia biết Cố Trường Sinh lại dùng nó để thí nghiệm, tuyệt đối sẽ tức giận đến thổ huyết, hô to phung phí của trời!

Rất nhanh.

“Nếu luyện hóa, căn bản không có khả năng, đây là bản nguyên...”

Cố Trường Sinh nhẹ giọng nói.

Tiên nguyên biến hóa trong tay hắn, giống như một đoàn sắc tiên linh chi khí màu trắng, bỗng nhiên tan ra, cửu thải chi sắc, vô cùng mờ mịt.

Nhưng lại giống như ẩn chứa từng thế giới.

Đây là tiên đạo bản nguyên thuần túy.

Cực kì ôn hòa.

Cho dù là người bình thường đạt được, cũng sẽ không bị khí thế trong đó chấn vỡ.

Cố Trường Sinh còn đang thử.

Nhắm mắt lại.

Cũng không chú ý tới lúc này từng tế bào trên người hắn đang sáng lên.

Từng sợi hỗn độn khí rủ xuống, đồng thời Hồng Mông Ấn run rẩy, từng tia Hồng Mông tử ý chìm nổi, bao quanh hắn.

Giờ khắc này.

Bên cạnh hắn như xuất hiện một phương thế giới.

Trong mỗi một thế giới đều có cảnh tượng đang diễn hóa.

Cố Trường Sinh lĩnh ngộ chân ý trong đó, không vui không buồn, sắc mặt bình tĩnh.

Thời gian dần trôi qua.

Bên ngoài cơ thể hắn bắt đầu có một luồng hư ảnh tiên khí mông lung xuất hiện.

Ngay lúc đó.

Bên trong Cố gia, trong tất cả ngọn núi và cung điện.

Rất nhiều lão tổ có khí tức kinh khủng xuất thế, cảm giác được cái gì, vẻ mặt hơi đổi, trong mắt lộ ra nồng đậm chấn kinh và mừng như điên.

Bọn họ cùng nhau nhìn về phía cung điện của Cố Trường Sinh, không nhịn được mở miệng nói, lời nói khó nén kích động, đang khẽ run.

“Cái này... Là hình thức ban đầu của tiên khí, mặc dù ảm đạm, nhưng không sai...”

“Trường Sinh đã khiến chúng ta chấn kinh, thật sự không thể tưởng tượng nổi.”

“Thông quan mấy khối tiên nguyên, nhanh như vậy đã tu ra hình thức ban đầu của tiên khí sao? Còn ở Bán Thánh cảnh giới, không hổ là thiên tư vạn cổ vô song a!”

“Ha ha, lão phu đã nói rồi, cho hắn tiên nguyên không sai...”

Cho dù bọn họ đã thành đạo, nhưng cũng khó nén được hưng phấn, tâm cảnh không ổn định được.

Đây là sự mừng rỡ từ tận đáy lòng.

Bởi vì trong bọn họ, cũng có rất ít người có thể tu ra tiên khí lúc thành đạo.

Nếu không không khả năng chỉ thành đạo đơn giản như vậy.

Tu ra tiên khí, không chỉ là tán thành thiên phú.....,

Đồng thời cũng mang ý nghĩa tiên tư, thậm chí đại biểu cho Chân Tiên trở lên!

Giống bọn họ, nếu không có cơ duyên khác, thành tựu lớn nhất chỉ là bán Chân Tiên mà thôi.

Một cung điện trong hư không ở một phương khác, Hôi lão và lão tổ Cố gia ở đây, cũng khẽ gật đầu, trên mặt lộ ra ý cười.

“Tại Bán Thánh cảnh tu ra tiên khí chi ý, mặc dù chỉ là hình thức ban đầu, còn mượn tiên nguyên, nhưng coi như đã khai sáng một cái khơi dòng.”

Chương 309: Đại Đạo Chi Hoa, Vô Thượng Tạo Hóa, Thánh Nhân Kiếp Kinh Khủng

Lão tổ Cố gia một thân áo xám, chắp tay nhìn lại, khóe miệng mang theo ý cười, không nhịn được thán phục nói.

Lúc này trong lòng ông ấy khó mà bình tĩnh được.

Hôi lão cũng gật đầu, ánh mắt cũng mang theo sợ hãi thán phục.

Ngay cả ông ấy cũng sợ hãi thán phục, có thể thấy được hành động lần này của Cố Trường Sinh đã khiến bọn họ khiếp sợ đến mức nào.

Ban đầu ở Niết Bàn Trì, bọn họ đã biết rõ tiềm lực của Cố Trường Sinh, hiện tại rất nhanh đã bình tĩnh lại.

Tương lai, Cố Trường Sinh có khả năng rất lớn sẽ chứng nhận Hỗn Độn Tiên Đế chi vị.

Lúc này mượn nhờ tiên nguyên tu ra một luồng hình thức ban đầu của tiên khí, cũng coi như bình thường.

“Nếu ta nhớ không lầm, năm đó lúc chủ nhân tu ra tiên khí hoàn chỉnh, đã sắp bước vào Đại Thánh cảnh.”

Hôi lão không nhịn được lắc đầu, sau đó nói khẽ.

Chủ nhân trong miệng ông ấy, đương nhiên là phụ thân của lão tổ Cố gia.

“Đúng là lúc phụ thân đến Đại Thánh cảnh mới tu ra tiên khí, nhưng sau đó dường như không ai có thể phá vỡ kỷ lục này.”

“Cho dù là mấy vị sáng chói nhất của Thái Cổ Tiên Đình, lúc tu ra tiên khí hoàn chỉnh, cũng sắp đến Chí Tôn cảnh rồi, những người còn lại, rất rất nhiều, đã nhớ không rõ nữa.” Lão tổ Cố gia gật đầu nói, trong mắt bỗng nhiên có chút tưởng niệm.

Sau đó, ông ấy nghĩ tới cái gì, cười tự giễu, lại nhẹ giọng nói, “Nhớ đến mấy vị Đại huynh của ta, cũng tại Đại Thánh cảnh tu ra tiên khí hoàn chỉnh, không kém gì phụ thân.”

“Chỉ có ta, tại Chuẩn Chí Tôn cảnh mới tu ra tiên khí hoàn chỉnh, khiến phụ thân mất thể diện.”

Nghe vậy, trên mặt Hôi lão cũng không khỏi lộ ra nụ cười khổ.

Trên gương mặt bình thản chưa từng thay đổi, lúc này lại xuất hiện tâm tình này, có thể nói rất hiếm thấy.

“Lời này của tứ gia... Lão nô cũng không biết nên tiếp thế nào.”

Hôi lão cười khổ không thôi.

Nếu có thể tại Chí Tôn cảnh tu ra tiên khí hoàn chỉnh, đã có Chuẩn Tiên Đế chi tư.

Tiên Vực vô số kỷ nguyên đến nay, có bao nhiêu người đạt tới tình trạng như thế chứ.

“A, hình thức ban đầu của tiên khí ngưng thật, khí tức này cũng

đang biến hóa...”

Đột nhiên, Hôi lão nhìn lại, giọng nói không khỏi trì trệ.

Lão tổ Cố gia, cũng chính là Tứ gia trong miệng Hôi lão, cũng cảm nhận được thay đổi bên phía Cố Trường Sinh.

Bên cạnh áo trắng, bắt đầu xuất hiện hư ảnh tiên khí khác, tiên ý lượn lờ, hỗn độn khí chìm nổi xung quanh.

“Đạo thứ hai hình thức ban đầu tiên khí, cũng đang ngưng thực...”

“Đạo thứ ba, tê!”

Lúc này lão tổ Cố gia cũng bình tĩnh không nổi, hít một ngụm khí lạnh, có chút không thể tin được.

Tiên nguyên.

Trong đó ẩn chứa bản nguyên Chân Tiên thuần túy nhất.

Tại Bán Thánh cảnh, Cố Trường Sinh nhờ vào đó tu ra luồng tiên khí đầu tiên, mặc dù bọn họ có chút chấn kinh, nhưng sẽ không như lúc này.

Có tiên nguyên tương trợ, cảm ngộ quy tắc tiên đạo trong đó, tương đương với làm ít mà công lớn, giảm bớt rất nhiều thời gian cho Cố Trường Sinh.

Nhưng tu ra sợi tiên khí thứ hai, đã hoàn toàn không giống trước.

Sợi thứ nhất đến sợi thứ hai, độ khó trong đó đã tăng lên gấp đôi, ít nhất cùng là gấp mười lần.

Hơn nữa mỗi khối tiên nguyên trong tay Cố Trường Sinh đều ẩn chứa quy tắc tiên đạo giống nhau.

Bắt nguồn cùng một thời kì.

Cố Trường Sinh tiếp tục tu luyện, sẽ chỉ làm sợi tiên khí kia càng thêm ngưng thực, không có khả năng sinh ra sợi thứ hai sợi.

Sợi tiên khí thứ hai ẩn chứa quy tắc tiên đạo hoàn toàn khác biệt

khác biệt với sợi tiên khí thứ nhất.

Nói cách khác.

Sợi tiên khí thứ hai là do Cố Trường Sinh tự mình tu luyện ra được, căn bản không mượn nhờ tiên nguyên.

Đây mới là chỗ khiến Tứ gia và Hôi lão chấn kinh rung động.

Đừng nói đến chuyện trong thời gian đó còn tu ra sợi tiên khí thứ ba.

Chuyện này đã khiến bọn họ không thể tin được.

Ba sợi tiên khí ngưng thực như một tầng đai lưng mông lung, vờn quanh người Cố Trường Sinh, sau đó nhập vào cơ thể hắn, còn hắn giống như không phát giác được.

Vẫn nhắm mắt như cũ.

Giờ khắc này, đến nguyên thần màu vàng trong thức hải của Cố Trường Sinh cũng có ba sợi tiên khí hiển hiện, cửu thải mờ mịt, trong đó thêm ra hai màu, chính là màu của quy tắc và màu của chí lý, bao nạp tất cả.

Ầm ầm!

Đột nhiên!

Trên bầu trời giống như có thanh âm vang lên.

Tát cả kẻ thành đạo của Cố gia vừa thức tỉnh, trên mặt đều ra lộ vẻ chấn kinh ngẩng đầu nhìn lại.

“Đây là khí tức đại đạo...”

“Áp chế mọi loại thiên đạo...”

Bọn họ không nhịn được rung động, cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Bởi vì bọn họ đã dung hợp ấn ký thiên đạo, thời khắc này nhận áp chế, lại mơ hồ muốn lùi bước.

Âm thanh kia bắt nguồn từ khu vực không biết tên, hóa thành vạn trượng điềm lành và ngàn vạn đạo Tiên hà, bao phủ trên bầu trời Nam Thắng đạo vực, tinh vực tại bốn phương tám hướng tinh vực, lập tức lâm vào một mảnh hắc ám!

Tất cả tu sĩ đều hãi nhiên ngẩng đầu, không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

“Trường Sinh Cố gia đã xảy ra chuyện gì... Cỗ khí tức hào hùng này chính là rơi vào trong đó...”,

Nặng nề như huyền hoàng, hào hùng giống như hỗn độn, tiếp nhận thiên địa, vô cùng vô tận, lại hiện lên hoa sen chi ý ba mươi sáu phẩm, rơi vào trong cung điện!

Hoa sen màu huyền hoàng này nhanh chóng tiến vào trong cơ thể Cố Trường Sinh.

Mà bản thân hắn.

Còn đắm chìm trong cảm ngộ về tiên khí, cũng không phát giác.

Chỉ cảm nhận được một cỗ ấm áp.

Long long long!

Giờ khắc này.

Cả người Cố Trường Sinh trở nên vô cùng sáng chói loá mắt, quang mang màu huyền hoàng chiếu rọi, huyết mạch trong suốt, hỗn độn khí trào lên trong đó, phát ra âm thanh như kinh lôi.

Xương cốt cũng hiện lên màu sắc óng ánh như lưu ly!

“Đại đạo chi hoa, Trường Sinh còn chưa đi vào Đế lộ, vậy mà đã được đại đạo chi hoa tán thành!”

“Loại vô thượng tạo hóa này, thật sự là vạn cổ... Không một!”

Hôi lão không nhịn được hoảng sợ nói, đôi mắt trừng lớn.

Đại đạo chi hoa.

Cái này hoàn toàn khác biệt với ấn kí thiên đạo.

Chương 310: Đại Đạo Chi Hoa, Vô Thượng Tạo Hóa, Thánh Nhân Kiếp Kinh Khủng (2)

Thiên đạo có triệt để, đại đạo có vô tận, có thể biến hóa ngàn vạn lần.

“Ba đạo tiên khí khác nhau, đại biểu cho quy tắc tiên đạo khác nhau...”,

“Đạo thứ nhất chính là Luân Hồi Tuế Nguyệt Chi Lực...”

“Đạo thứ hai là Tịch Diệt Hư Vô Chi Lực...”

“Đạo thứ ba là Phi Tiên Chi Lực...”

Lúc này, Hôi lão và Cố Tứ gia mới kịp phản ứng, phát hiện ba đạo Tiên khí kia dị thường, có thể nói là do thiên phú huyết mạch của Cố Trường Sinh biến thành.

Mỗi một đạo tiên khí đều có uy lực mênh mông thần bí.

Thiên phú huyết mạch thuế biến đến một tầng cao hơn quy tắc thần thông!

Có thể nói, nếu Cố Trường Sinh vận dụng tiên khí chi lực dưới bất kì tình huống nào, thậm chí có thể trọng thương Chí Tôn!

“Hơn nữa ta cảm giác, ba sợi tiên khí này không phải điểm cuối cùng của Trường Sinh...”

Hôi lão và Cố Tứ gia nhìn nhau, trong mắt đều là vẻ rung động.

Đến cảnh giới này của bọn họ, tâm cảnh vốn như sư tăng, không hề dao động.

Nhưng hôm nay lại bị Cố Trường Sinh nhiều lần làm cho rung động.

Giờ phút này.

Tu vi của Cố Trường Sinh đang bất tri bất giác được đại đạo chi hoa thấm vào, không một tiếng động tăng trưởng.

Đây là biến hóa tinh diệu nhất.

Bán Thánh sơ kỳ!

Trung kỳ!

Hậu kỳ!

Đỉnh phong!

Đồng thời, đạo đại đạo chi hoa này diễn biến, hóa thành hỗn độn khí, dung nhập vào trong mỗi tế bào của Cố Trường Sinh.

Ầm ầm!

Huyết mạch chảy xiết, như sấm sét.

Mỗi một tế bào đều rung động, đang sáng lên.

Dung hợp hơn ba nghìn sáu trăm đạo hỗn độn khí nhập thể.

Bây giờ, giống như sôi trào, phát ra âm thành hùng vĩ như khai thiên.

Một cỗ hỗn độn khí rơi xuống, bao phủ Cố Trường Sinh, vốn nặng nề như tỷ vạn quân, đủ để áp sập tất cả.

Nhưng Cố Trường Sinh lại bình yên vô sự.

Bởi vì lúc này, mỗi tế bào của hắn cũng đang phun ra nuốt vào, cô đọng hỗn độn khí, như có một phương thế giới đang thôi động!

Bốn nghìn sợi!

Năm nghìn sợi!

Sáu nghìn sợi!

...

Lực lượng nhục thân của hắn đang điên cuồng tăng lên, trở nên càng khủng bố hơn.

Chỉ ngồi xếp bằng tại chỗ, một luồng khí tức tản ra, hư không lập tức không ngừng rung động, trở nên mơ hồ!

Lúc này, Đại Thánh cũng không dám tới gần Cố Trường Sinh, một luồng khí thể của nhục thân cũng đủ áp sập một phương sao trời!

Không thể không nói.

Đại đạo chi hoa đúng là vô thượng tạo hóa, thậm chí có thể khiến một phàm nhân lập địa thành thánh.

Lúc đầu, tu vi và nhục thân của Cố Trường Sinh không có chút tiến triển nào, lúc này đã bay vọt một bước!

Nhìn một màn này, Hôi lão khẽ lắc đầu, cười nói, “Có lẽ Thần Tử thật sự có thể đi tìm con đường riêng...”,

Ánh mắt của Cố Tứ gia dần dần bình tĩnh lại, sau đó cũng gật đầu nói, “Ta không có tư cách truy tìm bước chân của phụ thân và các đại huynh, hiện tại liền rơi lên người Trường Sinh thôi.”

“Mấy năm nữa Đế lộ sẽ mở ra, đợi Trường Sinh đi lên Đế lộ, thời cơ cũng chín muồi.”

“Thời đại vàng son, quần tinh sáng chói, vạn long tranh phong, mặc dù Đế lộ là con đường gian nan từ vạn cổ đến nay, nhưng dựa vào năng lực của Trường Sinh, nhất định có thể quét ngang tất cả.”

“Thành tựu vạn cổ đệ nhất Đế!”

Hôi lão cũng cười nói, “Chính là một người thành đế, vạn đạo giai không sao?”

Bọn họ đã dự liệu được.

Nếu Cố Trường Sinh thành Đế trong một thế này, như vậy ít nhất

mấy ngàn thậm chí mấy vạn kỷ nguyên sau, hậu nhân mới có khả năng thành Đế.

Nếu Cố Trường Sinh nhẫn tâm một chút, áp chế vạn đạo sít sao.

Hậu thế sẽ không có hi vọng thành Đế nữa!

Ong!

Lúc này, Cố Trường Sinh cũng tỉnh lại từ trong cảm ngộ.

Hắn cảm nhận được biến hóa của bản thân, tiên đồng sáng chói bắn ra lượng ánh sáng, đó là phù văn và quy tắc vô cùng chói mắt biến thành!

Lập tức.

Cố Trường Sinh liền biết rõ bản thân đã có biến hóa như thế nào!

“Đại đạo chi hoa vô thượng tạo hóa...”

“Giúp ta giảm bớt không ít thời gian, thật là không tệ...”

“Thì ra sau khi lĩnh ngộ tiên nguyên, còn có chỗ tốt như vậy.”

Cố Trường Sinh khẽ cười nói, sau đó vẻ mặt trở nên trầm tĩnh lạnh nhạt,

“Nếu ta thành Đế, có lẽ thế gian sẽ không có Đế nữa.”

Sau một khắc.

Từng tia từng sợi huyền hoàng chi khí rủ xuống.

Hỗn độn khí chìm nổi phun trào!

Giống như đại đạo hóa hình, bao bọc Cố Trường Sinh, khiến hắn càng có vẻ xuất trần và siêu nhiên.

Áo trắng phần phật, sợi tóc bay múa, cơ thể lấp lóe quang trạch, giống như trích tiên.

Sau đó.

Hắn từ trong cung điện bước ra, trong nháy mắt đã xuất hiện trên không trung.

Cố Trường Sinh ngẩng đầu nhìn hư không, một mảnh lạnh nhạt.

Oanh!

Triển lộ khí tức vô cùng cường đại!

Bán Thánh cảnh đỉnh phong!

Ngay lúc này, bên trong tinh không vang lên tiếng ầm ầm, giống như đang chuẩn bị cái gì đó rất khủng bố.

Bên trong Nam Thắng đạo vực, lúc này, rất nhiều người có tu vi cường đại đều cảm nhận được một loại kiềm chế và rung động lan trà ở trong lòng.

Dường như tất cả tộc nhân trong Cố gia đều dừng chuyện trong tay lại, nhìn về phía đó.

“Thần Tử lại muốn độ kiếp sao?”

“Thánh Nhân kiếp! Tốc độ tu luyện của Thần Tử quá nhanh!”

“Công tử, thật mạnh...” Trong mắt Liên Tinh hiện lên vẻ ngưỡng mộ, không biết nghĩ tới điều gì, khóe miệng tràn đầy ý cười ngọt ngào nhu thuận.

Lúc này, trong mắt Cổ Thần Mục, Thiên Hoàng Nữ cũng tràn ngập sùng bái.

Đúng lúc này!

Đông!

Một tiếng nổ vang.

Hư không giống như nổ tung.

“Thánh Nhân kiếp, có mấy phần uy lực.” Cố Trường Sinh khẽ cười một tiếng, tay áo trắng mở ra, thiên địa cũng run rẩy.

Ánh mắt hắn sáng chói, ngước đầu nhìn lên bầu trời, tóc đen tung bay, áo trắng phất phới, cơ thể như lưu ly lấp lóe, bộc phát khí thế vô cùng cường đại khủng bố.

Giống như một vị Tiên Đế cổ lão vô địch, đang quan sát thiên địa!

“Oanh!”

Nhưng mà, đúng lúc này, lôi điện màu tím từ trên trời phóng xuống, bổ về phía hắn!

Lôi kiếp Thánh Nhân cảnh kinh khủng chưa từng có, hiện thế! _

Chương 311: Điên Cuồng Tăng Lên, Bất Hủ Thần Cửu Sắc Lưu Ly, Hỗn Nguyên Kiếp Diệt Tạo Hóa Thân

Trong nháy mắt lôi kiếp rơi xuống, thiên địa giống như bị đánh nổ, lôi đình vô cùng vô tận, bao phủ mà xuống.

Nam Thắng đạo vực rộng lớn biết bao, bao gồm hơn vạn tinh vực, vô số sao trời.

Giờ phút này mảnh lôi hải kia đang bạo động, kinh động bốn phương tám hướng, từ xa nhìn lại, giống như muốn đánh nổ thiên địa.

Tất cả tộc nhân của Cố gia đều đang nhìn sang.

Lần đầu tiên nhìn thấy Thánh Nhân kiếp khủng bố như thế.

Thánh Nhân không thể đến gần, cách xa cũng sẽ bị một luồng khí thế thiên kiếp đè nát!

Cho dù là Đại Thánh đều cũng bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, chỉ dám tránh ra thật xa.

Đây không phải thiên kiếp!

Đây hoàn toàn là sát kiếp!

“Yêu nghiệt rất cường đại thời kì cổ lão có thiên kiếp kém xa tít tắp...”

Cho dù Cố gia có rất nhiều kẻ thành đạo, giờ khắc này cũng vô cùng thận trọng và nghiêm túc.

Hôi lão và Cố Tứ gia cũng đang nhìn về phía đó.

Cố Trường Sinh sừng sững đứng trong hư không, đôi mắt sáng chói như ngàn vạn sao trời bộc phát!

Rất nhanh.

Từng đạo hư ảnh lôi đình vô cùng kinh khủng trực tiếp xuất hiện trên các cung điện lầu các.

Tiên điện thần cung cổ lão hiển hiện, giống như không ngừng có cường giả khủng bố đi ra.

Sau lưng mỗi người mơ hồ có hình thức ban đầu của vũ khí, đó là những nhân vật được thiên địa đại đạo công nhận, lạc ấn xuống, lưu lại hư ảnh.

Rất hiển nhiên, đám người này từng là nhân vật chính của thiên địa.

Mỗi người đều trấn áp một thời đại, thậm chí còn không ngừng tăng lên, cường đại đến vô biên.

Đây là thân ảnh lúc bọn họ độ kiếp lưu lại.

Trong đó có Nữ Đế vô song, phong thái tuyệt thế, chân đạp chúng sinh, đỉnh đầu có Thần Lô đen như mực, một luồng hắc quang, đánh nát một phương không trung.

Trong đó một người cầm đao đánh tới, đao quang vạn cổ không một, giống như có thể chém tất cả, đến hỗn độn cũng phải mở...

Người bên cạnh cầm Thần Đỉnh trong tay, chân đạp thần kiếm, gánh ba phát, lông mày màu đồng, thần quang ngũ sắc bùng lên.

Một người khác mặc đạo bào, một hóa ba thân, tế ra một cái Kim

Cương Trác, trong lúc rung động, vô số ngọn núi bị san thành bình địa, uy năng ngập trời.

“Quá yếu!”

Cố Trường Sinh lắc đầu, lúc phá vỡ vạn cổ cực cảnh hắn đac giao thủ với rất nhiều tồn tại vô địch, cũng đánh bại tất cả bọn họ.

Cho nên lúc này hắn cũng không thèm để ý.

Sau đó, Cố Trường Sinh xuất thủ!

Cả người quấn hỗn độn chi khí, bàn tay như Thần Linh, hiện ra màu vàng và to lớn, che đậy tất cả, sôi trào mãnh liệt, lập tức đánh nát một đạo hư ảnh kinh khủng trước mặt.

“Thánh Nhân kiếp, cũng chỉ như thế mà thôi.”

Cố Trường Sinh tiếp tục đập nát một thân ảnh kinh khủng, Thần Lô màu đen kia trực tiếp bị hai ngón tay của hắn phá hỏng, bắn ra từng mảnh vỡ!

Hắn cất bước mà lên, giống như giẫm lên thi cốt chư vương, đồng thời cười khẽ, sắc mặt vô cùng tự nhiên, không có một tia áp lực.

Thấy một màn này, trên rất nhiều thần đảo của Cố gia, tất cả tộc nhân không khỏi say mê, sau đó kích động hưng phấn.

“Thánh Nhân kiếp khủng bố như thế, Thần Tử lại độ thật nhẹ nhàng, chỉ có thể nói thực lực của Thần Tử đã viễn siêu Thánh Nhân cảnh rất nhiều!”

Trong mắt bọn họ lộ ra cuồng nhiệt, càng thêm khâm phục sùng bái.

Trận lôi kiếp này kéo dài nửa ngày.

“Đến lôi kiếp cuối cùng……”

“Sẽ là cái gì…”

Vẻ mặt Cố Trường Sinh tự nhiên nhẹ nhõm, một đường chém giết

mà lên.

Trên đường, gặp thú đồ thú, gặp thần trấn thần, gặp phật giết phật, không ai địch nổi, đánh đâu thắng đó.

Những điện lầu các mang theo khí tức kinh khủng trấn áp mà xuống, đều bị một quyền của hắn đánh hủy, hóa thành tro tàn đầy trời!

Đồng thời đỉnh đầu sáng lên, một đạo xích hà xuyên qua bầu trời, tựa như đại long, vẻ mặt người tý hon trên nguyên thần đạm mạc, từ đó đi ra.

Há miệng, phun ra nuốt vào vô tận thần mang, đánh nát kiếp lôi trong đó.

Sau đó, người tý hon nguyên thần đi lại trong lôi hải, nghênh đón lôi kiếp kia.

Chủ động tiếp nhận rèn đúc chi ý, giống như đang rèn đúc thần binh thiên khí, phát ra thanh âm đinh đinh đinh, tóe lên hoa lửa.

Va chạm với lôi kiếp kinh khủng có thể tuỳ tiện phá vỡ nhục thân Đại Thánh.

Trình độ cứng cáp của nguyên thần Cố Trường Sinh đã đạt tới cảnh giới kinh khủng không thể tưởng tượng được.

“Đây là... Lôi kiếp dịch sao?”

Bỗng nhiên trên mặt Cố Trường Sinh hiện lên vẻ kinh ngạc nói, nhìn thấy cảnh tượng ở chỗ sâu trong lôi kiếp.

Cuối cùng, một mảnh lôi kiếp thiên trì cũng xuất hiện.

Vuông vức, hiện lên màu xanh, không sâu lắm, không đến nửa trượng, tuyên khắc vết tích cổ lão tang thương, tràn ngập khí tức tuyên cổ lâu đời.

Trong đó có tia lôi dẫn lấp lóe loá mắt, sáng chói như sao trời biến thành, nồng nặc như muốn hóa thành chất lỏng, vô cùng chói mắt, các loại đều có.

Màu vàng, màu tím, màu đỏ, màu đen... Hóa thành các loại hình dạng.

Chân Long, Chân Hoàng, Kỳ Lân, Côn Bằng...

Khí tức hủy diệt và tân sinh kinh khủng tràn ngập, đồng thời kèm theo mùi thơm ngát, ngào ngạt, đang chảy xuôi trong lôi kiếp thiên trì!

“Lôi kiếp thiên trì dịch, chính là năng lượng thuần túy nhất trên thế gian, đối với nguyên thần, càng là vô thượng tạo hóa.”

Thấy vậy, Cố Trường Sinh không khỏi lộ ra ý cười.

Chuyện này hoàn toàn khác biết với chuyện mưa dông tiến vào chỗ sâu trong lôi đình thu thập lôi kiếp dịch.

Đây là lôi kiếp thiên trì dịch mang theo thiên kiếp chi ý, ẩn chứa hủy diệt và tân sinh chi ý.

Một giọt đủ để kinh thế, khiến vô số Chí Tôn đỏ mắt tranh giành!

Giờ khắc này.

Đôi mắt của người tý hon nguyên thần màu tím nhạt này như hai vòng mặt trời nhỏ sáng chói, tập trung vào lôi kiếp dịch phía trước.

Hô hô hô!

Sau một khắc.

Người tý hon nguyên thần há miệng ra, giống như lỗ đen, có vô cùng vô tận hấp lực truyền đến.

Lôi kiếp thiên trì phía trước lập tức sôi trào bạo động, tất cả lôi kiếp thiên trì dịch bộc phát ngàn tỉ lực lượng kinh khủng, bành trướng đáng sợ, khí tức hủy diệt nổ tung, bầu trời đông một tiếng, cũng nổ tung!

“Trường Sinh đúng là quá điên cuồng, không sợ nguyên thần bị trọng thương sao? Một giọt lôi kiếp thiên trì dịch ẩn chứa năng

lượng rất lớn, đủ để đánh một tên Đại Thánh thành tro tàn, Chuẩn Chí Tôn cũng phải thận trọng tiếp nhận."

"Đừng nói đến thiên trì dịch tràn đầy như vậy, ẩn chứa năng lượng quá kinh người."

Chương 312: Điên Cuồng Tăng Lên, Bất Hủ Thần Cửu Sắc Lưu Ly, Hỗn Nguyên Kiếp Diệt Tạo Hóa Thân (2)

Thấy cảnh này, vẻ mặt những kẻ thành đạo của Cố gia khẽ biến, trong mắt bọn họ có phù văn lấp lóe, xem thấu cảnh tượng tại chỗ sâu trong lôi kiếp.

Đông!

Đông!

Đông!

Mỗi giọt lôi kiếp dịch đều đang sôi trào, như từng khỏa sao trời nổ tung, cuồng bạo phát tiết năng lượng, toàn bộ dũng mãnh lao về phía người tý hon nguyên.

"Không phải lần nào chỗ sâu trong lôi kiếp cũng hiển hiện lôi kiếp thiên trì, cơ hội lần này, phải nắm chắc, có thể ngộ nhưng không thể cầu." Bên ngoài cơ thể Cố Trường Sinh sáng lên, thân như lưu ly, huyết mạch lao nhanh như hỗn độn.

Mà người tý hon nguyên thần đã hóa thành một chiếc đại đỉnh bốn chân màu tím, có được trận thế kinh khủng.

Bên ngoài hiển hiện các đường vân cổ lão và thần bí đường vân, ẩn chứa thiên địa chí lý!

"Trấn!" Cố Trường Sinh khẽ nói, chiếc đỉnh lớn màu tím thu lấy lôi kiếp dịch trong thiên kiếp.

Trong nháy mắt này, hắn cảm thấy lôi kiếp dịch sôi trào trong cái

đỉnh, sau đó xuất hiện từng vết rạn, năng lượng kia quá mức cuồng bạo và đáng sợ.

Tân sinh và hủy diệt chi ý giao thế, sinh ra lực lượng thần dị, đến nguyên thần của hắn cũng muốn vỡ nát.

Nhưng mà!

Đông!

Vẻ mặt Cố Trường Sinh không thay đổi, tiếp tục thu thập lôi kiếp dịch, đồng thời mỗi tế bào cũng ù ù nổ vang, thôn tính lượng lớn năng lượng lôi kiếp thuần túy kia.

Tu vi vốn là Thánh Nhân cảnh sơ kỳ!

Lại đang dâng lên!

Thánh Nhân cảnh trung kỳ!

...

Nếu là vô thượng tạo hóa.

Như vậy Cố Trường Sinh sẽ không tuỳ tiện bỏ qua.

Có thể hấp thu bao nhiêu, hoàn toàn phải xem vận mệnh và thực lực của hắn thế nào.

Nếu có thể thôn phệ sạch sẽ, hắn tin tưởng thực lực của mình có thể tăng thêm một cấp độ!

Không bao lâu!

Từng giọt lôi kiếp thiên trì hoá lỏng thành năng lượng nhập thể, lôi kiếp thiên trì bắt đầu trở nên khô kiệt.

Khí tức cuồng bạo kinh thiên động địa tràn vào, lực lượng khí huyết của Cố Trường Sinh đã khó có thể khống chế!

Khí huyết kinh khủng hào hùng như đại long xuất hiện trên đỉnh đầu hắn, một tiếng ầm vang xuyên qua vang vọng khắp thiên địa, oanh động toàn bộ Nam Thắng đạo vực!

Đám người Cố gia nhìn xem một màn này, cũng có chút rung động, nếu Cố Trường Sinh hấp thu khó khăn, bọn họ sẽ lập tức ngăn cản, tránh để bản nguyên của hắn bị hao tổn.

Nhưng Cố Trường Sinh biểu hiện ra, thật sự khiến bọn họ nghẹn họng nhìn trân trối.

Nhục thân kinh khủng bực này, đã siêu việt nhận biết của bọn họ.

“Hẳn là Trường Sinh đã tự sáng tạo một môn rèn thể chi pháp, không ngừng dùng hỗn độn khí tu luyện, mới đạt tới tình trạng hôm này...” Một vị đã thành đạo khẽ nói.

Dù sao lúc bọn họ ở cảnh giới giống hắn, một giọt lôi kiếp dịch đã đủ khiến thân thể bọn họ nổ tung rồi.

Rất nhanh, một tia lôi quang vô cùng kinh khủng hiển hiện trên người Cố Trường Sinh.

Đó là lôi chi quy tắc tinh thuần nhất, xác thực mà nói chính là kiếp lôi quy tắc, ẩn chứa hủy diệt và tân sinh chi ý!

Viễn siêu tất cả lôi đạo thần thông!

Ngay sau đó.

Lấy Cố Trường Sinh làm trung tâm, trong phạm vi vạn dặm, ầm vang một tiếng, tất cả đều hóa thành lôi hải, lôi quang xông phá trời cao, rung động hoàn vũ.

Cố Trường Sinh đứng sừng sững bên trong, áo trắng như tuyết, sợi tóc trở nên trong suốt, được vô tận lôi đình bao phủ!

Mà trong chớp mắt này!

Hỗn Độn Chân Hỏa đã lâu không có động tĩnh lại run rẩy.

Nó giống như bị kinh động, nhảy vọt đến đầu vai Cố Trường Sinh, phù văn lít nha lít nhít phù óa thành từng tấm gương, chiếu lên mỗi tế bào của Cố Trường Sinh!

Ong một tiếng!

“Thân thể như hỗn độn, tâm như lưu ly...” Cố Trường Sinh có cảm giác, toàn bộ người như hóa thành một cái chuông lớn!

Đạo âm xa xăm, giống như từ bên ngoài chín tầng mây truyền đến.

Tất cả tu sĩ nghe thấy âm thanh này đều rung động trừng to mắt, khí huyết quay cuồng, khó mà lắng lại!

Tiếng chuông hùng vĩ điếc tai.

Đến cuối cùng, tất cả mọi người cảm thấy xung quanh giống như có một cái chuông lớn ẩn chứa hỗn độn khí đang gõ vang, còn có chư thiên huyền bí lưu chuyển, vô tận ký hiệu lấp lóe.

“Lấy thân làm giống, đồng thời lấy thân để diễn hóa vạn vật...” Cố Trường Sinh khẽ nói, tâm cảnh một mảnh không minh.

Giờ khắc này, trong đầu hắn đang hiển hiện rất nhiều ấn kí và phù văn cổ lão, đó là tất cả các sợ học của hắn, đều lạc ấn tại thân.

Đồng thời cảm ngộ và chưởng khống với quy tắc thiên địa của hắn cũng lần nữa thăng hoa!

Từ trên không trung hạ xuống!

Tu vi của Cố Trường Sinh đã đạt tới Thánh Nhân cảnh đỉnh phong!

Đồng thời, nguyên thần vô cùng sáng chói kia bắt đầu xen lẫn hỗn độn khí, dần biến thành màu tím đậm, trong đó như có vô tận quy tắc xen lẫn!

Màu lưu li cửu thải càng thêm nồng đậm chói lóa!

“Cửu sắc lưu ly bất hủ thần.” Hôi lão khẽ nói, trong mắt vẫn còn rung động chưa tan biến.

“Hỗn Nguyên kiếp diệt tạo hóa thân.” Cố Tứ gia cũng gật đầu, trong giọng nói khó nén rung động.

“Tu vi Thánh Nhân cảnh đỉnh phong, đã siêu việt cùng thế hệ rất nhiều.”

“Nhưng đây cũng là kết quả ta đã tích lũy lâu dài rồi sử dụng.”

“Nếu như trước đây không hóa điệu tu vi, đoán rằng bây giờ đã đạt đến Chí Tôn cảnh rồi.”

“Với thực lực bây giờ của ta, nếu gặp Chí Tôn bình thường...”

“Ta có thể chắc chắn, sẽ giết được hắn!”

Trong cung điện, ánh mắt Cố Trường Sinh vô cùng bình tĩnh, tự nói, sau đó khép lại cổ tịch đã đọc mấy ngày qua.

Đối với thực lực hiện nay của mình, hắn vô cùng tự tin.

Nguyên thần Thánh Nhân cảnh đỉnh phong, cô đọng đến trình độ cửu thải lưu ly.

Theo lời nói của mấy người Hôi lão, hiện nay thuần túy là trình độ nguyên thân của Cố Trường Sinh, đã là gần Đế!

Đây là khái niệm gì?

Cũng không phải nói nguyên thần của Cố Trường Sinh đã có thể so sánh với nguyên thần của Đại Đế.

Dù sao hai bên cũng không cùng cấp độ, căn bản không thể nâng lên so sánh với nhau được.

Dùng một phép so sánh chính là, nguyên thần thức hải của Đại Đế như đại dương mênh mông, còn nguyên thần thức hải của Cố Trường Sinh chỉ là một giọt nước.

Tương đồng là trình độ cô đọng thuần túy không một hạt bụi mà thôi.

Đây mới là nguyên nhân đám lão tổ thành đạo của Cố gia hâm mộ hắn.

Trong số bọn họ, nguyên thần của không ít người đều chỉ có ba bốn màu, siêu việt ngũ thải, đã có tiên tư.

Cửu thải lưu ly chi ý.

Đến Hôi lão và Cố Tứ gia cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.

Đừng nói đến nhục thân hiện nay của Cố Trường Sinh, hơn một vạn sợi hỗn độn khí nhập thể, cách cảnh giới tiểu thành một bước, đã sắp viên mãn.

Dùng Phi Tiên Chi Lực gia thân, đánh ra lực lượng khí huyết đỉnh phong, cho dù Chí Tôn trực diện ngạnh kháng, cũng phải biến sắc, không dám tranh phong!

Trừ chuyện này ra.

Các loại thần thông thuật pháp của hắn càng cường đại vô biên, uy lực càng kinh khủng tuyệt luân.

Cố Trường Sinh cũng không rõ ràng, hiện này thực lực chân chính của mình đã đạt đến tình trạng nào rồi.

Mà hôm nay.

Hắn đã đột phá đến Thánh Nhân cảnh đỉnh phong, nửa tháng sau đã thích ứng với thực lực của mình.

“Chí Thánh cảnh, Đại Thánh cảnh, Chuẩn Chí Tôn cảnh, sau khi đột phá mấy cảnh giới này, đoán chừng sẽ không còn nhẹ nhàng như trước nữa.”

“Nhưng cũng không có nhiều phiền phức, nhiều lắm là tốn chút thời gian trên cảm ngộ quy tắc mà thôi.” Cố Trường Sinh lắc đầu, cảm thấy mình xuôi gió xuôi nước, một đường quét ngang, cũng không có gì không đúng,

Chỉ cần không xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.

Hoặc tận lực áp chế cảnh giới.

Chương 313: Kết Quả Hậu Tích Bạc Phát, Tin Tức Bên Ngoài, Thanh Huyền Đạo Chủ Tọa Hóa

Tốc độ hắn đột phá cảnh giới không có khả năng yếu hơn người cùng thế hệ.

Huống chi sau lưng hắn là Trường Sinh Cố gia, tài nguyên tu luyện, thiên tài địa bảo có thể xưng vô số.

Lại có đông đảo tiền bối vô địch chỉ bảo hắn, giải đáp nghi hoặc trên con đường tu hành.

Thiên phú, tài nguyên, bối cảnh.....,,

Có điểm nào hắn không đứng đầu cùng thế hệ chứ?

Lúc trước, những người cùng thế hệ có tu vi mạnh hơn hắn, bây giờ đã bị hắn hoàn toàn hất ra, thậm chí còn không nhìn thấy bóng lưng của hắn.

Đối với chuyện này, Cố Trường Sinh không cảm thấy ngoài ý muốn.

“Chờ đến khi Đế lộ mở ra, mọi người tranh phong, thực lực của ta còn có thể tiếp tục tăng lên.”

Cố Trường Sinh đang suy tư.

Ngoài điện truyền tới tiếng gõ cửa.

“Vào đi.”

Hắn nhẹ giọng mở miệng.

Liên Tinh một thân váy trắng tiến đến, trong tay cầm một tấm ngọc giản, nhẹ giọng mở miệng nói, “Công tử, đây là những chuyện đã xảy ra trong lúc ngài bế quan tu luyện, ngài muốn ta sưu tập sau đó thông báo với ngài.”

“Ta xem một chút.”

Cố Trường Sinh gật đầu, tiếp nhận ngọc giản.

Đế lộ chưa mở ra.

Nhưng đồng bối tranh phong đã càng thêm kịch liệt.

Đủ loại thiên chi kiêu tử, Chí Tôn cùng thế hệ như măng mọc sau mưa xuất hiện.

Quái thai cổ đại, Chân Tiên chuyển thế, Đại Đế tự chém thân... Mỗi người đều có chỗ siêu phàm riêng, cảm thấy mình vô địch cùng cảnh giới, xưng bá bễ nghễ tại một phương.

Nhưng lúc này, ánh mắt của Cố Trường Sinh đã nhìn về phía cường giả thế hệ trước.

Những tin tức này, hắn chỉ xem là đề tài nói chuyện trong bữa ăn mà thôi.

Cố Trường Sinh nhíu mày.

“Một vị Thủy Tổ của Tử Nhân Hồ xuất thế.”

“Có liên quan đến chuyện ba vị Đại Đế vẫn lạc bên bờ sông Thiên Thủy, giống như muốn tìm Cố gia ta báo thù?”

“Đúng vậy, dù sao thời gian trước, năm tôn Đại Đế xuất thế, lại đều vẫn lạc bên bờ sông Thiên Thủy, chuyện này đã chấn động ba ngàn đạo vực. Có thể nói là chuyện rung động nhất từ thiên cổ đến nay.”

Liên Tinh gật đầu nói, lúc này mới nhớ tới, trong lòng vẫn chấn động.

Nàng đã cảm nhận được một góc băng sơn trong nội tình sâu không lường được của Trường Sinh Cố gia.

Hơn nữa.

Đáng sợ nhất chính là, một vị Đại Đế vẫn lạc đủ để khiến một phương thế lực bất hủ tức giận, phát động Trường Sinh chiến.

Nhưng thế lực lúc ấy lại hành quân lặng lẽ, không người dám phát ra tiếng.

Bao gồm Tử Nhân Hồ có ba vị Đại Đế vẫn lạc cũng là như vậy.

Chỉ có gần đây.

Một vị Thủy Tổ của Tử Nhân Hồ xuất thế, cùng ngày biển máu ngập trời, khí thế rung động trời cao, che đậy mảnh bầu trời kia!

“Tử Nhân Hồ sẽ không ngốc như vậy, dù sao thời gian nó tồn tại đã vô cùng lâu đời, xem như hiểu khá rõ thế lực của Cố gia.” Cố Trường Sinh cười khẽ, nếu là thế lực bất hủ khác, có lẽ sẽ kiêng dè chuyện này không thôi.

Bởi vì đó là Thủy Tổ của Tử Nhân Hồ.

Thiên sinh địa dưỡng ra vô địch sinh linh.

Ông ta vừa xuất thế, có nghĩa là, ba ngàn đạo vực sắp lâm vào rung chuyển rồi!

Nhưng Cố gia lại không để ý chút nào, cũng không để trong lòng.

Vị Thủy Tổ của Tử Nhân Hồ xuất thế, chỉ là thể hiện thái độ của mình với các thế lực còn lại tại ba ngàn đạo vực.

Không phải Cố gia diệt ba vị Đại Đế của bọn họ, bọn họ lại không dám phóng một cái rắm, chẳng phải sẽ biến thành trò cười của vô số tu sĩ thuộc các thế lực bất hủ sao.

Nghe vậy, Liên Tinh như có điều suy nghĩ gật đầu.

Cố Trường Sinh lập tức xem tiếp, trong ngọc giản có rất nhiều tin tức, nhưng dựa vào thần niệm của hắn, cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt.

“Truyền nhân của Cổ Đế Miếu, Đế Nhất xuất thế, quét ngang vô địch, ngày càng ngạo nghễ, mơ hồ có danh xưng chỉ dưới truyền nhân Cố gia.”

Cố Trường Sinh nhìn thấy tin tức này, không khỏi kinh ngạc.

Liên Tinh cũng không thèm để ý, lắc đầu nói, “Thậm chí có người còn so sánh tên gia hỏa này với ngài. Nhưng ta xem ra, bọn họ căn bản không biết rõ thực lực bây giờ của công tử thế nào, nếu không tuyệt đối không dám nói ra lời như vậy.”

“Hiện này, truyền nhân của Cổ Đế Miếu có danh tiếng rất thịnh, tu

vi là Bán Thánh cảnh, nhưng lại nhẹ nhàng đánh bại một vị quái thai cổ đại."

"Vị quái thai cổ đại kia có tu vi Thánh Nhân cảnh, nghe nói là một kẻ thành đạo tại kỷ nguyên cổ lão, dùng nghị lực lớn tự chém tu vi, lần nữa trùng tu."

"Trận chiến kia, hấp dẫn vô số tu sĩ tiến đến quan chiến, kết quả khiến người ta mở rộng tầm mắt, dẫn phát náo động lớn, Đế Nhất dùng tu vi Bán Thánh cảnh, tuỳ tiện đánh bại vị quái thai cổ đại Thánh Nhân cảnh kia."

"Rất nhiều tu sĩ cho rằng, Đế Nhất là người chỉ đứng dưới một mình công tử mà thôi."

Nghe vậy, Cố Trường Sinh cười nói, "Đế Nhất đúng là bất phàm, có thể đảm đương lời tán dương như thế, dù sao hắn ta cũng tu luyện vô thượng cổ Đế Thiên công của Cổ Đế Miếu, đạt đến tình trạng rất sâu."

"Vô thượng cổ Đế Thiên công, chính là một bộ kỳ công, không biết do tồn tại nào khai sáng, tại mỗi kỷ nguyên, cũng huy hoàng rực rỡ như mặt trời, chính là một trong những nhân vật đáng sợ nhất cùng cảnh giới."

"Bộ cổ thiên công này có thể khiến Cổ Đế thân dung nhập bản thân."

"Một bộ Cổ Đế thân, chính là có chiến lực một vị Đại Đế cùng cảnh giới gia thân."

"Đối mặt với lực lượng mấy tên Đại Đế liên thủ, cùng thế hệ, ai có thể địch chứ?"

Những tin tức này là do gần đây Cố Trường Sinh đọc qua cổ tịch mới biết.

Trước đó hắn cũng không nghĩ tới, trong Tàng Thư Các của Cố gia, rất nhiều bí ẩn của thế lực bất hủ, vô thượng đạo thống khác đều được ghi chép lại, còn vô cùng kỹ càng.

Đoán chừng những thế lực bất hủ kia cũng không ngờ, lai lịch của

bọn họ lại bị Cố gia mò được rõ ràng như thế.

Thấy Cố Trường Sinh thổi phồng Đế Nhất.

Trên gương mặt thanh lãnh của Liên Tinh không khỏi lộ ra một chút hồn nhiên, trợn mắt lên nhìn Cố Trường Sinh nói, "Nhưng bọn họ bễ nghễ xưng tôn thế nào, không phải đều bị một chưởng của công tử đánh bại sao?"

"Ngươi thật biết nói chuyện." Nghe vậy, Cố Trường Sinh nhéo chiếc mũi tinh xảo của nàng, cười cười.

Nhưng rất nhanh, chú ý tới một tin tức khác, ý cười trên mặt hắn dần biến mất.

Lông mày nhíu lại.

"Thanh Huyền Đạo Chủ, tọa hóa?"

Chương 314: Thanh Huyền Đạo Trường Chi Họa, Bốn Bề Là Địch, Khởi Hành Tiến Đến

Nhớ tới Thanh Huyền Đạo Chủ.

Trong đầu Cố Trường Sinh lập tức liền hiển lên hình tượng một lão giả gương mặt hiền lành, bạch bào bồng bềnh.

Mặc dù tiên phong đạo cốt, nhưng lại có trái tim lão hồ ly.

Hắn khẽ thở dài.

Trước đây rời Thanh Huyền đạo trường, Cố Trường Sinh đã có dự cảm rồi.

Đó sẽ là lần cuối cùng hắn gặp Thanh Huyền Đạo Chủ.

Cũng không phải hắn giả vờ thương tiếc.

Hiện nay, Cố Trường Sinh có được thành tựu này, Thanh Huyền

Đạo Chủ cũng có trợ giúp không nhỏ.

Mặc dù Cố Trường Sinh không cảm thấy bản thân là người tốt, nhưng phương diện tình nghĩa, hắn sẽ không phụ bất cứ ai.

Thanh Huyền Đạo Chủ tồn tại vô cùng lâu đời cổ lão.

Đồng thời sáng lập ra Thanh Huyền đạo trường khiến vô số thế lực đạo thống kiêng kị.

Thanh Huyền Đạo Chủ nghiên cứu thế giới tạo hóa chi đạo cả đời, đạt đến tình trạng có một không hai tại ba ngàn đạo vực.

Nếu ông ấy đặt tinh lực trên phương diện tu hành hoặc phương diện khác, chỉ sợ sẽ không tọa hóa nhanh như vậy.

Cố Trường Sinh có thể luyện hóa hạt giống thế giới kia.

Lúc ấy hoàn toàn phải dựa vào Thanh Huyền Đạo Chủ trợ giúp mới luyện hóa thành công.

Trừ chuyện này ra.

Thanh Huyền Đạo Chủ còn đưa một thân sở học về thế giới tạo hóa chi đạo của mình vào trong đầu hắn.

Cho dù hiện tại Cố Trường Sinh còn chưa hấp thu toàn bộ.

Nhiều lắm chỉ là một phần vạn mà thôi.

Nhưng mượn nhờ một phần vạn sở học về thế giới tạo hóa chi đạo, Cố Trường Sinh đã có không ít lĩnh ngộ về hai đầu quy tắc tối cao là không gian và thời gian rồi.

Lúc thi triển các loại thần thông, cũng có chiếu rọi lẫn nhau.

Nếu là tu sĩ bình thường, cho dù có thiên tư nghịch thiên, cũng không có khả năng chạm tới cấp độ này

Chỉ có Hư Không Thể như Thần Nữ Tần Khanh Khanh của Trường Sinh Tần gia và các loại thể chất Luân Hồi Thể, mới có tư cách chưởng khống lĩnh ngộ hai đầu quy tắc chí cao này.

Đây cũng là lí do tại sao Thanh Huyền đạo trường tồn tại vô số năm, nhưng chiến lực đỉnh tiêm chỉ có một mình Thanh Huyền Đạo Chủ.

Trong số hậu bối đệ tử của ông ấy, căn bản không ai có thể truyền thừa đạo pháp của ông ấy.

Thanh Huyền đạo trường có nhiều thần thông đạo pháp, nhưng lại thiếu khuyết nội tình.

Một khi Thanh Huyền Đạo Chủ tọa hóa vẫn lạc, mất đi chiến lực đứng đầu.

Các thế lực đối địch khác đang nhìn chằm chằm, sẽ ùa lên.

Đừng nói đến các thế lực đạo thống khác núp trong bóng tối, muốn kiếm một chén canh.

Một phương vô thượng đạo thống sụp đổ, cũng chính là cơ duyên lớn khó mà tưởng tượng được.

Giống như một miếng thịt mỡ lớn.

Công Pháp Thần thông, Thánh khí thần vật, linh đan diệu bảo, Chí Tôn cảm ngộ... Nhiều vô số kể!

Một vài thế lực kém một chút, tuyệt đối sẽ không kiềm chế được, điều động đệ tử tiến đến.

Bởi vì đây là cơ hội duy nhất để bọn họ tiến thêm một bước!

Chuyện như vậy, trong vô số kỷ nguyên tại Tiên Vực, đã từng xảy ra vô số lần, dường như mỗi ngày đều tái diễn.

Trong đó, Thái Cổ Tiên Đình sụp đổ, chính là ví dụ tốt nhất.

“Xem ra thời gian này, Thanh Huyền đạo trường không thể bình tĩnh được, bốn bề là địch, không cẩn thận một chút, kết cục sợ là sẽ đoạn tuyệt truyền thừa.”

Nghĩ tới đây, Cố Trường Sinh mở miệng nói, khẽ thở dài.

“Tin tức Thanh Huyền Đạo Chủ tọa hóa mới truyền đến, bây giờ bên ngoài cũng đang nghị luận.”

Liên Tinh gật đầu, nhẹ giọng nói, thấy Cố Trường Sinh lâm vào suy tư, cũng có chút hiếu kì.

Rất hiếm khi nàng nhìn thấy công tử có vẻ mặt này.

Nàng cũng không biết Cố Trường Sinh và Thanh Huyền đạo trường có liên quan.

Thời gian đó, bên người Cố Trường Sinh chỉ có Thác Bạt Tư Vũ và Tô Tiểu Huyên.

Sau đó Cố Trường Sinh cũng gật đầu nói, “Thanh Huyền Đạo Chủ đã tọa hóa một thời gian, đoán chừng gần đây không giấu giếm được, lúc này mới bị các thế lực đối địch biết được.”

Tại ba ngàn đạo vực, không có thế lực nào không có thế lực đối địch, đều là giẫm lên từng đống thi cốt của nhau, thành lập cơ sở bất hủ.

Thanh Huyền Đạo Chủ từng nói, sau khi ông ấy tọa hóa, muốn Cố Trường Sinh giúp ông ấy trông nom Thanh Huyền đạo trường, cũng bởi vì nguyên nhân này.

Kẻ địch của Thanh Huyền Đạo Chủ cũng không phải loại người bình thường, ít nhất đều là nhân vật thuộc cùng một kỉ nguyên với ông ấy.

Cho nên ông ấy mới giao Thanh Huyền đạo trường cho Cố Trường Sinh.

Nhưng... Cũng không phải giao cho Trường Sinh Cố gia.

Có thể nói, đây chính là tôn nghiêm cuối cùng của một nhân vật đã từng vô địch như Thanh Huyền Đạo Chủ.

Nhưng chuyện của Thanh Huyền đạo trường, Cố Trường Sinh cũng không quản nhiều, chỉ bàn giao cho Thanh Huyền Tiểu Đạo Quân một vài chuyện, nói hắn ta có chuyện gì thì thông báo với mình.

Nhưng hiện tại xem ra.....

Dường như Thanh Huyền Tiểu Đạo Quân xảy ra chuyện ngoài ý muốn, không kịp thời liên hệ với hắn.

“Xem ra, ta cần khởi hành đến Thanh Huyền đạo trường một chuyến.”

“Cho dù như thế nào, đạo thống truyền thừa của Thanh Huyền Đạo Chủ không thể đoạn tuyệt trước mặt ta được.”

Cố Trường Sinh nói.

“Lần này có lẽ sẽ xảy ra một cuộ đại chiến thảm liệt, Liên Tinh, ngươi ở lại trong tộc đi.”

“Ta biết rõ, công tử.” Liên Tinh nhu thuận gật đầu, không muốn kéo chân sau cho Cố Trường Sinh, nàng cũng đang cố gắng tu luyện.

Hiện nay, đã là Bán Thánh trung kỳ.

Cố Trường Sinh gật đầu.

Nếu hắn ra mặt còn không thể bảo vệ Thanh Huyền đạo trường, lúc kia chỉ có thể để Trường Sinh Cố gia xuất thủ.

Nhưng lúc đó, sẽ vi phạm dự tính ban đầu của Thanh Huyền Đạo Chủ.

Rất nhanh.

Cố Trường Sinh không do dự bao lâu, liền khống chế chiến thuyền khởi hành đến Thanh Huyền đạo vực, tiếng vang ầm ầm nghiền ép qua thiên khung, trên đường không hề dừng lại.

Ngay lúc đó.

Cổ thành Thanh Lục.

Đây là một tòa cổ thành to lớn nằm trong phạm vi quản lý của Thanh Huyền đạo trường, có quan hệ chặt chẽ với Thanh Huyền

đạo trường, cung cấp rất nhiều tài nguyên tu luyện cho nó.

Làm nơi trung chuyển, có thể xưng là vị trí hiểm yếu.

“Nghe nói trong thành cổ Thanh Lục, có một mảnh dược điền cổ lão mà Thanh Huyền đạo trường đã trồng, rất thần bí, trong đó có các loại thần thảo, có thể kéo dài tuổi thọ, như Chu Quả, Kỳ Lân Thụ...”

Một nam tử trẻ tuổi mặc kim giáp đứng chắp tay, quang huy bao phủ, loá mắt sáng chói.

Hắn ta đứng trên một đỉnh núi, quần áo phần phật, nhìn thành trì cách đó không xa, vẻ mặt lạnh nhạt nói.

Chương 315: Phá Vực Mà Đến, Thiên Địa Mênh Mông Cuồn Cuộn, Bàn Tay Diệt Chuẩn Chí Tôn

Tòa cổ thành phía trước giống như một đầu hung thú to lớn ẩn núp trên mặt đất, hùng tráng mà nguy nga.

Từ xa nhìn lại, tường thành cũng không phải quá cao lớn.

Nhưng chiếm diện tích rộng lớn, trong thành có vô số huyết khí tràn ngập, đó là nơi cường giả hội tụ.

Nhưng bây giờ, trong mắt hắn ta, đó chỉ là nơi ẩn chứa tài nguyên.

Lúc nói chuyện, ý cười trên mặt nam tử mặc kim giáp lạnh nhạt, đá nam tử bị phong bế tu vi ở bên cạnh một cước.

Nam tử bí đá này chính là truyền nhân của Thanh Huyền đạo trường bây giờ, Thanh Huyền Tiểu Đạo Quân.

Sắc mặt hắn ta vô cùng xanh xám, không cam lòng, đồng thời cũng có phẫn nộ ngập trời.

“Trấn Thiên Thần Tông đúng là to gan, Chung Thiên, ngươi có biết phía sau ta là ai không?”

Thanh Huyền Tiểu Đạo Quân vô cùng khuất nhục.

Sau khi từ Vũ Hóa tiên triều trở về, nửa đường gặp Trấn Thiên Thần Tông mai phục.

Người hộ đạo Chuẩn Chí Tôn cảnh của hắn ta bị vây công, chết thảm tại chỗ.

Không biết từ đâu mà Trấn Thiên Thần Tông biết được tin tức Thanh Huyền Đạo Chủ tọa hóa.

Phải biết hắn ta là truyền nhân, còn không biết tin tức này, bị các trưởng lão giấu giếm gắt gao.

“Phía sau ngươi chính là truyền nhân Cố gia, đương nhiên ta biết rõ, nhưng ngươi chỉ là một tên tùy tùng mà thôi, Thanh Huyền Đạo Chủ vẫn lạc, ngươi cho rằng hắn có thể bảo vệ ngươi sao?”

“Huống chi, hiện nay thế lực ngấp nghé Thanh Huyền đạo trường không chỉ có một mình Trấn Thiên Thần Tông ta. Cùng lắm thì đến lúc đó, nể mặt Thần Tử Cố gia, giữ lại mạng chó của ngươi.” Nam tử mặc kim giáp cũng chính là Chung Thiên cười nói, vẻ mặt vô cùng lạnh nhạt, tràn ngập sự tự tin mạnh mẽ.

“Khởi bẩm thiếu chủ, Thanh Huyền đạo trường trồng dược điền trong cổ thành này đã vô số năm, mỗi một khối bùn đất đều có đường vân thần bí, có thể nói là giá trị liên thành.”

Một nam tử trung niên khôi ngô cao lớn hồi đáp, vẻ mặt lạnh lùng, khí tức kinh khủng.

Hắn ta mặc khôi giáp, toàn thân vàng óng cứng rắn như thần thiết, cưỡi một đầu hoàng kim sư tử như do bê tông tạo thành, trong tay cầm một cây trường mâu, chính là tồn tại kinh khủng Chuẩn Chí Tôn cảnh.

Sau lưng bọn họ, còn có tu sĩ ẩn núp, khí tức cường đại, thánh huy chảy xuôi, đằng đằng sát khí!

Trong đó người yếu nhất cũng có thực lực Chân Thần cảnh.

Phần lớn đều là Bán Thánh cảnh, Thánh Nhân cảnh, Chí Thánh cảnh, Đại Thánh cảnh cũng có vài vị, sừng sững ở một bên khác, khí tức cường đại khiếp người như ma sơn!

“Hôm nay, bắt đầu từ mảnh dược điền này trước, kể từ hôm nay Thanh Huyền đạo trường sẽ bị xóa tên trên thế gian.”

Thiếu chủ Chung Thiên của Trấn Thiên Thần cười khẽ, thân mang thần giáp màu vàng, tu vi Thiên Thần cảnh trung kỳ.

Trong thế hệ trẻ tuổi, chính là người nổi bật, xưng tôn vô địch một phương!

Hắn ta đã học được Trấn Thiên Thần quyền của Trấn Thiên Thần Tông đến tinh thâm, một đôi thần quyền đánh ra, ẩn chứa trấn

thiên chi lực kinh khủng.

“Ngươi sẽ phải hối hận vì hành động hôm nay...”

Sắc mặt Thanh Huyền Tiểu Đạo Quân mang theo phẫn nộ và không cam lòng nói.

Nếu thế lực đối địch với Thanh Huyền đạo trường đến đây báo thù, hắn ta có thể lý giải.

Nhưng lúc trước Trấn Thiên Thần Tông không hề có một chút ân oán nào với Thanh Huyền đạo trường.

Đám gia hỏa này chính là một đám tham lang, ngửi được mùi máu tươi liền đến.

Sắc mặt Chung Thiên trở sang lạnh lẽo nói, “Ít nói lời vô ích đi, nếu không phải cảm thấy ngươi còn chút tác dụng, ngươi cho rằng ta sẽ giữ lại ngươi sao?”

“Tu sĩ toàn tông nghe lệnh ta, giết!”

Chung Thiên đột nhiên quát to, tràn ngập sát khí!

Sau một khắc, oanh một tiếng!

Ba động kinh thiên bộc phát!

Tu sĩ Trấn Thiên Thần Tông tạo ra ba động khủng bố, từ trên vách núi hóa thành từng đạo thần hồng, bay về phía cổ thành Thanh Lục.

Mục tiêu, chính là mảnh dược điền cổ của Thanh Huyền đạo trường!

Chỗ sâu trong thành có một cái Tiên Thiên linh tuyền rất hiếm có, đã tẩm bổ dược điền gần ngàn vạn năm, chưa hề đoạn tuyệt, vô cùng trân quý.

Tiên Thiên linh tuyền này cũng thuộc về Thanh Huyền đạo trường.

Ngày thường, mặc dù có thế lực đỏ mắt ngấp nghé, cũng không

dám ra tay.

Hiện nay mục tiêu đầu tiên của Chung Thiên chính là Tiên Thiên linh tuyền và bùn đất xung quanh.

Bởi vì hắn ta có một không gian bí bảo, trong đó có thể sinh ra tiểu thế giới, có thể uẩn dưỡng những thứ này.

Oanh!

Dường như trong nháy mắt.

Toàn bộ Thanh Lục Cổ Thành đều sôi trào, nhìn đám tu sĩ sát khí ngất trời kia tiến đến.

Tất cả mọi người chấn kinh, không ngờ sẽ có thế lực dám động đến mảnh dược điển cổ của Thanh Huyền đạo trường!

“Thân ảnh mặc kim giáp kia là thiếu chủ Chung Thiên của Trấn Thiên Thần Tông sao? Nghe nói hắn ta có danh xưng Tiên Thiên Thần Linh, vô cùng cường đại, căn bản không tìm được địch thủ cùng thế hệ!”

“Người bị bắt kia... Dường như là... Truyền nhân của Thanh Huyền đạo trường, Thanh Huyền Tiểu Đạo Quân... Tê!”

“Chẳng lẽ Thanh Huyền đạo trường đã bị chia cắt rồi sao?”

“Mặc dù Thanh Huyền Đạo Chủ tọa hóa, nhưng hiện nay còn chưa được chứng thực mà!”

Nơi đây, các tu sĩ nhận ra Trấn Thiên Thần Tông và Thanh Huyền Tiểu Đạo Quân lập tức sôi trào, vô cùng rung động.

“Người nào?”

Tại dược điền cổ vang lên một tiếng hừ lạnh, đồng thời cũng dâng lên huyết khí ngập trời.

Một vị cường giả xuất hiện, thực lực vô cùng cường đại, khí thế quét ngang bốn phương tám hướng, chính là một vị Đại Thánh, phụ trách trấn thủ nơi đây!

Tại các phương hướngkhác, những tu sĩ của Thanh Huyền đạo trường cũng xuất hiện, trên mặt lộ vẻ phẫn nộ và lãnh ý, muốn đối kháng với kẻ địch tiến công vào đây.

Nhưng rất nhanh.

“Làm sao có thể...” Vẻ mặt của tất cả mọi người thay đổi, một mảnh trắng bệch, lạnh cả người, bọn họ đều đang run rẩy!

Chuẩn Chí Tôn!

Bên phía Trấn Thiên Thần Tông, lại có Chuẩn Chí Tôn tồn tại.

Tu sĩ trong cổ thành Thanh Lục đều hãi nhiên muốn tuyệt, đứng ở phía xa, nhưng suýt chút nữa vẫn bị khí thế kia chấn nát, cơ thể hoàn toàn không tiếp nhận được!

Vị Chuẩn Chí Tôn kia cưỡi một đầu hoàng kim sư tử như do bê tông tạo thành, trường mâu màu vàng như Chân Long vẫy đuôi, phù văn bành trướng, trực tiếp tiêu diệt tất cả các trận văn phía trước!

Kinh khủng khiến lòng run sợ!

Không tu sĩ nào có thể chịu được một luồng khí thế của Chuẩn Chí Tôn!

Vị Đại Thánh mới xuất hiện, ầm vang một tiếng, bị mũi thương quét ngang, thân thể kịch chấn, bị đánh nứt ra, sau đó phun ra máu tươi, ngã xuống, tro bụi bắn lên đầy trời!

Tất cả tu sĩ bên trong cổ thành Thanh Lục đều tuyệt vọng!

Chí Tôn không ra, một vị Chuẩn Chí Tôn chính là chí cường có chiến lực kinh khủng vô địch.

Không ai có thể ngăn cản!

Không hề bất ngờ.

Mảnh dược điền cổ tỏa ra hào quang này bị Chung Thiên chấn nhiếp.

Những thế lực và kiến trúc có liên quan đến Thanh Huyền đạo trường ở nơi này đều bị phá huỷ, trở thành một mảnh biển lửa, bất luận già trẻ nam nữ, không có một người sống sót.

Thanh Huyền Tiểu Đạo Quân nhìn một màn này, toàn thân run rẩy, đôi mắt đỏ bừng, lòng như đao cắt, hàm răng cắn chắt.

“Trấn Thiên Thần Tông...”

“Công tử... Hắn nhất định... Sẽ báo thù cho chúng ta.”

Hắn ta tận mắt nhìn đám sư huynh sư đệ đồng môn và các trưởng lão của mình bị đám người Trấn Thiên Thần Tông đánh thành huyết vụ.

Sau đó bị tọa kỵ của bọn họ một ngụm nuốt vào, hình thần câu diệt, tất cả đều không thừa!

“Ha ha.”

“Ngươi chỉ là một tên tùy tùng mà thôi, đáng giá để Thần Tử Cố gia để ý sao?”

“Huống chi, Thần Tử Cố gia hiện thân thì như thế nào, chẳng lẽ hắn có thể dựa vào sức lực một mình mà ngăn cản nhiều người như vậy sao?”

“Thanh Huyền đạo trường đi về phía diệt vong, đây là sự thật không ai có thể thay đổi được.”

“Từ xa xưa, Tiên Vực đã lưu truyền đạo lý này, chẳng lẽ ngươi còn không hiểu sao?”

Chung Thiên nhàn nhạt cười.

Chương 316: Phá Vực Mà Đến, Thiên Địa Mênh Mông Cuồn Cuộn, Bàn Tay Diệt Chuẩn Chí Tôn (2)

Một phương đạo thống kết thúc, mang ý nghĩa các thế lực đạo thống còn lại sẽ quật khởi.

Cách phân chia giai cấp nghiêm ngặt như Kim Tự Tháp, tại Tiên Vực càng phát huy vô cùng tinh tế.

Sắc mặt Thanh Huyền Tiểu Đạo Quân vô cùng băng lãnh, "Ngươi không hiểu, Đạo Chủ sớm đã an bài. Thanh Huyền đạo trường sớm đã thần phục công tử, Trấn Thiên Thần Tông các ngươi gây ra hoạ lớn ngập trời rồi..."

"Ha ha."

Chung Thiên cười lạnh một tiếng, trong tay hắn ra xuất hiện một cây thần thương lượn lờ phù văn, xùy một tiếng đã xuyên qua thân thể Thanh Huyền Tiểu Đạo Quân, tiên huyết chảy dài, kéo trên không trung.

Thân thể Thanh Huyền Tiểu Đạo Quân kịch chấn, không ngừng ho ra máu, tất cả tu sĩ xung quanh nhìn một màn này, sau lưng phát lạnh.

"Truyền nhân của Trấn Thiên Thần Tông cũng quá đáng sợ!"

"Không chỉ diệt các thế lực và đệ tử của Thanh Huyền đạo trường ở đây, hiện nay còn xuyên qua thân thể truyền nhân Thanh Huyền đạo trường..."

Tất cả tu sĩ cũng phát run, khó mà tưởng tượng nỗi nhục nhã và đau đớn kịch liệt này.

Dường như Chung Thiên còn không hài lòng với kết quả này.

Hắn ta kéo lê Thanh Huyền Tiểu Đạo Quân trên phố, tạo ra vết máu đáng sợ.

"Tùy tùng của Thần Tử Cố gia, ha ha, người đứng đầu thế hệ trẻ tuổi?"

Vẻ mặt Chung Thiên rất lạnh nhạt, thật ra lúc này trong lòng hắn ta có chút đắc ý.

Hắn ta trời sinh Thần Linh, thiên phú vô song, chiến lực siêu tuyệt, có được một loại thiên phú thần thông cực mạnh, tại một số phương diện, có thể miễn dịch thần thông.

Từ nhỏ hắn ta đã hiện ra vô địch chi tư, được tông môn toàn lực bồi dưỡng, vì tại tranh đế vị một thế này, xưng tôn cùng thế hệ xưng.

Nhưng trước đó không lâu.

Đám cao tầng trong tông môn lại truyền ra lời nói, muốn phong ấn hắn ta.

Dường như tất cả bọn họ đều cho rằng một thế này, hi vọng thành Đế vị của Chung Thiên đã đoạn tuyệt, có Thần Tử Cố gia tại, thế hệ trẻ tuổi không có bất kỳ cơ hội nào.

Bởi vì bọn họ cho rằng dựa vào thiên tư của Chung Thiên, tỷ lệ thành Đế ở kỷ nguyên khác sẽ rất lớn, ít nhất sẽ vượt xa kỷ nguyên này.

Những lời này, khiến trong lòng Chung Thiên vô cùng khó chịu, phẫn nộ, đồng thời cũng không cam tâm.

Dựa vào cái gì còn chưa từng tranh phong qua, thậm chí còn chưa từng gặp mặt, bọn họ đã cho rằng hắn ta không bằng đối phương.

Chung Thiên luôn tự tin vững chắc vào bản thân mình, làm sao có thể chịu được.

Mặc dù bản thân hắn ta cũng rõ ràng, Thần Tử Cố gia mạnh đến không hợp thói thường.

Nhưng hắn ra... Chính là không nguyện ý tiếp nhận sự thật này...

Bên trong cổ thành, tất cả mọi người im lặng như ve mùa đông, cảm nhận được áp lực kinh khủng.

Hành động của Chung Thiên như vậy, chính là đang chấn nhiếp, thị uy.

Những thế lực có quan hệ tốt với Thanh Huyền đạo trường, giờ

phút này cũng chỉ có thể thở dài, căn bản không dám xuất thủ tương trợ.

Dưới thân đám tu sĩ của Trấn Thiên Thần Tông đều là dị thú vô cùng cường đại, phun ra sương mù, đằng đằng sát khí, hắc quang tỏa ra, như từ chiến trường vạn cổ đánh tới, lẳng lặng đi sau lưng Chung Thiên.

Ầm ầm!

Lúc này, chân trời đột nhiên truyền đến tiếng vang kinh thiên, tất cả mọi người vô cùng kinh dị, sau đó rung động, chẳng lẽ lại có thế lực đến đây kiếm một chén canh, nhúng tay vào chuyện của Thanh Huyền đạo trường sao?

“Ù ù...”

Đó là một chiến thuyền cổ lão, tiên khí lượn lờ, đụng nát hư không, từ trên trời lao đến, đồng thời còn tràn ngập hỗn độn khí, vô cùng hào hùng!

Chiếc thuyền này quá khổng lồ, giống như có thể sánh vai với tinh thần nhật nguyệt, vô số thần phù quấn quanh!

Như một mảnh thiên khung rơi xuống, thiên địa mênh mông cuồn cuộn, oanh minh một mảnh!

Tất cả tu sĩ đều rung động!

“Tê!”

“Đây... Đây là chiến thuyền phá vực!”

“Chỉ có thế lực mới bất hủ mới có được, trong nháy mắt sẽ phá vực mà đi, đây là muốn phát động Trường Sinh chiến sao?”

Giờ khắc này, cho dù là đám Thánh Nhân âm thầm quan sát cũng không ngồi yên, đôi mắt trừng lớn, khó mà khoanh tay đứng nhìn nữa.

Bên trong cổ thành Thanh Lục, vô số tu sĩ run rẩy dưới khí thế hào hùng này, muốn quỳ xuống, như đối mặt với một vị Thần Linh từ

viễn cổ tiến đến!

“Thế lực nào vậy, muốn kiếm một chén canh sao? Tại hạ là bát đại thiên tướng của Trấn Thiên Thần Tông...”,

Nam tử khôi ngô cưỡi Hoàng Kim Sư Tử vừa sải bước đi ra, khí huyết Chuẩn Chí Tôn cuốn lên thương khung, ánh mắt lăng liệt, âm thanh cuồn cuộn như lôi, mở miệng hỏi.

“Cút!”

Nhưng mà, không để hắn ta nói xong, một bàn tay lớn từ trong chiến thuyền phá vực kéo dài ra.

Kim sắc sáng chói, như tiên kim đúc thành, tiên khí và hỗn độn khí lượn lờ, sôi trào mãnh liệt, từ trong đó trào ra.

Đầu tiên chỉ lớn bằng ngọn núi nhỏ, sau đó như một mảnh tinh vũ thiên khung, vô biên vô hạn, có khí thế kinh khủng!

Cái gì? !

Tất cả mọi người trừng lớn mắt, vô số tu sĩ quỳ rạp xuống đất, không thể chịu đựng cỗ khí thế này.

Nhất là vị siêu cấp cường giả Chuẩn Chí Tôn kia, cảm nhận của hắn ta là mãnh liệt nhất, khí thế của một chưởng này quá đáng sợ, giống như thiên địa đang thu nạp, muốn trấn áp hắn ta!

“Phá cho ta!”

Hắn ta đột nhiên hét lớn, chiến y màu vàng óng trên người phóng xuất hào quang sáng chói, như thần linh lâm thế.

Sau đó, kim quang tăng vọt.

Sắc mặt hắn ta đỏ lên, thôi động tinh huyết, trường thương quét ngang, ù ù rung động, mảng lớn quang mang màu vàng giống như thiên quân vạn mã lao nhanh.

Đây là một kích chí cường của Chuẩn Chí Tôn cảnh, có thể chiến thiên động địa!

Nhưng bàn tay lớn màu vàng óng này có vô số xích hà quấn quanh, quy tắc sôi trào, ẩn chứa thực lực vô cùng vô tận, như một vị Chí Tôn vô địch xuất thủ!

Nơi này giống như bạo loạn, tất cả tu sĩ run rẩy, ai cũng bị bức lui, tất cả đều trốn về phía xa.

“Không có khả năng...”

Công kích của nam tử khôi ngô không hề có hiệu quả, phun ra một ngụm tiên huyết, không dám tin, hô to, đồng thời trở nên hoảng sợ!

Hoàng Kim Sư Tử dưới thân hắn ta đã thôn phệ vô số sinh mạnh, tu vi là Đại Thánh cảnh, bây giờ lại phốc một tiếng sụp đổ, bị khí cơ kia liên lụy!

Ngay sau đó!

Bàn tay lớn màu vàng óng rơi xuống, vô cùng bình ổn, như hỗn độn bàn thạch do vĩ lực của thiên địa biến thành, khó mà phá hủy, hỗn độn khí sôi trào, nghiền ép tất cả.

Vị Chuẩn Chí Tôn này không kịp phát ra tiếng kêu thảm, trực tiếp hóa thành một đoàn huyết vụ, hình thần câu diệt!

Thiên địa, lập tức yên tĩnh lại!

Chương 317: Trấn Thiên Thần Tông Động Đến Tùy Tùng Của Cố Mỗ, Đúng Là To Gan

Thiên địa yên tĩnh một lát, sau đó giống như có thiên thạch rơi xuống, phía dưới lập tức sôi trào!

Vô số tu sĩ hãi nhiên.

Bên trong cổ thành Thanh Lục.

Nhìn vị đại hán khôi ngô mặc kim giáp, uy nghiêm đáng sợ như Thần Linh nổ tung, hóa thành một đoàn huyết vụ.

Tất cả tu sĩ đều hít thở không thông, thần hồn rung động, da đầu muốn nổ tung.

Đây rõ ràng là một vị cường giả siêu cấp, cấp bậc Chuẩn Chí Tôn a.

Phải biết, một luồng khí tức của Chuẩn Chí Tôn đủ để áp chế tứ hải bát hoang, khiến một khỏa cổ tinh hoang vu nổ thành bột mịn!

Nhưng... Cứ như vậy bị một chưởng trấn áp thành huyết nhục!

Một màn này, thật sự quá rung động và kinh dị!

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, bọn họ tuyệt đối không tin đây là sự thật.

“Chẳng lẽ bên trong chiến thuyền phá vực kia là một vị Chí Tôn!”

“Chỉ có Chí Tôn xuất thủ, mới có uy thế kinh khủng như vậy!”

“Rốt cuộc đây là thế lực nào xuất thủ, bá đạo như vậy, xé mặt với Trấn Thiên Thần Tông!”

Trên mặt tất cả tu sĩ tràn ngập kính sợ, kinh hãi, nhìn về phía chiến thuyền cổ lão vắt ngang chân trời, tiên khí lượn lờ, hỗn độn khí chìm nổi, giống như phá vỡ vạn cổ tuế nguyệt.

Bên trên nhiễm các loại màu sắc khác nhau, đều do một vài tồn tại chí cường cổ lão lưu lại, khiến người ta run sợ rung động.

Đã trăm vạn năm, chiến thuyền phá vực không hiện thế ở Tiên Vực rồi, một khi hiện thế, liền mang ý nghĩa Trường Sinh chiến!

Hiện nay chiến thuyền phá vực như một khối đại lục, âm ảnh kinh khủng, quá mức to lớn.

Loại khí tức kia, áp chế tu sĩ trong phạm vi trăm vạn dặm hai chân nhũn ra, muốn quỳ xuống.

Trên đường phố cổ lão, Chung Thiên và tất cả tu sĩ của Trấn Thiên Thần Tông cũng dại ra, giống như choáng váng.

“Làm sao có thể...”

“Người Chung Thiên dẫn theo là Chuẩn Chí Tôn, cho dù là ở cùng cảnh giới cũng là người nổi bật, sao lại thế?”

“Người bên trong chiến thuyền kia, rốt cuộ là ai?”

Sau đó phản ứng lại, bọn họ không nhịn được kêu to, vô cùng hoảng sợ, nhãn thần tràn ngập hãi nhiên.

Dáng vẻ hoàn toàn khác hoàn toàn với vẻ lãnh khốc, đằng đằng sát khí vừa rồi.

Trong trực giác của bọn họ có một luồng khí lạnh từ cột sống xông thẳng lên xương sọ, giống như xốc đỉnh đầu lên, giội một chậu nước đá vào trong đó!

Thanh Huyền Tiểu Đạo Quân mở đôi mắt bị máu làm cho mơ hồ ra, trong đó giống như có tinh quang xông ra, lẩm bẩm nói, “Công tử, là ngài sao?”

Nghe được giọng nói của hắn ta, Chung Thiên giật mình, đôi mắt trừng lớn, căn bản không thể tin được.

Trước đó hắn ta vẫn luôn lạnh nhạt và tự tin, bây giờ căn bản không duy trì được.

“Thần Tử Cố gia, hắn mạnh hơn cũng không thể đến trình độ này...”

“Cái này đã siêu việt cùng thế hệ, thực lực giống như cường giả thế hệ trước.”

Giọng nói của Chung Thiên khẽ run, trong lòng có chút khủng hoảng.

Thời gian trước, Vũ Hóa đạo vực truyền đến tin tức.

Tu vi của Thần Tử Cố gia là Thiên Thần cảnh đỉnh phong, mặc dù

chiến lực ngập trời, lại chưa Nhập Thánh.

Lúc này mới qua bao lâu, chưa tới nửa năm?

Làm sao Thần Tử Cố gia có thể tăng lên nhiều như vậy?

Thực lực kinh khủng vừa rồi, là Chí Tôn không lầm.

“Không biết tiền bối phía trước là người của thế lực nào, tại hạ là truyền nhân của Trấn Thiên Thần Tông, Chung Thiên.”

“Nếu vừa rồi có hiểu lầm, mong rằng tiền bối bỏ qua.”

Chung Thiên mở miệng nói, thái độ phóng rất thấp, cho rằng phía trước là một vị tiền bối

Nghĩ rằng vừa rồi vị Chuẩn Chí Tôn kia triển lộ khí tức của mình, mới chọc giận đối phương, khiến đối phương hạ sát thủ.

Bây giờ Thanh Huyền đạo trường bấp bênh, cục diện sắp sụp đổ.

Tất cả đạo thống lớn cũng muốn tiến đến kiếm một chén canh.

Cho nên theo Chung Thiên, đây cũng là cường giả của một phương vô thượng đạo thống điều động đến, cũng cảm thấy hứng thú với mảnh dược điền mà Thanh Huyền Đạo Chủ gieo xuống ở đây.

Đến bùn đất bên trong mảnh dược điền này cũng ẩn chứa tạo hóa tạo hóa nồng đậm, có thể giúp thần dược, thánh dược gia tốc trưởng thành, sẽ không hư hao căn cơ và bản nguyên.

“Tiền bối?”

“Cố mỗ không thể đảm đương tiếng xưng hô này.”

Chung Thiên nói xong, chờ đợi người trong chiến thuyền phá vực kia trả lời.

Nhưng khiến hắn ta chấn kinh, rùng mình đến mức cả người lập tức cứng ngắc, ngốc tại chỗ chính là.

Trả lời hắn ta là một giọng nam trẻ tuổi mang theo hàn ý.

Hỗn độn khí lượn lờ phía trước tách ra, lộ ra một lá cờ thê lương xưa cũ, giống như có thể che đậy thiên khung, vô biên vô hạn.

Một thân ảnh trẻ tuổi mặc áo trắng từ đó đi ra, thon dài lại mơ hồ, bên người có hỗn độn khí bao phủ, gương mặt vô cùng bình tĩnh, đôi mắt sâu thẳm như hàn đàm vô biên, có thể hút tâm hồn người ta vào đó

Chính là Cố Trường Sinh.

“Cố!”

Trong nháy mắt nhìn thấy lá cờ này, cả tòa cổ thành lập tức sôi trào, trong mắt tất cả tu sĩ hiện lên chấn kinh, sau đó hãi nhiên.

Tuyệt đối không nghĩ tới, cỗ chiến thuyền phá vực này lại đến từ Trường Sinh Cố gia, hơn nữa, đến vị thần thoại vô địch cùng thế hệ trẻ tuổi kia cũng bị kinh động.

“Thật là công tử!”

“Công tử tự mình hiện thân!”

Thanh Huyền Tiểu Đạo Quân bị trường thương đâm xuyên qua cũng rất kích động, cảm động, nhiệt huyết sôi trào, suýt chút nữa lệ nóng doanh tròng, hắn ta biết rõ, công tử nhất định sẽ tới!

Nói khó nghe một chút, hắn ta chỉ là nô bộc.

Nhưng Cố Trường Sinh lại vì một tên nô bộc là hắn ta mà hiện thân ở đây.

Chuyện này làm sao không khiến hắn ta cảm động, nhiệt huyết sôi trào được!

“Trời ạ, thật sự là người của Trường Sinh Cố gia tới! Người kia, chính là Thần Tử Cố gia đi!”

“Là Thần Tử Cố gia, không sai, ta may mắn từng nhìn thấy bóng lưng hắn một lần. Nhưng thực lực của hắn bây giờ, vậy mà đã cường đại đến trình độ này rồi?”

“Một chưởng đè chết một vị Chuẩn Chí Tôn, thật không thể tin được! Thế hệ trẻ tuổi... Không, đoán chừng thế hệ trước đối mặt với hắn cũng phải nhức đầu!” Vô số tu sĩ rung động không thôi.

Có người cũng vô cùng nghi hoặc, “Chẳng lẽ Trường Sinh Cố gia cũng muốn kiếm một chén canh sao? Nhưng như vậy cũng không đúng... Nghe nói truyền nhân của Thanh Huyền đạo trường là tùy tùng của Thần Tử Cố gia mà?”,

“Vậy là vì nguyên nhân gì?”

“Nhưng đại giới này cũng quá lớn, vì chỉ tên tùy tùng mà thôi, đây là muốn đối mặt với bao nhiêu vô thượng đạo thống a?”

“Tê!”

Tất cả tu sĩ chấn kinh, hoàn toàn không nghĩ ra.

Nhưng tên tuổi của Cố Trường Sinh và Trường Sinh Cố gia khiến bọn họ không thể coi thường.

Chương 318: Trấn Thiên Thần Tông Động Đến Tùy Tùng Của Cố Mỗ, Đúng Là To Gan

Dù sao thời gian trước, mười ba vị Đại Đế xuất thế, chiến tích bên bờ sông Thiên Thủy, oanh động bốn phương tám hướng, huyên náo ba ngàn đạo vực, khiến thế lực khắp nơi cực kì bất an.

Trường Sinh Cố gia hiển lộ một tia nội tình, khiến thế lực khắp nơi kiêng dè không thôi.

“Là ngươi! Cố Trường Sinh!”

“Nhưng thực lực hôm nay của ngươi... Sao lại thế...”

“Chỉ là một tên tùy tùng, đáng giá để ngươi tự mình xuất thủ sao?”

Lúc này, trong khoảnh khắc thấy rõ người trước mắt, Chung Thiên

cũng hãi nhiên, lạnh cả người.

Chỉ cảm thấy da đầu muốn nổ tung, sắc mặt trắng bệch, hoàn toàn không thể tin được.

Hắn ta không kịp phản ứng, đã nhìn thấy phía trước có sát khí ngập trời vọt tới, phô thiên cái địa.

“Trấn Thiên Thần Tông động đến tùy tùng của Cố mỗ, đúng là to gan.”

Giọng nói của Cố Trường Sinh âm bình thản, ánh mắt nhìn Thanh Huyền Tiểu Đạo Quân bị trường thương của Chung Thương đâm xuyên qua, ẩn chứa sát khí băng lãnh.

Mặc dù nhận được tin tức, hắn đã dùng chiến thuyền phá vực từ Nam Thắng đạo vực đến đây, nhưng vẫn chậm không ít.

Những thế lực có liên quan đến Thanh Huyền đạo trường ở nơi này đều đã bị tiêu diệt.

Tất cả kiến trúc hóa thành bột mịn, tu sĩ bị giết, hình thần câu diệt!

Đối với việc này, mặc dù nguyên nhân không phải do hắn, hoàn toàn là cảnh tượng lúc một phương thế lực sắp sụp đổ.

Nhưng Thanh Huyền Đạo Chủ sớm đã phó thác Thanh Huyền đạo trường cho hắn.

Mặc dù không công khai!

Nhưng... Thanh Huyền đạo trường chính là vật của riêng Cố Trường Sinh hắn!

Những người này muốn cướp đoạt đồ của hắn.

Chẳng phải đang tìm chết sao?

Sau một khắc, Cố Trường Sinh điểm ra một chỉ, đầu ngón tay dâng lên từng đợt lôi đạo quy tắc.

Xùy một tiếng hóa thành vạn trượng lôi long, vô cùng dữ tợn, thiên địa dường như cũng rung động, gầm thét vẫy đuôi, vỡ toang tất cả!

Đạo khí tức mang theo lôi đạo này lập tức khuếch tán ra, bao trùm về phía Chung Thiên.

Kia là lôi đình màu tím lít nha lít nhít, mang theo kiếp diệt chi ý!

“A...”,

“Không được! Mau trốn!”

“Đây là kiếp diệt chi lôi, ẩn chứa hủy diệt chi ý, tuyệt đối không thể bị đụng vào!”

Tất cả tu sĩ bên cạnh Chung Thiên đều sợ hãi, vãi cả linh hồn.

Cho dù là Thánh Nhân hay Chí Thánh, đều hãi nhiên chạy trốn khắp các phương.

Nhưng tốc độ có nhanh, cũng không nhanh hơn lôi đình, không kịp đào thoát, bị đạo đạo lôi quang đuổi kịp.

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Tiếng nổ không ngừng vang lên, nhục thân bị cháy đen, sinh cơ câu diệt, hóa thành tro tàn, theo gió tán đi!

Trong nháy mắt, trong phạm vi ngàn dặm, tất cả đều hóa thành lôi hải, sau đó vỡ thành hư vô!

Căn bản không hề do dự.

Sắc mặt Chung Thiên trắng bệch, thôi động bảo vật phòng ngự của mình, toàn thân sáng lên, đồng thời vận chuyển thiên phú thần thông.

Hắn ta dùng thần thông mạnh nhất chống cự!

Nhưng trong nháy mắt, trong tiếng tạch tạch vang lên, vật phòng ngự của hắn ta bị đánh nát, lôi đình lấp lóe, trở thành cặn bã.

“Thậm chí ngay cả một đạo khí tức ta cũng không chống cự được...” Chung Thiên phun ra một ngụm tiên huyết, sắc mặt trắng bệch, bay ngược ra ngoài, không biết đã gãy bao nhiêu cái xương sườn.

“Dương lão cứu ta!” Chung Thiên sợ hãi tuyệt vọng, vội vàng hô to một tiếng, gọi người hộ đạo của mình ra.

Mặc dù hắn ta ghen ghét với thực lực và thành tựu của Cố Trường Sinh, nhưng cũng biết mình không phải là đối thủ của Cố Trường Sinh.

Hiện nay chênh lệch giữa hai người thật sự quá lớn, khó mà diễn tả bằng lời!

Giờ phút này.

Trong lòng Chung Thiên vừa kinh vừa sợ!

Thân là truyền nhân của Trấn Thiên Thần Tông.

Bên cạnh hắn ta cũng có không ít tùy tùng.

Nhưng trong lòng hắn ta tự nhận, tuyệt đối không thể làm đến trình độ như Cố Trường Sinh.

Vì một tên tùy tùng không có ý nghĩa, mà đối đầu với nhiều thế lực bất hủ, vô thượng đạo thống như vậy!

Đây là chuyện không hợp lý!

Trong khoảnh khắc Cố Trường Sinh hiện thân, đã triển lộ sát khí với tất cả bọn họ, chưởng quản như lôi phạt đánh ra, bọn họ căn bản không có sức hoàn thủ.

Khi giọng nói của Chung Thiên vừa rơi xuống, hư không một trận mơ hồ, tuỳ tiện xé mở, một thân ảnh hào hùng vô cùng kiêng kị xuất hiện.

Ông ta nhìn chằm chằm Cố Trường Sinh, vung tay lên, ba động Chí Tôn tỏa ra, hủy diệt mảnh lôi hải kinh khủng kia.

Nhưng bản thân lại run lên, Thân Pháp suýt chút nữa bất ổn.

Cố Trường Sinh cường đại, có chút vượt qua ông ta tưởng tượng!

Vừa rồi Cố Trường Sinh xuất thủ, ông ta không kịp ngăn cản, chấn kinh bởi lai lịch của cỗ chiến thuyền phá vực này.

Đương nhiên.

Bây giờ ông ta kiêng kị cũng không phải thực lực của Cố Trường Sinh, mà là thế lực và người hộ đạo phía sau Cố Trường Sinh.

Hiện nay có rất nhiều thế lực tại ba ngàn đạo vực đều biết.

Trường Sinh Cố gia rất đáng sợ!

“Đây là một vị Chí Tôn!”

“Hôm nay đúng là Trấn Thiên Thần Tông đã bỏ hết tiền vốn đến đây, đến người hộ đạo cấp bậc Chí Tôn cũng bị điều động ra!”

“Nhưng... Ông ta có dũng khí xuất thủ với Thần Tử Cố gia sao?”

Bên trong cổ thành, tất cả tu sĩ suýt chút nữa quỳ rạp xuống.

Thân ảnh hiển hiện vô cùng to lớn, cao như vạn trượng, đỉnh thiên lập địa.

Đây là Chí Tôn Pháp Thân, khí tức cường đại khiến mọi người kinh hãi, thần hồn muốn nứt mở!

Chuẩn Chí Tôn cũng khó có thể vượt qua khoảng cách.

Nói đúng hơn là, phía dưới Chí Tôn đều là sâu kiến!

Tất cả mọi người bị trấn trụ, bị Chí Tôn Pháp Thân của thân ảnh này nhìn xuống, cảm nhận được uy áp đáng sợ khó nói lên lời, giống như sâu kiến đang ngước nhìn lên nhìn thần linh.

Sắc mặt mỗi người đều tái nhợt, không tự chủ được run rẩy.

Đây là một loại trời sinh áp chế, theo bản năng e ngại từ linh hồn.

Nhưng trong bóng tối, không ít lão đồ cổ lộ ra ánh mắt lấp lóe, đang thì thầm, cảm thấy Trấn Thiên Thần Tông đã gặp phải chuyện vô cùng nan giải.

Vô cùng đau đầu.

Bọn họ tuyệt đối không dám tùy tiện xuất thủ với Cố Trường Sinh.

Khác hẳn với Thanh Huyền Tiểu Đạo Quân trước đó.

Hiện nay Cố Trường Sinh hiện thân, chính là thể hiện một thái độ!

Giờ phút này, trong lòng Dương lão vô cùng nghiêm túc, vẻ mặt cũng nghiêm túc, mở miệng nói,

“Thần Tử Cố gia!”

“Lão phu không muốn đối địch với Cố gia, nhưng chuyện này, Cố gia các ngươi không chiếm lý được.”

“Thanh Huyền đạo trường đắc tội quá nhiều thế lực, phần nhân quả này lớn đến mức ngươi cũng không đón đỡ được!”

“Hôm nay cho dù ngươi ngăn cản Trấn Thiên Thần Tông ta, sau đó vẫn còn các thế lực bất hủ khác, mười vạn cấm khu, hoàng tộc Thái Cổ sẽ nhúng tay!”

“Đây là ranh giới cuối cùng của quy củ tại ba ngàn đạo vực, từ vạn cổ đến nay đều là như thế, không ai có thể đánh phá!”

“Thuận theo thiên lí, sinh tử tồn vong, đó là tự nhiên!”

“Cho dù ngươi có thể đại biểu cho Cố gia, cũng không ngăn cản được!”

Giọng nói như lôi, hướng dẫn từng bước, cuồn cuộn truyền đến.

Nếu là tiểu bối bình thường, ông ta sẽ không nói nhiều như vậy, đã sớm một bàn tay đập xuống rồi.

Nhưng người đối diện chính là Thần Tử Cố gia.

Ông ta không dám!

Chương 319: Chí Cường Một Trận Chiến, Đồ Chí Tôn Chứng Nhận Con Đường Phía Trước

Ông ta cũng không biết rõ vì sao, Thần Tử Cố gia lại hiện thân vì một tên tùy tùng nho nhỏ này.

Nhưng chuyện Thanh Huyền đạo trường diệt vong, chính là chuyện tất nhiên.

Người vi phạm đại thế, cho tới bây giờ cũng không có kết cục tốt.

“Ranh giới cuối cùng của quỷ củ sao, đặt ra chính là để đánh vỡ...”

“Huống chi, Thanh Huyền đạo trường vốn thuộc về Cố mỗ.”

“Ngươi ngăn cản, vậy thì hôm nay ta sẽ lấy ngươi ma luyện bản thân.”

“Chí Tôn, cũng chém đi!”

Cố Trường Sinh bình thản nói, tại thời khắc này, từ hư không dậm chân xuống, oanh một tiếng!

Triển lộ khí tức Thánh Nhân cảnh đỉnh phong, có khí huyết ngập trời xuyên qua đỉnh đầu, giống như một đại long kinh thế, chiến ý ngút trời!

Rung động thiên khung!

Từ khi đột phá đến nay, hắn chưa từng chân chính giao thủ với Chí Tôn.

Hôm nay.

Hắn muốn dùng người trước mắt này để ma luyện bản thân!

Nghe thấy lời Cố Trường Sinh nói, tâm thần tất cả tu sĩ đại chấn,

vô cùng hãi nhiên.

Thần Tử Cố gia mới chừng ấy tuổi, vậy mà muốn chém Chí Tôn?

“Tê! Dùng Chí Tôn để ma luyện chiến lực của bản thân, khẩu khí thật lớn!”

Nếu người bình thường nói như vậy, bọn họ tuyệt đối sẽ không nhịn được trào phúng giễu cợt.

Nhưng lời này là do Cố Trường Sinh nói!

Là thần thoại vô địch cùng thế hệ!

So với lần trước hiện thân tại Vũ Hóa đạo vực, rõ ràng bây giờ thực lực của hắn càng sâu không lường được!

Cho nên trong bóng tối, lúc này rất nhiều nhiều lão đồ cổ, lão yêu nghiệt đã trở nên vô cùng nghiêm nghị và nghiêm túc.

“Chẳng lẽ hôm nay sẽ được chứng kiến Thần Tử Cố gia đồ Chí Tôn sao?”

“Tên gia hỏa... Làm sao có thể mạnh như vậy...”,

Chung Thiên cũng bị cỗ khí thế vô địch ngút trời này của Cố Trường Sinh làm cho hồi hộp, tâm thần run rẩy, trong lòng không nhịn được sinh ra hãi nhiên và tuyệt vọng.

Cả đời này... Đoán chừng hắn ta không thể đuổi theo bóng lưng của Cố Trường Sinh!

Sắc mặt Dương lão rất khó coi, lại không muốn giao thủ với Cố Trường Sinh.

Nói thế nào ông ta cũng là thế hệ trước, đồng thời cũng sợ mình xuất thủ làm bị thương Cố Trường Sinh, bị Trường Sinh Cố gia trả thù.

“A, hiện tại sao lại không dám động thủ?” Cố Trường Sinh vô cùng bình thản, ánh mắt lại nhìn về phía Chung Thiên, “Vậy ta chém hắn ta trước!”

Không thể không nói.

Chuyện xảy ra trong thời gian này khiến rất nhiều thế lực tại ba ngàn đạo vực lưu lại ấn tượng sâu sắc.

Ít nhất không ai dám quang minh chính đại gây hấn với Trường Sinh Cố gia.

Cho nên Cố Trường Sinh mới quyết định bức bách đối phương động thủ trước!

Giờ phút này, rõ ràng Dương lão đã buộc phải lựa chọn, vô cùng gian nan.

Nhưng mà.

Cố Trường Sinh phóng lên phía trước, trong tay cầm kiếm gãy Đại La, thân kiếm có tiên khí lượn lờ, hỗn độn khí chìm nổi, kiếm khí vô cùng đáng sợ xuất hiện, Tinh Thần bốn phía đều đang run rẩy, như muốn rơi xuống!

“Dương lão cứu ta!”

Chung Thiên hoảng hốt, thần hồn phát lạnh, lúc này Cố Trường Sinh đã chém ra một kiếm về phía hắn ta, muốn lấy tính mệnh hắn ta!

Một luồng kiếm cơ đã đủ đè nát hắn ta.

Đừng nói đến một đạo kiếm khí!

Đủ để giết hắn ta ngàn vạn lần, đến thần hồn cũng không thừa!

Sắc mặt Dương lão đại biến, vô cùng đau đầu nói, “Xin Thần Tử Cố gia dừng tay, ta nguyện mang theo truyền nhân nhà ta rời đi, vật của Thanh Huyền đạo trường, cũng hoàn trả đủ số...”

“Không có khả năng.” Trên mặt Cố Trường Sinh không đổi sắc, lãnh đạm ngắt lời ông ta, cường thế đánh tới.

Bên trong cổ thành Thanh Lục đã có rất nhiều tu sĩ bị giết chết, cũng không phải một câu rời đi là có thể giải quyết tất cả.

“Nợ máu phải trả bằng máu!”

Oanh!

Giống như có tiên quang cuồn cuộn, kiếm gãy Đại La càng thêm đáng sợ, có khí thế phá hủy thiên địa!

Dương lão lần nữa biến sắc, cảm nhận được áp lực cực lớn, một kiếm này, đến ông ta cũng không dám đón đỡ.

“Đây chính là thực lực chí cường của thế hệ trẻ tuổi, làm sao lại mạnh đến tình trạng này...”

“Đơn giản không thể tưởng tượng!”

Ông ta không nhịn được phát lạnh.

Mà trong khoảnh khắc ông ta sững sờ.

Kiếm gãy Đại La sáng lên, vô cùng kỳ dị, như quang vũ phiêu diêu, vương vãi xuống, cũng giống như Phi Tiên, có mọi loại huyền diệu.

“Dương lão...”

Sắc mặt Chung Thiên như tro tàn, tuyệt vọng hãi nhiên, bị một cỗ vĩ lực chấn trụ, không thể động đậy.

Sau đó, kiếm khí chém xuống, Dương lão đột nhiên phản ứng lại, muốn ngăn cản, Chí Tôn Pháp Thân vỗ ra một chưởng.

Xùy một tiếng, trực tiếp sụp đổ!

Sau đó nửa bên bả vai Chí Tôn Pháp Thân cũng chia năm xẻ bảy.

Đôi mắt Chung Thiên trừng lớn, tràn ngập tuyệt vọng và hối hận, bị quét sạch, trong nháy mắt tiêu tán, không kịp phát ra một tiếng hét!

Thật giống như đã bốc hơi khỏi thế gian!

Các tu sĩ nhìn thấy một màn này, toàn thân đều run rẩy, bởi vì sợ hãi, rung động, cuồng nhiệt, các loại cảm xúc đan xen!

“Ngươi vậy mà... Thật sự giết thiếu chủ!”

Ông ta căn bản không kịp ngăn cản, Chung Thiên đã chết.

Dương lão tức giận, đôi mắt đỏ lên, sát khí ngập trời.

Vừa rồi ông ta sững sờ, rõ ràng bị Cố Trường Sinh quấy nhiễu, nếu không, dựa vào tâm cảnh Chí Tôn của ông ta, làm sao lại như thế.

Mà chuyện này!

Hoàn toàn là vì Cố Trường Sinh muốn giết chết Chung Thiên!

Từ lúc mới bắt đầu, hắn đã có mục đích này.

Giờ khắc này.

“Thiếu chủ xảy ra chuyện, hôm nay cho dù như thế nào, ta vẫn bị cuốn vào, khó chối tội lỗi.”

“Đã như vậy, là ngươi bức ta!”

Dương lão hiện ra sát khí băng lãnh, quét sạch thiên hạ.

Một tay bàn tay lớn xuất hiện, bao trùm cả cổ thành, khôn còn nhìn thấy bầu trời nữa, một mảnh tối tăm, như muốn băng liệt!

“Đây chính là thực lực chân chính của Chí Tôn sao?” Sau khi Cố Trường Sinh phóng ra một kiếm giết Chung Thiên, sắc mặt cũng không biến hóa.

Giờ phút này, hắn cảm thụ rõ ràng nhất, Dương lão bạo nộ rồi, hắn cảm nhận được thần lực mãnh liệt đang lao đến.

Như núi hô biển động, đến cũng không Đại Thánh ngăn cản được, sẽ bị ép thành mảnh vỡ.

So sánh với tên Chuẩn Chí Tôn vừa rồi, rõ ràng không cùng một đẳng cấp, cường đại hơn rất nhiều.

“Chí Tôn giận dữ, vạn vạn thây nằm!”

“Không nghĩ tới Thần Tử Cố gia cường thế bá đạo như vậy, trực

tiếp chém giết truyền nhân của Trấn Thiên Thần Tông!”

“Chuyện này lại chỉ vì tùy tùng của hắn a! Thử hỏi thế hệ trẻ tuổi, ai có thể làm đến bước này.” Giờ khắc này, vô số tu sĩ đang nghị luận, tu nữ trẻ, trong mắt đều là dị sắc.

Chương 320: Chí Cường Một Trận Chiến, Đồ Chí Tôn Chứng Nhận Con Đường Phía Trước (2)

Ba!

Bỗng nhiên, trên bầu trời tối tăm truyền đến một tiếng vang nhỏ, giống như âm thanh bọt khí vỡ vụn.

Càng giống như âm thanh nụ hoa nở rộ.

Chí Tôn Pháp Thân to lớn kia đột nhiên run lên, bàn tay to lớn của ông ta bị đánh thủng một cái lỗ máu.

Bị một luồng kiếm khí đánh xuyên qua!

Đám người kinh trụ!

“Ba!”

Âm thanh này vang lên lần nữa, thân thể Dương lão rung động, sau đó vỡ ra, bàn tay lớn chói lọi như pháo hoa không ngừng bắn ra huyết hoa tung tóe.

Ông ta vô cùng hãi nhiên, cảm nhận được hủy diệt và bất hủ chi ý, ẩn chứa trong kiếm khí!

Liên tiếp có huyết động xuất hiện.

Bàn tay lớn không thể khép kín, đồng thời thân thể bị từng đạo kiếm mang ngút trời xuyên thủng.

Các loại lực lượng pháp tắc trật tự đều không thể ngăn cản!

Kiếm mang này có ngày vạn đạo, cổ phác vô hoa, vô cùng đơn giản, lại đủ chặt đứt tất cả.

Trong hư không, Hỗn Độn Kiếm Khí giống như gợn sóng khuếch tán.

“Hôm nay, chém ngươi để chứng nhận con đường phía trước.” Cố Trường Sinh khẽ nói, áo trắng như tuyết, dạo bước trong hư không.

Trong tay cầm kiếm gãy Đại La, hỗn độn khí sôi trào, tiên quang như thủy triều, không ngừng chém tới.

Giữa thiên địa vang lên vô số tiếng kiếm ngân, giống như ngàn vạn Tinh Thần rơi đập!

Tinh thần tại bốn phương tám hướng đều đang run rẩy, như muốn rơi xuống!

Một luồng kiếm quang, đủ để xuyên thủng một vị Đại Thánh thành tro tàn, hình thần câu diệt!

Mà trước mắt.

Lại là ngàn vạn đạo kiếm khí, trong đó ẩn chứa các loại quy tắc chi lực, chính là các loại thần thông chí cường của hắn kết hợp với nhau!

Hỗn Nguyên Giới Tâm Thần Ý cũng dung nhập trong đó.

Một kiếm này, ai có thể địch!

“Sao lại thế...”

“Vậy mà ta không chống cự được!” Dương lão ho ra máu, sắc mặt vô cùng tái nhợt, đôi mắt trừng lớn.

Bên cạnh ông ta, các loại quy tắc trật tự thần liên giống như biển cả sôi trào, che khuất bầu trời, va chạm về phía trước, mãnh liệt bạo tạc, lại bị chém ra, bang một tiếng đứt gãy!

Là ông ta thất sách!

Cố Trường Sinh cường đại, khiến ông ta sợ hãi.

“Không!”

“Không có khả năng!”

Sắc mặt Dương lão trắng bệch, điên cuồng kêu to, âm thanh vô cùng hoảng sợ, mang theo nồng đậm hối hận và tuyệt vọng.

Sau một khắc.

Trên bầu trời, trở thành một mảnh kiếm quang vĩnh hằng, không nhìn thấy điểm cuối, không bị giới hạn.

Giống như từ thời đại cổ xưa xuyên đến bây giờ, trở thành thứ duy nhất giữa thiên địa.

Hai bên đạo kiếm quang này có vô tận tiên thi chìm nổi, huyết hải cuồn cuộn!

Một kiếm trảm tiên!

Phù một tiếng!

Có đầu người rơi xuống, nện hủy vô tận đất đai, huyết hải như trường hà, bao phủ nửa mảnh thiên địa!

Vị Chí Tôn của Trấn Thiên Thần Tông, bỏ mình!

Chí Tôn vẫn lạc!

Đầu người rơi xuống mặt đất, trực tiếp nện thành hố to, sâu không thấy đáy, nứt ra một khe lớn.

Một màn này, khiến người ta vô cùng sợ hãi!

Huyết hải dâng lên, trực tiếp che mất nửa bầu trời, trong đó mỗi giọt máu đều là máu của Chí Tôn, mang theo dị tượng và quy tắc.

Rất nhiều tu sĩ ở trong phạm vi này đều cố gắng chạy trốn.

Nếu bị một giọt máu Chí Tôn nện vào, bọn họ tuyệt đối sẽ lập tức trở thành một đoàn huyết vụ.

Không có kết quả khác.

Bởi vì bọn họ không có nhục thân khủng bố như Cố Trường Sinh, có thể tự nhiên đi lại, không có chuyện gì dưới khí thế và uy áp Chí Tôn!

Mà bây giờ, dường như tất cả tu sĩ vẫn còn ở trong trạng thái chấn kinh hoảng sợ.

Những lão đồ cổ âm thầm rình mò cũng kinh hãi muốn tuyệt, cảm nhận được chiến lực đáng sợ của Cố Trường Sinh.

“Thế hệ trẻ tuổi, đã cường đại đến trình độ này sao?”

“Không phải thế hệ trẻ tuổi.”

“Chỉ một mình Thần Tử Cố gia mà thôi.”

“Bây giờ thế hệ trẻ tuổi đã không thể so sánh với hắn nữa, hiện nay, hắn đã đủ khiến tất cả mọi người trong thế hệ trước coi trọng!”

“Thế hệ trẻ tuổi, đã không xuất hiện tồn tại có khả năng tranh phong với hắn!”

Bọn họ nuốt nước bọt, miệng lưỡi phát khô.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, ai sẽ tin tưởng một màn này.

Cho dù Tiên Đế cổ xưa, cũng chưa từng nghe nói đến chiến tích như vậy.

Sau đó, nơi đây sôi trào, dẫn phát náo động lớn, sóng to gió lớn!

Cố Trường Sinh xuất quan, dùng thực lực Thánh Nhân cảnh đỉnh phong, chém giết Chí Tôn!

Từ khi Thần Tử Cố gia sinh ra, lại đến bây giờ, mới ngắn ngủi mười mấy năm, lại sáng tạo ra từng thần thoại và ghi chép vô thượng.

Hôm nay, còn chém giết một vị Chí Tôn.

Chiến tích như vậy, giống như địa chấn, khiến tất cả mọi người rung động, tê cả da đầu, rùng mình!

Tất cả mọi người ngưỡng vọng nhìn lại, trên hư không, thân ảnh mặc áo trắng kia đứng sừng sững, giống như đứng trong một phương thế giới khác, hỗn độn khí tràn ngập, tiên khí lượn lờ.

Như Tiên Đế lâm trần!

Trên người hắn nhiễm vết máu, trong đó ẩn chứa hỗn độn khí, đó là vết thương do quy tắc Chí Tôn vừa rồi gây ra, cũng không phải hoàn hảo vô hại.

Sau đó!

Sắc mặt Cố Trường Sinh không một gợn sóng, trên người xích hà cuồn cuộn, phát ra âm thanh như sấm.

Tất cả tu sĩ đều nghe được, cảm giác như đại dương mênh mông bành trướng, đó là âm thanh lực lượng khí huyết chảy trong cơ thể hắn!

Hỗn Độn Thể đáng sợ, vết thương trên người hắn lập tức khôi phục như lúc ban đầu, đồng thời như có vài đầu Chân Long gia thân, cách rất xa cũng có thể khiến lòng người sợ.

“Quá cường đại!”

“Đúng vậy, chiến lực này đã kinh khủng đến mức không nói ra lời. Thảo nào hiện nay rất nhiều tông môn đã phong ấn truyền nhân có vô thượng thiên tư nhà mình...”

“Hoàn toàn chính xác, chỉ cần Thần Tử Cố gia không vẫn lạc, kỷ nguyên này, thế hệ trẻ tuổi, ai có thể tranh với hắn!”

“Cùng thế hệ căn bản không nhìn thấy một hi vọng thành Đế! Quá tuyệt vọng!”

Tất cả tu sĩ đều đang nghị luận, ánh mắt mang theo tán thưởng, rất nhiều người trẻ tuổi càng thêm cuồng nhiệt như tín đồ.

“Không sao chứ?”

Cố Trường Sinh từ trên không trung hạ xuống, nhìn về phía Thanh Huyền Tiểu Đạo Quân.

Chương 321: Động Đất, Theo Ta Đánh Tới, Trấn Thiên Thần Tông Hoảng Sợ

Một đạo lực lượng nhu hòa truyền đi, chấn vỡ cây trường thương kia, hóa thành bột mịn biến mất.

Đồng thời, đạo khí huyết ẩn chứa lực sinh mệnh này đã xâm nhập vào, phục hồi thương thế cho hắn ta.

Trước đó Thanh Huyền Tiểu Đạo Quân bị giam cầm, linh hải bị phong, lại bị một cây trường thương đâm xuyên qua thân thể, còn bị kéo trên đường một đoạn rất xa.

Đối với hắn ta mà nói, đây là khuất nhục cực lớn!

Không chỉ là khuất nhục trên tinh thần, còn là khuất nhục trên cơ thể!

“Đa tạ công tử, Thanh Huyền không sao!” Thân thể Thanh Huyền Tiểu Đạo Quân phát run, giọng nói cũng run rẩy, vô cùng kích động, đồng thời cũng tràn ngập khoái ý.

Bởi vì tất cả đám người của Trấn Thiên Thần Tông đến đây, đều bị táng diệt!

Cố Trường Sinh có thể tự mình đến đây, đã khiến hắn ta vô cùng cảm động!

Đừng nói đến những chuyện Cố Trường Sinh đã làm ra.

“Đúng là tiện nghi cho tên gia hỏa của Trấn Thiên Thần Tông kia.” Cố Trường Sinh khẽ lắc đầu.

“Ta đến muộn rồi... Nhận được tin tức liền chạy đến, trước đó ta đang bế quan.”

Cố Trường Sinh nhìn trụ sở của Thanh Huyền đạo trường trong cổ

thành này cách đó không xa, ánh mắt mang theo một tia tiếc nuối.

“Công tử... Ngài không cần như thế.”

Thanh Huyền Tiểu Đạo Quân nghe vậy run sợ, nghĩ đến đám sư huynh sư đệ đồng môn và các vị trưởng lão của mình đã bị giết chết ở đây, hốc mắt bỗng nhiên đỏ lên.

Trước đó hắn ta phải nhận khuất nhục và đau đớn đớn đao, trên mặt cũng không đổi sắc..

Giờ phút này lại không nhịn được muốn rơi lệ.

Cố Trường Sinh vỗ bả vai hắn ta, nhìn về phía tinh vực cách đó không xa, nói khẽ, “Như vậy, cùng ta giết trở về đi.”

“Vâng.”

“Công tử!”

Thanh Huyền Tiểu Đạo Quân lớn tiếng nói, toàn thân sôi trào, nhiệt huyết tràn ra, khuôn mặt đỏ lên, nắm chặt bàn tay.

Cổ thành Thanh Lục chỉ là một trong những phạm vi thế lực của Thanh Huyền đạo trường mà thôi.

Bởi vì trong tòa cổ thành này có một mảnh dược điền vô cùng trân quý, mới bị truyền nhân của Trấn Thiên Thần Tông để mắt tới.

Hiện tại, Thanh Huyền Tiểu Đạo Quân càng lo lắng với tình huống trong tông môn, lòng như lửa đốt.

Nhất là hắn ta hiểu rõ chiến lực đỉnh phong trong tông môn nhà mình.

Lần này, tuyệt đối dữ nhiều lành ít!

“Công tử, xin ngài đợi ta một lát!” Thanh Huyền Tiểu Đạo Quân nói.

Cố Trường Sinh gật đầu.

Sau đó.

Thân ảnh của Thanh Huyền Tiểu Đạo Quân như một cơn lốc, tìm tòi trong đống thi thể đã hóa thành tro tàn kia, có một bộ phận pháp khí chứa đồ không bị phá hủy.

Thanh Huyền đạo trường có không ít đồ ở nơi đây, cũng bị thu nhập vào trong đó.

Bao gồm mảnh dược điền quý hiếm và Tiên Thiên linh tuyền kia.

Tự nhiên hắn ta muốn mang đi.

“Xong rồi, công tử.”

Cố Trường Sinh gật đầu.

Ầm ầm!

Sau đó, hắn mang theo Thanh Huyền Tiểu Đạo Quân, bước vào không trung, đi vào trong chiến thuyền phá vực.

Lá cờ xưa cũ chập chờn, chống ra tất cả!

Chiến thuyền phá vực hào hùng như một phương đại lục cổ lão, phát ra vô tận âm ảnh, oanh mở hư không, khoác hỗn độn khí, đánh vỡ hư không phía trước, nghiền ép thiên khung.

Phía trước!

Chính là, Thanh Huyền cổ tinh!

“Xem ra, tiếp theo sẽ càng không bình tĩnh!”

“Nếu Trường Sinh Cố gia nhúng tay vào, nói không chừng sẽ thực sự phát sinh Trường Sinh chiến, theo ta biết, đã có rất nhiều thế lực bất hủ đến đó rồi.”

“Thanh Huyền cổ tinh, đó chính là khu vực lúc Thanh Huyền Đạo Chủ thành đạo che chở, tại ba ngàn đạo vực cũng là một sinh mệnh cổ tinh cực kì nổi danh, thích hợp tu hành!”

“Nhưng nơi đó, hiện tại đoán chừng đã biến thành huyết hải, trở thành địa ngục trần gian rồi.”

Tất cả tu sĩ run sợ.

Sau đó, tin tức xảy ra ở nơi này đã nhanh chóng lan tràn đến các nơi, như mọc thêm cánh truyền đến tai các phương đạo vực, tất cả đạo thống thế lực lớn.

Không thể nghi ngờ.

Chuyện này lần nữa đã dẫn phát oanh động to lớn.

Bên trong Trấn Thiên Thần Tông, một vị nam tử trung niên có khí tức vô cùng cường đại rống to, toàn thân sáng lên, từng sợi tóc dựng đứng, lên cơn giận dữ, đôi mắt đỏ lên.

Sau lưng ông ta, khí hải cuồn cuộn dâng lên, kinh khủng doạ người!

“Con ta!”

Các trưởng lão bên cạnh đều trầm mặc, biết rõ tin tức Chung Thiên đã chết và chuyện xảy ra tại cổ thành Thanh Lục.

Cố Trường Sinh chiện ra cường đại, khiến bọn họ sợ hãi không thôi, bây giờ còn vì một tên hậu bối mà sinh ra lo lắng hoảng sợ.

“Việc này, hai bên đều không chiếm lý. Nhưng Thần Tử Cố gia lại vì một tên tùy tùng, hạ sát thủ với truyền nhân của chúng ta, còn chém chết một vị Chí Tôn của chúng ta.”

“Việc này, có thể nhịn sao?”

“Không cam tâm, chẳng lẽ tìm Trường Sinh Cố gia báo thù sao?” Có người đặt câu hỏi, là một vị trưởng lão có bối phận rất cao, tu vi sâu không lường được, giọng nói uy nghiêm.

“Trong tông môn chúng ta, hiện nay có mấy vị thành đạo đã xuất thế?” Một người khác mở miệng, lắc đầu.

“Có hai vị.”

“Còn có ba vị thành đạo đang ngủ say nữa!”

“Vậy đã biết chúng ta nên làm gì chưa?” Trưởng lão vừa rồi mở miệng hỏi lại lạnh lùng nói.

“Nhưng như vậy, chẳng phải mang nghĩa chúng ta sợ Cố gia sao?” Có người bất mãn, phản bác.

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Một vị trưởng lão cười lạnh nói.

“Lúc ấy là ai nói Thanh Huyền đạo trường dễ khi dễ, đỏ mắt với tài nguyên của nó. Hiện tại Thần Tử Cố gia ra mặt, ta không tin Cố gia sẽ bỏ mặc hắn.”

Bên trong đại điện, tất cả mọi người đều trầm mặc, nghĩ đến mười ba Đế của Cố gia bên bờ sông Thiên Thủy.

“Việc này, Chung Thiên phải nhận hậu quả, không liên quan đến chúng ta.”

“Đến lúc đó, nếu Cố gia trách tội, cũng có câu trả lời chắc chắn.”

“Vùng nước đục của Thanh Huyền đạo trường, chúng ta không cần đi lội nữa.”

“Một mạch của Chung Thiên kia, các ngươi nhìn mà xử trí đi.”

Những giọng nói này rất lạnh lùng, không muốn bởi vì việc này mà đắc tội Trường Sinh Cố gia, cũng không đáng giá.

Nếu Chung Thiên còn sống, có lẽ bọn họ sẽ cân nhắc khả năng khác.

Nhưng hiện tại Chung Thiên đã chết.

Thế gian này, không đáng giá tiền nhất chính là thiên tài đã chết rồi!

Chương 322: Thanh Huyền Ngọc Như Ý, Thanh Huyền Cổ Tinh Chi Kiếp, Trên Dưới Một Lòng

Tin tức Thanh Huyền Đạo Chủ tọa hóa sớm đã oanh động toàn bộ Thanh Huyền đạo vực.

Tin tức truyền ra mấy ngày nay, đồng thời cũng khiến không ít thế lực tại ba ngàn đạo vực chấn động.

Việc này, đã dẫn phát sóng to gió lớn.

Vô số tu sĩ bên trong Thanh Huyền cổ tinh đều đang khóc rên thút thít, bởi vì bọn họ từng được Thanh Huyền Đạo Chủ che chở.

Tu hành ở đây, sinh sống yên ổn khoảng chừng mấy trăm đời, thậm chí hơn một ngàn đời, nên có cảm xúc đặc biệt đối với Thanh Huyền Đạo Chủ và Thanh Huyền đạo trường.

Đồng thời.

Bọn họ cũng có tình cảm thật sâu với Thanh Huyền Đạo Chủ.

Nếu không có ông ấy che chở, Thanh Huyền đạo vực tuyệt đối không thể an bình, vô số sinh mệnh cổ tinh cũng không thể an ổn sinh tồn được.

Vô số tu sĩ không muốn tiếp nhận sự thật này, trên mặt mang nước mắt.

“Thanh Huyền Đạo Chủ... Đó là một tồn tại vô địch từ thời kì rất cổ lão, làm sao ông ấy lại tọa hóa chứ...” Có người tuổi trẻ nghe nói tin tức này, lập tức trừng to mắt, không thể tin được.

Lúc Thanh Huyền Đạo Chủ ở vào thời kỉ đỉnh phong, đã từng đánh chết Chân Tiên, là một vị cổ lão sống sờ sờ ra đó.

Tồn tại vãi đại như vậy mới có thể khiến thế lực bất hủ các phương kiêng kị.

“Chuyện này nhất định không phải sự thật, mau nói cho ta biết, đây là giả đi...” Cũng có tu sĩ thế hệ trước khó mà tiếp nhận, nhất thời bất tỉnh.

Đồng thời, các gia tộc và các thế lực trong Thanh Huyền đạo vực.

Trước đó là thế lực phụ thuộc của Thanh Huyền đạo trường, hiện nay đều không dám phát ra âm thanh.

“Tiếp theo, Thanh Huyền đạo trường sẽ phát sinh đại biến, giống như thịt mỡ, dẫn tới rất nhiều vô thượng đạo thống đến đây tranh đoạt tài nguyên của nó, chúng ta hoặc lẳng lặng quan sát, hoặc phái người đến tương trợ.”

“Lựa chọn ra sao, chư vị nhìn mà xử lý đi?”

Tộc trưởng, tông chủ của các gia tộc và tông môn lộ ra vẻ mặt khó xử, không ngừng chần chờ, trong lòng rất bất an, cũng rất khủng hoảng.

Đối với thế lực như bọn họ mà nói, Thanh Huyền đạo trường tuyệt đối là quái vật khổng lồ.

Cho dù xảy ra chuyện gì, đều không phải bọn họ có khả năng nhúng tay pha trộn, nếu bị cuốn vào trong đó, tất nhiên sẽ bị nghiền thành mảnh vỡ.

Nhất là bây giờ.

Tồn tại đỉnh phong duy nhất của Thanh Huyền đạo trường, Thanh Huyền Đạo Chủ tọa hóa, tất nhiên thực lực sẽ giảm bớt đi rất nhiều, không còn uy danh lúc trước.

Không ít thế lực vô thượng đạo thống cũng đang quan sát, nhìn phản ứng của tất cả mọi người trong Thanh Huyền đạo vực.

Bọn họ rất vô tình, cũng rất lạnh lùng, chỉ để ý tài nguyên phía sau Thanh Huyền đạo trường mà thôi.

Về phần đại chiến sẽ xảy ra, Thanh Huyền đạo vực có máu chảy thành sông, tỷ vạn thi cốt Nhân tộc có nằm xuống không, không phải chuyện bọn họ cân nhắc.

Ầm ầm!

Thiên khung chấn động, bị nghiền ép phát ra tiếng nổ vang rung trời.

Tại các nơi trên Thanh Huyền cổ tinh, có một cỗ chiến thuyền giáng lâm, vết rỉ loang lổ, phá vỡ không gian mà đến, vượt qua bầu trời, khí tức vô cùng kinh khủng.

Trên chiến thuyền cổ lão tang thương, nhiễm vết máu của chí cường và vết đao vết kiếm đáng sợ, năm tháng không thể ma diệt được.

Một bên khác, có phi thuyền cổ lão hào hùng phá vực giáng lâm, xen lẫn ngũ sắc thần quang.

Có ma sơn hào hùng, ma khí bừng bừng, sương mù xám ngập trời, che đậy tất cả.

Đây là một phương thế lực đạo thống, nghe đồn mà đến, như cá mập ngửi thấy vị huyết tinh.

Mấy đạo khí tức kinh khủng sừng sững tại chân trời, như thái cổ ma sơn, khiến hư không run rẩy từng đợt.

Ánh mắt bọn họ vô cùng đạm mạc, nhìn sinh mệnh cổ tinh phía dưới.

Thanh Huyền cổ tinh.

Đây là nơi ở của Thanh Huyền đạo trường.

Đồng thời, cũng là nơi Thanh Huyền Đạo Chủ năm đó thành đạo, thời gian tồn tại có thể nói là vô cùng lâu đời.

Giờ phút này.

Bọn họ đều đang đợi tin tức cuối cùng bên trong Thanh Huyền đạo trường.

Nếu hàng, thì từ hôm nay trở đi, Thanh Huyền đạo trường sẽ không còn tồn tại, vô số tài nguyên cương vực bị bọn họ phân phát.

Nhưng có thể sống sót!

Nếu chiến, như vậy Thanh Huyền cổ tinh, tất nhiên sẽ hóa thành

một mảnh huyết hải, tỷ vạn thây nằm!

Thanh Huyền đạo trường, cũng không còn tồn tại, xóa tên khỏi thế gian.

“Cho các ngươi nửa ngày, nếu còn không có câu trả lời chắc chắn, hôm nay chắc chắn sẽ hóa thành huyết hải cuồn cuộn!”

“Đạo thống mà Thanh Huyền Đạo Chủ lưu lại, cũng bị đánh nát tại đây.”

Mấy bóng người này mở miệng, truyền khắp cổ tinh, âm thanh vô cùng lạnh lùng và khiếp người.

Trong đó có sinh linh hình người, vô cùng cao lớn, ánh mắt như tia sáng, dài khoảng vạn trượng, lập tức xuyên thủng xuống, trực tiếp khiến một tòa cổ thành có hơn trăm triệu nhân khẩu bốc hơi!

Toàn bộ sinh linh đều không có cơ hội phản ứng, trong nháy mắt đã biến mất!

Một luồng khí tức của Chí Tôn có thể trảm thiên quân vạn mã, diệt sát vô số sinh linh!

Một giọt tinh huyết có thể khiến một vị Đại Thánh bốc hơi!

Mà bọn họ, đều là sinh linh khủng bố siêu việt Chí Tôn, chiếm cứ bên ngoài tinh không, đôi mắt lớn như Tinh Thần, thân ảnh có thể sánh vai với nhật nguyệt!

Một thời gian.

Cả Thanh Huyền cổ tinh đều lâm vào tĩnh mịch.

Thấy một màn này, vô số tu sĩ toàn thân phát lạnh, thần hồn run sợ, không nhịn được muốn quỳ phục trên mặt đất, khó có thể chịu đựng uy thế như vậy.

Như đối mặt với một vị Thần Linh cổ lão!

Đây đều là đám tồn tại kinh khủng từ trong cấm khu đi ra.

Trong đó cũng có các đạo thống như Cửu Tiêu Kiếm Các của Nhân tộc, tộc Quỷ Dực Kim Huyết, Thôn Thiên Tước của hoàng tộc Thái Cổ, muốn đến phân chén canh.

Có khoảng chín vô thượng đạo thống, thế lực bất hủ tham dự vào!

Trong Thanh Huyền đạo trường.

Từng thần sơn, hòn đảo đang đổ sụp, quang hoa ngút trời, tiếng kinh hô, tiếng gào thét nổi lên bốn phía.

Trong đó không ít tu sĩ đệ tử sợ hãi làm phản, không muốn bị tiêu diệt cùng Thanh Huyền đạo trường.

Đồng thời cũng có trưởng lão dang an bài hậu sự, chọn lựa đệ tử kiệt xuất trong Thanh Huyền trong đạo trường, thông qua ám đạo rời đi, hi vọng giữ lại một chút hỏa chủng.

Chương 323: Thanh Huyền Ngọc Như Ý, Thanh Huyền Cổ Tinh Chi Kiếp, Trên Dưới Một Lòng (2)

Đúng lúc này, tại chỗ rất sâu, một mảnh hà thụy bao phủ.

Oanh!

Ba đạo khí huyết cuồn cuộn đi ra, là nội tình sau cùng của Thanh Huyền đạo trường.

Ba tôn Chuẩn Đế!

“Sư tôn đã đi, còn chúng ta vẫn dừng lại tại cảnh giới này nhiều năm như vậy, khó có thể tiến tiếp.”

“Chúng ta, hổ thẹn sư ân.”

“Hôm nay, hi vọng dùng tàn thân này, bảo toàn quê hương của sư tôn.”

Ba người này đều là lão giả đầu tóc rối bời, mặc đạo bào cũ nát,

sắc mặt nhăn nheo, khí tức cổ lão.

Nhưng lúc này lại có khí huyết kinh thiên từ đỉnh đầu xông ra, như một đầu đại long xích hà, xuyên qua bầu trời!

Bọn họ vừa đi ra, khuôn mặt lập tức thay đổi, từ già yếu, trở nên trẻ trung hơn.

Mà chuyện này, đều là hiệu dụng của thế giới tạo hóa chi đạo.

Lúc phong ấn, giảm bớt khí huyết suy bại.

Khi xuất hiện trên đời, đã khôi phục chiến lực chí cường!

“Bái kiến lão tổ!”

Bên trong Thanh Huyền đạo trường, giờ phút này, rất nhiều người đang quỳ phục, trên mặt mang nước mắt, không nhịn được hô to.

Thời khắc mấu chốt.

Ba vị đệ tử duy nhất trong đời của Thanh Huyền Đạo Chủ xuất hiện.

Thậm chí rất nhiều người còn cho rằng ba vị này đã sớm tọa hóa.

“Hi vọng người sư tôn nhờ vả kia, đừng khiến lão nhân gia thất vọng.”

Một người trong ba vị Chuẩn Đế mở miệng nói, trong nháy mắt thấy rõ chuyện Thanh Huyền Đạo Chủ trước khi tọa hóa đã phân phó.

“Truyền thừa của sư tôn không thể đoạn tuyệt.”

“Nếu những người kia giáng lâm, bước vào Thanh Huyền cổ tinh, tất cả tu sĩ sẽ gặp đại nạn, tỷ vạn sinh linh sẽ diệt vong, trong nháy mắt sẽ bị tiêu diệt.”

“Các ngươi nhanh nghĩ biện pháp rời đi, được một người thì tính một người.”

Hai người khác cũng mở miệng nói, giọng nói rất lạnh lùng.

Bọn họ tự biết lần này tiến đến, sẽ không thể sống!

Nhưng có thể kéo dài thêm một trận, chính là một trận.

Bọn họ tin tưởng an bài của sư tôn.

“Lão tổ!” Các trưởng lão và đệ tử trong Thanh Huyền đạo trường quỳ rạp xuống đất, giờ phút này đều khóc, trên mặt mang nước mắt, vô cùng đau thương.

Ba vị lão tổ đang dùng sinh mệnh của bọn họ trì hoãn thời gian.

Nếu không, dựa vào tu vi của bọn họ, muốn rời khỏi nơi đây, sẽ không quá khó khăn.

Oanh!

Ba tôn Chuẩn Đế bước vào không trung, xuất hiện ngoài vạn dặm, khí huyết lập tức khôi phục đến đỉnh phong.

Trên đỉnh đầu bọn họ, có một tấm ngọc như ý hiển hiện, kinh thiên động địa.

Quy tắc giống như biển cả, chìm nổi ở nơi đó, kinh khủng giống như sơn hà rơi xuống, vũ trụ sụp đổ!

Nhưng ba người bọn họ hợp lực, cũng không thể hoàn toàn thôi động, vô cùng gian nan, không thể phát huy một phần trăm thần uy trong đó.

Nhưng như vậy vẫn kinh khủng đến vô biên.

“Ra rồi sao?”

“Xem ra là không ngồi yên được!”

Lúc mới bắt đầu, bên ngoài tinh không, mấy thân ảnh kinh khủng kia nói như thế, vẻ mặt cũng không thèm để ý.

Nhưng trông thấy tấm ngọc như ý này, vẻ mặt của tất cả bọn họ đều lộ ra vẻ cuồng nhiệt và tham lam.

Thanh Huyền ngọc như ý!

Đạo khí lúc Thanh Huyền Đạo Chủ thành đạo, tế luyện vô tận tuế nguyệt, nghe nói đây là kiện Chân Tiên khí, có thể trấn áp nội tình của một vô thượng thế lực!

Ngọc như ý này đã siêu việt đạo khí thành đạo, đây mới là chuyện bọn họ đế ý nhất.

Trừ cái này ra, sau khi Thanh Huyền Đạo Chủ tọa hóa, tuyệt đối có lưu lại bản nguyên Xá Lợi.

Đối với bọn họ mà nói, đây là dụ hoặc rất lớn.

Chín thân ảnh vô cùng kinh khủng sừng sững tại bốn phương tám hướng phía chân trời, chật ních thiên khung.

Có chim tước to lớn, đôi mắt lớn như bích hồ, há to miệng máu nuốt vào, ngàn vạn tu sĩ trong vài tòa cổ thành phía dưới đã bị nó nuốt vào, biến thành huyết thực.

Là tồn tại kinh khủng của tộc Thôn Thiên Tước.

“Muốn chết!”

Một vị Chuẩn Đế của Thanh Huyền đạo trường lạnh lẽo nói, mắt thấy một màn này, giống như có hai chùm sáng xuyên tới, nhưng kia là Thôn Thiên Tước, tu vi cũng không yếu hơn ông ấy, tuỳ tiện đã tránh thoát!

“Các ngươi mới tìm chết, hôm nay đến đưa bảo, đúng là hợp tâm ý chúng ta.” Sinh linh hình người cười to, bắt đầu xuất thủ, khí tức quét sạch bốn phương tám hướng, từng khỏa Tinh Thần đều đang run rẩy, muốn rơi xuống.

“Đến vực ngoại!” Một vị Chuẩn Đế khác ánh mắt lạnh lẽo, không sợ chút nào, đang thiêu đốt tinh huyết, hiện ra chiến lực mạnh nhất.

Trong nháy mắt!

Cuội đại chiến kinh thế bộc phát!

Ba động kinh khủng đến đủ để khai thiên, như thiên địa lật úp, vũ

trụ cuốn ngược, ngàn vạn khỏa Tinh Thần bạo tạc!

Cả tòa Thanh Huyền cổ tinh, có trận văn khôi phục, khí thế ngập trời, lúc đầu có thể ngăn cản Chuẩn Đế tập kích, hiện nay đã bị dư ba phá huỷ, khó mà che chở!

Sau đó.

Tại một phương gia tộc, tông môn, mắt thấy một màn này, có âm thanh truyền ra, vô cùng kích động.

Huyết dịch đang thiêu đốt!

Toàn thân sôi trào!

“Thanh Huyền Đạo Chủ che chở chúng ta nhiều năm, đây là đại ân, nếu lúc này khoanh tay đứng nhìn, con đường tu hành sau này của chúng sẽ có ma ý mọc thành bụi...”

“Hôm nay thân thể tàn phế, thiêu đốt chút dư nhiệt cuối cùng thì như thế nào.”

“Đám tu sĩ chúng ta, tu thiên ý, thuận từ tâm, thì sợ gì một trận chiến, cùng Thanh Huyền đạo trường sinh tử tồn vong!”

Từng vị lão nhân, tóc trắng bạc phơ, râu ria xồm xoàm, khí huyết suy bại, nhưng tu vi cường đại từ tộc địa đi ra.

Bây giờ, khuôn mặt bọn họ đỏ lên, thân thể run rẩy, bởi vì phẫn nộ.

Ba vị Chuẩn Đế của Thanh Huyền đạo trường đang thiêu đốt tinh huyết, thôi động chí bảo giao chiến với chín vị tồn tại kinh khủng tại vực ngoại, thanh thế ngập trời, một luồng ba động đã có thể đánh nát vô số cổ tinh!

Tu vi của bọn họ không đủ, chỉ có Thánh Nhân cảnh, có Bán Thánh cảnh, cũng có hai vị Đại Thánh cảnh, trong đó thậm chí có một vị Chuẩn Chí Tôn!

Lúc này, cũng dậm chân bay lên không trung, khí tức của bọn họ đang thay đổi.

Chương 324: Chuẩn Đế Chiến, Máu Chảy Ngập Trời, Thi Cốt Đống Núi

Đại chiến trong nháy mắt bộc phát, chỗ sâu trong tinh không, quang phù đầy trời, rung động cửu tiêu, hư không run rẩy, giống như cái sàng, bị từng sợi quang hoa và khí tức đánh xuyên qua.

Nơi chiến đấu cách rất xa, lại bị ba vị Chuẩn Đế của Thanh Huyền đạo trường dùng trận văn mà năm đó Thanh Huyền Đạo Chủ lưu lại ngăn cản.

Nếu không, chiến đấu cấp bậc này, một tia ba động đã có thể hủy diệt sao trời trong nháy mắt.

Dù sao tồn tại yếu nhất trong đó cũng từng là người tranh phong Đế lộ thất bại, tiến vào Chuẩn Đế!

Trong đó!

Thậm chí còn có tồn tại vô địch đến gần Đại Đế nữa!

Lúc giơ tay nhấc chân, Đế uy kinh thế, tinh không mênh mông cuồn cuộn, khí thế kinh khủng quét sạch trên trời dưới đất.

Đừng nói là Đại Thánh.

Lúc này, Chí Tôn bước vào trong đó, cũng sẽ bị khí thế đó trực tiếp nghiền nát, hình thần câu diệt!

“Chiến!”

“Sư tôn đã qua đời, chúng ta phải thủ hộ bảo vệ quê hương của sư tôn!”

“Truyền thừa của Thanh Huyền đạo trường, sẽ không đoạn tuyệt!”

Ba vị Chuẩn Đế của Thanh Huyền đạo trường hét lớn, thẳng tiến không lùi, âm thanh chấn bốn phương tám hướng.

Lực lượng khí huyết to lớn như sơn mạch oanh một tiếng nổ tung,

rung động cửu thiên, dùng thủ đoạn cực mạnh của mình giao thủ với kẻ địch phía trước.

Mặc dù Thanh Huyền ngọc như ý rủ xuống tiên quang huyền diệu hộ thân, nhưng một bước đi vào trong đó, thân thể sẽ vỡ toang, như đồ sứ vỡ ra vô số vết rạn.

Đủ loại khí thế tuyệt cường, toàn bộ thuộc về Chuẩn Đế, không có ai là kẻ yếu!

“Thực lực của các ngươi cũng rất mạnh, tại Chuẩn Đế đỉnh phong đã vô số năm, vốn có tư cách thành Đế, lại khó phóng ra một bước kia.”

“Nói rõ các ngươi đã theo sai sư tôn, đi lầm đường, đến bây giờ còn không biết hối cải!”

“Các ngươi cho rằng dựa vào ba người các ngươi là có thể đánh bại chúng ta sao, các ngươi biết rõ phải chết, còn muốn ngăn cản chúng ta, can đảm lắm.”

Chín vị Chuẩn Đế xuất hiện tại bốn phương tám hướng tinh vực, khuôn mặt mơ hồ, uy nghiêm ngập trời, có sinh linh dị tộc, cũng có Nhân tộc, giờ phút này đang bình thản nói.

“Không cho ngươi vũ nhục sư tôn!”

“Nếu sư tôn còn sống, các ngươi làm sao có dũng khí bước vào Thanh Huyền đạo vực nửa bước!”

Ba vị Chuẩn Đế lạnh lùng nói.

Đông!

Nhưng bọn họ dường như đi một bước liền ho ra máu, không ngừng bay ngược ra ngoài, ven đường đâm cháy vô số sao trời, trong nháy mắt trở thành bột mịn.

Ngay lúc này, bọn họ tự biết đi lên sẽ phải chết, lại thẳng tiến không lùi, mang theo cường thế và lãnh khốc, muốn giao thủ với đám Chuẩn Đế này.

Một khi những tồn tại này ra tay với phía dưới, tuyệt đối sẽ là sơn hà lật úp, hóa thành huyết hải, thi cốt chất núi, vạn vạn sinh linh nằm ngổn ngang.

Một luồng khí thế rơi xuống, đã có thể xuyên thủng sao trời, hóa thành bột mịn.

Đông!

Đông!

Đông!

Đó là âm thanh nhục thân không ngừng va chạm, như tiếng chuông gõ vang, vô cùng hãi nhiên.

Cách xa vô tận vẫn chấn động đến vô số tu sĩ phun máu, cơ thể muốn vỡ vụn!

Chuẩn Đế chiến!

Ngoại trừ tranh đoạt ấn kí thiên địa trong chiến trường Chuẩn Đế, đã ngàn vạn năm, ba ngàn đạo vực không xuất hiện đại chiến như vậy rồi.

Lần trước hai mươi vị Đại Đế đại chiến kinh thiên bên bờ sông Thiên Thủy, mặc dù nghe rợn cả người, nhưng có rất ít tu sĩ chính mắt nhìn thấy.

Nhưng trận đại chiến hôm nay, phía dưới Thanh Huyền cổ tinh có vô số tu sĩ tận mắt nhìn thấy.

Rất nhiều lão đồ cổ, Đại Thánh, thậm chí là Chuẩn Chí Tôn dùng Thiên Nhãn Thông quan sát chiến cuộc, lại kêu to một tiếng, thân thể kịch chấn, trong mắt chảy máu.

“Ba vị Chuẩn Đế đẫm máu, lấy thân thể chống cự đám sinh linh khủng bố kia!”

Bọn họ hô lớn, trong lòng có thảm thiết, trên mặt có nước mắt, nhìn thấy một vị Chuẩn Đế của Thanh Huyền đạo trường bị đập đến chia năm xẻ bảy.

Nhưng vẫn không sợ hãi, lực sinh mệnh dâng lên, nối liền chỗ đứt gáy, nhưng rất nhanh lại bị đập nát, cứ lặp đi lặp lại như thế, máu me khắp người!

Một trận chiến này, căn bản không có bất cứ chuyện ngoài ý muốn nào!

Bọn họ không thể phản kháng!

“Giết!”

“Chết có gì đáng sợ chứ!”

Giờ khắc này.

Bọn họ chỉ cảm thấy nhiệt huyết đang dâng lên đầu, toàn thân sôi trào, hận bản thân không thể trùng sát mà lên, bảo hộ quê hương!

Về phần có thể trực tiếp bỏ mình hay không, bọn họ đã không sợ hãi!

“Hơn mười vị Chuẩn Đế, đây là trận đại chiến khoáng thế chưa từng nghĩ tới, bây giờ lại xảy ra trước mắt.”

“Chỉ hận tu vi của chúng ta yếu kém, khó mà tiến lên!”

Còn có rất nhiều tu sĩ oán than, khuôn mặt đỏ lên, hận bản thân không thể trùng sát tiến đến!

Bên ngoài tinh không.

Bên trong chiến thuyền, phi thuyền, ma sơn phá vực mà đến, hắc vụ cuồn cuộn, ngũ sắc thần quang lấp lánh, nhìn một đám Chuẩn Đế đang giao chiến ở vực ngoại.

Bên trong những chiến thuyền này truyền đến tiếng giết, có sinh linh và tu sĩ bắt đầu xuất hiện, như thủy triều trùng sát về phía dưới!

Khí tức của mỗi người đều vô cùng kinh khủng, Bán Thánh, Thánh Nhân, Chí Thánh... Thậm chí Chí Tôn cũng có!

Đây là chiến lực tuyệt cường, đến từ những thế lực khác nhau, hôm nay lại cùng nhau xuất thủ muốn cướp đoạt tài nguyên của Thanh Huyền đạo trường!

Bọn họ hô lớn, vô cùng hưng phấn và kích động, mang theo khát máu!

“Ba vị Chuẩn Đế vừa chết!”

“Tất cả mọi người trong Thanh Huyền cổ tinh đều phải chôn cùng!”

“Giết! Chủ Tể có lệnh, bắt sống đệ tử của Thanh Huyền đạo trường, sẽ có thưởng lớn!”

“Hôm nay, chính là cơ duyên của chúng ta!”

Bầu trời, một tên Chí Tôn cảnh đỉnh phong của Thôn Thiên Tước xuất hiện, mở miệng phun một cái, một cái trường đao Ngân Nguyệt quét ngang....,

Phù văn bùng lên, vô cùng kinh khủng, giống như muốn chém cả bầu trời.

Mấy vị Đại Thánh Nhân tộc ngăn cản đám sinh linh tiến công ở phía trước, trong nháy mắt đã nổ tung, bị đạo khí tức của trường đao Ngân Nguyệt kia chấn vỡ!

“Đáng chết!”

“Chúng ta cùng tiến lên, đừng để bọn chúng đạt được!” Mấy vị Chí Tôn Nhân tộc hét lớn, trong mắt lửa giận thiêu đốt, hợp lực đánh giết đầu hung cầm kia!

“Hôm nay, sớm muộn gì các ngươi cũng phải chết ở chỗ này, không có ngoài ý muốn.” Đầu Thôn Thiên Tước này cười lạnh nói, khí tức kinh khủng, đôi mắt màu xanh biếc như ngọn núi, hai cánh mở ra, xé rách thương khung, chớp mắt đến đây.

Vô số tu sĩ hóa thành huyết vụ sụp đổ dưới một kích này!

“Thật mạnh!” Sắc mặt ba vị Chí Tôn đột nhiên trắng, cũng bị rung

động dưới khí tức này, thần phù bên ngoài cơ thể đứt gãy, bắt đầu vỡ ra, tiên huyết phun ra, vô cùng đáng sợ.

Tất cả Nhân tộc đang ra sức chống cự, mặc dù tuyệt vọng, nhưng không hề sợ hãi, cũng giết ra huyết tính, huyết dịch đang sôi trào!

Cảnh tượng tương tự như vậy đang xảy ra khắp nơi trên Thanh Huyền cổ tinh!

Có thể xưng thảm kịch nhân gian, khắp nơi đều tràn ngập kêu rên và tiên huyết, biển lửa lan tràn, tiếng giết ngập trời!

Dính đến vấn đệ truyền thừa và tài nguyên của Thanh Huyền đạo trường.

Những thế lực này vô cùng lưu ý, thủ đoạn cực kì lãnh khốc và tàn nhẫn, muốn hủy diệt cổ tinh này, giết chết tất cả tu sĩ có can đảm chống cự bọn chúng!

Âm thầm, có vô số thế lực đang chăm chú nhìn tất cả, truyền những hình ảnh tin tức ở nơi đây về.

Bọn họ không ân không oán với Thanh Huyền đạo trường.

Nhưng cũng rõ ràng vũng nước này đã đủ đục rồi!

Hiện nay có khoảng chín thế lực bất hủ, vô thượng đạo thống nhúng tay vào, trong đó còn có kẻ địch của Thanh Huyền Đạo Chủ đang rình mò.

“Thanh Huyền ngọc như ý, nghe nói là Chân Tiên khí, nhưng nghe đồn, đây là đạo khí lúc Thanh Huyền Đạo Chủ thành đạo, sao có thể đơn giản được.”

“Năm đó ông ấy là tồn tại từng luận đạo với Tiên Vương tại Cửu âm Tam Thập Tam Thiên, cho dù tọa hóa, chẳng lẽ không có chuẩn bị phía sau sao?”

“Việc này, cần thận trọng!”

“Nhưng hôm nay xem ra, Thanh Huyền cổ tinh, sẽ bị hủy diệt, dường như không có bất kì đường sống nào!”

“Trừ phi Thanh Huyền Đạo Chủ khôi phục!”

Những tồn tại và thế lực đang âm thầm theo dõi này đều có dự định của riêng mình.

Nhưng bọn họ còn không biết tin tức chỗ Trấn Thiên Thần Tông truyền đến, hiện nay dường như tất cả tu sĩ đều cho rằng, hôm nay Thanh Huyền đạo trường sẽ diệt vong!

Đương nhiên, trong đó cũng có không ít tu sĩ muốn đục nước béo cò, thừa loạn ăn cướp. _

Chương 325: Giáng Lâm, Chỉ Qua Quyết Chém Chí Tôn

“Hôm nay, Thanh Huyền đạo trường tuyệt đối sẽ bị hủy diệt, năm đó Thanh Huyền Đạo Chủ đánh chết một tồn tại vô địch của tộc ta, bút trướng này, sớm muộn cũng có thể báo!”

“Ha ha, tồn tại vô thượng của tộc ta đã sớm đoán được Thanh Huyền Đạo Chủ khó mà chống cự Thiên Nhân Ngũ Suy lần này, quả nhiên rất nhanh đã cảm nhận vết tích ông ta lưu lại ở Tiên Vực đã biến mất...”

“Đạt tới tình trạng thông thiên thì như thế nào, thọ nguyên vô tận thì như thế nào, trước mặt Thiên Nhân Ngũ Suy, vẫn phải tọa hóa vẫn lạc!”

“Hôm nay, không ai có thể ngăn cản kết quả Thanh Huyền đạo trường bị hủy diệt!”

“Chân Tiên tới cũng không được!”

Bên trong chiến thuyền, phi thuyền cổ lão và ma sơn, có thần niệm bàng bạc xuất ra, như đại dương mênh mông, bao phủ ngàn dặm, đang giao lưu với nhau, rất đắc ý.

Bọn họ lưu lại trên chiến thuyền, phụ trách trông coi, đồng thời cũng chú ý động tĩnh trong hư không, diệt trừ tận gốc rễ, tránh bị thế lực âm thầm rình mò làm ra chuyện bọ ngựa bắt ve, hoàng

tước ở phía sau.

Cũng muốn giết chết đệ tử trốn đi của Thanh Huyền đạo trường, chấm dứt hậu hoạn.

Oanh!

Đột nhiên!

Có âm thanh đại đạo oanh minh vang lên, hư không rung động, hào quang rực rỡ, khí tức nặng nề, giống như là có một thông đạo bị đánh xuyên, trong đó có tồn tại hào hùng kinh khủng nào đó sắp xông ra!

“Cỗ ba động cường đại này...”

“Là ai đang đánh rách hư không, chạy đến nơi này!”

Trong nháy mắt, những sinh linh mạnh mẽ đã nhận ra, khiếp sợ không gì sánh nổi, đồng thời cũng rất không hiểu.

“Chẳng lẽ còn thế lực khác muốn nhúng tay vào việc này, đến đây kiếm một chén canh sao?”

“Đúng là to gan, vốn là tăng nhiều thịt ít, lại còn thế lực dám đến đây tranh đoạt, đúng là không biết sống chết!”

Sau khi phản ứng lại, bọn họ lập tức nổi giận, hiện nay chiến cuộc tại Thanh Huyền cổ tinh đã định, thế lực khác chạy đến, không phải đến đoạt thành quả thắng lợi sao?

Chuyên này làm sao bọn họ có thể chịu được!

Nghĩ tới đây, từng đạo thần niệm kinh khủng mang theo phẫn nộ băng lãnh quét ngang mà đi, va chạm về phía hư không, như từng chuôi thiên đao, vô cùng sắc bén.

Đây thuần túy là nguyên thần chi lực, chính là Chí Tôn cảnh, có thể tuỳ tiện nghiền ép tất cả!

Tiếng ầm vang như sao trời nổ tung, đông một cái, phía trước đổ sụp.

Nơi đó giống như thiên địa băng liệt, càn khôn kịch chấn, hỗn độn bốc lên, khí tức khai thiên tích địa phun ra nuốt vào, che đậy tất cả.

“A...”

Bỗng nhiên, một tiếng kêu to truyền ra, tất cả quang mang đều biến mất.

Một đạo thần kiêm màu vàng vô cùng sáng chói, huy hoàng như mặt trời, quang mang phun ra nuốt vào, tiên ý bức người, chém thẳng xuống!

Phù một tiếng!

Tiếng kêu thảm thiết biến mất không thấy gì nữa.

Một thân ảnh áo trắng mơ hồ đi ra, hỗn độn khí chìm nổi trên người, ánh mắt băng lánh, sừng sững trong hư không.

Xác thực nói, hắn đứng trên một chiến thuyền cổ lão vô cùng hào hùng to lớn, một lá cờ bay phấp phới bên trong hỗn độn khí!

Thần thức kinh khủng quét ngang mà đến vừa rồi, bị Cố Trường Sinh dùng nguyên thần thi triển Chỉ Qua Quyết trảm diệt trong nháy mắt.

“Cố!”

Thấy cảnh này, da đầu đám sinh linh ở đây oanh một cái, muốn nổ tung, đôi mắt gắt gao trừng lớn, hàn khí từ cột sống dâng lên, đóng băng lạnh lẽo!

“Đây là... Chiến thuyền phá vực của Trường Sinh Cố!”

“Sao lại thế...”

“Chẳng lẽ Trường Sinh Cố gia cũng muốn trộn vào vũng nước đục này?”

“Không đúng, đây là tên một hậu bối, tu vi chỉ là Thánh Nhân cảnh đỉnh phong, nhưng chiến lực của hắn... Chẳng lẽ phía sau hắn có

trưởng bối đến đây, là trưởng bối xuất thủ?"

Một đầu sinh linh hình người, trên mặt lộ vẻ kiêng kị, nhưng vẫn có chút nghi hoặc nói.

Nguyên thần Thánh Nhân cảnh lại có thể trảm diệt nguyên thần Chí Tôn cảnh, ai dám tin?

"Hắn... Hắn là Thần Tử Cố gia! Bây giờ tu vi của hắn đã là Thánh Nhân cảnh đỉnh phong..." Một vị tồn tại kinh khủng khác bị thần quang ngũ sác che lấp, đến từ một phương đạo thống Nhân tộc.

Giờ phút này, giọng nói khẽ run, hiển nhiên nhận ra Cố Trường Sinh.

Bọn họ còn chưa biết chuyện đã xảy ra tại cổ thành Thanh Lục, cũng không biết rõ Cố Trường Sinh đã dựa vào Thánh Nhân chi cảnh, chém giết Chí Tôn cảnh.

Lúc này.

Bọn họ chỉ coi Cố Trường Sinh là một tên hậu bối.

Lại không nghĩ rằng.

Thực lực của Cố Trường Sinh đã cường đại đến tình trạng này rồi.

Vừa rồi... Là hắn xuất thủ sao?

"Làm sao tu vi của tên gia hỏa này lại tăng lên nhiều như vậy, thời gian trước nghe nói mới là Thiên Thần cảnh sao?"

"Đây không phải trọng điểm, ngộ nhỡ phía sau hắn có trưởng bối Cố gia đến thì sao?"

Tê!

Nghe vậy, trên mặt đám sinh linh khủng bố lộ ra vẻ kiêng kịvà hãi nhiên.

Cũng không phải kiêng kị thực lực và cảnh giới hiện nay của Cố Trường Sinh.

Mà kiêng kị thân phận của hắn.

Thời gian trước, tin tức mười ba vị Đại Đế của Cố gia xuất thế đã khiến ba ngàn đạo vực phát sinh oanh động cực lớn.

Bọn họ biết vậy, đương nhiên vô cùng kiêng kị.

“Công tử!”

Bên trong chiến thuyền phá vực, giọng nói của Thanh Huyền Tiểu Đạo Quân cũng phát run, trên mặt lộ vẻ đau thương, đồng thời cũng có sát khí và phẫn nộ.

Hắn ta đã nhìn thấy thảm trạng của Thanh Huyền cổ tinh bên dưới, vô số tu sĩ Nhân tộc chết thảm, có thể xưng địa ngục nhân gian, một mảnh biển lửa và tiếng kêu rên!

Nơi đó.

Có tông môn của hắn ta, cũng có các sư huynh sư đệ và trưởng lão của hắn ta.

Cố Trường Sinh gật đầu, ánh mắt nhìn về phía ngoài tinh vực, nơi đó cách xa vô tận, vẫn như vẫn có ba động đang truyền đến.

“Chuẩn Đế chiến.”

Ngược lại.

Nhìn toàn bộ sinh linh trước mặt, Cố Trường Sinh rất bình tĩnh nói, nhưng trong mắt lại có vô tận sát khí.

“Các ngươi đều đáng chết.”

“Hôm nay, các thế lực đến đây tham dự, không ai có thể còn sống rời đi.”

Phía sau hắn, dị tượng giương ra, hỗn độn khí bốc lên, hình như có vô tận tiên thi chìm nổi trong đó, bao phủ thiên địa, rung động bát hoang!

Bên trong chiến thuyền cổ, một vị Chí Tôn nghe vậy, sắc mặt hơi

trầm xuống, mở miệng nói,

“Thần Tử Cố gia, khẩu khí của ngươi thật lớn, Trường Sinh Cố gia muốn tham dự vào chuyện này, cũng phải xem các phe phái thế lực chúng ta có đồng ý hay không đã.”

“Thanh Huyền Đạo Chủ lưu lại bản nguyên Xá Lợi, ai cũng phải dựa vào thủ đoạn của mình để tranh đoạt.”

Một vị Tiểu Thiên Tôn nhàn nhạt mở miệng, giọng nói dẫn phát đại đạo cộng minh, có khí tức vô thượng đang lưu chuyển.,

“Nhưng mà... Trường Sinh Cố gia cường thế bá đạo như vậy, không sợ dẫn tới tất cả thế lực ở Tiên Vực vây giết sao?”

Trong đó, một vị Huyền Tôn mở miệng, ánh mắt lấp lóe băng lãnh, bởi vì ở đây có nhiều thế lực, nên tiêu tan không ít e ngại với Trường Sinh Cố gia!

Bọn họ xem ra, Cố Trường Sinh đến, đơn giản cũng muốn truyền thừa và tài nguyên của Thanh Huyền đạo trường!

Nói không chừng cũng vì bản nguyên Xá Lợi vô cùng trân quý kia.

Về phần Thanh Huyền Tiểu Đạo Quân, một tên hậu bối mà thôi, bọn họ căn bản không biết.

Cúng không biết hắn ta chính là truyền nhân của Thanh Huyền đạo trường.

“Thanh Huyền đạo trường, vốn là đồ của Cố mỗ.”

“Thanh Huyền Đạo Chủ phó thác cho ta, các ngươi động nó, đó chính là đang tìm chết!”

Vẻ mặt Cố Trường Sinh bình tĩnh, giọng nói mang theo băng hàn vạn cổ.

“Cái gì? ! Buồn cười!”

“Ha ha, Thanh Huyền đạo trường là đồ của ngươi? Không hổ là truyền nhân của Trường Sinh Cố gia, giọng điệu này bá đạo cường

thế đến không ai bằng.” Nghe nói như thế, trên mặt một vị Huyền Tôn khác lộ ra ý cười, không hề để ý đến lời nói của Cố Trường Sinh.

“Lão hủ cũng muốn nói, Thanh Huyền đạo trường là đồ của chúng ta đấy!”

“Hôm nay chúng ta có nhiều thế lực tụ tập ở đây như vậy, ta cũng không tin...”

Ông ta lời còn chưa nói hết, đôi mắt bỗng nhiên trừng lớn, lộ ra một tia hoảng sợ và không dám tin.

“Đây là...” _

Chương 326: Một Kích Kinh Khủng Của Chiến Thuyền Thiên Thương, Một Chưởng Một Cước Trấn Chí Tôn

“Nói nhảm nhiều quá!”

Vẻ mặt của Cố Trường Sinh không thay đổi, cũng không để bọn họ nói hết câu.

Ong một cái, chiến thuyền phá vực run rẩy, giống như một tồn tại vô địch đang khôi phục, khí tức kinh thiên quét sạch bốn phương tám hướng.

Năng lượng chứa đựng không ngừng bị tiêu hao, lại được bổ sung tiến vào!

Trận văn cường đại khắc trên thân thuyền sáng lên, vô cùng sáng chói và loá mắt.

Thân thuyền to lớn sáng ngời, đủ để sánh vai với tinh thần nhật nguyệt, trong nháy mắt quang mang vạn trượng, giống như có thể đánh chìm tất cả!

Tiên vụ che đậy bầu trời, sát khí quét sạch tinh hà, một luồng khí

thế lập tức xé rách tứ phương!

Trên chiến thuyền hiển lộ hai chữ cổ!

“Thiên Thương!”

Trong đó, tuyên khắc trận cổ văn mà Trường Sinh Cố gia khắc xuống, chính là một góc đế trận vô thượng cổ lão, đồng thời cũng là chuẩn bị cho Trường Sinh chiến, chứa đựng lượng lớn năng lượng, có thể phát động đòn đánh mạnh nhất.

Một kích oanh mở một phương tinh vực, dễ như trở bàn tay!

Tại kỷ nguyên cổ lão, từng khiến Thái Cổ Tiên Đình vô cùng kiêng kị!

“Không được!”

“Mau trở lại chiến thuyền, toàn lực chống cự! Nếu không chúng ta đều sẽ chết!”

“Đây là chiến thuyền Thiên Thương của Trường Sinh Cố gia!”

Thấy cảnh này, sắc mặt đám sinh linh lập tức đại biến, hoàn toàn trắng bệch, trong nháy mắt biết được chiến thuyền của Cố Trường Sinh tuyệt đối không phải phàm vật.

Có sự sợ hãi tuyệt vọng khi đối mặt với thiên kiếp và thiên uy lực lượng mênh mông!

Không phải nhân lực có thể chống đỡ được!

Trong đó một vị Tiểu Thiên Tôn phản ứng rất nhanh, cũng rất trực tiếp, toàn thân mơ hồ, thi triển thủ đoạn chí cường, vượt đến một phương tinh vực khác, muốn thoát khỏi nơi đây!

Bỗng nhiên hắn ta cảm thấy không ổn, liền bỏ lại chiến thuyền của mình!

“Muộn rồi!”

Vẻ mặt Cố Trường Sinh rất băng lãnh.

Oanh!

Chiến thuyền Thiên Thương dưới thân hắn ẩn chứa năng lượng đủ để phát động ba lần!

Sau một khắc, lập tức có vạn trượng thần mang bốc lên, trong nháy mắt phóng lên trời, giống như một chùm sáng, hỗn độn khí cuồn cuộn, có thể oanh mở thiên địa!

Loại khí tức kinh khủng này quét sạch trên trời dưới đất, khiến tất cả sinh linh trong cổ tinh xung quanh đều quỳ phục trên mặt đất, e ngại và rung động phát ra từ trong linh hồn!

Một kích toàn lực có thể so sánh với Chuẩn Đế!

Cố Trường Sinh không có bất cứ do dự nào, không muốn lãng phí thời gian với mấy tên sinh linh khủng bố này.

Cho nên trong nháy mắt hắn xuất hiện liền dùng bí pháp trong tộc, thúc giục vô thượng đế trận trong chiến trường Thiên Thương!

Hắn hoàn toàn đứng ở thế bất bại, không cần đích thân thao túng chiến thuyền Thiên Thương.

Rắc một tiếng!

Chiến thuyền phía dưới lập tức vỡ vụn, không ngừng tróc ra.

Một chùm sáng xen lẫn, cũng rất bất phàm, hình thành lồng năng lượng, ẩn chứa từng đạo trận văn cổ lão, có thể chống đỡ tất cả!

Lồng năng lượng bảo hộ đã tồn tại rất nhiều kỷ nguyên mà không hủy, hiện lên ngũ sắc cường đại, trong khoảnh khắc vỡ vụn như vỏ trứng!

Sau đó, hóa thành tro tàn đầy trời!

Cácphi thuyền, Kiếm Các, ma sơn còn lại sừng sững trong bốn phía tinh không, vô cùng to lớn, như một phương đại lục... Lúc này, cũng bị khí tức này chôn vùi, toàn diện tan hết.

Vị Huyền Tôn trừng lớn mắt, tràn ngập tuyệt vọng!

“Không.....,.”

“Chuẩn Đế cứu ta!”

“Ta không muốn chết...”

Trong khoảnh khắc chùm sáng bao phủ ông ta, nguyên thần lập tức hóa thành tro bụi!

“Thần Tử Cố gia, ngươi cường thế bá đạo như vậy, Trường Sinh Cố gia có cường đại, nhưng cũng có suy bại, một ngày nào đó sẽ khiến chúng ta phẫn nộ.”

“Ngươi sẽ phải hối hận vì hành động hôm nay!”

Mấy vị Chí Tôn và Huyền Tôn còn lại đến từ đạo thống thế lực khác nhau, thời gian sống sót vô cùng lâu đời, lần đầu tiên lộ diện trong kỷ nguyên lần này, vốn cho rằng sẽ chấn nhiếp bát hoang.

Bây giờ lại hô to, vô cùng tuyệt vọng và hoảng sợ, dùng tất cả thủ đoạn, thần hồn bị dọa bay.

Mới vừa rồi còn mỉa mai, cảm thấy người đông thế mạnh, không sợ Trường Sinh Cố gia.

Nhưng tuyệt đối không nghĩ tới Cố Trường Sinh lại quả quyết như thế, mang theo chiến thuyền Thiên Thương mà tới.

Không ngoài ý muốn.

Mấy người kia nhanh chóng bước theo vị Huyền Tôn vừa rồi, căn bản không có sức chống đỡ, trực tiếp hóa thành tro bụi!

Phạm vi bao phủ của đạo khí tức này quá lớn, từ Thanh Huyền cổ tinh chấn động ra bên ngoài, quét sạch thiên hạ, rung động thương khung.

Vị Tiểu Thiên Tôn phản ứng lại đầu tiên vô cùng hãi nhiên, sắc mặt trắng bệch,

Giờ khắc này tất cả tu sĩ đều cảm thấy một cỗ ánh sáng chói mắt, như ẩn chứa vô số lực lượng pháp tắc, oanh một tiếng nổ tung!

Chân trời, giống như có một vòng mặt trời nổ tung, vô cùng loá mắt, quang mang vô cùng sáng chói, hư không bị đánh nổ tung, một mảnh trắng xóa.

Các thế lực, tồn tại cường đại âm thầm rình mò, bây giờ tất cả đều kinh ngạc, toàn thân phát lạnh!

“Xảy ra chuyện gì?”

Bên trong Thanh Huyền cổ tinh, vô số tu sĩ nhìn thấy một màn này, khuôn mặt dại ra.

Ngay lúc đó, trong Thanh Huyền đạo trường, vốn là một khu vực yên bình.

Giờ phút này lại tràn ngập sát cơ và gầm thét, thần đảo sụp đổ, hóa thành những đống tường đổ.

Phù văn sôi trào như hải dương.

Chiến đấu thảm liệt, tiên huyết tràn ngập, các nơi đều là phế tích, tiếng chém giết nổi lên bốn phía.

Khí tức tiên huyết tràn ngập, khắp nơi đều là thi thể.

Có hung thú, cũng có tu sĩ, nhưng đa số đều là đệ tử và trưởng lão của Thanh Huyền đạo trường.

Tất cả trưởng lão đang dẫn theo đệ tử phá vòng vây, không ngừng chém giết, toàn thân đẫm máu, chết rất nhiều người.

Thầm nghĩ sẽ truyền tống đệ tử ra ngoài, lưu lại hỏa chủng cho Thanh Huyền đạo trường.

Ong!

Phía đông!

Một vòng mặt trời màu đen, sáng chói chói mắt, khiến người ta không mở mắt ra được.

Đó là một đầu cự cầm vô cùng đáng sợ, chính là Thôn Thiên Tước

vừa mới giao thủ với ba vị Chí Tôn.

Hắn ta mở miệng ở một ngụm nuốt ba người kia vào, trở thành huyết thực, vô cùng cường đại.

“Giao tất cả truyền thừa của Thanh Huyền đạo trường và bản nguyên Xá Lợi của Thanh Huyền Đạo Chủ ra đây, có thể tha cho các nhươi không chết!”

“Nếu không, hôm nay, các ngươi sẽ biến thành huyết thực của chúng ta!”

Cự cầm băng lãnh nói, tuỳ tiện đánh chết tất cả sinh linh chặn đường trước mắt nó.

Cho dù là kẻ địch hay là người nhà, vô cùng bá đạo và cường thế.

Sau đó, hắn ta rơi xuống đất, hóa thành một sinh linh rất đáng sợ.

Nhìn rất trẻ trung, sau lưng mọc ra hai cánh, toàn thân sáng lên, chiếu rọi phía trước, vô cùng khiếp người.

“Ngươi nằm mơ!”

Chương 327: Một Kích Kinh Khủng Của Chiến Thuyền Thiên Thương, Một Chưởng Một Cước Trấn Chí Tôn (2)

Tất cả trưởng lão trong Thanh Huyền trong đạo trường xuất thủ, trên mặt tràn ngập sát khí và phẫn nộ.

Oanh!

Không thể không nói, đầu cự cầm này quá cường đại, tu vi chính là Chí Tôn cảnh đỉnh phong.

Lúc đưa tay, vô số phù văn lấp lóe, hóa thành quy tắc thần liên, giống như hãn hải đè xuống phía trước.

Khiến tất cả trưởng lão của Thanh Huyền đạo trường ho ra máu,

thân thể kịch chấn.

Trận văn trong sơn mạch và cung điện phía trước sáng lên, ngoại trừ trận văn do Thanh Huyền Đạo Chủ tự khắc, những nơi còn lại đều ầm một tiếng đổ sụp.

Trên thân thể những người còn lại xuất hiện vết rách, khó mà chống cự một lát.

“Các ngươi đi!”

“Lão phu ngăn chặn hắn!”

“Giết!”

Một vị Chí Tôn cổ lão của Thanh Huyền đạo trường quát lên, vết thương chằng chịt, thiêu đốt tinh huyết, máu me đầm đìa, đánh tới phía trước, giao thủ với đầu cự cầm kia.

Ông ấy há mồm phun ra một đạo kiếm, dài một thước, tỏa ra ánh sáng lung linh, hóa thành một dải lụa bổ tới.

Đạo kiếm này do hàm răng của một loại cổ thú không biết tên nào đó đúc thành, toàn thân xanh biếc, không gì không phá.

Từ khi lão Chí Tôn tung hoành thiên địa đến nay vẫn dùng đến hiện tại, đánh đâu thắng đó, đến núi cũng có thể tuỳ tiện mở ra.

“Đông!”

Nhưng mà, tại thời khắc này, đầu cự cầm đã biến thành sinh linh này trực tiếp chấn chỉ, đối cứng với kiếm này, không hề kiêng dè, dùng bàn tay đối kháng.

Bảo kiếm màu xanh biếc run rẩy, phù văn lấp lánh, suýt chút nữa từ trời cao rơi xuống.

“Giết cho ta!”

Thân thể lão Chí Tôn kịch chấn, nửa người nổ tung, ho ra máu bay ngược lại.

Ông ấy lần nữa phun ra một mảnh tinh huyết, sắc mặt rút khô, nhanh chóng lõm xuống.

Tinh huyết bắn vào trong bích kiếm, quang mang càng tăng lên, như một dải sông thần trôi nổi.

Nhưng trên mặt đầu cự cầm này lại cười lạnh, vẫn đánh ra chiêu cũ, hắc quang bừng bừng.

Đó là lực lượng quy tắc của hắn ta, lập tức liền chụp đạo kiếm kia thành mảnh vỡ.

Vị Chí Tôn cổ lão này oa một tiếng ho ra máu, ngã xuống đất, nhưng vẫn tiếp tục đứng lên, thân thể đã rách tung toé, không thành hình người!

Ông ấy còn muốn chiến!

Tiếp tục thúc giục động tinh huyết!

“Thái Thượng trưởng lão!”

“Đừng lên nữa!”

Tất cả mọi người trong Thanh Huyền đạo trường hô to, trên mặt đầy mắt, trong lòng thảm thiết.

Nhục thân của đầu cự cầm kia vô dùng cứng rắn, không cách nào địch nổi, đã từng là thiên kiêu cùng thế hệ.

Bây giờ càng thêm cường đại, khiến tất cả tu sĩ trong Thanh Huyền đạo trường tuyệt vọng, dùng sức một mình, liền muốn hủy diệt nơi đây!

Vừa đến gần cỗ ba động chí cường kia, cơ thể như muốn nổ ra.

Oanh!

Đúng lúc này, thiên ngoại giống như phát sinh đại địa chấn, xuất hiện một tiếng vang thật lớn.

Sau đó hào quang sáng chói bộc phát, như một vòng mặt trời bạo

tạc, khiến tất cả tu sĩ không thể không nhắm mắt, nhưng nước mắt vẫn chảy ròng.

“Xảy ra chuyện gì?”

Đầu cự cầm biến thành Chí Tôn đỉnh phong không khỏi sững sờ, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía không trung ngoài vạn dặm, sau đó sắc mặt đại biến.

Sau một khắc.

Linh hồn của hắn ta như muốn vỡ ra, cảm nhận được khí tức đáng sợ từ trong hư không truyền đến, có người đang xé mở thông đạo không gian, nhanh chóng chạy đến!

Không kịp phản ứng.

Hắn ta chỉ có thể một quyền đánh tới phía trước, Chí Tôn bình thường cũng phải hóa thành thịt nát, không thể cản lại!

“Ba” một tiếng, một chưởng một quyền chạm vào nhau.

Nhưng không phải kết quả hắn ta mong muốn, “Răng rắc” một tiếng.

“Cái gì? !”

Hắn ta vô cùng hãi nhiên, mở to hai mắt.

Một thân ảnh áo trắng, khuôn mặt mơ hồ từ trong hư không bước ra một bước, một chưởng đánh tới, hỗn độn khí sôi trào, Phi Tiên Chi Lực bộc phát, chiến lực đột nhiên chồng lên.

Hư không lập tức nổ tung!

Áp lực ẩn chứa trong một chưởng này của Cố Trường Sinh đã khiến nắm đấm và cảnh tay của đầu cự cầm biến thành Chí Tôn đỉnh phong này vỡ vụn tại chỗ.

Một chưởng của Cố Trường Sinh giống như có tỷ vạn quân cự lực, một vạn sợi hỗn độn khí trấn áp xuống, tuỳ tiện nghiền nát cánh tay hắn ta, hóa thành một đoàn huyết vụ.

Lập tức “Phanh” một tiếng, đầu cự cầm này hét thảm một tiếng, bị Cố Trường Sinh lần nữa phóng ra một bàn tay đánh bay, đầu nổ tung, tiên huyết chảy xuống.

Tiếng xương vỡ vang lên, dưới bàn tay kia, một nửa thân thể của hắn ta đã bị đánh thành huyết vụ!

“Ngươi dám! Ngươi là ai?” Đầu cự cầm này hô to, vô cùng hoảng sợ và tức giận, hoàn toàn ngây ra.

Nhưng lực sinh mệnh vô cùng cường đại vẫn đang khép lại vết thương cho hắn ta, huyết dịch ngũ thải cuồn cuộn, như sấm rền!

Nhưng mà.

Rắc một tiếng!

Vẻ mặt Cố Trường Sinh lạnh lùng, không liếc mắt nhìn hắn ta một cái, một cước rơi xuống, mỗi tế bào đều sáng lên, giống như ẩn chứa vĩ lực một phương thế giới, đột nhiên giẫm nát một nửa thân thể còn lại của hắn ta!

Chiến thuyền Thiên Thương vô cùng sáng chói, một góc đế trận thái cổ khôi phục, chùm sáng phát ra, giống như đã trở thành màu sắc duy nhất giữa thiên địa.

Tất cả vật ngăn cản ở phía trước đều bị oanh thành bã vụn.

Sau khi Cố Trường Sinh đánh đám sinh linh khủng bố này thành tro, nhìn thấy cảnh tượng thảm liệt phía dưới.

Tất cả thế lực bên trong Thanh Huyền cổ tinh đều đang liều chết chống cự, thiêu đốt sinh mệnh và tinh huyết.

Nhưng cục diện vẫn nghiêng về một bên, căn bản không địch lại, bị tàn sát một cách dễ dàng.

Cố Trường Sinh nhíu chặt mày, dường như không có bất kỳ dừng lại nào, nhanh chóng tiến đến.

“Xem ra chỉ có thể giải quyết chuyện ở đây trước, sau đó mới quản đến Chuẩn Đế chiến bên ngoài tinh vực được.”

Lúc này, hắn có chút hối hận vì lúc rời Cố gia không dẫn theo một chút tiên giáp vệ của Cố gia.

Có tiên giáp vệ ở đây, có thể tuỳ tiện trấn áp đại chiến đang xảy ra phía dưới!

Cố Trường Sinh để Thanh Huyền Tiểu Đạo Quân lưu lại chiến thuyền Thiên Thương, bảo hắn ta nhìn chằm chằm.

Nếu còn tồn tại của thế lực xâm chiếm nơi đây thoát đi, không cần do dự, trực tiếp thôi động đòn đánh mạnh nhất.

“Xem ra, năm đó thế lực mà Thanh Huyền Đạo Chủ đắc tội thật sự không ít, nhưng cũng có không ít thế lực đang âm thầm rình mò, muốn đục nước béo cò.”

Sau đó, Cố Trường Sinh trực tiếp dùng nhục thân cường hoành xé rách hoành độ hư không, tìm thấy không gian yếu kém, như hư không tiêu thất.

Sắc mặt hắn rất băng lãnh.

Lập tức xuất hiện ở bên ngoài vạn dặm, bước vào Thanh Huyền đạo trường!

Chương 328: Hi Vọng Cuối Cùng Của Thanh Huyền Đạo Trường, Các Chí Tôn Choáng Váng Và Hãi Nhiên

Oanh!

Một kích của Cố Trường Sinh ẩn chứa sát cơ kinh khủng, dùng nhục thân mạnh mẽ, một chưởng đánh về phía đầu cự cầm Chí Tôn cảnh đỉnh phong đang tàn sát tại Thanh Huyền đạo trường!

Hắn đột nhiên xuất hiện, trực tiếp đánh đầu cự cầm này đến mộng bức.

Thậm chí đầu cự cầm này còn không kịp phản ứng, sau đó đã bị

Cố Trường Sinh đập nát đầu, thân thể bay tứ tung ra ngoài.

Rất nhanh lại bị Cố Trường Sinh đuổi kịp, một cước giẫm nửa người còn lại của hắn ta thành huyết vụ!

Một màn quả quyết và nhanh chóng như thế khiến đám người đang tắm trong máu tại Thanh Huyền đạo trường cũng ngẩn ngơ, không kịp phản ứng.

Bên trong chiến trường, cũng có sinh linh thuần huyết và sinh vật cường đại, nhìn thấy một màn này, ngây dại, sau đó giận tím mặt, sát khí ngập trời!

“Là ai? Lại dám đánh lén Tước Thiên đại nhân!”

Một đầu Thôn Thiên Tước Chí Tôn cảnh sợ hãi nói, sau lưng phát lạnh.

Đầu cự cầm bị Cố Trường Sinh giẫm nát thân thể tên là Tước Thiên, đã từng là một vị thiên kiêu cường đại của tộc Thôn Thiên Tước.

Bây giờ tại Chí Tôn cảnh đỉnh phong, đã vô địch.

Cùng cảnh giới, khó mà tìm ra đối thủ của hắn ta!

Nhưng lại bị người trẻ tuổi mặc áo trắng đột nhiên xuất hiện kia đánh thành dạng này, làm sao không khiến hắn ta sợ hãi phát lạnh được.

Cố Trường Sinh mặt không đổi sắc, ngước đầu nhìn đám sinh linh kia, chậm rãi nói, “Cố gia, Cố Trường Sinh.”

Âm thanh không lớn, lại mang theo hàn ý, chậm rãi khoách tán ra bốn phía.

Toàn bộ sinh linh cảm thấy rùng mình.

Một vị Chí Tôn của tộc Quỷ Dực Kim Huyết đang thôn phệ các tu sĩ ở xung quanh nghe vậy.

Lúc này thân thể phát lạnh, trong khoảnh khắc nhìn thấy khuôn

mặt của Cố Trường Sinh đã nhận ra hắn, lập tức thất sắc nói, "Hắn là truyền nhân của Cố gia, Cố Trường Sinh...",

Nhưng không cần hắn ta nói, rất nhiều tu sĩ trong khu vực này đã phản ứng lại!

Bây giờ, tất cả các thế lực đạo thống đều đã biết rõ hình dáng của Cố Trường Sinh, đây không phải bí mật gì.

Người đứng đầu thế hệ trẻ tuổi, đây cũng không phải gọi không.

Nhưng bọn họ hoàn toàn không nghĩ ra.

Vì sao Cố Trường Sinh lại xuất hiện ở chỗ này!

Không phải hắn đang ở tộc địa của Trường Sinh Cố gia sao?

Hắn đến, có phải mang ý nghĩa Trường Sinh Cố gia cũng muốn tham dự vào nơi này không?

Nghĩ đến đây.

Thần hồn bọn họ đều run rẩy, sinh ra sợ hãi.

"Là Thần Tử đại nhân!"

"Là Thần Tử đại nhân, hắn không từ bỏ chúng ta."

Một vị trưởng lão của Thanh Huyền đạo trường đột nhiên mở to hai mắt.

Trước đây từng cùng Thanh Huyền Tiểu Đạo Quân đến bái kiến Cố Trường Sinh, bây giờ nhìn thấy hắn, thân thể run rẩy, đột nhiên vô cùng kích động hô lớn, không nhịn được rơi lệ.

Ông ta đã nhìn thấy hi vọng và cứu tinh.

"Bái kiến Thần Tử đại nhân!"

"Bái kiến Thần Tử đại nhân!"

Đám trưởng lão và đệ tử còn lại của Thanh Huyền đạo trường phản ứng lại, nhìn Cố Trường Sinh, không ngừng hô to, hô hấp

dồn dập, trên mặt đỏ lên, mang theo nước mắt, thân thể run rẩy.

Thanh Huyền Đạo Chủ đã phó thác Thanh Huyền đạo trường cho Cố Trường Sinh.

Trước đây, toàn bộ các trưởng lão và đệ tử của Thanh Huyền đạo trường đều biết chuyện này.

Nhưng theo bọn họ.

Một khi Thanh Huyền Đạo Chủ vẫn lạc tọa hóa.

Thanh Huyền đạo trường đã mất đi tất cả giá trị.

Cố Trường Sinh sẽ không nhúng tay vào việc này, cũng không có lý do tương trợ bọn họ!

Bởi vì căn bản không đáng giá!

Rất nhiều người trong bọn họ đều không ôm hi vọng, trận chiến ngày hôm nay, chỉ vì thủ hộ tôn nghiêm cuối cùng của Thanh Huyền đạo trường mà thôi.

Nhưng bây giờ, trong nháy mắt nhìn thấy Cố Trường Sinh đến đây.

Dường như tất cả các đệ tử và trưởng lão của Thanh Huyền đạo trường đều khó mà tin được.

Sau đó kích động, giọng nói phát run, hiện lên sự đau buồn, vô cùng cảm động.

Đã đến gần tuyệt cảnh, bỗng nhiên nhìn thấy hi vọng!

Thần Tử đại nhân, không từ bỏ bọn họ!

Cố Trường Sinh quay người, nhìn bọn họ, vẻ mặt rất bình tĩnh nói, “Hôm nay, máu của các ngươi, sẽ không chảy vô ích.”

“Kẻ địch xâm chiếm, không ai có thể sống sót rời đi.”

“Cho dù là Chuẩn Đế, cũng phải chết!”

Lời nói bình thản, lại ẩn chứa thiết huyết không thể nghi ngờ!

“Có câu nói này của Thần Tử đại nhân, chúng ta sẽ không sợ nữa!”

“Giết!”

“Giết!”

Tất cả mọi người trong Thanh Huyền đạo trường đều đang run rẩy.

Nhiệt huyết sôi trào, đỉnh đầu có sương mù bốc lên, khí huyết giống như sông Trường Giang cuồn cuộn!

Âm thanh này từ Thanh Huyền đạo trường truyền ra, kinh động bốn phương tám hướng, vô số tu sĩ đang bảo vệ quê hương nghe thấy!

Bị lây nhiễm, sắc mặt bọn họ cũng trở nên kích động, giống như điên cuồng!

“Giết!”

“Thần Tử Cố gia giáng lâm, chúng ta có hi vọng!”

Oanh!

Khí huyết ngút trời, giống như lang yên, mang theo ý chí bất khuất và quyết tâm tử chiến.

“Truyền nhân Cố gia, ngươi đánh lén bản tôn, muốn như thế nào?”

Đúng lúc này, một tiếng gầm thét vang lên.

Ong!

Khí tức nguyên thần kinh thiên đang xông lên trời không, như biển lớn ba động, bao phủ ngàn vạn dặm!

Một bàn tay của Cố Trường Sinh đánh nát đầu của cự cầm Chí Tôn cảnh đỉnh phong kia.

Tiếng xương cốt vỡ vụn vang lên, nguyên thần màu đen của Thôn Thiên Tước xuất hiện!

Giống như một vòng mặt trời màu đen, chiếu sáng phía trước rõ ràng!

Tước Thiên.

Đây là nguyên thần Chí Tôn của hắn ta!

Hắn ta vô cùng cường đại, tại Chí Tôn cảnh đỉnh phong, viễn siêu Chí Tôn cảnh bình thường.

Bây giờ mặc dù nhục thân bị hủy.

Nhưng nguyên thần của hắn ta vẫn còn tồn tại, như mặt trời nhỏ màu đen hiển hiện, giờ phút này đã vô cùng kinh sợ!

Một mặt kiêng kị và chấn kinh với thế lực phía sau Cố Trường Sinh và thực lực hiện nay của hắn.

Mặt khác cũng tức giận Cố Trường Sinh vừa rồi đã đánh lén.

Nếu như hắn ta kịp phản ứng lại, vội vàng ứng phó, sao nhục thân lại bị hủy được!

“Không đúng...”

Mà lúc này, tất cả mọi người mới phát hiện không đúng, đột nhiên kịp phản ứng, đôi mắt không khỏi trừng lớn, hít vào một hơi, tâm thần rung động.

Vừa rồi, người xuất thủ là Cố Trường Sinh.

Hiện tại, thực lực của hắn đã cường đại đến trình độ này rồi?

Dễ dàng đánh nát nhục thân kinh khủng của một đầu cự cầm Chí Tôn cảnh đỉnh phong!

Phải biết, tộc Thôn Thiên Tước là sinh linh thuần huyết, từ trước đến nay vẫn nổi tiếng có nhục thân cường đại!

Cố Trường Sinh triển lộ khí tức ra ngoài, cũng chỉ là Thánh Nhân cảnh đỉnh phong mà thôi!

Chênh lệch giữa hai bên lớn như vậy!

Cửu Tiêu Kiếm Các, Đế Lạc Cốc, Vẫn Tiên Nhai, Nguyên Thủy Hồ...

Lúc này, đám Chí Tôn của các vô thượng đạo thống này cũng cảm thấy tê cả da đầu, có chút choáng váng.

“Thực lực của thế hệ trẻ tuổi đã đạt tới trình độ này rồi, không phải hắn còn chưa Nhập Thánh sao, tốc độ tu luyện của Hỗn Độn Thể lại nhanh chóng như thế...”

“Truyền nhân Cố gia đã mạnh đến trình độ này, Thánh Nhân cảnh đỉnh phong, lại có thể chiến đấu với Chí Tôn đỉnh phong!”

“Nếu tương lai hắn thành đạo, vậy có phải sẽ chém giết được Chân Tiên không?”

Nghĩ tới đây, miệng lưỡi bọn họ phát khô, vô cùng hãi nhiên, sau lưng có chút phát lạnh.

Lúc này, tất cả Chí Tôn ở nơi này còn không biết chuyện xảy ra bên ngoài tinh không, cũng không biết đã có bao nhiêu Chí Tôn đã chết trong tay Cố Trường Sinh rồi. _

Chương 329: Chiến Lực Kinh Khủng, Giết Chí Tôn Như Giết Chó

“Đúng rồi, cỗ ba động và thanh âm vừa rồi, là xảy ra chuyện gì?” Một vị Chí Tôn của Nguyên Thủy Hồ bỗng nhiên nhíu mày mở miệng, một tên sinh linh của Bất Tử Hồ khuôn mặt mơ hồ, giống hình người, cả người có hắc vụ ngập trời vòng quanh.

Vừa rồi bọn họ đang giao thủ với mấy tên Chí Tôn còn sót lại trong Thanh Huyền đạo tinh.

Bên ngoài tinh không bỗng nhiên truyền tiếng nổ vang rung trời, thậm chí còn có thiên uy khiến bọn họ sợ hãi, suýt chút nữa không nhịn được quỳ xuống, như đối mặt với một tồn tại vô địch.

Bọn họ cũng rất khiếp sợ, không biết đã xảy ra chuyện gì.

“Đúng rồi... Khí tức trong các chiến thuyền đều biến mất...” Một vị

Chí Tôn khác mở miệng, thần hồn phát run, giống như nhìn thấy chuyện không thể tin vậy.

Hắn ta dùng thần niệm hào hùng quét tới, cảm giác được các khí tức sừng sững tại chân trời lúc trước đã biến mất.

Đồng thời những chiến thuyền, phi thuyền kia cũng biến mất không thấy gì nữa... Giống như bị lực lượng kinh khủng nào đó đánh thành tro tàn.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Chẳng lẽ là Cố gia xuất thủ?”

Tất cả mọi người bất an, tập trung vào Cố Trường Sinh.

Có Chí Tôn được thần quang ngũ sắc bao phủ, đến từ Cửu Tiêu Kiếm Các, lưng đeo đại kiếm, đôi mắt càng lộ ra hàn ý kinh thiên, nói.

“Thần Tử Cố gia, để trưởng bối sau lưng ngươi đi ra, chuyện của Thanh Huyền đạo trường liên quan đến nhân quả rất lớn.”

“Người mà năm đó Thanh Huyền Đạo Chủ đắc tội có lai lịch lớn đến ngập trời, không thể phỏng đoán, đây chỉ là mệnh lệnh của người kia mà thôi.”

“Chúng ta chỉ là pháo hôi, nếu người kia xuất thủ, Đại Đế cũng phải hóa thành tro tàn, Chân Linh câu diệt. Phần nhân quả này quá lớn, lớn đến mức bây giờ ngươi không có tư cách đón đỡ đâu!”

Giọng nói của hắn ta trầm xuống, rất nhanh đã biết Cố Trường Sinh muốn bảo vệ tất cả mọi người tại Thanh Huyền đạo trường.

Mặc dù hắn ta không biết rõ nguyên nhân.

Nhưng Cố Trường Sinh hành động như vậy, không khác gì đang dùng sức một mình gây hấn với các thế lực bất hủ!

Tiên Vực tồn tại vô số thời gian, ai biết được nó cường đại và khủng bố như thế nào đâu.

Nhưng tồn tại đã chặt đứt liên hệ với Tiên Vực, tự phong trong tiểu thế giới xuất thế, nước cũng không ngăn cản nổi!

“Nhiều lời vô ích, ngàn vạn nhân quả cứ việc gia thân, Cố mỗ sẽ một quyền đánh nổ.”

Cố Trường Sinh nghe vậy, vẻ mặt vẫn không thay đổi nói.

Hắn vừa dứt lời, bên trong hư không giống như có cái gì đó ong một tiếng vang lên.

Đám Chí Tôn này biến sắc, sợ hãi nói, “Thần Tử Cố gia, khẩu khí của ngươi thật lớn.”

“Nhân quả của Bất Hủ Chủ Tể, có lẽ tổ tiên Cố gia ngươi cũng không dám đón!”

“Ngươi là một hậu bối, cũng còn chưa trưởng thành, nói ra lời khoác lác như vậy, sớm muộn sẽ vẫn lạc trên đường...”

“Hiện nay vị Bất Hủ Chủ Tể kia còn chưa chú ý tới ngươi, nếu không phần nhân quả này sẽ trực tiếp đè chết ngươi, Chân Linh câu diệt!”

Chí Tôn của Nguyên Thủy Hồ lạnh lùng nói, lúc nhắc đến vị Bất Hủ Chủ Tể kia, vẻ mặt vô cùng tôn kính, thậm chí còn không dám nhắc đến dòng họ của người kia!

Nghe vậy, Cố Trường Sinh chỉ thản nhiên nói, “Nếu Bất Hủ Chủ Tể dám giáng lâm, Cố gia ta sẽ để ông ta biết, tại Tiên Vực, ai mới là người định đoạt.”

“Khẩu khí thật lớn a, Cố gia.” Tước Thiên vô cùng kiêng kỵ nhìn chằm chằm Cố Trường Sinh, tiên huyết ngũ thải Chí Tôn chiếu rọi bốn phương tám hướng, đang nhập vào cơ thể, hào quang bốc lên, thần quang sáng chói.

Đồng thời có cỗ bí lực lưu chuyển, muốn phục hồi thương thế, tái tạo thân thể cho hắn ta.

“Thần Tử Cố gia...”

Sắc mặt hắn ta âm trầm, đang muốn mở miệng.

Đột nhiên.

Một tiếng ầm vang truyền đến, đánh gãy lời nói của hắn ta!

Tiếng sấm vang lên, ẩn chứa kiếp diệt chi ý.

Cố Trường Sinh nhàn nhạt mở miệng, toàn thân khoác lôi quang.

“Hôm nay, trước hết giết ngươi tế vạn vạn sinh linh ở đây!”

Lời nói rơi xuống, hắn một chưởng ép xuống, bốn phương tám hướng ảm đạm, ngàn vạn thần lôi giáng lâm!

“Cố Trường Sinh, đừng hiếp người quá đáng! Đừng cho là ta sẽ sợ ngươi, nếu không phải kiêng kị thế lực phía sau ngươi, ta đã sớm động thủ rồi!”

Thấy một màn này, ánh mắt Tước Thiên càng thêm âm trầm, quát to, vẻ mặt vô cùng băng lãnh.

Không ngờ Cố Trường Sinh một lời không hợp, liền muốn tiếp tục động thủ giết hắn ta.

Oanh!

Nhưng trả lời hắn ta lại là vạn trượng lôi hải mà Cố Trường Sinh đánh ra!

Mỗi đạo lôi đình giống như ẩn chứa kiếp diệt chi ý kinh khủng.

Đó là quy tắc hủy diệt và tân sinh, vô cùng đáng sợ!

Xùy!

Sương mù màu đen dâng lên, nguyên thần đang tiêu tán, phát ra âm thanh như nước bắn vào chảo rầu đang sôi.

“Khinh người quá đáng! Là ngươi bức ta, Chí Tôn không thể khinh nhục, đừng tưởng rằng ngươi có lực lượng nhục thân cường hoành, mà có thể khinh thường chúng ta.”

Tước Thiên giận dữ hét lên, rất đau đớn, có chút sợ hãi, bị nhiễm một tia lôi đình, nguyên thần đang nhạt đi với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Nguyên thần rất sợ lôi kiếp chi ý, rõ ràng Cố Trường Sinh dự định dùng thần thông này ma diệt hắn ta!

Lúc này, hắn ta có kiêng kị tồn tại sau lưng Cố Trường Sinh, cũng không thể không phản công!

Không có khả năng chờ chết được.

Ong!

Nguyên thần đen như mực dâng lên, hóa thành ma sơn đen ngòm ép xuống.

Trên đó có phù văn lượn lờ, che đậy thiên địa, có khí thế không thể địch lại.

“Khinh thường ngươi thì như thế nào? Chí Tôn không thể nhục, vậy thì giết ngươi. Thanh Huyền đạo trường vốn là đồ của Cố mỗ, các ngươi có dũng khí động thủ, chính là đang tìm cái chết!”

Cố Trường Sinh bình thản nói, thân hình thẳng tắp, giờ khắc này giống như tắm rửa trong hỗn độn lôi hải.

Một bước đều in lại một dấu chân đen như mực, cất bước đi trong hư không, giống như như lôi chi Đế Vương, chưởng khống hình phạt của thiên địa!

Ầm ầm!

Tiếng sấm kinh người xen lẫn với điện quang trong hư không, như một thác nước rủ xuống, nháy mắt đánh xuyên qua phù văn, lốp bốp như mưa rơi.

“Thần Tử đại nhân thật mạnh!” Một màn này, rung động bốn phương tám hướng, bên trong Thanh Huyền cổ tinh, vô số tu sĩ đang giao thủ với kẻ địch kêu to, được cổ vũ, vô cùng kích động.

“Làm sao có thể, ngươi chỉ là Thánh Nhân cảnh, nhưng cảm ngộ

đối với quy tắc lại mạnh như vậy...” Nguyên Thần Tước Thiên Chí Tôn cảnh đỉnh phong rung động, sắc mặt tràn ngập hãi nhiên, giống như sắp chia năm xẻ bảy.,

“Chết cho ta!” Ánh mắt Cố Trường Sinh lạnh lẽo, đột nhiên sau lưng mọc lên hai cánh, hỗn độn khí chấn khai.

Chương 330: Chiến Lực Kinh Khủng, Giết Chí Tôn Như Giết Chó (2)

Hai màu vàng đen xen lẫn, chính là Côn Bằng Chân Dực, đồng thời chân in dấu lên hư không, tiên đồng thấy rõ tất cả.

Cực tốc thế gian, khó mà địch nổi!

Tốc độ của hắn giống như đã tiêu thất trong hư không!

Sau một khắc.

Nắm đấm của Cố Trường Sinh sáng lên, tiên khí tràn ngập, hỗn độn khí rủ xuống, như một phương đại thế giới ầm vang rơi xuống!

Hỗn độn thanh liên sinh ra dị tượng, một cỗ vĩ lực giáng lâm, trói buộcTước Thiên.

“Không có khả năng, ta là Chí Tôn a!” Tước Thiên đột nhiên hô lên, vô cùng sợ hãi.

Phù một tiếng!

Cố Trường Sinh đánh xuống một quyền, trực tiếp khiến hắn ta nổ thành thần quang đầy trời, nguyên thần của Tước Thiên vẫn lạc!

“Dừng tay!”

Một màn này xảy ra quá nhanh, mấy vị Chí Tôn còn lại vẫn chưa kịp ngăn cản, bọn họ không ngờ Cố Trường Sinh lại có nhiều thủ đoạn như vậy.

Nhất là gốc thanh liên trong hỗn độn linh hải đang chập chờn kia, khiến trái tim bọn họ đập nhanh, cảm thấy nguy hiểm!

Vừa rồi trực tiếp cố định nguyên thần của Tước Thiên tại chỗ!

“Thần Tử Cố gia, chúng ta không muốn đối địch với ngươi, nhưng

nếu ngươi chấp mê không tỉnh, cũng đừng trách chúng ta lấy nhiều khi ít?" Chí Tôn của tộc Quỷ Dực Kim Huyết mở miệng, ánh mắt lạnh lẽo.

Bọn họ không ngốc, lúc này đã biết Cố Trường Sinh có chiến lực ngập trời.

Tại Thánh Nhân cảnh đạt tới tình trạng này, trong điển tịch cũng không có ghi chép như thế.

Đơn đả độc đấu.

Khả năng rất lớn là không phải đối thủ của Cố Trường Sinh.

"Thiên tài đã chết chính là không có giá trị nhất, ngươi phải hiểu đạo lý này..." Một vị Chí Tôn khác lạnh lùng nói, kiêng kị phía sau Cố Trường Sinh còn có tồn tại chí cường.

Bọn họ cũng biết rõ, Cố Trường Sinh có một người hộ đạo rất khủng bố.

Huyền Tôn của Đọa Long Lĩnh từng bị một cây trường thương xuyên thủng mà chết.

"Nói nhảm nhiều quá!"

Vẻ mặt Cố Trường Sinh lạnh lùng, không nói một tiếng, bước ra một bước, không gian ba động.

Ba đạo Tiên khí quấn quanh người, trong đó có ba loại lực lượng tiên đạo khác nhau truyền đến.

Luân hồi chi lực!

Hư vô tịch diệt chi lực!

Phi tiên chi lực!

Hắn giơ kiếm, kiếm gãy Đại La đang sáng lên, có tiên hà sôi trào, ngàn vạn thần mang nở rộ, mênh mông như yên, tứ phương hiển hiện cảnh tượng phi tiên!

“Ong!”

Trong hư không, hào quang như sóng lớn, kịch liệt bành trướng.

Oanh!

Một kiếm chém xuống, giống như kích thích sơn hà, bộc phát oanh động đáng sợ, phốc một tiếng!

Vẻ mặt vị Chí Tôn đúng đầu hoảng sợ, muốn thoát đi, lại nhanh chóng sụp đổ dưới đạo kiếm quang này, hình thần câu diệt!

“Làm sao có thể!”

“Pháp lực của hắn càng thêm bành trướng, sẽ không khô kiệt.”

“Đây chính là chỗ đáng sợ của Hỗn Độn Thể sao?”

Sắc mặt đám Chí Tôn còn lại hãi nhiên, cũng đẫm máu rút lui, thân thể kịch chấn, vỡ ra mấy khe hở!

“Hừ!”

“Đúng là có dũng khí khẩu xuất cuồng ngôn, Cố gia nhiều Đại Đế thì như thế nào, tại Tiên Vực, có thể Chủ Tể tất cả, chỉ có tồn tại bất hủ.”

“Hôm nay ngươi muốn tìm chết, ai cũng không bảo vệ ngươi được!”

Mà lúc này, một thân ảnh mặc áo đen kinh khủng hiển hiện sau lưng Cố Trường Sinh, chính là Chí Tôn của Nguyên Thủy Hồ.

Hắn ta tiện tay đánh ra một miếng da thú, bên trên lít nha lít nhít lạc ấn, như Thiên đồ, giống như muốn định trụ mảnh không gian này.

Giờ khắc này, trong hư không xuất hiện một cỗ lực lượng không hiểu, từng đạo thụy khí vọt lên, giam cầm mảnh thiên địa này.

“Đây là một vị Chí Tôn cường đại, còn vận dụng bí bảo, muốn định trụ hư không!”

Đám người trong Thanh Huyền đạo trường rung động, lo lắng cho Cố Trường Sinh.

“Thần Tử đại nhân cẩn thận.”

Tâm thần đám Chí Tôn trong Thanh Huyền đạo trường rung động, không nhịn được lên tiếng nói.

Cảm thấy đối phương rất hèn hạ, một vị Chí Tôn lại ẩn nấp, muốn dùng thủ đoạn ti tiện đánh lén Cố Trường Sinh.

Bên trong tấm da thú có quy tắc thần thông quỷ dị, có thể định trụ vạn vật, chính là một kiện bí báo của vị Chí Tôn Nguyên Thủy Hồ, năm đó dựa vào vật này, hắn ta đã giết chết rất nhiều tồn tại cùng cảnh giới.

“Buồn cười, thật sự cho rằng định được ta sao?”

Vẻ mặt Cố Trường Sinh lạnh lùng, phía sau xuất hiện một gốc thanh liên, lá sen chập chờn, như thiên địa sơ khai, hỗn độn khí chìm nổi.

Đồng thời, thanh quang vẩy xuống, hóa thành một vầng sáng mông lung, vạn pháp bất xâm.

Lập tức, quang mang trên da thú ảm đạm đi, định trụ thiên địa thất bại.

“Nát cho ta!”

Một kiếm rơi xuống, kiếm gãy Đại La lần nữa sáng lên, diễn hóa vô thượng thần uy, phi tiên chi lực bộc phát.

Phốc một tiếng!

Tấm da thú bao phủ thiên địa lập tức vỡ vụn, bị kiếm gãy Đại La tuỳ tiện xé mở!

Cố Trường Sinh mặt không đổi sắc, thân ảnh đánh về phía vị Chí Tôn Nguyên Thủy Hồ kia.

Cái gì! ?

Chí Tôn Nguyên Thủy Hồ quá sợ hãi, vẻ mặt hoảng sợ, giống như không dám tin.

Vì sao bí bảo của hắn ta không có hiệu quả? !

Đến một hơi thở cũng không định trụ được? !

“Là do Hỗn Độn Thể, sinh ra đã vạn pháp bất xâm, vạn pháp bất nhập.” Một vị Chí Tôn khác của Cửu Tiêu Kiếm Các mở miệng nói, kiếm khí trong mắt như mang, thấy rõ quỷ dị xung quanh cơ thể Cố Trường Sinh.

“Thần Tử đại nhân quá mạnh, dùng sức một mình, đối kháng với nhiều Chí Tôn như vậy, còn liên tiếp trảm hai vị!”

Nhìn một màn này, đám tu sĩ Nhân tộc đang đẫm máu chiến đấu phía dưới đều vô cùng phấn chấn và kích động.

“Đây là thực lực thế hệ trẻ tuổi nên có sao?” Ngược lại đông đảo sinh linh xâm chiếm, sắc mặt vô cùng trắng bệch, rất hoảng sợ.

Bọn họ cũng rất e ngại và kiêng kị với Cố gia.

Không hiểu vì sao Cố Trường Sinh lại đột nhiên hiện thân, ra tay tương trợ Thanh Huyền đạo trường.

“Không tốt, thanh kiếm này cũng có quỷ dị, mang theo thứ không rõ.”

Thấy Cố Trường Sinh trùng sát mà đến, Chí Tôn của Nguyên Thủy Hồ kịp phản ứng, sắc mặt đại biến, sương mù xám bao phủ, thần phù huyễn hóa.

Như từng tòa núi nhỏ, đánh về phía trước, muốn ngăn cản.

Cùng lúc đó, một mảnh phù văn màu xám bao phủ hắn ta.

Một đầu cá lớn màu xám bay lên không trung, có đường vân nguyên thủy màu tím, lân phiến loá mắt, mang theo vô tận ánh sáng xám.

Che khuất bầu trời, lao nhanh xuống.

Đây chính là thần thông của Nguyên Thủy Hồ!

Trong đó ẩn chứa trình độ chưởng khống quy tắc chi lực của hắn ta!

“Không biết sống chết, ngươi đang tìmchết!”

Chương 331: Vô Địch Chi Thân, Giết Tới Chí Tôn Sợ Hãi Im Lặng, Chỉ Qua Pháp Chỉ Lên

Cố Trường Sinh nhướng mày, huy động bàn tay lớn, trên kiếm gãy Đại La hiện lên phù văn, tiên hà dâng lên, phi tiên chi lực hiện lên, diễn hóa một mảnh hải dương kiếm mang!

Sau đó, âm Dương Ngư xuất hiện bên trong hỗn độn kiếm khí, xen lẫn hai màu đen trắng, luân hồi chi lực và tịch diệt chi lực lưu chuyển.

Ù ù oanh minh, nghiền ép còn cá lớn màu xám kia!

Một tiếng ầm vang truyền đến, ba động đáng sợ như đánh nát thiên địa!

Cố Trường Sinh biết thời gian cấp bách, cho nên mỗi chiêu đều là chiêu thức mạnh nhất mà bây giờ hắn có thể hiện ra.

Kiếm quang càn quấy, thiên hôn địa ám.

Đôi mắt của Chí Tôn Nguyên Thủy Hồ đột nhiên trừng lớn, không phát ra tiếng kêu rên, trực tiếp sụp đổ thành một đoàn huyết vụ, bị âm Dương Ngư nghiền nát, hình thần câu diệt!

“Tê!”

“Đây đúng là một tên sát thần!”

“Cho dù chúng ta liên thủ, cũng sẽ bị hắn đánh tan, vạn pháp bất xâm, có thể xưng vô địch! Trừ phi dùng tu vi chí cường nghiền ép

hắn!”

“Nhưng nơi đây, đã không có tu vi cao hơn.”

Lúc này đám Chí Tôn còn lại đã sợ mất mật, da đầu phát lạnh, rùng mình.

Từ khi sinh ra đến bây giờ, trải qua trăm vạn năm, bọn họ cũng chưa từng nhìn thấy thế hệ trẻ tuổi dữ dội đáng sợ như thế, hắn giết không phải Chí Tôn, mà giống như giết chó!

Giết Chí Tôn, như giết chó!

Một kiếm rơi xuống, nhất định sẽ chém một người!

Bọn họ sợ hãi.

Cảm ngộ với lực lượng quy tắc của Cố Trường Sinh không hề kém hơn bọn họ.

Hơn nữa lực lượng nhục thân càngkinh khủng hơn!

Không người nào nguyện ý cứng đối cứng với Cố Trường Sinh, đầu Thôn Thiên Tước Chí Tôn cảnh đỉnh phong kia chính là chứng minh tốt nhất!

Lúc này, tất cả mọi người trong Thanh Huyền đạo trường đều vô cùng cuồng nhiệt nhìn chằm chằm lên không trung.

Tu sĩ ở các nơi cũng đứng từ xa nhìn về phía này, thân thể đang run rẩy, vô cùng kích động.

Lão Chí Tôn được người ta đỡ lấy, không nhịn được nói, “Thần Tử đại nhân vừa xuất thủ đã đánh nổ một vị Chí Tôn, thực lực này khiến lão phu vô cùng run sợ, đơn giản không thể tin được...”

“Quá cường đại, không hổ là thần thoại vô địch thế hệ trẻ tuổi ở Tiên Vực!”

Rất nhiều tu sĩ trẻ tuổi càng thêm cuồng nhiệt sùng bái, “Thần Tử đại nhân, chính là trời sinh Tiên Đế, vừa sinh ra đã chú định vô địch thiên hạ, quét ngang vạn cổ, cử thế vô song!”

Cảnh tượng vừa rồi, chính là chiến lực mạnh nhất lúc này của Cố Trường Sinh.

Thế hệ trẻ tuổi, ai có được thực lực như Cố Trường Sinh hôm nay.

Cho dù là truyền nhân của Cổ Đế Miếu, Thánh Phật Tự... Cũng hoàn toàn không phải đối thủ của hắn!

Ngay cả bóng lưng cũng không nhìn thấy!

Một người độc chiến chín vị Chí Tôn, đã liên tiếp trảm ba người!

Chiến tích như vậy, kinh thế hãi tục.

Nếu truyền đi, thế tất sẽ khiến ba ngàn đạo vực khiếp sợ, khiến vô số tu sĩ cùng thế lực sôi trào.

“Lúc này, đã có chấn nhiếp, chỉ cần những người này không ngốc, đều sẽ hiểu phải sao làm.”

Nhìn sắc mặt sợ hãi trắng bệch của đám người này, đã không còn uy phong như lúc trước nữa.

Trong lòng Cố Trường Sinh thầm nói, ánh mắt rất bình thản, toàn thân lượn lờ tiên khí và sương mù hỗn độn, cầm kiếm gãy Đại La trong tay, một mảnh quang hoa che mất thiên địa.

“Chuẩn Đế chiến, cũng nên lắng lại!” Lúc này hắn mới nhìn ra ngoài tinh vực xa xôi, cảm giác vẫn có khí tức đáng sợ không gì sánh nổi truyền đến.

Có Thanh Huyền ngọc như ý bảo vệ.

Ba vị Chuẩn Đế của Thanh Huyền đạo trường sẽ không vẫn lạc nhanh như vậy.

Cố Trường Sinh nói chuyện, hơi trầm ngâm một lát, nhưng không do dự bao lâu, vung tay lên, từ trong tu di giới lấy ra một tờ pháp chỉ màu vàng óng như mặt trời.

Mới xuất hiện, đã khiến thời gian và không gian ngưng trệ...

Tờ pháp chỉ màu vàng này, trên người hắn chỉ có một tấm, liên quan trọng đại, sẽ không dễ dàng vận dụng.

Nhưng nếu vận dụng, tuyệt đối có thể chấn nhiếp vạn cổ.

Đại Đế cũng phải biến sắc dừng bước!

Ầm ầm!

Cố Trường Sinh triển khai tờ pháp chỉ màu vàng, lập tức vang lên tiếng Tinh Thần chuyển động đáng sợ.

Bên trên lít nha lít nhít phù văn, giống như từng khỏa Tinh Thần vô cùng cổ lão đang chuyển động.

Có quy tắc chí cường lạc ấn, cũng có vô thượng thần thông ngưng tụ, kinh khủng đến cực điểm.

Ong một cái!

Tờ pháp chỉ màu vàng này bắn lên không trung, sáng chói loá mắt, từ Thanh Huyền đạo trường kéo dài đến bầu trời, không ngừng biến lớn, sau đó như thiên khung, quang mang che đậy thiên địa.

“Đây là cái gì?” Đám Chí Tôn này kinh hãi, cảm thấy nguy hiểm vô cùng kinh khủng, trong đó bộc lộ một luồng khí tức, giống như có thể miểu sát bọn họ vạn vạn lần, không kìm hãm được run rẩy.

Bỗng nhiên có một vị Chí Tôn trong đó run giọng nói, đôi mắt trừng lớn, tràn ngập sợ hãi và tro tàn khó nói lên lời!

Ông ta nhận ra những chữ viết cổ lão do Tinh Thần diễn hóa này.

“Chỉ qua!”

Dường như dùng tất cả lực khí, ông ta mới phun ra hai chữ này!

Quang hoa ngút trời, thăng nhập đến chỗ sâu trong tinh vũ.

Tiên vụ dâng lên, hỗn độn tách ra, thương vũ run rẩy, vô số đại tinh bị nghiền ép dưới khí thế này, như tro bụi rung động.

Gần nửa khu vực trong ba ngàn đạo vực bị khí tức này chấn động!

“Tê tê tê... Cái này... Cái này...” Một vị tồn tại chí cường hít một hơi lãnh khí, thần hồn run rẩy.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Đây là... Chỉ Qua Pháp Chỉ của Trường Sinh Cố gia!”

“Tại thời kì cổ lão, Chỉ Qua Pháp Chỉ vừa ra, nếu có thế lực không theo, vậy liền mang ý nghĩa, Trường Sinh chiến! Không chết không thôi!”

“Chỉ Qua Pháp Chỉ!”

Các Chí Tôn của Cửu Tiêu Kiếm Các bị dọa sợ đến choáng váng, không ngờ sẽ dẫn phát chuyện khủng bố như thế, “Chỉ có gia chủ của Trường Sinh Cố gia mới có được và quyết định có sử dụng hay không, không nghĩ tới Thần Tử Cố gia cũng có một tấm!”

“Xem ra đối với Trường Sinh Cố gia mà nói, tầm quan trọng của Thần Tử Cố gia đã siêu việt gia chủ!”

“Điên rồ, thật sự điên rồ, vì chỉ một Thanh Huyền đạo trường liền muốn phát động Trường Sinh chiến, Thần Tử Cố gia đúng là điên rồ! Quả nhiên không khác gì Trường Sinh Cố gia!”

Bọn họ suýt chút nữa quỳ rạp xuống đất.

Bởi vì khí tức màu vàng kia quá mức kinh khủng và chí cao.

Bọn họ cũng không dám nhìn nhiều.

Hai chữ Chỉ Qua ẩn chứa thần uy mênh mông, chiếu rọi các đạo vực, như một vùng vũ trụ hóa kiếm rơi xuống, giống như có thể chém rụng thiên vũ vạn cổ!

Mà Trường Sinh chiến, có ý nghĩa như thế nào?

Giết tới thương hải hoành lưu tỷ vạn dặm, giết tới cửu thiên ngàn vực sợ hãi rung động.

Chân Tiên đẫm máu vẫn lạc, Đại Đế biến thành tro! _

Chương 332: Chỉ Qua Pháp Chỉ Trấn Bát Hoang, Chuẩn Đế Sợ Hãi Biến Sắc

Trong nháy mắt Chỉ Qua Pháp Chỉ chỗ sâu trong tinh vực, tiên vụ quấn quanh, oanh mở tất cả, hỗn độn vỡ tan, giống như trời đất sụp đổ, vạn cổ lật úp!

Bên trong ba ngàn đạo vực, vô số thế lực chấn động.

Cho dù là kẻ thành đạo cũng phải sợ hãi, sắc mặt trắng bệch.

“Chỉ Qua Pháp Chỉ của Trường Sinh Cố gia, đã vô số kỷ nguyên chưa từng dâng lên, đây là muốn làm gì?”

“Phát động Trường Sinh chiến sao? Là thế lực bất hủ nào dẫn tới Trường Sinh Cố gia tức giận?”

Bọn họ có hiểu biết về Trường Sinh chiến, Bất Hủ kiếp kinh khủng.

Đại chiến như vậy kinh động Tiên Vực, minh ước Thái Cổ cái gì, quy tắc vạn cổ cái gì, cũng phải mất hiệu lực.

Đại Thánh, Chí Tôn chỉ là pháo hôi, chết đầu tiên, còn đám tu sĩ yếu hơn, không có tư cách làm pháo hôi nữa.

Chỗ sâu trong Bất Tử Hồ, một vùng bích hồ màu ngọc bích bình tĩnh không lay động, khí tức bất tử nồng đậm, hóa thành hắc vụ, lượn lờ giữa thiên địa.

“Lại là Trường Sinh Cố gia!”

“Nếu là Trường Sinh chiến...” Trong mắt vị Thủy Tổ vừa mới xuất thể của Bất Tử Hồ lộ ra sát ý, thì thầm, trong đầu lấp lóe ngàn vạn ý niệm, đang thôi diễn kết quả lần này.

Từng đầu dòng sông nhân quả hiển hiện trong hư không, như Tinh Thần mạch lạc, vẩy xuống thần mang, khí tức tiên đạo dâng lên, hải dương quy tắc sôi trào.

Ngàn vạn hình ảnh lấp lóe, sau đó biểu hiện tất cả khả năng.

“Dính đến khoảng mười tám thế lực bất hủ và vô thượng đạo thống!”

Bên trong mắt ông ta bỗng nhiên lóe lên tinh mang, có ý động.

“Thậm chí có đến nhân quả cường đại của mấy vị kia, Trường Sinh Cố gia mạnh hơn, hẳn cũng không thể dùng sức một mình, đối kháng với nhiều tồn tại như vậy.” Hô hấp của ông ta có chút gấp rút, sống vô số kỷ nguyên, sớm đã đến tình trạng tâm cảnh vững như bàn thạch rồi.

Nhưng Trường Sinh Cố gia chém giết ba vị Đại Đế của Bất Tử Hồ, chính là chuyện vô cùng nhục nhã.

Chuyện này, khiến ông ta khó mà chịu đựng.

Lại nghĩ tới nội tình vô tận của Trường Sinh Cố gia, ông ta càng lộ ra vẻ tham lam và nóng nảy.

Bây giờ Chỉ Qua Pháp Chỉ vừa hiện, không phải Trường Sinh Cố gia đang gây hấn và thị uy sao?

“Liền xem các thế lực còn lại có năng lực và can đảm hay không, nếu vậy có thể thử một lần.”

Rất nhanh, Thủy Tổ của Bất Tử Hồ lại nhắm mắt, chờ đợi hành động của các thế lực còn lại.

Nam Thắng đạo vực.

Trong nháy mắt Chỉ Qua Pháp Chỉ phóng lên tận trời, sâu trong các thần đảo tại Cố gia, có lực lượng khí huyết bay lên, kinh khủng ngập trời, đụng khai thiên vũ, bốn phương tám hướng rung động.

Có khoảng hơn mười đaoh khí huyết kinh khủng, hóa thành hư ảnh đáng sợ ở chân trời!

Xung quanh mỗi hư ảnh đều hiển hiện ấn kí của thiên đạo, hiện ra một loại quy tắc chí cường nào đó!

Từng đạo ánh mắt nhìn về phía Thanh Huyền đạo vực.

Giống như thiên đao, xé mở thương khung, xuyên qua cổ kim, thấy rõ đương thời, có được vĩ lực khó nói lên lời.

“Đây là Chỉ Qua Pháp Chỉ trên người Trường Sinh, thế lực nào không có mắt như thế, lại có dũng khí trêu chọc Cố gia ta.” Trên mặt một vị lão tổ đã thành đạo mang theo lãnh ý, Đế uy mênh mông cuồn cuộn, tất cả tu sĩ và sinh linh trên trời dưới đất đều đang run rẩy, vô cùng hoảng sợ.

“Hay là chúng ta trực tiếp tiến đến, hủy diệt chúng, hiếm khi xuất thế một lần, nếu không làm cái gì đó, luôn cảm thấy thân thể sắp rỉ sét.” Một vị lão tổ khác cười khẽ, trêu chọc nói, chắp tay đứng sừng sững trong hư không, có thể địch Đế Vương, thân ảnh che đậy thương khung, thấy rõ tiền căn hậu quả.

“Thôi, có Hôi lão ở bên cạnh Trường Sinh rồi, loại chuyện này, chúng ta còn không có tư cách nhúng tay.” Một lão tổ có vẻ ngoài vô cùng trẻ trung lắc đầu, lại nói, “Gần đây dường như trong tiên khư có động tĩnh, chúng ta có cần đi xem một chút không...”

Nói đến đây, bọn họ lại đàm luận, vẻ mặt vô cùng tự nhiên.

Bọn họ căn bản không để ý vô số tu sĩ và rất nhiều thế lực bên ngoài đang chấn động không gì sánh nổi, cũng kiêng kị Trường Sinh chiến kia.

Tất cả thám tử theo dõi của tất cả thế lực đang âm thầm ẩn giấu ở xung quanh, lúc này cũng không khỏi sợ hãi, nhanh chóng truyền tin tức và hình ảnh về tông môn và trong tộc mình.

“Kẻ thành đạo của Cố gia, quả nhiên không chỉ có hơn mười vị! Đây cũng quá rung động rồi!”

“Nội tình thật sự sâu không lường được, đây chỉ là một góc băng sơn.”

“Nếu phát sinh Trường Sinh chiến, sẽ có rất nhiều vô thượng đạo thống bị diệt, nhiều lắm Trường Sinh Cố gia chỉ bị trọng thương, thực lực đại tổn mà thôi.” Nghĩ đến đây, bọn họ càng thêm rung động, rùng mình.

“Tiên Vực sẽ phát sinh đại loạn.”

Ngay lúc đó.

Chỗ sâu trong tinh không, một tờ pháp chỉ màu vàng sáng chói loá mắt như một vòng mặt trời huy hoàng bay lên không trung, tràn ngập tiên vụ, kéo dài che đậy tất cả.

Trong đó một đám Chuẩn Đế đang chiếm đấu, lập tức cảm nhận được thần hồn rung động và sợ hãi.

Sắc tại bọn họ đại biến, thế công đáng sợ cứ thế mà ngừng lại.

Khí thế vô thượng kia quét qua, Đại Đế cũng bị quét xuống, biến thành tro tàn, hình thần câu diệt.

“Đây là cái gì...”

“Loại khí tức này, chỉ sợ sư tôn tại thế, mới có thể đối kháng?” Ba vị Chuẩn Đế của Thanh Huyền đạo trường không khỏi mở to hai mắt, lộ ra vẻ hoang mang và không hiểu.

Bây giờ bọn họ sớm đã máu me khắp người, như đồ sứ, trên người đều là vết rạn, hấp hối.

Chỉ là dựa vào tiên huy mà Thanh Huyền ngọc như ý bao phủ lên người chống cự.

Đối thủ thật sự quá mạnh, chín vị Chuẩn Đế, mỗi người đều cường đại đến vô biên, là tồn tại vô địch suýt chút nữa có thể chứng đạo trong một kỷ nguyên.

Lúc này lại cùng nhau xuất thủ, nếu là Chuẩn Đế bình thường, sớm đã bị đánh thành tro rồi.

Ba người bọn họ đều là Chuẩn Đế cảnh đỉnh phong.

Nhưng bởi vì sở tu chi đạo, chính là thế giới tạo hóa chi đạo, muốn tiến thêm một bước, đã vô cùng gian nan.

Đã dừng lại tại ngưỡng cửa Chuẩn Đế vô số năm, rất khó tiến thêm.

Nhưng bất kể thế nào, thực lực của bọn họ còn mạnh hơn Chuẩn Đế bình thường rất nhiều.

Nếu không cũng không có khả năng bị chín người vây công mà kiên trì lâu như vậy.

Chương 333: Chỉ Qua Pháp Chỉ Trấn Bát Hoang, Chuẩn Đế Sợ Hãi Biến Sắc (2)

“Đây... Đây là... Là Chỉ Qua Pháp Chỉ Trường Sinh Cố gia... Chúng ta được cứu rồi.”

Trong đó một vị Chuẩn Đế lộ ra một tia suy tư nói.

Ông ta đang tỉ mỉ quan sát chữ viết cổ lão dùng vô thượng pháp tắc lạc ấn trên pháp chỉ, đôi mắt đột nhiên trừng lớn, bỗng nhiên run giọng nói.

“Chỉ Qua Pháp Chỉ của Trường Sinh Cố gia!”

“Vì sao, Thanh Huyền đạo trường lại dẫn phát Chỉ Qua Pháp Chỉ của Trường Sinh Cố gia...” Chín vị Chuẩn Đế kia cũng đã nhận ra Chỉ Qua Pháp Chỉ.

Sắc mặt đột nhiên tái nhợt, hít một hơi lạnh, một cỗ hàn ý theo cột sống xông thẳng lên đỉnh đầu.

Dù tâm cảnh của bọn họ kinh người, lúc này cũng không nhịn được hãi nhiên.

Không thể không nói, tại ba ngàn đạo vực, dường như không có thế lực nào không biết Chỉ Qua Pháp Chỉ.

Dường như mỗi thế lực bất hủ đều có thứ giống như Chỉ Qua Pháp Chỉ, đại biểu cho uy hiếp cuối cùng.

Một khi xé rách, liền mang ý nghĩa Trường Sinh chiến, không chết không thôi.

Cho nên lúc này, bọn họ cũng sợ hãi, không dám hành động thiếu

suy nghĩ.

Đây không phải Chỉ Qua Pháp Chỉ bình thường, mà thuộc về Trường Sinh Cố gia.

Trong đó ẩn chứa Chỉ Qua Quyết của Trường Sinh Cố gia

Chỉ Qua Quyết là một trong ba kiếm quyết công phạt mạnh nhất ở Tiên Vực.

Uy lực không hề đơn giản.

“Chẳng lẽ những hành động hôm nay đều như nước chảy về biển đông sao...”

Một vị Chuẩn Đế của Nguyên Thủy Hồ rất không cam lòng, tâm cảnh bất ổn, Chuẩn Đế uy quét ngang, hư không trực tiếp bị xé nứt, nghiền nát vô số cổ tinh ở phía xa!

Lúc này, bọn họ còn không biết chuyện xảy ra tại Thanh Huyền cổ tinh.

Chỉ cho rằng Trường Sinh Cố gia muốn nhúng tay vào chuyện này.

“Ghê tởm, Trường Sinh Cố gia quá bá đạo và cường thế, thời gian trước tại bở sông Thiên Thủy là như thế, hiện nay cũng là như thế.”

Một vị Chuẩn Đế khác mở miệng, đến từ tộc Thôn Thiên Tước, hai mắt như hồ nước, tràn ngập băng lãnh và sát ý.

“Hắn là người mà sư tôn nhắc tới kia đã đến.”

“Là hắn cứu vớt chúng ta.”

Hai vị Chuẩn Đế khác của Thanh Huyền đạo trường liếc nhau, lúc này trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Cái gọi là sống sót sau tai nạn, không gì hơn cái này.

“Chư vị, trận chiến này, muốn tiếp tục không?”

Mặc dù ba người họ đã hao hết tinh huyết, đang hấp hối, như nến

tàn trong gió, chẳng mấy chốc sẽ vẫn lạc.

Nhưng lúc này khí thế lại siêu việt chín người đối diện, mở miệng hỏi, mắt lộ tinh mang.

Long long long!

Lúc nói chuyện, trên đỉnh đầu bọn họ có khí huyết to lớn xông ra, thôn phệ tinh khí ở bốn phương tám hướng, tinh không run rẩy, bổ sung cho bản thân, thân thể tổn hại nhanh chóng phục hồi.

Không thể không nói.

Chuẩn Đế đúng là Chuẩn Đế.

Đã cường đại đến mức bị đánh nát thành một mảnh vỡ, chỉ cần Chân Linh còn tồn tại, vẫn có thể Trọng Sinh, có thể xưng là khó táng!

Sắc mặt chín vị Chuẩn Đế kia vô cùng khó coi, thân ảnh mơ hồ, sừng sững tại các phương trong tinh không, rất không cam tâm.

“Trường Sinh Cố gia...”

Dường như là từ trong kẽ răng bật ra mấy chữ này.

Bọn họ không có can đảm đụng vào tờ Chỉ Qua Pháp Chỉ kia.

“Trở về Thanh Huyền cổ tinh.”

Chuẩn Đế tộc Quỷ Dực Kim Huyết lạnh giọng nói, thân ảnh bước ra, một bước đã rời khỏi nơi đây, đi đến Thanh Huyền cổ tinh.

Chuyện này, ông ta cần thương nghị với các cường giả trong tộc.

Trường Sinh chiến.

Ông ta không dám nhận!

Đám Chuẩn Đế còn lại hừ lạnh, thu hồi Chuẩn Đế uy như thủy triều, cùng từ trong hư không cất bước, rất nhanh đã rời khỏi nơi đây.

Nhưng khí thế và ba động lưu lại nơi này, cho dù là Chí Tôn ngộ nhập, cũng lập tức nổ tung thành bột mịn.

Trong ngàn vạn năm, nơi đây sẽ trở thành tuyệt địa.

Bởi vì máu của Chuẩn Đế đã vẩy xuống các nơi, ẩn chứa đại nguy cơ!

“Chúng ta được cứu.”

“Quả nhiên sư tôn không nhìn lầm người, Thần Tử Cố gia, đáng giá ngài ấy phó thác.”

“Thanh Huyền ngọc như ý và bản nguyên Xá Lợi sư tôn lưu lại, xem ra tạm thời được bảo vệ. Nhưng dựa theo lời nói của sư tôn, Thanh Huyền ngọc như ý sẽ lưu lại tông môn làm nội tình trấn áp, bản nguyên Xá Lợi thì giao cho Thần Tử Cố gia...”

Ba vị Chuẩn Đế của Thanh Huyền đạo trường khôi phục tinh khí, sắc mặt phức tạp, mang theo cảm kích thảo luận.

Thanh Huyền Đạo Chủ tọa hóa lưu lại bản nguyên Xá Lợi, ẩn chứa một thân tu vi cảm ngộ và thế giới tạo hóa quy tắc của ông ấy, thậm chí có thể hoàn thiện một phương đại thế giới.

Đối với một vài vô thượng tồn tại, có thể khiến bản nguyên thế giới của mình tăng lên một cấp độ, tu vi bước lên cấp độ cao hơn.

Cho nên Thanh Huyền đạo trường mới bị nhiều thế lực bất hủ và vô thượng đạo thống để mắt tới như vậy.

Đây cũng là chuyện không thể tránh khỏi.

Bên trong Thanh Huyền cổ tinh, thiên khung bị vạn trượng quang mang vàng óng bao phủ.

Lúc này, toàn bộ sinh linh và tu sĩ đến đây xâm chiếm đều tụ tập trên không trung, số lượng chừng mấy trăm vạn, lúc đến mênh mông rung động, thanh thế to lớn, bây giờ vẻ mặt lại mang theo hoảng sợ và trắng bệch, hoàn toàn tĩnh mịch.

Mấy vị Chí Tôn còn lại cũng đang phát run, hoảng sợ, không dám

phát ra tiếng.

Trước mặt bọn họ, một thân ảnh trẻ tuổi mặc áo trắng đứng đấy, ánh mắt yên tĩnh nhìn bọn họ.

Bên trong Thanh Huyền cổ tinh, vô số Nhân tộc tu sĩ và sinh linh bản thổ còn sống sót.

Lúc này ánh mắt cuồng nhiệt, cảm kích nhìn lên thân ảnh kia, cũng đang điên cuồng hô to, “Thần Tử đại nhân!”

Dựa vào sức của một mình, Cố Trường Sinh đã cứu vớt vô số người.

Phần đại ân đại đức này, vạn thế khó quên!

Âm thanh này vang vọng thiên địa, chấn động bốn phương tám hướng, khiến một đám Chuẩn Đế đang từ bên ngoài tinh không hạ xuống đây biến sắc. _

Chương 334: Lực Chấn Nhiếp Kinh Khủng, Nguyện Vì Chư Vị Chuẩn Đế Hạ Táng

“Hôm nay Thanh Huyền cổ tinh loạn lạc, cũng nên kết thúc.”

Cố Trường Sinh từ tốn nói.

Hắn đứng sừng sững trên không trung, ánh mắt bình thản, tiên khí nhập thân.

Trên áo trắng có nhiễm tiên huyết ngũ thải, có của hắn, cũng có của Chí Tôn khác, thần ý lộ ra, vết máu loang lổ.

Nhưng càng lộ ra vẻ siêu phàm thoát tục, như trích tiên không nhiễm bụi bặm.

“Thần Tử đại nhân đúng là cử thế vô song!”

“Phong thái như thế, vạn cổ không một, nhìn tử kim cổ đến nay,

không người có thể so."

Giờ khắc này, nam nữ già trẻ, vô số tu sĩ, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, hô hấp dồn dập, trong mắt đều vẻ điên cuồng và sùng bái.

Trong bóng tối, rất nhiều lão yêu nghiệt, lão quái vật, đám Giáo chủ, Thánh Chủ nghe đồn mà đến, cũng vô cùng cảm khái.

Không có chuyện gì có thể so sánh với một màn hôm nay, khiến bọn họ nhiệt huyết sôi trào, càng khiến bọn họ rung động.

"Chừng ấy tuổi, lại có hành động vĩ đại bậc này, thật sự khiến người ta nhìn mà than thở, trong lòng khó bình."

"Đúng vậy, Thánh Nhân cảnh lại sánh vai với Chí Tôn, lấy một địch chín, khai sáng tiền lệ vạn cổ!"

"Thế hệ trẻ tuổi, không, tính tuổi tác, Thần Tử Cố gia còn chưa làm lễ trưởng thành... Tê, sau này trước mặt Thần Tử Cố gia, ai còn dám nhắc đến thế hệ trẻ tuổi nữa?" Một vị Giáo chủ nghĩ tới đây, không nhịn được hít một ngụm lãnh khí, da đầu run lên.

Trước đó bọn họ không để ý đến tuổi tác của Cố Trường Sinh.

Hắn vẫn chưa làm lễ trưởng thành!

Nhiều lắm khoảng hai mươi tuổi, vậy mà đã có thể chém giết Chí Tôn.

Tại tuổi đó, bọn họ còn đang đau khổ mở linh hải, tu luyện bảo thuật, cố gắng tu hành, chỉ sợ thành tựu còn không bằng một phần vạn của hắn.

Kim quang vạn trượng, Chỉ Qua Pháp Chỉ bên ngoài tinh không, chiếu sáng bốn phương tám hướng, óng ánh khắp nơi.

Ong!

Đúng lúc này, trong hư không truyền đến âm thanh đáng sợ, giống như thủy triều đang quay đánh!

Đó là gợn sóng hư không, bởi vì hư không loạn lưu mà động.

Tất cả mọi người biến sắc, cảm nhận được uy áp vô cùng kinh khủng giáng lâm, kia là khí tức Chuẩn Đế!

“Chuẩn Đế của tộc ta trở về!” Một vị Chuẩn Chí Tôn không nhịn được kích động nói.

Tu sĩ trong tộc bọn họ cũng nhao nhao kích động.

Chuẩn Đế của tộc Quỷ Dực Kim Huyết là người đầu tiên từ bên ngoài tinh vực trở về nơi đây.

Ông ta biến thành hình người, hai mắt như quỷ lửa, xanh rờn, sau lưng có một đôi cánh chim đen như mực buông thõng.

Đứng ở nơi đó, hư không mơ hồ, liền có vô thượng thần uy tràn ngập, không tận lực bộc lộ, đã khiến cơ thể người ta muốn nứt ra.

“Một vị Chuẩn Đế trở về, vậy ba vị lão tổ của Thanh Huyền đạo trường chúng ta thì sao?” Đám trưởng lão của Thanh Huyền đạo trường tim đập nhanh, bỗng nhiên rất đau buồn, lo lắng cho sinh tử của ba vị lão tổ kia.

Tự biết phải chết, nhưng bọn họ vẫn tiến về tinh không, muốn lấy sức một mình ngăn cản kiếp nạn này.

Nhất là lúc này, thân thể mỗi người muốn nứt ra, như đao cạo xương.

Mỗi vị trí trên cơ thể đều chảy máu, đây là một loại thống khổ khi chân thân bị hủy.

Đây chính là dư uy mà Chuẩn Đế để lộ ra, tu sĩ bình thường căn bản không dám tới gần.

Chí Tôn cũng vỡ nát trong nháy mắt.

“Xảy ra chuyện gì?”

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, sắc mặt vị Chuẩn Đế của tộc Quỷ Dực Kim Huyết rất khó coi.

Rất nhanh, thần niệm của ông ta quét qua, phát hiện dị thường

bên ngoài tinh không, lập tức biến sắc, rất chấn kinh và phẫn nộ.

“Chiến thuyền phá vực của tộc ta lại bị đánh nát, khí tức của mấy vị Huyền Tôn cũng biến mất không thấy gì nữa! Kia là chiến thuyền Thương Thiên của Trường Sinh Cố gia!”

Ánh mắt ông ta vô cùng lạnh lẽo, thấy được chiến thuyền hào hùng vắt ngang chân trời kia, tiên vụ lượn lờ, hỗn độn khí vờn quanh, giống như một phương đại lục lơ lửng ở nơi đó.

Trong nháy mắt ông ta đã chú ý đến hai chữ “Thiên Thương” trên chiến thuyền kia, có đạo vận cổ lão lưu chuyển, khiến khiến người ta run sợ.

Bởi vì từng có lời đồn rằng, chiến thuyền Thương Thiên của Trường Sinh Cố gia phóng ra một kích, đã đánh chết Chuẩn Đế.

Ông ta cũng không biết rõ thật giả.

“Là ngươi làm, Cố gia tiểu nhi.”

Sau đó, Chuẩn Đế của tộc Quỷ Dực Kim Huyết nhìn chằm chằm Cố Trường Sinh, âm lãnh mở miệng, sát cơ lạnh thấu xương.

Bộ tộc của bọn họ có được một môn thiên phú thần thông rất khủng bố, lực sinh mệnh sẽ không khô kiệt.

Một giọt máu có thể diễn hóa một phân thân cường đại, thậm chí có được chiến lực cường đại không kém gì bản tôn.

Hơn nữa.

Kinh khủng nhất là, bộ tộc này có thần hồn vô cùng kì lạ, không ở trong thức hải, mà lại dung nhập vào thân thể.

Muốn trảm diệt nguyên thần của bọn họ là phải diệt chân thân.

Cố Trường Sinh đối mặt với một vị Chuẩn Đế nhìn chăm chú, không hề sợ hãi, lạnh nhạt nói, “Chính là Cố mỗ gây nên.”

“Rất tốt, xem ra Chỉ Qua Pháp Chỉ cũng là ngươi đánh ra.” Sắc mặt vị Chuẩn Đế của tộc Quỷ Dực Kim Huyết lạnh lùng, vô tận quy tắc

xen lẫn dưới chân ông ta, huyết hà cuồn cuộn.

Rất nhanh, một vị Chuẩn Chí Tôn của tộc Quỷ Dực Kim Huyết sợ hãi tiến lên, nhanh chóng bẩm báo chuyện xảy ra ở nơi này, khiến sắc mặt vị Chuẩn Đế kia biến hóa.

Ánh mắt nhìn về phía Cố Trường Sinh âm tình bất định.

Mặc dù ông ta là Chuẩn Đế, không đặt một tên hậu bối như Cố Trường Sinh vào trong mắt.

Nhưng Cố Trường Sinh thật sự quá chói mắt, lấy Thánh Nhân cảnh, liên tiếp trảm mấy vị Chí Tôn, chiến lực cường đại khiến ông ta vô cùng kiêng kị, thậm chí sinh ra sợ hãi.

“Nếu kẻ này bình yên trưởng thành, tương lai tất sẽ quét ngang Tiên Vực, trấn áp tất cả, không người là địch thủ.”

Trong lòng ông ta bất an, lúc đầu bởi vì Chỉ Qua Pháp Chỉ mà tỉnh táo lại, bây giờ lại sinh ra ác niệm ngập trời.

“Nếu phát động Trường Sinh chiến, Cố gia tuyệt đối không chỉ đối mặt với một phương thế lực đạo thống...”

Ánh mắt ông ta nhíu lại, bên trong có ngàn vạn xích hà lấp lóe, giống như vô tận thần huy.

Mà lúc này, tám đạo khí tức Chuẩn Đế khác từ vực ngoại trở về, Pháp Thân như che đậy màn trời, lơ lửng bên ngoài tinh không, khiến toàn bộ sinh linh run lẩy bẩy, muốn quỳ rạp xuống đất.

Cửu Tiêu Kiếm Các, Đế Lạc Cốc, Vẫn Tiên Nhai, Nguyên Thủy Hồ, Thôn Thiên Tước...,

Chương 335: Ngày Khác Cố Mỗ Thành Đế, Chắc Chắn Sẽ Trấn Sơn Hải Các Ngươi, Chuẩn Đế Vẫn Lạc

Khí tức của mấy tên Chuẩn Đế này ngập trời, trong lúc lơ đãng,

một đạo ánh mắt đủ khiến thiên khung vỡ toang, đại tinh hóa thành bụi bặm.

Rất nhanh, bọn họ đã thấy rõ chuyện xảy ra ở nơi này, sắc mặt cũng bắt đầu âm trầm.

“Thật là ghê tởm! Khinh người quá đáng!”

“Trường Sinh Cố gia quá cường thế bá đạo, bây giờ vẫn ngại đắc tội ít thế lực và đạo thống sao? Thật sự cho rằng chúng ta sợ bọn họ sao?”

“Không được, chuyện hôm nay, chúng ta sẽ không bỏ qua đơn giản như vậy, cường giả chí cường trong tộc đã biết, sẽ ra tay.”

“Thanh Huyền Đạo Chủ và Cố gia tiểu nhi có quan hệ như thế nào, lại vì vậy mà đánh ra Chỉ Qua Pháp Chỉ?”

Thần niệm hào hùng mênh mông bao phủ ngàn vạn dặm, bánh trướng như hải dương, bắt đầu giao lưu với nhau, không tiếp tục động thủ.

“Cuối cùng người đã đến đông đủ rồi sao?”

Mà lúc này, Cố Trường Sinh nhìn đám Chuẩn Đế này, trong mắt hiện lên hàn ý, vẻ mặt bình thản nói, “Chuyện hôm nay, sẽ không kết thúc đơn giản như vậy. Không ai có thể sống sót rời khỏi nơi đây.”

“Cố mỗ, nguyện vì chư vị Chuẩn Đế hạ táng.”

Giọng nói không lớn, lại quanh quẩn trong tinh không yên tĩnh, mang theo băng lãnh thiết huyết.

Cái gì! ?

Không chỉ đông đảo tu sĩ sinh linh đến đây xâm chiếm, ngay cả các tu sĩ bản thổ trong Thanh Huyền cổ tinh cũng bị chấn động, đôi mắt trừng lớn, có chút hãi nhiên.

Bọn họ không nghe lầm chứ?

Chẳng lẽ có Đại Đế sau lưng Cố Trường Sinh?

Cho nên hắn mới dám nói ra những lời này.

Muốn chôn vùi tất cả Chuẩn Đế ở nơi này.

“Thần Tử Cố gia, ngươi có ý gì?”

Sắc mặt Chuẩn Đế của Cửu Tiêu Kiếm Các lập tức thay đổi, quát to.

Cả người ông ta giống như một thanh thần kiếm tuyệt thế, toàn thân đều là kiếm mang, Chuẩn Đế uy trút xuống, quét sạch bốn phương tám hướng, một đạo kiếm mang có thể trảm rụng sao trời bên ngoài chín tầng mây.

Ông ta cho rằng sau lưng Cố Trường Sinh có tồn tại cường đại, cho nên mới dám nói lời như vậy.

Muốn chôn vùi trăm vạn tu sĩ, chín vị Chuẩn Đế tại nơi này?

Khẩu khí này, thật sự quá lớn.

“Chẳng lẽ ngươi nghĩ phát động Trường Sinh chiến, thì thế lực phía sau chúng ta sẽ sợ Cố gia các ngươi sao?”

“Ta ngược lại muốn xem ai có năng lực này.”

Chuẩn Đế của tộc Quỷ Dực Kim Huyết cười lạnh nói, ánh mắt như thiên đao, đâm xuyên vào hư vô, mang theo uy thế vô địch có thể trảm vạn vạn sinh linh.

“Cẩn thận có người trong bóng tối đánh lén, Thần Tử Cố gia không ngốc, tuyệt đối có chỗ dựa vào.”

“Nội tình của Trường Sinh Cố gia rất sâu, không thể đơn độc đối mặt.” Bảy vị Chuẩn Đế còn lại trầm giọng nói, tu hành vô số năm, tự nhiên không ngốc.

Thấy Cố Trường Sinh lạnh nhạt tự nhiên như vậy, không giống như đang đùa giỡn, liền biết rõ hắn tuyệt đối có nắm chắc.

Nhất thời, trong mắt bọn họ đang thôi diễn dị biến lần này, đồng thời Chuẩn Đế uy kinh thiên lần nữa trút xuống.

Xích hà vạn vạn sợi, thần mang xuyên qua cửu thiên, vô số cổ tinh run rẩy, sắc mặt toàn bộ sinh linh tu sĩ phía dưới đều trắng bệch, run rẩy quỳ phục trên mặt đất, như đối mặt với Thần Linh cổ lão trong thần thoại.

Khí tức này, một luồng đã đủ quét ngang mảnh bầu trời này!

“Hôm nay, mời chư vị Chuẩn Đế nhìn qua, Chỉ Qua Pháp Chỉ của Cố gia ta.”

Nhưng vẻ mặt Cố Trường Sinh không thay đổi, lại nhàn nhạt mở miệng.

Hắn cất bước lên phía trước, bước đi không nhanh, toàn thân được tiên vụ bao phủ, hỗn độn khí chìm nổi dưới chân.

Bên trong tiên đồng sáng chói, vô số phù văn cổ lão hiển hiện, có khí tức đáng sợ vạn cổ trầm luân.

Sao vỡ trăng rơi, vũ trụ tịch diệt, bát hoang khô kiệt.

Hắn vừa dứt lời, pháp chỉ màu vàng che khuất bầu trời bên ngoài hư không ong một cái, đang run rẩy, giống như vạn vạn hải dương rơi đập xuống.

Xùy!

Chỉ Qua Pháp Chỉ kim quang vạn trượng, bao phủ thiên địa, một luồng kiếm mang màu vàng thô to như sao trời, bắt đầu từ thiên khung chém xuống!

“Ngươi muốn làm cái gì? Thật sự muốn phát động Trường Sinh chiến sao, ngươi đã nghĩ đến đại giới chưa?”

Lúc này, tất cả Chuẩn Đế và sinh linh cũng đang biến sắc dưới đạo khí tức kinh khủng này, trên mặt mất hết huyết sắc.

Cố Trường Sinh muốn dùng Chỉ Qua Pháp Chỉ, chém giết tất cả kẻ địch đã xâm chiếm nơi đây.

Thanh Huyền đạo trường phát sinh họa loạn như thế, hắn cũng có trách nhiệm trong đó, nếu trước đây thông cáo thiên hạ.

Cho dù Thanh Huyền Đạo Chủ tọa hóa, những thế lực này cũng không dám đánh tới như ong vỡ tổ như vậy.

Dù sao hiện nay Cố Trường Sinh hắn cũng đại biểu cho Trường Sinh Cố gia.

Hôm nay nếu không diệt những người này.

Thì con đường tu luyện sau này của hắn, tâm cảnh sẽ khó bình.

Cố Trường Sinh nhìn đám Chuẩn Đế đã biến sắc kia, nói khẽ, "Vô số kỷ nguyên qua, Cố gia đã khiêm tốn quá lâu, đúng lúc mượn việc này của Thanh Huyền đạo trường, diệt mấy vô thượng đạo thống, để tất cả thế lực trong Tiên Vực hiểu rõ."

"Chỉ Qua Pháp Chỉ!"

"Chém!"

Sau đó, hắn lạnh giọng nói.

Giờ khắc này, Cố Trường Sinh dùng bí pháp thôi thúc thần uy kinh khủng ẩn chứa bên trong Chỉ Qua Pháp Chỉ.

Chỉ Qua Pháp Chỉ, không chỉ có chỉ qua chi ý, còn có ý sát phạt.

Giết tới không có địch thủ, càng không thể đình chiến!

Đây là diễn hóa vô thượng chi ý của Chỉ Qua Quyết, Cố gia luyện chế cũng khá khó khăn, hắn là truyền nhân, có được một tấm làm vật hộ thân.

Giờ phút này, Cố Trường Sinh không chút do dự, trực tiếp giương ra.

Hắn muốn những thế lực này này phải trả đại giới.

Đồ của Cố Trường Sinh hắn, không cho người ngấp nghé rình mò!

Long long long!

Giống như từng khỏa sao trời đang chuyển động.

Bầu trời giống như đang rung động, kiếm mang vô cùng kinh khủng, thô to như sao trời, từ thiên ngoại chém tới, hư không vỡ ra dưới trận sóng khí này, trở thành vật vô hình.

Kia là kiếm khí kinh thiên khó nói lên lời, sao trời cũng bị chôn vùi dưới đạo ba động này, giống như bị bốc hơi.

“Cố gia tiểu nhi, đây là ngươi khăng khăng muốn phát động Trường Sinh chiến, là ngươi bức chúng ta.” Sắc mặt Chuẩn Đế tộc Quỷ Dực Kim Huyết tức giận nói.

“Nhanh chống cự, chúng ta không thể địch lại khí tức này!”

“Đáng chết.”

“Quả nhiên là Chỉ Qua Pháp Chỉ, mau trốn!”

“Lão phu đã đoán được hắn sẽ thôi động vật này, thật sự cho rằng chúng ta sẽ ngồi chờ chết sao?”

Chương 336: Ngày Khác Cố Mỗ Thành Đế, Chắc Chắn Sẽ Trấn Sơn Hải Các Ngươi, Chuẩn Đế Vẫn Lạc (2)

Lúc này tám vị Chuẩn Đế còn lại nhao nhao biến sắc, trong mắt hiện lên sợ hãi.

Đến cảnh giới của bọn họ, không nói tâm như nước, nhưng ít nhất cũng siêu việt tu sĩ bình thường rất nhiều.

Hôm nay lại khó lạnh nhạt.

Năng lượng ẩn chứa trong Chỉ Qua Pháp Chỉ, có thể tuỳ tiện trảm diệt bọn họ!

Bọn họ cũng cảm thấy sợ hãi vì sát ý cường đại của Cố Trường Sinh.

Tuổi còn nhỏ, lại xem đám Chuẩn Đế bọn họ là tử vật, căn bản không thèm để ý.

“Uy lực thật đáng sợ...”

Ba vị Chuẩn Đế của Thanh Huyền đạo trường từ bên ngoài trở về, lúc này cũng biến sắc, sau đó lộ ra khoái ý và cười to.

“Người sư tôn nhắc đến, quả nhiên có khí phách lớn, hôm nay lại có ý định đồ Chuẩn Đế.”

“Nếu không có Đế khí hộ thể, hôm nay bọn họ tuyệt đối sẽ táng thân tại đây.”

Oanh!

“Chỉ một Thanh Huyền đạo trường, có tài đức gì đáng giá để Thần Tử Cố gia hạ sát ý lạnh thấu xương như vậy.”

“Tin tức ở nơi đây còn chưa truyền về, không thể vẫn lạc tại đây.”

“Cố gia căn bản không đặt tất cả thế lực của chúng ta vào trong mắt, cũng mặc kệ kết quả là gì, tên điên, một đám điên!”

Chín đạo khí huyết to lớn kinh động cửu thiên, xé rách tất cả, oanh động thiên địa.

Sắc mặt chín vị Chuẩn Đế nghiêm túc, đang đối kháng với một kích này, toàn thân sáng lên.

Vô số quy tắc trật tự tràn ngập bên ngoài cơ thể, như thời gian trường hà, mỗi một đạo đều có kích thích to lớn, giống như ẩn chứa từng tiểu thế giới, đại biểu cho đạo hạnh kinh khủng của bọn họ.

Thần quang ngũ sắc ngút trời, kiếm mang màu vàng phá không, phù văn màu đen tràn qua chân trời, lôi hải xuyên qua tất cả.....,

Các loại thần thông và quy tắc chí cường hiển hiện, dưới Chuẩn Đế bước vào, tất sẽ hóa thành bột mịn trong nháy mắt.

“Một kích này quá mạnh, chính là Chỉ Qua Quyết của Cố gia biến

thành, là công phạt cực hạn, có thể trảm diệt tất cả."

Bọn họ đang thi triển thủ đoạn, nhưng sắc mặt lại hoảng sợ.

Từng kiện Chuẩn Đế khí hiển hiện trên bầu trời, có cổ đỉnh, có thần chuông, có Thiên Kiếm... Chiếu rọi bốn phương tám hướng, từng tia từng sợi thần mang ngũ sắc rủ xuống.

Kiếm khí trắng xóa bao phủ xung quanh, như từng khỏa sao trời hóa kiếm rơi xuống.

Đồng thời có thần trận chi lực tràn ngập trên pháp chỉ, khẽ run lên, thiên địa như sắp bị đánh xuyên.

Đây là cảnh tượng kinh khủng khó nói lên lời.

Khí tức quét sạch trên trời dưới đất, bao phủ hư không và vũ trụ, vô số sinh linh hoảng sợ quỳ phục trên mặt đất.

"Điên rồi, đúng là điên rồi, Thần Tử Cố gia muốn địch lại cả thế gian sao?"

"Lấy Chỉ Qua Pháp Chỉ diệt Chuẩn Đế!"

"Hơn nữa còn là chín vị!"

Những nhân vật đang rình mò trong bóng tối, toàn thân sáng lên, pháp lực bành trướng, dùng Thiên Nhãn Thông quan sát, sợ hãi tim đập nhanh.

Nhìn thấy thân ảnh áo trắng được tiên khí và sương mù hỗn độn bao phủ trong tinh không kia, khuôn mặt đạm mạc giống như thiên đạo.

Cố Trường Sinh không hề bận tâm, cũng không kích động bởi vì uy lực của Chỉ Qua Pháp Chỉ kinh khủng.

Dù sao cũng không phải lực lượng của hắn.

"Hôm nay kẻ thành đạo đến đây, cũng không thể cứu được các ngươi." Hắn nhàn nhạt mở miệng nói.

“Không hổ là Thần Tử đại nhân, vậy mà thật sự muốn đồ Chuẩn Đế.”

Toàn bộ sinh linh và tu sĩ trong Thanh Huyền cổ tinh đều bị trấn trụ, ngẩn ngơ, sau đó tất cả đều sôi trào.

Bọn họ chỉ cảm thấy một cỗ nhiệt huyết đang vọt lên đầu.

Chuẩn Đế thì như thế nào?

Bễ nghễ chúng sinh thì như thế nào?

Hôm nay, tất cả sẽ mất mạng ở đây, không người có thể trốn.

Đây là khí phách quá lớn!

“A...”,

“Ghê tởm, Cố gia tiểu nhi, hôm nay đừng để lão phu còn sống rời đi, nếu không cho dù sau này có đối địch với Cố gia, Chân Linh diệt hết, cũng muốn chém ngươi.”

Một vị Chuẩn Đế hô to, sắc mặt vô cùng tức giận, đồng thời đang chảy máu, thân thể vỡ ra.

“Bản đế dùng đạo tâm để thề, cho dù ngày khác bị Cố gia giết chết, cũng muốn diệt ngươi!” Đám Chuẩn Đế còn lại cũng đang hô to, vô cùng biệt khuất tuyệt vọng, bị kiếm mang quét trúng, trong tiếng kêu rên, thân thể nổ tung, không thể cản một hơi, yếu ớt như tờ giấy.

Có thể đi đến một bước này, có ai là hạng đơn giản, sẽ không dễ dàng bị uy hiếp, càng không dễ dàng bị vũ nhục.

Hôm nay một tên tiểu bối như Cố Trường Sinh, lại bức tất cả bọn họ đến tình trạng này.

Đây chính là chuyện vô cùng nhục nhã.

Cho nên sau này có là địch với cả Cố gia, bọn họ cũng sẽ nghĩ tất cả biện pháp diệt Cố Trường Sinh, không để hắn an bình.

Nghe nói như thế.

Tất cả mọi người run sợ.

“Chuẩn Đế uy hiếp, ông ta đã bị phẫn nộ đến choáng váng đầu óc rồi.” Một vị Giáo chủ biến sắc.

Vẻ mặt Cố Trường Sinh không đổi, căn bản không thèm để ý những uy hiếp này, ánh mắt rất bình thản,

“Ngày khác Cố mỗ thành đế, chắc chắn sẽ trấn sơn hải các ngươi.”

Lời nói hời hợt, lại ẩn chứa bá đạo khó nói lên lời.

Trên đời Chuẩn Đế khó có địch thủ, nhưng lại run rẩy dưới khí tức này, nguyên thần bị ép nứt, sinh ra vết rạn.

Thân thể siễn siêu thần binh đã rạn nứt, một giọt tiên huyết đã tạo ra một cái lỗ đen như mực trong hư không.

Một kiện Chuẩn Đế khí bị kiếm mang quét trúng, răng rắc vỡ ra, trong đó thần uy bị chôn vùi, nổ tung, giống như khói lửa phun ra đầy trời!

Sau một khắc!

“Lão phu không cam lòng...” Một vị Chuẩn Đế không kiên trì nổi, hô to không cam lòng, thân thể nổ thành phấn vụn, đến nguyên thần Chuẩn Đế cũng bị kiếm mang quét xuống, oanh một tiếng nổ tung.

Rất nhiều đạo vực tới gần đó cũng bị cỗ khí tức kinh khủng này quét qua, hư không hải và hỗn độn loạn lưu giữa các đạo vực, tất cả đều sôi trào.

Trong đó có sinh linh khủng bố cũng đang sợ hãi, ánh mắt nhìn xuống.

Một vị Chuẩn Đế, vẫn! _

Chương 337: Ngày Khác Nhân Quả Cứ

Việc Gia Thân, Chân Tổ Của Nguyên Thủy Hồ Hiện, Trường Sinh Chiến Lên

Một đạo kiếm mang của Chỉ Qua Pháp Chỉ chém xuống, tất cả Chuẩn Đế toàn lực chống cự, lại nhao nhao ho ra máu bay ra, thân thể vỡ vụn, căn bản không địch lại.

Đến Chuẩn Đế khí sắp thành đạo cũng bị đánh nát.

Không thể không nói.

Một màn này xảy ra trên bầu trời, quá mức rung động, khiến tâm thần bọn họ phát run, toàn thân phát lạnh.

Cách xa ngàn vạn dặm.

Dư ba vẫn kinh thiên động địa, đủ để quét ngang tất cả.

Những âm thanh không cam lòng và phẫn nộ liên tiếp vang lên, quét sạch bốn phương tám hướng, đó là Chuẩn Đế đang gầm thét, không cam tâm vẫn lạc như thế.

Nếu để bọn họ chiến tử, bọn họ sẽ cam tâm.

Nhưng lại bị giết chết dưới lực lượng nghiền ép này, bọn họ không cam lòng.

Chuẩn Đế có thể chết, nhưng không thể nhục.

Oanh!

Loại năng lượng kia quá kinh khủng, như ngàn vạn khỏa sao trời nổ tung, vô cùng đáng sợ, hư không không ngừng rung động, rác ra như giấy, bị đánh nổ tung.

“Ta dùng Chân Linh của mình, nguyền rủa Cố gia tiểu nhi ngươi, con đường tu đạo sau này sẽ bất ngờ bộc phát tâm ma... A...” Một vị Chuẩn Đế hô to, sắc mặt dữ tợn, thân thể đang phồng ra, không không cự được cỗ lực lượng kia, dứt khoát lựa chọn tự bạo!

Nếu không phải quang mang trên Chỉ Qua Pháp Chỉ vạn trượng, thần trận bảo vệ bốn phương tám hướng, định trụ hư không, thì tia dư ba này đã đủ đánh những khỏa sao trời phía dưới thành bột mịn rồi.

“Nguyền rủa trước khi chếp của một vị Chuẩn Đế...”

Tất cả mọi người đều kinh dị, rùng mình.

Lúc sắp chết, một vị Chuẩn Đế dùng Chân Linh nguyền rủa Cố Trường Sinh.

Có thể thấy được đối phương hận Cố Trường Sinh đến thấu xương.

Lúc này, cảm xúc của đám Chuẩn Đế còn lại cũng là như thế, nếu không phải phân tâm sẽ bị thần lực trên Chỉ Qua Pháp Chỉ chấn vỡ, bọn họ đã sớm động thủ với Cố Trường Sinh rồi.

Về phần người hộ đạo và Trường Sinh Cố gia sau lưng Cố Trường Sinh, bọn họ đã sớm ném ra sau đầu.

Chuẩn Đế, không thể khinh nhục.

Thấy thế, Cố Trường Sinh không khỏi lộ ra mấy phần cười nhạo, lắc đầu, “Buồn cười, chỉ là Chuẩn Đế mà thôi, thế mà cũng muốn nguyền rủa ta? Nếu ngươi là Chân Tiên, có lẽ Cố mỗ còn kiêng kị mấy phần.”

Nếu huyết mạch Cố gia dễ dàng bị người ta nguyền rủa như vậy, thì đã không đặt chân tại Tiên Vực vô số năm qua.

Cố Trường Sinh vừa dứt lời, Chỉ Qua Pháp Chỉ lại run rẩy, như sóng lớn chụp xuống.

Quang mang càng thêm sáng chói, kiếm mang vô song chém xuống, xung quanh hiển hiện sao trời, sơn hải trầm luân, giống như từ vô số quy tắc biến thành.

Như chùm sáng, dễ dàng bổ hỗn độn và bầu trời ra.

Mấy vị Chuẩn Đế tuyệt vọng, thân thể sụp đổ, hình thần câu diệt.

“Ta không cam lòng...” Thực lực của Chuẩn Đế Cửu Tiêu Kiếm Các đã đến gần vô hạn Đại Đế, vô cùng cường đại, sắc mặt cũng cực kì tuyệt vọng và không cam tâm.

Tại kỷ nguyên này, ông ta còn dự định sẽ đi tranh đế lộ.

Tại kỷ nguyên kia, ông ta từng có tư chất ngút trời, vô cùng loá mắt, tiếc là bây giờ lại đang liều chết chống cự.

Tu vi kiếm đạo của ông ta kinh thiên động địa, dùng xương cột sống hóa kiếm, trở thành đạo khí của mình, kiếm khí tung hoành trăm triệu dặm, có thể trảm tất cả địch.

Lại rắc một tiếng đứt gãy, sụp đổ dưới khí tức của Chỉ Qua Quyết.

Giữa thiên địa, dường như cũng vang lên âm thanh đau buồn, Chuẩn Đế vẫn lạc, chênh lệch một bước dung nhập ấn kí của thiên đạo, sẽ được thiên đạo tán thành.

Có mưa máu rơi xuống, bao phủ bốn phương tám hướng, vẩy xuống tinh không, không phải máu của Chuẩn Đế, mà là trời đang khóc.....,

Vô số tu sĩ xúc động, không nhịn được rơi lệ.

Cho dù hành vi của Chuẩn Đế như thế nào, tu vi và đạo hạnh của bọn họ vẫn được thiên địa công nhận.

“Chuyện hôm nay, coi như đã chấn nhiếp ba ngàn đạo vực, đồng thời cũng là công đạo cho Thanh Huyền Đạo Chủ trên trời có linh thiêng đi.”

Cố Trường Sinh khẽ nói, cũng không để ý đến mấy tên Chuẩn Đế vẫn lạc.

Mục tiêu của hắn không chỉ như vậy.

Cách đó không xa, ba vị Chuẩn Đế của Thanh Huyền đạo trường hiện thân, thu nạp khí thế của mình, hành lễ về phía Cố Trường Sinh nói, “Cảm tạ đại ân hôm nay của Thần Tử đại nhân.”

Thân là Chuẩn Đế, nếu kẻ thành đạo không xuất hiện, đại biểu cho

một tồn tại vô địch cách Chân Tiên không xa.

Giờ phút này lại hành lễ với một tên hậu bối là Cố Trường Sinh.

Một màn này, khiến vô số tu sĩ tắc lưỡi cảm khái.

Nhưng cũng biết lý do, không cảm thấy có gì không ổn.

Cố Trường Sinh lắc đầu nói, “Ba vị tiền bối không cần làm như thế, đây là bổn phận của Trường Sinh.

“Lần này Thanh Huyền đạo trường gặp đại kiếp, là do Trường Sinh nghĩ không chu toàn.”

Hắn không dự liệu được Thanh Huyền Đạo Chủ sẽ tọa hóa nhanh như vậy.

Vốn cho rằng ông ấy có thể sống nhiều năm nữa.

Trong đó một vị Chuẩn Đế cười khổ mở miệng, “Thần Tử không cần nói như vậy, sư tôn đã sớm căn dặn Thanh Huyền đạo trường sẽ gặp kiếp nạn, tất cả đều nằm trong dự đoán của ngài ấy.”

“Nếu có thể vượt qua kiếp nạn này, Thanh Huyền đạo trường sẽ truyền thừa tiếp, còn nếu không vượt qua được, táng diệt giữa thiên địa cũng tốt.”

Cố Trường Sinh trầm mặc một lát, sau đó cười nói, “Lời này tự nhiên tùy ý, đúng là chỉ có Thanh Huyền Đạo Chủ tiền bối mới có thể nói ra.”

Dừng một lát, hắn còn nói thêm, “Nhưng Thanh Huyền Đạo Chủ tiền bối đã phó thác đạo thống cho ta, Trường Sinh sẽ không để nó đoạn tuyệt.”

Lời nói rơi xuống.

Ánh mắt Cố Trường Sinh nhìn ra bên ngoài hư không, nhìn chằm chằm mấy vị Chuẩn Đế còn đang giãy dụa chống cự Chỉ Qua Pháp Chỉ.

“Ngày đó Thanh Huyền Đạo Chủ tiền bối đã phó thác đạo thống

của mình cho tại hạ. Không ngờ Cố mỗ nhất thời lơ là, để các ngươi chui vào chỗ trống, may mắn hôm nay ta chạy đến kịp thời, chưa tạo thành đại họa."

"Hôm nay, chém chư vị, tế Thanh Huyền Đạo Chủ tiền bối đi về cõi tiên chi linh đi."

"Ngày khác rất nhiều nhân quả, chi bằng gia thân, Cố mỗ tự nhiên dốc hết sức tiếp nhận."

Nghe vậy, ba vị Chuẩn Đế cũng run sợ, trên mặt lộ vẻ phức tạp, trong lòng rất cảm khái.

Không hổ là người sư tôn nhờ vả giao phó.

Chỉ là bằng tâm tính quyết đoán này, đã khiến bọn họ không biết nói gì nữa.

Thành tựu tương lai, càng không thể đánh giá.

Chương 338: Ngày Khác Nhân Quả Cứ Việc Gia Thân, Chân Tổ Của Nguyên Thủy Hồ Hiện, Trường Sinh Chiến Lên (2)

Lúc này, trong lòng tất cả tu sĩ đang phát run, rõ ràng tiền căn hậu quả chuyện này.

Vậy mà Thanh Huyền Đạo Chủ đã sớm phó thác đạo thống của mình cho Thần Tử Cố gia.

Trách không được hắn sẽ đến đây tương trợ...

Trận chiến này, Thanh Huyền đạo vực chết vạn vạn sinh linh, dư âm lúc Chuẩn Đế giáng lâm, đã đánh chết vô số sinh linh.

Nhưng so với chuyện xóa sổ toàn bộ Thanh Huyền đạo vực, đã là kết cục tốt nhất.

Mà đúng lúc này, thiên đạo oanh minh, hư không sôi trào, một loại

nguy cơ lớn lao kinh khủng bỗng nhiên giáng lâm, Cố Trường Sinh không nhịn được nhíu mày, cảm giác toàn thân phát lạnh.

Hửm?

Hắn nhìn về phía xa xôi vô tận, bên tròn tiên đồng chiếu sáng rạng rỡ, phát ra tia sáng chói.

“Đây là cái gì?”

“Kinh động đến nhân vật nào sao?”

Ba vị Chuẩn Đế của Thanh Huyền đạo trường bỗng nhiên thay đổi sắc mặt, cơ thể phát lạnh, suýt chút nữa quỳ phục trên mặt đất.

Bọn họ cảm giác rõ ràng hơn Cố Trường Sinh, đó là vô thượng chi lực khó nói nên lời!

Cho dù là lúc sư tôn đỉnh phong, cũng phải coi trọng, không dám khinh thường!

Oanh!

Đó là một cỗ khí tức ngút trời như tinh đồ, trong nháy mắt che đậy vô tận thương khung.

Ở khu vực xa xôi vô tận, chỗ sâu trong Nguyên Thủy Hồ.

Khói đen mờ mịt, vật chất bất tử yên lặng, đôi mắt bỗng nhiên mở ra, phá vỡ hỗn độn và hư vô mênh mông, giống như chiếu rọi vạn cổ luân hồi.

“Chỉ Qua Pháp Chỉ.”

“Trường Sinh chiến!”

“Hừ, Trường Sinh Cố gia đúng là khinh người quá đáng, trận chiến này, bản tổ tiếp đầu tiên.”

Đạo vĩ âm vô thượng này giống như từ cửu thiên giáng lâm, xuyên qua thời không và hư không, oanh minh trên mấy phương đạo vực, cho dù là kẻ thành đạo cũng phải hãi nhiên.

“Bất Hủ Chủ Tể sao?”

Cố Trường Sinh cũng nghe được thanh âm này, thân thể không khỏi kịch chấn, xuất hiện vết rách nhỏ bé, không nhịn được kêu rên, khóe miệng chảy xuống từng sợi tiên huyết ẩn chứa hỗn độn khí.

“Đây là... Khí tức của Chân Tổ!”

Phía dưới Chỉ Qua Pháp Chỉ, một vị Chuẩn Đế đến từ Nguyên Thủy Hồ đang đau khổ chèo chống.

Giờ phút này, bên trong mắt ông ta không khỏi lộ ra kích động.

Chân Tổ hiện thế, đón lấy Chỉ Qua Pháp Chỉ!

Ong!

Bốn phương tám hướng cộng minh, thiên địa cùng run, âm thanh và ba động kia quá kinh khủng, đến một phương đạo vực xa xôi, ở giữa cách Hư Không Hải, hỗn độn loạn lưu, đang sôi trào!

Trong đó có sinh linh khủng bố, cũng đang phát run.

Một bàn tay lớn màu đen che trời, vô số hào quang màu đen và sương mù hỗn độn lượn lờ, từ khu vực xa xôi lập tức kéo dài đến, còn cao hơn trời, rộng lớn hơn tinh không.

Dưới một chưởng này, từng khỏa sao trời còn nhỏ bé hơn cả hạt bụi.

“Thật... là... Trường Sinh chiến sao?”

“Loại khí tức vô thượng này, chẳng lẽ là một vị Bất Hủ Chủ Tể khôi phục?”

“Phương hướng này... Rất có thể là một vị Bất Hủ Chủ Tể đến từ Nguyên Thủy Hồ, nghe nói ông ta và một vị Thủy Tổ nào đó của Bất Tử Hồ có tương giao, tâm đầu ý hợp.”

Rất nhiều kẻ thành đạo tại ba ngàn đạo vực cũng cảm nhận được khí tức này, không nhịn được tim đập nhanh, đang vượt qua mà

đến, đồng thời dùng vô thượng thần thông muốn rình mò, quan sát.

Bên trong tinh không, bàn tay kia quá mức khổng lồ, lượn lờ vô số hắc hà.

Hải dương pháp tắc sôi trào, giống như tiện tay có thể xóa sạch nhật nguyệt, còn kéo dài đến đây, sánh vai với thiên khung, vượt qua vô số khoảng cách và thời không.

Thậm chí có thể thấy được trên mỗi ngón tay còn quấn quanh pháp tắc và hỗn độn khí, giống như treo từng khỏa sao trời, ẩn chứa vô số tiểu thế giới.

Ông ta muốn kéo Chỉ Qua Pháp Chỉ phía trên Thanh Huyền đạo vực xuống!

Tất cả sao trời và đại lục ven đường đi đều đang run rẩy, rạn nứt, đất đai đổ sụp, vô số sinh linh phủ phục quỳ trên mặt đất, sắc mặt hoảng sợ trắng bệch.

Tồn tại cấp bậc này, một ý niệm cũng có thể mở lại thiên địa, tái diễn vạn vật.

Chôn vùi sinh linh, cũng chỉ là một suy nghĩ trong đầu mà thôi.

“Trường Sinh Cố gia, Chỉ Qua Pháp Chỉ, bản tổ tiếp!”

“Trường Sinh chiến, trên dưới Nguyên Thủy Hồ, đều phụng bồi.”

Bàn tay to lớn che trời này kéo dài mà đến, mang theo uy thế còn kinh khủng hơn thiên lôi vạn phần.

Giọng nói già nua mà bá đạo, không thể xâm phạm, oanh động thương khung, quanh quẩn trên không trung rất nhiều đạo vực.

Đó là một vị Chân Tổ của Nguyên Thủy Hồ, không ai biết ông ta đã sống bao nhiêu năm rồi, có người gọi là Bất Hủ Chủ Tể.

Bước vào Bất Hủ Cảnh, ít nhất cũng là một vị Tiên Vương!

Tồn tại như vậy, tại Tiên Vực cũng có thể đếm ra.

Ngoại trừ những tồn tại ẩn tàng cực sâu, chưa hề hiện thế, thì người đời không biết tới.

Giờ khắc này, các phương đạo vực cũng oanh động, sôi trào, căn bản không bình tĩnh được.

Trong các phương thế lực bất hủ, vô thượng đạo thống, thân ảnh kẻ thành đạo xuất hiện, nhìn đến nơi đây, vẻ mặt vô cùng ngưng trọng.

“Trường Sinh chiến...”

Vô số tu sĩ đều nghe được, giọng nói phát run, vẻ mặt rung động, tai và mũi chảy ra vết máu, thần hồn suýt chút vỡ toang.

“Trời ạ, đã bao nhiêu kỷ nguyên chưa từng nghe thấy ba chữ này, một khi bắt đầu, liền mang ý nghĩa sẽ đánh chìm vô số tinh vực, táng diệt vô số sinh linh.”

Rất nhiều tu sĩ cổ đang run rẩy, hãi hùng khiếp vía.

Trường Sinh chiến, Bất Hủ kiếp!

Thật ra hai thứ này đều giống nhau, mang ý nghĩa tồn tại cấp bậc này giao thủ, ngay lúc đó, cũng là các thế lực khác nhau ở đẳng cấp này giao phong và giết chóc.

Truyền thừa vô số kỷ nguyên, nội tình sâu không ai lường được!

Mà tu sĩ cấp bậc bất hủ có thể niệm hủy thiên diệt địa, lật ngược vạn dặm sơn hà sao trời, đánh băng thiên đạo, cũng dễ như trở bàn tay.

Chiến đấu như vậy có thể kéo dài trăm vạn năm, ngàn vạn năm, thậm chí mấy kỷ nguyên.

Mà theo mấy vị Chân Tổ trong Nguyên Thủy Hồ lên tiếng.

Các thế lực bất hủ, vô thượng đạo thống như Bất Tử Hồ lúc trước bị Cố gia chém giết ba vị Đại Đế.

Hay là tộc Thôn Thiên Tước, tộc Quỷ Dực Kim Huyết vừa rồi đã có

Chuẩn Đế vẫn lạc, cũng có tồn tại kinh khủng lên tiếng, “Trận chiến này, không thể tránh né.”

“Trường Sinh Cố gia, tại Tiên Vực không chỉ có một tộc các ngươi.”

“Trận chiến này, sẽ hủy diệt Cố gia!”

“Ha ha ha, trận chiến này rất hợp ý ta, tìm đường chết chính là như vậy!”

Chương 339: Tiên Vực Oanh Động, Các Phương Đạo Thống Tuyên Chiến, Tay Không Đón Tiên Vương Khí

Ánh mắt Thủy Tổ Bất Tử ẩn chứa tinh mang, oanh một tiếng tràn ngập sương mù xám, từ đáy hồ bước ra một bước, dưới chân giẫm lên khí tức thiên đạo.

Một thông đạo đen như mực trực tiếp kéo dài tới đây, xuyên qua bầu trời, bên trên có hắc vụ che đậy tất cả, thi hài chất đống, thi cốt Chân Tiên, Đại Đế chồng chất thành núi.

Ầm ầm!

Bên trong thế lực khắp nơi, bắt đầu có chiến sừng thổi lên, âm thanh truyền ra.

Vô số tu sĩ tộc nhân nghiêm túc tụ tập lại, chờ xuất phát, chiến thuyền, tọa kỵ xuất hiện, thần mang phá thiên, sát khí cuồn cuộn!

Tại thời khắc này, Tiên Vực giống như bị một quả khỏa thiên thạch rơi đập, kích thích vạn trượng sóng lớn.

Vô số thế lực đạo thống bị chấn động đến khó tin, cảm thấy quá mộng ảo.

Rất nhiều thế lực bất hủ hợp lực, phát động Trường Sinh chiến với Trường Sinh Cố gia.

Không sai.

Không phải đơn độc một thế lực, mà là rất nhiều thế lực hợp tác, cùng nhau đối kháng với Trường Sinh Cố gia.

“Không thể tưởng tượng nổi, đơn giản không thể tin được. Trong điển tịch có ghi chép, kỉ nguyên trước kia đã từng xảy ra Trường Sinh chiến, nhiều nhất chỉ là hỗn chiến mà thôi, cho dù lúc Thái Cổ Tiên Đình sụp đổ, cũng chỉ như thế thôi.”

“Hôm nay Trường Sinh Cố gia, sợ là sẽ khai sáng một hành động vĩ đại!”

“Không gì hơn cái này, chỉ có thể nói Trường Sinh Cố gia quá mạnh, nội tình sâu không lường được, khiến rất nhiều thế lực đạo thống kiêng kị, không dám đơn độc đối phó.”

“Bây giờ xem ra, cũng rất nguy hiểm, nói không chừng Trường Sinh Cố gia sẽ bị trọng thương, thậm chí là hủy diệt...”

Rất nhiều tu sĩ nghị luận, vô cùng hãi hùng khiếp vía với trận chiến này.

Nam Thắng đạo vực.

Trường Sinh Cố gia.

Tất cả các tòa thần đảo, tiên vụ lượn lờ, quang mang ngút trời, giờ phút này có từng trận âm thanh truyền đến, từng đạo thân ảnh bay qua, cũng đang tụ tập.

Tộc trưởng đương đại của Cố gia, Cố Thiên Lâm sừng sững trong hư không, khí tức nguy nga như thần nhạc, sắc mặt mang theo lạnh lẽo,

“Dám đón Chỉ Qua Pháp Chỉ của Trường Sinh Cố gia ta, ha ha, đúng là to gan!”

“Trường Sinh chiến, từ khi Cố gia sinh ra đến nay, sừng sững vô số kỷ nguyên, còn không thèm để ý chuyện này.”

“Dám khi dễ truyền nhân tộc ta, vậy thì giết đến bọn họ sợ hãi,

giết tới thế gian không ai còn dám lên tiếng đi!”

“Vừa vặn diệt mấy phương vô thượng đạo thống, khiến nó yên tĩnh lại.”

Trên từng ngọn núi, các lão nhân có thực lực kinh khủng hừ lạnh một tiếng, bắt đầu khoác giáp trụ, khí huyết như Chân Long từ đỉnh đầu xông ra.

Đồng thời, tiếng kèn lệnh cổ lão thổi lên, dùng sừng của dòng dõi Chân Long đúc thành, âm thanh chấn động, kêu gọi tiên vệ của Cố gia giáng lâm.

Oanh!

Từng cánh cửa mở ra, sau đó có ánh sáng chói mắt bắn ra, tiên âm khuếch tán, tiên khí tràn ngập, giống như ở một phương thế gia khác, từng vị thần binh tiên giáp cưỡi hung thú cổ lão thuần huyết đi ra, sát khí ngập trời, rung động thương khung, khí tức rét lạnh.

Mỗi người đều một thân chiến giáp tiên quang sáng chói, giống như trải qua vô số chiến loạn, ánh mắt như thiên đao, khiến hư không rung chuyển bất an.

Không thể nghi ngờ.

Đây là một đội ngũ vô địch của Trường Sinh Cố gia.

Ngày thường bọn họ ở trong thế giới khác tu luyện giết địch, ma luyện chiến lực của bản thân, lúc xảy ra chiến tranh, sẽ xông ra đầu tiên.

Các phương hướng khác cũng có cánh cửa mở ra, thần quang biến mất, thanh thế ngập trời.

Ngay lúc đó.

Từng chiếc chiến thuyền phá vực từ các tiểu thế giới tiến đến, trên đó có vết máu loang lổ, có hỗn độn khí và tiên vụ quấn quanh, mang theo thần uy vô song.

Bến trong cương vực của Trường Sinh Cố gia, vô số thế lực phụ

thuộc chấn động, không có bất cứ do dự nào, bắt đầu tập kết chiến lực.

Đối với Trường Sinh Cố gia, bọn họ vô cùng tin phục.

Bên trong hoàng thành Cảnh Dương, một vị Nữ Hoàng, khuôn mặt tuyệt mỹ, một thân váy dài màu đỏ, khí chất băng sơn như vạn cổ, trong khoảnh khắc nghe thấy tiếng kèn lệnh, thân thể chợt rung động.

Sau đó, nàng nhìn sang một phương hướng nào đó, lẩm bẩm nói, "Công tử, cuối cùng Yêu Nguyệt cũng có cơ hội vì ngài mà chiến!"

Dứt lời, phía sau nàng bắt đầu có khí vận dân sinh hội tụ, hiển hiện một vị Nữ Hoàng vạn cổ.

"Trên dưới Cảnh Dương, nghe trẫm hiệu lệnh, chuẩn bị tập kết, giết!"

Trung tâm Cố gia.

Bên trong cung điện hùng vĩ xưa cũ, sao trời lưu chuyển, ngàn vạn khí tức thế giới tràn ngập, hỗn độn chìm nổi, vạn vạn huyền diệu.

Giống như đi tới vũ trụ vô ngần.

Tại kỷ nguyên này, Cố gia có hơn mười vị Đại Đế xuất thế, tất cả đều ở đây, nhưng sắc mặt đều tự nhiên và không thèm để ý, đang đợi những người còn lại.

Ong!

Ngoài điện, một cơn chấn động truyền đến.

Bốn mươi tổ, ba mươi bảy tổ, ba mươi tư tổ, ba mươi mốt tổ...

Những lão tổ này cũng xuất thế, hội tụ ở đây, sắc mặt mỗi người đều tự nhiên và không để ý.

Cố Tứ gia trong miệng Hôi lão một thân áo xám, chắp tay đứng ở chính giữa cung điện, sắc mặt bình tĩnh, lắc đầu nói, "Trường Sinh chiến, các ngươi thấy thế nào?"

“Đương nhiên là diệt bọn họ.”

Ba mươi bảy tổ nhếch miệng cười một tiếng, “Nhưng Chân Tổ của Nguyên Thủy Hồ cũng sắp bước vào Tiên Vương Cảnh rồi.”

“Ta đánh không lại hắn, nếu bây giờ khí tức của Tứ gia rời tổ địa, sợ là sẽ kinh động đến ý chí của Tiên Vực giáng lâm.”

“Việc này ngài không thể nhúng tay vào, nếu không một ngón tay đã có thể giết bọn họ rồi.”

Hai mươi bảy tổ xếp hạng cao nhất tại đây cũng gật đầu, lập tức nói,

“Vậy thì đến tổ địa đào thêm mấy người ra đi, dù sao trong số chúng ta, bây giờ thực lực cao nhất cũng mới là Chân Tiên cảnh.”

“Có điều có Hôi lão ở đó, mặc dù tự chém nhiều lần, khí huyết cũng phong ấn, nhưng đối phó với một vị Tiên Vương, chắc hẳn không có vấn đề gì.”

Lúc bọn họ nói chuyện, đã nghĩ kỹ đối sách.

Mặc dù đối phương hợp lực tiến công, lại tuyệt đối không lo lắng.

Ngay lúc đó.

Thanh Huyền đạo vực.

Vô số sinh linh và tu sĩ rung động hoảng sợ, thần hồn phát lạnh, cách xa vô tận cự ly, cơ thể muốn nứt, tuyệt đối còn kinh khủng hơn ngàn vạn lần lúc đối mặt với Chuẩn Đế...

Đây sớm không phải tồn tại một cấp bậc, khó mà hình dung được.

“Chân Tổ xuất thủ, không ai có thể bảo vệ Cố gia tiểu nhi được!” Chuẩn Đế của Nguyên Thủy Hồ vô cùng kích động, cảm giác mình sắp được cứu rồi.

Chương 340: Tiên Vực Oanh Động, Các Phương Đạo Thống Tuyên Chiến, Tay

Không Đón Tiên Vương Khí (2)

Đó là một vị Chân Tổ cổ xưa nhất của bọn họ, tại rất nhiều kỷ nguyên trước, ông ta may mắn được gặp một lần, thực lực đã đạt tới tình trạng không thể phỏng đoán được.

Sắc mặt ba vị Chuẩn Đế của Thanh Huyền đạo trường trắng bệch, giọng nói phát run, “Ai có thể ngăn cản được, một chưởng đánh xuống, đủ để hủy diệt vô số tinh vực.”

“Một vị Tiên Vương sao?” Cố Trường Sinh nhẹ giọng nói, sắc mặt mang theo nghiêm túc.

Đây là tồn tại ở đăng cấp khác, vô số năm qua, chưa từng xuất hiện trước mặt người đời tại Tiên Vực.

Tiên đồng vận chuyển tới cực hạn, sáng chói cực hạn, nhìn thấy một chưởng kia vượt không mà đến, hắc vụ ngập trời, to lớn vô biên, muốn kéo Chỉ Qua Pháp Chỉ xuống.

Đám kim quang sáng chói kia có thể giết chết Chuẩn Đế, lại không có tác dụng với một chưởng này.

Hư không vỡ tan, đạo vực phát sinh oanh minh, trên đường có tuyệt thế thiên âm khuếch tán, ông ta bị ngăn cản.

Vẻ mặt Cố Trường không ngoài ý muốn, trong mắt hiện lên thần quang sáng chói, lẩm bẩm, “Hôi lão xuất thủ! Không hổ là người khiến ba mươi bảy tổ phải tôn kính.”

Đó là một cây trường thương, quấn quanh vô số xích hà, cũng to lớn ngang bầu trời, vô cùng vô tận, lập tức xuyên thủng thủ chưởng kia, cảnh tượng vô cùng kinh khủng doạ người.

Một bóng người áo xám già nua xuất hiện ở nơi đó, nhất thương quét ngang, đánh một chưởng vô biên này thành hư vô, khiến tám phương thiên địa rung động, vô số tu sĩ có tu vi cao sâu trừng lớn mắt, tê cả da đầu.

“Đó là ai? Tồn tại cổ lão của Cố gia sao?”

“Vậy mà có thể ngăn cản một kích này, quá kinh khủng!”

Rất nhiều kẻ thành đạo, cũng chính là Đại Đế, tâm thần phát run, ở trong bóng tối quan sát, cảm thấy toàn thân phát lạnh.

Lão giả áo xám cường đại đến không biên giới!

Một thương này quá bá đạo và cương mãnh, giống như có thể cắt đứt vạn cổ tuế nguyệt!

“Bang” !

“Quả nhiên Cố gia không đơn giản, nhưng bản tổ không phải là người ngươi có thể ngăn cản.” Chân Tổ của Nguyên Thủy Hồ mặc thần y màu đen hiện thân, con ngươi có chút co rụt lại, mở miệng nói, các vô số cự li xuất thủ.

Trong tay xuất hiện một cây trường mâu do hắc tinh đúc thanh, đâm về phía trước, động tác không phải rất nhanh, nhưng lại có thiên đạo thánh âm truyền ra, lập tức vượt qua vô tận không gian.

“Đây là... Đại đạo cộng minh, pháp lực xâu càn khôn reo vang!”

Mỗi vị Đại Đế đều dùng thần thông rình mò, lông tóc toàn thân dựng đứng, đây là đạo tắc chém thương sinh, chỉ có tồn tại cấm kỵ mới có thể hiện ra.

Lúc trước chỉ xuất hiện trong truyền thuyết, bây giờ lại gặp được.

Giữa thiên địa, có hình chiếu hiển hiện, đến từ khu vực không thể nói, trong đó chính là khí thế vô thượng của cấp bậc Tiên Vương giao chiến.

Trong đó, đại đạo cùng reo vang, bị áp chế gắt gao, rủ xuống thiên ti vạn lũ.

Có Long Đằng vọt lên, có hoàng cầm bay múa, thần âm như đao, muốn chém hết chúng sinh!

Nhưng mà, đây chỉ là thánh âm thiên đạo xen lẫn mà thôi, lại ẩn chứa vô tận kinh khủng.

Sát chiêu chân chính vẫn là thần mâu hắc tinh kia, một cái xuyên thủng thiên khung, vượt qua rất nhiều không gian, trong chớp mắt đã đâm đến trước mi tâm Hôi lão.

Thật đáng sợ!

Thấy cảnh này, tất cả Đại Đế rung động, tâm linh thần niệm run lên.

Một cái trường mâu tràn ngập vô số hắc tuyến, mỗi đạo đều là pháp tắc chí cường, mỗi sợi đủ để chém rụng một vị Đại Đế, thậm chí là Chân Tiên!

Thiên ti vạn lũ, ngưng tụ trên lưỡi mâu màu đen, tập trung đến trước trán Hôi lão.

Có thể nghĩ công kích này đáng sợ thế nào, thời gian và không gian cũng đoạn tuyệt, thiên đạo xuất hiện chỗ trống, không gì không phá.

“Keng!”

Nhưng mà, bàn tay Hôi lão như một đoạn tinh ngọc, sinh hà lập lòe, ông ấy không đánh ra trường thương.

Ngược lại, trong mắt bình thản vô tận, dùng hai ngón tay giữ lấy ma phong!

Một kích này, đủ để hủy diệt tất cả mọi người trong một phương đại giáo, khiến vô tận đại địa lún xuống, vô số thế giới phá diệt, vô số sao băng rơi đập xuống.

Nhưng bây giờ lại bị hai ngón tay kẹp lấy.

Một đòn kinh thế, quy tắc vỡ tan, trường mâu hắc tinh bị ngăn cản, nghe rợn cả người.

“Tê!”

“Đây là vị mãnh nhân tuyệt thế nào vậy? Tay không đón một kích của Tiên Vương!”

Tất cả Đại Đế hóa đá, hít một hơi lạnh, da đầu muốn nổ tung, trong mắt đầy chấn động, không thể nhúc nhích được.

Đây là một màn có tính chấn động kinh khủng, từ khu vực không thể nói ở chỗ sâu trong tinh vực hình chiếu mà ra, hiển hóa trên bầu trời.

Mạnh như Tiên Vương, đứng ngạo nghễ trong nhân thế, cử thế vô địch, Đại Đế cũng phải thần phục.

Dưới một kích này, chỉ là sợi tơ màu đen quấn quanh kia thôi, lại ẩn chứa vô tận quy tắc hủy diệt, đủ khiến bất cứ sinh linh nào hóa thành tro tàn.

Đừng nói đến ma phong vô tận trên đó đâm tới, trực chỉ mi tâm.

Loại thần uy kia, đến dòng sông thời không cũng bị đánh nổ, sinh linh thần bí sinh tồn trong đó cũng phải hóa thành tro tàn.

Ba động đáng sợ quét qua rất nhiều đạo vực, khiến vô số tu sĩ và sinh linh rung động, sắc mặt trắng bệch, thần hồn muốn nứt ra, chỉ dám run lẩy bẩy.

“Tiên Vương đại chiến! Quả thực quá kinh khủng! Muốn đánh chìm cả trời sao?”

“Loại chuyện này, đã ngàn vạn kỷ nguyên chưa từng nghe nói qua, bây giờ lại xảy ra.”

“Chúng ta còn không có tư cách quan chiến...”

“Rốt cuộc lão giả áo xám kia là ai, vậy mà tay không đón đỡ một kích này của Nguyên Thủy Tiên Vương!”

Vô số Đại Đế trong các đạo thống sợ hãi, có người dùng Thiên Nhãn Thông quan sát, giờ phút này đôi mắt vỡ ra, đau đớn khó nhịn, vô cùng hãi nhiên.

Nguyên Thủy Tiên Vương.

Đây là xưng hô với vị Chân Tổ của Nguyên Thủy Hồ kia!

Tại vô số kỷ nguyên trước, lúc ông ta thành đạo, có vô số sinh linh đã chết dưới nguyên thủy mâu này.

Một kích đánh ra, xen lẫn khí tức hủy diệt, pháp tắc như biển, có thể vỡ nát vô số thế giới.

Nhưng hôm nay lại bị lão giả mặc áo xám bình thường kia dùng hai ngón tay ngăn trở!

Nhìn thấy một màn này, vô số kẻ thành đạo run cả da đầu, toàn thân phát lạnh.

Thủy Tổ của Bất Tử Hồ xuất hiện tại một mảnh không gian xa xôi khác, sừng sững trên đường đi hắc sắc, đạp trên vô tận thi cốt đi tới, bây giờ sắc mặt cũng kinh nghi bất định.

“Rõ ràng khí huyết không đến Tiên Vương, tu vi cũng không đến, nhiều nhất chỉ là Chân Tiên đỉnh phong mà thôi, vì sao?”

Ông ta không biết hư thực của lão giả áo xám này, bỗng có chút chần chờ.

Nhưng cũng không phải e ngại.

Mà lo lắng Cố gia có quỷ kế gì đó.

Chương 341: Trường Sinh Chiến Bắt Đầu, Tất Cả Ba Ngàn Đạo Vực Đều Sôi Trào

Sau lưng ông ta, giờ phút này trong tộc địa bắt đầu có cổ lão thổi lên kèn lệnh, từng chiếc chiến xa cổ lão xuất hiện, mở rộng quang môn!

Ong!

Bên phía bầu trời xa xôi khác, một phương đạo vực vang lên tiếng ầm vang kinh thế.

Trong đó, trên ngọn núi cao nhất, hắc khí che khuất bầu trời, một đầu cự cầm to lớn vô biên, lúc há miệng giống như có thể nuốt cả

thiên địa xuất hiện, hai con ngươi như hai vòng huyết nguyệt.

Ánh sáng trên mảnh thiên địa này bị ông ta nuốt vào, miệng máu cuồn cuộn, một đường giương cánh mà đến, lấy vạn vạn sinh linh làm huyết thực, bị ông ta nuốt vào!

“Trận chiến này, sao có thể thiếu tại hạ.”

Ông ta cười lạnh mở miệng, chính là một vị Thủy Tổ của Thôn Thiên Tước, dù chưa đến Tiên Vương Cảnh, nhưng cũng không xa.

Chân Tiên bình thường không phải địch thủ của ông ta.

Oanh!

Một bên khác, trong Đế Lạc Cốc, Vẫn Tiên Nhai.

Cũng xuất hiện khí tức kinh thiên, hai nhân vật vô địch đi ra, hóa thành thần quang, tiên đạo bảo huy lấp lóe, giẫm lên vô số quy tắc mà đứng, chính là hai vị Chân Tiên!

Cửu Tiêu Kiếm Các, một đạo kiếm quang ngang qua vũ trụ, một vị Kiếm Tiên vô địch xuất thế, mắt như kiếm khí cổ lão, có thể tung hoành vạn cổ.

Giờ khắc này, tất cả ba ngàn đạo vực đều sôi trào.

Bình thường, Đại Đế đã gần như không thể gặp.

Hôm nay, vậy mà gặp được Chân Tiên thậm chí Tiên Vương!

Thịnh cảnh hôm nay, đã có thể ghi chép vào trong lịch sử.

Rất nhiều thế lực bất hủ và đạo thống muốn cùng nhau thảo phạt Trường Sinh Cố gia!

Bên trong Trấn Thiên Thần Tông.

Một đám cường giả quỳ phục trên mặt đất, vẻ mặt cuồng nhiệt.

Trước mặt bọn họ, có một nhân vật vô địch đứng sừng sững, tiên đạo quang huy bao phủ, theo khu vực rất cổ đi ra, chính là người năm đó đã lập nên Trấn Thiên Thần Tông.

“Tổ sư, trận chiến này, chúng ta có tham dự hay không?”

Bọn họ cung kính hỏi thăm.

Nhân vật vô địch này lắc đầu nói, “Chờ!”

“Nội tình của Trường Sinh Cố gia rất mạnh, không kém gì Thái Cổ Tiên Đình, kết quả của trận chiến này, rất khó nói.”

Nghe nói như thế, tất cả mọi người trong Trấn Thiên Thần Tông đều hãi nhiên, sau lưng phát lạnh, mãnh liệt hít một hơi.

Thậm chí ngay cả tổ sư cũng nói như vậy.

Phải biết, năm đó tổ sư của bọn họ chính là một người giữ chức Tiên Quân trong Thái Cổ Tiên Đình!

Lúc này, các thế lực Trường Sinh thế gia, thế lực bất hủ, vô thượng đạo thống khác cũng đều sôi trào chấn kinh, cách vô tận cự ly, dùng vô thượng thần thông nhìn xem trận chiến kinh thiên này!

Bên trong Thanh Huyền đạo trường.

“Hôi lão ở đây, Tiên Vương thì có gì phải sợ.”

“Nhưng không biết phải bao lâu, ta mới có thực lực như thế.”

“Tay không đón đỡ Tiên Vương khí, đây là phong thái cỡ nào, bễ nghễ chúng sinh.” Áo trắng của Cố Trường Sinh bay phấp phới, nhẹ giọng nói, đứng chắp tay.

Mặc dù đôi mắt hơi nhói, nhưng xương Trường Sinh sáng lên, trong huyết mạch có ấn ký cổ lão hiển hiện, vô tận sáng chói chi ý bao phủ hắn, khiến hắn có thể nhòm ngó trận chiến này.

Nhưng rất nhanh, hắn nhìn sang mấy vị Chuẩn Đế còn đang liều mạng chống cự dưới Chỉ Qua Pháp Chỉ, sắc mặt lộ ra ý cười.

“Đáng tiếc, Tiên Vương xuất thủ cũng không thể cứu các ngươi.”

“Cố mỗ đã nói, hôm nay không ai có thể còn sống rời đi.”

Hắn vừa dứt lời.

Chỉ Qua Pháp Chỉ nhẹ nhàng lắc một cái, hình như có hỗn độn thủy triều đập xuống, hóa thành vạn vạn quân trọng lực, hư không rung chuyển, thần quang màu vàng biến mất, như thần kiếm thiên phạt, chém tới phương hướng khác!

Nơi đó, trong nháy mắt bộc phát vô tận tiếng kêu thảm.

“Đáng chết, Cố gia tiểu nhi, lão phu làm quỷ cũng không bỏ qua cho ngươi.”

“A...”

“Thủy Tổ cứu mạng! Chúng ta không muốn chết!”

“Ta hối hận, sớm biết như vậy đã không đến tham gia vũng nước đục này.”

Lần này có trăm vạn sinh linh xâm chiếm, lúc này đang hô to, vô cùng hoảng sợ và tuyệt vọng.

Sau đó lập tức hóa thành tro tàn dưới thần quang của thần kiếm, như băng tuyết gặp nham tương, lập tức bốc hơi sạch sẽ.

Theo một kích này đánh ra, Chỉ Qua Pháp Chỉ cũng tiêu hao vô tận thần uy ẩn chứa trong đó, hai chữ cổ “Chỉ qua” càng trở nên sáng chói, lạc ấn trên thiên khung tinh vũ.

Sinh linh và tu sĩ trên khắp Thanh Huyền cổ tinh đều rung động dưới khí tức này, mặc dù không phải nhằm vào bọn họ, nhưng thân thể bọn họ lại nhịn không được phát run.

Có kích động, cũng có hưng phấn!

Diệt Chuẩn Đế.

Cũng dễ như trở bàn tay.

Lần này, tất cả kẻ địch xâm chiếm, đều vẫn lạc tại đây.

“Thần Tử đại nhân, đây là vật mà sư tôn dặn dò chúng ta đưa cho

ngài sau khi sư tôn tọa hóa.”

Lúc này, một vị Chuẩn Đế của Thanh Huyền đạo trường cung kính mở miệng, đưa một chiếc hộp có ngũ thải thần quang bao phủ đến trước mặt Cố Trường Sinh.

“Đây là...” Cố Trường Sinh nhíu mày, còn chưa mở ra, liền cảm nhận được trong đó có thế giới tạo hóa chi đạo vô cùng nồng đậm.

Đạo đạo rực rỡ, thần quang ẩn ẩn, ba động thời gian và không gian xen lẫn.

So với hạt giống thế giới mà hắn có được lúc trước càng nồng đậm thâm trầm hơn.

Giống như tạo hóa bản nguyên tinh hoa nhất thế giới.

“Vật này, có thể thăng hoa nội tình của một phương thế giới.”

“Thậm chí có thể khiến một phương tiểu thế giới tiến hóa thành đại thế giới.”

Ba vị Chuẩn Đế của Thanh Huyền đạo trường giải thích, nhưng cũng không tham lam vật này, sư tôn chính là người bọn họ tôn kính nhất.

Sư tôn đã dặn dò, bọn họ sẽ tận mệnh tuân thủ.

Ánh mắt của Cố Trường Sinh sững sờ, sau đó nhẹ nhàng gật đầu, mở miệng nói, “Phần ân tình này của Thanh Huyền Đạo Chủ tiền bối, Trường Sinh nhất định nhớ kỹ.”

Nội thế giới trong thiên môn.

Không cần nói, hắn cũng biết rõ, nếu như dung hợp phần bản nguyên thế giới tạo hóa này, tuyệt đối có thể phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Sinh ra sinh mệnh.

Hoặc có thể diễn hóa vạn vật.

Thậm chí nói có thể tham ngộ Cán Huyền Kinh của tộc Thiên Xà, cũng có thể tiến hành tu luyện trong đó.

Mặc dù nói chỉ khi đạt đến Chí Tôn cảnh mới có thể tu luyện.

Nhưng trước mặt Cố Trường Sinh, hiện nay trình độ chưởng khống quy tắc thiên địa của hắn đã không kém gì Chí Tôn rồi.

“Sớm diễn hóa thế giới của bản thân, đối với tu luyện ngày sau, có thể giảm bớt không ít phiền phức.”

Trong lòng Cố Trường Sinh suy nghĩ, sau đó thân ảnh lóe lên, đã rơi vào chiến thuyền Thiên Thương bên ngoài tinh không.

“Công tử.” Vết thương của Thanh Huyền Tiểu Đạo Quân đã rất tốt, giờ phút này vô cùng kích động hô.

Từ đầu đến cuối, hắn ta đã tận mắt nhìn thấy Cố Trường Sinh làm tất cả.

Bây giờ huyết dịch còn đang sôi trào, vô cùng kích động.

Chương 342: Tiên Vương Nguyên Thủy Hồ, Bất Tử Hồ Liên Thủ, Bắt Nạt Cố Gia Ta Không Vương, Bị Sợ Choáng Váng

“Kiếp nạn lần này của Thanh Huyền đạo trường sẽ trôi qua, ngươi cứ ở lại nơi đây, có ba vị Chuẩn Đế hỗ trợ, ta tin tưởng ngươi có thể lần nữa gây dựng lại đạo trường.”

Cố Trường Sinh cười, vỗ bả vai hắn ta, vẫn rất tin tưởng năng lực của Thanh Huyền Tiểu Đạo Quân.

“Công tử ngài...”

Thanh Huyền Tiểu Đạo Quân có chút biến sắc, ý của Cố Trường Sinh là, hắn sẽ nhanh chóng rời khỏi nơi này?

“Trường Sinh chiến bắt nguồn từ ta, trận chiến này, làm sao có thể

thiếu ta được."

"Ngươi lưu lại nơi đây, phụ trách giải quyết hậu quả đi."

Cố Trường Sinh cười khẽ, sau đó nhìn bầu trời phía xa, trong lời nói có sự tự tin cực lớn đối với thực lực của mình và gia tộc.

Mà lúc này, Thanh Huyền cổ tinh phía dưới chiến thuyền, cũng vang lên âm thanh ngập trời.

"Chúng ta, nguyện vì Thần Tử đại nhân mà chiến!"

"Nguyện vì Trường Sinh Cố gia mà chiến!"

Vô số tu sĩ và sinh linh, Đại Thánh, Chuẩn Chí Tôn, Chí Tôn không hề sợ hãi, sắc mặt nghiêm nghị, sát ý ngập trời!

Hôm nay, Cố Trường Sinh che chở bọn họ.

Mà bây giờ, chiến ý chưa tiêu, tiên huyết vẫn còn sôi trào như cũ!

Đối với chuyện này, Cố Trường Sinh chỉ cười khẽ, lời nói ung dung truyền ra.

"Trường Sinh Cố gia ta, từ Tiên Cổ đã ung dung mà đứng, tỷ vạn kỷ nguyên bất hủ, chưa bao giờ thay đổi."

"Trận chiến này, sao lại cần đến các ngươi?"

Lời nói hời hợt rơi xuống, lại ẩn chứa bá khí và tự tin khó nói lên lời.

Sau đó, chiến thuyền Thiên Thương tỏa ra quang mang ngút trời, như một phương đại lục hào hùng phá tan tất cả, khoác lên hỗn độn khí, phá vỡ giới vực mà đi.

"Công tử..." Thanh Huyền Tiểu Đạo Quân nhìn thấy thân ảnh áo trắng kia đi xa, không nhịn được lệ nóng doanh tròng.

Vô số tu sĩ tâm linh chập chờn, vô cùng kích động và phấn chấn, khó mà bình tĩnh.

Khu vực thần bí bên ngoài tinh vực mênh mông, thần uy mênh

mông cuồn cuộn, hắc hà ngập trời, chừng vạn vạn đạo, giờ phút này như sôi trào.

“Rốt cuộc người là ai, không có khả năng vắng vẻ vô danh được.” Nguyên Thủy Tiên Vương lạnh giọng quát, con ngươi co lại, ma phong tránh khỏi trói buộc của Hôi lão, thần uy Tiên Vương bộc phát, lập tức xuyên qua vô tận không gian, trở lại trong tay.

Mặc dù xuất thủ cách vô tận cự ly, nhưng cũng ẩn chứa lực lượng kinh khủng, diệt sát Chân Tiên dễ như trở bàn tay.

Nhưng lão giả áo xám thần bí kia lại chỉ dùng hai ngón tay do ngọc tinh đúc thành, kẹp chặt một kích này.

Chuyện này khiến ông ta vô cùng kinh hãi.

“Lão phu vô danh, được chủ nhân ban tên là Hôi.”

Hôi lão lắc đầu, ánh mắt rất bình thản, đi qua ngàn tỉ tầng không gian, nhìn thẳng thân ảnh vô thượng kia.

Lai lịch của ông ấy thế nào, Cố gia có rất ít người biết được.

Chỉ biết Hôi lão không phải là Nhân tộc.

“Chủ nhân?”

Mi tâm Nguyên Thủy Tiên Vương không nhịn được nhảy một cái, trầm giọng nói, “Cường giả như ngươi, trong miệng lại gọi người khác là chủ nhân, cũng thật mất mặt.”

Tiên Vương chi tôn, đứng ngạo nghễ trên đỉnh cao nhất tại Tiên Vực, người nào gặp mà không cúi đầu.

Hơn nữa ông ta cảm thấy, khí tức của Hôi lão không phải Tiên Vương, nhưng cỗ nhục thân kia rất cổ quái, có thể đón đỡ một kích của ông ta.

“Mất mặt?”

“Tiên Vương chi tôn thì như thế nào, cũng không thể thoát khỏi lồng giam Tiên Vực này.” Hôi lão lắc đầu, vừa rồi dùng hai ngón

kẹp ma phong.

Bây giờ ngàn vạn thần hà nở rộ, thiên đạo quy tắc phun ra nuốt vào, khủng bố đến không cách nào nói được lại bị ông ấy ma diệt trong tay.

Đó là khí thế Tiên Vương còn sót lại.

“Lồng giam Tiên Vực, không phải ngươi cũng bị trói buộc ở trong này sao.”

Khi đang nói chuyện, Nguyên Thủy Tiên Vương đã dậm chân phóng ra.

Vừa rồi xuất thủ, cách rất xa xôi, chỉ là thăm dò.

Thân ảnh ngập trời rời khỏi Nguyên Thủy Hồ bên, thiên địa cũng phải rung động vì động tác của ông ta, bốn phương tám hướng càn khôn, vũ trụ tứ phương đều run rẩy.

Lúc ông ta cất bước, vượt qua vô số khoảng cách, cho dù là Đại Đế cũng khó có thể chống lại, bên người dẫn phát vô tận gió lốc màu đen.

Mỗi ngọn gió đều là màu đen, cắt đứt hư không, gẩy ra hỗn độn.

Thời khắc này, trên trời dưới đất có một loại túc sát!

“Nguyên Thủy đạo huynh, từ biệt từ Thái Cổ, đã vô số kỷ nguyên rồi.”

Một bên khác, một giọng nói to lớn vang lên, ẩn chứa quy tắc huyền diệu siêu thoát thiên đạo.

Thông đạo như Hoàng Tuyền đen như mực kéo dài từ tinh vực mà đến, khí thế vô thượng chấn động cửu thiên, có thể đập nát tất cả, tất cả sao trời và đại lục đều đang run rẩy.

Áp bách hư không khiến tu sĩ run rẩy, thần hồn kinh hãi, thân thể như muốn vỡ ra!

Thủy Tổ của Bất Tử Hồ chắp tay mà đến, mắt như biển sao, mênh

mông vô tận.

Ông ta giống như một lão thần đến từ Địa Ngục cổ lão xông phá lồng giam, đi đến trên đời.

Muốn tiến hành diệt thế, sát khí cuồn cuộn như gió lốc, tràn ngập màu đen giết chóc và quy tắc hủy diệt.

Từ xa xôi đi đến, tử khí cơ lượn lờ.

Từ xưa đến nay, trên dưới càn khôn nổi lên ngọn gió tử vong này.

Oanh!

Thiết y màu đen lấp lóe, bao khỏa bàn chân, rơi vào nơi đây, ô quang lượn lờ khiến người ta sợ hãi như nặng ngàn tỉ tấn.

“Bất Tử đạo huynh.”

Nguyên Thủy Tiên Vương gật đầu.

Thế nhân có tương truyền, ông ta và Thủy Tổ Bất Tử Hồ tương giao, tâm đầu ý hợp, bây giờ xem ra cũng không phải truyền bừa.

Tất cả Đại Đế nhìn thấy chuyện này đều hãi nhiên, hai vị Tiên Vương xuất thế, sóng vai mà chiến, cảnh tượng như vậy, hãi nhiên cỡ nào.

Thậm chí có thể diệt rất nhiều vô thượng đạo thống không có Tiên Vương trấn giữ tại Tiên Vực.

Bất Tử Tiên Vương mặc một thân tiên y, ô quang lấp lóe, hắc hà vạn vạn đạo, dáng người vĩ ngạn.

Như một vị thần vô địch, toàn thân cũng lượn lờ quang hoa và khí tức tiên đạo.

Tiên y màu đen rét lạnh, ba trùm toàn thân, nhìn vô cùng thần võ.

Sắc mặt ông ta trắng như tuyết, như hàng ngàn hàng vạn năm chưa từng gặp ánh sáng, rất tuấn mỹ.

Nhưng lại có một chút nếp nhăn, lưu lại vết tích năm tháng, mái

tóc cũng đã hoa râm, đã mất đi một chút quang trạch.

Chỉ có đôi mắt đen như mực, giống như hai viên bảo thạch bất tử đen như mực, uẩn dưỡng vô tận uy nghiêm.

“Lần trước hai chúng ta kề vai chiến đấu, vẫn là hoành kích một vị Chuẩn Đế trên trường hà thời gian.”

“Hôm nay cùng nhau bình Cố gia đi.”

Bất Tử Tiên Vương cười to, cả người vòng quanh khí tức bất tử, có thể áp sập vạn cổ, Chân Tiên cũng phải vẫn lạc.

Đây cũng là một vị Tiên Vương có thực lực cường đại mức không người nào có thể ước đoán.

Năm đó chúng sinh quỳ bái, bây giờ lại xuất hiện chân thực trong Tiên Vực, khí tức rung chuyển càn khôn!

Hư không run rẩy, Thủy Tổ tu vi Chân Tiên cảnh đỉnh phong của tộc Thôn Thiên Tước hiện thân, sừng sững ở phương hướng khác, cung kính nói với hai vị Tiên Vương: “Nguyện vì hai vị Bất Hủ Chủ Tể xông pha chiến đấu.”

Bất Hủ Chủ Tể.

Đây chính là tôn xưng của thế gian với Tiên Vương.

Sau lưng Thủy Tổ Thôn Thiên Tước, sương mù màu huyết hồng mênh mông cuốn tới, hoàn toàn che đậy sắc trời, khiến tinh vực phía dưới lâm vào một mảnh hắc ám.

Trong đó chính là hậu bối dòng dõi của ông ra, có bốn vị Đại Đế chứng đạo trong các kỷ nguyên khác nhau và chín vị Chuẩn Đế.

Đám hậu bối dòng dõi có tu vi thấp hơn càng đếm mãi không hết, đội quân cuồn cuộn như thủy triều, vượt qua Hư Không Hải, hỗn độn loạn lưu giữa các đạo vực.

Đế Lạc Cốc, Vẫn Tiên Nhai, Cửu Tiêu Kiếm Các.

Mỗi một thế lực đã tồn tại vô tận thời gian, cương vực vô biên, thế

lực phụ thuộc đông đảo.

Giờ phút này, đều mở cửa núi, tiếng giết cuồn cuộn.

“Giết!”

“Tiên Vương hiện thế, có thể trấn áp cửu thiên bát hoang, cử thế vô địch.”

Vạn vạn tu sĩ đang tập kết, thanh thế to lớn.

Ba vị Chân Tiên xuất thể.

Chương 343: Tiên Vương Nguyên Thủy Hồ, Bất Tử Hồ Liên Thủ, Bắt Nạt Cố Gia Ta Không Vương, Bị Sợ Choáng Váng (2)

Khoảng mười một vị Đại Đế từ tổ địa của mình xuất hiện, đế uy mênh mông cuồn cuộn, uy thế chấn nhiếp bốn phương tám hướng, mở đường ở phía trước.

Hơn hai mươi vị Chuẩn Đế nâng cờ, chuẩn bị dùng chiến thuyền hoành độ hư không, tiến về cương vực Cố gia!

Dường như đây là thực lực mạnh nhất và ba phương thế lực bất hủ này có khả năng hiện ra ngoài, đủ để quét ngang bất kì đạo thống cổ lão nào ở Tiên Vực.

Ngoài ra.

Trong bóng tối, có không ít thế lực và đạo thống đang quan sát, đều là thế lực có mâu thuẫn với Cố gia, nhưng lại không dám xuất binh đón Chỉ Qua Pháp Chỉ.

Bọn họ đang chờ.

Bên trong Đọa Long Lĩnh và Vạn Hoàng Sào đã phong sơn.

Mấy kẻ thành đạo đương thời tê cả da đầu, hãi nhiên đến cực điểm, “Cố gia, trêu chọc phiền toái lớn rồi.”

Trận chiến này, có thể nói chấn động vô số tu sĩ ở khắp các nơi.

Vô số thế lực ở Tiên Vực đều chăm chú quan sát, thần hồn rung động.

Đám thế lực bất hủ, vô thượng đạo thống, hoàng tộc Thái Cổ hoàng tộc còn lại, hay là Trường Sinh Tần gia, Trường Sinh Doanh gia, Vũ Hóa tiên triều... cũng đang trầm mặc.

Trận chiến này, liên quan đến tồn tại chí cường thuộc vô số kỷ nguyên, có thể xưng vạn cổ hiếm thấy!

“Đạo huynh, hôm nay còn có thể ngăn cản chúng ta sao?”

Vẻ mặt Bất Tử Tiên Vương đạm mạc, nhìn chằm chằm Hôi lão cách xa xôi vô tận, đối với tồn tại như bọn họ mà nói, khoảng cách đã không có tác dụng gì.

Một ý niệm cải thiên hoán địa, chỉ xích thiên nhai.

Lúc nói chuyện, khí tức Tiên Vương của ông ta tràn ngập, khí thế vô thượng và nặng nề, áp sập hư không, ánh mắt như tiên đao, có thể trảm tất cả!

“Hôm nay, Cố gia, nên bị diệt.”

“Tiên Vực vô cùng vô tận, đạo thống vô số, thịnh cực tất suy, đây là lẽ thường, Cố gia cũng nên như thế.”

Nguyên Thủy Tiên Vương cũng đang bức bách mà đến, dù không tiếp tục động thủ, nhưng chỉ sừng sững ở chân trời, đã như một tòa ma sơn kinh khủng, khiến vô số sinh linh quỳ bái.

Đối mặt với khí thế của hai vị Tiên Vương vô thượng, Hôi lão nhíu mày, bỗng nhiên thở dài một tiếng nói, “Nếu lão phu còn đứng ở đỉnh phong, hôm nay nhất định sẽ dùng trường thương này trấn các ngươi.”

“Nhưng thời gian đó quá mức xa xưa rồi, lúc lão phu chứng thành Tiên Vương, các ngươi còn chưa hóa hình đâu.”

Nói xong ông ấy lại thở dài, mang theo bất đắc dĩ.

Nếu không tự chém, niêm phong khí huyết cất đi, ông ấy sẽ rất khó hiện thế lần nữa, sẽ dẫn đến ý chí Tiên Vực giáng lâm.

Nghe vậy, Nguyên Thủy Tiên Vương và Bất Tử Tiên Vương biến sắc.

Khẩu khí thật lớn, dùng trường thương trấn bọn họ?

Lúc ông ấy chứng thành Tiên Vương, bọn họ còn chưa hóa hình?

Hai người chính là nhân vật sừng sững trên đỉnh cao nhất của Tiên Vực.

Ai dám dùng giọng điệu này nói với bọn họ như vậy?

Nguyên Thủy Tiên Vương bình thản nói, "Thành đạo không phân tuần tự, chẳng lẽ đạo hữu không hiểu đạo lý này sao?"

"Tiên Vương không thể nhục, hôm nay nhất định sẽ khắc nô ấn xuống tâm thần ngươi, để tất cả hậu bối của ngươi làm nô."

Bất Tử Tiên Vương hừ lạnh một tiếng, thân ảnh vô cùng to lớn đủ để sánh vai cùng thương vũ, một chưởng đánh tới phía trước, hỗn độn khí ở ven đường vỡ ra, tinh vực run rẩy.

Mặc dù ông ta biết rõ Hôi lão có quỷ dị, nhưng vẫn không sợ.

Người chứng thành Tiên Vương, có ai không phải nhân vật tuyệt thế vạn cổ không một chứ.

Đông!

Nhưng, trả lời ông ta chỉ là một quyền!

"Gieo xuống nô ấn cho Cố gia, đến tồn tại ở khu vực không thể nói tại thiên ngoại cũng không dám nói như vậy."

Sắc mặt Hôi lão bình thản, mặc dù khí huyết không tính kinh thế, nhưng lại có vô tận thần uy quy tắc bộc phát, thân hình cất cao, như cự nhân viễn cổ, đỉnh thiên lập địa, một quyền đánh xuống, giống như có sáu cánh cửa mở ra.

Năng lượng vô song cuồng bạo phát tiết, oanh một tiếng, trong nháy mắt liền chấn vỡ một chưởng này của Bất Tử Tiên Vương.

“Có chút ý tứ.”

“Đáng tiếc một mình ngươi không thể ngăn cản chúng ta.” Bất Tử Tiên Vương nhíu mày, lập tức đạm mạc nói.

Oanh!

Vừa dứt lời, trên người ông ta hiển hiện một cỗ khí tức vô cùng đáng sợ.

Các phương đạo vực run rẩy, như muốn thần phục, giống như có thể xuyên qua kim cổ đến nay, mênh mông cuồn cuộn.

Ông ta lần nữa xuất thủ, một chưởng này như dùng thiên binh tuyệt thế rèn đúc.

Hai bên hiện lên dòng sông thời gian và không gian, trong đó từ hữu duyên đến duyên diệt, chúng sinh luân hồi!

Nguyên Thủy Tiên Vương cũng xuất thủ, động tác của ông ta rất chậm chạp, nâng ma phong màu đen trong tay lên, sợi tơ màu đen quấn quanh, đó là quy tắc hủy diệt, cũng là vô số nhân quả.

Oanh!

“Thế gian này, không ai có thể ngăn cản một kích hợp lực của hai vị Tiên Vương.” Ông ta khẽ nói, một mâu này còn kinh khủng hơn lúc trước trăm lần!

“Bất Tử Áo Nghĩa!”

“Nguyên Thủy Áo Nghĩa!”

“Như vậy còn cản thế nào nữa?”

Giờ khắc này, rất nhiều Đại Đế rung động, các phương đạo thống thế lực cũng sợ hãi, một tia khí tức bộc lộ ra cũng quá mức kinh khủng, khiến cơ thể bọn họ muốn nứt.

“Bắt nạt Cố gia ta không Vương sao?”

Đúng lúc này, một tiếng hừ lạnh bá đạo tuyệt luân truyền đến.

Giữa thiên địa, một ánh mắt xuyên qua cổ kim phóng tới, như chùm sáng, xé rách tất cả, tang thương lâu đời, sát cơ lăng liệt.

Trên không trung rất nhiều đạo vực đều vang vọng câu nói này, hư không trực tiếp sôi trào, hỗn độn khí nổ tung!

“Lại là một vị Tiên Vương sao?”

Tất cả tu sĩ đều run rẩy, thần hồn kinh hãi, không nhịn được muốn quỳ phục trên mặt đất.

Cỗ khí tức này phóng lên trời, từ tổ địa Cố gia tại Nam Thắng đạo vực truyền đến.

Giống như một đầu Chân Long đến nhân thế, huyết khí hào hùng trấn áp bát hoang!

“Đúng là không biết sống chết!”

“Hay là Cố gia ta đã ngủ say quá lâu?”

Ngay sau đó, lại có hai tiếng hừ lạnh vang lên, cũng là khí tức vô thượng giẫm lên đại đạo và chúng sinh, xé rách bầu trời, xuyên qua mà tới.

“Ba vị Tiên Vương?”

Giờ khắc này, rất nhiều Đại Đế đều choáng váng, da đầu nổ tung, đôi mắt gắt gao trừng lớn!

“Quả nhiên Cố gia danh bất hư truyền!” Động tác trong tay Bất Tử Tiên Vương và Nguyên Thủy Tiên Vương cũng hơi chậm lại, biến sắc.

Nhưng không chỉ như vậy, lại một khắc sau!

Oanh!

Oanh!

Lại là hai tiếng rung động thương vũ, khí tức vô thượng hào hùng quét sạch vô số thế giới dâng lên.

Cũng là hướng kia, lại truyền đến hai cỗ khí tức bất hủ!

“Tê!”

“Đây... Đây là năm vị Tiên Vương! ?”

Ba ngàn đạo vực, tất cả sinh linh, bao gồm cả Đại Đế và Chân Tiên đều choáng váng, hóa đá.

“Cái này...”

“Cái này sao có thể...” Cho dù thần sơn sụp xuống trước mặt, vẻ mặt Bất Tử Tiên Vương và Nguyên Thủy Tiên Vương cũng sẽ không đổi, lúc này lại đại biến, sinh ra run rẩy, tái nhợt và không dám tin. _

Chương 344: Tiên Vực Sôi Trào, Dùng Tiên Vương Thân Của Các Ngươi, Đúc Thành Thế Huy Hoàng Của Cố Gia Ta

“Tại sao Cố gia lại có năm vị Tiên Vương được?”

“Cái này sao có thể...” Sắc mặt Bất Tử Tiên Vương không nhịn được đại biến, một chưởng đánh xuống, trên đường khiến vô số tinh vực run rẩy, lại khó ổn định.

Bởi vì tâm thần chấn động nên một chưởng này đã sụp đổ trong hư không.

Ông ta thật sự không nghĩ ra, cũng không dám tưởng tượng.

Một màn này quá kinh dị, tê cả da đầu, sau lưng ông ta lạnh buốt.

“Năm vị Tiên Vương...”

“Cố gia thật đúng là sâu không lường được!”

Nguyên Thủy Tiên Vương hít sâu một hơi, cũng có chút tê cả da đầu, sắc mặt đại biến, bàn tay cầm nguyên thủy mâu run nhẹ.

Đến cảnh giới này của bọn họ, rất hiếm có chuyện gì khiến tâm tình bọn họ biến hóa, hôm nay lại sinh ra một loại sợ hãi và hối hận không nên có!

Năm vị Tiên Vương, khí tức vô thượng phóng lên tận trời, giống như có thể tắm địch vạn cổ, xuyên qua hôm nay, từ Nam Thắng đạo vực rung chuyển mà tới.

Giống như năm vòng mặt trời huy hoàng, hào quang óng ánh chiếu sáng bốn phương, vô cùng sáng chói.

“Bắt nạt Cố gia ta không Tiên Vương sao?”

“Hôm nay chúng ta sẽ chém diệt tất cả kẻ địch!”

Năm vị Tiên Vương mở miệng, thanh âm to lớn, như đại đạo thánh âm, từ Nam Thắng đạo vực bước ra, đạo văn hóa thành quang vũ và thần đường đầy trời, triển khai dưới chân bọn họ, trực tiếp thông hướng đến chỗ sâu trong vũ trụ.

Sau lưng bọn họ, còn có khí huyết hào hùng xông ra, đó là uy áp mênh mông cuồn cuộn cấp bậc Chân Tiên.

Tám vị Chân Tiên!

Phía sau tám vị Chân Tiên, còn có mười chín vị Đại Đế đi theo.

Về phần Chuẩn Đế, có hơn bốn mươi đạo, lúc hành tẩu, khí huyết ngút trời, chấn động hoàn vũ.

Đế uy của ba mươi mốt tổ mênh mông cuồn cuộn, không nhịn được chế giễu ba mươi bảy tổ đang ngượng ngùng bên cạnh, “Không phải nói Thủy Tổ của Nguyên Thủy Hồ chưa tới Tiên Vương Cảnh sao?”

“Trong kỉ nguyên lão phu thức tỉnh, hắn còn chưa nhập Tiên Vương.”

Trước đó trong tổ điện, ba mươi bảy tổ còn nói đối phương chưa

tới Tiên Vương, cảm thấy không cần kinh động quá nhiều người.

Lúc này mặt mo không thay đổi, nhưng vẫn không nhịn được lầm bầm nói.

“Cho dù chưa tới Tiên Vương, bây giờ mấy người Thập tổ xuất thế, có thể trấn áp tất cả.” Một bên khác, ba mươi tư tổ tỉnh táo mở miệng, Đế khí chìm nổi trên đỉnh đầu.

Sau đó.

Từng chiếc chiến thuyền phá cổ lượn lờ hỗn độn khí và tiên vụ đụng khai thiên vũ, bên trên có vết máu cổ lão chí cường.

Một cánh cổng sáng mở ra, từ đó có đám kỵ sĩ và chiến binh khí thế ngập trời đi ra, số lượng hơn ngàn vạn người, tiên giáp sáng chói, giống như trải qua vô tận sát phạt.

Từng lão nhân tính tình nóng nảy, trên đỉnh đầu đã có khí huyết ngút trời, từng vị tráng hán, cầm trong tay nhiều loại vũ khí, cưỡi hung thú thuần huyết đi từ trong cửa sáng ra!

“Giết!”

“Hôm nay san bằng Bất Tử Hồ và Nguyên Thủy Hồ!”

“Giương cao uy thế của Trường Sinh Cố gia ta!”

Chiến thuyền xưa cũ oanh minh đi trên bầu trời, đụng vào hư không, tiên uy quá mênh mông, khiến người ta không dám tưởng tượng, áp chế vô số tu sĩ, khiến linh hồn bọn họ run rẩy, không nhịn được quỳ rạp xuống đất.

“Trường Sinh chiến, Cố gia ta không sợ bất cứ kẻ nào.”

“Đây là thời điểm để ngoại giới biết được Cố gia ta mạnh thế nào.”

Trên chiến trường Thiên Thương, Cố Trường Sinh đứng chắp tay, vẻ mặt lạnh nhạt nhẹ nhõm.

Bên cạnh hắn, là vô số cường giả thế hệ trẻ của Cố gia, thực lực Thiên Thần cảnh, Thần Vương Cảnh khác nhau.

Ở ngoại giới khó tìm được địch thủ, xưng tôn cùng thế hệ.

Thế hệ trước ra trận, thế hệ trẻ tuổi cũng muốn ra trận giết địch!

Toàn bộ Cố gia, tại thời khắc này đã vận dụng thủ đoạn tuyệt cường.

Tại cương vực của Cố gia.

Các thế lực phụ thuộc sớm đã điều động lượng lớn chiến sĩ tinh nhuệ đến đây, có rất nhiều chiến trường phi thuyền, hung thú, hội tụ thành lực lượng mênh mông kinh khủng, dừng trong tinh không.

Số lượng vạn vạn!

Ngày thường, Cố gia bảo vệ bọn họ.

Ngay lúc này, tất cả bọn họ dâng cao chiến ý.

“Vì Trường Sinh Cố gia mà chiến, san bằng tất cả.”

Năm vị Tiên Vương mở đường, đánh đâu thắng đó!

Giờ khắc này.

Ba ngàn đạo vực oanh một tiếng, giống như muốn nổ tung.

Mỗi khe Hư Không Hải và hỗn độn loạn lưu, cũng đang sôi trào.

“Năm vị Tiên Vương! ?”

Vô số tu sĩ run rẩy, cảm giác được khí tức kinh khủng cách xa vô tận này.

Vô số thế lực hãi nhiên muốn tuyệt.

Cho dù là Đại Đế cũng không nhịn được tâm thần bất an, sắc mặt đại biến, tê cả da đầu, suýt chút nữa quỳ phục trên mặt đất.

Trường Sinh Cố gia đồng thời xuất ra năm vị Tiên Vương!

Đây là chuyện không ai dự đoán được.

Bọn họ biết rõ nội tình của Trường Sinh thế gia kinh khủng, sâu không lường được, là một thế lực cổ xưa nhất của Tiên Vực, vẫn được truyền thừa sừng sững đến nay, không dám tưởng tượng.

Nhưng không ai dám suy đoán về phía này.

Một nhà năm Tiên Vương.

Nếu cộng thêm lão giả áo xám quỷ dị kia nữa.

Đây chẳng phải là có sáu vị Tiên Vương sao?

Đây là khái niệm gì?

Phải biết thời kì Thái Cổ Tiên Đình huy hoàng cường thịnh nhất cũng chỉ như vậy mà thôi.

Tất cả tu sĩ hít một ngụm khí lạnh, sau lưng ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Trong Trấn Thiên Thần Tông.

Trên mặt đám đệ tử và trưởng lão tràn đầy vẻ may mắn, quỳ phục trước mặt tổ sư của bọn họ, lẩm bẩm nói, “May mắn tổ sư có dự kiến trước, không để chúng ta lội vào vũng nước đục này.”

Bọn họ cảm thấy rất may mắn.

Nhất là giờ khắc này.

Cố gia... Thật sự quá đáng sợ.,

Tổ sư của Trấn Thiên Thần Tông lắc đầu, không khỏi cười khổ, lẩm bẩm, “Trước đây vị Tiên Vương kia dừng chân trước sơn môn của Cố gia ba ngày ba đêm, cuối cùng vô thanh vô tức rút đi, sau khi trở lại Tiên Đình, toàn thân đầy mồ hôi lạnh, chỉ nói một câu Cố gia đáng sợ, không kém gì ba cấm khu sinh mệnh.”

Khu vực không thể nói ở thiên ngoại, khu không người ở Dị Vực và Cửu U táng thổ.

Mọi người ở Tiên Vực đều biết đến ba cấm khu sinh mệnh này.

Năm đó Chân Long, thậm chí là tồn tại vô địch có thể địch lại Tiên

Đế, lần cuối cùng truyền đến tin tức, cũng là từ khu vực không thể nói ở thiên ngoại.

Cho nên lúc biết đám đệ tử hậu bối đắc tội Cố gia, trong khoảnh khắc ông ta tỉnh lại, lập tức một thân mồ hôi lạnh.

Hiện nay xem ra.

Nội tình của Cố gia, càng thêm đáng sợ.

Chỉ bằng năm vị Tiên Vương này đã có thể quét sạch trấn áp tất cả, không có đạo thống nào có thể chống đỡ ngăn cản!

Lúc này, đoán chừng Bất Tử Tiên Vương và Nguyên Thủy Tiên Vương cũng đã sợ đến choáng váng.

Chương 345: Các Phương Giao Phong, Đại Chiến Kinh Thế, Trong Vòng Trăm Năm Thành Đế

Đông!

Hư không tràn ra thần quang ngũ sắc, đại biểu cho năm loại pháp tắc chí cường, chống cự tất cả thế công phía trước, khiến từng khỏa sao trời hóa thành tro bụi, chia năm xẻ bảy, trở thành bột mịn.

Khu vực thần bí mệnh mông ở thiên ngoại, Hôi lão đứng ở chân trời, Pháp Thân to lớn, trên gương mặt bình thản lộ ra ý cười, “Tiên Vương rất hiếm thấy sao?”

“Nhưng Cố gia ta không thiếu.”

Ong!

Ông ấy nhấc bàn tay, thần quang ngũ sắc lấp lóe trong lòng bàn, đập về phía nguyên thủy mâu của Nguyên Thủy Tiên Vương ở phía trước, vạn vạn thần hà nở rộ, đó là lực lượng hủy thiên diệt địa, bị ông ấy khống chế trong tay.

“Tiên Vương chính là lực lượng cao nhất ở Tiên Vực, không thể khinh thường.” Nguyên Thủy Tiên Vương biến sắc, nguyên thủy mâu lấp lóe ô quang, lực lượng chí cường đang run rẩy, bị một chưởng này khiến cho sợ hãi.

Ông ta đã không còn tự tin và bá đạo tuyệt luân như trước, Tiên Vương khó vẫn, đó là vì không có địch thủ địch lại.

Nhưng bây giờ lập tức xuất hiện năm vị.

Khiến ông ta không khỏi biến sắc.

Cảm giác hôm nay rất nguy hiểm.

“Nguyên Thủy đạo huynh, trận chiến này, hai ta phải toàn lực ứng phó, không thể khinh thị nửa phần.” Bất Tử Tiên Vương trầm giọng nói, vẻ mặt rất ngưng trọng kiêng kị.

Trong đầu lấp lóe ngàn vạn ý niệm, đang suy nghĩ cục diện hôm nay, không cần nói ông ta cũng biết dữ nhiều lành ít, trong lòng sinh ra kinh hãi và hối hận.

Nhưng thân phận của ông ta không cho phép ông ta nói ra lời hàng phục.

Trận chiến này, không thể tránh khỏi!

Cố gia cũng không có khả năng buông tha bọn họ!

“Xin hỏi Bất Hủ Chủ Tể, trận chiến này, nên đánh như thế nào?”

Thủy Tổ của Thôn Thiên Tước là Chân Tiên cảnh đỉnh phong, lúc này tâm thần không nhịn được run rẩy, sinh ra sợ hãi và hãi nhiên.

“Trận chiến này, không thể tránh, chúng ta đã mất đường lui.”

“Trừ phi... Trốn vào cấm khu sinh mệnh khu vực không người ở Dị Vực!”

Bất Tử Tiên Vương vừa nói chuyện, cũng vừa phát run, sau lưng có một vòng mặt trời màu đen huy hoàng dâng lên.

Chấn động và chiếu rọi cửu thiên bát hoang, như một vòng mặt trời màu đen thiêu đốt hàng ngàn hàng vạn hắc hà, quy tắc chí cường sôi trào.

Đó là vòng bất tử lúc ông ta thành đạo!

Cái vòng này có thể diễn hóa lục đạo luân hồi, bàn tay sinh diệt, uy lực vô tận!

Oanh!

Giờ phút này, đại đạo oanh minh, kim quang như thủy triều cuốn tới.

Năm vị Tiên Vương của Cố gia lần lượt giáng lâm, tiên vụ bành trướng, hà thụy cuồn cuộn, khí thế vô thượng tuyệt cường, áp bách phương thiên địa này, xuất hiện trong một khu vực quy tắc chân không.

Lục Tổ, Thất Tổ, Bát Tổ, Cửu Tổ, Thập Tổ!

“Hôi lão.”

Trong nháy mắt bọn họ hiện thân, hư không chấn động, thiên địa cộng minh, toàn thân mơ hồ, hỗn độn khí tràn ngập, quy tắc như biển, giống như đã không ở trong thế giới này.

Hôi lão gật đầu, không nói thêm gì.

Bất Tử Tiên Vương và Nguyên Thủy Tiên Vương đang muốn mở miệng, năm vị Tiên Vương của Cố gia đã không nói thêm nữa, ánh mắt đạm mạc lạnh lẽo, “Cố gia, không cho các ngươi khinh nhục.”

“Hôm nay, lấy Tiên Vương thân của các ngươi, đúc thế huy hoàng của Cố gia ta!”

Năm người lập tức xuất thủ, lực lượng chí cường mênh mông cuồn cuộn giữa thiên địa, đó là khí thế và quy tắc kinh khủng không thể tưởng tượng được, vũ trụ cũng bị đánh chìm.

Dường như ngay lúc đó, Nguyên Thủy Tiên Vương và Bất Tử Tiên Vương đều hiện ra thủ đoạn tuyệt cường của mình, giữa thiên địa

vang lên vô số tiếng tụng kinh, quang mang tràn ngập, chính là pháp tắc của Tiên Vương.

“Không thể địch lại được, năm người này không hề kém chúng ta!”

Rất nhanh, thần thông pháp tắc của bọn họ vỡ vụn, sắc mặt đại biến, bỗng nhiên tái nhợt, không thể chống cự được.

Sau đó bọn họ ho ra máu, bay ngược lại, đâm cháy vô số tinh vực, hư không đổ sụp vạn vạn dặm, Pháp Thân vỡ nát, thân thể nổ thành vô số lỗ thủng!

Tiên Vương chi thân, lập tức trọng thương!

Cấp bậc Tiên Vương giao chiến, cho dù là Đại Đế cũng không dám rình mò.

Toàn bộ sinh linh chỉ có thể cảm nhận được bên ngoài thiên ngoại có khí thế vô thượng kinh thế quét ngang, từng khỏa đại tinh run rẩy, thương vũ rung động, càn khôn vặn vẹo.

Nơi đó truyền đến âm thanh gầm thét và không cam lòng, chấn động vô số thế lực.

Có thể đoán được, nơi đó phát sinh trận đại chiến kinh khủng thế nào.

Từng đầu dòng sông thời gian hiển hiện, mỗi một nhánh sông đều có thân ảnh đã từng là Tiên Vương hiển hóa, đây là trợ uy duy nhất, nhưng trong nháy mắt lại bị đánh nát.

Oanh!

Nơi đó có tiếng gào thét truyền đến, Bất Tử Tiên Vương và Nguyên Thủy Tiên Vương không ngừng ho ra máu, thân thể nổ tung, chỉ có thể hóa thành chân thân.

Ầm!

Phía sau, một cây chiến mâu vọt tới, quy tắc Tiên Vương lượn lờ, sử dụng như đại côn, thân mâu sáng chói, như dùng tiên kim đúc thành.

Bát Tổ của Cố gia quét ngang, lực lượng nặng nề đến không thể nói rõ được, nện trên lưng Bất Tử Tiên Vương, ông ta lập tức phun máu, bay ra ngoài.

Nhưng còn chưa rơi xuống đất, Bát Tổ đã cất bước đi tới, xuyên qua không gian, phốc một tiếng xuyên qua cơ thể ông ta, máu tươi văng ra, dính trên chiến mâu.

“Chẳng lẽ hôm nay sẽ chết ở đây?”

“Bản vương thành đạo vô số kỷ nguyên, được thiên sinh địa dưỡng, chưa hề bại trận, cả đời chiến địch, quét ngang vạn cổ!”

“Thậm chí từng suy tính ra một vị Chuẩn Tiên Đế, trước khi người này thành đạo, hoành kích trên dòng sông thời gian, ngăn người này tiến quân, phải mai danh ẩn tích!”

Bất Tử Tiên Vương đang gào thét, thân thể bị xuyên thủng, vạn vạn hắc hà quấn quanh, hai tay vỡ nát.

Thân ảnh của bọn họ to lớn ngập trời, được vô tận hắc vụ bao quanh, vô cùng mơ hồ, lộ ra vẻ ngoài quỷ dị.

“Nói nhảm nhiều quá, đừng nói là Chuẩn Tiên Đế, Tiên Đế đến Cố gia ta, cũng phải khách khí.” Lục Tổ Cố gia lạnh lùng mở miệng.

Trang phục trên người ông ấy quá cổ lão lâu đời, lâu đến mức Bất Tử Tiên Vương cũng không nhận ra đó là kỷ nguyên nào.

Lục Tổ Cố gia cũng nhớ không rõ lần trước ông ấy thức tỉnh là ở kỷ nguyên nào, đối với ông ấy mà nói, Bất Tử Tiên Vương chỉ là hậu bối mà thôi.

Nghe vậy, Bất Tử Tiên Vương bị đánh đến chân linh bất ổn, thân thể vỡ nát, càng thêm hãi nhiên, lúc này ông ta đã không còn nghi ngờ nội tình của Cố gia nữa.

So với hiểu biết của ông ta, càng thêm khủng bố và sâu không lường được!

Đông!

Những Tiên Vương còn lại lần nữa xuất thủ, quy tắc quấn quanh, thần mang phá thiên, mênh mông cuồn cuộn, đánh nứt vòng bất tử của Bất Tử Tiên Vương.

Thần linh vô địch trong đó phát ra tiếng kêu thảm, ngay lập tức bị xóa đi.

“Chỉ là Tiên Vương sơ kỳ, cũng dám khoác lác.”

Dáng vẻ của Nguyên Thủy Tiên Vương còn thê thảm hơn Bất Tử Tiên Vương nhiều.

Chương 346: Các Phương Giao Phong, Đại Chiến Kinh Thế, Trong Vòng Trăm Năm Thành Đế (2)

Vẻ mặt Thập Tổ Cố gia lạnh lùng, lúc đưa tay, quy tắc mênh mông, đánh bay Nguyên Thủy Tiên Vương, thân thể ông ta vỡ ra lại tái tạo, sau đó lại vỡ nát, vô cùng hãi nhiên.

Tiên vụ cuồn cuộn, hà thụy ngút trời.

Rất nhiều cường giả chí cường dùng thần thồn cường đại rình mò, kích động đến toàn thân run rẩy, sắc mặt đỏ lên.

Tiên Vương đại chiến.

Vạn cổ hiếm thấy.

Trong kỉ nguyên nào đó xuất hiện một vị Tiên Vương, đã là chuyện chấn động đại thế.

Đừng nói đến kỷ nguyên này, chỉ Cố gia, đã có năm vị Tiên Vương, cộng thêm một lão giả áo xám thần bí xuất thế.

Đơn giản không thể tin được!

“Trận chiến hôm nay, sợ là Cố gia giữ vững uy danh thế gia mạnh nhất Tiên Vực.” Giọng nói của bọn họ phát run nói, thần hồn không nhịn được run rẩy.

“Nội tình bực này, tại thời kì phồn thịnh nhất của Thái Cổ Tiên Đình, cũng chỉ như vậy mà thôi.”

Trong đó, mơ hồ nhìn thấy một chiếc đỉnh được quang huy tiên đạo bao phủ, một cái chuông màu vàng kim sáng chói, một đại ấn màu xanh chìm nổi trong hỗn độn, đó là Tiên Vương khí, đánh tan tất cả quy tắc đại đạo.

“Bản tổ hối hận a...”

“Mong Tiên Vương Cố gia tha mạng, ta nguyện làm nô, thần phục Cố gia.” Sắc mặt Thủy Tổ của Thôn Thiên Tước vô cùng tuyệt vọng hoảng sợ, không ngừng cầu xin tha thứ.

Vốn tưởng rằng dựa vào Bất Tử Tiên Vương và Nguyên Thủy Tiên Vương, có thể tuỳ tiện quét ngang Cố gia.

Nhưng không ngờ nội tình của Cố gia khủng bố như vậy, năm vị Tiên Vương đồng thời xuất thế, ông ta sắp bị hù chết, vãi cả linh hồn.

Chưa từng nghĩ sẽ có một ngày như thế.

Chênh lệch giữa Chân Tiên và Tiên Vương, căn bản không có cách nào phỏng đoán!

“Tộc Thôn Thiên Tước đã thôn phệ vô số Nhân tộc, hôm nay nên bị diệt!” Thất Tổ Cố gia rất lạnh lùng, trong mắt lộ ra chán ghét và sát ý.

Thủy Tổ Thôn Thiên Tước kêu thảm.

Mặc dù tu vi là Chân Tiên cảnh đỉnh phong, giờ phút này lại bị một chiếc đại đỉnh đánh chết trong nháy mắt, hóa thành một đoàn huyết vụ, hình thần câu diệt.

Không có bất kỳ ngoài ý muốn nào.

Bất kỳ thế lực nào xuất hiện cấp bậc Tiên Vương, đều có thể chen người đứng vào hàng ngũ bất hủ!

Tại Tiên Vực, Tiên Vương chính là chứng minh nội tình tốt nhất!

Đại chiến vẫn đang tiếp tục, Bất Tử Tiên Vương và Nguyên Thủy Tiên Vương gầm thét kêu thảm.

Đông!

Đông!

Đông!

Từng giọt tiên huyết bay lả tả, ẩn chứa khí thế vô cùng kinh khủng, đủ để xuyên thủng Chân Tiên, chôn vùi Chân Linh.

Trong khoảnh khắc rơi đập, hư không bị đánh rách tả tơi, lộ ra hư vô vô ngần.

Trong phạm vi ngàn tỉ dặm, tất cả tinh thể cũng nổ tung, trở thành bột mịn phế tích.

Một vài chủng tộc cổ lão giấu kín trong đó, không kịp di chuyển, bị một giọt tiên huyết xuyên thủng, vô số tộc nhân lập tức bỏ mình!

Trận chiến này tạo thành thanh thế không có gì sánh kịp.

Cho dù mấy kỷ nguyên trôi qua, sau này cũng sẽ lưu lại uy lực kinh thế của Tiên Vương, bất kì sinh linh nào bước vào, thân thể đều sẽ rạn nứt, hóa thành nùng huyết.

Năm vị Tiên Vương xuất thế, đủ để trấn áp tất cả, trận chiến này không có kết quả bất ngờ nào.

Nhưng Tiên Vương thật sự quá mạnh, siêu thoát tại Thiên Đạo, lực sinh mệnh cường đại đến vô biên.

Muốn đánh giết trong thời gian ngắn, cũng rất khó khăn.

Nhưng Nguyên Thủy Tiên Vương và Bất Tử Tiên Vương muốn thoát đi, càng không có khả năng.

Kết quả duy nhất, chính là bị năm vị Tiên Vương của Cố gia oanh sát thành tro tàn, trảm diệt chuỗi nhân quả này, triệt để phá vỡ ấn ký của bọn họ.

Như vậy, xem như bọn họ mới triệt để bị bài trừ khỏi thế giới này.

Ngay lúc đó.

Lúc tồn tại trên đỉnh cao nhất chiến đấu.

Đồng thời, bắt đầu từ Nam Thắng đạo vực, quang trận xuất hiện, vô cùng sáng chói, tiên vụ trận trận, liên thông đến thế giới và hư không khác, từng đội tiên giáp vệ cưỡi hung thú thuần huyết to

lớn xông vào trong đó.

“Thập Tổ đã giao thủ, chúng ta chỉ cần giải quyết đám tôm tép này là được.”

“Đoán chừng bây giờ những thế lực này đã không còn chiến ý nữa.”

“Người quyết định, thường là chiến lực đỉnh cao nhất.”

Trên chiến thuyền Thiên Thương, Cố Trường Sinh nhẹ giọng nói, đám người Liên Tinh, Cổ Thần Mục ở bên cạnh hắn, cùng hắn đi giết địch.

Đối với bọn họ mà nói, đây cũng là một trận lịch luyện hiếm thấy.

“Nội tình gia tộc của công tử thật sự quá cường đại, trước kia ta cũng không biết có nhiều Tiên Vương tọa trấn như vậy.”

Liên Tinh nhìn về từng chiến chiến thuyền khí thế bàng bạc ở xung quanh, âm thanh tràn đầy sợ hãi thán phục và tôn kính.

Cổ Thần Mục cũng gật đầu nói, “Đúng vậy, khi còn bé ta đã nghe phụ vương nói, Cố gia mạnh, gần như không tìm thấy thế lực có thể sánh ngang.”

“Hôm nay nhìn thấy, chỉ biết than thở, trong lòng thật lâu không bình tĩnh được.”

Nếu không phải phụ vương hắn ta vẫn lạc sớm, sao tộc Cổ Thần sẽ xảy ra phản loạn được

Bây giờ.

Trường Sinh chiến, kinh động vô số thế lực đạo thống.

Từ xưa đến nay, chuyện này đã xảy ra bao nhiêu lần?

Hôm nay, tất cả mọi người đều nhiệt huyết sôi trào, bởi vì là người của Cố gia mà kiêu ngạo tự hào.

Đồng thời, cũng hiện ra thực lực và nội tình mạnh mẽ của mình

với Tiên Vực!

Tại chân trời xa xôi, tám đạo khí tức Chân Tiên đứng mũi chịu sào, sau đó mười chín đạo Đế uy mênh mông cuồn cuộn, hơn bốn mươi đạo khí tức Chuẩn Đế đứng đó, kinh khủng dị thường.

“Giết!”

“Bình Bất Tử Hồ, Nguyên Thủy Hồ, Thôn Thiên Tước!”

“Tiên Vương có một không hai vạn cổ, cử thế vô địch, giương cao thần uy của Cố gia ta!”

“Diệt tất cả kẻ địch trong phạm vi này!”

Vạn vạn tu sĩ mênh mông đi đến, vượt qua Hư Không Hải, hỗn độn loạn lưu giữa các đạo vực, thanh thế ngập trời, sát khí bao phủ tất cả.

Vô số thế lực sợ hãi, co rúm trong cương vực của mình, không dám phát ra tiếng, nhìn tộc nhân và các tu sĩ phụ thuộc Cố gia đi lại trên trời, che khuất không trung.

Ngàn tỷ đại quân ép tới, giống như một lưỡi dao tuyệt thế, dùng thiên uy đúc thành, ầm vang một tiếng, bổ ra tất cả!

Oanh!

Bất Tử Hồ, Nguyên Thủy Hồ đứng mũi chịu sào, bền ngoài tinh không, mắt thấy Tiên Vương nhà mình bị vây công, có nguy cơ vẫn lạc, chiến ý sớm đã đánh mất, toàn thân rét run.

Giờ khắc này, bọn họ gặp nhau giữa các tinh vực, đại chiến hết sức căng thẳng.

Chín vị Chân Tiên của Cố gia khởi hành đến đánh giết ba vị Chân Tiên của Đế Lạc Cốc, Vẫn Tiên Nhai, Cửu Tiêu Kiếm Các.

Trận chiến này, cũng to lớn kinh thiên.

Mặc dù không thể so với Tiên Vương chiến, nhưng cũng hiếm thấy trên đời, dính đến thế lực bất hủ, mấy ngàn vạn năm cũng không

thể gặp một lần.

Cuối cùng.

Ba vị Chân Tiên của Đế Lạc Cốc, Vẫn Tiên Nhai và Cửu Tiêu Kiếm Các vẫn lạc, tiên khí đánh nát, vô cùng tàn khốc, long trời lở đất, quỷ khóc thần gào.

Tiên huyết vẩy xuống, giống như mưa máu, bao phủ vạn vạn dặm tinh vực, toàn bộ sinh linh không kìm lòng được buồn bã.

“Giết!”

“Muốn chết!”

Cố Trường Sinh đi lại trong các tinh vực, xâm nhập vào sâu trong hang ổ của kẻ địch, ánh mắt đạm mạc băng lãnh, lúc đưa tay, một đạo kiếm khí thô to chém ra, trảm diệt một vị Chuẩn Chí Tôn khí tức bàng bạc.

Hắn cũng đi chém giết với mọi người, chuyên chọn Chí Tôn và Chuẩn Chí Tôn, nếu là gặp được tồn tại cấp bậc Huyền Tôn, hắn chọn quanh co, dùng thủ đoạn khác giao phong.

Hắn cũng đang ma luyện chiến lực của bản thân trong chiến đấu, cho tới bây giờ, cấp bậc Đại Thánh khó mà đến gần hắn được, bị hỗn độn khí ma diệt, trấn thành bột mịn.

Mắt thấy tiên tổ cường đại, càng khích lệ ý chí quyết tâm tu luyện của Cố Trường Sinh, đời này nếu không chứng thành Tiên Đế vị, sẽ cô phụ sự chờ mong của vô số người trong tộc đối với hắn.

“Trong vòng trăm năm, phải chứng thành Đế vị.”

Chương 347: Tiên Vương Cuối Cùng Vẫn, Không Chết, Nguyên Thủy Thương

Chỗ sâu trong Tiên Vực, trong vũ trụ rộng lớn vô ngần, từng khỏa đại tinh được hỗn độn khí quấn quanh bỗng nhiên vỡ nát, tinh thể khổng lồ vận chuyển ở quang qunh cũng ầm vang vỡ tan.

“Giết!”

Uy lực của Tiên Vương vẫn rung chuyển, chấn nhiếp vô biên cương vực, phát ra tiếng gầm thét và tiếng giết kinh thiên động địa.

Lực lượng quy tắc vô cùng kinh khủng như vạn vạn sợi thần hà tiên huy, hỗn độn khí bốc hơi, phát ra bốn phương tám hướng.

Các tiểu thế giới, đại thế giới cũng bị liên lụy, quy tắc đắm chìm vào, trong nháy mắt liền tan biến, sụp đổ.

Vô số sinh linh không kịp phản ứng đã chết đi.

Một suy nghĩ của Tiên Vương có thể tuỳ tiện hủy diệt tất cả, vũ trụ khô kiệt, thế giới suy bại.

Cường đại đến gần như không chết.

Giờ khắc này.

Thậm chí Bất Tử Tiên Vương và Nguyên Thủy Tiên Vương còn đang thi triển cấm thuật đáng sợ nhất.

Toàn thân bọn họ thiêu đốt sáng lên, vạn vạn đạo tiên phù nở rộ, không để ý đến nhân quả to lớn, muốn tìm kiếm “Tương lai thân” từ tương lai đến đây tương trợ.

“Bất Tử Hồ đứng bên ngoài vạn trượng hồng trần, được phân thành cấm khu, không nhiễu ngoại giới, còn có con đường sống.”

“Hôm nay, ai đến cũng không thể cứu được ngươi.”

“Cho dù tương lai thân giáng lâm, cũng phải vẫn lạc.”

Vẻ mặt năm vị lão tổ của Cố gia lạnh lùng, cùng nhau xuất thủ.

Năm đạo Tiên Vương chi uy tuyệt thế quét sạch Cửu Thiên bát hoang, bao phủ vạn vạn sao trời, mấy trường hà thời gian và không gian đến từ các giới vực khác nhau sụp đổ.

Trong đó vô số mảnh vỡ từng có bóng dáng, vết tích của Bất Tử

Tiên Vương in dấu xuống, bây giờ tất cả đều vỡ thành bột mịn.

Tương lai thân có khí thế rất cường đại, viễn siêu giờ khắc này.

Thậm chí còn không kịp quay đầu, đã bị một ánh mắt bình thản trên dòng sông thời gian chấn vỡ, trên mặt tràn đầy kinh hãi và tuyệt vọng.

“Tiên tổ các ngươi...” Giọng nói của Nguyên Thủy Tiên Vương phát run, chưa bao giờ hoảng sợ như thế.

Một ánh mắt đã chấn vỡ tương lai thân của ông ta?

“Bản vương không cam lòng...”

“Ta là Tiên Vương a! Sừng sững tại đỉnh cao ở Tiên Vực vô số kỷ nguyên!”

Bất Tử Tiên Vương cũng gào thét, toàn thân đang thiêu đốt.

Mặc dù tự phong không chết, nhưng đối mặt với năm vị Tiên Vương vây giết, cho dù có nghịch thiên hơn, cũng phải đẫm máu mất mạng.

Giờ phút này, đông một tiếng, như vũ trụ nổ tung, ánh sáng cửu thải chói lọi, chiếu rọi vô số tiểu vũ trụ, vạn vạn tinh vực.

Tất cả quy tắc Tiên Vương gia thân, hóa thành lò nung vũ trụ, quy tắc thần liên to lớn như sao trời, tiên đạo huy hoàng, như thương vũ chụp xuống.

Loại vũ trụ chi uy này hoàn toàn không phải vũ trụ ẩn chứa trong tiểu thế giới có thể so sánh.

Chính là một phương vũ trụ cổ lão chí cao trong Tiên Vực, được năm vị Tôn Tiên Vương sử dụng, có thể diệt tận chúng sinh.

Chân Tiên bước vào, trong nháy mắt sẽ bị bắn chết, hình thần câu diệt.

Giờ phút này, Bất Tử Tiên Vương tuyệt vọng gầm lên tức giận, bị luyện hóa trong đó, ngàn vạn quy tắc trảm diệt.

Cuối cùng, bịch một tiếng, thi hài hóa thành tro tàn, vòng bất tử vỡ thành bột mịn, một luồng hồnTiên Vương tồn tại cuối cùng trong thiên địa cũng tiêu tán.

Thời khắc này, vô số sinh linh xúc động, cùng nhau ngẩng đầu, trên mặt kinh sợ hãi nhiên.

“Đây là Bất Tử Tiên Vương... Vẫn lạc...”

“Đến Bất Hủ Chủ Tể của Bất Tử Hồ cũng đã chết...”

Không nhìn thấy trận chiến kinh thế kia, nhưng lại có thể cảm nhận được trong thiên địa, có quang mang cửu thải chói lọi rơi xuống, bao phủ vô số địa giới.

Đó là do quy tắc biến thành, đồng thời cũng là một thân đạo quả của Tiên Vương, cứ thế bị đánh nát, trở về Tiên Vực.

Dường như tất cả các nơi trong ba ngàn đạo vực đều chấn động, động đất, sau đó lâm vào yên tĩnh như đã chết.

“Tiên Cổ thong dong truyền Thái Cổ, Thái Cổ thong dong truyền vạn thế, đương thời không ngờ có thể nhìn thấy Tiên Vương vẫn lạc, Tiên Vực lâm vào cảnh tượng buồn đau...” Một cổ lão đã tu mười thế thở dài cảm khái.

“Cố gia mạnh, không dám tưởng tượng.”

“ĐếnTiên Vương cũng vẫn lạc trong tay Cố gia, chỉ sợ hôm nay trở đi, uy danh thế gia đứng đầu Tiên Vực này, sẽ vĩnh trấn vạn cổ.”

Rất nhanh, giữa thiên địa vang lên tiếng thần chung to lớn, dừng ở tổ địa của Nguyên Thủy Hồ, chiếu rọi cảnh tượng cổ lão tại Tiên Vực.

Cổ lâm hào hùng, Chân Tiên truyền đạo, Tiên Vương mở tiệc.....

Chân trời, bên ngoài tinh không, chỗ sâu trong vũ trụ... Đều hiển hiện cảnh tượng khoáng thế này.

Vô số sinh linh hoảng sợ bất an, ngẩng đầu nhìn một màn này, rất nhanh tộc địa của Nguyên Thủy Hồ đã bị vô tận huyết sắc xâm

nhiễm, trở thành một mảnh đen như mực.

Hắc huyết đầy trời, một vị Tôn Tiên vương không cam lòng gầm thét, oanh một tiếng, bị năm cỗ khí thế tuyệt thế đánh Chân Linh chia năm xẻ bảy, khó mà phục hồi như cũ...

Sau khi Bất Tử Tiên Vương ngã xuống.

Nguyên Thủy Tiên Vương cũng nối theo gót.

Giờ khắc này, tất cả ba ngàn đạo vực đều trầm mặc tĩnh mịch.

“Ô ô...”

Tiếng kèn cổ lão bỗng nhiên khuếch tán ra.

Ông!

Hư không rung động, tiên vụ phá vỡ.

Từng chiếc chiến thuyền phá vực oanh minh xuất hiện, khí thế hào hùng ép xuống, dọc đường đi, tất cả tinh vũ đều rạn nứt, thiên địa run rẩy, giống như sắp diệt thế.

Phía trước là một phương vô thượng đạo thống, Cửu Tiêu Kiếm Các.

Cửu Tiêu Kiếm Tổ, chính là một vị kiếm tu cực kì cường đại tại thời kì cổ lão, tu hành Sát Sinh Chi Kiếm...

Nghe nói do một khối Sát Sinh Kiếm Thạch biến thành, sinh ra đã đứng ngạo nghễ cổ kim.

Một thân kiếm đạo, sát phạt kinh thiên, coi trọng tàn giết dưỡng kiếm.

Sinh linh chết dưới kiếm này không thể đếm được, nhiều vô số kể.

Tu vi của Cửu Tiêu Kiếm Tổ sớm đã đạt tới Chân Tiên cảnh, tự phong Kiếm Tổ, khai sáng một phương này vô thượng đạo thống Cửu Tiêu Kiếm Các.

Phương đạo thống này thu nhận cả Nhân tộc và dị tộc, điểm giống

nhau duy nhất chính là giết chóc quá nặng.

Thanh danh không tốt trong ba ngàn đạo vực, khiến rất nhiều thế lực kiêng kị.

Lần này Cửu Tiêu Kiếm Tổ xuất thế, tham dự cuộc chiến nhằm vào Trường Sinh Cổ gia, là vì ông ta có quen biết với Thủy Tổ Bất Tử Hồ.

Nhưng hiện nay, Cửu Tiêu Kiếm Tổ đã bị tám vị Chân Tiên của Cố gia xuất thủ, kiếm quyết quả thật kinh diễm, có điều gặp phải Chỉ Qua Quyết của Cố gia cũng phải cúi đầu.

Chương 348: Máu Chảy Thành Sông, Thi Cốt Chất Đống, Trận Chiến Tại Cửu Tiêu Kiếm Các

Tám vị Chân Tiên của Cố gia cùng đánh chết Cửu Tiêu Kiếm Tổ, đến Cửu Tiêu đạo kiếm sinh cùng ông ta cũng vỡ nát, Chân Linh đánh tan, không vào luân hồi.

Sau trận chiến này, chỉ dư ba đã khiến chín ngàn phiến tinh vực sụp đổ.

Ong!

Phía trước, khí tức thê lương cổ lão vọt tới, lọt vào trong tầm mắt là ngàn vạn Kiếm Phong mọc như rừng, tiên vụ mờ mịt, trời quang mây tạnh.

Ngàn vạn đạo kiếm khí dâng lên tận trời, sát cơ vô tận, như một khối đại lục cổ lão bồng bềnh chìm nổi trong hư không, so sánh với nói, những khỏa sao trời kia chỉ ngang bằng tro bụi.

Ong!

Mười vạn tiên giáp vệ của Cố gia như thủy triều xông ra, trong đó tu vi thấp nhất cũng là Thánh Nhân cảnh, trải qua vô số sinh tử chém giết.

Bọn họ xuất hiện trên chiến thuyền, cầm thần binh cổ lão trong tay, tiên huy bao phủ, sát khí cuồn cuộn, giống như Tu La từ Địa Ngục trở về.

Mỗi đầu tọa kỵ đều là sinh linh thuần huyết, từ nhỏ đã được Cố gia nuôi dưỡng, trên khôi giáp là phù văn cường đại, thần quang ẩn ẩn, mạnh mẽ vô biên.

Bọn họ từ Nam Thắng đạo vực xông ra, một đường chém giết, số lượng sinh linh chết trong tay bọn họ, có thể xưng vô số.

Hai thế lực Đế Lạc Cốc, Vẫn Tiên Nhai tự lập thành cấm khu tử vong, đã bị hủy diệt.

Vô số tộc nhân bỏ mình, thi hài chồng chất nửa mảnh tinh vực, tiên huyết hóa thành dòng sông cuồn cuộn, quét sạch bốn phương tám hướng, khiến vô số tu sĩ sợ hãi.

Trong đó có hai vị Bán Chân Tiên, bốn vị Đại Đế làm nội tình trấn áp, đều bị các vị lão tổ của Cố gia đánh nổ, máu nhuộm trường không.

Bây giờ cương vực và nội tình đang bị tộc nhân và đông đảo thế lực phụ thuộc của Cố gia chia cắt.

Các phương đạo vực khác căn bản không có bất kỳ thế lực hay tu sĩ nào có can đảm nhúng tay.

Cố gia chia thành vài đội nhân mã, tiến về các đạo vực khác nhau, cũng không tụ tập thành đại quân ở cùng một chỗ.

“Cửu Tiêu Kiếm Các vừa bị diệt, cũng chỉ còn lại Bất Tử Hồ và Nguyên Thủy Hồ.”

“Bất Tử Tiên Vương và Nguyên Thủy Tiên Vương đã vẫn lạc, hiện nay chúng ta chỉ là đi thanh lý chiến trường cuối cùng và thu hoạch thôi.”

“Gia tộc đã giao cho ta toàn quyền phụ trách trận chiến này, cũng coi như một lần ma luyện của mọi người.”

Cố Trường Sinh khẽ nói với đám người.

Hắn khoanh chân ngồi trên đầu chiến thuyền Thiên Thương, áo trắng phần phật, nhìn chăm chú phía trước, ánh mắt bình tĩnh không lay động.

Thế hệ trẻ tuổi của Cố gia, thập đại danh sách đứng bên người hắn, khí thế chúng tinh củng nguyệt, trong mắt chiến ý dâng cao.

“Được Thần Tử dẫn dắt, chúng ta thế như chẻ tre, giết tới cửu thiên bát hoang đều phải sợ hãi.”

Trong mắt đám người Cố Quang Minh, Cố Tinh Thần, Cố Minh Hoàng mang theo cuồng nhiệt và sùng kính nói.

Một đường chém giết, mỗi người bọn họ đều có thu hoạch tương đối khá.

Chiến đấu mà bọn họ trải qua vượt xa thế hệ trẻ tuổi còn lại.

Đương nhiên.

Trận chiến này, Cố gia và các thế lực phụ thuộc cũng có không ít hao tổn.

Nhưng chuyện này đều nằm trong phạm vi dự đoán của Cố gia.

Trường Sinh chiến, không có khả năng không chết người.

Dù sao một khi khai chiến, liền mang ý nghĩa không chết không thôi.

“Bắt đầu đi, hủy diệt trận văn bảo vệ ở nơi đây trước.” Cố Trường Sinh khẽ gật đầu, mở miệng nói.

Pháp Thân của hắn kéo dài, như một vị Tiên Đế áo trắng cao vạn trượng, hỗn độn khí chìm nổi ở xung quanh, giống như có thể một tay hái sao trời.

“Cửu Tiêu Kiếm Các không cần tồn tại nữa, kể từ hôm nay, xóa tên khỏi Tiên Vực.”

Đạo âm truyền ra, như cự trống vang lên trên khắc các đại lục, bốn phương tám hướng cộng minh, cùng run rẩy, từng khỏa sao

trời lung lay, như muốn rơi xuống.

“Vâng, Thần Tử.”

“Có dũng khí khiêu khích Trường Sinh Cố gia ta, quả thật Cửu Tiêu Kiếm Các không cần tồn tại nữa!”

“Giết, hôm nay giết tới khu vực này máu chảy vạn vạn dặm!”

Đám người của Cố gia nhao nhao đáp lại, quang hoa trên người ngút trời.

Ông!

Ông!

Ông!

Từng chiếc chiến thuyền run rẩy, thần trận cổ lão sáng lên, đan dệt ra vạn vạn đạo quang hoa.

Như tinh đồ in dấu, thành một thanh kiếm quang vô song, sát khí ngập trời, quét sạch bốn phương tám hướng, bổ ra thiên địa, đánh tới đại lục hào hùng phía trước.

Một đạo kiếm quang này ẩn chứa đòn đánh mạnh nhất của Chuẩn Đế, Chí Tôn tới gần sẽ vỡ nát, hình thần câu diệt.

Bất kì tu sĩ nào đến đây cũng phải biến sắc, hỗn độn khí phía trước bốc lên, thiên địa bị tách ra, giống như đứt gãy!

Oanh!

Oanh!

Cảm giác có khí tức khinh khủng bên ngoài đại lục áp bách mà đến, trong đại lục vô biên lập tức vọt lên kiếm khí kinh thiên.

Đó là ba vị Đại Đế!

Trừ ba người này, thậm chí tại rất chỗ sâu, hai đạo kiếm khí hào hùng nặng nề như sơn hải bao trùm tới, một luồng kiếm ý, chém xuống rất nhiều sao trời bên ngoài thiên địa.

Đó là hai thân ảnh hùng vĩ, một người giống như trường kiếm rèn đúc mà thành, trên người có vô tận tiên khí và kiếm ý.

Một người khác có khí tức yếu hơn không ít, nhưng vẫn rất kinh thế, đủ để chấn nhiếp bát hoang.

Cửu Tiêu Kiếm Các còn có một vị Chân Tiên, một vị bán Chân Tiên!

Nội tình đáng sợ như vậy, cũng chấn động rất nhiều thế lực và đại nhân vật cổ lão đang âm thầm theo dõi.

“Xem ra mấy kỷ nguyên này, Cửu Tiêu Kiếm Các đều đang giấu tài, lại có hai vị Chân Tiên tọa trấn, nếu không phải Trường Sinh chiến bộc phát, đoán chừng không ai biết rõ...”

“Đúng vậy, nếu không tại sao Cửu Tiêu Kiếm Các có thể cuồng vọng như thế được, đáng tiếc đá phải tấm sắt, chú định sẽ bị hủy diệt, chúng ta chờ xem kịch đi.”

Bọn họ đàm luận giao lưu với nhau, phía chân trời, quanh quẩn tiếng trận văn khởi động.

“Trường Sinh Cố gia, đừng khinh người quá đáng!”

“Mặc dù trận chiến này chúng ta thất bại, nhưng nhất định là cá chết lưới rách.”

“Cố gia các ngươi, cũng phải thương vong thảm trọng.”

Ba vị Đại đế của Cửu Tiêu Kiếm Các quát to, đế kiếm chìm nổi, trong mắt là sát ý băng hàn vạn cổ, sớm đã làm tốt chuẩn bị tử chiến.

Đối mặt với Cố gia cường thế đáng sợ, bọn họ không có lựa chọn khác, lúc này cho dù thần phục đầu hàng, Cố gia cũng sẽ không đáp ứng.

Trong khoảnh khắc đón lấy Chỉ Qua Pháp Chỉ, đã chú định phải giết tới thương hải hoành lưu, long trời lở đất.

Sau đó.

“Giết!”

“Giết!”

“Giết đám người Cố gia xâm phạm đến đây!”

“Không chết không thôi!”

Chương 349: Máu Chảy Thành Sông, Thi Cốt Chất Đống, Trận Chiến Tại Cửu Tiêu Kiếm Các (2)

Vạn vạn sinh linh từ các nơi trong đại lục phóng lên tận trời, sát ý sôi trào, không hề sợ hãi, hội tụ thành một thanh cự kiếm màu đen vô cùng điên cuồng.

Vô số oán hận, tuyệt vọng và oan hồn quấn quanh, giống như có thể trảm diệt cửu thiên.

Bọn họ biết rõ, Cố gia ít nhất có năm vị Tiên Vương tọa trấn, có thể bình định tất cả.

Cho nên bây giờ có thể giết một người, thì thêm một người.

Ôm tính toán như vậy, đông đảo sinh linh của Cửu Tiêu Kiếm Các đã trở nên điên cuồng, khát máu ngập trời.

Ầm!

Đồng thời, các trận văn bên trong Cửu Tiêu Kiếm Các cũng đang sáng lên, các chùm sáng đan xen vào nhau, hình thành một mảnh sao trời.

Trên đó lạc ấn quy tắc chí cường, như Thiên đồ, có thể chống đỡ tất cả kẻ địch đánh tới.

“Chỉ là tàn trận, cũng dám ngăn Cố gia ta, không biết sống chết.”

“Hôm nay, không ai có thể thoát khỏi nơi đây.”

Nhưng vẻ mặt ba vị Chân Tiên của Cố gia đến đây đều rất lạnh nhạt, xuất thủ.

Trong nháy mắt, tiên khí mênh mông cuồn cuộn, vô lượng ánh sáng bộc phát, giống như vạn vạn khỏa sao trời bộc phát, vũ trụ đang mở ra, vô tận hỗn độn khí ép xuống.

Đạo Thiên đồ như sao trời này đã bị hủy, tiếng tạch tạch không ngừng vang lên, khó mà chống cự được, hóa thành tro tàn!

“Nhất định phải cá chết lưới rách sao? Vậy lão phu muốn nhìn xem hôm nay có bao nhiêu tộc nhân Cố gia bị lão phu giết chết!”

Vị Chân Tiên của Cửu Tiêu Kiếm Các lạnh như băng nói, một kiếm chém tới, kiếm quang loá mắt, tiên vụ bành trướng, vô cùng kinh khủng.

Đồng thời, ông ta và vị bán Chân Tiên kia mang theo sát ý và tức giận cất bước đi ra, sừng sững tại chân trời.

“Trường Sinh chiến, bất tử bất diệt, tiên uy không thể nhục! Đường luân hồi sẽ khắc tên các ngươi, nguyền rủa cả đời!” Vẻ mặt vị bán Chân Tiên kia rất dữ tợn, thân thể lập tức to ra một vòng, hét lớn một tiếng.

Thậm chí không có chút do dự, dứt khoát lựa chọn tự bạo, hi vọng có thể nhờ vào đó mà diệt đám người Cố gia đến đây.

Oanh!

Bán Chân Tiên lựa chọn tự bạo, uy lực ngập trời, hư không cũng bị nổ tung.

Trong bóng tối, rất nhiều nhân vật cổ lão đang rình mò quan sát cũng phải biến sắc sợ hãi, “Không hổ là Cửu Tiêu Kiếm Các, khát máu điên cuồng, gặp phải tử cảnh, đến bán Chân Tiên cũng làm như vậy...”

Nhưng Cố Trường Sinh sớm đã đoán trước, sắc mặt rất bình tĩnh, “Tự bạo thì như thế nào, các lão tổ sẽ không để chúng ta phải hy sinh vô vị!”

Hắn vung tay lên, ném một tấm phù văn bằng da thú xưa cũ từ trong tu di giới ra.

Cũng không thôi động, phía trên lập tức tràn đầy tiên huy, hình như có vô thượng Tiên Vương tụng kinh, không ngừng phóng đại trong hư không, kéo dài mà tới, trong nháy mắt che đậy bầu trời!

Lực lượng hư không co vào, vô cùng huyền diệu, thu lại cỗ năng lượng kinh khủng kia, chuyển đến một mảnh thế giới khác.

Chính là da của Hư Không Thú Vương.

Bí bảo bực này có thể bảo vệ đông đảo tu sĩ và tiên giáp vệ của Cố gia không sao, để phòng bị cường giả tuyệt thế giết chết.

Thấy một màn này, trên mặt vô số sinh linh của Cửu Tiêu Kiếm Các vốn tràn đầy tàn nhẫn và điên cuồng, lập tức trở nên cứng ngắc.

Sau đó, càng thêm điên cuồng và tuyệt vọng.

“Tộc nhân Cố gia, cùng đi với ta!”

“Giết!”

Cố Trường Sinh quát một tiếng, là người đầu tiên từ trên chiến thuyền Thiên Thương nhảy xuống.

Kiếm gãy Đại La trong tay, Pháp Thân cao lớn, vô tận tiên hà bộc phát, kiếm khí như mưa bao trùm tất cả, giết lên phía trước.

Vừa quét qua.

Phía trước giống như bị trời phạt, xuất hiện một màn hủy diệt.

Long trời lở đất, ngọn núi sụp đổ, kiếm quang lật úp trăm vạn sơn hà.

Toàn bộ sinh linh nổ tung dưới một kích này, trở thành huyết vụ.

Đồng thời trong miệng Cố Trường Sinh tụng ra mấy chữ.

“Hô phong!”

“Hoán vũ!”

“Bàn tay lôi!”

Gió lốc màu đen, hạt mưa nặng như hỗn độn, lôi đình lôi kiếp xen lẫn....

Đây đều là sát chiên mang tính hủy diệt đông đảo.

Chạm vào là phải chết, Đại Thánh đối mặt cũng phải nổ tung, hình thần câu diệt.

Vẻ mặt Cố Trường Sinh rất đạm mạc, không hề lưu tình.

Nếu cục diện trận chiến này thay đổi, hiện nay gặp phải cảnh ngộ này, chính là tất cả mọi người trong Cố gia bọn họ.

Sau lưng Cố Trường Sinh, thế hệ trẻ tuổi của Cố gia cũng gia nhập chiến cuộc, tìm kiếm đối thủ của mình.

Trận chiến này, chính là cơ hội Cố gia cho bọn họ ma luyện.

Rất nhanh, hàng ngàn hàng vạn tiên giáp vệ cũng xông đến, bắt đầu quét sạch xung quanh.

Như thanh đao tuyệt thế, giết chết tất cả sinh linh, thế như chẻ tre, không ai có thể ngăn cản.

“Ừm? Khí tức này...”

“Tiên đạo chi ý rất thuần túy.”

Sau đó Cố Trường Sinh phát hiện một sinh linh màu vàng ở trong đó, được một đám Chí Tôn và hai tên Chuẩn Đế bảo vệ.

Tên sinh linh màu vàng này rất loá mắt, sắc mặt lạnh lùng mang theo sát ý, muốn rời khỏi chiến trường, sợi tóc giống như hoàng kim màu vàng rèn đúc thành, vô cùng sáng chói, kiếm ý dâng lên, tiên ý lượn lờ.

“Dòng dõi Chân Tiên?”

Cố Trường Sinh nhẹ giọng nói.

Bên người hắn có mấy tên Chuẩn Đế, nghe vậy dường như không chút do dự lao thẳng tới, Chuẩn Đế uy mênh mông cuồn cuộn, hủy diệt tất cả sinh ven đường thành tro bụi!

Mục tiêu của bọn họ là hai vị Chuẩn Đế kia, lưu lại tên sinh linh hoàng kim này cho Cố Trường Sinh.

“Vừa vặn dùng tên dòng dõi Chân Tiên Chuẩn Chí Tôn cảnh này để ma luyện.”

Cố Trường Sinh vừa dứt lời, thân ảnh đã biến mất tại chỗ, vạn trượng Pháp Thân thu nạp, Côn Bằng giương cánh, tốc độ nhanh đến cực hạn.

Kiếm gãy Đại La được nâng lên, kiếm ý kinh thiên, sắc bén bức người, tiên quang lập lòe, chính là một kích tuyệt cường.

“Truyền nhân Cố gia?”

Dòng dõi Chân Tiên biến sắc, sau đó sắc mặt âm lãnh, nhận ra thân phận của Cố Trường Sinh, ngoại hình của hắn ta giống như con người, nhưng lại dó đường vân tinh xảo màu vàng bao trùm.

Hắn ta đưa tay, hóa thành trường kiếm màu vàng rực rỡ, kiếm mang phá thiên, trong đó có quy tắc kiếm đạo chảy xuôi.

Đại khai đại hợp, tia lôi màu vàng lấp lóe, phủ trên kiếm chiêu tuyệt cường này, có thể tuỳ tiện giết Chí Tôn.

Nhưng trải qua chiến đấu không ngừng ma luyện, thực lực của Cố Trường Sinh đã gia tăng mãnh liệt.

Kiếm gãy Đại La không gì không phá, pháp lực phun trào, hỗn độn khí dâng lên, khiến tên sinh linh hoàng kim này chấn bay ra ngoài, máu phun ra, cánh tay trực tiếp chấn vỡ.

“Cái gì! ?”

“Ngươi đã mạnh đến tình trạng này rồi?”

Sắc mặt sinh linh hoàng kim trắng bệch, lộ ra vẻ hãi nhiên và không dám tin.

Hắn ta có thiên tư tuyệt thế, vô địch cùng cảnh, chính là dòng dõi Chân Tiên, cao hơn Cố Trường Sinh ba đại cảnh giới, vẫn không thể địch lại một kích của hắn.

“Vẫn rất mạnh, so với đám thiên kiêu cùng thế hệ mà ta đã gặp thì mạnh hơn một đoạn, dù sao phụ thân chính là Chân Tiên, không phải Đế Tử có thể so sánh.”

“Nhưng bản thể không phải sinh linh bình thường, giống như là thần tài biến thành.”

Cố Trường Sinh nhíu mày nói, tiên đồng sáng chói, lưu chuyển huyền diệu, phù văn lít nha lít nhít, nhận ra bản thể của sinh linh hoàng kim này.

Bởi vì bên ngoài thân thể hắn ta rất cứng rắn, siêu việt thiên kiêu bình thường, bao trùm kim loại quỷ dị.

“Thi triển thiên phú kiếm thuật sao?” Cố Trường Sinh lần nữa xuất thủ.

“Sát Sinh Kiếm thuật?”

Kiếm khí khuấy động bốn phương tám hướng, sau mười chiêu, tiên đồng lấp lóe, hắn đã nghiên cứu triệt để kiếm chiêu áo nghĩa của đối phương.

“Ngươi không được qua đây.....” Vẻ mặt sinh linh hoàng kim trở nên rất hãi nhiên hoảng sợ, không ngừng thổ huyết bảy ngược ra ngoài, thân thể nổ tung, vết thương chồng chất, không còn dáng vẻ ngạo nghễ vì là dòng dõi Chân Tiên nữa.

Hắn ta phát hiện, từ đầu đến cuối, hắn ta không hề có sức hoàn thủ.

Chương 350: Sát Sinh Kiếm Thạch, Kiếm Gãy Đại La Biến Hóa, Một Chưởng Hủy Diệt Bất Tử Hồ

Cố Trường Sinh đang dùng hắn ta ma luyện kiếm chiêu, vẻ mặt nhẹ nhõm lạnh nhạt, muốn mượn cơ hội này để tìm tòi thiên phú của hắn ta.

“Đã tìm tòi không sai biệt lắm.”

Sau một khắc, Cố Trường Sinh không hề lưu tình, Phi Tiên Chi Lực chảy xuôi, kiếm gãy Đại La chém xuống, mang theo trảm tiên thần uy, phốc một tiếng rơi xuống.

Đầu của sinh linh hoàng kim này bị chém xuống, Chân Linh lập tức bị chôn vùi.

Mà trong chớp mắt này, một cỗ lực lượng quỷ dị đen như mực truyền khắp kiếm gãy La kiếm, thôn phệ thần hoa và tiên ý màu vàng trên đó.

Đồng thời tiên quang tràn ngập, tiên đạo bảo huy sáng chói.

“A, bản thể lại là Sát Sinh Kiếm Thạch biến thành?” Đôi mắt của Cố Trường Sinh rực rỡ ngời ngời, thấy rõ kiếm gãy Đại La biến hóa.

Nghe nói Kiếm Tổ của Cửu Tiêu Kiếm Các là một khối Sát Sinh Kiếm Thạch, sinh ra đã đứng ngạo nghễ cổ kim.

Như thế xem ra, đây cũng là dòng dõi của Kiếm Tổ Cửu Tiêu Kiếm Các.

Ông!

Giờ khắc này.

Kiếm gãy Đại La phát sinh biến hóa, hào quang bừng bừng, lỗ hổng đã phục hồi như cũ, lan tràn ra từng tầng quang huy, có đường vân và đồ án xưa cũ.

Những nơi tổn hại đã tốt hơn trước ba thành.

“Xem ra kiếm gãy Đại La còn có thể thông qua thôn phệ vật bản nguyên, tiến hành tu bổ.” Cố Trường Sinh gật đầu, thu hồi kiếm gãy Đại La, phát hiện so với trước đó, nhiều thêm loại sát sinh chi

ý.

Trong đầu hắn bắt đầu diễn hóa môn vô thượng kiếm thuật này, mặc dù không thể so với Chỉ Qua Quyết của Cố gia, nhưng cũng là thần thông chí cường.

“Trời ạ, thiếu chủ đã bị giết!”

“Trời muốn diệt Cửu Tiêu Kiếm Các ta!”

Tận mắt nhìn thấy đầu của sinh linh hoàng kim bị Cố Trường Sinh chém xuống, rất nhiều sinh linh trong Cửu Tiêu Kiếm Các đã trở nên điên cuồng, đôi mắt đỏ lên, không ngừng chém giết.

“Ha ha, dòng dõi Chân Tiên thì như thế nào, hoàn toàn không địch lại một kiếm của Thần Tử nhà ta, gà đất chó sành mà thôi.” Đám người Cố gia cười lạnh không thôi.

Phốc phốc phốc...

Máu tươi bắn tung tóe, xác chết như núi!

Không có bất kỳ ngoài ý muốn.

Trận chiến này kéo dài ba ngày ba đêm.

Cửu Tiêu Kiếm Các có phản kháng thế nào, cũng không xuất hiện một tia hi vọng.

Một Chân Tiên và ba vị Đại Đế còn sót lại, cuối cùng cũng bị đánh nát, tiên linh hủy diệt, Nguyên Thần vỡ vụn, xùy một tiếng tan thành mây khói.

“Ghê tởm...”

“A...”

“Trường Sinh Cố gia, thù này chúng ta vĩnh thế không quên!”

Hơn trăm triệu sinh linh và tu sĩ đều gào thét, kêu rên, tuyệt vọng cầu xin tha mạng, hóa thành xương khô, hình thần câu diệt.

Một phương vô thượng đạo thống cổ lão, như vậy hủy diệt.

Biển máu ngập trời, thi cốt đống núi, vô số thi hài trôi nổi dưới tinh không.

Mùi máu tươi nồng đậm, cương phong bên ngoài tinh không thổi qua, quét đến các phương tinh vực.

Vô số tu sĩ hoảng sợ muốn tuyệt, co rúm người lại một góc.

Ầm ầm!

Đạo vực Bất Tử, đây là một phương đạo vực cổ lão bàng bạc, cương vực vô tận, cho dù là Chân Tiên cũng khó nhìn thấy điểm cuối.

Cũng là nơi ở của Bất Tử Hồ.

Ba ngàn đạo vực, mỗi phe đạo vực đều tồn tại từ xưa, cái tên cũng không phải cố định, chủ nhân thay phiên, chắc chắn sẽ có những cái tên khác nhau.

Từ xa nhìn lại.

Khu vực trung tâm phương đạo vực này, vô số dãy ma sơn màu đen sừng sững, lượn lờ ma khí, tràn ngập khí tức bất tử màu đen, các sinh linh khủng bố đi lại khắp nơi.

Tại chỗ rất sâu, một cái hồ đen như mực sắc, sinh cơ câu diệt, từng gợn sóng khuếch tán, mỗi gợn sóng giống như ẩn chứa một phương tiểu thế giới, vô cùng thần dị.

Theo Bất Tử Tiên Vương vẫn lạc, nơi đây hạ xuống mưa máu ngập trời, vô số tộc nhân và sinh linh khóc lớn, trên mặt mang nước mắt.

Tiên Vương vô địch của bọn họ bị Cố gia đánh giết, bọn họ không muốn chấp nhận sự thật này.

Nhưng... Năm vị Tiên Vương của Cố gia xuất thế là sự thật, bọn họ không thể không tiếp nhận.

Giờ phút này, bốn phương tám hướng, rất nhiều trận văn cổ lão đang sáng lên, mang theo vẻ nghiêm nghị và đau buồn, nghiêm

phòng Cố gia đánh tới.

Chỗ rất sâu trong tổ địa, một nam tử mặc tiên ý màu vàng, khí tức hào hùng nặng nề ngồi xếp bằng, tiên đạo quang huy bao phủ, từng sợi hắc quang chìm nổi, như chúng tinh giao thế, khiến hư không rung chuyển bất an.

“Đại huynh...”

“Thù này, làm sao báo được?”

Trên mặt ông ta tràn đầy đau thương và cừu hận, đồng thời còn có vẻ sợ hãi.

Ông ta là bào đệ của Bất Tử Tiên Vương.

Tu vi chưa tới Tiên Vương, nhưng dù là Chân Tiên cực đỉnh, cũng sẽ bị ông ta tuỳ tiện trấn áp hủy diệt.

Ông ta chính là bán Tiên Vương.

Nhưng khoảng cách đến Tiên Vương cảnh, lại có một ngưỡng cửa không cách nào bước qua được.

Một cái trên trời, một cái dưới đất, chênh lệch khó mà cân nhắc.

Ông!

Đúng lúc này, bỗng nhiên có khí tức vô thượng mênh mông cuồn cuộn giáng lâm, đó là một cự chưởng vô biên vô hạn, lượn lờ ngàn vạn tiên hà, không nhìn thấy giới hạn, phá vỡ tinh không, ngang qua vũ trụ.

Hỗn độn khí chìm nổi, hải dương quy tắc sôi trào, từ thiên ngoại mà tới.

Cự chưởng kinh thiên này giống như bao trùm thiên khung, không ngừng kéo dài, hư không nổ tung, các đại lục ven đường nhao nhao oanh sập, ngọn núi vỡ vụn, vô số sinh linh hóa thành bột mịn.

Đám sao trời cách đó khá gần đều rì rào run rẩy, như muốn rơi

xuống!

Toàn bộ sinh linh trong Bất Tử Hồ đều cảm nhận được cỗ uy áp này, sắc mặt lập tức thay đổi.

Tuyệt vọng, sợ hãi, bất an, hối hận...

Tiên Vương diệt thế!

Cách vô tận cự ly xuất thủ, muốn một chưởng hủy diệt nơi này.

“Ghê tởm!” Sắc mặt vị bán Tiên Vương ở chỗ sâu trong Bất Tử Hồ đại biến, sau đó đứng dậy, thanh thế ngập trời, dù chưa đến Tiên Vương cảnh, nhưng đã đủ ngạo thế cổ kim.

“Cố gia, đừng khinh người quá đáng!”

Ông ta gầm thét, uy thế của bán Tiên Vương chấn động thương khung, hiện ra phần nội tình và lực lượng cuối cùng của Bất Tử Hồ.

“Chỉ là sâu kiến bán Tiên Vương cảnh mà thôi.”

Nhưng trả lời ông ta lại là một tiếng giọng nói đạm mạc coi thường, rung động rất nhiều đạo vực gần đó, bốn phương tám hướng im lặng hãi nhiên.

Sau đó một chưởng rơi xuống, vô tận quy tắc bùng lên, tỷ vạn dặm cương vực ở chỗ này bị xóa đi trong nháy mắt!

Tên bào đệ bán Tiên Vương cảnh của Bất Tử Tiên Vương này cũng nổ tung, hình thần câu diệt, bị một chưởng vỗ chết! _

Chương 351: Trận Chiến Này Có Thu Hoạch Phong Phú, Đệ Nhất Pháp Thức Thứ Nhất, Hoàn Vũ Chung Cực

Trận Trường sinh chiến này chấn động ba ngàn đạo vực, kéo dài ba tháng.

Có lẽ còn không đến ba tháng.

Thời gian ngắn, có thể nói là vang dội cổ kim, chưa bao giờ thấy qua, khiến vô số thế lực nhìn mà than thở.

Lúc trước, Trường Sinh chiến luôn kéo dài mấy trăm vạn năm, mấy ngàn vạn năm, thậm chí trải qua mấy kỷ nguyên.

Mà lần này, trong ba tháng ngắn ngủi.

Bất Tử Hồ, Nguyên Thủy Hồ, di chủng Thái Cổ tộc Thôn Thiên Tước, Cửu Tiêu Kiếm Các, Đế Lạc Cốc, Vẫn Tiên Nhai.

Hai phe thế lực bất hủ có Tiên Vương trấn giữ, bốn phương vô thượng đạo thống có Chân Tiên trấn giữ.

Tất cả đều hủy diệt, tống táng vô số sinh linh, máu chảy thành thiên hà, cuồn cuộn mà xuống, thi hài chồng chất thành núi, trôi nổi giữa vũ trụ.

Cố gia có năm vị Tiên Vương xuất thế, hiện ra vô thượng thần uy, dùng thủ đoạn vô cùng cường hoành vô, đánh chết Bất Tử Tiên Vương và Nguyên Thủy Tiên Vương.

Trận chiến kia có thể nói là trận chiến sáng sợ nhất trong những kỉ nguyên này.

Sau khi trận chiến kết thúc, có Đại Đế đã đi đến chỗ sâu khô kiệt trong vũ trụ quan sát, kết quả bị khí thế Tiên Vương còn sót lại tác động đến, trực tiếp nổ tung, hình thần câu diệt tại chỗ.

Có thể tưởng tượng, trận chiến kia kinh khủng đến cỡ nào, cho dù là vạn kỷ nguyên trôi qua, đoán chừng vẫn là một mảnh tử địa, sẽ không sinh ra bất luận sinh linh và quy tắc gì.

Vũ trụ cũng bị đánh sập, thiên đạo quy tắc không còn, hình thành khu vực tuyệt địa, không ẩn chứa bất kì linh khí và quy tắc nào.

Khoảng bảy vị Tiên Vương hiện thế, thanh thế oanh động ba ngàn đạo vực.

Mặc dù trong đó có năm vị Tiên Vương đến từ một gia tộc, nhưng

cũng đủ kinh thế hãi tục, khiến vô số đạo thống thế lực tê cả da đầu, sau lưng phát lạnh.

Bảy ngày sau, Cố gia xuất binh, từ Nam Thắng đạo vực mênh mông cuồn cuộn giết ra, một đường huyết tẩy, xuất động rất nhiều Chân Tiên và Đại Đế, không ai có thể ngăn cản.

Đầu tiên là tiêu diệt Đế Lạc Cốc, Vẫn Tiên Nhai.

Sau đó lại bình Cửu Tiêu Kiếm Các và Thôn Thiên Tước.

Nguyên Thủy Hồ và Bất Tử Hồ bị hai vị Tiên Vương của Cố gia xuất thủ, một chưởng xóa đi, một vị tồn tại vô thượng bán Tiên Vương Cảnh bị chụp chết tại chỗ.

Cương vực và nội tình của mấy thế lực này bị Cố gia phân chia, đặt vào trong đạo vực của mình.

Đối với cái này, rất nhiều thế lực thèm nhỏ dãi, nhưng không ai dám sinh ra một ý niệm, sợ sẽ bước theo gót đám thế lực Nguyên Thủy Hồ.

Trường Sinh Cố gia là gia tộc đứng đầu tiên vực.

Sau trận chiến này càng được củng cố, vững vàng, không thể lay động.

Thậm chí còn có tồn tại cổ lão khẳng định, cho dù một phần ba thế lực bất hủ tại Tiên Vực xuất động, đoán chừng cũng khó có thể khiến Cố gia thương cân động cốt.

Bởi vì thực lực Cố gia hiện ra ở bên ngoài, đương nhiên không thể là toàn bộ nội tình được.

Nhưng năm vị Tiên Vương.

Đã đủ trấn thế dọa người.

Đừng nói đến số lượng Chân Tiên và Đại Đế mà Cố gia xuất động, số lượng kia hoàn toàn là nghiền ép.

Thời kì đỉnh phong của Thái Cổ Tiên Đình cũng chỉ như thế mà

thôi.

Bây giờ, Cố gia sâu không lường được, khiến vô số tu sĩ hãi nhiên, tim đập nhanh.

Đương nhiên.

Trong trận chiến đấu Trường Sinh chiến này, truyền nhân của Cố gia cũng sáng chói loá mắt, khó có thể che giấu.

Thánh Nhân cảnh, lại giết Chí Tôn như giết chó!

Những chiến tích này được người hữu tâm ghi chép xuống, dùng lưu ảnh thạch truyền ra, lưu truyền trên tất cả chợ phố phường thị lớn nhỏ, dẫn phát oanh động cực lớn.

Thế hệ trẻ tuổi tranh phong lúc trước đã bị Cố Trường Sinh bỏ xa, không nhìn thấy bóng lưng hắn.

“Thế hệ trẻ tuổi trong thế này đều bị áp chế gắt gao, trừ phi có cơ duyên nghịch thiên khác, nếu không đã vô vọng thành Đế!”

Lời nói này đã khiến vô số thiên kiêu trẻ tuổi trầm mặc.

Thời gian trước truyền nhân của Cổ Đế Miếu vô cùng loá mắt, mơ hồ truyền ra tin tức có thể tranh phong cao cấp với Cố Trường Sinh, bây giờ cũng hành quân lặng lẽ, không có tin tức truyền ra nữa.

Có người nói hắn ta đã xông vào cổ địa nào đó, từ xưa đến nay, chưa có ai từng xông qua, lúc Đại Đế còn trẻ, còn khó có thể bước vào cửa.

Nghe đồn truyền nhân của Cổ Đế Miếu có dự định tranh phong với Cố Trường Sinh, rất nhiều người lắc đầu cười một tiếng, cảm thấy hắn ta không có bất kì cơ hội nào.

Mà chuyện của Thanh Huyền đạo trường đã trở thành kíp nổ, truyền ra các nơi, lúc này rất nhiều tu sĩ mới hiểu nguyên nhân dẫn phát trận Trường Sinh chiến này.

Rất nhiều lão đồ cổ nghiên cứu cổ sử đã gọi cuộc đại chiến này là

Thanh Huyền chi loạn.

Trường Sinh chiến kết thúc, Cố gia phân ra tộc nhân phụ trách quản lý quét sạch chiến trường.

Đương nhiên Cố Trường Sinh không cần quan tâm nhiều nữa.

Lần này không chỉ hiện ra thực lực và nội tình của Cố gia với bên ngoài, tạo thành uy hiếp kinh khủng.

Đồng thời, cũng mở rộng bộ phận cương vực, thu hoạch rất nhiều nội tình thần vật.

Chiến tranh, thường là cơ hội để người ta phất lên.

Mặc dù Cố gia không hề thiếu những thứ này.

Nhưng cũng không ngại nhiều.

Các loại thần tài Đế khí trân quý chất đầy từng tòa đại điện, hào quang tràn ngập các loại màu sắc, tiên vụ dâng lên, chiếu rọi bốn phương tám hướng.

Số lượng những thứ như tiên dược, bất tử thảo... không ít, từng bó chồng chất lên nhau, mùi thơm ngào ngạt vô cùng nồng đậm, hít một hơi đã khiến người ta có cảm giác vũ hóa phi tiên.

Đương nhiên, bảo thuật thần thông, cổ thiên công, phù cốt Nguyên Thủy, điển tịch bí văn, càng nhiều vô số kể.

Đổ đầy từng cổ chiến thuyền, vận chuyển về tộc địa Cố gia.

Nơi này bất kì một vật phẩm nào lưu lạc ra ngoài, cũng khiến các tu sĩ ngoại giới hâm mộ đỏ mắt.

Dù sao mấy thế lực đạo thống bất hủ như Bất Tử Hồ, Nguyên Thủy Hồ đã truyền thừa vô số kỷ nguyên.

Ai biết nó đã tích lũy bao nhiêu tài nguyên.

Nhưng nội tình tài nguyên mà bọn họ tích lũy, đại bộ phận đã bị hủy diệt trong chiến tranh, không còn lưu giữ nhiều.

Nếu không Cố gia sẽ có thu hoạch nhiều hơn, phong phú hơn.

Trừ cái này ra.

Bản thân Cố Trường Sinh cũng có không ít thu hoạch.

“Trận chiến tranh đã phát ra không ít tiền của phi nghĩa, có những thứ trước kia tìm khắp các nơi cũng không tìm được.”

Trong cung điện, Cố Trường Sinh nhìn Hỗn Nguyên Thạch chồng chất như núi trước mặt, cũng không khỏi lắc đầu cười khẽ.

Tu luyện Hỗn Nguyên Kiếp Diệt Tạo Hóa Kim Thân cần Hỗn Nguyên Thạch, hắn đã vơ vét được hơn tám nghìn khối.

Hỗn độn bản nguyên hỗn độn mẫu khí càng trân quý hơn, cũng thu được ba mươi bảy cân.

Đây là số lượng hắn đếm sơ qua.

Những đồ vật này đủ để hắn tu luyện Hỗn Nguyên Kiếp Diệt Tạo Hóa Kim Thân tới tiểu thành.

Hơn ba vạn sáu ngàn sợi hỗn độn khí nhập thể.

Chương 352: Trận Chiến Này Có Thu Hoạch Phong Phú, Đệ Nhất Pháp Thức Thứ Nhất, Hoàn Vũ Chung Cực (2)

Nhưng ở giai đoạn này.

Hắn phải tăng cảnh giới Nguyên Thần lên trước, nếu không khó mà chưởng khống hoàn mỹ lực lượng của thân thể.

Hơn nữa, trong quá trình này, Cố Trường Sinh dùng Hỗn Độn Chân Hỏa chiếu rọi mấy công pháp chí cường của mấy thế lực kia, nhờ vào đó thôi diễn ra đệ nhất pháp của mình.

Dung luyện vạn pháp, cũng không phải chỉ nói suông.

“Đệ nhất pháp, tự nhiên trấn áp vạn pháp.”

“Nhất pháp ra, vạn pháp tịch.”

Theo hắn ngồi xếp bằng.

Nguyên Thần cửu thải lưu ly mở mắt ra, thông thấu trong suốt, âm Dương Đạo Kiếm Đồ hiển hiện, tản mát ra khí thế vô cùng kinh khủng, có trấn áp vạn pháp chi ý.

Ba ngày sau.

Cố Trường Sinh có cảm giác.

Ông!

Một đầu Chân Hoàng lớn bằng nắm đấm, sinh động như thật xuất hiện trong lòng bàn tay Cố Trường Sinh, đôi mắt rất có thần, lấp lóe linh ý.

“Chân Hoàng Bảo Thuật của Vạn Hoàng Sào là một trong những bảo thuật chí cường của Tiên Vực, sức công phạt ngập trời, thậm chí một số phương diện còn siêu việt Tiên Vương pháp.”

“Đúng là rất bất phàm, mặc dù ta không có huyết mạch Chân Hoàng, nhưng uy lực này, cũng không kém chút nào.”

Cố Trường Sinh nhẹ giọng nói.

Nhưng lúc nói chuyện, trên một ngón tay khác của hắn bắt đầu có một luồng khí yếu ớt hiển hiện, giống như hỗn độn, mơ mơ hồ hồ, chập chờn bất định.

Đây là hình thức ban đầu của đệ nhất pháp.

Trong khoảnh khắc khí thế này hiển hiện, giống như chiếu rọi Thái Thượng hoàn vũ, vạn cổ chung cực.

Đầu Chân Hoàng này lui về sau một bước, trong đôi mắt lộ ra một tia thật sợ hãi thật sâu, bị đạo khí thế yếu ớt này chấn nhiếp.

Ông!

Sợi khí thế này rơi xuống, giống như Thiên Kiếm, Chân Hoàng Bảo Thuật biến thành Chân Hoàng, giống như phát ra tiếng kêu thảm, lập tức chia năm xẻ bảy, hóa thành bột mịn.

“Gọi đây là một thức của đệ nhất pháp đi.”

“Hoàn vũ chung cực.”

Trong mắt Cố Trường Sinh lộ ra vẻ hài lòng, gật đầu, xem như đã thôi diễn ra một môn đạo pháp đệ nhất thuộc về mình.

Hỗn Nguyên Kiếp Diệt Tạo Hóa Kim Thân là pháp môn luyện thể, thích hợp với Hỗn Độn Thể tu luyện.

Hỗn Nguyên Giới Tâm Thần Ý, chính là thần tâm hợp nhất, thuộc về bí pháp.

Âm Dương Đạo Kiếm Đồ, là pháp môn rèn đúc Nguyên Thần, khác biệt rất lớn với đạo pháp.

Chỉ có đệ nhất pháp, mới là đường đi của Cố Trường Sinh, hắn cảm thấy nếu thôi diễn đến tình trạng hoàn chỉnh, có thể siêu thoát Tiên Đế pháp.

Hoàn Vũ Chung Cực.

Đây là cái tên Cố Trường Sinh đặt cho thức thứ nhất của đệ nhất pháp.

Lấy từ Thái Thượng hoàn vũ, vạn cổ chung cực chi ý.

Sợi khí tức yếu ớt này mới thôi phát, đã có thể tuỳ tiện nghiền ép Chân Hoàng Bảo Thuật.

Sau đó.

Cố Trường Sinh lại tiếp tục dùng các thần thông công pháp khác thử một chút, phát hiện ngoại trừ Chỉ Qua Quyết của Cố gia không bị ảnh hưởng chút nào.

Còn các bảo thuật khác, đến trảm tiên thuật của Thái Cổ Tiên Đình cũng bị ngăn chặn.

Phát hiện điểm này, hắn càng thêm kiên định quyết tâm thôi diễn đệ nhất của mình.

Nếu đến tình trạng hoàn chỉnh, Cố Trường Sinh cũng không biết nó sẽ đạt tới trình độ nào.

Trong giai đoạn này, Cố Trường Sinh cũng không đi tiếp xúc với cảm ngộ Tiên Vương, đạo điển Chân Tiên gì đó mà Cố gia truyền thừa xuống.

Hắn biết rõ, làm như vậy là theo đuổi quá xa vời.

Chưa tới cảnh giới đó, lại đi tiếp xúc trước, sẽ chỉ khiến hắn rối loạn phương hướng.

Thời gian sau đó.

Trường Sinh chiến kết thúc, ba ngàn đạo vực cũng không an bình, giữa tất cả đạo thống thế lực cuồn cuộn sóng ngầm.

Trường Sinh Cố gia trải qua trận chiến này, đặt chân vững chắc tại Tiên Vực, uy danh lưu truyền tại các phương đạo vực, không ai không kính sợ.

Thế hệ trẻ tuổi chịu ảnh hưởng bởi chuyện này, hoặc là bế quan, hoặc là tiến về các nơi tuyệt hiểm, tìm kiếm cơ duyên.

Vô số thiên kiêu trẻ tuổi cũng đang tìm kiếm thời cơ đột phá.

Một vị tồn tại cổ lão tinh thông thôi diễn thuật nói thẳng, trong vòng năm năm, đế lộ sắp mở, chư vương chôn xương.

Lời đồn này đã truyền đến các phương đạo thống thế lực tại ba ngàn đạo vực, nhấc lên gợn sóng to loén.

Không thể nghi ngờ.

Kỷ nguyên này, một khi chứng nhận Đế vị, tuyệt đối là tồn tại vang dội cổ kim.

Không chỉ áp chế tuyệt thế thiên kiêu trong kỉ nguyên này, hơn nữa còn áp chế tất cả tồn tại cường đại trong các kỉ nguyên trước.

Đế lộ.

Đây là xưng hô của vô số tu sĩ đối đầu cổ lộ này.

Không ai biết rõ lai lịch của con đường này.

Chỉ biết tại thời kì tiên cổ vô tận xa xôi, Đế lộ đã tồn tại.

Đế lộ cách xa vô cực, khó mà thấy điểm cuối cùng, vô số lối vào, vô cùng thần bí.

Nghe nói trong đó có một trăm lẻ tám thành.

Có thể đi đến chung cực chi thành, không phải Chuẩn Đế, thì chính là yêu nghiệt quái thai có được thực lực Chuẩn Đế.

Đế lộ tồn tại liên quan cực lớn đến nhân quả, một khi kẻ thành đạo ở bên ngoài bước vào, trong nháy mắt sẽbị nhân quả áp sập, thành một đám bùn máu.

Từng có Tiên Vương phỏng đoán trên dòng sông thời gian, phát hiện đại địch liên quan đến sinh tử tương lai sẽ đánh lén mình trên Đế lộ.

Kết quả.

Đại địch đánh lén chưa thành công.

Ngược lại vị Tiên Vương kia rơi vào phản phệ kinh khủng, Tiên Vương đạo quả vỡ vụn, không đến vạn năm, sinh tử đạo tiêu.

Có nghe đồn, bước vào trong đó, có thể tiến về cực cổ chi địa.

Quy tắc thiên địa nồng đậm, có thể so với thời kỉ cổ xưa nhất, lúc Tiên Vực được đản sinh, có khả năng cảm ngộ ấn kí của thiên đạo nhất, lấy thân hợp với ấn kí thiên đạo, chứng thành đế vị.

Cực cổ chi địa, ẩn chứa bí mật của Tiên Vực.

Con đường tiên cổ, con đường nguyên thủy, con đường sóc cổ.....

Đây đều là xưng hô đối với đế lộ tại các kỷ nguyên khác nhau.

Một khi bước lên con đường này, liền mang ý nghĩa đi đến con đường tranh Đế, thi cốt chất đống, con đường phía trước không có kết quả, một mảnh xa vời.

Trong cung điện, bảo quang mơ hồ, tiên vụ như mây, che lấp tứ phương.

“Trên đế lộ, khả năng gia tộc trợ giúp cực kỳ bé nhỏ.”

“Ở bên ngoài, Cố gia có thể biến người hầu của cấp bậc Chuẩn Đế thành một vị Đại Đế, không tốn sức chút nào.”

“Nhưng mà.. Đế vị như thế, ngươi muốn không?”

“Con đường kia là phải hoàn toàn dựa vào chính ngươi giết ra.”

Trong cung điện, sắc mặt mấy vị lão tổ rất nghiêm nghị, bạch bào bồng bềnh, tiên phong đạo cốt, đang giảng giải chuyện trên Đế lộ cho Cố Trường Sinh.

Bao quát một trăm lẻ tám thành trên Đế lộ, mỗi một thành Cố Trường Sinh có khả năng tao ngộ cái gì.

Chương 353: Đế Ấn Nói, Lễ Thành Nhân Ba Tháng Sau, Rộng Mời Ba Ngàn Đạo Vực

Lúc kia, đã không còn là thế hệ trẻ tuổi giao phong.

Còn có người đã là Đại Đế vô địch, vỡ vụn đế ấn, muốn càng mạnh hơn.

Cũng có tồn tại yêu nghiệt từng có năng lực chứng nhận Đế, trấn áp thu phục ấn kí thiên đạo, nhưng chưa lựa chọn dung hợp, toan tính cực lớn.

Tại Tiên Vực, không phải Đại Đế có chiến lực mạnh nhất.

Mặc dù có minh ước Thái Cổ ước thúc, nghiêm cấm tồn tại từ Đế

cấp trở lên xuất thủ.

Nhưng lần này Trường Sinh chiến, dính đến Đại Đế và Chân Tiên, thậm chí mấy vị Tiên Vương.

Trong mắt cường giả chí cường, minh ước Thái Cổ không khác gì giấy lộn cả.

Cho nên thành Đế, đối với rất nhiều tu sĩ có thiên tư khoáng thế mà nói, đã không phải mục tiêu cuối cùng.

“Đế lộ, đương nhiên là phải giết ra, dựa vào vô số tích tụ, cướp đoạt đế ấn mà thành Đại Đế, mặc dù có thể xưng hùng nhất thời, nhưng đối mặt với Đại Đế khác, lại không khác gì gà đất chó sành.”

Cố Trường Sinh nghe vậy gật đầu, rất khiêm tốn nghe dạy.

Từ trong miệng các vị lão tổ, hắn cũng biết đến một phương pháp thành đế khác.

Đế vị tán thành, có liên quan đến ấn kí thiên đạo.

Nhưng ấn kí thiên đạo lại có thể bị trấn áp chưởng khống, vốn là vật hư vô mờ mịt, cũng có thể hóa thành vật thật.

Xưng là Đế ấn.

Cái này rất có ý tứ.

“Cho nên trên Đế lộ ẩn giấu không ít tồn tại cường đại, thậm chí còn có không ít tu sĩ vô địch phía dưới Đại Đế?”

“Những tu sĩ này, chưa hề rời khỏi Đế lộ.”

Trong ánh mắt hắn mang theo suy nghĩ.

Mấy vị lão tổ cười rộ nói, “Đó là tự nhiên, đối với tuyệt thế yêu nghiệt mà nói, tay không đón đỡ Đế khí, lại có gì khó.”

“Dùng phàm thân đánh giết Đại Đế, cũng không phải chưa từng xảy ra.”

“Nhưng... Đây chỉ là chuyện xảy ra khi tranh bá trên Đế lộ mà thôi.”

“Đại đế dung hợp một đạo đế ấn, thật ra là rất yếu.”

Bọn họ lại mở miệng, nói ra một sự thật khiến Cố Trường Sinh hơi kinh ngạc.

“Chuyện này giống như tu ra tiên khí, dung hợp đế ấn, dù sao cũng là phương pháp duy nhất chứng thành Đế vị.”

Nhưng rất nhanh, Cố Trường Sinh cũng rõ ràng nguyên nhân, trong mắt tinh mang chớp lên.

“Một kỷ nguyên có thể sinh ra một đạo Đế ấn, cũng chính là ấn kí thiên đạo.

Nhưng có vài kỷ nguyên không sinh ra Đại Đế, nói cách khác, ấn kí thiên đạo vẫn còn, chỉ là bị người ta dùng thủ đoạn trấn áp thu phục.”

“Thì ra tranh đấu trên Đế lộ, là tranh cái này.”

Cố Trường Sinh gật đầu, có chút hoảng nhiên.

Tiên Vực tồn tại vô số năm, tự nhiên từng sinh ra vô số ấn ký thiên đạo.

“Mỗi kỷ nguyên sẽ có ấn ký thiên đạo khác nhau, bởi vì khí vận mà hoặc mạnh hoặc yếu, cũng khiến người thành đạo mạnh yếu khác nhau. Mà kỷ nguyên này chính là một thế phồn thịnh sáng chói trong ngàn vạn kỷ nguyên đến nay.”

“Sẽ sinh ra vạn cổ đệ nhất đế?”

Cố Trường Sinh cười, hiểu nguyên nhân đám lão tổ nói chuyện này với hắn.

Không chỉ trở thành vạn cổ đệ nhất đế.

Càng phải áp chế vạn đạo phía sau.

Sau hắn, thế gian sẽ không có người có thể thành đế?

Thời gian này, hắn dốc lòng tu luyện, ma luyện đạo hạnh của mình, tu vi Thánh Nhân đỉnh phong, chỉ thiếu một chút đã tăng đến Chí Thánh cảnh.

“Cũng gần đến lễ thành nhân của Trường Sinh rồi, vừa vặn gần đây không thế lực nào có thể so sánh với danh tiếng của Cố gia ta tại ba ngàn đạo vực.”

Trong lúc đám người nói chuyện, ba mươi mốt tổ bỗng nhiên lộ ra ý cười, nhắc đến chuyện khác.

“Đúng vậy, trưởng thành lễ của truyền nhân Cố gia ta, không nói sẽ mở tiệc chiêu đãi toàn bộ ba ngàn đạo vực, nhưng ít nhất phải có hơn phân nửa người đến?”

“Nếu không sao có thể thấy khí phái của Cố gia ta?”

Mấy vị lão tổ đàm luận tranh luận với nhau, không còn uy nghiêm như thần linh vừa rồi, ngược lại như lão nông trong núi.

“Lão phu mặc kệ, sau khi tin tức mở tiệc chiêu đãi truyền đi, mặc kệ thế lực nào đến, lão phu chỉ để ý thế lực nào không đến chúc mừng thôi!”

Hai mươi bảy tổ vung tay lên, rất bá đạo, vẻ ngoài là một nam tử trung niên, mặt chữ quốc, khi chớp mắt có khí thế kinh thiên lưu chuyển.

Nghe vậy, Cố Trường Sinh không khỏi lắc đầu cười.

Giọng điệu này, không hổ là lão tổ Cố gia.

Loại chuyện này, dù sao các lão tổ đã thích thú, hắn cũng lười quản nhiều.

Hơn nữa lúc đó sẽ nhận được không ít lễ vật, cớ sao không làm chứ.

Rất nhanh, từng phong thiếp mời màu vàng, lượn lờ tiên huy phá vỡ hư không, giống như tiên kiếm, sáng chói loá mắt, từ Nam

Thắng đạo vực truyền ra ngoài, đến đạo vực các nơi.

Người nhận được thiệp mời màu vàng này là hoàng tộc Thái Cổ, Trường Sinh thế gia, thế lực bất hủ, cấm khu thần sơn, ai cũng chấn kinh biến sắc.

“Ba tháng sau, truyền nhân Trường Sinh Cố gia ta cử hành lễ trưởng thành tại Nam Thắng đạo vực, mời tất cả đạo thống thế lực tại Tiên Vực tham dự.”

“Trường Sinh Cố gia, hai mươi bảy tổ mời.”

Bên trên thiệp mời màu vàng chỉ có một câu đơn giản, tiên ý dạt dào, vô cùng sáng chói, như tinh đồ sáng lên, sau đó là chữ “Mời” rồng bay phượng múa, ngân câu thiết họa!

Trong khoảng khắc, rất nhiều giáo chủ của vô thượng đại giáo nhìn thấy chữ “Mời” này, lập tức thổ huyết bay ra ngoài, trên mặt tràn đầy hãi nhiên, vô cùng chật vật.

Thời gian sau đó, rất nhiều vô thượng đạo thống, thế lực bất hủ tại ba ngàn đạo vực đều lâm vào tĩnh mịch quỷ dị, giống như cùng nhau nghẹn ngào.

“Lễ trưởng thành của truyền nhân Cố, mời tất cả thế lực tại Tiên Vực tham dự?”

Giờ khắc này, đáy mắt rất nhiều giáo chủ đại giáo hiện lên vẻ hãi nhiên, lau đi vết máu ở khóe miệng, được người ta đỡ lấy.

“Dấu vết này, là do Chân Tiên tạo thành!”

Tu vi của bọn họ là Tiểu Thiên Tôn, lúc này cũng không dám đi đón phong thiệp mời kia.

Thậm chí là không dám nhìn nhiều.

Chỉ thế lực có Chân Tiên trấn giữ, mới có tư cách đi đón.

Mà chuyện này.

Chính là phương thức lựa chọn của Trường Sinh Cố gia.

Đơn giản, bá đạo, trực tiếp.

Thế lực đạo thống không có Chân Tiên trấn giữ, thì không có tư cách tham dự trận yến hội này.

Rất nhanh, tin tức truyền nhân Cố gia tổ chức lễ trưởng thành như mọc thêm cánh, nhanh chóng truyền ra.

Nhấc lên sóng to gió lớn tại các nơi trong ba ngàn đạo vực, khiến vô số tu sĩ chấn kinh.

Các nơi trong ba ngàn đạo vực đều xôn xao.

Không thế nghi ngờ.

Đây là Cố gia cố ý gây nên, tận lực muốn mời tất cả thế lực và đạo thống ba ngàn đạo vực tham dự.

Chương 354: Mở Tiệc Chiên Đãi Đơn Giản Bá Đạo, Các Phương Đến Bái

Dù sao trước kia bọn họ chưa từng nghe nói truyền nhân Cố gia tổ chức lễ trưởng thành, có vẻ cực kì khiêm tốn.

Lúc tin tức này truyền ra, trong nháy mắt đã dẫn phát thủy triều to lớn.

Rất nhiều thế lực đang suy đoán, Cố gia đang muốn hiện ra nội tình thần bí và kinh khủng với ngoại giới.

Đương nhiên, dựa theo thiên phú và địa vị của Cố Trường Sinh, hoàn toàn xứng đáng được Cố gia làm như thế.

Các nơi đều đang nghị luận, có cái nhìn khác nhau với chuyện này.

Trà lâu, tửu quán, cửa hàng.

“Ba tháng sau, Thần Tử Cố gia làm lễ trưởng thành, nhưng thật sự dọa người, hiện nay, bằng chừng ấy tuổi hắn đã trấn áp thế hệ trẻ tuổi, đối đầu với tu sĩ thế hệ trước rồi, trước đó, tất cả chúng ta

vẫn không để ý đến tuổi tác của hắn.” Một tu sĩ trẻ tuổi mặt mũi tràn đầy sùng bái, nghĩ đến nếu bản thân có được một phần ngàn quang huy của truyền nhân Cố gia thì tốt biết bao nhiêu.

“Đúng vậy, lần này tổ chức lễ trưởng thành cho Thần Tử Cố gia, chính là Cố gia đang phóng thích một tín hiệu với ngoại giới.” Tu sĩ bên cạnh tán thành.

“Truyền nhân nhà ta chưa trưởng thành, đã có thể quét ngang bốn phương tám hướng, vô địch cùng thế hệ, chậc chậc chậc... Nhưng nói đi cũng phải nói lại, lần này Cố gia mở tiệc chiêu đãi tất cả thế lực tại ba ngàn đạo vực, rốt cuộc thế lực nào sẽ đi chứ?” Một lão giả cảm thán.

“Phải biết tại thời kì Thái Cổ, cũng chưa từng nghe nói Tiên Đình mời được tất cả thế lực tại ba ngàn đạo vực, rất nhiều đạo thống bất hủ cũng không cho bọn họ mặt mũi.”

“Chuyện này ta không dám suy đoán, trước đó ai mà ngờ được, Cố gia đồng thời xuất hiện năm vị Tiên vương, nội tình và thực lực như thế, suýt chút nữa đã dọa người ta choáng váng rồi. Chẳng lẽ bây giờ tại ba ngàn đạo vực còn thế lực nào có dũng khí không nể mặt Trường Sinh Cố gia sao?”

“Bất Tử Hồ chính là chứng minh, một chưởng của Tiên Vương từ trên trời giáng xuống, trực tiếp xóa bỏ, không lưu lại một vết tích.”

“Chỉ là Tiên Vương chi danh, đã đủ dẫn động bát hoang, đó là tồn tại sống vô số kỷ nguyên, nhìn vũ trụ khô kiệt, chúng tinh vẫn diệt, ngàn vạn thay đổi nghiêng trời lệch đất!”

“Đúng vậy, thật sự quá dọa người, dù sao danh tiếng gia tộc đứng đầu ba ngàn đạo vực cũng không phải phóng đại.”

Những lời đàm luận như vậy rất nhiều, vô số tu sĩ chấn kinh.

Bây giờ, có thể nói hành động của Trường Sinh Cố gia đã khuấy động thần kinh và ánh mắt của vô số tu sĩ và đạo thống.

Trường Sinh Tần gia.

Một khu vực có tiên hà rủ xuống, tiên vụ lượn lờ.

Một nữ tử áo xanh, búi tóc đen như mực rối tung, bên người tràn ngập hư không chi ý, cực kỳ thần bí.

Dung nhan của nàng thanh lệ vô song, hai con ngươi sáng tỏ, đi chân trần trắng hơn tuyết, trên mắt cá chân treo một chiếc vòng đinh đang.

Giờ phút này, nàng đang chắp tay sau lưng, nhón chân lên nhìn đến một phương hướng nào đó, trong miệng lẩm bẩm.

“Không nghĩ tới bản nữ Tiên Vương ta cũng còn chưa xuất thế, tên gia hỏa này đã vô địch cùng thế hệ rồi...”

“Nhưng lần này, cuối cùng cũng có thể rời gia tộc rồi, hắc hắc, vui quá.”

“Thuận tiện đi lấy đồ của ta về.”

Trong nháy mắt lời nói rơi xuống, mũi chân nữ tử áo xanh giẫm mạnh về phía trước, hư không chi ý lưu chuyển, từng tầng sóng rung chuyển rộng mở.

Nàng đi vào trong đó, lập tức biến mất không thấy.

Ngay lúc đó, Trường Sinh Doanh gia.

Trên một ngọn núi, Doanh Nhiếp một thân đạo bào ngồi xếp bằng, phun ra nuốt vào một cỗ tử khí, bao phủ tứ phương, đang tu luyện.

Giờ phút này, hắn ta bỗng nhiên nhìn chằm chằm đầu Thanh Ngưu thần dị trước mặt, bình tĩnh nói, “Hiện nay ta đã đi theo công tử, đạo tâm kiên định, sẽ không rời đi, tiền bối nhiều lời cũng vô ích.”

“Thần thông Đạo Tâm Chủng Ma sao? Đúng lúc Lão Ngưu biết rõ một phương pháp có thể giải trừ nó.”

Không biết đầu Thanh Ngưu này hiện thân từ chỗ nào, đạo vận phun trào, vô cùng thần bí.

Trong mắt nó lộ ra vẻ nhân tính hóa, rất bình tĩnh, mở miệng nói.

Nó liếc mắt một cái đã phát hiện trên người Doanh Nhiếp bị Cố Trường Sinh trồng xuống ma chủng.

Đây là thiên phú quỷ dị của tộc Tâm Ma, danh xưng khó giải, Chân Tiên cũng bó tay không có cách nào.

Nhưng nó lại mở miệng nói có biện pháp, nếu ngoại giới biết được, tuyệt đối sẽ nhấc lên sóng lớn, vô số người rung động.

Chỉ là nằm ngoài dự kiến của Thanh Ngưu, Doanh Nhiếp nghe vậy, vẻ mặt rất trầm tĩnh, không có ba động.

“Lời tiền bối nói, ta đã biết.”

“Nhưng hiện nay có Đạo Tâm Chủng Ma hay không, đối với ta cũng không quan trọng nữa. Ta thành tâm đi theo công tử, cho dù tiền bối giải trừ ma chủng cho ta, kết cục cũng sẽ không thay đổi.”

Doanh Nhiếp nhìn thẳng vào Thanh Ngưu nói.

“Ngươi có biết thân phận của ngươi là gì không, sao lại nói ra những lời này?”

“Nếu trí nhớ cổ lão của ngươi thức tỉnh, ngươi còn nói ra lời này, đoán chừng sẽ bị hai thân còn lại trảm diệt.”

Thanh Ngưu nhíu mày.

Doanh Nhiếp chính là một trong ba thân mà Lão Quân biến thành chuyển thế, nó rất rõ ràng chuyện này.

Nếu không nó đã không tìm đến Doanh Nhiếp, toàn tâm toàn ý phụ tá hắn ta.

Nhưng Thanh Ngưu tuyệt đối không ngờ hiện này Doanh Nhiếp đã bị Cố Trường Sinh hoàn toàn chế trụ.

Thậm chí lòng thần phục cũng không dao động biến hóa.

Đương nhiên, từ chuyện này, cũng đủ chứng minh, đối với thế hệ trẻ tuổi, Cố Trường Sinh có lực chấn nhiếp kinh khủng thế nào.

“Ngươi có biết, nếu một thế này Cố Trường Sinh thành đế, vậy đời đời kiếp kiếp các ngươi sẽ không có cơ hội thành đế nữa.”

“Sau khi hắn thành đế, thế gian sẽ không sinh ra Đại Đế, đây cũng là chỗ đáng sợ và kinh khủng của Hỗn Độn Thể....”

Thanh Ngưu lạnh lùng nói.

Doanh Nhiếp nghe vậy, sắc mặt bình tĩnh nói, “Thế gian không Đế thì như thế nào, huống chi cho dù thành Đế, cũng không ai có thể là đối thủ của công tử.”

Thanh Ngưu thấy Doanh Nhiếp chấp nhất, thở dài một tiếng, “Phần nhân quả này, sớm muộn cũng sẽ gia trì trên người Cố Trường Sinh, cho dù là Cố gia, cũng không đón được.”

“Hai thân kia của Lão Quân sẽ tìm đến ngươi.”

Dứt lời, thân ảnh nó bước ra một bước, ong một tiếng, trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa.

Chương 355: Hiển Lộ Nội Tình, Độ Kiếp Như Thế, Chúng Tân Rung Động

Cho dù Trường Sinh Doanh gia có rất nhiều tồn tại cường đại, cũng khó mà phát hiện nó.

Doanh Nhiếp lắc đầu, đạo ý lưu chuyển trên người, dáng vẻ tự nhiên.

“Công tử bảo ta đề phòng đầu Thanh Ngưu này, đúng là không phải không có đạo lý.”

“Nhưng lần này công tử tổ chức lễ trưởng thành, sao ta có thể không đi được.”

Lúc nói chuyện, hắn ta bước ra một bước, đạo văn xen lẫn dưới chân, rất nhanh đã biến mất không thấy gì nữa.

Vũ Hóa đạo vực.

Bên trong Trọng Đồng của Diệp Minh Nguyệt hiện ra lít nha lít nhít phù văn, giống như tiên văn, dò xét thiệp mời trước mắt.

Chẳng biết tại sao, rất nhiều lão tổ không dám đi đón thiệp mời này, nàng lại không có chuyện gì.

“Chẳng lẽ là do trên người ta có khí tức của Trường Sinh đạo huynh?”

Nàng nghĩ tới đây, lão tổ thành đạo đứng ở một bên bỗng nhiên có chút kích động nói, “Minh Nguyệt, quan hệ giữa ngươi và Thần Tử Cố gia đã đến bước nào rồi?”

Diệp Minh Nguyệt sững sờ, nhưng nàng cực kì thông minh, rất nhanh đã phản ứng lại, chỉ cười khẽ không nói.

“Tốt tốt tốt!”

“Không hổ là công chúa của Vũ Hóa tiên triều ta, ánh mắt này, ai trong Tiên Vực có thể so sánh chứ.”

Mấy vị lão tổ cười không ngừng, không có vẻ uy nghiêm như ngày thường.

“Lần này Thần Tử Cố gia tổ chức lễ trưởng thành, Minh Nguyệt đi cùng chúng ta đi, người tuổi trẻ với nhau, giao lưu tình cảm nhiều hơn, sẽ không sai.”

Thời gian này, tại các nơi trong ba ngàn đạo vực bắt đầu có phi thuyền chiến thuyền xuất phát, hoành độ hư không hải, đi về phía Nam Thắng đạo vực.

Trong nháy mắt, ba tháng nháy chóng trôi qua.

Trong sơn môn Cố gia.

Từng tòa thần đảo to lớn chìm nổi, hào quang vạn đạo, điềm lành ngàn vạn.

Linh khí mờ mịt, tiên vụ cuồn cuộn.

Bên ngoài sơn môn, các loại cự thú Hoang Cổ che khuất bầu trời đi

lại, khí huyết ngập trời, lại chỉ vận chuyển hàng hóa.

“Sứ giả của tộc Thiên Vũ đến, tặng một đôi Thái Cổ Thiên Vũ!”

“Tặng chín viên Thiên Vũ Càn Khôn Tiên Đan!”

“Ba vạn cân Vạn Cổ Minh Tuyền Thủy!”

...

“Một đôi Thái Cổ Thiên Vũ? Đây là thần vật có thể luyện chế bí bảo cực tốc a, tại Tiên Vực đã không nhìn thấy được.” Ở phía xa sơn môn, một trưởng lão đại giáo cảm thán nói.

“Đối với chúng ta, Thái Cổ Thiên Vũ là bảo vật cao cấp nhất, nhưng đối Cố gia mà nói lại không đáng nhắc tới, chỉ sợ treo lên tường Tàng Bảo Các còn chê nó chiếm chỗ đấy.”

“Nhưng nghe nói Vạn Cổ Minh Tuyền Thủy đến từ giữa hồ Lạc Nguyệt Băng tại Cực Bắc Chi Địa Tiên Vực, vạn năm mới ra một suối, một suối không đến nửa cân.”

“Nghe nói Thần Tử Cố gia yêu thích thưởng trà, xem ra tộc Thiên Vũ này đã sớm có dự định...”

Rất nhiều tu sĩ đến đây đưa lễ vật, giờ phút này đều không nhịn được nghị luận, vô cùng kinh hãi với từng kiện lễ vật.

Các phương thế lực bất hủ, vô thượng đạo thống tiến vào Cố gia.

Phía trên Nam Thắng đạo vực.

Trong tiếng ầm ầm, rất nhiều khí tức kinh khủng nghiền ép đến.

Quang hoa lóa mắt, tỏa ra ánh sáng lung linh.

Có phi thuyền bạc ngọc có thể sánh vai với ngọn núi, có chiến thuyền lớn như một khỏa sao trời.

Tiên khí lượn lờ, đạo vận tự nhiên, giáng lâm ở nơi đây, đều là các đạo thống thế lực đến từ các nơi.

Bây giờ, Trường Sinh Cố gia đưa thiệp mời, phàm là đạo thống thế

lực nhận được, không thế lực nào không dám đến.

Các thế lực không nhận được thiệp mời cũng sẽ điều động cường giả đến đây.

Mặc dù không thể tiến vào sơn môn của Cố gia, nhưng lưu lại một phần lễ vật, cũng có thể tỏ tâm ý của mình.

Mà chuyện này, hiện tại cũng trở thành chuyện mà rất nhiều thế lực ngầm hiểu lẫn nhau.

Nếu chọc giận Cố gia, cũng không cần Tiên Vương động thủ, mấy vị Đại Đế xuất thế, đã có thể hủy diệt tất cả.

Uy thế như thế, so với thời kì Thái Cổ Tiên Đình thống ngự Tiên Vực, còn lớn hơn mấy phần.

Dù sao lúc ấy cũng không có nhiều thế lực bất hủ và Tiên Vương hủy diệt vẫn lạc như vậy.

Giờ phút này, khu vực bên ngoài sơn môn Cố gia vạn dặm, người người nhốn nháo, vô cùng náo nhiệt.

Về phần ngoài vạn dặm, càng là người ngựa như biển, liếc qua đều là tu sĩ.

Nhưng so với các thế lực trong vòng vạn dặm, rõ ràng kém hơn một bậc, không cùng một cấp độ.

Một màn như thế, khiến không ít cường giả thế hệ trước đứng trên không trung lắc đầu cảm khái, rất là hâm mộ.

“Một tấm thiệp mời, ba ngàn đạo vực lôi động.”

“Cái danh đệ nhất thế gia, quả nhiên uy lực như biển.”

“Khi nào thế lực sau lưng chúng ta mới có phong thái này.”

Bọn họ đến từ một phương đạo thống cổ lão, có Cổ tổ cấp bậc Chân Tiên tọa trấn.

Lúc nói chuyện, trong tay cầm thiệp mời của Cố gia, có tư cách đi

vào trong sơn môn.

Đồng thời, đám tùy tùng sau lưng bắt đầu dâng lên lễ vật lần này.

Trên không trung sơn môn Cố gia.

Từng đội Kim Giáp thiên binh cưới hung thú thuần huyết, khí thế băng lãnh, ánh mắt lành lạnh, huyết tinh nồng đậm.

Bọn họ không ngừng tuần tra, đánh chết bất kì tu sĩ nào có can đảm quấy rối.

Nơi đây, đừng nói tu sĩ bình thường, cho dù là Đại Đế đến, nếu có can đảm làm càn, cũng bị một chưởng vỗ chết.

Rất nhiều tu sĩ lần đầu tiên đi vào tộc địa Cố gia.

Nhìn thấy từng tòa cung điện hùng vĩ như thiên khung trong đó, trực tiếp sợ ngây người.

Cho dù là tầm cung của Đại Đế cũng không cao lớn và hùng vĩ như vậy.

Một chút phù văn lập lòe, có hào quang sáng chói, cực kì đáng sợ.

“Mỗi tòa cung điện đều khắc lục trận văn không kém gì Chí Tôn, hơn nữa đây chỉ là bên ngoài mà thôi...”

“Cố gia chia thành đảo trong đảo ngoài, hiện nay chúng ta còn chưa bước vào đảo ngoài đâu.”

Đám tân khách này rất khiếp sợ, ếch ngồi đáy giếng, lúc này đã nhận rõ sự cường đại của Cố gia.

Trên tất cả các tòa thần đảo lơ lửng, tiên vụ trôi nổi, tầng tầng lớp lớp, ầm ầm sóng dậy.

Có mấy chục đầu Tử Giao to như ngọn núi, tiên vụ biến mất, phun ra nuốt vào lôi điện, từ mấy ngàn trượng đến hơn vạn trượng, không giống nhau.

Hình thể bọn chúng vô cùng thô to, quang mang lấp lóe, còn có râu

rồng, cái sừng óng ánh, nhìn rất thần dị.

Thực lực yếu nhất cũng là Chí Tôn cảnh!

Tuyệt đại đa số đều là Huyền Tôn.

“Đây là hung thú kéo xe cho các vị tộc lão khi ra ngoài.”

“Xin các vị tân khách đi hướng này.”

“Nếu không có mệnh lệnh trong tộc, tùy ý bước vào các khu vực còn lại, xảy ra chuyện gì, chúng ta sẽ không phụ trách.”

Chương 356: Hiển Lộ Nội Tình, Độ Kiếp Như Thế, Chúng Tân Rung Động (2)

Tộc nhân Cố gia phụ trách dẫn đường cho tất cả tân khách rất bình thản, vẻ ngạo nghễ trời sinh không biểu lộ ra.

Giờ phút này, bọn họ ôn hòa cười, đi phía trước dẫn đường cho chúng tân khách.

Bên trong đám tân khách, tu vi không giống nhau, có Đại Thiên Tôn, có Vô Thượng Thiên Tôn, cũng có Chuẩn Đế.

Ngoài ra, thậm chí có thể nhìn thấy thân ảnh mấy vị Đại Đế, tự mình dẫn theo tộc nhân đến bái phỏng, vô cùng chân thành.

Không thể bước vào khu vực còn lại.

Tự gánh lấy hậu quả.

Nghe vậy, đám tân khác không khỏi giật mình, rất hiển nhiên, đây là cảnh cáo.

Nhưng bọn họ cũng không dám tùy tiện đi loạn đến các nơi khác của Cố gia.

Hai bên có từng tòa thần đảo, hà thụy và quang hoa ngút trời, có trận trận tiên âm đạo âm quanh quẩn, vô cùng thần bí, khiến

người ta kinh hãi.

Rất nhanh.

Từng thần cầu hiển hiện, hương hoa tỏa ra, cực kì sáng chói, như quang vũ bay lả tả, óng ánh sáng long lanh, trong đó có đạo âm vang lên, cho thấy đạo pháp huyền diệu.

“Mời!”

Tộc nhân Cố gia mỉm cười, đưa tay ra hiệu.

Chúng tân khách đi lên cầu, trực tiếp cất bước, dưới chân sáng chói, giống như vượt qua không gian, đi tới cuối cùng.

Đây là một khu vực yên tĩnh, mây mù phiêu miểu, trên bầu trời, đám người mơ hồ nhìn thấy một tòa cung điện to lớn.

Bạch vân ung dung, tiên vụ mờ mịt, ngăn chặn ánh mắt, không thấy gì cả.

“Lễ trưởng thành của Thần Tử được tổ chức ở đây.” Tộc nhân Cố gia nói, đẩy cửa điện ra cho bọn họ.

Trong đó sớm đã có tu sĩ của các phương đạo thống đã đến trước, người người nhốn nháo.

Từng thiếu nữ dung mạo mỹ lệ từ các nơi bưng yến phẩm nối đuôi nhau đi vào.

Nguyên liệu nấu ăn đều vô cùng trân quý, có thịt yêu thú Chí Tôn cảnh, có thần dược trăm vạn năm, mùi thơm tỏa ra bốn phía.

Dù sao chiêu đãi quý khách, ngoại trừ thế hệ trẻ tuổi, cũng không có người nào yếu.

Tân khách đều là những nhân vật dậm chân một cái, dẫn tới tất cả động đất ở ngoại giới.

Hiện nay, nơi đây đã có ba vị Đại Đế, vẻ mặt rất bình tĩnh, thu liễm Đế uy, đồng thời ngăn cách khí thế kinh khủng của mình, nghiêm phòng làm các tu sĩ khác bị thương.

Nhục thân của Đại Đế cũng không phải tu sĩ bình thường có thể đến gần.

Ba người bọn họ.

Một người tới từ Thái Tuế Sơn, một người tới từ Thiên Yêu Khuyết.

Còn có một người tới từ Đạo Cực thánh viện, ban đầu ở Không Thiền Giới, Đạo Cực Tiểu Thánh Quân bị Cố Trường Sinh gieo xuống ma chủng đang đứng phía sau.

Lúc này, ba vị Đại Đế đang dùng thần niệm giao lưu.

“Cố gia mạnh, không hổ như thế.”

“Một đường nhìn thấy, run như cầy sấy, nhưng không biết hôm nay có thể nhìn thấy thân ảnh Tiên Vương không.”

Sau khi đám tân khách đến nơi này, bắt đầu nghỉ ngơi, chờ yến hội bắt đầu.

Bọn họ vừa mới chính thức bước vào tộc địa của Cố gia, đã cảm nhận được khí tức bất hủ lâu đời và tang thương.

Đây là thời đại chứng kiến, là kết tinh mĩ lệ trong trường hà lịch sử vô tận của Tiên Vực.

“Đúng rồi, hôm nay là lễ trưởng thành của Thần Tử, nhưng vẫn không nhìn thấy hắn đâu.”

Đúng lúc này, một nữ tử tóc tím mỹ mạo động lòng người lên tiếng hỏi, mang theo ý tò mò.

Nàng ta đến từ cấm khu thần sơn, do tổ phụ Chuẩn Đế mang đến.

Đám tân khách khác cũng hiếu kì, rất để ý, trong đó phần lớn chỉ nghe nói đến sự tích của Cố Trường Sinh, còn chưa gặp qua chân dung.

Ầm ầm!

Nữ tử này vừa dứt lời.

Đột nhiên một trận âm thanh ngột ngạt giống như kinh lôi từ chỗ xa truyền đến.

Thanh âm này quá to lớn, giống như đang khai thiên tích địa, trực kích đến chỗ sâu trong linh hồn.

Lập tức khiến các tân khách ở nơi này biến sắc, có chút kinh hãi, ánh mắt nhìn ra ngoài cung điện.

“Cỗ thanh thế này hắn là Thần Tử Cố gia sắp đột phá cảnh giới, tốc độ này quả thực quá kinh người.”

“Đây chính là động tĩnh khi Hỗn Độn Thể tu luyện sao?”

“Tê!”

“Khí tức này... Hơn nữa còn có thiên kiếp hạ xuống sao? Ta cảm giác chỉ là uy áp của thiên kiếp cũng có thể áp sập Chí Tôn.”

Bọn họ rất rung động, da đầu run lên.

Chưa từng gặp động tĩnh đột phá như thế.

Hơn nữa, từ xưa tới nay, chưa có ai nhìn thấy dị tượng Hỗn Độn Thể tu luyện, càng không biết sẽ có thanh thế to lớn như thế.

Giờ phút này, bọn họ cũng muốn dòm ngó dị tượng.

“Sau khi Thần Tử xuất quan, tự nhiên sẽ đến nơi đây.”

“Chư vị khách quý, không cần đợi lâu.”

Nhưng tộc nhân Cố gia sớm đã không cảm thấy kinh ngạc, cười một cái nói.

Giờ phút này, đám tân khách đã ngừng động tác trong tay, ánh mắt mang theo rung động và kinh hãi.

Nhất là thế hệ trẻ tuổi, xuyên thấu qua cung điện, nhìn về phía khu vực truyền đến thanh thế kia.

Bây giờ, trong cung điện của Cố Trường Sinh đã bị quang huy mờ mịt bao phủ, hỗn độn khí phun trào, bốc lên.

Xung quanh tràn ngập sương mù hỗn độn, khí tức quy tắc xen lẫn, như đi đến thời kì Thái Cổ, khí tức đáng sợ lưu chuyển trong đó.

Bốn phương tám hướng rung động.

Từng sợi khí tức nặng nề như có thể áp sập chư thiên bộc phát, trực tiếp khiến bầu trời lung lay sắp đổ.

Hắn ngồi xếp bằng, âm Dương Đạo Kiếm Đồ chém xuống, ma diệt nguyên thần lưu li cửu thải và một tia Thánh Nhân cảnh.

Tu vi ầm vang xông mở, bước vào Chí Thánh cảnh.

Mà giờ phút này, trên bầu trời cũng như trước đó, có thiên kiếp kinh khủng giáng lâm, mây đen bao phủ, vô cùng nặng nề.

Nhưng Cố Trường Sinh cũng không thèm để ý.

“Tán!” Hắn quát một tiếng, dung hợp kiếp diệt chi ý và kiếp lôi chi ý, thi triển một thức, khí tức kinh khủng tán đi, chấn nát nghìn vạn đạo lôi đình đang rơi xuống.

Thiên kiếp trình độ này đã khó rèn đúc được nhục thân và Nguyên Thần của hắn.

Đồng thời, người tý hon nguyên thần của Cố Trường Sinh mở miệng khẽ hút, hấp lực kinh khủng truyền đến, năng lượng tinh thuần của thiên kiếp đã hoàn toàn bị nuốt vào.

Lôi kiếp lớn lao bao phủ chân trời, như một mảnh lôi hải, không bao lâu đã tiêu tán, trời quang mây tắn.

Tình cảnh như vậy khiến một đám tân khách ngồi trong điện trợn mắt há hốc mồm, nửa ngày, trong miệng mới khó khăn bật ra hai chữ: “Quái vật.” _

Chương 357: Trường Sinh Tần Gia, Thiên Nữ Tần Gia, Không Gian Thần Thông

Thiên kiếp kinh khủng bao phủ thiên địa ở nơi xa đã tán đi, thậm chí Cố Trường Sinh còn không hiện thân, chỉ là dựa vào lực lượng Nguyên Thần đã phá vỡ thiên kiếp này.

Một màn này, khiến đông đảo tân khách kinh hãi rung động không thôi.

Không ít tu sĩ cấp bậc Tiểu Thiên Tôn đều cảm thấy Nguyên Thần của mình chưa chắc đã kiến cố, khó mà phá hủy như Cố Trường Sinh.

“Thần Tử Cố gia thật mạnh, quả nhiên lời đồn là thật, vào thời khắc làm lễ trưởng thành, đã đột phá Chí Thánh.”

“Ở tuổi của hắn, trừ phi là sinh linh được thiên sinh địa dưỡng hoặc tử tự của Đại Đế, hay dòng dõi Chân Tiên, nếu không, không ai có được tu vi này.”

“Đúng vậy, hơn nữa truyền nhân Cố gia đã từng đánh tan tu vi Thánh Nhân cảnh một lần, nếu không hiện nay Thần Tử Cố gia tuyệt đối đã thành Chí Tôn.”

“Nhưng thực lực bây giờ của Thần Tử Cố gia còn mạnh hơn Chí Tôn, không biết đã có bao nhiêu Chí Tôn chết trong tay hắn rồi.”

Đông đảo tân khách nghị luận ầm ĩ.

Trong mắt rất nhiều nữ tu liên tục hiện lên dị sắc.

Thế hệ trẻ tuổi càng thêm đắng chát, trong lòng không có ý niệm tranh phong.

Sớm đã bị ép tới không thở nổi.

Đối với dị tượng kinh khủng vừa rồi, ký ức vẫn còn mới mẻ.

Không thể không nói, Hỗn Độn Thể mạnh, đã vượt quá bọn họ tưởng tượng.

Đám tân khách cảm khái, chỉ có thể nói Cố Trường Sinh không hổ là thần thoại vô địch cùng thế hệ trẻ tuổi.

Yến hội còn chưa chính thức bắt đầu, đã bày ra hơn ngàn bàn.

Thị nữ mỹ mạo như nước đi lại trong đó, thêm rượu thêm đồ ăn, cảnh tượng cả chủ và khách đều vui vẻ.

Trong cung điện, một mảnh mênh mông rộng rãi, dường như không nhìn thấy bờ, giống như một phương tiểu vũ trụ, đủ để dung nạp vô số người.

Sau đó đám tân khách thế lực đạo thống khác cũng nhao nhao nối đuôi nhau đến, được dẫn vào trong đó.

“Trường Sinh Tần gia đến!”

Đúng lúc này, người hầu ngoài điện lớn tiếng nói.

Vẻ mặt tất cả mọi người khẽ biến, nhìn sang.

Trường Sinh Tần gia, giống như Cố gia, đều là Trường Sinh thế gia tiếng tăm lừng lẫy tại ba ngàn đạo vực, trường tồn từ xưa, sừng sững bất hủ.

Hơn nữa.

Trường Sinh Cố gia và Trường Sinh Tần gia, chính là thế giao.

Hậu đại thường xuyên có thông hôn.

Lần này Trường Sinh chiến, mặc dù Trường Sinh Tần gia không tham dự.

Nhưng nghe nói lúc ấy, tại đạo vực Tần gia có một tấm gương tinh xảo đặc sắc, tỏa ra ánh sáng lung linh, vô cùng huyền diệu thần bí, xuất hiện trên không trung Tần gia, chiếu rọi cảnh tượng ở Nguyên Thủy Hồ.

Hạo Thiên Thượng Kính.

Là vô thượng đạo khí mà tiên tổ Trường Sinh Tần gia lưu lại.

Thần uy có thể trấn sơn hải, diệt vũ trụ, Tiên Vương cũng phải dừng bước.

Nhưng sau đó năm vị Tiên Vương của Trường Sinh Cố gia xuất thế, Tần gia mới thu hồi Hạo Thiên Thượng Kính.

Chuyện này, cũng khiến rất nhiều thế lực và đạo thống biết được thái độ của Trường Sinh Tần gia.

Giờ phút này.

Bên ngoài cung điện, một cỗ khí tức hào hùng mênh mông đang đến gần, tất cả tân khách, bao quát ba vị Đại Đế đều thay đổi sắc mặt, cùng nhau nhìn lại.

“Một vị Chân Tiên cổ lão!”

Rất nhanh, tất cả mọi người biến sắc.

Bọn họ căn bản không nghĩ tới, Trường Sinh Tần gia lại phái một vị Chân Tiên đến tham dự lễ trưởng thành của Cố Trường Sinh.

Có thể nói là vô cùng coi trọng.

Bởi vậy có thể nhìn ra quan hệ của hai nhà không tầm thường.

Ba vị Đại Đế của Thái Tuế Sơn, Thiên Yêu Khuyết, Đạo Cực thánh viện đều trở nên cung kính.

Lão giả bước vào trong cung điện mặc bạch bào bồng bềnh, tiên phong đạo cốt, khuôn mặt hiền lành, toàn thân bị tiên huy bao phủ.

Không tận lực triển lộ khí tức, nhưng lại bộc lộ áp bách khiến Đại Đế cũng hoảng sợ bất an.

Sau lưng lão giả mặc bạch bào, một nữ tử mặc áo xanh thanh lệ đi theo, tay đặt phía sau, thỉnh thoảng trong mắt to lóe lên tia giảo hoạt, vô cùng linh động hoạt bát, giống như Tinh Linh trong rừng núi.

Hư không chi ý khuếch tán, cực kỳ thần bí, thậm chí rất nhiều người không bắt giữ được bước chân của nàng.

“Bái kiến Chân Tiên Tần gia.”

Trong cung điện, tất cả mọi người chào nói.

Ba vị Đại Đế tiến lên một bước, chắp tay mở miệng nói, “Bái kiến Chân Tiên Tần gia.”

Không thể nghi ngờ.

Đây là nhân vật cấp bậc lão tổ của Trường Sinh Tần gia, không biết đã sống bao nhiêu kỷ nguyên rồi.

Khuôn mặt vị Chân Tiên Tần gia này hiền lành, gật đầu với tất cả mọi người, người hầu của Cố gia rất cung kính với ông ấy.

Tự mình đưa ông ấy đến bàn tiệc hàng đầu tiên.

Mà rất nhiều thiên kiêu trẻ tuổi đều nhìn về phía nữ tử áo xanh.

Trong ánh mắt mang theo hiếu kì và kinh diễm, sau đó trong lòng bắt đầu xuất hiện các loại suy nghĩ.

“Chẳng lẽ nữ tử áo xanh này chính là vị Thiên Nữ thần bí kia của Trường Sinh Tần gia, nghe nói thân phụ một loại thể chất tuyệt cường vạn cổ không ra.”

“Hẳn là không sai, xem ra Thiên Nữ Tần gia cũng xuất thế, đại thế chi tranh, đáng tiếc cũng không có cơ hội trong thế hệ trẻ tuổi.”

“Từ ba động tu vi đến xem, Thiên Nữ Tần gia ít nhất cũng là Thần Vương Cảnh. Ba ngàn đạo vực rộng lớn, thật sự là ngọa hổ tàng long.”

Trong lòng bọn họ rất cảm khái, lần nữa bị đả kích.

Dù sao sau lưng mọi người đều là vô thượng đại giáo và bất hủ đạo thống, tự xưng chính là hạng người cao cấp nhất trong cùng thế hệ.

Nhưng hôm nay tu vi còn không bằng Thiên Nữ Tần gia vừa xuất thế nữa.

“Nữ tử giống như được linh khí tạo hóa này, nếu có được ưu ái của nàng, cũng coi như một trận giai thoại nhân gian.”

Nghĩ tới đây, rất nhiều truyền nhân đại giáo đến đây có chút động tâm, đi về phía nữ tử áo xanh, muốn chào hỏi.

“Tại hạ là truyền nhân của Thái Tuế Sơn, xin hỏi phương danh của tiên tử?” Một nam tử trẻ tuổi phong độ nhẹ nhàng, dung nhan tuấn mỹ, hai đầu lông mày có đạo văn tự nhiên mở miệng, mỉm cười đi đến.

Hắn ta chính là tồn tại cấm kị trong thế hệ trẻ tuổi, có thể tuỳ tiện trấn áp Chí Tôn trẻ tuổi, tu vi cường đại, thiên phú siêu tuyệt.

Thấy thế, các tồn tại tuổi trẻ cấm kị khác cũng tiến lên.

Nữ tử áo xanh nhìn tất cả mọi người, sau đó nhếch miệng, cũng không phản ứng lại.

Vẻ mặt tất cả tuổi trẻ cấm kỵ đều hiện lên một tia giận dữ, không ngờ Thiên Nữ của Trường Sinh Tần gia lại không cho bọn họ mặt mũi.

Nhưng rất nhanh.

Vẻ mặt bọn họ khẽ biến.

“Làm sao có thể...”

“Đây là không gian tạo hóa, hay là hư không thần thông?”

Bởi vì bọn họ phát hiện, cho dù mình đi như thế nào, khoảng cách giữa bọn họ và nữ tử áo xanh vẫn không hề thay đổi.

Ngược lại giống như lâm vào một mảnh không gian ngưng trệ vậy.

“Khảo nghiệm sao?”

“Quá coi thường chúng ta rồi.”

Thân là trẻ tuổi cấm kỵ, đương nhiên bọn họ sẽ không từ bỏ như thế, lập tức nghĩ rằng đây là khảo nghiệm của nữ tử áo xanh đối với bọn họ.

Trong cung điện, tất cả tân khách đều chú ý tới một màn này,

mang theo hứng thú, cùng nhau nhìn tới.

Thế hệ trẻ tuổi tranh phong là chuyện rất bình thường trong ba ngàn đạo vực.

“Nghe nói truyền nhân của Thái Tuế Sơn thân phụ thần văn Thái Tuế, có được Thái Tuế chi lực, chính là lực lượng thời gian cực kì huyền diệu thâm ảo...”

“Trước khi Cố gia truyền nhân xuất hiện, truyền nhân Thái Tuế Sơn đúng là có tư thế vô địch cùng thế hệ.”

Bọn họ đàm luận, “Thiên Nữ Trường Sinh Tần gia chắc chắn có thiên phú thần thông loại không gian.”

Ong!

Đám người đang trò chuyện, chư vị trẻ tuổi cấm kỵ đã thi triển thủ đoạn.

Bảo thuật lưu chuyển, thần thông thi triển, quang hoa chiếu rọi tứ phương, đều hiện ra thực lực cường đại của mình.

Có thể tuỳ tiện trấn áp đám cường giả trẻ tuổi khác, thậm chí vượt cấp mà chiến.

Nhưng, mặc cho bọn họ thi triển thần thông quang hoa như thế nào, vẫn khó mà đến gần Thiên Nữ Tần gia, giống như nàng đứng trong một không gian khác vậy. _

Chương 358: Tần Khanh Khanh Đắc Ý, Nghịch Ngợm, Trấn Áp Hầm Cầu Một Vạn Năm

Cái gì! ?

Tất cả mọi người bị trấn trụ.

Một đám trẻ tuổi cấm kỵ đều ngẩn ngơ, “Miễn dịch với pháp lực,

chẳng lẽ nàng có thiên phú giống như Thần Tử Cố gia sao?"

Bọn họ biết rõ Hỗn Độn Thể cũng có đặc tính này.

Nhục thân vạn cổ vô song, thần thông pháp lực bất xâm.

Chỉ có ba vị Đại Đế lộ ra vẻ đăm chiêu, "Chẳng lẽ là loại thể chất kia?"

Vị Chân Tiên của Tần gia nhìn thấy tất cả, trên mặt lộ ra ý cười, lắc đầu.

Nữ tử áo xanh đứng tại chỗ, không có bất kỳ động tác nào.

Đôi mắt to tròn vô cùng xinh đẹp, thậm chí còn lộ ra mấy phần khiêu khích, chắp hai tay sau lưng, gợn sóng hư không rung chuyển, giống như một vị nữ Tiên Vương vô địch hàng thế.

"Các ngươi quá yếu, cùng liên thủ cũng không phải đối thủ của ta."

Thiên Nữ Tần gia mở miệng nói, giọng nói vô cùng trong trẻo dễ nghe, giống như suối chảy róc rách trên đá, khiến bọn họ không kìm hãm được say đắm trong đó.

Nhưng giờ phút này, lời nói ra lại khiến người ta tức đến cắn răng, hận không thể tiến lên trấn áp nàng.

"Thiên Nữ Tần gia, ngươi đừng đắc ý."

Thiếu chủ của Thiên Yêu Khuyết không phải là Nhân tộc, đầu đầy tóc tím, thân hình khôi ngô cao lớn, giữa mi tâm mọc ra một con mắt nằm dọc, hắn ta tức giận.

Oanh!

Hắn ta cường thế xuất thủ, triển lộ tu vi Thiên Thần cảnh đỉnh phong tu, sau lưng hiển hiện một đầu hư ảnh Thiên yêu vô cùng kinh khủng, khí thế kinh thiên, có thể tuỳ tiện trấn áp cùng thế hệ.

Nếu không phải nơi đây đặc thù, trận văn dày đặc, thì bàn ghế xung quanh đã bị chấn bay hoặc vỡ vụn rồi.

Thiếu chủ của Thiên Yêu Khuyết không hổ là trẻ tuổi cấm kỵ.

Một xuất thủ này đã trấn trụ một đám người.

Ánh mắt thế hệ trước không ngừng lấp lóe, tự hỏi cùng cảnh giới, có thể địch lại một chưởng này của thiếu chủ Thiên Yêu Khuyết không.

“Quá yếu, ngay cả ta cũng không đến gần được, còn muốn hỏi tên ta, ngươi không có tư cách.”

Nữ tử áo xanh hừ nhẹ một tiếng.

Nhấc bàn tay lên, lực lượng hư không bộc phát, giống như vạn vạn quân lực, đập lên người thiếu chủ Thiên Yêu Khuyết, hắn ta kêu lên một tiếng, bay ngược ra ngoài.

“Cái gì! ?”

“Vậy mà có thể chưởng khống lực lượng hư không đến tình trạng tinh thâm như thế.”

“Thật mạnh, Thần Vương Cảnh sơ kỳ, lại hiện ra lực lượng khiến Đại Thánh cũng phải kiêng kị.”

Một màn này khiến tất cả mọi người không bình tĩnh được.

“Hừ, nếu cùng một cảnh giới, ta nhất định sẽ trấn áp tên gia hỏa Cố Trường Sinh kia.”

Lúc này, nữ tử áo xanh mở miệng nói, trên mặt mang theo chút đắc ý, hiển nhiên rất hài lòng với thực lực của mình.

Nhưng mà nghe nói như thế, đám người lại cảm thấu không đúng.

Trấn áp Thần Tử Cổ gia?

Lời khoác lác cũng dám nói, không sợ đau đầu lưỡi sao?

Nhưng xem ra, hình như nữ tử áo xanh này và Thần Tử Cố gia rất quen thuộc.

“Làm sao? Không tin?”

Nữ tử áo xanh nhướng mày, “Hôm nay các ngươi cùng tiến lên, không đánh các ngươi giống như hoa rụng xuống nước, ta sẽ không mang họ Tần nữa.”

Một đám trẻ tuổi cấm kỵ nghe vậy, cũng hơi biến sắc, không giống lúc trước ôm ý kết giao nữa, đã có chút kiêng kị.

“Đúng là khoác lác, Thần Tử Cố gia xuất thủ, có thể tuỳ tiện trấn áp ngươi.”

Nhưng một vị nữ tu mỹ mạo mở miệng nói, cho rằng Thiên Nữ Tần gia đang khoác lác, hơn nữa còn nói mà không đỏ mặt.

“Hừ, lát nữa hắn đến, ta sẽ để các ngươi biết là ai trấn áp ai?” Thiên Nữ Tần gia hừ nhẹ một tiếng, giống như nhớ ra cái gì đó, nghiến răng nghiến lợi.

“Nghịch ngợm.”

Đúng lúc này, một tiếng cười khẽ, ôn nhuận như ngọc truyền đến, mang theo huyền diệu.

Ánh mắt ba vị Đại Đế cũng có chút ngưng tụ, phát giác không gian thần kỳ tạo hóa.

Hư không mơ hồ, một nam tử áo trắng từ không trung đi tới.

Ngũ quan vô cùng tuấn tú, tóc xõa sau đầu, mỗi sợi đều óng ánh như mực, vừa rồi hắn mới tắm ở tiên tuyền ra, còn lấp lóe tiên huy đạo vận.

Vẻ mặt rất lười biếng.

Nhưng lại có mị lực thâm thúy cuốn hút như tinh không.

Rất nhiều nữ tu cảm thấy lúc này trái tim mình như ngừng đập, có chút ngạt thở.

Thế gian này, còn có nam tử kinh diễm như vậy sao?

Ong!

Vừa dứt lời, thế giới tạo hóa chi đạo hiển hóa trong lòng bàn tay Cố Trường Sinh, hóa thành từng tầng không gian sắc bén như thần binh thiên đao, dễ dàng phá vỡ thủy triều hư không trước mặt Thiên Nữ Tần gia.

Một khắc sau.

Cố Trường Sinh mỉm cười.

Thủ chưởng tìm kiếm, phóng đại trong hư không, như bàn tay Thiên Thần, đường vân lấp lóe.

Có lực lượng phong trấn kinh khủng khóa lại hư không bốn phương tám hướng, nghiêm phòng Tần Khanh Khanh trốn vào hư không tránh né.

“Ngươi...”

Tần Khanh Khanh kinh hô một tiếng, phát giác hư không trở nên cứng rắn như thần thiết, không thể phá vỡ.

Trong thời gian ngắn khó mà tránh thoát, cả người lập tức không tốt.

Bàn tay màu vàng thu nạp, trấn giữ nàng trong tay, khí tức hư không rung chuyển, hoàn toàn không động đậy được.

“Cố Trường Sinh...” Tần Khanh Khanh nghiến răng nghiến lợi, bị Cố Trường Sinh trấn áp.

“Quả nhiên ác nhân tự có ác nhân trị.”

“Cổ nhân nói không sai.”

Lúc này, vẻ mặt tất cả tân khách giống như đang xem kịch.

Vừa rồi Thiên Nữ Tần gia còn mạnh miệng, nói sẽ trấn áp Thần Tử Cố gia.

Lúc này mới bao lâu, còn chưa nói hết đã bị phản trấn áp rồi.

“Vừa rồi nghe nói ngươi muốn trấn áp ta?”

“Mới mấy năm không gặp, không ngờ ngươi đã bành trướng đến trình độ này rồi.”

Cố Trường Sinh cười khẽ, nhìn về phía Tần Khanh Khanh, không có ý định buông nàng ra.

“Thất Tổ.”

Tần Khanh Khanh chống quai hàm, căn bản không để ý tới hắn, dáng vẻ tội nghiệp gọi lão tổ Tần gia đã dẫn nàng đến đây.

Vị Chân Tiên của Tần gia nghe vậy, cũng mỉm cười, lắc đầu.

Tần Khanh Khanh và Cố Trường Sinh là người quen cũ, kết bạn tại thánh mộ Bắc Hoang.

Trước đó, thậm chí Tần gia có ý định để nàng và Cố gia thông gia.

Về phần đối tượng, đương nhiên là Cố Trường Sinh.

Nhưng bây giờ xem ra, Cố gia chưa chắc đã đồng ý, cho dù Tần Khanh Khanh là Hư Không Thể vạn cổ không ra.

Chuyện nhỏ của thế hệ trẻ tuổi này, ông ấy không có khả năng nhúng tay quản nhiều được.

“Mặc dù mới bước vào Chí Thánh cảnh.”

“Nhưng đã... Phản phác quy chân, đạo pháp tự nhiên, quy tắc như một.”

Lúc này, ba vị Đại Đế liếc mắt nhìn nhau, sau khi nhìn chằm chằm Cố Trường Sinh, lộ ra vẻ khiếp sợ.

Rất nhiều Tiểu Thiên Tôn cũng chưa chắc đã đạt đến cảnh giới này, không thể chưởng khống hoàn mỹ quy tắc và đạo pháp của bản thân.

Trước kia Thần Tử Cố gia hiện thân.

Bởi vì thể chất, bên người đều hiển hiện hỗn độn chi ý, khuôn mặt mơ hồ không rõ, người thường căn bản không nhìn rõ được.

Không thể dòm.

Nhưng bây giờ, mặc dù có thể thấy rõ khuôn mặt, nhưng trong giây lát đã quên mất, cũng chính là không thể hiện.

Chuyện này chỉ có thể nói rõ, trình độ chưởng khống đạo pháp và thể chất của Cố Trường Sinh đã khai phát, đạt đến tình trạng tinh thâm hơn.

Đừng nói đến cảm ngộ của hắn đối với các loại lực lượng quy tắc, đã đạt đến tình trạng rất sâu.

Thế hệ trẻ tuổi, đoán chừng sẽ không đuổi kịp một tia bóng lưng hắn.

Trong lòng mọi người rất cảm khái.

“Một người, trấn áp một thời đại.”

“Thế hệ trẻ tuổi không người dám tranh phong, không ai không khâm phục.”

“Vấn Đạo huynh, từ biệt mấy ngàn kỷ nguyên, phong thái vẫn giống như trước a.”

Lúc này, bên ngoài điện truyền đến tiếng cười to.

Một nam tử trung niên dậm chân tiến đến, tiên khí lượn lờ, khí tức hào hùng, áp bách tất cả mọi người kinh hồn táng đảm.

Chính là hai mươi bảy tuổi của Cố gia đã viết thiệp mời gửi đi.

Tu vi cũng là Chân Tiên cảnh.

Lúc này Thất Tổ Tần gia cũng lộ ra ý cười thoải mái, nhẹ giọng nói, “Tên gia hỏa ngươi đã sắp đột phá rồi, không được, đến vực ngoại, chiến một trận!”

“Đến chiến!”

Hai mươi bảy tổ của Cố gia cũng cực kì mừng rỡ, gặp lại bạn già. _

Chương 359: Mới Là Nội Tình, Các Phương Hiện Thân, Thập Đại Danh Sách Không Kém Ai

Lúc này.

Đám người cũng hiểu.

Thì ra hai vị Chân Tiên của Tần gia và Cố gia quen biết đã lâu, nhìn qua quan hệ còn không tồi.

Rất nhanh, hai vị Chân Tiên đã biến mất không thấy.

Đến ba vị Đại Đế cũng không bắt giữ được một vết tích, chắc hẳn đã đến vực ngoại giao thủ luận bàn rồi.

Đám người tiếc hận, mặc dù rất muốn nhìn hai vị Chân Tiên luận bàn.

Nhưng cũng hiểu giao chiến cấp bậc kia, bọn họ còn không có tư cách quan chiến.

Đừng cho rằng gần đây số lượng Chân Tiên hiện thân không ít thì rất dễ gặp, đây hoàn toàn là do Cố gia phát động Trường Sinh chiến, khiến rất nhiều đạo thống tại ba ngàn đạo vực chấn động, bất đắc dĩ đánh thức tồn tại nội tình trong tộc, để phòng vạn nhất.

Nếu là thời điểm bình thường, còn không gặp được một vị Đại Đế.

Vậy thì sao có thể gặp Chân Tiên được?

“Cố Trường Sinh, ngươi đối đãi với khách quý như vậy sao?”

“Lại ức hiếp người khác.”

Thấy Thất Tổ đã mặc kệ mình, Tần Khanh Khanh trợn tròn mắt, sau đó lộ ra dáng vẻ vô cùng đáng thương nói.

“Có quý khách như ngươi sao?”

“Lần sau ta sẽ không thả ngươi ra đơn giản như vậy đâu, không phải trấn áp xuống hầm cầu một vạn năm thì không thả.”

Thấy thế, Cố Trường Sinh khẽ cười một tiếng, nửa đùa nửa thật nói, nhưng cũng buông lỏng bàn tay lớn màu vàng óng đang trấn áp nàng ra.

Tần Khanh Khanh trừng mắt liếc hắn một cái, không nói chuyện.

Theo hiểu biết của nàng về Cố Trường Sinh, nói không chừng hắn thật sự có thể làm ra chuyện này đấy.

Lúc này.

Đám tân khách, bao gồm đám trẻ tuổi cấm kỵ mới phản ứng lại, nhao nhao tiến lên chúc mừng, “Hôm nay, chúc mừng Thần Tử đã trưởng thành.”

Cố Trường Sinh khẽ vuốt cằm, xem như đáp lễ.

Rất nhiều tộc lão trong Cố gia cũng nhao nhao hiện thân, cười híp mắt chào hỏi với các thế lực đạo thống khắp nơi.

“Trường Sinh Doanh gia đến!”

Rất nhanh, ngoài điện lại truyền tới âm thanh.

Người của Trường Sinh Doanh gia đến đây là một vị lão tổ bán Chân Tiên, mang lễ vật rất lớn.

Trong đó, Doanh Nhiếp một thân đạo bào, trên mặt mỉm cười, trong tay cầm một cây phất trần.

“Công tử.”

Hắn ta hành lễ, thái độ với Cố Trường Sinh cực kì tôn kính và sùng bái.

Đồng thời, hắn ta còn nói chuyện đầu Thanh Ngưu kia hiện thân cho Cố Trường Sinh biết.

Cố Trường Sinh gật đầu, trong mắt lướt qua suy nghĩ.

Mà một màn này cũng khiến đám tân khách líu lưỡi và cảm khái.

Doanh Nhiếp.

Mặc dù nhiều lần bại trong tay Cố Trường Sinh, nhưng cũng là tồn tại trẻ tuổi đứng đầu ba ngàn đạo vực, thiên phú siêu tuyệt.

Bây giờ, lại có thái độ cung kính như vậy.

Sau đó.

Vũ Hóa tiên triều, Xiển Thiên Giáo cùng đến.

Diệp Minh Nguyệt công chúa và ma nữ.

Hai vị thiên kiêu chi nữ có quan hệ không tầm thường với Cố Trường Sinh này hiện thân, như tiên tử lâm trần, có các phong thái, khiến một đám nam tử trẻ tuổi rất hâm mộ.

Cố mẫu và nãi nãi của Cố Trường Sinh, Vạn Đạo Thương Minh chi chủ ở trong bóng tối dò xét hai nữ, rất hài lòng gật đầu.

“Ánh mắt của Trường Sinh không tệ.”

“Nhưng ta xem Thiên Nữ của Tần gia cũng không tệ, nếu không đến Tần gia nói một chút.”

“Ta cảm thấy được đó, hồng nhan bên cạnh Trường Sinh không thể quá ít. Bây giờ đã đến lễ trưởng thành rồi, cũng có thể cân nhắc khai chi tán diệp cho mạch chúng ta...”

“Nếu Hư Không Thể và Hỗn Độn Thể kết hợp, rất có thể sẽ sinh ra một loại thể chất đáng sợ hơn.”

Yến hội còn chưa bắt đầu.

Gần như đã có hơn nửa thế lực tại ba ngàn đạo vực tới rồi.

Đến Vạn Hoàng Sào và Đọa Long Lĩnh bị phong sơn cũng phái người đưa lễ vật đến.

Hoàng tộc Thái Cổ, mười vạn cấm khu, đều có sinh linh hiện thân, đến đây tặng lễ.

Nhưng thế lực siêu nhiên như Thánh Phật Tự, Chí Tôn Đường, Cổ Đế cũng điều động tàn tiên đến đây, đưa lễ vật cho Cố Trường Sinh.

Sau đó, một vị đại nhân trẻ tuổi của Tiên Vương điện đến, khiến vẻ mặt tất cả mọi người trở nên thận trọng.

Cho dù là ba vị Đại Đế, mấy vị tàn tiên, mấy vị bán Chân Tiên cũng phải nghiêm nghị, lộ ra kính ý.

“Nghe nói truyền nhân bây giờ của Tiên Vương điện chính là Nhan Minh Tiên Vương chuyển thế!”

“Một vị Tiên Vương đã từng vô địch!”

Nhan Minh Tiên Vương, thời gian thành đạo không tính rất cổ lão, nhưng lại có tiếng tăm lừng lẫy tại ba ngàn đạo vực.

Bởi vì ông ta đã có cống hiến rất lớn.

Tại kỷ nguyên cổ lão, ông ta từng dùng thân thể, ngăn chặn một mảnh trời sập xuống từ khu vực không người Dị Vực, ngăn trở một trận vô thượng hạo kiếp cho ba ngàn đạo vực.

Bởi vậy bị thứ không rõ quấn thân, hư hư thực thực đã tọa hóa.

“Chúc mừng đạo huynh trưởng thành.” Vị đại nhân trẻ tuổi này mở miệng, lộ ra hai hàng hàm răng trắng noãn, rất thanh tú, khiến người rất có hảo cảm, xưng hô với Cố Trường Sinh là Đạo huynh.

Hắn ta không mang theo tùy tùng, đơn độc một người.

Tu vi bây giờ, sâu không lường được.

Cố Trường Sinh cũng không biết trong hồ lô hắn ta muốn làm cái gì.

Nhưng người tới là khách, cho nên biểu hiện của hắn cũng rất ôn hòa tự nhiên, tùy ý nói chuyện với hắn ta.

Chỉ nói một chút về kinh nghiệm tu hành.

Nhan Minh Tiên Vương chuyển thế không thèm đặt Đại Đế và Chân Tiên ở trong mắt, nhưng dáng vẻ đối đãi với Cố Trường Sinh lại quen thuộc tự nhiên, khiến đám người kinh hãi tắc lưỡi, rất cảm khái.

Sau đó yến tiệc trưởng thành đã được tiến hành.

Tiên tửu được bưng lên, tỏa ra hương thơm, nhan sắc thuần hậu, ít nhất đã nhưỡng trăm vạn năm.

Mấy chén vào bụng, không dùng tu vi hóa đi, khách quý cũng có mấy phần men say.

Cho dù là Chuẩn Đế, cũng phải say khướt.

Đây chính là chỗ huyền diệu của tiên tửu, cảnh giới khác nhau, sẽ phẩm ra hương vị khác nhau.

Tiên quả, sơn hào hải vị được bay ra nhiều vô số kể, thể hiện rõ nội tình của Trường Sinh Cố gia.

Như Thiên Thần tạo hóa quả chỉ lớn bằng bàn tay, óng ánh long lanh, nhưng lại có một đoàn tiên linh chi khí mờ mịt trong đó.

Trừ cái này ra, trong đó còn ẩn chứa quy tắc đại đạo và đạo uẩn, có thể trợ giúp tu sĩ rèn đúc nguyên thần.

Rất nhiều quý khách nếm thủ, chỉ cảm thấy có linh khí tan ra trong cơ thể, sau đó một cỗ năng lượng huyền diệu hiện lên trong thức hải.

Nguyên thần lập tức tinh thuần hơn mấy phần.

Yến hội tiến hành đến một nửa.

Rất nhiều thiên kiêu trẻ tuổi cũng nhân cơ hội ày bắt đầu tỷ thí với nhau.

Chương 360: Mới Là Nội Tình, Các Phương Hiện Thân, Thập Đại Danh Sách

Không Kém Ai (2)

Diệp Minh Nguyệt và ma nữ là bạn thân, cũng nhân dịp này đánh một trận.

Chiêu thức không chỉ lăng lệ cường hoành, đồng thời cũng tràn ngập mỹ cảm, tiên ý bồng bềnh, tiên tử lâm trần, như đang múa, cảnh đẹp ý vui.

Kết quả Diệp Minh Nguyệt thắng nửa chiêu mà hạ màn.

“Cô nhóc này...” Cố Trường Sinh lắc đầu bật cười, đương nhiên nhìn ra nửa chiêu này là ma nữ cố ý như thế.

Nhưng hắn cũng không hi vọng hai người họ đối đầu với nhau vì mình.

Ma nữ rất biết đạo lí.

Diệp Minh Nguyệt cũng cực kì thông minh, khéo hiểu lòng người.

Cố Trường Sinh cũng bớt đau đầu.

Ngược lại dường như Tần Khanh Khanh có địch ý rất sâu với hai nữ.

Ngoài ra, Doanh Nhiếp cũng xuất thủ giao chiến với một vị truyền nhân của hoàng tộc Thái Cổ, nghe nói là quái thai cổ đại một kỷ nguyên nào đó, đã từng trấn áp dòng dõi Tổ Hoàng.

Hai người cực kì cường đại, giao thủ gần ngàn chiêu bất phân thắng bại.

Trận chiến này, không phân ra cao thấp.

Không ít người trong thập đại danh sách của Cố gia cũng ra sân, giao thủ với rất nhiều tồn tại trẻ tuổi cấm kỵ.

Thực lực mà bọn họ hiện ra khiến đám tân khách tim đập nhanh rung động, vậy mà không hề kém cạnh những tồn tại trẻ tuổi cấm kị kia.

Tại một số phương diện, có mấy người nằm trong danh sách trẻ tuổi của Cố gia còn mạnh hơn rất nhiều.

Điểm này khiến một đám khách quý rất khiếp sợ.

Trước đó bọn họ chỉ để ý tới Cố Trường Sinh cường đại, quang huy của hắn che đậy tất cả thế hệ trẻ tuổi.

Lúc này, mọi người mới phát hiện, thì ra đám cường giả trẻ tuổi còn lại của Cố gia cũng rất cường đại, không yếu hơn bất kì tồn tại trẻ tuổi cấm kị nào.

“Đây mới là nội tình muốn hiện ra...”

Bọn họ không khỏi cảm khái.

Yến hội lần này, rất nhiều người đều say.

Nhất là thế hệ trẻ tuổi, rất hăng hái.

Từ bỏ suy nghĩ tranh phong trước đó, cho dù sau này gặp được sẽ trở thành đối thủ, cạnh tranh lẫn nhau.

Nhưng giờ khắc này, dường như bọn họ đều uống rượu, thể hiện dáng vẻ của người của trẻ tuổi.

“Thiên kiêu trẻ tuổi tại ba ngàn đạo vực tranh phong, ta muốn làm vẻ vang tông môn, danh dương thiên hạ!”

“Ta muốn nhập Đế lộ, tiến vào năm mươi thành phía trước, làm rạng rỡ tổ tông, sau đó trở lại tông môn cưới tiểu sư muội...”

Rất nhiều người hô to, biểu đạt hào hùng trong lòng.

Lễ trưởng thành của Thần Tử Cố gia đã oanh động ba ngàn đạo vực, kéo dài trọn vẹn ba tháng.

Trong lúc đó còn có không ít sinh linh đến từ biên giới xa xôi thuộc ba ngàn đạo vực đến đây bái phỏng tặng lễ vật, có nhân vật lớn từ một phương đại thế giới độc lập, địa vị lớn đến đáng sợ, nhưnglại rất kính sợ Cố gia.

Cố gia có năm vị Tiên Vương hiện thế, thậm chí tự mình hiện thân giảng đạo.

Đạo thân chống đỡ thiên địa, hỗn độn chìm nổi, vũ trụ xoay quanh.

Ngồi trên cửu thiên, đạo âm bao phủ rất nhiều đạo vực gần đó, trên trời rơi xuống tiên hoa, liên đài, bốn phương tám hướng cùng chúc, thiên địa cùng vang lên.

Đại Đế cũng tốt, Chân Tiên cũng được, trong cuộc giảng đạo này đều có thu hoạch tương đối khá, đỉnh đầu sáng lên, thần thức biến mất, rất kích động.

Cách nửa tháng, lại thay một vị Tiên Vương đến giảng, chúc mừng Cố Trường Sinh trưởng thành.

Lần này có thể xưng "Vạn cổ hào hoa", khiến rất nhiều thế lực bất hủ, vô thượng đạo thống rung động đến tê cả da đầu.

Vô số tu sĩ không tham dự yến hội đều hối hận đến xanh ruột, bỏ qua thiên đại cơ duyên này.

Tiên Vương giảng đạo.

Hơn vạn kỷ nguyên cũng không gặp được một lần.

Đừng nói đến năm vị Tiên Vương cùng nhau giảng đạo, từ xưa đến nay, chỉ sợ cũng chỉ có một lần như thế.

Đạo âm bao phủ trăm triệu dặm, giống như Hồng Mông sơ khai, thiên địa bắt đầu, vô số đạo vận linh cơ nở rộ trên tinh không, hà thụy tận trời, quét sạch bốn phương tám hướng

Cho dù là sinh linh nào cũng được ích lợi không nhỏ, lĩnh ngộ tại chỗ, tu vi đột phá rất nhiều.

Thời gian kia, dường như các nơi cũng có sinh linh hô to, "Đa tạ đại ân của Tiên Vương Cố gia, ân này vĩnh thế không quên!"

Đừng nói đến các phương tinh vực thần đảo gần Cố gia, dường như đã hóa thành một phương thánh địa tịnh thổ.

Tiên hoa tỏa ra, cổ thụ che trời, dây leo quấn lên, tiên vụ mờ mịt, như tiên cảnh.

Vô số đạo khí tức cường đạo phóng lên tận trời, chính đã đột phá gông cùm xiềng xích trong trận Tiên Vương giảng đạo này, tu vi tăng mạnh.

Sau đó, bọn họ cùng chắp tay về phía Cố gia, tâm tình khuấy động!

Tiên Vương nhất niệm, có thể diễn núi hóa hải, có thể hủy thế sáng tạo giới.

Tiên Vương buồn, thì thiên địa buồn.

Tiên Vương ưu, thì thiên địa sầu.

Tiên Vương giảng đạo, chúng sinh được lợi, vũ hóa ngộ đạo!

Tất cả tân khách cũng phải thừa nhận, trình độ coi trọng của Cố gia đối với Cố Trường Sinh, đã đến mức trước nay chưa từng có.

Thậm chí bọn họ tin tưởng, nếu Cố Trường Sinh xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Cố gia tuyệt đối sẽ không tiếc bất cứ giá nào, huyết tẩy Tiên Vực!

Cuối cùng, cả chủ và khách đều vô cùng vui vẻ, lễ trưởng thành của Cố Trường Sinh cũng hạ màn kết cục.

Rất nhiều quý khách biểu đạt thiện ý của mình, đồng thời cũng khắc sâu cảm nhận được cái gì mới gọi là nội tình kinh khủng vạn cổ bất hủ.

Sau một đoạn thời gian, lễ trưởng thành này đã truyền khắp các nơi tại ba ngàn đạo vực, khiến vô số tu sĩ tấm tắc.

Nhưng một đoạn thời gian sau đó, Cố Trường Sinh cũng không gấp gáp tu luyện.

Hiện nay tu vi của hắn đã đến Chí Thánh cảnh.

Thế hệ trẻ tuổi, ngoại trừ loại tự phong bế kỷ nguyên cổ lão kia, đã rất khó tìm thấy người có thể sánh vai với hắn.

Cho dù là vị Nhan Minh Tiên Vương chuyển thế kia, theo Cố Trường Sinh, bây giờ tu vi của hắn ta cũng chỉ là Chuẩn Chí Tôn cảnh.

Nhưng dường như người này cũng không có ý định tranh phong với hắn.

Cố Trường Sinh đã nói không ít chuyện với hắn ta, mơ hồ đoán được mục đích của hắn ta.

Tương lai, hắn ta muốn giết vào khu vực không người ở Dị Vực.

Mặc dù không biết vì sao Nhan Minh Tiên Vương chuyển thế lại muốn làm như thế.

Nhưng Cố Trường Sinh cũng rất rõ ràng, nhiều vị lão tổ trong Cố gia từng khuyên bảo hắn, chưa tới Chân Tiên cảnh, không được rình mò ba cấm khu sinh mệnh tại Tiên Vực.

Cho nên, trong thời gian sau đó, Cố Trường Sinh chỉ làm bạn với người nhà và mấy vị hồng nhan.

Thời gian kia, các tộc nhân Cố gia thường xuyên có thể nghe thấy trong thần đảo của Cố Trường Sinh truyền đến tiếng đàn tiếng sáo cùng reo vang, âm thanh rung động người, tiên âm mịt mờ, tiện sát người bên ngoài.

Nhân gian hiếm thấy, chỉ được nghe mấy lần.

Sau đó, đám người Diệp Minh Nguyệt, ma nữ, Tần Khanh Khanh cũng lần lượt rời Cố gia.

Cố Trường Sinh cũng không giữ lại.

Chương 361: Sáng Tạo Sinh Linh, Càn Huyền Đại Đạo, Tu Ra Đạo Tiên Khí Thứ Tư

Hắn biết rõ, tương lai một khi chinh chiến trên Đế lộ, cũng mang ý nghĩa bước lên đường tiên cổ kia.

Lúc trở về, cũng không biết là bao lâu.

Đối với tu sĩ cường đại mà nói, có lẽ chỉ là một cái búng tay.

Nhưng thời đại vàng son bây giờ đã kéo màn lớn, đối với thế hệ trẻ tuổi mà nói, thời gian càng thêm gấp gáp.

Tất cả tộc nhân của Cố gia đều ôm chờ mong rất lớn đối với hắn.

Nửa năm sau.

Trong cung điện, Cố Trường Sinh thở nhẹ ra một hơi, truyền thừa của tộc Thiên Xà trong đầu đã bị hắn hấp thu hoàn toàn.

Cán Huyền Kinh.

Yêu cầu thấp nhất là cần đạt tới Chí Tôn cảnh mới có thể cảm ngộ tu luyện.

Bởi vì nguyên thần của Cố Trường Sinh viễn siêu cùng thế hệ, phương diện quy tắc cảm ngộ không kém gì Chí Tôn.

Hiện nay đã có thể sơ lược lĩnh ngộ bản cổ kinh thần dị này.

“Càn huyền tạo hóa chi đạo, đúng là huyền diệu.”

“Lăng không tạo ra sinh mệnh, cấu tạo quy tắc.”

“Sợ là đến Đại Đế cũng không tiếp xúc đến cấp độ này.”

Vừa dứt lời, trong tiên đồng của Cố Trường Sinh hiển hiện lít nha lít nhít phù văn, không ngừng lưu chuyển, giống như có thể lạc ấn

trong hư không.

Kia là từng đầu khí tức khí tức, vô cùng huyền diệu, giống như ẩn chứa vô tận áo nghĩa.

Sau đó những phù văn lại nhanh chóng biến mất, bình tĩnh lại.

“Càn huyền quy tắc, thật ra có công giệu giống với thế giới tạo hóa chi đạo.”

“Khác biệt ở chỗ, thế giới tạo hóa chi đạo chủ yếu là bao quát thời gian đại đạo và không gian đại đạo, hai thứ này tạo dựng thế giới.”

“Mà càn huyền tạo hóa, lại thuộc về sáng tạo đại đạo.”

Cố Trường Sinh thầm nói, trong thức hải, nguyên thần lưu li cửu thải ngồi xếp bằng dưới cây bồ đề khẽ run, đôi mắt mở ra, trong đó giống như ẩn chứa một phương đại thế giới sâu thẳm.

Đủ loại quy tắc huyền diệu bao trùm mà xuống, hiện lên đủ loại sắc thái.

Bên trong Nguyên Thần, ba đạo tiên khí vô cùng tinh thuần hiển hiện.

Mỗi đạo tiên khí đại biểu cho một loại quy tắc chí cường, thuộc về một loại đạo cường đại.

Tu đến cuối cùng, chính là luân hồi đại đạo, tịch diệt đại đạo, cực hạn công phạt đại đạo.

Mỗi loại đại đạo trực chỉ một loại chí cường thần thông, có thể diễn hóa mà ra, huyền diệu vô tận.

Cho dù là Đại Đế cũng không dám nói có thể chưởng khống một loại đại đạo.

Cố Trường Sinh đoán chừng, đến Tiên Vương cảnh, đại đạo trên người, chưởng khống bản nguyên.

“Ta có thể thử tu ra đạo tiên khí thứ tư.”

Mà lúc này, Cố Trường Sinh lộ ra nụ cười nhàn nhạt, lấy bản nguyên xá Lợi mà Thanh Huyền Đạo Chủ lưu cho hắn ra.

Ông!

Bên trong nội thế giới quang hoa vạn trượng, biên giới một mảnh mênh mông, xa xôi vô cùng vô tận, đại biểu cho vô hạn khả năng không biết.

Trong đó rung chuyển ra vô tận hỗn độn chi khí, giống như muốn một lần nữa mở thế giới.

Tiên Linh Diệu Căn cắm rễ trong thần tuyền và tiên linh Tiểu Long giống như bị kinh sợ.

Bản nguyên Xá Lợi cửu thải mờ mịt, hiển hiện trên không trung, giống như một đoàn thần quang, rơi vào trong nội thế giới.

Giống như một đạo thất thải chi sắc, phủ lên bức tranh đen trắng.

Trong khoảnh khắc, toàn bộ nội thế giới bắt đầu phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất....

Cố Trường Sinh cảm thụ trực quan chính là, trước đó nội thế giới hoàn toàn tĩnh mịch, bây giờ bắt đầu có sinh cơ hiển hiện.

“Sáng tạo sinh linh, tạo ra sinh mệnh, đây mới là công dụng của càn huyền tạo hóa.”

Cố Trường Sinh tự nói, thần niệm khẽ nhúc nhích, một vòng màu xanh biếc từ trên ngọn núi phá đất mà lên.

Đó là một gốc cỏ nhỏ, xanh biếc thông thấu, óng ánh giống như ngọc thạch, lấp lóe sáng bóng.

Hoàn toàn khác biệt với cỏ nhỏ nhìn thấy ở Tiên Vực.

Đương nhiên, cũng khác biệt với các vật chết như ngọn núi, dòng sông, sao trời... rất hiển nhiên, gốc cỏ nhỏ này vừa sinh ra đã có ý thức.

Mặc dù ngây ngô.

Nhưng từ trong đó, Cố Trường Sinh lại cảm nhận được một loại thân thiết và thần phục hắn.

Giống như đối mặt với chủ tạo vật.

Ong!

Trong khoảnh khắc này.

Bên ngoài cơ thể Cố Trường Sinh ngưng tụ nổi lên đạo tiên khí thứ tư, trong đó quang huy biến mất, như mảnh vỡ đại đạo đại đạo bắt đầu sáng tạo thế mới.

“Càn huyền đại đạo.” Hắn nhẹ giọng nói.

Trong lúc đạo tiên khí thứ tư ngưng thực.

Một cỗ khí thế bành trướng từ trên người Cố Trường Sinh hiện lên, trên đỉnh đầu, hà thụy dâng lên, cửu thải mờ mịt, giống như từng khỏa tinh thần hiển hiện.

Chân Hoàng chấn vũ, Côn Bằng giương cánh...,

Ngàn vạn huyền diệu đều thu nạp, dung nhập vào cơ thể, mỗi tế bào đều sáng lên, trong đó hình như có vô tận mênh mông tại hóa.

Oanh!

Ngay lúc đó, đạo tiên khí thứ tư trả lại, không ngừng chuyển hóa, lực lượng khí huyết trong cơ thể bành trướng, như hỗn độn thiên lôi nổ vang.

Giờ phút này, lực lượng nhục thân của Cố Trường Sinh giống như được tiên kim rèn đúc.

Tiên ý chảy xuôi, biểu hiện một loại vạn cổ bất hủ, giống như có thể chống ra vũ trụ, phá diệt áp sập thế giới, vô cùng kinh khủng.

Đoạn thời gian này, hắn đã ngưng luyện hơn tám nghìn khối Hỗn Nguyên Thạch, dung hợp ba mươi bảy cân hỗn độn mẫu khí.

Ba mươi sáu ngàn năm trăm sợi hỗn độn khí nhập thể, đạt đến tiểu

thành cảnh.

Hỗn Nguyên Kiếp Diệt Tạo Hóa Kim Thân kinh khủng, lúc này cuối cùng đã hiện ra.

Chỉ sừng sững bất động, thân thể tỏa ra khí thế đáng sợ, đã có thể vỡ nát rất nhiều Chuẩn Chí Tôn!

Giờ phút này, bên ngoài cơ thể của Cố Trường Sinh cô đọng từng sợi hỗn độn khí, vòng đi vòng lại, rủ xuống như màn trời, Chí Tôn nhìn một chút đều cảm thấy tê cả da đầu, hãi nhiên muốn tuyệt.

Tại chỗ sâu trong tổ địa Cố gia, lúc này rất nhiều lão tổ nhìn sang, trong mắt tràn ngập vui mừng và thoải mái.

Cố Tứ gia buông chén trà trong tay xuống, nói khẽ, "Đạo tiên khí khí tư, đã siêu việt phụ thân năm đó rất nhiều, nhưng không biết trước khi Trường Sinh bước vào Chuẩn Chí Tôn cảnh, có thể sáng tạo một cái khơi dòng vạn cổ không?"

Hôi lão gật đầu, ánh mắt mang theo mong đợi nói, "Khơi dòng, dù sao cũng dùng để khai sáng."

Ngay lúc đó.

Năm vị Tiên Vương của Cố gia xuất thể ở trong một mảnh hư không vô ngần khác, giờ phút này khóe miệng cũng hiện lên ý cười nói, "Dựa vào tư chất của Trường Sinh, nếu bước vào Đại Đế chi cảnh, tuyệt đối sẽ nghiền ép cùng cảnh, thậm chí tuỳ tiện nghịch chặt cảnh giới phía trên cũng không thành vấn đề."

"Nhưng trên đế lộ, sợ rằng có vài tên gia hỏa vẫn không tự bỏ ý định, động thủ trên dòng sông thời gian, đến lúc đó sẽ không tránh được một trận ác chiến."

"Không sao, năm đó chúng ta thành tựu Tiên Vương cũng bị đánh lén, không phải vẫn bình yên vượt qua sao?"

"Huống chi, một thế này, người hộ đạo cho Trường Sinh cũng không chỉ có mấy người chúng ta."

Năm vị Tiên Vương Cố gia nói chuyện với nhau, giống như từ lúc

này đã nhìn thấy tương lai.

Tiên Vực rộng lớn, có thể xưng vô tận, còn ba ngàn đạo vực, chỉ là khu vực đã biết mà thôi. _

Chương 362: Thôi Diễn, Hỗn Nguyên Kiếp Diệt Tạo Hóa Kim Thân Giai Đoạn Đại Thành Kinh Khủng

Thời gian này, tu vi của Cố Trường Sinh đang tăng lên với tốc độ bình ổn.

Đồng thời, hắn cũng đang thôi diễn còn đường tu luyện tiếp theo của Hỗn Nguyên Kiếp Diệt Tạo Hóa Kim Thân.

Bây giờ hơn ba vạn sợi hỗn độn khí nhập thể.

Được Phi Tiên chi lực gia trì, một khi bộc phát, loại cự lực kinh khủng kia sẽ khiến nhục thân Huyền Tôn cũng phải nổ tung, trong nháy mắt sụp đổ.

Dưới loại thần uy cường hãn thần này, một quyền vỡ nát tinh hà cũng không phải việc khó gì.

Nhưng Cố Trường Sinh cũng phát hiện bình cảnh.

Tại giai đoạn trước, hỗn độn khí nhập thể đơn giản, đến phía sau sẽ trở nên khó khăn hơn.

Chỉ thuần túy chồng lên lực lượng nhục thân mà thôi.

Nhưng không rõ ràng như lúc đầu nữa, trợ giúp đối với nhục thân đã nhỏ hơn rất nhiều.

Hơn nữa những vật cần thiết để tu luyện như Hỗn Nguyên Thạch, sẽ cần có số lượng càng khủng bố hơn.

Cố Trường Sinh cũng rất đau đầu, cho nên bắt đầu thử thôi diễn con đường tu luyện tới giai đoạn đại thành.

“Có thể kết hợp Hỗn Nguyên Kiếp Diệt Tạo Hóa Kim Thân và Hỗn Nguyên Giới Tâm Thần Ý...”

Không bao lâu, Cố Trường Sinh có ý nghĩ này, toàn thân sáng lên, giống như đang oanh minh, tiếp tục thôi diễn, bên trong tiên đồng tràn ngập tiên ý, phù văn xưa cũ lít nha lít nhít hiển hiện.

Như tiên văn thời kì Thái Cổ, đại biểu cho vô thượng áo nghĩa, hóa thành vô số cảnh tượng kinh khủng, cực kỳ kinh người.

“Thôi diễn giai đoạn từ tiểu thành đến đại thành, thật ra cũng là quá trình quá độ...”

Cố Trường Sinh nhẹ giọng nói.

Sau đó, giống như phát hiện dị thường, trên đầu vai của hắn, một đạo Hỗn Độn Chân Hỏa lớn bằng bàn tay nhảy vọt ra, từ vô số phù văn thần bí tạo thành, rất thần bí mênh mông.

Hỏa diễm lấp lánh, hỏa quang tràn ngập, giống như từng cái gương nhỏ.

Trong đó phản chiếu các loại truyền thừa cổ lão và các loại cảm ngộ đã in dấu xuống, đang trợ giúp Cố Trường Sinh cùng thôi diễn.

Thời gian dần trôi qua.

Cho dù Cố Trường Sinh là Hỗn Độn Thể, trong quá trình thôi diễn kinh khủng này, pháp lực cũng nhanh chóng tiêu hao, khí huyết rung động ầm ầm, như hỗn độn chân lôi chảy xuôi trong mạch máu.

Sắc mặt của hắn hơi trắng bệch.

Nhưng đôi mắt Cố Trường Sinh rất sáng.

Bởi vì đáng giá.

Rất nhanh, hắn cũng thông qua đệ nhất pháp, từ đó tìm kiếm được một loại cân bằng chi pháp.

“Giai đoạn tiểu thành, thuần túy là dùng nhục thân rèn đúc tu

luyện.”

“Sau đó đến giai đoạn này, cho dù tiểu thế giới đổ sụp, toàn bộ áp xuống, cũng có thể cam đoan nhục thân bất hủ khó diệt.”

“Loại lực lượng này, ta có thể coi là lực lượng một giới.”

“Sau này tu luyện, lực lượng một giới tăng lên, đạt tới lực lượng của ba trăm sáu mươi lăm giới, thậm chí đối mặt với nội thế giới, đại thế giới, hay là thượng giới như Tiên Vực đổ sụp, cũng có thể trải qua vạn kiếp bất hủ.”

“Mà cái này, chính là con đường tu luyện tiếp theo của Hỗn Nguyên Kiếp Diệt Tạo Hóa Kim Thân.”

“Đến giai đoạn đại thành, phản phác quy chân, đạo hợp duy nhất, lấy thân làm giống, lấy thân hóa giới, mỗi một tế bào đều sinh ra một phương hỗn độn chân giới, ẩn chứa một phương hỗn độn chân giới chi lực.”

“Nhất cử nhất động, vạn vạn lực lượng hỗn độn chân giới đi theo, quy tắc bản nguyên cũng khó có thể khống chế, lực lượng vô cùng vô tận, không thể nói rõ.”

“Cho dù tất cả tuyến thời gian và nhân quả xuất hiện, siêu thoát bất kì quy tắc đại đạo nào, chứng nhận vũ trụ cao cấp nhất, đoán chừng cũng không thể cản một quyền của ta.”

“Tiên Đế, cũng bị đấm một phát chết tươi.”

Thôi diễn đến đây, trong mắt Cố Trường Sinh chiếu sáng rạng rỡ, bỗng nhiên có cảm xúc bành trướng.

Đương nhiên, đây chỉ là con đường tu luyện mà Hỗn Độn Thể thôi diễn, cũng chỉ đến giai đoạn đại thành, cách viên mãn không tì vết, mới có hiệu quả này.

Cố Trường Sinh có thể làm được hay không, còn rất khó nói.

Tiếp theo, đây chỉ là hình thức ban đầu, hắn còn phải không ngừng rèn luyện hoàn thiện.

Nhưng không thể phủ nhận chính là, phương pháp tu luyện nhục thân này sẽ không thua đệ nhất pháp.

Thời gian này.

Lúc đầu Cố Trường Sinh dự định ở trong Cố gia tu hành đến khi đế lộ mở ra, ngoại giới có rất nhiều bí cảnh, phế tích cổ lão mở ra, nhưng không đủ để hắn cảm thấy hứng thú.

Nhưng thời gian yên tĩnh tu luyện này không được bao lâu.

Rất nhanh đã bị một vị lão tổ Chuẩn Chí Tôn cảnh của Kiếm phái Hoán Nhan bên ngoài sơn môn phá vỡ.

Lúc nhận được tin tức, Cố Trường Sinh đang trong điện nghiên cứu chỗ thần dị khác Hỗn Độn Chân Hỏa.

“Lão tổ của kiếm phái Hoán Nhan ở bên ngoài sơn môn cầu kiến một tháng rồi?”

Nghe thị vệ bẩm báo, Cố Trường Sinh nhíu mày.

“Theo như ông ta nói, thì chính là như thế.”

Thị vệ đến đây bẩm báo cung kính nói.

Mặc dù kiếm phái Hoán Nhan cũng là tông môn cường đại một phương, nhưng so với Cố gia, còn không bằng bụi bặm nữa.

Bình thường, lão tổ Chuẩn Chí Tôn cảnh muốn bái kiến Cố Trường Sinh, dường như là không có khả năng.

Nếu không phải hôm nay một vị đệ tử đảo trong của Cố gia ra ngoài, hỏi thăm lai lịch của vị lão tổ kia, mới biết thì ra ông ta đến từ kiếm phái Hoán Nhan.

Đúng lúc vị đệ tử đảo trong kia biết rõ Cố Trường Sinh từng có một vị thị nữ đến từ kiếm phái Hoán Nhan.

Cho nên linh cơ khẽ động, liên tưởng đến việc này, cho thị vệ đến đây bẩm báo.

Nếu không giờ phút này lão tổ của kiếm phái Hoán Nhan vẫn phải chờ bên ngoài sơn môn.

Đoán chừng đợi cả đời, cũng không có khả năng bái kiến được Cố Trường Sinh.

“Đi xuống đi, ta biết rồi.”

Ánh mắt Cố Trường Sinh lóe lên, gật đầu nói.

Nghĩ tới kiếm phái Hoán Nhan, trong đầu Cố Trường Sinh liền xuất hiện một thân ảnh kiều tiểu.

Tô Tiểu Huyên.

Ban đầu ở Tử Trúc Lâm, Cố Trường Sinh đích thân chọn lựa nàng làm tùy tùng.

Nói dễ nghe thì là tùy tùng.

Không dễ nghe chính là thị nữ.

Trước đây.

Cố Trường Sinh liếc mắt đã nhìn ra khí vận của nàng bất phàm, Tiên Thiên kiếm cốt, mang theo khí vận tử sắc.

Cho nên hắn suy đoán Tô Tiểu Huyên là một vị kiếm đạo đại năng cổ lão nào đó chuyển thế, có được vô thượng khí vận.

Sau đó từng chuyện xảy ra đã chứng minh đúng là như thế.

Mà tông môn sau lưng Tô Tiểu Huyên chính là kiếm phái Hoán Nhan.

Từ lần trước nàng có việc trở về tông môn, rồi truyền tin trở về, nói có cơ duyên muốn đi tìm, quả thật đã là một đoạn thời gian dài rồi.

“Xem ra, Tiểu Huyên đã xảy ra vấn đề gì rồi.”

Nghĩ như vậy, Cố Trường Sinh có chút suy nghĩ nói.

Hắn cũng không quá mức lo lắng cho an nguy của Tô Tiểu Huyên.

Người có đại khí vận, chỉ cần không gặp cường địch ngoài ý muốn, sẽ không có nguy hiểm gì.

Ông!

Sau một khắc.

Hư không rung động mơ hồ, Cố Trường Sinh một bước phóng ra, không bao lâu đã hiện thân bên ngoài sơn môn.

“Là ngươi muốn bái kiến ta?”

Cố Trường Sinh từ hư không đi ra, liếc mắt một cái đã nhận ra một lão giả lo sợ bất an ngồi chờ trên một khối đá xanh.

Khí tức chính là Chuẩn Chí Tôn cảnh.

Tại ngoại giới, cường giả Chuẩn Chí Tôn cảnh tuyệt đối có thể quét ngang một phương cổ tinh, không người có thể địch.

Nhưng trước sơn môn của Cố gia, ông ta còn không dám thở mạnh một tiếng, càng không có tư cách bước vào trong đó.

“Bái kiến Thần Tử.”

Trong khoảnh khắc Cố Trường Sinh hiện thân.

Rất nhiều đệ tử của Cố gia nhìn thấy, vẻ mặt vui mừng, vội vàng chào hỏi, mang theo cuồng nhiệt.

“Bái kiến Thần Tử.”

Lão tổ kiếm phái Hoán Nhan cũng vội vàng chào hỏi, giọng nói đang run rẩy.

Ông ta cũng không xác định Cố Trường Sinh có gặp mình hay không, trước đó trong lòng vô cùng lo sợ bất an và thấp thỏm.

Cố Trường Sinh khoát tay áo, ra hiệu đám người không cần đa lễ.

“Nói đi, có chuyện gì?”

Cố Trường Sinh thản nhiên nói.

“Khởi bẩm Thần Tử, chuyện này thật ra... Thật ra có liên quan tới Tiểu Huyên, không biết rõ ngài còn nhớ Tiểu Huyên không?”,

Lão giả nghe vậy, thân thể lắc một cái, vội vàng mở miệng nói.

Mặc dù ông ta là lão tổ một phái, nhưng trước mặt Cố Trường Sinh lại không dám thở mạnh một cái.

Ông ta không dám tưởng tượng, mình sẽ cảm nhận được một loại áp lực kinh khủng đến không nói rõ được trên người một người trẻ tuổi.

Thậm chí muốn vận chuyển pháp lực, chống cự khí thế nhục thân đáng sợ kia.

Lão giả không chút nghi ngờ, chỉ cần mình dám tới gần Cố Trường Sinh thêm mấy bước, tuyệt đối sẽ bị khí thế nhục thân của hắn chấn cho vỡ toang.

Đây là một loại biểu hiện lực lượng nhục thân kinh khủng đến không cách nào phỏng đoán. _

Chương 363: Tô Tiểu Huyên Bị Nhốt Tại Cấm Khu Sinh Mệnh, Muốn Động Thân, Cửu U Táng Thổ

“Đương nhiên ta nhớ rõ Tiểu Huyên, nhưng không phải nàng đã trở về tông môn rồi sao? Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?”

Cố Trường Sinh nhíu mày, hỏi.

Mặc dù trước đó hắn đoán được Tô Tiểu Huyên rất có thể đã xảy ra chuyện, nhưng chính tai nghe thấy lại là một chuyện khác.

“Đúng là Tiểu Huyên đã xảy ra chuyện, đoán chừng chỉ có Thần Tử mới có thể cứu nàng...”

Nghe vậy, lão tổ của kiếm phái Hoán Nhan vội vàng nghiêm túc nói.

“Chuyện gì?”

Cố Trường Sinh nhìn ông ta hỏi.

“Tiểu Huyên đi tìm kiếm cơ duyên, kết quả không biết vì nguyên nhân gì lại chạy đến Cửu U táng thổ, bị vây ở trong đó...”

Trên mặt lão tổ kiếm phái Hoán Nhan lộ ra một tia giãy dụa và e ngại, lúc nói ra, giọng nói không khỏi run nhẹ.

Đó là một loại kiêng kị đối với Cửu U táng thổ.

Đối với ba đại cấm khu sinh mệnh này, các tu sĩ tại ba ngàn đạo vực đều có một loại sợ hãi và kính sợ.

Nếu không tất yếu, đến cái têm cũng không muốn nhắc đến.

Nghe nói như thế, Cố Trường Sinh hơi híp mắt, nhớ tới kiếm gãy Đại La đến từ Cửu U táng thổ.

Lúc ấy Tô Tiểu Huyên đã cảm giác lai lịch của nó và nàng có quan hệ.

“Việc này, ngươi từ đâu biết được?”

Cố Trường Sinh tập trung nhìn lão tổ của kiếm phái Hoán Nhan.

“Là Tiểu Huyên thông qua một môn bí thuật trong tông môn, truyền về tin tức về cho chúng ta, nói là bị nhốt bên trong, bảo chúng ta nghĩ biện pháp cứu nàng.”

“Nhưng người mạnh nhất trong tông môn chúng ta chính là ta, còn không có tư cách đến gần Cửu U táng thổ nữa, cho dù là chỗ ngoài cùng cũng không dám tiếp cận nửa bước...”

“Cho nên chỉ có bẩm báo việc này cho Thần Tử ngài.”

Nói đến đây, lão tổ kiếm phái Hoán Nhan cũng rất đắng chát và bất đắc dĩ.

Cửu U táng thổ.

Chỉ cần là tu sĩ tại ba ngàn đạo vực, một khi nghe thấy cái tên này, tuyệt đối sẽ sợ hãi, đứng cách xa xa, căn bản không dám tới gần.

Có thể nghĩ lực uy hiếp của nó thế nào.

Người có chút thực lực, còn không tới gần, một luồng hắc khí từ trong đó bay tới, đoán chừng có thể hóa ông ta thành một đoàn máu đen.

Hơn nữa, ông ta cũng không biết Cố Trường Sinh có vì một thị nữ nho nhỏ như Tô Tiểu Huyên mà mạo hiểm tiến về cấm khu sinh mệnh như Cửu U táng thổ không.

“Chuyện này, ta đã biết.”

Cố Trường Sinh có chút trầm ngâm, sau đó gật đầu nói.

Không phải hắn kiêng kị Cửu U táng thổ, mà đang suy đoán Tô Tiểu Huyên bị khốn ở trong đó, là do nguyên nhân nào.

Dựa vào tu vi khá yếu kia của nàng, đừng nói truyền tin tức ra ngoài, chỉ cần bước vào trong đó, cũng không có khả năng còn sống được.

Chuyện này, rõ ràng có cổ quái và kỳ quặc.

“Hẳn là trí nhớ lúc trước của Tiểu Huyên đã thức tỉnh rồi?”

Trong lòng Cố Trường Sinh suy đoán nói.

Ngoài ra, hắn không nghĩ ra còn khả năng nào nữa.

Lão tổ của kiếm phái Hoán Nhan nhìn thấy vẻ mặt của Cố Trường Sinh, cũng không dám hỏi thăm tính toán của hắn, dù sao chuyện này cũng thông báo đến Cố Trường Sinh rồi.

Cuối cùng có quản hay không, đó chính là chuyện của Cố Trường Sinh.

Nghĩ tới đây, lão tổ của kiếm phái Hoán Nhan thở dài một tiếng,

trong lòng vẫn rất hi vọng Cố Trường Sinh có thể đi cứu Tô Tiểu Huyên.

Mặc dù chuyện này có nguy hiểm đến tính mạng, nhưng dựa vào sự cường đại của Cố gia bây giờ, hắn là không vấn đề gì?

“Tiểu Huyên bị vây ở Cửu U táng thổ bao lâu rồi?” Vẻ mặt Cố Trường Sinh bình thản, lần nữa mở miệng hỏi.

“Sắp ba tháng rồi, trong lúc đó mệnh đăng vẫn luôn yếu ớt ảm đạm, nhưng từ đầu đến cuối vẫn còn duy trì, không dập tắt.”

Lão tổ kiếm phái Hoán Nhan nghe nói như vậy, vội vàng trả lời, đây cũng là chuyện khiến bọn họ cảm thấy kì lạ.

Theo lý mà nói, nơi như Cửu U táng thổ, cho dù là Chân Tiên cũng rất khó sống sót.

Với chút tu vi như Tô Tiểu Huyên, lại có thể sống sót gần ba tháng, đúng là kỳ tích khó mà tin nổi.

Đương nhiên Cố Trường Sinh sẽ không bỏ mặc Tô Tiểu Huyên.

Tốt xấu gì nàng cũng ở bên cạnh hắn nhiều năm, gọt nhiều linh quả như vậy.

Cho dù hiện nay bên người hắn là Liên Tinh, cũng không ở bên cạnh hắn thời gian lâu như Tô Tiểu Huyên.

Sau đó, Cố Trường Sinh để lão tổ của kiếm phái Hoán Nhan trở về, hắn thì đến Tàng Thư Các của Cố gia, đọc qua tư liệu liên quan đến Cửu U táng thổ.

Trong Tàng Kinh Các mênh mông như vũ trụ, từng khỏa Tinh Thần lấp lóe, đều là các loại bí văn cổ lão lưu truyền lại.

Thần niệm hào hùng đảo qua từng cái.

Nhưng khiến Cố Trường Sinh khá bất ngờ.

“Vậy mà không có bất cứ ghi chép nào liên quan đến Cửu U táng thổ.”

Cố Trường Sinh có chút kinh ngạc, lông mày hơi nhíu lại.

Thái độ của Cố gia đối với ba đại cấm khu sinh mệnh giống như hai bên không liên quan gì đến nhau.

Trên cơ bản không có miêu tả và ghi chép liên quan tới Cửu U táng thổ.

Sau đó, khu không thể nói ở thiên ngoại hay khu không người ở Dị Vực cũng là như thế.

“Chuyện này, xem ra không khác những lời các lão tổ đã nói với ta.”

“Chưa tới Chân Tiên cảnh, đừng đi nhìn trộm những thứ này.”

“Nhưng Tiểu Huyên lại đi vào trong đó, cho dù không muốn xem cũng không được.”

Cố Trường Sinh nghĩ tới đây, cũng không do dự quá lâu, trực tiếp đi đến tổ điện.

Ông!

Tiên vụ trong điện phun trào, thần hà xen lẫn, ẩn chứa vô số huyền diệu và đạo lý.

Hôi lão và Cố Tứ gia đang ở đây.

Hai người rất nhàn nhã uống trà, hơi nóng bốc lên, hóa thành các loại đồ hình trên hư không, như rồng như hoàng, sinh động như thật.

Sau đó, hóa thành từng mặt gương nhỏ, óng ánh long lanh, hiện ra các chuyện trong ba ngàn đạo vực, có vẻ cực kì thần dị.

“Trường Sinh bái kiến lão tổ, bái kiến Hôi lão.”

Cố Trường Sinh chắp tay chào hỏi.

Hôi lão gật đầu, vẻ mặt hòa ái.

Cố Tứ gia cười ha hả nhìn hắn, nói, “Ngồi đi!”

Chương 364: Tô Tiểu Huyên Bị Nhốt Tại Cấm Khu Sinh Mệnh, Muốn Động Thân, Cửu U Táng Thổ (2)

Dứt lời.

Tiên vụ phun trào, một cái ghế đá bỗng ngưng tụ thành, hóa thành thực chất, rơi xuống sau lưng Cố Trường Sinh.

Cố Trường Sinh cũng không nói nhiều, trực tiếp ngồi xuống.

Nhưng không đợi hắn mở miệng.

Cố Tứ gia liền cười nói, "Chúng ta đã biết mục đích lần này ngươi đến đây, nhưng Cửu U táng thổ dính đến nhân quả cường đại mà đến chúng ta cũng không thể nhúng tay quấy nhiễu..."

"Nếu ngươi đến đó, một khi xảy ra bất trắc, chính là ngoài tầm tay Cố gia chúng ta, ngươi phải cân nhắc rõ ràng?"

Nói đến phần sau, nụ cười trên mặt ông ấy biến mất, tập trung nhìn Cố Trường Sinh.

Ý của những lời này là, nếu Cố Trường Sinh đến đó, bọn họ cũng không thể cam đoan an toàn của hắn.

Nhưng vẻ mặt Cố Trường Sinh vẫn rất bình tĩnh, sớm dự liệu được những thứ này, gật đầu nói, "Trường Sinh đã cân nhắc kĩ."

"Nhưng có một vài vấn đề, mong lão tổ giải hoặc, rốt cuộc Cửu U táng thổ có chỗ nào thần dị?"

Điểm này mới là vấn đến Cố Trường Sinh quan tâm.

Tại ba ngàn đạo vực, lời đồn về Cửu U táng thổ vô cùng đáng sợ, chính là nơi chôn vùi sinh mệnh.

Khác biệt với mười vạn cấm khu tự lập bên ngoài vạn trượng hồng trần.

Cái danh cấm khu Cửu U táng thổ được lưu truyền từ thời tuyên cổ, do vô số sinh mệnh tạo thành, trong đó phủ lên không biết bao nhiêu thi hài của Đại Đế, Chân Tiên, thậm chí là Tiên Vương.

Có tu sĩ nói nơi đó là nơi rất hắc ám tại ba ngàn đạo vực, ngay cả ánh sáng cũng không thể thẩm thấu vào đó, chỉ có thể rơi xuống một tầng rất nhạt bên ngoài.

Cũng có người nói đó là nơi của vong hồn, là khởi nguyên của Tiên Vực, đồng thời cũng là điểm cuối cùng của Tiên Vực.

Lại có người nói, nơi đó là Quy Khư Chi Địa, Hoàng Tuyền sở quy, chúng sinh luân hồi.

Cố Tứ gia biết rõ, sớm muộn gì chuyện này cũng không thể gạt được Cố Trường Sinh.

Sau đó, ông ấy mở miệng nói.

“Hiện tại ta không thể nói những thứ khác cho ngươi biết được.”

“Tiên Vực vô cùng vô tận, ba ngàn đạo vực chỉ là khu vực đã biết mà thôi. Không ai nói rõ được Tiên Vực còn ẩn tàng cái gì, nhưng bây giờ điều duy nhất ta có thể nói với ngươi chính là.”

“Nếu có Đế, sẽ chỉ ở ba địa phương kia.”

“Về phần những khu vực thần bí khác ở Tiên Vực, có lẽ sẽ có, nhưng ta cũng không xác định.”

Đế trong miệng ông ấy đương nhiên không phải Đại Đế, mà là Tiên Đế.

Từ xưa đến nay, Tiên Vực trải qua vô số kỷ nguyên, nhưng số lượng Tiên Đế lưu danh lại, chỉ đếm được trên một bàn tay.

Nghe vậy, dáng vẻ Cố Trường Sinh như có điều suy nghĩ.

Tiên Đế và Tiên Vương, chênh lệch trong đó, dùng Đại Đế và người thường để so sánh cũng không đủ.

Sau đó, Hôi lão thấy Cố Trường Sinh rơi vào trầm tư, không khỏi

cười nói, “Công tử, ngươi đừng nghe Tứ gia nói ra mấy lời dọa người như vậy.”

“Nếu không phải lo lắng nhân quả, sợ liên lụy đến ý chí của Tiên Vực và những tồn tại còn lại, Cửu U táng thổ thì như thế nào, Cố gia ta không sợ chút nào.”

“Ngươi cứ việc đến đó, cho một vạn lá gan, nếu Cửu U táng thổ dám động tới một cọng lông tóc của ngươi, cho dù phải liều mạng bị vạn vạn nhân quả gia thân, chúng ta cũng sẽ bình nó.”

Hôi lão vẫn đơn giản bá đạo như trước, đến Cửu U táng thổ cũng muốn bình.

Nghe vậy, Cố Trường Sinh yên lặng.

Ngược lại Cố Tứ gia lắc đầu cười nói, “Không thể khinh thường Cửu U táng thổ được, dù sao cũng liên lụy đến vận chuyện bản nguyên của Tiên Vực, nếu như xuất hiện chuyện ngoài ý muốn...”,

Nói đến đây, ông ấy không tiếp tục nói nữa.

Nhưng Cố Trường Sinh cũng đoán được ý tứ của lão tổ.

Cửu U táng thổ liên lụy đến bản nguyên của Tiên Vực.

Có lẽ thật sự là nơi luân hồi?

Cửu U táng thổ không thuộc về bất cứ nơi nào trong ba ngàn đạo vực.

Nhưng toàn bộ sinh linh và tu sĩ tại ba ngàn đạo vực đều biết đến cái tên Cửu U táng thổ, nhắc đến sẽ hãi nhiên thất sắc.

Bởi vì Cửu U táng thổ quá kinh khủng, ẩn chứa đại nguy cơ khó nói lên lời.

Đại Đế đẫm máu, Chân Tiên dừng bước, Tiên Vương biến sắc.

Vô số cường giả chí cường chết trên đường, còn không thể bước vào trong đó nửa bước.

Đất đai đen nhánh, không có bất kì thảm thực vật nào, không thể nhìn thấy phần cuối, không nhìn thấy bất cứ sinh mệnh nào.

Chỉ có các loại thi hài chồng chất, huyết dịch nhuộm đất đai thành màu đen.

Sương mù mịt mờ, bao phủ vô tận cương vực, đến thiên địa cũng là màu đen, không nhìn thấy giới hạn.

Trong đó xen lẫn hỗn độn gió, không ngừng xông đến.

Thậm chí còn ẩn chứa mảnh vỡ pháp tắc, thổi phá hư không, khắp nơi đều là hư không vỡ tan.

Từ xa nhìn lại, giống như một mảnh ma thổ cuồn cuộn.

Nghe nói bên trong Cửu U táng thổ ẩn tàng bí mật vĩnh sinh bất hủ.

Vô số tu sĩ như thiêu thân lao đầu vào lửa và xông vào trong đó, muốn tìm kiếm thần bí, thu hoạch vĩnh sinh.

Nhưng mà.

Vô số kỷ nguyên, ngoại trừ thành tựu hung danh kinh khủng của Cửu U táng thổ ra, căn bản không nghe nói có tồn tại nào lại bình yên từ trong đó đi ra.

Cho dù như thế.

Tại ngoài rìa khu vực Cửu U táng thổ ngoài vạn dặm, vẫn có thể nhìn thấy rất nhiều tu sĩ lui tới.

Quần áo bọn họ rách rưới, sắc mặt biến thành màu đen, ánh mắt hung ác và tham lam, như một đám Man Thú cuồng bạo.

Giờ phút này, đang chờ gió đen trong Cửu U táng thổ thổi đến, trong đó còn cuốn theo túi trữ vật, mảnh vỡ thần đan, linh đan thánh.

Tu sĩ có thể xâm nhập vào Cửu U táng thổ, tu vi sẽ không yếu, đương nhiên vật mà bọn họ mang theo cũng không đơn giản.

Từng có Chân Tiên thiên nhân ngũ suy, khí huyết suy bại muốn đi vào trong đó, thu hoạch vĩnh sinh.

Nhưng chưa đi được bao xa, đã bị khí tức trong Cửu U táng thổ phóng ra ăn mòn, thân thể rạn nứt, Nguyên Thần tán loạn, rất nhanh đã chết trong đó.

Nhưng những thứ vị Chân Tiên kia lưu lại, lại bị một đám gió đen trong Cửu U táng thổ cuốn ra, khiến các tu sĩ gần đó nhận được món hời, rung động đương thời.

Chương 365: Lưu Phỉ Tại Cấm Khu Sinh Mệnh, Chí Tôn Cảnh Đỉnh Phong Chân Chính, Nghe Đồn Không Giả

Dần dà, phụ cận tất cả cấm khu sinh mệnh đều có nhiều người xuất hiện.

Bọn họ tự xưng là lưu phỉ, trà trộn khắp nơi, gan to bằng trời.

Đã liếm máu trên lưỡi đao, lại lấy được của cải của người chết.

Đồng thời, bởi vì đến gần Cửu U táng thổ.

Cho nên tất cả đại thế lực đạo thống tại ba ngàn đạo vực cũng sẽ không điều động tộc nhân đệ tử đến đây trấn thủ.

Có lúc, một vài đệ tử đại giáo tò mò hoặc có dã tâm, đủ loại duyên cớ đến đây xông xáo, muốn dòm ngó Cửu U táng thổ thần bí.

Kết quả đã thành dê béo cho đám lưu phỉ này, vứt xác bọn họ vào trong gió đen, hóa thành nùng huyết, thế lực phía sau can bản không dò dò xét được nguyên nhân.

Nơi mà tu sĩ bình thường không dám tới gần, bọn họ lại có dũng khí đến, thu hoạch được nhiều vật, lại bán cho tất cả đại thế lực đạo thống.

Nhưng đám người này cũng vô cùng cường đại, dám ở khu vực

ngoài rìa của Cửu U táng thổ, tiếp nhận gió đen từ trong đó thổi đến.

Mặc dù gió đen này cách biên giới khu vực Cửu U táng thổ hơn vạn dặm, đã mỏng manh hơn rất nhiều lần.

Nhưng tu sĩ Chuẩn Chí Tôn cảnh tới gần, đều sẽ hóa thành một đoàn nùng huyết.

Không chỉ tính đến can đảm, còn phải tính cả vận khí.

Dù sao con đường phát tài này còn nhanh hơn bất cứ đường tắt nào.

Nhưng nếu vận khí không tốt, gặp phải đám gió đen nồng đậm hơn bình thường rất nhiều, vậy sẽ không có chuyện ngoài ý muốn, chắc chắn sẽ chết trong đó.

Hơn.

Quanh năm suốt tháng đợi ở chỗ này, không nói cái khác, chỉ là phương diện thân thể đã bị ăn mòn rất lớn, sớm muộn sẽ xảy ra chuyện.

Những người sớm không quan tâm đến sinh tử, hoàn toàn là người điên.

Lão Hắc chính là một trong số đó, giờ phút này ánh mắt ông ta có chút đỏ lên, nhìn chằm chằm về phía Cửu U táng thổ.

Tính toán thời gian, chờ đợi gió đen trong đó thổi đến.

Đã nửa năm ông ta không gặp được hàng tốt rồi.

Thân là lưu phỉ, sau lưng không có bối cảnh, nếu không có thủ đoạn đặc thù, ông ta căn bản không đi đến một bước này.

Con đường tu hành, nếu không có tài nguyên, căn bản khó như lên trời.

“Ghê tởm! Rõ ràng là lúc này, nhưng vì sao vẫn không thấy thổi đến?”

“Nếu cho ta cơ hội xuất sinh tốt, tội gì phải dừng chân tại Chí Tôn cảnh đỉnh phong năm ngàn năm! Khó mà bước vào cảnh giới kế tiếp.”

Lão Hắc tức giận thầm nghĩ, rất không cam tâm.

Vô cùng hâm mộ đám thiên kiêu trẻ tuổi có xuất thân tốt, thiên phú tốt, không cần cân nhắc cái gì, chỉ cần chuyên tâm tu luyện là được.

Bọn họ ngầm thìa vàng sinh ra, đâu giống ông ta, cần đi từng bước từ tầng dưới chót lên, không ngừng phấn đấu chém giết.

Kết quả mấy ngàn năm trước không cẩn thận đắc tội một phương đại thế lực, không thể không chạy trốn tứ phía, lưu lạc đến tận đây, thành một tên lưu phỉ.

Cho nên chuyện lão Hắc rất ưa thích, chính là bắt đám thiên kiêu trẻ tuổi đến đây xông xáo, chụp chết người hộ đạo của bọn họ.

Sau đó tra tấn bọn họ đến sắp chết, ném vào trong đám gió đen phía trước, nghe bọn họ kêu gào trong đó.

Giờ phút này, cách lão Hắc không xa, hai tên thiếu nữ mĩ mạo khoảng mười sáu tuổi đã bị ông ta phong bế linh hải, ném xuống đất, trên người có phù văn chớp động, sắc mặt trắng bệch, mở miệng hô lên.

“Phụ thân chúng ta là tông chủ Huyền Thiên Đạo tông, ngươi nhanh thả chúng ta ra...”

“Chuyện này còn có khả năng hòa hoãn được, nếu không để phụ thân chúng ta biết rõ chuyện này, tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi đâu.”

“Chỉ cần ngươi thả chúng ta ra, chúng ta có thể coi như chuyện này chưa từng xảy ra, ngươi muốn cái gì thì mở miệng, chúng ta nhất định sẽ đáp ứng ngươi.”

Trên người hai nữ tử có ánh sáng nhàn nhạt, rất yếu ớt, như sắp tắt, đang bảo vệ các nàng tránh bị nơi đây xâm nhiễm.

Hơn nữa, dáng vẻ của hai nữ này tương tự nhau, là song bào thai, ngũ quan đẹp đẽ.

Một thân mặc vũ y do thần vật đặc thù may ra, đạo vận lập lòe, cực kì bất phàm.

Nhưng giờ phút này, trên mặt hai nữ lại tràn ngập bất an.

Các nàng vừa rời tông môn, chuẩn bị xuống núi lịch luyện, vì là nghé con mới đẻ không sợ cọp, nên vô cùng hiếu kì với ba đại cấm khu sinh mệnh tại ba ngàn đạo vực.

Nghĩ rằng chỉ cần không thâm nhập vào biên giới, quan sát ở bên ngoài thôi, sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Kết quả lại gặp phải đại hán có dáng vẻ đen sì này, vị lão bộc Chí Tôn cảnh bảo vệ hai người đã bị tên đại hán này trực tiếp đánh ra một chưởng vỗ chết.

Lúc ấy hai nữ đều sợ choáng váng.

Chưa từng nghĩ tới lại gặp một tên ngoan nhân tuyệt thế ở đây, một thân máu tươi, từ trong núi thây biển máu giết ra.

“Tha cho ta? Thân là nữ nhi của tông chủ Huyền Thiên Đạo tông, trên người lại không có thứ gì tốt, ta lưu các ngươi lại làm gì?”

“Hiện nay mới tới Thiên Thần cảnh, đơn giản chính là phế vật, lãng phí nhiều tài nguyên tu luyện như vậy.”

“Nhưng một thân vũ y này đúng là không tệ, liền cởi ra đi!”

Nghe vậy, trên mặt lão Hắc lộ ra ý cười lạnh và ngang ngược, đi tới.

Khí tức Chí Tôn cảnh đỉnh phong kinh khủng triển lộ, khiến rất nhiều tu sĩ xung quanh biến sắc, vội vàng tránh lui.

Rời khỏi khu vực này.

Thực lực của lão Hắc đủ để vô địch tung hoành tại một hành tinh cổ, xưng vương xưng bá.

Hơn nữa.

Bởi vì quanh năm trải qua sinh tử chém giết, tu sĩ Huyền Tôn cảnh sơ kỳ bình thường cũng không phải là đối thủ của ông ta.

Nhưng kẻ thù không ít, không tu luyện đến cảnh giới cao thâm hơn bọn họ, ông ta sẽ không rời khỏi nơi đây.

Thấy thế, hai tỷ muội tự biết hôm nay dữ nhiều lành ít.

Giờ phút này cũng bắt đầu ngang ngược, không còn cầu xin tha thứ nữa, mặt mũi lạnh như băng nói.

“Ngươi mới là phế vật!”

“Không phải ỷ vào thời gian tu luyện lâu hơn chúng ta sao? Đoán chừng là nhân vật mấy chục vạn năm trước rồi?”

“Lúc ở độ tuổi như chúng ta, đoán chừng ngươi còn chưa mở linh hải đâu!”

“Ngươi có năng lực thì đi so sánh với Thần Tử Cố gia mạnh nhất thế hệ trẻ tuổi bây giờ tại ba ngàn đạo vực đi, đoán chừng ngươi còn không đón được một chưởng của người ta đâu, sẽ trực tiếp bị chụp chết.”

“Cho nên, ngươi có gì mà đắc ý chứ?”

Cầu xin tha thứ không có ích lợi, giờ phút này bọn họ há miệng nói ra lời sắc bén như dao, cũng có vẻ vô cùng lanh lợi.

“Cái miệng này đúng là biết nói, xem lát nữa các ngươi còn nói được không.”

Nghe vậy, ánh mắt lão Hắc lập tức lạnh đi, cho dù tâm cảnh đã mấy chục vạn năm, lúc này cũng vô cùng rét lạnh, tức giận dâng lên.

Không thể không nói những lời của hai nữ tử này đã đâm đúng vết thương của ông ta.

Chương 366: Lưu Phỉ Tại Cấm Khu Sinh

Mệnh, Chí Tôn Cảnh Đỉnh Phong Chân Chính, Nghe Đồn Không Giả (2)

Ông ta hận nhất là thế hệ trẻ tuổi có thiên phú xuất chúng, bối cảnh thâm hậu.

Đúng lúc, bây giờ Thần Tử Cố gia đều có hai thứ này.

“Cái gì mà người mạnh nhất thế hệ trẻ tuổi, tất cả đều là tin đồn, ha ha, dùng Thánh Nhân cảnh chém giết Chí Tôn cảnh như giết chó? Đó là vì hắn còn không gặp được ta.”

“Nếu không ta sẽ khiến hắn biết, cái gì mới gọi là Chí Tôn cảnh chân chính.”

Lão Hắc cười lạnh không thôi, đôi mắt tràn ngập băng lãnh sát ý.

Đương nhiên ông ta cũng biết đến Trường Sinh chiến đã huyên náo ba ngàn đạo vực thời gian trước.

Cho nên càng không quen nhìn thấy vẻ sùng bái trong mắt hai nữ tử này, khiến trong lòng ông ta có chút nhói đau, hận không thể đích thân đánh chết.

“A, lại một con dê béo đến? Khí tức Chí Thánh cảnh, còn là đơn độc một người?”

Đột nhiên, thần niệm của lão Hắc khẽ động, a một tiếng, trong mắt tinh mang lóe lên.

Thấy được thân ảnh áo trắng cách đó không xa đang một mình đi về phía này, cũng muốn đến Cửu U táng thổ.

Hơn nữa.

Thân ảnh áo trắng này rất mơ hồ, có thân pháp thần thông không tầm thường, đi trong hư không, tốc độ cực nhanh, mấy bước đã sắp đi qua khu vực biên giới, tiến về trong đó.

“Tỷ... Tỷ...”

Mà lúc này, hai nữ tử song bào thai bị ném xuống đất có một người tuổi tác hơi nhỏ, bỗng nhiên trợn tròn mắt, run rẩy nói.

“Không nhìn lầm chứ... Cái này sao có thể...” Trong nháy mắt vị tỷ tỷ nhìn thấy thân ảnh áo trắng kia, đôi mắt cũng lập tức trợn tròn, dáng vẻ như không thể tưởng tượng nổi.

Nàng đã nhìn thấy thân ảnh kia qua lưu ảnh thạch không biết bao nhiêu lần, tự nhiên không thể quen thuộc hơn.

Giờ phút này, chấn kinh đến tột đỉnh.

“Không nhìn thấy ta sao?”

“Con dê béo này còn muốn chạy đi trước mặt ta?”

Vẻ mặt Lão Hắc trở nên rất khó coi, triển lộ khí tức Chí Tôn cảnh đỉnh phong, khí huyết ngập trời.

Kết quả thân ánh áo trắng kia vẫn như không thèm để ý đến xung quanh, rất tùy ý tự nhiên, còn đi đến biên giới Cửu U táng thổ, giống như không có nhìn thấy ông ta.

“Ghê tởm!”

“Chỉ là tu sĩ Chí Thánh cảnh, lại dám xem nhẹ ta!”

Thấy thế, lão Hắc càng thêm tức giận, trực tiếp xuất thủ.

Khí tức Chí Tôn bộc lộ trong lòng bàn tay, rung động bốn phương tám hướng, quy tắc chảy xuôi, phù văn xen lẫn, hóa thành một phương đại ấn còn to lớn hơn sơn hà, muốn trấn áp thân ảnh áo trắng kia.

Lão Hắc rất tự tin, cho dù là Chí Tôn, cũng rất khó ngăn trở một kích này của ông ta.

Đừng nói đến tên tu sĩ Chí Thánh cảnh đột nhiên đến đây này.

Ầm!

Nhưng sau một khắc, đôi mắt lão Hắc bỗng nhiên trừng lớn, không

thể tin được, “Cái gì? !”

Một kích kinh khủng của ông ta lại bị thân ảnh áo trắng kia vung ống tay áo lên, tuỳ tiện chôn vùi!

Bị một tên tu sĩ Chí Thánh cảnh chặn lại? !

“A, bây giờ vẫn có người có dũng khí xuất thủ với ta sao?”

Mà lúc này, dường thư thân ảnh áo trắng kia cũng có chút kinh ngạc, ngừng lại, quay đầu, trên khuôn mặt vô cùng tuấn tú hiện lên vẻ không hiểu.

Ánh mắt kia giống như đang nhìn môt gốc cỏ dại ven đường đột nhiên chạy ra cản đường vậy.

Đây chính là Cố Trường Sinh một mình từ Nam Thắng đạo vực chạy đến.

“Vậy mà tuổi trẻ như thế?”

“Ngươi... Rốt cuộc là ai?”

Lúc này, lão Hắc cũng cảm giác không đúng, dựa vào kinh nghiệm nhiều năm chém giết sinh tử đến xem, trên người người trẻ tuổi này, ông ta cảm nhận được một loại vô cùngkhủng bố.

Tên nam tử áo trắng trẻ tuổi này, không đơn giản!

Mồ hôi lạnh chảy ra!

Bắt đầu chảy từ trên trán ông ta.

Lão Hắc hối hận, ông ta cũng không ngốc, nếu không cũng không có khả năng sống thật tốt dưới sự truy sát của nhiều người như vậy.

Chỉ là tại một số thời khắc, tính cách khá vặn vẹo.

Cộng thêm vừa rồi bị lời nói của hai nữ tử kích thích, mất đi tỉnh táo lúc trước.

Tuyệt đối không ngờ hôm nay lại đá trúng thiết bản lên.

Nghe vậy, Cố Trường Sinh có chút nhíu mày, ánh mắt kỳ dị nhìn tên đại hán đen sì này.

Sau đó, mở miệng nói, “Cố gia, Cố Trường Sinh.”

Mà trong khoảnh khắc này, sắc mặt lão Hắc đại biến, lông tơ dựng ngược, chỉ cảm thấy da đầu mình sắp nổ tung.

Dường như ông ta không có bất cứ do dự nào, thiêu đốt tinh huyết, toàn thân khô quắt, muốn thi triển tốc độ nhanh nhất rời khỏi nơi này.

Những lời trước đó, hoàn toàn chỉ là khoác lác.

Giờ khắc này. Không có gì quan trọng bằng mạng sống.

Bây giờ lão Hắc đã hối hận đến xanh ruột!

“Thì ra coi ta là dê béo.”

Lúc này, Cố Trường Sinh cũng phản ứng lại, không khỏi híp mắt.

Hắn đưa tay ra, pháp lực phun trào, hóa thành bàn tay lớn che khuất bầu trời.

Như mây đen hỗn độn, tốc độ vô cùng nhanh chóng, vượt không mà đi.

“Thần Tử tha...” Lão Hắc vô cùng hoảng sợ và tuyệt vọng, thi triển tất cả thủ đoạn chống cự.

Kết quả còn chưa nói hết, cự chưởng hỗn độn che khuất bầu trời, lập tức úp tới, phốc một tiếng, một chưởng vỗ xuống, trực tiếp đánh ông ta thành một đoàn huyết vụ.

Nhìn một màn này, tất cả tu sĩ đang rình mò ở xung quanh, bao gồm một đám lưu phỉ chỉ cảm thấy tê cả da đầu, toàn thân phát lạnh, thần hồn cũng rung động.

“Tê! Quá kinh khủng? Một chưởng vỗ chết Chí Tôn cảnh đỉnh phong! Quả nhiên lời đồn không giả!”

“Nhưng, tại sao Thần Tử Cố gia lại đến Cửu U táng thổ?”

...

Mấy ngàn năm nay, số lượng tu sĩ Chí Tôn cảnh chết trong tay ông ta không ít, bây giờ càng không người dám trêu chọc.

Kết quả, bây giờ lại bị một nam tử trẻ tuổi chụp chết, đến Nguyên Thần cũng không kịp chạy ra.

Một màn này rất có tính chấn động.

Lúc này đám tu sĩ đang rình mò ở phụ cận đều ngây dại, sau khi phản ứng lại, vô cùng hãi nhiên kinh dị.

Sau đó, vô cùng thông cảm với lão Hắc.

Đây thật là thọ tinh chưa hết đã tự mình chán sống!

Đang êm đẹp lại xuất thủ với Thần Tử Cố gia!

Không thấy trước đó Thần Tử Cố gia chưa từng liếc ông ta một cái sao?

Đơn giản chính là tự tìm đường chết!

“Thì ra đây chính là Thần Tử Cố gia trong truyền thuyết, người đứng đầu thế hệ trẻ tuổi, quả nhiên cường đại đến không hợp thói thường!”

Một lão giả khuôn mặt nhăn nheo, khí huyết suy bại, tu vi Huyền Tôn cảnh, muốn đến đây tìm kiếm biện pháp kéo dài tính mạng, giờ phút này lại lắc đầu, cảm khái nói.

“Chừng ấy tuổi, nhục thân đã có vạn kiếp bất hủ chi ý, gió đen từ trong Cửu U táng thổ thổi tới cũng không bị ảnh hưởng gì, như giẫm trên đất bằng mà đi!” Bên cạnh, một lão bà đến từ một phương đại giáo cũng rất cảm khái.

“Thực lực này đã siêu việt phạm vi nhận biết của tất cả chúng ta! Căn bản không thể dùng lẽ thường để phỏng đoán.”

“Nhưng thời gian trước, không phải nghe nói Thần Tử Cố gia là Thánh Nhân cảnh sao? Nhưng hiện tại xem ra, hắn đã đột phá đến Chí Thánh cảnh.”

“Tê! Không hổ là yêu nghiệt kinh khủng nhất từ vạn cổ đến nay của Tiên Vực!”

“Tốc độ tu luyện này, còn muốn người khác sống sao?”

Sau khi đám tu sĩ rung động, cũng rất tò mò nguyên nhân vì sao Cố Trường Sinh lại đến đây.

Phải biết cấm khu sinh mệnh như Cửu U táng thổ, đệ tử của các thế lực bất hủ, vô thượng đạo thống bình thường cũng không dễ dàng đến đây.

Đừng nói đến thân phận được mọi người tôn sùng như Cố Trường Sinh.

“Thật sự là hắn!”

“... Là Thần Tử đại nhân!”

Chương 367: Ba Ngàn Đạo Vực Chấn Động, Thần Tử Nhập Cửu U Táng Thổ

Ngay lúc đó, hai tỷ muội Huyền Thiên Đạo tông ở một bên khác cũng vô cùng kích động, giọng nói và thân thể đang phát run.

Nếu nói trong thế hệ trẻ tuổi, ai là người các nàng ngưỡng mộ nhất.

Như vậy các nàng sẽ không cần nghĩ ngợi, nhất định nói là Cố Trường Sinh!

Hôm nay bất hạnh gặp nạn, kết quả trùng hợp được Cố Trường Sinh thuận tay giải quyết phiền phức.

Giờ khắc này, hai nữ có cảm giác bị đĩa bánh lớn đụng trúng, đau đầu chóng mặt.

Nhưng các nàng biết rõ.

Quang hoa của Cố Trường Sinh sáng chói như nắng gắt, các nàng chỉ có tư cách ngưỡng mộ từ xa.

Cho nên giờ phút này, trong mắt các nàng tràn đầy kích động nhìn Cố Trường Sinh đi xa, cũng không hô to.

“Muội muội đừng lo lắng, ta đã bóp nát ngọc phù hộ thân mà phụ thân đưa cho rồi, lát nữa sẽ có người đến đây cứu chúng ta.....”

“Hôm nay đúng là quá may mắn, lại gặp được Thần Tử đại nhân trong truyền thuyết.”

Tỷ tỷ có vẻ chững chạc hơn an ủi, lầm bầm nói, tâm tình thật lâu cũng không bình tĩnh được.

Không giống với hai nữ của Huyền Thiên Đạo tông.

“Nhân vật như Thần Tử Cố gia, lại hiện thân nơi đây?”

“Việc này thật sự kỳ quặc.”

Giờ khắc này, trong mắt không ít tu sĩ cường đại đều có chút lấp lóe, lặng lẽ đi theo sau, muốn nhìn mục đích của Cố Trường Sinh đến đây.

Bọn họ không tin Cố Trường Sinh không có chuyện gì lại chạy tới Cửu U táng thổ.

Nói không chừng lại có đại cơ duyên gì đó?

Không ăn được thịt, húp chút nước cũng không tệ.

Tiện tay chụp chết một vị lưu phỉ Chí Tôn cảnh đỉnh phong.

Vẻ mặt Cố Trường Sinh tự nhiên, bước chân di chuyển, giẫm trên ba động hư không, tiếp tục đi về phía Cửu U táng thổ, cũng không để ý đến khúc nhạc đệm này

Dù sao trên thế gian này cũng không thiếu người không biết trời cao đất rộng, không biết sống chết.

“Đám gia hỏa kia còn không tán đi sao?”

Nhưng rất nhanh, Cố Trường Sinh khẽ chau mày, hiển hiện lãnh ý.

Hắn cảm giác được có không ít tu sĩ đang nhìn trộm mình, theo ở phía sau.

Sau một khắc!

Ong!

Thần niệm hào hùng kiên cố như tiên kim của Cố Trường Sinh quét ra hư không, như Thiên Đế chi đao, hư không run rẩy, oanh một tiếng chém xuống.

“Cút!”

“Nếu không sẽ chết!”

Giọng nói bình thản, lại ẩn chứa sát ý băng lãnh!

“Thần Tử tha mạng!”

Những tên tu sĩ cường đại đang rình mò vội vàng hô lớn, trong lúc kêu rên, thất khiếu chảy máu, hãi nhiên tránh ra.

Dám ở gần Cửu U táng thổ thu hoạch của cải của người chết.

Đương nhiên bọn họ không phải hạng người nhát gan, không biết đã giết bao nhiêu sinh linh rồi.

Nhưng chuyện này cũng không đại biểu bọn họ ngốc.

Lúc này, đã biết Cố Trường Sinh tức giận, sắc mặt sợ hãi, vội vàng rời đi.

Huống chi, bọn họ cũng không dám tiếp tục đi về phía trước.

Lại đi.

Đó chính là muốn tiến vào biên giới Cửu U táng thổ.

Cố Trường Sinh bình thản nhìn bọn họ, không nhiều quản nữa.

Sau đó bên ngoài cơ thể dâng lên một tầng hỗn độn chi ý, tốc độ càng nhanh, đi về phía Cửu U táng thổ!

Đến phụ cận, mỗi bước rơi xuống, giẫm lên đất, đều có thể nhìn thấy màu đỏ sẫm như huyết tương, xương cốt trắng xóa, rất thô to, tản mát ra bốn phương tám hướng, mùi máu tươi vô cùng nồng đậm.

Không biết nơi đây đã mai táng bao nhiêu sinh linh mới hình thành huyết thổ như thế.

Gió đen từ khu vực xa xôi thổi đến, mang theo khí tức âm hàn và Cửu U, ẩn chứa tử khí băng lãnh, có thể thổi cơ thể tu sĩ thành bột mịn.

Nếu không phải nhục thân của Cố Trường Sinh cường đại, sớm đã viễn siêu cùng cảnh, hắn cũng khó có thể tiếp nhận loại khí thế này.

Về phần đám tu sĩ Chí Tôn cảnh đã tu luyện mấy chục vạn năm, chắc chắn cũng sẽ hóa thành một đoàn nùng huyết dưới khí thế này.

Cái danh cấm khu sinh mệnh!

Quả thật là danh xứng với thật!

“Cái này...”

“Thần Tử Cố gia điên rồi sao?”

“Đây là muốn đi vào đó sao, chẳng lẽ muốn đi chịu chết?”

Nhìn thân ảnh Cố Trường Sinh nhanh chóng biến mất trong gió đen, đám tu sĩ bên ngoài biên giới trừng lớn mắt, như muốn nổ tung, không thể tin được.

Bọn họ cho rằng Cố Trường Sinh chỉ đi lại phía biên giới Cửu U táng thổ mà thôi.

Nhưng thật sự không ngờ Cố Trường Sinh không có do dự, trực tiếp cất bước tiến vào trong đó!

Bọn họ kinh hãi không thôi.

Sau đó, tin tức Cố Trường Sinh hiện thân ở biên giới Cửu U táng thổ truyền ra ngoài, lần nữa khiến rất nhiều thế lực tại ba ngàn đạo vực chấn động.

Không thể nghi ngờ, hiện nay, nhất cử nhất động của Cố Trường Sinh đều được vô số tu sĩ chú ý, chính là tiêu điểm tại ba ngàn đạo vực.

Lần này hắn lại hiện thân ơt Cửu U táng thổ, một mình xâm nhập vào trong đó, không có ngoại lệ, rất nhiều tu sĩ cũng hãi nhiên kinh dị, "Cửu U táng thổ, đó là nơi tuyệt địa, Chân Tiên cũng phải kiêng kị, bình thường không ai dám đặt chân."

"Tại sao Thần Tử Cố gia lại đi vào trong đó?"

"Đây không phải đang tìm chết sao?"

Bọn họ rung động, hoàn toàn không nghĩ ra.

Một người trẻ tuổi tiền đồ vô cùng vô tận, tư chất vạn cổ vô địch, bối cảnh sau lưng sâu không lường được, không tu hành cho tốt, tại sao phải đi tìm đường chết chứ?

Chỉ cần Cố Trường Sinh không vẫn lạc, tương lai nhất định là nhân vật đứng đầu sừng sững tại Tiên Vực, có thể quét ngang tất cả, không có địch thủ.

Hơn nữa, khiến bọn họ không hiểu nhất chính là phản ứng của Trường Sinh Cố gia.

Loại chuyện này, không phải nên ngăn cản sao?

Làm sao thái độ lại như ngầm đồng ý vậy.

Điểm này, khiến rất nhiều lão đồ cổ, lão yêu nghiệt nhíu mày, hoàn toàn không hiểu.

Dựa vào trình độ coi trọng của Cố gia đối với Cố Trường Sinh đến xem, bọn họ không có khả năng để Cố Trường Sinh đi mạo hiểm được.

“Hay là Cố gia hoàn toàn chắc chắn? Tê! Đối mặt với cấm khu sinh mệnh Cửu U táng thổ cũng không có chút lo lắng nào?”

“Làm sao có thể... Ai... Đoán chừng là trong thế hệ trẻ tuổi tại Tiên Vực, Thần Tử Cố gia đã không tìm thấy đối thủ ma luyện, lúc này mới muốn tới Cửu U táng thổ xem một chút...”

“Cũng chính là đã vô địch thế hệ trẻ tuổi tại ba ngàn đạo vực rồi, cho nên mới tiến về Cửu U táng thổ?”

“Tê! Phần can đảm và khí phách này, tại ba ngàn đạo vực, ai có thể làm được! Chỉ sợ Chân Tiên cũng phải run chân!”

“Đúng là nghé con mới đẻ không sợ cọp, sao có thể tùy tiện đặt chân đến nơi như Cửu U táng thổ được?”

“Đoán chừng là cửu tử vô sinh a!”

Những người nghe nói tin tức này đều chấn kinh, tất cả cường giả thế hệ trẻ tuổi của các thế lực đại đạo thống lại nhẹ nhàng thở ra.

Không ít người hi vọng Cố Trường Sinh vẫn lạc trong Cửu U táng thổ, thân tử đạo tiêu.

Trong một ngôi miếu cổ.

Truyền nhân của Cổ Đế Miếu, Đế Nhất ngồi xếp bằng, bên người từng đạo thân ảnh Đại Đế chiếm cứ vờn quanh, đang dung hợp đạo Cổ Đế thân thứ chín.

Nghe nói tin tức, hắn ta lập tức mở mắt ra, trong đó giống như có cảnh tượng kinh khủng lóe lên một cái rồi biến mất.

“Cửu U táng thổ, nếu không táng được hắn...”

Vẻ mặt hắn ta vô cùng kiêng kị.

Chỗ sâu trong tinh không, một con sông lớn chảy xiết, bọt nước dâng lên từng đóa, mỗi đóa giống như hiện lên một phương thế giới.

Truyền nhân đương đại của Tiên Vương điện, Nhan Minh Tiên

Vương chuyển thế sừng sững ở nơi đây, khóe miệng lộ ra ý cười, “Trường Sinh đạo huynh, mặc dù ngươi không muốn tiếp xúc, nhưng lại không có lựa chọn đi.”

Mà Cửu U táng thổ vốn yên lặng đã lâu, thời gian này lại có rất nhiều tu sĩ đến đây, bồi hồi ở phụ cận, nhìn vào bên trong. _

Chương 368: Cửu U Chi Niệm Quỷ Dị, Khu Vực Hắc Phong, Đế Thi Đang Nằm

Gió đen ngập trời cuốn tới, sương mù nặng nề, mênh mông cuồn cuộn, che đậy thiên địa, bầu trời một mảnh ảm đạm, không nhìn thấy sắc thái vốn có.

Không biết loại gió đen này do vật chất gì tạo thành, có lẽ là quy tắc, cũng có lẽ là thần tính tàn phá.

Loại khí tức này vô cùng quỷ dị, âm hàn và cực nóng giao nhau, không gì nhập được.

“Quả nhiên giống như lão tổ nói, quy tắc thiên địa phía trước biến hóa, hoàn toàn khác biệt với quy tắc bản thổ Tiên Vực.”

Cố Trường Sinh tự nói nói, cất bước đi, trên thân phát ra tiếng ầm tiếng vang, điếc tai muốn tuyệt.

Đó là âm thanh khí huyết như hỗn độn chân lôi chảy xuông trong mạch máu.

Mỗi một tế bào đều đang phun ra hào quang hỗn độn, ngăn trở đám gió đen này.

Đồng thời tiên giáp cổ lão mà Cố Trường Sinh mặc trên người cũng sáng lên, ngàn vạn đạo hà thụy rơi xuống, dường như bên trên có từng trang kinh văn cổ lão tang thương hiển hiện.

Từng vị thần linh cổ lão đang tụng kinh, thần lực vô tận, vô cùng to lớn, ngồi xếp bằng tại chân trời.

Cả người hắn giống như đang sáng lên, như Tiên Đế trẻ tuổi, hỗn

độn khí bao phủ, đi lại trong Cửu U táng thổ.

Thủ đoạn bảo vệ rung động như vậy, cũng chỉ có Cố Trường Sinh mới có khả năng lấy ra.

Có thể chống cự loại gió đen này, không bị nó ăn mòn, cho dù là Đế khí cũng sẽ bị tổn hại.

Tốc độ của Cố Trường Sinh rất nhanh, đồng thời đang dùng đan dược bổ sung tinh huyết tiêu hao, bên ngoài cơ thể dâng lên một tầng sương mù, hỗn độn linh hải đang sôi trào, tốc độ tiêu hao quá nhanh.

Có điều bộ tiên giáp cổ lão này có ẩn chứa pháp lực, khi thúc giục, đủ khiến một tên Chí Tôn biến thành thây khô tro tàn.

Đừng nói đến mỗi tế bào trên thân thể bộc phát lực lượng kinh khủng.

Chuyện này cũng cần khí lực bàng bạc chèo chống.

Nửa khắc sau.

Cố Trường Sinh mới cảm thấy bản thân chính thức tiến vào Cửu U táng thổ.

Nhưng cơ thể vẫn có cảm giác như sắp nứt ra, nhưng cuối cùng vẫn bị ngăn cản.

Nơi này ẩn chứa khí thế vô thượng kinh khủng, mỗi khối bùn đất đều có thể tuỳ tiện đè chết một vị Chuẩn Đế.

“Thật ra Cửu U táng thổ cũng không thần bí như lời đồn bên ngoài, nhưng tu sĩ có thể đi xuyên qua vùng đất này, ít càng thêm ít.”

Cố Trường Sinh thầm nói, cũng đang đi về phía trước.

Đồng thời, trong đầu có một tuyến đường cổ lão hiển hiện, chính là lão tổ đưa cho hắn.

Tuyến đường cổ lão này như Bản Đồ Tinh Hệ, chỉ thị phương

hướng hắn nên đi, tránh đụng phải một vài tuyệt địa sinh mệnh.

Ở chỗ này, Cố Trường Sinh nhìn thấy rất nhiều Đế khí, Đế thi rách nát, bên trên nhiễm máu đen, còn có chiến thuyền, phi thuyền, thần kiếm bị đụng nát...

Nhưng ở đây không thể phóng ra thần thức, vẫn luôn bị khóa trong thức hải, sợ gặp phải quỷ dị trong bóng tối.

Đó là khí tức quỷ dị mang theo tham lam, cực nóng, băng lãnh, giống như có thể nuốt chửng tu sĩ, khiến thần thức người ta bị mê thất, đắm chìm trong đó, nhục thân thành cái xác không.

Nhưng vẻ mặt Cố Trường Sinh vẫn rất bình tĩnh, sớm có chuẩn bị.

Sau một khắc, một cái quạt cửu sắc rơi vào trong tay hắn.

Đây là một loại thần vật do Viêm Tôn chế tạo từ cây lông vũ Chân Hoàng của Vạn Hoàng Sào và tám cây chân vũ của tám loại chim cường đại khác, chính là một kiện bí bảo cực kì đáng sợ.

Dựa vào thực lực hiện nay của Cố Trường Sinh, lúc chấn động, có thể tuỳ tiện giết tồn tại cấp bậc Tiểu Thiên Tôn.

Bảo quang lấp lánh, phát ra khí tức cường thế kinh khủng, Cố Trường Sinh nhẹ nhàng lắc một cái.

Hư không nơi đây cực kì cứng cỏi, chỉ hơi chấn động một chút, đã phát ra từng đợt gợn sóng.

Ong một tiếng!

Giống như có một đầu hư ảnh Chân Hoàng xông ra, sinh động như thật, đôi mắt bá đạo lăng lệ, chí cương chí dương, cực nóng như nham tương cuồn cuộn.

Đồng thời, Hỗn Độn Chân Hỏa nhảy lên bả vai Cố Trường Sinh, phù văn vô số, lít nha lít nhít, uy năng ngập trời, giống như có thể thiêu đốt Chân Tiên bình thường!

Trong nháy mắt đã chiếu sáng hắc ám!

Một gương mặt vô cùng mơ hồ, hai mắt âm lãnh tham lam, muốn áp đến trước mặt Cố Trường Sinh, nhưng trong khoảnh khắc này lại bị kinh sợ, kêu thảm một tiếng, cấp tốc biến mất không thấy gì nữa.

“Đây chính là Cửu U Chi Niệm sao?”

Lúc này Cố Trường Sinh cũng có cảm giác sau lưng phát lạnh.

Chỉ cần thần niệm của hắn rời khỏi thức hải, như vậy đạo Cửu U Chi Niệm này sẽ lập tức chiếm cứ nhục thân của hắn!

Mặc dù huyết mạch Cố gia không sợ đoạt xá, nhưng rất rõ ràng, Cửu U Chi Niệm quỷ dị, khác biệt rất lớn với Nguyên Thần.

Nhưng rất nhanh, khí tức băng lãnh thâm thúy ở xung quanh lại phát ra tiếng xèo xèo, hóa thành tro tàn, lui tán ra ngoài.

Cảnh tượng trước mắt cũng trở nên rõ ràng khoáng đạt.

“Tuyến đường không sai, hiện tại hắn có thể nhìn rõ ràng cảnh tượng nơi này.”

Cố Trường Sinh thở phào một hơi, sau đó ngẩng đầu nhìn lại, mơ hồ nhìn thấy trên bầu trời có ba vòng cầu vồng màu huyết hồng.

Mỗi vòng mặt trời đều rất to lớn, nhưng màu sắc rất quỷ dị, hiện lên màu huyết hồng, từng tia từng sợi huyết sắc chi ý chiếu xuống.

Nơi đây giống như một phương thế giới độc lập hoàn chỉnh.

Gió đen ở bên ngoài giống như đã trở thành khu vực lá chắn ngăn cách với nơi này.

Cách đó không xa, Cố Trường Sinh còn nhìn thấy một mảnh hoang mạc, cát vàng cuồn cuộn, che đậy thiên địa.

Một bên khác là sơn mạch trụi lủi, thiếu hồ nước núi xanh, tất cả giống như núi lửa, trong đó nham tương như huyết dịch màu đỏ sẫm.

Từng sợi hỏa quang màu đỏ sẫm, mang theo thần tính và máu

tươi, không ngừng phiêu đãng đến, không biết là trầm tích bao nhiêu năm mới hình thành được.

Cảnh tượng xa xôi hơn, Cố Trường Sinh không nhìn rõ, nhưng cảm giác quy tắc thiên địa nơi đây không thích hợp để tu sĩ Tiên Vực tu luyện sinh tồn.

Nhưng hắn là Hỗn Độn Thể, cho dù khó vận dụng quy tắc ở nơi đây, nhưng cũng không ảnh hưởng lớn.

Bởi vì thủ đoạn mạnh nhất của hắn chính là nhục thân giống như thần kim bất hủ, vô tận kinh khủng.

“Nơi này, có thể tính là một thế giới khác.”

Cố Trường Sinh nhẹ giọng nói, tiếp tục đi lên phía trước, sắc trời rất ảm đạm, hiện ra màu sắc âm trầm.

Chương 369: Cửu U Chi Niệm Quỷ Dị, Khu Vực Hắc Phong, Đế Thi Đang Nằm (2)

Bùn đất dưới chân cũng là màu đen, lưu lại không ít dấu chân, đều nhiễm vết máu, ngũ thải tỏa ra.

Thậm chí có vài vết máu còn đang diễn hóa vô thượng đạo pháp, hà thụy chi khí lấp lánh, hóa thành đại đỉnh, hóa thành bảo chuông, hóa thành thần kiếm, hóa thành trường mâu.....

Rất hiển nhiên, đây là thứ mà các cường giả chí cường lưu lại, không biết bọn họ đã trải qua cái gì, có lẽ là sinh linh bên trong Cửu U táng thổ, có lẽ là một trận đại chiến gian khổ.

Cách đó không xa, thậm chí Cố Trường Sinh còn nhìn thấy một miếng tay áo nhuốm máu, bên trên kiếm khí ngập trời, băng lãnh thấu xương.

Quy tắc kiếm đạo vô thượng lượn lờ, có thể táng diệt tất cả, nhìn nhiều, liền khiến thần hồn người ta nổ tung....

Ngoài ra, còn có rất nhiều bảo giáp và thần binh vỡ vụn khác, hay

là sao trời bị kiếm khí chém xuống, vô cùng to lớn, như một khối đại lục, rơi đập trên mặt đất, lượn lờ hắc khí, rất mục nát cổ lão.

Ma sơn màu đen chập trùng, mỗi một tòa đều cao đến không nhìn thấy đỉnh, giống như cái cột thông thiên trong thần thoại, có thể đi dọc theo đó, đến cuối cùng của thiên địa

Lại nửa khắc sau.

Lượng lớn đan dược và thần dược tiêu hao sạch sẽ, thậm chí còn bóp nát mấy khối ngọc phù hộ thân, sắc mặt Cố Trường Sinh đã hơi trắng.

Cuối cùng hắn đã đi qua mảnh gió đen kia.

Giờ phút này, hắn đang đứng tại một mảnh hoang vu, dưới chân có vũng máu mấp mô.

Cho dù chỉ là vũng máu nhỏ.

Cố Trường Sinh cũng có thể cảm giác được trong đó ẩn chứa vô thượng sát cơ.

Nếu không có kiện tiên giáp cổ lão này, hắn đã sớm nổ tung thành một đoàn huyết vụ rồi!

Giờ phút này, cơ thể hắn muốn nổ tung, rất nhói, hỗn độn khí dâng lên cũng khó có thể ngăn trở!

“Cho dù ta chuẩn bị nhiều như vậy, cũng phải hao phí rất nhiều thần tài ngọc phù mới đến nơi đây, là Đại Đế cũng không thể đến được.”

“Nếu tuyến đường có sai lầm, Chân Tiên gặp phải những nơi tuyệt địa kia, cũng phải hóa thành máu đen.”

“Vậy lúc trước làm sao Tiểu Huyên có thể đi vào trong này được?”

“Tám chín phần là trí nhớ kiếp trước đã thức tỉnh rồi.”

Nghĩ tới đây, Cố Trường Sinh khẽ chau mày.

Trên tay hiển hiện một chiếc mệnh đăng, bên trên quang hoa sáng tối chập chờn, chính là thứ lão tổ kiếm phái Hoán Nhan đã để lại trước khi rời đi, có thể tìm ra vị trí của Tô Tiểu Huyên.

Nói như thế nào, hắn đã đi tới nơi đây, một mặt là muốn xác định an nguy của Tô Tiểu Huyên.

Mặt khác là do hắn hiếu kì với Cửu U táng thổ.

Ngay lúc đó.

Tại một nơi bên ngoài khu vực gió đen mười vạn dặm, một đám sinh linh đang hội tụ ở đây, phục sức rất cổ lão, khí tức cường đại, ánh mắt mang theo ngạc nhiên và dò xét.

Trong số bọn họ, có người lớn lên giống như Nhân tộc, có người lại giống dị tộc, đầu mọc sừng, sau lưng mọc cánh, vẻ ngoài khác nhau.

Nhưng chỗ tương đồng duy nhất, chính là khí tức của bọn họ tràn ngập tử khí, giống như vật chết, không có một sinh linh có sinh cơ.

Nhưng hai mắt bọn họ lại vô cùng linh động, không khác gì vật sống.

Đây là một đám sinh linh tràn ngập tử khí.

Giờ phút này, bọn họ đang dùng giọng nói cổ lão giao lưu, "Táng Sinh Địa lại phát sinh bạo động, chẳng lẽ có sinh linh ở bên ngoài muốn xâm nhập đến nơi này, đạt được vĩnh sinh?"

"Cách cuộc bạo động lần trước đã bao lâu rồi? Ba vạn vạn năm trước sao?"

"Đúng vậy, sau khi bạo động đã bình tĩnh lại, sinh mệnh tiêu tán, vĩnh viễn rơi vào hắc ám."

"Nghe đồn, đối diện với Táng Sinh Địa là Tiên Vực rộng lớn vô ngần, đáng tiếc chúng ta không cách nào sinh hoạt ở nơi đó..."

"Nếu không có bản lĩnh thần thông, sẽ rất khó đi đến Táng Sinh Địa, sẽ trầm luân ở nơi đó."

Nhưng rất nhanh, trong nháy mắt đám sinh linh thấy rõ bóng người kia, đều ngây dại, không thể tin được.

“Vậy mà thật sự có sinh linh đi tới.”

“Còn là một tên Nhân tộc?”

“Nhưng vì sao khí tức lại yếu như vậy?”

Lúc Cố Trường Sinh rời khỏi khu vực gió đen cũng cảm giác được khí tức quy tắc của thiên địa bên ngoài bình dịu hơn rất nhiều.

Không còn sóng to gió lớn, sát ý ngập trời, tuỳ tiện nghiền nát người khác nữa.

“Đến đây mới xem như đi vào trong Cửu U táng thổ, bên ngoài chỉ là tầng kết giới mà thôi.”

Cố Trường Sinh nhẹ giọng nói.

Hắn giẫm lên bộ pháp huyền diệu, ở đây, không gian chi đạo vẫn hữu hiệu, tốc độ rất nhanh, trong giây lát hắn đã đi được hơn ngàn dặm.

Đại địa một mảnh màu đen khô kiệt.

Mặc dù không còn nguy cơ trùng trùng.

Nhưng lại nồng đậm tử ý, bao phủ bốn phương tám hướng, khiến Cố Trường Sinh rất không thoải mái.

Không thể nghi ngờ, nơi đây không thích hợp cho tu sĩ Tiên Vực sinh tồn.

Một sinh linh còn sống, chắc chắn sẽ không ưa thích loại địa phương này.

Cố Trường Sinh cũng không nhìn thấy hồ nước núi xanh, cổ mộc che trời.

Phóng tầm mắt nhìn ra, ngoại trừ mấy vũng máu màu đỏ sẫm và miệng núi lửa cuồn cuộn ra, thì không có cảnh tượng khác.

Hửm?

Đúng lúc này.

Cố Trường Sinh bỗng nhiên xúc động, thần niệm tìm kiếm, phát giác có nồng đậm tử khí đang đến gần.

Hắn quay đầu nhìn lại, trong mắt mang theo kinh ngạc, “Sinh linh trong Cửu U táng thổ sao?”

“Sinh linh Nhân tộc từ bên ngoài đến đây sao?”

Một giọng nói truyền đến, dùng tiếng nói thời kì cổ lão của Tiên Vực.

Nhưng từ nhỏ Cố Trường Sinh đã tinh thông cổ kim, đọc rất nhiều điển tịch cổ lão, tự nhiên nghe hiểu ý tứ trong đó.

Ngay lúc này, Cố Trường Sinh lặng lẽ lấy mấy viên Kiếm Hoàn ra, giấu trong tay áo.

Quang huy lấp lóe, trước đó hắn đã cô đọng qua vài lần, dung nhập trảm tiên chi ý, xuất kỳ bất ý, nhưng lại có thần uy to lớn.

Dù sao đây cũng là lần đầu tiên hắn nhìn thấy sinh linh trong Cửu U táng thổ.

Hắn không thể không cảnh giác.

Sưu!

Sưu!

Sưu!

Mấy âm thanh xé gió truyền đến.

Mấy sinh linh lúc trước tận mắt nhìn thấy Cố Trường Sinh từ Táng Sinh Địa xâm nhập đến nơi này đã rơi xuống trước mặt hắn, vẻ mặt kinh ngạc dò xét hắn.

“Thật kỳ quái, không có khí tức của Chí Tôn cảnh, sao ngươi có thể xâm nhập đến nơi này?”

Khiến Cố Trường Sinh tương đối ngoài ý muốn chính là, trong đó một vị nữ tử, khuôn mặt nhìn rất trẻ trung mở miệng.

Chương 370: Sinh Linh Bên Trong Cửu U Táng Thổ, Bát Đại Châu, Dạy Hắn Nhận Rõ Hiện Thực

Mặc dù vẻ ngoài giống như con người, nhưng trong cơ thể nàng lại nồng đậm tử khí, có thể biết được, bản chất của nàng không phải con người.

“Chẳng lẽ Táng Sinh Địa xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì, phải biết đến tồn tại Chân Tiên cũng rất khó đi đến đây, kết quả tên Nhân tộc này...”

Một vị sinh linh khác cũng chấn kinh mở miệng, ngoại hình cũng giống như Nhân Tộc, nhưng trên người tràn ngập tử khí kinh người.

“Tử khí ở nơi này tương đương với sinh khí ở Tiên Vực.”

Trong lòng Cố Trường Sinh hiện lên các loại suy nghĩ, trên mặt một mảnh yên tĩnh, dùng chữ tiên cổ nói, “Ngộ nhập đến nơi đây, mong rằng các vị bỏ qua.”

“Ngươi đừng sợ, chúng ta không có ác ý.”

Giống như nhìn ra Cố Trường Sinh cảnh giác, một nữ tử mặc váy lam, khuôn mặt xinh đẹp, khí chất như nước cười khẽ nói.

“Chúng ta chỉ hiếu kì thôi, vì sao ngươi có thể dùng thân thể yếu đuối kia mà xông qua Táng Sinh Địa.”

“Phải biết, ngay cả sinh linh có được vĩnh sinh chi thân như chúng ta đi vào Táng Sinh Địa, cũng phải hóa thành tro tàn, không cách nào phục sinh.”

“Ngươi là một tên Nhân tộc ở ngoại giới, thực lực còn yếu như vậy...”

“Nhưng nếu nói là ngộ nhập, cũng có khả năng, chạm đến một vài huyền diệu, trực tiếp truyền tống đến nơi đây.”

Bên cạnh, mấy vị sinh linh cũng gật đầu nói.

Các sinh linh khác cũng đồng ý với cách nói này.

Bởi vì cảm giác Cố Trường Sinh cho bọn họ thật sự quá yếu.

Còn không bằng sinh linh có thực lực yếu thất ở đây.

Bởi vì từ khi sinh ra có được ý thức, sinh linh sinh tồn tại Cửu U táng thổ đã có tu vi Chí Tôn cảnh.

Nhưng từ khi vùi sâu vào táng thổ, đến khi lại sinh ra ý thức, cần thời gian rất dài.

Ngàn vạn năm?

Đó thuộc về tư chất ngút trời.

Trăm vạn năm?

Chính là Vương trong Cửu U táng thổ, cũng phải coi trọng.

Về phần sinh linh vùi sâu vào táng thổ mười vạn năm sinh ra ý thức, đã rất lâu rồi chưa từng xuất hiện.

Người này sẽ được xem là tân vương mà bồi dưỡng.

Về phần bọn họ, đều là sinh linh vùi sâu trong táng thổ vài tỷ năm mới sinh ra ý thức.

Cho nên sinh mệnh của bọn họ vô cùng dài, trừ phi Cửu U táng thổ bị hủy diệt, nếu không sẽ không chết đi.

Đối với bọn họ mà nói, chuyện tu hành không giống với ở Tiên Vực, vô cùng tàn khốc kịch liệt.

Trên người đám sinh linh này, Cố Trường Sinh hoàn toàn không cảm giác được sát ý.

Ngược lại.

Thái độ rất ôn hòa bình thản.

Hơn nữa, khu vực gió đen kia được gọi là Táng Sinh Địa?

Trong lòng Cố Trường Sinh hiểu rõ, tâm niệm khẽ động, thu liễm vẻ cảnh giác, lộ ra mỉm cười nói, “Thật ra tại hạ tiến về nơi đây, là để tìm người.”

Tìm người?

Đến Cửu U táng thổ tìm người?

Nghe vậy, đám sinh linh sững sờ một chút, bị kinh trụ, không kịp phản ứng.

“Ngươi muốn tìm ai?”

“Bên trong Cửu U táng thổ không có nhiều sinh linh, nhưng cũng chia thành tám châu lớn, mỗi châu có khoảng một tỷ sinh linh.”

“Ngươi muốn tìm người, trừ phi được Vương cho phép, nếu không, dựa vào thực lực của ngươi là không thể nào.” Cô gái xinh đẹp vừa nói chuyện lại ôn hòa mở miệng.

Nàng cảm thấy Cố Trường Sinh nhìn rất đẹp, cho nên thái độ khá ôn hòa, giải thích thêm vài câu.

Giờ phút này, đám sinh linh còn lại bắt đầu có không tin.

“Ta có một người bằng hữu ngộ nhập nơi đây, ta muốn dẫn nàng rời đi.”

Cố Trường Sinh lạnh nhạt nói.

Mặc dù hắn đã có suy đoán.

Rất có thể Tô Tiểu Huyên chính là sinh linh bên trong Cửu U táng thổ.

Nhưng nói như thế nào, trước tiên vẫn phải gặp mặt nàng rồi lại nói.

Hơn nữa.

Hắn cũng vô cùng hiếu kì đối với Cửu U táng thổ.

Muốn nhân cơ hội hiểu rõ nơi này.

Lại nghe nói nơi này chia thanh tám châu, một châu cũng có một tỷ sinh linh.

Còn có Vương tồn tại?

Tiên Vương sao?

“Với chút thực lực này của ngươi, cho dù tìm được bằng hữu của ngươi cũng không có khả năng dẫn nàng rời đi đâu.”

Nghe vậy, một vị sinh linh nhìn rất giống giao nhân lắc đầu nói, lúc nói chuyện, tử khí tràn ngập, dáng vẻ nặng nề.

“Lần đầu tiên ngươi có vận khí tốt, nhưng lần thứ hai thì không có vận khí tốt như vậy đâu.”

“Cái tên Táng Sinh Địa cũng không phải nói suông.”

“Nhưng nếu như ngươi muốn trở về thì đi tìm Vương, có lẽ ngài ấy sẽ rủ lòng từ bi, giúp ngươi một lần.”

“Nhưng rốt cuộc Vương có gặp ngươi hay không, thì không nói được rồi.”

Nghe nói Cố Trường Sinh nói vậy, đám sinh linh này cũng không chế giễu mỉa mai, ngược lại nhẹ lời khuyên bảo, hoàn toàn khác biệt với tu sĩ tại ba ngàn đạo vực.

Điểm này, ngược lại khiến Cố Trường Sinh cảm thấy có chút kỳ dị.

Nhưng vẻ mặt hắn vẫn tự nhiên cười nói, “Ta thật sự đi từ Táng Sinh Địa tới, ta có biện pháp riêng, các ngươi không tin cũng được.”

Cố Trường Sinh cũng không lo lắng bọn họ sẽ nổi lên ác ý gì với hắn.

Dựa vào thực lực bây giờ của hắn, còn không phát hiện trên người

bọn họ có uy hiếp gì.

Hơn nữa, hắn mang theo tín vật lão tổ ban tặng, nói tiến vào Cửu U táng thổ, có thể bảo vệ hắn một đường thông suốt.

“Quả nhiên, nghe đồn không sai, Nhân tộc rất thích khoác lác.”

“Mặc kệ đi, thật vất vả mới nhìn thấy một tên sinh linh từ ngoại giới đến, nếu dẫn hắn đi bái kiến Vương, nói không chừng Vương sẽ cảm thấy hứng thú.”

Đám sinh này lộ ra vẻ tiếc nuối, sau đó bắt đầu nghị luận chuyện khác.

Trước kia cũng từng xảy ra huyện sinh linh ngoại giới ngộ nhập vào vết nứt không gian, đại nạn không chết, rơi xuống Cửu U táng thổ.

Bọn họ không cảm thấy Cố Trường Sinh có thể dựa vào thực lực của bản thân mà đến đây.

Cho rằng lúc hắn đi vào Táng Sinh Địa, ngộ nhập không gian thần dị nào đó, mới rơi xuống đây.

“Quên đi, vẫn là để ta dạy hắn nhận rõ hiện thực, Cửu U táng thổ và thế giới bên ngoài khác biệt, có lẽ ở bên ngoài hắn rất mạnh, nhưng ở nơi này, chỉ là cấp độ nhỏ yếu nhất mà thôi, một cước của chúng ta đã có thể giẫm chết hắn, không khác gì phù du.”

Lúc này, một nam tử mọc một lớp vảy màu vàng óng trên trán mở miệng nói, dáng vẻ giống như rất bất đắc dĩ.

Nhưng vẻ mặt hắn ta lại nghiền ngẫm và trêu tức, còn có chút lãnh ý, không thích vẻ mặt của nữ tử mặc váy lam vừa nhìn Cố Trường Sinh.

Dường như đám sinh linh còn lại cũng có chút kiêng kị với nam tử này, nên không mở miệng.

Chương 391: Một Châu Ít Nhất Có Một Vương, Nội Tình Táng Thổ, Bạch Cốt Tiên

Vương

So với gia tộc phía sau bọn họ, gia tộc của Đồ Trần cường đại hơn không ít.

Không cần thiết vì một tên Nhân tộc bên ngoài mà đắc tội hắn ta.

“Đồ Trần, ngươi không nên làm hắn bị thương, bao nhiêu năm mới có một tên Nhân tộc bên ngoài đến đây, đoán chừng Vương sẽ cảm thấy hứng thú với hắn.”

Nữ tử váy lam nhíu mày, không thích cách làm của nam tử này.

Nhưng cũng chỉ khuyên một câu mà thôi.

“Thực lực Huyền Tôn cảnh, xem ra đây chính là lực lượng của ngươi?” Vẻ mặt của Cố Trường Sinh rất lạnh nhạt, cũng không có thay đổi gì.

Không nghĩ tới ở đây cũng có chuyện tranh giành tình nhân.

“Vậy mà có thể phát hiện cảnh giới của ta?” Nam tử tên là Đồ Trần có chút giật mình, sau đó cũng không thèm để ý, tiếp tục nói.

“Huyền Tôn cảnh, đối với Nhân tộc mà nói, cũng phải tu luyện mấy chục vạn năm mới đến cảnh giới này, với chút tu vi này của ngươi thì còn xa đấy?”

“Để ngươi kiến thức chúng ta cường đại thế nào đi, ta chỉ đứng đây, dùng một ngón tay thôi cũng có thể tuỳ tiện trấn áp ngươi.”

Đồ Trần từ tốn nói.

Nói xong điểm một ngón tay về phía Cố Trường Sinh, óng ánh long lanh, như ngọc thạch, có thể thấy được trong đó có từng tia từng sợi tử khí lưu chuyển.

Ong!

Hư không run rẩy, vô cùng huyền diệu.

Một chỉ này rất tùy ý, không có khí tức khói lửa nào, lại đủ trấn áp Chí Tôn cảnh bình thường.

“Thật sao?” Ý cười trên mặt Cố Trường Sinh vẫn bình thản như cũ, vẻ mặt không có chút thay đổi, đến ánh mắt cũng rời đi.

Ầm!

Sau một khắc, một bàn tay của hắn úp xuống, khí huyết ù ù, như sấm rền vang lên, không sử dụng thần thông, chỉ là lực lượng nhục thân.

Rắc một tiếng.

Đôi mắt Đồ Trần trực tiếp trừng lớn, lộ ra vẻ không dám tin, “Chuyện này sao có thể...”

Trong khoảnh khắc ngón tay tiếp xúc với Cố Trường Sinh đã lập tức vỡ vụn, sau đó một chưởng này không hề dừng lại, phủ xuống khuôn mặt hắn ta.

Phốc một tiếng, Đồ Trần muốn tránh đi, nhưng đã không kịp nữa, nửa bên đầu đổ sụp, thân thể trực tiếp bay ngược ra ngoài.

Suýt chút nữa cả người đã nổ tung trên không trung!

Cái gì!

Thấy cảnh này, đám sinh linh đến từ Cửu U táng thổ cũng sợ ngây người, tê cả da đầu, nửa ngày không thể tin được.

Vẻ mặt Cố Trường Sinh rất bình thản.

Một chưởng bao trùm đến, lập tức mạnh mẽ đập bay tên sinh linh trong Cửu U táng thổ kia, trong nháy mắt hắn ta đã bay ngược ra ngoài mấy trăm trượng.

Đầu sụp đổ, nửa người sắp nổ tung, nhìn vô cùng thê thảm.

Toàn bộ sinh linh đều kinh dị, có chút tê cả da đầu, dáng vẻ như gặp quỷ nhìn xem Cố Trường Sinh.

Nữ tử váy lam vừa rồi còn khuyên giải Đồ Trần cũng vô cùng kinh hãi, miệng nhỏ há ra, nửa ngày không nói ra lời.

“Làm sao? Còn muốn thử lại lần nữa không?”

Cố Trường Sinh lạnh nhạt nói, con ngươi có chút lạnh lùng.

Trong chớp mắt này, đám sinh linh bên trong táng thổ có ảo giác, sau lưng phát lạnh.

Tên Nhân tộc nhỏ yếu, mặc áo trắng xuất trần, như trích tiên kia đã lắc mình biến hoá, thành ma vương lãnh huyết có thể tuỳ tiện nghiền ép bọn họ.

“Ngươi...” Sắc mặt Đồ Trần trắng bệch, từ dưới đất bò dậy, nhưng lại lảo đảo một cái, suýt chút nữa đứng không vững.

Ánh mắt hắn ta vô cùng hãi nhiên, tràn ngập vẻ không thể tin được.

Không ai rõ ràng hơn hắn ta.

Trong chớp mắt này, cự lực kinh khủng kia truyền đến, hắn ta giống như đang đối mặt một thần sơn do hỗn độn khí cô đọng, nặng như ngàn tỉ tấn.

Còn chưa tiếp xúc, ngón tay hắn ta đã bị cỗ khí thế kinh khủng kia chấn cho vỡ nát.

Cũng may sau đó xương sọ hắn ta sáng lên, dùng vô thượng táng pháp chống cự, nếu không, hắn ta sẽ không sụp đổ đơn giản như vậy.

Mà sẽ bị đánh thành đoàn huyết vụ!

“Rốt cuộc ngươi là ai? Làm sao Nhân tộc lại có nhục thân khủng bố như vậy?” Sinh linh như giao nhân mở miệng nói, vô cùng kiêng kị.

Trong số bọn họ, thực lực của Đồ Trần đã rất cường đại rồi.

Kết quả lại bị một tên Nhân tộc khí tức nhỏ yếu đưa tay đánh nát!

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, bọn họ căn bản không thể tin được.

“Thân tử của Chân Long trong truyền thuyết sao?” Trong mắt nữ tử váy lam lấp lóe quang huy, lắc đầu.

“Không đúng, cho dù là thân tử của Chân Long trong truyền thuyết cũng không có được nhục thân kinh khủng như vậy, chẳng lẽ là một vị Vương của Nhân tộc chuyển thế?”

“Nhưng tuyệt đối là thiên kiêu kinh khủng của thế giới kia!”

Lúc nói chuyện, sắc mặt đám sinh linh táng thổ này lại đại biến, nhìn chằm chằm Cố Trường Sinh, vô cùng rung động.

Không còn vẻ tùy ý tự nhiên, cũng không có khinh thị như vừa rồi nữa.

“Chúng ta thu hồi lời trước đó, mặc dù ngươi rất mạnh, nhưng vẫn không thể đi qua Táng Sinh Địa, hẳn là ngươi có phương pháp riêng của mình.”

“Thân phận bên kia của ngươi, tuyệt đối không đơn giản.”

“Nhưng ta không hi vọng ngươi và Đồ Trần phát sinh mv chạm...”

Nữ tử xinh đẹp mặc váy lam nhìn chằm chằm Cố Trường Sinh nói, cực kì thông minh, đoán được cái gì.

Sau đó lại khuyên giải, nhớ tới cái gì, lại không nói hết.

Cố Trường Sinh từ chối cho ý kiến, cười cười, cũng không giải thích cái gì.

“Không ngờ ngươi lại cường đại như thế!” Đồ Trần đi tới, rất không cam lòng nói, ăn thiệt thòi lớn, lại không dám động thủ.

Thương thế đáng sợ đang nhanh chóng phục hồi, tử khí tràn ngập, thân thể sắp nổ tung có ô quang lưu chuyển, đã bình phục.

Hắn ta không dám khinh thị Cố Trường Sinh nữa.

Hắn ta cũng không ngốc, sẽ không tự mình chuốc lấy đau khổ.

Nhưng trong lòng hắn ta vẫn có không cam lòng, bị hắn ta gắt gao đè xuống.

Nam tử áo trắng trước mặt không dùng thần thông pháp lực, chỉ là cỗ nhục thân kinh khủng này, đã có thể tuỳ tiện nghiền ép tất cả bọn họ.

Sau đó, thái độ của đám sinh linh này đối với Cố Trường Sinh đại biến, đoán được hắn không đơn giản, cũng câu nệ hơn nhiều.

Quả nhiên, cho dù ở thế giới nào, thực lực và nắm đấm mới là quan trọng nhất.

Trong lòng Cố Trường Sinh cười khẽ, sau đó đi đường, rời khỏi nơi này, đồng thời cũng hỏi bọn họ tin tức về Cửu U táng thổ.

Đám sinh linh tiến về Táng Sinh Địa, mục đích chính là lịch luyện, có liên quan đến phương thức tu luyện của bọn họ.

Nữ tử xinh đẹp mặc váy lam tên là Lam Yên.

Chương 372: Một Châu Ít Nhất Có Một Vương, Nội Tình Táng Thổ, Bạch Cốt Tiên Vương (2)

Ánh mắt sáng ngời, nhẹ giọng giải thích cho Cố Trường Sinh, “Theo điển tịch ở chỗ chúng ta, thế giới bên ngoài của các ngươi chia làm ba ngàn đạo vực, không biết biên giới đến đâu.”

“Bên trong Cửu U táng thổ cũng chia thành tám châu.”

“Mỗi châu đều có tỷ vạn dặm, sinh linh khoảng chừng một tỷ người.

“Mỗi châu ít nhất có một vị Vương tọa trấn, bọn họ chính là tồn tại bất hủ trường tồn trong Cửu U táng thổ đến nay.”

“Bất Hủ Cảnh?”

“Quả nhiên là Tiên Vương sao?”

Cố Trường Sinh bừng tỉnh, gật đầu nói.

Một châu có tỷ vạn dặm cương vực, tám châu cộng lại, đoán chừng cũng bằng một phương đạo vực ở Tiên Vực.

Mà mỗi châu, ít nhất có một vị Tiên Vương tọa trấn.

Nội tình của Cửu U táng thổ, quả nhiên rất khủng bố.

“Bên kia của các ngươi, thật ra Vương chính là Tiên Vương.” Lam Yên gật đầu, có sự điên cuồng sùng kính đối với Vương.

Điểm này, Cố Trường Sinh cũng nhìn thấy trên người đám sinh linh còn lại.

“Lam gia chúng ta thần phục với Bạch Cốt Vương tại Bạch Cốt Châu.”

“Một ngàn vạn năm, ngài ấy sẽ giảng đạo cho tất cả các gia tộc thế lực tại Bạch Cốt Châu một lần, dạy chúng ta con đường tu luyện.”

“Bởi vì chúng ta không giống với các ngươi. Tốc độ tu luyện của các ngươi rất nhanh, nhưng tốc độ tu luyện của chúng ta lại rất chậm, trừ phi là thiên tài có tư chất ngút trời.”

“Nhưng khi chúng ta được sinh ra, thực lực đã rất cường đại, ở nơi của các ngươi, rất nhiều người cả đời cũng không đạt đến độ cao này.”

Nói đến đây, Lam Yên cũng lộ ra vẻ kiêu ngạo.

Cuộc đời của bọn họ vô cùng dài, tốc độ tu luyện chậm chạp cũng không sao.

Bởi vì bọn họ có thể chậm rãi tăng lên.

Thứ không thiếu chính là thời gian.

Nhưng Nhân tộc thì không như vậy, nếu không tu luyện, cho dù

phục dụng một vài vật thọ bảo, nhiều lắm cũng chỉ sống được trăm năm, ngàn năm mà thôi.

Người cường đại cũng chỉ có thể sống mấy trăm vạn năm, mấy ngàn vạn năm.

“Xem ra ngươi rất hiểu rõ nơi của chúng ta, nhưng thiên tài thì sao?” Cố Trường Sinh nhíu mày.

“Thiên tài được táng nhập trong đất, trăm vạn năm ra đời ý chí, cùng sinh còn có thiên phú táng pháp cường đại.” Một nữ tử giống như Nhân tộc mở miệng giải thích.

Nhìn Cố Trường Sinh một cái, thấy hắn mỉm cười với mình, sắc mặt không khỏi đỏ lên, cúi thấp đầu, giống như thẹn thùng.

“Ồ? Thiên phú táng pháp? Táng nhập trong đất?”

Cố Trường Sinh như có điều suy nghĩ, nhớ tới lão tổ đã nhắc đến sinh linh trong Cửu U táng thổ khá quỷ dị.

Táng pháp.

Có lẽ giống với đạo pháp thần thông ở Tiên Vực đi.

Sau đó, Lam Yên lại giải thích với Cố Trường Sinh.

Phương thức bọn họ sinh ra rất đặc biệt.

Đưa thi thể từ ngoại giới tình cờ rơi đến đây táng nhập vào trong lòng đất của tất cả gia tộc thế lực.

Chờ một số năm trôi qua, những thi thể này sẽ từ trong đất leo ra, có được ý thức mới, có thể xưng rực rỡ hẳn lên, từ chết phục sinh.

Độ mạnh của bọn họ căn cứ theo sự cường đại lúc còn sống của thi thể để quyết định.

Đương nhiên.

Cũng có người căn cứ vào huyết mạch sinh hạ dòng dõi.

Nhưng ít nhất phải từ Đại Đế trở lên mới được.

Tại táng thổ, sinh linh như vậy có thể nói là hiếm có như phượng mao lân giác, số lượng cực kì thưa thớt.

Đám người Lam Yên, Đồ Trần đều là sinh linh bên trong táng thổ.

“Đúng rồi, chúng ta còn không biết ngươi tên là gì?”

Sau khi rời khỏi Táng Sinh Địa hơn trăm vạn dặm, cuối cùng Cố Trường Sinh đã nhìn thấy thảm thực vật và núi xanh, cùng với hồ nước, nhưng cũng tràn đầy tử khí.

Lam Yên chợt mở miệng hỏi, nhớ tới bản thân còn không biết tên của Cố Trường Sinh.

Cố Trường Sinh sững sờ, sau đó nói, “Trường Sinh.”

Hắn không nhắc đến dòng họ của mình, chỉ nói ra cái tên mà thôi.

Trường Sinh?

Trong mắt đám sinh linh này lộ ra vẻ khác thường, nhưng cũng không tiếp tục nói chuyện.

Đối với bọn họ mà nói, bọn họ thật sự có thể đụng đến trường sinh.

Mà cái tên như vậy, ở chỗ bọn họ thật giống như A Hoàng, Đại Ngưu, quá tùy ý.

Giống như tỷ tỷ của Đồ Trần tên là Đồ Tiên, chính là thiên kiêu vô địch một thời.

Cái tên này chính là chờ đợi của Đồ gia đối với nàng.

Bọn họ cũng có chút nghi ngờ có phải Cố Trường Sinh đang lừa gạt bọn họ, tùy tiện nghĩ ra một cái tên không.

Nhưng nghĩ đến lai lịch của Cố Trường Sinh, bọn họ lại im lặng.

Có lẽ ở ngoại giới, cái tên như vậy có ý nghĩa phi phàm.

Lam Yên cũng ngẩn người, lúc đầu muốn cười, nhưng thấy vẻ mặt Cố Trường Sinh lạnh nhạt tùy ý, tự nhiên thong dong, trên người

tỏa ra khí tức khiến người ta cảm thấy rất thoải mái.

Trong lúc mơ hồ, không hiểu sao nàng lại có cảm giác cái tên này rất xứng với hắn.

Sau đó Lam Yên lại lắc đầu cười, mình đang suy nghĩ gì vậy.

Nhân tộc đến từ bên ngoài, nhiều lắm chỉ gặp mặt bây giờ mà thôi, đoán chừng sau này sẽ không gặp lại.

Nghĩ như vậy Lam Yên lại nhẹ nhàng nói.

“Phía trước chính là cương vực của Bạch Cốt Châu, trong Bạch Cốt Châu tổng cộng có hơn ba trăm thành.”

“Ít nhất mỗi thành đều có một phương thế gia cổ lão tọa trấn.”

“Thậm chí một vài gia tộc còn chiếm cứ mấy thành, như Đồ gia sau lưng Đồ Trần vậy, lão tổ của bọn họ chính là một vị tồn tại cường đại gần Tiên.”

Cố Trường Sinh gật đầu, nhìn thấy chỗ đường chân trời có một tòa thành cổ nguy nga, giống như sống lưng của thiên địa vắt ngang qua đó, cách rất xa, lộ ra khí tức thê lương cổ lão.

Cố Trường Sinh đi theo đám người Lam Yên, còn chưa bước vào cương vực của Bạch Cốt Châu đã gặp không ít sinh linh tại Cửu U táng thổ.

Đám sinh linh này cũng rất chấn kinh, tò mò với Cố Trường Sinh một thân sức sống, liền muốn xúm lại xem.

Dù sao cảm giác này, giống như trong đêm khuya thanh vắng tối om, bỗng nhiên nhìn thấy một đống lửa rừng rực vậy.

Nhưng sau khi đám người Lam Yên lấy ra lệnh bài, đám sinh linh táng thổ kia đã rút lui, sắc mặt đại biến.

Điểm này, khiến Cố Trường Sinh chú ý.

Rất hiển nhiên, thế lực sau lưng đám người Lam Yên cũng không đơn giản.

Mấy khắc sau, cuối và Cố Trường Sinh cũng đến cổ thành của bọn họ, nhưng không giống với cổ thành tại Tiên Vực.

Cổ thành nơi này rất thê lương, rách nát, quy mô cũng nhỏ hơn rất nhiều, số lượng sinh linh kém xa tít tắp Tiên Vực.

Chương 373: Sinh Ra Ra Một Đạo Táng Khí, Thiên Kiêu Mạnh Nhất Đồ gia, Đồ Tiên

Ong!

Đột nhiên, bên trong cổ thành phía trước xuất hiện chấn động kịch liệt.

Một đạo quang hoa ngút trời đen như mực vọt lên bầu trời như sóng triều, trong đó các loại quang huy lấp lóe, lấy táng thuật vận chuyển, thanh thế kinh khủng.

“Cấp bậc táng thuật quyết đấu? Chẳng lẽ là tân vương chi tranh?” Trong đám người Lam Yên, có người biến sắc nói.

“Rất có thể.” Một sinh linh có lông vũ gật đầu, ánh mắt có chút kích động và hưng phấn.

Đồ Trần bị Cố Trường Sinh giáo huấn một lần, lúc này sắc mặt vui mừng, từ trong khí tức này cảm giác được cái gì, là khí tức hắn ta quen thuộc.

Tân vương chi tranh! ?

Đôi mắt Cố Trường Sinh không khỏi nhíu lại.

Trên đường đến đây, hắn nghe thấy mấy người này nhắc qua, mặc dù Cửu U táng thổ an bình hơn Tiên Vực rất nhiều, nhưng vẫn tồn tại cạnh tranh.

Ví như như một vài gia tộc tranh đoạt địa bàn và tài nguyên.

Đồng dạng, đối với những "Người trẻ tuổi" giống như đám người Lam Yên mà nói, đương nhiên cũng tồn tại cạnh tranh.

Tân vương chi tranh, tên như ý nghĩa, chính là tranh đấu giữa những người đồng bối kiệt xuất nhất, đến từ các gia tộc khác nhau, tranh đoạt tư cách tân vương.

Mặc dù chưa chắc cuối cùng có thể trở thành vương.

Nhưng bên trong Cửu U táng thổ đều xưng hô như vậy.

Có chút giống với thiên kiêu trẻ tuổi quyết chiến tại ba ngàn đạo vực Tiên Vực. Tranh đấu tân vương ở đây, hẳn là cách thật lâu mới có một lần.

Lúc Cố Trường Sinh đang suy nghĩ.

Có một tên sinh linh táng thổ, sắc mặt rất kích động đi ngang qua bọn họ, nhìn chằm chằm lên bầu trời.

Sau đó nhìn đám người một cái, giải thích, "Nghe nói mấy ngày trước, người trẻ tuổi mạnh nhất Đồ gia Đồ Tiên xuất thành, đi đến nơi đây, chuẩn bị quyết chiến với người trẻ tuổi mạnh nhất Lư gia Lư Vũ."

"Hôm nay hình như hai người này đang giao thủ, nhanh đến xem mới được."

Cái gì! ?

Nghe vậy, sắc mặt đám người Lam Yên có chút đại biến, "Tỷ tỷ của Đồ Trần là Đồ Tiên, đang ở trong tòa thành này."

"Nàng còn đang giao chiến với người ta?"

Rất hiển nhiên.

Đối với bọn họ mà nói, Đồ Tiên có ý nghĩa không bình thường.

Giờ phút này, khóe miệng Đồ Trần lộ ra ý cười, trong ánh mắt còn mang theo ý vị khác, len lén đánh giá Cố Trường Sinh.

Linh giác của Cố Trường Sinh rất cường đại, ngay từ đầu đã cảm nhận được ý vị này.

Hắn nhướng mày, ánh mắt có chút sâu thẳm nhìn Đồ Trần.

Cái nhìn này đã dọa Đồ Trần đến sắc mặt tái đi, nhớ tới lúc trước suýt nữa đã bị một chưởng của Cố Trường Sinh vỗ chết.

“Ngươi muốn làm gì? Tỷ tỷ ta đang ở trong tòa thành này đấy.”

“Vừa sinh ra nàng đã có một đạo táng khí cường đại, tương lai rất có thể sẽ trở thành tân vương.”

Đồ Trần lui về sau mấy bước, lớn tiếng nói, rất bất an.

Nhưng nghĩ đến tỷ tỷ mình, hắn ta đã không còn e ngại với tên Nhân tộc có lai lịch bất phàm còn có chút thần bí trước mặt này như trước nữa.

Cảm thấy mình đã có lực lượng.

Thấy thế, trước đó đám người Lam Yên còn muốn nói mấy câu với Cố Trường Sinh, lúc này cũng trầm mặc.

Đồ Tiên.

Đúng là tồn tại trẻ tuổi có danh tiếng rất cao tại Bạch Cốt Châu của Cửu U táng thổ, đồng thời cũng là người cực kì chói mắt.

Đương nhiên tồn tại trẻ tuổi trong miệng bọn họ là dựa theo thời gian tính toán ở nơi này.

Còn ở Tiên Vực, mỗi người bọn họ đều là nhân vật cực kì cổ lão đối với Cố Trường Sinh.

Cố Trường Sinh cười, vẻ mặt vẫn không thèm để ý, nói, “Tỷ tỷ ngươi rất mạnh sao?”

Từ lúc sinh ra đã có một đạo táng khí?

Cũng chính là lúc tại Chí Tôn cảnh đã có được một đạo táng khí?

Xem ra có công hiệu giống như tiên khí tại Tiên Vực vậy.

Cũng là không tệ.

Đáng tiếc đối với hắn mà nói, cũng chỉ là không tệ mà thôi.

Nghĩ tới đây, ý cười trên mặt Cố Trường Sinh trở nên nghiền ngẫm.

“Đương nhiên tỷ tỷ ta rất mạnh rồi, tuyệt đối là nhân vật trẻ tuổi vô địch tại Bạch Cốt Châu, nàng tuyệt đối có thể trấn áp ngươi!”

“Chênh lệch giữa hai người giống như một người trên trời một người dưới đất vậy, không thể so sánh với nhau.”

Đồ Trần hơi biến sắc mặt, nhưng vẫn lớn tiếng nói, bị ý cười trên mặt Cố Trường Sinh dọa đến mức sau lưng phát lạnh.

Chủ yếu vẫn do bóng ma tâm lý lúc trước quá lớn.

Xưa nay hắn ta vẫn không biết đến tử vong, vừa rồi là lần đầu tiên hắn ta biết đến mùi vị tử vong cực kì sâu sắc.

Cố Trường Sinh còn cường đại hơn hắn ta nhiều, nhưng khí tức của Cố Trường Sinh vẫn còn đó, tuyệt đối không đến Chí Tôn cảnh, thậm chí còn kém hơn rất nhiều.

Hiện nay tỷ tỷ của hắn ta đã sắp bước vào Tiểu Thiên Tôn cảnh!

Đừng nói đến chuyện đã tu ra hai đạo táng khí.

Bạch Cốt Tiên Vương vô cùng xem trọng, muốn thu làm đệ tử.

Chênh lệch giữa Cố Trường Sinh và tỷ tỷ không biết lớn thế nào, dùng cách biệt trời đất để hình dung cũng không đủ.

Lúc này Lam Yên cũng khuyên giải Cố Trường Sinh, “Trường Sinh, ngươi đừng làm loạn, tỷ tỷ của Đồ Trần là một trong tồn tại trẻ tuổi chói mắt nhất tại Bạch Cốt Châu, ngươi đến từ ngoại giới, có lẽ cũng không hiểu rõ.”

“Dù sao tương lai nhất định nàng có thể trở thành Vương.”

“Ngươi không nên vọng động, tại Cửu U táng thổ, Đồ gia là thế lực

rất mạnh, không nên đừng tùy tiện trêu chọc.”

Nghe vậy, Cố Trường Sinh nhìn chằm chằm nàng, vẻ mặt khoan thai, cười nói, “Tương lai nhất định sẽ trở thành Vương, đến Vương liền vô địch sao?”

“Đừng nói đến bây giờ nàng còn chưa thành Vương đâu.”

Giọng nói của hắn bình thản, chỉ là đang trần thuật một chuyện thực.

Số lượng Tiên Vương tại Trường Sinh Cố gia lộ ra bên ngoài đã là năm vị.

Hắn không cần để ý Tiên Vương bên trong Cửu U táng thổi.

Hơn nữa, mục tiêu hiện nay của Cố Trường Sinh tuyệt đối không chỉ là thành tựu Tiên Vương.

Mà lúc này, nghe thấy cuộc nói chuyện bên này, rất nhiều sinh linh táng thổ đã tụ tập đến, khí tức của mỗi một khí tức đều vô cùng cường đại.

Nhưng đại đa số đều là Chí Tôn cảnh.

Dù sao Cố Trường Sinh quá chói mắt, thân là Nhân tộc, không hợp với bọn họ, khí tức trên thân vô cùng đặc biệt, không muốn chú ý cũng khó khăn.

Ánh mắt của những sinh linh này nhìn về phía Cố Trường Sinh tràn đầy hiếu kì và dò xét.

Chương 374: Sinh Ra Ra Một Đạo Táng Khí, Thiên Kiêu Mạnh Nhất Đồ gia, Đồ Tiên (2)

Nhưng mà nghe thấy hắn tùy ý tự nhiên nói ra lời này, nơi đây lập tức sôi trào!

“Đến Vương liền vô địch sao? Hắn đang vũ nhục Vương!”

Một sinh linh giống như Giao Long cảm thấy đại não ong một tiếng, giống như một cái chuông bị đụng vào, lúc này đôi mắt trừng lớn, khuôn mặt đỏ bừng lên.

Đối với bọn họ mà nói, Vương chính là biểu tượng và tín ngưỡng cho vô địch bất hủ.

Lời này của Cố Trường Sinh chính là đang vũ nhục Vương vô địch trong lòng bọn họ, vũ nhục tín ngưỡng của bọn họ.

Vẻ mặt đám người Lam Yên cũng thay đổi, sau đó trầm mặc.

Vương không thể nhục, bọn họ không có khả năng nói thay Cố Trường Sinh, sẽ dẫn tới chúng sinh linh phẫn nộ.

Nghe thấy Cố Trường Sinh bất kính đối với Vương.

Lúc này Đồ Trần cũng là lộ ra nụ cười lạnh nói, “Không biết trời cao đất rộng, Vương tồn tại, không phải ngươi có khả năng phỏng đoán.”

Lúc này rất nhiều sinh linh đang chỉ trỏ về phía Cố Trường Sinh, giọng nói lộ ra bất mãn.

“Người này... Chẳng lẽ là từ ngoại giới đến, là Nhân tộc trong truyền thuyết...”

“Nhưng khí tức này, cũng quá yếu đi?”

“Không có biện pháp, điển tịch cổ lão có ghi chép, Nhân tộc rất yếu đuối, nhưng hắn yếu như vậy, sao có thể đến đây được?”

“Hơn nữa lời này của hắn không chỉ bất kính với Vương, hình như còn đắc tội người kia? Tê, ta đã gặp hắn ta rồi, là đệ đệ của Đồ Tiên, Đồ Trần, cũng là một vị thiên tài cường đại.” Có sinh linh chú ý tới Đồ Trần, vẻ mặt đại biến nói.

Rất nhiều sinh linh kinh hãi, trong đám người Lam Yên, có một tên sinh linh trẻ tuổi không sợ phiền phức lớn, lộ ra ý cười, nói rõ chuyện ma sát lúc trước giữa Cố Trường Sinh và Đồ Trần cho mọi

người nghe.

Nghe xong chuyện này, nơi đây càng thêm sôi trào, toàn bộ sinh linh đều rung động, tử khí tràn ngập, tâm tình chập chờn rất lớn.

Không chỉ bởi vì Cố Trường Sinh bất kính với Vương.

Đồng thời cũng vì Cố Trường Sinh cường đại mà kinh ngạc.

“Chỉ dựa vào nhục thân, liền nghiền ép Đồ Trần? Mạnh như vậy?”

“Nhưng dáng dấp của tên Nhân tộc này thật sự đẹp mắt, giống như trích tiên được ghi chép trong điển tịch vậy.” Có nữ tử vẻ ngoài giống Nhân tộc nhìn chằm chằm khuôn mặt Cố Trường Sinh, không chớp mắt, có chút đỏ mặt.

“Đẹp mắt thì làm được gì, khí tức thật sự quá yếu, đoán chừng là một vị thiên tài kinh khủng nào đó ở ngoại giới, không biết rõ vì sao lại rơi xuống đây.”

“Nhưng hoàn toàn không thể so sánh với thiên tài mạnh nhất ở chỗ chúng ta được.” Bên cạnh có một nam tử khuôn mặt bụi bẩn như người chết, ngữ khí không tốt, cũng hâm mộ dung nhan tuấn tú của Cố Trường Sinh.

Hơn nữa khí tức thong dong lạnh nhạt kia khiến bọn họ rất khó chịu.

Giống như trời sập xuống, vẻ mặt của hắn cũng không thay đổi vậy.

“Lát nữa tranh đấu kết thúc, đoán chừng Đồ Tiên sẽ hiện thân, xuất khí cho đệ đệ của mình.”

Lúc mọi người đang nói chuyện, ong một tiếng.

Đột nhiên, bầu trời xuất hiện một cây kích lớn màu bạc, vô cùng thô to, như là ngọn núi, vắt ngang ở nơi đó, đỉnh thiên lập địa, mang theo uy thế kinh khủng vô song, trấn áp mà xuống.

Oanh!

Sinh linh trẻ tuổi đối diện với cái kích lớn màu bạc này cũng có uy thế ngập trời, nhưng lại oa một tiếng, phun ra một ngụm tiên huyết, lập tức bay ngược ra ngoài, nện hủy một mảnh kiến trúc, tro bụi bắn lên đầy trời.

Một cây đại kích đánh xuống, xuyên qua cơ thể, không biết sinh tử.

Chủ nhân của chiến kích màu bạc này là một nữ tử mặc ngân giáp, vô cùng cao gầy, toàn thân đang sáng lên, ngay cả sợi tóc cũng sáng chói, trong đồng tử có vô tận táng văn lưu chuyển, sau đó đã bình tĩnh lại.

Nàng nhìn về phía này, vẻ mặt lạnh lùng, sau đó từ trong hư không đi tới.

Xung quanh lập tức yên tĩnh, sau đó sôi trào.

“Trận chiến này!”

“Đồ Tiên, thắng!”

Nữ tử cao gầy mặc ngân giáp này có khí tức vô cùng cường đại, cách cảnh giới Tiểu Thiên Tôn không kém bao nhiêu, chỉ ba động tràn ra, đã khiến rất nhiều sinh linh ở đây không chịu được.

Sợi tóc của nàng cũng là màu bạc, sáng chói, khuôn mặt đẹp đẽ tuyệt mỹ, khác biệt với tuyệt đại đa số sinh linh ở đây, lộ ra vẻ sứ trắng tinh tế tỉ mỉ, giống như một miếng ngọc thượng thừa nhất không tì vết.

Nhưng vẻ mặt nàng rất lạnh lùng, giống như một tòa băng sơn vạn cổ.

Cho dù đã đánh bại địch thủ vô cùng cường đại cũng không có nhiều thay đổi.

Giờ phút này, nghe thấy chỗ này ồn ào, nàng đi về phía đám người, nếu dưới chân có một đạo hào quang màu bạc, dẫn theo chiến kích, sẽ giống một nữ chiến thần vô địch.

“Đồ Tiên!”

“Nàng quá mạnh, không hổ là thiên kiêu mạnh nhất tại Bạch Cốt Châu, nhanh như vậy đã đánh bại thiên kiêu của Lư gia, Lư Vũ rồi.”

“Thiên kiêu của Lư gia Lư Vũ cũng là nhân vật đã tu ra một đạo táng khí, không nghĩ tới lại bại nhanh như vậy, Đồ Tiên thật sự quá mạnh.”

“Mau nhìn, nàng đi đến nơi này, chẳng lẽ vừa rồi nàng nghe thấy lời chúng ta nói sao?”

Rất nhiều sinh linh đều trở nên hưng phấn và kích động, lộ ra ngưỡng mộ và sùng bái.

Đồ Trần cũng là lộ ra ý cười kích động, hô lớn, “Tỷ tỷ...”

Vẻ mặt vô cùng ủy khuất, giống như đứa bé ở bên ngoài bị bắt nạt lại gặp được gia trưởng vậy.

Vẻ mặt đám người Lam Yên cũng đại biến.

“Trường Sinh, lát nữa cho dù nàng nói cái gì, ngươi không cần để ý, cũng không cần quan tâm, nàng sẽ không giết ngươi.” Lam Yên hảo tâm khuyên giải, sợ Cố Trường Sinh ăn thiệt thòi lớn.

“Ở chỗ này, thân phận người ngoại lai của ngươi chính là phù bảo vệ tốt nhất, mặc dù ngươi bất kính với Vương, nhưng chắc hắn Vương sẽ cảm thấy hứng thú với ngươi.”

“Trước đó, không ai dám động tới ngươi đâu.”

Lam Yên cũng xuất phát từ một mảnh hảo tâm.

Mặc dù nàng biết rõ thực lực của Cố Trường Sinh rất cường đại, còn cao hơn nàng. Thân phận ở bên ngoài bất phàm, nhưng nơi này là Cửu U táng thổ a!

Đồ Tiên vô cùng cường đại, tại Cửu U táng thổ, dường như không tìm được địch thủ trong đám người cùng thế hệ.

Bên trong Bạch Cốt Châu, mơ hồ còn có xưng hô là người đứng đầu thế hệ trẻ đương đại.

Chỉ là khí tức tỏa ra, cũng đủ trấn áp bọn họ rồi.

Trận chiến vừa rồi chính là chứng minh tốt nhất.

Biết rõ Lam Yên có ý tốt, Cố Trường Sinh lộ ra nụ cười nói, "Ngươi không cần lo lắng cho ta, ta không sao."

"Ta tới nơi đây, chỉ là muốn tìm người, sẽ không trêu chọc chuyện khác, trừ phi người khác trêu chọc ta."

Lời nói hời hợt, cũng không thèm để ý.

Chương 375: Tộc Ngân Huyết Thiên Long, Trưởng Thành Có Thể Chém Giết Tiên Vương, Còn Thiếu Thứ Thay Đi Bộ

Nhưng Lam Yên lại thở dài, cũng không tin tưởng.

"Hừ, sắp chết đến nơi rồi lại còn khoác lác, vừa rồi ngươi bất kính với Vương, bây giờ lại còn không thèm để ý đến Đồ Tiên, quả thực là đang tìm chết."

Một tên thanh niên mọc ra hai cánh nghe thấy Cố Trường Sinh nói vậy, lập tức cảm thấy khó chịu.

Hơn nữa, hắn ta biết rõ thân phận của Lam Yên, chính là thiên chi kiều nữ của Lam gia, cũng rất bất phàm, cho nên rất ghen ghét với Cố Trường Sinh.

"Ồn ào." Cố Trường Sinh trừng hắn ta một cái, trong mắt lóe lên lãnh ý, ong một tiếng, hư không rung động, như thần đao sáng chói chém xuống.

Tên thanh niên mọc ra hai cánh này có tu vi Chí Tôn cảnh hậu kỳ, lúc này lại kêu lên một tiếng đau đớn, miệng phun tiên huyết, bay tứ ngược ra ngoài, rất là hãi nhiên.

Một màn này, trấn trụ rất nhiều người, lập tức liền an tĩnh lại.

Cố Trường Sinh rất mạnh, ít nhất còn mạnh hơn bọn họ rất nhiều.

Lúc này Đồ Tiên cũng từ không trung rơi xuống, thu liễm khí tức, khuôn mặt lạnh lùng tuyệt mỹ, hai chân thon dài thẳng tắp, cao hơn rất nhiều người ở đây.

Chỉ đứng ở nơi đó, liền có khí huyết mênh mông kinh người truyền đến, thường nhân không dám tới gần.

Sinh linh bên trong táng thổ, nhục thân vùi sâu vào táng thổ ngàn vạn năm bất hủ, được bồi dưỡng rèn đúc đến cực kì cường đại, mạnh hơn đám sinh linh cùng cảnh giới khác.

Đồ Tiên càng là người nổi bật trong đó, một trong những người trẻ tuổi mạnh nhất.

“Tỷ tỷ, chính là tên gia hỏa này...”

Đồ Trần vội vàng chạy tới, dăm ba câu đã nói ra chuyện lúc trước, đồng thời cũng thêm mắm thêm muối, nói Cố Trường Sinh ức hiếp hắn ta.

Bao quát chuyện Cố Trường Sinh bất kính với Vương, Cố Trường Sinh khinh thị vũ nhục Đồ Tiên.

Vẻ mặt đám người Lam Yên khẽ biến, tự nhiên hiểu trong lời này trộn lẫn không ít mắm muối.

Đồ Trần hoàn toàn muốn tỷ tỷ giúp mình giáo huấn Cố Trường Sinh một trận.

“Ba!”

Nhưng khiến Đồ Trần và tất cả mọi người không dự liệu được là, Đồ Tiên nghe xong lời này, vẻ mặt chưa từng thay đổi, vô cùng lạnh lùng.

Lại đưa tay đánh lên mặt Đồ Trần, trong nháy mắt mặt hắn ta sưng to lên, thành đầu heo.

Đồ Trần và đám người muốn xem trò vui lập tức ngây ra.

“Tỷ tỷ...” Đồ Trần không dám tin, ngơ ngác nhìn xem nhìn tỷ tỷ còn cao hơn hắn ta nửa cái đầu.

“Phế vật.” Đồ Tiên lạnh lùng nói, “Ngoại trừ làm chuyện mất mặt xấu hổ ra, ngươi có thể làm gì nữa? Tính cách của ngươi thế nào, ta còn rõ ràng hơn bất cứ ai.”

Lời Đồ Trần nói, nhiều nhất nàng chỉ tin ba thành.

Vị đệ đệ suốt ngày trêu chọc thị phi này, nàng cũng không có nhiều hảo cảm.

Nhưng nể mặt gia tộc, có một số việc, vẫn phải làm một lần.

Mặt mũi của Đồ gia, không thể ném đi được.

Giờ phút này, Cố Trường Sinh cũng rất hứng thú nhìn cô gái tóc bạc này.

Nói thật, hắn ta vẫn rất thưởng thức tính cách này, làm rõ sai trái, sẽ không bởi vì ngoại vật mà ảnh hưởng đến phán đoán của mình.

Loại người này, mới có tư cách trở thành thiên kiêu chân chính.

“Nhưng ngươi cũng không thể vì vậy mà ức hiếp người Đồ gia ta, bất kính với Vương càng là đại tội.”

“Nhân tộc đến từ ngoại giới.”

Sau đó Đồ Tiên nhìn thẳng vào Cố Trường Sinh, đôi mắt trong suốt lấp lóe quang huy, rất lạnh lùng, có táng văn lưu chuyển, đang thăm dò thực lực của Cố Trường Sinh.

“A, người của Đồ gia không thể ức hiếp, vậy giết thì thế nào?” Cố Trường Sinh cười nhạt một tiếng, vẻ mặt cũng không thèm để ý.

Bên ngoài cơ thể, một tầng hỗn độn chi ý khuếch tán, ong một cái, giống như hư không ba động nở rộ, nặng như hỗn độn thủy triều, ngăn cản Đồ Tiên nhìn trộm.

Lúc này không ít sinh linh ở gần hắn đều biến sắc, oa một tiếng, thân thể kịch chấn, như bị vật nặng đập mạnh vào, vô dùng hãi

nhiên, vội vàng tránh lui.

Sau đó, vẻ mặt khiếp sợ không gì sánh nổi nhìn chằm chằm Cố Trường Sinh.

“Vừa rồi là ba động gì đó? Chỉ là lơ đãng tản ra mà thôi.”

“Quá dọa người, suýt chút nữa đã đập nát ta, tên Nhân tộc này, mạnh đến mức không còn gì để nói!”

Đám sinh linh gần đó cũng bị kinh động, cảm giác có phải bản thân nhìn lầm Cố Trường Sinh không, chẳng lẽ đây là một tên gia hỏa giả heo ăn thịt sao?

“Không đúng, đoán chừng đây là bí thuật thần bí ở nơi của hắn, khí tức của hắn không sai, kém Chí Tôn cảnh rất xa.” Một sinh linh khác mở miệng nói, khí tức chính là Huyền Tôn cảnh.

Bỗng nhiên Đồ Tiên hứng thú, trên mặt lạnh lùng, lộ ra vẻ khác thường nói, “Thì ra ngươi có một loại thể chất cường đại nào đó, ở bên kia, hẳn là thiên kiêu vô địch, cho nên mới có dũng khí tự tin như vậy.”

“Nhưng cũng chỉ như vậy mà thôi, ngươi rất mạnh, có tư cách trở thành tùy tùng của ta, sau này ta thành Vương, có thể hứa cho ngươi một vị trí.”

“Thế nào?”

Nàng rất chân thành, vẻ mặt lạnh lùng, lần đầu tiên lộ ra tâm tình này.

Vẻ mặt đám người Lam Yên, Đồ Trần lại không dám tin.

Đồ Tiên xưa nay sát phạt quả đoán, lạnh lùng bất cận nhân tình, vậy mà lại vì một tên Nhân tộc trẻ tuổi ở bên ngoài mà nói ra những lời này.

Lời này của nàng khiến mọi người khiếp sợ, sau đó nhìn về phía Cố Trường Sinh, ánh mắt tràn ngập hãi nhiên.

Tên gia hỏa áo trắng xuất trần này lại cường đại đến mức khiến

Đồ Tiên phải dùng quý tài cam đoan sao?

Phải biết, hiện tại bên người Đồ Tiên còn chưa có một tên tùy tùng nào.

Đám sinh linh trẻ tuổi còn lại muốn trở thành tùy tùng của nàng, đều không có tư cách, đến một chưởng của nàng cũng không đón được, chênh lệch quá xa.

Giờ phút này, trong đồng tử của Cố Trường Sinh hiện lên tiên ý lấp lóe, có ánh sáng lưu chuyển, tập trung vào Đồ Tiên, sắc mặt lộ ra vẻ khác thường nói, “Bản thể không phải Nhân tộc, thì ra là Tiên Cổ di chủng, đã từng là tộc Ngân Huyết Thiên Long.”

“Một mạch gần với Chân Long nhất, huyết mạch thuần túy nhất, sau khi trưởng thành có chiến lực ngập trời, có thể chém giết Tiên Vương.”

Đây là tộc quần đã từng vô cùng cường đại ở Tiên Vực, sớm đã mai danh ẩn tích.

Cố Trường Sinh không ngờ sẽ gặp được trong Cửu U táng thổ, trở thành sinh linh ở đây.

Vẻ mặt Đồ Tiên khẽ biến, trong lòng có chút chấn kinh, nhưng trên mặt vẫn lạnh lùng nói, “Vậy mà ngươi lại nhìn ra chân thân của ta?”

“Đúng lúc, khi đến đây ta còn thiếu thứ thay đi bộ, liền ngươi đi.” Cố Trường Sinh khẽ cười nói. _

Chương 376: Một Vụ Cá Cược, Hai Đạo Táng Khí Át Chủ Bài, Rung Động Tại Chỗ

Lời này của Cố Trường Sinh khiến toàn bộ sinh linh đều ngây dại, cho dù là đám người Lam Yên và phải ngẩn ngơ, không thể tin được.

Sau khi phản ứng lại, bọn họ đều chấn động không gì sánh nổi, cho rằng Cố Trường Sinh đang muốn chết.

Thiếu thứ thay đi bộ?

Ý là muốn Đồ Tiên làm thú cưỡi.

Lời này cũng dám nói ra?

“Ngươi...” Mặc dù Đồ Trần bị tỷ tỷ mình đánh một bàn tay, lúc này cũng tức giận, không cho phép tỷ tỷ vô địch trong lòng mình bị vũ nhục.

“A, có ý tứ.”

Ngược lại phản ứng của Đồ Tiên lại ngoài dự liệu của tất cả mọi người, rất bình tĩnh lạnh lùng, chỉ thoáng kinh ngạc mà thôi.

Sau đó, nàng tiếp tục mở miệng, “Có thể, nếu ngươi đã nói như vậy, hai ta đánh cược đi.”

“Đánh cược? Cược cái gì?”

Cố Trường Sinh cười khẽ, vẻ mặt cũng không để ý.

“Bại, ngươi làm tùy tùng của ta, ta không hạn chế tự do của ngươi.”

“Thắng, ta làm tùy tùng của ngươi, như thế nào?”

Đồ Tiên nhìn chằm chằm vào mắt Cố Trường Sinh nói.

Vừa rồi, trên người Cố Trường Sinh, nàng cảm giác được một loại lực lượng rất quỷ dị, giống như tràn ngập táng lực cổ lão.

Nhìn trộm bản nguyên của nàng, loại lực lượng quỷ dị này khiến nàng hồi hộp, khó mà chống cự được.

Cho nên nàng mới nói ra lời như vậy.

Tất cả mọi người nhìn chằm chằm vào Cố Trường Sinh, muốn nhìn xem phản ứng của hắn có phải chỉ là mở miệng nói lời mê sảng không.

Nhưng vẻ mặt Cố Trường Sinh vẫn rất bình tĩnh.

Nghe vậy chỉ khẽ lắc đầu nói, “Vụ cược này, ta không tiếp.”

“Ta đã nói hắn không dám mà, chỉ là lời nói mà thôi, làm sao dám giao thủ với Đồ Tiên.”

“Hắn làm sao có thể so sánh với Đồ Tiên được.” Một sinh linh khác đứng trong đám người cười lạnh nói, tự cho rằng Cố Trường Sinh sẽ không phát hiện ra hắn ta.

Nhưng Cố Trường Sinh chỉ nhìn hắn ta một cái, cũng không nói gì thêm.

Ngược lại là Đồ Tiên lạnh lùng nhìn sang, “Ngậm miệng.”

Giọng nói ẩn chứa táng lực, hư không rung động, vô cùng kinh khủng.

Sắc mặt sinh linh vừa nói chuyện lập tức tái đi, có chút phát xanh, không nghĩ tới vuốt mông ngựa sai.

“Vì sao?” Đồ Tiên lạnh lùng hỏi, dựa bào trực giác của nàng, cảm giác Cố Trường Sinh không phải là loại người sợ hãi.

“Ta cảm thấy ta rất thua thiệt, hiện nay muốn làm tùy tùng của ta, trừ phi ngươi là Tiên Vương chuyển thế.” Cố Trường Sinh cười, vẻ mặt vẫn rất lạnh nhạt.

“Ngươi, chỉ xứng làm thứ thay đi bộ thôi.”

“Ngươi...” Dù tâm cảnh của Đồ Tiên lạnh lùng, một lòng truy cầu sức mạnh vô thượng, lúc này cũng cảm thấy tức giận dâng lên ngực.

Sắc mặt càng thêm lạnh lùng.

Lời này của Cố Trường Sinh lập tức khiến xung quanh bắt đầu một trận xôn xao.

Nhưng e ngại thực lực của Cố Trường Sinh, bọn họ cũng không dám nhiều lời, chỉ dùng ánh mắt như nhìn đồ đần nhìn hắn.

Mấy người Lam Yên im lặng nửa ngày, trước đó làm sao lại không phát hiện Cố Trường Sinh là người cuồng vọng như vậy chứ.

Nhưng hắn nói ra lời này, giống như không có chỗ nào không đúng.

“Thế nào?” Lần này Cố Trường Sinh thu lại ý cười, giọng nói rất bình thản.

“Được, nếu ngươi không tuân thủ cá cược, ngươi sẽ phải hối hận.” Đồ Tiên lạnh lùng nói, đây cũng là tính cách của nàng, nếu là người khác đã sớm động thủ rồi, cần gì phải cá cược với Cố Trường Sinh.

Ông!

Khí tức Huyền Tôn cảnh đỉnh phong triển lộ.

Toàn bộ sinh linh bắt đầu tránh đi, ở chỗ này, Đồ Tiên chính là cường giả chí cường, không ai là đối thủ của nàng.

Cố Trường Sinh lạnh nhạt nói, “Đây là lựa chọn của ngươi, ta không nói thêm cái gì nữa.”

Hắn cũng không ngờ Đồ Tiên lại thật sự đáp ứng.

“Ta ngược lại muốn xem thiên kiêu vô địch tại ngoại giới có thực lực bực nào.” Đồ Tiên lạnh lùng nói, một lòng hướng tới tu luyện, muốn khiêu chiến tất cả mọi người.

Sau một khắc, quang hoa lấp lánh.

Lúc đưa tay, chiến kích rơi vào trong tay, Đồ Tiên như một vị nữ chiến thần, toàn thân sáng lên, sợi tóc màu bạc dài đến ngang eo, hai chân vô cùng thon dài.

Nàng một kích quét xuống, hình thành thân ảnh vạn trượng, quy tắc xen lẫn, đỉnh thiên lập địa, giống như vô tận ngọn núi rơi đập xuống, âm thanh kinh khủng như muốn rách bốn phương tám hướng, khiến toàn bộ sinh linh sợ hãi biến sắc.

Đây là một thức cực kì cường đại của nàng, có thể táng diệt tất cả.

Đồ Tiên không phải không thèm để ý Cố Trường Sinh giống như bên ngoài thể hiện, tương phản còn vô cùng coi trọng.

Oanh!

Nếu không phải pháp tắc bên trong Cửu U táng thổ đặc thù, cổ tinh bình thường đã bị khí tức này chấn thành phấn vụn.

Nhưng cả tòa cổ thành đều đang run rẩy, thanh thế còn kinh khủng hơn so với trận tranh đấu với vị thiên kiêu trước đó.

“Một kích này đủ để quét ngang tất cả tồn tại Huyền Tôn cảnh!”

Rất nhiều sinh linh tránh ra thật xa, cách ngàn dặm vẫn cảm thấy, càng thêm cuồng nhiệt, sùng bái đối với Đồ Tiên.

Đồng thời, cũng có rất nhiều sinh linh nhìn chằm chằm Cố Trường Sinh, muốn xem hắn đón đỡ thế nào.

Không ít sinh linh hi vọng Cố Trường Sinh bị giết chết dưới một kích này, trở thành một đoàn huyết vụ.

Ong!

“Không hổ là tộc Ngân Huyết Thiên Long, thực lực này, cũng không bình thường, thiên kiêu phổ thông không phải đối thủ của nàng.”

Vẻ mặt Cố Trường Sinh có chút tán thưởng.

Thực lực Chí Thánh cảnh đã tăng trong thời gian này hiện ra.

Dị tượng chi lực hiển lộ, một gốc thanh liên chống trời chập chờn, vẩy xuống quang huy, dùng đặc tính vạn pháp bất xâm của Hỗn Độn Thể, chống cự quy tắc và táng pháp trong một thức này của Đồ Tiên.

Quy tắc tại nơi này không giống như ngoại giới.

Nhưng đặc tính của Hỗn Độn Thể không chỉ giới hạn tại Tiên Vực.

Giờ khắc này, nhục thân kinh khủng bộc phát.

Hơn ba vạn sợi hỗn độn khí nhập thể, Cố Trường Sinh thôi diễn lực lượng trong một giới.

Hắn sừng sững bất động, thân hình thon dài lại nguy nga, khuôn mặt tuấn tú, ánh mắt yên tĩnh, trong lòng bàn tay có hỗn độn khí lưu chuyển.

Hỗn Nguyên kiếp diệt tạo hóa huyền diệu khẽ run, từng hư ảnh thế giới hiển hiện, mỗi thế giới, cũng đang trấn xuống, sau đó tay không đi đón.

“Vậy mà tay không đi đón?”

“Không muốn sống nữa sao?”

Toàn bộ sinh linh ở đây nhìn thấy cảnh này, đôi mắt trừng lớn, hoàn toàn không dám tưởng tượng.

“Tự tin như vậy sao?” Đôi mắt Đồ Tiên ngưng lại, có chút chấn kinh, là không biết sống chết, hay là có niềm tin?

Chương 377: Một Vụ Cá Cược, Hai Đạo Táng Khí Át Chủ Bài, Rung Động Tại Chỗ (2)

Sau một khắc.

Keng một tiếng!

Một chưởng như tay Thiên Đế này của Cố Trường Sinh không gì không phá, đón chiến này kích kia.

Lập tức, vạn vạn quang hoa bộc phát, giống như vô số sao trời rơi đập, năng lượng cuồng bạo phát tiết, kinh thiên động địa, thanh thế to lớn.

Cái gì! ?

Tay Đồ Tiên run rẩy dữ dội, bị lực phản chấn đánh bay ra ngoài.

Đồng thời, miệng run lên, suýt chút nữa nứt ra, không cầm vững chiến kích trong tay.

Phải biết nhục thân của nàng có thể tuỳ tiện nghiền ép bất kì tồn tại cùng cảnh giới Huyền Tôn nào, cho dù là Tiểu Thiên Tôn không am hiểu nhục thân, cũng không bằng nàng.

“Rõ ràng khí tức của hắn yếu hơn ta rất nhiều, nếu cùng một cảnh giới, ta tuyệt đối không ngăn được một chưởng của hắn.”

Nghĩ tới đây, Đồ Tiên có chút chấn kinh, khó mà duy trì vẻ mặt lạnh lùng.

Mà tất cả mọi người ở đây càng dại ra.

“Làm sao có thể...” Đồ Trần sợ choáng váng, tê cả da đầu, tuyệt đối không nghĩ tới nhục thân của Cố Trường Sinh lại cường đại đến tình trạng này.

Đến tỷ tỷ vô địch của hắn cũng rơi xuống hạ phong, không thể địch lại.

Trái lại dáng vẻ của Cố Trường Sinh rất hời hợt, ung dung không vội.

Lập tức phân ra cao thấp.

“Ta không tin! Lại đến!” Đồ Tiên lạnh lùng nói, hiện ra thực lực cường đại của mình, sau khi thử thăm dò thực lực của Cố Trường

Sinh, càng cảm thấy mình đã gặp được đại địch trước nay chưa từng có.

“Có đánh bao nhiêu lần nữa cũng như vậy thôi.” Cố Trường Sinh bình thản nói.

Vạn pháp bất xâm, trời sinh đã đứng ở thế bất bại.

Hắn nhấc bàn tay, lần nữa đón đỡ, hỗn độn khí biến mất, chính là nhục thân vô song tuyệt cường.

Đồng thời.

Thần thông bảo thuật đánh ra, một đạo quang hoa, chói lọi lóa mắt, chiếu rọi bốn phương tám hướng và bầu trời.

Chân Hoàng tận trời, hỏa quang bành trướng, mênh mông kinh khủng, giương cánh bay lượn.

Vàng đen xen lẫn, Côn Bằng rung trời, vỡ ra thương khung.

Mỗi môn bảo thuật đều là biểu tượng vô địch.

Keng!

Keng!

Keng!

Tia lửa tung tóe, quang huy nở rộ.

Liên tiếp phát ra âm thanh như rèn đúc thiên binh, lỗ tai của tất cả sinh linh ở đây như muốn nứt ra, không chịu được âm thanh này.

Phốc!

“Cái này...” Đồ Tiên ho ra máu, bay ngược ra ngoài, bị Chân Hoàng thần thông diễn hóa quy tắc đánh trúng, nhưng tính mạng của nàng rất cường đại, thương thế rất nhanh đã khôi phục nhu cũ....

Mơ hồ.

Huyết mạch màu bạc của nàng hiện ra, từng phù văn táng pháp cổ

lão huyền diệu lấp lóe, liên tiếp hóa thành một đầu Thiên Long màu bạc hào hùng mênh mông trong hư không, vô biên vô hạn, có thể nuốt vũ trụ.

Môn táng thuật này chính là thiên phú táng thuật của nàng.

“Chỉ cần là thứ có liên quan đến thần thông bảo thuật, đều vô hiệu với ta.” Giọng nói của Cố Trường Sinh rất bình thản, cũng không chủ động tiến công, mà lựa chọn phương thức bị động.

Hắn muốn cảm thụ khác biệt của táng pháp nơi đây, cho nên đang cho Đồ Tiên cơ hội.

Nhưng rơi vào trong tai tất cả mọi người, lại vô cùng lạnh lùng.

Bởi vì môn táng thuật này của Đồ Tiên còn chưa tiếp xúc đến Cố Trường Sinh, đã bị hắn đánh ra thần thông khác ma diệt, Chân Hoàng đánh tới, Côn Bằng bay lượn.

Đồng thời bên ngoài cơ thể hắn hiện lên lực lượng khác thường, trừ khử tất cả ba động.

Đồ Tiên càng thêm chấn kinh, toàn lực bộc phát, kết quả góc áo đối phương cũng không bị nhấc lên, nếu không phải vũ khí của nàng được làm từ vật liệu đặc thù, chỉ sợ sớm đã bị đánh gãy rồi.

Giờ phút này, hai tay nàng đều là máu, chiến kích khiến cánh tay vỡ nát rất nhiều lần, nhưng sau đó đã tái tạo lại.

Oanh!

“Không có biện pháp, ta gặp được người rất cường đại, rõ ràng khí tức yếu như vậy, nhưng vì sao một thân khí huyết lại khủng bố như vậy, giống như không bao giờ khô kiệt.”

Khí tức bành trướng dâng lên, Đồ Tiên sử dụng thủ đoạn cuối cùng, hai đạo táng khí lượn lờ trên chiến kích, đen như mực, hiện lên vẻ nặng nề huyền diệu.

“Cái gì! ?”

“Vậy mà Đồ Tiên đã tu ra hai đạo táng khí, trước đó tranh phong

với người kia cũng chưa từng hiển hóa sử dụng, chính là át chủ bài, “

“Kết quả bây giờ lại thi triển trước mặt một tên Nhân tộc lạ lẫm.”

“Nhưng không có bất ngờ.”

Toàn bộ sinh linh quá sợ hãi, nhìn thấy át chủ bài cuối cùng của Đồ Tiên.

Táng khí.

Đối với bọn họ mà nói, đó chúng là biểu tượng của yêu nghiệt nhất, tu ra một đạo cũng đã vô cùng khó khăn, kết quả Đồ Tiên còn tu ra hai đạo tới.

Mỗi đạo táng khí đều ẩn chứa táng chi quy tắc kinh khủng, có thể tuỳ tiện trấn áp tất cả.

“Trận chiến này, nên kết thúc.”

Toàn bộ sinh linh đều đang kinh hãi trước thủ đoạn của Cố Trường Sinh, đã vượt ngoài dự liệu của bọn họ, giờ phút này đã bình tĩnh.

Hai đạo táng khí vừa ra, trận chiến đấu này không có chuyện ngoài ý muốn.

“Trận cá cược này, ta thắng.” Đồ Tiên lạnh lùng, lộ ra ý cười, có mỹ cảm khác, trên tay còn vết máu chưa khô, trước đó không ngờ trận chiến này sẽ gian nan như vậy.

Giờ phút này, nàng cũng có suy nghĩ này, bởi vì đây chỉnh là thủ đoạn cuối cùng của nàng, thuộc về át chủ bài giấu dưới đáy hòm.

Dự định giữ lại tranh phong với người mạnh nhất trong thế hệ trẻ tuổi, bây giờ lại sớm bại lộ ra.

Một khi sử xuất, liền mang ý nghĩa sẽ phân ra thắng bại.

“Huyền Tôn cảnh đỉnh phong tu ra hai đạo táng khí?”

Ý cười trên mặt Cố Trường Sinh có chút kỳ dị.

Giờ khắc này, hắn thu liễm tất cả thần thông, bên người mơ hồ hiển hiện một đạo tiên khí mông lung lại ngưng thực đến, trong đó có Phi Tiên quy tắc chảy xuôi.

Lúc này Phi Tiên Chi Lực bộc phát, đã thuộc về phương diện quy tắc.

Chồng lên chiến lực, không chỉ gấp mười lần trước.

Sau một khắc, một quyền của Cố Trường Sinh bao trùm xuống, hỗn độn khí chìm nổi, một phương thế giới đi theo, ầm vang rơi xuống, như ngàn tỉ lớp hỗn độn sóng đang quay đánh, có thể vỡ nát thế giới, đánh xuyên hư vô!

Quang mang giống như mặt trời nổ tung, trong nháy mắt sáng chói, khiến mọi người phải nhắm chặt mắt lại, không dám nhìn thẳng, tâm thần rung động hãi nhiên.

Một giới chi lực, trong nháy mắt lớn hơn gấp mười lần!

“Cái gì! ?” Đồ Tiên trừng to mắt, không thể tin được, trên mặt đều là chấn kinh.

Răng rắc, hai đạo táng khí thâm trầm ngưng thực lập tức vỡ vụn, không cách nào duy trì.

Nàng ho ra máu, nửa người nổ tung, bảo giáp màu bạc vỡ vụn, phanh một tiếng, ngã vào lòng đất.

Chiến kích trong tay ong ong run rẩy, cắm thẳng vào mặt đất, xuất hiện mấy vết rạn, suýt chút nữa đứt gãy.

Nhìn thân ảnh áo trắng bình thản kia, xung quanh lập tức trở nên tĩnh mịch. Toàn bộ sinh linh há to miệng, đôi mắt trợn tròn, sợ ngây người, khó có thể tin. _

Chương 378: Đồ Tiên Thản Nhiên, Có Chơi Có Chịu, Cửu Sắc Phiến Chi Uy

Một chưởng hoành không, hỗn độn khí tràn ngập, trọng lực vạn vạn quân kinh khủng, như ánh sáng vô lượng bộc phát, trực tiếp chấn vỡ hai đạo táng khí của Đồ Tiên.

Sau đó, cả người bị đánh bay ra ngoài, nửa người nổ tung, máu me khắp người.

“Đồ... Đồ Tiên bại!”

“Cái gì! ?”

“Chuyện này sao có thể! ?”

Toàn bộ sinh linh bị chấn động, đôi mắt trừng lớn, miệng lưỡi phát khô, không thể tin được.

Sau khi phản ứng lại, lông tơ sau lưng dựng lên, cảm thấy quá rung động và không thể tưởng tượng nổi.

Tồn tại chí cường vô địch thế hệ trẻ tuổi của Bạch Cốt Châu lại bí một tên Nhân tộc ngoại lai đánh bại?

Hơn nữa từ đầu đến cuối cũng không có sức hoàn thủ, hoàn toàn bị đè lên đánh?

Vừa rồi Đồ Tiên vận dụng hai đạo táng khí, toàn bộ sinh linh đều cho rằng trận chiến này không có bất kỳ huyền niệm gì.

Táng khí cường hãn đã sớm khắc sâu vào trong lòng bọn họ rồi, vĩ lực vô tận, huyền diệu phi phàm, chính là táng thuật quy tắc hiện ra.

Một khi vận dụng, có thể tuỳ tiện trấn áp tồn tại cùng thế hệ, sẽ không tồn tại bất kì chuyện ngoài ý muốn nào.

Kết quả trong nháy mắt đối phương liền vận dụng thủ đoạn càng đáng sợ hơn, đánh bay Đồ Tiên ra ngoài, một thân bảo giáp sáng chói cũng vỡ vụn, cả người nhìn vô cùng thê thảm.

Giờ khắc này, đám người Lam Yên, Đồ Trần cũng dại ra, miệng há lớn, tê cả da đầu, ánh mắt không dám tin nhìn thân ảnh áo trắng kia.

Không thể không nói, một màn này đã vả mặt toàn bộ sinh linh.

“Tu vi của tên gia hỏa này yếu như vậy, nhưng vì sao thực lực lại khủng bố thế, đến Đồ Tiên cũng không phải đối thủ của hắn?”

“Thiên kiêu vô địch ở ngoại giới, vậy mà đã cường đại đến tình trạng này sao?”

Toàn bộ sinh linh đều ngơ ngác, nhìn Cố Trường Sinh chậm rãi từ trên không trung rơi xuống đất.

Áo trắng được may từ vật liệu không biết tên, trật tự quy tắc xen lẫn, thần ý lấp lóe, xuất trần mà siêu nhiên.

Lúc này Đồ Trần cảm thấy bầu trời đang sụp xuống, vẫn còn rung động.

Tỷ tỷ vô địch của hắn ta, xưng bá tại Bạch Cốt Châu, vận dụng thủ đoạn mạnh nhất, vẫn không phải là đối thủ của nam tử trước mắt này.

Mà vừa rồi, hắn ta lại còn khinh thị vũ nhục đối phương.

Lúc này, hắn ta chỉ cảm thấy kinh dị và hãi nhiên.

“Táng pháp và thần thông có không ít chỗ có hiệu quả như nhau, ngươi rất mạnh, đáng tiếc gặp phải ta.” Cố Trường Sinh nói, khuôn mặt rất bình thản, đối với kết quả trận chiến này cũng không kinh ngạc và để ý.

Bên trong cổ thành, sắc mặt toàn bộ sinh linh trắng bệch, tên Nhân tộc đến từ ngoại giới này thật đáng sợ, cường hãn ngoài dự kiến của tất cả mọi người.

“Ta không phải đối thủ của ngươi... Khụ khụ khụ...”

“Ngươi rất mạnh.”

Đồ Tiên từ trong đất đứng lên, máu me khắp người, thân thể rách rưới, nhưng có ba động táng pháp huyền diệu chảy xuôi, quy tắc trật tự xen lẫn, vết thương đang dần phục hồi hoàn hảo.

Cố Trường Sinh cũng không hạ sát thủ.

Chỉ chốc lát, nàng đã khôi phục nguyên dạng, nhưng sắc mặt càng thêm tái nhợt, không giống uy thế vô địch vừa rồi, lúc này đã suy yếu hơn rất nhiều.

Tóc dài màu bạc nhiễm vết máu, pha tạp dị thường.

Ong!

Chiến kích cắm lên mặt đất run rẩy, táng thuật lưu, quang hoa lấp lánh, bay trở về tay nàng.

Chú ý tới vết rạn nhỏ phía trên, Đồ Tiên lần nữa trầm mặc, trong lòng rất rung động.

Chiến kích này dùng thần tại đặc biệt của Cửu U táng thổ chế tạo thành, thậm chí có thể trở thành Đế khí truyền thế, không thể phá vỡ.

Tồn tại cùng thế hệ chết bởi chiến kích này cũng không ít.

Kết quả hôm nay ở trong tay Cố Trường Sinh, lại bị đánh ra vết nứt.

Một màn này, khiến không ít sinh linh lần nữa run sợ.

Tên Nhân tộc rất tuấn tú đến từ ngoại giới này thật sự quá cường đại kinh khủng, đúng là không phải người a!

Nhục thân và thực lực cấp bậc này, nếu là Tiểu Thiên Tôn sơ kỳ bình thường, cũng không phải đối thủ của hắn.

“Ngươi còn muốn đánh sao?” Cố Trường Sinh thản nhiên nói, đứng chắp tay, vẻ mặt rất bình tĩnh.

“Tu vi của ta cao hơn ngươi, lại không phải đối thủ của ngươi.”

“Dựa theo cách nói từ ngoại giới, chắc hẳn ngươi cũng tu ra tiên khí rồi, hơn nữa số lượng còn không ít.”

“Tuổi của ngươi, đối với ngoại giới mà nói, cũng rất trẻ trung,

chừng ấy tuổi, lại cường đại như vậy."

"Vụ cá cược này, ta nhận thua." Đồ Tiên bình tĩnh nói, trên mặt không có quá nhiều biểu lộ, lại khôi phục dáng vẻ lạnh lùng.

Nàng tâm cao khí ngạo, nhưng cũng không đại biểu nàng ngốc.

Hiển nhiên Cố Trường Sinh không vận dụng thủ đoạn mạnh nhất, từ đầu đến cuối đều là vẻ lạnh nhạt tùy ý.

Điều này càng khiến nội tâm nàng sinh ra chán nản.

Lúc trước, những đối thủ Đồ Tiên đã gặp đều không có dáng vẻ như vậy, chỉ dựa vào một chút thủ đoạn, nàng đã có thể tuỳ tiện trấn áp bọn họ.

Từ khi sinh ra đến bây giờ, nàng chưa hề thất bại, mãi đến hôm nay.

"Có chơi có chịu, rất tốt." Cố Trường Sinh có chút kinh ngạc, sau đó gật đầu nói, ngươi thẳng thắn, khiến ta rất thưởng thức, chờ ta rời khỏi nơi đây, sẽ khôi phục tự do cho ngươi."

"Nhưng ta còn một nghi vấn." Bỗng nhiên, Đồ Tiên nhìn chằm chằm vào mắt Cố Trường Sinh, vẻ mặt lạnh lùng sinh ra một vòng biến hóa.

"Nghi vấn gì?" Cố Trường Sinh nói.

"Thiên kiêu trẻ tuổi giống như ngươi, ở ngoại giới rất nhiều sao?" Đồ Tiên dò hỏi, trong lòng không khỏi dâng lên thận trọng.

Mặc dù bọn họ hiểu biết rất nhiều thứ ở bên ngoài, nhưng đây đều là tương truyền cổ lão trong điển tịch, không có người chân chính rời khỏi Cửu U táng thổ, đi ra ngoại giới.

Vấn đề này lập tức khiến các sinh linh đang ồn ào xung quanh yên tĩnh lại, vẻ mặt rất thận trọng, cũng rất để ý vấn đề này.

Bởi vì thực lực Cố Trường Sinh hiện ra quá kinh khủng, kinh khủng đến không hợp thói thường.

Chẳng lẽ thiên tài ở ngoại giới đều khủng bố như vậy?

Tất cả sinh linh tê cả da đầu, không thể tin được này sự thật này.

Bọn họ vẫn cảm thấy, sinh linh ở ngoại giới còn nhỏ yếu hơn bọn họ rất nhiều.

Nhưng hôm nay thấy, khiến thế giới quan của bọn họ có chút sụp đổ.

“Tại ngoại giới, không ai cùng thế hệ là đối thủ của ta.”

Nghe nói như thế, Cố Trường Sinh cũng có chút sững sờ, sau đó mở miệng nói, vẻ mặt rất tự nhiên, cũng không cảm thấy cách nói này có vấn đề gì.

Chương 379: Đồ Tiên Thản Nhiên, Có Chơi Có Chịu, Cửu Sắc Phiến Chi Uy (2)

“Thì ra là thế.” Đồ Tiên nghe vậy, đôi mắt màu bạc lóe lên quang huy sáng chói, cũng không hoài nghi lời Cố Trường Sinh nói là thật hay giả, sau đó thở phào một cái.

Đám sinh linh còn lại nghe vậy, cũng giống như thế, cảm giác như trút được gánh nặng.

“Thì ra Trường Sinh là người mạnh nhất cùng thế hệ ở ngoại giới?”

Lúc này đám người Lam Yên cũng có chút điểm choáng váng.

Trước đó còn tùy ý nói chuyện với Cố Trường Sinh, khí chất trên người hắn thật sự quá mờ mịt tùy ý, hoàn toàn không có chút cảm giác cường giả nào.

Nhưng bây giờ mới phát giác, loại khí tức này là bởi vì vô địch mà tùy ý, không để mọi thứ trong lòng, lạnh nhạt tự nhiên.

Giờ phút này, rất nhiều sinh linh bắt đầu kính sợ Cố Trường Sinh.

“Chủ nhân.” Đồ Tiên cũng rất thản nhiên, có chơi có chịu, quỳ một chân trên đất, trực tiếp mở miệng gọi.

Đồ Trần nhìn thấy tỷ tỷ mình như thế, sắc mặt tái đi.

Nàng tâm cao khí ngạo, lạnh lùng bất cận nhân tình, vậy mà gọi một tên Nhân tộc trẻ tuổi là chủ nhân, nếu để các các trưởng lão trong gia tộc nghe được, tuyệt đối sẽ thốt nhiên biến sắc.

Giờ phút này, toàn bộ sinh linh trong cổ thành cũng sợ hãi giật mình, hoàn toàn tĩnh mịch.

Đám người Lam Yên càng trừng to mắt.

Bởi vì đối với Bạch Cốt Châu mà nói, thân phận của Đồ Tiên không chỉ là thiên kiêu vô địch đương đại.

Nàng còn đại biểu cho mặt mũi của Bạch Cốt Châu, là người tranh giành tân vương tiếp theo, sẽ giao thủ với tồn tại vô địch trẻ tuổi của bảy châu khác.

Thậm chí Bạch Cốt Vương muốn thu nàng làm đệ tử.

Một khi tin tức này truyền đi, sẽ khiến tất cả gia tộc thế lực trong Bạch Cốt Châu, bao quát Bạch Cốt Vương mất mặt!

Cố Trường Sinh cũng không ngờ Đồ Tiên sẽ làm như vậy.

Trong đôi mắt màu bạc lấp lánh tràn đầy lạnh lùng của nàng, hắn nhìn thấy chiến ý và thần phục.

Tâm tư của nữ nhân này rất đơn thuần, tại một vài phương diện, thậm chí khiến hắn nhớ tới Liên Tinh.

Đã bại, vậy thì thần phục với mình.

“Cũng đơn giản bớt việc cho ta.” Cố Trường Sinh lắc đầu cười, “Nhưng... Đoán chừng sẽ có phiền toái khác...”

Ánh mắt hắn tập trung vào một mảnh hư không nào đó.

Lúc này, thở dài một tiếng truyền đến, rất tang thương, mang theo

bất đắc dĩ.

“Tiểu thư, ngươi cần gì phải quỳ xuống như vậy, mặt mũi Đồ gia và Bạch Cốt Châu chúng ta biết đặt chỗ nào đây?”

Khí tức rất khủng bố tràn ngập, đồng thời một lão giả xuất hiện, không có bất cứ ba động gì.

Bề ngoài khô gầy như người chết, tử khí tràn ngập tứ phương, đôi mắt tối như mực, vô cùng khiếp người.

“Tiểu Thiên Tôn hậu kỳ của Đồ gia?”

Toàn bộ sinh linh đều giật mình, bên trong táng thổ tu luyện rất chậm chạp, ngoại trừ thiên kiêu có thiên tư rất mạnh ra, sinh linh bình thường ngàn vạn năm có thể tăng lên một tiểu cảnh giới đã rất không tệ.

Cho nên phần lớn sinh linh đều là Chí Tôn cảnh.

Huyền Tôn cảnh đã ít càng thêm ít.

Về phần Tiểu Thiên Tôn cảnh, chính là cường giả khủng bố trong một phương cổ thành, có thể tọa trấn một phương.

“Giới lão, đây là lựa chọn của ta, ngươi không cần quản ta.” Đồ Tiên nhíu mày, đứng dậy nhìn chằm chằm lão giả áo đen.

“Tiểu thư, chuyện này không phụ thuộc vào ngươi rồi.” Lão giả áo đen nói, dáng vẻ tương tự Nhân tộc, lỗ tai cũng rất dài nhỏ.

“Sự khuất nhục này để ta xóa đi cho ngươi, tại Cửu U táng thổ, không thể để một tên Nhân tộc đến từ ngoại giới ngươi làm loạn. Uy nghiêm của Bạch Cốt Vương không thể bị tổn hại.” Giới lão tập trung vào Cố Trường Sinh.

Chênh lệch giữa Tiểu Thiên Tôn sơ kỳ và hậu kỳ vô cùng lớn.

Đồ Tiên có thể đối đầu với Tiểu Thiên Tôn sơ kỳ, thậm chí một vài tồn tại trung kỳ yếu kém, nhưng nếu đối mặt với Tiểu Thiên Tôn hậu kỳ, tuyệt đối sẽ bị trấn áp, sẽ không xuất hiện chuyện ngoài ý muốn gì.

“Xóa ta đi, ngươi có bản lãnh này sao?” Cố Trường Sinh cười nhạt nói, vẻ mặt vẫn không có gì thay đổi, nhìn lão giả áo đen bỗng nhiên xuất hiện kia.

Vừa rồi hắn đã cảm nhận được cỗ ba động phẫn nộ và sát khí kia, có người giấu ở trong đó, cho nên hắn mới nhìn đến chỗ hư không kia.

“Cửu U táng thổ sẽ không cho phép ngươi làm càn.” Sắc mặt Giới lão lạnh lẽo, không nghĩ tới lúc này dáng vẻ của Cố Trường Sinh vẫn là như vậy, “Đồ gia mạnh, không phải ngươi có khả năng tưởng tượng.”

“Giới lão, dừng tay, chuyện của ta không cần ngươi quan tâm.” Đồ Tiên lạnh lùng đạo, muốn ngăn cản.

Nhưng Giới lão không bị lay động, “Chuyện này tiểu thư không cần quản, gia tộc sẽ không cho phép khuất nhục này tồn tại, hôm nay tất cả người mắt thấy một màn này đều không thể rời đi.”

Ánh mắt ông ta rất lạnh lùng, uy hiếp đám sinh linh ở nơi đây.

Ong!

Ông ta vỗ xuống một chưởng, uy thế kinh khủng, hiển hiện sự cường đại của Tiểu Thiên Tôn, từng đạo hắc quang như trường hà lao về phía Cố Trường Sinh, có thể thôn phệ tất cả sinh mệnh.

Không thể không nói, Tiểu Thiên Tôn hậu kỳ và Huyền Tôn, Chí Tôn không giống nhau, uy thế còn lâu mới có thể so sánh, chênh lệch quá xa, cao cao tại thượng, không thể chiến thắng.

“Vì sao luôn xuất hiện người không có mắt vậy?” Trên mặt Cố Trường Sinh lộ ra vẻ khác thường, cũng không thèm để ý.

Toàn bộ sinh linh nhìn hắn, đều có chút chấn kinh, vậy mà không chống cự, là chuẩn bị chờ chết sao?

Oanh!

Bỗng nhiên, trong tay Cố Trường Sinh xuất hiện một cái quạt cửu thải, hắn nhẹ nhàng lay động, có hỏa diễm cửu thải ngập trời xuất

hiện.

Như tinh hà cuốn ngược mà lên, hóa thành chín loại chim đáng sợ, trong đó có một đầu Chân Hoàng giương cánh, Chân Hoàng hỏa diễm rơi xuống, nhiệt độ cao đến dọa người, có thể thiêu đốt hư không thành lỗ lớn đen như mực, như muốn đổ sụp.

“Đây là cái gì...” Sắc mặt Giới lão đột nhiên trắng bệch, quá sợ hãi, uy thế kinh khủng bị cuốn vào trong đó, lập tức bị thôn phệ.,

Sau một khắc cả người đã bị chín đầu chim nuốt hết, Chân Hoàng dâng lên hỏa diễm kinh khủng, phô thiên cái địa, ông ta còn không kịp phát ra tiêng kêu thảm đã hóa thành tro tàn.

“Mặc dù vẫn còn chênh lệch rất lớn với uy lực chí cường của nó, nhưng diệt ngươi vẫn rất nhẹ nhàng.”

Cố Trường Sinh thản nhiên nói, thu hồi cây quạt cửu sắc, đã có dũng khí đơn độc tiến vào Cửu U táng thổ, đương nhiên hắn đã làm hết chuẩn bị. _

Chương 380: Cửu U Táng Thổ Rung Động, Quét Sạch Bốn Phương Tám Hướng, Lai Lịch Lớn Kinh Thiên Không Thể Dòm

Cố Trường Sinh xuất thủ rất quả quyết, không cho tên lão giả áo đen kia bất cứ cơ hội nào, pháp lực rót vào cái quạt cửu sắc, nhẹ nhàng lay động, đã phun ra chân hỏa đáng sợ có thể xé rách hư không.

Chân Hoàng hỏa diễm, có thể niết bàn, cũng có có thể đốt địch.

Tại thời kì cổ lão, từng có một cái quạt được tạo ra bằng chân vũ của chín loại thần cầm chí cường, cửu sắc thần quang đánh dưới, có thể quét diệt một phương vũ trụ.

“Giới lão chết rồi...” Sắc mặt Đồ Trần trắng bệch nhìn chằm chằm Cố Trường Sinh, có chút run lên, mặc dù nhìn tên gia hỏa này vô cùng tuấn tú, giống như trích tiên, nhưng thủ đoạn lại khiến tất cả

mọi người phát lạnh, quá sát phạt quả quyết.

Hơn nữa cái quạt cửu sắc kia là bí bảo bực nào, uy lực khủng bố như vậy, có thể tuỳ tiện diệt sát Tiểu Thiên Tôn hậu kỳ?

Bên trong thành, tất cả sinh linh cũng sợ hãi, không dám nói lời nào, hoàn toàn tĩnh mịch.

Cố Trường Sinh nhìn Đồ Tiên đang sững sờ, cười khẽ hỏi, “Ta giết ông ta, khiến ngươi rất khó nghĩ sao?”

“Chủ nhân nói gì vậy, là do Giới lão gây nên, ông ta phải chịu kết quả này, không liên quan gì đến ta.” Nghe vậy, Đồ Tiên lắc đầu, vẻ mặt rất lạnh lùng.

Vừa rồi nàng đã nói Giới lão không cần nhiều quản.

Kết quả ông ta không để ý, ngược lại xuất thủ chuẩn bị xóa bỏ Cố Trường Sinh.

Bị Cố Trường Sinh giết chết, cũng coi như gieo gió gặt bão.

“Như vậy là tốt nhất, nếu không ta cũng chỉ có thể nhẫn tâm giết ngươi thôi.” Cố Trường Sinh cười, vẻ mặt rất tự nhiên, giống như đang nói đến một chuyện nhỏ không có ý nghĩa vậy.

Nhưng giờ phút này, toàn bộ sinh linh đều không dám lại hoài nghi, dù sao đây cũng là ngoan nhân đã giết chết Giới lão.

Vẻ mặt lạnh lùng của Đồ Tiên thay đổi, tự nhiên có thể cảm nhận được sát ý bên trong lời này của Cố Trường Sinh.

Hắn sẽ không có ý thương tiếc gì với mình.

“Chủ nhân quá lo lắng rồi.” Đồ Tiên lắc đầu nói.

Cố Trường Sinh cười nói, “Biết lo lắng cũng tốt mà.”

“Chủ nhân, cái quạt cửu sắc trong tay ngài có phải là Chân vũ của Chân Hoàng trong truyền thuyết không?” Đồ Tiên đột nhiên hỏi, trong cơ thể nàng chính là huyết thống Long Tộc thuần huyết nhất, không hề yếu hơn Long Đằng mà Cố Trường Sinh đã từng đánh

giết.

Cho nên nàng có thể cảm nhận được cỗ khí tức bành trướng cực nóng kia, khiến huyết mạch nàng hồi hộp.

Cố Trường Sinh cười, cũng không giải thích.

“Chân Hoàng trong truyền thuyết chính là sinh linh vô địch đến Vương cũng phải kiêng kị...”

Nghe vậy, toàn bộ sinh linh đều kinh hãi, sau lưng phát lạnh, lần nữa nhìn về phía Cố Trường Sinh, không thể tin được.

Trong tay hắn lại có chân vũ của Chân Hoàng.

Trên người Chân Hoàng cũng không có mấy cây a.

“Quả nhiên lai lịch của hắn rất khủng bố, lớn đến kinh thiên.....” Giờ khắc này, rất nhiều sinh linh phản ứng lại, vô cùng sợ hãi, có lẽ hắn đi vào Cửu U táng thổ cũng không phải chuyện ngoài ý muốn?

“Chắc hẳn ở ngoại giới, chủ nhân cũng rất loá mắt đi.” Đồ Tiên ngẩng đầu, con ngươi màu bạc khẽ nhúc nhích, hỏi.

“Vẫn được.” Cố Trường Sinh cười nói.

Đồ Tiên không nói.

Sau đó, Cố Trường Sinh nhìn về phía đám người Lam Yên, khẽ lắc đầu, trải qua chuyện này, đám sinh linh cũng rất e ngại hắn, không tùy ý tự nhiên như lúc tại biên giới Táng Sinh Địa, cũng không dám nhìn thẳng hắn.

Chuyện này cũng nằm trong dự đoán của hắn, chỉ là khách qua đường trong cuộc đời của nhau mà thôi.

Sau đó, thân thể Đồ Tiên sáng lên, một trận ngân quang lóa mắt lập lòe, phát ra tiếng rồng ngâm đáng sợ, đinh tai nhức, hóa thành một đầu Thiên Long màu bạc to lớn như sơn mạch, rất thon dài xinh đẹp, lân giáp như tiên thạch màu bạc rèn đúc mà thành, sáng chói rực rỡ, lấp lóe thần dị.

Nếu sinh linh bình thường tới gần, tuyệt đối sẽ bị loại uy áp kinh khủng uy này trấn áp, không dám vọng động, thật là đáng sợ, chính là sinh linh trong thần thoại.

Nhìn qua, không hề giống như sinh linh bên trong táng thổ, ngược lại rất giống sinh linh ở Tiên Vực, quang huy màu bạc chảy xuôi, tràn ngập thánh khiết và tiên ý.

“Chủ nhân...” Ngân Huyết Thiên Long lên tiếng nói.

Lúc này, toàn bộ sinh linh tâm thần rung động, Đồ Tiên lại thật sự hóa thành nguyên hình, hơn nữa bọn họ còn chưa từng nhìn thấy.

Cố Trường Sinh thỏa mãn gật đầu, Đồ Tiên vẫn rất thức thời.

Sau đó, trong tay hắn xuất hiện vài cây thần dược ở Tiên Vực.

Trải qua vài tỷ năm, khí tức bất tử quấn quanh, mùi thuốc nồng nặc xông vào mũi, giống như có thể khiến người ta hóa thành Chân Tiên.

Nhưng lực lượng pháp tắc trong đó lại hoàn toàn khác biệt.

“Đây thần dược của Bất Tử Hồ tại Tiên Vực, ẩn chứa quy tắc bất tử, xem như báo đáp tin ức các ngươi đã nói cho ta biết trong thời gian qua.”

Cố Trường Sinh khẽ cười nói, mấy cây thần dược hóa thành lưu quang, rơi vào tay đám người Lam Yên.

Toàn bộ sinh linh lần nữa rung động, có thể cảm nhận được khí tức kinh người ẩn chứa trong mấy cây thần dược này, rất thích hợp để bọn họ tu luyện, căn bản không tìm được trong Cửu U táng thổ.

Trừ phi là ở xung quanh cung điện động phủ của mấy vị Vương, có lẽ mới nhìn thấy được, giá trị không thể đo lường.

Bây giờ Cố Trường Sinh lại tiện tay tặng người?

Không thể không nói, chuyện này khiến tâm thần bọn họ rung động, đôi mắt có chút đỏ lên, vô cùng hâm mộ ghen ghét với đám

người Lam Yên, sau đó càng thấy Cố Trường Sinh sâu không lường được, bối cảnh lai lịch lớn đến đáng sợ.

“Bất Tử Hồ...” Ngược lại có một vài sinh linh, ánh mắt lấp lóe, đoán được cái gì, biết được Bất Tử Hồ chính là một thế lực cực kì khủng bố tại Tiên Vực, có Vương tọa trấn.

“Chẳng lẽ tên gia hỏa thần bí này đến từ Bất Tử Hồ?”

“Rất có thể.”

Đám sinh linh bên trong táng thổ suy đoán.

Mấy người Lam Yên cũng có chút ngốc trệ, sau đó phản ứng lại.

Cố Trường Sinh đã rơi xuống người Ngân Huyết Thiên Long, một tiếng rồng ngâm rung trời vang lên, Đồ Tiên hóa thành một trận lưu quang, táng văn lấp lóe, vô cùng sáng chói, bay vào chân trời.

“Trường Sinh...” Trong lòng đám người Lam Yên bọn có cảm xúc rất khó tả, giờ khắc này lại có chút lo được lo mất.

Sau đó, tin tức ở nơi đây truyền đi, giống như cơn lốc cuốn tới, hơn ba trăm thành tại Bạch Cốt Châu rung động.

Không thể nghi ngờ, đây là một trận sóng to gió lớn, sinh linh nghe thấy tin tức này đều rung động đến và tê dại.

Chương 381: Cửu U Táng Thổ Rung Động, Quét Sạch Bốn Phương Tám Hướng, Lai Lịch Lớn Kinh Thiên Không Thể Dòm (2)

Vô số sinh linh táng thổ trừng to mắt, không thể tin được đây là sự thật.

Đồ Tiên vô địch thế hệ trẻ tuổi lại bị một tên Nhân tộc thần bí đến từ ngoại giới đánh bại, trở thành tọa kỵ của hắn.

Tên Nhân tộc này lại có được bí bảo và rất nhiều thần dược cường

đại, lai lịch lớn đến đáng sợ, rất có thể đến từ Bất Tử Hồ.

Thậm chí tin tức này kinh khủng như cơn lốc, quét sạch đến bảy châu khác, khiến Cửu U táng thổ bắt đầu rung chuyển bất an.

Vô số sinh linh trẻ tuổi kinh hãi không thôi, không muốn tin tưởng này đây là sự thật.

Đồ Tiên, nữ chiến thần vô địch trong lòng bọn họ, tương lai có thể trở thành vương, lại cam nguyện biến thành tọa kị của người khác.

Đồ gia, một mảnh táng thổ chi địa màu đen, tràn ngập khí tức cổ lão lâu đời, hóa thành sương mù bao phủ tứ phương, khí thế kinh khủng, Đại Đế bước vào cũng phải hóa thành nùng huyết.

Giờ phút này, trong đó một đôi mắt mở ra, hiển hiện các loại cảnh tượng kinh khủng, mặt trăng mặt trời rơi đập, thương hải tang điền, vũ trụ khô kiệt, chúng đế rên rỉ.

Đôi mắt này chính là thứ duy nhất trong hắc vụ, rất lạnh lùng vô tình, nhưng cũng vô cùng to lớn, vắt ngang trong đó, giống như phá vỡ vũ trụ vạn cổ.

“Nhân tộc đến từ ngoại giới, không đến Chí Tôn cảnh, lại có thể bước vào nơi đây...”

“Đồ Tiên bại?”

Ông ta thì thào, bên trong mắt bắt đầu hiển hiện từng bức họa, đang thôi diễn tình cảnh lúc đó.

Đột nhiên, phù một tiếng, một vòng kiếm quang sáng chói giống như xuyên qua vô cùng vô tận tuế nguyệt và không gian, ẩn chứa vô thượng khí thế, hiển hiện trong đôi mắt, một kiếm chém xuống.

Oanh!

Đôi mắt này lập tức nổ tung, hóa thành hắc huyết đầy trời.

Trong hắc vụ một trận kịch chấn, mơ hồ có tiếng rên rỉ vang lên, sau đó từng đạo hắc huyết cuồn cuộn chảy xuôi.

Hồi lâu, trong đó mới có âm thanh truyền ra.

“Người này...”

“Rốt cuộc có lai lịch ra sao...”

Chủ nhân đôi mắt này chính là tồn tại cổ xưa nhất của Đồ gia, giờ phút này không nhịn được, lộ ra hoảng sợ và hãi nhiên, “Làm sao có thể.....”

“Lực phản phệ lớn như vậy, không thể dòm...”

Sau đó, giọng nói của ông ta khẽ run, bắt đầu truyền lệnh, khiến toàn bộ sinh linh trong Đồ gia không được vọng động, yên lặng theo dõi kỳ biến, không đến thời khắc mấu chốt, không được tiến lên trêu chọc tên Nhân tộc kia.

Về phần lựa chọn của Đồ Tiên, ông ta cũng hạ lệnh trong tộc không được quấy nhiễu.

Cửu U táng thổ có tám châu lớn.

Giữa mỗi châu đều có giới hạn cổ lão, hoặc là một mảnh chiến trường di tích, thi hài xếp đống.

Hoặc là chính là đại dương mênh mông màu đen, rộng lớn vô ngần, lúc gió êm sóng lặng như mặt kính, nhưng có thể cảm nhận được năng lượng đáng sợ trong đó.

Bạch Cốt Châu rộng lớn vô ngần, xương cốt màu trắng, dãy núi màu đen kéo dài không dứt, có thể nhìn thấy rất nhiều cổ thành giống như nằm tại sống lưng của thiên địa, sừng sững tại đường chân trời.

Hô!

Gió rất lớn, cảnh tượng dưới chân nhanh chóng rút lui, sơn hà như đai mỏng, hồ nước như phỉ thúy, khảm nạm trên mặt đất.

Giờ phút này, Cố Trường Sinh ngồi ngay ngắn trên lưng Ngân Huyết Thiên Long, áo trắng bị gió thổi qua, mơ hồ có thể ngửi được mùi thơm truyền đến.

“Đi đâu đây?” Cố Trường Sinh nhẹ giọng nói, trong tay hiển hiện mệnh đăng của Tô Tiểu Huyên, bây giờ quang mang rất ổn định, chưa từng xuất hiện trạng thái sắp dập tắt.

Thật ra hắn cũng không có quá nhiều suy nghĩ, hắn mới đến, cũng không biết rốt cuộc Tô Tiểu Huyên đang ở đâu.

Hiện nay Đồ Tiên mang theo hắn chẳng có mục đích gì du lịch trong Bạch Cốt Châu.

Nhưng từ cảnh tượng khắp nơi, hắn lờ mờ có thể thấy được cảnh tượng trong đó.

Kiến trúc tại nơi này có phong cách như thời kì cổ lão tại Tiên Vực, nói cách khác, thật ra Cửu U táng thổ là từ Tiên Vực độc lập đi ra.

“Chủ nhân muốn tìm ai?” Đồ Tiên mở miệng hỏi thăm.

Đây là ngày thứ hai Cố Trường Sinh bảo nàng đưa đi du lịch quanh Bạch Cốt Châu, trong lúc đó từng dừng lại một vài cổ thành, bị không ít sinh linh nhận ra, dẫn phát sóng to gió lớn.

Cố Trường Sinh nói, “Một cố nhân, nàng là thị nữ của ta, nàng truyền đến tin tức, bảo ta đi cứu nàng.”

“Thị nữ?” Đồ Tiên sững sờ, sau đó khó hiểu nói, “Chẳng lẽ cũng từ ngoại giới đến?”

“Đúng vậy, nhưng chắc hẳn nàng là sinh linh trong Cửu U táng thổ.” Ánh mắt Cố Trường Sinh như nhớ lại chuyện gì.

Đồ Tiên trầm mặc một lát, nói, “Thì ra là thế, thời gian này ta không nghe nói có sinh linh ngoại giới tới đây, chủ nhân là người đầu tiên.”

Cố Trường Sinh cười nói, “Đã như vậy, chuyện càng không đơn giản.”

Kết hợp với chuyện Tô Tiểu Huyên chính là một tồn tại nào đó chuyển thế, rất có thể thân phận của nàng tại Cửu U táng thổ còn không thấp.

“Nói cho ta nghe một chút về các thế lực phân chia trong Cửu U táng thổ đi.” Cố Trường Sinh lại nói.

“Vâng, chủ nhân.”

Sau đó, Đồ Tiên vừa mang theo Cố Trường Sinh đi du lịch trong Bạch Cốt Châu, vừa nói ra tin tức của tất cả gia tộc và các vị Vương ở đây cho hắn nghe.

Như Bạch Cốt Châu, sừng sững bất hủ, lúc Cửu U táng thổ vừa ra đời, chính là ở khu vực của Bạch Cốt Vương.

Bạch Cốt Vương chính là tồn tại bất hủ.

Bạch Cốt chỉ là tôn xưng, không ai biết rõ tên thật của ông ta.

Hơn nữa đến cấp bậc đó, nếu gọi thẳng tên thật, sẽ tạo thành tai họa rất khủng bố, thậm chí sẽ khiến một sợi chân niệm ở đây giáng lâm.

Huống chi cũng không ai biết rõ tên thật của Bạch Cốt Vương.

Tiếp theo là bảy châu khác, bảy vương cũng là tồn tại vô cùng kinh khủng.

Xích Kiêu Vương, Thiên Lang Vương, Tô Huyên Vương...

Mỗi vị vương đều là tồn tại vô địch cổ lão, tồn tại cùng Cửu U táng thổ.

Ngay lúc Cố Trường Sinh đang đi du lịch tại các nơi trong Cửu U táng thổ, mấy châu khác đều không yên tĩnh.

Chương 382: Luân Hồi Yến Sớm Cử Hành, Tồn Tại Trẻ Tuổi Của Tất Cả Các Châu Còn Lại, Tô Huyên Vương

Trên một ngọn núi, trong đình nghỉ mát.

Một vài sinh linh trẻ tuổi tập hợp cùng một chỗ, đang thương thảo

đại sự, vô cùng cường đại, đã tu luyện ra táng khí, ít nhất có hai đạo, là cường giả chí cường thế hệ trẻ tuổi của các châu.

Trong đó có một người rất tuấn mỹ, vẻ ngoài vô cùng tái nhợt, đôi mắt màu hổ phách, một thân áo bào tím, chắp hai tay sau lưng, trên người hiển lộ táng khí hào hùng, áp chế hư không rung động.

“Đồ Tiên đã tu ra hai đạo táng khí, vậy mà lại cam nguyện làm tọa kỵ cho người khác, chúng ta xấu hổ vì nổi danh cùng nàng, thật khiến chúng ta mất mặt.” Hắn ta mở miệng nói, giọng nói băng lãnh.

“Không lâu nữa sẽ có tân vương tụ hội, luân hồi yến, xem ra nàng đã không có tư cách.”

“Chắc là lời đồn sai lệch, Đồ Tiên chỉ có hư danh mà thôi, sao có thể nổi danh với chúng ta được, một tên tu sĩ Nhân tộc không đến Chí Tôn cảnh, lại có thể đánh bại nàng ta, việc này nghe đã thấy mất mặt.” Một vị sinh linh khác mở miệng nói, rất đồng ý.

Vóc dáng hắn ta cao lớn, trên bờ vai có đầu rắn quấn quanh, phun ra nuốt vào sương mù màu đen, đến từ một chủng tộc cổ lão nào đó trong táng thổ, thiên phú cường đại, không chỉ có một chân mệnh.

“Nhưng nghe nói Bạch Cốt Vương có một vị đệ tử sắp xuất thế, lúc đầu dự định thu nhận Đồ Tiên làm tiểu sư muội, kết quả lại xảy ra chuyện này, khiến hắn ta rất tức giận.”

“Bạch Cốt Vương không thể vì chuyện nhỏ này mà hiện thân, nhưng đệ tử của ngài ấy đều là nhân vật cường đại rất cổ lão, một người liền có thể huyết tẩy một phương gia tộc, sát phạt ngập trời.”

“Vị đệ tử kia là nhân vật của vạn vạn năm trước, vừa xuất thế, kinh khủng vô biên, nghe nói suýt chút nữa là có thể phóng ra một bước kia, thành đạo vị.”

“Mặc dù như thế, nhưng tên Nhân tộc kia cũng không tính là rất yếu, nghe nói đến từ một thế lực bất hủ ở ngoài giới, tên là Bất Tử Hồ, có một vị Bất Tử Vương rất cổ lão lâu đời tọa trấn.” Một nữ tử

có vẻ ngoài giống như Nhân tộc lắc đầu nói, trên mặt mang theo dị sắc.

“Tu vi của hắn không đến Chí Tôn cảnh, lại có thể đánh bại Đồ Tiên Huyền Tôn cảnh đỉnh phong, vẫn là không đơn giản.”

“Hừ, không đơn giản thì như thế nào, nghe nói còn là người mạnh nhất thế hệ trẻ đương đại tại ngoại giới, bất kì người nào trong chúng ta cũng không yếu hơn hắn, từ khi chinh chiến đến nay, chưa bao giờ thua trận. Nhưng chuyện hắn nhục nhã Vương, đệ tử của Bạch Cốt Vương sẽ không bỏ qua.”

“Mặc dù ngoại giới rộng lớn vô biên, nhưng cũng chỉ như vậy mà thôi.” Một tên sinh linh khác giấu trong áo bào đen cười lạnh nói, lúc mở miệng giống như có sấm rền nổ vang, rung động trong hư không, biểu hiện khí huyết vô cùng cường đại.

Đúng lúc này, hư không bỗng nhiên có âm thanh vang lên, một đạo ngọc giản có táng văn lưu xuất hiện, bên trên có chữ viết, lạc ấn trên không trung.

Mấy vị sinh linh trẻ tuổi này nhìn lướt qua, động dung, sau đó mừng rỡ nói, “Luân hồi yến bắt đầu sớm, hơn nữa lần này có khoảng ba trái Luân Hồi Quả, thật sự không dám tưởng tượng.”

Luân hồi yến, chính là thịnh hội được cử hành mỗi lần Tân Vương tại Cửu U táng thổ, tất cả tồn tại trẻ tuổi trong Cửu U táng thổ sẽ tham dự, tranh đấu Luân Hồi Quả.

Luân Hồi Quả, là quả của Luân Hồi Thụ ngưng tụ thành tại chỗ rất sâu trong Cửu U táng thổ, không biết bao nhiêu tuế nguyệt mới có thể kết quả.

Nơi đó ẩn giấu bí mật sâu nhất của Cửu U táng thổ, chỉ có chư vương mới có thể đặt chân, sinh linh còn lại tiến đến, hoặc là mê thất, hoặc là hóa thành ô uế.

Mỗi trái Luân Hồi Quả được chư vương ngắt lấy bảo tồn, chính là do quy tắc áo nghĩa tinh túy nhất biến thành, vô cùng huyền diệu, dùng vô cùng vô tận đạo quả để hình dung cũng không quá đáng.

Một trái Luân Hồi Quả có thể trải bằng con đường tu luyện sau

này của bọn họ, chỉ cần Chân Linh bất diệt, trên đường luân hồi cũng có thể lấy Luân Hồi Quả tái tạo chân thân, thẳng tới đỉnh phong, chính là thánh vật, Chân Tiên cũng sẽ khao khát.

Sinh linh phục dụng Luân Hồi Quả, ngày sau thành tựu thấp nhất cũng là Chân Tiên.

Hơn nữa, Cửu U táng thổ vô cùng đặc thù, hoàn toàn khác biệt với Tiên Vực.

Nơi này không có Thiên kiếp hàng thế, sẽ không xuất hiện tam tai cửu nan, lại càng không có tranh giành đế lộ, dung hợp ấn kí của thiên đạo.

Đối bọn họ mà nói, tu luyện chính là quá trình không ngừng tích lũy trong thời gian tồn tại dài đằng đẵng.

Chỉ là đỉnh điểm khác biệt.

Trong giây phút nhìn thấy tấm ngọc giản này, mấy sinh linh này cũng không thương thảo với nhau nữa, trong mắt tinh mang chớp động, toàn thân có gợn sóng táng pháp chuyển động, đề phòng lẫn nhau.

“Luân hồi yến, nửa tháng sau sẽ mở ra tại Thánh Sơn, chư vị, đến lúc đó gặp lại.” Sinh linh trên bờ vai có đầu rắn cười nói, sau đó ong một tiếng, hóa thành đoàn hắc vụ, biến mất không thấy gì nữa.

Sau đó, sinh linh tuấn mỹ mặc áo bào tím cũng lộ ra nụ cười nói, “Luân Hồi Quả lần này, nhất định ta sẽ lấy được một trái, chư vị, đến lúc đó gặp lại.”

Các sinh linh còn lại gật đầu, trong mắt lộ ra chiến ý, rất nhanh đã biến mất không thấy gì nữa, nơi đây chỉ còn lại hàng chữ kia, hiển hiện trên không trung, thật lâu chưa tán đi.

Tin tức luân hồi yến sẽ mở sớm rất nhanh đã chấn động vô số sinh linh trẻ tuổi ở tám châu lớn, chiến ý ngập trời, không ít đệ tử cường đại ẩn tàng trong các gia tộc đã xuất thế, muốn tranh đoạt cơ duyên này.

Nhất là nghe nói lần này luân hồi yến sẽ xuất hiện ba trái Luân Hồi Quả, càng thêm kích động hưng phấn.

Rất nhiều sinh linh thế hệ trước cũng động dung, mặc dù không có tư cách tham dự, nhưng loại thịnh hội này, cho dù chỉ nhìn bằng mắt, cũng có cảm giác vô cùng kích động và phấn chấn lòng người.

Vô số sinh linh bắt đầu đi về phía Thánh Sơn của Cửu U táng thổ, trong thời gian này, các nơi trong Cửu U táng thổ bắt đầu có gió nổi mây phun.

Bạch Cốt Châu, một khu vực tràn ngập khí thế vô thượng, xương trắng chất thành núi, tầng tầng lớp lớp, thậm chí có thể nhìn thấy không ít xương cốt của Chân Tiên.

Thời gian tồn tại của nơi này quá xa xưa thương tang.

Khác biệt với những địa phương khác, đất đai ở nơi này là một mảnh xám trắng, bị xương cốt lấp đầy, tràn ngập khí tức to lớn vô thượng, Chân Tiên bước vào cũng phải nổ tung thành bột mịn, hình thần câu diệt.

Giờ phút này, chỗ rất sâu, một tiếng thở dài vang lên, “Ấn kí của Bất Tử Tiên Vương tại ngoại giới, đã tiêu tán.”

“Bây giờ, Tô Huyên Vương, dường như cũng xảy ra nhiều vấn đề.”

-

Chương 383: Phong Vân Động, Thánh Sơn Chuyến Đi, Khinh Động Bốn Phương Tám Hướng

Lúc Cửu U táng thổ đang oanh động bởi vì luân hồi yến được cử hành sớm, Cố Trường Sinh và Đồ Tiên đang đứng bên một dòng sông lớn màu đen, hai người đứng sóng vai, một người áo trắng xuất trần, một người ngân giáp lập lòe, cao gầy thon dài.

Sinh linh không biết còn tưởng hai người là một đôi bích nhân.

Giờ phút này, nhìn dòng sông màu đen vô cùng bình tĩnh, địa thế rất rộng trước mắt, vẻ mặt Cố Trường Sinh cũng xuất trần yên tĩnh, giữa mi tâm, có hào quang óng ánh chớp động.

Xác thực mà nói, quang mang này đến từ trong thức hải của hắn.

Gốc cây bồ đề không ngừng rêu rao, vẩy xuống quang huy, rất thánh khiết, từng điểm rơi xuống như mưa phùn trên Thiên Đạo bia.

Từng tia từng sợi khí tức chí âm từ trong dòng sông màu đen hiện lên, được thức hải rèn luyện, sau đó trên cây bồ đề hóa thành từng đạo vằn đen.

Trong lúc đó, có cảm giác giống như băng cứng muôn đời không tan, có thể tuỳ tiện đóng băng nứt vỡ tất cả, bao gồm nguyên thần, thậm chí cả thời không.

“Thái âm chi lực, ngược lại có thể rèn luyện nguyên thần chi lực, đây cũng là một loại quy tắc chi lực hiếm thấy...” Cố Trường Sinh nhẹ giọng nói, lẳng lặng cảm ngộ những đạo vằn màu đen này.

Dòng sông màu đen vô cùng âm hàn, trong đó có táng khí chảy xuôi, cuồn cuộn trên không trung, hai bên sơn mạch dốc đứng, cao như vạn trượng, giống như đã bị đóng băng.

“Thái âm Hà, đây là dòng sông khởi nguyên đại biểu cho sinh mệnh bên trong táng thổ, chảy qua mỗi châu, nghe nói thông hướng đến chỗ sâu trong Cửu U táng thổ, hội tụ thành một Hoàng Tuyền.” Đồ Tiên khẽ giải thích, cũng cảm nhận được khí tức chí âm từ trên người Cố Trường Sinh truyền đến, trong lòng kinh dị.

Hàng năm có không ít sinh linh táng thổ đến Thái âm Hà, nhưng không ai có thể thu hoạch được bất luận cái gì từ đó.

Không thể không nói, Cố Trường Sinh là người có thiên tư kinh khủng nhất trong số những người nàng đã gặp, cho dù trong điển tịch ghi chép chư vương lúc còn trẻ tuổi, có lẽ cũng không bằng.

“Nhưng không thể tới gần quá, khí tức Thái âm Hà có thể tuỳ tiện đóng băng nứt vỡ thân thể...” Đồ Tiên nói.

Cố Trường Sinh ngắt lời nàng, nói, “Cái này có gì khó.”

Một lát sau, bàn tay Cố Trường Sinh run lên một cái, từ trong tu di giới lấy ra một cái phi thuyền, như bạch ngọc lấp lóe quang huy, đẩy ra gợn sóng, có phù văn lít nha lít nhít, lạc ấn tại bốn phương tám hướng, hạ xuống Thái âm Hà.

“Đi thôi, ta cảm thấy rất hứng thú với cái gọi là luân hồi yến.” Cố Trường Sinh cười nói, thân ảnh hơi động một chút, đã xuất hiện trên phi thuyền.

Trong nháy mắt, hàn ý kinh khủng xâm nhập lên, vô cùng đáng sợ, giống như quy tắc cũng có thể đóng băng nứt vỡ.

Nhưng bên ngoài cơ thể hắn có một tầng hỗn độn khí tràn ngập, lúc chấn động, tất cả hàn ý ong một tiếng bị trừ khử vô hình.

“Thủ đoạn này này...”

“Chẳng lẽ là Hỗn Độn Thể được ghi lại trong điển tịch sao?” Trong lòng Đồ Tiên hơi run rẩy, mấy ngày nay ở bên cạnh Cố Trường Sinh, tận mắt nhìn thấy càng nhiều thủ đoạn của hắn, trong nội tâm nàng rung động càng sâu.

Chỉ có thể nói Cố Trường Sinh quá thần bí, có được một loại thể chất nào đó rất khủng bố.

Sau đó, phi thuyền xuôi theo dòng sông, dọc theo ngọn núi dốc đứng đi đến nơi nháo nhiệt nhất tại Cửu U táng thổ bây giờ.

Trên đường, có thể thấy không ít sinh linh từ không trung bay qua, rất vội vàng, sợ đến sau người khác nửa bước, vô cùng tôn sùng Thánh Sơn.

“Thánh Sơn chính là một khu vực đặc thù tại Cửu U táng thổ, đã từng có vài vị Vương luận đạo ngàn năm ở đây, quy tắc trật tự xen lẫn, hình thành vô thượng địa thế.”

“Vô số sinh linh được ích lợi của nó, tu vi phóng đại, sau đó cảm giác được vương ân, khắc xuống pho tượng, hậu thế ngày ngày triều bái tụng niệm.”

Đồ Tiên giải thích cho Cố Trường Sinh, cũng có ý tôn kính đối với Thánh Sơn, mỗi một sinh linh táng thổ đều có lòng triều bái với nó.

Trong nháy mắt, bảy tám ngày đã trôi qua.

Trên đường không ít sinh linh chú ý đến Cố Trường Sinh và Đồ Tiên bên cạnh hắn, muốn đến đây khiêu chiến.

Kết quả Cố Trường Sinh không cần động thủ, chỉ một nhát chiến kích của Đồ Tiên quét ngang, bọn họ liền bay ngược ra ngoài, vô cùng chật vật.

Nhưng càng như vậy, những sinh linh này càng bất khuất, dường như càng đánh càng hăng.

Thời gian dần trôi qua, xung quanh phi thuyền xuất hiện rất nhiêu sinh linh, thể hệ trẻ tuổi hay thế hệ trước đều có, đi theo phía sau, ánh mắt như sói, nhìn chằm chằm Cố Trường Sinh.

Không ít sinh linh biết được trên người Cố Trường Sinh có rất nhiều vật tốt, đến từ ngoại giới, cũng muốn cướp sạch, kết quả bị đánh rơi vàoThái âm Hà, trong khoảnh khắc hóa thành một bộ xương khô, vỡ nát rách rưới.

Mặc dù Đồ Tiên là thiên kiêu trẻ tuổi vô địch tại Bạch Cốt Châu, nhưng lúc này cũng bị toàn bộ sinh linh ở đây vứt bỏ khinh thường.

Đối với chuyện này, Cố Trường Sinh chỉ ngẩng đầu một cái, nói một chữ ‘Cút’.

Vừa dứt lời, thiên lôi cuồn cuộn mà xuống, lăng không hóa thành pháp tắc lôi trì, lốp bốp rơi rụng, nổ tung tại chỗ, đánh rất nhiều sinh linh tàn phế, toàn thân cháy đen, suýt chút nữa chết đi.

Lúc này mới an bình hơn nhiều.

Bên trong Cửu U táng thổ tồn tại rất ít lôi đình táng thuật, bởi vì đối với bọn họ mà nói, lôi đình là tồn tại khắc tinh, sẽ khu trục tử khí.

Lúc biết Cố Trường Sinh cũng muốn đến luân hồi yến, rất nhiều

sinh linh lộ ra sắc mặt khác thường, không nhịn được nói, “Luân hồi yến có thể để một tên ngoại nhân tham dự sao?”

“Không có quy định về phương diện này, chỉ cần tuổi tác không quá lớn đều được.” Có sinh linh nói nhỏ.

“Đúng lúc, thiên kiêu vô địch của các châu còn lại cũng nơi đó, sẽ giáo huấn tên gia hỏa này.” Có sinh linh nhỏ giọng nói, hi vọng Cố Trường Sinh chết trong luân hồi yến, bởi vì vừa rồi hắn ta suýt nữa đã bị một đạo lôi đình đánh chết.

Giờ phút này trên người đang bốc lên khói đen, khó mà khép lại trong đó ẩn chứa lực lượng hủy diệt và quy tắc tân sinh vô cùng kinh khủng.

Tiếng rồng ngâm rung trời, Đồ Tiên hóa thành nguyên hình, ngân huy sáng chói, Cố Trường Sinh ngồi xếp bằng trên đó, đi về phía luân hồi yến, trong nháy mắt đã hất ra rất nhiều sinh linh.

Nhưng tin tức Cố Trường Sinh sắp tiến về luân hồi yến vẫn truyền ra, không ít thế lực trong táng thổ chấn động, nhất là một vài thế lực có quan hệ với Đồ gia, cũng biết mệnh lệnh của Thủy Tổ Đồ gia.

Chương 384: Phong Vân Động, Thánh Sơn Chuyến Đi, Khinh Động Bốn Phương Tám Hướng (2)

Bọn họ đang suy đoán nguyên nhân, chẳng lẽ bối cảnh của tên Nhân tộc kia rất khủng bố? Đồ gia biết được cái gì đó, không dám trêu chọc?

Nếu không khuất nhục và cừu hận vì một vị Tiểu Thiên Tôn bị đánh giết, làm sao có thể bỏ qua?

Thánh Sơn vô cùng nổi danh tại Cửu U táng thổ, tất cả mọi người đều triều bái.

Sơn mạch dốc đứng, vô cùng cao lớn và hùng hồn, ngọn núi đen

như mực, bên trên có táng văn lấp lóe, lạc ấn trên núi, tràn ngập khí tức vô thượng, có tử khí đặc thù tại táng thổ.

Giờ phút này, bốn phương tám hướng trên Thánh Sơn đều là sinh linh trẻ tuổi và đông đảo sinh linh thế hệ trước đến đây quan chiến, Huyền Tôn, Tiểu Thiên Tôn cũng rất nhiều, thậm chí có thể thấy được không ít tồn tại Đại Thiên Tôn.

Số lượng thật sự quá nhiều, vô cùng náo nhiệt ồn ào, người đông nghìn nghịt, tất cả đều là đầu người.

Trên tất cả các đỉnh núi đều là sinh linh, trông mong nhìn xem Thánh Sơn phía trước.

Không thể không nói, đây là một trận thịnh hội rất hùng vĩ tại Cửu U táng thổ, kinh động toàn bộ thần kinh và ánh mắt các các sinh linh tại tám châu lớn.

Rống!

Đúng lúc này, một tiếng rồng ngâm rung trời từ chân trời truyền đến, một đạo thần huy màu bạc sáng chói giáng lâm, chính là đầu Thiên Long màu bạc có khí tức hào hùng, thân hình thon dài xinh đẹp.

Một nam tử áo trắng ngồi xếp bằng trên đó, từng tia từng sợi tiên vụ lượn lờ, có vẻ siêu nhiên thoát tục.

Toàn bộ sinh linh đều rung động, tu vi yếu một chút đã trực giác vỡ toang mạch máu, khó có thể chịu đựng loại uy thế này.

Chân núi, sinh linh có rất nhiều dáng vẻ chủng loại, đến từ các tộc trong tám châu, đa số là thế hệ trẻ tuổi, tài hoa xuất chúng, khí huyết cuồn cuộn.

“Là hắn! Là tên Nhân tộc đến từ ngoại giới kia.”

“Đó là thiên kiêu của Đồ gia sao? Vậy mà thật sự biến thành tọa kỵ.”

Rất nhiều sinh linh phản ứng lại, không khỏi hô lớn, nhận ra Cố Trường Sinh.

Trong tời gian này, hình dáng của hắn đã dược truyền ra rất nhiều nơi, huống chi một thân sinh cơ này quá chói mắt.

“Ghê tởm! Vậy mà Đồ Tiên lại trở thành tọa kỵ của hắn...”

“Đáng chết! Tên này...”

Một màn này khiến rất nhiều sinh linh trẻ tuổi kinh hãi, sắc mặt rất không cam lòng và khó coi, nắm chặt nắm đấm, thân thể run rẩy.

Đồ Tiên chính là nữ thần trong lòng bọn họ, cao cao tại thượng, lạnh lùng bất cận nhân tình, chỉ có thể đứng từ xa nhìn mà không thể tới gần.

Ngày thường còn không có cơ hội nói chuyện, kết quả bây giờ lại trở thành tọa kị của tên Nhân tộc này.

Trái tim bọn họ co rút đau đớn, hơn nữa vẻ mặt nam tử kia quá bình thản, thong dong tự nhiên, dường như không thèm để ý đến toàn bộ sinh linh ở đây.

Thấy cảnh này, sắc mặt rất nhiều sinh linh thế hệ trước đến từ Bạch Cốt Châu đều không dễ nhìn, nhưng vì bối phận, lại không thể xuất thủ.

Đồ Tiên đại biểu cho mặt mũi của Bạch Cốt Châu, chuyện này không phải khiến Bạch Cốt Châu bọn họ mất mặt sao?

“Chủ nhân, đến Thánh Sơn rồi.”

Ong!

Ánh sáng màu bạc thu liễm, rơi xuống đất, hóa thành một thân ảnh cao gầy.

Ngân giáp hộ thân, tóc dài màu bạc, trên dung nhan tuyệt mỹ là một mảnh lạnh lùng, nhưng khí tức kia quá kinh khủng, áp chế rất nhiều tồn tại trẻ tuổi biến sắc, bị chấn kinh, tránh ra một con đường.

Cố Trường Sinh chắp tay đi sau lưng Đồ Tiên, áo trắng xuất trần,

nhấc chân đi lên Thánh Sơn, có quang hoa hiển hiện dưới chân hắn.

Phía trước có Đồ Tiên mở đường cho hắn, chiến kích tạo ra ba động sáng chói, có tư thế vô địch quét ngang tất cả.

Như giẫm trên đất bằng, hắn đi về phía đỉnh núi.

Dưới chân Thánh Sơn, trong nháy mắt Cố Trường Sinh xuất hiện đã lập tức nổ tung, sôi trào khắp chốn, dường như tất cả sinh linh trẻ tuổi đều nhìn hắn chằm chằm, trong mắt có các loại thần sắc.

Chấn kinh, địch ý, cừu hận, phẫn nộ... Vô cùng phức tạp.

Nhưng trong thời gian này thực lực của Cố Trường Sinh đã truyền ra, thậm chí còn có hình ảnh chiến đấu với Đồ Tiên lúc đó, khiến không ít sinh linh kiêng dè, không dám làm loạn.

“Ghê tởm, không ai có thể tiến lên ngăn cản bước tiến của hắn sao?”

“Đây đường đường là thánh địa của táng thổ chúng ta, lại bị một tên Nhân tộc đến từ ngoại giới như giẫm trên đất bằng bước vào, đúng là vô cùng nhục nhã !”

Rất nhiều sinh linh trẻ tuổi không cam lòng nói, thân thể run rẩy, vô cùng phẫn nộ, cảm thấy khuất nhục, nhưng không người nào dám tiến lên.

Bọn họ cũng biết mình không phải đối thủ của Đồ Tiên, đừng nói đến Cố Trường Sinh.

“Trừ phi tuổi trẻ người mạnh nhất của các châu khác xuất thủ, nếu không, không ai có thể ngăn cản bọn họ.”

“Không phải Bạch Cốt Châu còn một vị vô địch thiên kiêu khác sao? Chử Hiên đâu? Tại sao hắn không đến?”

“Ba năm trước, hắn và Đồ Tiên bất phân cao thấp, bất phân thắng bại. Nghe nói thời gian trước hắn đã tu ra đạo táng khí thứ hai, hơn nữa lại được một kiện táng binh cường đại nhận chủ, thực lực tuyệt đối không yếu hơn Đồ Tiên, thậm chí có thể mạnh hơn

Đồ Tiên!”

“Nếu hắn đến, chắc chắn có thể rửa sạch sỉ nhục Đồ Tiên tạo ra cho Bạch Cốt Châu...”

Xung quanh ngọn núi, tiếng nghị luận ầm ĩ, rất nhiều sinh linh vô cùng kinh thường với Đồ Tiên trở thành tọa kị của Cố Trường Sinh.

Thiên kiêu trẻ tuổi vô địch, thà rằng chiến tử, cũng không khuất nhục, trở thành tọa kị của người khác.

Sau đó, tại chân núi, mấy sinh linh trẻ tuổi có khí tức rất cường đại liếc mắt nhìn nhau, trên người có ba động táng thuật lưu chuyển, đều là công phạt cường đại.

“Các vị, chúng ta cùng nhau ra tay đi, nếu đơn độc đánh, chúng ta đều không phải đối thủ của bọn họ.”

“Như thế cũng được.”

Ngày thường bọn họ không có khả năng liên thủ đối phó với một người, đều có tự tôn của mình.

Nhưng hôm nay không giống vậy, Cố Trường Sinh chính là Nhân tộc ngoại lai, đến đây đánh mặt tất cả sinh linh bọn họ, cho nên giờ phút này, bọn họ đã không bình tĩnh được, cũng không chú ý được cái gì.

Ong!

Trong nháy mắt, thiên địa hiển hiện hào quang rực rỡ, đó là từng đạo táng thuật biến thành, như triều tịch, như thiên đao, như thần kiếm, phong mang bức người, bành trướng mãnh liệt, uy thế kinh khủng của Huyền Tôn cảnh thể hiện.

Cho dù là tu sĩ Tiểu Thiên Tôn sơ kỳ cảnh giới cũng phải biến sắc, nghĩ biện pháp tránh đi, không dám đón đỡ.

Chương 385: Đồ Tiên Cường Thế, Xông Thánh Sơn, Tứ Phương Hãi Nhiên

“Có tồn tại trẻ tuổi cường đại cùng nhau xuất thủ, chuyện này rất tốt, ta nhìn xem hắn còn đi thế nào được nữa...” Có sinh linh cười lạnh nói, trong mắt lộ ra chờ mong, giống nhìn đã nhìn thấy Cố Trường Sinh bị đánh rơi xuống.

Oanh!

Quang huy táng thuật đầy trời rơi xuống, biểu hiện sát ý đáng sợ, có thể xé rách tất cả, trật tự và quy tắc đan xen, diễn hóa vô thượng công phạt, đánh về phía Cố Trường Sinh.

Cố Trường Sinh vẫn cất bước đi như cũ, dưới chân đường vân màu đen và màu vàng xen lẫn lan tràn, giống như Côn Bằng biến thành, khí thế kinh khủng đánh bay tất cả sinh linh đang cản đường phía trước.

Vẻ mặt hắn rất bình thản, không thèm để ý sát chiêu đang từ phía sau cuốn đến.

“Bất kinh với chủ nhân, cũng đừng trách ta...” Lúc này, trên mặt Đồ Tiên là một mảnh lạnh lùng, bỗng nhiên quay đầu, đứng sau lưng Cố Trường Sinh.

Nàng đơn giản phất tay qua những sát chiêu này, ngân giáp sáng chói, chiến kích sáng lên, vắt ngang chân trời, uy thế ngập trời, đỉnh thiên lập địa rơi xuống, đánh bay tất cả đám sinh linh kia ra ngoài.

“Tê!”

“Cái này sao có thể...”

“Cái gì...”

Tất cả sinh linh đều rung động chấn kinh, xung quanh sơn mạch, rất nhiều thế hệ trước cũng biến sắc, “Rõ ràng thực lực của Đồ Tiên còn mạnh hơn thời gian trước, đã bước vào bán Tiểu Thiên Tôn cảnh...”

“Chẳng lẽ gần đây mới đột phá? Hiển nhiên thanh chiến kích này đã dung nhập vật chất mới, được tế luyện qua một phen.....”

Một màn này, khiến bọn họ chau mày, có chút không kịp chuẩn bị, ánh mắt nhìn về phía Cố Trường Sinh càng thêm kiêng kị.

“Có thể khiến Đồ Tiên thần phục như vậy, chẳng lẽ thực lực của tên gia hỏa này còn mạnh hơn?”

“Luân hồi yến lần này, xem ra sẽ có chút khó giải quyết!”

“Hi vọng đám thiên kiêu vô địch của bảy châu còn lại không khinh địch, trừ phi bọn họ cũng che giấu thực lực.”

Nghĩ đến đây, bọn họ cũng sinh ra dự cảm không tốt.

Rất rõ ràng sự thật không giống với suy đoán của bọn họ.

Đồ Tiên không phải vì cấm chế mà thần phục, ngược lại nguyên nhân rất lớn là bởi vì thực lực của Cố Trường Sinh cường đại mà lựa chọn thần phục.

Đây là nàng tự nguyện.

Tình báo lức trước có chút vấn đề.

Có lẽ Đồ gia không có lòng tốt, muốn bọn họ đi dò xét nội tình của người ta?

“Các ngươi có tư cách gì mà cản đường?”

“Cút.”

Trên đường núi, tử khí tràn ngập, giọng nói của Cố Trường Sinh bình thản, không có gợn sóng, tràn ngập đạm mạc.

Hắn nhấc chân đi rất chậm chạp, từng bước mà lên.

Đông!

Đông!

Đông!

Bước chân của hắn giống như có vận luật huyền diệu, không giống như đi trên núi, mà giống như giẫm lên trái tim của tất cả sinh linh

ở đây.

Trên đường núi, rất nhiều sinh linh hãi nhiên, cảm thấy hô hấp rất ngột ngạt, mạch máu muốn bạo liệt, vô cùng khó chịu.

Ong!

Đồng thời, màu đen và màu vàng xen lẫn, diễn hóa một đầu Côn Bằng giương cánh, thần lực cường đại lưu chuyển bộc phát, như một dòng Thái âm Hà chảy lên tận trời, hóa thành một vòng phù văn lớn, đánh bay tất cả sinh linh phía trước.

Đây là sự chưởng khống kinh khủng đối với Côn Bằng Bảo Thuật.

Nếu không phải Cố Trường Sinh không muốn tạo thành sát phạt quá mức, đám sinh linh này đã sớm bị chấn nát thành một đoàn huyết vụ rồi.

“Phốc!” Có sinh linh ho ra máu, vô cùng hãi nhiên, nhanh chóng lùi lại.

“Ghê tởm, tại sao tên gia hỏa này có thể như vậy... Mạnh đến không hợp thói thường!”

“Lời đồn sai rồi, không phải Đồ gia nói hắn thắng hiểm Đồ Tiên sao?”

“Còn không đụng đến hắn đã bị bắn ra, đây là chiêu thức quỷ dị gì?”

“Ta không cam lòng! Ta còn muốn đi lên đỉnh!”

Trên đường đi lên Thánh Sơn có rất nhiều sinh linh trẻ tuổi, tâm thần rung động, đang sợ hãi kêu to, không thể khống chế được, bị uy thế cường đại phía sau áp bách.

Sau đó oanh một tiếng, bị đánh bay, rơi xuống dưới, ngã đến dưới chân núi, vô cùng biệt khuất và phẫn nộ, đồng thời cũng hoảng sợ, không thể tin được.

Bọn họ đều là tồn tại cường đại trong thế hệ trẻ, đến từ các nơi trong táng thổ, khó gặp địch thủ, tranh đấu lẫn nhau, đang nghĩ

biện pháp đi lên đỉnh núi.

Mọi người biết, luân hồi yến có tổng cộng có mười vương tịch.

Trừ mười vương tịch ra, còn có trăm thánh tịch.

Chỉ có vương tịch mới có tư cách uống trà luân hồi, ăn Luân Hồi Quả.

Nhưng thánh tịch, cũng có cơ hội nhận được các đãi ngộ khác, đối với bọn họ mà nói, đó chính là vô thượng cơ duyên và tạo hóa.

Nhưng bây giờ, theo Cố Trường Sinh cất bước, vô số sinh linh liền trừng to mắt, nhìn thấy một màn rất kỳ dị.

Phàm là sinh linh nằm trong phạm vi cách hắn trăm dặm đều sẽ bị đường vân màu đen và màu vàng kia đánh bay, không có sức chống cự, thân thể kịch chấn, suýt chút nữa bị khí thế kinh khủng kia băng liệt, dọa đến sắc mặt trắng bệch.

“Tên gia hỏa này... Đúng là quá kinh khủng...”

“Thì ra đây chính là thực lực của người mạnh nhất thế hệ trẻ tại ngoại giới...”

“Không ai có thể ngăn trở bước tiến của hắn, đến tới gần cũng không thể.” Rất nhiều sinh linh trừng to mắt, há hốc miệng.

Bọn họ cũng sợ hãi, sau lưng run rẩy, tuyệt đối không ngờ Cố Trường Sinh lại cường đại đến tình trạng này.

“Tên Nhân tộc này quá tà dị...”

“Thảo nào Đồ Tiên lại thần phục hắn...”

“Xem ra chiến đấu lúc trước không giống như lời đồn, Đồ Tiên hoàn toàn bị tuỳ tiện trấn áp!”

Xung quanh ngọn núi, đông đảo sinh linh đều hoảng sợ, cảm giác da đầu đang run lên.

Một tên Nhân tộc, không đến Chí Tôn cảnh, vậy mà có thể bức

bách toàn bộ sinh linh đến mức này, tất cả tránh lui, không dám tranh phong.

Không thể không nói một màn này quá rung động, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, ai dám tin tưởng.

Chỉ có một vào sinh linh thế hệ trước, ánh mắt lấp lóe, cảm giác được một thực này của Cố Trường Sinh rất bất phàm, cao hơn quy tắc thể hiện, đại biểu cho thiên tư kinh khủng của hắn.

“Chẳng lẽ chính là dòng dõi của Bất Tử Vương của Bất Tử Hồ sao?” Bọn họ suy đoán, liên hệ với lời đồn trước đó.

“Đủ rồi!”

“Đều là một đám phế vật, đây là vận dụng táng pháp cao thâm ở ngoại giới mà thôi, ngay cả cái này cũng không nhìn ra, như vậy các ngươi làm gì có tư cách tham dự luân hồi yến lần này?”

“Tiểu chủ nhà ta ở bên trên, không cho phép ngươi làm càn!”

Chương 386: Thực Lực Chân Thật? Và Tiến Lên, Lấy Một Địch Bảy

Mà lúc này, một tiếng hừ lạnh truyền đến, trên ngọn núi, một vị sinh linh đi xuống, trên đầu có sừng thú, rất trẻ trung, màu da rất trắng, đồng thời trên người hiển hiện một đạo táng khí, chính là tu sĩ Huyền Tôn cảnh đỉnh phong.

“Nhân tộc, ngươi đủ rồi, nơi đây chính là Thánh Sơn của táng thổ ta, ngươi đã quấy nhiễu tiểu chủ nhà ta.” Hắn ta lạnh lùng nhìn Cố Trường Sinh, đáy mắt có kiêng kị, nhưng không nồng đậm như những người còn lại.

Hắn ta thấy, mặc dù Cố Trường Sinh rất cường đại, nhưng tiểu chủ nhà mình cũng không kém, đến Chử Hiên từng là một vị thiên kiêu vô địch của Bạch Cốt Châu, bất phân thắng bại với Đồ Tiên, nhưng thời gian trước đã bị tiểu chủ tuỳ tiện trấn áp.

Mặc dù tiểu chủ và Đồ Tiên đều là thiên kiêu vô địch của một

châu, nhưng chênh lệch giữa hai bên vẫn là rất lớn.

“Là tùy tùng của vị tồn tại vô địch trẻ tuổi Xích Kiêu Châu, vậy mà đã tu ra táng khí, chắc hẳn hắn ta có thể ngăn cản tên Nhân tộc này.”

Giờ khắc này, đông đảo sinh linh có chút kích động, nhận ra tên thân phận của tên sinh linh trẻ tuổi này, cảm thấy hắn ta có khả năng ngăn cản bước chân của Cố Trường Sinh một lát.

Đương nhiên, bọn họ cũng không cho rằng tên sinh linh trẻ tuổi này có thể ngăn cản Cố Trường Sinh, mà chỉ ngăn được một lát mà thôi.

“Hoặc là cút, hoặc là chết.”

Nhưng vẻ mặt Cố Trường Sinh vẫn bình thản như cũ, cũng không nhiều lời, hời hợt nhìn hắn ta một cái.

“Ngươi...” Tên sinh linh này tức giận, sắc mặt khó coi.

Đến tiểu chủ cũng không khinh thị hắn ta như thế, bởi vì hắn ta cũng là thiên kiêu cường đại đã tu ra một đạo táng khí, siêu việt cùng thế hệ.

Ong!

Lúc này, một cây chiến kích tỏa ra ngân quang sáng chói bỗng nhiên quét ngang mà đến, hai đạo táng khí quấn quanh, mang theo uy thế kinh khủng, giống như cuồng phong mưa rào, oanh một tiếng rơi xuống.

“Đồ Tiên!” Vẻ mặt tên sinh linh trẻ tuổi này lập tức hãi nhiên, mắt thấy sắp bị chiến kích quét trúng, không kịp tránh né, đành phải lấy đạo táng khí của mình hóa thành thần vòng màu vàng, sừng sững trước người.

Nhưng sau một khắc, hắn ta trừng to mắt, thần vòng màu vàng vỡ tan, lại phốc một tiếng, thổ huyết bay ngược ra ngoài, nện trên vách núi màu đen, thương thế rất nặng.

Sau đó Đồ Tiên đi tới, sắc mặt lạnh lùng.

Sợi tóc màu bạc loạn vũ, thân hình cao gầy thon dài, như nữ chiến thần trong thần thoại, trên dung nhan tuyệt mỹ là sát ý lăng liệt.

“Nghe không hiểu chủ nhân nói sao?” Nàng vô cùng cường thế, con ngươi màu bạc rất hờ hững, căn bản không thèm để ý đối phương chính là sinh linh trong táng thổ.

“Có ý tứ.” Cố Trường Sinh nhìn Đồ Tiên, hơi nhíu mày, sau đó khóe miệng lộ ra vẻ hứng thú.

Mà xung quanh lập tức xôn xao chấn kinh.

Rất nhiều sinh linh cảm thấy sau lưng phát lạnh, không ngờ Đồ Tiên sẽ làm như vậy, hơn nữa nàng cường đại đã vượt quá tưởng tượng của tất cả sinh linh.

Cho dù đã tu ra hai đạo táng khí, nhưng cũng không thể nghiền ép đối phương như vậy a.

“Đồ Tiên, ngươi có ý gì?”

Lúc này, chuyện xảy ra ở nơi này đã kinh động đến đỉnh núi, mấy thân ảnh có khí tức kinh khủng bàng bạc nhanh chóng đi xuống.

Trong đó một vị mặc áo bào tím, khuôn mặt tuấn mỹ, sắc mặt rất khó coi, tên là Xích Liêu, là thiên kiêu vô địch đến từ Xích Kiêu Châu.

Sau lưng chính là Vương tộc chí cường, Thủy Tổ là Xích Kiêu Vương vô địch.

Đồ Tiên lạnh lùng nói, “Là hắn muốn chết, không trách ta được.”

“Tiểu chủ...” Tên sinh linh vừa bị đánh bay bò lên, máu me khắp người, gân cốt đứt gãy, thương thế rất nặng.

Ánh mắt nhìn Đồ Tiên tràn ngập oán độc và kinh hãi, đồng thời còn không thể tin được.

Ong!

Lúc này, trên ngọn núi có bảy thân ảnh trẻ tuổi xuất hiện, khí tức

vô cùng kinh khủng, áp chế toàn bộ sinh linh, ý chí bàng bạc tràn ngập tứ phương.

Vẻ mặt bọn họ khác nhau, có chấn kinh, có kiêng kị, cũng có coi thường, lạnh lùng, không giống nhau.

Nhưng khí tức của mỗi người đều không kém Đồ Tiên, thậm chí cường thế hơn không ít.

Có sinh linh trên vai có đuôi rắn quỷ dị, có nữ tử tương tự như Nhân tộc, mỹ mạo giống tiên tử, váy trắng bồng bềnh, cũng có người thần bí dùng áo bào đen bao phủ, như sương mù.

“Không nghĩ tới trong thời gian này, thực lực của ngươi đã tăng đến cấp độ này rồi.” Sinh linh trên vai có đuôi rắn quỷ dị nhìn chằm chằm Đồ Tiên nói, trong ánh mắt hiện ra một vòng chấn kinh, sau đó bình tĩnh lại, tự nhận mình sẽ không thua Đồ Tiên.

“Chúng ta thừa nhận, trước đó đã đánh giá thấp thực lực của ngươi, không tới Chí Tôn cảnh, lại có chiến lực đáng sợ như vậy, rốt cuộc ngươi có lai lịch gì?” Sinh linh giấu trong áo bào màu đen mở miệng nói, ánh mắt nhìn chằm chằm Cố Trường Sinh, có kiêng kị, hắn ta tên là Hắc Phong, từ khi sinh ra đã chưa từng bại.

Giọng nói của hắn ta rất âm lãnh, vô cùng khiếp người, khiến rất nhiều sinh linh không thoải mái, có chút rùng mình.

Nhưng không thể nghi ngờ, bảy tên sinh linh trẻ tuổi này đều cực kì cường đại, vô địch tại mỗi châu, lục bọn họ hiện thân, xung quanh đã yên tĩnh lại.

Từng ánh mắt cuồng nhiệt, sùng kính, ngưỡng mộ nhìn đến, toàn bộ sinh linh xung quanh ngọn núi đều vô cùng tôn kính bọn họ.

Xung quanh bắt đầu sôi trào, nghị luận ầm ĩ.

“Quá tốt rồi! Ta đã đoán được chuyện này mà!”

“Không ngờ bảy vị này lại cùng nhau đi xuống, cuối cùng cũng có trò hay để xem rồi, ta muốn xem tên Nhân tộc này còn cuồng vọng thế nào được, cho dù hắn có thể địch lại một người, nhưng bảy người cùng nhau xuất thủ thì sao?”

“Nơi đây chính là địa bàn của Cửu U táng thổ ta, hắn là một tên Nhân tộc, cho dù thực lực mạnh hơn, chẳng lẽ còn có thể lật ra bọt nước gì hay sao?”

“Nhưng hôm nay, mặt mũi của táng thổ chúng ta đã mất hết, nhiều thiên kiêu trẻ tuổi như vậy lại không thể ngăn cản bước chân của tên Nhân tộc này, haiz, cuối cùng còn cần bảy vị thiên kiêu vô địch xuất thủ...” Có sinh linh thế hệ trước thở dài nói, cảm thấy trên mặt nóng bỏng.

Cho dù như thế nào, bọn họ vẫn hi vọng bảy vị thiên kiêu vô địch này có thể xuất thủ giáo huấn Cố Trường Sinh, trấn áp hắn, tìm về mặt mũi cho Cửu U táng thổ.

Nếu không hôm nay, thật sự quá mất mặt, vài trăm vạn sinh linh ở đây không còn mặt mũi nào nữa.

Trên đường núi màu đen tràn ngập tử khí, hóa thành khói đen che phủ bốn phương tám hướng.

“Lai lịch của ta thế nào cũng không quan trọng, ta chỉ cảm thấy khá hứng thú với Luân Hồi Quả mà thôi.” Cố Trường Sinh ngước mắt nhìn bảy người kia, áo trắng không nhiễm trần thế, sừng sững ở trong đó, từ tốn nói, cũng không để ý đến ánh mắt dò xét của bọn họ.

Chương 387: Thực Lực Chân Thật? Và Tiến Lên, Lấy Một Địch Bảy (2)

Sau đó, một tầng hỗn độn chi ý lưu chuyển trên người hắn, ong một tiếng, hiển hóa tầng tiên vụ huyền diệu, bất kì ai cũng không thể nhìn trộm được.

Những thần niệm theo dõi nhao nhao phát ra tiếng rên rỉ, sau đó lập tức rút đi như thủy triều.

Bây giờ, mỗi sinh linh đứng trước mặt Cố Trường Sinh đều có tu vi Huyền Tôn cảnh đỉnh phong, sở tu ra ít nhất hai đạo táng khí, không hề yếu hơn Đồ Tiên.

Trong đó thậm chí đã có người đã bước vào bán Tiểu Thiên Tôn cảnh, nhưng vẻ bảy tên sinh linh này rất bình thản, cũng không lộ ra địch ý như những sinh linh khác.

“Luân Hồi Quả là vật mà Vương Giả trong tiệc luân hồi mới có tư cách hưởng dụng, ngươi cho rằng ngươi có cơ hội này sao?” Một vị sinh linh như Hỏa Thần lạnh lùng mở miệng, có hỏa diễm lượn lờ trên người, đôi mắt như có hai ngọn đuốc, sáng rực bức người.

“Có tư cách hay không, không phải ngươi có khả năng nói, càng không phải ngươi có thể quyết định, chủ nhân cường đại, vượt qua các ngươi tưởng tượng.”

Lúc này, Đồ Tiên tiến lên một bước, trong con ngươi màu bạc lóe lên lãnh ý, chiến kích trong tay sáng lên, thản nhiên nói.

“Trái một câu chủ nhân, phải một câu chủ nhân, Đồ Tiên, ngươi nhập ma rồi.” Tồn tại trẻ tuổi đến từ Xích Kiêu Châu, Xích Liêu lạnh lùng nói, “Nghe nói ngoại giới có môn thần thông đáng sợ, có thể độ hóa tất cả, đến Tiên cũng không ngoại lệ, có phải ngươi đã bị hắn độ hóa rồi không?”

Câu nói này lập tức khiến vô số sinh linh sợ hãi.

Trạng thái bây giờ của Đồ Tiên đúng là có khác biệt rất lớn so với lúc trước, tính cách kiêu ngạo, người sống không gần, hiện nay lại gọi một nam tử Nhân tộc là chủ nhân?

“Ngươi suy nghĩ nhiều rồi, chủ nhân cường đại, cho dù bảy người các ngươi cùng tiến lên, cũng không có cơ hội.” Nghe vậy, vẻ mặt Đồ Tiên vẫn lạnh lùng, không có chút ba động nào, đạo tâm vô cùng kiên định, biết được đi theo Cố Trường Sinh mới có hi vọng đến chí cao.

“Đồ Tiên, đừng quên thân phận của ngươi...” Một vị thiên kiêu vô địch trẻ tuổi khác lạnh lùng nói, rất bất mãn với giọng điệu bây giờ của Đồ Tiên.

Dù sao cũng là nhân vật nổi danh cùng bọn họ.

Giọng điệu như vậy, khiến hắn ta rất khó chịu.

Nói giống như bọn họ kém Cố Trường Sinh xa tít tắp.

“Thân phận của Đồ Tiên thế nào?” Nghe vậy, Cố Trường Sinh lại liếc mắt nhìn hắn ta một cái, ánh mắt bình tĩnh, lại giống như một đạo thiên đao, cách không mà đi, ong một tiếng, hư không rung động, phát ra tiếng oanh minh kinh khủng.

Cái gì! ?

Sắc mặt tên thiên kiêu vô địch trẻ tuổi này bỗng nhiên đại biến, thân ảnh lùi về phía sau.

Ba động táng pháp hiển hiện trên người, diễn hóa của ra vào đen như mực, kết quả lại bị đạo nhãn quang này chém ra khe rãnh thật sâu, lui lại mấy bước, lúc này mới đứng vững, khí huyết quay cuồng một hồi.

Nhưng một màn này, khiến xung quanh vừa sôi trào đã lập tức an tĩnh lại, giống như bị giội một chậu nước lạnh.

Chỉ một ánh mắt đã khiến một vị thiêu kiêu vô địch trẻ tuổi như vậy?

Tê!

Lập tức, xung quanh vang lên tiếng hít một hơi khí lạnh, không thể tin được nhìn về phía Cố Trường Sinh.

Trước đó, chắc chắn hắn chưa toàn lực xuất thủ?

Bây giờ hiện ra mới là thực lực kinh khủng chân chính của hắn?

Nghĩ tới đây, toàn bộ sinh linh đầu run lên, cảm giác rùng mình.

“Thực lực này...” Trong bảy người, người có vẻ mặt vẫn luôn bình thản cũng đã trở nên thận trọng hơn, chăm chú nhìn Cố Trường Sinh, giống như muốn xem thấu hắn.

“Đây mới là thực lực chân thật của ngươi sao?”

“Người mạnh nhất cùng thế hệ tại ngoại giới?”

Lúc này, vẻ mặt mấy người khác cũng đại biến, kinh nghi bất định, có cảm giác như vừa rồi bị một tồn tại kinh khủng tiếp cận.

Bọn họ không ngốc, trước đó rất tự tin, tự tin với thiên phú và thực lực của bản thân, chưa tiếp xúc và chiến đấu qua, sao có thể thừa nhận mình không bằng đối phương?

Loại chuyện này, bọn họ không làm được.

Nhưng giờ phút này, vẻ mặt bọn họ trở nên rất ngưng trọng, vẻ mặt cứng đờ, không khỏi chảy mồ hôi lạnh.

“Luân hồi yến có quy củ gì?” Cố Trường Sinh không để ý đến vẻ mặt kiêng kị của bảy người này, ngược lại rất tùy ý hỏi thăm Đồ Tiên.

“Chủ nhân, chỉ cần đánh bại bọn họ, hay giết chết bọn họ đều được tham dự.” Trong con ngươi màu bạc của Đồ Tiên đã trở nên rực rỡ sáng chói vì một màn này, trong lòng có chút khuấy động, cung kính nói.

Thời gian này, nàng vẫn luôn phỏng đoán thực lực của Cố Trường Sinh, cảm thấy hắn sâu không lường được.

Bây giờ, suy đoán của nàng đã vững vàng, không thể nghi ngờ.

“Vậy thì tốt, các ngươi cùng nhau xuất thủ đi, tiết kiệm một chút thời gian, Luân Hồi Quả, ta muốn.” Ánh mắt Cố Trường Sinh yên tĩnh, gật đầu, sau đó nhìn về phía bảy người kia nói.

Không thể không nói, thái độ của Cố Trường Sinh tùy ý, quá phách lối và cuồng vọng, nhất là dáng vẻ như nước chảy mây trôi của hắn

Mặc dù đã biết rõ Cố Trường Sinh cường đại đến không hợp thói thường.

Lúc này, trong lòng bảy vị thiên kiêu vô địch vẫn sinh ra lửa giận.

“Khinh người quá đáng!”

“Ta không tin ngươi thật sự cường đại đến tình trạng này! Hôm

nay, lấy một địch bảy!”

Lần này tân vương chi tranh, đối với Cửu U táng thổ mà nói có ý nghĩa cực kì phi phàm, bởi vì trong thời kì còn lại, thiên kiêu vô thượng của mỗi châu đều có hi vọng thành tựu vô thượng.

Kết quả, một thế này đã xuất hiện nhiều người như vậy.

Đối với Cửu U táng thổ mà nói, đây chính là đại thế, mỗi vị sinh linh đều là thiên kiêu vô địch một đường chém giết tranh phong tại mỗi châu.

Ít nhất thiên kiêu của mỗi châu đều đại biểu cho vô địch cùng thế hệ!

Nhưng bây giờ, Cố Trường Sinh lại để bảy người cùng tiến lên, đối với toàn bộ sinh linh trong Cửu U táng thổ mà nói, thật giống như trong đầu oanh một tiếng, bị tiếng chuông đánh tới, trực tiếp nổ tung.

Sau đó, sắc mặt nhao nhao đỏ lên, vô cùng kích động, không phải vì chuyện khác, là vì thái độ Cố Trường Sinh vô cùng cuồng vọng, khinh thị bọn họ.

Một tên lai Nhân tộc ngoại lai lại dám khinh thị bọn họ như vậy?

Ai có thể chịu được?

Giờ phút này, xung quanh ngọn núi đều vang lên âm thanh căm phẫn, hô lớn, “Xin chư vị thiên kiêu vô địch trấn áp tên Nhân tộc này!”

“Trấn áp hắn! Rửa sạch sỉ nhục cho táng thổ ta!”

Bọn họ cũng không tin, bảy người xuất thủ, lại không bắt được Cố Trường Sinh.

Hắn có cường đại hơn, cũng không thể là đối thủ của bảy người được.

“Mấy lão đồ cổ trốn trong bóng tối, lúc này, các ngươi không ngăn cản, lát nữa sẽ không kịp đầu.” Lúc này, Cố Trường Sinh chợt nhìn

lên hư không, giọng nói nhàn nhạt truyền đi.

Chương 388: Liệt Thiên Cổ Thú, Có Thể Đọ Sức Chân Long, Không Đâu Địch Nổi

Ong!

Hư không truyền đến một cơn chấn động, sau đó mấy vị sinh linh cổ lão sinh thân, tu vi rất cường đại, ít nhất cũng là cấp độ Đại Thiên Tôn trở lên, bây giờ sắc mặt cũng có chút chấn kinh, không biết làm sao Cố Trường Sinh lại phát hiện ra bọn họ.

Bọn họ phụ trách tổ chức luân hồi yến lần này, cũng coi là người nói chuyện ở đây.

“Chúng ta được Vương coi trọng, tới đây chủ trì luân hồi yến lần này, đại biểu cho các Vương.”

“Tiểu bối Nhân tộc, táng thổ ta sẽ không có lòng dạ hẹp hòi đến mức hợp lực xuất thủ với ngươi, ngươi cứ việc hành động, chúng ta tuyệt đối sẽ không quấy nhiễu.” Trong đó một thân ảnh mở miệng nói, ánh mắt rất lạnh lùng, cũng phẫn nộ vì hành động vừa rồi của Cố Trường Sinh.

Nhưng bọn họ cũng sẽ không nhúng tay vào trận tranh đấu của thế hệ trẻ tuổi, như vậy sẽ khiến Cửu U táng thổ mất mắt.

Huống chi, bọn họ cũng có suy đoán, lai lịch phía sau Cố Trường Sinh rất đáng sợ, nếu không hắn sẽ không khí định thần nhàn như vậy.

Trước khi chưa làm rõ ràng, bọn họ sẽ không dễ dàng nhúng tay.

“Như vậy, cũng đúng lúc.” Cố Trường Sinh cười.

Sau đó ong một tiếng, phía sau hắn có hiện ra khí thế kinh khủng, như một cái lò nung lớn như thiên địa, lực lượng khí huyết vô cùng đáng sợ.

Toàn bộ sinh linh đều biến sắc, sắc mặt trắng bệch, cảm nhận

được loại nặng nề hào hùng kia giống như một phương đại lục cổ lão che khuất bầu trời.

“Lực lượng khí huyết của gia hỏa này quá mạnh, cho dù là Chân Long cũng kém xa tít tắp...” Xích Liêu chấn kinh, vẻ mặt đang chấn nộ trở nên vô cùng kiêng kị.

“Trận chiến này, liên quan đến tôn nghiêm của táng thổ chúng ta, nhục thân của ngươi cường đại trước nay chưa từng có!”

“Không thể khinh thường!”

Oanh!

Sau đó, Xích Liêu vừa nói xong, cả người sáng lên, như mặt trời màu tím, xông về phía Cố Trường Sinh.

“Chủ nhân!”

Đồ Tiên mở miệng.

Kết quả Cố Trường Sinh lại ra hiệu cho nàng không cần nhúng tay, vẻ mặt hắn rất nhẹ nhàng, thậm chí còn có dị sắc mơ hồ.

Hắn đã nhìn thấu táng thuật huyền diệu trên người Đồ Tiên rồi, rất tương tự thần thông thuật pháp tại Tiên Vực.

Cũng không lo lắng táng thuật quỷ dị.

Ngoài ra, bây giờ tu vi của hắn cách Đại Thánh cảnh cũng không xa, bởi vì tu luyện trong Cửu U táng thổ không cần vượt qua thiên kiếp, tiến cảnh nhanh chóng!

Oanh!

Sau một khắc, vòng mặt trời màu tím kia đánh tới, Cố Trường Sinh vẻ tùy ý tự nhiên.

Cả người như một tòa thần sơn nguy nga, một chưởng đánh tới phía trước, giữa năm ngón tay phun trào chùm sáng hỗn độn, phốc một tiếng đánh về phía mặt trời màu tím của Xích Liêu, nó lập tức nổ tung, trong miệng hắn ta cũng phun ra một ngụm tiên huyết.

Một màn này khiến toàn bộ sinh linh trừng lớn mắt, bị trấn trụ, da đầu như muốn nổ tung.

Xích Liêu chính là thiên kiêu mạnh nhất đương đại của tộc Xích Kiêu Vương, đồng thời cũng là tồn tại vô địch của Xích Kiêu Châu, quét ngang cùng thế hệ.

Kết quả trên tay Cố Trường Sinh lại không đỡ được một chưởng, trong nháy mắt đã bị trọng thương?

“Cùng tiến lên đi, đơn đả độc đấu không phải là đối thủ của hắn!”

Ngay lúc đó, mấy tên sinh linh còn lại cũng trở nên, cũng động thủ.

Đại chiến, trong nháy mắt phát động.

Mấy người còn lại triển lộ tu vi Huyền Tôn cảnh đỉnh phong, cường đại vô song, khiến người ta sợ hãi rung động, đến ngọn núi cũng đang lắc lư, tử khí bị đánh tan!

Ầm ầm!

Nơi đây chợt nổ tung, giống như một mảnh tinh hà từ thiên ngoại rơi đập, lại lại giống như từng khỏa sao trời cổ lão bạo tạc.

Năng lượng kinh khủng quét sạch tất cả, cương phong tứ ngược, hủy thiên diệt địa.

“Hỏa Hải Vô Nhai, đốt thiên thiêu địa!”

Sinh linh trẻ tuổi có ngoại hình giống như Hỏa Thần quát lên, há miệng phun một cái, hỏa diễm ngập trời, hóa thành một đầu Hỏa Kỳ Lân kinh khủng dữ tợn, chân đạp hư vô, mắt giống chuông đồng, oanh một cái, như nham tương va chạm đi qua.

Khí tức cực nóng khiến hư không bị đốt ra từng vệt cháy đen.

Đây là táng thuật cực hạn diễn hóa.

Mỗi sinh linh đều có vốn liếng vô địch của mình, cường đại đến mức có thể tuỳ tiện nghiền ép cùng thế hệ, vượt cấp mà chiến.

“Hỏa đạo pháp tắc sao?” Cố Trường Sinh bình tĩnh nói, đưa tay diễn hóa Chân Hoàng Bảo Thuật.

Một đầu Chân Hoàng kinh khủng hiển hiện, mang theo chân hỏa, có hỗn độn khí lượn lờ trong hỏa diễm, oanh một tiếng, đánh về phía trước, uy năng ngập trời!

Xùy một tiếng!

Hỏa Kỳ Lân và Chân Hoàng va chạm vào nhau, đây là cực hạn công pháp hiện ra, hỗn độn khí tràn ngập, Hỏa Kỳ Lân lập tức bị phá tán, là bị Chân Hoàng đánh xuyên qua!

Cố Trường Sinh dùng cực tốc đến gần sinh linh trẻ tuổi như Hỏa Thần kia, một chưởng tuỳ tiện bao trùm xuống, vạn vạn quân trọng lực, phốc một tiếng đập vụn thân thể hắn ta, hóa thành ánh lửa đầy trời, dư ba đâm cháy mảng lớn núi đá!

“Tên gia hỏa này... Mạnh đến trình độ này sao?” Một màn này, càng khiến đám sinh linh còn lại biến sắc động dung, rất hãi nhiên, lúc xuất thủ bắt đầu do dự, không quả quyết giống như vừa rồi.

“Ta đến chiến với ngươi!”

“Rống!”

Một phương khác hướng, vị thiên kiêu phát ra khí tức rất cường đại, đột nhiên hét lớn một tiếng, hóa thành nguyên hình.

Thân tê giác, đầu mãnh thú, trên đầu còn có mười tám cái sừng thú.

Hung mãnh mà cường đại, nó cao tới mấy trăm trượng, giống một ngọn núi nhỏ màu xám, vô cùng uy mãnh.

Đồng thời còn có sáu cái chân, to lớn như trụ trời.

Trên đùi dày đặc long lân, lớp da tê giác dày cộm khác biệt, sau lưng sinh ra một cái đuôi rồng, đỏ tươi trong suốt.

Thân thể cao lớn, khí tức ngập trời, thậm chí khiến hư không vỡ ra từng đạo tế văn giống mạng nhện!

“Liệt Thiên cổ thú?” Cố Trường Sinh liếc mắt một cái đã nhận ra chân thân của nó, chính là một loại sinh linh khủng bố giống như hư không cổ thú, có được thiên phú không gian cường đại.

Đồng thời nhục thân vô cùng cường đại, danh xưng có được lực lượng cực cảnh, có thể tuỳ tiện xé trời.

Một sừng đã trân quý, chín sừng đã là trên đời hiếm thấy, đừng nói đến có được mười tám cái sừng.

Loại thiên tư này, đã không thể dùng từ kinh khủng để hình dung.

Mấy vị thiên kiêu còn lại cũng rất kiêng kị hắn ta, cái này đã đủ để chứng minh tất cả.

Mà đầu Liệt Thiên cổ thú này đã bước vào bán Tiểu Thiên Tôn cảnh.

Chương 389: Liệt Thiên Cổ Thú, Có Thể Đọ Sức Chân Long, Không Đâu Địch Nổi (2)

“Nhục thân của tộc ta có thể chém giết Chân Long!” Hắn ta hét lớn, bên trong mắt hiện lên chiến ý vô tận.

Sau đó thân thể cao lớn hiện lên khí tức ngập trời, vọt tới, mỗi bước rơi xuống đều khiến không gian ba động, thậm chí khiến hư không vỡ ra từng đạo tế văn giống như mạng nhện!

Mỗi cái sừng thú đều hiện ra huyền diệu, vô cùng cứng rắn, có thể tuỳ tiện xé rách tất cả.

Bây giờ!

Mười tám cái sừng thú cùng sáng lên, vô cùng sáng chói, chính là sát chiêu đáng sợ nhất.

Trong mắt Cố Trường Sinh hiện lên vẻ hứng thú, có chút nóng lòng không đợi được, “Không hổ là Liệt Thiên cổ thú, cho đến lúc này,

đây chính là nhục thân mạnh nhất mà ta đã nhìn thấy, ngoại trừ hoàng kim Kì Lân đã gặp tại Hắc Tử tinh khoáng ra, không người có thể so."

Ong!

Bên ngoài thân thể Cố Trường Sinh bắt đầu có hỗn độn khí chìm nổi, từng sợi buông xuống, giờ khắc này khí tức của hắn cực kì sâu sắc và mênh mông, vô cùng vô tận, giống như vũ trụ cổ lão ép xuống.

Trong phạm vi ngàn dặm, rất nhiều sinh linh cũng đang rung động, hai chân như nhũn ra, suýt chút nữa quỳ xuống.

Loại khí tức này thật đáng sợ, đã vượt qua nhận biết cảnh giới của bọn họ.

Đông!

Liệt Thiên cổ thú từ trong hư không phóng đến, mười tám cái sừng thú sáng chói lấp lánh, khiến hư không đổ sụp, đối với chuyện này, Cố Trường Sinh lại trực tiếp vỗ ra một chưởng!

Một chưởng đánh ra, hư không giống như lưu ly, bộp một tiếng vỡ vụn, khe hở u ám lan tràn ra bốn phương tám hướng, xông ra vô cùng vô tận sát khí.

Đây là thanh thế cực kì kinh khủng thế, giống như thiên địa đang đánh trống, ngàn tỉ lớp hỗn độn sóng va đập, tất cả sinh linh chỉ cảm thấy trái tim muốn nổ tung, hoàn toàn không chịu được.

Phốc một tiếng!

Có vết máu vàng óng bắn ra, vẻ mặt của toàn bộ sinh linh đều trở nên cứng ngắc, thậm chí trợn tròn mắt.

"Chuyện này sao có thể, ngươi có thể chất nào vậy?" Liệt Thiên cổ thú hét lớn, rất đau đớn, mang theo gào thét, nhục thân cường hoành cường kháng một chưởng này, kết quả lại bị đánh xuyên qua một lỗ máu!

Hắn ta là Liệt Thiên cổ thú a!

Chính là một trong số ít sinh linh có nhục thân mạnh mẽ nhất trên thế gian, nhất là thiên phú đã đạt đến tình trạng rất khủng bố.

Nhưng vẫn không địch lại tên Nhân tộc trước mặt này.

Tương phản, hắn ta mới giống như một tên Nhân tộc, còn đối phương chính là đầu hung thú cổ lão!

“Tiếp ta một chưởng mà không nổ tung, nhục thân của ngươi quả nhiên cường hãn.” Cố Trường Sinh nhẹ giọng nói, lại xuất thủ, giữa năm ngón tay hiện lên chùm sáng cuồn cuộn, hỗn độn khí mãnh liệt, lại đánh ra một chưởng!

Vừa rồi hắn không sử dụng một kích mạnh nhất, càng không dùng Phi Tiên Chi Lực gia trì.

Nhưng vẫn đủ chứng minh Liệt Thiên cổ thú cường đại.

Phốc!

Huyết quang màu vàng nở rộ, sáng chói bắt mắt, trong đó có thần tính quang hoa rơi xuống, khác với phần lớn sinh linh tại táng thổ, mỗi giọt đều cực kì bất phàm.

Rống...

Trong tiếng gầm thét còn lộ ra nồng đậm kinh hãi và đau đớn!

Thân thể cao lớn của Liệt Thiên cổ thú thân chảy máu, tứ chi có xương cốt đứt gãy, chưởng ấn phía trên vô cùng rõ ràng, không ngừng phá hư.

Sau khi đối cứng, hắn ta vô cùng sợ hãi, lần đầu tiên gặp tình huống này, không có bất kỳ lực lượng kháng cự nào, nhục thân hắn ta vẫn coi là vô địch kia giống như giấy vậy.

Ngược lại, nhục thân của đối phương càng giống như dùng hỗn độn khí đúc thành, nặng như tỷ vạn quân, không thể phá vỡ, có thể tuỳ tiện phá hỏng tất cả.

Nhìn Liệt Thiên cổ thú hét lên thảm thiếu, tứ phương đã lâm vào yên tĩnh đáng sợ.

Sau đó, có sinh linh thế hệ trước trừng lớn mắt, dường như run rẩy nói, “Cái này... Cái này chẳng lẽ là Hỗn Độn Thể trong truyền thuyết ở ngại giới sao?”

Giờ phút này tất cả sinh linh đều đang sợ hãi, nghe được câu này, chỉ cảm thấy da đầu bị xốc lên, có một chậu nước lạnh rót vào, toàn thân đều rung động.

Mặc dù bọn họ là sinh linh táng thổ, nhưng ít nhiều đã nghe qua rất nhiều lời đồn ở ngoại giới.

Hỗn Độn Thể, đây là loại thể chất không nên tồn tại trên thế gian, chỉ có cổ lão trong thần thoại mới phỏng đoán qua.

Bây giờ, trong nháy mắt vị sinh linh cổ lão kia run rẩy nói ra, bọn họ cũng cảm giác rùng mình.

Các nơi trên ngọn núi, tất cả sinh linh không nhịn được hãi nhiên, nhìn chằm chằm thân ảnh áo trắng được tiên vụ che lấp, bên người có hỗn độn khí chìm nổi kia, miệng lưỡi phát khô.

“Đó đúng là hỗn độn khí, trong lúc giơ tay nhấc chân tràn ngập vĩ lực mênh mông vô tận, nhục thân kinh khủng như hỗn độn khí đúc thành, căn bản không phá hủy được!”

“Đến nhục thân của Liệt Thiên cổ thú mười tám sừng cũng không phải là đối thủ của hắn... Không sai được...”

“Đó là quái vật a, trách không được lại cường đại như vậy!”

Bọn họ rất kinh hãi, có chút hiểu vì sao Cố Trường Sinh lại cường đại như vậy.

Hỗn Độn Thể chính là thể chất sinh ra đã vô địch, đừng nói đến tên gia hỏa trước mắt này còn có nhiều thần thông và thủ đoạn kinh khủng như vậy.

Bảy vị thiên kiêu vô địch trẻ tuổi liên thủ cũng rơi xuống hạ phong, không phải đối thủ của hắn.

Liệt Thiên cổ thú càng thê thảm hơn, toàn thân là các lỗ máu, không biết đã đứt gãy bao nhiêu sợi gân cốt rồi.

“Là loại thể chất trong truyền thuyết kia, trách không được...” Trong hư không, sắc mặt mấy tên sinh linh cổ lão cũng tràn đầy kinh hãi, nửa ngày không bình tĩnh không.

Mặc dù Đồ Tiên đã có đoán trước, nhưng giờ phút này tâm thần vẫn khẽ run, ánh mắt không ngừng chớp động, “Thể chất... Quả là thế.”

“Không hổ là người mạnh nhất cùng thế hệ tại ngoại giới, đúng là mạnh đến không thể tưởng tượng nổi.”

“Buồn cười trước đó chúng ta lại khinh thị ngươi ngươi như thế.”

Xích Liêu ho ra máu, rất ngưng trọng kiêng kị, thể phách của hắn ta cũng rất cường đại, nhưng vẫn không tiếp nổi một chưởng của Cố Trường Sinh, trên người vẫn lưu lại vết máu nhìn mà giật mình.

Bây giờ các sinh linh còn lại đều vô cùng kiêng kị, không dám tuỳ tiện tiến lên, trong lòng rất sợ hãi.

Bọn họ tự nhận bản thân vô địch cùng thế hệ, nhưng hôm nay bảy người liên thủ, lại không đánh được một người có tu vi yếu hơn bọn họ, thậm chí còn rơi xuống hạ phong.

Không thể không nói, đối với bọn họ mà nói, đây chính là đả kích cực lớn, tâm cảnh run rẩy.

Sắc mặt Cố Trường Sinh không gợn sóng nói, “Làm sao lại không tiếp tục động thủ?”

“Đang chờ ta xuất thủ trước sao?”

“Nếu như vậy, các ngươi sẽ không có cơ hội đâu.”

Chương 390: Từ Ngoại Giới Đến Quét Ngang Thời Đại Này, Dị Tượng Hỗn Độn Chủng Thanh Liên Chi Uy

Nghe vậy, đám sinh linh trẻ tuổi trước mặt biến sắc, sau lưng phát lạnh, không nhịn được lui về sau một bước.

Tứ phương, càng thêm tĩnh mịch!

Tên một người, không aidám động!

“Luân hồi yến lần này, xem ra các ngươi không có tư cách rồi.” Sau đó, Cố Trường Sinh cười nói, cất bước đi lên núi, vẻ mặt tùy ý nhẹ nhõm, giống như đi trên địa bàn của mình vậy.

Hắn đã nhìn thấy mười cái vương tọa trên đó, sáng chói óng ánh, đại biểu cho vô thượng vinh quang của thế hệ trẻ tuổi.

Mỗi một vương tọa đều được điêu khắc tại một ngọn núi màu đen, phát ra quang huy huyền diệu mà mông lung, có nồng đậm tử khí, hình thành sương mù.

Ngoài ra, nơi đó còn có một cây trà đen như mực, đón gió phấp phới.

Thân cây màu đen, nhưng lá trà lại hiện lên cửu sắc, tỏa ra ánh sáng lung linh, giết chóc lưu chuyển, có thể trảm diệt tất cả, lá trà hữu hình giống như hình kiếm, đại đỉnh, chuông thần, ung dung đung đưa, đạo vận hiển ra, có khí thế vô thượng xen lẫn tràn ngập.

“Các vị, đừng chần chừ nữa, thời điểm này, còn không nhìn ra tên gia hỏa kia kinh khủng sao?” Bỗng nhiên, một sinh linh tuổi trẻ quát to, như tiên tử, gương mặt như nữ tử Nhân tộc, tiên khí mờ mịt.

Nàng không lựa chọn đón đỡ thủ đoạn của Cố Trường Sinh, ngược lại tại dùng táng thuật du tẩu ở xung quanh, lúc đưa tay đều là quang hoa cường đại.

“Luân hồi yến, không cho phép một tên Nhân tộc ngoại lai xen vào, đó chính là sỉ nhục chúng ta.” Một sinh linh khác lộ ra vẻ khó coi, mở miệng nói, bả vai có hai đầu thần rắn quấn quanh, phun ra nuốt vào hắc vụ đáng sợ, có thể che lấp thiên địa, vô cùng kinh khủng.

Nhưng Cố Trường Sinh vẫn đi lên đỉnh núi, đối mặt với thế công của tất cả mọi người, vẻ mặt hắn ta không hề thay đổi.

“Đến bây giờ, còn không rõ ràng chênh lệch giữa chúng ta sao?” Hắn nói, cũng không cuồng vọng, chỉ đang trần thuật một sự thật mà thôi.

Ánh mắt hắn bình thản, huy quyền đập lên phía trước!

Đông!

Uy lực của một quyền vô cùng kinh thế, giống như một phương thế giới cổ lão đang đổ sụp, bao trùm mà xuống, không người có thể so, băng thiên liệt địa!

Một tiếng ầm vang, bốn phương run rẩy.

Phốc!

Nữ tử váy trắng vừa đánh ra một chưởng lập tức rút lui, trong miệng phun máu, không biết đã vỡ bao nhiêu đoạt xương cốt.

Nếu không phải thời khắc mấu chốt có táng khí cường đại bảo vệ thân thể, phát ra hào quang óng ánh, vừa rồi nàng ta đã trực tiếp sụp đổ thành một đoàn huyết vụ.

“Quá mạnh! Đơn độc tiến lên, không thể địch!”

Một phương hướng khác, một vị thiên kiêu vô địch trẻ tuổi, toàn thân giấu trong hắc bào sinh ra sợ hãi hối hận.

Cố Trường Sinh đưa tay, ngàn vạn đạo thần kiếm màu đen và màu màu vàng xen lẫn hiển hiện, phong mang kinh thiên, chính là Côn Bằng Bảo Thuật diễn hóa, kết hợp với Chỉ Qua Quyết!

Ngàn vạn thần kiếm chém xuống, như sao trời ầm vang rơi đập!

“Sao lại thế...” Tên thiên kiêu vô địch giấu trong áo bào màu đen trừng lớn mắt, liều mạng chống cự, hai đạo táng khí hóa thành một cái đầu quỷ hào hùng, lại lập tức bị trảm diệt.

Sau đó cổ bị một thanh kiếm quang sắc bén rạch ra, tiên huyết bắn

lên rất cao, lộ ra khuôn mặt chân thực.

Hắn ta tài hoa xuất chúng, khí khái anh hùng hừng hực, thực lực siêu tuyệt.

Nhưng lúc này đầu lâu rơi xuống, trên mặt hiện lên vẻ thê lương, không cam lòng, hắn ta biết cái mạng của mình đã không còn.

Phù một tiếng!

Mi tâm hắn ta bị một đạo kiếm quang chém ra, một cái chân mệnh mất hiệu lực, sau đó xuất hiện lần nữa ở một bên khác, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ và trắng bệch.

Vô số sinh linh táng thổ tại bốn phương tám hướng nhìn một màn này, cũng bị lây nhiễm, toàn thân phát lạnh.

“Tên Nhân tộc nàylại cường đại đến tình trạng như thế...”

“Thật đáng sợ!” Bọn họ sợ hãi, rất nhiều sinh linh thế hệ trước đắng chát, trước đó dự cảm không tốt, bây giờ đạt được chứng minh.

“Chẳng lẽ tên Nhân tộc này từ ngoại giới đến đây khiêu chiến? Chuẩn bị quét ngang tất cả tồn tại trẻ tuổi trong táng thổ sao?” Giờ phút này, bọn họ không nhịn được bắt đầu suy đoán về phía này.

“Mọi người cùng nhau xuất thủ toàn lực, nếu không sẽ không có bất cứ cơ hội nào!” Lúc này, Liệt Thiên cổ thú bỗng nhiên hô lớn, vẻ mặt lộ ra nồng đậm kinh hãi.

“Không cần do dự, bằng không không có cơ hội!” Xích Liêu cũng hô to, thân thể hoảng sợ mà run rẩy.

Bốn người khác nghe vậy, sắc mặt bỗng nhiên trở nên kiên quyết, hiểu trận chiến này gian khổ.

Cố Trường Sinh tuyệt đối là người cùng thế hệ mạnh nhất mà bọn họ từng gặp.

Cho dù Cổ Vương lúc còn trẻ, cũng không thể khủng bố như vậy!

“Giết!”

“Giết!”

“Liều mạng với hắn!”

Bọn họ gào thét, toàn thân sáng lên, táng khí hiển hiện, vận chuyển tuyệt học.

Phía sau một người xuất hiện nồng đậm hắc vụ, trong đó mơ hồ có âm thanh chư thiên ngâm xướng, Thần Ma chém giết truyền ra.

Một người khác giống như xếp bằng trong hư không, từng đạo thần hoàn sáng lên, giống như từng tiểu thế giới, trong mỗi thế giới đều có một vị thần phật ngồi xếp bằng.

Rầm rầm rầm!

Tất cả mọi người lần nữa vây công, từ bốn phương tám hướng giết tới, xuất thủ tất cả các loại táng thuật, táng pháp cổ lão, diễn hóa từng tiểu thế giới, biểu hiện ra các loại quy tắc!

“Còn không nhận rõ hiện thực sao?” Cố Trường Sinh lắc đầu, vẻ mặt vô cùng lạnh nhạt bình tĩnh.

Bỗng nhiên, soạt một tiếng.

Giữa thiên địa giống như vang lên âm thanh hỗn độn thủy triều va đập, phô thiên cái địa, sôi trào mãnh liệt, từ trong hư không truyền đến.

“Đó là âm thanh gì...” Vẻ mặt của tất cả sinh linh đại biến, nghe thấy âm thanh như thủy triều cuồn cuộn trên hải dương.

Trong chớp mắt này, bọn họ cũng cảm thấy trái tim đang run rẩy, mạch máu giống như sắp băng liệt, có khí tức kinh khủng dâng lên, sau đó đột nhiên bao phủ bốn phương tám hướng thiên địa.

Cố Trường Sinh cất bước, sau lưng hắn, có vạn vạn quang hoa bộc phát, giống như vạn vạn đạo thần hà, chiếu rọi thiên hạ.

Một mảnh bích hải vô tận bỗng nhiên hiển hiện trên hư không, vô

ngần vô biên, tung bay tầng tầng tiên vụ, trong biển xanh, hỗn độn thủy triều, bốc lên đập mạnh, giống như có thể bao phủ vũ trụ.

Một gốc thanh liên chống trời sừng sững trong biển xanh, tiên khí và hỗn độn khí nồng đậm quấn quanh, xa xưa lại tuyên cổ, những hạt tròn nhỏ bé kia, như là tinh thần nhật nguyệt, đang rung động ầm ầm.

Dị tượng, Hỗn Độn Chủng Thanh Liên!

Một màn dị tượng kinh khủng này đủ để chấn thế, khiến tất cả sinh linh dại ra, sau đó toàn thân rung động, bất luận là tu vi này, giờ phút này cũng phải mở to hai mắt nhìn.

Giờ khắc này, tất cả công phạt phóng đến trước mặt Cố Trường Sinh đã tan rã.

Cho dù là những công kích vô cùng quỷ dị đáng sợ không cách nào hoàn toàn hóa đi, đánh lên người hắn, nhưng cũng không bất cứ tác dụng gì, còn không nhấc một góc áo của Cố Trường Sinh lên được.

“Đây là...”

“Vạn Pháp Bất Xâm, vạn thuật không dính, đây chính là chỗ kinh khủng của Hỗn Độn Thể sao?”

Bên trong hư không, mấy vị sinh linh cổ lão của táng thổ sợ hãi, giọng nói phát run, con mắt trừng lớn, da đầu như muốn nổ tung.

Ong!

Lúc này, gốc thanh liên kia đột nhiên run rẩy, quang huy vẩy xuống, có lực lượng quỷ dị truyền đến, giống như định trụ thiên địa!

Sau đó, ngàn tỉ lớp hỗn độn thủy triều bộc phát, phô thiên cái địa, mênh mông bành trướng, bao phủ tất cả.

Ầm vang một tiếng!

Đám thiên kiêu vô địch trẻ tuổi bị định trụ ở bốn phương tám

hướng, vẻ mặt hãi nhiên sợ hãi, bị đánh bay ngược ra ngoài, thân thể nổ tung giữa không trung, hóa thành huyết vụ đầy trời!

Chương 391: Đánh Đến Không Phục Cũng Không Được, Cây Cổ Trà Luân Hồi, Trà Yến Bắt Đầu

Đó là một mảnh hải dương do hỗn độn khí tạo thành, mỗi sợi hỗn độn khí theo thanh liên chập chờn, rơi đập xuống, ẩn chứa lực lượng nặng nề đến khó mà tưởng tượng.

Dường như trong nháy mắt này, thân thể bảy người kia đều nổ tung, cho dù sử dụng loại thủ đoạn nào chống cự, cũng đều vô dụng!

Đó chính là dị tượng nghiền ép thuần túy!

Một màn này có tính chấn động, khiến tất cả sinh linh đều sợ hãi, mở to mắt nhìn.

Mặc dù không phải nhằm vào bọn họ, nhưng một luồng ba động truyền đến, vẫn kinh người như cũ, giống như một phương vũ trụ bao trùm xuống, hoàn toàn có thể chụp bọn họ thành huyết vụ!

Mạnh như bảy vị thiên kiêu trẻ tuổi vô địch, nhục thân mỗi người đều không yếu, kết quả vẫn bị dị tượng kinh khủng ép đến nổ tung, đừng nói là bọn họ.

Giờ phút này, ánh mắt tất cả sinh linh nhìn về phía Cố Trường Sinh đều tràn ngập hoảng sợ và hãi nhiên.

Loại thủ đoạn này, thật sự quá cường đại!

Tên Nhân tộc thần bí đến từ ngoại giới này lấy sức một mình, hiện ra chiến lực kinh khủng đến không thể tưởng tượng được, quét ngang bảy người mạnh nhất Cửu U táng thổ đời này!

Không thể không nói, chuyện xảy ra hôm nay đủ để ghi vào điển tịch táng thổ, để tất cả sinh linh hậu thế nhớ kỹ.

“Đây mới là thực lực chân chính của chủ nhân sao?”

Đồ Tiên cũng cực kì chấn kinh, sau khi phản ứng lại, trên khuôn mặt lạnh lùng hiện ra nồng đậm sùng kính, thậm chí là cuồng nhiệt mà chính nàng cũng không phát hiện được.

“Trận chiến này thật sự...”

“Kết quả này, quá dọa người!”

Lúc này, mấy sinh linh cổ lão ở trong hư không cũng đã ngốc trệ sau đó không khỏi cười khổ nói.

Bọn họ cũng không ngờ tới kết quả này.

Xác thực, cho tới bây giờ, bảy người kia chưa từng bại nhanh như vậy.

“Không hổ là người mạnh nhất cùng thế hệ tại ngoại giới! Thiên phú và thực lực bực này, chỉ tiếc không phải là sinh linh bên trong táng thổ ta.....”

“Chúng ta thán phục!”

Trước đó bọn họ còn từng hoài nghi câu nói kia là thật hay giả, giờ phút này đã không còn nghi ngờ nữa, thực lực này, cho dù là ở ngoại giới hay Cửu U táng thổ, đều tìm không ra một người.

Mặc dù bọn họ cũng có ý niệm bóp chết Cố Trường Sinh ở đây.

Nhưng cũng rõ ràng, Cố Trường Sinh đã có dũng khí đơn độc tới đây, tuyệt đối là có nắm chắc.

Ý nghĩ này, rất nhanh bị bọn họ ngăn chặn lại.

“Như vậy, các ngươi còn có thể ngăn cản ta sao?” Cố Trường Sinh lắc đầu, chậm rãi đi lên, dị tượng sau lưng thu liễm, nhưng trong lòng tất cả sinh linh vẫn còn sợ hãi, cảm thấy vô cùng hãi nhiên.

Gốc thanh liên chống trời kia sừng sững tại Hỗn Độn hải dương, khoác lên từng khỏa sao trời, trong lúc đó, giống như có thể diễn hóa thiên địa, quay về cổ lão.

Quang hoa thu liễm, âm thanh hỗn độn thủy triều biến mất.

Ong!

Sau đó, một đoàn huyết vụ trên không trung hạ xuống, quang hoa lấp lánh, nồng đậm tử khí, ngưng tụ thành thân hình của tất cả thiên kiêu trẻ tuổi vô địch.

Đến cảnh giới của bọn họ, chỉ cần Chân Linh bất diệt, sẽ rất khó chết đi.

Hơn nữa, nguyên nhân quan trọng nhất là Cố Trường Sinh không hạ sát thủ đối với bọn họ.

“Tại sao tên gia hỏa này lại mạnh như vậy...”

“Rõ ràng tu vi cảnh giới còn thấp hơn ta, nếu tu vi cảnh giới của hắn đuổi kịp ta, chẳng phải càng đáng sợ sao?”

“Buồn cười, trước đó chúng ta còn trào phúng Đồ Tiên, nhưng bây giờ xem ra, chúng ta còn không thể so sánh với ánh mắt của nàng.”

“Loại thực lực này...” Giờ khắc này, bọn họ vô cùng đắng chát, vẻ mặt không cam lòng, bất đắc dĩ, đồng thời cũng sa sút tinh thần.

Ngay trước mặt trăm vạn sinh linh táng thổ, bảy người liên thủ cũng không địch lại Cố Trường Sinh, ngược lại bị đánh thành dáng vẻ thê thảm bây giờ.

Đả kích trầm trọng này, không phải dăm ba câu có thể nói rõ.

Bọn họ đều là hạng người lòng cao hơn trời, tin tưởng vững chắc bản thân là thiên kiêu vô địch, nhưng bây giờ lại không có mặt mũi nào xưng là vô địch cùng thế hệ tại Cửu U táng thổ.

“Quái vật vạn cổ khó gặp, làm sao lại trùng hợp để ta gặp...”

“Đây là vận khí gì?” Xích Liêu một thân áo bào tím, sau lưng chính là tộc Xích Kiêu Vương, bây giờ sắc mặt hắn ta tái nhợt, khẽ run, sau đó không nhịn được lắc đầu đắng chát cười một tiếng.

“Ép tới chúng ta không ngẩng đầu lên được, đoán chừng tại ngoại

giới cũng là như vậy đi?”

“Tên gia hỏa này đúng là quái thai, vạn cổ không tìm được một người như thế.”

Liệt Thiên cổ thú chăm chú nhìn bóng lưng Cố Trường Sinh đang đi lên đỉnh núi, trong mắt vô cùng phức tạp, có không cam lòng, có oán giận, đắng chát, cũng có một chút khâm phục.

Cố Trường Sinh là Nhân tộc duy nhất, cường đại đến mức khiến bọn họ sinh ra khâm phục!

Liệt Thiên cổ thú là một ít sinh linh mạnh nhất có thể đặt ngang với hư không cổ thú.

Tổ tiên hắn ta từng là tồn tại vô thượng từng chém giết với Chân Long, giết tới thiên khung nổ tung, vũ trụ khô kiệt, vạn vạn thế giới đổ sụp.

Đến dòng dõi Chân Long hắn ta còn coi nhẹ, nhưng bây giờ, trên người Cố Trường Sinh, hắn ta lại cảm thấy khâm phục.

Mặc dù sáu sinh linh tuổi trẻ còn lại bại trong tay Cố Trường Sinh, nhưng bây giờ đều đã khâm phục, trong nội tâm không còn suy nghĩ khác.

Đây chính là dựa vào thực lực đánh phục bọn họ.

Không phục cũng không được!

“Xem ra vẫn rất thức thời, cũng không ngốc.” Cảm nhận được suy nghĩ của đám thiên kiêu trẻ tuổi này, Cố Trường Sinh có chút kinh ngạc, hắn không giết bọn họ, thuần túy là không muốn gây ra phiền phức khác.

Nhưng nếu bọn họ không biết sống chết, hắn cũng không ngại huyết tẩy tứ phương.

“Chủ nhân...” Sau lưng, Đồ Tiên đi theo, ánh mắt mang theo sùng kính.

Giờ khắc này, cả tòa Thánh Sơn, chỉ có Cố Trường Sinh và nàng

đang đi lên đỉnh núi, vẻ mặt các sinh linh còn lại đều phức tạp, mang theo các loại cảm xúc, rơi vào phía sau.

Bao gồm Xích Liêu, Liệt Thiên cổ thú cũng không dám đi lên quá gần, tránh trêu đến Cố Trường Sinh không vui.

Nhìn một màn kỳ dị này, tất cả sinh linh đến đây tham dự luân hồi yến đều im lặng, không cảm thấy kỳ quái.

Không thể nghi ngờ, từ hôm nay trở đi, Cố Trường Sinh sẽ được lưu truyền đến tám châu lớn tại Cửu U táng thổ, khiến vô số sinh linh rung động, sau đó một mực nhớ kỹ hắn.

Chương 392: Đánh Đến Không Phục Cũng Không Được, Cây Cổ Trà Luân Hồi, Trà Yến Bắt Đầu (2)

Chiến tích như thế, một người quét ngang đám thiên kiêu vô địch cùng thế hệ tại Cửu U táng thổ, chấn động cổ kim!

Việc này, sẽ dẫn phát gợn sóng đáng sợ.

Trên ngọn núi, có kỳ thạch, thần kiếm cắm trên mặt đất, cũng có cổ thụ, cành cây che trời, vô cùng cổ lão.

Vẻ mặt Cố Trường Sinh tự nhiên, tùy tiện tìm một vương tọa ngồi lên, cảm nhận được khí tức kì dị như hắc ngọc thạch ôn hòa.

Rất hiển nhiên, những cái vương tọa này rất bất phàm, lúc chế tạo, in dấu xuống đường vân thần dị, trợ giúp luyện, là bảo vật hiếm có.

Mặc dù tổng cộng có mười cái vương tọa, nhưng lúc này cũng không ai dám ngồi xuống bên cạnh Cố Trường Sinh, cho dù là Đồ Tiên, cũng chỉ như thị vệ cầm chiến kích trong tay đứng phía sau hắn.

Về phần Liệt Thiên cổ thú, Xích Liêu và đám thiên kiêu vô địch khác, càng thêm đắng chát bất đắc dĩ, đành phải ngồi trên một trăm cái thánh ghế.

Ong!

Đột nhiên, có khí tức nhu hòa vẩy xuống, như táng văn, đến từ một gốc trà đen như mực, giống như cây Ngộ Đạo Trà mà Cố Trường Sinh từng lấy được ở Không Thiền Giới.

Dường như bản nguyên của hai loại cây này có chút đồng nguyên.

Nhưng rõ ràng, khí tức tuế nguyệt của gốc trà này lâu đời cổ lão hơn, đến từ thời kì rất cổ lão, thậm chí đã sống qua mấy thế.

Cố Trường Sinh đếm qua, tổng cộng có mười lá trà.

Mỗi lá trà đều không giống nhau, thần vận phi phàm, tỏa ra ánh sáng lung linh, hiện lên hình kiếm, hình chuông, đỉnh hình, chập chờn lay động, quang hoa vạn vạn, cũng tràn ngập tử khí.

Nhưng đồng thời cũng có quy tắc luân hồi lưu chuyển, khí tức đen trắng, đạo vận kéo dài, xen lẫn dâng lên.

“Đây là cây cổ trà luân hồi mà chư vương dùng vô thượng thủ đoạn cấy ghép từ đất luân hồi mà ra, nhiễm khí tức luân hồi, ẩn chứa áo nghĩa luân hồi, trăm triệu năm mới có thể kết ra một lá trà, mỗi lần chỉ có mười chén nước trà.”

“Phục dụng trà này, có thể khiến sinh linh lĩnh ngộ luân hồi, từ đó thu hoạch được tạo hóa vô thượng, chính là tiên duyên hiếm có.” Đồ Tiên thấy dáng vẻ Cố Trường Sinh có chút hứng thú, liền nói.

“Luân hồi yến, còn phải đợi người nào sao?” Cố Trường Sinh hỏi.

Nếu mười cái ghế, ngoại trừ thiên kiêu vô địch trẻ tuổi của tám châu, chắc hẳn còn hai người nữa, là ai?

Đồ Tiên cũng không mở miệng, trong hư không, một trận gợn sóng truyền đến, mấy vị sinh linh cổ lão phụ trách chủ trì luân hồi yến lần này hiện thân, vẻ mặt mang theo vài phần mất tự nhiên nói, “Vốn dự định đợi thêm mấy tên thiên kiêu nữa, nhưng hiện tại xem ra, đã không cần.”

Bọn họ cũng rất bất đắc dĩ.

Vốn là thế hệ trẻ tuổi của tám châu tranh phong, kết quả lại xuất hiện một tên quái vật như Cố Trường Sinh, thực lực cường đại đến không thể tưởng tượng nổi.

Cho dù có mấy tên thiên kiêu đến nữa, chỉ sợ cũng chỉ là kết quả như vậy, sẽ không có gì thay đổi.

Không ai là đối thủ của hắn hắn.

Xung quanh ngọn núi, vô số sinh linh nhìn chằm chằm nơi này, mang theo khao khát và sốt ruột.

Mặc dù không uống được trà luân hồi, nhưng hương trà tiêu tán ra cũng ẩn chứa vô thượng ảo diệu.

“Trà yến, bắt đầu!” Sau đó, một lão giả mọc ra râu dê mở miệng nói.

Hư không ong một cái, bắt đầu có sinh linh cổ lão hiện thân, chính là đại sư trà đạo, nghiên cứu đạo này ngàn vạn năm, dùng công cụ đặc thù, bắt đầu ngắt hai lá cổ trà luân hồi.

Cây cổ trà luân hồi sừng sững trên đỉnh núi Thánh Sơn, dùng trồng bùn đất luân hồi đến từ chỗ sâu trong táng mà trồng, mỗi khối đều nhiễm lấy khí thế kinh khủng, rất phức tạp, có sương mù hỗn độn và tử khí khuếch tán.

Không thể nghi ngờ, đừng nói là Đại Đế, cho dù là Chân Tiên cũng không dám tuỳ tiện tới gần, sẽ bị loại khí thế bộc lộ ra kia khiến cho nổ tung.

Cho nên không có bất kì sinh linh nào dám đánh chủ ý lên gốc cổ trà luân hồi này.

Cho dù là đại sư trà đạo vừa hiện thân kia cũng phải mặc nhuyễn giáp được chế tạo bằng chất liệu đặc biệt, trật tự quy tắc xen lẫn, lít nha lít nhít, điêu khắc đường vân phức tạp.

Đồng thời nhiễm khí tức chư vương của Cửu U táng thổ, mới có thể chống cự khí thế đó, nếu không sẽ không dám hái.

Nhưng cho dù như thế, động tác của hắn ta vẫn rất cẩn thận, trong tay cầm dụng cụ hái, đều là dùng mã não chục tỷ năm cực kì hiếm thấy luyện chế mà thành.

Bởi vì một khi lá cổ trà luân hồi nhiễm phải khí tức không thuần túy, liền trốn vào hư vô, chính là vật cực kì có linh khí.

Đại Đế xuất thủ, cũng chưa chắc có thể vây khốn nó.

Ong!

Mỗi lá trà đều giống như dùng kim loại rèn đúc đúc thành, xán lạn mà óng ánh, lúc lay động phát ra âm thanh thanh thúy, đồng thời

có gợn sóng khuếch tán ra, lan tràn trong hư không.

Nước pha trà cũng có lai lịch rất lớn, cũng là dòng nước tinh thuần nhất chảy trong đất luân hồi.

Một giọt cũng là trên đời khó cầu, đừng nói đến một bình.

Cũng chỉ có chư vương mới có thủ bút như vậy.

Nhưng chính vì vậy, mỗi lần tân vương hội, mới có thể khiến tất cả sinh linh trong tám châu nhìn chăm chú để ý, kích động phấn chấn không thôi.

“Trà này thật thơm, cũng ẩn chứa luân hồi chi khí cực kì tinh diệu, giống như có thể khiến người ta lâm vào luân hồi.” Cố Trường Sinh không khỏi tán thưởng, nhìn chăm chú nước trà đang bốc hơi nóng nói.

Trong tay đại sư trà đạo hiển hiện vạn vạn đạo xích hà, một mảng lớn quang huy xuất hiện, giống như đã trở thành từng sợi tinh khí thiên địa đang nghịch nước.

Tại Tiên Vực căn bản không gặp được cổ trà luân hồi cổ, chính là thần vật trong truyền thuyết.

Cố Trường Sinh may mắn nên mới gặp được bên trong Cửu U táng thổ.

Đương nhiên, nếu không có bản lĩnh nhất định, thì muốn ngửi một luồng hương trà cũng không được, một bộ phận sinh linh đứng gần xung quanh đỉnh núi này đều có lai lịch và thực lực lớn.

“Dựa theo truyền thống tân vương hội lúc trước, mười chén luân hồi cổ trà, chia cho mười người cường đại nhất cùng thế hệ.”

“Sau đó mới có thể tranh đấu vị trí thứ nhất, tranh đoạt Luân Hồi Quả thần dị hơn.”

“Nhưng hôm nay, yến trà này sẽ không dễ làm.” Đồ Tiên đứng bên cạnh Cố Trường Sinh mở miệng nói.

Nàng cũng nhìn ra nan đề hôm nay.

Bởi vì bảy người còn lại có liên thủ cũng thua Cố Trường Sinh.

Giờ phút này bọn họ đều không có mặt mũi ngẩng đầu, đều cúi đầu, đừng nói đến uống trà, dù sao đây cũng là việc quan hệ đến tôn nghiêm và mặt mũi.

Cũng đại biểu cho mặt mũi của thế lực phía sau bọn họ.

Chương 393: Liên Tục Vào Trong Bụng, Luân Hồi Cổ Trà Tạo Hóa, Thực Lực Tăng Nhiều

Trà này, bọn họ không xứng uống!

Ừng ực...

Nước trà sôi trào, hương trà tỏa ra bốn phía, không bao lâu đã nấu xong chén cổ trà luân hồi đầu tiên.

Trong đó giống như chứa đựng ngàn vạn đạo quang hoa sáng chói, tỏa ra ánh sáng lung linh, hà thụy nghìn đạo, dị sắc vạn cái, có dị tượng hiển hiện trên không trung, xuất hiện các loại sinh linh vô địch cường đại, Chân Long, Chân Hoàng, Kỳ Lân, Huyền Vũ...

Chỉ là một luồng hương trà lan tràn ra đã khiến một đám sinh linh đứng gần cảm thấy thân thân nhẹ hơn, mỗi lỗ chân lông cũng đều thoải mái, dâng lên ráng lành.

“Đây chính là cổ trà luân hồi a, cuối cùng cũng gặp được, một luồng hương trà đã là như thế, khiến gông cùm xiềng xích của ta buông lỏng, nếu có thể uống một ngụm nước trà, không dám tưởng tượng sẽ xảy ra cái gì!”

“Có thể tận mắt nhìn đến thấy cổ trà luân hồi, cũng không phí công lão phu tu luyện lâu như vậy.”

Giờ khắc này, xung quanh đều sôi trào, đang không ngừng nghị luận.

Tất cả đều là ánh mắt cực nóng, hô hấp gấp gáp, sốt ruột với cổ trà luân hồi, đáng tiếc cũng chỉ có thể nhìn xem, không ngừng nuốt nước miếng.

Mấy tên sinh linh Liệt Thiên cổ thú, Xích Liêu ngồi trên thánh ghế.

Giờ phút này đã cảm giác được đạo vận huyền diệu trong hương trà bay đến, khiến cho hai đạo táng khí mà bọn họ đã ngưng thực càng trở nên kiên cố hơn, trong lúc mơ hồ giống như một loại sương mù nào đó bị thổi tan, trở nên trong sáng hơn.

Rất hiển nhiên, đây là chỗ huyền diệu thần dị của cổ trà luân hồi.

Chính vì vậy, bọn họ mới giãy dụa, không cam lòng, bất đắc dĩ.

Bọn họ cũng rất khao khát nước cổ trà luân hồi, có thể khiến tu vi của bọn họ tiến thêm một bước, thực lực càng thêm cường đại.

Nếu trước đó, không ai có tư cách uống trà này hơn bọn họ.

Nhưng bây giờ, trên mặt bọn họ nóng bỏng, hận không thể rời khỏi nơi đây.

Tư cách và tự tin của bọn họ, đều bị Cố Trường Sinh đánh nát.

“Haiz, thế mà trà này lại tiện nghi tên Nhân tộc kia...”

“Thịnh hội của táng thổ ta, kết quả lại khiến hắn được lợi.”

Nghĩ đến đây, vô số sinh linh ở đây đều cảm thấy không tốt, rất biệt khuất, cũng rất bất đắc dĩ và không cam lòng.

Nhưng bọn họ không có biện pháp, chỉ có thể trơ mắt nhìn trà yến bắt đầu, sau đó từng chén nước trà được Cố Trường Sinh uống vào trong bụng.

Quy tắc của tân vương hội còn tại đó.

Chẳng lẽ lại đi khiêu khích quy tắc sao?

Giờ khắc này, sắc mặt của toàn bộ sinh linh đều tái đi, đôi mắt phiếm hồng, nhìn chằm chằm Cố Trường Sinh, hâm mộ điên cuồng

hơn.

“Thua thiệt lớn, làm áo cưới cho người ta...” Mấy tên sinh linh cổ lão phụ trách chủ trì yến hội lần này cũng căng da đầu, ép buộc bản thân áp chế ba động trong lòng, nhưng vẫn cảm thấy lòng đang rỉ máu, co rút đau đớn.

Bọn họ chuẩn bị nhiều như vậy, kết quả lại đưa cho một tên ngoại nhân.

Thiên kiêu trong táng thổ của bọn họ chỉ xứng ngửi hương trà, nội tâm không ngừng thụ bị dày vò và giãy dụa.

Nhưng bọn họ không có cách nào ngăn cản, chỉ có thể cắn nát hàm răng nuốt xuống bụng.

“Chén thứ nhất, dùng lá trà hình kiếm để ngâm nở.”

Ánh mắt Cố Trường Sinh có dị sắc, cũng không để ý đến các ánh mắt ghen ghét xung quanh, tiếp nhận chén nước cổ trà luân hồi đầu tiên, trực tiếp ngửa đầu uống hết sạch, giống như uống rượu, từng tia từng sợi tinh túy từ khóe miệng hắn rủ xuống, sau đó oanh một cái, vô số xích hà và thần tiêu dâng lên, sau đó lại bị hắn hấp thu, mỗi một tế bào đều đang rung động.

Thứ này đã không còn là trà, mà là mảnh vỡ thuần túy nhất của quy tắc luân hồi.

Đồng thời, nguyên thần Chí Thánh đỉnh phong của hắn được cỗ này khí tức quy tắc luân hồi này tẩm bổ, không ngừng lớn mạnh.

Sau đó âm Dương Đạo Kiếm Đồ hiển hiện, màu vàng màu đen xen lẫn, lập tức chém xuống, chém đến Chí Thánh cảnh dần trở nên hoàn mỹ không một tì vết!

Cảm nhận được biến hóa trong cơ thể, đôi mắt Cố Trường Sinh sáng lên, không khỏi khen ngợi, “Đúng là đồ tốt.”

Vô số sinh linh nghe nói như thế, suýt chút nữa trợn trắng mắt, đây không phải nói nhảm sao?

Đây chính là nước cổ trà luân hồi, thế gian có bao nhiêu sinh linh

được uống qua chứ.

Sau đó.

Chén thứ hai vào bụng.

Các tế bào trong cơ thể Cố Trường Sinh tiếp tục rung động, thân thể đang sáng lên, lực lượng khí huyết bàng bạc từ đỉnh đầu xông ra, quấn quanh hỗn độn khí, như một đạo thiên lôi hỗn độn, xuyên qua bầu trời, đánh rách tất cả.

Thanh thế ngập trời, giống như một cái hỏa lò vũ trụ, dọa vô số sinh linh xung quanh sắc mặt trắng bệch, vẻ mặt sợ hãi, phát ra rung động từ linh hồn.

“Lực lượng khí huyết của tên gia hỏa này lại khủng bố như vậy!”

“Nếu lúc trước hắn toàn lực xuất thủ, vậy chẳng phải trong nháy mắt ta sẽ biến thành một đoàn huyết vụ sao?”

Đám sinh linh Liệt Thiên cổ thú lần nữa trợn tròn.

Sau đó, chén thứ ba, chén thứ tư, chén thứ năm.....

Vẻ mặt Cố Trường Sinh tự nhiên, ngồi xếp bằng, như trích tiên, không nhiễm bụi bặm, phía sau hắn dâng lên một mảng quang vũ lớn.

Từng chén nước cổ trà luân hồi vào trong bụng, giống như nước trà bình thường, tất cả sinh linh, bao gồm mấy tên sinh linh cổ lão phụ trách đều mở to hai mắt nhìn, không thể tin được.

“Tốc độ hấp thu của hắn nhanh như vậy sao?”

“Một chén cổ trà luân hồi ẩn chứa vô cùng vô tận thần vận linh cơ...”

“Hắn là ăn tươi nuốt sống sao?”

Oanh!

Khí huyết bàng bạc lần nữa dâng lên tận trời, đó là lực lượng quy

tắc thuần túy nhất, được mỗi tế bào trên cơ thể Cố Trường Sinh hấp thu.

Mỗi một tế bào đều sáng lên, như từng thế giới, có thật âm thanh rất lớn truyền ra, giống như có Tiên Đế đang tụng kinh, muốn mở vũ trụ, rung động chư thiên.

Bên người Cố Trường Sinh, Luân Hồi Bảo Thuật ngưng tụ ra một đạo tiên khí đang không ngừng lớn mạnh, sau đó trong đó truyền đến âm thanh như sóng lớn trong đại dương mênh mông.

Trong nháy mắt, giống như tạo thành luân hồi chi hà!

Mà con sông này, ong một cái, rơi vào trong thiên môn, vào nội thế giới của Cố Trường Sinh, lập tức kéo dài ra, chìm vào chỗ rất sâu.

Nhờ vào đó, tu vi của Cố Trường Sinh từ Chí Thánh cảnh, đột phá đến Đại Thánh cảnh, thực lực lần nữa tăng lên rất nhiều! _

Chương 394: Thế Gian Này Không Người Dám Chặn Đồ Của Cố Gia Ta Cố, Chém Ngươi Cũng Là Lãng Phí

“Luân hồi chi lực, vốn là thiên phú thần thông đầu tiên mà ta đản sinh ra, từ sinh đến tử, từ tử đến sinh, chưởng khống quy tắc sinh tử, tuế nguyệt biến hóa, mới là luân hồi.”

“Đối với ta mà nói, bây giờ quy tắc luân hồi mới là quy tắc ta dễ dàng chưởng khống nhất.”

Vẻ mặt Cố Trường Sinh có chút kinh dị.

Đạo tiên khí đầu tiên vô cùng ngưng thực, mơ hồ hóa thành thần vòng, sau khi diễn hóa luân hồi chi hà, lần nữa hiển hiện, cũng không yên lặng.

Nhưng hắn cũng không để ý, quy tắc luân hồi ẩn chứa áo nghĩa sinh tử, vốn huyền diệu khó lường.

Hơn nữa lực lượng luân hồi xem như một trong những thủ đoạn chí cường của Cố Trường Sinh, rất ít vận dụng.

Sinh linh bình thường, trừ phi có bí bảo đặc thù, nếu không khó mà chống cự được loại vĩ lực này.

Đến bây giờ, Cố Trường Sinh vẫn còn nhớ kĩ đầu hoàng kim Kì Lân mà hắn đã gặp ở Hắc Tử tinh khoáng là do tuế nguyệt thần kim biến thành.

Loại lực lượng tuế nguyệt thuần túy kia có thể hóa đi tất cả, đến hư vô cũng không thừa, rất kinh khủng quỷ dị.

“Hôm nay, nhân cơ hội này đột phá đến Đại Thánh cảnh, cách Chí Tôn cảnh cũng không xa.”

“Đoán chừng khi ta rời khỏi nơi đây, trở về Tiên Vực, Đệ lộ cũng sắp mở ra.”

Sau đó, ánh mắt Cố Trường Sinh có chút chớp động, nguyên thần Đại Thánh cảnh cửu thải lưu ly càng thêm sáng chói, xếp bằng trong thức hải, huy hoàng chói mắt đến không thể nhìn thẳng, có lực lượng áp bách kinh khủng.

Cửu U táng thổ không giống với ngoại giới, quy tắc thiên địa nơi này cực kì đặc thù, cho nên Cố Trường Sinh đột phá Đại Thánh cảnh, cũng không có bất kỳ thiên kiếp nào giáng lâm.

Ngược lại, khí tức của hắn được quy tắc luân hồi lây nhiễm, trở nên mơ hồ mà hư vô, giống như muốn biến mất khỏi phương thế giới này.

Sau đó.

Đạo khí tức luân hồi này tiêu tán, lần nữa quy chỗ rất sâu trong nội thế giới, hóa thành luân hồi chi hà lao nhanh.

Trong đó giống như ẩn chứa sự huyền diệu thần bí nhất của thiên địa.

So với vừa rồi, khí tức của Cố Trường Sinh càng thêm đáng sợ, một màn này khiến vô số sinh linh xung quanh lần nữa hít một hơi

lãnh khí.

“Uống nhiều nước trà cổ luân hồi như vậy, lại không có chuyện gì, đám thiên kiêu lúc trước, một chén cũng phải luyện hóa nhiều ngày...”

“Đây là quái vật gì vậy, tốc độ tu luyện khủng bố như thế gần như không tồn tại trên đời. Hơn nữa chiến lực còn khủng bố ngập trời, nếu không có gông cùm xiềng xích của cảnh giới, thật không dám tưởng tượng có thể đạt tới tình trạng nào.”

Bọn họ kinh hãi.

Bởi vì uống mấy chén nước cổ trà luân hồi, thực lực của Cố Trường Sinh lại cường đại hơn vừa rồi rất nhiều.

Hơn nữa, khí huyết bốc lên ngập trời, phá khai thiên vũ, xuyên qua tất cả kia, khiến bọn họ kinh hãi rung động.

Đám sinh linh Liệt Thiên cổ thú vốn đã không địch lại, hiện nay chênh lệch còn lớn hơn, khiến bọn họ đắng chát.

Ong!

Quang hoa thu liễm, thanh thế biến mất.

“Chín chén cổ trà luân hồi vào bụng, chưởng khống quy tắc luân hồi cũng tăng lên không ít, nhưng đáng tiếc hiệu quả phía sau đã cực kỳ nhỏ bé.”

Cố Trường Sinh khẽ lắc đầu, sớm có đoán trước.

Sau đó, dị tượng và khí tức trên cơ thể hắn biến mất, cả người lại biến thành dáng vẻ như trước, bình thản lạnh nhạt.

Chén nước trà cuối cùng, hắn ban cho Đồ Tiên.

Bởi vì càng về phía sau, hiệu quả của nước cổ trà luân hồi đối với hắn cũng cực kỳ bé nhỏ.

Hắn sẽ không bạc đãi người bên cạnh.

Đương nhiên, mỗi lá trà đều có hình dạng khác nhau, nêu quá trình ngắt lấy cũng rất khác biệt, bọn chúng chìm nổi trong hư không, lại ẩn chứa quy tắc luân hồi rất tinh túy, đều thuộc về đồng nguyên.

“Đa tạ chủ nhân ban thưởng trà.” Đồ Tiên sững sờ, không nghĩ tới Cố Trường Sinh sẽ ban thưởng trà cho mình, nhưng tính cách nàng cũng không nhiều lời, sau đó cung kính tiếp nhận.

Đám sinh linh Liệt Thiên cổ thú nhìn thấy vậy, vô cùng hâm mộ, bây giờ xem ra Đồ Tiên còn thông minh hơn bọn họ rất nhiều, sớm đã biết rõ Cố Trường Sinh kinh khủng, lựa chọn thần phục đi theo.

Buồn cười trước đó bọn họ còn chế giễu Đồ Tiên.

Đoán chừng nguyên nhân Đồ Tiên coi thường bọn họ, chính là bởi vậy đi.

“Haiz, nếu chúng ta sớm biết rõ thì tốt rồi, có thể học Đồ Tiên, nói không chừng có thể uống một chén nước cổ trà luân hồi đó.” Có sinh linh thở dài nói, cảm thấy rất tiếc nuối.

“Liên tiếp chín chén trà vào trong bụng, không hổ là Hỗn Độn Thể, nếu đổi là sinh linh khác, đã bị đạo vận thần cơ kia làm cho no bạo...”

Rất nhiều sinh linh thế hệ trước đều cảm khái.

“Luân hồi yến, ngoại trừ trà luân hồi ra, hẳn là vật khác đi.”

“Dựa theo quy củ nơi này, có phải cũng nên thuộc về ta không?”

Mà lúc này, Cố Trường Sinh cười, nhìn chằm chằm mấy vị sinh linh cổ lão phụ trách nơi đây, thái độ rất tùy ý, không tôn kính như các sinh khác.

Nước cổ trà luân hồi thần dị như thế.

Vậy Luân Hồi Quả thì sao?

Cố Trường Sinh càng để ý Luân Hồi Quả hơn.

Đương nhiên, hắn là người ngoài, loại thần vật càng thêm trân quý như Luân Hồi Quả kia, khả năng rất lớn là đám gia hỏa này sẽ không lấy ra.

Lúc đó, hắn sẽ phải sử dụng một vài thủ đoạn khác.

“Luân Hồi Quả...” Nghe vậy, vẻ mặt mấy tên sinh linh cổ lão đang cảm khái kia trở nên cứng đờ, da mặt quất thẳng.

Luân Hồi Quả và nước cổ trà luân hồi hoàn toàn không giống nhau, thậm chí lại một số phương diện còn không có khả năng so sánh.

Đây cũng nguyên nhân vì sao mỗi lần diến ra luân hồi yến lại có một Luân Hồi Quả.

Đó là thần vật mà Tiên Vương phải tự mình đi hái.

Điểm này đã đủ chứng minh thần dị của nó.

Lần này luân hồi yến càng long trọng hơn, lấy ra ba trái Luân Hồi Quả, có thể nói là bỏ hết tiền vốn.

Nói thật, lấy ra Luân Hồi Quả, bọn họ hoàn toàn không nỡ, trái tim cũng co rút đau đớn và nhỏ máu.

Đừng nói là ba trái, cho dù là một trái cũng không nỡ.

Dù sao Cố Trường Sinh chính là Nhân tộc ngoại lai, cũng không phải sinh linh bản thổ.

Cho bọn họ cảm giác dùng bánh bao thịt đánh chó vậy, vô dùng đau lòng.

Nghe thấy lời này của Cố Trường Sinh, vô số sinh linh ngây ngẩn cả người, sau đó biến sắc, hàm răng muốn cắn nát.

“Tên gia hỏa này đã uống cổ trà luân hồi, lại còn không vừa lòng?”

“Khẩu khí thật lớn, Luân Hồi Quả chính là thánh vật của Cửu U táng thổ ta, vô số tuế nguyệt mới sinh ra một trái, có thể nói ba trái này là tất cả nội tình và tích lũy của chúng ta, dùng để tạo nên

vô thượng tân vương.”

“Cho dù hôm nay phải đánh vỡ quy củ, cũng không thể cho hắn!”

Chương 395: Thế Gian Này Không Người Dám Chặn Đồ Của Cố Gia Ta Cố, Chém Ngươi Cũng Là Lãng Phí (2)

Lúc này tất cả sinh linh trên khắp ngọn núi đều nghị luận ầm ĩ, đôi mắt đỏ lên.

Bất luận như thế nào, bọn họ cũng không nguyện ý tặng Luân Hồi Quả cho một tên Nhân tộc ngoại lai như Cố Trường Sinh.

Trừ phi tương lai hắn nguyện ý ở lại Cửu U táng thổ, trở thành sinh linh ở đây.

Đây không phải quy củ, mà là vấn đề nguyên tắc.

“Tiểu hữu, ngươi có nguyện ý lưu lại táng thổ không? Nếu không, chúng ta không thể đưa Luân Hồi Quả cho ngươi được.”

Trong đó, một vị sinh linh cổ lão mở miệng nói, chính là Vô Thượng Thiên Tôn, rất cường đại, như một bóng mờ ngưng tụ ở nơi này, khiến hư không vô cùng mơ hồ.

Nhưng ông ta có chút kiêng kị lai lịch phía sau Cố Trường Sinh, bây giờ vẻ mặt vẫn mang theo một chút thận trọng.

Mặc dù Vô Thượng Thiên Tôn cách Chuẩn Đế Cảnh không xa, nhưng cũng không nhất định có thể vượt qua ngưỡng cửa kia, cho nên đối với tất cả thiên kiêu, bọn họ đều có sự coi trọng nhất định.

Vẻ mặt Cố Trường Sinh không thay đổi nói, “Không trở thành sinh linh nơi này, thì không thể có được Luân Hồi Quả đúng không?”

“Đúng vậy, đây là ranh giới cuối cùng, đã không thể dùng quy củ ước thúc.” Một vị Vô Thượng Thiên Tôn khác mở miệng, ánh mắt yếu ớt, nhìn chằm chằm Cố Trường Sinh, muốn nhìn xem phản

ứng của hắn.

Nhưng khiến ông ta rất thất vọng, vẻ mặt Cố Trường Sinh vẫn bình tĩnh như trước, không có biến hóa nào.

“Nói nhiều như vậy, chính là không muốn cho ta đúng không?” Bỗng nhiên, Cố Trường Sinh khẽ cười nói, trong mắt có ý vị không hiểu.

Trước đó mấy tên sinh linh cổ lão này nói rất hay, sẽ không nhúng tay đến quy củ nơi này, để hắn tự do hành động.

Đó là bởi vì bọn họ cảm thấy Cố Trường Sinh tuy mạnh, nhưng còn chưa tới tình trạng dùng sức một mình đánh bại bảy người kia.

Nhưng bây giờ Cố Trường Sinh không những chiến bại bảy người kia, ngược lại còn toàn diện nghiền ép bọn họ.

Cái này không chỉ đánh mặt bọn họ, càng là đánh mặt toàn bộ sinh linh và các thế lực tại Cửu U táng thổ.

“Thắng, cũng không cho đúng không?” Cố Trường Sinh lộ ra vẻ mặt khác thường nói.

Chẳng biết tại sao, Đồ Tiên đứng bên cạnh hắn lại cảm thấy một cỗ hàn ý theo sống lưng đánh tới, vọt thẳng lên đỉnh đầu!

“Đây không phải vấn đề thắng bại, có đưa hay không.” Một vị sinh linh cổ lão quát lên.

“Tiểu bối, ngươi đủ rồi! Ngươi đã uống nước cổ trà luân hồi, xem như chúng ta đã hết lòng quan tâm giúp đỡ, làm người không nên quá tham lam, bất kể như thế nào, hôm nay cũng không thể đưa Luân Hồi Quả cho ngươi được.” Trong đó ánh mắt một vị sinh linh cổ lão hiện ra lãnh ý nói, khí tức Vô Thượng Thiên Tôn triển lộ, khiến thiên khung biến sắc, chấn vỡ vô số Tinh Thần ở thiên ngoại.

Ở đây có một vị thiên kiêu là hậu bối của ông ta, trước đó lên núi, bị một đạo khí thế của Cố Trường Sinh đánh bay ra ra ngoài, trong lòng nhẫn nhịn một đám lửa, trước đó trở ngại bối phận không

xuất thủ.

Giờ phút này, toàn bộ sinh linh đều phấn chấn, cuối cùng mấy vị Vô Thượng Thiên Tôn này đã không nhìn được rồi sao?

“Thế gian này, không ai có dũng khí chặn đồ của Cố gia ta đâu.” Cố Trường Sinh thản nhiên nói.

“Tiểu bối, ngươi có ý gì? Là muốn tìm chết sao?” Tên Vô Thượng Thiên Tôn vừa rồi răn dạy Cố Trường Sinh mở miệng nói, ánh mắt u lãnh, tràn ngập sát ý, không thích thái độ này của Cố Trường Sinh, quá tùy ý, căn bản không tôn kính đám tiền bối bọn họ.

“Dùng vật này chém ngươi, cũng thật đáng tiếc.” Cố Trường Sinh khẽ thở dài.

“Tại sao tu vi của ngươi không mạnh thêm một chút...”

Mặc dù hắn nói rất nhỏ, nhưng trong đám sinh linh ở đây, tu vi thấp nhất là Chí Tôn cảnh, ai lại không nghe rõ?

Giờ phút này, vô số sinh linh biến sắc, cảm thấy đỉnh đầu giống như bị xốc lên, sau đó một chậu nước đá dội vào trong đó!

Toàn thân phát lạnh!

Hắn có ý gì?

“Lời này của ngươi có ý gì?” Da đầu tên Vô Thượng Thiên Tôn vừa mở miệng run lên, cảm giác Cố Trường Sinh không giống như đang nói đùa.

Nhưng ông ta cũng là tồn tại sống vô số năm, đã phát giác chỗ không đúng.

Áo bào cuốn lên, trực tiếp ra tay với Cố Trường Sinh, khí thế khủng bố như thiên địa lật úp, như nhật nguyệt ù ù chuyển động, Thánh Sơn đều run rẩy, như muốn vỡ ra!

Đây chính là uy thế của vô thượng Chí Tôn.

Ở thiên ngoại, có thể nhất niệm trảm Tinh Thần, hủy diệt vô số

tinh vực!

“Chủ nhân...” Đồ Tiên biến sắc, kêu lên.

Nhưng Cố Trường Sinh giống như không nghe thấy, cũng không thèm ngẩng đầu.

Ống tay áo khẽ nhúc nhích, thần quang sáng chói bỗng nhiên chiếu rọi bốn phương tám hướng!

Ong!

Bỗng nhiên, hư không rung động, một thanh kiếm nhỏ màu vàng như tiên kim sáng chói xuất hiện, vô cùng loá mắt, đạo văn xen lẫn, trên đó tràn ngập thần uy vô địch giống như có thể trảm Đế.

“Dùng trên thân thể ngươi, cũng là lãng phí, đáng tiếc ta lại không mang theo bí bảo yếu hơn một chút.” Cố Trường Sinh nhẹ giọng nói, ánh mắt rất lạnh lùng.

“Mong công tử dừng tay!”

Oanh!

Đúng lúc này, phía đông Thánh Sơn có khí tức kinh khủng ngập trời xuất hiện, như cuốn sạch thiên địa, theo đó là một tiếng hô to dồn dập.

Xung quanh Thánh Sơn, vô số sinh linh đang phát lạnh, con mắt trừng lớn.

Nhưng mà, Cố Trường Sinh cũng không để ý, thậm chí cũng cần không thôi động, bí bảo tự có vô tận pháp lực niêm phong cất giữ, rất nhiều lão tổ trong gia tộc biết hắn muốn tới đây, đều tự mình tặng bảo vật cho hắn.

“Ta không thích giết chóc, đây là các ngươi bức ta đó.” Vẻ mặt Cố Trường Sinh cũng không thay đổi.

Ong!

Đạo kiếm khẽ run, phong mang kinh thiên, từ phía trước chém

xuống!

“Làm sao có thể...”

“Cái này...” Vô Thượng Thiên Tôn vừa xuất thủ cảm thấy bản thân bị tử ý bao phủ, đây không phải tử khí, chính là quy tắc tử vong thuần túy.

Giờ khắc này, tất cả thế công của ông ta đều bị trừ khử, đôi mắt trừng lớn, tràn ngập tuyệt vọng và hoảng sợ, hối hận và không dám tin.

Không cách nào chống cự!

Trước mắt, một đạo đạo kiếm quang sáng chói, giống như xuyên qua vĩnh hằng, trở thành sắc thái duy nhất giữa thiên địa, phù một tiếng, trảm diệt mi tâm ông ta.

Trong khoảnh khắc, cả người ông ta tan thành mây khói, bị một kiếm ma diệt tất cả vết tích! _

Chương 396: Rung Động Đến Run Lên, Thái Độ Của Bạch Cốt Vương, Rốt Cuộc Có Thân Phận Gì

Trên ngọn núi đen như mực, rất khoáng đạt, tử khí tràn ngập, có táng văn cổ lão lưu chuyển, phong bế nơi đây, đề phòng ngọn núi nổ tung.

Loại khí thế này quá kinh khủng, nếu là ngọn núi bình thường, đã sớm hóa thành tro tàn bột mịn.

Đạo kiếm màu vàng sáng chói từ chân trời rơi xuống, mang theo uy thế kinh khủng, khiến tất cả sinh linh phát lạnh.

Một vị Vô Thượng Thiên Tôn, chính là người mạnh nhất từ Chuẩn Đế trở xuống, không biết đã sống bao nhiêu năm tháng, cứ thế mà chết đi!

Đạo kiếm chém xuống, mi tâm xuyên qua, trước sau sáng trưng, sau đó hóa thành tro tàn, bị xóa đi vết tích, trở thành một mảnh hư vô.

Không thể không nói, một màn này quá chấn động lòng người, lúc đầu đám sinh linh xung quanh vẫn còn kích động phấn chấn, lập tức tĩnh mịch xuống.

Tất cả sinh linh giống như bị bóp chặt cổ, trừng to mắt, cảm giác da đầu muốn nổ tung, sau lưng đều là hàn khí.

Mặc dù Cố Trường Sinh chỉ là một tên hậu bối trẻ tuổi, nhưng hắn lại có thủ đoạn miểu sát Vô Thượng Thiên Tôn.

Chuyện này làm sao có thể không khiến bọn họ hoảng sợ, khó có thể tin, thần hồn rung động được.

“Ngươi...” Giờ phút này, mấy tên Vô Thượng Thiên Tôn còn lại cũng hoảng sợ, trong mắt bộc lộ chấn kinh, kiêng kị, nhìn chằm chằm Cố Trường Sinh.

Vừa rồi, bọn họ cũng cảm thấy bản thân bị tử vong bao phủ.

May mắn không phải nhằm vào bọn họ, nếu không, bọn họ tự nhân mình không có bất kỳ thủ đoạn nào chống cự, kết quả sẽ giống như vị kia.

Đến Vô Thượng Thiên Tôn cũng có thể tuỳ tiện trảm diệt.

Thủ đoạn này.....

Bọn họ không dám nghĩ lại, càng thêm kiêng kị Cố Trường Sinh.

“Vừa rồi hắn quá vội vàng, nếu không sẽ không có kết quả như vậy.” Đối với vị Vô Thượng Thiên Tôn đã chết kia, bọn họ chỉ có thể đồng tình.

“Bí bảo hắn mang theo lại cường đại đến trình độ này, thậm chí uy thế vừa rồi có thể trảm Đế!”

“Rốt cuộc tên gia hỏa này có thân phận gì?”

Giờ phút này, đám sinh linh Liệt Thiên cổ thú đã trừng lớn mắt, miệng lưỡi phát khô, khắc sâu cảm nhận về thủ đoạn lăng lệ và quả quyết của Cố Trường Sinh.

Đây tuyệt đối không phải người siêu nhiên xuất trần như vẻ ngoài, thủ đoạn vừa rồi, có thể nói sát phạt quả đoán.

Trước đó, bọn họ có thể sống sót, quả thật là vận khí lớn.

“Làm sao? Còn muốn thử lần nữa sao?” Vẻ mặt Cố Trường Sinh bình tĩnh, thản nhiên nói.

Đạo kiếm màu vàng kia chỉ là bí bảo, dùng vật liệu đặc thù luyện chế, ẩn chứa một kích toàn lực của một vị lão tổ, khó mà bảo tồn, một kích qua đi, liền hóa thành tro bụi.

Nhưng sau một khắc.

Ong!

Hư không rung động!

Quang hoa lưu chuyển, tỏa ra ánh sáng lung linh, hà thụy dâng lên, thần hoa tràn ngập, che đậy bốn phương tám hướng!

Trong tay hắn lại lần nữa hiển hiện bí bảo khác.

Cùng loại với đạo thần kiếm vừa rồi, vô cùng dài nhỏ, như dùng bí kim rèn đúc mà thành, chìm nổi giữa hư không, tràn ngập khí thế đáng sợ.

“Đang!”

Một tiếng chuông văng vẳng truyền đến, đó là một chiếc chuông màu vàng, lớn bằng bàn tay, hiện lên màu vàng, có đế uy tràn ngập.

Mặc dù không phải Đế khí, nhưng cũng là bí bảo ẩn chứa Đế uy, có thể tuỳ tiện ép chết Chuẩn Đế!

Phù một tiếng, có hỏa quang dâng lên.

Đó là một đầu hỏa lò tỏa ra hỏa diễm quang hoa, quang mang màu xích hồng buông xuống, một luồng có thể khiến hư không đổ sụp, có một vài bộ phận đã bị đốt thành một mảnh đen như mực!

Đây cũng là một cái bí bảo, uy năng ngập trời, Vô Thượng Thiên Tôn nhiễm một tia, cũng phải hóa thành tro tàn.

Còn có đai lưng thần quang ngũ sắc lưu chuyển, có thể quét diệt tất cả!

...

“Những thứ này, đủ giết các ngươi chưa?” Cố Trường Sinh nhàn nhạt hỏi, tập trung nhìn mấy tên Vô Thượng Thiên Tôn trước mặt, vô cùng tự nhiên tùy ý.

Hắn không có nhiều thứ, nhưng lại có rất nhiều bí bảo, tất cả đều là các vị lão tổ ban tặng cho hắn.

Ngoài ra, còn có thần vật mà năm vị Tiên Vương của Cố gia xuất thế đưa cho hắn, cũng có một phong chỉ dụ mà Cố Tứ gia đích thân viết.

Đây đều là lực lượng của hắn.

Cho dù Tiên Vương hiện thân, hắn cũng không sợ!

“Cái này...” Nghe vậy, mấy vị Vô Thượng Thiên Tôn trừng to mắt, ngốc trệ đứng tại chỗ, đã bị choáng váng.,

Sống vô số năm, đây là lần đầu tiên bọn họ gặp phải tình huống này, khiến tâm thần bọn họ phát run, đầu óc tê liệt, không tìm thấy câu trả lời.

Những này bí bảo, mỗi kiện đều có thể tuỳ tiện giết chết bọn họ trăm ngàn lần!

“Tê!”

“Đó là quái vật gì, làm sao lại nhiều bí bảo như vậy, hơn nữa đều xuất phát từ các vị cường giả chí cường khác nhau, khí tức không tương đồng...”

Lúc này, tất cả sinh linh không nhịn được hít một hơi lãnh khí, bọn họ rung động đến tận da tóc, không tìm được từ ngữ nào để hình dung tâm trạng mình lúc này.

Đám người Đồ Tiên, Liệt Thiên cổ thú cũng không nhịn được ngẩn ngơ.

Đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy tình huống này, tê cả da đầu.

Cố Trường Sinh vung tay áo một cái, bí bảo trong hư không lại lần nữa biến mất không thấy gì nữa.

Vẻ mặt hắn rất bình tĩnh, lặp lại một lần, "Thế gian này, vẫn chưa có ai dám chặn đồ của Cố gia ta, các ngươi là người đầu tiên."

Sau khi cảm nhận được sự huyền diệu của nước cổ trà luân hồi, Cố Trường Sinh đã bắt buộc phải có Luân Hồi Quả.

Huống chi, hắn thắng cuộc tân vương hội lần này, theo lý mà nói, Luân Hồi Quả là thứ thuộc về hắn.

Mấy vị sinh linh cổ lão này ngại thân phận của hắn, đè Luân Hồi Quả xuống, đây không phải đang tìm chết sao?

Nghe thấy lời này của Cố Trường Sinh, sắc mặt mấy vị Vô Thượng Thiên Tôn kia trở nên khó coi, một trận biến ảo, âm tình bất định, rất khó coi và kiêng kị, đang ẩn nhẫn, không nói lời nào.

"Ghê tởm! Tên gia hỏa này ỷ vào một thân bí bảo đông đảo, lại khinh thị vũ nhục chúng ta như thế!"

"Chuyện này tuyệt đối sẽ không kết thúc đơn giản như vậy."

Bọn họ liếc nhau, trong lòng kiêng kị, nhưng cũng không đại biểu bọn họ sẽ từ bỏ.

Mà lúc này, có khí tức kinh khủng kinh thiên kéo đến!

Chương 397: Rung Động Đến Run Lên, Thái Độ Của Bạch Cốt Vương, Rốt Cuộc Có

Thân Phận Gì (2)

Trước đó, đạo thân ảnh kia hô lớn một câu, âm thanh chấn động mảnh thiên khung này, nhưng lại không thể ngăn cản Cố Trường Sinh được, lúc này hắn ta nhanh chóng tiếp cận, giống như mây đen trăm vạn dặm, bỗng chốc đã đi đến.

Hắn ta rất khôi ngô cao lớn, một thân khôi giáp màu đen, có pha tạp vết máu, ô quang lấp lóe, ý chí mênh mông giáng lâm, triển lộ khí thế khiến sắc mặt tất cả sinh linh đại biến, tâm thần không nhịn được run lên, suýt chút nữa quỳ xuống.

Một vị đã thành đạo!

Đây là một tôn Đại Đế!

“Đệ tử của Bạch Cốt Vương!”

“Cốt Dương!”

Có sinh linh hoảng sợ nói, nhận ra thân phận của thân ảnh khôi ngô này, rất tôn kính.

Bạch Cốt Vương, tuyệt đối là một trong mấy vị vương cổ lão nhất tại Cửu U táng thổ, không biết đã thành đạo bao nhiêu tuế nguyệt rồi!

Đến đồ đệ của ông ta, bây giờ cũng là Đại Đế!

Đế uy mênh mông, trên người có vô tận quang hoa chảy xuôi, khí thế tràn ngập, khiến cả phương thiên địa này đều rung động.

Đây là Cốt Dương đã tận lực áp chế, nếu không một luồng khí thế đã đủ hủy diệt mảnh thiên khung này.

“Cốt Dương đại nhân cũng hiện thân!”

“Xem ra chuyện hôm nay sẽ không tốt lành gì, dù sao hắn ta cũng đại biểu cho Bạch Cốt Vương!”

“Cốt Dương đại nhân là một vị ngoan nhân, giết chóc kinh thiên,

từng vượt châu mà đi, hủy diệt mấy gia tộc tại Xích Kiêu Châu to gan chửi bới Bạch Cốt Vương."

Sau đó, rất nhiều sinh linh Bạch Cốt Châu phấn chấn, sự sợ hãi và run rẩy vừa rồi đã biến mất.

Bởi vì nghĩ đến Cố Trường Sinh từng mở miệng vũ nhục Bạch Cốt Vương, rất có thể Cốt Dương tới đây, chính là vì việc này.

Nhưng vẫn có không ít sinh linh hiện lên sắc mặt khó coi, bởi vì nhớ tới xưng hô vừa rồi của Cốt Dương đối với Cố Trường Sinh, hắn ta cũng không mang theo địch ý mà tới.

"Bái kiến Cốt Dương đại nhân!" Mấy vị Vô Thượng Thiên Tôn hành lễ, mặc dù phía sau bọn họ đại biểu cho chư vương.

Nhưng Cốt Dương chính là đồ đệ của Bạch Cốt Vương, thân phận không phải bọn họ có thể so sánh, đừng nói đến tu vi của Cốt Dương có thể xóa bỏ bọn họ bằng một ngón tay.

"Cái này... Vẫn đến chậm nửa bước!" Cốt Dương hiện thân, cũng không để ý tới mấy người kia, mà lại ngẩn ngơ, sau đó nhanh chóng đoán được nơi đây đã xảy ra chuyện gì.

Hơn nữa, hắn ta đã nghe thấy lời nói của Cố Trường Sinh vừa rồi, lại thêm tin tức nghe được từ chỗ sư tôn, khiến Cốt Dương càng thêm chắc chắn suy đoán trong lòng.

Sau đó, Cốt Dương nhìn về phía nam tử áo trắng trước mặt, chắp tay, làm đại lễ chỉ khi gặp được khách nhân tôn quý nhất tại Tiên Vực.

Đồng thời, trên mặt hắn ta lộ ra vẻ tôn kính và coi trọng, còn có mấy phần cười khổ nói, "Cố gia... Công tử quả nhiên đến từ gia tộc kia."

"Cũng chỉ có gia tộc kia mới có bản lãnh như vậy, đưa người không đến Chí Tôn cảnh vào nơi đây, cũng chỉ có bọn họ, mới bồi dưỡng được thiên kiêu vô địch vạn cổ không một như công tử."

Dáng vẻ tôn kính và lời khen của Cốt Dương đã khiến xung quanh trở nên tĩnh mịch

Trên ngọn núi, lúc đầu có vô số sinh linh nghị luận ồn ào, giờ phút này cũng trừng to mắt, ngốc trệ hóa đá, hoài nghi có phải mình nghe lầm hay không?

Mấy vị Vô Thượng Thiên Tôn cũng sửng sốt, đầu óc không vận chuyển được.

Chẳng lẽ Cốt Dương đại nhân biết rõ lai lịch của tên Nhân tộc thần bí trước mặt này?

Cho nên thái độ của hắn ta mới tôn kính như thế.

Trong nháy mắt, da đầu của bọn họ như muốn nổ tung.

Sau lưng Cốt Dương chính là đại biểu cho Bạch Cốt Vương.

Thái độ bên ngoài của Cốt Dương, chính là thái độ của Bạch Cốt Vương!

Một vị Tiên Vương cũng phải thận trọng đối đãi với Cố Trường Sinh như thế!

Nghĩ đến đây, tất cả sinh linh cũng hãi nhiên, không nhịn được phát run, không thể tin được, "Rốt cuộc hắn có lai lịch ra sao?"

"Ngươi biết rõ lai lịch của ta?" Cố Trường Sinh bình tĩnh hỏi.

"Biết rõ." Vẻ mặt Cốt Dương lộ ra vẻ cung kính, cũng không vì Cố Trường Sinh là tiểu bối mà có bất kỳ khinh thị gì.

Tất cả sinh linh cũng đang suy đoán lai lịch của Cố Trường Sinh.

Cho dù đối mặt với một vị tồn tại vô địch cấp bậc Đại Đế, vẻ mặt hắn vẫn bình tĩnh như nước chảy mây trôi, cũng không thèm để ý, khiến người ta kinh ngạc.

Một màn này càng khiến rất nhiều sinh linh kinh hồn táng đảm, đổi lại là bọn họ, đã sớm quỳ phục trên mặt đất, không dám nói chuyện với một vị Đại Đế như thế.

"Cốt Dương đại nhân, chẳng lẽ hắn ta thật sự đến từ thế lực bất hủ Bất Tử Hồ tại ngoại giới sao?" Một vị Vô Thượng Thiên Tôn

kinh hãi không thôi, không nhịn được mở miệng nói.

Trước đó, từ trong miệng rất nhiều sinh linh, ông ta cũng hiểu về Bất Tử Hồ, đó là một phương thế lực có Tiên Vương trấn giữ, truyền thừa vô cùng cổ lão lâu đời.

Nghe nói như thế, rất nhiều sinh linh cũng động dung, có suy đoán như vậy, cho rằng Cố Trường Sinh đến từ thế lực bất hủ kia, dù sao hắn cũng từng xuất ra thần dược, nói là đến từ Bất Tử Hồ.

Nhưng Cố Trường Sinh còn chưa mở miệng.

Vẻ mặt Cốt Dương đã đại biến, không nhịn được quát lớn, "Đừng nói bậy, Bất Tử Hồ đã bị hủy diệt, Bất Tử Tiên Vương vẫn lạc, ấn kí trong thiên địa cũng đã tiêu tán, đây chính là sư tôn chính miệng nói với ta."

"Sao công tử có thể đến từ thế lực kia được."

Cái gì! ?

Nghe vậy, tất cả sinh linh ở đây đều trừng lớn mắt, hãi nhiên sợ hãi, sau lưng phát lạnh, một mảnh nghẹn ngào, hoài nghi bản thân có phải nghe lầm hay không.

Bọn họ chỉ cảm thấy tê cả da đầu, giống như bị xốc lên, cả người dại ra.

Đến Bất Tử Tiên Vương cũng vẫn lạc?

Nếu không phải lời này do chính miệng Cốt Dương nói ra, bọn họ tuyệt đối sẽ không tin tưởng.

"Vậy tại sao hắn có được thần dược từ Bất Tử Hồ?" Có sinh linh không dám tin lẩm bẩm nói, toàn thân run rẩy, đang phát lạnh.

"Còn có thể có thế nào nữa, diệt Bất Tử Hồ đi, chẳng phải đã thuộc về hắn rồi sao?" Sinh linh thế hệ trước khẽ run nói.

Làm sao có thể giết chết Tiên Vương được?

Đây là chuyện nghĩ bọn họ cũng không dám nghĩ.

“Chẳng lẽ Bất Tử Hồ bị thế lực sau lưng tên gia hỏa này hủy diệt sao?” Liệt Thiên cổ thú không nhịn được rùng mình một cái nói, ánh mắt nhìn về phía Cố Trường Sinh tràn ngập hoảng sợ, rùng mình.

“Tê!”

“Hủy diệt một phương thế lực bất hủ có Tiên Vương tọa trấn, chẳng phải nói thế lực sau lưng hắn có thể giết chết Tiên Vương sao?”

“Trách không được Cốt Dương đại nhân sẽ như thế!”

Rất nhiều sinh linh phản ứng lại, biểu cảm lúc nhìn về phía Cố Trường Sinh đã hoàn toàn khác biệt lúc trước, tất cả đều là sợ hãi và rung động.

Chương 398: Tiên Vương Thiệp Mời Vượt Thiên Mà Đến, Thất Vương Mời, Rung Động Cửu U Táng Thổ

Có được bối cảnh lớn đến kinh thiên này, trách không được hắn lại có dũng khí đối diện với Đại Đế cũng tùy ý tự nhiên không sợ hãi như vậy.

“Bất Tử Tiên Vương và Nguyên Thủy Tiên Vương cùng vẫn lạc, ngoại trừ sư tôn ra, chắc hẳn các vị vương còn lại cũng biết được.”

“Bọn họ đã biết công tử tới đây, chắc hẳn sứ giả đang trên đường chạy tới.”

“Công tử tới đây, chính là vinh hạnh của Cửu U táng thổ.”

Cốt Dương nói, vẻ mặt rất tôn kính, bởi vì Cố Trường Sinh tới nơi đây, khẳng định đại cho biểu gia tộc phía sau hắn.

Nghe nói như thế, tất cả sinh linh lần nữa chấn động, đôi mắt trừng lớn, làm sao bọn họ lại có cảm giác thế lực bất hủ bị hủy diệt, không chỉ có một phương Bất Tử Hồ vậy?

Đến Nguyên Thủy Hồ cũng bị hủy diệt mất sao?

Tê!

Bọn họ không nhịn được lại hít một hơi hơi lạnh.

Đây là bối cảnh kinh khủng gì, chẳng lẽ có Đế trong truyền thuyết tọa trấn?

“Thì ra là thế.” Nghe vậy, Cố Trường Sinh gật đầu nói.

Không nghĩ nơi này lại có người đã biết chuyện Bất Tử Tiên Vương vẫn lạc, nhưng theo lý thuyết, chắc hẳn Bạch Cốt Tiên Vương cũng không kém.

Ông ta có thể cảm giác được biến hóa tại ngoại giới.

Tiên Vương vẫn lạc, thiên địa đau buồn.

Đừng nói đến hai vị Tiên Vương cùng vẫn lạc, trong các kỉ nguyên trước, chuyện lớn như vậy đủ khiến khí vận của nhiều đạo vực suy bại, vô số kỷ nguyên cũng khó có thể phồn thịnh lại.

Mặc dù Cửu U táng thổ là một phương tự lập, nhưng tuyệt đối không thoát khỏi quan hệ với Tiên Vực, đến cấp bậc Tiên Vương, càng có thể cảm giác được phong vân thay đổi tại ngoại giới.

Nghĩ tới đây, Cố Trường Sinh cũng không cảm thấy kỳ quái nữa.

“Nếu công tử đã thắng luân hồi yến, trở thành người đứng đầu, như vậy Luân Hồi Quả sẽ thuộc về công tử.” Cốt Dương nói.

Đồng thời hắn ta nhìn về phía mấy vị Vô Thượng Thiên Tôn, trong mắt lãnh ý lấp lóe, suýt chút nữa đã gây tai họa cho Cửu Thiên táng thổ.

Hắn ta xem như đã hiểu rõ nội tình.

Biết được nội tình của gia tộc kia vô cùng kinh khủng, theo lời sư tôn lời, mấy vị ngủ say trong chỗ sâu Cửu U táng thổ, không cách nào thức tỉnh kia, chính là bị người của Cố gia gây thương tích.

Loại thương thế kia quá nghiêm trọng, cho dù cường đại đến mức đám người Bạch Cốt Tiên Vương phải tôn kính, cũng khó có thể khu trục nửa phần.

Chỉ có thể ở chỗ rất sâu trong Cửu U táng thổ, dùng vô số thời gian làm dịu.

Sau đó, giọng nói của hắn rơi xuống, toàn bộ bầu trời của Cửu U táng thổ bỗng nhiên biến đổi, có thanh thế kinh khủng truyền đến.

Ba vòng mặt trăng màu huyết hồng vô cùng hào hùng, vắt ngang tại chân trời, giờ khắc này đang ù ù chuyển động, chiếu xuống tám châu lớn phía dưới.

Nơi đó có một tấm thiệp mời rơi xuống, quang huy bao phủ, quang mang vạn trượng, chữ viết như rồng bay phượng múa, già nua mà xưa cũ, tràn ngập khí thế của Tiên Vương, uy áp đủ để chấn nhiếp bốn phương tám hướng.

“Mời!”

Chúng Tiên Vương mời Cố Trường Sinh đi gặp mặt!

Giờ khắc này, tất cả sinh linh tại táng thổ cũng bị kinh động, vô cùng hãi nhiên, thần phục với khí tức này, rất kính sợ và cuồng nhiệt.

“Thiệp mời của Tiên Vương!”

Trên Thánh Sơn, vẻ mặt toàn bộ sinh linh đại biến, quỳ rạp xuống đất, vô cùng cuồng nhiệt và tôn kính.

“Trong đó ngoại trừ sư tôn ra, còn có lạc ấn tinh thần của mấy vị Tiên Vương nữa, tương đương với chân thân giáng lâm!”

“Bảy đạo lạc ấn tinh thần.” Vẻ mặt Cốt Dương cũng rất kinh hãi, sau đó trở nên vô cùng cung kính, hành lễ với tấm thiệp mời này.

Thấy tấm thiệp mời này, như thấy chân thân của bảy vị Tiên Vương giáng lâm!

Bao quát đám người Liệt Thiên cổ thú, lúc này vô số sinh linh đều

nhìn về phía Cố Trường Sinh, vẻ mặt kinh dị và hãi nhiên, thân phận của hắn, vậy mà kinh động đến bảy vị Tiên Vương.

Đây là chuyện không ai dám tưởng tượng, cũng không dám suy nghĩ.

“Thất vương mời!”

“Cái này...” Thấy cảnh này, thân thể mấy vị Vô Thượng Thiên Tôn run rẩy, vô cùng sợ hãi, bị sợ choáng váng.

Mỗi vị Tiên Vương, đều là Chủ Tể chí cường của mỗi châu, cổ lão Bất Hủ, khiến vô số sinh linh thần phục!

Đến bọn họ, cũng phải cùng mời Cố Trường Sinh!

Địa vị này khiến bọn họ sợ hãi, hồn sắp bị dọa chết rồi!

Sau đó phản ứng lại, bọn họ vội vàng xuất ra vật chứa Luân Hồi Quả, bàn tay đang run rẩy, cầm không vững, cung kính đưa tới trước mặt Cố Trường Sinh.

Thái độ của bảy vị Tiên Vương như thế, ai còn dám ngăn cản.

Ba trái Luân Hồi Quả vô cùng đặc thù, đến vật chứa cũng đặc thù, táng văn tràn ngập, dùng thủ đoạn vô thượng niêm phong cất vào.

Nhưng vẫn có từng sợi quang huy sáng chói tiết lộ ra, giống như có thể khiến người ta vĩnh rơi vào luân hồi.

Cố Trường Sinh gật đầu, trong ánh mắt lóe lên dị sắc, sau đó bảo Đồ Tiên có chút đờ đẫn đi đón.

Cho dù bình tĩnh ổn trọng như Đồ Tiên, lúc này thân thể cũng đang run rẩy, trong đầu ong ong, có chút trống rỗng.

Rốt cuộc nàng đã đi theo chủ nhân gì vậy?

Cửu U táng thổ có tám châu lớn, mỗi châu ít nhất cũng có một vị vương tồn tại, chưa từng nghĩ lai lịch của Cố Trường Sinh lộ ra, liền có bảy vị Tiên Vương lập tức viết xuống thiệp mời mời hắn!

Cho dù là sinh linh như Liệt Thiên cổ thú có lai linh kinh thiên, giờ phút này cũng hãi nhiên run lên, tổ tiên của bọn họ có thể chém giết tranh phong với Tiên Vương, nhưng vẫn không có đãi ngộ như Cố Trường Sinh.

Chỉ có thể nói, lai lịch của Cố Trường Sinh đã kinh khủng đến mức vượt quá tưởng tượng của bọn họ.

“Thiệp mời đã hạ, khi nào công tử muốn đến, có thể tự đến.”

“Gia sư, tại Bạch Cốt Lĩnh đợi công tử.” Sau đó Cốt Dương mở miệng nói.

Có thiệp mời của Tiên Vương, Cố Trường Sinh lập tức thành khách nhân tôn quý nhất của Cửu U táng thổ, không người dám quấy nhiễu và bất kính.

Bất kính với Cố Trường Sinh chính là bất kính với thất vương!

“Công tử, hiện nay có tính toán gì không?” Cốt Dương lại lần nữa hỏi thăm.

“Cửu U táng thổ có cương vực rộng lớn, bí đất tráng lệ, ta muốn đi xem sông núi hùng tráng, cổ thành di tích tại các nơi trước.” Cố Trường Sinh cười nói, “Thuận tiện tìm một người.”

“Tìm một người?” Trong mắt Cốt Dương lộ ra kinh ngạc.

Sau đó, mấy vị Vô Thượng Thiên Tôn truyền ngôn, nói mọi chuyện với hắn ta.

“Thì ra công tử thật sự đến tìm người.” Cốt Dương bừng tỉnh, gật đầu nói, có chút đắng chát cười.

Hắn ta vẫn cho rằng Cố Trường Sinh đã vô địch cùng thế hệ tại ngoại giới, cho nên mới đến đây quét ngang thế hệ trẻ tuổi tại Cửu U táng thổ.

“Có lẽ ta có thể giúp được công tử.” Cốt Dương nói.

Cố Trường Sinh gật đầu nói, “Vậy thì vất vả rồi.”

Hắn hóa hình dáng tướng mạo của Tô Tiểu Huyên thành lạc ấn, truyền cho Cốt Dương, bao quát khí tức tính mệnh của nàng.

“Tô Tiểu Huyên?” Cốt Dương cả kinh, cảm giác cái tên này có chút quen thuộc, sau đó lại lắc đầu, không dám nghĩ đến phương diện kia.

Sau đó.

Chuyện xảy ra tại Thánh Sơn đã kinh động toàn bộ tám châu của Cửu U táng, toàn bộ sinh linh đều biết được nguyên nhân thất vương gửi thiệp mời, cảm thấy vô cùng sợ hãi rung động.

Một tên Nhân tộc ngoại lai trẻ tuổi, quét ngang vô địch cùng thế hệ tại tám châu, còn được thất vương mời!

Việc này như động đất, nhấc lên sóng to gió lớn tại Cửu U táng thổ.

Nhưng thân là người trong cuộc, Cố Trường Sinh lại không tiến đến bái phỏng bất luận một vị Vương nào.

Ngược lại, sau khi hắn rời khỏi Thánh Sơn, liền mang theo Đồ Tiên tìm được một tòa cổ thành, chuẩn bị luyện hóa ba trái Luân Hồi Quả trước.

Bất luận như thế nào, thực lực phải đặt ở vị trí đầu tiên, đó mới là chuyện quan trọng nhất. _

Chương 399: Thế Giới Pháp, Tu Thành Đạo Tiên Khí Thứ Năm, Tô Huyên Vương Hung Danh Quá Thịnh

Luân Hồi Quả đến từ chỗ sâu trong Cửu U táng thổ, nghe nói là đạo quả thần bí nhất bên trong Luân Hồi Hải, ẩn chứa tinh túy và tạo hóa không cách nào tưởng tượng được.

Toàn bộ Cửu U táng thổ cũng không tìm được mấy trái.

Bên ngoài viện lạc, thân hình Đồ Tiên cao gầy thon dài, cầm chiến kích mà đứng, ánh mắt lạnh lùng, tuần sát xung quanh, đề phòng có sinh linh đến đây quấy nhiễu.

Bên trong viện lạc, vẻ mặt Cố Trường Sinh bình tĩnh, ngồi xếp bằng, bốn đạo tiên khí hiển hiện trên người, sáng chói như Thần Luân.

Sau đó, mấy cái ngọc phù đánh lên hư không, hóa thành sương mù hỗn độn, ẩn hiện từng tòa tiên cung, vô cùng cổ lão.

Đây là trận văn phong thiên tỏa địa, có thể phong tỏa ngăn cản dị tượng ở nơi này.

Hắn cũng không muốn tạo thành thiên thanh thế lớn, dẫn phát gợn sóng.

Ong!

Vật chứa Luân Hồi Quả chính là một cái hộp ngọc, óng ánh lấp lãnh, quang mang lưu chuyển, giống như tinh không khảm nạm trong đó, tràn ngập khí thế vô thượng.

Tiên đồng của Cố Trường Sinh sáng chói, phù văn lít nha lít nhít, thấy rõ huyền diệu trên hộp ngọc.

Sau đó hai ngón tay của hắn óng ánh lập lòe, có hỗn độn khí lượn lờ, tạo ra một đạo kiếm khí kinh người, bang một tiếng chém xuống!

Cấm chế trên hộp ngọc lập tức bị phá vỡ.

Lập tức, từng đạo qung huy hai màu trắng đen xen lẫn chiếu ra, lực lượng tuế nguyệt kinh người chảy xuôi, trong đó Cố Trường Sinh mơ hồ nhìn thấy một dòng sông nổi lên, một đóa bọt nước bay nhảy, cho thấy hình ảnh huyền diệu.

Tiên triều bất hủ thay đổi, vô thượng đạo thống hủy diệt...

Đó là tuế nguyệt biến thiên, thương hải tang điền diễn hóa.

“Tuế nguyệt hà chảy, luân hồi chi lực, quả nhiên là đại tạo hóa.”

Cố Trường Sinh nhẹ giọng nói.

Trong hộp ngọc, ba trái Luân Hồi Quả có hình dạng hoàn toàn khác biệt với trái cây bình thường, tràn ngập thánh huy và tiên ý, nhìn giống như ba đám sương mù sáng chói lượn lờ.

Mỗi đoàn sương mù có một nửa hiện ra màu đen, một nửa khác lại là màu trắng, tạo thành vô số chỗ thần bí huyền diệu.

Lúc này, trên đầu vai Cố Trường Sinh, Hỗn Độn Chân Hỏa xuất hiện, đang không ngừng nhảy nhót, như một chiếc thần đăng, mỗi sợi hỏa diễm giống như một cái gương nhỏ, chiếu rọi Luân Hồi Quả trước mặt.

Áo nghĩa luân hồi hiển hiện, sau đó bị Hỗn Độn Chân Hỏa chiếu rọi, hiển hóa tuế nguyệt và thời gian.

Ong!

Cố Trường Sinh thử thi triển, hư không trước mặt hắn lập tức vô thanh vô tức đổ sụp, giống như giết một lão giả nào đó đã sống vô số tuế nguyệt.

Đương nhiên cảnh tượng này chỉ trong nháy mắt mà thôi, rất nhanh liền khôi phục lại.

Trong nháy mắt, nửa tháng thời gian trôi qua.

Bên trong viện lạc lấp lóe quang huy, sương mù mờ mịt.

“Ta có thể ảnh hưởng đến thời gian trong phạm vi nhỏ, thậm chí gia tốc hoặc là suy bại.”

“Đây là thời gian pháp!”

“Sau khi hoàn toàn chưởng khống quy tắc này, có thể kết hợp với không gian chi lực trong thế giới tạo hóa chi đạo, hình thành thế giới chi lực, một ánh mắt, một ý niệm của ta có thể hóa thế giới.”

“Đây là không gian pháp!”

“Hai thứ tương hợp, có thể diễn hóa thế giới pháp! Ở thế giới chi

đạo, trình độ chưởng khống sẽ tăng lên rất nhiều!”

Cố Trường Sinh khẽ nói, ánh mắt sáng ngời, từ đó ngộ ra thời gian pháp tắc và không gian pháp tắc.

Thông qua đệ nhất pháp mà suy một ra ba, thôi diễn môn pháp khác.

Hoàn toàn khác biệt với nội thế giới.

Bởi vì nội thế giới chính là thế giới chân thật hoàn chỉnh, từ thế giới hạt giống sinh ra, trong đó ẩn chứa thế giới chân thật nhất.

Nhưng thế giới pháp, chính là ánh mắt của hắn chiếu tới, hóa thành một phương thế giới, đã ảnh hưởng đến quy tắc chỗ hắn ở.

Tại phương diễn hóa thế giới, suy nghĩ của Cố Trường Sinh chính là ý chí của thiên địa, chỉ cần kiên cố, cho dù là Tiên Vương bước vào, Cố Trường Sinh cũng có thể hóa Tiên Vương thành phàm nhân!

Phải biết Tiên Vương cũng có thể nhất niệm diễn hóa thiên địa, vĩ lực mênh mông.

“May mắn có cảm ngộ của Thanh Huyền Đạo Chủ lưu lại, nếu không, dựa vào cảnh giới hiện nay của ta, hoàn toàn không thể chưởng khống loại lực lượng này.”

Ong!

Thời gian này, bên cạnh hắn, có đạo tiên khí thứ năm hiển hiện, vô cùng ngưng thực và sáng chói, trong đó tràn ngập thời gian và không gian chi lực.

“Thế giới chi đạo!”

Cố Trường Sinh nhẹ giọng nói, một chỉ điểm ra, đạo tiên khí này run lên, trong lúc mơ hồ xuất hiện hình thức ban đầu của một phương thế giới, trong nháy mắt mở rộng ra, bao phủ bốn phương tám hướng!

Đến tận đây, hắn đã có năm đạo tiên khí!

Luân hồi chi đạo!

Tịch diệt chi đạo!

Phi Tiên chi đạo!

Cán huyền chi đạo!

Thế giới chi đạo!

Mỗi loại đều có liên hệ với nhau, nhưng huyền diệu lại hoàn toàn khác biệt.

Phù phù phù!

Thu đạo tiên khí thứ năm lại, Cố Trường Sinh tiếp tục lâm vào trạng thái lĩnh ngộ tu luyện.

Đồng thời bên trong tu di giới, một lượng lớn thần tài thánh dược bị hắn hấp thu, hóa thành tinh khí vô cùng nồng đậm, đang mở rộng pháp lực!

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Tu vi từ Đại Thánh cảnh sơ kỳ, bắt đầu vững chắc, trở nên vô cùng to lớn!

Sau đó chậm rãi tăng đến cảnh giới tiếp theo!

Trung kỳ!

Cố Trường Sinh chuẩn bị xung kích cấp độ cao hơn!

Giữa mũi miệng hắn có tiên vụ dâng lên, sau đó bắt đầu vận chuyển pháp của mình, mỗi tế bào cũng bắt đầu run rẩy, giống như một phương vũ trụ khô kiệt, đang thôn phệ tinh khí tứ phương.

Lúc này chỗ tốt của Cửu U táng thổ triển lộ ra, không cần dùng thiên kiếp tẩy lễ.

Cố Trường Sinh tin tưởng, ngay khi hắn trở lại Tiên Vực, tuyệt đối sẽ phải đối mặt với thiên kiếp kinh khủng nhất từ trước tới nay.

Nhưng hắn không thèm để ý, chỉ nghĩ sẽ dùng thiên kiếp ma luyện nguyên thần và nhục thân của bản thân, từ đó trở nên càng thêm cường đại.

Oanh!

Đây là âm thanh mênh mông, quá mức to lớn, giống như thiên địa cổ lão đang mở ra, muốn mở rộng vũ trụ.

Các tế bào trên người hắn sáng lên, hỗn độn khí phun ra nuốt vào, hình thành từng đạo cửa ra vào hỗn độn, bảo vệ Cố Trường Sinh.

Nguyên thần cửu sắc lưu ly được đoàn khí tức thần bí này bao vây, dần trở nên mơ hồ, giống như chìm vào đất luân hồi.

Chương 400

Từng vết tích tang thương cổ lão xuất hiện, khiến nguyên thần trở nên cứng cáp hơn, không thể gãy.

Trong sân, có tiên khí tràn ngập, lúc đầu mặt đất tràn ra tử khí, bây giờ mau đen như mực đó bỗng nhiên bị quét đi.

Có thánh khiết chi ý hiển hiện, từng đó kim liên nở rộ trên mặt đất, không biết từ chỗ nào chảy ra từng đầu thanh tuyền, tràn ngập mùi thơm ngát!

Cho dù là có trận văn phong thiên tỏa địa che lấp, nhưng rất nhiều sinh linh trong tòa cổ thành này cũng đều nghe thấy đạo âm cổ lão huyền diệu và lâm vào kỳ dị cảnh này.

Đồ Tiên đứng bên ngoài viện lạc có cảm thụ sâu nhất, ánh mắt chấn động, huyết mạch cả người mơ hồ sinh ra một đạo phù văn huyền diệu cổ lão, tóc bạc bay múa, vô cùng siêu nhiên.

“Đây là biểu hiện huyết mạch siêu thoát tổ tiên?” Nàng rung động, ngoái nhìn về phía viện lạc bao phủ nồng đậm tiên vụ, trong thời gian ngắn không thấy lời nào để hình dung sự kích động của mình.

Ngay lúc đó.

Chỗ rất sâu trong Bạch Cốt Châu, sương mù màu xám tràn ngập, vô cùng vô tận, che đậy tất cả.

Một thân ảnh được vô số táng khí huyền diệu bao phủ ngồi xếp bằng, gương mặt một bộ bạch cốt, chỉ trong hốc mắt mới có biểu cảm yếu ớt lấp lóe, khí thế trên người vô cùng kinh khủng, siêu thoát Thiên Đạo!

Chính là Chủ Tể Bất Hủ của Bạch Cốt Châu, Bạch Cốt Tiên Vương.

Giờ phút này, Bạch Cốt Tiên Vương thì thào hỏi, giọng nói giống như xuyên thấu qua vô tận không gian mà đến,

“Hắn muốn tìm người, tên là Tô Tiểu Huyên?”

“Bẩm sư tôn, đúng vậy.”

“Nhưng trong thời gian này, ta đã phái người tìm sinh linh có tên này trong cả tám châu mấy lần rồi.”

“Vấn không tìm ra người truyền nhân Cố gia muốn tìm, hơn nữa, theo lời hắn nói, người này mấy tháng trước từ ngoại giới mà đến, nhưng mà...”

“Nhưng mà vạn vạn năm nay, sinh linh ngoại giới bước vào đây cũng chỉ có một mình truyền nhân Cố gia mà thôi.”

“Cho nên đệ tử to gan suy đoán, liệu có liên quan đến vị kia không?”

Cốt Dương quỳ phục trên mặt đất, thái độ vô cùng tôn kính nói.

Cho dù là Đại Đế, nhưng hắn ta vẫn rung động dưới khí thế này, không dám đến quá gần, cơ thể muốn nổ tung.

Lúc nhắc đến “Vị kia”, trong mắt hắn ta không khỏi lộ ra kiêng kị và kính sợ thật sâu.

“A, cái tên này, Tô Huyên, Tô Tiểu Huyên.” Bạch Cốt Tiên Vương bỗng nhiên lộ ra nụ cười lạnh.

“Xem ra lúc bước ra một bước kia, nàng xảy ra vấn đề, cho nên

mới đến ngoại giới một chuyến, vạn thế Luân Hồi Ấn, nếu không đã đi đến bước cuối cùng rồi."

"Nhưng năm đó nàng tự tiện xông vào chỗ rất chỗ, cho dù không chết, cũng bị trọng thương mà về, nếu không vì sao nhiều năm như vậy lại không có động tĩnh gì."

Trong hốc mắt Bạch Cốt Tiên Vương lóe lên vẻ khác thường.

Tô Huyên Vương, chính là Vương của Tô Huyên Châu, thời gian tồn tại còn xa xưa hơn ông ta, chính là một trong mấy vị Vương rất cường đại tại Cửu U táng thổ, thủ đoạn vô cùng tàn khốc, giết chóc vô tận, hung danh quá thịnh.

Đến ông ta cũng từng bị tổn thương trên tay nàng.

Nhưng năm đó chẳng biết tại sao, nàng lại tự tiện xông vào chỗ rất sâu trong Cửu U táng thổ, bị một vị tồn tại vô thượng trong đó thức tỉnh, một kích đánh ra.

Từ đó về sau, Tô Huyên Vương rất ít lộ diện tại Cửu U táng thổ, nhưng khí tức của nàng vẫn còn, bọn họ cũng không dám tùy ý nhìn trộm.

Có thể đón một kích của một vị tồn tại vô thượng trong đó mà không chết, đây đã là chuyện rất khủng bố rồi.

"Sư tôn, việc này nên làm như thế nào?" Cốt Dương dò hỏi.

"Việc này, ngươi đi thông báo với truyền nhân Cố gia đi, nhưng với năng lực của hắn, đoán chừng rất nhanh cũng sẽ đoán ra chuyện này." Bạch Cốt Tiên Vương trầm ngâm một lát, lộ ra vẻ hứng thú nói.

Ba tháng sau.

Trong sân, sương mù hỗn độn dày đặc tiêu tán, năng lượng hào hùng mênh mông thu lại, thiên địa khôi phục thanh minh.

"Hô!"

Cố Trường Sinh từ trong trạng thái tu luyện tỉnh lại, vô tận hỗn

độn khí bao phủ trên người cũng theo đó tiêu tán.

Hắn đã hấp thu sạch sẽ các thần vật linh dược trong sáu cái tu di giới, bao gồm năm khối tiên nguyên lớn bằng chậu rửa mặt, như chồng chất mà ra, đủ để xếp thành vài toà núi.

Giờ phút này, xung quanh hắn có rất nhiều vật liệu bị vứt bỏ, đã bị hấp thu hết linh tính và thần vận.

Từng sợi luân hồi chi ý hai màu đen trắng xen lẫn theo hô hấp của Cố Trường Sinh mà phun ra như thủy triều, hiển hiện giữa mũi miệng, sau đó hóa thành một phương luân hồi đại ấn, ẩn chứa sinh tử áo nghĩa, giống như có thể ma diệt tất cả sinh linh trong thiên địa.

“Chuẩn Chí Tôn cảnh hậu kỳ!”

Cảm giác được trạng thái nguyên thần bây giờ của mình, bên trong nguyên thần cửu sắc lưu ly có ba đạo Luân Hồi Ấn cổ lão tang thương in dấu xuống, lấp lóe tiên huy.

“Bây giờ tu vi của ta cách Chí Tôn cảnh cũng không kém bao nhiêu!” Cố Trường Sinh có chút thỏa mãn gật đầu.

Sau khi hấp thu luyện hóa ba trái Luân Hồi Quả, hình thành ba đạo Luân Hồi Ấn huy hoàng lấp lánh.

Mỗi một đạo Luân Hồi Ấn đều là nguyên thần đắm chìm trong vô số thời gian hình thành, có thể bảo vệ nguyên thần, huyền diệu khó lường, lịch vạn kiếp vẫn bất hủ, từ tuyên cổ đến nay.

Tuy nói hắn bế quan hơn ba tháng, nhưng thật ra hắn được tuế nguyệt chi lực bao phủ, thời gian tu luyện thực tế vượt xa ba tháng.

Bên ngoài viện lạc, cảm giác được Cố Trường Sinh đã tu luyện xong, Đồ Tiên gõ cửa, Cố Trường Sinh bình thản nói, “Chuyện gì?”

Đồ Tiên cung kính nói, “Khởi bẩm chủ nhân, ba tháng trước Cốt Dương đại nhân đã đến đây, nói có chuyện quan trọng muốn thông báo với ngài.”

“Nhưng vì ngài bế quan tu luyện, nên không quấy rầy nữa.”

Một vị Đại Đế, lại ở trong thành chờ trọn vẹn ba tháng, còn không dám có lời oán giận.

Đãi ngộ này, cũng chỉ có Cố Trường Sinh mới có.

“Cốt Dương?” Ánh mắt Cố Trường Sinh lóe lên.

Nửa khắc sau, đế uy bao phủ thiên địa, hư không hoàn toàn mơ hồ.

Ong!

Hư không trước mắt xuất hiện một cái thông đạo!

Cốt Dương mặt đầy ý cười đi vào viện lạc, nhưng khi hắn ta nhìn thấy khí tức bây giờ của Cố Trường Sinh, trong lòng không khỏi chấn kinh.

So với ba tháng trước, hiển nhiên khí tức của hắn đã cường đại hơn rất nhiều.

“Cách Chí Tôn cảnh cũng không xa.”

“Tiến bộ lớn như vậy, quả nhiên ba trái Luân Hồi Quả đều bị hắn hấp thu luyện hóa hết.”

Trong lòng Cốt Dương chấn kinh.

Áo trắng không nhiễm trần thế, siêu nhiên như tiên.

Trên khuôn mặt bình tĩnh lộ ra tiên vận huyền diệu, hỗn độn chi ý quấn quanh, giống như sừng sững trong một phương vũ trụ khác.

Chương 401: Ba Đạo Luân Hồi Ấn, Chuẩn Chí Tôn Cảnh, Tô Huyên Vương Bế Quan

Hắn ta đã không dám nhìn Cố Trường Sinh như một tên tiểu bối nữa.

“Cốt Dương tiền bối, không biết ngươi có chuyện gì muốn nói?” Cố Trường Sinh mở miệng, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Nhưng trong lòng hắn đã có suy đoán.

Chẳng lẽ là tin tức liên quan tới Tô Tiểu Huyên?

Cốt Dương thu liễm khí thế kinh khủng của mình, đế uy biến mất, cũng không quanh co lòng vòng, gật đầu nói, “Ta đã tìm toàn bộ sinh linh khắp tám châu, cũng tìm không được người công tử muốn tìm. Nhưng có tin tức khác, không biết công tử có muốn nghe hay không?”

Trên mặt Cố Trường Sinh lộ ra dị sắc nói, “Xin lắng tai nghe.”

“Cửu U táng thổ có tám châu lớn, không biết công tử có biết tám châu này theo thứ tự là...” Cốt Dương khẽ chớp mắt nói, đây là chuyện Bạch Cốt Tiên Vương phân phó, hắn ta nhắc đến một chút là được.

Hắn ta cũng tin tưởng, dựa vào trí thông minh của Cố Trường Sinh, hẳn là có thể đoán được cái gì.

“Tô Huyên Vương sao?” Nghe vậy, Cố Trường Sinh cũng không kinh ngạc, vẻ mặt rất bình tĩnh hỏi lại.

Lúc trước hắn từng suy đoán về phương diện này.

Tô Tiểu Huyên.

Tô Huyên.

Hai cái tên chỉ kém nhau một chữ, nhưng thân phận của hai người chênh lệch cũng quá lớn.

Dù sao Tô Huyên Vương cũng là Tiên Vương có hung danh thịnh nhất tại Cửu U táng thổ, còn không cho các Tiên Vương khác mặt mũi, thậm chí có dũng khí xâm nhập chỗ sâu trong táng thổ, cướp đoạt chí bảo trong đó.

Trước khi hắn không nắm chắc, cũng không muốn đi tìm Tô Huyên Vương.

Nhưng hiện tại xem ra, khả năng Tô Tiểu Huyên và Tô Huyên là cùng một người rất lớn.

“Công tử quả nhiên thông minh.” Cốt Dương cười nói.

Phản ứng của Cố Trường Sinh nằm ngoài ý liệu của hắn ta.

Đối với kết quả này, lại bình tĩnh lạnh nhạt ngoài tưởng tượng của hắn ta.

Hắn ta không biết, từ nhỏ, tâm tính của Cố Trường Sinh đã là như thế, như nước không dao động.

Trừ phi gặp được chuyện khiến hắn giật mình hoặc nằm ngoài dự liệu của hắn.

Tô Huyên châu.

So với bảy châu còn lại, cương vực của nó càng thêm rộng lớn, vương triều di tích cổ càng nhiều, nhưng số lượng sinh linh lại rất ít, Tô Huyên Vương cũng là vị Tiên vương duy nhất trong Cửu U táng thổ không có gia tộc và đệ tử.

Lẻ loi một người, lại uy chấn bảy châu còn lại.

Chưa từng có sinh linh bước vào nơi đây.

Không trung.

“Đoán chừng lần này đến Cửu U táng thổ có thể kết thúc rồi, xem như cũng không đi mất công.” Cố Trường Sinh ngồi xếp bằng, vẻ mặt như có suy nghĩ lẩm bẩm.

Tâm trạng của hắn rất bình tĩnh, cũng không lo lắng cái gì.

Nếu đến lúc đó Tô Huyên Vương không gặp hắn, hắn sẽ không dây dưa nữa.

Tất cả đều có lý do.

Nghe Cốt Dương nói, Tô Huyên Vương tu luyện vạn thế luân hồi thuật, ngưng vạn thế Luân Hồi Ấn, lấy vạn thế đạo quả, chuẩn bị

nhờ vào đó xung kích cảnh giới cao hơn.

Tô Tiểu Huyên chỉ là một bọt sóng nhỏ trong rất nhiều trận luân hồi của nàng ta mà thôi.

Trong nháy mắt sẽ bị thủy triều bao phủ, dung nhập vào trong đó, trừ khử vô hình.

Về phần vì sao Tô Tiểu Huyên lại truyền tin tức về, Cố Trường Sinh suy đoán, có lẽ lúc đó trí nhớ kiếp trước của nàng thức tỉnh, tâm trí hơi loạn.

Đến bây giờ, ngọn mệnh đăng trong tay hắn đã không có tác dụng gì.

Thiên Long màu bạc bay lượn trên không trung, chở Cố Trường Sinh mà đi.

Tiếng gió rít gào, tốc độ cực nhanh, ngọn núi và hồ nước nhanh chóng vụt qua dưới chân, như đai mỏng, như trân châu, có vẻ cực kì tráng lệ.

“Chủ nhân, lúc ngài rời khỏi nơi này, có thể dẫn theo ta không?” Nghe nói Cố Trường Sinh thầm nói, Đồ Tiên không khỏi mở miệng hỏi, mang theo mong đợi và khẩn trương thấp thỏm.

Cố Trường Sinh hỏi, “Vì sao? Đến lúc đó ta trả lại tự do cho ngươi không tốt sao?”

“Không tốt.” Đồ Tiên lắc đầu nói, “Đi theo chủ nhân, chính là quyết định thông minh nhất của ta.”

Đây là lời trong lòng nàng, nhất là thời gian này, nàng cảm giác huyết mạch chi lực của bản thân lại có dấu hiệu siêu việt tổ tiên.

Hơn nữa, Cố Trường Sinh cường đại và thần bí, nàng nhìn ở trong mắt.

Chỉ có đi theo Cố Trường Sinh, nàng mới có hi vọng thành tựu chí cao.

“Nhưng mà, ở bên ngoài ta đã có tọa kỵ.” Cố Trường Sinh cười

nói.

“Cái này...” Đồ Tiên ngây dại, sau đó nàng cắn môi nói, “Chủ nhân cường đại như thế, sao chỉ có một tọa kỵ được...”

“Ở ngoại giới, tọa kị của ngài có thể làm cái gì, Đồ Tiên cũng có thể làm! Bao gồm tất cả!”

Nếu lời này để các sinh linh trẻ tuổi tại Bạch Cốt Châu nghe được, tuyệt đối sẽ trừng to mắt, rơi cằm xuống đất, không thể tin được, thế giới quan đổ sụp.

Đây là lời mà nữ chiến thần vô địch trong lòng bọn họ, lạnh lùng bất cận nhân tình Đồ Tiên sẽ nói ra sao?

Cố Trường Sinh khoát tay ngắt lời nàng, vẻ mặt khác thường hỏi, “Không phải sinh linh bên trong táng thổ không thể rời khỏi nơi đây sao? Coi như ta có lòng dẫn ngươi rời đi, đây cũng là vấn đề.”

Nghe vậy, trong lòng Đồ Tiên lập tức vui mừng, biết rõ có hi vọng, sau đó giải thích nói, “Xin chủ nhân yên tâm, Đồ Tiên khác với các sinh linh còn lại trong táng thổ, ta có biện pháp cởi bỏ một thân tử khí, đồng thời sẽ không ảnh hưởng đến bản thân.”

Nàng không nói tỉ mỉ là phương nào pháp.

Nhưng Cố Trường Sinh suy đoán chuyện này có liên quan đến huyết mạch tổ tiên của nàng.

Tộc Ngân Huyết Thiên Long vốn uẩn quang mang thánh khiết chi lực, có thể nói hoàn toàn không hợp với hoàn cảnh trong táng thổ.

“Nếu ngươi muốn rời khỏi nơi đây, vậy đến lúc đó ta sẽ dẫn ngươi đi.” Cố Trường Sinh gật đầu nói.

“Đa tạ chủ nhân.”

Ba ngày sau, cuối cùng Đồ Tiên đã dẫn Cố Trường Sinh đi vào một khu vực có khí tức bất hủ cực kì nồng đậm.

Đây là một vùng đất cổ xưa, nhìn qua, tất cả đều là sa mạc hoang vu, giống như là chiến trường cổ lão, có các loại vết máu và thi hài

to lớn như ngọn núi và sao trời, chiếu xuống các nơi, tràn ngập khí tức cường hãn mà tang thương.

Sương mù màu xám bao phủ thiên địa, rất u ám, thậm chí có mảnh vỡ binh khí, sao trời và chiến thuyền bị đánh xuyên qua, nhiễm khí thế đáng sợ, không kém gì Táng Sinh Địa.

Đây là một mảnh tuyệt địa, sát cơ lăng liệt, Đại Đế bước vào nhiễm phải cũng phải nổ thành một đoàn huyết vụ.

“Chủ nhân, đây chính là nơi Tô Huyên Tiên Vương bế quan, vô số năm qua, không sinh linh nào có can đảm đặt chân.” Đồ Tiên rơi xuống đất, khuôn mặt lạnh lùng đã trở nên tái nhợt nói. _

Chương 402: Cố Trường Sinh Hỏi Thăm, Nên Gọi Ngươi Là Tô Tiểu Huyên, Hay Là Tô Huyên Vương

Khuôn mặt Đồ Tiên có chút tái nhợt, không phải vì e ngại, mà bởi vì khí thế ở nơi đây quá mức kinh khủng, áp bách lòng người, chấn nhiếp linh hồn, khiến nàng không nhịn được phát run.

Tô Huyên Vương, hung danh quá thịnh, nghe nói từng giết qua Tiên Vương, hung uy cái thế, không ai bằng.

Trong Cửu U táng thổ, thanh danh của nàng quá lớn, đến mức bảy vương còn lại cũng phải kiêng kị, không dám tùy ý nhìn trộm.

Nơi đây, là nơi nàng bế quan.

Tô Huyên Vương gan lớn kinh thiên, từng xâm nhập chỗ rất sâu trong Cửu U táng thổ, muốn cướp đoạt chí bảo trong đó, kết quả bị một tồn tại vô thượng thức tỉnh đánh trọng thương, bản thân xảy ra vấn đề, tĩnh dưỡng ở chỗ này.

Chuyện này đã lưu truyền trong Cửu U táng thổ, nhưng vẫn không có bất kì sinh linh nào dám xông vào đây, đây chính là cấm khu.

“Ngươi ở chỗ này chờ ta là được.” Cố Trường Sinh nói với Đồ

Tiên.

“Vâng, chủ nhân.” Đồ Tiên cung kính nói.

“Tô Huyên Vương.”

Sau đó Cố Trường Sinh khẽ nói, cất bước đi lên phía trước, trên người có tầng tầng hỗn độn khí dập dờn lay động, hắn cảm nhận được khí tức bất hủ nồng đậm trong hư không.

Đó là khí tức kinh khủng của tồn tại Bất Hủ Cảnh, tràn ra mỗi phiến hư không, giống như có thể tái diễn thiên địa.

Ở phía trước có rất nhiều bãi máu, hiện lên ngũ thải, sát cơ đáng sợ, có thể khiến thân thể và linh hồn của sinh linh vỡ toang.

Từng mảnh binh khí cổ lão bị đánh nát, dùng các loại thần tài trân quý rèn đúc, đáng tiếc đã không còn thần tính, trải đầy dưới chân Cố Trường Sinh.

“Cút!”

Cách đó không xa, hắn nhìn thấy một tấm bia đá cổ lão, vô cùng cao lớn, chữ viết pha tạp, giống như dùng huyết dịch của cường giả chí cường nhuộm thành, có khí thế kinh khủng lộ ra, vô cùng bá đạo và lạnh lùng.

Đó là tồn tại bất hủ đích thân viết, chỉ một chữ nhưng có thể trấn sát tất cả, ma diệt toàn bộ sinh linh tự tiện xông vào nơi này.

“Bước lên phía trước, sẽ nghênh đón kết cục phải chết sao?” Cố Trường Sinh lắc đầu cười một tiếng, trên ngực hiển hiện một người tí hon màu đen như mực, quang huy lấp lánh, đen hà vạn trượng, từng phù văn cổ lão tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Khí tức kinh khủng xuất hiện trên người tí hon đen như mực này, trong đôi mắt vô thần hiển hóa một vòng linh động.

Nó phóng ra một bước, giống như có thể đi theo gió, đến trước mặt Cố Trường Sinh.

Khí tức bất hủ lan tràn ngập trời, nhưng trước mặt người tí hon

màu đen kia lại hoàn toàn bị ngăn cản, không thể nhiễm lên cơ thể Cố Trường Sinh một chút.

“Cửu Tổ ban tặng người tí hon màu đen này cho ta, đúng là có hiệu quả.”

Ánh mắt Cố Trường Sinh khẽ chớp, trong lòng nhẹ giọng nói.

Theo Cửu Tổ nói, đây là da một tôn hắc kim thần nhân trời sinh mà ông ấy từng chém giết luyện chế mà thành, uy năng ngập trời, có thể ngăn cản tà dị, ngăn cách khí thế.

Hắc kim thần nhân, thiên sinh địa dưỡng, vạn vạn năm mới có thể uẩn dưỡng ra được, lúc đại thành, chiến lực có thể chém giết Tiên Vương.

Nhưng Cố Trường Sinh bước vào trong không bao lâu, một lão bà áo đen vô thanh vô tức xuất hiện, ánh mắt sâu kín nhìn chằm chằm hắn.

Ánh mắt bà ta đảo qua người tí hon màu đen, hiển lộ một vòng chấn kinh, sau đó tập trung vào Cố Trường Sinh, cũng không nói chuyện.

“Tồn tại nơi này?” Cố Trường Sinh nhíu mày hỏi.

Thực lực của lão bà mặc áo đen này rất mạnh, vô thanh vô tức xuất hiện, hắn lại không phát giác, ít nhất cũng là một vị đã thành đạo.

“Nhân tộc đến từ ngoại giới?” Lão bà mở miệng, hai chân cách mặt đất, như u linh, trang phục không thuộc về thời kì Thái Cổ, khí tức trên người cũng rất cổ lão, tử khí vô cùng nồng đậm.

Cố Trường Sinh gật đầu, vẻ mặt rất lạnh nhạt, “Ta đến tìm người.”

Lão bà mặc áo đen nghe vậy, tròng mắt hơi híp, nhìn chằm chằm Cố Trường Sinh, nhưng vẻ mặt hắn rất bình tĩnh, không có bất kỳ gợn sóng nào.

“Đúng là trấn định.” Một lát sau, lão bà mặc áo đen nói, giọng nói khó nghe, giống như hai tấm sắt ma sát với nhau.

Cố Trường Sinh ung dung không vội như thế, ngược lại khiến bà ta coi trọng vài phần.

“Quá khen.” Cố Trường Sinh thản nhiên nói.

“Chủ nhân sớm đã biết ngươi muốn đến đây, đi theo ta đi.” Lão bà mặc áo đen nói, sau đó đi phía trước dẫn đường.

Nhưng hai mắt bà ta rất tĩnh mịch, muốn để Cố Trường Sinh khó xử, cũng không nói rõ với hắn trên đường hiểm địa, đồng thời cũng không ngăn trở khí thế kinh khủng ở nơi đây cho hắn.

Cố Trường Sinh nhìn lão bà mặc áo đen này một cái thật sâu, suy đoán bà ta hẳn là lão bộc của Tô Huyên Vương.

Ong!

Người tí hon màu đen tỏa ra quang hoa vạn trượng, phù văn lưu chuyển, ngăn trở khí thế kinh khủng tràn ngập ở trước mắt, đồng thời tiên đồng trong mắt Cố Trường Sinh sáng chói, nhìn thấy khu vực nguy hiểm, khóe miệng lộ ra ý cười lạnh.

“Muốn làm ta khó xử sao?”

Cố Trường Sinh thấy rõ mục đích của bà lão, vẻ mặt nhanh chóng khôi phục lại bình tĩnh.

“Cũng có chút đồ vật.” Lão bà áo đen quay đầu nhìn Cố Trường Sinh, trong lòng hừ lạnh một tiếng, không ngờ hắn lại không trúng chiêu.

Ngay lúc đó.

Trong một mảnh núi lớn cách Cố Trường Sinh rất xa, nơi đó có rất nhiều hang đá, mỗi khối trong thạch động đều có khắc đại đạo phù văn, quang hoa sáng chói, thần hoa tận trời, tiên huy tràn ngập bốn phương tám hướng.

Sáu thân ảnh kinh khủng ngồi xếp bằng trong từng thạch động, ánh mắt rất thâm thúy âm lãnh, khí tức cường đại khiến thiên địa nơi này biến sắc, hư không cũng đang rung động.

Trước mặt bọn họ, cho dù là Đại Đế cũng bị nghiền thành huyết vụ.

Nhưng lại có từng sợi xiềng xích lấp lóe táng văn xuyên qua bọn họ, mỗi một sợi như kéo dài đến tận chỗ sâu trong hư không, nhiễm vết máu và khí thế kinh khủng, vững vàng đính lên thạch động.

Theo động tác của bọn họ, có thần huy kinh khủng bộc phát, từng đạo phù văn lấp lánh, xâm nhập vào linh hồn bọn họ, hoàn toàn giam giữ bọn họ lại.

Bọn họ đã từng là cường giả chí cường, tu vi siêu việt Chân Tiên, thừa dịp Tô Huyên Vương bị tồn tại vô thượng trong chỗ sâu Cửu U táng thổ làm trọng thương, muốn đến cướp đoạt đạo quả của nàng.

Kết quả không ngờ Tô Huyên Vương còn dư lực, giam giữ tất cả bọn họ ở đây, cũng gieo xuống phong ấn trong linh hồn bọn họ.

Chương 403: Cố Trường Sinh Hỏi Thăm, Nên Gọi Ngươi Là Tô Tiểu Huyên, Hay Là Tô Huyên Vương (2)

Nhưng chuyện này cũng nói rõ Tô Huyên Vương xảy ra vấn đề lớn, nếu không đã một chưởng vỗ chết bọn họ rồi, không cần lưu đến bây giờ.

“Cấm chế đang rung động, nói rõ khí tức của Tô Huyên Vương đang yếu đi.” Trong đó một vị sinh linh mở miệng nói, bị hắc vụ nồng đậm bao phủ, đôi mắt mở hé ra, có vô tận huyết hải diễn hóa, sơn hà hủy diệt, sao trời vẫn lạc, trong đó táng diệt vô số sinh linh.

“Mấy ngày nay, chính là lúc chúng ta thoát khốn phản phệ!” Một vị sinh linh khác cũng mở miệng nói, khí tức bành trướng mênh mông, giống như một phương vũ trụ cổ lão đang diễn hóa, cường đại đến vô biên.

“Tô Huyên Vương xảy ra vấn đề lớn, đã không còn đỉnh phong, Tiên Vương đạo quả vỡ vụn, các Tiên Vương còn lại vẫn không biết chuyện này, nếu không nhất định đã san bằng Tô Huyên châu rồi.” Một sinh linh có khí tức rất cường đại mở miệng, thanh âm lạnh lùng, không kém bán Tiên Vương bao nhiêu, chỉ là thanh âm ba động, đã khiến hư không vỡ ra một khe lớn đen như mực.

Thời kì đỉnh phong, sáu người bọn họ đều là tồn tại có thể tuỳ tiện diệt sát Chân Tiên, dù chưa đến Tiên Vương, nhưng đã cường đại vô biên, hiện nay sáu người thoát khốn, chính là thời cơ tốt nhất để hủy diệt Tô Huyên Vương.

Ánh mắt bọn họ u lãnh, nhìn chằm chằm rất chỗ sâu.

Không bao lâu, Cố Trường Sinh đã bị lão bà áo đen đưa đến một tòa cung điện to lớn, vô cùng hùng vĩ, giống như đứng lặng tại chân trời.

Khí tức đáng sợ tràn ngập, hai bên có thủy triều đen như mực, giống như nước Thái âm Hà, tràn ngập hỗn độn khí, giống như có thể thông hướng đến chỗ sâu trong tinh không.

“Chủ thượng ở ngay trong đó.” Lão bà mặc áo đen nhìn Cố Trường Sinh, trong mắt lóe lên dị sắc.

Mặc dù cảm nhận được lão bà áo đen này không có hảo ý, nhưng Cố Trường Sinh cũng không để ý, hắn đã cảm nhận được mệnh đăng của Tô Tiểu Huyên bắt đầu rung động kịch liệt.

Rất rõ ràng, Tô Tiểu Huyên đang ở bên trong đại điện.

Oanh!

Sau một khắc, đại điện mở rộng, trong đó giống như di tích phủ bụi phát ra âm thanh phá hủ.

Cố Trường Sinh còn chưa bước vào, đã nhìn thấy máu trên mặt đất, chín loại sắc thái xen lẫn, rất kinh người, tiên huy sáng chói.

Khí thế kinh khủng khiến da thịt hắn muốn nứt ra, giống như đại đạo chi đao cắt xương, cho dù là hỗn độn khí rủ xuống, cũng đang răng rắc vang lên, muốn vỡ nát.

Máu của Tiên Vương!

Hơn nữa, số lượng còn không ít, hình thành một hồ nước nhỏ.

Lão bà mặc áo đen rời đi, không ở lại nơi này.

“Ta nên gọi ngươi là Tô Tiểu Huyên, hay là Tô Huyên Vương đây?” Cố Trường Sinh mở miệng hỏi, cất bước đi vào đại điện, người tí hon màu đen ngăn cách ở phía trước.

Trong nháy mắt, hắn giống như đi tới chỗ rất sâu trong vũ trụ, từng khỏa sao trời cổ lão bàng bạc chìm nổi trên đỉnh đầu, ngàn vạn tinh quang sáng chói, thiên hà bao la hùng vĩ, lan tràn đến thế giới khác.

Ở nơi đó, có vương tọa đứng lặng!

Một thân ảnh thon dài yểu điệu, vô cùng mơ hồ, được khí thế vô tận che lấp, tiên khí và hỗn độn khí xen lẫn, rất thần bí.

Thân ảnh này nghiêng đầu, ngồi trên vương tọa, dáng vẻ rất uy nghiêm, nhưng giống như cách Cố Trường Sinh vô tận cự ly.

Ánh mắt hai người giao nhau trên hư không, trong tiên đồng của Cố Trường Sinh bộc phát phù văn sáng chói.

Sau đó hắn kêu lên một tiếng đau đớn, thân thể kịch chấn, người tí hon màu đen không thể ngăn cách khí cơ ở nơi này, trong mắt chảy xuống vết máu và hỗn độn khí.

Tiên Vương không thể trực quan!

“Lá gan không nhỏ.” Thân ảnh ngồi trên vương tọa mở miệng, âm thanh vô cùng êm tai, lại đạm mạc, tràn ngập vô thượng uy nghiêm, giống như một câu có thể hủy diệt thế giới, chúng sinh vẫn lạc.

Trong mắt Cố Trường Sinh lấp lóe tiên huy, vết máu biến mất, sau đó hà thụy dâng lên, thương thế khôi phục, thần tính chảy xuôi, không có gì đáng ngại.

“Ta nên gọi ngươi là Tô Tiểu Huyên, hay là Tô Huyên Vương đây?”

Giọng nói của hắn rất bình thản, lần nữa hỏi ra vấn đề này.

Giọng nói của Cố Trường Sinh rất bình tĩnh, giống nhau ánh mắt hắn.

Thân ảnh yểu điệu ngồi trên vương tọa được tầng tầng tiên vụ bao phủ.

Giống như cách Cố Trường Sinh một mảnh tinh không, thậm chí còn không chỉ như vậy, đó là tồn tại bất hủ vận dụng không gian huyền diệu.

Dựa vào cảnh giới hiện nay của hắn, chỉ có thể cảm giác được một chút mánh khóe.

Nhưng vẫn khiến Cố Trường Sinh rõ ràng, khí tức của thân ảnh giống hệt khí tức của Tô Tiểu Huyên, như đồng nguyên, trên thế gian không thể tìm ra người nào khác có khí tức như vậy.

Tô Tiểu Huyên đi theo hắn một thời gian rất dài.

Đối với khí tức của nàng, đương nhiên Cố Trường Sinh sẽ không cảm giác sai.

Khác biệt chính là tu vi của Tô Tiểu Huyên và người trước mắt này như một người trên trời, một người dưới đất, hoàn toàn không thể liên hệ với nhau.

Sau khi hỏi lại câu kia, Cố Trường Sinh không tiếp tục mở miệng nữa.

Trong cung điện chỉ có khí tức bàng bạc diễn biến, từng khỏa sao trời ù ù chuyển động, từng đầu Thiên Hà chảy xuống, từng đóa bọt nước bắn lên, giống như từng thế giới trôi nổi.

Ý tứ của hắn rất rõ ràng.

Nếu người trước mắt này trả lời là Tô Tiểu Huyên, như vậy Cố Trường Sinh sẽ thực hiện lời hứa của hắn, cứu nàng rời khỏi nơi đây, cho dù ngày sau nàng sẽ trở thành ai.

Nếu người trước mắt này trả lời là Tô Huyên Vương, như vậy Cố

Trường Sinh sẽ không có bất cứ do dự nào, trực tiếp quay người rời đi, sau đó trở về Tiên Vực, không nhúng tay vào việc này nữa.

Mặc dù Tô Huyên Vương hung uy cái thế, khiến vô số sinh linh trong tám châu e ngại.

Nhưng Cố Trường Sinh có lực lượng, có thể làm tất cả, vì vậy vẻ mặt hắn vô cùng bình tĩnh, chờ đợi đối phương lựa chọn.

“Ngươi bắt ta lựa chọn?”

Sau đó, xuyên thấu qua tầng tầng tiên vụ và sương mù hỗn độn, truyền đến âm thanh uy nghiêm, vô cùng dễ nghe, như tiên âm, thế gian khó tìm, có thể khiến vô số sinh linh say mê.

Đồng thời cũng xen lẫn băng hàn, giống như có thể đông kết Cửu Thiên, linh hồn hóa thành vụn băng!

“Nếu không thì sao?” Cố Trường Sinh cười khẽ, cũng không thèm để ý đến khí tức băng hàn kia.

Hắn biết rõ đối phương nhận ra mình, nếu không sẽ không để lão bà áo đen kia dẫn đường, càng không ở đây chờ hắn.

Nhưng Cố Trường Sinh cũng không rõ ràng tính toán của nàng là thế nào.

“Chẳng lẽ ngươi cho rằng ngươi đến từ gia tộc kia là ta không dám giết ngươi sao?” Trong lời này ẩn chứa sát ý vô tận, khiến cho từng khỏa cổ tinh trôi nổi trên tinh không đều run rẩy, như muốn rơi xuống.

Cả tòa cổ điện cũng rung động, tràn ngập sát khí đáng sợ, Thiên Hà cuồn cuộn, bọt nước vỡ vụn, từng thế giới đổ sụp, trong đó vô cùng vô tận sinh linh đang biến mất hủy diệt, bị dìm ngập.

Thân ảnh của Tô Huyên Vương tan biến trên vương tọa.

Chân trần của nàng trắng hơn tuyết, tinh tế tỉ mỉ không tì vết.

Hư không dập dờn gợn sóng, một bước đạp đến, vượt qua vô tận không gian.

Một thân váy dài màu đen bao trùm thân ảnh thon dài yểu điệu, phong thái tuyệt thế, sợi tóc bay múa, bên trong đôi mắt là một mảnh đạm mạc băng hàn.

Oanh!

Vạn vạn xích hà ngưng tụ, hóa thành một cây trường mâu, hải dương pháp tắc sôi trào, xuyên thấu qua thời gian và không gian, lập tức xuất hiện ở mi tâm Cố Trường Sinh.

Cỗ lực lượng kinh khủng này khiến Chân Tiên cũng phải hóa thành bột mịn, hư không đổ sụp, hóa thành hư vô.

Chương 404: Tô Huyên Vương Lựa Chọn, Tiên Vương Đạo Quả Vỡ Vụn, Lão Bà Áo Đen Ẩn Núp

Ong!

Khí thế băng lãnh đáng sợ dừng lại trước mi tâm hắn một tấc, tất cả lực lượng biến mất, sau đó rắc một tiếng, xương đầu hắn sáng lên, đang vỡ ra.

Trong đó ánh mắt nguyên thần cửu sắc lưu li ngồi xếp bằng vẫn đạm mạc như cũ, giống như hắc ám, không xuất hiện ba động.

“Thế nào? Không tiếp tục đánh nữa?” Cố Trường Sinh ngước mắt, đối mặt với nàng, giọng nói rất bình tĩnh, không dùng bất kì thủ đoạn ngăn cản nào, giống như đã sớm dự liệu được.

Mặc dù cách tầng tầng sương mù và tiên vụ, vẫn có thể nhìn thấy đôi mắt vô cùng đạm mạc kia khẽ run một cái.

Từng sợi tin huyết ẩn chứa hỗn độn khí từ giữa mi tâm hắn chảy xuống, sau đó hóa thành thần hà, bốc hơi không thấy, vết thương cấp tốc khép lại.

Đây chính là chỗ đáng sợ của Hỗn Độn Thể.

Lực sinh mệnh vô cùng cường đại, cho dù đầu bị người ta mở ra, cũng có thể lập tức khép lại như lúc ban đầu.

“Vì sao không tránh?” Tô Huyên Vương hỏi, giọng nói đạm mạc có chút khẽ run, sau đó lại hóa thành uy nghiêm cao cao tại thượng.

“Vì sao ta phải tránh?” Cố Trường Sinh hỏi ngược lại, nhìn chằm chằm nàng, “Ngươi vẫn chưa trả lời vấn đề của ta.”

Mục đích của hắn rất rõ ràng.

Đương nhiên Tô Huyên Vương cũng hiểu.

Sau một khắc, trường mâu màu đỏ phanh một tiếng tiêu tán, thân ảnh Tô Huyên Vương trở lại vương tọa, lạnh lùng nói, “Ta chính là Tô Huyên Vương, thành đạo tỷ vạn kỷ nguyên trước, vô địch Cửu U táng thổ, chấn nhiếp thiên hạ tám châu, vạn linh cộng tôn, không người có thể địch.”

Nàng nhìn về phía Cố Trường Sinh, vẻ mặt đạm mạc và cao cao tại thượng như nhìn một con kiến hôi.

“Xem ra, đây chính là câu trả lời của ngươi.”

Nghe vậy, Cố Trường Sinh gật đầu, vẻ mặt vẫn bình thản như cũ, nhìn không ra cảm xúc biến hóa.

Cách tầng tầng tiên vụ và sương mù, thân thể Tô Huyên Vương khẽ run một cái, trong mắt hiển lộ một vòng mờ mịt và đau đớn.

“Công tử...” Nàng khẽ gọi một tiếng, nhưng không phát ra âm thanh.

Sau một khắc, trong đôi mắt trong suốt lần nữa khôi phục băng hàn muôn đời không tan.

Cố Trường Sinh cũng không do dự, lựa chọn rời đi.

Bên trên vương tọa, Tô Huyên Vương lạnh lùng nhìn hắn chăm chú, không nói một lời.

Nhưng Cố Trường Sinh còn chưa bước ra đại điện, liền nghe thấy

sau lưng bỗng nhiên truyền đến tiếng tạch tạch thanh thúy.

Đại điện bắt đầu sụp đổ, từng khỏa sao trời vỡ ra, hóa thành tro tàn, Thiên Hà khô kiệt, hóa thành huyết thủy.

Phương thế giới diễn hóa này đang không ngừng sụp đổ.

“Xảy ra chuyện gì?” Cố Trường Sinh cau mày nói, quay đầu nhìn lại.

Lúc này Tô Huyên Vương ngồi trên vương tọa giống như mất hồn, linh khí trong mắt bắt đầu tiêu tán, hóa thành pho tượng, bất động.

Bên cạnh nàng tràn ngập tử khí, có dị tượng hiển hiện, thiên khung vỡ tan, hỏa quang hàng thế, dung nham cuồn cuộn, kinh khủng khiếp người.

Tầng tầng sương mù biến mất, lộ ra chân dung của nàng, khuôn mặt tái nhợt đẹp đẽ tuyệt mĩ không tì vết, giống như bàn tay của thượng thiên tạo ra, Cố Trường Sinh cảm giác có ba phần quen thuộc.

“Quả nhiên là nàng, nhưng lại không phải nàng.” Hắn khẽ thở dài, bước chân dừng lại, chuẩn bị yên lặng theo dõi kỳ biến.

Răng rắc!

Đột nhiên, mi tâm Tô Huyên Vương vỡ ra, giống như đồ sứ rạn nứt, nơi đó có ánh sáng óng ánh, một đạo đạo ấn ký hiển hiện, lít nha lít nhít, đếm không xuể.

“Đây chính là vạn thế Luân Hồi Ấn sao?”

Ánh mắt Cố Trường Sinh lộ ra vẻ khác thường nói, luôn cảm giác Tô Huyên Vương xuất hiện vấn đề lớn, con đường tu hành xảy ra sự cố, nếu không sẽ không khác thường như vậy.

“Đến sinh cơ cũng tịch diệt, muốn niết bàn sao? Bắt chước Chân Hoàng niết bàn?”

Nhưng Cố Trường Sinh không suy nghĩ bao lâu, hắn liền nhìn thấy

thân thể Tô Huyên Vương kịch chấn, Luân Hồi Ấn đang vỡ tan, sương mù cường đại bất hủ khuếch tán ra.

“Thật không dễ dàng!”

“Cuối cùng ta cũng đợi được đến lúc này!”

Đúng lúc này, ngoài điện bỗng nhiên vang lên một giọng nói tràn ngập cuồng hỉ và oán hận, một đạo hắc ảnh hiện lên.

Lão bà áo đen dẫn đường lúc trước, tự xưng là lão bộc, hai chân cách mặt đất, như U Linh xuất hiện ở đây.

Vẻ mặt bà ta có chút vặn vẹo, trong mắt bắn ra thần mang đáng sợ, nhìn chằm chằm Tô Huyên Vương đang rạn nứt, tham lam lại cực nóng.

“Thương thế tái phát, Tiên Vương đạo quả sắp vỡ tan, nếu có được một luồng trong đó, cũng đủ để ta bước vào thiên địa mới.”

“Đáng tiếc qua nhiều năm như vậy, ta phải khúm núm, làm nô làm tỳ, thậm chí chém đi các tạp niệm khác, tránh bị ngươi phát hiện mánh khóe.”

“Chính là chờ một ngày này!”

“Sáu tên gia hỏa kia cũng thật ngu xuẩn, cho dù Tô Huyên Vương bị tổn thương nặng hơn nữa, nhưng vẫn có thể trấn áp bọn họ dễ như trở bàn tay.”

Lão bà áo đen cười lạnh không thôi, ẩn núp chục tỷ năm, chính là vì hôm nay.

Không thể không nói phần quyết đoán và nghị lực này đã vượt qua tưởng tượng của rất nhiều người.

Chỉ vì muốn giành Tiên Vương đạo quả của Tô Huyên Vương.

Nhưng cũng đáng.

Bởi vì rất nhanh, bà ta có thể trở thành Chủ Tể bất hủ mới của Tô Huyên châu rồi!

Giờ phút này, tâm tình của lão bà áo đen khuấy động, không thèm để ý tên ngoại nhân như Cố Trường Sinh vẫn còn ở nơi này, nhìn chằm chằm Tô Huyên Vương đang rạn nứt, cười lạnh không thôi, phát tiết oán hận đã tích lũy nhiều năm qua.

Nghe thấy mấy câu này, Cố Trường Sinh cũng có chút sững sờ, sau đó không khỏi lắc đầu bật cười.

Trách không được trước đó luôn cảm thấy lão bà áo đen này không có lòng tốt, thì ra vẫn luôn âm thầm tính toán.

Ánh mắt hắn nhìn về phía Tô Huyên Vương không khỏi có chút thương hại.

Đường đường là Tiên Vương vô địch, lại bị người ta mưu hại ngấp nghé Tiên Vương đạo quả, luân lạc tới tình trạng này.

“Nếu ngươi trả lời là Tô Tiểu Huyên, ta tuyệt đối sẽ ra tay giúp ngươi.”

“Nhưng nếu đây là lựa chọn của ngươi, đã không có quan hệ gì với ta, ta từ Tiên Vực cách xa nơi này ngàn tỷ dặm, vượt qua Táng Sinh Địa đến đây, lo lắng sinh tử của ngươi, cuối cùng ngươi lại trả lời như vậy, xem như tự ta đa tình rồi.”

Cố Trường Sinh nhìn về phía Tô Huyên Vương đang vỡ vụn, vẻ mặt rất bình tĩnh, nhưng khóe miệng lại có ý cười nhàn nhạt tự giễu, cũng không phải hắn lạnh lùng tuyệt tình.

Chương 405: Đối Mặt Chân Tiên Đỉnh Cao, Sáu Tiên Thoát Khốn

Hành động vừa rồi của Tô Huyên Vương đã khiến trái tim hắn băng giá.

Nếu không nhận ra hắn, vậy còn dễ nói, chuyện này cũng có thể giải thích.

Nhưng rất rõ ràng, Tô Huyên Vương nhận ra hắn.

“Ha ha, nam tử Nhân tộc đến từ ngoại giới, chuyện này không liên quan đến ngươi, lão thân khuyên ngươi tốt nhất vẫn rời khỏi nơi đây đi.”

Mà lúc này, lão bà áo đen mới nhớ đến nơi đây còn có ngoại nhân, lạnh lùng nói với Cố Trường Sinh.

Đồng thời, biết được lai lịch phía sau hắn rất khủng bố, không muốn trêu chọc nhiều phiền phức.

“Tiên Vương đạo quả là cơ duyên lớn, ngươi lại muốn độc chiếm, có phải quá tham lam không?”

Vẻ mặt Cố Trường Sinh không thay đổi, nhìn bà ta, trong mắt lóe lên vẻ khác thường.

“Cái gì?”

Lão bà áo đen nghe vậy, vẻ mặt thay đổi, không ngờ Cố Trường Sinh cũng muốn Tiên Vương đạo quả, sau đó tức giận, cười lạnh thành tiếng nói, “Ngươi là một tên tiểu bối, lại muốn chia cắt vật này, không sợ ăn no bể bụng sao?”

“Có ăn no bể bụng hay không cũng không quan trọng.” Cố Trường Sinh bình thản nói.

“Quan trọng là, Tiên Vương đạo quả, ngươi không có tư cách ngấp nghé.”

Ong!

Người tí hon màu đen lập tức nở rộ hà thụy, hóa thành ngọn núi, vô số khí thế cuồng bạo do cung điện sụp đổ không thể rơi đến trước người Cố Trường Sinh, bị ngăn cách.

Tiên Vương đạo quả, đó là vật ngưng tụ sở học cả đời của một vị Tiên Vương, bao gồm lĩnh ngộ đại đạo, chưởng khống pháp tắc của Tiên Vương.

Có chút tương đồng với bản nguyên Xá Lợi mà lúc trước Thanh Huyền Đạo Chủ lưu lại cho Cố Trường Sinh, nhưng khác biệt ở chỗ, Tiên Vương đạo quả cũng ẩn chứa một thân thông thiên đạo

của Tiên Vương.

Nhất là Tô Huyên Vương ngưng vạn thế luân hồi đạo quả, ý đồ xung kích đến cảnh giới cao hơn.

Loại đạo quả này không phải Tiên Vương đạo quả bình thường có thể so sánh.

“Đồ tốt cũng không ít.” Ánh mắt lão bà áo đen từ người tí hon màu đen kia dời đi, mang theo lãnh ý nói, “Nhưng người trẻ tuổi, lão thân khuyên ngươi một câu, đừng không biết tốt xấu như vậy, Tiên Vương đạo quả không phải ngươi có khả năng nuốt vào đâu.”

Oanh!

Bà ta phóng lên trước một bước, khí tức ngập trời triển lộ, mặt đất bắt đầu sụp đổ, tiên huy lưu chuyển, tử khí tràn ngập, sau lưng hình như có một đầu tiên lộ thông thiên hiển hiện.

Đây là một vị tồn tại Chân Tiên cảnh, Tiên Vương không ra, gần như vô địch.

Bà ta điểm ra một chỉ, một đóa hoa màu đen như mực nở rộ, đại đạo khí tức lưu chuyển, từng đầu quy tắc giống như huyết hoa vỡ vụn trong hư không, bị vô tận ô uế dính vào.

Đây là một kích tuyệt cường của Chân Tiên.

Hư không đổ sụp, sinh cơ câu diệt, có thể tiêu diệt tất cả.

Bà ta muốn xóa bỏ Cố Trường Sinh.

“Chân Tiên cảnh đỉnh cao sao?” Cố Trường Sinh không nhịn được nhíu mày, tu vi của lão bà mặc áo đen kia có chút nằm ngoài tưởng tượng của hắn.

Dựa vào thực lực của hắn, khẳng định không thể chống cự được.

Hắn quét nhìn Tô Huyên Vương.

Giờ phút này, nàng giống như bị tịch diệt, không ngừng có làn da bị rạn nứt rơi xuống, giống như đồ sứ vỡ vụn, trắng nõn như

ngọc.

Từng đạo Luân Hồi Ấn cổ lão tang thương như mặt gương huyễn hóa, hiển hiện ngàn vạn hình ảnh, đều là chuyện nàng đã trải qua.

Trong đó, thậm chí Cố Trường Sinh còn nhìn thấy chính mình, áo trắng như tuyết, dáng vẻ thanh thản.

“Đó hẳn là kí ức của Tiểu Huyên?”

“Cho nên lúc nàng ngưng tụ vạn đạo Luân Hồi Ấn đạo quả đã xảy ra vấn đề? Hay là có dự định khác?”

Cố Trường Sinh nhíu mày, trong mắt lấp lóe dị sắc.

Trong nháy mắt tiếp theo, hắn nhìn lão bà mặc áo đen.

Người tí hon màu đen trước mặt bộc phát ánh sáng vô lượng, không ngừng kéo dài biến lớn, hắc quang vạn trượng, ngăn cản phía trước.

Nhất bên trong đôi mắt kia, hắc quang đại thịnh, giống như linh hoạt, có băng lãnh chi ý hiện lên.

Mặt ngoài hắc kim thần nhân có từng đạo đường vân màu đen xen lẫn, đó là thiên phú của nó, có thể ngăn cách tất cả, diễn hóa đến đại thành, thậm chí có thể hình thành quy tắc miễn dịch.

Miễn dịch tất cả thần thông và bảo thuật.

Giờ phút này nó đang lưu chuyển, hắc quang ngập trời, hải dương quy tắc sôi trào, bao phủ Cố Trường Sinh.

Lão bà mặc áp đen Chân Tiên cảnh đỉnh cao điểm ra một chút, vạn vạn thần mang chói lọi, lại bị chôn vùi biến mất, tạo ra mấy gợn sóng trong hư không.

“Đây rốt cuộc là cái gì, không có pháp lực ba động, lại có thể chống đỡ một kích của ta?” bà ta giật mình, có chút kinh nghi bất định.

Tu vi Chân Tiên đỉnh cao, một chỉ đánh xuống, vũ trụ cũng bị đánh

xuyên.

Nhưng bây giờ lại bị một người tí hon màu đen thường thường không có gì lạ chặn lại.

Trong những năm tháng tu luyện có thể gọi là vô tận của bà ta, chưa bao giờ nhìn thấy chuyện này.

“Nhưng lão thân không tin vật này có thể ngăn trở ta mãi.” Sau đó, lão bà mặc áo đen hừ lạnh một tiếng, đường đường là tồn tại Chân Tiên cảnh đỉnh cao, ngày thường, một suy nghĩ đã có thể xóa bỏ Cố Trường Sinh.

Đương nhiên lúc này bà ta sẽ không dễ dàng buông tha hắn.

Bà ta lần nữa xuất thủ, nhưng lần này càng thêm đáng sợ, khí thế Chân Tiên khôi phục, đỉnh đầu có tiên vụ hiển hiện, huyết khí thô to mênh mông chống trời mà ra, phá vỡ cung điện.

Toàn bộ Tô Huyên Châu bắt đầu bạo động, hỗn độn quang ngút trời, khí thế khủng bố bay lên, mặt đất bắt đầu rung động, sau đó xuất hiện khe nứt lớn đến đáng sợ, sắp bị đánh chìm dưới khí thế của Chân Tiên!

Giờ khắc này, không chỉ Tô Huyên Châu, rất nhiều sinh linh trong bảy châu còn lại cũng cảm giác được cỗ khí thế này.

Vẻ mặt bọn họ hoảng hốt, nhìn ra xa nói, “Xảy ra chuyện gì? Tô Huyên Châu lại có khí thế này thức tỉnh sao?”

“Thẹn quá hóa giận?” Cố Trường Sinh thản nhiên nói, thân ảnh đứng bất động, trước mắt, tất cả khí thế đều bị ngăn cách, không thể dính vào hắn chút nào.

Xùy!

Hắc kim thần nhân chính là tồn tại có thể chém giết với Tiên Vương, cho dù nó chỉ là tầng da đá, cũng lạc ấn thiên địa chí lý, vô tận huyền diệu, cũng không phải lão bà áo đen có thể công phá.

Nhưng nó chỉ là vật chết, mặc dù có thể chống cự, lại không thể chủ động khôi phục công sát.

Đương nhiên Cố Trường Sinh cũng biết điểm này.

Cho nên xùy một tiếng, hư không nổ tung, trong tay hắn xuất hiện một đoạn kiếm gỗ đen như mực, lấy hỗn độn khí nâng lên.

Hư không bị kiếm gỗ đen như mực chạm đến, bắt đầu sụp đổ, có sương mù màu đen dâng trào.

Chương 406: Đối Mặt Chân Tiên Đỉnh Cao, Sáu Tiên Thoát Khốn (2)

Kiếm gỗ không lớn bằng bàn tay, gãy mất một nửa, rất bình thường, không có hình xăm, giống như đã ngâm trong hắc huyết.

Nhưng khí tức phía trên quá cổ xưa, trong lúc xuất ra, đã khiến lão bà áo đen tê cả da đầu, sắc mặt đại biến, thân hình cứ thế ngừng lại.

“Đây là tàn kiếm đã xuyên qua thân thể Tiên Vương? Hơn nữa còn không phải Tiên Vương bình thường?”

Mi tâm bà ta nhảy loạn, rõ ràng cảm giác được khí tức trên đó đến từ một vị Tiên Vương cường đại rất cổ lão, lại khó mà ma diệt.

“Làm sao ngươi lại có nhiều thứ như vậy?” Bà ta thu tay lại, vẻ mặt càng thêm kinh nghi bất định, đồng thời có chút kiêng kị.

Đến cấp độ của bà ta, càng phải cẩn thận chặt chẽ, hiểu được Chân Tiên đỉnh cao và Tiên Vương chênh lệch thế nào, không phải chiến lực có thể bù đắp.

Cho nên lão bà áo đen tạm thời lựa chọn dừng tay, sắc mặt âm trầm, không tiếp tục công sát.

Thủ đoạn của Cố Trường Sinh có chút vượt qua tưởng tượng của bà ta.

Hơn nữa, quan trọng nhất là, bà ta cũng không rõ Cố Trường Sinh còn thủ đoạn nào khác hay không.

Những bí bảo này có uy năng to lớn, có công phạt tuyệt cường, thậm chí không cần Cố Trường Sinh thôi động, đã có thể thi triển.

Bà ta thật sự không nghĩ ra, gia tộc nào có thể ban cho một tên hậu bối nhiều bí bảo như vậy, mỗi kiện đều khiến bà ta vô cùng đỏ mắt thèm nhỏ dãi.

Soạt!

Lúc này, Tô Huyên Vương còn đang vỡ tan, đôi mắt cô quạnh không gợn sóng yên lặng nhìn xem Cố Trường Sinh, sau đó giống như vỏ trứng rạn nứt, cơ thể đột nhiên nở rộ ánh sáng chói mắt.

Từng đạo thần hà như thủy triều, giống như Hằng Tinh bạo tạc, quang mang vô cùng sáng chói, cho dù là Cố Trường Sinh và lão bà mặc áo đen cũng phải nhắm mắt lại, khó mà nhìn thẳng.

Khí tức đại đạo vô cùng nồng đậm tràn ngập, giống như có thể khiến sinh linh lập tức thành tiên.

“Tiên Vương đạo quả!”

“Ai cũng đừng nghĩ đoạt với lão thân! Ai đoạt với lão thân, lão thân sẽ liều mạng với người ấy!”

Sau khi phản ứng lại, lão bà mặc áo đen cuồng hỉ nói, khí thế Chân Tiên bộc phát, ngăn cản những ánh sáng chói mắt kia.

Ngay lúc đó.

Ở một chỗ khác, một mảnh núi lớn hùng vĩ, nơi đó có rất nhiều hang đá, trong mỗi hang đã đều khắc đại đạo phù văn, quang hoa sáng chói, thần hoa tận trời, tiên huy tràn ngập bốn phương tám hướng.

Sáu thân thể kinh khủng ngồi xếp bằng trong từng hang đá, ánh mắt rất thâm thúy âm lãnh, khí tức cường đại khiến mảnh thiên địa này biến sắc, hư không rung động.

Trước mặt bọn họ, cho dù là Đại Đế cũng bị nghiền thành huyết vụ.

Nhưng từng sợi xiềng xích đen như mực hiện lên táng văn lấp lóe lại xuyên qua cơ thể bọn họ, mỗi sợi đều giống như kéo dài đến chỗ rất chỗ sâu trong hư không, nhiễm vết máu và khí thế kinh khủng, vững vàng đính trong thạch động.

Theo động tác của bọn họ, có thần huy kinh khủng bộc phát, từng cái phù văn lấp lánh, xâm nhập vào linh hồn, hoàn toàn giam cầm bọn họ.

“Khí thế của Tô Huyên Vương đã suy yếu tới cực điểm, những cấm chế này không thể vây khốn chúng ta nữa.” Tồn tại kinh khủng khí tức bán Tiên Vương mở miệng.

Toàn thân bị hắc vụ nồng đậm bao phủ, đôi mắt mở hé, có vô tận huyết hải diễn hóa, sơn hà hủy diệt, sao trời vẫn lạc, trong đó táng diệt vô số sinh linh.

Chỉ là ba động, đã khiến không gian bốn phía vỡ tan, trở thành hư không vô ngần.

“Rất nhanh, chúng ta có thể phá vỡ những cấm chế này, tái nhập Cửu U!” Một tồn tại khác lạnh lùng mở miệng, trong mắt bắn ra sát cơ đáng sợ, khiến thiên khung biến sắc, phong vân cuốn ngược.

Răng rắc răng rắc.

Rất nhanh, những sợi xiềng xích này bắt đầu bị cắt ra, từng vết nứt nhanh chóng xuất hiện, sau đó giống như sóng lớn vọt tới, hóa thành quang vũ bay tán loạn.

Oanh!

Sáu đạo khí thế vô cùng đáng sợ này bỗng nhiên mở rộng, huyết khí cuồn cuộn, che đậy thiên địa!

“Khí tức của Tô Huyên Vương ở nơi đó, chúng ta cùng nhau xuất thủ đi!”

“Hôm nay hủy diệt nàng, Tiên Vương đạo quả, chúng ta cùng chia!”

Sáu thân ảnh một bước phóng ra, vạn vạn thần hà nở rộ, hải

dương pháp tắc hình thành thông đạo, trực tiếp đi về phía cung điện.

“Lại có người đến trước chúng ta, nhưng chỉ là sâu kiến mà thôi.” Trong đó một tồn tại kinh khủng nhìn chằm chằm Cố Trường Sinh nói, cũng không để trong lòng.

Ngược lại bọn họ đang tỉ mỉ quan sát trạng thái bây giờ của Tô Huyên Vương.

“Đào Hoa bà bà, bản tôn đã biết trong lòng ngươi mang ý xấu mà, hôm nay gặp mặt, quả thật như thế.” Một tồn tại kinh khủng cỏ vẻ ngoài dữ tợn, giống như Xà Thần, lúc này nhìn về phía lão bà mặc áo đen nói, mang theo ý cười lạnh.

Sắc mặt lão bà mặc áo đen rất khó coi, không ngờ thời khắc mấu chốt sáu vị Chân Tiên bị Tô Huyên Vương trấn áp đã cùng nhau phá vỡ phong ấn.

Kể từ đó, vấn đề trở nên càng khó giải quyết.

Nhưng rất nhanh, bà ta nghĩ đến cái gì, khóe miệng lộ ra ý cười.

“Lại mấy tên gia hỏa nữa đến?” Cố Trường Sinh nhíu mày, dưới khí thế kinh khủng này, hắn như chiếc lá khô trong cuồng phong sóng lớn, động một tí sẽ thịt nát xương tan, hình thần câu diệt.

Nhưng hắn không thèm để ý, vẻ mặt rất bình tĩnh.

Hỗn độn khí nâng kiếm gỗ đen như mực, ong ong run rẩy, tràn ngập sát cơ băng lãnh, giống như sát lục chi đạo biến thành, khiến vẻ mặt mấy tồn tại kia đều biến đổi, có chút kinh sợ.

“Tên gia hỏa Nhân tộc đến từ ngoại giới này có quan hệ không đơn giản với Tô Huyên Vương.”

“Hơn nữa thế lực phía sau hắn cũng không bình thường, có không ít thủ đoạn, các vị, không bằng chúng ta xuất thủ giải quyết hắn trước, sau đó lại tranh giành Tiên Vương đạo quả, như thế nào?”

Vẻ mặt lão bà mặc áo đen, cũng chính là Đào Hoa bà bà rất âm lãnh, vừa chăm chú nhìn Tô Huyên Vương biến hóa, vừa nói với

sáu vị tồn tại còn lại.

Thực lực của sáu người này cũng không yếu hơn bà ta, thậm chí có một vị bán Tiên Vương khiến bà ta rất kiêng kị.

“Còn chưa đến Chí Tôn cảnh, ỷ vào bí bảo mà thôi, không cần kiêng kị như thế, bản tôn có thể giết hắn.” Trong đó một tồn tại kinh khủng quét mắt nhìn chuôi kiếm gỗ đen như mực kia, mắt lộ ra hỏa nhiệt, sau đó lạnh lùng nói.

Ông ta cảm thấy, Cố Trường Sinh chỉ là sâu kiến, ông ta đưa tay ra là có thể diệt vô số lần.

“Đạo huynh không thể.” Thấy vậy, Đào Hoa bà bà đang muốn ngăn cản, nhưng đã muộn.

Vị tồn tại Chân Tiên cảnh hậu kỳ này vỗ ra một chưởng về phía Cố Trường Sinh.

Chương 407: Kiếm Gỗ Đen Như Mực Chém Chân Tiên, Ngoan Nhân Trảm Đạo Quả

Thủ chưởng vô cùng chân thực, hư không lập tức đổ sụp, giống như Thương Thiên chi thủ, khí tức thiên đạo lưu chuyển, tiên huy nồng đậm, quấn lấy hỗn độn khí và tiên vụ!

Đại Đế cũng phải sụp đổ.

Năm người còn lại sừng sững ở chân trời, được sương mù nồng đậm bao phủ, vẻ mặt rất lạnh lùng, trong đó có người mang theo dị sắc, nhìn chuôi kiếm gỗ đen như mực kia, suy nghĩ lai lịch của nó.

Cũng có người nhìn chằm chằm Tô Huyên Vương, mắt lộ ra hận ý và sát ý, cũng có chút hỏa nhiệt, đang chờ đợi thời cơ.

“Sâu kiến, vật này không phải ngươi có thể có được.” Đôi mắt vị Chân Tiên xuất thủ hờ hững, giọng nói cao cao tại thượng, một

chưởng muốn hút chuôi kiếm đen như mực kia đi, rất động tâm với thứ này.

“Không biết sống chết.” Cố Trường Sinh nhìn ông ta một cái, cũng không lo lắng vì lực lượng của ông ta.

Phốc!

Sau một khắc, kiếm gỗ đen như mực bỗng nhiên bộc phát sát khí ngập trời, có thể thấy được dòng sông đen như mực hiển hiện.

Giết chóc chi hà, từ sát lục chi đạo diễn hóa mà thành.

Con sông này cuộn tất cả lên, lập tức bao phủ thủ chưởng kia, có huyết sắc tràn ra, sau đó là tiếng kêu rên.

Kiếm gỗ nở rộ tiên quang màu đên, lập tức xuyên tới, đâm lên khuôn mặt vị Chân Tiên kia, đính chặt trên đó.

Phía trên nhiễm vết máu đen nhánh, thuộc về thời đại rất cổ lão.

Trong nháy mắt, khuôn mặt ông ta bắt đầu vặn vẹo, tỏa ra khói đen, nửa bên đầu lập tức bị hóa đi.

Sát lục chi đạo còn đang lan tràn, giống như bị nguyền rủa, xuất hiện một màn rất đáng sợ, toàn thân ông ta cũng đang bốc lên khói đen.

“Cứu ta!”

Vị Chân Tiên này hô lớn, huy quang bừng bừng, kết quả lại khó có thể bức chuôi kiếm gỗ màu đen kia ra, đang kêu thảm, rất thống khổ và hoảng sợ.

Tuyệt đối không ngờ chuôi kiếm gỗ này lại quỷ dị, khó chơi như vậy, như giòi trong xương.

Ông ta không ngừng tan rã, sắp tan biến.

“Cái gì! ?”

“Hung vật nhiễm máu của Tiên Vương.”

“Hơn nữa còn là bí bảo không cần thao túng? Lại có thể bộc phát thần uy như thế?”

Thấy cảnh này, trong lòng mấy vị Chân Tiên còn lại đang muốn tiếp cận Cố Trường Sinh cả kinh, da đầu run lên, rất sợ hãi.

Chỉ một cái bí bảo, đã có thể đánh trọng thương một vị Chân Tiên, thậm chí là đánh giết.

Hơn nữa, vẻ mặt Cố Trường Sinh rất bình tĩnh, hoàn toàn không để ý chuyện này.

Rốt cuộc tên gia hỏa này có lai lịch gì?

Đào Hoa bà bà lắc đầu, dáng vẻ sớm đã dự liệu, “Trên người tên gia hỏa này có không ít thứ tốt, chư vị Đạo huynh không nên khinh thường, cùng nhau xuất thủ trấn sát hắn trước đi.”

“Tốt!”

“Theo lời Đào Hoa bà bà đi!”

“Trước diệt người này, lại đoạt đạo quả.”

Nghe vậy đám người cũng không tiếp tục do dự, thấy vị Chân Tiên vừa rồi bị thiệt lớn, cũng thận trọng lên, có thể đi đến một bước này, không ai là kẻ yếu, tâm tư viễn siêu cùng thế hệ.

Sáu vị Chân Tiên xuất thủ, tu vi yếu nhất cũng là Chân Tiên hậu kỳ, Chân Tiên đỉnh cao cũng có hai vị, thậm chí có một vị bán Tiên Vương.

Oanh!

Hỗn độn quang ngút trời, khí tức Chân Tiên ngập trời, đánh vô số sao trời ở thiên ngoại rơi xuống!

Loại ba động này vô cùng kinh khủng, quét sạch Tô Huyên Châu, thậm chí còn khuếch tán ra các châu còn lại, sinh linh không biết còn tưởng rằng Tô Huyên Vương thức tỉnh, run rẩy dưới khí cơ này, không nhịn được thần phục.

Trên bầu trời, ánh sáng vô lượng bộc phát, sáu vị Chân Tiên như sáu vòng mặt trời, sáng láng chói mắt, quang hoa chói lọi, cùng nhau xuất thủ với một tên hậu bối là Cố Trường Sinh, hoàn toàn không cho hắn bất cứ cơ hội nào.

Thậm chí có người còn hóa thành chân thân, to lớn như bầu trời, toàn thân ngũ thải, rất nhiều linh vũ hàn quang lấp lóe, giống như từng đầu chiến mâu, óng ánh lấp lóe quang trạch.

Một cái linh vũ xuyên xuống, thậm chí khiến thiên khung nứt ra khe hở dài vạn dặm, thổi tới hư không vô ngần, có thể hủy diệt tất cả!

Giờ khắc này, trong Cửu U táng thổ, rất nhiều tồn tại đáng sợ thức tỉnh, nhìn về phía này, ánh mắt khiếp sợ không gì sánh nổi.

“Là những người năm đó xâm nhập Tô Huyên Châu, vậy mà không chết?”

“Xem ra Tô Huyên Vương thật sự đã xảy ra vấn đề lớn, vậy mà không có bất kì động tĩnh gì.”

“Bây giờ bọn họ lại cùng ra tay với một tên tiểu bối?”

Đồng thời ở chỗ sâu các nơi, có Tiên Vương ngồi xếp bằng trong hư không vô ngần, ánh mắt yếu ớt, lạnh lùng nhìn tất cả, cũng không có dự định khởi hành.

“Nếu Tô Huyên Vương vẫn lạc như thế, vậy thì quá coi thường nàng rồi.”

“Tiên Vương đạo quả, lại dễ hái như vậy sao?”

Bạch Cốt Châu, Thủy Tổ Đồ gia xuất hiện ở trên không, nhìn thấy tất cả, tê cả da đầu nói, “Không muốn sống nữa sao, dám ra tay với vị này, nếu để gia tộc kia biết được, trừ phi tồn tại vô thượng tại chỗ sâu trong táng thổ khôi phục, nếu không không ai có thể ngăn cản.”

Ông ta cũng là tồn tại cấp bậc Chân Tiên, xem như một trong số ít sinh linh biết được gia tộc kia khủng bố thế nào, nhưng lúc này, ông ta cũng không nhịn được phát run, hãi hùng khiếp vía.

Vô số sinh linh nhìn ra xa, nhìn thấy một màn rung động này, mặc dù cách rất xa xôi, nhưng vẫn có thể cảm nhận được loại khí tức kinh khủng kia.

“Tê!”

“Nếu ta không nhìn lầm, hẳn là tên Nhân tộc trẻ tuổi đến từ ngoại giới kia.”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Một mình hắn giao thủ với sáu vị Chân Tiên sao?” Đám sinh linh Liệt Thiên cổ thú đám ngẩng đầu, trừng to mắt, miệng há lớn, trong mắt đều là rung động và không thể tin được.

Đương nhiên bọn họ cũng nhìn thấy thân ảnh của Cố Trường Sinh, rất quen thuộc với hắn, bây giờ lại bị sáu vị Chân Tiên vây công.

Một màn này khiến toàn thân bọn họ phát lạnh, linh hồn cũng rung động.

Không thể tìm ra tung tích Chân Tiên, mỗi một gia tộc cổ lão đều có lão tổ chí cường, tối đa cũng chỉ là cảnh giới này mà thôi.

Mà bây giờ, sáu vị Chân Tiên lại đồng thời ra tay với một người thanh niên, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Thế công ngập trời đánh tới, Chân Tiên cũng phải ôm hận vẫn lạc, khó mà địch nổi.

Giờ khắc này, toàn thân Cố Trường Sinh sôi trào hỗn độn khí, chỗ mi tâm và trên đỉnh đầu sáng chói, huyết khí ngút trời, tiên vụ quấn quanh, huyền hoàng chìm nổi, quang mang chói lọi.

Chương 408: Kiếm Gỗ Đen Như Mực Chém Chân Tiên, Ngoan Nhân Trảm Đạo Quả (2)

Lúc đối diện với nguy cơ, thân thể hắn sinh ra phản ứng đầu tiên.

Cố Trường Sinh nhíu mày, không ngừng lùi lại.

Người tí hon màu đen ở phía trước ngăn cản tất cả cho hắn, đồng thời mấy bí bảo khác xuất hiện, có chuông lớn màu vàng óng, cự đỉnh màu xanh, chuông thần ngũ sắc, xen lẫn pháp tắc, tất cả đều đang run rẩy, bộc phát vô cùng vô tận thần uy.

Hắn không nghĩ tới bản thân lại bị ép buộc đến mức này, Đào Hoa bà bà hiểu lầm quan hệ giữa hắn và Tô Huyên Vương.

Nhưng cũng không hoàn toàn vì lí do này.

Quan trọng nhất là, bà ta muốn mượn tay năm vị Chân Tiên này xóa bỏ hắn.

“Tâm tư của lão bà này rất ác độc.” Ánh mắt Cố Trường Sinh rất lạnh, sáu vị Chân Tiên liên thủ, nếu dựa vào thực lực của bản thân hắn, tuyệt đối không có khả năng chống cự.

Đây đã là sức mạnh cường hãn nhất thế gian.

Lúc này, cho dù là hắc kim thần nhân cũng chưa chắc đã ngăn cản được.

“Xem ra chỉ có thể dùng vật này trước.” Hắn khẽ thở dài một tiếng, lúc đi vào Cửu U táng thổ hắn đã chuẩn bị rất lớn rồi.

Trong đó nhiều nhất chính là vật bảo mệnh.

Nhưng lãng phí ở nơi này, khiến hắn cảm thấy hơi đau lòng.

“Các ngươi... Muốn chết!”

Đúng lúc này, bỗng nhiên một giọng nói lạnh lùng như hàn băng vạn cổ, mang theo sát ý ngập trời vang lên.

Thiên địa giống như yên tĩnh, đồng thời giống như có âm thanh gì đó vỡ ra, răng rắc răng rắc, vô cùng rõ ràng.

Lúc sáu vị Chân Tiên không chú ý, thân thể Tô Huyên Vương bị vô số quang mang và Luân Hồi Ấn bao phủ vỡ ra, bên ngoài xuất hiện vô số vết rạn.

Nhưng lúc này, quang mang thu liễm, sau đó hóa thành một thanh thiên đao, chém xuống!

Tự chém một đao!

Một vòng Luân Hồi Ấn lớn lập tức sụp đổ.

Lúc đầu khí tức của nàng vẫn còn chập chờn bất định, bây giờ bỗng nhiên ổn định lại, nhưng cảnh giới lại đang rơi xuống.

Tiên Vương đạo quả bị chém mất một phần tư!

Phốc!

Vẻ mặt Tô Huyên Vương lạnh lùng, một chỉ điểm ra.

Lão bà mặc áo đen đang ra tay với Cố Trường Sinh, lúc này lại vô cùng hoảng sợ, ba một tiếng, giống như hoa tươi nở rộ, vô tận tiên huyết bao trùm bà ta.

Bà ta không ngờ Tô Huyên Vương còn có thủ đoạn, càng không ngờ nàng sẽ xuất thủ với bà ta đầu tiên, vẻ mặt vô cùng hoảng sợ, sau đó khí tức Tiên Vương nghiền ép rơi xuống, bà ta trực tiếp nổ tung!

Lão bà mặc áo đen tu vi Chân Tiên đỉnh cao, bỏ mình!

Cố Trường Sinh đã móc một vật từ trong ngực ra, lúc này cũng thu về.

“Tự trảm đạo quả, cũng là một vị ngoan nhân.” Trong mắt hắn lộ ra dị sắc, khẽ lắc đầu.

“Làm sao có thể...” Mà lúc này, mấy vị Chân Tiên khác cũng đang sợ hãi, bao quát vị bán Tiên Vương kia cũng giống như thế.

Đào Hoa bà bà tu vi Chân Tiên đỉnh cao cũng không địch lại một chỉ trong trạng thái này của Tô Huyên Vương!

Sau khi Tô Huyên Vương điểm ra một chỉ, giống như đã dẫn động đại đạo tổn thương trong cơ thể, thân thể run lên.

Nàng nhìn Cố Trường Sinh, sau đó không nói một câu, bên ngoài cơ thể tiếp tục mở nứt, có tiên huyết từ khóe miệng không ngừng chảy xuống.

“Trạng thái của nàng không đúng, đừng quản tên gia hỏa này, cùng nhau xuất thủ đi!” Tên bán Tiên Vương kia giận dữ hét, cảm thấy vừa rồi không nên nghe theo lời Đào Hoa bà bà, ông ta hiện ra thủ đoạn mạnh nhất của bản thân, chân thân trực tiếp phóng đại bằng trời, chính là một đầu hung thú rất kì dị, mở ra miệng lớn, pháp tắc vô cùng kinh khủng truyền đến, khiến Cửu U táng thổ không còn ánh sáng, lâm vào hắc ám!

Các Chân Tiên còn lại cũng hiện ra chân thân, đều không phải Nhân tộc.

Vẻ mặt Tô Huyên Vương vẫn lạnh lùng như cũ, hung uy cái thế, lại tự chém một đao.

Một đao không đủ, nàng tiếp tục chém xuống!

Cộng cả trước lẫn sau, đã trọn vẹn ba đao!

Đồng thời, từng đạo Luân Hồi Ấn đang vỡ vụn, giống như gông cùm xiềng xích bị phá hủy, nhưng tu vi cảnh giới của nàng lại đang rơi xuống!

Trong nháy mắt, nơi này gió lạnh rít gào, Thần Đài ẩn hiện, hung thú thượng cổ gào thét, chấn động thiên địa!

Khí tức trong toàn bộ thiên địa thay đổi, như ẩn như hiện, có Hắc Long to lớn bay ngang bầu trời, gào thét rung trời, sau đó Chu Tước phóng thích thần hỏa, xông lên cửu thiên.

Một cỗ gió lốc màu đen quét sạch thiên khung, khí tức kinh khủng tràn ngập, bên trong có cự thú đứng sừng sững, có Ma Cầm bễ nghễ, hư ảnh hiển hiện, chấn nhiếp lòng người.

Đây là một trận đại chiến khó mà tưởng tượng được, khiến tất cả sinh linh trong Cửu U táng thổ bị chấn động, vô cùng hãi nhiên.

Tô Huyên Vương hung uy quá thịnh, cho dù tu vi không ngừng xuống, khí tức vô cùng bất ổn, lúc này cũng hiện ra thực lực khủng bố.

Lấy một địch năm, hiện ra khí thế cường hãn nghiền ép!

Cố Trường Sinh chớp mắt, lấy người tí hon màu đen hộ thân, ngăn cách tất cả khí thế vọt tới, quan sát trận chiến này.

Không thể không nói, đối với hắn mà nói, chiến đấu cấp bậc này cũng là cơ duyên hiếm có.

Tự mình quan sát tồn tại từ Chân Tiên trở lên chém giết sinh tử.

Mỗi loại pháp tắc đều cường hãn vô biên, đạt đến tình trạng khó mà với tới.

Ở các nơi khác, mỗi vị Chân Tiên ở đây đều có thể trở thành tồn tại chấn nhiếp vạn cổ, làm cho tỷ vạn hậu bối đời đời kính sợ ca tụng.

Nhưng bây giờ, bọn họ lại đang chém giết với Tô Huyên Vương, toàn thân đẫm máu, thân thể bị đánh xuyên, hải dương pháp tắc sôi trào, khiến không trung nổ tung.

Từng khỏa tinh thân ở vực nhận dẫn dắt, giáng xuống.

Hỗn độn khí sôi trào, sương mù vô cùng nồng đậm, như khai thiên trong vũ trụ, khí thế bành trướng bao phủ bốn phương tám hướng.

Các sinh linh khác căn bản không thể nhìn trộm, thậm chí sẽ bị mấy hư ảnh trong đó làm cho nhói mắt, chảy xuống huyết lệ.

Phốc!

Một cái trường mâu huyết sắc, tiên huyết và đại đạo khí tức quấn quanh, xuyên qua thiên địa, lập tức khiến một vị Chân Tiên dừng bước trên hư không, sau đó ầm vang một tiếng, nổ tung, hóa thành huyết vụ đầy trời.

Tô Huyên Vương không nói một câu, sát ý ngập trời.

Lúc này, ngay cả tóc nàng cũng nhuộm thành màu huyết hồng, đưa tay đánh ra một chưởng, hóa thành chưởng ấn đen như mực, lại đập một vị Chân Tiên đỉnh cao bay ngược ra ngoài, thân thể nổ tung, tiên huyết vẩy xuống, đâm cháy trăm vạn dặm sơn hà.

Xùy!

Nàng váy đen tuyệt thế, phong thái siêu nhiên, sau đó hai ngón tay khép lại, thi triển thao Thiên Kiếm Quyết, đánh về phía trước, giống như tách ra thiên địa, nứt ra hỗn độn huyền hoàng.

Cuối cùng Cố Trường Sinh cũng nhìn thấy kiếm quyết hoàn chỉnh mà lúc trước Tô Tiểu Huyên nói với hắn.

Đây là một loại kiếm thuật lấy giết chóc làm chủ, hiện ra ở trong tay nàng, trở thành quy tắc Sát Lục Kiếm Đạo cực hạn, giống như có thể táng diệt vô tận chúng sinh.

“Táng sinh kiếm.”

Bên tai Cố Trường Sinh bỗng nhiên vang lên giọng nói này, hắn hơi kinh ngạc nhìn về phía Tô Huyên Vương, nhưng lại phát hiện vẻ mặt nàng vẫn lạnh lùng như cũ.

Lời này giống như ảo giác của hắn.

Chương 409: Một Phần Trăm Tiên Vương Đạo Quả, Táng Sinh Kiếm Điển, Chuyện Chỗ Này

Oanh!

Kiếm khí đen như mực, ẩn chứa pháp tắc táng sinh.

Lúc rơi xuống, tồn tại bán Tiên Vương kia lập tức gầm thét, vô thanh vô tức bị khí tức màu đen quấn quanh, một luồng màu đen, chính là một đạo pháp tắc táng sinh.

Bán Tiên Vương cường đại, vô địch dưới cảnh giới Tiên Vương, bây giờ cũng oanh một tiếng, bị chôn vùi, không dư thừa chút nào.

Trận đại chiến này kết thúc trong dự đoán của Cố Trường Sinh.

Tất cả mọi người đã đánh giá thấp thực lực và độ tàn nhẫn của Tô Huyên Vương.

Bao gồm Cố Trường Sinh cũng như thế.

Vốn cho rằng nàng chọn con đường niết bàn có tương lai mù mịt kia.

Nhưng Tô Huyên Vương lại ác hơn, trực tiếp tự chém ba đao, chém vỡ Luân Hồi Ấn, không còn dung hợp.

Chém Tiên Vương đạo quả, cảnh giới rơi xuống, thậm chí khả năng rất lớn sẽ bị mất con đường phía trước.

Phải biết Tiên Vương đạo quả là thứ mà vô số Chân Tiên thèm nhỏ dãi, cho dù là liều mạng cũng muốn cướp đoạt.

Như Đào Hoa bà bà ẩn núp trăm vạn ức năm, chỉ vì hôm nay.

Nhưng Tô Huyên Vương lại không do dự, phần tàn nhẫn và hung uy này, khiến lòng người run sợ.

Trên trời đều là tiên huyết, thi hài Chân Tiên rơi xuống đất, loại khí thế đáng sợ kia có thể khiến phạm vi vạn dặm quanh đây biến thành một mảnh tuyệt địa.

Tu vi của Tô Huyên Vương giảm xuống quá nhiều, đến Tiên Vương đạo quả cũng không còn lại bao nhiêu, vẫn có thể chém giết tất cả địch nhân như trước, tiên huyết nhuộm đỏ sợi tóc.

Nàng đứng lặng trên không trung, huyết tinh bao phủ bầu trời,

như một vị sát tinh, khí tức sát phạt khiến vô số sinh linh trong tám châu run rẩy, đến mấy vị Tiên Vương còn lại cũng không dám vọng động.

Bởi vì từ đầu đến cuối, Tô Huyên Vương cũng không vận dụng vũ khí của nàng.

Đó mới là thủ đoạn cuối cùng của nàng.

Dựa vào trạng thái hiện nay của nàng, rất có khả năng đồng quy vu tận với một vị Tiên vương.

Vô số sinh linh đứng từ xa nhìn lại, lúc này cũng nghẹn ngào trầm mặc, nhưng khiến bọn họ hiếu kì chính là, rốt cuộc Cố Trường Sinh có thân phận gì.

Vô số năm qua, đây là nam tử duy nhất có thể bình yên vô sự đứng trước mặt Tô Huyên Vương.

Hơn nữa, hắn chỉ có tu vi Chí Tôn cảnh, nhưng trực diện với sáu vị Chân Tiên lại không hề biến sắc.

Khí phách này khiến bọn họ chấn động không gì sánh nổi.

“Thế nào, muốn giết ta sao?” Lúc này Cố Trường Sinh đã lấy lại tinh thần, sau đó nhìn về phía Tô Huyên Vương nói.

Giọng nói của hắn rất bình thản, nhưng lại ẩn chứa ý cười.

Cho dù đã được kiến thức Tô Huyên Vương hung uy và sát phạt ngập trời.

Nhưng hắn vẫn không kiêng kị.

Bởi vì hắn có lực lượng của mình.

Tô Huyên Vương tắm rửa trong tiên huyết, nghe vậy, vẻ mặt không thay đổi, nhưng đôi mắt lại khẽ run lên, sau đó đưa tay, ong một cái, pháp tắc đầy trời hóa thành thiên đao, lần nữa chém về phía bản thân.

Giống như bị vũ trụ chí cao nghiền ép mấy lần, xương cốt nàng

run rẩy, sắc mặt trắng bệch, vô số tiên huyết trào ra, chém xuống chút Tiên Vương đạo quả còn lại.

Cảnh giới kịch liệt rơi xuống.

Vạn đạo Luân Hồi Ấn vỡ tan, chỉ lưu lại một đạo.

Loại đau nhức này, thống khổ hơn cạo xương ngàn vạn lần, đến từ chỗ sâu trong linh hồn.

Nhưng sắc mặt nàng vẫn rất bình tĩnh lạnh lùng, giống như không cảm nhận được đau đớn.

Cố Trường Sinh nhíu mày, trong tay yên lặng hiển hiện một vòng thần quang cửu sắc, đề phòng Tô Huyên Vương đột nhiên xuất thủ.

Ong!

Sau một khắc, một chùm sáng xuất hiện, trong đó tràn ngập khí tức đại đạo, nồng đậm giống như có thể khiến người ta phi tiên tại chỗ.

“Đây là đạo quả cuối cùng của ta, mặc dù không còn một phần trăm.”

Trên khuôn mặt đẹp đẽ không tì vết của Tô Huyên Vương hoàn toàn đã mất đi huyết sắc, nhìn động tác đề phòng của Cố Trường Sinh, sửng sốt một chút, sau đó rất nhanh khôi phục vẻ đạm mạc vốn có.

“Xem như báo ân ngươi trèo non lội suối đến đây..”

Nàng nhìn thấy Cố Trường Sinh lộ ra vẻ mặt khác thường, sau đó lạnh lùng giải thích.

Lúc ấy lâm vào trạng thái tịch diệt, không phải nàng không nghe thấy lời nói của Cố Trường Sinh.

“Thật sao?” Cố Trường Sinh cười, cũng không xuất thủ đi đón chỗ đạo quả không được một phần trăm kia.

“Ta từ Tiên Vực vượt qua Táng Sinh Địa mà đến, nhưng không hề trông cậy ngươi hồi báo cái gì.”

“Đương nhiên, ngươi kia cũng không phải ngươi.”

Tô Huyên Vương không nói một lời, bỗng nhiên lấy tay vạch một cái, trong tay có ngàn vạn quang hoa, tại chỗ sâu trong khu vực nàng bế quan, một khối kiếm khí đã bị tàn phá bay tới, đến trước mặt nàng.

“Mảnh vỡ kiếm gãy Đại La?”

“Kiếm gãy Đại La bắt nguồn từ Cửu U táng thổ, nhiễm phải khí tức không lành, xem ra là thật.”

Ánh mắt Cố Trường Sinh sáng lên, chú ý tới mảnh kiếm khí bị tàn phá kia, khí tức đồng nguyên với kiếm gãy Đại La lúc trước từ trong tảng đá cắt ra, có thể nói là một khối tàn kiếm khác.

Nhưng cho dù rèn đúc tổ hợp một lần nữa, cũng không phải kiếm phôi Đại La hoàn chỉnh, còn có không ít lỗ hổng.

“Vật này, đến từ bờ Luân Hồi Hải, đã vô dụng với ta.” Tô Huyên Vương mở miệng, vẫn rất đạm mạc, tràn ngập huyết tinh.

Đồng thời, nàng điểm ra một chỉ, một phần trăm Tiên Vương đạo quả và một phần ấn kí kiếm điển vô cùng thâm ảo lập tức rót vào mi tâm Cố Trường Sinh, thời không ngưng trệ, ẩn chứa vô thượng huyền diệu, thậm chí khiến hắn có chút không phản ứng kịp.

Sau khi làm xong tất cả, thân ảnh Tô Huyên Vương hướng về sau một bước, huyết sắc cuồn cuộn che khuất bầu trời, chìm vào chỗ rất sâu trong Tô Huyên Châu.

Chỉ có giọng nói nhẹ nhàng như ảo giác truyền đến, “Ngày khác gặp nhau, ta sẽ trả ngươi một Tô Tiểu Huyên.”

“Thật sao? Táng Sinh Kiếm Điển, trực chỉ táng sinh chi đạo?” Biết được tên của đạo kiếm điển kia, Cố Trường Sinh sừng sững tại chỗ, trong mắt có một chút dị sắc.

Nhưng bây giờ Tô Huyên Vương làm cái gì, đã không liên quan đến

hắn nữa.

Ong!

Sau đó, trầm ngâm một lát, trước mắt một trận mơ hồ, Cố Trường Sinh quay người bước vào hư không.

Không lâu sau, Cố Trường Sinh tìm được Đồ Tiên trong một cái hang ở xa.

Dư ba trận chiến lúc trước kinh thiên động địa, thiên khung đều muốn lật úp, nàng chỉ có thể tránh ra thật xa, không dám tới gần.

“Chủ nhân.” Đồ Tiên cung kính nói, đương nhiên đã nhìn thấy hình ảnh Cố Trường Sinh trực diện sáu vị Chân Tiên, trong lòng càng thêm kính sợ và sùng bái.

“Ngươi trở về gia tộc một chút không?” Cố Trường Sinh hỏi.

Đồ Tiên lắc đầu nói, “Không cần.”

“Chuyện chỗ này đã xong, vậy ta dẫn ngươi đến Tiên Vực.” Cố Trường Sinh cười nói.

“Đa tạ chủ nhân.” Đồ Tiên vui mừng nói, nàng đã sớm muốn đến thế giới bên ngoài rồi.

Ngay lúc đó, một phần trăm Tiên Vương đạo quả trong thức hải của Cố Trường Sinh đang thấm vào diễn hóa với tốc độ chậm rãi, khí tức đại đạo tràn ngập trong nguyên thần hắn.

Nguyên thần cửu sắc lưu ly phát sinh một trận thuế biến kinh khủng. _

Chương 410: Một Trận Động Đất, Ngự Thiên Long Mà Về, Đón Thiên Kiếp

Ngay lúc đó, ba ngàn đạo vực.

Bên ngoài Cửu U táng thổ, đoạn thời gian rất không bình tĩnh.

Dường như mỗi ngày đều có tu sĩ tới đây.

Rất nhiều thần hồng và chiến thuyền vượt qua chân trời, quang hoa vạn đạo, ù ù mà chạy, từ các nơi chạy đến, bồi hồi ở khu vực biên giới, không dám tới gần.

Thời gian trước, người mạnh nhất thế hệ trẻ tuổi, truyền nhân Cố gia đã xâm nhập Cửu U táng thổ.

Chuyện này oanh động ba ngàn đạo vực, dẫn phát sóng to gió lớn.

Bây giờ, có thể nói Cố Trường Sinh chính là tiêu điểm tại ba ngàn đạo vực.

Cho dù là tu sĩ thế hệ trước, hay là thế hệ trẻ tuổi, đều mật thiết chú ý đến hắn.

Cho nên vô số tu sĩ đang nghị luận.

Rất nhiều vô thượng đạo thống, thế lực bất hủ đưa mắt về phía Cửu U táng thổ, rất chú ý tới nơi đây.

Nhất là thế hệ trẻ tuổi, trong thời gian Cố Trường Sinh biến mất này đã thở phào một cái, cảm giác núi lớn kinh khủng bao phủ trên đỉnh đầu đã biến mất.

Các nơi trong ba ngàn đạo vực cũng toả ra sức sống mới.

Thế hệ trẻ tuổi đang cố gắng tu luyện, không ngừng giao phong, ma luyện lẫn nhau, thiên kiêu tề xuất, như măng mọc sau mưa.

Mà cái tên Cố Trường Sinh giống như đã trở thành cấm kỵ.

Không ít tu sĩ hi vọng Cố Trường Sinh sẽ vẫn lạc trong đó.

Gió lơn màu đen bao phủ Táng Sinh Địa, hắc vụ ngập trời, cách một thời gian sẽ có cương phong đánh tới, mang theo nồng đậm tử khí.

Đất đai màu đen, tràn ngập thi cốt bãi máu, sát cơ kinh khủng, đủ để chôn vùi sinh mệnh của bất cứ sinh linh nào.

Là một trong ba cấm khu sinh mệnh tiếng tăm lừng lẫy ở Tiên Vực, không biết đã có bao nhiêu chết ở chỗ này, mai cốt chồng thành từng tòa núi nhỏ.

Nhưng bây giờ rất náo nhiệt, một đám tu sĩ đến từ các đại đạo thống khác nhau đều đang nghị luận.

Thậm chí đám lưu phỉ ở đây đã bị đuổi đi, không dám chờ đợi.

Bọn họ được phái tới nơi đây, nhìn chằm chằm vào Cửu U táng thổ, truyền tin tức về.

Đương nhiên, quan trọng nhất vẫn là chú ý động tĩnh của Cố Trường Sinh.

Giờ phút này, rất nhiều tu sĩ đang đàm luận, vẻ mặt mang theo sợ hãi.

“Bây giờ Tiên Vực phong vân dũng động, tranh phong đế lộ, rất nhiều tồn tại cổ lão chưa thành đạo cũng xông ra.” Một nam tử trung niên khôi ngô không nhịn được nói.

“Đúng vậy, nghe nói Đế lộ trong kỷ nguyên này là một lần gian nan nhất từ vạn cổ đến nay, không chỉ có thiên kiêu chí cường kinh khủng cùng thế hệ, còn có tồn tại nghịch thiên trong kỷ nguyên trước.” Bên cạnh có tu sĩ lắc đầu nói, mắt lộ ra mê mẩn.

Thiên kiêu kinh khủng nhất cùng thế hệ, đây cũng không phải hắn ta nói.

Mà là ba ngàn đạo vực công nhận.

“Nói thế nào, thiên kiêu kinh khủng nhất đời này thuộc về vị kia không sai, nhất cử nhất động đều nhấc lên ngàn vạn phong vân, cho dù thời gian này mai danh ẩn tích cũng không bình yên..” Cũng có người đạo.

“Đừng nói nữa, Cửu U táng thổ rất tà môn, Chân Tiên cũng không thể nói có thể còn sống đi ra, đừng nói đến hắn chỉ là người trẻ tuổi, có sống sót hay không cũng là vấn đề.”

“Rất nhiều người nói, vị này đi vào trong đó, là muốn khiêu chiến

cùng thế hệ trong Cửu U táng thổ. Loại khí phách này, khiến lòng người run sợ a!"

"Chuyện này cũng không rõ, nhưng nghe nói, thời gian này, đạo vực Bắc Minh xuất hiện khe hở, dâng lên hỗn độn khí, trong đó là một phiến di tích Tiên Cổ chưa bao giờ mở ra."

"Phiến di tích Tiên Cổ kia ở một phương hạ giới thần bí rộng lớn, thậm chí khe hở trở thành thông đạo, nhưng cửa vào di tích có cấm chế Tiên Cổ, tu sĩ siêu việt Đại Thiên Tôn cảnh, không thể bước vào trong đó."

"Hơn nữa, kinh khủng nhất là, có vị Chân Tiên muốn nhìn trộm, thần niệm mới nhô ra, kết quả đã bị một đạo thần quang ngũ sắc trong đó đánh thành tro tàn, việc này dẫn phát náo động lớn."

"Tê!" Bên cạnh có tu sĩ lập tức chấn kinh, hít vào một hơi.

Đó là một vị Chân Tiên a, lại bị một đạo thần quang ngũ sắc trong đó đánh thành tro tàn!

Nguy hiểm khủng bố đến mức nào?

Tu sĩ vừa rồi gật đầu nói: "Cho nên không ít tu sĩ cổ lão suy đoán, nơi đó chính là nơi bế quan hoặc tạo hóa của một vị Tiên Vương, thậm chí là siêu việt Tiên Vương của thời kì tiên cổ."

"Tê! Siêu việt Tiên Vương, đó không phải một vị Chuẩn Tiên Đế, hoặc là Tiên Đế trong truyền thuyết sao?"

"Rất có thể."

"Bây giờ rất nhiều thế lực đạo thống điều động tộc nhân đệ tử của mình đến đó, dẫn phát thù phẫn, tạo thành thương vong rất lớn, nghe tu sĩ đi trước nói, đó là một phương hạ giới, từng sinh ra đạo giả, thậm chí còn không chỉ một vị!"

"Xem ra, đó là một phương thế giới chí cường."

Đám người nghe vậy, lần nữa kinh hãi, lần đầu tiên nghe nói tin tức này.

Kẻ thành đạo, đây là xưng hô khác đối với Đại Đế, bởi vì bọn họ dung hợp ấn kí của thiên đạo, trấn áp một thế.

Đại Đế, tại một phương hạ giới, có thể nói là cường giả chí cường, áp chế thiên đạo, cử thế vô địch.

Trừ phi tiến hành trả lại, nếu không tu sĩ hậu thế rất khó thành đế.

Bởi vì hạ giới không giống Tiên Vực, có được quy tắc cao hơn một cấp, có thể sinh ra tồn tại kinh khủng từ đại đế trở lên.

Sinh ra đại đế đã hao hết tất cả đạo vận thần cơ của giới kia rồi.

Đối với Tiên Vực mà nói, các thế giới còn lại đều gọi chung là hạ giới.

Có tỷ vạn hạ giới, một số đại thế giới, tiểu thế giới, chỉ có thế giới từng sinh ra Đại Đế, mới được gọi là thế giới chí cường.

“Hơn nữa rất nhiều tồn tại cũng đang thôi diễn lối vào Đế lộ trong một thế này, khả năng rất lớn sẽ xuất hiện đầu tiên trong phương thế giới kia, bởi vậy mới có rất nhiều tu sĩ đuổi đến nơi đó.”

Lối vào Đế lộ không chỉ có một.

Nhưng xuất hiện trước sẽ chiếm hết tiên cơ so với xuất hiện sau.

Ngay lúc đó, trong khi đông đảo tu sĩ đang nghị luận, Cửu U táng thổ bỗng có động tĩnh đáng sợ truyền đến.

Thanh thế to lớn, hình như có tiếng rồng ngâm.

Sau đó, hắc vụ ngập trời bốc lên, trong đó có tiên quang sáng chói, cũng có hỗn độn khí dâng lên, ngàn vạn đạo hà thụy tràn ngập, giống như có thánh vật cổ lão nào đó từ dưới đất đi lên.

Chương 411: Một Trận Động Đất, Ngự Thiên Long Mà Về, Đón Thiên Kiếp (2)

Trong nháy mắt.

Nơi đây liền sôi trào, tất cả tu sĩ đều kinh hãi, cùng nhau nhìn lại, trừng to mắt.

“Nơi đó chẳng lẽ có thánh vật từ dưới đất đi lên, động tĩnh lớn như vậy, hơn nữa còn kèm theo tiếng rồng ngâm...”

“Tám chín phần mười là thánh vật đến từ Cửu U táng thổ, Chân Tiên cũng tâm động a!”

Lúc này đông đảo tu sĩ ở nơi này hưng phấn, nhao nhao vén tay áo lên, chuẩn bị tranh đoạt.

Trước đó còn cùng một chỗ nói đùa nghị luận, lúc này lại lộ ra địch ý, đề phòng lẫn nhau.

“Không đúng, đây không phải bảo vật, đó là một con rồng!”

Đột nhiên, có tu sĩ hét lớn, tu luyện Thiên Nhãn Thông thần thông, liếc mắt đã phát hiện nơi đó không đúng.

Một đầu Thiên Long thon dài màu bạc, giãn ra hai cánh, toàn thân sáng chói, từng cái phù văn lưu chuyển, giống như ấn kí Chân Tiên, vô cùng thánh khiết, đồng thời như dùng tiên kim màu bạc rèn đúc thành, phóng về phía Tiên Vực.

Trên thân Thiên Long màu bạc có khí tức tiên đạo vô thượng bao phủ, có thể vượt qua hắc vụ, không bị bất kỳ ảnh hưởng gì.

Một màn này, khiến nơi này lần nữa sôi trào, tất cả tu sĩ chấn động, toàn thân rung động!

Bên trong Cửu U táng thổ bỗng nhiên có một đầu Thiên Long màu bạc đi ra, hơn nữa còn là vật sống?

Không thể không nói, trong lịch sử dài dằng dặc của Tiên Vực cũng không nghe nói đến chuyện này.

Chẳng lẽ đây là sinh linh trong Cửu U táng thổ? Còn là một đầu tiên long?

Tất cả mọi người dại ra.

“Không đúng, các ngươi nhìn xem, trên lưng đầu Thiên Long màu bạc kia có người ngồi xếp bằng!” Sau đó, có người phản ứng lại, hét lớn, con mắt trợn tròn.

“Tê! Đây là... Đây là vị kia của Trường Sinh Cố gia!”,

“Hắn lại còn sống đi ra, còn mang theo một đầu Ngân Huyết Thiên Long!”

Lúc này, tất cả mọi người đã nhìn thấy rõ ràng thân ảnh mặc áo trắng kia, bên người rủ xuống hỗn độn khí, giống như bất động, ánh mắt yên tĩnh không gợn sóng, phong thái tuyệt thế, như một vị Tiên Đế trẻ tuổi.

Bọn họ sẽ không nhận lầm, đây chính là người mạnh nhất trong thế hệ trẻ tuổi tại ba ngàn đạo vực, Cố Trường Sinh!

Không thể nghi ngờ, đây là một trận rung động kinh khủng, khiến mọi người tê cả da đầu, miệng lưỡi phát khô.

Bước vào Cửu U táng thổ, còn sống sót trở về.

Đây là chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Huống chi chỉ là thế hệ trẻ tuổi!

Trước đó rất nhiều người suy đoán, thậm chí hi vọng Cố Trường Sinh chết ở trong đó, nhưng hôm nay hắn bỗng nhiên ngự Ngân Huyết Thiên Long mà về, phong độ tuyệt thế càng hơn trước kia.

Khiến rất nhiều người bất ngờ, đôi mắt trợn lồi ra.

Tin tức này, đủ để nhấc lên một trận cuồng phong sóng lớn tại ba ngàn đạo vực.

Ầm ầm!

Sau một khắc, theo Cố Trường Sinh rời khỏi phạm vi Táng Sinh Địa, tất cả tu sĩ cũng cảm nhận được khí tức vô cùng kinh khủng đột nhiên giáng lâm.

“Đây là...”

Tất cả mọi người biến sắc, lập tức phản ứng lại, sau đó sợ hãi, hận không thể sinh thêm mấy chân, tốc độ nhanh chóng, mau thoát đi, có bao xa thì trốn bấy xa!

Lôi hải kinh khủng ngưng tụ trên hư không.

Đây là khí tức thiên kiếp của Chuẩn Chí Tôn cảnh viên mãn không tì vết, sắp bước vào Chí Tôn cảnh.

Hơn nữa Cố Trường Sinh ở trong Cửu U táng thổ phá nhiều cảnh như vậy, đã tích lũy thành thiên kiếp vô cùng kinh khủng.

Sau một khắc, Cố Trường Sinh bảo Đồ Tiên tránh lui, đã không đè nén khí tức của mình nữa, vạn trượng lôi hải ầm vang giáng lâm, một mảnh trắng xóa, bảo phủ hắn!

Thiên kiếp xuống!

Khí tức thiên kiếp quá mức to lớn, lôi hải mờ mịt xen lẫn hai màu trắng và tím, vô cùng vô tận, không nhìn thấy bờ, giống như muốn đánh xuyên thiên địa.

Cung điện Tiên Đình, hung thú Man Hoang, sinh linh hình người, Đế giả cổ lão, rất nhiều cảnh tượng hiển hiện trong đó.

Mỗi người đều là đại biểu cho thiên kiêu chí cường cổ lão trong điển tịch, bây giờ từng người xuất hiện, hiện ra uy thế ngập trời, rung động thương khung.

Tất cả tu sĩ hãi nhiên thoát đi, rung động đến da tóc tê dại.

Thiên kiếp trình độ này, Chí Tôn bước vào cũng sẽ lập tức hóa thành tro tàn, không có bất kì sinh cơ gì.

Nhưng Cố Trường Sinh lại đang cất bước, áo trắng phần phật, ánh mắt bình tĩnh, sáng chói như tiên!

Lốp bốp, lôi quang không ngừng bùng lên, rơi đập trên người hắn, lại như mưa bụi, đến một gợn sóng cũng khó có thể kích thích.

Phải biết bất kì một đạo lôi đình nào ở đây đều có thể chém một phương Tinh Thần cổ lão thành tro tàn!

Nhưng lại không tạo ra một vết tích cháy đen nào trên người Cố Trường Sinh, khiến vô số tu sĩ trợn tròn mắt.

Hiện nay, nhục thân Cố Trường Sinh như tiên kim bất hủ rèn đúc mà thành, sáng chói lên, cường đại đến một trình độ khó nói lên lời.

Mỗi tế bào đều phát ra hai màu huyền hoàng, hỗn độn khí tràn ngập, chỉ chấn động một chút, khí thế đã có thể chấn địch thủ thành một đoàn huyết vụ, hình thần câu diệt!

“Tán!”

Hắn nhẹ nhàng nói một tiếng, một quyền rơi xuống, hỗn độn khí sôi trào, hào quang màu vàng ngút trời, như một phương vũ trụ nghiền ép bao trùm xuống, phía trước trực tiếp bị oanh thành một mảnh chân không!

Vô số lôi đình vỡ nát.

Cho dù là lôi đạo pháp tắc cũng bị một quyền này đánh nát!

Thanh thế kinh khủng này giống như đang thôi động một mảnh sơn hải mà đi, bành trướng mãnh liệt, che khuất bầu trời.

Một màn này khiến thiên địa thất sắc, nhật nguyệt vô hoa!

“Quá... Quá mạnh!”

“Đây chính là quái vật a, từ Cửu U táng thổ sống sót trở về, còn cường đại đến trình độ này!”

“Nếu không có chuyện ngoài ý muốn, đây chính là Chí Tôn kiếp kinh khủng nhất từ trước đến nay tại Tiên Vực!”

“Tốc độ tu luyện này thật không dám tưởng tượng, nghe nói thời gian trước thiên kiêu cùng thế hệ đột phá Thánh Nhân cảnh, nhưng Thần Tử Cố gia đã độ Chí Tôn kiếp rồi...”

“Cái này còn muốn cùng thế hệ sống thế nào a! Quang huy của một người, che đậy toàn bộ thiên kiêu!”

Vô số tu sĩ đứng từ xa nhìn một màn này cũng hãi nhiên không thôi, giọng nói và thần hồn rung động, miệng lưỡi phát khô, thật lâu không tan.

Thiên kiếp, kéo dài đến nửa ngày.

Trọn vẹn ba trăm sáu mươi lăm đạo lôi đình đáng sợ hàng thế, lôi đình màu tím, lôi quang màu trắng, lôi hải màu đỏ, thậm chí có gió lốc lôi đình màu đen diễn hóa, ẩn chứa lôi đạo pháp tắc kinh khủng.

Chương 412: Đại Đạo Mênh Mông, Duy Hắn Một Người Độc Hành Đi Xa, Về Tộc

Một phần trăm Tiên Vương đạo quả, mặc dù Cố Trường Sinh chưa dung hợp toàn bộ, nhưng một tia khí tức đại đạo đã thấm đấm vào cơ thể hắn, có khí tức của Tiên Vương, sâu không lường được, huyền diệu khó tả.

Thần hồn của Cố Trường Sinh sáng chói như tiên huy, ánh ra cửu sắc lưu ly, có đại đạo chi hoa gánh chịu.

Vô số khí tức lôi đình bị người tí hon nguyên thần há miệng nuốt xuống, xếp bằng trên hư không, to lớn vô biên, rạng rỡ sáng lên, thôn phệ tất cả, dùng cái này để rèn đúc bản thân.

Tu vi của Cố Trường Sinh đạt tới Chí Tôn cảnh sơ kỳ!

“A, khí tức này, chẳng lẽ ta lại gặp được...” Bỗng nhiên, trong mắt Cố Trường Sinh có tiên phù lóe lên, kinh ngạc nói.

Tại chỗ rất sâu trong lôi kiếp, hắn lần nữa phát hiện một đầu lôi trì thiên kiếp dịch mờ mịt thành sông.

Chừng rộng ba trượng, tuyên cổ tang thương, không biết đã tích tụ bao nhiêu tuế nguyệt.

Từng đầu lôi đạo pháp tắc biến thành Tiểu Long màu vàng màu tím, sáng ngời chói mắt, su tẩu ở trong đó.

Sau đó, hắn vung ống tay áo lên, pháp lực bành trướng, hóa thành thủ chưởng màu vàng, phù văn dày đặc, chộp xuống phía dưới.

Oanh!

Nơi đây bộc phát khí tức tận trời, vạn vạn đạo lôi đình bộc phát, không kém gì thiên kiếp vừa rồi.

Trong đó bất kì đầu tiểu long lôi đạo pháp tắc nào cũng tràn ngập khí tức hủy diệt.

Bọn chúng bị quấy nhiễu, sau đó tức giận, bắt đầu dùng thủ đoạn mạnh nhất chém giết, vô cùng cường đại, khẽ động đã có thể đánh chết bất cứ Chí Tôn nào.

Nhưng lại bị trấn áp dưới bàn tay màu vàng này.

“Mới đột phá, vừa vặn thiếu chút vật chất để lũy thực căn cơ, đầu thiên kiếp dịch này đến thật đúng lúc.” Cố Trường Sinh không khỏi cười một tiếng, cảm thấy việc này đã giảm bớt cho hắn không ít phiền phức.

Từ khi rời khỏi Cửu U táng thổ, nguyên thần của hắn đang phát sinh thuế biến, nhiễm phải khí tức đại đạo, diễn hóa về phía nguyên thần Chí Tôn.

Đây là một quá trình rất tự nhiên.

Tiên Vương đạo quả, cho dù là một phần trăm, cũng không phải cảnh giới bây giờ của hắn có thể hấp thu luyện hóa.

Nhưng lại đang vô thanh vô tức thấm vào cơ thể Cố Trường Sinh, đối với hắn mà nói, chuyện này khiến nguyên thần của hắn lớn mạnh một cách thong thả.

Thậm chí, không khách khí mà nói, trước khi thành đạo, con đường tu luyện của Cố Trường Sinh sẽ không gặp bất cứ gông cùm xiềng xích nào.

Cũng chính là không có bình cảnh.

Cảnh giới đến, tự nhiên sẽ đột phá.

Đừng nói đến chuyện Cố Trường Sinh còn dùng âm Dương Đạo Kiếm Đồ ma luyện, chém đi rất nhiều tì vết trên nguyên thần, khiến nó trở nên hoàn mỹ không một tì vết.

Tu vi cảnh giới có thể nói đột nhiên tăng mạnh.

Cộng thêm Hỗn Độn Thể đặc biệt, trời sinh trấn áp vạn đạo, trừ phi Cố Trường Sinh cố ý áp chế, nếu không tốc độ tu luyện sẽ là nhanh chóng nhất.

Ừng ực ừng ực...

Sau đó, ánh mắt Cố Trường Sinh khẽ nhúc nhích, trong ánh mắt rung động của vô số tu sĩ, hắn ngửa đầu uống cạn đầu lôi trì thiên kiếp dịch kia.

Đây là một trong những năng lượng tinh túy nhất trên thế gian, đồng thời cũng là năng lượng rất dữ dằn kinh khủng, xen lẫn khí tức hủy diệt và tân sinh, xung đột lẫn nhau, nhưng cũng dung hợp lẫn nhau.

Nếu tu sĩ bình thường đạt được một giọt thiên trì dịch, đều phải cẩn thận nghiêm túc, rút ra một tia khí tức trong đó, pha loãng gấp trăm lần, rồi mới luyện hóa.

Nếu không một khi không cẩn thận đụng phải, tuyệt đối sẽ khiến thân thể nổ tung, hình thần câu diệt.

Chỉ có thể phách của Cố Trường Sinh cường hãn, rung động thiên hạ, mới có thể ngửa đầu uống thẳng, giống như uống trà uống rượu, vô cùng thống khoái.

Ầm ầm!

Huyết khí lao nhanh trong mạch máu, như từng đạo hỗn độn thiên lôi!

Trên đỉnh đầu Cố Trường Sinh có khí huyết bành trướng vô biên, xuyên qua bầu trời.

Sau đó nhục thân sáng lên, lôi trì thiên kiếp dịch lốp bốp bạo tạc, năng lượng cuồng bạo phát tiết.

Các tế bào lần lượt sáng lên, hỗn độn khí dâng lên, bao phủ toàn thân hắn.

Đây là cảnh tượng rung động vô số người.

Cố Trường Sinh ngồi xếp bằng ở chân trời, pháp thân như có vạn trượng, tất cả lỗ chân lông đều dâng lên khí huyết kinh khủng, vọt lên tận trời, từ xa nhìn lại, như một mảnh màn trời huyết sắc.

Cuối cùng, oanh một tiếng, rất nhiều huyết tinh trở về, thu nạp vào trong thể phách của hắn.

Ngũ tạng lục phủ sáng lên, phun ra yên hà và huyết khí cuồn cuộn, nhất là chỗ buồng tim, hỗn độn khí biến mất, quy về trong đó.

Giống như đi tới Hồng Mông sơ khai, có rất nhiều cảnh tượng khai thiên hiển hiện, vô cùng kinh người!

Lực lượng nhục thân kinh khủng nâng cao một bước, đủ khiến bất cứ địch thủ nào tuyệt vọng.

Cố Trường Sinh thở ra miệng sương trắng, quấn quanh từng tia từng sợi hỗn độn khí, dị tượng kinh người.

Sau đó, hắn cảm nhận lực lượng bây giờ của mình, mắt lộ ra suy nghĩ, lẩm bẩm nói, “Bây giờ lực lượng thuần túy của ta, một quyền có thể tuỳ tiện phá diệt một phương tiểu thế giới.”

“Nếu là Chí Tôn cảnh bình thường, đoán chừng còn không bằng một phần vạn của ta.”

Vẻ mặt Cố Trường Sinh khôi phục lại bình tĩnh, từ không trung rơi xuống, gọi Đồ Tiên, chuẩn bị rời khỏi nơi này, trước tiên trở lại Cố gia.

“Chủ nhân!”

Đồ Tiên từ sơn mạch phía xa mà đến, hóa thành nguyên hình, chở Cố Trường Sinh nhanh chóng rời khỏi nơi đây, cũng không dừng lại.

Quy tắc thiên địa tại Tiên Vực khiến nàng cảm thấy vô cùng thoải

mái, giống như từ một phương sa mạc bốc lên hỏa diễm cháy bỏng đi tới tiên cảnh nhân gian.

Đây là cảm giác nàng chưa từng có tại Cửu U táng thổ.

Sau đó, có rất nhiều tu sĩ đi vào nơi Cố Trường Sinh vừa độ kiếp, nhìn xem khu vực bị thiên kiếp đánh nát này, thật lâu không nói gì.

Rất nhanh, tin tức Cố Trường Sinh từ Cửu U táng thổ trở nhanh chóng truyền ra ngoài, dẫn phát náo động lớn.

Ba ngàn đạo vực sôi trào.

Rất nhiều vô thượng đạo thống và thế lực bất hủ lập tức cử người đến đây xác minh tin tức thật giả.

Mãi đến khi có tu sĩ lấy lưu ảnh thạch ghi lại hình ảnh lúc đó ra, mới khiến bốn phương tám hướng im lặng, lâm vào yên tĩnh.

Nhất là tu sĩ tận mắt nhìn thấy hình ảnh lúc đó.

Cố Trường Sinh ngồi xếp bằng trên lưng một đầu Thiên Long màu bạc có khí tức kinh khủng, lúc vừa rời Cửu U táng thổ đã dẫn động thiên kiếp Chí Tôn vô cùng kinh khủng.

Trận thiên kiếp kia bao phủ vạn dặm, lôi hải cuồng bạo, kinh thiên động địa, thanh thế to lớn, có thể nói là thiên kiếp Chí Tôn mạnh nhất từ trước đến nay.

Tin tức Cố Trường Sinh đột phá Chí Tôn cảnh cũng như một khỏa sao băng nhập vào biển lớn, tạo thành sóng to gió lớn, khiến bốn phương tám hướng rung động, tê cả da đầu.

Chương 413: Phong Vân Hội Tụ Bắc Minh Đạo Vực, Quỷ Dị Cửa Ra Vào "Cung nghênh Thần Tử về tộc!"

Tốc độ kinh khủng đến không thể tưởng tượng này khiến cho cùng

thế hệ tuyệt vọng.

Tu sĩ nhận được tin tức, bao gồm thiên kiêu thế hệ trẻ tuổi và rất nhiều thế hệ trước cũng rung động khó tả, nửa ngày không nói ra lời.

Truyền nhân Cổ Đế Miếu Đế Nhất và Phật Tử Thánh Phật Tự Kim Thiền muốn đánh bại tất cả thiên kiêu đương thời, dự định tranh đoạt Đế lộ thế này, bây giờ tại ba ngàn đạo vực chính là thiên kiêu trẻ tuổi chói mắt nhất ngoài Cố Trường Sinh.

Nhưng hôm nay, sắc mặt hai người đều đại biến, cảm giác đạo tâm muốn nát, sau đó không thể không lựa chọn phong ấn kí tức liên quan tới Cố Trường Sinh.

Nếu không, bọn họ không có tự tin tiếp tục tranh phong nữa!

Bởi vì đối với cùng thế hệ mà nói, Cố Trường Sinh đã là thần thoại kinh khủng mà bọn họ cố gắng đuổi theo thế nào cũng không nhìn thấy một tia bóng lưng.

Đại đạo mênh mông, cùng thế hệ duy một mình hắn độc hành đi xa!

Bây giờ, càng không ai biết rõ thực lực của Cố Trường Sinh đã đạt đến tình trạng nào.

Sâu không lường được, khó mà phỏng đoán!

Nam Thắng đạo vực.

Nửa tháng sau, không gian một trận ba động kịch liệt, Ngân Huyết Thiên Long không ngừng ghé qua hư không, rất nhanh đã đến trước sơn môn của Cố gia.

Dường như tiên vệ tuần sát tại cửa ra vào lập tức phát hiện Cố Trường Sinh trở về.

“Cung nghênh Thần Tử về tộc!”

Giữa thiên địa, xuất hiện rất nhiều khí tức kinh khủng, từng vị tiên vệ mặc tiên giáp sáng chói hiện thân, cung kính hô.

Cố Trường Sinh khẽ vuốt cằm, cười nói, “Tất cả tiên vệ, không cần đa lễ.”

Đồ Tiên ở sau lưng hắn hóa thành hình người, khuôn mặt tuyệt mỹ, tóc bạc ngang eo, thân hình cao gầy, hai chân thon dài, tư thế hiên ngang.

Cho dù trầm ổn như nàng, lúc này cũng không khỏi rung động nhìn một màn trước mắt.

“Gia tộc của chủ nhân... Quá kinh khủng...”

Trên đường, rất nhiều tộc nhân đều hô lên, vẻ mặt rất kích động.

Thần đảo treo trên bầu trời, linh tuyền như thác nước, tiên vụ mờ mịt, trời quang mây tạnh, một đường nhìn thấy khiến Đồ Tiên rung động không thôi.

Nơi này hoàn toàn khác biệt với Cửu U táng thổ, trong tộc địa Cố gia, nàng cảm nhận được một loại nội tình gia tộc cổ lão kinh khủng.

Từng ngọn núi cổ lão như thái cổ ma sơn sừng sững các nơi, thần quang ngút trời, hỗn độn khí chìm nổi.

Trên mỗi ngọn thần sơn, đều truyền đến khí tức khiến nàng cảm giác sợ hãi c, không kém gì Thủy Tổ Đồ gia của nàng.

“Tại Tiên Vực, nhất định gia tộc của chủ nhân kinh khủng vô biên, ít nhất cũng là cấp bậc rất cường đại...”

“Nhưng cũng đúng, có thể khiến chư vương tại Cửu U táng thổ kính sợ, chuyện này đã nói rõ lai lịch của chủ nhân rất lớn.”

Trong lòng Đồ Tiên thầm nói, mặc dù nàng chỉ là tọa kị của Cố Trường Sinhm nhưng người trong Cố gia đều không khinh thị nàng, thái độ đối với nàng rất ôn hòa.

Hơn nữa, nàng có thể nhìn ra thân phận của Cố Trường Sinh tại Cố gia rất đặc thù, tất cả mọi người đều kính sợ, nhất là người trẻ tuổi, càng thêm sùng bái cuồng nhiệt.

“Trường Sinh ca ca.”

Đột nhiên, có giọng nói giòn tan vui mừng truyền đến, bên trên một tòa thần sơn, một vị thiếu nữ xuất hiện, thanh lệ xuất trần, bên người bao phủ thần hoàn, khí tức cường đại, rất bất phàm.

Chính là Cố Khuynh Nhi đã từ Không Thiền Giới trở về Tiên Vực.

Cố Trường Sinh nhìn thấy nàng, sau đó khẽ mỉm cười nói, “Một thời gian không gặp, Khuynh nhi lại lớn lên không ít.”

Cố Khuynh Nhi hóa thành thần hồng, rơi xuống trước mặt Cố Trường Sinh, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đều là ngưỡng mộ và kích động.

“Quả nhiên Trường Sinh ca ca lại cường đại hơn, trở nên càng sâu không lường được, nhưng nghe nói ngươi chạy tới Cửu U táng thổ, thời gian này khiến ta lo lắng muốn chết...” Cố Khuynh Nhi khẽ chớp mắt, giữ chặt cánh tay Cố Trường Sinh, bộc lộ ý hồn nhiên, không ngừng hỏi thăm.

Nhìn thấy Đồ Tiên bên cạnh Cố Trường Sinh, nàng có chút kinh ngạc, nhưng rất thức thời, cũng không hỏi nhiều.

“Vừa vặn có việc, cho nên đến Cửu U táng thổ một chuyến, không phải ta không có chuyện gì rồi sao?” Cố Trường Sinh mỉm cười nói.

Sau đó, Cố Khuynh Nhi lôi kéo hắn nói không ít chuyện đã xảy ra trong thời gian này, mặc dù phần lớn đều là việc nhỏ, nhưng Cố Trường Sinh vẫn rất chân thành nghe.

Hắn cũng biết chuyện của tỷ đệ Thác Thiên gia bây giờ, Thác Thiên Ngọc Linh có được tiên linh chi thể, bắt đầu triển lộ thực lực tại Tiên Vực.

Thế hệ trẻ tuổi gọi nàng là Ngọc Linh tiên tử, tùy tùng đông đảo.

Mặc dù Thác Thiên Hạo Miểu không sáng chói bằng tỷ tỷ của mình, nhưng cũng có một phen hành động, không tính vô danh.

“Bây giờ đạo vực Bắc Minh xuất hiện di tích Tiên Cổ, thập đại

danh sách trong tộc cũng có không ít người đến đó rồi, coi như một cuộc thịnh hội khá lớn tại Tiên Vực bây giờ."

Sau đó, Cố Khuynh Nhi nói tới chuyện khác.

Đạo vực Bắc Minh xuất hiện di tích Tiên Cổ, thậm chí có người nói nơi đó rất có thể là đạo trường của một vị Chuẩn Tiên Đế.

Nhưng tồn tại từ Đại Thiên Tôn trở lên khó mà tiến đến.

Cố Trường Sinh như có điều suy nghĩ gật đầu, nói chuyện với nàng một lúc, sau đó mới dẫn theo Đồ Tiên trở về thần đảo của mình.

Xa xa, Liên Tinh mặc váy dài trắng đi đến nghênh đón, khó mà duy trì vẻ thanh lãnh ngày thường, vẻ mặt tràn đầy mừng rỡ và nhớ thương.

"Đột phá Thánh Nhân cảnh, cũng không tính chậm." Cố Trường Sinh quét mắt nhìn tu vi của nàng, cười nói.

"Công tử..." Đôi mắt Liên Tinh run rẩy, quá nhiều tưởng niệm và lời muốn nói, lúc này lại hóa thành một tiếng gọi khẽ.

Thời gian này nàng dốc lòng tu luyện, không để tu vi rơi xuống, cố gắng đuổi theo Cố Trường Sinh.

Cho dù không phải thị nữ của Cố Trường.

Nàng cũng là thiên kiêu trẻ tuổi đỉnh tiêm tại Tiên Vực.

"Xem ra thời gian này đúng là không lười biếng, nếu không ta trở về nhất định phải giáo huấn ngươi một trận." Cố Trường Sinh rất tự nhiên cầm tay nàng, hạ xuống thần đảo, trên đường cười nói.

Liên Tinh khéo léo để Cố Trường Sinh nắm tay, khuôn mặt nhỏ trắng nõn ửng đỏ.

"Công tử, nàng là ai vậy?" Nhưng nàng không giống Cố Khuynh Nhi, lực chú ý bị Đồ Tiên hấp dẫn, thực lực sâu không lường được.

Hơn nữa lực lượng khí huyết vô cùng hào hùng đáng sợ, đến khuôn mặt cũng xinh đẹp động người như vậy, lộ ra vẻ lạnh lùng

như người sống chớ gần.

Cố Trường Sinh còn chưa mở miệng giới thiệu, ánh mắt Đồ Tiên khẽ nhúc nhích, hành lễ với Liên Tinh nói, “Đồ Tiên là tọa kị của chủ nhân, đến từ Cửu U táng thổ, bái kiến chủ mẫu.”

Nàng cũng không ngốc, liếc mắt đã nhìn ra quan hệ giữa Cố Trường Sinh và Liên Tinh không tầm thường.

Cố Trường Sinh rất ít lộ ra vẻ mặt cưng chiều với người khác như thế.

Cũng không biết nữ tử trước mắt có phúc khí thế nào, lại đáng giá để Cố Trường Sinh đối đãi như thế.

Nhưng chuyện này cũng không trở ngại Đồ Tiên xưng hô với nàng.

“Liên Tinh chỉ là thị nữ của công tử, không phải chủ mẫu...” Liên Tinh nghe vậy, sắc mặt đỏ lên, tâm thần khẽ run, sau đó vội vàng khoát tay giải thích.

Thân phận chủ mẫu này, nàng không đảm nhận nổi.

Đồ Tiên sững sờ, mặc dù chỉ là thị nữ, nhưng nàng cũng không thể khinh thị.

Thấy hai nữ tử nhắc đến chuyện này, Cố Trường Sinh không khỏi lắc đầu bật cười.

Chương 414: Phong Vân Hội Tụ Bắc Minh Đạo Vực, Quỷ Dị Cửa Ra Vào (2)

Đoạn thời gian tiếp theo, hắn ở lại trong tộc.

Thác Bạt Tư Vũ sớm đã trở lại gia tộc của mình, không ở lại Cố gia.

Hắn ta có con đường mình muốn đi, đang khắc khổ tu luyện, huyết mạch Đại Ma Thần thuế biến, đi về phía Thiên Ma, thực lực kinh người.

Thời gian này, Cổ Thần Mục cũng trở về tổ tinh của mình, bởi vì tìm được con đường phá tinh, có thể khiến huyết mạch của hắn ta tiến thêm một bước.

Cố Trường Sinh cũng không hạn chế tự do của Thiên Hoàng Nữ, nhưng nàng vẫn lựa chọn ở lại chân núi Cố gia.

Hơn nữa, thiên phú của nàng rất cường đại, trong thời gian này, tạo hóa từng đạt được trong Phi Tiên Lâu đã khôi phục, khiến cho thể chất của nàng lần nữa phát sinh niết bàn, hình thành một cái kén Chân Hoàng ánh lửa ngút trời, một mực ngủ say, có khí tức cường đại thai nghén.

Cho nên Cố Trường Sinh cũng không rời gia tộc, ngẫu nhiên luận đạo với các vị lão tổ, đến chỗ huyền diệu, đỉnh đầu có đại đạo chi hoa nở rộ, đạo âm hóa hà, dị tượng kinh người.

Thỉnh thoảng hắn lại tụ họp với phụ thân mẫu thân, cũng là thanh thản.

Cố Thiên Lâm là gia chủ, có rất nhiều sự vụ phải xử lý.

Cố mẫu lại hi vọng Cố Trường Sinh có thể ở lại Cố gia nhiều hơn, biết được thời gian tiếp theo hắn sẽ nghênh đón cuộc tranh đấu với thiên kiêu chí cường đời này và rất nhiều tồn tại vô thượng thế hệ trước.

Đương nhiên, thời gian này Cố Trường Sinh cũng đang thôi diễn nội thế giới, dùng càn huyền tạo hóa chi đạo diễn hóa sinh mệnh, tiếp tục diễn biến các loại biến hóa khác, kết hợp với thế giới pháp, tiến cảnh nhanh chóng.

Tiên khí thuế biến, diễn hóa các loại huyền diệu, như muốn nở rộ đại đạo chi hoa chân chính.

Ở chỗ sâu trong nội thế giới, luân hồi trường hà cuồn cuộn mãnh liệt, bắt đầu diễn biến lục đạo pháp tắc hoàn chỉnh.

Tiên Linh Diệu Căn là tiên linh chi ý mà phương thế giới này cô đọng, ban đầu đản sinh ra sinh linh, như cỏ nhỏ hoa nhỏ, nhưng còn thần dị hơn ở Tiên Vực nhiều.

Thậm chí Cố Trường Sinh còn thôi diễn nhiều thứ khác.

Nếu như sau này nội thế giới được gây dựng hoàn chỉnh, hình thành một phương thế giới giống như Tiên Vực, có lẽ hắn sẽ có biện pháp khiến cả tộc thành đế.

Nhưng chuyện thôi diễn này còn rất xa xôi.

Đến thời điểm kia, hắn cũng không biết mình phải đạt đến cảnh giới nào nữa.

Thời gian này Cố Trường Sinh cũng đến thỉnh giáo Cố Tứ gia và Hôi lão vấn đề tu luyện và chuyện Tiên Vương đạo quả.

Hai người đang đánh cờ, mỗi con cờ rơi xuống cũng có mảng lớn thế giới hủy diệt và tân sinh, giống như chiếu rọi tỷ vạn giới.

Dựa vào tu vi của Cố Trường Sinh, căn bản không thể nhìn nhiều, quá huyền diệu, ẩn chứa vô tận áo nghĩa.

“Tu đạo pháp kiếp trước, hợp với đạo quả kiếp này, cuối cùng nàng lại đưa đạo quả này cho ngươi.”

Cố Tứ gia cười nói, không ngờ Cố Trường Sinh đến Cửu U táng thổ một chuyến lại có được tạo hóa như thế.

“Nhưng cuối cùng, nàng lựa chọn chém ra một đao kia, vỡ nát Luân Hồi Ấn, chính là chém tới trước kia, kiếp này nàng sẽ đi con đường khác.”

“Kiếp này, nàng chỉ là thị nữ nhỏ của ngươi mà thôi.”

Mấy lời này của Cố Tứ gia lại khiến Cố Trường Sinh như gạt mây gặp sương mù.

“Nhưng bên trong đạo quả này có rất nhiều nhân quả, không thuộc về ngươi.” Hôi lão nói tiếp, nhìn một cái, sau đó giữa ngón tay hiện lên tiên huy bừng bừng, điểm nhập vào mi tâm Cố Trường Sinh.

“Những nhân quả này, cũng dám dính Cố gia ta.” Ông ấy cười lạnh một tiếng.

Một phần trăm Tiên Vương đạo quả run rẩy dữ dội, từng đường vân màu đen và màu đỏ bị ông ấy tuỳ tiện loại bỏ chặt đứt.

“Đa tạ Hôi lão.” Cố Trường Sinh cười nói.

Trong khoảnh khắc, hắn cũng cảm giác được đại đạo chi hoa, dâng lên từng trận tiên vụ, vô cùng thần dị, sau đó bao phủ nguyên thần cửu sắc lưu ly, so với trước đó càng thêm huyền diệu và tương hợp với hắn hơn.

Đoạn thời gian này, ngoại giới bắt đầu nổi lên gió nổi mây phun vì di tích Tiên Cổ tại đạo vực Bắc Minh.

Một tin tức có tính chấn động, khiến các phương đạo thống thế lực cũng sợ hãi.

Trong di tích Tiên Cổ, có người phát hiện một cánh cửa xưa cũ đã bị tổn hại, lại lẳng lặng vắt ngang trong hư không hắc ám.

Có người muốn trùng kích cánh cửa kia, nhưng lại bị dư ba nổ tung, hình thần câu diệt.

Đáng sợ hơn chính là, xung quanh cửa ra vào có rất nhiều vết máu, đủ mọi màu sắc.

Mỗi vết máu đều có thần tính và uy áp kinh người, khí thế rất đáng sợ, cách rất xa vẫn khiến tất cả mọi người cảm thấy da thịt muốn nứt, cả người giống như muốn nổ tung.

Là người nào vẩy xuống tiên huyết ở đó?

Không dám tưởng tượng, là tiên huyết của tồn tại nào đó lưu lại, cách vô tận tuế nguyệt, vẫn có khí thế đáng sợ như vậy.

Có người suy đoán là Tiên Vương.

Tại bốn góc cửa ra vào, đám người còn nhìn thấy từng đầu xiềng xích, phong kín cánh cửa này, nhưng từ khe hở vẫn có một chút sương mù đen như mực thẩm thấu ra.

Đám sương mù đen như mực này giống như đám sinh linh quỷ dị trong hắc ám thú triều lần trước, lộ ra khí tức mục nát và không

rõ.

Ngoài ra, mấy đầu xiềng xích đều do tiên kim rất hiếm thấy rèn đúc mà thành, cho dù là trong bảo khố của các phương vô thượng đạo thống cũng chỉ có mấy khối lớn bằng ngón tay cái mà thôi.

Nhưng ở chỗ này, lại lớn bằng cánh tay, còn bị luyện chế thành xiềng xích, phong tỏa cánh cửa kia.

Tin tức này rất rung động, khiến tất cả thế lực tiến về di tích Tiên Cổ kia đều trở nên oanh động.

Đồng thời, tại cửa ra vào có từng đầu Hư Không Hải bị đánh xuyên, có hỗn độn loạn lưu, mảnh vỡ thời gian bay tán loạn.

Có người phát hiện tiên trận tuyệt thế, thậm chí có Thế Giới Thạch lớn bằng bàn tay, cũng có hỗn độn tiên kim, chìm nổi trong Hư Không Hải.

Việc này đã dẫn phát tu sĩ bản thổ trong phương thế giới có di tích Tiên Cổ kia tức giận, cho rằng tu sĩ đến từ thượng giới đang cướp đoạt tài nguyên của bọn họ, đại chiến kinh khủng bộc phát, hai bên thương vong thảm trọng.

Tồn tại Đại Thiên Tôn trở lên không cách nào giáng lâm ở đây, càng không thể nhúng tay.

Chính vì việc này, Cố Trường Sinh đã được các vị tộc lão trong tộc ủy thác trách nhiệm, muốn hắn tiến đến làm chỗ dựa cho thế hệ trẻ tuổi của Cố gia, hơn nữa, bọn họ suy đoán, lối vào Đế lộ sẽ xuất hiện trong phương thế giới kia đầu tiên.

Bởi vì phương thế giới kia ra đời khí vận đáng sợ vượt mức bình thường.

Sau đó, đạo vực Bắc Minh đã trở thành tiêu điểm của Tiên Vực, dẫn phát các phương chú ý.

Đối với chuyện này, đương nhiên Cố Trường Sinh không có dị nghị.

Chương 415: Ra Biển, Thủy Tộc Chặn Đường, Tỷ Đệ Thác Thiên Gia Tộc

Đạo vực Bắc Minh, Bắc Minh hải.

Nghe nói từng là đạo trường của Côn Bằng thời kì cổ lão, đó là đại hung đáng sợ, chiến lực ngập trời, vô cùng cường đại, giương cánh che trời, che lấp hi nguyệt, bao phủ vạn cổ.

Tiên Vương bình thường căn bản không phải đối thủ của nó.

Nghe nói tại thời kì rất cổ lão, Côn Bằng từng giết không chỉ một vị Tiên Vương.

Sau đó, Côn Bằng không biết tung tích, cùng với đám sinh linh như Chân Long, Chân Hoàng biến mất không thấy gì nữa, tại Tiên Vực không ai biết tung tích của bọn chúng.

Bây giờ đạo vực Bắc Minh bị chi nhanh của tộc Côn Bằng chiếm cứ, xem như một trong mười chủng tộc cường thế bên trong vạn tộc Thái Cổ.

Đương đại thiên kiêu vô địch tên là Côn Bằng Tử, có người từng nói đó là ấu tử của Côn Bằng, tại thời kì cổ lão từng có thân ảnh.

Nhưng cũng có người nói không phải, đó là tên truyền nhân một mạch của Côn Bằng mà thôi.

Có điều Côn Bằng Tử vô cùng thần bí, không ai nhìn thấy hắn ta tồn tại.

Cố Trường Sinh rời Cố gia, tiến về đạo vực Bắc Minh, chỉ dẫn theo một mình Đồ Tiên, bây giờ những người còn lại ở bên cạnh hắn đã không có trợ giúp quá lớn.

Cho dù là Liên Tinh, Cố Trường Sinh cũng để nàng ở lại tu luyện, không lẫn vào việc này.

Oanh!

Rất nhanh, một vị lão tổ Chân Tiên xuất thủ, tiên đạo quang huy chảy xuôi, hư không mơ hồ, sau đó mở ra một thông đạo, khí tức tiên đạo khuếch tán, trực tiếp vượt qua rất nhiều đạo vực mà đi.

Cố Trường Sinh và Đồ Tiên bước vào trong đó, thời gian giống như trôi qua cực nhanh, hà thụy điểm điểm, có ngàn vạn biến hóa huyền diệu.

Một đạo lộ kéo dài, trong hư không xuất hiện mọi loại dị tượng, nhìn như trong chớp mắt, nhưng lại giống như qua ngàn vạn năm.

Ong!

Không bao lâu, trước mắt hiển hiện sắc trời, sau đó có khí tức sóng biển đập vào mặt, mang theo vị tanh nồng ẩm ướt.

Ngân Huyết Thiên Long hoành không, tiếng rồng ngâm chấn thế, xuất hiện trong không gian thông đạo, khí thế ngập trời, trực tiếp rung động rất nhiều tu sĩ gần đó.

Cố Trường Sinh và Đồ Tiên xuất hiện ở một phương đạo vực khác.

Đó là Bắc Minh hải.

Vô biên vô hạn, bãi cát hiện ra màu vàng, ẩn chứa đạo vận đặc biệt, có cảm giác khác.

“Đây là biển sao?”

Bước vào nơi đây, Đồ Tiên không khỏi kinh hỉ.

Bên trong Cửu U táng thổ không có hải dương vô ngần mênh mông, ầm ầm sóng dậy, sóng lớn ngập trời, biển trời một tuyến, trắng xoá không nhìn thấy cuối cùng như vậy.

Những hình ảnh này, khiến nàng vui vẻ, lòng mang khuấy động, có cảm giác thoải mái dễ chịu.

Thấy Đồ Tiên lộ ra vẻ mặt như vậy, Cố Trường Sinh không khỏi cười nói, “Bây giờ chúng ta đang ở trên bờ biển, di tích Tiên Cổ tại chỗ rất sâu trong biển vô ngần.”

“Ta biết rõ chủ nhân.”

Sau đó, Đồ Tiên chấn động hai cánh, triển lộ khí tức Huyền Tôn đỉnh phong, huyết khí ngập trời, cuốn lên sóng lớn, chở Cố Trường Sinh đi đến chỗ sâu trong biển vô ngần.

“Vừa rồi là cái gì?”

“Một đầu Ngân Huyết Thiên Long chỉ có trong thần thoại? Không phải đã tuyệt chủng rồi sao?”

“Đây chính là sinh vật thần thoại có thể chém giết với Tiên Vương a, vậy mà lại biến thành tọa kỵ...”

Một màn như thế, khiến rất nhiều tu sĩ phản ứng lại rung động không thôi, tâm thần chấn động.

Bọn họ cũng từ các nơi vượt qua truyền tống trận mà đến đạo vực Bắc Minh, chuẩn bị ra biển tiến về di tích Tiên Cổ kia thử vận khí một chút.

Thật tình không biết vừa rồi lại nhìn thấy có người phá vỡ không gian thông đạo, trực tiếp giáng lâm ở đây.

Hơn nữa khí tức kia quá kinh khủng, áp bách tất cả bọn họ không thở nổi.

Thân ảnh mặc áo trắng ngồi xếp bằng trên lưng Ngân Huyết Thiên Long được tiên vụ bao phủ, hỗn độn khí chìm nổi, càng khiến tim bọn họ đập nhanh, không ngờ lại là vị tồn tại kinh khủng kia.

Bắc Minh hải quá rộng lớn, tiếng sóng đập điếc tai, dường như không ai biết giới hạn của nó ở đâu.

Cố Trường Sinh ngồi xếp bằng trên lưng Đồ Tiên, đi trên biển nửa ngày trời cũng không nhìn thấy bóng dáng mảnh di tích Tiên Cổ kia.

Ngược lại nửa đường nhìn thấy rất nhiều thần thuyền phi thuyền, vàng son lộng lẫy, vô cùng sáng chói, được thụy khí bao phủ, trên mặt biển phá sóng mà đi, thanh thế ngập trời.

Bên trên có không ít bóng người, rất trẻ trung, đều là đệ tử và trưởng lão của các thế lực khắp nơi hướng về mảnh di tích Tiên Cổ kia, muốn tìm kiếm cơ duyên.

Nhưng bọn họ cũng rất thức thời, nhìn thấy Ngân Huyết Thiên Long, tâm thần rung động, vô cùng kính sợ, không dám trêu chọc.

Sinh vật trong thần thoại khiến bọn họ rất kinh hãi, cho dù mấy vị trưởng lão có tu vi rất tinh thâm cường đại cũng phải nghiêm nghị.

Sau đó càng e ngại với thân ảnh ngồi trên Ngân Huyết Thiên Long, không cần đoán cũng biết rõ lai lịch lớn kinh thiên.

Trên không trung Bắc Minh hải, thời kì cổ lão đã có chướng khí bao phủ, thời gian vô cùng lâu đời, chưa từng tan đi, chính là tuyệt địa, không có tu sĩ nguyện ý phi hành.

Nghe nói những chướng khí là thi thể cường giả chí cường sau khi chết hư thối hóa thành, có các loại vật chất trí mạng.

Đừng nói đến bên trong chướng khí, ẩn tàng nguy hiểm còn nhiều hơn trên mặt biển, các loại sinh linh quỷ dị, vô cùng khó chơi, khó lòng phòng bị.

Nhưng nửa ngày sau, có thủy triều tận trời, sương mù nồng đậm thổi tới, Cố Trường Sinh nhíu mày, cảm nhận được sát cơ đánh tới.

“Chủ nhân, có một đoàn sinh linh giết tới đây.” Đồ Tiên chú ý tới nhiều khí tức, không nhịn được mở miệng nói.

“Ta biết rồi.” Cố Trường Sinh gật đầu, bảo Đồ Tiên dừng lại, sau đó ánh mắt nhìn về phía sau.

Đột nhiên, tất cả thân thuyền gần đó kịch chấn, quang huy tràn ngập, muốn bảo vệ bản thân.

Mặt biển sôi trào, có vây lưng màu xám đột nhiên hiện lên trong biển, chừng ngàn dặm, giống như cự kiếm, ầm vang một tiếng nổ tung.

Trong tiếng kêu gào thê thảm, huyết dịch lây dính mặt biển, rất

nhiều người chết dưới một kích này, đồng thời có từng đạo thủy kiếm từ bốn phương tám hướng xông ra, khí tức thần thông tràn ngập, sắc bén bức người, có thể tuỳ tiện đánh rách bảo khí.

“Giết a!”

“Cản đám người này lại, cũng dám tự tiện xông vào lãnh địa tộc ta, tất cả lưu lại cho ta!”

Một đám Thủy Tộc kêu to xông ra, tôm cá cua rùa bạch tuộc, dạng gì cũng có, nắm lấy vũ khí, thần quang ngút trời, trong mắt lộ ra sát khí, cản tất cả tu sĩ muốn tiến về chỗ sâu.

Chương 416: Ra Biển, Thủy Tộc Chặn Đường, Tỷ Đệ Thác Thiên Gia Tộc (2)

Đạo vực Bắc Minh, Bắc Minh hải.

Cầm đầu là con cá lớn màu xám, một mảnh vảy cá lại giống như ngọn núi, vô cùng cường đại, ở dưới mặt biển, hình thành cự ảnh kinh khủng, há miệng hóa thành đại tuyền, thôn phệ rất nhiều thần thuyền và tu sĩ.

Đôi mắt của nó khiến người ta rùng mình, thật sự quá to lớn, như một cái hồ nước, lộ ra u lãnh hàn ý, chính là dị chủng, có được huyết mạch Côn Bằng.

“Không tốt, chủ quan, chúng ta có mai phục!” Có cường giả Chí Tôn nói, chuẩn bị chiến đấu, bộc lộ khí tức chí cường.

“Đám Thủy Tộc đáng chết này, coi biển lớn này là của bọn họ sao?”

“Đây là... Tiểu Thiên Tôn hậu kỳ!”

Nhìn thấy cự thú dưới mặt biển, các trưởng lão đến từ thế lực khắp nơi đều biến sắc, giọng nói phát run, cảm thấy sinh tử nguy hiểm.

Cho dù là tất cả bọn họ liên thủ, vận dụng tất cả thủ đoạn cũng

rất khó chống lại Tiểu Thiên Tôn hậu kỳ.

Đa số bọn họ chỉ có tu vi Huyền Tôn cảnh mà thôi.

Về phần thế hệ trẻ tuổi trong tông môn đạo thống chỉ là Thiên Thần cảnh và Thần Vương Cảnh, còn không chống cự được, trên cơ bản không có tác dụng gì.

“Trời ạ, làm sao bây giờ? Ta không muốn chết!”

“Chẳng lẽ còn chưa bước vào di tích Tiên Cổ, lại phải táng sống trong bụng cá?” Rất nhiều đệ tử trẻ tuổi không nhịn được tuyệt vọng.

Đám lính tôm tướng cua này tu luyện thời gian rất dài, tu vi không kém gì bọn họ, hơn nữa số lượng còn rất nhiều.

Mặc dù bọn họ có không ít bảo vật, nhưng vẫn có khả năng táng thân tại đây.

Lúc này, Bắc Minh hải đã để đám đệ tử trẻ tuổi thấy được sự kinh khủng và hung hiểm của nó, đến đám trưởng lão vô cùng cường đại trong tông môn bọn họ cũng vô cùng nhỏ bé.

Một phương hướng khác, cách mặt biển vạn dặm, giờ phút này cũng đang phát sinh chiến đấu, đây là một nhóm tông môn thế lực khác, có không ít thương thuyền Vạn Đạo Thương Minh ở trong đó, cũng có không ít tán tu và đệ tử đại giáo.

Lúc này, cũng bị đám Thủy Tộc này chặn lại, bắt đầu chém giết, tình hình chiến đấu kịch liệt.

“Tỷ tỷ, sao chúng ta lại xui xẻo như vậy, đi theo vạn đạo thương thuyền ra biển một chuyến, kết quả lại gặp phải chuyện này.” Trong đó, một tên nam tử trẻ tuổi vô cùng ảo não và hối hận nói.

“Đoán chừng hôm nay tất cả chúng ta phải chết ở nơi này, còn không thấy được di tích.”

Tỷ tỷ của hắn ta là một nữ tử tóc tím, băng cơ ngọc cốt, khuôn mặt thanh tuyệt, áo trắng như tuyết, khí tức tiên linh vờn quanh, hiện ra thủ đoạn chí cường.

Lúc này vẫn có không ít thiếu niên dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn nàng, không quên biểu hiện, muốn giành lấy trái tim của giai nhân.

Nhưng vẻ mặt nữ tử tóc tím này rất lãnh đạm, kiếm pháp siêu tuyệt, đang giao thủ với Thủy Tộc, lộ ra vẻ ra chán ghét với những nam tử kia.

“Hôm nay táng thân ở nơi này cũng là bất đắc dĩ. Chỉ là sau này không có cơ hội trở về thông báo với công tử rồi.” Nữ tử tóc tím nghe vậy, lắc đầu mở miệng nói, không sợ hãi sinh tử, nhưng vẫn có chút tiếc nuối.

Lúc nhắc đến hai chữ “Công tử”, trong mắt nàng không khỏi lộ ra một tia ngưỡng mộ ẩn tàng rất sâu, không dám biểu lộ ra.

Hai người chính là tỷ đệ Thác Thiên gia đến từ Không Thiền Giới, Thác Thiên Ngọc Linh và Thác Thiên Hạo Miểu.

Lúc đầu dự định tiến đến di tích Tiên Cổ trong Bắc Minh hải tìm kiếm cơ duyên, thử thời vận, đúng lúc vì quan hệ với Cố gia, có thể ngồi lên thuyền của Vạn Đạo Thương Minh.

Kết quả không ngờ lại gặp chuyện này.

Sương trắng mênh mông từ bốn phương tám hướng cuốn tới, bao phủ phạm vi mấy vạn dặm hải vực, trong đó có phù văn lấp lóe, khí tức trận văn tràn ngập, vô cùng cường hoành.

Đám Thủy Tộc này mai phục ở đây đã lâu, chuẩn bị tập kích đông đảo thế lực muốn tiến về di tích Tiên Cổ ở chỗ sâu trong hải vực.

Hải thú Tiểu Thiên Tôn cảnh xuất hiện tại các phương, số lượng không chỉ một hai đầu, thân hình vô cùng to lớn, kinh khủng khiến mọi người tuyệt vọng ngạt thở, phù văn hừng hực, giống như một phương đại lục vậy.

Có con bạch tuộc màu đen, tròng mắt còn lớn hơn ngọn núi, hắc vụ ngập trời bao phủ, nhấc lên thủy triều vô biên, giống như đến tận trời.

Chỉ là xúc tu đã to lớn đến ngàn dặm, vô cùng óng ánh, hiển hiện ở các phương, vô cùng kinh khủng.

Điện thiểm lôi minh, mưa to gió lớn, vô cùng doạ người, các loại phù văn thần thông xen lẫn, quang hoa chói lọi, thậm chí có hỗn độn khí tràn ngập, đây là cảnh tượng diệt thế.

Đông đảo phi thuyền thần thuyền bị hủy diệt, sau đó bị hải dương bao phủ, rất nhiều thế lực bị chặn giết, không chỉ thế lực Nhân tộc, cũng có thế lực dị tộc.

Ở chỗ này, bọn họ đều là kẻ địch của Thủy Tộc.

Không trung, Đồ Tiên triển khai hai cánh, huy quang màu bạc sáng chói, khí tức kinh khủng, có uy nghiêm vô địch chấn nhiếp, nghiền ép tất cả Thủy Tộc đến gần thành huyết vụ.

“Nơi đây được trận văn viễn cổ bao phủ...” Cố Trường Sinh ngồi xếp bằng ở chân trời, trong đồng tử hiện lên phù văn hừng hực, tiên huy chảy xuôi, đang tìm tuyến đường chính xác.

Đồng thời hắn đưa tay ra, đánh ra các loại thần quang, thần uy mênh mông, oanh mở tất cả sinh linh trước mặt, cũng đánh tan tất cả.

Nhưng sương mù quá nồng đậm, giống như vô cùng vô tận, trong đó ẩn chứa vô số Thủy Tộc được bố trí dưới trận văn viễn cổ, che đậy tuyến đường ở bốn phương tám hướng.

Cho dù là hắn, cũng chỉ có thể nhìn thấy hình dáng mơ hồ.

“Xem ra chỉ có thể dùng bạo lực phá vỡ những thứ này.” Sau đó, Cố Trường Sinh đứng dậy, nhẹ giọng nói.

Mặc dù hắn nhìn thấu phương hướng, nhưng muốn phá vỡ, vẫn phải xuất thủ.

Trong sương mù có trận văn quỷ dị, mỗi một đầu Thủy Tộc phá vỡ mặt nước nhô lên đều há miệng phun ra vô số phù văn, quang mang loá mắt, rót vào trong đó.

Cho nên, cho dù là Huyền Tôn bước vào cũng bị mê thất, tu sĩ bình thường căn bản không dám rời khỏi phạm vi mười dặm quanh người.

Oanh!

“Đã hiểu, chủ nhân.” Đồ Tiên nghe vậy, trực tiếp lựa chọn động thủ, chiến kích tới tay, hóa thành pháp thân vạn trượng.

Lúc rơi xuống, ngàn vạn đạo thần hà nổ tung, tất cả sương mù phía trước biến mất.

Vẻ mặt Cố Trường Sinh bình tĩnh đi phía sau, thỉnh thoảng chấn vỡ một chút lính tôm tướng cua không biết sống chết đến gần.

Chương 417: Trận Văn Viễn Cổ Bao Phủ, Tam Thái Tử Thủy Long Cung Bắc Minh

Hắn cũng không ngờ đột nhiên lại xuất hiện Thủy Tộc, không chỉ chặn giết tất cả tu sĩ ở phương hướng này, đồng thời còn ngăn hắn lại, nhưng trước mặt chỉ là đám tiểu lâu la mà thôi, cũng không lãng phí bao nhiêu thời gian của hắn.

“Thật phiền toái, muốn đưa tin về cho tông môn thế lực cũng không kịp, sinh linh nơi này cường đại đến không hợp thói thường!”

Cách đó không xa, có lão giả Chí Tôn cảnh thổ huyết nhanh chóng lùi lại, bị một xúc tua của đầu bạch tuộc kinh khủng kia đánh bay, nửa người suýt nữa nổ tung, sắc mặt trắng bệch nói.

“Sớm biết vậy đã cùng các thế lực bất hủ kia đi rồi, đám Thủy Tộc này bạt nạt kẻ yếu sợ kẻ mạnh, chỉ biết ức hiếp thế lực hạng hai chúng ta thôi.”

Cũng có trưởng lão biệt khuất nói, đang chém giết với một lão rùa, đối phương há miệng phun ra một đạo bảo cụ tỏa ra ánh sáng lung linh, uy lực kinh khủng, khiến mặt biển trăm dặm bốc hơi.

Ông ta đành phải tế ra vũ khí chống cự, lại không phải đối thủ của nó, không ngừng ho ra máu rút lui.

Bây giờ, một màn như vậy xuất hiện rất nhiều, khắp các nơi trên mặt biển đều có, tiên huyết nhiễm mặt biển, mùi máu tươi tràn

ngập.

Bắc Minh Hải, có thể nói là một phương hải vực có hung danh ở Tiên Vực, Thủy Tộc sinh hoạt ở nơi này có số lượng vô tận.

Hơn nữa, chỗ sâu dưới đáy biển còn có rất nhiều hung thú thái cổ kinh khủng ẩn tàng, rất ít tu sĩ nguyện ý tới đây.

Nếu không phải lần này di tích Tiên Cổ hiện thế, khiến các thế lực khắp nơi trong ba ngàn đạo phong vân hội tụ, cơ duyên vô số, đánh chết bọn họ cũng không muốn tới đây.

“Giết!”

Bốn phương tám hướng đều có Thủy Tộc đánh tới, tiếng la giết rung trời, chân đạp phi thuyền vạch nước, quang hoa chói lọi, khí thế bức người.

Còn chưa bước vào di tích Tiên Cổ, thiên kiêu và đệ tử trẻ tuổi của các thế lực đã bắt đầu chém giết đẫm máu, bọn họ hiểu, nếu lúc này không chém giết, vậy sẽ chết ở đây.

Mấy đầu hải thủ Tiểu Thiên Tôn hậu kỳ còn không chân chính tham dự chiến cuộc, ánh mắt bọn chúng rất lạnh lùng, giống như đang quan sát sâu kiến, thân ảnh to lớn vô biên, đứng lặng ở chân trời, đề phòng có người đào thoát!

Người thủ hộ của Vạn Đạo Thương Minh là một đầu Hoàng Kim Thú, tu vi Huyền Tôn cảnh đỉnh phong, thân thể như hoàng kim rèn đúc thành, xán lạn rực rỡ.

Nhưng ông ta lại bị vài đầu hải thú Huyền Tôn cảnh vây công, rơi vào hạ phong, nửa người rách rưới, thế cục rất nguy hiểm.

“Thật hổ thẹn với tiểu thư Cố gia, không thể đưa các ngươi đến di tích Tiên Cổ rồi.” Bỗng nhiên, Hoàng Kim Thú kịch chấn, từ trên trời rơi xuống boong thuyền, không khỏi áy náy nói.

Trên thuyền buôn của Vạn Đạo Thương Minh có quang huy mờ mịt bao phủ.

Nhưng giờ phút đã xuất hiện rất nhiều vết rạn, muốn nổ tung, rất

nhiều Thủy Tộc đang nhìn chằm chằm mấy chiếc thuyền này, biết được nó còn giá trị hơn các phi thuyền thần thuyền khác.

Thác Thiên Hạo Miểu vội vàng nói, “Tiền bối không cần quan tâm đến chúng ta, ngài có thể một mình rời đi, đến lúc đó truyền ra tin tức, sẽ có người đến đây báo thù, hủy diệt đám Thủy Tộc này.”

Thác Thiên Ngọc Linh giải quyết một kẻ địch trước mặt, nhanh nhẹn rơi xuống, cũng không nhịn được nói, tiền bối đừng quan tâm đến chúng ta, ngài có lòng tốt một đường hộ tống tỷ đệ chúng ta, ân lớn như thế, chúng ta suốt đời khó quên.”

Bởi vì Cố gia, Vạn Đạo Thương Minh đối với bọn họ rất khách khí, biết được bọn họ muốn đến di tích Tiên Cổ, còn tiện đường hộ tống bọn họ.

Hoàng Kim Thú rất già nua, giờ phút này khí tức suy bại, lắc đầu cười khổ nói, “Không ai có thể còn sống rời đi, hơn nữa sở dĩ Thủy Tộc càn rỡ, là bởi vì Bắc Minh Hải quá rộng lớn, đến Chân Tiên cũng không biết nó rộng lớn và huyền diệu thế nào, bọn họ trốn trong đó, sẽ không ai tìm được.”

Nghe vậy, tất cả mọi người tuyệt vọng, thảo nào rất nhiều thế lực bất hủ đều kiêng dè Thủy Tộc ở Bắc Minh Hải.

Thì ra còn có nguyên nhân này.

Đám Thủy Tộc này cũng rất thông minh.

Bọn họ không tranh phong với thế lực bất hủ, hết lần này tới lần khác lại tìm thế lực hạng hai, chuyên chọn quả hồng mềm mà ra tay.

“Ngọc Linh tiên tử, ngươi đừng vội, có lẽ ta còn biện pháp.” Bỗng nhiên, một nam tử trẻ tuổi mặc cẩm y mở miệng nói, trong mắt lấp lóe tinh mang, có cảm giác như đã tính trước.

Nhìn thấy vẻ ảm đạm trong mắt Thác Thiên Ngọc Linh, nghĩ rằng nên biểu hiện năng lực của mình trước mặt giai nhân.

Nghe vậy, tất cả mọi người nhìn lại, trong mắt lộ vẻ khó tin.

Đến Hoàng Kim Thú cũng cảm thấy chấn động, nói không chừng đám đệ tử thế gian này thật sự có thủ đoạn gì đó, có thể vượt qua kiếp nạn lần này.

Thấy trong tay nam tử mặc cẩm y có một tờ pháp chỉ màu vàng sáng chói, đang phát ra quang huy chói mắt, giống như chân kim rèn đúc mà thành.

“Đây là vật hộ thân mà trước khi đi gia phụ đã giao cho ta, ẩn chứa một kích toàn lực của Tiểu Thiên Tôn hậu kỳ.” Nam tử mặc cẩm y nam lộ ra một chút đắc ý nói.

Đây chính là thủ đoạn hộ thân cường đại của hắn ta.

Một kích toàn lực của Tiểu Thiên Tôn hậu kỳ, đủ để hủy diệt một phương tinh vực.

Trước đó hắn ta chưa từng thông báo thân phận của mình với đám người, bây giờ nghe hắn ta nói vậy, đám người cũng không nhịn được dâng lên chút hi vọng.

“Một kích toàn lực của Tiểu Thiên Tôn hậu kỳ?” Trong lòng Thác Thiên Ngọc Linh hơi động, sau đó lắc đầu, trong đầu bỗng nhiên hiện lên một thân ảnh, lẩm bẩm nói, “Nếu công tử ở đây...”

Nghĩ tới đây, nàng lại cười khổ.

Bản thân miên man suy nghĩ gì vậy.

“Còn chưa đủ.” Hoàng Kim Thú vẫn lắc đầu như cũ.

Một kích toàn lực của Tiểu Thiên Tôn hậu kỳ cũng không thể hủy diệt tất cả Thủy Tộc ở nơi này.

Hơn nữa chưa chắc vài đầu hải thú kinh khủng đang đứng lặng ở chân trời kia lại không có chiến lực này.

Nam tử mặc cẩm y nhìn thấy biểu cảm của mọi người hoàn toàn nằm trong dự liệu của hắn ta, lúc này lại cười nói, “Đương nhiên ta biết rõ cái này không đủ, nhưng như vậy đã đủ bảo vệ ta rời khỏi nơi này rồi.”

Cái gì! ?

Nghe vậy, mọi người đều sợ hãi, trừng to mắt, dáng vẻ không dám tin nhìn về phía hắn ta.

Không ngờ lúc này nam tử mặc cẩm y lại có thể nói ra lời này, vô cùng ích kỉ.

Sau khi phản ứng lại, rất nhiều người bắt đầu mắng to.

Chương 418: Uy Thế Ngập Trời, Hỗn Độn Chi Ý Kinh Khủng, Một Kiếm Chém

Dù sao, trước đó đã nói cùng nhau đến di tích Tiên Cổ mạo hiểm, tìm kiếm cơ duyên, kết quả lúc gặp nguy cơ sinh tử, tên gia hỏa này lại muốn làm như thế, không để ý sống chết của người khác.

Thác Thiên Ngọc Linh cũng hơi biến sắc, cẩn thận suy nghĩ cũng là như thế, có thể sống sót rời khỏi nơi này là được, ai còn để ý đến sinh tử của người khác chứ.

Trong nội tâm nàng thầm than, cũng không ngoài ý muốn.

Không phải ai cũng có thể vô tư.

“Nếu có thể giống như lúc ở Không Thiền Giới...” Trong lòng Thác Thiên Ngọc Linh có chút hoảng hốt, những năm gần đây, dường như mỗi đêm trong đầu nàng sẽ hiện lên cảnh tượng khi đó.

Vào thời khắc mấu chốt, thân ảnh áo trắng giống như trích tiên kia sẽ đến cứu vớt sinh tử của nàng.

Mặc dù nàng cũng biết mình rất hèn mọn.

Nhưng vẫn không nhịn được ảo tưởng.

“Ngọc Linh tiên tử, nếu ngươi nguyện ý ở bên ta, ta có thể thuận tiện bảo vệ ngươi và đệ đệ của ngươi, thế nào?” Đột nhiên, nam tử mặc cẩm y mở miệng nói, đến gần Thác Thiên Ngọc Linh, ánh mắt cực nóng, nói ra mục đích của mình.

Sắc mặt Thác Thiên Ngọc Linh thay đổi, lộ ra oán giận.

“Ngươi mơ tưởng, ngươi là đồ tiểu nhân hèn hạ.” Thác Thiên Hạo Miểu giận dữ nói, muốn động thủ, nhưng lại bị người bên cạnh giữ chặt, cho rằng hắn ta không phải đối thủ của người kia.

“Hèn hạ vô sỉ!” Tất cả mọi người phẫn nộ, lúc này, tên gia hỏa này không chỉ không đoàn kết, còn bức bách người khác như thế, trước đó nhìn lầm hắn ta rồi.

Thác Thiên Ngọc Linh lạnh lùng nhìn hắn ta nói, “Ngươi mơ tưởng.”

“Hừ, đúng là không biết tốt xấu, đã như vậy, ngươi và đệ đệ của ngươi chờ táng sinh trong biển đi.” Nam tử mặc cẩm y lạnh lùng nói, tờ pháp chỉ màu vàng trong tay vô cùng sáng chói, rất loá mắt.

Lúc này chân tướng đã được phơi bày, đương nhiên hắn ta không duy trì phong độ lúc trước nữa.

“Đây là tiếng gì..”,

Bỗng nhiên, sắc mặt tất cả mọi người đại biến.

Một đám Thủy Tộc đang giao thủ chém giết cũng ngừng lại, nhìn về một phương hướng khác.

Khí thế kinh thiên lao đến, nước biển bạo động, truyền đến tiếng móng ngựa, kinh tâm động phách, như ngàn quân vạn mã đánh tới, lưỡi mác ngập trời, tiếng sát phạt chấn động mặt biển.

Một đầu chiến mã màu vàng đạp trên mặt biển.

Trên móng ngựa là ngọn lửa màu vàng, giống như không phải đạp lên mặt biển, mà là lục địa.

Âm thanh kinh khủng kia chính là do nó phát ra.

Trên lưng chiến mã màu vàng kia, một vị sinh linh màu lam ngồi xếp bằng, một thân giáp trụ màu vàng, khí thế kinh khủng, trong tay cầm trường mâu màu vàng, chỉ lên trời xanh, phóng về phía này.

“Cung nghênh Tam thái tử!”

Mà lúc này, tất cả sinh linh Thủy Tộc trong phạm vi trăm dặm, bao quát vài đầu hải thú Tiểu Thiên Tôn cảnh ở chân trời cùng nhau hô lên, giọng nói phấn chấn.

“Đây là Thủy Tộc tới từ Thủy Long Cung Bắc Minh!”

Có Chí Tôn thế hệ trước biến sắc, sợ hãi nói, phản ứng lại, không phải đám Thủy Tộc này không có nơi phụ thuộc, mà bọn chúng đến một phương truyền thừa rất cổ xưa.

Thủy Long Cung Bắc Minh!

Tại thời kì cổ lão, Thủy Long Cung Bắc Minh tự lập tại Bắc Minh Hải, không có bất kỳ thế lực nào có can đảm trêu chọc, cường hoành vô biên.

Sau đó không biết vì sao dẫn đến phương thế lực này suy bại, Tổ Khí quan trọng nhất cũng không rõ tung tích, địa vị rơi xuống ngàn trượng, mai danh ẩn tích.

Mãi đến những năm gần đây, mới có tin tức của Thủy Long Cung Bắc Minh truyền ra, nhưng chỉ đôi câu vài lời, không biết rõ tình huống của bọn họ.

Có người nói Thủy Long Cung Bắc Minh vào rừng làm cướp, làm loạn ở khu vực gần Bắc Minh Hải, cướp bóc của tu sĩ và thế lực khắp nơi.

Lúc đầu rất nhiều người không tin.

Nhưng hôm nay xem xét, chỉ sợ tám chín phần là thật.

Thân ảnh màu xanh lam cưỡi chiến mã màu vàng trùng sát mà đến này có khí tức quá kinh khủng, mặc dù không cao lớn, nhưng so với đám hải thú to lớn đứng lặng ở chân trời kia còn kinh người hơn.

Đây là một vị cường giả đã thành danh rất sớm, thời đại kia cũng là thiên kiêu vô địch tung hoành một phương.

“Bái kiến Tam thái tử!”

Giờ phút này, tất cả sinh linh Thủy Tộc đều vô cùng cung kính chào thân ảnh màu xanh lam kia.

Còn các trưởng lão và thiên kiêu trẻ tuổi của các thế lựctông môn đã bị vây quanh, tuyệt vọng, vẻ mặt trắng bệch.

Xung quanh đều là Thủy Tộc, lít nha lít nhít, số lượng không chỉ trăm vạn, phun ra phù văn màu lam, hóa thành từng đạo lôi điện, bao phủ bốn phương tám hướng.

“Hôm nay chắc chắn phải chết.”

“Coi như bị bắt sống, đoán chừng cũng khó có thể sống sót.” Hoàng Kim Thú càng thêm đắng chát.

Hai tỷ đệ Thác Thiên Ngọc Linh và Thác Thiên Hạo Miểu lại có cái nhìn rất thoáng, đối với sinh tử rất lạnh nhạt.

Lúc đầu bọn họ đã không có bất kỳ hi vọng gì,

Bây giờ còn có một tồn tại càng khủng bố hơn đến, chỉ bằng khí tức của đầu chiến mã màu lam kia, đãg đủ chấn nát thân thể của tất cả mọi người rồi.

“Trận văn phía đông bị xé nứt, ta đến đây nhìn xem.”

Thân ảnh màu xanh lam ngồi trên chiến mã mở miệng nói, giọng nói rất lạnh lùng.

Trong tay hắn ta có một chiếc la bàn cổ lão, phù văn lấp lóe, xen lẫn quy tắc màu xanh lam, nhưng đã xuất hiện một vết nứt, rất chướng mắt.

Nơi đây có bày trận văn cổ lão, bị la bàn khống chế, bao gồm sương mù trắng nồng đậm bao phủ ở xung quanh cũng là phù văn biến thành, không phải sương mù bình thường.

Rất nhiều trưởng lão chấn kinh, sau đó đột nhiên nghĩ đến cái gì, không nhịn được kinh hỉ.

“Chẳng lẽ là thân ảnh ngồi trên đầu Thiên Long màu bạc mà chúng ta đã nhìn thấy kia...”

“Đạo thân ảnh kia tuyệt đối kinh khủng vô biên, nói không chừng chúng ta còn có đường sống!”

Có người phấn chấn nói, bởi vì lúc trước từng âm thầm nhìn trộm thân ảnh kia.

Thiên Long là sinh linh trong thần thoại, chính là một mạch của Chân Long, số lượng vô cùng thưa thớt, hơn ngàn kỉ nguyên cũng không thể nhìn thấy một đầu, nghe nói đã tuyệt tích.

Nhưng nó cường đại đã được trên đời công nhận, tiềm lực vô biên, trưởng thành có thể chém giết Tiên Vương.

Đừng nói đến Ngân Huyết Thiên Long trong Thiên Long.

Đương nhiên.

Rất nhiều người còn chưa nhìn thấy thân ảnh kia, lúc ấy cũng không để ý.

Bây giờ vô cùng tuyệt vọng.

“Lại có người có thể phá vỡ trận văn nơi này.” Nghe Tam thái tử nói, một đầu hải thú to lớn vô biên chấn kinh nói, tu vi chính là Tiểu Thiên Tôn hậu kỳ.

Không ngờ ở một nơi mà bọn họ không chú ý lại phát sinh chuyện như vậy.

“Đó là cá lọt lưới, có lẽ có thủ đoạn gì đó.” Tam thái tử lạnh lùng nói, trận văn bị xé mở, khiến la bàn cổ lão trong tay hắn ta cũng vỡ ra, chuyện này làm hắn ta rất tức giận.

Chương 419: Uy Thế Ngập Trời, Hỗn Độn Chi Ý Kinh Khủng, Một Kiếm Chém

Kiện bí bảo này có thể cải biến thiên địa nơi này, bao quát thời tiết

biến hóa, huyền diệu vô tận.

Nhưng hôm nay suýt chút nữa bị hủy.

“Ừm? ! Muốn chạy trốn khỏi nơi này?”

Bỗng nhiên, Tam thái tử ngồi trên chiến mã hừ lạnh một tiếng, mắt sắc như điện, nhìn chằm chằm tờ pháp chỉ màu vàng trong tay nam tử mặc cẩm y kia.

“Xoẹt!”

Trường mâu màu vàng vạch phá trời cao, xé rách vòm trời, lập tức xuyên thủng nam tử mặc cẩm y kia, cả người suýt chút nữa nổ tung, liên đới đến tờ pháp chỉ màu vàng trong tay hắn ta, cũng trong nháy mắt sụp đổ.

Bởi vì Tam thái tử Thủy Long Cung không định giết hắn ta, chỉ đóng đinh trong hư không, khiến linh hồn bị xâm nhập thê thảm đau đớn.

Tất cả mọi người hãi nhiên, có người không chịu nổi, chân như nhũn ra, suýt chút nữa bị dọa đến ngất đi.

Thân ảnh màu xanh lam này quá mạnh, đã từng là thiên kiêu vô địch cùng thế hệ, hiện nay tu luyện ngàn vạn năm tuế nguyệt, càng thêm vô địch.

Oanh!

Chiến mã màu vàng lần nữa bước lên mặt biển, đi về phía kia, thanh thế ngập trời, như ngàn quân vạn mã lao nhanh, lưỡi mác sát phạt, kinh khủng vô biên.

Sóng lớn bị phá ra, sương trắng nồng đậm, phù văn lấp lóe, cũng bị một đại đạo phân ra, hỏa diễm màu vàng nở rộ, lúc này, tất cả mọi người đã nhìn rõ cảnh tượng cách đó không xa.

Ngoài vạn dặm, ngân quang sáng chói, vắt ngang chân trời.

Đó là một vị nữ chiến thần vô địch, khí tức to lớn, trong tay cầm chiến kích đánh ra, có thể khiến trời long đất lở, vô tận sương

trắng bị nàng quét ngang ra.

Oanh!

Lập tức, nơi đây liền sôi trào, tất cả tu sĩ phấn chấn, tuyệt đối không nghĩ tới bên kia còn tồn tại khủng bố như thế, uy thế kia cường hoành đến vô biên.

“Đó là ai? Ta chưa từng nghe nói qua, chẳng lẽ cũng là một vị thiên kiêu vô địch thời đại trước?”

“Quá cường đại, đây tuyệt đối là nhân vật vô địch a!”

Rất nhiều người suy đoán, rất kích động, cảm thấy có hi vọng.

Đương nhiên, rất nhiều người đều không chú ý tới một bên khác, có thân ảnh đứng chắp tay, dậm chân trên mặt mà đi, vẻ mặt tự nhiên không màng danh lợi.

Nữ chiến thần mặc ngân giáp phía trước hoàn toàn đang mở đường cho hắn, bổ ra trận văn trước mặt.

Bao quát Tam thái tử Thủy Long Cung và tất cả mọi người, trong nháy mắt đều chú ý thân ảnh mặc ngân giáp kia, tất cả ánh mắt đều bị nàng hấp dẫn, dù sao loại uy thế này quá rung động, pháp thân cao vạn trượng, kinh khủng ngập trời.

“Huyền Tôn cảnh đỉnh phong, nhưng huyết mạch trong cơ thể lại hào hùng như thế, có thể áp chế ta?” Tam thái tử Thủy Long Cung ngồi ngay ngắn trên chiến mã màu vàng, ánh mắt rất lạnh lùng, nhưng lúc này cũng nhíu mày.

Khí tức của thân ảnh màu bạc kia lại mơ hồ chế trụ hắn ta.

Phải biết trong cơ thể hắn ta có huyết mạch của Côn Bằng.

Hơn nữa còn là Tiểu Thiên Tôn trung kỳ, tu luyện ngàn vạn năm, trong phạm vi vùng biển vạn vạn dặm, tuyệt đối là cường giả.

Hơn nữa, đám lính tôm tướng cua, hải thú Thủy Tộc trước mặt này đều là thủ hạ của hắn ta.

“Tam thái tử! Giao nàng cho chúng ta đi, nhất định chúng ta sẽ chộp nàng tới!” Lúc này, vài đầu hải thú to lớn kinh khủng như ngọn núi kia mở miệng nói, mặt biển sôi trào, rung động ầm ầm, trùng sát về phía kia.

Mỗi đầu cũng là Tiểu Thiên Tôn trung kỳ, thậm chí còn là hậu kỳ, chính là tồn tại vô địch tại vùng biển này, có thể quét ngang tất cả mọi người.

Giờ phút này lại cùng nhau xuất thủ, thanh thế quá kinh khủng, phù văn che đậy thiên địa, giống như thôi động sóng gió động trời.

Tất cả tu sĩ đều hãi nhiên, may mắn vừa rồi mấy đầu hải thú này không xuất thủ, nếu không tất cả mọi người đã sớm chết rồi.

Oanh!

“Muốn chết!” Ở hướng kia, một giọng nói lạnh lùng xen lẫn sát ý truyền đến.

Chiến kích quét ngang, đỉnh thiên lập địa, kết quả một đầu hải thú oanh một tiếng, trực tiếp bị một chiến kích đánh trở về, thân hình khổng lồ kịch chấn, miệng tuôn máu.

“Quá mạnh!” Tất cả tu sĩ phấn chấn, chỉ có Tam thái tử Thủy Long Cung vẫn nhíu mày, vẻ lạnh lạnh lùng, hừ lạnh một tiếng.

Hắn ta giá ngựa mà đi, chiến mâu màu vàng óng phá không, tự thân lên trận, chuẩn bị đánh giết đối phương.

“Tỷ tỷ... Ngươi mau nhìn...” Bỗng nhiên, thân thể Thác Thiên Hạo Miểu kịch chấn, không thể tin được trừng to mắt nói, đồng thời chỉ về hướng kia.

Cả người trở nên vô cùng hưng phấn và kích động.

“Thế nào?” Thác Thiên Ngọc Linh không hiểu, nhìn sang, sau đó cũng không nhịn được, thân thể chấn động, lộ ra vẻ không thể tưởng tượng nôit.

Nàng dụi mắt, hoài nghi bản thân nhìn lầm.

Đối với nàng mà nói, thân ảnh kia quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn.

Nàng không ngờ lại gặp công tử ở chỗ này.

Chẳng lẽ đây chính là duyên phận sao?

“Là công tử, chúng ta được cứu rồi.” Sau đó, trên mặt nàng lộ ra ý cười kích động.

Hoàng Kim Thú không hiểu hai tỷ đệ đang nói cái gì, ông ta liền nhìn theo ánh mắt của hai người họ.

“Là thiếu chủ!” Sau một khắc, ông ta cũng dại ra, trên khuôn mặt già nua là một mảnh kích động.

Thời gian này, các nơi trong ba ngàn đạo vực đều là tin tức Cố Trường Sinh từ Cửu U táng thổ trở về, dẫn phát náo động lớn.

Thân phận của Cố Trường Sinh cũng không phải bí mật gì trong Vạn Đạo Thương Minh.

Đối bọn họ mà nói, đây là một loại vinh hạnh!

Vạn Đạo Thương Minh chi chủ, chính là nãi nãi ruột của Cố Trường Sinh.

Như vậy đã đủ rồi!

“Sao bọn họ lại ở chỗ này?”

Cố Trường Sinh chắp tay bình tĩnh đi trên mặt biển, giờ phút này cũng kinh ngạc, nhìn thấy tỷ đệ của Thác Thiên gia.

Cố Khuynh Nhi có nhắc đến hai tỷ đệ này đi khắp nơi để lịch luyện.

Lại nói, bây giờ bọn họ coi như là gia thần khác họ của Cố gia.

Hắn cũng chú ý tới thương thuyền của Vạn Đạo Thương Minh, cờ hiệu phiêu diêu, vô cùng dễ thấy.

“Đường sống không đi, nhất định phải đi đường chết.”

Sau đó, Cố Trường Sinh ngẩng đầu quét nhìn về đám hải thú đang vọt đến, vẻ mặt khôi phục lại bình tĩnh lạnh nhạt, vốn muốn trực tiếp rời đi, lúc này hắn đã thay đổi dự định.

Hắn xuất thủ, chính là vận dụng hỗn độn chi ý, hỗn độn khí trên người lập tức hóa thành chuông lớn, rung động thiên khung, hơi chấn động một chút, thanh âm to lớn, sóng dữ vô song, đánh tan tất cả.

Oanh!

Nơi đây lập tức nổ tung, sóng lớn tận trời, bao phủ thiên địa, tất cả mọi người sợ ngây người, bị choáng váng, hỗn độn gợn sóng kinh khủng lan tràn trong hư không.

“Ầm ầm!”

Đây là hỗn độn thiên lôi dựng thành tiếng vang, đánh xuyên thiên địa, sau đó xuyên qua tứ phương.

Chương 420: Vô Địch Thiên Kiêu Từng Và Bậc Cha Chú Tranh Phong, Đón Một Kiếm Không Chết Đủ Để Tự Ngạo

Một đầu hải thú Tiểu Thiên Tôn cảnh trung kỳ to lớn như một ngọn núi bị hỗn độn sóng chém xuống, nửa bên thân thể nổ tung, huyết nhục trở thành khối vụn, cặn xương trắng muốt rơi xuống cùng huyết nhục, giống như mưa rơi.

Sau đó, một đạo kiếm khí thô to như ngọn núi hoành không chém xuống, vượt qua ngàn dặm cự ly, hỗn độn khí tràn ngập, một cỗ sát sinh chi ý khuếch tán, hư không mơ hồ, kinh khủng ngập trời.

Đầu hải thú Tiểu Thiên Tôn cảnh trung kỳ to lớn này chưa kịp phát ra tiếng kêu thảm đã bị đạo Hỗn Độn Kiếm Khí này chém trúng, nhanh chóng bốc hơi thành tro tàn!

Đến mặt biển phía sau nó cũng bốc hơi, một mảng lớn Thủy Tộc ở trong đó cũng lập tức biến mất không thấy gì nữa.

“Cái gì! ?”

Sắc mặt Tam thái tử kịch biến, chiến mã màu vàng dưới thân chấn kinh, lập tức cảm nhận được uy thế kinh khủng.

Đây chỉ là một đạo khí thế thôi, đã giống như vô địch trên thế gian, có thể tuỳ tiện phá hủy tất cả.

“Tê!”

“Đó là ai! ?”

“Trời ạ, quá kinh khủng!”

Nơi này lập tức trở nên tĩnh mịch, bất luận là tu sĩ các phương hay là Thủy Tộc đều trừng to mắt, bị dại ra.

Vừa rồi bọn họ không chú ý tới, trên mặt biển còn một thân ảnh mặc áo trắng nữa, hắn chỉ tiện tay chém xuống một đạo kiếm khí mà thôi.

Cố Trường Sinh nhìn phần lớn lỗ hổng đã hoàn hảo lại trên kiếm gãy Đại La, khẽ gật đầu, “Cỗ uy thế này không khiến ta thất vọng.”

Bên trong Cửu U táng thổ, Tô Huyên Vương cho hắn một mảnh vỡ kiếm phôi, sau khi Cố Trường Sinh trở về Cố gia, đương nhiên hắn đã nghĩ biện pháp dung nhập vào kiếm gãy Đại La.

Hơn nữa, ban đầu ở Cửu Tiêu Kiếm Các, hắn chém giết một tên dòng dõi Chân Tiên, bản thể của hắn ta chính là Sát Sinh Kiếm Thạch.

Sát Sinh Kiếm Đạo dung nhập vào trong đó, tăng thêm ba phần phong mang.

Không thể không nói, một màn này quá kinh khủng, khiến tất cả Thủy Tộc và tu sĩ trong vòng vạn dặm có cảm giác toàn thân phát lạnh.

“Đây chính là thực lực của công tử sao...” Thác Thiên Ngọc Linh và Thác Thiên Hạo Miểu cũng dại ra, sau đó thân thể Thác Thiên Hạo Miểu run rẩy, bởi vị một loại cuồng nhiệt và kích động đến không

thể nói rõ được.

Từ lúc ở Không Thiền Giới, Cố Trường Sinh vẫn luôn là đối tượng mà hắn ta sùng kính cúng bái.

“Thiếu chủ, thật sự quá kinh khủng, tu vi Chí Tôn cảnh lại có thể tùy tiện chém giết Tiểu Thiên Tôn như giết chó!” Mặc dù Hoàng Kim Thú tuổi già sức yếu, giờ phút này cũng vô cùng kích động.

Đó chính là thiếu chủ của Vạn Đạo Thương Minh bọn họ!

Trên thuyền buôn, lúc này rất nhiều tu sĩ của Vạn Đạo Thương Minh đều vô cùng phấn chấn.

Bọn họ cũng nhận ra thân ảnh kia!

“Thiếu chủ uy vũ!”

“Thiếu chủ vô địch! Đánh đâu thắng đó, quét ngang vạn cổ!”

Nghe được tiếng la ngập trời này, một vài tu sĩ vẫn không hiểu, lúc này đã kịp phản ứng.

Không cần phải nói, thế hệ trẻ tuổi, ngoại trừ vị kia ra, còn ai có thể kinh khủng đến tình trạng này?

Cường đại đến không hợp thói thường!

Một số người trước đó chú ý tới Đồ Tiên, giờ phút này cũng không khỏi ảo não vỗ trán một cái nói, “Ta nên sớm nghĩ tới, ngoại trừ Thần Tử Cố gia ra, còn ai có thể dùng Ngân Huyết Thiên Long làm tọa kỵ.”

Dù sao, chuyện ở biên giới Cửu U táng thổ đã truyền khắp các nơi.

Ngày đó, Cố Trường Sinh mang theo một đầu Ngân Huyết Thiên Long từ trong đó rời đi.

Lúc này tất cả Thủy Tộc ở gần đó đều sợ hãi, vẻ mặt hoảng sợ.

Một kiếm chém giết một vị Đại thống lĩnh?

Tại Thủy Long Cung Bắc Minh, hải thú Tiểu Thiên Tôn cảnh được

xưng là Đại thống lĩnh, chưởng khống khoảng vạn vạn Thủy Tộc.

Kết quả lại không chống đỡ được một kiếm trên tay người trẻ tuổi kia, trực tiếp hình thần câu diệt.

Cố Trường Sinh từ trên mặt biển đi tới, tốc độ nhìn như không nhanh, nhưng trong chớp mắt đã đến gần, không có bất kì Thủy Tộc nào có can đảm ngăn cản.

Mặt khác, vài đầu hải thú Tiểu Thiên Tôn cảnh đều vô cùng hãi nhiên, toàn thân phát lạnh, không dám động đậy.

Trên không trung, chiến kích của Đồ Tiên quét ngang, uy thế cũng rất kinh khủng.

“Vị kia của Trường Sinh Cố gia?”

Tam thái tử ngồi trên chiến mã màu vàng lộ vẻ kiêng kị, lớn tiếng quát hỏi.

Hắn ta đứng đối diện với Cố Trường Sinh, khoảng cách giữa hai người hơn ba ngàn dặm, nhưng đối với tồn tại như bọn họ mà nói, ba ngàn dặm chỉ là chuyện trong mấy hơi thở mà thôi.

Hắn ta đã từng là thiên kiêu tranh phong với các bậc cha chú của Cố Trường Sinh, hiện nay lại kiêng kị một tên hậu bối như thế, đúng là không dám tin.

“Chính là Cố mỗ.”

“Nhưng ngươi lại chặn đường Cố mỗ, rốt cuộc là có ý gì?”

Cố Trường Sinh từ tốn nói, hắn đã chú ý tới trận văn dị thường ở nơi này có liên quan đến người trước mắt, xác thực mà nói là liên quan đến chiếc la bàn cổ lão trong tay hắn ta.

Sau đó, hắn không nhiều lời nói nhảm, hỗn độn khí trên kiếm gãy Đại La khuếch tán, cử hà phi thăng, kiếm khí đầy trời, trực tiếp chém xuống một kiếm.

Ong!

Kiếm khí vô tận mênh mông cuồn cuộn từ thiên ngoại rơi xuống, giống như từng khỏa Tinh Thần bao trùm rơi đập, thanh thế quá kinh khủng, toàn bộ hải vực đều sôi trào, thiên địa cũng bị bao phủ.

Sắc mặt Tam thái tử kịch biến, vốn định mở miệng, nhưng lúc này chỉ có thể kiên trì đón lấy.

“Thật cường đại!”

“Đây chính là thực lực của truyền nhân Cố gia sao?”

Dưới uy thế này, tất cả tu sĩ và Thủy Tộc đều sợ hãi, không nhịn được muốn quỳ phục xuống, giống như đối mặt với một vị Thần Linh đương thời.

Nhất là đông đảo thế hệ trẻ tuổi, sắc mặt vô cùng hãi nhiên.

Trong bọn họ, phần lớn là người lớn tuổi hơn Cố Trường Sinh, nhưng thực lực lại không bằng một phần vạn của hắn.

Đây chính là chênh lệch to lớn!

“Ghê tởm, tại sao tên gia hỏa này lại mạnh như vậy?” Sắc mặt Tam thái tử đại biến, tu vi của hắn ta còn cao thâm hơn Cố Trường Sinh nhiều, nhưng hoàn toàn không nắm chắc có thể chiến thắng đối phương.

Chiến mã màu vàng dưới chân hắn ta chính là dị chủng cổ lão, có thể tuỳ tiện nghiền ép Tiểu Thiên Tôn bình thường, kết quả lúc này còn không dám động đậy, bị dọa đến choáng váng.

“Giết!”

“Thật sự cho rằng ta sợ ngươi sao?”

Chương 421: Vô Địch Thiên Kiêu Từng Và Bậc Cha Chú Tranh Phong, Đón Một Kiếm Không Chết Đủ Để Tự Ngạo (2)

Sắc mặt Tam thái tử thay đổi, đột nhiên hét lớn một tiếng, toàn thân sáng lên, các loại ấn ký cổ lão hiển hiện, đó là thần thông chí cường hiện ra.

Chiến mâu màu vàng óng hiện lên, lập tức quét ngang thương khung, giống như đỉnh thiên lập địa, cao bằng ngọn núi, hắn ta không hổ là thiên kiêu tuyệt thế lúc trước, vừa xuất thủ đã hiện ra khí phách vô địch.

Sóng lớn vạn trượng, đập lên không trung, còn đập nát cả mây trời.

“Tên Tam thái tử của Thủy Long Cung này cũng rất cường đại a!” Tất cả tu sĩ đều rung động tránh lui ra ngoài.

Không hề nghi ngờ, cấp bậc này giao chiến, dư ba có thể chấn vỡ bọn họ.

Nhưng Cố Trường Sinh chém xuống một kiếm, hỗn độn khí sôi trào, giống như có thể đánh xuyên qua thiên địa, từng sợi kiếm khí vô cùng thô to, Tinh Thần cũng phải hóa thành bột mịn.

Oanh!

Lúc va chạm, vô tận năng lượng trút xuống, hỗn độn khí tràn ngập, giống như từng khỏa Tinh Thần nổ tung, quang mang khiến mọi người không mở được mắt, rung động thiên khung.

Nơi đây, giống như đã hóa thành hủy diệt chi địa, bất luận sinh linh nào bước vào, đều phải chết.

“A...”

Sau một khắc, có tiếng kêu thảm truyền đến, tất cả mọi người nhìn thấy một thân ảnh màu xanh lam bay ngược mà ra, giáp trụ rách rưới, chiến mâu màu vàng óng bị Hỗn Độn Kiếm Khí chém vỡ, lúc này chiến mã dưới chân đã bị nghiền thành huyết vụ!

“Tam thái tử!” Tất cả Thủy Tộc sợ hãi hô to, vô cùng rung động và hoảng sợ.

Bọn họ không ngờ được Tam thái tử của bọn họ lại không địch

được một kiếm, thân thể g nổ tung, tất cả đều xương máu, vô cùng khiếp người.

Truyền nhân Cố gia đã cường đại đến trình độ này rồi sao?

Bọn họ hãi nhiên hoảng sợ, toàn thân run rẩy, đang phát lạnh.

“Thực lực Tiểu Thiên Tôn cảnh trung kỳ, tiếp ta một kiếm không chết, ngươi đủ tư cách kiêu ngạo rồi.” Cố Trường Sinh lạnh nhạt nói, một kiếm không thể chém giết tên Tam thái tử này, cũng có chút kinh ngạc.

Nếu những người còn lại nói ra lời này, nhất định sẽ bị vô số người chế giễu.

Nhưng giờ phút này không ai có can đảm lên tiếng, toàn thân đều phát lạnh.

Rất nhiều thế hệ trước đắng chát, thực lực của bọn họ còn không bằng Tam thái tử, càng không nói đến Cố Trường Sinh, đến tư cách giao thủ cũng không có.

“Khụ khụ khụ...”

“Rốt cuộc ngươi tu luyện thế nào vậy?”

Tam thái tử rơi xuống biển, ho ra máu, lần nữa hiện thân, nhưng trên thân thể đều là vết thương, tơ máu và xương cốt lộ ra.

Một kích này không chỉ hủy giáp trụ của hắn ta, đến binh khí của hắn ta cũng bị chấn vỡ, đừng nói đến tọa kỵ, đã trực tiếp nổ thành đoàn huyết vụ.

Kết quả như thế, khiến hắn ta hãi nhiên và sợ hãi, cũng không dám tin.

Không phải hắn ta không mạnh, phải biết năm đó hắn ta cũng là một tồn tại vô địch tung hoành một phương, chưa từng thua trận.

Nhưng hôm nay lại thua trên tay một tên hậu bối có tu vi không bằng mình, một kích suýt nữa bị giết chết.

“Thần thoại vô địch đương thời cùng thế hệ lại cường đại đến tình trạng này sao?” Hắn ta không nhịn được rùng mình một cái.

Mà lúc này, tất cả tu sĩ phản ứng lại, đều trở nên phấn chấn, sĩ khí tăng nhiều, trái lại, đông đảo Thủy Tộc vô cùng sợ hãi.

“Tự tìm đường chết.”

Cố Trường Sinh không để ý đến Tam thái tử, quét mắt nhìn đám Thủy Tộc, vẻ mặt bình thản phân phó Đồ Tiên, “Một tên cũng không lưu lại.”

“Vâng, chủ nhân!” Đồ Tiên đáp.

Thực lực của nàng chính là Huyền Tôn cảnh đỉnh phong, ngoại trừ vài đầu hải thú Tiểu Thiên Tôn cảnh hậu kỳ khó đối phó ra, ở trước mặt nàng, đám Thủy Tộc kia hoàn toàn không có sức chống cự.

Chiến kích quét ngang, hào quang màu bạc vạn đạo, hóa thành thần diễm, nóng rực mà xuống, giống như đang thu hoạch, mảng lớn Thủy Tộc hóa thành tro tàn, phun ra phù văn màu lam cũng không chống cự được.

Đây chính là hoàn toàn đồ sát.

Nhìn xem tất cả, Tam thái tử vô cùng sợ hãi, tu luyện ngàn vạn năm, tâm tính đã trầm ổn, nhưng lúc này lại tràn đầy sợ hãi.

Hắn ta tung hoành hải vực vô địch, cướp sạch thương thuyền của các thế lực lui đến đây.

Nhưng hôm nay đã đá phải thiết bản.

“Xin truyền nhân Cố gia tha mạng, ta nguyện vĩnh thế làm nô, để ngài sử dụng.” Tam thái tử sợ hãi, không còn vẻ lạnh lùng trước đó, vội vàng cầu xin tha thứ.

Hắn ta sợ chết, không muốn cứ như vậy chết ở chỗ này.

Lúc này, hắn ta đã không còn uy thế và tôn nghiêm của cường giả nữa.

“Lấn yếu sợ mạnh, ngươi có tư cách gì làm nô.” Cố Trường Sinh lạnh nhạt nói.

Kiếm gãy Đại La lần nữa chém tới, quang hoa chói lọi, khí tức sát sinh ngập trời.

Sắc mặt Tam thái tử trắng bệch, dùng thủ đoạn cuối cùng chống cự, chính là một cái sừng thú cổ lão, huy hoàng sáng chói, hào quang vạn vạn đạo, lại răng rắc đứt gãy.

Toàn bộ thân thể hắn ta đều muốn nổ tung, hiện ra nguyên hình, chính là một đầu hắc ngư trên lưng có đường vân Côn Bằng, thân ảnh rất to lớn.

“Xin Thần Tử Cố gia tha mạng, ta biết một con đường thủy, có thể đến di tích Tiên Cổ nhanh nhất, nếu không ít nhất các ngươi phải đi nửa tháng nữa!” Thời khắc mấu chốt, Tam thái tử bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, vội vàng hô lớn, vô cùng hoảng sợ.

Hắn ta đoán được mục đích Cố Trường Sinh tới đây.

Chỗ sâu trong Bắc Minh Hải, di tích Tiên Cổ hiện thế, dẫn tới vô số thế lực đạo thống tiến về.

Hắn ta dám ở chỗ này suất lĩnh một bộ phận Thủy Tộc chặn đường thế lực tông môn hạng hai hạng ba.

Nhưng chưa từng nghĩ sẽ chặn phải Cố Trường Sinh, bây giờ đã hối hận đến xanh ruột rồi.

“Đường thủy?” Cố Trường Sinh gật đầu, như có điều suy nghĩ, tha cho hắn ta một mạng.

Sau đó, hắn hạ xuống thuyền buôn.

“Bái kiến thiếu chủ.” Tất cả mọi người trong Vạn Đạo Thương Minh hô lớn, vô cùng phấn chấn và kích động.

Một màn vừa rồi khiến bọn họ vô cùng kích động.

Mạnh như Tam thái tử của Thủy Long Cung Bắc Minh, đã từng là thiên kiêu vô địch, uy thế ngập trời, bây giờ cũng phải thần phục

Cố Trường Sinh.

“Công tử.” Thác Thiên Hạo Miểu và Thác Thiên Ngọc Linh cũng vội vàng đến chào, rất kích động, sắc mặt đỏ lên.

Cố Trường Sinh cười nói, “Không cần đa lễ.”

“Các ngươi cũng muốn đến di tích Tiên Cổ sao?” Sau đó, hắn lại hỏi.

Thác Thiên Hạo Miểu kích động nói, “Đúng vậy, không ngờ lại gặp công tử, ngài lại lần nữa cứu mạng ta và tỷ tỷ!”

“Công tử đã cứu chúng ta.” Gương mặt xinh đẹp của Thác Thiên Ngọc Linh cũng đỏ lên.

Hai người bắt đầu nói chuyện với Cố Trường Sinh.

Chương 422: Chém Giết Tuyệt Địa, Tiến Vào Di tích Tiên Cổ

Lúc này, rất nhiều người mới phản ứng lại, thì ra hai tỷ đệ Thác Thiên Ngọc Linh và Thác Thiên Hạo Miểu lại có quan hệ với Cố Trường Sinh.

Thế hệ trẻ tuổi lúc trước theo đuổi Thác Thiên Ngọc Linh càng ngốc trệ, tâm trạng khó tả, vạn phần đắng chát.

Bây giờ, ai cũng có thể cảm giác được lòng ngưỡng mộ củaThác Thiên Ngọc Linh.

Trước mặt Cố Trường Sinh, bọn họ nhỏ bé đến mức không được tính là đom đóm.

Khí thế của Thủy Long Cung Bắc Minh giảm xuống, rất nhanh đã bị giải quyết.

Tam thái tử trọng thương bị bắt làm tù binh, đám Thủy Tộc và hải thú còn lại người thì trốn kẻ thì chết, tan tác không thành quân.

Trong phạm vi vạn dặm hải vực, bọt nước cũng nhuộm thành màu huyết hồng, thi hài khắp nơi, vô cùng khiếp người, nếu tu sĩ không biết bước vào đây, đoán chừng sẽ bị dọa sợ.

Cảnh tượng này quá kinh khủng.

Sau đó, Cố Trường Sinh chỉ mang theo Vạn Đạo Thương Minh và hai tỷ đệ Thác Thiên Ngọc Linh, để Tam thái tử hóa thành nguyên hình, mang theo bọn họ đi qua đường thủy.

Di tích Tiên Cổ xuất hiện, hấp dẫn vô số thế lực, hai tỷ đệ Thác Thiên Ngọc Linh muốn đi tìm vận may, cũng không thể quở trách nhiều.

Cố Trường Sinh cũng không có ý trách cứ bọn họ.

Huống chi ở nơi đó, có đông đảo thế hệ trẻ tuổi và mấy vị tộc lão của Cố gia, cũng có thể chiếu cố bọn họ một chút.

Ầm ầm!

Tam thái tử Thủy Long Cung Bắc Minh đi xuống biển sâu, tốc độ cực nhanh, thân cá màu đen xen lẫn với đường vân màu vàng, vô cùng to lớn.

Thương thuyền được hắn ta nâng lên, quang huy bao phủ, ngăn cách nước biển, thanh thế vô cùng kinh người.

Không bao lâu, Cố Trường Sinh đã chú ý đến nơi mà Tam thái tử nói.

Tại chỗ sâu dưới đáy biển, có một tòa truyền tống trận cổ lão, năm đó Thủy Long Cung Bác Minh tạo dựng, đúng lúc thông đến phía dưới di tích Tiên Cổ.

Chỗ sâu trong Bắc Minh Hải.

Sóng lớn ngập trời, phóng tới thiên khung.

Một đầu cá lớn màu đen xen lẫn đường vân màu vàng từ trong biển sâu xông ra, trên người nâng một chiếc thương thuyền, truyền tống trận sáng lên, con cá vẫy đuôi một cái, bay lên trời.

Một màn này, rung động bốn phương tám hướng, nhưng không gây được chú ý quá lâu.

Bởi vì nơi này đã giết đỏ mặt biển, trăm vạn dặm là một mảnh đỏ tươi, vô số tu sĩ của các chủng tộc cùng thế lực đạo thống ở đây, đôi mắt sáng lên, chém giết trên bầu trời và mặt biển, thanh thế doạ người.

Ở giữa bầu trời, có khe hở rộng lớn vô biên vắt ngang, cương phong động đãng, đen như mực, không thể dòm sâu, có tiên khí nồng đậm cổ lão lan tràn ra.

Có thể thông hướng đến một phương khác thế giới.

Di tích Tiên Cổ hiện thế, hấp dẫn vô số thế lực và đạo thống, mà nơi đây ở dưới di tích Tiên Cổ, tranh đấu đáng sợ nhất.

Từng sợi thần hà tỏa ra ánh sáng lung linh từ trong khe hở bắn ra, bay ra bốn phương tám hướng, trong đó bao bọc từng kiện thần vật và tiên dược, khí tức kia giống như có thể khiến người ta phi thăng.

Không cần nhiều lời.

Trong đó ẩn chứa càng nhiều cơ duyên, có rất nhiều tu sĩ trông giữ ở lối vào, chờ đợi tu sĩ bên trong đi ra, tiến hành cướp sạch.

Đương nhiên, đây đều là các thế lực bất hủ và vô thượng đạo thống gây nên, thế lực bình thường không có can đảm này.

Trong di tích Tiên Cổ, có rất nhiều đệ tử trẻ tuổi mà các thế lực điều động đến, tiến hành thám hiểm lịch luyện.

Trong hư không có khí tức kinh khủng hiển hiện, ngồi xếp bằng ở bốn phương tám hướng, như cung điện cổ lão, sương mù hỗn độn bao phủ, con ngươi bắn ra một đạo thần quang, có thể xé rách tất cả.

Đây đều là cường giả chí cường của các thế lực đạo thống lớn, Vô Thượng Thiên Tôn, thậm chí là tu sĩ cấp bậc Chuẩn Đế cũng có.

“Tộc Quỷ Đẳng Lĩnh, các ngươi dám đụng đến dòng dõi của ta?”

Mà lúc này, một tiếng hừ lạnh truyền đến, đó là một đầu thần khuyển toàn thân lấp lánh, điện mang lấp lóe như thủy triều, cao lớn như một con trâu.

Đây là một vị Tiểu Thiên Tôn cổ lão của tộc Thiểm Điện Khuyển, dòng dõi của ông ta bị tộc Quỷ Đằng Linh vây công bên trong di tích Tiên Cổ, suýt nữa vẫn lạc.

May mắn thời khắc mấu chốt đã lấy vật bảo mệnh ra, từ trong khe hở đào thoát, hiện nay đang kể khổ.

Cường giả của Quỷ Đằng Lĩnh chính là một gốc quỷ đằng, hắc vụ ngập trời, cắm rễ ở trong đó, cao khoảng ngàn trượng, lấp lóe quang huy màu đen, một luồng khí thế đã có thể xuyên thủng hư không, vô cùng cường đại.

“Hừ, vận khí không tệ, vậy mà không chết.” Một vị Tiểu Thiên Tôn của Quỷ Đằng Lĩnh cười lạnh nói, hai tộc là kẻ địch trời sinh, chém giết lẫn nhau, có cơ hội tự nhiên sẽ không bỏ qua cho tộc nhân của đối phương.

Sau đó, nơi đây bộc phát đại chiến, Quỷ Đằng Lĩnh và Thiểm Điện Khuyển giao thủ, đều là Tiểu Thiên Tôn tu hành mấy ngàn vạn năm, vô cùng kinh khủng.

Tiên huyết nhuộm đỏ mặt biển, thi thể trôi nổi, cảnh tượng doạ người.

Ở chỗ này còn có không ít cảnh tượng như vậy, có thể thấy được di tích Tiên Cổ tàn khốc thế nào.

Chân thân của tam thái tử vừa xuất hiện tại chân trời, giống như một phương đại lục nhỏ, trên lưng cõng thương thuyền của Vạn Đạo Thương Minh mà đi.

Khí tức của hắn ta vô cùng cường đại, còn kinh khủng hơn rất nhiều Tiểu Thiên Tôn, khiến rất nhiều tu sĩ ghé mắt.

Sau đó đều chấn kinh, không ngờ đầu hắc ngư ẩn chứa huyết mạch Côn Bằng này lại trở thành tọa kỵ, chở nhiều người như vậy đi.

“Đây là thế lực nào? Nhìn cờ hiệu kia, hẳn là Vạn Đạo Thương Minh?”

“Bây giờ Vạn Đạo Thương Minh phô trương lớn như vậy sao?” Rất nhiều tu sĩ rung động, nghị luận ầm ĩ, vẻ mặt không hiểu.

Đúng lúc này, chân trời bỗng nhiên có khí thế khủng bố đến không gì sánh nổi giáng lâm, bao phủ bốn phương tám hướng, tầng mây sụp đổ, hoàn toàn không tiếp nhận được ở, vô số tu sĩ hãi nhiên kinh dị!

Đó là một vị nam tử trung niên, thân hình cao lớn, khí tức vô cùng kinh khủng, khiến hư không mơ hồ, đứng ở nơi đó đã khiến thiên địa tĩnh mịch, sao vỡ trăng rơi!

Một vị Chuẩn Đế hiện thân!

“Đây là vị Chuẩn Đế của Trường Sinh Cố gia!”

Cách rất xa, rất nhiều tu sĩ không nhịn được hoảng sợ nói, lộ ra kính sợ.

Tại di tích Tiên Cổ, đương nhiên có rất nhiều trụ sở của Trường Sinh thế gia, mà trong đó đặc biệt nhất chính là Trường Sinh Cố gia.

Không người dám trêu chọc.

Cho dù đám tộc nhân trẻ tuổi tiến vào di tích Tiên Cổ, cũng chưa từng nghe nói có người dám trêu chọc, cũng chưa từng xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.

Phải biết các thế lực bất hủ còn lại đều đã có đệ tử trẻ tuổi vẫn lạc trong đó rồi.

Có thể thấy được Trường Sinh Cố gia kinh khủng thế nào.

Lúc đông đảo tu sĩ nhao nhao suy đoán mục đích vị Chuẩn Đế Cố gia này hiện thân, lại thấy ông ấy mỉm cười về phía thương thuyền, sau đó nói, “Bái kiến Thần Tử.”

Khí thế của ông ấy khiến Tam thái tử vô cùng hoảng sợ, thân thể

như muốn nổ tung.

Vị Chuẩn Đế kia đã tận lực thu liễm khí cơ của mình, nếu không, dựa vào thể phách của Tam thái tử, đương nhiên không dám đến gần như vậy.

Chương 423: Chém Giết Tuyệt Địa, Tiến Vào Di tích Tiên Cổ (2)

Giờ phút này, trong ánh mắt của vô số tu sĩ, bên trong thương thuyền có một thân ảnh áo trắng thon dài đi ra, từng tia từng sợi hỗn độn khí bao phủ trên người, hiển hóa thần bí huyền diệu, chính là Cố Trường Sinh.

“Trường Sinh bái kiến tộc thúc, tộc thúc không cần khách khí như vậy.” Cố Trường Sinh mỉm cười nói.

Tốc độ đi đường thủy đúng là rất nhanh, một ngày đã đến chỗ sâu trong Bắc Minh Hải rồi.

Vị Chuẩn Đế trước mặt này chính là cường giả Cố gia phái tới nơi này, phụ trách chấn nhiếp đạo chích.

Mà lúc này, đám tu sĩ đứng ở phía xa cũng khiếp sợ trừng to mắt, sau đó cùng nhau hít một ngụm khí lạnh, khiếp sợ không gì sánh nổi.

Đó chính là người mạnh nhất thế hệ trẻ tuổi tại ba ngàn đạo vực, Thần Tử Cố gia!

Hắn cũng tới nơi đây!

Không đúng, dựa theo thực lực của Thần Tử Cố gia, đúng là không có nơi nào thích hợp hơn chỗ này.

Tu sĩ từ Đại Thiên Tôn cảnh trở nên khó mà tiến vào di tích Tiên Cổ.

Cho nên trong đó phần lớn đều là người trẻ tuổi và một vài thế hệ trước chưa đột phá Tiểu Thiên Tôn cảnh.

Thần Tử Cố gia chính là Chí Tôn cảnh a!

Cùng thế hệ, căn bản không tìm thấy người nào có thể đánh đồng với hắn.

Một khi tiến vào bên trong, tuyệt đối là tuỳ tiện quét ngang cùng thế hệ, thậm chí không ít thế hệ trước cũng không phải đối thủ của hắn.

Đương nhiên bọn họ còn không biết chuyện Cố Trường Sinh một kiếm chém giết hải thú Tiểu Thiên Tôn cảnh hậu kỳ, nếu không sẽ càng thêm rung động, thật lâu không nói ra lời.

“Bây giờ Thần Tử dự định tiến vào di tích Tiên Cổ sao?” Chuẩn Đế của Cố gia cười nói, dẫn Cố Trường Sinh đến trụ sở của Cố gia ở đây.

Tam thái tử Thủy Long Cung Bắc Minh ở phía sau cẩn thận nghiêm túc, thân hình khổng lồ xen lẫn hai màu vàng đen, quang hoa phun trào, nâng thương thuyền của Vạn Đạo Thương Minh mà đi.

Vô số tu sĩ đang chiến đấu chém giết phía trước thấy thế cũng nhao nhao biến sắc, vội vàng tránh lui, không dám chặn đường.

“Trước không vội, Vạn Đạo Thương Minh chính là thuộc hạ của nãi nãi ta, còn có hai vị hậu bối đến từ hạ giới này là gia thần khác họ của Cố gia ta, mong rằng tộc thúc trông nom bọn họ nhiều hơn.” Cố Trường Sinh cười, chỉ vào thương thuyền trên lưng Tam thái tử và mấy người Thác Thiên Ngọc Linh nói.

“Thần Tử cứ yên tâm, ở nơi đây không ai dám động vào bọn họ.” Chuẩn Đế Cố gia gật đầu nói, tự nhiên nhìn ra thân phận của Tam thái tử Thủy Long Cung Bắc Minh, ý cười trên khóe miệng càng sâu hơn.

Lấy Chí Tôn cảnh trấn áp Tiểu Thiên Tôn cảnh, để bọn họ thuần phục.

Thực lực bây giờ của Cố Trường Sinh đúng là càng sâu không lường được.

Hơn nữa, nếu ông ấy cảm giác không sai, đầu Ngân Huyết Thiên

Long kia có huyết mạch thuần túy nhất, ở Tiên Vực sẽ không xuất hiện con thứ hai.

Cơ duyên vận khí như thế, khiến ông ấy chỉ có thể cảm thán không hổ là Thần Tử.

Cố Trường Sinh cười nói, "Về phần tình huống trong di tích Tiên Cổ, hiện tại ta đã hiểu không sai biệt lắm, hơn nữa nghe nói rất có thể Đế lộ sẽ mở ra ở trong đó."

"Vì thế ta muốn xông vào di tích Tiên Cổ một lần."

Chuẩn Đế Cố gia gật đầu nói, "Như thế cũng không tệ, nhưng Thần Tử vẫn phải cẩn thận, mặc dù bên trong di tích Tiên Cổ có nhiều cơ duyên, nhưng nguy cơ trùng trùng, rất khó kết nối với con đường Tiên Cổ, mặt khác, phương thế giới chí cường kia từng sinh ra không ít Đại Đế, khí vận kinh khủng."

Cố Trường Sinh cười nói, "Ta đã biết những chuyện này, tộc thúc không cần lo lắng."

Không lâu sau, Chuẩn Đế Cố gia liền mang theo Cố Trường Sinh đến trụ sở của Cố gia bây giờ, đó là một sườn núi hùng vĩ, có hỗn độn khí vờn quanh, đứng trên đại dương mênh mông, chính là hang ổ của một đầu Ma Cầm kinh khủng, bị Chuẩn Đế Cố gia đánh giết.

Rất nhiều tộc nhân Cố gia đang nghỉ ngơi trong đó.

"Bái kiến Thần Tử." Giờ phút này, tất cả tộc nhân Cố gia nhìn thấy Cố Trường Sinh, vô cùng phấn chấn và kích động nói.

Đám tộc nhân Cố gia tới đây chính là lực lượng tinh anh, có rất nhiều lão giả siêu việt cảnh giới Đại Thiên Tôn đến đây, cùng nhau chấn nhiếp đạo chích.

Cố Trường Sinh mỉm cười, ôn nhuận tự nhiên, chào hỏi với từng tộc nhân.

Sau đó, hắn lại để Tam thái tử thả tất cả mọi người trong thương thuyền của Vạn Đạo Thương Minh xuống, khiến mọi người ở nơi này đều có chút kinh hãi rung động.

Tận mắt nhìn thấy cảnh tượng tàn khốc và thảm liệt kia, trong vòng trăm vạn dặm, đều là huyết hải, thi thể chìm nổi, tinh anh các tộc ở đây, mạnh như Chí Tôn cũng không thể đi ra được.

“Cố gia sẽ chăm sóc các ngươi, bây giờ ta còn có chuyện.” Cố Trường Sinh nói với tỷ đệ Thác Thiên Ngọc Linh.

“Ngại quá, gây thêm phiền toái cho công tử rồi.”

Hai người vội vàng nói, đều có chút áy náy và xấu hổ, nói đến, cho tới nay, đều là Cố Trường Sinh chiếu cố bọn họ.

Cho dù là ai, cũng không thể một mực chiếu cố người khác được.

Bọn họ đã không biết phải làm gì để báo đáp ân tình của Cố Trường Sinh.

Mấy đời cũng không trả hết.

Cố Trường Sinh khoát tay áo, không thèm để ý, đối với hắn mà nói, chiếu cố bọn họ chỉ là một câu nói mà thôi, căn bản không có phiền toái gì.

“Đồ Tiên.”

Sau khi nói chuyện với các tộc nhân xong, Cố Trường Sinh nhìn về phía cửa vào di tích Tiên Cổ, gọi.

Chuyến đi này như bước lên Đế lộ, không biết lúc trở lại sẽ là bao lâu.

“Chủ nhân.” Đồ Tiên biết được Cố Trường Sinh muốn đi vào, liền hóa thành Ngân Huyết Thiên Long, tiếng rồng ngâm rung trời, phù văn lấp lóe, sáng chói mênh mông, cõng hắn đi về phía khe hở trong hư không.

“Không được!”

“Nhanh lui lại! Thần Tử Cố gia muốn đi vào di tích Tiên Cổ!”

Tất cả tu sĩ kinh hãi biến sắc, nhao nhao lui lại, thậm chí có một số người khó mà chịu đựng loại khí thế này, cơ thể vỡ ra, đẫm máu.

Oanh!

Chỗ khe hở lập tức bộc phát ngàn vạn thần hà, giống như chấn khai không gian bích chướng, cương phong kinh khủng giống như có thể xé rách thân thể người ta!

Ngân Huyết Thiên Long chở Cố Trường Sinh đi vào trong đó.

Vô số tu sĩ nhìn thấy tất cả, đều rung động đến thật lâu khó bình.

Bọn họ biết rõ, bên trong di tích Tiên Cổ, tuyệt đối sẽ vì Cố Trường Sinh tiến vào mà nhấc lên sóng lớn vô biên. _

Chương 424: Thổ Dân Trong Di Tích Tiên Cổ, Tu Sĩ Hạ Giới?

Tiên khí mênh mông cuồn cuộn, liên miên vô tận, một mảnh an lành.

Ngân Huyết Thiên Long chở Cố Trường Sinh từ khe hở trong hư không đi qua, giống như một cái chớp mắt, cũng giống như đã ngàn vạn năm, không chỉ có cương phong đáng sợ, thậm chí có hư không loạn lưu và mảnh vỡ thời không.

Thậm chí Cố Trường Sinh còn nhìn thấy tu sĩ trước đó tiền vào đây, lập tức bị nổ tung thành huyết vụ, hình thần câu diệt, có người đụng phải hư không loạn lưu, bị chém thành mảnh vỡ.

Cũng có người đụng phải mảnh vỡ thời gian, lúc hoảng sợ đã bị vô số tuế nguyệt bao phủ, chết già trong đó.

Không có bảo vật hộ thân, cũng không dám tùy tiện đi qua khe hở không gian kia.

Đồ Tiên phi hành trên không bên trong, trong phạm vi vạn dặm là một mảnh trống trải, vô cùng yên tĩnh.

Cố Trường Sinh ngồi xếp bằng trên đó, đánh giá cảnh vật xung quanh.

Hắn không nhịn được lộ ra một chút dị sắc nói, “Xem ra bên trong di tích Tiên Cổ, khe hở hư không kia là ngẫu nhiên rơi xuống.”

Đồ Tiên cũng có chút cả kinh nói, “Nơi này rất thích hợp cho người tu luyện, nồng độ linh khí rất hiếm thấy.”

Khu vực này cổ thụ rất thưa thớt, cũng vô cùng cứng cáp, mỗi gốc phải mười mấy người mới ôm hết, vỏ khô nứt ra, như long lân.

Cành lá cũng không um tùm, có thể nhìn thấy sắc trời.

Khoảng cách giữa các gốc cổ thụ vô cùng lớn, ở giữa là đất trống

khoáng đạt, có tiên vụ và hào quang phiêu động.

Rất hiển nhiên, nơi đây chính là di tích Tiên Cổ.

Cố Trường Sinh cảm nhận được linh khí cổ lão nồng đậm không tan ở đây, hơn nữa còn hoàn toàn khác biệt với linh khí tại ba ngàn đạo vực.

Đương nhiên, hắn quen dùng tiên nguyên tu luyện, tự nhiên không xem trọng linh khí cổ lão ở nơi này.

Nhưng đối với tu sĩ bình thường mà nói, linh khí cổ lão ở nơi này, một luồng đều là cơ duyên bảo vật.

Một vài vũng nước nhỏ, tiên vụ mờ mịt, chính là linh khí hoá lỏng mà thành.

Linh khí dồi dào đến mức khó mà tưởng tượng, dường như muốn hoá lỏng thành suối, ít có độc trùng mãnh thú, xem như một chỗ tịnh thổ an lành.

Đây là một mảnh sơn mạch lớn, vô cùng bao la hùng vĩ.

Ở nơi này, tiên khí mờ mịt, tinh khí bay lên không trung, giống như có từng đợt tiếng rồng ngâm, dị tượng siêu phàm.

Đừng nói đến quy tắc thiên địa ở nơi này còn hơn Tiên Vực mấy phần, rất thích hợp tu luyện.

Sau đó.

Đồ Tiên chở Cố Trường Sinh phi hành trong khu vực này.

Mất nửa ngày, đi hơn mười vạn dặm, Cố Trường Sinh cũng không tìm được một sinh linh nào, thậm chí hắn còn hoài nghi có phải mình đã bước vào cấm địa nào đó rồi không.

Nhưng cơ duyên nơi này vẫn rất nhiều, hắn phát hiện không ít thần dược đã tuyệt tích tại ba ngàn đạo vực, năm tháng rất lâu đời, mùi thuốc mùi thơm ngào ngạt.

“Cứ tìm kiếm như vậy cũng không phải biện pháp.”

“Di tích Tiên Cổ này có chút nằm ngoài dự liệu của ta.”

Cố Trường Sinh không nhịn được lắc đầu nói, sau đó thần niệm hào hùng mênh mông giống như thủy triều sôi trào mãnh liệt, từ chân trời quét xuống.

Đồng thời Đồ Tiên chở hắn nhanh chóng phi hành về phía chân trời.

Di tích Tiên Cổ mênh mông, dần dần hiện ra trước mặt hắn.

Cố Trường Sinh cảm thấy mình vừa bước vào khu vực biên giới.

Quả nhiên không bao lâu, ở một phương hướng khác.

Cố Trường Sinh phát hiện pháp lực ba động, chiếu rọi chân trời, quang hoa chói lọi, thần thông hiện ra, rất cường đại, ít nhất cũng là cấp bậc Thánh Nhân giao chiến.

“Đến đó.” Cố Trường Sinh nói.

Đồ Tiên gật đầu, chấn động cánh, ngân quang ngút trời, thanh thế kinh khủng quét sạch thiên địa, khiến cho rất nhiều sinh linh phía dưới không nhịn được sợ hãi, vô cùng chấn kinh, suýt chút nữa quỳ phục trên mặt đất.

Trong cảm giác của Cố Trường Sinh, ngoài ba vạn dặm có ba động đáng sợ truyền đến.

Đó là âm thanh chiến đấu, quang hoa ngút trời, một đạo thần phù sáng chói, chiếu rọi bốn phương tám hướng, có thể thấy được hai bên giao chiến còn không yếu, ít nhất có thực lực Thánh Nhân cảnh.

“Trước không vội hiện thân, nhìn một chút lại nói.” Cố Trường Sinh nói, trong mắt lóe lên tinh mang, bảo Đồ Tiên trực tiếp đi về phía truyền đến ba động.

Đồ Tiên gật đầu, thu liễm khí tức và ba động khí huyết của mình, giấu ở đám mây phía chân trời.

Cố Trường Sinh không lập tức hiện thân, mà dùng tiên đồng dò

xét, trong vòng vạn dặm gió thổi cỏ tĩnh, cũng không gạt được ánh mắt hắn.

Rất nhanh, hắn liền phát hiện một đám tu sĩ đang vây công một đầu hung thú to lớn.

Nói là hung thú, là bởi vì trong hai mắt nó đều là ngang ngược, không có linh khí thuộc về vạn tộc Thái Cổ, hình thể rất lớn, to bằng ngọn núi, như tê giác.

Khí tức của đầu hung thú kia không hề yếu, hai chân băng liệt hư không, phát ra vết tích màu đen.

Đặt ở ngoại giới, tu sĩ Đại Thánh cảnh gặp phải cũng biến sắc đường vòng, không dám tranh phong.

Cách đầu hung thú kia không xa, còn có một gốc hoa nhỏ màu tím nhạt, nhìn như Tinh Thần mỹ lệ, trên phiến lá có từng tia đường vân, rõ ràng như chư thiên tinh đấu.

Gốc hoa nhỏ này sinh trưởng ở nơi đó, có kỳ dị chi cảnh, giữa thiên địa cũng có từng tia từng sợi tinh quang rủ xuống.

“Đám người này đến từ các tông môn thế lực trong ba ngàn đạo vực.”

“Nhưng chỉ là thế lực hạng hai hạng ba.”

Cố Trường Sinh nhận ra thần thông và thuật pháp của bọn họ, quần áo trang sức trên người cùng thuộc về đương đại.

Người dẫn đầu có tu vi Chí Thánh cảnh, còn lại đều là Thánh Nhân cảnh, đại bộ phận đệ tử trẻ tuổi thì là Chân Thần Cảnh và Thiên Thần cảnh.

Có một thanh niên được chúng tinh vờn quanh là Thần Vương Cảnh, không hợp với đám người trẻ tuổi còn lại, có vẻ cực kì cường đại.

“Gốc Hoa Ngôi Sao ba ngàn vạn năm này, bản công tử tình thế bắt buộc.” Hắn ta nhìn chằm chằm gốc thực vật Tinh Thần kia, mắt lộ ra hỏa nhiệt.

Có năm người đang vây công hung thú tê giác.

Người cầm đầu là nam tử trung niên râu dài mặc áo trắng, có thực lực Chí Thánh cảnh, một tay kiếm pháp cực kì tiêu sái, đồng thời uy lực vô cùng lớn, trong kiếm ý xen lẫn quy tắc kiếm đạo.

Nhưng hung thú tê giác cũng có tu vi Đại Thánh cảnh, rất cường đại, mở miệng phun một cái, có ánh lửa ngút trời, thần hà dâng lên, hóa thành biển lửa, thiêu chết mấy người, khiến những người còn lại biến sắc hoảng sợ không thôi.

“Tu vi đám người này quá yếu, xem ra, ta vẫn ở biên giới di tích Tiên Cổ.” Cố Trường Sinh hơi có thất vọng, thu hồi ánh mắt dò xét.

Chương 425: Thổ Dân Trong Di Tích Tiên Cổ, Tu Sĩ Hạ Giới? (2)

Lúc đầu dự định hỏi đường một chút, nhưng hiển nhiên đám tu sĩ này cũng không biết quá nhiều.

Nhưng hắn cảm giác được có khí tức khác đang lại ở gần, cũng không lựa chọn rời đi.

Không bao lâu, đám tu sĩ này hạ quyết tâm, thúc giục mấy món bí bảo, thần uy cường đại, cuối cùng đã đánh chết đầu hung thú Đại Thánh cảnh kia.

“Cẩn thận một chút, mau hái gốc Hoa Ngôi Sao kia đi, miễn cho người khác phát hiện.” Tên thanh niên kia thấy thế, vội vàng thúc giục, sợ bị người đoạt đi.

“Vâng, thiếu chủ!”

Nam tử trung niên mặc áo trắng Chí Thánh cảnh cầm đầu gật đầu, ánh mắt mang theo hỏa nhiệt, trực tiếp xuất hiện bên cạnh gốc hoa nhỏ kia, chuẩn bị hái xuống..

Nhưng mà.

Một mũi tên tỏa ra ánh sáng lung linh còn có tốc độ nhanh hơn ông ta, phá vỡ không gian, lập tức xuất hiện, ngăn cản ông ta.

Thậm chí ông ta còn bị mũi tên này oanh mở nửa bên bả vai, vết máu loang lổ, xương cặn bã văng khắp nơi, rất đáng sợ.

Cái gì! ?

Đám tu sĩ này cũng dại ra, quá sợ hãi.

“Là ai?” Sắc mặt thanh niên trắng bệch, không nhịn được hô lớn. Tại di tích Tiên Cổ, nguy cơ trùng trùng, bọn họ hoàn toàn không đoán được tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Bọn họ cũng cảnh giác đề phòng, uy lực một tiễn này rất cường đại, đến Chí Thánh cảnh cũng bị trọng thương.

Đột nhiên.

Xoẹt!

Âm thanh kinh khủng vang lên lần nữa, một đạo xích hà cực tốc lao tới, giống như trường hồng, xuyên thủng không trung, vỡ toang đám mây.

Vẻ mặt Cố Trường Sinh rất bình tĩnh, không quay đầu lại, đạo xích hà còn chưa tới gần hắn, đã bị khí thế nhục thân kinh khủng làm cho vỡ nát.

Đây là một đầu vũ tiễn màu đỏ, muốn xuyên thủng đầu hắn, bắn chết hắn, hung ác mà chuẩn, chuẩn bị một tiễn mất mạng, không cho hắn bất cứ cơ hội nào.

Nhưng còn chưa đến gần hắn, liền hóa thành bột mịn.

“Muốn chết! Dám đánh lén chủ nhân!” Vẻ mặt Đồ Tiên băng lãnh, phóng về phía mũi tên vừa lao đến, sát khí ngập trời.

Trên một ngọn núi cách đó không xa, có một đám người ăn mặc hoàn toàn khác biệt với người của ba ngàn đạo vực, nam nữ đều có, vẻ mặt rất khiếp sợ.

Trong đó có người phát ra âm thanh cổ quái, đối với ba ngàn đạo vực mà nói, là ngôn ngữ rất lạ lẫm.

Cố Trường Sinh dùng thần niệm có thể nghe hiểu.

Bọn họ đang hô to "Vì sao có thể như vậy?"

"Sinh linh thổ dân, hay là sinh linh ở phương thế giới thông với di tích Tiên Cổ này?" Cố Trường Sinh nhíu mày, chú ý tới khối xương đầu thần bí trong tay đối phương, chính thứ kia đã cảm giác được hắn tồn tại.

Người bắn tên là một nam tử trung niên, tóc đỏ, mắt như chuông đồng, cầm bảo cung trong tay đứng ở nơi đó, cùng một đoạn thiết tháp, đồng thời huyết khí mạnh mẽ, khí thế ép người.

Hai tay có hai đầu rắn độc ngũ thải, lân phiến sáng chói, phun lưỡi rắn, nhìn vô cùng có kịch độc.

"Một tu sĩ luyện thể Chí Thánh cảnh đỉnh phong?" Cố Trường Sinh liếc mắt đã nhìn rõ bản chất của người này, thân ảnh nhoáng một cái, bạch y tung bay, trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt bọn họ.

Lai lịch đám người này không rõ, vô cùng hoảng sợ, trong nháy mắt quỳ phục trên mặt đất, hai chân răng rắc đứt gãy, vết máu lan tràn, căn bản không tiếp nhận được nhục thân vô cùng kinh khủng của Cố Trường Sinh.

Thậm chí một vài người có tu vi yếu một chút đã trực tiếp nổ thành đoàn huyết vụ, trực tiếp hình thần câu diệt.

Một màn này, khiến đám tu sĩ vừa chém giết hung thú tê giác cách đó không xa trợn tròn mắt, hoàn toàn ngốc trệ đứng tại chỗ.

"Thổ dân, hay là tu sĩ đến từ hạ giới?" Ánh mắt Cố Trường Sinh bình tĩnh, dùng thần niệm dò hỏi.

Nam tử trung niên vừa rồi bắn tiễn về phía hắn nghe vậy, thần hồn muốn vỡ vụn, vô cùng hoảng sợ, căn bản không ngẩng đầu lên được.

Dưới khí thế này, bọn họ còn nhỏ bé hơn sâu kiến.

Phía sau là mấy nam tử trẻ tuổi, trang phục bất phàm, bảo huy chảy xuôi, lấy bí bảo ra bảo vệ thân thể, nhưng giờ phút này cũng hãi nhiên muốn tuyệt, thần hồn rung động.

Nam tử áo trắng giống như trích tiên trước mắt này nhìn như không chênh lệch nhiều với bọn họ, nhưng tại sao lại đáng sợ như vậy, còn kinh khủng hơn một vị Đại Đế?

Bên cạnh Cố Trường Sinh, hư không rung động mơ hồ, đây cũng không phải hắn cố tình làm, mà do nhục thân bây giờ của hắn rất mạnh, không cần bộc lộ khí tức cũng có thể ảnh hưởng đến xung quanh.

Đám tu sĩ này vô cùng hoảng sợ, hoàn toàn không nghĩ ra tại sao lại gặp nhân vật khủng bố như Cố Trường Sinh ở đây.

Nếu thâm nhập sâu một chút, bọn họ còn cảm thấy rất có khả năng.

Nam tử trung niên vừa bắn tên càng hối hận đến xanh ruột.

Xương đầu thần bí trong tay ông ta chính là một kiện bí bảo, không biết là từ loại dị chủng nào, có thể nhìn ra trận pháp, có rất nhiều huyền diệu.

Đương nhiên, chuyện này cũng do Cố Trường Sinh không tận lực ẩn giấu khí tức của mình, nếu không sẽ không rơi vào tình trạng bị bọn họ phát hiện.

Nhưng bây giờ, Cố Trường Sinh thuận tiện có thể hỏi thăm một số chuyện.

Hiển nhiên đám tu sĩ này không phải đến từ ba ngàn đạo vực, giọng nói và quần áo đều khác với bọn họ.

“Khởi bẩm... Tiền bối, chúng ta là tu sĩ của Thánh Minh tông, đến từ Càn Nguyên đại thế giới.” Lúc này, nam tử trung niên có tu vi mạnh nhất ổn định tâm thần, khẽ run trả lời.

Ông ta dùng ngôn ngữ của Tiên Vực để trả lời, hiển nhiên đã

chuẩn bị một phen công phu.

Tất cả bọn họ đều cho rằng Cố Trường Sinh là một vị tiền bối.

Dù sao trong giới tu hành, người có tu vi cao thâm, có được gương mặt trẻ tuổi cũng là chuyện bình thường.

Hơn nữa, thời gian này di tích Tiên Cổ xuất thế.

Rất nhiều tồn tại kinh khủng từ thượng giới đến, tìm kiếm cơ duyên trong di tích Tiên Cổ.

Rất nhiều lão đồ cổ bế quan ngàn vạn năm ở Càn Nguyên đại thế giới cũng nhao nhao xuất thế, hội tụ ở đây.

Không thể không nói, bây giờ bên trong di tích Tiên Cổ vô cùng náo nhiệt, nhưng cương vực quá mênh mông rộng lớn, rất khó gặp ở cùng một khu vực.

Bọn họ không ngờ sẽ xui xẻo như vậy, tùy tiện xuất thủ với một người, lại đụng phải một lão quái vật kinh khủng như thế.

“Càn Nguyên đại thế giới?” Cố Trường Sinh nhíu mày.

Không thèm để ý xưng hô của bọn họ.

Càn Nguyên đại thế giới đúng là phương thế giới chí cường nối liền với di tích Tiên Cổ kia, khí vận kinh khủng, từng sinh ra Đại Đế.

Chương 426: Xâm Nhập Di Tích, Thần Linh Mộc, Một Kiếm Cường Thế Chém Giết

Hơn nữa, khác biệt với Tiên Vực.

Càn Nguyên đại thế giới liên thông với di tích Tiên Cổ, bất kì tu sĩ nào đều có thể đến đây.

Thậm chí rất có thể sẽ xuất hiện Đại Đế tại kỷ nguyên cổ lão.

Còn cường giả chí cường ở Tiên Vực giáng lâm đến đây, lại không thể vượt qua Đại Thiên Tôn.

Chuyện này cũng dẫn đến hai phe xung đột kịch liệt.

Tu sĩ ở Càn Nguyên đại thế giới cũng không e ngại tu sĩ từ Tiên Vực hạ giới đến, có lực lượng cường đại, đã bộc phát chém giết sinh tử.

Thấy Cố Trường Sinh lâm vào suy tư, đám tu sĩ này càng thêm sợ hãi, không dám động đậy, cũng không thể phản kháng.

Bọn họ đoán chừng người mạnh nhất trong tông môn mình cũng không phải là đối thủ của vị tiền bối trước mặt này.

Trừ phi là người dẫn đầu đại thống Đế cấp, hoặc là tu sĩ cấp bậc Đại Thiên Tôn xuất hiện.

“Chủ nhân!”

“Giải quyết bọn họ được chưa?”

Mà lúc này, trên không trung, Đồ Tiên hóa thành hình người, rơi xuống, khí tức vô cùng kinh khủng, khiến đám người này càng hoảng sợ hãi nhiên, sắc mặt trắng bệch, hai chân nhũn ra.

Đến tọa kỵ cũng cường đại như thế.

Trong lòng bọn họ càng thêm chắc chắn Cố Trường Sinh là lão quái vật.

“Không vội.” Cố Trường Sinh khoát tay, sau đó dò hỏi, “Các ngươi có địa đồ nơi này không?”

Nam tử trung niên không dám giấu diếm, vội vàng móc tấm địa đồ di tích Tiên Cổ mà tông môn giao cho từ trong ngực ra.

Đương nhiên chỉ là một bộ phận biên giới mà thôi.

Cố Trường Sinh nhìn lướt qua, gật đầu.

Càn Nguyên đại thế giới còn tìm tòi di tích Tiên Cổ kĩ càng hơn

Tiên Vực bọn họ rất nhiều.

Sau đó, Cố Trường Sinh lại hỏi thăm tin tức về Càn Nguyên đại thế giới.

Theo di tích Tiên Cổ hiện thế, bị Càn Nguyên đại thế giới phát hiện, nhưng mới một năm mà thôi.

Trong đó có đủ loại địa giới huyền diệu, còn chưa xác minh hết.

Nhưng Càn Nguyên đại thế giới không hổ một giới có khí vận kinh khủng.

Trong đó số lượng đạo thống Đế cấp không ít, ngoài ra đạo thống cấp Chuẩn Đế cũng có đông đảo.

Có điều đương thời chưa từng có Đại Đế hiện thân.

Về phần thế hệ trẻ tuổi, có được khí vận một giới gia thân, tu vi đột nhiên tăng mạnh, thậm chí một vài phương diện còn không kém đệ tử thế lực bất hủ ở Tiên Vực.

“Nói xong chưa?” Cố Trường Sinh hỏi.

“Nói xong rồi... Tiền bối, việc vừa rồi chính là hiểu lầm, ngài nghe chúng ta giải thích.” Nam tử trung niên tóc đỏ run giọng nói, không muốn buông tha cơ hội sống tiếp.

Ánh mắt Cố Trường Sinh mang theo suy tư, cũng không phản ứng với bọn họ.

“Là... Là Thần Tử điện hạ sao?”

Đúng lúc này, một giọng nói kinh hỉ và khiếp sợ truyền đến, đám tu sĩ ở tiên Vực vẫn ngốc trệ đã phản ứng lại, không nhịn được bay đến đây.

Người lên tiếng chính là thanh niên kia, sắc mặt đỏ lên, vô cùng kích động

Rất hiển nhiên, bọn họ nhận ra Cố Trường Sinh.

Bây giờ tại Tiên Vực, cơ bản không có thế hệ trẻ tuổi nào không biết Cố Trường Sinh.

Cố Trường Sinh khẽ vuốt cằm, đương nhiên không nhận ra bọn họ.

Vừa rồi hắn không tính quản, nếu không phải đám tu sĩ Càn Nguyên đại thế giới bỗng nhiên xuất thủ với hắn, hắn đã sớm rời khỏi khu vực này, đi đến nơi khác nhìn một chút rồi.

“Thần Tử...”

Chú ý tới xưng hô này, sắc mặt đám tu sĩ của Càn Nguyên đại thế giới lần nữa biến đổi, đây không phải xưng hô đối với tiền bối, lão quái vật.

Chẳng lẽ nam tử áo trắng trước mặt này là thế hệ trẻ của Tiên Vực?

Nghĩ đến đây, bọn họ không nhịn được sợ hãi.

Phải biết tại Càn Nguyên đại thế giới, đám truyền nhân của đạo thống Đại Đế có Đại Đế chi tư, nhưng còn lâu mới kinh khủng bằng nam tử trước mặt này, căn bản không cùng một cấp độ.

Cố Trường Sinh cũng không để ý đến vẻ mặt thay đổi của đám tu sĩ Càn Nguyên đại thế giới này, hắn nhìn địa đồ, biết được con đường phía sau, chuẩn bị dọc theo đường đi tìm kiếm tộc nhân Cố gia.

Bên trong di tích Tiên Cổ vô cùng mênh mông, mặc dù hắn thủ đoạn liên hệ với đám tộc nhân còn lại, nhưng cũng rất phiền phức, không xác thực phương hướng của bọn họ.

Bây giờ có địa đồ liền dễ làm hơn nhiều.

“Đi thôi.” Cố Trường Sinh nói với Đồ Tiên, không để ý đến người của hai bên.

Cho dù là tu sĩ Tiên Vực hay là tu sĩ của Càn Nguyên đại thế giới, đối với hắn đều giống như nhau.

“Thần Tử đã giao các ngươi cho chúng ta xử lý, vừa rồi còn dám

đánh lén chúng ta, muốn chết.” Thanh niên Thần Vương Cảnh cười lạnh không thôi, cảm thấy Cố Trường Sinh đã giao sinh tử của đám người này cho bọn họ.

Vẻ mặt nam tử trung niên tóc đỏ đại biến, trở nên tuyệt vọng.

Sau đó, Cố Trường Sinh được Đồ Tiên một đường chở đi, rời khỏi khu vực này, một mực đi về phía đông, ven đường nhìn thấy rất nhiều kiến trúc hùng vĩ, vô cùng cổ lão, nhưng đã hoang phế.

Trong đó có Thiên Tôn khắc đá, Chuẩn Đế cảm ngộ... quang hoa ngút trời, thần hà đầy trời, có thể trợ giúp tu sĩ tu luyện ngộ đạo, chính là cơ duyên hiếm có.

Những địa phương này bắt đầu có nhiều tu sĩ hơn.

Nhưng chém giết vẫn rất khốc liệt, tiếng kêu giết tận trời, đang tranh đoạt cơ duyên.

Ngân Huyết Thiên Long vắt ngang bầu trời, khí tức Huyền Tôn cảnh kinh khủng triển lộ, không người dám tới gần, tu vi yếu một chút đã nổ tung dưới khí cơ này, nàng không kiêng nể gì, bay thẳng đến chỗ sâu di tích Tiên Cổ.

Bảy ngày sau, cuối cùng Cố Trường Sinh đã đến chỗ sâu trong di tích Tiên Cổ, phát hiện có không ít tộc nhân ở đây.

Nhưng bọn họ còn chưa chú ý tới Cố Trường Sinh.

Hơn nữa, Cố Trường Sinh cũng chú ý tới một chỗ không tầm thường.

Chân trời có mấy thân ảnh hùng vĩ ngồi xếp bằng, sương mù che trời, Pháp Thân cao vạn trượng, đỉnh thiên lập địa, hào quang rực rỡ, như Thánh Nhân cổ lão.

Sáu thân ảnh kinh khủng ngồi ở bốn phương tám hướng, phía trước bọn họ là một sơn cốc.

Bên ngoài sơn cốc, từ một mảnh núi lớn màu tím nguy nga, mỗi ngọn núi đều tràn ra tử khí, vô cùng mông lung.

Trong cốc rất khoáng đạt, có mảng lớn di tích, vài chục tòa cự cung sụp đổ, có thể nhìn ra, ngày xưa nơi này là một chỗ thánh thổ.

Khiến Cố Trường Sinh lộ ra vẻ mặt khác thường chính là, trong sơn cốc còn có một ngọn núi.

Ngọn núi này vàng óng, như đúc bằng vàng ròng, cao chừng ngàn trượng, phát ra thần huy hừng hực, bên trên một gốc cây.

Chương 427: Xâm Nhập Di Tích, Thần Linh Mộc, Một Kiếm Cường Thế Chém Giết (2)

Từng sợi từng đạo quang mang vàng rực vẩy xuống, như Phù Tang Thần Thụ trong truyền thuyết, khiến nơi đó nhìn vô cùng thần thánh.

Nhưng Cố Trường Sinh nhận ra đó không phải Phù Tang Thần Thụ, "Đây là Thần Linh Mộc?"

Gốc cây kia sừng sững trên đỉnh núi, bị tầng tầng quang huy màu vàng bao phủ, nhìn vô cùng thánh khiết, thần thánh.

Thần Linh Mộc.

Đây là một đoạn Khô Mộc phát ra màu vàng kim, mơ hồ có thể trông thấy một vị Thần Linh màu vàng ngồi ngồi xếp bằng, đang tụng niệm cổ kinh.

Sáu thân ảnh kinh khủng kia đều triển lộ khí tức là Tiểu Thiên Tôn cảnh, trong đó có một vị đến từ Cố gia, giống như muốn tranh đoạt đoạn Khô Mộc này.

Thần Linh trong Thần Linh Mộc cũng không phải Thần Linh bình thường.

Thời kì Tiên Cổ, đó là Thần Linh được thiên địa tán thành, có ấn kí của Thiên Địa.

Hơn nữa có đạo pháp, thời kì Tiên Cổ, Thần Linh chính là sinh linh thần bí nhất do thiên địa uẩn dưỡng.

Hiện nay Chân Thần Cảnh thiêu đốt thần hỏa, trước mặt Thần Linh cổ lão này, đến sâu kiến cũng không bằng.

Nghe nói Thần Linh Mộc chính là cổ chi Thần Linh niết bàn thất bại, một thân đạo pháp và tinh khí biến thành, trong đó ẩn chứa tịch diệt và sinh cơ, thậm chí là phục sinh tương lai.

Cố Trường Sinh đã từng nhìn thấy trong điển tịch của Cố gia, cho nên suy đoán cái này rất có thể là một đoạn Thần Linh Mộc.

Đây là một kiện chí bảo không cách nào nói rõ, đến Giáo chủ đạo giáo, Vô Thượng Thiên Tôn cổ lão đều sẽ tâm động, vẻ mặt cực nóng, tranh giành đến đầu rơi máu chảy.

“Đồ Tiên, chúng ta đi qua đó.” Vẻ mặt Cố Trường Sinh nhanh chóng khôi phục lạnh nhạt, bảo Đồ Tiên bay về phía đó.

Ầm ầm!

Thiên khung rung động, đây là lực lượng khí huyết kinh khủng do Ngân Huyết Thiên Long triển lộ, trực tiếp hấp dẫn tu sĩ các nơi chú ý.

“Đây là...”

“Thần Tử đến rồi!”

Đám tộc nhân trẻ tuổi của Cố gia ở đây vô cùng phấn chấn, không nhịn được kích động nói.

Cố Minh Hoàng ở trong thập đại danh sách cũng ở chỗ này.

Khuôn mặt nàng tuyệt mỹ, mi tâm có đường vân Chân Hoàng, thân hình cao gầy, một thân chiến giáp màu Xích Hồng, thực lực Bán Thánh cảnh đỉnh phong, cách Thánh Nhân cảnh chỉ thiếu một bước.

“Thần Tử đích thân tới.” Nàng không nhịn được lộ ra ý cười.

“Thần Tử tới.” Cường giả Cố gia đang giằng co với năm vị Tiểu Thiên Tôn cũng lộ ra nụ cười, thở phào một cái.

Lúc này xung quanh sơn cốc hội tụ rất nhiều tu sĩ.

Nhưng đa số đều đến từ Càn Nguyên đại thế giới, thế hệ trẻ tuổi chiếm đa số, bây giờ không khỏi ngẩng nhìn lại, trong mắt hiện lên các loại thần sắc.

“Đây cũng là thiên kiêu đến từ Tiên Vực sao? Lấy Ngân Long làm tọa kỵ, thật phô trương, nhưng khí tức của đầu Ngân Long cũng rất cường hoành.”

Chú ý tới thân ảnh Cố Trường Sinh trên không trung, một vị thiên kiêu trẻ tuổi mở miệng nói, thần hoàn bao phủ, khí vận mang theo, giống như ấu tử của Thần Linh, có một loại khí phách tự nhiên tự tin, tu vi Bán Thánh cảnh.

Xung quanh sơn cốc cũng sôi trào, rất nhiều tu sĩ đều nghị luận, cảm thấy người trẻ tuổi này muốn chết, xâm nhập lúc Tiểu Thiên Tôn giao chiến giằng co.

Đương nhiên, tu sĩ đến từ Tiên Vực không cho rằng như vậy, trong mắt lộ ra chờ mong.

Năm vị Tiểu Thiên Tôn đến từ năm đạo thống cấp Chuẩn Đế, thành danh ngàn vạn năm trước, thực lực ngập trời.

“Tiểu bối từ chỗ nào tới vậy?” Trong đó một vị cường giả Tiểu Thiên Tôn nhìn thấy vậy liền hừ lạnh một tiếng, cảm thấy bị khiêu khích, thái độ bất mãn.

Sau đó, vỗ ra một chưởng, linh khí thiên địa sôi trào, quy tắc xen lẫn, hóa thành một cái lò luyện đáng sợ, có thể tuỳ tiện đánh chết tồn tại cùng cảnh trở xuống.

Nhưng mà, sau một khắc, theo một câu hời hợt “Muốn chết” vang lên.

Huyết quang tận trời!

Tiếng kêu thảm truyền đến!

Một đạo kiếm khí vô cùng sáng chói lao đến, thô to như ngọn núi, quét ngang thiên khung, hỗn độn khí tràn ngập, có tiên vụ lượn lờ.

Tất cả mọi người nhìn thấy thân ảnh áo trắng kia xuất thủ, ngón tay khép lại như kiếm, chém về phía trước, thần hà và tiên quang từ trong lòng bàn tay khuếch tán ra, giống như một vị Kiếm Tiên trẻ tuổi.

Kiếm khí kinh khủng khiến thân thể người ta vỡ toang, không tiếp nhận được.

Một chưởng này hóa thành bột mịn tiêu tán, tên Tiểu Thiên Tôn vừa xuất thủ vô cùng hoảng sợ và hối hận, còn không kịp phản kháng, trong nháy mắt đã nổ thành huyết vụ, sau đó hóa thành bột mịn!

Một kiếm chém giết!

Đám người trong sơn cốc đang nghị luận sôi trào lập tức an tĩnh lại.

Thiên địa đang run rẩy!

Một đạo kiếm ngang ngang qua bầu trời, hỗn độn khí tràn ngập, thô to như ngọn núi, giống như vạn vạn khỏa sao trời bộc phát.

Loại năng lượng mênh mông kinh khủng kia có thể phá hủy tất cả, chỉ là dư ba, đã khiến không ít ngọn núi xung quanh sơn cốc hóa thành bột mịn.

A...

Sau một tiếng kêu thảm, xung quanh hoàn toàn tĩnh mịch.

Phía sau tên tu sĩ Tiểu Thiên Tôn trung kỳ cổ lão này chính là một phương đạo thống cấp Chuẩn Đế của Càn Nguyên đại thế giới.

Lúc đầu ông ta còn hừ lạnh và coi nhẹ xuất thủ, nghĩ rằng dựa vào thực lực của mình có thể tuỳ tiện chụp chết tên hậu bối trẻ tuổi không biết sống chết này.

Nhưng Cố Trường Sinh tùy ý chém ra một kiếm, khiến cả người

ông ta choáng váng, còn không kịp có phản ứng, đã bị Hỗn Độn Kiếm Khí chôn vùi thành tro tàn.

Đây là hỗn độn chi ý mà Cố Trường Sinh đã lĩnh ngộ, đồng thời cũng hiện hiện rất nhiều thần thông của hắn.

Đừng nói Tiểu Thiên Tôn, cho dù là Đại Thiên Tôn cũng phải biến sắc tránh lui.

Một màn như thế, rung động chân trời, tất cả tu sĩ xung quanh sơn cốc cũng tĩnh mịch.

Đông đảo tu sĩ từ Tiên Vực đến cũng trừng to mắt, rất chấn kinh.

Bọn họ biết rõ Cố Trường Sinh rất mạnh, hiện nay đã đột phá đến Chí Tôn cảnh, tạo ra một cái khơi dòng cho thế hệ trẻ tuổi, nhưng chưa từng nghĩ hắn sẽ mạnh như vậy.

Về phần các tu sĩ của Càn Nguyên đại thế giới, bọn họ đều vô cùng hoảng sợ và hãi nhiên, cảm thấy toàn thân phát lạnh.

Một vị Tiểu Thiên Tôn vô cùng cường đại, thực lực ngập trời, cứ như vậy mà chết trong tay một người trẻ tuổi?

Tên thiên kiêu vừa rồi còn lên tiếng khinh thường, được thần hoàn bao phủ, như ấu tử của Thần Linh kia, giờ phút này sắc mặt trắng bệch, thần hồn rung động.

“Cái này sao có thể...”

“Tu vi Chí Tôn cảnh, nhưng thực lực của hắn...”

“Đây chính là thiên kiêu vô địch của Tiên Vực, mạnh như vậy sao?”

Hắn ta hoàn toàn không thể tin được, thậm chí thất hồn lạc phách.

Chương 428: Cường Thế Như Vậy, Người Bước Vào Phạm Vi Vạn Dặm, Chết

Phải biết tu vi của hắn ta là Bán Thánh cảnh, tại Càn Nguyên đại thế giới, đủ để đứng vào đám Chí Tôn trẻ tuổi hàng đầu, quét ngang cùng thế hệ, khó tìm địch thủ.

Nhưng trước mặt nam tử áo trắng này, có lẽ hắn ta còn không bằng sâu kiến.

Chênh lệch giữa hai người, căn bản không có cách nào đánh giá.

“Tên hậu bối này...” Sắc mặt bốn tên Tiểu Thiên Tôn của Càn Nguyên đại thế thay đổi, con ngươi co lại, tê cả da đầu.

Bọn họ vô cùng kiêng kị.

“Bái kiến Thần Tử.”

Cường giả Tiểu Thiên Tôn của Cố gia lên tiếng chào hỏi về phía chân trời, cũng rất chấn kinh với thực lực của Cố Trường Sinh.

Nhưng dù sao ông ấy cũng là người của Cố gia, biết được thiên phú của Cố Trường Sinh rất kinh khủng, rất nhanh đã tỉnh táo lại.

“Bái kiến Thần Tử!”

“Thần Tử uy vũ!”

Các tộc nhân còn lại của Cố gia cũng nhao nhao kích động hô lớn, rất phấn chấn, thanh thế rung trời, vang vọng sơn cốc.

Trong mắt bọn họ, Cố Trường Sinh nên cường đại như thế, quét ngang tất cả kẻ địch, quét ngang cửu thiên bát hoang.

Ong!

Hư không một trận mơ hồ, Cố Trường Sinh từ trên lưng Đồ Tiên bước ra một bước.

Sau một khắc, thân ảnh của hắn đã xuất hiện phía trên sơn cốc, đối diện với Tiểu Thiên Tôn của Cố gia, mỉm cười nói, “Không cần đa lễ.”

Lúc này, tất cả tu sĩ ở nơi này đều không dám coi nhẹ thân ảnh

mặc áo trắng này.

Vừa rồi hắn chỉ tiện tay chém ra một kiếm, đã khiến bọn họ vô cùng hoảng sợ hãi nhiên

“Nơi này xảy ra chuyện gì?” Cố Trường Sinh hỏi.

“Khởi bẩm Thần Tử, đây chính là Tiên Thiên Thần Linh Mộc tại thời kì tiên cổ, chuyện là thế này...” Tiểu Thiên Tôn Cố gia giải thích cho Cố Trường Sinh biết những chuyện xảy ra mấy ngày nay.

Mấy người Cố Minh Hoàng cũng bay tới, tự thuật lại chuyện đã trải qua.

Bao gồm chuyện phát hiện bảo vật ở nơi này, sau đó hấp dẫn mấy đạo thống Chuẩn Đế của Càn Nguyên đại thế giới đến đây.

Đương nhiên, Tiên Vực có rất nhiều thế lực đạo thống kiêng kị tại Cố gia, cũng không dám nhúng tay.

Nhưng bọn họ lại lựa chọn ở xung quanh quan sát, chuẩn bị đục nước béo cò.

Sau khi nghe xong, trong lòng Cố Trường Sinh bừng tỉnh, gật đầu nói, “Ta đã biết.”

“Vậy chuyện này giao cho Thần Tử đến xử lý, một mình ta thật sự không chống đỡ nổi.”

Tiểu Thiên Tôn của Cố gia cười ha ha một tiếng, nếu Cố Trường Sinh đã nói như vậy, ông ta cũng không phải lo lắng chuyện ở nơi này nữa.

Ánh mắt đám người Cố Minh Hoàng tràn đầy sùng kính, chờ Cố Trường Sinh quyết định.

Cố Trường Sinh khẽ vuốt cằm, sau đó nhìn quanh một vòng.

Tu sĩ ở xung quanh sơn cốc không đến trăm vạn, nhưng cũng có hơn mười vạn.

Đầu người như nước, tiếng người huyên náo.

Trên từng ngọn núi đều có khí tức và thân ảnh rất cường đại, đến từ các chủng tộc khác nhau, thậm chí trong âm thầm còn có tu sĩ Tiểu Thiên Tôn cảnh không hề lộ diện nữa.

Rất nhiều người đang nhìn Cố Trường Sinh, nhưng lại không dám đối mặt với Cố Trường Sinh, cảm thấy cảnh tượng trong mắt người trẻ tuổi này quá kinh khủng, tiên huy hừng hực, nguyệt hủy tinh trầm, vũ trụ khô kiệt, hiển hiện đủ loại cảnh tượng đáng sợ.

Làm người sợ hãi, rung động!

Không thể nghi ngờ, đây tuyệt đối là thiên kiêu vô địch thế hệ trẻ tuổi, kinh khủng đến ngập trời.

Mà lúc này.

“Tiên Thiên Thần Linh Mộc là do Cố gia ta phát hiện trước, thuộc về Cố gia ta.”

“Người cướp đoạt, giết không tha.”

“Trong phạm vi vạn dặm, người bước vào, cũng chết.”

Cố Trường Sinh liếc xung quanh, sau đó sừng sững trên không trung, áo trắng như tuyết, trên người có vô tận quang huy chảy xuôi.

Hắn bình tĩnh mở miệng, giọng nói bình thản, lại ẩn chứa bá đạo và lạnh lùng không thể nghi ngờ, trong nháy mắt truyền khắp tứ phương.

Cái gì?

Nghe vậy, tất cả tu sĩ của Càn Nguyên đại thế giới biến sắc, cho dù là người vừa rồi còn kiêng kị Cố Trường Sinh, hay là bốn vị Tiểu Thiên Tôn kia, trong mắt đều bốc lên hỏa quang, vô cùng phẫn nộ.

Nghe lời này, chính là muốn độc chiếm sơn cốc nơi đây, không cho người khác ngấp nghé đặt chân.

Đây là bá đạo bực nào.

Đơn giản chính là khinh người quá đáng, không đặt tất cả mọi người vào mắt!

“Các ngươi từ Tiên Vực hạ giới mà đến, hành động bây giờ có khác gì cường đạo chứ?” Một người khác lạnh lùng nói.

“Dựa vào cái gì chúng ta lại không có tư cách bước vào? Ta xem đám tu sĩ Tiên Vực các ngươi ỷ vào xuất thân, tự cho là cao hơn người một bậc, thật là buồn cười.”

“Vô địch thiên kiêu thì như thế nào, trong di tích Tiên Cổ, không phải do một mình ngươi quyết định.” Một vị tu sĩ trung niên, chính là Huyền Tôn cảnh trốn trong đám người, tự nhận khó bị phát hiện, không khỏi cười lạnh nói.

Lập tức, nơi đây liền bộc phát tiếng gầm to lớn, tất cả tu sĩ của Càn Nguyên đại thế giới đều không phục, đang lớn tiếng phát tiết nói.

Đối với tu sĩ từ Tiên Vực hạ giới mà đến, bọn họ hoàn toàn không có bất kì hảo cảm nào.

Mấy vị Tiểu Thiên Tôn sừng sững ở chân trời, được sương mù hào quang bao phủ cũng đang nhíu mày, sắc mặc nhìn không tốt, mang theo phẫn nộ.

Lời này Cố Trường Sinh chính là khinh thị tất cả mọi người, không đặt bọn họ vào mắt.

Đối với chuyện này, chỉ có tất cả đạo thống và thế lực ở Tiên Vực không ngoài ý muốn, bọn họ biết rõ Cố gia và Cố Trường Sinh kinh khủng và cường thế.

Đến Bất Tử hồ và Nguyên Thủy Hồ là thế lực bất hủ có được Tiên Vương trấn giữ, cũng bị hủy diệt.

“Việc này, chúng ta đứng xem kịch là được, nếu Cố gia đã nói như vậy, vậy chúng ta sẽ không nhúng tay.”

“Mặc dù Thần Linh Mộc trân quý, nhưng nếu trêu chọc đến Cố gia, trở về Tiên Vực sẽ dẫn phát thanh toán, vậy sẽ không tốt.” Mấy vị cường giả đến từ Tiên Vực nhẹ giọng nói, đồng thời cũng cảnh cáo

người phía sau.

Nếu không phải di tích Tiên Cổ đặc thù, có cấm chế Tiên Cổ bao phủ lối vào, khiến tu sĩ siêu việt Đại Thiên Tôn cảnh không thể vượt qua.

Nơi đây làm sao đến lượt đám tu sĩ Càn Nguyên đại thế giới có tư cách nói chuyện chứ?

Tùy tiện một vị Chân Tiên của Tiên Vực bước vào, đã có thể hủy diệt tất cả bọn họ rồi!

“Tư cách?”

“Trước mặt chủ nhân, ngươi còn muốn tư cách sao?”

“Đúng là muốn chết!”

Đồ Tiên hóa thành hình người, chiến kích tới tay, giọng nói lạnh lùng, con ngươi màu bạc khẽ động, tập trung vào người vừa nói năng lỗ mãng với Cố Trường Sinh.

Chương 429: Tu Sĩ Càn Nguyên Đại Thế Giới Kinh Sợ, Đại Thiên Tôn Hiện Thân

Vừa dứt lời, có uy thế kinh khủng quét ra!

Đồ Tiên động thủ, không cho phép Cố Trường Sinh bị người ta nói năng lỗ mãng như thế.

Nàng xuất hiện Pháp Thân, cao chừng vạn trượng.

Đồng thời, trên không trung xuất hiện chiến kích màu bạc, vô cùng thô to, giống như ngọn núi, uy thế ngập trời, đỉnh thiên lập địa, sau đó quét ngang mà xuống, giống như nặng ngàn tỉ tấn.

Mặc dù thực lực của Đồ Tiên không bằng Cố Trường Sinh, nhưng nàng cũng là thiên kiêu đỉnh cao, tất cả truyền nhân của các thế lực bất hủ, lúc cùng cảnh giới cũng chưa chắc là đối thủ của nàng.

“Tê! Nữ tử tóc bạc này thật đáng sợ, ít nhất cũng cùng cấp bậc với truyền nhân của thế lực bất hủ, đây là tùy tùng Thần Tử Cố gia dẫn từ Cửu U táng thổ về?”

“Chẳng lẽ thật sự là Ngân Huyết Thiên Long trong thần thoại cổ lão?” Giờ khắc này, rất nhiều tu sĩ của Tiên Vực không nhịn được hãi nhiên.

Cố Trường Sinh có thể khiến nàng cam tâm thần phục, đây chẳng phải chứng minh thực lực của Cố Trường Sinh còn cường đại kinh khủng hơn nàng rất nhiều sao?

Ầm ầm!

Khí tức trên người Đồ Tiên rất đáng sợ, khiến mỗi tấc hư không đều run rẩy.

Tất cả tu sĩ đều rung động, sắc mặt hãi nhiên, mấy vạn người muốn ngã trên mặt đất.

“Chết!” Nàng lạnh lùng nói, vẻ mặt Cố Trường Sinh lạnh nhạt, chắp tay sừng sững trên không trung, cũng không xuất thủ ngăn cản.

Trong di tích Tiên Cổ, hắn cần vì Cố gia dựng nên một tư thái vô địch cường hoành.

Nên có giết chóc, tự nhiên phải có.

Nếu không luôn có gia hỏa không biết sống chết khiêu khích.

Oanh!

Sau một khắc, chiến kích màu bạc cao tới mấy ngàn trượng, phịch một tiếng cắm trên đại địa, bộc phát ra uy thế không gì sánh nổi, ngân quang chiếu rọi cửu trọng thiên.

Lúc này có người kêu thảm, tiếng kêu vang lên không dứt, đồng thời đại địa vỡ nát, sơn mạch sụp đổ, giống như giấy, không chịu nổi một kích.

“Cứu...”

Vẻ mặt tên nam tử trung niên vừa nói năng lỗ mãng trở nên vô cùng hoảng sợ, cùng với hơn ba ngàn người, trực tiếp toàn diệt.

Lưỡi mâu cắm lên đại địa, ngân quang xen lẫn, đè chết tất cả mọi người nơi đó.

Đây là cảnh tượng thê thảm, tiên huyết bắn lên.

Sau đó đám tu sĩ của Càn Nguyên đại thế giới nổ tung, hơn ba ngàn tên tu sĩ sinh linh của các tộc lập tức hóa thành bùn máu.

“Dừng tay!”

“Ngươi...”

Sau khi phản ứng lại, mấy vị Tiểu Thiên Tôn kia không nhịn được biến sắc tức giận, nhưng cũng rất sợ hãi.

Bởi vì bọn họ phát hiện, nếu mình đơn đả độc đấu, khả năng rất lớn không phải đối thủ của nữ tử tóc bạc này.

Nàng cũng rất đáng sợ!

Trên đời này tại sao lại có yêu nghiệt khủng bố như vậy!

Một màn này, thật sâu kích thích tu sĩ của Càn Nguyên đại thế giới, bọn họ sợ hãi hoảng sợ, thần hồn rung động.

Đối phương hoàn toàn đối đãi với bọn họ như sâu kiến, không đặt ngang hàng.

“Đến bây giờ các ngươi còn không rõ tình huống sao?”

Cố Trường Sinh nhìn về phía mấy tên Tiểu Thiên Tôn của Càn Nguyên đại thế giới, nhàn nhạt mở miệng, “Không phải ta đang bàn điều kiện với các ngươi, mà là để các ngươi cút.”

Giọng nói hời hợt, nhưng giống như hỗn độn thiên lôi nổ vang, khiến lỗ tai của vô số tu sĩ chấn động, vô cùng đau đớn, chảy xuống máu tươi.

Đám tu sĩ Tiên Vực sớm biết tính cách của Cố Trường Sinh cũng

không chút nào ngoài ý muốn.

“Ghê tởm! Lại có ngày chúng ta bị một tên tiểu bối bức bách đến tình trạng này!”

“Sớm biết như vậy đã thông báo Thái Thượng trưởng lão tới trước!”

Sắc mặt mấy tên Tiểu Thiên Tôn này thay đổi, không cam lòng, nhưng cũng không có biện pháp.

Tiên Thiên Thần Linh Mộc, bọn họ cũng không muốn từ bỏ.

“Nếu có thể luyện hóa Thần Linh Mộc, nói không chừng có thể đạt được tất cả di tồn của vị Thần Linh kia, trực tiếp một bước lên trời, thành tựu vô thượng.”

Nghĩ tới đây, vẻ mặt bọn họ giãy dụa.

Đúng lúc này, Cố Trường Sinh bỗng nhiên nhíu mày, nhìn về phía chân trời.

“Lão đạo ngược lại muốn nhìn xem rốt cuộc người của Tiên Vực cường thế bá đạo đến tình trạng nào?”

Nương theo một câu nói như vậy.

Bên kia truyền đến khí thế kinh khủng mênh mông, huyết khí cuồn cuộn, che khuất bầu trời, vô cùng dồi dào.

Một tên lão đạo râu bạc trắng, hai mắt bình tĩnh thâm thúy, thân thể khô cằn từ chân trời chạy đến.

Ông ta mặc áo choàng trắng, khoảng sáu bảy mươi tuổi, tinh thần sáng láng, nhưng khẳng định không chỉ như mặt ngoài, chắc chắn ông ta đã sống vô cùng lâu rồi.

Bước chân của ông ta không nhanh, nhưng mỗi bước lại giống như lướt qua vô số không gian, lúc trước người vẫn ở nơi xa, trong hơi thở tiếp theo đã rơi xuống gần đó rồi.

Chỉ xích thiên nhai, súc địa làm thước, chính là như thế.

Rất hiển nhiên, đây là một lão đạo rất khủng bố, một thân tu vi ngập trời.

Một vị Đại Thiên Tôn, giáng lâm!

“Hắc Long tiền bối!”

Sắc mặt bốn vị Tiểu Thiên Tôn của Càn Nguyên đại thế giới đại hỉ, cùng nhau hành lễ nói.

“Là Hắc Long đạo trưởng! Đâu chính là một lão yêu nghiệt đã sống vô số năm, trong cơ thể có máu Chân Long! Số lượng cường giả chết trong tay ông ta nhiều vô số kể, thậm chí có mấy vị cùng cảnh nữa!”

“Quá tốt rồi, lần này có thể khiến đám tu sĩ Tiên Vực này biết, bên trong di tích Tiên Cổ, không hề kém Tiên Vực!”

“Tên thiên kiêu vô địch tại Tiên Vực này không thể là đối thủ của tồn tại Đại Thiên Tôn được.”

Các tu sĩ của Càn Nguyên đại thế giới cũng đều mừng rỡ kích động, không nhịn được reo hò.

Mặc dù giữa Đại Thiên Tôn và Tiểu Thiên Tôn chỉ khác nhau một chữ, nhưng thực lực lại chênh lệch như trời đất.

Đại Thiên Tôn, đã nắm trong tay lực lượng pháp tắc hoàn chỉnh.

Một cái trên trời, một cái dưới đất, chênh lệch không cách nào đánh giá.

Lúc này, bọn họ giống như có lực lượng, eo cũng đứng thẳng lên, trên mặt tươi cười.

Bởi vì bọn họ biết rõ, bên phía Tiên Vực, người mạnh nhất chính là Tiểu Thiên Tôn cảnh, tu sĩ siêu việt Đại Thiên Tôn cảnh không có cách nào bước vào nơi đây.

Cho nên bọn họ mới có dũng khí, không có sợ hãi.

Bên phía Tiên Vực, sắc mặt rất nhiều người đã trở nên ngưng

trọng.

“Lần này không biết Thần Tử Cố gia sẽ đối mặt như thế nào, dù sao cũng là một vị Đại Thiên Tôn a!”

“Hắn chỉ là Chí Tôn cảnh sơ kỳ, cách Đại Thiên Tôn nhiều lắm.”

Sắc mặt đám người Cố gia hơn đổi, dù sao trong bí cảnh, Đại Thiên Tôn cảnh đã là tồn tại vô địch.

“Đại Thiên Tôn trung kỳ?” Cố Trường Sinh nhíu mày nói, sau đó trong mắt hiện lên một vòng dị sắc.

Chương 430: Chí Cường Một Trận Chiến, Thực Lực Kinh Khủng Của Cố Trường Sinh

Tiểu Thiên Tôn và Đại Thiên Tôn cách nhau một cánh cửa, rất khó bước qua.

Mặc dù hắn có thể tuỳ tiện diệt sát Tiểu Thiên Tôn, nhưng đối mặt với Đại Thiên Tôn, cũng không biết mình có bao nhiêu phần thắng.

Tại cảnh giới này, ngoài so đấu pháp lực thần thông, còn có chưởng khống và vận dụng pháp tắc nữa.

Cho dù là sơ kỳ và trung kỳ, đều có khác biệt trời đất, đừng nói vượt qua một đại cảnh giới.

“Chủ nhân?” Đồ Tiên lộ ra vẻ mặt ngưng trọng, không nhịn được hỏi.

Sắc mặt Cố Trường Sinh bình tĩnh, khoát tay áo nói, “Không cần lo lắng, ta cũng muốn thử xem thực lực chân chính của mình bây giờ thế nào.”

Nói thật, từ khi đột phá trong Cửu U táng thổ đến nay, hắn còn chưa toàn lực xuất thủ, cho dù đối mặt với hải thú Tiểu Thiên Tôn có thân thể vô cùng to lớn kia, cũng là một kiếm chém giết, cực kì

nhẹ nhõm.

“Tê! Cốt linh hơn hai mươi tuổi, thực lực đã đạt đến Chí Tôn cảnh, thậm chí đã có thể tuỳ tiện chém giết Tiểu Thiên Tôn trung kỳ.”

“Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, lão đạo không thể tin được, đoán chừng cùng thế hệ không tìm thấy người thứ hai a?”

“Chậc chậc chậc, không phải một vị Tiên Đế chuyển thế chứ?” Hắc Long lão đạo xuất hiện ở chân trời, hai mắt như hai viên hạt châu màu vàng óng, thân thể khô cằn tràn ra khí tức khiến người ta kinh dị.

Thái độ của ông ta rất xem thường, đến gần Cố Trường Sinh, sau đó hít một ngụm khí lạnh, không nhịn được than thở, trong mắt đều là tinh quang.

Đồng thời, cũng rất sợ hãi thán phục và chấn kinh.

Khí tức của Đồ Tiên cũng khiến ông ta rất không thoải mái, đó là huyết mạch áp chế.

Lời Hắc Long lão đạo nói khiến tất cả tu sĩ của Càn Nguyên đại thế giới chấn kinh.

Cốt linh hơn hai mươi tuổi?

Đây rốt cuộc là yêu nghiệt kinh khủng gì vậy, trước đây chưa từng gặp, khoáng cổ thước kim.

Cố Trường Sinh hơi nhíu mày, sau đó mở miệng nói, “Chuyện này cũng không quan trọng.”

“Lão đạo muốn xem xem...” Hắc Long lão đạo lập tức nhướng mày, vung tay lên, thần hà tràn ngập, thôi diễn.

Một đạo quỹ tích huyền diệu xuất hiện, đan dệt ra đồ án thần bí, bay múa trong hư không, giống như vết tích của sao trời.

Có lực lượng quỷ dị bao phủ về phía Cố Trường Sinh.

Phốc...

Bỗng nhiên, thân thể ông ta chấn động, một ngụm tiên huyết phun ra, lộ ra hãi nhiên, tiếp cận Cố Trường Sinh.

“Làm sao có thể?”

“Muốn chết!” Trên mặt Cố Trường Sinh hiện lên một vòng lãnh ý, không ngờ tên lão giả này lại làm càn như vậy, dám ở trước mặt nhìn trộm hắn.

“Lớn mật!” Tất cả mọi người trong Cố gia cũng đều tức giận.

“Thể chất và huyết mạch kinh khủng trong truyền thuyết, nếu nuốt ngươi, lão đạo có thể có được tư chất vạn cổ không một, Đế vị một thế này, không người có thể tranh với ta.”

“Thậm chí là tiên vị, đều có khả năng.”

Hắc Long lão đạo lau tiên huyết trên khóe miệng, nụ cười như ngoác đến mang tai, vô cùng tham lam và cực nóng.

Giờ khắc này, trong mắt ông ta, Cố Trường Sinh chính là tuyệt thế tiên dược, không, còn trân quý hơn tuyệt thế tiên dược ngàn vạn lần.

Hắc Long lão đạo xuất thủ.

Ầm ầm!

Thiên địa run rẩy, pháp tắc bay tán loạn.

Giờ phút này, ông ta không giống con người, mà giống như một con quái vật khổng lồ, giống như man long vạn năm không xuất thế, thiên địa cũng bởi vì ông ta xuất thủ mà phát run.

Oanh!

Đạo bào mở ra, thần hà sáng chói, thần quang ngũ sắc ngút trời, bên cạnh từng ngọn núi lớn cũng bị nhấc lên, hóa thành bột mịn trên không trung.

Tất cả tu sĩ cũng đều tránh lui, bởi vì Đại Thiên Tôn quá mạnh, nếu giao thủ trong tinh không, một luồng ba động đã có thể hủy

diệt một tinh vực.

Cho dù là Tiểu Thiên Tôn cũng phải hãi nhiên, vội vàng rời khỏi nơi đây.

Mặc dù di tích Tiên Cổ đặc thù, nhưng vẫn khó có thể chống cự dư ba tràn ra.

Oanh!

“Ta cũng muốn xem, ngươi từ đâu mà có khẩu khí đó.” Cố Trường Sinh triển khai khí tức của mình, huyết khí kinh khủng mênh mông, như sơn mạch hùng hồn, xuyên qua phương thiên vũ này.

Tiên vụ lượn lờ, hỗn độn khí chìm nổi, giống như một vị Tiên Đế trẻ tuổi, đang quan sát nhân thế.

Cỗ khí thế này, rung động thiên khung.

Tất cả tu sĩ của Càn Nguyên đại thế giới run rẩy, sau đó hai chân không nhịn được quỳ phục trên mặt đất, như đối mặt với Thần Linh.

Đối mặt với uy áp của một vị Đại Thiên Tôn.

Sắc mặt Cố Trường Sinh không hề thay đổi, hắn đánh ra một quyền, sau lưng dâng lên từng mảnh ánh sáng.

Huy hoàng mà loá mắt, đại khí mà hào hùng, giống như từng vòng mặt trời dâng lên.

Keng!

Keng!

Keng!

Như thiên binh đang rèn đúc!

Nơi này tràn ngập khí tức thánh khiết siêu nhiên.

Tiên khí!

Hai đạo tiên khí hiển hiện bên người Cố Trường Sinh, có luân hồi chi lực và tịch diệt chi lực lưu chuyển.

Đây là một loại thần thông pháp tắc chí cường.

Hắc Long lão đạo đánh ra một kích kinh khủng, có thể tê liệt thiên địa, lại bị một quyền của Cố Trường Sinh đánh vỡ nát, hắc bạch xen lẫn, hôi sắc tràn ngập, lấy luân hồi chi lực và tịch diệt chi lực đánh nát pháp tắc!

Nơi đó trong nháy mắt bộc phát ba động vô cùng đáng sợ, giống như từng khỏa sao trời nổ tung, cũng giống như từng mảnh tinh vực hóa thành tro bụi.

“Chí Tôn cảnh tu luyện ra hai đạo tiên khí.” Hắc Long lão đạo không nhịn được chấn kinh, không ngờ một kích của mình lại bị Cố Trường Sinh ngăn trở.

“Cái này có gì mà kinh ngạc.” Cố Trường Sinh bình thản nói, một quyền đánh ra, nhục thân sáng lên, hỗn độn khí biến mất, bên trên nhục thân kinh khủng có tiên khí lượn lờ, có lực lượng pháp tắc.

Tất cả thế công trước mặt, đều bị trừ khử.

“Rất tốt! Rất tốt! Hợp ý lão đạo!” Sắc mặt Hắc Long lão đạo càng thêm tham lam.

“Chư thiên tinh đấu kiếm!”

Trong tay ông ta xuất hiện một chuôi phất trần cổ lão, lắc một cái, giống như xuất hiện một mảnh tinh đồ, hư không lập tức xuất hiện thần kiếm dày đặc.

Cái này giống như khắc xuống lực lượng pháp trận cường đại trong máu thịt mình, chính là vận dụng pháp tắc.

Trong nháy mắt xông ra, ba vạn sáu ngàn đạo kiếm quang như nắng gắt, cấp tốc bổ tới.

Đây là pháp tắc của cảnh giới Đại Thiên Tôn, một ý niệm có thể sụp đổ tinh hà.

Mỗi đạo thần kiếm chém ra đủ để đánh chết một vị Tiểu Thiên Tôn, có thể hủy tinh vực.

Ba vạn sáu ngàn đạo kiếm quang tề xuất, đúng là không thể tưởng tượng!

Chương 431: Chí Cường Một Trận Chiến, Thực Lực Kinh Khủng Của Cố Trường Sinh (2)

Giờ khắc này.

Nhật nguyệt vô quang, sơn hà thất sắc.

Trong hư không chỉ có ba vạn sáu ngàn đạo kiếm quang, tung hoành xen lẫn, như chư thiên sao trời ép xuống.

Bên trong di tích Tiên Cổ, rất nhiều tồn tại bị kinh động, nhìn về phương hướng này.

“Tồn tại cấp bậc này chiến đấu, chỉ dư ba đã có thể hủy diệt nơi này, quá đáng sợ.” Một vị Tiểu Thiên Tôn khẽ nói, thần hồn run rẩy, trong mắt giống như có thần quang lưu chuyển.

“A...”

Bỗng nhiên, có cường giả Chí Tôn vận chuyển bảo thuật nhìn lại, tròng mắt hóa thành thần kiếm, phù văn xoay tròn, lại đột nhiên kêu thảm, chảy xuống huyết lệ.

Không thể xem!

Tất cả mọi người sợ hãi, cấp bậc này giao thủ, đến Chí Tôn cũng không có tư cách đứng ngoài quan sát, kết cục rất thê thảm.

“Sao trời chi ý vận chuyển, pháp tắc sao trời sao?”

Đối mặt với vô số thần kiếm đang chém đến này, Cố Trường Sinh không nhịn được nhíu mày, sau lưng triển khai cánh Côn Bằng,

dùng tốc độ cực nhanh tránh né.

Đồng thời bên người lại hiển hiện một đạo tiên khí, dùng kiếm gãy Đại La chém tới, táng sinh áo nghĩa lưu chuyển, trong thoáng chốc thiên địa xuất hiện một dòng sống táng sinh bành trướng mãnh liệt, thôn phệ vô số sinh mệnh, táng diệt tất cả.

Đây là vận dụng Táng Sinh Kiếm Điển, ẩn chứa táng sinh chi lực.

Từng đạo thần kiếm vẫn diệt trong đó, không thể rơi xuống chút nào.

“Lại còn có một đạo tiên khí, xem ra ngươi còn không ít thủ đoạn!” Hắc Long lão đạo hừ lạnh, phất trần lại rung lên, thiên địa giống như đảo ngược, chính là càn khôn hủy diệt chi thuật, là thần thông đáng sợ mà ông ta đã học vô số năm qua.

“Đinh đinh đinh...”,

Theo Cố Trường Sinh xuất thủ, kiếm gãy Đại La giơ lên cao, thần quang đầy trời hóa kiếm, vô cùng kinh khủng, phát ra âm thanh đáng sợ, giống như một cái lò luyện chấn động.

Không phân cao thấp với thần thông của lão giả kia.

Một màn như thế khiến cho mọi người đều kinh hãi.

Cố Trường Sinh cường hoành, vượt ngoài tưởng tượng của bọn họ, không thể tin nổi.

“Lão đạo không tin hôm nay lại không trấn áp ngươi được!”

Giờ phút này, vẻ mặt Hắc Long lão đạo không tốt, lâu như vậy còn không bắt được một tên hậu bối Chí Tôn cảnh sơ kỳ, thực lực của đối phương, nằm ngoài dự đoán của ông ta.

Bên cạnh ông ta bắt đầu có khí tức huyền hoàng chìm nổi, không nhiều lời nữa.

Phất trần vung lên, lập tức tràn ra pháp tắc vô cùng vô tận, khiến nơi này bộc phát vô tận quang vũ, đáng sợ ngập trời.

“Nói nhảm nhiều quá.” Ánh mắt Cố Trường Sinh tỉnh táo, khẽ quát một tiếng.

Toàn thân hắn cũng đàn sáng lên, các tế bào đều truyền đến lực lượng bành trướng.

Giờ khắc này, một đạo thần hoàn giống như một vòng hỗn độn mặt trời từ chân trời dâng lên, hiển hiện sau lưng Cố Trường Sinh, giống như sừng sững trong một thế giới khác.

Oanh!

Một đạo hỗn độn nguyệt ấn, một đạo hỗn độn thiên ấn, to lớn như sơn mạnh rủ xuống, thôi động mà đi, ầm ầm nghiền ép lên thiên khung.

“Đây là chiêu thức gì? Lấy lực phá hết tất cả?” Hắc Long lão đạo lần nữa biến sắc, cảm giác được lực lượng kinh khủng, sau đó cắn răng một cái, tinh huyết phun lên phất trần, lập tức có quang mang ngàn vạn trượng, chiếu rọi thiên khung!

Đông!

Đông!

Đông!

Thiên khung bị đánh đến run rẩy, hư không vang lên, thanh thế vô cùng doạ người.

Cố Trường Sinh và Hắc Long lão đạo không ngừng giao thủ, dùng chưởng đối cứng với phất trần, rung động bốn phương tám hướng.

Không thể nghi ngờ.

Hắc Long lão đạo cường đại viễn siêu bất kì kẻ địch nào mà Cố Trường Sinh đã gặp, không hổ là lão yêu nghiệt Đại Thiên Tôn đã thành danh vô số năm.

Thậm chí chuôi phất trần này của ông ta có thể trở thành đế khí, dùng vô thượng vật liệu tạo thành, uẩn dưỡng vô số năm, không thể phá vỡ.

Khóe miệng Cố Trường Sinh có vết máu chảy xuống, hỗn độn khí lượn lờ trong máu, một giọt rơi xuống, phía dưới có mảng lớn sơn mạch bị nện thành bột mịn.

Tất cả tu sĩ của Càn Nguyên đại thế giới hãi nhiên hoảng sợ, trong máu ẩn chứa hỗn độn khí, một giọt liền áp sập mảng lớn sơn mạch trong di tích Tiên Cổ, chẳng phải ở ngoại giới sẽ nện sao trời thành tro tàn sao?

Răng rắc một tiếng!

Trên phất trần có mảng lớn đường vân bị ma diệt, sau đó từ đó nứt ra, cứ thế bị Cố Trường Sinh cắt đứt.

Hắn đang ma luyện quyền pháp của mình, Hỗn Nguyên Giới Tâm Thần Quyền đã đạt tới cảnh giới tâm ý hợp nhất.

Một quyền rơi đập, như vũ trụ lật úp!

Nắm tay của Cố Trường Sinh đã nứt ra, máu me đầm đìa.

“Nhục thân của tên gia hỏa là chuyện gì vậy?” Hắc Long lão đạo sợ hãi, cánh tay cũng run lên, chấn kinh hơn bất kì ai, nếu không có phất trần, tuyệt đối cánh tay ông ta đã sớm đứt gãy rồi.

Ngay trong khoảnh khắc ông ta sợ ngây người.

Soạt!

Giữa thiên địa bỗng nhiên có âm thanh như thủy triều truyền đến!

“Đại Thiên Tôn, không gì hơn cái này!” Trong cơ thể Cố Trường Sinh vang lên âm thanh ầm ầm, lực sinh mệnh mênh mông tràn ngập, sau đó vết thương trên thân thể hồi phục như cũ.

Sau lưng hắn, có vạn vạn quang hoa bộc phát, giống như vạn vạn đạo thần hà, chiếu rọi thiên hạ.

Một vùng biển xanh vô tận hiển hiện trên hư không.

Vô ngần vô biên, tiên vụ lượn lờ bên trên, trong biển xanh, hỗn độn thủy triều dâng, giống như có thể bao phủ vũ trụ.

Một gốc thanh liên chống trời sừng sững trong biển xanh, quấn quanh nồng đậm tiên khí và hỗn độn khí, xa xưa lại tuyên cổ.

Những hạt tròn nhỏ bé kia như tinh thần nhật nguyệt, đang rung động ầm ầm.

Hỗn Độn Chủng Thanh Liên!

Dị tượng kinh khủng như chấn thế này khiến tất cả tu sĩ dại ra, sau đó toàn thân rung động, bất luận là tu vi nào, giờ phút này cũng mở to hai mắt nhìn.

Gốc thanh liên này bỗng nhiên kéo dài ra, lá sen từ giữa trời rủ xuống, che khuất bầu trời!

“Làm sao có thể?”

“Đây là cái gì! ?”

Hắc Long lão đạo cũng bị trấn trụ, sau đó cảm giác có lực lượng vô cùng kinh khủng bao phủ xuống, giống như bị đại đạo nghiền ép, xương cốt răng rắc vỡ ra, tuôn ra từng đoàn huyết vụ!

Ông ta dùng tất cả thủ đoạn cũng khó có thể tránh thoát, xác thực mà nói, trong khoảnh khắc này ông ta không thể tránh thoát.

Hắc Long lão đạo sợ hãi từ tận linh hồn!

“Kết thúc thôi!” Cố Trường Sinh nhẹ giọng nói, tốc độ nhanh đến cực hạn, nhanh chóng tới gần.

Phi Tiên Chi Lực biến thành tiên khí, hiển hiện bên người, gia trì dưới thân hắn.

Hỗn độn khí sôi trào, một phương phương thế giới hiển hiện!

Một quyền này giống như vạn vạn quân hỗn độn thủy triều rơi đập, giống như tầng tầng vũ trụ rơi đập, trực tiếp khiến hư không nơi đây vỡ tan!

Ầm!

Lúc này Hắc Long lão đạo đã nổ thành một đoàn huyết vụ!

“Làm sao có thể...” Nguyên thần của ông ta vô cùng hoảng sợ, muốn trốn vào hư không chạy trốn.

Kết quả Cố Trường Sinh sớm đã đoán trước, nguyên thần hóa thành cửu sắc lưu ly, cầm kiếm gãy Đại La trong tay, ong một tiếng, từ thức hải đuổi kịp nguyên thần của ông ta, dùng Chỉ Qua Quyết trảm diệt!

Nguyên thần của tên Đại Thiên Tôn kia không thể địch lại Chỉ Qua Quyết!

Hắc Long lão đạo, vẫn lạc! _

Chương 432: Bản Nguyên Tiên Thiên Thần Linh, Trợ Giúp Cố Minh Hoàng

Mưa máu ngập trời, thần quang chói lọi, ẩn chứa khí tức pháp tắc, giống như mưa to, từ không trung vẩy xuống.

Sau đó nguyên thần cửu sắc lưu ly của Cố Trường Sinh ôm kiếm chém tới, vượt qua không gian, chôn vùi nguyên thần của Hắc Long lão đạo.

Một màn này, khiến tất cả các tu sĩ trong phạm vi mười vạn dặm rung động.

Hoàn toàn tĩnh mịch!

Ngoại trừ yên tĩnh, không còn âm thanh khác!

Tất cả tu sĩ của Càn Nguyên đại thế giới hãi nhiên, không tìm ra bất kì ngôn ngữ nào để hình dung tâm trạng của mình lúc này.

Hắc Long lão đạo, đường đường là cường giả khủng bố cấp bậc Đại Thiên Tôn, chính là một lão yêu nghiệt tại Càn Nguyên đại thế giới, tung hoành ngàn vạn năm, đến các đạo thống Đế cấp cũng rất kiêng kị ông ta.

Nhưng bây giờ lại vẫn lạc trong tay một thanh niên đến từ Tiên Vực.

Không thể không nói, một màn này quá rung động, giống như một giấc mơ, không thể tưởng tượng được, khiến người ta không dám tin.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, sẽ không ai tin tưởng.

Sau đó, nơi đây bộc phát thủy triều to lớn.

Tất cả tu sĩ của Càn Nguyên đại thế giới, cho dù là tu vi nào, đều hóa thành từng đạo lưu quang, khống chế bảo khí và phi thuyền, hoảng sợ bay đi.

“Đây đúng là không phải người a..”,

“Nhục thân có thể so với Đế khí đi!”

“Trẻ tuổi như vậy, lại kinh khủng đến trình độ này, rốt cuộc hắn tu luyện thế nào vậy?”

Rất nhiều thiên kiêu trẻ tuổi toàn thân run rẩy, da đầu muốn nứt.

Hôm nay, cảnh tượng bọn họ nhìn thấy đã đả kích bọn họ không nhẹ, đạo tâm vỡ ra, tràn ngập tuyệt vọng.

Thử hỏi cùng thế hệ, ai có khả năng đánh một trận với hắn?

Không khác gì ếch ngồi đáy giếng, hôm nay cuối cùng đã biết được Côn Bằng lớn thế nào.

Trái lại, bên phía Tiên Vực, mặc dù đám tu sĩ của rung động, nhưng còn dễ dàng tiếp nhận hơn đám tu sĩ của Càn Nguyên đại thế giới rất nhiều.

Dù sao... Rất nhiều người ở Tiên Vực đã được chứng kiến Cố Trường Sinh đánh vỡ rất nhiều ghi chép thần thoại.

Hơn nữa rất nhiều người coi thường đám tu sĩ của Càn Nguyên đại thế giới, lộ ra mỉm cười.

“Một đám thổ dân mà thôi, ỷ vào đặc thù ở nơi đây, cho là mình ghê gớm, nhưng dưới quang huy của thiêu kiêu Tiên Vực chúng ta, bọn họ còn không bằng hạt gạo.”

“Đừng nói đến truyền nhân Cố gia, phàm là truyền nhân của thế lực bất hủ, đều có thể tuỳ tiện quét ngang bọn họ. Mặc dù nữ tử trong thập đại danh sách của Cố gia kia còn chưa xuất thủ, nhưng thực lực tuyệt đối rất mạnh.”

“Chỉ là bọn họ không biết mà thôi.”

Nói thế nào, Cố Trường Sinh cũng đến từ Tiên Vực.

Đương nhiên bọn họ cũng cảm thấy vinh dự.

Sau đó, khu vực di tích Tiên Cổ di này như bộc phát động đất, tin tức truyền ra, dẫn phát oanh động.

Cho dù là tu sĩ Tiên Vực hay là tu sĩ của Càn Nguyên đại thế giới, đều hãi nhiên hoảng sợ.

Rất nhiều tu sĩ của Càn Nguyên đại thế giới không rõ ràng lắm, sau đó thăm dò biết được lai lịch của Cố Trường Sinh, bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, nửa ngày chưa tỉnh hồn.

Đến từ gia tộc rất cường đại ở Tiên Vực, trong tộc ít nhất có năm vị Tiên vương tọa trấn.

Đồng thời cũng là người mạnh nhất thế hệ trẻ tuổi tại Tiên Vực, còn là Hỗn Độn Thể trong truyền thuyết.

Quét ngang vô địch!

Vạn cổ không một!

Trên đời vô song!

Vài tin tức, lại lớn đến đáng sợ, khiến vô số người sợ hãi hoảng sợ.

Tiên Vực biết bao rộng lớn vô ngần, cương vực vô biên, chủng tộc mọc như rừng, đạo thống ngàn vạn, thiên kiêu vô cùng vô tận.

Người kia lại được cả Tiên Vực công nhận!

Đây chuyện kinh khủng hãi nhiên biết bao!

“Mảnh sơn cốc này, Cố gia chúng ta chiếm cứ.”

“Chư vị đồng đạo, xin hãy rời đi.” Sau khi phấn chấn, rất nhiều tộc nhân của Cố gia bắt đầu khu trục tu sĩ ở nơi này.

Bọn họ đến từ các đạo thống khác nhau ở Tiên Vực, giờ phút này cũng không thể không cười khổ rời đi, không dám ở lâu.

Nói đến, Cố gia đã rất khách khí rồi, xem như nể tình cùng đến từ Tiên Vực, không động thủ với bọn họ.

Trên ngọn núi, Cố Trường Sinh đứng chắp tay, khí tức sớm đã bình ổn, áo trắng không nhiễm trần thế, vô cùng siêu nhiên xuất trần.

Căn bản không có dáng vẻ sau khi đại chiến một trận.

“Vừa rồi giao chiến, mảnh sơn cốc này lại không bị hủy đi, xem ra hẳn là tồn tại cấm chế.”

Cố Trường Sinh nói, đánh giá phía trước, trong sơn cốc, gốc thần mộc như dùng hoàng kim chế tạo kua vô cùng mịt mờ, tràn ngập thánh khiết và thần thánh.

“Khi còn sống, chắc hẳn vị Thần Linh này rất cường đại, được thiên địa chiếu cố, thực lực có lẽ đã gần tiên.”

Vẻ mặt hắn hơi ngạc nhiên, lại nhìn thấy một bóng người trên đoạn cổ mộc màu vàng óng ngồi xếp bằng, phía sau có thần quang bao phủ, tỏa ra vô tận thần thánh chi ý.

Ngay lúc đó, gốc Thần Linh Mộc kia lay động, quang huy lấp lóe.

Bên tai tất cả mọi người trong Cố gia đều vang lên tiếng tụng kinh, lớn như lôi âm, ầm ầm vang vọng, mang theo một cỗ uy áp hào hùng vô tận.

Trong thoáng chốc, một vị Thần Linh xuất hiện ở phía trước, muốn độ hóa tất cả mọi người trong Cố gia.

“Giả thần giả quỷ.”

“Thần Linh chân chính cũng không dám làm càn trước mặt Cố gia ta, tàn thần sau khi chết, cũng dám quấy phá?”

Không ít người của Cố gia hừ lạnh nói, trong huyết mạch có dị tượng hiển hiện, cổ lão mà tôn quý, giống như áp đảo tất cả.

Những dị tượng này hoàn toàn nghiền nát âm thanh tụng kinh truyền đến tai bọn họ, tất cả kim sắc thánh huy phía trước rất nhanh đã biến mất không thấy gì nữa.

Cảnh tượng trong sơn cốc trở nên vô cùng rõ ràng.

Rất nhanh, từng đạo thần hồng đi lên phía trước, thi triển thủ đoạn, chuẩn bị hái Thần Linh Mộc.

“Thần Tử, bên trong Tiên Thiên Thần Linh Mộc ẩn chứa bản nguyên Tiên Thiên Thần Linh thần túy, có lẽ có thể trợ ngươi cảm ngộ pháp tắc Tiên Thiên trong đó, lần nữa đột phá.”

Bên cạnh, một làn gió yếu ớt mang theo hương thơm xông đến, Cố Minh Hoàng đi đến bên cạnh Cố Trường Sinh nói.

Trong tay nàng cầm một khối bản nguyên màu vàng kim lớn bằng chậu rửa mặt, rực rỡ như hoa.

Đây chính là bản nguyên Thần Linh mà mấy người Cố gia đã cô đọng được từ Thần Linh Mộc.

Chương 433: Bản Nguyên Tiên Thiên Thần Linh, Trợ Giúp Cố Minh Hoàng (2)

So sánh khối bản nguyên trong tay nàng với những người còn lại đã lớn hơn rất nhiều, người khác chỉ bằng bàn tay, hoặc bằng nắm đấm mà thôi.

“Tiên Thiên pháp tắc?” Cố Trường Sinh tiếp nhận bản nguyên Thần Linh, quét mắt nhìn tu vi Bán Thánh cảnh bây giờ của nàng, ánh mắt lóe lên nói, “Ngươi tự chém nhiều lần làm gì?”

Cố Minh Hoàng không ngờ Cố Trường Sinh vừa liếc mắt nhìn mình đã phát hiện dị thường, đành liếc mắt nói, “Minh Hoàng không có tư chất như Thần Tử, không tự chém mấy lần, làm sao có thể có căn cơ trước Thánh Nhân không tì vết hoàn mỹ được?”

Thân là một trong thập đại danh sách của Cố gia, tự nhiên tư chất của nàng không cần nhiều lời, trong bất kì thế lực bất hủ nào, đều có thể xem là truyền nhân bồi dưỡng...

Tự chém trước khi thành đạo.

Cũng chỉ có người to gan tự tin như nàng mới có thể làm ra.

“Dã tâm cũng không nhỏ.” Cố Trường Sinh cười, bên trong thập đại danh sách của Cố gia, bây giờ cũng chỉ có Cố Minh Hoàng còn chưa đột phá Thánh Nhân cảnh.

Những người còn lại tu luyện tương đối nhanh, đã đến Chí Thánh cảnh, thậm chí chuẩn bị đột phá Đại Thánh cảnh.

Lúc trước hắn còn có chút nghi hoặc, hiện tại xem ra đây là lựa chọn của Cố Minh Hoàng.

“Nếu không sẽ không có tư cách trở thành phụ tá đắc lực của Thần Tử.” Cố Minh Hoàng cười, dung mạo thanh tuyệt lại vũ mị, nói, “Ta có lạc ấn Thần Hoàng, con đường tu hành sẽ xuất hiện cái bóng của người khác, ta muốn chém nó, mới có thể đi ra đạo của mình.”

Thập đại danh sách của Cố gia cũng được ký thác kỳ vọng, hi vọng tương lai sẽ trở thành phụ tá đắc lực của Cố Trường Sinh.

“Có lẽ ta có thể giúp ngươi một chút.” Nghe vậy, trrong mắt Cố Trường Sinh lóe lên tiên ý sáng chói, nói.

“Thần Tử... Ngươi nói, giúp ta một chút?” Cố Minh Hoàng sững sờ, nhưng không hề hoài nghi Cố Trường Sinh.

Xùy!

Sau một khắc, một đạo Hỗn Độn Chân Hỏa vô cùng thần bí huyền diệu nhảy lên đầu vai Cố Trường Sinh, sáng chói lóa mắt, vô cùng

thần bí.

Đạo hỏa diễm này từ vô số phù văn tạo thành, tựa như từng tiểu thế giới ngưng tụ, giống như có thể đốt cháy tất cả.

“Đây là đạo hỏa diễm thần bí kia của Thần Tử, Hỗn Độn Chân Hỏa trong truyền thuyết sao?” Sắc mặt Cố Minh Hoàng đại chấn, lần đầu tiên nhìn thấy đạo hỏa diễm này, còn thần bí hơn nàng tưởng tượng rất nhiều, tràn ngập lực lượng khác thường, hư không vô cùng mơ hồ, quy tắc nơi đây bị trừ khử.

“Lát nữa sẽ hơi đau, kiên trì một chút.” Cố Trường Sinh nói.

“Ta biết rõ, mong Thần Tử thương tiếc.” Cố Minh Hoàng nháy mắt mấy cái, hé miệng cười một tiếng, bên tai ửng đỏ nói.

Cố Trường Sinh lắc đầu, biết bản thân đã bị nàng trêu ghẹo.

Ong!

Hư không run lên!

Sau đó, Hỗn Độn Chân Hỏa lắc một cái rơi về phía nàng, từng sợi hỏa quang rủ xuống, như hỗn độn khí, thần hà lập tức che mất bốn phương tám hướng.

Lại như thiên đao sáng chói, ẩn chứa vô tận huyền diệu, phát ra âm thanh nứt gãy trong trẻo, trong nháy mắt khiến thân thể mềm mại của Cố Minh Hoàng run lên, cơn đau nhức kịch liệt truyền khắp linh hồn.

Đây là đang chém đi lạc ấn Thần Hoàng trời sinh bên trong khí tức của nàng.

Nếu không, cuối cùng nàng sẽ đi lên con đường xưa của Thần Hoàng.

Mặc dù Thần Hoàng là một trong ngàn vạn thần thái của Chân Hoàng, nhưng chí hướng của Cố Minh Hoàng không chỉ như vậy.

“Đau quá...” Nàng kêu đau, còn đau hơn bản thân tự chém rất nhiều.

“Thần Tử, ngươi gạt ta...” Nàng nước mắt đầm đìa nói.

Hỗn Độn Chân Hỏa vô cùng huyền diệu, thậm chí có thể trợ giúp huyết mạch sinh linh phản tổ.

Cho nên Cố Trường Sinh nhanh chóng trợ giúp Cố Minh Hoàng giải quyết vấn đề tu hành.

Cố Minh Hoàng nhìn vào mắt hắn, mang theo một chút xấu hổ.

Trong quá trình tiêu trừ lạc ấn Thần Hoàng, xem như nàng đã mất hết mặt mũi trước mặt Cố Trường Sinh rồi.

Đối với chuyện này, Cố Trường Sinh cũng chỉ lắc đầu cười một tiếng.

Sau đó, hắn cũng không có lựa chọn ở cùng một chỗ với Cố Minh Hoàng và các tộc nhân, mà rời khỏi nơi đây, Đồ Tiên tiếp tục chở hắn đi đến chỗ sâu trong di tích Tiên Cổ.

Ven đường đều là núi lớn hùng vĩ, ngàn vạn dặm cổ lâm.

Cổ thụ che khuất bầu trời, to đến mấy chục người mới ôm hết, cành cây từng cục, tiên vụ lượn lờ, trời quang mây tạnh, tràn ngập sinh cơ và tiên ý.

Rất nhiều khí tức cường đại biến mất trên núi lớn di tích, thần thông xen lẫn, quang hoa chói lọi, khắp nơi đều có giao chiến kinh thế, hoặc là xuất hiện cổ khí nào đó, tỏa ra ánh sáng lung linh, hoặc là tiên thảo cổ lão, mùi thuốc tràn ngập vạn dặm.

Vô số tu sĩ đang cướp đoạt.

Ngay cả Tiểu Thiên Tôn cũng xuất hiện mấy vị, trong lúc xuất thủ tạo ra ba động kinh khủng, thần quang ngút trời, rung động thương khung.

Đây là một trận loạn chiến, cho dù là tu sĩ Tiên Vực, hay là tu sĩ của Càn Nguyên đại thế giới, đều đang chém giết lẫn nhau.

Thỉnh thoảng Cố Trường Sinh đảo mắt nhìn qua, cũng không để ý, cho dù là bản nguyên Tiên Thiên Thần Linh kia, thật ra cũng đối

với hắn cũng không có tác dụng lớn.

Đám cổ khí, tiên thảo này, càng không lọt vào mắt hắn.

Trên đường.

Cố Trường Sinh cũng nhìn thấy không ít tộc nhân, bao gồm Cố Quang Minh và Cố Tinh Thần trong thập đại danh sách, cường hoành vô biên, chiến lực ngập trời, ngày càng ngạo nghễ, quét ngang một phương, mang theo tùy tùng của bọn họ.

NhưngCố Trường Sinh phát hiện bọn họ không gặp phiền phức, cũng không hiện thân quấy rầy, mà tiếp tục tiến lên.

Đương nhiên, hắn cũng gặp không ít tu sĩ Càn Nguyên đại thế giới có tâm tư làm loạn, không biết đến thân phận của hắn, chuẩn bị xuống tay với hắn.

Những người này, không thể nghi ngờ, đều hình thần câu diệt, chết không thể chết lại.

Ba ngày sau.

Sau khi xâm nhập trăm vạn dặm, số lượng tu sĩ ở nơi đây ít hơn rất nhiều, nhưng di tích Tiên Cổ rất rộng lớn, khí tức của hung thú kinh khủng nhiều hơn, mạnh mẽ mênh mông, giấu ở tứ phương.

Cố Trường Sinh nhìn thấy một vị Tiểu Thiên Tôn, ngộ nhập vào một cửa hang, kết quả bị hỏa quang trên một gốc Hỏa Kim Đằng bên cạnh thiêu đốt, lập tức hóa thành tro tàn, đến nguyên thần cũng không trốn thoát, bị đốt thành bột mịn.

Nơi đây hung hiểm, vượt qua bên ngoài.

“Ở phụ cận có trận văn Tiên Cổ, tu sĩ bình thượng ngộ nhập, tuyệt đối dữ nhiều lành ít.” Cố Trường Sinh nhẹ giọng nói, sừng sững trên một đỉnh núi, nhìn ra xa.

“Nơi đó chính là chỗ rất sâu trong di tích sao?” Đồ Tiên hiếu kỳ nói.

Chương 434: Di Tích Dị Thường, Cố Trường Sinh Dị Sắc, Thiên Kiêu Hai Phương Tranh Phong

Tầng tầng tiên vụ che lấp, sương mù nặng nề, nhưng có thể mơ hồ nhìn thấy một tòa cung điện to lớn, vàng son lộng lẫy đứng lặng ở chỗ rất sâu.

Nhật nguyệt chìm nổi, sao trời vờn quanh, hình như có tiên âm truyền ra, huyền diệu vô tận, giống như là nơi ở của Thiên Đế thời kì cổ lão.

Cố Trường Sinh không nói gì, dùng tiên đồng dò xét, phát hiện chỗ rất sâu to lớn trang nghiêm, thần thánh không thể xâm nhập, khí thế khủng bố tận diệt xung quanh, có thể khiến tất cả sinh linh thần phục.

“Theo tin tức truyền về, phát hiện một cánh cửa ra vào màu đen quỷ dị ở nơi đó.”

“Trước của ra vào, có rất nhiều thi thể nằm ngang...” Cố Trường Sinh khẽ chớp mắt, chẳng biết tại sao, nơi đó thần thánh thánh khiết, lại cho hắn cảm giác không thoải mái, giống như không chân thực.

Bỗng nhiên, ở nơi rất xa có thần quang ngút trời, vạn đạo kiếm khí màu vàng dâng lên, vạn vạn đạo quang mang, giống như một vùng biển, óng ánh tại chân trời.

“Đây là có người đang giao chiến sao?” Đồ Tiên nói.

Ba động từ xa xôi truyền đến, mặc dù không phải rất mạnh, nhưng hai bên giao chiến, ít nhất cũng từ cấp độ Chuẩn Chí Tôn trở lên.

Cố Trường Sinh gật đầu mở miệng, “Là hai vị thiên kiêu trẻ tuổi, nhưng khí tức này có chút quen thuộc, truyền nhân của tộc Kim Sí Đại Bằng?”

Trong đầu chắn hiển hiện một thân ảnh kiệt ngạo.

Hai người từng gặp nhau tại cổ thành Vọng Nguyệt, cùng xông qua Phi Tiên Lâu, chính là một vị Chí Tôn trẻ tuổi tuyệt cường, xưng tôn cùng thế hệ.

Nơi đó dâng lên ba động kịch liệt, chân trời tràn ngập các loại quang hoa chói lọi, thần phù lấp lóe, liên miên không dứt, vang lên tiếng lốp bốp, giống như thiên lôi.

Trong nháy mắt rất nhiều tu sĩ xung quanh chú ý tới một màn này, bên trong mắt lấp lóe tinh mang, không ai là kẻ yếu, đều hóa thành cầu vồng bay về phía đó, suy đoán là hai người phát hiện dị bảo, đang xuất thủ tranh đoạt.

“Chủ nhân, chúng ta có đi xem một chút không?” Đồ Tiên dò hỏi.

“Đi, nhưng không cần lộ ra.” Cố Trường Sinh lời ít ý nhiều, sau đó quét mắt nhìn đại thế thiên địa phía dưới, trong lòng đang yên lặng suy nghĩ cái gì đó.

Các nơi ở Tiên Vực đều đang đồn di tích Tiên Cổ chính là nơi tạo hóa của một vị Tiên Vương, thậm chí là một vị Chuẩn Tiên Đế, ẩn chứa vô thượng cơ duyên.

Nhưng bây giờ Cố Trường Sinh thấy, nơi đây đơn giản chính là một mảnh Tiên Cổ mà thôi.

Ngoại trừ đám tiên dược và cổ khí kia, cũng không có cơ duyên đặc thù gì, đến cổ thiên công, thần thông cũng không thấy một bộ.

“Nếu đúng là nơi tạo hóa của Chuẩn Tiên Đế, sao đám Tiên Vương ở Tiên Vực kia có thể ngồi yên được?” Cố Trường Sinh lắc đầu, mắt lộ ra dị sắc.

Mục đích chủ yếu hắn đến nơi này, cũng không phải vì cơ duyên tạo hóa của Chuẩn Tiên Đế.

Trước đó, hắn cần phải rõ ràng nơi đây dị thường.

Ngay lúc đó!

Bạch!

Bạch!

Bạch!

Từng đạo cầu vồng dùng tốc độ đáng sợ bay về phía đó, chân trời đều là bóng người, sừng sững ở các phương, sương mù nồng đậm bao phủ, vô cùng cường đại.

Yếu nhất cũng là một vị Thánh Nhân.

“Hai tên hậu bối trẻ tuổi đang giao phong, nhưng khí tức này đã rất dọa người rồi, thậm chí rất nhiều Chuẩn Chí Tôn cũng không phải đối thủ của bọn họ?” Một vị Chí Tôn không nhịn được cả kinh nói, nhìn chằm chằm hai thân ảnh phía trước.

“Hai vị thiên kiêu trẻ tuổi Đại Thánh cảnh, thực lực này khiến người ta kinh hãi.” Một vị Huyền Tôn gật đầu nói.

“Nhưng so sánh với vị kia, vẫn là kém hơn rất nhiều...” Bên cạnh một vị lão giả lắc đầu nói, cũng là Huyền Tôn cảnh, đến từ Càn Nguyên đại thế giới.

Ở những nơi còn lại cũng có khí tức đang chạy đến, đều là thế hệ trẻ tuổi, ánh mắt lập lòe, nghe hỏi mà tới.

Ở giữa bầu trời!

Một bóng người thẳng tắp đứng chắp hai tay sau lưng, sáng chói như tiên kim rèn đúc mà thành, có một đầu hư ảnh Kim Sí Đại Bằng hiển hiện, khí tức chấn nhiếp chư thiên, bành trướng ngập trời.

Hai con ngươi lạnh lẽo, từng sợi lông thần như Thiên Kiếm, chói lóa mắt, ẩn chứa phong mang tuyệt thế, vang vọng khắp nơi.

Chính là truyền nhân của tộc Kim Sí Đại Bằng, Kim Bằng, bây giờ tu vi chính là Đại Thánh cảnh.

Đối diện với Kim Bằng là một vị nam tử trẻ tuổi, cũng một thân Kim Giáp, vẻ mặt rất bình tĩnh, hắn ta ngồi xếp bằng ở hư không, dáng vẻ trang nghiêm, giống như một vị Thần Tướng vô địch hàng thế.

Khí tức đáng sợ bức người, cũng là Đại Thánh cảnh.

Nhưng hắn ta không thuộc về Tiên Vực, mà đến từ Càn Nguyên đại thế giới.

“Hắn ta là Cấn Cổ, là Chí Tôn trẻ tuổi đến từ tộc Kim Linh.” Rất nhiều tu sĩ trẻ tuổi của Càn Nguyên đại thế giới nhận ra hắn ta, có chút chấn kinh, mắt lộ dị sắc.

“Cấn Cổ a, không ngờ mạnh như hắn cũng gặp đối thủ, không thể đánh bại đối phương.” Có nữ tử trẻ tuổi thở dài nói, cảm thấy tiếc hận.

Tộc Kim Linh chính là một chủng tộc cổ lão tại Càn Nguyên đại thế giới, không kém gì đạo thống Đế cấp.

Cấn Cổ càng là thần nhân ngút trời, lúc sinh ra đã có các loại dị tượng và số mệnh gia thân, hai tay ngưng tụ thần ấn cổ lão mà sinh, chiến lực ngập trời, vô cùng cường đại, quét ngang một đời.

Nhưng thời gian trước lại nghe nói Cấn Cổ bại bởi một nhân vật vô danh thần bí, dẫn phát Càn Nguyên đại thế giới oanh động.

Dù vậy, trong lòng bọn họ, Cấn Cổ vẫn có ý nghĩa phi phàm, chính là một trong những người mạnh nhất trong thế hệ trẻ tuổi tại Càn Nguyên đại thế giới.

Hiện nay, trong di tích Tiên Cổ, lại gặp được một vị thiên kiêu trẻ tuổi, còn khó bắt được, giằng co hồi lâu.

Đương nhiên, rất nhiều tu sĩ tại Càn Nguyên đại thế giới không biết Kim Bằng.

Chỉ có tu sĩ Tiên Vực lộ ra chấn kinh.

Phải biết Kim Bằng chính là truyền nhân của tộc Kim Sí Đại Bằng, từng lực áp rất nhiều thiên kiêu trẻ tuổi trong vạn tộc Thái Cổ.

Hắn ta cường đại, không thể nghi ngờ, trong thế hệ trẻ tại Tiên Vực, tuyệt đối là người nổi bật.

“Người đối diện với Kim Bằng là ai?”

Mà lúc này, tất cả mọi người nghe thấy Cấn Cổ than nhẹ một tiếng nói, “Nếu không có thần dịch chủ nhân ban tặng, đoán chừng ta không phải đối thủ của ngươi, cho dù tu vi của ta còn cao hơn ngươi.”

Lúc nói chuyện, khóe miệng hắn ta chảy xuống tiên huyết màu vàng.

Nghe vậy, rất nhiều tu sĩ tại Càn Nguyên đại thế giới chấn kinh, lời này là có ý gì?

Chủ nhân! ?

Kim Bằng không nhịn được nhíu mày, trên người nam tử trước mắt này hội tụ khí vận của Càn Nguyên đại thế giới, thậm chí tu vi của hắn ta chính là được khí vận kéo lên.

Nếu không, hắn ta đã đánh bại đối phương rồi.

“Chủ nhân phía sau ngươi là người phương nào?” Kim Bằng lạnh giọng hỏi, con ngươi như Thiên Kiếm màu vàng, vang lên tiếng leng keng, trong lòng cũng không bình tĩnh.

Tại Tiên Vực, hắn ta có thể xưng tôn trong một khu vực.

Nhưng không ngờ trong di tích Tiên Cổ này, lại bị một tên thiên kiêu thổ dân ngăn lại.

Chuyện này khiến hắn ta vốn tâm cao khí ngạo hoàn toàn không chịu được.

“Chủ nhân của ta là tồn tại ngươi không thể phỏng đoán.” Cấn Cổ mở miệng nói.

Chương 435: Thiên Kiêu Các Phương Hội Tụ, Côn Bằng Tử, Chuẩn Tiên Đế Ngộ Đạo

Nơi đây vô cùng náo nhiệt, tiếng người huyên náo, trên mỗi đỉnh núi đều có bóng người đi đến, tại Càn Nguyên đại thế giới Cấn Cổ quá chói mắt, hắn ta hiện thân, dẫn phát náo động lớn.

Đương nhiên, tại Tiên Vực Kim Bằng cũng có thanh danh không nhỏ, rất nhiều tu sĩ đến từ Tiên Vực nghe hỏi cũng chạy đến nơi này, không muốn bỏ qua.

Oanh!

Bầu trời run rẩy, tầng mây sụp đổ!

Từng vị thiên kiêu trẻ tuổi từ các phương chạy đến, khí tức cường hoành ngập trời, đều là người nổi bật cùng thế hệ.

Trước đó đang ở bốn phía tìm kiếm cơ duyên, cách cung điện to lớn ở chỗ rất sâu kia không xa.

“Kim Bằng lại gặp được đối thủ ở đây?” Có một vị Vương Giả trẻ tuổi đến từ hoàng tộc Thái Cổ không khỏi lắc đầu cười một tiếng, rất xem thường, sau lưng triển khai cánh chim, thần diễm nở rộ, hóa thành trường hồng mà tới.

Các phương hướng khác, đám truyền nhân trẻ tuổi của mấu đạo thống Đại Đế tại Càn Nguyên đại thế giới cũng dẫn theo cường giả của đạo thống nhà mình chạy về phía này.

“Là hắn!”

“Không ngờ hắn cũng tới, truyền nhân của Càn Nguyên Thánh cung, Càn Nguyên Cổ Thiên Kinh, nghe nói hắn ta đã đi ra một con đường khác, khoáng cổ thước kim, rung động đương thời.” Các tu sĩ của Càn Nguyên đại thế giới không nhịn được cả kinh nói, nhìn chằm chằm một thân ảnh ở một hướng khác.

Đó là thân ảnh của một người trẻ tuổi, ngồi xếp bằng ở chân trời, đôi mắt đạm mạc, giống như một vị Cổ Thánh, bên người tràn ngập khí thế kinh khủng, khiến người ta sợ hãi không thôi.

“Ở hướng kia chính là truyền nhân của Chiến Thần Điện, Tiểu Thần Hoàng, đó là một tồn tại cuồng bạo đáng sợ, được xưng là tiểu chiến thần, từng cùng một vị Chí Tôn trẻ tuổi giao thủ ba ngàn chiêu, càng đánh càng hăng, cuối cùng đánh bại người kia.” Rất nhiều người chấn kinh, nhìn thấy một thân ảnh cuồng bạo ở một hướng khác, không kém gì Cấn Cổ.

Các phương hướng khác đều có khí thế cường hoành giáng lâm.

“Tê!”

“Vị Đế Tử vốn đã phong ấn kia cũng hiện thế!”

Các tu sĩ của Càn Nguyên đại thế giới nhiều lần bị chấn kinh, dẫn phát kinh hô, có người hưng phấn, miệng há lớn, khó khép lại.

Hôm nay bọn họ nhìn thấy quá nhiều thiên kiêu trẻ tuổi, đều là cường giả chí cường cùng thế hệ tại Càn Nguyên đại thế giới, rất hiển nhiên sẽ có một trận long tranh hổ đấu.

“Chúng ta rõ ràng thực lực của Cấn Cổ như ban ngày, bởi vậy có thể thấy được kẻ địch của hắn ta cũng có thực lực không kém.”

Đệ Tử của Càn Nguyên đại thế giới mở miệng nói, mang theo thần quang mênh mông cuồn cuộn, bao phủ thiên địa, một thân đạo phục xưa cũ, có không ít tùy tùng.

Hướng khác, cũng có không ít truyền nhân của thế lực bất hủ Tiên Vực hiện thân, Đạo Tử Trường Sinh Doanh gia Doanh Nhiếp, truyền nhân thế lực bất hủ Thiên Đạo Tông, truyền nhân của Minh Không tiên triều...

Khí tức của bọn họ càng khủng bố mênh mông hơn, mang theo dị tượng kinh thiên động địa, thần hào quang hoa đầy trời, dưới chân hiển hiện đường nối màu vàng, giống như quân chủ thiên địa, có thể khiến tất cả sinh linh thần phục.

Ong!

Chân trời cũng xuất hiện một đạo tiên đạo sáng chói, đó là một nữ tử mặc váy lam, tuyệt mỹ không tì vết, dậm chân lên hoa mà đến, siêu nhiên xuất trần, giống như một vị Nữ Thần Linh trẻ tuổi.

“Nô gia, xin chào chư vị Đạo huynh.” Nữ tử mặc váy lam hiện thân, chào hỏi rất nhiều Chí Tôn trẻ tuổi ở Tiên Vực, thái độ ôn hòa, ý cười ôn nhu.

Nhưng nhìn thấy nàng, trong mắt thế hệ trẻ tuổi lập tức lộ ra kiêng kị, lui lại mấy bước, vẻ mặt trở nên mất tự nhiên.

Chỉ có Doanh Nhiếp lộ ra ý cười, sau đó chắp tay nói, “Xin chào Lâm Trần đạo hữu.”

“Trường Sinh Cố gia, Cố Lâm Trần !”

Nhận ra người này, rất nhiều tu sĩ ở Tiên Vực không khỏi tim đập nhanh.

Bởi vì người này chính là một vị ngoan nhân trong thập đại danh sách của Cố gia, từ khi xuất thế đến nay, đã có vô số truyền nhân của thế lực bất hủ chết trong tay nàng!

Nghe nói tại Cố gia, trừ Cố Trường Sinh ra, nàng là người mạnh nhất cùng thế hệ, thân phụ một loại Tiên thể kinh khủng.

Đương nhiên, rất nhiều người đều tìm được vài phần bóng dáng của Cố Trường Sinh trên người này.

“Đúng rồi, nghe nói mấy ngày trước ngươi chửi bới Thần Tử nhà ta?” Bỗng nhiên Cố Lâm Trần mở miệng, gương mặt hoàn mỹ không tì vết, ý cười ôn như như cũ, giọng nói trong trẻo như ngọc, nhìn chằm chằm một tên Chí Tôn trẻ tuổi của Càn Nguyên đại thế giới, nhẹ giọng hỏi.

Tên Chí Tôn trẻ tuổi của Càn Nguyên đại thế giới có chút biến sắc, trầm giọng nói, “Các hạ sao lại nói như vậy?”

Nhưng hắn ta cũng kinh hãi, không biết từ đâu mà đối phương nghe nói như vậy.

Hắn ta chưa hề nói ra lời này.

“Bởi vì nô gia có một môn thần thông, có thể nhìn trộm nội tâm tu sĩ, suy nghĩ trong lòng ngươi, không thể lừa gạt ánh mắt của nô gia.” Cố Lâm Trần nói, ý cười đột nhiên biến mất, gương mặt không tì trở nên hờ hững băng lãnh.

Nàng đột nhiên thay đổi, khiến tất cả tu sĩ hãi nhiên biến sắc, cảm nhận được hàn khí kinh khủng quét sạch thiên địa!

Hư không chấn động, không ngừng run rẩy.

Sau một khắc!

Ngón tay thon dài tinh tế như ngọc của Cố Lâm Trần điểm ra.

Phốc!

Tên Chí Tôn trẻ tuổi vừa mở miệng nói kia bỗng nhiên nổ tung, một đóa huyết hoa nở rộ trong thiên địa, hình thần câu diệt.

Một màn này, cường thế ngập trời, lại vô cùng hãi nhiên, khiến người ta hoảng sợ.

Sau đó, Cố Lâm Trần giống như vừa làm chuyện nhỏ không có ý nghĩa, lắc đầu, giống như giải thích nói, "Trong lòng nô gia, Thần Tử chính là tồn tại không thể để người ta vấy bẩn."

"Ai dám vấy bẩn, vậy liền chết."

Một màn này khiến rất nhiều tu sĩ chấn kinh, nhất là đám tu sĩ của Càn Nguyên đại thế giới, đều biến sắc.

Tên Chí Tôn trẻ tuổi vừa rồi đã từng là tồn tại nổi danh với Cấn Cổ!

Cứ như vậy mà chết!

Chương 436: Thiên Kiêu Các Phương Hội Tụ, Côn Bằng Tử, Chuẩn Tiên Đế Ngộ Đạo (2)

Thậm chí người hộ đạo phía cũng cũng bị dọa sợ, không dám động đậy!

Điều này khiến bọn họ rõ ràng, truyền nhân thế lực bất hủ tại Tiên Vực không phải người mà truyền nhân đạo thống Đế cấp có thể so sánh.

Nếu không phải một thế này, vận khí của Càn Nguyên đại thế giới bỗng nhiên sôi trào, trở nên vô cùng kinh khủng, khiến tốc độ tu

luyện của thế hệ trẻ tuổi tăng lên, các loại cơ duyên hiển hiện, thì bọn họ căn bản không có tư cách trực diện với truyền nhân của rất nhiều thế lực bất hủ tại Tiên Vực.

“Đối thủ của Kim Bằng?” Đạo Tử Trường Sinh Doanh gia Doanh Nhiếp ở chân trời, một thân đạo bào, tử khí mênh mông cuồn cuộn, có thể trấn thiên ám địa.

Giờ phút này, hắn ta chú ý tới Cấn Cổ, đạo vận phun trào, tràn ngập huyền diệu thần cơ, tiến hành dò xét.

Kim Bằng cũng không ngờ mình và đối thủ giao chiến, sẽ dẫn phát oanh động lớn như thế, lông mày không khỏi nhíu lại, vẻ mặt vô cùng lạnh lùng.

Đương nhiên, chuyện này cũng nằm trong dự liệu.

Hắn ta đại biểu cho người nổi bật trong đám thiên kiêu trẻ tuổi tại Tiên Vực bây giờ.

Cấn Cổ cũng đại biểu cho thế hệ trẻ tuổi tại Càn Nguyên đại thế giới.

Hai người tranh phong giao thủ, chính là Tiên Vực và Càn Nguyên đại thế giới va chạm, tự nhiên hấp dẫn các phương đến đây.

Có thể nói, thế hệ trẻ nơi đây là lực lượng cao cấp nhất của Tiên Vực và Càn Nguyên đại thế giới.

Từng đạo khí tức, từng thân ảnh trẻ tuổi cường đại rơi xuống bốn phương tám hướng, thần hà xen lẫn, khí thế tràn ngập, có khí thế ngang nhiên, khiến quần hùng kinh thán không thôi.

Về phần cường giả cổ lão Tiểu Thiên Tôn trở lên, đều giấu ở chân trời, được sương mù bao phủ, quan sát trận chiến này.

“Thực lực của thế hệ trẻ tuổi đuổi theo quá nhanh, đến lúc đó đế lộ mở ra, không đến bao lâu thực lực của bọn họ có thể vượt qua chúng ta rồi.” Một vị lão giả Tiểu Thiên Tôn cảnh không nhịn được nhẹ giọng nói.

“Không, sợ rằng các ngươi đã quên người mạnh nhất cùng thế hệ

của Tiên Vực rồi?" Một người khác lắc đầu cười khổ nói.

Lời này vừa ra, quần hùng không khỏi an tĩnh lại, rơi vào trầm mặc.

Quái vật khủng bố như vậy, bọn họ cũng tìm không thấy từ ngữ nào để hình dung.

Chênh lệch giữa cùng thế hệ và hắn, dùng đất trời để hình dung cũng không đủ.

Một người, mạnh đến tất cả mọi người cùng thế hệ tuyệt vọng.

"Nghe nói công tử cũng tới đây, nhưng không biết hiện tại hắn đang ở đâu."

Truyền nhân của Đạo Cực thánh viện, Đạo Cực Tiểu Thánh Quân nhẹ giọng nói, như Thần Linh màu vàng, sợi tóc trong suốt, toàn thân giống như có hỏa diễm màu vàng thiêu đốt.

Đồng thời, hắn ta đang đánh giá tứ phương, cho rằng ở đây sẽ nhìn thấy thân ảnh của Cố Trường Sinh.

Trước đây, bởi vì thần thông Đạo Tâm Chủng Ma và sợ chết, hắn ta đã thần phục với Cố Trường Sinh.

Nhưng hiện tại đã toàn tâm toàn ý, thậm chí rất sùng kính và cuồng nhiệt, không còn cảm xúc khác.

Oanh!

"Chiến!"

Kim Bằng và Cấn Cổ ở hai bên, trên người bắt đầu có khí tức kinh khủng bốc lên, kim quang cuồn cuộn.

Không thể không nói, mặc dù bọn họ chỉ là Đại Thánh cảnh, nhưng thực lực rất cường hãn, nắm giữ quá nhiều thần thông và thiên phú cường đại, đoán chừng Chí Tôn bình thường đều sẽ kiêng dè không thôi.

Rất nhiều người đưa mắt nhìn lại, muốn biết kết quả trận chiến

này.

Nhưng đúng vào lúc này.

Soạt, giữa thiên địa có âm thanh thủy triều truyền đến, thanh thế kinh người, vô cùng to lớn, một dòng sông màu đen ngập trời hiện lên ở chân trời, vắt ngang trên di tích Tiên Cổ!

Bọt nước nổi lên, giống như một phương thế giới chìm nổi.

Một màn như thế, trong nháy mắt đã khiến trận giao chiến này kết thúc, tất cả tu sĩ ngẩng đầu nhìn lại, chấn động không gì sánh nổi.

“Chủ nhân, là thủ bút của ngài sao?” Lúc này, bỗng nhiên trên mặt Cấn Cổ lộ ra một vòng cuồng nhiệt, không nhịn được mở miệng nói.

Doanh Nhiếp vẫn chú ý đến hắn ta nhíu mày, cảm thấy vẻ mặt này rất giống lúc mình đối mặt với Cố Trường Sinh.

“Chủ nhân của hắn? Rốt cuộc là nhân vật gì?”

Oanh!

Bên trên Thiên Hà màu đen, bỗng nhiên có một đầu cá lớn màu vàng xen lẫn màu đen xuất hiện.

Đó không phải là cá!

Đó là một đầu Côn Bằng!

Toàn thân màu vàng óng xen lẫn đường vân màu đen, giống như một đầu đại bàng, ngang qua Hắc Hà, to lớn vô biên.

Sau đó nó trầm nhập vào sương mù hỗn độn, giống như một đầu cá lớn, toàn thân đen nhánh, không biết dài mấy vạn dặm, mênh mông không bờ bến.

“Chẳng lẽ kia là Thái âm chi hà? Còn vật kia chính là Côn Bằng trong truyền thuyết.” Lúc này, tất cả mọi người đều không nhịn được rung động, nhìn chằm chằm dòng sông kia.

Không thể không nói, khí tức của đầu cá lớn màu đen kia quá bành trướng mà mạnh mẽ, sinh động như thật, con ngươi như hai vòng mặt trời sáng chói, nhìn chằm chằm phía dưới, khiến cho thần hồn mọi người run rẩy.

Nó bỗng nhiên mở miệng, trong mắt có thần quang lưu chuyển.

Đồng thời dẫn động rất nhiều trận văn Tiên Cổ ở nơi này, sơn lĩnh các nơi sáng lên!

“Chuẩn Tiên Đế ngộ đạo!”

“Phàm là sinh linh, đều có thể đặt chân, tìm kiếm cơ duyên!”

Vừa dứt lời, tại chỗ rât sâu có nồng đậm sương mù hỗn độn bao phủ, giống như có tuyệt thế tiên âm đang khuếch tán, hỗn độn khí tràn ngập, rung động thiên địa.

Một phương đạo trường cổ lão hiển hiện, thần quang ngút trời, vạn vạn đạo thần huy lưu chuyển, từng đầu tiên giai lơ lửng, óng ánh long lanh, giống như có thể thông hướng đến nơi Chuẩn Tiên Đế ngộ đạo!

Mà trong thiên địa, đầu Côn Bằng kia đột nhiên biến mất trong hắc hà, sau đó rơi xuống đất.

Đạo hắc quang này lộ ra khí tức kinh khủng vô cùng cường hoành, hóa thành một đạo bóng người trẻ tuổi, bên người mơ hồ, chính là biểu hiện của nhục thân tuyệt.

“Côn Bằng Tử!”

Không ít tu sĩ cổ lão ở Tiên Vực rung động, cảm nhận được khí tức trên bóng người trẻ tuổi này, đồng nguyên với tuyệt thế đại hung Côn Bằng trong truyền thuyết.

Rất có thể là chân tử của Côn Bằng!

“Đạo huynh đã nhìn nửa ngày? Không hiện thân sao?”

Mà lúc này, Côn Bằng Tử mở miệng, giọng nói bình thản, đôi mắt màu vàng óng, tập trung nhìn về một phương hướng trong hư

không.

“Đạo huynh, đúng là nhãn lực tốt.” Một giọng nói mang theo kinh ngạc vang lên, sau đó một thân ảnh mặc áo trắng đi ra, thon dài thẳng tắp, tiên vụ lượn lờ, hỗn độn khí chìm nổi, khí thế nhục thân kinh khủng, khiến tất cả mọi người biến sắc.

Chính là Cố Trường Sinh.

Phía sau hắn, là Đồ Tiên vẫn còn kinh ngạc.

Chương 437: Lời Nói Của Cố Lâm Trần, Dị Thường, Khí Tức Của Côn Bằng Tử Và Loại Với Táng Sinh Địa

Cố Trường Sinh xuất hiện, sừng sững trên không trung, vẻ mặt hời hợt, nụ cười lạnh nhạt, không thèm để ý ánh mắt của tất cả mọi người.

Nơi đây xảy ra chuyện gì, từ đầu đến cuối hắn đều nhìn thấy.

Chỉ là không lộ ra chút tung tích nào mà thôi.

“Truyền nhân Cố gia?” Côn Bằng Tử hỏi, sắc mặt bình tĩnh nhìn chằm chằm Cố Trường Sinh, nhưng trong lòng hoàn toàn không bình tĩnh.

Nếu không phải nơi đây trải rộng trận văn Tiên Cổ, có lẽ hắn ta khó mà phát hiện khí tức của Cố Trường Sinh.

Đối phương cường đại thần bí, tuyệt đối còn vượt xa lời đồn.

Cố Trường Sinh khẽ cười nói, “Chính là Cố mỗ.”

Lúc này, đông đảo tu sĩ và chư hùng mới phản ứng lại, cũng là chấn kinh.

“Là hắn, chính là vị trong truyền thuyết kia! Lực áp cùng thế hệ Tiên Vực, giống như một tòa núi lớn, vắt ngang đỉnh đầu, thế gian

vạn vạn thiên kiêu đều không thở nổi!"

"Vậy mà truyền nhân Cố gia đã sớm tới đây rồi, chỉ là không hiện thân thôi! Thế mà không ai trong chúng ta phát hiện ra hắn."

Tất cả tu sĩ cũng hít một ngụm khí lạnh.

Rất nhiều Chí Tôn trẻ tuổi của Càn Nguyên đại thế giới biến sắc, vẻ mặt vô cùng kiêng kị, tự nhiên biết chuyện xảy ra trong thời gian trước.

Hơn hai mươi tuổi, đột phá Chí Tôn cảnh, mở ra một khơi dòng vạn cổ, phá vỡ vô số ghi chép thần thoại.

Dùng tu vi Chí Tôn cảnh, cường thế chém giết một vị Đại Thiên Tôn, chiến tích như thế, chấn động cổ kim, gần như không tồn tại.

Trong bóng tối, rất nhiều người đều gọi hắn là Tiên Đế trẻ tuổi!

Tiên Đế!

Đó là sự tán thành kinh khủng bực nào, phải biết Tiên Vực tồn tại vô số kỷ nguyên, ghi chép về Tiên Đế, cũng chỉ đếm trên một bàn tay mà thôi.

Thiên tư kinh khủng và thực lực vô địch của Cố Trường Sinh khiến ba ngàn đạo vực ở Tiên Vực cùng nhau im lặng.

"Bái kiến công tử!"

"Bái kiến công tử!"

Bên phía Tiên Vực, không ít truyền nhân bất hủ, bao quát Đạo Cực Tiểu Thánh Quân chân thân hùng vĩ mênh mông, Doanh Nhiếp khí tức kinh khủng, và đám người đến từ hoàng tộc Thái Cổ và vô thượng đạo thống.

Lúc này đều hóa thành cầu vồng, cùng nhau chạy đi, vẻ mặt kích động, mang theo kính sợ và cuồng nhiệt nói.

Đạo Cực Tiểu Thánh Quân và phần lớn những người này từng bị Cố Trường Sinh gieo xuống Đạo Tâm Chủng Ma, bây giờ đã thật

tâm thần phục, vô cùng cuồng nhiệt.

Số người còn lại là do cảm xúc bị ảnh hưởng, không nhịn được tâm thần khuấy động.

Cố Lâm Trần đi đến trước mặt Cố Trường Sinh, đôi mắt sáng chớp động, lam y thanh tuyệt, dung mạo mỹ lệ, bên người có hoa vũ bay xuống, mùi thơm tỏa ra, như một gốc tiên hoa hoàn mỹ.

“Lâm Trần, bái kiến Thần Tử.” Trên mặt nàng hiện lên ý cười nhẹ nhàng, rất ôn nhu, giống như tỷ tỷ nhà bên, nhưng rất nhiều tu sĩ nhìn thấy một màn hung ác vừa rồi, vẫn không nhịn được toàn thân phát lạnh.

Đây tuyệt đối là một vị ngoan nhân.

Ý cười như thế, càng khiến người ta không rét mà run.

Cố Trường Sinh lộ ra ý cười, vuốt cằm nói với đám người, “Không cần đa lễ.”

Cố Lâm Trần xuất thân từ ẩn mạch Cố gia, chính là truyền nhân ẩn mạch.

Ẩn mạch chính là một mạch kinh khủng núp trong bóng tối, thực lực tổng hợp không kém gì chủ mảnh Cố gia bây giờ, phụ trách xử lý rất nhiều chuyện hắc ám cho Cố gia.

Mỗi tộc nhân đều giết chóc ngập trời.

Cố Lâm Trần, càng là người mạnh nhất cùng thế hệ trong ẩn mạch, rất ít lộ diện.

Đồng thời, thân phụ một loại Tiên thể thần bí, đến Cố Trường Sinh cũng không rõ ràng đó là thể chất nào.

Lão nhân trong tộc nói, sau này trong quá trình tu hành, nếu hắn gặp bình cảnh, có thể song tu với Cố Lâm Trần, như vậy có thể phá tan gông cùm xiềng xích.

Đương nhiên, lúc ấy Cố Trường Sinh nghe vậy chỉ cười một chút, cũng không thèm để ý.

Nhưng như vậy cũng có thể nhìn ra thể chất của Cố Lâm Trần cường đại thần bí.

Trong miệng lão nhân trong tộc, thì đến bình cảnh Tiên Vương cũng có thể đột phá.

Giờ phút này, một nhóm truyền nhân bất hủ xuất hiện bên cạnh Cố Trường Sinh uy thế ngập trời, khí huyết kinh thế, khiến tất cả tu sĩ tại Càn Nguyên đại thế giới kinh hồn táng đảm, cảm giác tê cả da đầu.

Trong đó bất kì một vị truyền nhân bất hủ nào, tại Tiên Vực cũng đại biểu cho một phương thế lực bất hủ.

Tồn tại kinh khủng phía sau bọn họ xuất thủ, nếu tìm được vị trí không gian tọa độ của Càn Nguyên đại thế giới, có thể lập tức hủy diệt.

Giờ phút này, rất nhiều Tiểu Thiên Tôn, Đại Thiên Tôn cổ lão cũng lộ ra vẻ nghiêm túc, kiêng kị.

Đương nhiên, Côn Bằng Tử hiện thân trong Thái âm chi hà trên không trung cũng cường hoành khiến bọn họ chấn kinh, vậy mà có thể dẫn động trận văn Tiên Cổ ở nơi này.

Thực lực của Côn Bằng Tử, tuyệt đối đáng sợ.

“Bái kiến Trường Sinh đạo huynh.” Ánh mắt Kim Bằng tạp, chắp tay nói với Cố Trường Sinh.

Hắn ta và Cấn Cổ giao thủ, cũng bởi vậy mà bị đánh gãy.

Cố Trường Sinh mỉm cười nói, “Kim Bằng đạo huynh.”

“Chủ nhân.” Cấn Cổ cung kính nói với Côn Bằng Tử vừa hiện thân.

Lúc này, rất nhiều người mới phản ứng lại, thì ra chủ nhân trong miệng Cấn Cổ, lại là Côn Bằng Tử.

Sắc mặt rất nhiều Chí Tôn trẻ tuổi tại Càn Nguyên đại thế giới khẽ biến.

Bây giờ Cấn Cổ cường đại, khiến bọn họ kiêng kị.

Mà Côn Bằng Tử có thể khiến hắn ta thần phục như thế, hiển nhiên thực lực sẽ không yếu.

“Di tích Tiên Cổ ở chỗ sâu trong Bắc Minh Hải, tại thời kì Tiên Cổ, nơi đó từng là đạo trường Côn Bằng, chưa biết chừng mảnh di tích Tiên Cổ này thuộc về Côn Bằng.” Một tồn tại cổ lão đến từ Tiên Vực nhẹ giọng nói, suy đoán quan hệ giữa nơi này và Côn Bằng.

“Nói như vậy, Côn Bằng Tử chắc chắn có liên quan với nơi này, vừa rồi hắn ta đã khiến trận văn ở đây khôi phục, thậm chí kích hoạt nơi Chuẩn Tiên Đế ngộ đạo ở chỗ sâu...” Một vị tồn tại cổ lão khác cũng nói, lúc nhắc đến Chuẩn Tiên Đế ngộ đạo, trong lòng không khỏi sinh ra hỏa nhiệt.

Cho dù là Chân Tiên, thậm chí là Tiên Vương, đều sẽ cảm thấy hứng thú với Chuẩn Tiên Vương ngộ đạo.

Chuẩn Tiên Đế.

Chương 438: Trận Vực Áp Chế, Tất Cả Đều Là Thánh Nhân Cảnh, Chém Giết Sinh Tử

Đó là tồn tại kinh khủng có thể hủy diệt một phương thế giới trong nháy mắt, tự thân có thể che đậy bí mật, cho dù quá khứ, sau khi chết, hoặc là tương lai, cũng tràn ngập mê vụ, khiến người ta không nhìn thấu.

Nếu nơi này thật sự là nơi Chuẩn Tiên Đế ngộ đạo, vậy tuyệt đối ẩn chứa vô thượng tạo hóa, chỉ một đạo khí thế còn sót lại, cũng đủ cho bọn họ quan sát cả đời.

Nghĩ tới đây, cho dù là chư hùng ở Tiên Vực, hay là tu sĩ của Càn Nguyên đại thế giới, đều vô cùng động tâm và cực nóng.

“Nơi Chuẩn Tiên Đế ngộ đạo đã mở, người có duyên đều có thể đến.”

Côn Bằng Tử nói, thu vẻ mặt của tất cả tu sĩ vào đáy mắt.

Nhưng Cố Trường Sinh vẫn mang theo cười khẽ, giống như không đặt tạo hóa nơi này vào trong lòng, khiến hắn ta có chút kiêng kị.

Sau đó vẻ mặt hắn ta nhanh chóng khôi phục bình thản, giống như có thể chưởng khống di tích Tiên Cổ này vậy.

Dứt lời, hắn ta cũng không đợi mọi người phản ứng, hóa thành một đầu Côn Bằng, phù văn lấp lánh, phù một tiếng, bọt nước bắn lên tận trời, nhập vào Thái âm chi hà, đi về chỗ rất sâu, nơi có sương mù hỗn độn nồng đậm bao phủ.

Ong ong ong!

Hư không sinh ra gợn sóng, thanh thế đáng sợ truyền đến.

Giống như có tuyệt thế tiên âm đang khuếch tán, hỗn độn khí tràn ngập, rung động thiên địa.

Bạch!

Bạch!

Bạch!

“Xông lên!”

“Đó là nơi Chuẩn Tiên Đế ngộ đạo a! Cơ duyên bực này, đừng để bỏ lỡ.”

Thấy thế, rất nhiều tu sĩ cũng hô to, không kịp chờ đợi, vô cùng kích động và phấn chấn, nhao nhao hóa thành cầu vồng đuổi theo.

Nhất thời, nơi đây bắt đầu trở nên trống trải, tất cả mọi người bắt đầu chạy về phía Chuẩn Tiên Đế ngộ đạo, không muốn bỏ qua.

“Thần Tử cảm thấy việc này thế nào?” Ánh mắt Cố Lâm Trần khẽ nhúc nhích, môi đỏ khẽ mở, dò hỏi, giống như không có nhiều hứng thú với Chuẩn Tiên Đế ngộ đạo.

Đám truyền nhân bất hủ còn lại, bao quát Đạo Cực Tiểu Thánh

Quân, Doanh Nhiếp, cũng an tĩnh đứng sau lưng Cố Trường Sinh, chờ hắn quyết định, cũng không đi trước.

“Côn Bằng Tử cho ta cảm giác không có lòng tốt, các ngươi cần phải chú ý một chút.” Cố Trường Sinh ccười nói.

Đương nhiên, đây chỉ là trực giác của hắn.

Chuẩn Tiên Đế ngộ đạo, bảo địa tuyệt thế này, trên đời hiếm thấy.

Ai ngốc đến mức bạo lộ ra chứ?

Nhưng hắn cũng đoán không được mục đích của Côn Bằng Tử.

“Khí tức trên người Côn Bằng Tử dường như cùng loại với Táng Sinh Địa.” Lúc này, Đồ Tiên bỗng nhiên mở miệng nói.

Nàng đến từ Cửu U táng thổ tự nhiên vô cùng quen thuộc với khí tức này.

“Táng Sinh Địa? Là vật chất bất tử sao?” Cố Trường Sinh nhíu mày.

“Vẫn nên đi xem một chút.”

Oanh!

Dứt lời, nơi này bốc lên thần hà tận trời, khí tức kinh khủng sôi trào mãnh liệt, đuổi theo những người phía trước.

Nơi Chuẩn Tiên Đế ngộ đạo!

Đó là một phương đạo trường cổ lão, phạm vi chừng mười vạn dặm, thần quang ngút trời, vạn vạn đạo thần huy lưu chuyển, tiên vụ lượn lờ, hà thụy dâng lên.

Từng đầu tiên giai lơ lửng, óng ánh long lanh, giống như có thể thông hướng đến nơi Chuẩn Tiên Đế ngộ đạo!

Quang hoa từng đợt, có tiên vũ vẩy xuống bốn phương tám hướng, nguy nga như thần nhạc, vô cùng cao lớn.

Đây là một phương đạo đài to lớn, toàn thân hiện ra một loại sắc

thái tiên thạch mờ mịt, thần quang dâng lên, hà thụy xen lẫn, tràn ngập đạo vận thần cơ.

Từng đạo cầu vồng lướt qua chân trời, rất nhiều tu sĩ rơi vào nơi đây, mới phát hiện bản thân vô cùng nhỏ bé.

Hơn nữa.

Nơi đây có trận vực đặc thù, tràn ngập hỗn độn khí, thiên địa quy tắc tiêu tán, có thể áp chế tu sĩ.

Rất nhiều người khiếp sợ không gì sánh nổi, phát hiện thực lực của mình bị hạn chế.

“Vậy mà ta lại bị áp chế đến Thánh Nhân cảnh!” Một vị Đại Thiên Tôn không nhịn được cả kinh nói, hư không có quang huy mờ mịt bao phủ, bị trận vực hoàn toàn áp chế, khó mà vận dụng thực lực siêu việt Thánh Nhân cảnh.

Một vị Vô Thượng Thiên Tôn núp trong bóng tối hiển hiện thân ảnh, lộ ra chân dung, chấn động không gì sánh nổi, sắc mặt không đẹp nói, “Ta cũng bị áp chế tại Thánh Nhân cảnh.”

“Nơi đây tồn tại trận vực đặc thù, áp chế thực lực.” Có tu sĩ lớn tiếng nói.

Lúc này, tất cả tu sĩ đều khiếp sợ, phát hiện thực lực của mình, trước đó bất kì là tu vi nào, bây giờ đều bị ngăn chặn, thần hồn giam cầm trong thức hải, không cách nào ra.

Về phần tu sĩ chưa tới Thánh Nhân cảnh thì không chịu ảnh hưởng, có thể vận dụng toàn lực.

Một tên truyền nhân của thế lực bất hủ nghiêm túc nói, “Ở chỗ này, ta không thể vận dụng mấy món bí bảo của mình, hoàn toàn bị áp chế, không lộ ra một tia khí tức.”

Mấy món bí bảo kia của hắn ta có tác dụng bảo mệnh, là kẻ thành đạo trong tộc đích thân luyện chế ban cho, muốn bảo vệ an nguy của hắn ta ở đây.

Nhưng giờ phút này, vậy mà không thể vận dụng được.

Trong lòng hắn ta sinh ra một chút bất an.

Rất nhiều tu sĩ đều nghị luận, nhưng sau khi phát hiện thực lực của tất cả mọi người đều là Thánh Nhân cảnh, cũng yên tâm lại, nhất là Chí Tôn trẻ tuổi, ánh mắt lấp lóe.

Cùng một cảnh giới, bọn họ tự hỏi khó gặp địch thủ.

Nhất là tu sĩ của Càn Nguyên đại thế giới, cho rằng trước đó truyền nhân của thế lực bất hủ tại Tiên Vực chiếm ưu thế rất lớn về phương diện bí bảo và tu vi.

Nơi đây đã rút ngắn khoảng cách giữa bọn họ rất nhiều.

Đối với bọn họ mà nói, đây chính là chuyện tốt.

Không ít tồn tại cổ lão cùng cảnh giới hoàn toàn nắm chắn phần thắng, thậm chí chém giết.

“Nơi Chuẩn Tiên Đế ngộ đạo có tồn tại trận vực cũng không ngoài ý muốn, đối với mọi người đều công bằng.” Đế Tử đến từ Càn Nguyên đại thế giới mở miệng nói, trong mắt có huy quang chảy xuôi, có lực lượng vô địch và khí phách tự tin.

Lúc này đám người Cố Trường Sinh cũng đến chỗ này.

Một nhóm truyền nhân bất hủ có thực lực kinh khủng ngập trời đi theo, thanh thế to lớn, khiến rất nhiều tu sĩ kiêng kị tránh lui, trong vòng trăm dặm không người dám tới gần.

“Chủ nhân, trận vực nơi này...” Đồ Tiên mở miệng nói, ngay khi bước vào đã cảm nhận được áp chế.

Nàng chỉ có thể phát huy thực lực Thánh Nhân cảnh mà thôi.

Đám người Cố Lâm Trần, Doanh Nhiếp, Đạo Cực Tiểu Thánh Quân cũng cảm nhận được áp chế từ trên trời, thực lực bị áp chế, quang huy mờ mịt bao phủ, giống như trận vực Tiên Cổ, phát ra tiên huy mờ mịt.

Chương 439: Trận Vực Áp Chế, Tất Cả

Đều Là Thánh Nhân Cảnh, Chém Giết Sinh Tử (2)

“Thủ đoạn như thế, ít nhất cũng phải Tiên Vương trở lên mới có.” Cố Trường Sinh gật đầu nói, sau khi rời Cửu U táng thổ, hắn còn thừa mấy món bí bảo, nhưng ở nơi đây đều bị áp chế, khó mà vận dụng.

Nhưng hắn phát hiện bản mệnh tiên bảo Hồng Mông Ấn của mình đã lâu không có động tĩnh, khi ở đây vẫn không bị ảnh hưởng.

Đột phá đến Chí Tôn cảnh, Cố Trường Sinh liền có thể cảm ứng nó.

Thậm chí có thể mượn một tia tiên huy của Hồng Mông Ấn.

Đương nhiên, đến hôm nay, hắn còn chưa chân chính động tới Hồng Mông Ấn.

Lúc này, Côn Bằng Tử xuất hiện, phía sau là Cấn Cổ một mặt cuồng nhiệt.

Hắn ta nhìn quanh một vòng, mở miệng nói, “Nơi Chuẩn Tiên Đế ngộ đạo, không có bao nhiêu vị trí, cũng không phải ai cũng có tư cách tiến lên ngộ đạo.”

“Đường tiến vào duy nhất, chính là ba mươi đầu tiên thê này.”

“Trận vực bao phủ thiên địa, che đậy bí mật, Nghịch Loạn âm Dương, ai cũng không thể ngược dòng tìm hiểu.”

Hắn ta chỉ vào từng bậc thang từ trên bầu trời từ từ hạ xuống nói.

Lâu đời cổ lão, tràn ngập tiên huy.

Phản ứng của tất cả tu sĩ cũng nằm trong dự liệu của hắn ta, trận vực bao phủ xuống, tu vi hoàn toàn bị áp chế.

Tất cả mọi người đều có thực lực Thánh Nhân cảnh, có thể nói vô cùng công bình.

Đương nhiên, đây cũng là mục đích của hắn ta.

Lời Côn Bằng Tử nói lập tức nhấc lên sóng to gió lớn.

Không thể nghi ngờ, đây là muốn mọi người chém giết tranh đoạt.

Che đậy bí mật, Nghịch Loạn âm Dương.

Nói một cách khác, chính là sau khi giết người ở đây, sẽ không bị thế lực phía sau đối phương tìm kiếm được.

Tu hành nhiều năm như vậy, rất nhiều tồn tại cổ lão cũng không ngốc, lông mi trống không, sắc mặt trầm xuống.

Mặc dù Chuẩn Tiên Đế ngộ đạo tạo hóa là trên đời khó tìm, khiến bọn họ tâm động hỏa nhiệt.

Nhưng cũng phải có mệnh mới được.

Giờ phút này, lòng nhiệt tình của rất nhiều người giống như bị một chậu nước lạnh giội tắt, nhất thời, bọn họ cũng không đoán được dụng ý của Côn Bằng Tử.

Chuẩn Tiên Đế trong miệng hắn ta, rốt cuộc là vị nào?

Tuyệt thế đại hung, Côn Bằng sao?

Phương đạo trường này giống như đã trở thành đài quyết đấu sinh tử.

Một hướng khác, Cố Trường Sinh đang dò xét dị thường ở nơi này, nhìn về phía Côn Bằng Tử, sắc mặt rất bình tĩnh, trong mắt lại mang theo dị sắc.

Nói tới nói lui, chính là khiến mọi người phải chém giết lẫn nhau, tranh đoạt tư cách tiến về nơi Chuẩn Tiên Đế ngộ đạo.

Mặt ngoài giống như tạo dựng công bằng.

Thật ra là để chém giết dễ hơn.

“Rốt cuộc mục đích của tên gia hỏa này là gì?” Cố Trường Sinh nhíu mày.

Lúc này, một vị truyền nhân bất hủ, thân hình như rồng, không giống con người, mọc ra thụ đồng, bỗng nhiên ánh mắt lấp lóe, dò hỏi, “Nếu cần tư cách tiến vào nơi Chuẩn Tiên Đế ngộ đạo, vậy ngươi có thể nói với chúng ta nguyên nhân vì sao không?”

“Một mình ngươi tiến vào trong đó, không phải càng tốt hơn sao?”

Không thể không nói.

Hắn ta rất thông minh, lập tức chú ý tới dị thường ở nơi này.

Đồng thời cũng hỏi ra nghi ngờ trong lòng rất nhiều tu sĩ.

Cần tư cách đi vào nơi Chuẩn Tiên Đế ngộ đạo.

Vậy vì sao Côn Bằng Tử không một mình tiến đến, ngược lại tạo ra thanh thế to lớn, kích hoạt nơi đây, hấp dẫn mọi người tới đây, là có ý gì?

Dường như Côn Bằng Tử đã sớm dự liệu đám người sẽ hỏi như vậy, rất bình tĩnh nói, “Nơi Chuẩn Tiên Đế ngộ đạo, chỉ khi số người đến đây đạt đến một con số nhất định mới có thể mở ra, một mình ta cũng không vào được.”

Như thế giải thích, khiến rất nhiều tu sĩ thở phào một hơi.

Nhưng vẫn nhiều người vẫn lộ ra ánh mắt lấp lóe, còn đang suy nghĩ.

“Lý do này đúng là không có kẽ hở, nhưng cũng phải nhìn xem, rốt cuộc tên gia hỏa này muốn làm gì.” Trong mắt Cố Trường Sinh lộ ra vẻ khác thường.

“Thần Tử, tên gia hỏa che giấu cái gì? Bị mê vụ bao phủ, ta không nhìn rõ được.” Lúc này, Cố Lâm Trần đi tới bên cạnh Cố Trường Sinh, hơi thở như lan, tràn ngập mùi xạ hương, nhẹ nhàng nói bên tai hắn

Nàng dùng bí pháp truyền ra lời này, những người còn lại không thể nghe thấy.

Cố Trường Sinh gật đầu.

Hắn biết Cố Lâm Trần có một môn thiên phú thần thông giống như tâm thông, có thể thấy rõ suy nghĩ trong lòng sinh linh, cho dù là bí mật ẩn giấu trong nguyên thần, cũng bị nàng xem thấu, có thể nói vô cùng quỷ dị.

Nhưng đến nàng cũng nói như vậy, không hề nghi ngờ, Côn Bằng Tử chắc chắn ẩn giấu bí mật lớn nào đó.

Điểm này, ngược lại cần Cố Trường Sinh cảnh giác.

Di tích Tiên Cổ, nguy cơ trùng trùng, nếu bị người tính toán, vậy cũng quá oan uổng.

Giờ phút này, các nơi ở chân trời đều có từng đạo cầu vồng đang xông đến, đều cảm giác được tu sĩ nơi này thay đổi, đến đây tìm kiếm cơ duyên và tạo hóa.

Một thời gian, phương đạo đài này đã hội tụ mười mấy vạn tu sĩ, ngăn cách tại các phương, tương hỗ thành trận doanh.

Tại bốn phía, có hung thú kinh khủng hiển hiện ẩn núp, cũng không đặt chân đến đây, giấu trên những ngọn núi, vô cùng cao lớn, khí huyết ngập trời, giống như thủy triều màu đen.

“Chư vị, tại hạ đi trước một bước.”

Côn Bằng Tử bỗng nhiên mở miệng nói, thân ảnh trực tiếp hướng bay lên tiên thê, ong một cái, có quang huy chói lọi, vô cùng loá mắt.

Đây là một cái thềm đá, mỗi nơi đều tràn ngập hỗn độn khí, mỗi thềm đá đều hướng về phía trước, lan tràn lên phía trên, giống như đang bò trên một cái dốc cao.

Nơi đó một mảnh lộng lẫy, như thế giới mộng ảo, chỉ là quá mơ hồ.

Tại chỗ cao nhất, sương mù nồng đậm bao phủ, lại có từng sợi thần quang ngũ sắc tràn xuống, có thể nhìn thấy từng tia từng sợi vô thượng khí thế, giống như một mảnh đất tạo hóa.

Dị sắc ngàn đầu, hà thụy vạn đạo, vô cùng xác lạn.

Đạo âm phun trào, truyền khắp tứ phương, hoa sen màu vàng nở rộ, giống như đại đạo chi hoa, có thể gánh chịu tất cả.

Trong chốc lát, tất cả mọi người đều nhìn thấy một vị Chuẩn Tiên Đế, bị mê vụ bao phủ, ngồi xếp bằng trong đó, giảng đạo cho chúng sinh.

Giờ khắc này, mặc dù tu vi bị ngăn chặn, nhưng rất nhiều người đều cảm nhận gông cùm xiềng xích của bình cảnh đang dao động, bên trong đạo âm này ẩn chứa vô thượng huyền diệu, nguyên thần thông thấu, giống như bị tiên quang bao phủ.

“Không sai được! Không sai được!”

“Đúng là vô thượng tạo hóa cấp bậc Chuẩn Tiên Đế!” Có người kích động run rẩy.

Nhìn thấy hành động của Côn Bằng Tử, không ít tu sĩ bắt đầu có động tác, nhao nhao đi về phía thang đá.

Nhưng khi bọn họ bước lên thềm đá, bỗng nhiên có cự lực kinh khủng giáng lâm, một người trẻ tuổi lập tức sụp đổ thành một đoàn huyết vụ, nguyên thần hóa thành bột mịn.

Nhưng một màn như thế vẫn không khiến đám người từ bỏ, ngược lại càng thêm kiên định nơi đây có vô thượng tạo hóa.

Chương 440: Không Người Dám Và Đường, Di Tích Đóng Lại, Dị Biến Kinh Thiên

Tốc độ của Côn Bằng Tử rất nhanh, hóa thành một đạo thần quang, xông thẳng lên, giống như rất quen thuộc nơi này, tổng cộng có hơn ba trăm sau mươi bậc thềm đá, vô cùng cổ lão, có vết máu, nhưng cũng có tiên huy chảy xuôi.

Có lẽ tại kỷ nguyên cổ lão, nơi đây từng có tu sĩ muốn xông tới, nhưng lại đẫm máu tại đây.

Nhưng chỉ có ba mười đầu bậc thang đá xanh.

Mỗi đầu đều phải tranh giành.

Rất nhiều tu sĩ đang tranh nhau, không chỉ chống đỡ cự lực kinh khủng mà bậc thang truyền đến, còn phải đề phòng những người còn lại, vô cùng gian khổ.

Ở chỗ này, tu vi của tất cả mọi người đều là Thánh Nhân cảnh, trừ thiên kiêu có thiên phú dị bẩm ra, nhưng tu sĩ còn lại đều không chiếm được ưu thế nào.

“Không biết sừng Chân Long có thể phá vỡ trận vực nơi này không.”

“Nếu lúc đó xảy ra bất trắc, còn có thể cứu trợ một phen.”

Trong lòng Cố Trường Sinh thầm nói, cũng không cất bước đi lên, vẫn đang quan sát.

Những người đứng phía sau hắn cũng không có động tác, chờ Cố Trường Sinh mệnh lệnh.

Trên bậc thang đá xanh.

Sương mù tràn ngập, khí tức đại đạo nồng đậm, tiên huy sáng

chói, đồng thời cũng có áp lực cực lớn, càng đi về phía trước sẽ càng gian nan.

Những người trẻ tuổi dẫn đầu đi phía trước, cũng cảm giác được áp lực, sắc mặt trắng bệch.

Có người chỉ đi hai, ba bước đã dừng lại.

Há mồm thở dốc, giống như vớt từ trong nước ra, toàn thân cũng ướt.

“Uy áp nơi này quá mạnh, phải hành động cẩn thận, nếu không sẽ bị đập vụn.”

Một vị kiêu kiêu trẻ tuổi nói, vô cùng cường đại, đến từ Càn Nguyên đại thế giới, là thiên kiêu của tộc U Vân, một bộ tộc xưng tôn.

Lúc này trên mặt hắn ta tràn đầy thận trọng nói.

Bên cạnh hắn ta cũng thiên kiêu trẻ tuổi, lúc này trên mặt tràn đầy ngưng trọng, cũng không giao thủ, hai người cũng đến từ Càn Nguyên đại thế giới, chuẩn bị kết thành đoàn.

Nhưng lúc này, một cỗ khí tức bàng bạc truyền đến, sau lưng bọn họ, có lực lượng khí huyết kinh khủng, giống như một đầu man tượng, thần quang màu vàng vọt lên đầy trời, chính là Kim Bằng.

Hắn ta cũng lựa chọn bậc thang màu xanh này.

Sắc mặt hắn ta lạnh lùng, bàn tay lớn quét qua, phát ra kim quang vạn trượng, đập bay hai tên thiên kiêu còn đang sững sờ kia ra ngoài, sau đó sụp đổ trong hư không, hình thần câu diệt.

“Đừng cản đường.”

Đối với tạo hóa Chuẩn Tiên Đế ngộ đạo, hắn ta tình thế bắt buộc.

Đây là cơ hội để hắn ta đuổi theo cùng thế hệ.

Thấy một màn này, rất nhiều tu sĩ của Càn Nguyên đại thế giới biến sắc, giận tím mặt, nhưng kiêng kị thực lực cường hoành của

Kim Bằng, đành phải im lặng.

Cho dù mấy vị Đại Thiên Tôn, cũng phải kiêng kị, sắc mặt khó coi.

Đều là Thánh Nhân cảnh, rất nhiều quy tắc thủ đoạn không thể vận dụng, bọn họ cũng không nắm chắc có thể địch lại truyền nhân của tộc Kim Sí Đại Bằng.

Hơn nữa nơi đây có trận vực bao phủ, vô cùng quỷ dị, thậm chí ảnh hưởng đến nhục thân.

“Các ngươi có thể lựa chọn một đầu bậc thang đá xanh, cũng có thể đi phía sau ta.” Mà lúc này, Cố Trường Sinh bỗng nhiên mở miệng nói, sau lưng rất nhiều tùy tùng sững sờ.

Chỉ có Cố Lâm Trần há miệng cười một tiếng, lam y thanh tuyệt, sớm đã đoán trước, sau đó từ bên cạnh hắn rời đi, tiến về một bậc thang đá xanh khác, chuẩn bị độc chiếm một phương.

Đạo Tế Tiểu Thánh Quân và Doanh Nhiếp liếc mắt nhìn nhau nói, “Hay là hai ta liên thủ, đi sang một bậc thang khác.”

Hai người cũng không muốn bỏ qua ma luyện này.

Không thể nghi ngờ, đi sau lưng Cố Trường Sinh sẽ thuận tiện hơn rất nhiều, ít nhất không ai có can đảm tranh đoạt.

Nhưng bọn họ lại không lựa chọn như thế, đi về phương hướng khác, “Con đường công tử đi, một mình ngài là được.”

Chỉ trong chốc lát, nơi đây liền bạo phát chém giết kinh khủng trước nay chưa từng có, trước đó tu sĩ đã kết thù, trực tiếp đi tìm kẻ thù chiến đấu.

Trận vực bao phủ xuống, đánh giết đối phương, thậm chí sẽ không bị thế lực phía sau đối phương biết được.

“Cũng đang tranh đoạt sao?” Chú ý tới từng màn xảy ra xung quanh, Côn Bằng Tử đang cố gắng chống lại uy áp trên từng bậc thang đá xanh, bỗng nhiên trên mặt lộ ra một vòng ý cười, nhưng cũng tiêu tán rất nhanh, lại khôi phục bình thản.

Nhưng sau đó, nét mặt của hắn ta lập tức cứng đờ, con ngươi trầm xuống, có một cỗ khí tức hiển hiện.

Trên bậc thang đá xanh hắn ta đặt chân, lúc đầu số lượng tu sĩ ít nhất, nhưng giờ phút này Cố Trường Sinh lại mặt mang ý cười đi tới.

Trong nháy mắt, các tu sĩ khác biến sắc, sắc mặt sợ hãi, vội vàng từ trên bậc thang đá xanh nhảy xuống, không dám ngăn cản bước chân của Cố Trường Sinh.

“Tên gia hỏa này muốn tìm ta gây phiền phức sao?”

Sắc mặt Côn Bằng Tử rất âm trầm, có một tia kiêng kị.

Lại nói, mặc dù hắn ta đến từ Càn Nguyên đại thế giới, nhưng đã từ Bắc Minh Hải tại Tiên Vực nghe nói rất nhiều lời đồn liên quan đến Cố Trường Sinh.

Cùng thế hệ, không người không kiêng kị Cố Trường Sinh!

“Hừ, ta không tin ngươi có thể đuổi kịp ta.” Côn Bằng Tử hừ lạnh một tiếng, sau lưng bỗng nhiên hiển hiện cánh Côn Bằng hai màu đen vàng xen lẫn, thần diễm bỏng mắt, tiên quang lưu chuyển, phù văn hừng hực, đáng sợ kinh người.

Chỉ trong chốc lát, hắn ta đã đi hơn ba mươi bậc, tốc độ viễn siêu những người còn lại.

Hơn nữa hắn ta vô cùng quen thuộc nơi này, tự tin không người có thể siêu việt hắn ta.

Nơi Chuẩn Tiên Đế ngộ đạo, hắn ta chắc chắn sẽ là người đầu tiên đặt chân!

Nhìn Cố Trường Sinh đi lên bậc thang đá xanh Côn Bằng Tử đã chọn, rất nhiều tu sĩ chấn kinh, sau đó cũng nhẹ nhàng thở ra, yên lòng.

Bọn họ lo lắng nhất chính là cùng một bậc thang đá xanh với Cố Trường Sinh.

Cũng may đã tránh thoát, không đụng độ với hắn.

“Có uy áp giáng lâm, nhưng có nhục thân của Thánh Nhân cảnh bình thường sẽ không có trở ngại.”

Thân ảnh Cố Trường Sinh xuất hiện trên một bậc thang, hắn tùy ý quét qua, ánh mắt dừng lại trên tảng đá dưới chân một lát, sau đó liền đi về phía trước.

Trong quá trình này, hắn không hề cảm giác được uy áp, đi lên dễ như trở bàn tay, đi bộ nhàn nhã, không bị ảnh hưởng chút nào.

Tốc độ rất bình ổn, không nhanh không chậm, bình tĩnh thong dong.

Xung quanh hắn, không một bóng người.

Chương 441: Không Người Dám Và Đường, Di Tích Đóng Lại, Dị Biến Kinh Thiên (2)

Không người dám đồng hành.

Trên bậc thang đá xanh này, hiện ra một cảnh tượng rất rung động, sau lưng hắn không người dám đặt chân!

Bên trên các bậc thang đá xanh còn lại đều là tiếng người huyên náo, cũng có bộc phát đại chiến và chém giết, ẩn chứa các loại thần quang tiên huyết, không ngừng chảy xuống, dung nhập vào mặt đất.

Thậm chí có vị Đại Thiên Tôn bị đánh bạo, gặp được một vị truyền nhân bất hủ, cùng cảnh giới, căn bản không địch lại.

Mà lúc này, chỗ rất sâu, đạo âm càng thêm hùng vĩ rõ ràng, Chuẩn Tiên Đế ngộ đạo, có âm thanh chư thiên tổng chúc, giống như mang theo lực lượng thần kỳ huyền diệu, tiên hoa nở rộ, khiến lòng người thông thấu.

Ngay khi Chuẩn Tiên Đế ngộ đạo xuất thế.

Đồng thời, tại Tiên Vực, chỗ sâu trong Bắc Minh Hải.

Tại cửa ra vào Tiên Cổ, từng đợt âm thanh vô cùng kinh khủng truyền đến.

Hư không kịch liệt rung chuyển, khe hở kia đang chậm chạp khép lại, tiên huy thu liễm, lực lượng quy tắc tràn ngập, sau đó từng đạo máu đen chảy ra.

Một màn như thế, khiến vô số tu sĩ cũng chấn động, sau đó kinh hãi, dừng lại chém giết.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, làm sao sẽ...”

“Tại sao di tích Tiên Cổ lại đột nhiên đóng lại?”

“Truyền nhân nhà ta vẫn còn ở trong đó a!” Một lão bộc của một phương vô thượng đạo thống không nhịn được hô lớn, vô cùng sốt ruột.

Phải biết di tích Tiên Cổ không phải cố định, theo lối vào này đóng chặt lại, ai cũng không biết sau đó phải làm gì mới có thể tiến vào bên trong.

Hơn nữa, quan trọng nhất chính là, cửa vào di tích Tiên Cổ đột nhiên đóng cửa, đồng thời có hắc huyết chảy ra, có phải mang ý nghĩa, trong đó phát sinh chuyện chẳng lành nào đó không?

Rất nhiều truyền nhân của thế lực bất hủ tại Tiên Vực đều tiến vào trong đó.

Nếu như xảy ra bất trắc, bọn họ cũng không biết làm sao cho phải, căn bản không có biện pháp trở về bàn giao.

“Chúng ta hợp lực thử một lần.” Một vị Chuẩn Đế của thế lực bất hủ bỗng nhiên mở miệng nói, bàn bạc với các vị Chuẩn Đế của thế hệ khác.

“Dị tượng nơi này, không thể coi thường.” Đám Chuẩn Đế còn lại gật đầu nói, vẻ mặt nghiêm túc.

Oanh!

Bọn họ xuất thủ, khí tức mênh mông cuồn cuộn rung động bốn phương tám hướng, cuốn lên sóng lớn ngập trời, kết quả lại không thể ngăn cản khe hở này khép lại.

Thác Thiên Ngọc Linh và Thác Thiên Hạo Miểu không nhịn được lo lắng nói, "Công tử, hắn còn ở bên trong a...",

"Thần Tử sẽ không có chuyện gì đâu." Vẻ mặt vị Chuẩn Đế của Cố gia lại tỉnh táo trấn định hơn rất nhiều, biết được Cố Trường Sinh cường đại.

Nhưng ông ấy vẫn liên hệ về tộc, thông báo chuyện xảy ra ngoài ý muốn này.

Đồng thời, Càn Nguyên đại thế giới.

Lúc này, bỗng nhiên xuất hiện cảnh tượng đáng sợ, sắc trời ảm đạm, mất đi sắc thái, sau đó hắc vụ phiêu đãng, không biết từ đâu mà đến, che khuất bầu trời, mênh mông cuồn cuộn, giống như một mảnh đại lục màu đen bành trướng mãnh liệt, đang ép xuống.

"Đây là cái gì..."

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Vô số tu sĩ và sinh linh khiếp sợ, ngơ ngác đến một màn này.

Răng rắc!

Từng đạo khe hở xuất hiện giữa bầu trời, thiên khung vỡ vụn, giống như mặt kính, có máu đen chảy xuống, đồng thời vật chất màu đen rơi đập, bao phủ bốn phương tám hướng.

Thiên ngoại, từng khỏa sao trời bỗng nhiên ảm đạm, rơi xuống, cảnh tượng dọa người.

Một vị sinh linh đang bế quan bị vật chất màu đen này lây nhiễm, bỗng nhiên kêu thảm một tiếng, run rẩy ngã xuống đất.

Những vật chất màu đen này giống như có sinh mệnh, không

ngừng chui vào cơ thể người kia, thậm chí phát ra âm thanh cắn xé và nhấm nuốt, hãi nhiên đến cực điểm.

Vô số tu sĩ kinh sợ hãi nhiên, hoàn toàn không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Thời khắc này, Càn Nguyên đại thế giới đại loạn!

Sắc trời lập tức tối xuống, giống như có hỗn độn chân lôi kinh khủng nhất ầm vang tại chỗ rất sâu.

Toàn bộ di tích Tiên Cổ, cương vực vô biên, không thấy giới hạn, lúc này lại đang run rẩy.

Vô số hung thú kinh khủng thức tỉnh, ngẩng đầu ngóng nhìn, vô cùng hoảng sợ.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Chuyện gì vậy? Tại sao di tích lại vỡ vụn, lối vào cũng biến mất!”

Bên trong di tích Tiên Cổ đột nhiên xuất hiện biến cố, khiến tất cả tu sĩ bị kinh trụ.

Có người lộ ra sắc mặt trắng bệch, chú ý tới lối vào trước đó đã biến mất không thấy gì nữa, không cảm ứng được khí tức của Tiên Vực.

Chuyện này khiến bọn họ vô cùng hoảng sợ, không rõ ràng đã xảy ra chuyện gì.

Thiên địa đang vỡ ra sụp đổ, sau đó bóc xuống, ánh lửa ngút trời, hòa tan tất cả, giống như từng khỏa sao băng giáng xuống.

Toàn bộ di tích Tiên Cổ giống như mặt kính, bị chia năm xẻ bảy, cương phong thổi tới, bốn phía đều là hư vô đen như mực, không thấy đáy.

Trong đó là một mảnh biển hư vô, còn có hỗn độn loạn lưu đang sôi trào, có rất nhiều hung thú xa xưa sinh hoạt ở trong đó, Chân Tiên cũng phải cẩn thận, trong đó có quy tắc kinh khủng áp chế, sẽ chết thảm.

Một màn này, khiến tất cả tu sĩ trong bí cảnh kinh sợ, tất cả mọi người mở to hai mắt, vô cùng hãi nhiên.

Thiên địa vỡ tan, các loại quy tắc tràn ngập, trật tự thần quang giống như liệt diễm, thiêu đốt tất cả.

Có tu sĩ nhiễm phải một tia khí tức này, trong khoảnh khắc hóa thành bột mịn, hình thần câu diệt.

Đây là một màn vô cùng kinh khủng, rất dọa người.

Di tích Tiên Cổ đang thu nhỏ lại, đồng thời giống như một mảnh đại lục đang sụp đổ, co vào khu vực trung tâm, một bộ phận ở gần biên giới, cũng tan vào biển hư vô và hỗn độn loạn lưu, trở thành bột mịn.

“Di tích Tiên Cổ xảy ra chuyện gì vậy? Đang sụp đổ vỡ vụn sao?” Một vị Đại Thiên Tôn sợ hãi nói, thần hồn run rẩy.

Cường đại như ông ta cũng kinh hãi muốn tuyệt dưới khí tức này, giống như sâu kiến, không có sức chống cự.

Đừng nói đến đám tu sĩ còn lại, hai chân như nhũn ra, sắc mặt trắng bệch.

Hơn nữa, khiến bọn họ càng tuyệt vọng hơn chính là, bọn họ không tìm thấy biện pháp đi xa.

Chương 442: Di Tích Vỡ Tan, Cản Đường Trên Bậc Đá Xanh, Chỉ Là Mồi Nhử?

Nơi này bí mật hỗn loạn, quy tắc vỡ tan, không còn trật tự, căn bản không teher thông đến Tiên Vực hoặc là Càn Nguyên đại thế giới.

Lúc này, có người chú ý tới tốc độ thiên khung sụp đổ, cũng không tính nhanh, chỉ có chỗ sâu trong di tích Tiên Cổ là hoàn hảo không chút tổn hại, giống như không bị ảnh hưởng.

“Nhanh đi đến trung tâm.”

“Đến nơi đó, có lẽ mới có hi vọng sống tiếp.”

Tất cả mọi người hô to, toàn thân sáng lên, phù văn bao bọc, lấy tốc độ cực nhanh tiến lên.

Giờ khắc này, cho dù là tu sĩ hay là sinh linh đều vô cùng sợ hãi, đi về phía trung tâm, cảm thấy đến nơi đó mới có thể còn sống sót.

Ầm ầm!

Sơn mạch sụp đổ, mặt đất nứt ra, núi lửa phun trào, từ đó tuôn ra chân hỏa màu xích hồng, thiêu hủy tất cả.

Nơi Chuẩn Tiên Đế ngộ đạo.

Trên bậc thang đá xanh.

“Di tích Tiên Cổ đã xảy ra chuyện gì?” Cố Trường Sinh nhíu mày, giờ phút này cũng ngừng chân, có thể nói, hiện tại hắn là người có lực cảm giác mạnh nhất ở nơi này.

Cho nên vừa bắt đầu hắn đã cảm giác được cỗ dị thường này.

Chỉ có khu đạo trường này bị tầng tầng quang huy bao phủ, giống như không bị ảnh hưởng.

Hắn nhìn về phía Côn Bằng Tử, phát hiện đối phương giống như sớm đãdự liệu được, vẻ mặt rất bình tĩnh, thậm chí còn ẩn giấu ý cười.

“Những chuyện này, chẳng lẽ là do tên kia giở trò quỷ?”

“Muốn táng diệt tất cả mọi người ở đây sao?”

Cố Trường Sinh nhíu mày, nhưng cảm nhận được Hồng Mông Ấn cũng không bị ảnh hưởng, trong lòng cũng buông lỏng vài phần.

Hắn cũng muốn nhìn xem, Côn Bằng Tử muốn giở trò quỷ gì.

Ong!

Bỗng nhiên trên bậc thang đá xanh quang hoa đại thịnh, Thần Tiêu tận trời, hà thụy bốc lên, giống như đi tới nới khai thiên, Cố

Trường Sinh áo trắng phần phật, hỗn độn khí tràn ngập, sau lưng hiển hiện một đôi cảnh Côn Bằng hừng hực.

Hắn cất bước đi lên phía trước, tốc độ cực nhanh, hỗn độn khí bành trướng, hấn khai tất cả.

Hư không run rẩy, đó là một loại tốc độ khiến mọi người biến sắc rung động.

“Cái gì? !”

“Làm sao hắn cũng biết Côn Bằng Bảo Thuật?”

Côn Bằng Tử khiếp sợ nhìn một màn này, sắc mặt lập tức xanh xám, lạnh xuống.

Côn Bằng Bảo Thuật, chính là thiên phú thần thông đặc biệt của tộc Côn Bằng, danh xưng có được thế gian cực tốc, thậm chí có thể đuổi theo thời gian!

Ngoại trừ tộc Côn Bằng, có thể nói thế gian này không ai biết được!

Nhưng hiện tại hắn ta lại cảm nhận được môn bảo thuật này trên người Cố Trường Sinh, hơn nữa còn nghiên cứu đến rất sâu, có thể ảnh hưởng đến thời không!

“Tên gia hỏa!”

Sắc mặt Côn Bằng Tử rất khó coi.

Sau đó, sau lưng hắn ta cũng hiển hiện một đôi cánh Côn Bằng, kim quang lấp lóe, nhưng còn có sương mù màu xám quấn quanh, có chênh lệch rất lớn so với cánh Côn Bằng quấn quanh hỗn độn khí của Cố Trường Sinh.

Hai người đang dùng tốc độ cực nhanh đăng đỉnh!

Trên các bậc thang đá xanh còn lại, rất nhiều tu sĩ cũng chú ý tới chân trời hiển hiện huyết sắc, giống như một mảnh thủy triều đang đánh tới, thiên khung đang đổ sụp.

Cảnh tượng này quá kinh khủng và rung động.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Di tích tan vỡ?”

Tất cả mọi người ngơ ngác, giống như choáng váng.

Đám người Đế Tử, Chí Tôn trẻ tuổi của Càn Nguyên đại thế giới biến sắc, lập tức nghĩ rằng chuyện này là do đám người Tiên Vực tạo thành.

Nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt chư hùng Tiên Vực cũng chấn kinh không hiểu, bọn họ lại nghi ngờ.

“Không phải đám người Tiên Vực kia giở trò quỷ? Vậy đã xảy ra chuyện gì?”

“Di tích đang tốt đẹp, làm sao lại đột nhiên đổ sụp?”

“Hiện tại xem ra, nơi an toàn, cũng chỉ có nơi này.”

Nơi đây xảy ra dị biến, khiến mọi người hoảng sợ không thôi, sinh ra bất an.

Nhất là lúc này bí mật che đậy, quy tắc hỗn loạn, tất cả mọi người không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Không ít truyền nhân bất hủ tại Tiên Vực lộ ra sắc mặt rất khó coi, dừng lại bước chân trên bậc thang đá xanh, bọn họ không cho rằng chuyện này là bình thường.

“Muốn tất cả mọi người đuổi tới nơi này sao?” Cố Lâm Trần khẽ chớp mắt, mắt nhìn Cố Trường Sinh đã đi xa trên một đấu bậc thang đá xanh khác.

Sau đó bỗng nhiên đi về phía sau, đồng thời trong tay áo có ba động kinh khủng truyền đến, rất nhiều tu sĩ bị nàng đánh bay ra ngoài, rơi xuống phía dưới.

“Bậc thang đá xanh cuối cùng, chỉ có Thần Tử mới có thể vào, các ngươi không có tư cách, lưu lại phía dưới đi.”

Mặc dù nàng đang cười, nhưng lời nói ra lại khiến rất nhiều người sợ mất mật.

Không thể không nói, tại Thánh Nhân cảnh, thực lực của nàng rất mạnh, thậm chí khiến rất nhiều người cảm thấy nàng không thua gì Côn Bằng Tử.

Hiện tại Cố Lâm Trần xuất thủ, cản lại tất cả mọi người trên bậc thang đá xanh, không cho phép người khác tiến lên, nàng sừng sững đứng đó, Hoa Vũ nở rộ, cũng không động tác, chỉ muốn ngăn cản.

Một màn như thế khiến rất nhiều người tức giận không thôi, sau đó cùng nhau xuất thủ.

Kết quả thực lực của Cố Lâm Trần cực kì khủng bố, bàn tay huy động, một đạo Đạo Tiên Quang hiển hiện, hóa thành Thiên Kiếm tuyệt thế, quét ngang mà xuống, chiêu thức của đám người này vô dụng, toàn bộ ho ra máu, nhanh chóng lùi lại.

“Các ngươi muốn chết phải không?” Ý cười trên mặt nàng không thay đổi, tại Thánh Nhân cảnh, chiến lực ngập trời, vô địch tại thế, rung động bốn phương tám hướng.

Một bên khác, Đồ Tiên gật đầu, cũng ở trên một bậc thang đá xanh, cản đường tất cả tu sĩ phía sau, người chống cự, đều bị chiến kích của nàng quét xuống, thân chịu trọng thương.

Hai người đã hiểu.

Di tích Tiên Cổ xảy ra đại biến, hiện nay xem ra chỉ có nơi đây mới tạm thời an toàn, chiếm cứ một bậc thang đá xanh, tuyệt đối là biện pháp tốt nhất.

“Nơi Chuẩn Tiên Đế ngộ đạo, có lẽ chính là một mồi nhử.” Lúc này, đám truyền nhân bất hủ khác đều phản ứng lại, có người lộ ra vẻ mặt rất khó coi nói.

Mùi máu tươi tràn ngập, ngũ quang thập sắc, chói lọi lóa mắt, bao phủ tứ phương, nơi đây đã có rất nhiều người chết.

Dưới chân bọn họ là phiến đá cổ lão, giờ phút này, giống như đang

phát sinh biến hóa quỷ dị nào đó. _

Chương 433: Và Cảnh Giao Thủ, Thân Tử Tử Của Chuẩn Tiên Đế Cường Hoành Kinh Khủng

Oanh!

Khi rất nhiều tu sĩ ở đây lo lắng bất an, trên bậc thang đá xanh cuối cùng, bỗng nhiên có thanh thế kinh khủng truyền đến, sau đó là thần quang rung trời, giống như muốn đánh xuyên thiên địa.

Sương mù dày đặc bị đánh tan, tràn ngập thần quang ngũ sắc, đồng thời có giọng nói tức giận truyền đến, "Cố Trường Sinh, ngươi có ý gì?"

Đây là lời nói của Côn Bằng Tử, không còn bình thản giống như trước, lúc này đã tràn ngập lửa giận và chấn kinh.

Trong nháy mắt tiếng vang kia đã hấp dẫn tất cả tu sĩ nơi đây.

Cho dù là tu sĩ của Càn Nguyên đại thế giới, hay là đám tu sĩ đến từ Tiên Vực, giờ phút này cũng không khỏi dừng bước chân, hãi nhiên ngẩng đầu, nhìn sang.

Mặc dù tốc độ của Côn Bằng Tử rất nhanh, đồng thời đi lên bậc thang trước, nhưng vẫn bị Cố Trường Sinh đuổi theo.

Không thể nghi ngờ.

Nơi đó đã phát sinh một trận đại chiến kinh thế.

Cảnh tượng nơi đó quá kinh khủng, khiến bọn họ kinh dị.

Cuối bậc thang, sương mù dày đặc bị chấn khai, hiển lộ cảnh tượng trong đó.

Giống như đi đến lúc khai thiên!

Một thân ảnh áo trắng thon dài mông lung không nhanh không

chậm cất bước đi lên bậc thang có áp lực đủ để đè nát tất cả mọi người kia.

Hắn quá cường đại, trên người có vô tận tiên huy và hỗn độn khí, giống như một vị Tiên Đế trẻ tuổi đứng sừng sững giữa không trung, để cho người ta không nhịn được muốn quỳ xuống dập đầu.

Hỗn độn khí bao phủ, người bình thường căn bản không nhìn rõ chân thân của hắn, giống như bị phù văn sáng chói bao bọc, kinh khủng mà cường đại.

Một đôi mắt bình tĩnh diễn hóa vũ trụ, tiên khí tràn ngập, giống như ẩn chứa vô tận thâm thúy, còn tràn ngập khí tức kinh khủng.

Hắn đánh ra một chưởng về phía trước, giống như càn khôn bao trùm thiên địa, ẩn chứa cự lực kinh khủng không cách nào nói rõ được, khiến thân ảnh phía trước được phù văn Côn Bằng bao phủ ho ra máu bay ngược ra ngoài không biết đã đứt gãy bao nhiêu đoạn xương cốt, tóc tai bù xù, vô cùng chật vật.

Một màn này, khiến tất cả tu sĩ vô cùng hãi nhiên.

Côn Bằng Tử, chính là chân tử của Côn Bằng đấy.

Thậm chí rất nơi đây có thể là đạo trường của Côn Bằng.

Lại nói, Côn Bằng Tử chính là dòng dõi của một vị Chuẩn Tiên Đế.

Trình độ thiên tư và huyết mạch của hắn ta, có một không hai trong vô số thiên kiêu và yêu nghiệt, có thể nói là không người có thể so.

Vừa ra đời đã chú định kinh khủng vô biên, nghiền ép cùng thế hệ, hoàn toàn xứng đáng với tư chất vạn cổ.

Kết quả, bây giờ, tại Thánh Nhân cảnh, lại không phải đối thủ của Cố Trường Sinh, một kích đã bị đánh đến mức bay ngược ra ngoài.

Tất cả tu sĩ có chút ngẩn người.

Quá cường đại!

Cố Trường Sinh đúng là cường đại đến không hợp thói thường.

Đến thân tử tự của Chuẩn Tiên Đế cũng không phải đối thủ của hắn.

“Thân là dòng dõi của Chuẩn Tiên Đế, quả nhiên Côn Bằng Tử vô cùng cường đại, thực lực ngập trời, cùng cảnh giới, chúng ta không phải là đối thủ của hắn, tại Thánh Nhân cảnh đón đỡ một chưởng của Thần Tử Cố gia mà không chết.”

“Dị biến nơi này rất có thể liên quan đến Côn Bằng Tử, đoán chừng Thần Tử Cố gia cũng phát hiện việc này, mới có thể đột nhiên xuất thủ.”

“Nhưng cũng cho thấy Côn Bằng Tử cường đại và đáng sợ.”

Rất nhiều truyền nhân bất hủ tại Tiên Vực lộ ra vẻ mặt kiêng kị và thận trọng.

Nhưng thời khắc này, suy nghĩ của mọi người khác biệt, bọn họ khiếp sợ Côn Bằng Tử cường hoành kinh khủng.

Đón đỡ một chưởng của Cố Trường Sinh lại chỉ ho ra máu bay ngược ra ngoài, cũng không bị đánh nổ. Đối bọn họ mà nói, đây đã là chuyện không thể tưởng tượng được, cũng không thể tin được.

Côn Bằng Tử cường hoành, vượt ngoài tưởng tượng của bọn họ.

“Cố Trường Sinh, ngươi có ý gì? Ta và ngươi không oán không cừu, vì sao lại đánh lén tại ta.”

Côn Bằng Tử tức giận hỏi, sắc mặt vô cùng khó coi, rơi vào nơi xa, trên người đều là máu, gãy rất nhiều xương cốt, máu me đầm đìa.

Từng đạo phù văn sáng lên, bao trùm hắn ta, thương thế đang khôi phục, đồng thời có vết máu từ khóe miệng chảy xuống.

Vừa rồi, nếu không phải hắn ta dùng Côn Bằng bí pháp chống cự, tuyệt đối sẽ bị Cố Trường Sinh làm trọng thương, thậm chí nổ tung.

Cho dù nơi đây có trận vực áp chế, nhục thân của Cố Trường Sinh

vẫn kinh khủng đến mức khiến hắn ta rung động.

Đồng thời hắn ta cũng kinh hãi không thôi, rất kiêng kị.

Thân là huyết mạch của Chuẩn Tiên Đế, trừ phi Tiên Đế chi tử hiện thế, bằng không không ai có thể ngăn chặn huyết mạch của hắn ta.

Kết quả Cố Trường Sinh vẫn cường thế rối tinh rối mù, sức chiến đấu như thế khiến hắn ta tê cả da đầu.

Nhất là Hỗn Độn Thể đặc thù, Vạn Pháp Bất Xâm, vạn thuật không dính, rất nhiều thần thông không có tác dụng với Cố Trường Sinh, không đả thương được hắn.

“Không oán không thù, vậy vì sao ngươi lại tính toán chúng ta?” Cố Trường Sinh hời hợt nói, động thủ trên bậc thang đá xanh, thừa nhận áp lực vô cùng kinh khủng, cho dù là truyền nhân bất hủ, cũng có không ít người không động đậy nổi, đừng nói đến động thủ, trong nháy mắt sẽ bị khí thế nơi đây giáng lâm chấn vỡ thân thể, hình thần câu diệt.

“Ta tính toán các ngươi? Ngươi nói chuyện phải có chứng cứ.” Sắc mặt Côn Bằng Tử trầm xuống nói.

Trên các bậc thang đá xanh khác, tùy tùng của hắn ta, Cấn Cổ, đã bị đám người Đạo Cực Tiểu Thánh Quân vây công, quang hoa tràn ngập, thần uy kinh khủng, trong nháy mắt nửa người nổ tung, sau đó bị tóm, không hề có sức chống cự nào.

Một màn như thế, khiến sắc mặt Côn Bằng Tử lần nữa trầm xuống.

“Ta không cần chứng cứ.” Cố Trường Sinh khẽ cười nói, “Bọn họ không giết được ngươi, ta giết ngươi.”

Hắn hời hợt nói, nhưng lại khiến hô hấp của Côn Bằng Tử cứng lại, sắc mặt xanh xám tới cực điểm.

Thân là dòng dõi của Chuẩn Tiên Đế, cho tới bây giờ không ai dám khinh thị hắn ta như vậy.

Cho dù đám tồn tại rất cổ lão, cũng không dám như thế.

“Xem ra ngươi khăng khăng muốn đối nghịch với ta?” Giọng nói của Côn Bằng Tử vô cùng băng lãnh, tràn ngập sát ý.

Cố Trường Sinh lắc đầu, vẻ mặt vẫn bình thản, “Là ngươi muốn đối nghịch với ta.”

“Giết!”

Chương 444: Và Cảnh Giao Thủ, Thân Tử Tử Của Chuẩn Tiên Đế Cường Hoành Kinh Khủng (2)

Nghe vậy, Côn Bằng Tử cũng không nhiều lời, trong ánh mắt hắn ta có thần phù lấp lánh, đột nhiên quát, trong miệng phun ra một đạo tiên khí màu vàng óng.

Đạo tiên khí màu vàng óng này trực tiếp bay lên không trung, hóa thành một đầu Côn Bằng màu vàng, đang vẫy đuôi, ẩn chứa trọng lực đáng sợ, hư không ầm một tiếng nổ tung, vô cùng đáng sợ.

“Đây là Côn Bằng Bảo Thuật!” Phía dưới, rất nhiều tu sĩ không nhịn được hoảng sợ nói, nhận ra môn bảo thuật đáng sợ này ẩn chứa tiên uy tuyệt cường của Côn Bằng, từng giết Tiên Vương.

Ngay lúc đó.

Quanh người Côn Bằng Tử xuất hiện từng vòng xoáy nhỏ màu vàng, thần phù và linh khí hóa thành phong bạo đáng sợ.

Trong chốc lát, đám người nhìn thấy bên trong vòng xoáy màu vàng kia hiển hiện từng dòng sông, tiên phù bay tán loạn, có Thần Linh và phật đà ngồi xếp bằng, dáng vẻ trang nghiêm, đang tụng hát kinh văn, muốn trấn áp chư thiên.

Bên trong dòng sông, Côn Bằng ẩn hiện, lớn như trời xanh, căn bản không nhìn thấy giới hạn.

Rất nhanh.

Những vòng xoáy nhỏ màu vàng này nhanh chóng bao phủ Côn Bằng Tử, hắn ta chủ động xuất kích, đấm ra một quyền, bao trùm toàn thân, Côn Bằng màu vàng trên khung trung cũng xông về phía trước, có thể hủy diệt một khu vực lớn, hóa thành tuyệt địa.

“Thật mạnh!”

“Tuyệt đối là chiến lực Thánh Nhân cảnh mạnh nhất từ trước đến nay.”

Tất cả tu sĩ kinh hãi.

Ánh sáng hừng hực, khiến mọi người không mở được mắt, vô cúng nhói đau.

Thậm chí có người bắt đầu dao động suy nghĩ vừa rồi, Cố Trường Sinh tuy mạnh, nhưng vừa rồi Côn Bằng Tử bị tập kích, hoàn toàn chưa kịp phản ứng.

Chính diện giao thủ, sẽ là kết cục nào?

Mặc dù Côn Bằng Tử bị áp chế, nhưng không thể nghi ngờ, thực lực tại Thánh Nhân cảnh vẫn có thể tuỳ tiện nghiền ép truyền nhân bất hủ bình thường.

Dòng sông màu vàng óng lao nhanh, cùng nhau sáng lên, một quyền lao về phía Cố Trường Sinh, có thể khiến sơn hà vỡ vụn, vạn dặm sụp đổ.

Oanh một tiếng!

Hư không nổ tung, đầu Côn Bằng màu vàng kia lao đi với tốc độ quá nhanh.

Xuyên qua hư không.

Nó lao đi như một đầu Man Long màu vàng, cuồng dã và kinh khủng, Côn Bằng giương cánh, sôi trào mãnh liệt, giống như vác lấy Thương Thiên, lập tức đến gần, muốn xuyên thủng Cố Trường Sinh.

Cố Trường Sinh nghiêng người lướt ngang, kết quả đầu Côn Bằng này vọt qua, đồng thời, cái đuôi màu vàng kim óng ánh bộp một tiếng quăng tới.

Khe hở trên hư không lan tràn, lại phát ra tiếng oanh minh.

Thánh Nhân bình thường chạm đến, trong nháy mắt sẽ nổ tung thành bột mịn, quá cường đại, đây chính là vận dụng Côn Bằng Bảo Thuật chí cường.

Cho dù bị áp chế ở Thánh Nhân cảnh, một thức này cũng có thể tuỳ tiện giết chết Chuẩn Chí Tôn!

Đây chính là Côn Bằng Tử cường hoành!

“Trạng thái của ngươi có chút cổ quái.”

“Xem ra dị thường nơi này đúng là có liên quan đến ngươi.”

Trong chốc lát, lông mày Cố Trường Sinh nhướn lên, hơi kinh ngạc.

Bên trong đầu Côn Bằng màu vàng này, hắn cảm nhận được khí tức không rõ, giống như vật chất bất tử, khiến hắn rất không thoải mái.

Hơn nữa, dòng sông màu vàng óng bên ngoài cơ thể Côn Bằng Tử chính là quy tắc diễn hóa, không chỉ có hư ảnh thần phật, cũng có thần hình Côn Bằng, ẩn chứa vô thượng đại đạo, có thể bảo vệ nhục thân của hắn ta.

Rất hiển nhiên, đây chính là một môn vô thượng cổ thiên công.

Nhưng Cố Trường Sinh cũng không suy nghĩ bao lâu.

Tốc độ một thức này quá nhanh, lập tức đã đến gần, hư không cũng mơ hồ, bậc thang đá xanh đang run rẩy, muốn bạo tạc!

Ầm!

Cố Trường Sinh đưa tay vỗ ra, đồng thời các tế bào toàn thân sáng lên, hỗn độn khí tại chảy xuôi bên ngoài cơ thể.

Hắn lập tức cất bước đi lên phía trước, thân thể thon dài, tiên vụ chìm nổi, lại như một phương vũ trụ ép xuống, giơ tay nhấc chân đều có một loại lực lượng áp bách hào hùng, một tay bổ về phía Côn Bằng màu vàng.

Đây là nhục thân kinh khủng của hắn, lực lượng Hỗn Nguyên Kiếp Diệt Tạo Hóa Kim Thân vô song.

“Ba~!”

Sau một khắc, một tiếng vang trong trẻo truyền đến, một chưởng của hắn và đuôi của Côn Bằng màu vàng đụng vào nhau, vết rạn lan tràn, tóe lên Hỏa Tinh, còn có gợn sóng của phù văn và quy tắc, chấn động hư không.

Lập tức, đầu Côn Bằng màu vàng này oanh một tiếng nổ tung, hóa thành phù văn quang vũ đầy trời, cường hoành như vậy, cũng khó chống cự được một kích của Cố Trường Sinh.

Tất cả mọi người hãi nhiên hoảng sợ.

Thật đáng sợ, loại lực lượng ẩn chức trong nhục thân này.

Không người có thể địch.

Vượt qua tưởng tượng.

“Cái gì! ?”

“Cái này sao có thể?”

Sắc mặt Côn Bằng Tử kịch biến, cũng không ngờ một kích cường thế của mình, ẩn chứa áo nghĩa tối cao của Côn Bằng Bảo Thuật lại bị Cố Trường Sinh dễ dàng phá nát.

Cùng cảnh giới, ở một chiêu thức, đều hiện ra thực lực mạnh nhất của mình.

Phải biết trước đó là do Cố Trường Sinh đánh lén, nếu không hắn ta sẽ không dễ dàng bị đánh bay ra ngoài như vậy.

Nhưng bây giờ, hai người chính diện giao thủ, nhưng hắn ta cũng

không địch lại, ngược lại Cố Trường Sinh vẫn hời hợt như cũ, sâu không lường được, khiến người sợ hãi.

Cố Trường Sinh không nhanh không chậm đi tới, nói, “Nói ra mục đích của ngươi, nếu không hôm nay ta sẽ giết ngươi.”

Côn Bằng Tử cũng không để ý nữa, giờ phút này giống như lâm vào điên dại, hai mắt dần đỏ lên.

“Ta không tin!”

Hắn ta hô lớn.

Lần này, Côn Bằng Tử lựa chọn dùng nhục thân ngạnh kháng, từng dòng sông màu vàng óng hiển hiện bên ngoài cơ thể hắn ta, trong đó thậm chí hiển hiện cả sương mù màu xám, vô cùng quỷ dị.

Từng vị Thần Ma và Côn Bằng đang biến hóa, bày ra khí thế bất hủ.

Môn cổ thiên công thần bí này của hắn ta không đến từ Côn Bằng, mà đến từ trong cánh cửa quỷ dị kia, thậm chí có thể khiến hắn ta thuế biến.

Ong!

Tất cả mọi người cảm nhận được biến hóa trên người Côn Bằng Tử, thậm chí đã dẫn phát thiên khung dị động, từng sợi vật chất màu đen và màu xám xen lẫn, bao phủ nơi này.

Đây là một cảnh tượng to lớn mà khiếp người, khiến người ta rùng mình, bởi vì bên ngoài cơ thể Côn Bằng Tử lại mọc ra lông tóc, màu đỏ, máu xám, màu đen.

“Lại đến, ta là thân tử của Chuẩn Tiên Đế, thân phận che đậy chư thiên, sao có thể bị ngươi đánh bại?”,

“Ngàn trượng kiếp, vạn cổ khó, tuyên cổ vội vàng, một chưởng đánh ra!”

“Thân thể bất diệt, thần hồn bất hủ, chiến thiên động địa, ai địch nổi!”

Côn Bằng Tử gào thét, toàn thân sáng lên, đồng thời trong mắt tràn ngập tiên huyết, ẩn chứa vật chất quỷ dị.

Chương 445: Che Đậy Chư Thiên, Mục Đích, Cùng cảnh Ai Địch Được Một Chưởng Của Ta

Hắn ta hiển hóa chân hình, chính là một đầu Côn Bằng vô cùng chân thật, giống như một đầu tuyệt thế đại hung đã từng kinh khủng nhất khôi phục hiển hiện.

Tất cả mọi người hãi nhiên, cảm nhận được lời này của Côn Bằng Tử ẩn chứa trấn thế chi ý.

Đó đã từng là lời nói của Côn Bằng, ẩn chứa khí phách vạn cổ khó tả, vô địch thế gian.

Giờ khắc này, Côn Bằng Tử lại lặp lại câu kia, giống như từ nơi sâu xa, thu nhận Côn Bằng Chân Linh, thực lực đạt đến tình trạng trước nay chưa từng có.

“Một câu đạo hiệu khá hay đấy.”

“Nhưng ngươi không phải là đầu Côn Bằng kia.”

“Từ xưa đến nay, cùng cảnh giới, ai có thể địch lại một chưởng của ta?”

Vẻ mặt Cố Trường Sinh không thay đổi nhiều, mặc dù đáy lòng có tán thưởng, nhưng giờ phút này đã hóa thành chiến ý mênh mông.

Hắn khẽ quát một tiếng.

Oanh!

Trên đỉnh đầu, có khí huyết kinh khủng hiển hiện, xuyên qua bầu trời, lượn lờ hỗn độn khí và tiên khí, cả người giống như một chiếc hỏa lò lớn như vũ trụ vô ngần.

Khí huyết cường đại khiến tất cả tu sĩ, sinh linh biến sắc sợ hãi, thần hồn rung động, suýt chút nữa đứng không vững.

Kinh hãi đến tột đỉnh.

Đây là thực lực Thánh Nhân cảnh có thể phát huy ra sao?

Chí Tôn cũng bị một quyền đánh vỡ nát!

Oanh!

Đồng thời, Cố Trường Sinh tiếp tục cất bước, một quyền nện xuống, quy tắc phi tiên gia trì, như vạn vạn quân hỗn độn chân giới bao trùm, trực tiếp khiến hư không phát ra âm thanh vỡ vụn, hóa thành bột mịn tại chỗ.

Cho dù nơi đây có trận vực giam cầm, cũng đạt tới tình trạng vô cùng kinh khủng.

“Ta không thể bị ngươi đánh bại!”

“Thời cơ đã đến, ta muốn đăng đỉnh!”

Thân thể Côn Bằng Tử lại rạn nứt, đang gào thét, toàn lực ứng phó, tinh huyết bành trướng, đạt tới thực lực đỉnh phong nhất, thân thể đi lên đối đầu với Cố Trường Sinh.

Răng rắc!

Trong khoảnh khắc, có tiếng xương nứt gãy thanh thúy truyền ra, giống như có vạn vạn khỏa tinh thần nổ tung, năng lượng vô cùng kinh khủng, khiến tất cả tu sĩ trên bậc thang đá xanh tung bay, cùng nhau rơi xuống.

Thậm chí có người bị dư âm nghiền thành bột mịn.

“Không thể!”

“Ta không thể bại!”

Trong mắt Côn Bằng Tử chảy ra vết máu, không ngừng gầm thét, rất không cam lòng, mảng lớn xương cốt đứt gãy nghiền ép, trực

tiếp bay ra ngoài.

Sau đó nổ tung trong hư không, máu màu vàng kim bắn lên không trung, vô cùng chói mắt.

Hơn nữa, quỷ dị nhất chính là, trong dòng máu màu vàng kim kia còn có vật chất màu đen, giống như có sinh mệnh, đang vặn vẹo, vô cùng doạ người.

Lực lượng trong một quyền này của Cố Trường Sinh vô cùng hùng vĩ, khiến tất cả mọi người hoảng sợ, mạnh như Côn Bằng Tử, thân tử tự của Chuẩn Tiên Đế cũng bị vỡ nát.

Bên trên bậc thang đá xanh, vết máu loang lổ, Côn Bằng Tử nổ tung, thành từng đoàn huyết vụ và cặn bã.

Tất cả mọi người rung động ngốc trệ nhìn một màn này.

Cường đại như Côn Bằng Tử, chiến lực hiện ra đủ để quét ngang nhất đại cổ sử, nhìn chung kim cổ, ai có thể địch được một chưởng?

Rất nhiều truyền nhân bất hủ, tồn tại cổ lão lộ ra vẻ mặt vô cùng phức tạp, nỗi lòng khó tả.

Cái này đã kết thúc?

Kẻ cầm đầu di tích Tiên Cổ, Côn Bằng Tử vẫn lạc?

Chết trong tay Cố Trường Sinh?

Trên bậc thang đá xanh tràn ngập tàn niệm, có từng vết máu, bị vật chất màu đen bao vây, còn đang nhúc nhích, giống như muốn khép lại.

Đám huyết dịch và tế bào này đang bò về phía cuối cùng, nơi đó tràn ngập thần quang ngũ sắc, giống như có tiên vật gì đó, khí tức thông thấu trong vắt.

“Khí tức của Côn Bằng Tử lại không tiêu tán.”

Cố Trường Sinh nhíu mày.

Ầm ầm!

Bỗng nhiên, tại chỗ sâu trong di tích Tiên Cổ, toà cung điện to lớn kia đang run rẩy, sau đó truyền ra âm thanh vỡ vụn, giống như cát đá, lập tức vỡ nát.

Sau đó, có xiềng xích lan tràn ra, mỗi sợi đều thô to như sơn lĩnh, dùng vô thượng tiên kim đúc thành, màu sắc khác nhau, lấp lóe quang huy bất hủ, một mực khóa lại cánh cửa đen như mực kia.

Phía trên thiên khung, lúc này hiển hiện hình ảnh đến từ Càn Nguyên đại thế giới!

Phương thế giới kia giống như đã đi đến cuối con đường, tất cả tu sĩ và sinh linh đang kêu rên, vỡ vụn mục nát, muốn quy khư tất cả, hắc huyết đầy trời, giống như địa ngục nhân gian.

Cho dù là Đại Đế cũng bị vật chất màu đen lây nhiễm, kêu gào thảm thiết, sau đó lựa chọn tự bạo, muốn thoát khỏi nó.

Đây là cảnh tượng diệt thế khiến người ta kinh hãi muốn tuyệt.

Hơn nữa, đầu nguồn của chuyện này chính là khu đạo trường này, bốn phương tám hướng đều có trận văn cổ lão, đang sáng lên, giống như kết nối đến thế giới kia.

Muốn hiến tế phương thế giới kia.

Vật chất màu đen từ trong cánh cửa tràn ngập ra, sau đó thông qua trận văn, rơi xuống Càn Nguyên đại thế giới!

Bắt đầu từ khu vực biên giới di tích Tiên Cổ, có trận văn lấp lóe, dùng cái này làm mồi nhử tất cả tu sĩ sinh linh, bắt đầu thiêu đốt, hóa thành năng lượng, rót vào trong trận văn cổ lão.

Vô số tu sĩ từ các nơi chạy đến di tích Tiên Cổ đều hãi nhiên và hoảng sợ nhìn một màn này.

Tất cả tu sĩ của Càn Nguyên đại thế giới đều cảm thấy lạnh buốt, toàn thân phát lạnh, cả người đần độn đứng nguyên tại chỗ, không thể tin được.

“Ta không thể bại!”

“Ta còn muốn phục sinh phụ thân...”,

Mà lúc này, giữa thiên địa bỗng nhiên truyền đến một giọng nói sâu kín.

Côn Bằng Tử vừa mới bị Cố Trường Sinh đánh nổ, giờ phút này bị vật chất màu đen dính vào, một lần nữa tổ hợp, xuất hiện trên bầu trời, từng phù văn màu đen sáng lên, bao phủ hắn ta, vô cùng tà dị.

Hắn ta không quan tâm Cố Trường Sinh ở phía sau.

Đang nhanh chóng đi đến cuối bậc thang đá xanh, nơi đó giống như có cái gì đó sinh trưởng, sắp thành thục, quang huy lấp lóe, tràn ngập khí thế vô thượng, hủy diệt tu sĩ sinh linh và Càn Nguyên đại thế giới để có năng lượng, cung cấp cho nó sinh trưởng khỏe mạnh. _

Chương 446: Lấy Chúng Sinh Thiêu Đốt Tế Văn, Cửu Thế Bất Tử Dược, Muốn Phục Sinh Côn Bằng

Bầu trời sáng chói, hiện lên cảnh tượng ở Càn Nguyên đại thế giới.

Nơi đó đã trở thành địa ngục nhân gian.

Tất cả sinh linh, cho dù là tu vi nào đều đang kêu thảm, bị hắc vụ lây nhiễm, hóa thành một cỗ huyết vân ngập trời, rót vào trong di tích Tiên Cổ.

Trên bậc bậc thang đá xanh cuối cùng tràn ngập quang huy, giống như năng lượng tinh túy nhất giữa thiên địa, mênh mông và bành trướng, tỏa ra thiên khung, tất cả mọi người rung động nhìn một màn này.

“Ta còn muốn phục sinh phụ thân.”

“Ta không thể bại!”

“Ta cũng không thể chết!”

Lời nói vang vọng giống như từ Cửu U Địa Phủ truyền đến, mang theo run sợ và chấp nhất.

Phù văn màu đen bao khỏa Côn Bằng Tử, sáng chói nhưng lại kinh khủng, đang đi đến nơi cuối cùng, mỗi bước rơi xuống đều để lại khí tức hư thối đen như mực, khiến người ta phát lạnh.

Tròng mắt của hắn ta đã trống trơn, bên trong là một đoàn hắc vụ, không ngừng vặn vẹo nhúc nhích, thậm chí rít gào lên, khiến người ta liên tưởng tới côn trùng nhỏ quỷ dị.

Nhưng.

Cố Trường Sinh lại biết rõ, vật màu đen này chính là vật chất bất tử.

Đến từ khu không người ở Dị Vực!

Thậm chí đồng nguyên với Táng Sinh Địa ở Cửu U táng thổ.

Có thể từng bước xâm chiếm nguyên thần của tu sĩ, cho dù là Chân Tiên, cũng khó thoát vận rủi.

Không biết Côn Bằng Tử lây dính những vật chất này từ đâu, trước đó cũng không hiển lộ ra.

Hiện nay, theo di tích Tiên Cổ đại biến, cuối cùng mới lộ ra bản thân.

“Nếu ta đoán không sai, tất cả trận văn nơi này, đều là tên gia hỏa này khắc lục xuống.”

“Coi đây là mồi nhử, huyết tế chúng sinh, chỉ vì muốn phục sinh cha hắn? Đầu Cô Bằng hung uy che đậy chư thiên kia?”

“Vậy rốt cuộc hắn ta đã bố trí bao lâu rồi?”

“Vì sao trước đó những vật chất bất tử này không ảnh hưởng đến hắn? Thậm chí có thể bảo trì thần chí rõ ràng như vậy.”

Cố Trường Sinh nhíu mày, hắn đi lên phía trước, uy áp trên bậc thang đá xanh cuối cùng không có tác dụng đối với hắn.

Dường như ngay lập tức, Cố Trường Sinh đã đến cuối cùng.

Nhưng...

“Ai cũng đừng nghĩ ngăn cản ta...”

“Giết!”

Côn Bằng Tử phát hiện Cố Trường Sinh đang đi đến, lại tức giận, bị Cố Trường Sinh chọc giận.

Lúc này, thần chí hắn ta đã không rõ, toàn thân đều là lông tóc thật dài, có màu đen, màu đỏ, màu xám, vô cùng quỷ dị.

Ầm!

Hắn ta nhấc bàn tay đánh về phía Cố Trường Sinh, Cố Trường Sinh nhíu mày, một chưởng úp tới, phát ra âm thanh thiên binh rèn đúc.

Giờ phút này nhục thân của Côn Bằng Tử giống như tiên kim bất hủ chế tạo thành, thậm chí phát ra hỏa quang, hư không chấn động, khiến người ta phát run.

“Cỗ lực lượng này?” Sắc mặt Cố Trường Sinh hơi ngạc nhiên.

“Cũng có chút nằm ngoài dự đoán của ta.”

Côn Bằng Tử lảo đảo một cái, trong trạng thái này, hắn ta cũng không phải là đối thủ của Cố Trường Sinh.

Nhưng hắn ta vẫn chấp nhất như cũ, đứng lặng ở nơi cuối cùng, muốn thủ hộ vật trong đó, không cho người khác cướp đoạt.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Cố Trường Sinh lần nữa xuất kích, từng quyền rơi xuống, như một

phương vũ trụ bao trùm, mỗi lần đều là lực lượng chí cường, dùng quy tắc phi tiên gia trì.

Đồng thời hắn cũng lấy ra kiếm gãy Đại La, từng sợi kiếm khí chém xuống, ẩn chứa rất nhiều kiếm đạo thần thông kinh khủng trong tay Cố Trường Sinh.

Chỉ Qua Quyết!

Trảm tiên thuật!

Sát Sinh Kiếm!

Táng Sinh Kiếm Điển...

Mỗi một môn thần thông đều ẩn chứa lực lượng kinh khủng không có gì sánh kịp, có lực lượng vô thượng, lực sát thương chấn nhiếp vạn cổ, không người có thể địch.

Cho dù là Kiếm Tiên cường đại cùng cảnh giới, cũng phải hoảng sợ bởi một kiếm này.

Đồng thời, dị tượng triển khai, thiên địa gào thét, thanh thế ngập trời.

Hỗn độn sinh thanh liên, quang huy vẩy xuống, có thể quét qua tất cả!

Oa!

Thân thể Côn Bằng Tử kịch chấn, không ngừng ho ra máu, căn bản không có sức chống cự.

Dường như trong khoảnh khắc, hắn ta đã bị đánh nổ, trận vực ở nơi này áp xuống, Cố Trường Sinh đánh ra đòn mạnh nhất, trong nháy mắt nghiền ép hắn ta.

Nhưng hắc vụ thật sự quá quỷ dị, lại tiếp tục hồi sinh Côn Bằng Tử, giống như có được thân thể bất diệt.

Ong!

Hư không run lên, có khí tức kinh khủng hiển hiện, sau đó bao bọc Côn Bằng Tử!

Trên đỉnh đầu Côn Bằng Tử, một cái đại đỉnh đen nhánh đã bị tàn phá xoay tròn, hắc quang từng sợi rủ xuống, lúc đầu nhiễm lấy khí tức thần thánh, giờ phút này lại hiển lộ thứ không sạch sẽ, pha tạp vết máu, do cường giả chí cường lưu lại.

“Côn Bằng đỉnh?”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao chiếc đỉnh này lại bị đánh phá?” Cố Trường Sinh cảm giác cái đỉnh kia giống như đã từng là Tiên khí mà Côn Bằng sử dụng, nhưng thần linh trong đó đã chết, lúc này hoàn toàn dùng tính chất bất hủ chống cự.

Có chiếc đỉnh này lơ lửng trên đầu, khí tức của Côn Bằng Tử càng khủng bố hơn, thậm chí phá vỡ trận vực nơi này, khí tức bốc lên, như ma như thần, siêu việt tất cả tu sĩ nơi này.

Giống như một suy nghĩ có thể quyết định sinh tử chúng sinh!

Vô số phù văn màu đên sáng lên chói mắt, như một vòng mặt trời nhỏ màu đen, hắn ta đang gào thét, sừng sững ở cuối cùng, trong mắt chảy ra dòng máu màu đen, huyết nhục cũng đang rơi xuống.

Không thể không nói, so với vừa rồi, Côn Bằng Tử còn cường đại hơn rất nhiều, bị đánh nứt mấy lần lại nhanh chóng khép lại, tốc độ thật sự quá nhanh, cho nên nhìn giống như hoàn hảo không chút tổn hại vậy.

Long long long!

Đồng thời, có một cỗ hắc vụ lan tràn ra, dũng mãnh lao về phía Cố Trường Sinh, muốn thẩm thấu vào thân thể hắn, hỗn độn khí và tiên khí đều khó mà ngăn cản.

Thời khắc mấu chốt.

Trong cơ thể Cố Trường Sinh, xương Trường Sinh đột nhiên sáng lên, từng cái phù văn cổ lão lấp lóe, vô cùng sáng chói, bức hắc vụ ra, phát ra tiếng xèo xèo như đổ nước vào chảo dầu.

Ngay lúc đó.

Trong di tích Tiên Cổ đang vỡ ra, tại bốn phương tám hướng, lần nữa có trận văn cổ lão sáng lên.

Nương theo từng đạo huyết quang tận trời, tiếng kêu thảm và tuyệt vọng tràn ngập.

Rất nhiều tu sĩ và sinh linh không kịp tránh né, hóa thành năng lượng tràn vào đại địa.

Đường vân kì dị lan tràn đến xung quanh, ngọn núi sụp đổ, thiên khung vỡ tan, đây là một cảnh tượng kinh người.

Có chữ nghĩa đang lấp lóe trên cánh cửa màu đen như mực, như tiên kim lạc ấn mà thành, còn chói mắt hơn sao trời.

Đây là tế văn cổ lão.

Chương 447: Lấy Chúng Sinh Thiêu Đốt Tế Văn, Cửu Thế Bất Tử Dược, Muốn Phục Sinh Côn Bằng (2)

Tại thời kì Tiên Cổ, đây là chữ nghĩa tụng niệm khi hiến tế thượng thiên.

Lúc này, tất cả mọi người nghe được giữa thiên địa vang lên âm thanh tụng kinh, tang thương mà cổ lão, giống như vượt qua kỷ nguyên, có bàn tọa Thần Ma ở chân trời, to lớn vô biên, thương xót chúng sinh.

“Di tích Tiên Cổ hoàn toàn là mồi nhử, muốn hấp dẫn tất cả chúng ta đến đây, sau đó đóng lại di tích, dùng sinh mệnh của tất cả mọi người dẫn đốt tế văn...”

“Mượn nhờ lực lượng tế văn, hiến tế một phương thế giới chí cường, tẩm bổ nơi đây.”

“Quá độc ác, dùng tất cả mọi người làm chất dinh dưỡng, tẩm bổ

vật khác!" Vẻ mặt tất cả tu sĩ ngốc trệ, hoảng sợ mà tái nhợt, vô cùng hãi nhiên và tuyệt vọng.

Gọi trời trời không hiểu, kêu đất đất chẳng hay.

Không ai có thể cứu bọn họ!

Bọn họ lạnh cả người.

Loại chuyện này, tại kỷ nguyên cổ lão đã từng xảy ra.

Nhưng Chủ Tể bất hủ rơi vào hắc ám mới có thể làm ra chuyện thương thiên hại lý như vậy, bởi vì sẽ gặp thiên địa phản phệ.

Nhất là thế giới có khí vận kinh khủng như Càn Nguyên đại thế giới, phản phệ càng thêm kinh khủng.

Đoán chừng Chân Tiên cũng không tiếp nhận được.

Đơn giản không dám tưởng tượng.

Chẳng ai ngờ rằng, di tích Tiên Cổ này lại trở thành mồi nhử.

Đạo trường của Chuẩn Tiên Đế xuất thế.

Đầu tiên là chấn động Càn Nguyên đại thế giới, sau đó hấp dẫn các thế lực ở Tiên Vực chú ý, trở thành vô thượng cơ duyên.

Không thể không nói, Côn Bằng Tử có rất nhiều mưu đồ.

Thậm chí dùng thủ đoạn quỷ dị, che giấu rất nhiều tồn tại cổ lão tại Tiên Vực.

Kết quả, bọn họ như thiêu thân lao đầu vào lửa vọt tới, một đường chém giết, tử thương thảm trọng, tranh đoạt cơ duyên nơi này, không biết đã chết bao nhiêu người.

Răng rắc răng rắc!

Giờ khắc này, tất cả mọi người kinh hãi.

Ở giữa bầu trời, bên ngoài cánh cửa đen nhánh có vết máu đủ mọi màu sắc, tràn ngập khí thế kinh khủng, có hắc vụ và hắc huyết từ

trong khe hở thẩm thấu ra.

Mấy sợi xiềng xích thô to như dãy núi đang run rẩy, vắt ngang ở bốn phương tám hướng, tiên huy tràn ra, sáng chói lại cổ hủ, không biết đã tồn tại bao nhiêu năm.

Những vết máu và khối thi đủ loại màu sắc kia, rốt cuộc là người phương nào lưu lại?

Cho dù là Cố Trường Sinh, cũng cảm giác khí thế nơi đó quá mức kinh khủng, sương mù bao phủ quá dày đặc, không cách nào nhìn thẳng.

Nhưng Cố Trường Sinh cũng không lựa chọn tới gần.

Hắn cảm nhận được một loại kiềm chế và tim đập nhanh.

Phía sau cửa ra vào, ẩn giấu khủng bố không rõ.

“Có lẽ năm đó Côn Bằng đã phong bế cửa ra vào này, bản thân gặp kiếp nạn, nhưng Côn Bằng Tử lại một lòng muốn phục sinh Côn Bằng...” Cố Trường Sinh suy đoán.

Bỗng nhiên.

Có dị hương truyền đến, khiến nguyên thần người ta lập tức trở nên thông thấu trong vắt.

“Đó rốt cuộc là cái gì? Chẳng lẽ là cổ chi tiên dược sao?” Có tu sĩ thế hệ trước run rẩy, không nhịn được lên tiếng hỏi.

“Loại khí tức này, chẳng lẽ là bất tử dược sao? Có thể khiến người ta bất hủ bất diệt, trường tồn cùng thời gian?”

Bọn họ nhìn lại, nơi đó tràn ngập mùi thuốc, hương thơm ngào ngạt, mờ mịt liên miên, đủ kiểu dị tượng, xuất hiện chói lọi, có các sinh linh thần dị hiển hiện, như Chân Long, Chu Tước, Huyền Vũ, phun ra thần quang.

Nếu tu sĩ bình thường ngửi được một luồng mùi thuốc, có thể phi thăng, thậm chí lập địa thành thánh, tu vi tăng mạnh.

Quy tắc trật tự xen lẫn, giống như Chân Tiên ngồi xếp bằng.

Ba một tiếng!

Một đóa hoa cửa sắc nở rộ, được vô tận tiên khí bao phủ, có chín cánh hoa, mỗi cánh hoa đều có một bóng người ngồi xếp bằng.

Giữa thiên địa, vô tận năng lượng và đạo hạnh, đang bị chúng hấp thu.

“Cửu thế bất tử dược!”

Thần chí của Côn Bằng Tử sớm đã mơ hồ, giờ phút này dựa vào bản năng của Côn Bằng đỉnh mà đi, lập tức rơi vào nơi đó, vô cùng chấp nhất, muốn hái gốc tiên dược này.

Cửu thế bất tử dược.

Mặc dù xưng cửu thế, nhưng một thế cũng khó có thể sinh trưởng ra một cánh hoa.

Thành tựu chín cánh, không biết cần bao nhiêu lâu, có lẽ muôn đời cũng không được.

Tất cả mọi người rung động mà sợ hãi.

Đây chính là tiên dược trong truyền thuyết.

Có thể làm cho tất cả sinh linh có được sinh mệnh cửu thế, thậm chí có thể thoát khỏi Thiên Nhân Ngũ Suy, cho dù là vạn cổ cấm khu, cũng không có vật này.

Từng có một vị Tiên Vương muốn trồng ra cửu thế bất tử dược, kết quả cũng chỉ mở ra bảy cánh hoa mà thôi.

Nhưng hiện tại, Côn Bằng Tử lại bồi dưỡng một gốc, dùng vô thượng pháp trận thủ hộ, đồng thời hiến tế toàn bộ sinh linh của một phương thế giới chí cường, muốn thôi phát thần dược này, bây giờ đã thành thục.

Mặc dù không biết rõ hắn ta lấy được vật này từ đâu, nhưng không thể không nói, Côn Bằng Tử đúng là hung ác đến cực hạn,

âm mưu thật lâu, thậm chí không tiếc nhiễm vật chất bất tử.

Bản thân rơi vào hắc ám, chịu đựng sự mục nát tàn phá.

Thử hỏi thế gian này, ai có khí phách và nhẫn tâm như vậy?

Cố Trường Sinh cũng đứng ở nơi cuối cùng, tỉ mỉ quan sát đóa cửu thế bất tử dược này.

Bên ngoài thân thể hắn hiện lên năm đạo tiên khí, giống như một vòng mặt trời màu vàng, có vạn kiếp bất diệt chi thế.

Ong!

Giờ khắc này, hắn bắt đầu thử thôi động Hồng Mông Ấn, mặc dù không biết vì sao, các thủ đoạn khác đều bị áp chế, chỉ có Hồng Mông Ấn không bị ảnh hưởng.

Nhưng không thể nghi ngờ, đây là một trong số ít thủ đoạn hắn có thể dùng đến.

Tất cả pháp lực đang sôi trào, huyết khí vô cùng vô tận tràn vào, rủ xuống Hồng Mông Ấn run rẩy một cái.

Sau khi hấp thu Hồng Mông Thủy Khí Căn.

Nó càng trở nên thần bí, nặng nề như một phương vũ trụ chí cao.

Từng sợi khí tức màu tím bốc lên, đó là Hồng Mông Tử Khí, ẩn chứa huyền diệu không cách nào nói được, giống như ẩn chứa đại đạo chí cao do thế giới đản sinh ra.

Hồng Mông đại đạo!

Ba!

Ba!

Ba!

Trên mặt cánh hoa có quang vũ vẩy xuống, óng ánh mà thuần khiết, cửu thế bất tử dược nở rộ.

Quang vũ chói lọi, sáng chói vô tận.

Giờ phút này, tất cả mọi người đều nghe thấy giữa thiên địa có diệu âm truyền đến, giống như có chín vị tồn tại vô thượng đang tụng kinh cổ ở xung quanh, giảng đạo cho chúng sinh.

Mùi thuốc tràn ngập, hương thơm ngào ngạt.

Chương 448: Chuẩn Tiên Đế Quấn Vải Liệm, Thời Khắc Tuyệt Cảnh, Đế Lộ Hiển Hiện

Ong!

Chín đạo hư ảnh kinh khủng mơ hồ, ngồi xếp bằng ở chân trời, theo cửu thế bất tử dược thành thục, nơi đó bộc phát trật tự và hỗn độn khí nồng đậm, vô tận sáng chói, giống như muốn bao phủ thiên địa.

“Phụ thân...”

“Có thuốc này, liền có thể phục sinh phụ thân rồi.” Côn Bằng Tử lẩm bẩm nói, dựa vào ý thức còn sót lại, chuẩn bị hái gốc cửu thế bất tử dược kia.

Cứu sống phụ thân che đậy chư thiên của hắn ta!

Ngay sau đó.

Một bộ quan tài vô cùng cổ lão hiển hóa sau lưng hắn ta, trong đó giống như có tồn tại vô thượng đang ngủ say, có từng tia khí thế khủng bố lan tràn.

Loảng xoảng một tiếng!

Vách quan tài rơi xuống!

Vô tận huyết vân cuộn lên tận trời, sương mù hỗn độn quá dày đặc, không nhìn thấy rõ ràng, khiến mọi người không mở mắt ra

được, không cách nào nhìn thẳng.

“Một đống huyết nhục bị đánh nổ? Và một khối quấn vải liệm? Ở xung quanh lại có cảnh tượng dòng sông thời gian ẩn hiện?”

Đồng tử Cố Trường Sinh lấp lóe, giờ phút này Hồng Mông Ấn rủ xuống từng sợi Hồng Mông Tử Khí, bảo vệ hắn.

Cho nên hắn có nhìn thấy rõ ràng cảnh tượng trong đó.

Nhưng cũng chỉ trong một cái chớp mắt mà thôi.

Chuẩn Tiên Đế quấn vải liệm!

Thêu lên vạn vạn nhật nguyệt tinh thần, một phương vũ trụ mênh mông, vết máu loang lổ, thời gian trường hà hiển hiện ở xung quanh.

Đây là cảnh tượng vô cùng rung động.

“Từng có Tiên Vương chiến tử quấn vải trắng mà về, khối vải trắng kia nhiễm khí thế và chiến ý của Tiên Vương, thành tựu vô thượng chí bảo.” Cố Trường Sinh khẽ nói trong lòng, không nghĩ tới lại nhìn thấy vật này.

“Phụ thân...”

Lúc này, Côn Bằng Tử dựa vào ý thức còn sót lại, động thủ, thủ chưởng đen như mực, phù văn lấp lóe, vô cùng sáng chói, ngắt lấy cửu thế bất tử dược.

Cho dù bị khí thế kinh thiên kia đánh rách tả tơi, nhưng hắn ta vẫn không sợ, giống như không biết đau đớn, thân thể hư thối, khối thịt tróc ra, hắc huyết mãnh liệt, hắn ta vẫn muốn ngắt gốc dược kia, cứu phụ thân mình.

Một màn này, khiến Cố Trường Sinh trầm mặc.

Lúc này hắn cũng không nhúng tay, không thể nói là vì nguyên nhân gì.

Mặc dù Côn Bằng Tử bày ra cục diện có thể nói là tội ác ngập trời

này.

“Chuẩn Tiên Đế cũng không phải dễ phục sinh như vậy...”,

“Huống chi, chỉ là một đống huyết nhục rách rưới mà thôi.”

Di tích Tiên Cổ còn đang đổ sụp, thiên khung vỡ tan, chừng trăm vạn dặm cương vực trở thành tro tàn, tứ phương đều là biển hư vô và hỗn độn loạn lưu sôi trào.

Một khi bước vào, tuyệt đối sẽ trở thành bột mịn!

Không thể nghi ngờ, giờ phút này chỉ nơi này mới là thánh địa tịnh thổ duy nhất.

Chỉ có ở chỗ này, mới có thể sống sót.

Vô số tu sĩ và hung thú cũng rõ ràng điểm này, giống như trong bóng tối được đèn đuốc chỉ dẫn, từ bốn phương tám hướng, tràn vào nơi đây.

Cho dù là tu sĩ đến từ Tiên Vực hay Càn Nguyên đại thế giới, đều ngơ ngác nhìn một màn này.

Một bộ phận người không biết đã xảy ra chuyện gì, sau đó nghe những người còn lại nói, cũng mở to hai mắt, vô cùng hoảng sợ và hãi nhiên.

Toàn thân bọn họ phát lạnh, thần hồn rung động.

Thì ra tất cả thứ này là mồi nhử của Côn Bằng Tử!

Hắn ta dùng chúng sinh làm tế, muốn luyện chế bồi dưỡng gốc dược kia!

“Làm sao bây giờ? Di tích Tiên Cổ đã đóng lại, có khắc lục trận này, chúng ta căn bản không thể truyền tin tức ra ngoài.”

“Vậy làm sao bây giờ? Chỉ có thể chờ chết sao? Ta không cam tâm!”

Có thiên kiêu trẻ tuổi vô cùng tức giận, vận dụng thủ đoạn mạnh

nhất, lại phát hiện thực lực bị áp chế tại Thánh Nhân cảnh, căn bản không có bất cứ tác dụng gì.

Hắn ta trở nên vô cùng tuyệt vọng!

Tất cả tu sĩ của Càn Nguyên đại thế giới càng không chịu nổi, tận mắt nhìn thấy thế giới của bọn họ hủy diệt, thân thể đều run rẩy, con mắt đỏ lên, hận muốn điên!

Bọn họ hận không thể xông đi chém giết Côn Bằng Tử.

Kết quả còn không thể bước lên bậc thang đá xanh.

Uy áp kinh khủng bao phủ xuống, tất cả mọi người sụp đổ, huyết dịch dung nhập vào trận văn phía dưới, lại trở thành chất dinh dưỡng tẩm bổ cho cửu thế bất tử dược....,

Một màn này, khiến mọi người càng phát lạnh.

Giờ phút này, tất cả bóng người trên bậc thang đá xanh đều trầm mặc, nơi Chuẩn Tiên Đế ngộ đạo, chỉ là mồi nhử thôi, chỉ là muốn hấp dẫn bọn họ tới đây.

“Thần Tử đang làm gì vậy?” Đám tộc nhân của Cố gia từ khắp nơi trong di tích Tiên Cổ tụ tập đến nơi này, không khỏi lên tiếng hỏi.

Trong khoảnh khắc, bọn họ đã nhìn thấy Cố Trường Sinh trên bậc thang đá xanh.

Bọn họ còn không biết rõ chuyện xảy ra ở nơi này.

Trong mắt đám người Cố Minh Hoàng lộ ra hoang mang.

Sau đó có người giải thích, bọn họ mới rõ ràng đầu đuôi chuyện này.

Nhưng Cố Trường Sinh ở đây, bọn họ cũng an tâm hơn rất nhiều, không tuyệt vọng giống những người còn lại.

“Nhất định công tử sẽ có biện pháp, thế gian này không có chuyện gì là hắn không làm được.” Đạo Cực Tiểu Thánh Quân và các tùy tùng, cũng trấn định hơn những người còn lại.

Thân ảnh thon dài kia không tính vĩ ngạn, lại khiến bọn họ rất an tâm.

“Thần Tử Cố gia còn ở phía trước, có hắn ở đây, nói không chừng chuyện này còn có chuyển cơ.”

Lúc này, rất nhiều tu sĩ ở Tiên Vực cũng nhất trí trầm mặc.

Nhất là thế hệ trẻ tuổi, sùng bái cường giả.

Cố Trường Sinh là người cùng thế hệ, lại đạt đến tình trạng bọn họ khó mà tưởng tượng được.

Sau đó, dường như tất cả mọi người đều ký thác hi vọng lên người Cố Trường Sinh.

Hiện nay xem ra, cũng chỉ có hắn mới có thể dẫn đám người rời khỏi nơi này.

Tất cả tu sĩ của Càn Nguyên đại thế đều lâm vào tuyệt vọng và sợ hãi.

Bọn họ không biết phải làm sao.

Cho dù có thể còn sống rời khỏi di tích Tiên Cổ, đến lúc đó cũng không có nơi nào có thể đi.

Càn Nguyên đại thế giới đã bị hủy, mấy vị Đại đế cổ lão cũng đã bị vật chất màu đen lây nhiễm, rơi vào hắc ám.

Đây là một màn khiến người ta rất tuyệt vọng.

Tới gần tuyệt cảnh!

Kít kít kít...

Lúc này, bỗng nhiên có tiếng kèn rất ro truyền đến, giống như xuyên qua Tiên Cổ, chiếu sáng kim cổ, xuyên đến tương lai, đây là âm thanh vô cùng thần dị, khiến mọi người đều rung động.

“Tiên Cổ ung dung truyền Thái Cổ...”,

“Thái Cổ điểm vạn thế...”

Biển hư vô sôi trào!

Hỗn loạn loạn lưu tách ra!

Một con đường xuất hiện, vô cùng sáng chói, quang hoa vô tận, lượn lờ quy tắc trật tự chí cường, giống như con đường nguyên thủy, rộng lớn vô ngần, không biết biên giới.

Một chiếc chiến thuyền cổ lão tang thương, giống như một mảnh đạo vực hào hùng hiển hiện, cho dù là sao trời, cũng khó có thể to lớn như nó.

Quá khổng lồ!

Chiếc chiến thuyền này dính vô số vết máu, giống như từ trên chiến trường kỉ nguyên cổ lão, chém giết với thiên quân vạn mã đi tới.

“Cái này...”

“Đây là Đế lộ hiển hiển!”

Giờ khắc này, rất nhiều tu sĩ sững sờ, ngay sau đó run rẩy, vô cùng kích động, quát to lên. _

Chương 449: Côn Bằng Cái Thế, Đế Lộ Đoạn Ở Đây, Người Tiếp Dẫn

Một con đường màu vàng cổ lão, quang hoa vạn trượng, phá vỡ biển hư vô và hỗn độn loạn lưu, nghiền ép hung thú kinh khủng trong đó, từ nơi không biết biên giới ầm vang giáng lâm.

Tiên đạo quang huy tràn ngập, hiện lên vô tận thần bí và huyền diệu.

Một cảm giác tang thương cổ lão, tuế nguyệt tràn ra, khiến tất cả tu sĩ cảm thấy tim đập nhanh, sau đó ầm vang sôi trào!

Trên bậc thang đá xanh cuối cùng, Cố Trường Sinh cũng có chút ngạc nhiên nhìn một màn này, hiển nhiên đã nằm ngoài dự đoán

của hắn.

“Đế lộ hiển hiện, là ngoài ý muốn sao? Hay là Côn Bằng Tử sớm đã đoán trước rồi?” Cố Trường Sinh không nhịn được nhíu mày, tại thời khắc này vẫn có cảm giác chẳng lành.

Một bên khác.

Côn Bằng Tử giống như không hề biết Đế lộ đã giáng lâm.

Hắn ta cố nén thân thể vỡ toang, sau đó tràn ngập hắc vụ, tiếp tục gây dựng lại, cứ lặp lại như thế.

Theo Côn Bằng Tử hái được gốc cửu thế bất tử dược kia, thân thể hắn ta lại sụp đổ, Côn Bằng đỉnh trên đỉnh đầu tỏa ra ngàn vạn đạo sáng vẩn đục, rủ xuống như một phương tinh hà, lại không thể bảo vệ hắn ta.

Phốc phốc phốc...

Từng vết máu màu đen tuôn ra, hắn ta nổ tung, hai tay vỡ nát.

Khí thế của cửu thế bất tử dược tràn ngập ra, cũng không phải một tu sĩ như vậy có khả năng đến gần.

Đồng thời, quan tài đang run rẩy, trong đó Chuẩn Tiên Đế quấn vải liệm cũng đang run rẩy, sau đó bị lộ ra, giống như một phương vũ trụ bị xốc lên, vạn vạn khỏa sao trời chuyển động, vang lên ầm ầm.

Vô tận huyết hải và sương mù hỗn độn bộc phát, kinh khủng ngập trời, lập tức phủ lại phía trước.

Trong giây phút Côn Bằng Tử đưa cửu thế bất tử dược vào quan tài, liền bịch một tiếng nổ thành bột mịn, đến hắc vụ cũng không giữ được hắn ta.

Nhưng giờ khắc này, thần chí của hắn ta rất rõ ràng, khóe miệng lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Giống như mục đích đã đạt tới.

Không còn tiếc nuối, giải thoát.

Sau lưng, Cố Trường Sinh kêu lên một tiếng đau đớn.

Cho dù cường hoành như hắn, dùng một luồng khí thế của Hồng Mông Ấn hộ thân, cũng bị dư ba này đánh bay, ngũ tạng lục phủ đều đau nhức, khóe miệng chảy xuống vết máu.

“Chẳng lẽ Côn Bằng thật sự có thể phục sinh sao?”

Cố Trường Sinh khiếp sợ nhìn một màn phía trước, lấy tâm tính của hắn, lúc này cũng khó có thể trấn định.

Nếu không phải nơi đây có trận vực đặc thù bao phủ, hóa đi rất nhiều khí thế, thì tất cả mọi người đã bị vỡ ra, nổ thành bột mịn.

Khí thế của huyết nhục Chuẩn Tiên Đế?

Thế gian này, cho dù là Chân Tiên cũng không dám tới gần.

Chỉ có tồn tại cấp bậc Tiên Vương mới có thể nhìn trộm, nhưng cũng phải trả đại giới.

Giờ khắc này, trước mắt hắn, hiển hiện một thân ảnh hùng vĩ vô biên.

Đây là một nam tử, khoẻ mạnh mạnh mẽ, quấn quanh đường vân Côn Bằng.

Tóc đen rối tung, vô cùng oai hùng, tiên phù màu đen sáng chói, lít nha lít nhít, vô cùng vô tận, chìm nổi ở xung quanh, cho dù ở chỗ sâu trong vũ trụ, cũng có thể đỉnh thiên lập địa.

Ngay cả sợi tóc cũng to lớn hơn từng khỏa sao trời, chiều dài có thể so với tinh hà.

Tu sĩ ở trước mặt hắn ta nhỏ bé đến mức không bằng hạt bụi.

Đương nhiên, đây cũng không phải thân ảnh chân chính, chỉ là cảnh tượng mà thôi, không biết đây là cảnh tượng đã xảy ra ở thời đại nào tại chỗ sâu trong vũ trụ, bây giờ chiếu hiện ra đây.

“Ngàn trượng kiếp, vạn cổ khó, tuyên cổ vội vàng, một chưởng đánh ra!”

“Thân thể bất diệt, thần hồn bất hủ, chiến thiên động địa, ai địch nổi!”

Bóng người này hét lớn, uy thế che đậy chư thiên, Thái âm Hà hóa thành dây thắt lưng, quấn bên hông hắn ta!

Vô thượng đại đạo chìm nổi, bị thân ảnh này giẫm dưới chân, có thể gánh vác thương thiên, nâng lên chư thiên vạn giới.

“Đây chính là Côn Bằng sao?” Cố Trường Sinh trầm mặc, cảm nhận được một cỗ chiến ý nồng đậm đến kinh thiên lan tràn ra.

Một cánh cửa đen như mực sừng sững tại chỗ sâu trong vũ trụ, khí tức lạnh lẽo kinh khủng, giống như Quỷ Môn Quan.

Vật chất hắn ám vô cùng vô tận lan tràn ra, rơi xuống vô số hạ giới.

Một phương thế giới bị trừ khử, từng tu sĩ và sinh linh hóa thành bột mịn tiêu tán.

Vô số sinh mệnh chết đi, đây là kiếp nạn kinh khủng không cách nào hình dung được.

Mưa máu ngập trời, đủ để bao phủ thiên địa.

Thân ảnh này đang giao chiến, giao thủ với mấy tồn tại vô thượng trong cánh cửa.

Đây là trận đại chiến kinh khủng đến không nói ra lời.

Dòng sông thời gian cuốn ngược, vô số trật tự và quy tắc sụp đổ, phương vũ trụ kia bị đánh thành vỡ vụn.

Cuối cùng.

Mặc dù Côn Bằng đánh chết đối thủ, nhưng cũng bị vô tận vật chất màu đen nhuộm lên.

Côn Bằng đỉnh sụp đổ, thần linh theo hắn ta vô số năm trong đó cũng vỡ nát.

Trên mặt đều là vết máu, xương trán sớm vỡ vụn, bạch cốt trong suốt, máu me đầm đìa, quang huy của Chuẩn Tiên Đế ảm đạm.

Hắn ta dùng vô thượng thủ đoạn khóa cánh cửa màu đen kia lại, ngăn trở kiếp nạn khoáng thế kia, sinh linh trên thế gian đều không biết được.

Thậm chí còn không có ghi chép trong cổ sử.

Sau đó, Côn Bằng mang cánh cửa màu đen này về đạo trường của mình, tiếp tục tiến hành phong ấn.

“Thì ra là thế.”

“Đây chính là đầu đuôi sự tình sao?”

“Năm đó Cô Bằng hung uy che đậy chư thiên, lại kết thúc theo cách này.”

“Hắn là vì vạn vạn thương sinh a...” Rất nhiều tu sĩ run sợ, rất nhiều người ướt cả hốc mắt.

Một người đánh chết ba tên vô thượng địch thủ mạnh đến mức khó mà hình dung.

Loại chiến tích này, hoàn toàn che đậy chư thiên vạn cổ!

Người duy nhất nhìn thấy tất cả.

Chỉ có Côn Bằng Tử.

Sau khi hình ảnh biến mất, rất nhiều tu sĩ cũng đoán được đã xảy ra chuyện gì, cùng nhau trầm mặc.

Côn Bằng Tử tính toán tất cả mọi người, là muốn phục sinh phụ thân hắn ta.

Việc này, hắn ta làm sai sao?

“Đây là đạo tắc Pháp Thân, mặc dù thân vẫn diệt, nhưng đạo lại

vĩnh tồn, bảo lưu cảnh tượng ngày đó, lạc ấn trên Côn Bằng đỉnh, hôm nay bị cửu thế bất tử dược xung kích, hiển hóa lại cảnh tượng lúc đó."

Cố Trường Sinh nhẹ giọng nói, đứng trên bậc thang đá xanh, phía sau là đám người Cố gia và Đồ Tiên, cùng với một đám tùy tùng.

Ai cũng không biết chuyện sẽ thay đổi như thế nào.

Chương 450: Côn Bằng Cái Thế, Đế Lộ Đoạn Ở Đây, Người Tiếp Dẫn (2)

Trong hư không, có vô tận sáng chói, trật tự xen lẫn, kinh khủng kinh người.

Chuẩn Tiên Đế quấn vải liệm, hiển nhiên đã được người ta luyện chế qua, rêu rao trong hư không, ô quang bành trướng, uy năng ngập trời, có thể trấn giết tất cả, không người dám tới gần.

Cho dù là cánh cửa quỷ dị kia cũng bị bức lui, vật chất màu đen đình chỉ tràn ngập.

Cố Trường Sinh cũng không dám tùy ý đụng vào, đi lên đánh gãy biến hóa này.

Huyết nhục trong quan tài đang biến hóa, có vô tận huyền diệu tràn ngập.

Lúc này, rất nhiều người chú ý, cũng bị chiến thuyền cỗ lão kia hấp dẫn.

Có cổ lão tại Tiên Vực phỏng đoán, nói rất có thể Đế lộ sẽ xuất hiện đầu tiên trong di tích Tiên Cổ.

Lúc ấy rất nhiều người ôm thái độ tin tưởng.

Nhưng cũng có rất nhiều người không tin.

Kết quả, hôm nay tự mình nhìn thấy đế lộ hiển hiện, không khác gì nhìn thấy cây cỏ cứu mạng trong thời khắc mấu chốt.

Rất nhiều người kinh hỉ hưng phấn, vô cùng kích động.

Trên chiến thuyền Đế lộ nguyên thủy, dính đến bí mật cổ xưa lâu đời nhất ở Tiên Vực.

Mỗi lần đế lộ hiện thế, ngay lập tức sẽ có chiến thuyền nguyên thủy giáng lâm ở Tiên Vực, muốn độ tất cả thiên kiêu trên thế gian, tiến về đế lộ tranh phong, tranh đoạt đế ấn.

Nói thế nào, bên trong di tích Tiên Cổ sắp quy khư, nhìn thấy một màn như thế, khiến tất cả mọi người kinh hỉ, sinh ra hi vọng.

Đế lộ băng lãnh tàn khốc thế nào, sinh cơ xa vời, cũng không có khả năng giống như hôm nay, đoạn tuyệt tất cả sinh cơ, cơ hồ không có đường sống.

“Nhưng không biết trên chiến thuyền nguyên thủy này có người tiếp dẫn không?” Rất nhiều tu sĩ thế hệ trước không nhịn được suy đoán nói.

“Người tiếp dẫn, sâu không lường được, có thể đại biểu cho đế lộ, một khi đắc tội người tiếp dẫn, chính là mang ý nghĩa từ bỏ đế lộ, thậm chí sẽ tạo thành nhân quả không cách nào tưởng tượng được.” Có lão nhân nói.

Mỗi một lần đế lộ xuất hiện, đồng thời sẽ có người tiếp dẫn, dẫn độ thiên kiêu các nơi đi đến những nơi khác biệt.

Đế lộ, tuy nói là đường.

Nhưng chính là con đường chinh chiến.

Ở trên con đường này, là một khu vực có quy tắc nguyên thủy nhất, có thể trợ thiên kiêu cảm ngộ ấn kí thiên đạo, đồng thời dung nhập đế ấn, thành tựu đế vị.

Đế lộ xa xa vô tận, không biết biên giới, có người từng nói đó là một mảnh thế giới mênh mông.

Phiến khu vực kia có tổng cộng một trăm lẻ tám thành, mỗi thành đều rộng lớn mênh mông, vô cùng thần bí.

Mỗi thành đều rất cổ lão, thời gian tồn tại vô cùng lâu đời, có thể ngược dòng tìm hiểu đến thời kì cổ xưa nhất tại Tiên Vực.

Ngoài ra.

Trên chiến thuyền nguyên thủy sẽ tồn tại bí lực, bao phủ những bí bảo từ Đế cấp trở lên, đánh mất uy lực nguyên bản.

Đối với tất cả thiên kiêu mà nói, chuyện này không khác gì kiến tạo một hoàn cảnh vô cùng công bằng.

Ngoài ra, một khi đế lộ mở ra, sẽ có nhân quả kinh khủng giáng lâm, nếu tu sĩ có thực lực siêu việt Đế cảnh dám xuất thủ quấy nhiễu, tuyệt đối sẽ nhận phản phệ kinh khủng.

Từng có một vị Tiên Vương thôi diễn kẻ địch tương lai của mình trên trường hà thời gian, muốn đánh lén trên Đế lộ.

Kết quả đánh lén không thành công, ngược lại phải chịu phản phệ kinh khủng, không đến vạn năm, Tiên Vương đạo quả vỡ vụn, thân tử đạo tiêu.

Hiện nay, đế lộ hiển hiện, tất cả mọi người sợ hãi vui mừng.

Nhất là đám tu sĩ ở Tiên Vực.

Đám tu sĩ đến từ Càn Nguyên đại thế giới không có đãi ngộ được chiến thuyền nguyên thủy đón lên Đế lộ.

Chỉ có thể dựa vào bản thân đạp lên tinh không cổ lộ, tiến đến tìm kiếm đế lộ, nếu không, không có khả năng thành đế.

Đương nhiên, đối với một vài tồn tại thành đế khác loại mà nói, có đi trên đế lộ hay không cũng không quan trọng.

Quan trọng là phải ma luyện chiến lực của bản thân.

“Nơi đây xảy ra chuyện gì, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Làm sao Đế lộ có thể đoạn ở đây?”

Bên trong chiến thuyền nguyên thủy vang lên từng âm thanh khiếp

sợ, lúc này rất nhiều thiên kiêu mới chú ý đến trong đó đã có không ít bóng người, phần lớn nhìn rất trẻ trung, xếp bằng ở các nơi, được các loại quang huy bao phủ, các tộc đều có.

Một vị lão giả râu bạc tóc trắng xuất hiện, chính là người tiếp dẫn, khí tức rất kinh khủng, khiếp sợ nhìn thay đổi ở nơi này.

“Đây là bất tử dược? Còn có chín cánh?”

Cố Trường Sinh sừng sững trên bậc thang đá xanh, cả người quấn quanh tiên khí, áo bào bị khí thế kinh khủng trong hư không truyền đến nhấc lên, nguy nga đẹp đẽ.

“Người tiếp dẫn?”

Ánh mắt hắn khẽ nhúc nhích, lực chú ý từ trên khối thi thể của Côn Bằng dời đi, đánh giá chiếc chiến thuyền nguyên thủy to lớn đến không biết biên giới kia.

Đối với Tiên Vực mà nói, chiến thuyền nguyên thủy quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, được xưng là chiến thuyền tiếp dẫn.

Mỗi lần Đế lộ mở ra, dẫn độ thiên kiêu khắp ba ngàn đạo vực.

Có thể nói đây mới là đại thế mở ra!

Kỷ nguyên cổ lão, yêu nghiệt chân chính, vô thượng quái thai sẽ bước lên chiến thuyền này, chinh chiến trên Đế lộ.

Đoạn đường này chú định sẽ dùng máu xương lát thành.

Đương nhiên, Cố Trường Sinh cũng không ngoài ý muốn.

Trước khi đến di tích Tiên Cổ, đám tộc lão Cố gia đã thôi diễn qua, nói đế lộ sẽ xuất hiện trong di tích Tiên Cổ đầu tiên.

Nhưng Cố Trường Sinh không ngờ lại trùng hợp như vậy.

Trùng hợp đến mức hắn cảm thấy tất cả giống như có người ở trong bóng tối an bài.

Nhưng trong nháy mắt suy nghĩ này đã biến mất.

Lực chú ý của hắn lần nữa bị người trên chiến thuyền nguyên thủy hấp dẫn.

Không thể nghi ngờ.

Đó là một đám thiên kiêu trẻ tuổi, thực lực của mỗi người cũng từ Thánh Nhân cảnh trở lên, thậm chí có mấy tên Chuẩn Chí Tôn cảnh, có các loại quang huy bao phủ, đồng thời tràn ra lực lượng khí huyết rất cường đại.

Tại chỗ sâu trên chiến thuyền, khẳng định còn có nhân vật có thực lực khác, Cố Trường Sinh có thể nhìn thấy từng đạo khí huyết kinh khủng bốc lên ở bốn phương tám hướng, có dị tượng kinh thiên.

Mà cái này, chỉ là trên một chiếc chiến thuyền nguyên thủy.

Lần này chinh chiến trên Đế lộ tàn khốc, còn thảm liệt hơn bất kì kỷ nguyên nào.

“Không phải thiên kiêu trẻ tuổi tại ba ngàn đạo vực.”

“Nhưng quy tắc khí tức này đồng nguyên với Tiên Vực.”

“Là thiên kiêu từ các chân giới khác sao?”

Trong lòng Cố Trường Sinh lướt qua các loại suy nghĩ.

Lúc này, Cố Lâm Trần phía sau hắn há miệng cười nói, “Thần Tử đang suy đoán lai lịch của đám người này sao? Ta lại cho rằng bọn họ rất có thể là dân bản địa trên đế lộ.”

“Dân bản địa sao?” Cố Trường Sinh lắc đầu.

“Ta cảm thấy bọn họ là người của chân giới khác.”

Chương 451: Thiên Kiêu Như Sao Sáng Chói, Đế Lộ Có Người Nào Không Biết Quân

Thậm chí biên giới của Tiên Vực còn giáp với một vài khu vực thần bí, được tồn tại vô thượng tồn mở ra, hình thành một phương thế giới.

Thế giới như vậy, thiên địa quy tắc đồng nguyên với Tiên Vực, được xưng là dị chân giới.

Danh xưng chân giới chính là do dị chân giới diễn hóa thêm một bước, tại Tiên Vực, nhưng dường như không giáp giới với ba ngàn đạo vực.

Ví dụ như Thái Hư Thần Tộc mà lúc trước Cố Trường Sinh đã tiếp xúc, chính là đến từ Thái Hư chân giới.

Cho nên hắn suy đoán đám thiên kiêu đến từ các chân giới khác.

Tiên Vực thật sự quá lớn, rộng lớn vô ngần, ba ngàn đạo vực cũng chỉ chiếm cứ một bộ phận khu vực mà thôi.

Tại chỗ sâu trong Tiên Vực, còn có vô tận thần dị.

Lúc mọi người ở đây dò xét chiến thuyền nguyên thủy.

“Đây là tế văn thời kì Tiên Cổ... Lấy chúng sinh làm tế...”,

“Đây là người nào, dám làm như thế?”

Một giọng nói khiếp sợ từ trong thuyền truyền đến.

Ong!

Biên giới chiến thuyền nguyên thủy.

Một đạo quang huy lấp lóe, sau đó từng thân ảnh trẻ tuổi xuất hiện, thân mang bảo giáp, khí tức cường đại, có cảm giác bành trướng.

Trong đó một người nhìn biến hóa kinh khủng phía trước, không khỏi mở to hai mắt, rất chấn kinh.

Bên cạnh hắn ta còn có không ít thân ảnh xuất hiện, đứng trên chiến thuyền nguyên thủy, nhìn chằm chằm cảnh tượng phía

trước, nhất thời bị trấn trụ.

“Tê! Quang huy của Chuẩn Tiên Đế...”,

“Đó chính là Chuẩn Tiên Đế quấn vải liệm!”

Một nam tử mặc kim giáp, thân hình cao lớn, giọng nói run rẩy, phát hiện khối vải trắng nặng nề cường hãn ở trong sương mù hỗn độn kia.

Lúc mở ra, giống như có thể đánh chìm vô số tinh vực, hủy đi một phương vũ trụ!

Trong khoảnh khắc, đám người đứng trên chiến thuyền nguyên thủy đều bị chấn động.

Đương nhiên cũng có người sinh ra lòng tham với Chuẩn Tiên Đế quấn vải liệm, nhưng chỉ dám nghĩ trong lòng một chút, biết được đây không phải vật bọn họ có khả năng ngấp nghé.

“Cửu thế bất tử dược, đây là muốn phục sinh người nào?” Người tiếp dẫn râu tóc bạc trắng kia cũng không nhịn được hỏi.

Thực lực của ông ta sâu không lường được, kiến thức rộng rãi.

Giờ phút này phản ứng lại, suy đoán nơi đây tuyệt đối đã xảy ra chuyện gì đó kinh thiên.

Cho nên mới dẫn đến thế giới đổ sụp, tế văn thiêu đốt, muốn hiến tế chúng sinh, hóa thành chất dinh dưỡng của cửu thế bất tử dược, giúp nó thành thục.

Thậm chí đã có rất nhiều tu sĩ và sinh linh chết đi.

“Xin hỏi trên chiến thuyền là người tiếp dẫn Đế lộ sao?” Lúc này, trên đạo trường, có một vị tu sĩ già nua bay lên không trung, mở miệng hỏi.

Nhưng ông ta cũng không dám tới gần.

Ở xung quanh vẫn có biển hư vô và hỗn độn loạn lưu đang sôi trào, không cẩn thận chạm đến, sẽ sụp đổ thành một đoàn huyết

vụ.

“Lão phu chính là người tiếp dẫn trên thuyền, không biết đạo hữu đến từ phương nào?”

Hiển nhiên lão nhân râu tóc bạc trắng kia đã đoán được dị thường và quỷ dị ở nơi này, không rời chiến thuyền.

Có trận vực bao phủ, có thể giam cầm áp chế tu vi của tu sĩ.

“Lão phu đến từ Tiên Vực, chuyện là như thế này...” Tên lão giả này ngắn gọn kể ra chân tướng mọi việc ở nơi này, khiến một đám thiên kiêu trên chiến thuyền nguyên thủy chấn kinh.

“Thì ra là thế, lão phu đã nói, Đế lộ đang êm đẹp, sao lại đoạn ở nơi này được, thì ra là vì nguyên nhân này.” Người tiếp dẫn nghe xong, cũng cảm khái.

“Côn Bằng a, thời kì Tiên Cổ, đây là tồn tại che đậy chư thiên, lại kết thúc như vậy, thật sự đáng tiếc.”

“Chư vị yên tâm, nếu lão phu ở đây, chắc chắn sẽ mang mọi người rời đi, trận văn nơi đây còn không ngăn cản được chiến thuyền nguyên thủy.” Người tiếp dẫn bảo đảm nói.

Nơi đây có rất nhiều truyền nhân các thế lực bất hủ tại ba ngàn đạo vực.

Cho dù ông ta là người tiếp dẫn trên Đế lộ, cũng không dám tuỳ tiện đắc tội.

Có thể kết một phần thiện duyên, tự nhiên là chuyện tốt.

Về phần các tu sĩ và thiên kiêu của Càn Nguyên đại thế giới, người tiếp dẫn cũng không nhìn trong mắt.

Tâm thần vị Đế Tử của Càn Nguyên đại thế giới rung động, không nhịn được mở miệng nói, “Chẳng lẽ Tiền bối mặc kệ sống chết của chúng ta sao? Gia phụ ta chính là Càn Nguyên Đại Đế! Thiên kiêu Tiên Vực là thiên kiêu, chẳng lẽ thiên kiêu của Càn Nguyên đại thế giới ta không phải là thiên kiêu sao?”

“Càn Nguyên Đại Đế? Đó là nhân vật gì, chưa từng nghe qua.”

“Thiên kiêu?”

“Các ngươi làm gì có tư cách xưng là thiên kiêu?”

Người tiếp dẫn nghe vậy, con ngươi lại khôi phục bình thản, giọng nói không có chút rung động nào, tràn đầy coi nhẹ.

“Phải biết tại chỗ sâu trên đế lộ, tùy tùng của đám thiên kiêu cự đầu chưa đến Đế cấp, lại có thể xé xác Đại Đế.”

Tê!

Lời này, lập tức khiến phía dưới nhấc lên một trận hít khí lạnh.

Rất nhiều người đều rung động.

Nhưng cũng có rất nhiều truyền nhân bất hủ cảm thấy chuyện này rất bình thường, trên đế lộ quái vật gì cũng có, thậm chí có tồn tại kinh khủng từng có thể thành đế, trấn áp đế ấn.

Cũng có quái thai vỡ nát đế ấn, không lựa chọn lập tức thành đế.

Đế vị mà người thường tha thiết ước mơ đế vị, đối bọn họ mà nói, lại là vật dễ như trở bàn tay.

Chí hướng của bọn họ vượt qua tưởng tượng.

Đương nhiên, phần lớn yêu nghiệt và quái thai này đến từ ba ngàn đạo vực.

Thậm chí còn có thiên kiêu thế hệ trước của đạo thống bọn họ đã bước lên Đế lộ trước đó.

Cho nên bọn họ không hề chấn kinh, ngược lại có chút vinh dự.

“Lão phu, bái kiến đại nhân trẻ tuổi Cố gia.” Lúc này, người tiếp dẫn bỗng nhiên mở miệng nói, ánh mắt sáng lên, bạch bào mở ra, chắp tay, chú ý tới Cố Trường Sinh cách đó không xa.

Rất nhiều người chấn động.

Trên chiến thuyền nguyên thủy lập tức nổi lên một trận sôi trào, đã dẫn phát náo động lớn.

“Ngươi biết ta?” Cố Trường Sinh kinh ngạc nói, không ngờ người tiếp dẫn lại nhận biết mình, thái độ còn không tệ.

“Thanh danh của đại nhân sớm đã lưu truyền rộng rãi trên Đế cổ, tư chất vạn cổ không một, thiên kiêu mạnh nhất cổ kim, oanh động nguyên thủy chi thành. Trên Đế lộ, mặc dù thiên kiêu sáng chói như sao, nhưng không có người nào lại không biết quân chứ?” Người tiếp dẫn khẽ mỉm cười nói, không có thái độ coi nhẹ như lúc nói chuyện với đám người Càn Nguyên đại thế giới vừa rồi, mơ hồ còn có chút lấy lòng.

Nhưng còn có vài chuyện ông ta không nói ra, trong lòng còn đang cười khổ.

Trong mấy đại thiên kiêu cự đầu trên Đế lộ, Cố gia đã chiếm mấy vị trí rồi.

Làm sao bọn họ lại không nhận ra vị đại nhân trẻ tuổi của Cố gia này được.

Nghe nói như thế, tất cả mọi người rung động, mặc dù không phải người trong cuộc, cảm xúc lại có chút bành trướng. _

Chương 452: Hồng Mông Ấn Thức Tỉnh, Tương Phản Mà Đi, Tận Hóa Bột Mịn

Trên chiến thuyền nguyên thủy, một đám thiên kiêu trẻ tuổi cũng đang đánh giá Cố Trường Sinh.

So với những người còn lại.

Bọn họ càng thêm hiếu kì với Cố Trường Sinh.

Đương nhiên cũng có rất nhiều hạng người tâm cao khí ngạo, cảm thấy bản thân sẽ không thua người khác.

Nhưng bây giờ, lại không khỏi âm thầm kinh hãi rung động.

"Không hổ là truyền nhân đương đại của Cố gia, lực lượng khí huyết thật là đáng sợ, trong cơ thể giống như ẩn giấu vô số đầu Chân Long..." Một vị nam tử trẻ tuổi không nhịn được mở miệng nói.

Trong mắt hắn ta có quang hoa lấp lóe, đó là một môn thiên phú đồng thuật, có quỷ dị chi lực khuếch tán, phóng về phía Cố Trường Sinh, có thể thôi diễn thực lực của đối thủ.

Hắn ta vừa dứt lời.

Cố Trường Sinh xúc động, quay đầu nhìn hắn ta một cái, khóe miệng lộ ra ý cười không hiểu, "Dò xét như vậy cũng không phải hành động lễ phép gì."

"Nhận trừng phạt nhỏ đi."

Ong!

Hư không run lên, giống như có vạn vạn quân cự lực đập xuống.

Phốc một tiếng!

Thiêu kiêu trẻ tuổi vừa rồi không kiêng nể gì dò xét Cố Trường Sinh, lúc này rên lên một tiếng, miệng phun tiên huyết, cuồn cuộn bay ra ngoài, bị trọng thương, vô cùng hãi nhiên.

Một đám thiên kiêu xung quanh cũng kinh hãi, không nhịn được lui lại một bước.

Nam tử trẻ tuổi có tiên khí và hỗn độn khí lượn lờ kia, toàn thân đều có tiên huy chảy xuôi, đúng là cường đại đến vô biên.

Cách rất xa, khí tức truyền đến vẫn có thể khiến tim bọn bọn họ đập nhanh.

Ngay cả động cũng không động, chỉ một đạo ánh mắt, đã kinh khủng đến trình độ này.

"Trách không được đám thiên kiêu cự đầu trong thành nguyên thủy kiêng kị..." Có người khẽ nói, trong lòng thật lâu cũng không bình tĩnh được.

Trên chiến thuyền, một trận oanh động.

Mặc dù trên chiến thuyền nguyên thủy có quy củ giao thủ, nhưng hiển nhiên việc này không thể trách tội Cố Trường Sinh được.

Lão giả tiếp dẫn nhìn nhìn về phía thiên kiêu vừa rồi, mang theo ý cảnh cáo.

Sau đó ông ta chắp tay nói với Cố Trường Sinh, "Cố gia đại nhân, bọn họ đến từ mấy chân giới và vài toà cổ thành trên Đế lộ, vừa rồi không hiểu chuyện, mong đại nhân đại lượng, đừng chấp nhất với bọn họ."

Cố Trường Sinh không chỉ có thiên tư vang dội cổ kim, sau lưng còn có bối cảnh kinh khủng, tương lai thành tựu không cách nào đánh giá.

Cố Trường Sinh khoát tay áo, cũng không thèm để ý, sau đó khẽ mỉm cười nói, "Việc nhỏ thôi, Cố mỗ sẽ không để ý, nhưng tộc nhân phía sau ta, xin phiền phức tiền bối."

Tiên Cổ di tích vỡ tan, nếu không có chiến thuyền nguyên thủy giáng lâm, thì chuyện đưa mọi người an toàn ra ngoài thế nào, vẫn khiến Cố Trường Sinh nhức đầu.

Hiện tại người tiếp dẫn xuất hiện, Cố Trường Sinh có thể giảm bớt một chút phiền phức.

Người tiếp dẫn nở nụ cười nói, "Việc nhỏ mà thôi, dễ như trở bàn tay, đại nhân yên tâm."

"Mặc dù nơi đây có trận vực bao phủ, nhưng đối lão với hủ mà nói, dẫn mọi người ở nơi này rời đi cũng không tốn nhiều sức lực."

Nói xong, trong lòng bàn tay ông ta có quang hoa lấp lóe, đó là phù văn sáng chói, ẩn chứa quy tắc kinh khủng.

Sau đó một tiếng ầm vang, chiến thuyền nguyên thủy cũng đang rung động, tiên vụ lượn lờ, ép xuống phía dưới.

Ong!

Một cái thông đạo màu vàng sáng chói, kéo dài xuất hiện, rộng chừng trăm trượng, trực tiếp phá vỡ biển hư vô và hỗn độn loạn lưu, rơi trên đạo trường, tạo thành một cái đạo lộ.

"Quá tốt rồi!"

“Chúng ta được cứu rồi!"

"Chỉ cần đi theo thông đạo này, đi đến chiến thuyền, là có thể rời khỏi nơi đây."

Tất cả tu sĩ nhìn một màn này, không nhịn được kích động.

Người tiếp dẫn mỉm cười, đưa tay nói, "Chư vị, mời!"

Nhưng đám tu sĩ của Tiên Vực đều không động, đang đợi Cố Trường Sinh, cùng nhau nhìn về phía hắn.

Sắc mặt đám tu sĩ của Càn Nguyên đại thế giới vô cùng khó coi, có người ngo ngoe muốn động, cảm thấy đây là cơ hội duy nhất để sống sót, nhưng lại bị người bên cạnh vội vàng giữ chặt.

Lúc này đi lên, mới là muốn chết.

"Làm phiền tiền bối." Cố Trường Sinh gật đầu, sau đó nói với đám tùy tùng và tộc nhân Cố gia sau lưng, "Các ngươi đi trước đi, ta còn có chuyện muốn làm."

Chuyện của Côn Bằng, còn có cánh cửa ra vào quỷ dị kia, nơi đây có quá nhiều vật khiến hắn khó hiểu.

Hắn còn phải lưu lại một đoạn thời gian.

Ngoài ra, bây giờ Hồng Mông Ấn lại thức tỉnh... Bởi vì cánh cửa ra vào màu đen kia truyền đến trận trận dị động.

Đây mới chuyện khiến Cố Trường Sinh kinh ngạc và nghi ngờ.

"Muốn phục sinh Chuẩn Tiên Đế, loại chuyện này, đúng vạn cổ hiếm thấy... Phần gan dạ này..." Nghe vậy, người tiếp dẫn cũng giật mình, ngay cả ông ta cũng không dám ở lại đây lâu.

Đồ Tiên lắc đầu nói, "Chủ nhân, ta ở lại cùng ngươi."

Cố Lâm Trần và Cố Minh Hoàng chớp mắt, nói, "Thần Tử không đi, sao chúng ta có thể rời đi?"

Nơi đây hung hiểm, ai cũng không đoán trước được.

Thêm một người, nói thế nào cũng là thêm một phần lực lượng.

Mặc dù các nàng không biết Cố Trường Sinh còn chuyện gì muốn làm.

Nhưng nếu Cố Trường Sinh không đi, vậy các nàng cũng không đi.

Các tộc nhân Cố gia và rất nhiều tùy tùng cũng nói, "Thần Tử không đi, chúng ta cũng không rời đi."

Một màn như thế, khiến sắc mặt rất nhiều người thay đổi.

Đây là sự tin phục và sùng kính cỡ nào a.

Cố Trường Sinh sớm đoán trước, vẻ mặt bình tĩnh, dùng giọng điệu không thể nghi ngờ nói, "Ta có thủ đoạn của mình, nơi đây không vây được ta, các ngươi rời đi mới không kéo chân sau của ta."

"Đồ Tiên cũng rời đi cùng bọn họ."

Dứt lời.

Hồng Mông Ấn run lên, có từng tia từng sợi Hồng Mông Tử Khí lưu chuyển, thần dị và bành trướng, ẩn chứa lực lượng kinh khủng, hóa thành thần kiếm vô hình.

Soạt một tiếng.

Trận vực áp chế giam cầm Cố Trường Sinh ở nơi này lập tức vỡ tan, trong nháy mắt hắn đã hồi phục đỉnh phong, thực lực Chí Tôn cảnh triển lộ, cũng không bị ảnh hưởng.

Thấy thế, đám người lần nữa giật mình, trách không được từ đầu đến cuối Cố Trường Sinh vẫn lạnh nhạt thong dong như vậy.

Thì ra là còn thủ đoạn chưa vận dụng, có thể xé rách áp chế ở nơi đây.

Nghe vậy, Đồ Tiên cũng gật đầu nói, "Ta biết rõ, chủ nhân."

Ở chỗ này, thực lực của nàng đúng là sẽ kéo chân sau Cố Trường Sinh.

"Đây chính là thần uy tiên khí của vật sinh kèm với Thần Tử sao?" Hiển nhiên Cố Lâm Trần hiểu Cố Trường Sinh nhiều hơn những người khác, giờ phút này có chút bừng tỉnh.

Chương 453: Hồng Mông Ấn Thức Tỉnh, Tương Phản Mà Đi, Tận Hóa Bột Mịn (2)

"Nếu Thần Tử cũng đã nói như vậy, chúng ta ở lại nơi này đúng là sẽ khiến Thần Tử phân tâm..." Đám người Cố Minh Hoàng, Doanh Nhiếp, Đạo Cực Tiểu Thánh Quân cũng rất thông minh, sau khi nghĩ thông cũng không nhiều lời nữa, dựa vào thực lực của bọn họ, hiện nay đúng là sẽ liên lụy đến Cố Trường Sinh.

Trên lối đi màu vàng, từng bóng người bắt đầu rời đi, bước lên chiến thuyền nguyên thủy.

Ầm ầm!

Đúng lúc này, Chuẩn Tiên Đế quấn vải liệm lần nữa phát ra tiếng oanh minh, nhật nguyệt tinh thần thêu ở bên ngoài ù ù chuyển động, giống như muốn hiển hiện, bên trên có đủ dị tượng lấp lóe.

Cửu thế bất tử dược, từng cánh hoa rơi xuống, giống như đang kêu gọi tàn hồn giữa thiên địa trở về, có mùi thuốc thần dị tràn ngập, luân hồi hiển hiện, thời gian quay lại.

Tiên vụ nồng đậm khiến người ta khó mà nhìn thẳng, bao phủ bốn phương tám hướng, không ai biết trong đó đã xảy ra chuyện gì.

Sau đó, bắt đầu có máu đen chảy ra, lúc này, ngay cả chiến thuyền nguyên thủy cũng đang rung động, giống như rất khó tiếp nhận khí thế này, muốn nổ tung.

Khí thế kinh khủng không có gì sánh nổi tràn ngập, đến trận văn thủ hộ trên chiến thuyền cũng đang rạn nứt, hiển hiện vết rách.

Sắc mặt rất nhiều người đại biến, một mảnh tái nhợt, con đường màu vàng đổ sụp, có người rơi vào biển hư vô phía dưới, trong khoảnh khắc hóa thành một mảnh hư vô.

Quang hoa vô tận, tiên vụ tràn ngập quan tài.

Có một thân ảnh vô cùng cao lớn thẳng tắp đứng lên, hỗn độn khí nồng đậm che lấp, gương mặt hoàn toàn mơ hồ, xương gò má rách rưới, nhưng giờ phút này lại có thần quang lấp lóe.

Ông ta xòe bàn tay ra, Côn Bằng đỉnh rách rưới bay vào tay.

Dòng sông thời gian cuốn ngược, hiển hóa cảnh tượng kinh thiên, khiến tâm thần người ta vỡ tan.

Ông ta dậm chân, hư không đập vào cánh cửa ra vào màu đen, năng lượng kinh khủng đủ để hủy thiên diệt địa bộc phát, xiềng xích to lớn như sơn lĩnh bắn ra ánh sáng, sau đó răng rắc đứt gãy.

"Con ta..."

Trong mơ hồ, tất cả mọi người đều cảm nhận được một loại bi ý tràn ngập.

Cánh cửa ra vào màu đen kia đang vỡ vụn, sinh ra vết rạn đến, vô tận vật chất màu đen bị đánh bay, dưới khí thế kinh khủng này bốc hơi thành năng lượng ánh sáng.

Một màn này, vô cùng doạ người, rất nhiều người hoảng sợ, nhất là những người còn dừng chân trên đạo trường, đều bắt đầu tuyệt vọng.

Vẻ mặt người tiếp dẫn đại biến nói, "Không tốt, thi thể Chuẩn Tiên Đế phát sinh dị biến..."

"Rời khỏi nơi đây, không thể lại dừng lại."

Lúc này, nếu dừng lại, ông ta cũng không biết sẽ gặp phải cái gì, nói không chừng ngay cả chiến thuyền cũng bị diệt ở nơi này.

"Cố gia đại nhân..." Ông ta còn muốn hỏi lại Cố Trường Sinh một lần.

Đã thấy thân ảnh Cố Trường Sinh đứng trên bậc thang đá xanh một trận mơ hồ, đỉnh đầu có một phương đại ấn màu tím chìm nổi, trên lưng có hai cánh Côn Bằng hiển hiện, tốc độ nhanh đến không bắt giữ được, phóng về phía cánh cửa màu đen quỷ dị kia.

"Lúc này, cũng không quản được, đi!" Người tiếp dẫn đành cắn răng, để chiến thuyền nguyên thủy quay đầu, vội vàng trở về.

Tất cả mọi người khiếp sợ không gì sánh nổi, tuyệt đối không ngờ Cố Trường Sinh lại lựa chọn lộ tuyến hoàn toàn ngược lại với bọn họ.

Hắn muốn tìm đường chết sao?

Soạt!

Trận tự quy tắc kinh khủng quét ra, sáng ngời tận trời, trong chớp mắt cả tòa di tích bị phá thành mảnh nhỏ, hóa thành bột mịn!

Trong di tích Tiên Cổ, tất cả hung thú, cũng trong chớp mắt này hóa thành bột mịn.

Một đám tu sĩ không kịp bước lên chiến thuyền nguyên thủy tuyệt vọng bị vô tận quang hoa nuốt mất.

Đạo tắc pháp tắc Chuẩn Tiên Đế lại xuất hiện.

Một luồng uy năng có thể đánh sập tất cả, tất cả quy tắc trật tự, năng lượng thiên địa cũng hóa thành bột mịn.

Chiến thuyền nguyên thủy đi xa, trốn vào hư không, oanh mở về phía Tiên Vực, giờ phút này, tất cả tu sĩ ở trên đó đều vô cùng hãi nhiên, sắc mặt tái nhợt.

Nếu chậm nửa bước, tất cả mọi người sẽ chết ở trong đó, ngay cả chiến thuyền nguyên thủy này cũng bị dìm ngập, không ai có thể sống sót.

Không gian phía sau giống như bị đánh thành hư vô, không thừa

cái gì, giống như một khu vực bị chúng sinh quên lãng.

Không có thời gian, không có không gian, giống như chỉ có băng lãnh hắc ám, toàn bộ sinh linh đều trở thành gạch ngói vỡ vụn.

"Thần Tử sẽ không có chuyện gì chứ?" Trong lòng đám người Cố gia vẫn còn sợ hãi nhìn một màn này, lần này đến di tích Tiên Cổ, có thể nói chỉ có Cố gia là tổn thất nhỏ nhất.

Các thế lực bất hủ khác thậm chí còn có truyền nhân vẫn lạc trong đó.

Đây là chuyện không thể tin được, thậm chí sẽ oanh động ba ngàn đạo vực.

Về phần Càn Nguyên đại thế giới, đã sớm trở thành kiếp tro, trong khoảnh khắc, ngay cả tu sĩ cấp bậc Đại Đế cũng bị hủy diệt, không có đường sống.

Đây là kiếp nạn đủ để chấn động bốn phương tám hướng.

"Loại dư ba này, Chân Tiên bước vào cũng phải chết a." Người tiếp dẫn vẫn còn sợ hãi nói.

Mặc dù tu vi của ông ta sâu không lường được, thậm chí đại biểu cho đế lộ.

Nhưng cấp bậc Chuẩn Tiên Đế, đã vượt khỏi nhận biết của bọn họ, không thể phỏng đoán.

Vừa rồi thân ảnh kia đánh ra một kích, có thể diệt vạn giới, lật úp càn khôn.

Cho dù ông ta mạnh hơn ngàn vạn lần, cũng không dám đụng vào.

Cố Trường Sinh đúng là vô cùng loá mắt, cực điểm quang hoàn, nhưng cho dù hắn có thiên tư kinh diễm đến đâu, bây giờ cũng không thành tiên vị, lại chịu chết ở nơi đó.

Trong mắt người tiếp dẫn, hành động của hắn không khác gì chịu chết, căn bản không có bất kì đường sống nào.

Ông ta hoàn toàn không nghĩ ra Cố Trường Sống làm sao có thể sống sót.

"Đáng tiếc, còn chưa chinh chiến Đế lộ, đã táng diệt ở nơi này."

"Cố gia đại nhân cũng không phải người không biết sống chết, nhưng vì sao nhất định phải ở đó chịu chết chứ?"

Người tiếp dẫn thở dài nói.

Biểu cảm trên mặt một đám thiên kiêu trẻ tuổi khác nhau.

Nói thế nào, nếu Cố Trường Sinh vẫn lạc trong đó.

Đối bọn họ mà nói, tuyệt đối là chuyện tốt.

Trên đế lộ, thiếu đi một kẻ địch kinh khủng như tòa núi lớn.

Trên chiến thuyền, Đồ Tiên mặc ngân giáp sáng chói, thân hình thon dài, cầm chiến kích trong tay, quang huy chảy xuôi, như nữ chiến thần vô địch, phong thái tuyệt thế, khiến rất nhiều nam tử trẻ tuổi lộ ra vẻ thưởng thức say mê, vụng trộm nhìn tới.

Chương 454: Năng Lượng Ánh Sáng, Tái Tạo Thân Thể, Một Trận Đại Tạo Hóa

Giờ phút này, trong mắt nàng vẫn là sự tin phục không hề thay đổi, lắc đầu lạnh lùng nói, "Chủ nhân cường đại, viễn siêu các ngươi tưởng tượng, hắn tuyệt đối bình yên vô sự."

Cố Lâm Trần sừng sững ở đầu thuyền, váy áo màu lam phiêu động, đôi trong mắt là một mảnh trầm tĩnh nói, "Thần Tử đã có nắm chắc, như vậy chắc chắn hắn sẽ không xảy ra chuyện gì."

Đám người Cố Minh Hoàng, Doanh Nhiếp không chút nghi ngờ, nói, "Đế lộ đã mở, không bao lâu nữa chúng ta có thể nhìn thấy Thần Tử huy hoàng."

Nghe nói như thế, rất nhiều người lộ ra ánh mắt coi thường và chế giễu, nhưng cũng không ngốc mà nói ra.

Một màn vừa rồi, tất cả mọi người đều nhìn thấy.

Không nói là ba động thời kì Chuẩn Tiên Đế đỉnh phong, nhưng ít ra cũng có thể tuỳ tiện chôn vùi tất cả tồn tại từ Chuẩn Tiên Đế trở xuống.

Trong mắt bọn họ, Cố Trường Sinh chính là không biết sống chết, quá cuồng vọng tự tin, không khác gì đi chịu chết.

Sau đó, chuyện xảy ra trong di tích Tiên Cổ truyền ra, oanh động Tiên Vực.

Dẫn phát gợn sóng kinh khủng ở các nơi trong ba ngàn đạo vực, vô số tu sĩ bị chấn kinh.

Thời kì Tiên Cổ, thân tử Côn Bằng nuôi dưỡng cửu thế bất tử dược phục sinh cha hắn, dùng di tích Tiên Cổ làm mồi nhử, lấy vô tận sinh linh của một phương đại thế giới làm vật dẫn, thiêu đốt tế văn.

Chuyện này oanh động vô số tu sĩ.

Chiến thuyền nguyên thủy mang theo tu sĩ từ trong di tích Tiên Cổ đi ra, dùng đại thần thông tái hiện tình cảnh lúc đó, khiến đông đảo thế lực bất hủ, vô thượng đạo thống đều nghẹn ngào.

Cửa ra vào tràn ngập vật chất bất tử màu đen, Côn Bằng huyết chiến ba vị vô thượng tồn tại trong đó...

Từng hình ảnh hiện lên, khiến tất cả cường giả nghẹn ngào.

Không thể không nói.

Đó là một trận chiến Tiên Cổ không người biết, hôm nay bắt đầu truyền khắp thiên hạ.

Một thời gian, khu vực gần đạo vực Bắc Minh, rất nhiều tu sĩ và tồn tại cổ lão đến đây phúng viếng, năm đó Côn Bằng lấy sức một mình ngăn cản trận hạo kiếp kinh khủng kia, không biết đã cứu vớt bao nhiêu sinh linh và thế giới.

Chuyện Côn Bằng Tử gây nên, trong mắt rất nhiều người, cũng

thành chuyện có thể hiểu được.

Về phần sống chết của Cố Trường Sinh.

Không ít tu sĩ cũng cảm giác rất khó, có thể nói thập tử vô sinh.

Đương nhiên bây giờ Trường Sinh Cố gia còn không truyền ra tin tức gì, duy trì trầm mặc, cũng không tu sĩ nào có can đảm nói nhiều.

Thời gian này, các nơi trong Tiên Vực cũng bắt đầu có chiến thuyền nguyên thủy xuất hiện, muốn độ thiên kiêu trong thiên hạ tiến về đế lộ tranh phong.

Ba ngàn đạo vực lần nữa nổi lên phong vân dũng động.

...

Ong!

Trong khoảnh khắc cửa ra vào màu đen nổ tung, dưới một chưởng của Côn Bằng, vô cùng vô tận vật chất màu đen bốc hơi thành vạn vạn khỏa năng lượng ánh sáng.

Thân hình ông ta nguy nga, tóc đen tung bay, xương trán có huyết quang trong suốt, giống như ẩn chứa chư thiên vạn giới.

Ầm ầm!

Như một phương vũ trụ cổ lão chí cao nổ tung.

Vạn vạn khỏa sao trời cùng nhau ầm vang nổ tung!

Uy thế ngập trời, cự đỉnh đập xuống, giống như muốn bộc phát tất cả sát khí và tức giận đã tích lũy vô số kỷ nguyên đến nay.

Cánh cửa ra vào màu đen không ngừng nứt ra, chịu đựng vô số kỷ nguyên ăn mòn, trở nên cũ nát bất ổn.

Những cái xiềng xích thô to như sơn lĩnh, bất hủ như Tiên kim, quang hoa sáng chói, đại đạo quang huy chảy xuôi, giờ phút này càng cũng cùng nhau đứt gãy.

Đây là một màn vô cùng kinh khủng, dòng sông thời gian cuốn ngược, long trời lở đất, không gian vỡ vụn, vô số quy tắc trật tự hóa thành bột mịn.

Bất kì sinh linh nào bước vào nơi đây, đều phải vỡ vụn, hình thần câu diệt, Chân Linh mài trừ.

Trên đầu Cố Trường Sinh lơ lửng Hồng Mông Ấn, thiên ti vạn lũ Hồng Mông Tử Khí rủ xuống, một mực bảo vệ hắn, giờ khắc này Hồng Mông Ấn chủ động khôi phục, chính là vì cánh cửa màu đen đã vỡ vụn kia.

Vật chất màu đen bốc hơi, hình thành năng lượng ánh sáng, giống như phong bạo, bị Hồng Mông Ấn hấp thu.

Đó là năng lượng tinh thuần nhất, không rõ lai lịch, lại hiếm thấy trên đời.

Mặc dù như thế, sắc mặt Cố Trường Sinh cũng không khỏi biến hóa, có chút tái nhợt, cảm nhận được áp lực kinh khủng.

Răng rắc răng rắc.....

Xương cốt nổ vang, âm thanh trong trẻo, chỗ khớp nối vang lên âm thanh ngột ngạt như hỗn độn thiên lôi.

Giống như thần uy đại đạo, vô cùng nặng nề, trực tiếp giáng lâm, cường đại như thể phách của hắn cũng bị nổ tung, bị tuỳ tiện nghiền ép.

Giống như một đóa huyết hoa, có vô cùng tận tiên huyết lan tràn, hỗn độn khí tràn ngập trên miệng vết thương cũng bị vỡ nát.

Trong khoảnh khắc hắn đã không còn hình người, cả người cũng nổ tung, sâu thấy xương, máu me đầm đìa, ngay cả thân thể bất hủ cũng không tiếp nhận được.

Nhưng Hỗn Độn Thể có lực sinh mệnh cường hãn, hà thụy xuất hiện, thần hà như thủy triều, khiến thân thể Cố Trường Sinh liền lại.

"Đây là tạo hóa khó nói lên lời, vừa vặn thời gian này, rèn luyện

nhục thân đã lâm vào bình cảnh..." Cố Trường Sinh không nhịn được nhẹ giọng nói, nhục thân không ngừng bị nghiền ép nát, sau đó lại tái tạo, vòng đi vòng lại.

Loại đau nhức này, người bình thường đã sớm không chịu nổi, ngất đi.

Nhưng ý chí của Cố Trường Sinh kinh người, ngoại trừ sắc mặt có chút tái nhợt, vẫn bình tĩnh như thường.

Thời gian này, hắn cảm nhận được những năng lượng ánh sáng kia đang thẩm thấu nhập vào mỗi tế bào trong cơ thể hắn.

Hỗn Nguyên Kiếp Diệt Tạo Hóa Kim Thân.

Chủ động vận chuyển.

Sáu mươi vạn vạn tế bào.

Mỗi tế bào đều đang sáng lên, cũng đang thu nạp hô hấp.

Giống như có được sinh mệnh.

Uẩn phong lôi, sinh hỗn độn, nạp tu di, sinh thế giới, sáng tạo quy tắc... Diễn hóa chân giới.

Đây là khí huyết kinh khủng đến khó nói lên lời.

Một tế bào, chính là một phương hỗn độn chân giới, một khi bộc phát, có thể trấn áp hư vô.

Chương 455: Tế Bào Thuế Biến, Không Gian Hư Vô Cô Quạnh, Phiêu Đãng

Trong quá trình tái tạo nhục thân, Cố Trường Sinh cảm nhận được hiệu quả rèn luyện còn kì diệu hơn cả thiên lôi.

Đây là quá trình không ngừng phá nát rồi xây lại.

Thống khổ trong đó, tuyệt đối không phải người bình thường có

thể chịu được.

Mỗi một tế bào giống như sống, hô hấp thôn nạp loại năng lượng ánh sáng tinh thuần nhất này.

Mỗi một hạt ánh sáng đều ẩn chứa rất nhiều quy tắc trật tự và vật chất màu đen, thần bí không thể nói rõ được, ngay cả Chân Tiên cũng không dám tuỳ tiện nhiễm phải.

Nhưng giờ phút này, khi đạo tắc pháp thân của Côn Bằng xuất thủ, chúng bị bốc hơi, trở thành năng lượng tinh túy nhất.

Sáu mươi vạn vạn tế bào cùng nhau hô hấp.

Giống như sa mạc khô khốc đang hấp thu nước ngọt từ trên trời giáng xuống.

Mỗi một tế bào đều đang phát sinh biến hóa, ẩn chứa âm thanh phong lôi, hỗn độn quấn quanh.

Một khi lực lượng bộc phát, đủ để trấn áp tất cả thành hư vô.

Cố Trường Sinh ngồi xếp bằng trong đó, nhục thân vẫn đang vỡ vụn, nhưng vẫn bất động, nguyên thần được tầng tầng ánh sáng bao phủ, giống như tiên kim lưu ly.

Đây là một loại tạo hóa không cách nào tưởng tượng được.

Từ xưa đến nay, ai dám đứng ngoài quan sát khí thế của Chuẩn Tiên Đế, nhờ vào đó thôn phệ năng lượng bên trong?

Nhưng rất nhanh Cố Trường Sinh đã chú ý tới dị thường.

Quang vụ ngập trời, đó là cảnh tượng kinh khủng do năng lượng ánh sáng tạo thành, hướng về bốn phương tám hướng, bao phủ tất cả.

Đạo tắc pháp thân của Côn Bằng sừng sững tại chỗ sâu trong mảnh không gian vỡ vụn này, còn đang xuất thủ, giống như không đánh nát cánh cửa màu đen kia thì không bỏ qua.

Côn Bằng đỉnh vốn không trọn vẹn, lúc này tiên vụ cuồn cuộn, vạn

vạn đạo thần hà nở rộ, càng phát ra tiếng nứt mở răng rắc.

Chuẩn Tiên Đế khí do vô thượng tiên trân chế tạo, từng trấn sát rất nhiều Tiên Vương, nhuộm các loại máu, tuyên khắc các vết tích.

Chính là vô thượng vinh quang trên đường chém giết chinh chiến.

Lúc này, đụng chạm đến ánh cửa màu đen kia, lại không ngừng rạn nứt, bởi vậy có thể thấy được cánh cửa màu đen kia kinh khủng cỡ nào.

Cố Trường Sinh tận mắt nhìn thấy tất cả cũng không khỏi hít một ngụm khí lạnh.

"Rốt cuộc cánh cửa màu đen này có lai lịch gì, vậy mà có thể ép một vị Chuẩn Tiên Đế đến tình trạng này?" Cố Trường Sinh suy nghĩ nói, cảm giác bản thân đã đụng đến một số bí mật của Tiên Vực.

Khí tức tại khu Táng Sinh Địa của Cửu U táng thổ, khu không người Dị Vực và khu không thể nói ở thiên ngoại.

Chẳng lẽ đều liên quan đến vật chất bất tử sao?

Bên trong mảnh không gian này, đã không có vết tích thời gian trôi qua, thậm chí không tồn tại bất cứ quy tắc trật tự nào.

Nếu hình dung.

Nơi này chính là hư vô tuyệt đối.

Trên Hồng Mông Ấn bắt đầu hiển hiện vết rạn, khó có thể chịu đựng được ba động cấp Chuẩn Tiên Đế.

Nhưng Cố Trường Sinh đã rất kinh ngạc với chuyện này rồi.

Hắn thấy Hồng Mông Ấn nhiều nhất chỉ là cấp bậc tiên khí mà thôi.

Không ngờ lại có thể kiên trì dưới khí thế của Chuẩn Tiên Đế lâu như vậy.

Chuyện này đã ngoài dự liệu của hắn.

Nếu là Tiên Vương khí bình thường, đã sớm nổ tung dưới khí cơ này, trở thành bột mịn rồi.

Không chỉ như thế, Hồng Mông Ấn còn đang run rẩy, phát sinh thuế biến, Hồng Mông Tử Khí càng thêm tinh thuần, từng tia từng sợi rủ xuống, giống như từng mảnh tinh hà.

Đồng thời, Cố Trường Sinh cảm nhận được uy áp khí thế từ phía trước truyền tới cũng đang suy giảm.

Hoặc nói, nhục thân của hắn được rèn luyện, càng trở nên mạnh mẽ.

Năng lượng ánh sáng ở nơi này sôi trào mãnh liệt, lưu chuyển trong khu vực này, lại khó mà tránh thoát, không ngừng bị các tế bào trên người hắn thôn nạp hấp thu.

Quá trình này vẫn đang tiếp tục, giống như không có điểm cuối.

Ngay cả Cố Trường Sinh cũng cảm thấy thần hồn của mình đang trở nên băng lãnh và cứng rắn.

Răng rắc!

Cánh cửa ra vào tiếp tục vỡ ra, đạo tắc pháp thân của Côn Bằng to lớn đến mức không cách nào hình dung được, cao đến nhập cửu thiên, sâu đến đạp U Minh, giống như có thể chống ra vũ trụ, sau khi Côn Bằng đỉnh đã vỡ vụn, ông ta vẫn còn đang vung quyền.

Đông!

Đông!

Đông!

Một quyền lại một quyền đánh ra.

Mỗi quyền rơi xuống, toàn bộ hư vô giống như đang run rẩy.

Trên tay ông ta lộ ra xương trắng, tiên huyết trong suốt, hoàn toàn

mơ hồ, nhưng vẫn mang theo chấp niệm điên dại.

"Con ta...",

Mảnh khu vực này vẫn có nồng đậm bi ý lưu chuyển.

Khi còn sống, ông ta có thể che chở chúng sinh.

Sau khi chết lại không thể bảo vệ được con mình.

Đây là một loại đại bi!

Mảnh khu vực này không có khái niệm thời gian, thậm chí không tồn tại bất luận quy tắc và trật tự gì, Cố Trường Sinh cũng không biết đã trôi qua bao lâu.

Năng lượng ánh sáng mênh mông bắt đầu gào thét ở trên trời dưới đất, ẩn chứa khí thế khủng bố, có thể tuỳ tiện phá hủy tất cả.

Nhưng được Hồng Mông Ấn bảo vệ, Cố Trường Sinh giống như đã lâm vào trạng thái tĩnh mịch, đến ý thức cũng hoàn toàn lạnh lẽo cứng ngắc.

Hắn chỉ có một khái niệm mơ hồ.

Nhục thân của hắn đã tan vỡ lại tái tạo hơn ngàn vạn lần, mỗi một tế bào cũng đang tỏa ra một loại nặng nề hào hùng như một phương thế giới.

Từng tia từng sợi hỗn độn khí lan tràn, tỏa ra hắc quang sáng chói như ngọc thạch, lại mơ hồ có khí tức đồng nguyên với vật chất bất tử.

Đó là do cực hạn năng lượng ánh sáng tạo thành.

Cuối cùng cánh cửa màu đen phía trước đã vỡ tan, đạo tắc pháp thân Côn Bằng giống như đã hao hết tất cả lực lượng....

Cửu thế bất tử dược có nghịch thiên, cũng khó có thể phục sinh một vị Chuẩn Tiên Đế.

Đây chỉ là chấp niệm và áy náy của ông ta biến thành mà thôi.

Sau đó, một đạo hào quang nhỏ yếu lấp lóe uẩn dưỡng trong hắc ám hiện lên, nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện đó là một cái kén, mặt ngoài có từng tia từng sợi quang văn xen lẫn.

Màu vàng sáng chói, màu đen thâm trầm, khí tức tỏa ra, giống như đang thai nghén một sinh linh vô cùng kinh khủng.

Soạt!

Trong bóng tối, đột nhiên truyền đến âm thanh thủy triều.

Bên trong khô kiệt và băng lãnh, một gốc thanh liên triển khai trong hỗn độn linh hải, có tầng tầng ánh sáng lấp lóe, trở thành quang mang duy nhất ở nơi đây.

Cố Trường Sinh ngồi xếp bằng trong hắc ám vô ngần, giống như đưa thân vào lồng giam, toàn bộ thế giới chỉ còn lại một mình hắn, băng lãnh khô kiệt.

Chương 456: Ba Năm Một Cái Búng Tay, Chỗ Sâu Trong Tinh Không, Thai Kén Kinh Thiên

Lúc này Hồng Mông Ấn đã chìm vào linh hải của hắn, càng có thêm nhiều đường vân huyền diệu thần dị lạc ấn trên đó, Hồng Mông Tử Khí rủ xuống như từng mảnh tinh hà, từng hạt nhỏ bé lấp lóe, giống như một phương vũ trụ khô kiệt.

Cố Trường Sinh phiêu diêu ở chỗ này.

...

Ba ngàn đạo vực cũng không bình tĩnh.

Sau khi chuyện ở di tích Tiên Cổ hạ màn kết thúc, lại giống như thắp lên đại thế hoàng kim sáng chói.

Mỗi năm, dường như một ngày, đều có rất nhiều con đường màu vàng hiển hiện ở các nơi.

Chiến thuyền bàng bạc giống như từ chỗ sâu trong thiên địa giáng lâm, mang theo uy áp hiển hách như núi biển.

Từng người tiếp dẫn hiện thân, dẫn độ thiên kiêu của tất cả đạo thống thế lực tiến lên con đường nguyên thủy, tiến hành tranh bá.

Từng thiên kiêu chí cường phủ bụi từ kỉ nguyên cổ lão đều thức tỉnh, huyết khí cuồn cuộn, rung động thương khung, lần nữa bước lên hành trình.

Ba ngàn đạo vực lần nữa gió nổi mây phun.

Đây là một thời đại nhiệt huyết khuấy động, vô số thiên kiêu, chư vương trẻ tuổi tranh giành thiên hạ, chiến trăm trận không chết, cũng không sờn lòng, dùng máu và xương đúc thành con đường vô địch huy hoàng.

Lúc nào cũng có thể nhìn thấy huyết khí ngập trời, từ chỗ sâu trong tất cả các đại đạo thống thế lực xông ra, giống như có đại long cổ lão, chấn khai thiên vũ, đáng sợ kinh người.

Các truyền nhân của các gia tộc ẩn thế vô số kỷ nguyên, các giới tử chân giới, vương giả đã từng có một không hai trên đế lộ, truyền nhân cấm khu ở thiên ngoại, Thần Ma, rất nhiều cường giả chí cường... Nhao nhao xuất thế, chinh chiến trên con đường nguyên thủy.

Tại chỗ sâu trong tinh không, giữa các vũ trụ cũng có thể nhìn thấy nhiều thiên kiêu trẻ tuổi mang theo khí vận vô tận của một giới, một thân một mình chinh chiến trên con đường nguyên thủy này.

Ngoại trừ thiên kiêu trẻ tuổi, cũng có các tồn tại cổ lão chưa thành đế từ các nơi thức tỉnh, chuẩn bị tranh đoạt thiên mệnh trong một thế này!

Thời gian vội vàng, ba năm cũng chỉ là một cái búng tay.

Nhưng thế cục tại ba ngàn đạo vực đã sớm phát sinh biến hóa kinh thiên.

Sau di tích Tiên Cổ di, Thần Tử Cố gia quang huy sáng chói, chiếu sáng vạn cổ lại ảm đạm biến mất, tung tích hoàn toàn không có.

Việc này dẫn phát vô số tu sĩ bóp cổ tay thở dài, nhưng cũng có người mừng thầm, vô cùng đắc ý, thở phào nhẹ nhóm.

Cứng quá dễ gãy, đây là định luật từ xưa đến nay.

Rất nhiều người đều cảm thấy hắn đã chết ở trong đó.

Chuẩn Tiên Đế chi uy, cho dù Cố gia có Tiên Vương tọa trấn, cũng không dám chắc chắn có thể phá vỡ uy lực trong đó.

Dường như cái tên Cố Trường Sinh cũng dần dần ảm đạm đi.

Sau đó.

Có tin tức không ngừng truyền đến, trên con đường nguyên thủy, rất nhiều thiên kiêu đẫm máu, gặp phải chặn giết, một đường đào

vong, cuối cùng chết ở chỗ sâu trong tinh không.

Từng tin tức truyền về, kinh tâm động phách.

Mạnh như truyền nhân thế lực bất hủ cũng nửa đường đẫm máu, sau đó trốn vào tinh không, cuối cùng bài mệnh trong đạo thống vỡ vụn.

Đương nhiên cũng có nhân vật quật khởi mạnh mẽ kinh khủng, một đường trấn sát quét ngang vô địch, mạnh khiến người sợ hãi.

Rất nhiều tin tức, rung động bốn phương tám hướng, có thể thấy được thảm kiệt trên con đường này.

Đại chiến không ngừng, máu xương lan tràn.

Vũ Hóa tiên triều.

Trên một vách núi, một nữ tử ngồi xếp bằng, bên trong Trọng Đồng bên quẩn quanh phù văn, nàng nhìn về một phương hướng nào đó, vẻ mặt có chút buồn vô cớ, lẩm bẩm, "Trường Sinh đạo huynh, ba năm này, ngươi đúng là mai danh ẩn tích a..."

"Đế lộ không gặp vua, bước lên để làm gì?"

Nàng một thân áo xám, tay áo bồng bềnh, che khuất dáng người ngạo nhân, sợi tóc che đậy nửa bên tiên dung, nhưng vẫn đẹp đến mức kinh tâm động phách.

Nhưng nàng cũng cảm thấy, mạnh như Cố Trường Sinh, không có khả năng xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.

"Minh Nguyệt, lúc nào sẽ bước lên con đường kia." Lúc này, một lão bà bỗng nhiên xuất hiện, trên người có đế uy tràn ngập, ôn hòa cười nói.

"Năm đó tổ mẫu cũng ở trên con đường kia một đường giết ra, ta tin tưởng ngươi sẽ không thua tổ mẫu."

"Ta biết rõ, tổ mẫu." Diệp Minh Nguyệt gật đầu, tâm tình bình tĩnh.

Xiển Thiên Giáo.

Một nữ tử tuyệt mĩ mặc váy đen, dung nhan họa loạn thiên hạ, cười một tiếng, có sức hấp dẫn rung động lòng người.

Giờ phút này, hai tay nàng ôm đầu gối, ngồi trên đỉnh núi, mái tóc bị gió núi thổi lên, đẹp đến mức giống như kiệt tác không tì vết của trời xanh.

"Ba năm." Nàng đang ngẩn người, trong miệng lẩm bẩm nói.

"Làm sao lại không có một chút tin tức nào, thôi, không đợi..."

"Chỉ hi vọng sau khi ta thành đạo, không phải tiến về U Minh tìm ngươi thân."

Nàng yếu ớt nói, sau đó thân ảnh cũng tiêu tán không thấy.

Chỗ sâu trong tinh không.

Một nữ tử đeo mặt nạ quỷ đang giao thủ với một tên thiên kiêu kinh khủng, dư ba trong lúc hai người xuất thủ đã chấn đám sao trời xung quanh thành bột mịn, chấn động không gì sánh nổi.

"Rốt cuộc ngươi là người phương nào? Ta chưa từng đắc tội ngươi!" Tên thiên kiêu kinh khủng kia quát to, không ngừng đẫm máu, thân là cùng cảnh, lại không địch nổi nữ tử kia.

Thực lực của hắn ta là Chí Tôn cảnh, đến từ Nam Cực tiên triều, lúc đế lộ mở ra đã xuất thế, bước vào chiến thuyền nguyên thủy, chinh chiến trên con đường này.

Kết quả mới đến thành thứ ba liền bị một nữ tử đeo mặt nạ quỷ phục kích.

"Năm đó Nam Cực tiên triều dẫn ca ca ta từ hạ giới đi, khiến hắn chết thảm ở thượng giới, việc này bắt đầu hoàn lại từ ngươi đi." Giọng nói của nữ tử đeo mặt nạ quỷ rất lạnh, xuyên vào chỗ sâu trong thần hồn, không biết đã giết bao nhiêu sinh linh.

"Việc này đâu có liên quan đến ta." Truyền nhân đương đại của Nam Cực tiên triều vừa kinh vừa sợ.

Đối phương quá mạnh, hoàn toàn nghiền ép hắn ta, hơn nữa lại có

thần công kinh khủng, muốn hấp thụ bản nguyên của hắn ta.

"Rốt cuộc ngươi là ai?"

"Vô Song." Nữ tử đeo mặt nạ quỷ lạnh lùng nói.

Hai tay nàng chấn động, trên tay có bí lực lưu chuyển, hóa thành một đầu Côn Bằng nho nhỏ.

Đồng thời có sức cắn nuốt kinh khủng, đỉnh đầu nàng hiển hóa một cái bảo bình đại đạo màu đen!

Chương 457: Ba Năm Một Cái Búng Tay, Chỗ Sâu Trong Tinh Không, Thai Kén Kinh Thiên (2)

Ầm!

Sau mười chiêu, bảo bình đại đạo rủ xuống ô quang, thiên ti vạn lũ, sau đó, tại chỗ sâu trong tinh sâu có một bóng người nổ tung thành một đoàn huyết vụ, truyền nhân của Nam Cực tiên triều bỏ mình, chết thảm ở đây.

Cố Vô Song ngồi xếp bằng điều tức, thôn phệ bản nguyên của người kia, một thân giết chóc hội tụ trên đỉnh đầu, bảo quang lấp lóe, hóa thành bảo bình đại đạo đen như mực chìm nổi, vô cùng quỷ dị.

Giống như nghĩ đến cái gì, trên khuôn mặt băng lãnh của nàng bỗng nhiên có chút biến hóa, nhìn ra bên ngoài tinh không, "Cố Trường Sinh, ngươi là đóa hoa tương tự sao?"

"Nhưng ngươi cũng đừng chết rồi."

Trong một tòa cổ thành cách đó không xa, rất nhiều tu sĩ mắt thấy một màn này, vô cùng sợ hãi.

"Cố Vô Song lại giết một vị thiên kiêu!"

"Con đường nguyên thủy treo thưởng với nàng rất cao nha, nhưng rốt cuộc nàng có quan hệ gì với Trường Sinh Cố gia?"

Rất nhiều tu sĩ đang nghị luận, có người bước lên con đường nguyên thủy, cũng có người là dân bản địa ở đây.

Nam Thắng đạo vực, Cố gia.

Liên Tinh đi theo mẫu thân Cố Trường Sinh, mỉm cười, "Sao công tử có thể xảy ra chuyện được, đám người lão tổ vẫn rất bình tĩnh, phu nhân đừng lo lắng. Ta đoán nhất định công tử đang bế quan ở một nơi nào đó."

"Một khi xuất hiện, chắc chắn sẽ long trời lở đất."

Trong mắt nàng, chính là lòng tin không thể lay chuyển được với Cố Trường Sinh.

Trên một ngọn núi nguy nga to lớn, một đám tộc lão Cố gia đang tụ tập tại một chỗ, nghị luận cái gì đó.

Ba năm không nghe thấy tin tức của Cố Trường Sinh.

Nếu không phải ấn ký của hắn luôn không thay đổi, bọn họ đã hoài nghi Cố Trường Sinh đã gặp bất trắc rồi.

Dư ba cấp bậc Chuẩn Tiên Đế có thể đánh nát thời gian và trật tự, bọn họ cũng không thể thôi diễn chính xác vị trí hiện tại của Cố Trường Sinh.

Nhưng đám người Hôi lão không nói thêm gì, bọn họ lo lắng suông cũng vô dụng.

"Đế lộ đã mở ra ba năm, Thần Tử còn chưa về?" Một vị tộc lão lắc đầu, cười khổ nói.

"Lão tổ nói như thế nào?" Một vị tộc lão hỏi thăm một người vừa đến tổ điện.

"Lão tổ nói không cần lo lắng, Thần Tử đã rời khu vực hư vô cô quạnh kia rồi."

Tổ lão trả lời cũng ngạc nhiên nói.

Trước đây bọn họ cũng biết, Cố Trường Sinh lưu lạc đến một phương hư vô cô quạnh.

Nhưng chính xác là ở nơi nào, bọn họ cũng không rõ ràng.

"Ba năm này, chính là không gian rất lớn để những người khác đuổi theo a, không biết Thần Tử đã đến tình trạng nào rồi." Một vị tộc lão lắc đầu nói, đã yên lòng.

Đoạn thời gian này, rất nhiều thám tử của các thế lực đạo thống khác vẫn quanh quẩn bên ngoài sơn môn Cố gia, muốn biết phản ứng của bọn họ.

Hiển nhiên, các thế lực đạo thống khác còn để ý đến tung tích sinh tử của Cố Trường Sinh hơn bọn họ.

Chỗ sâu trong vũ trụ băng lãnh, hắc ám, khô kiệt.

Một thân ảnh áo trắng, tiên vụ lượn lờ, khuôn mặt mơ hồ, ngồi xếp bằng như núi, lẳng lặng bất động, giống như không có sinh cơ, bỗng nhiên từ trong cái khe nào đó rơi xuống.

Khí tức của hắn, lúc thì bành trướng mãnh liệt, giống như có thể hủy thiên diệt địa.

Khi thì u lãnh hắc ám, khiến người ta sợ hãi, giống như một vùng biển sâu thẳm khô kiệt, tất cả sinh mệnh quy khư.

Nhưng thân thể lại có ô quang màu đen và hỗn độn chi ý phun trào, từng sợi rủ xuống, như là Hỗn Độn Tiên Đế.

Một tiểu hành tinh tới gần hắn, lại phanh một tiếng nổ tung, hóa thành bột mịn đầy trời.

Trong ngực thân ảnh áo trắng này là một cái kén màu vàng xen lẫn màu đen, đang hít thở, có âm thanh phong lôi kinh khủng truyền đến, rất dọa người.

Tinh khí ở bốn phương tám hướng bị cái kén kia thôn phệ, hà thụy xen lẫn, chiếu rọi xung quanh, đây là một cảnh tượng rung động,

giống như có một vị Thần Linh sắp sinh ra.

Ở nơi rất xa, tinh quang điểm điểm, giống như đom đóm yếu ớt.

Thân ảnh áo trắng kia giống như không có sinh mệnh, phiêu đãng giữ vũ trụ.

Ven đường có hung thú tinh không muốn thôn phệ hắn, sinh tồn vạn vạn năm, nhưng còn chưa tới gần, đã bị khí thế nhục thân kinh khủng của hắn chấn thành một đoàn huyết vụ, rung động tứ phương.

Cách đó không xa là một phương Tinh Vực Hải, từng khỏa sao trời đều là sinh mệnh cổ tinh, có các chủng tộc khác nhau sinh sống, tràn ngập sinh cơ và linh ý.

Lực sinh mệnh vô tận nhận dẫn dắt, lập tức hấp dẫn các tồn tại trong mảnh Tinh Vực Hải này.

Hưu!

Bỗng nhiên, một đạo kim quang sáng chói xẹt qua, đó là một vị cường giả kinh khủng, từ trong đó mà đến, rơi vào tinh không.

Ông ta khiếp sợ nhìn một màn này, sau đó tập trung vào cái kén kia, vẻ mặt trở nên hỏa nhiệt.

"Đây là Thần Linh kén sao?"

Hưu! Hưu! Hưu!

Lại mấy thân ảnh từ Tinh Vực Hải đến, đều là cường giả chí cường, thuộc các chủng tộc khác nhau, khí tức kinh khủng ngập trời.

Chỗ sâu trong tinh không màu đen.

Một thân ảnh áo trắng ngồi xếp bằng phiêu đãng, khuôn mặt mơ hồ, hỗn độn khí và tiên vụ lượn lờ, trong ngực còn có một kén màu vàng xen lẫn màu đen, dâng lên vô số hà thụy, thôn phệ tinh khí sinh mệnh ở tứ phương.

Một màn này chấn kinh đám sinh linh cổ lão từ Tinh Vực Hải chạy tới.

Mỗi người bọn họ đều là Đại Thiên Tôn cảnh, sống đã lâu, nhưng chưa từng gặp thần kén nào rung động như vậy, chỉ hô hấp đã có thanh thế kinh người, như một mảnh phong lôi.

"Đây rốt cuộc là cái gì? Thật sự là thần linh kén sao? Chân Tiên thuế biến?" Một người lộ ra ánh mắt cực nóng, tiếp cận cái kén kia, cảm nhận được lực sinh mệnh mênh mông trong đó, giống như tuyệt thế thuốc đại bổ.

Khí thế trong đó vô cùng kinh khủng.

Chỉ bằng bóng người kia đã có thể khiến thần hồn bọn họ rung động, tới gần một chút liền cảm thấy da thịt đau nhức, như muốn rạn nứt.

"Không phải, ta lại hoài nghi đây là sinh linh có thiên tư nghịch thiên sắp xuất thế, đang uẩn dưỡng bảo cốt và phù văn." Sinh linh bên cạnh nói.

"Bóng người sinh cơ tịch diệt, nhưng ba động nhục thân còn sót lại vẫn khiếp người như thế, chỉ sợ khi còn sống cũng là một vị cường giả kinh khủng ngập trời, chẳng lẽ là một vị Chuẩn Đế?" Bên cạnh, một vị Đại Thiên Tôn không nhịn được nói.

"Không rõ nữa, ta không chịu được thần niệm ba động, chúng ta đừng tùy ý đụng vào, nói không chừng sẽ nhiễm phải vật chẳng lành gì đó, thân ảnh này khiến ta có cảm giác không thoải mái, tim đập nhanh."

Một vị Đại Thiên Tôn mở miệng nói, ngoại hình giống như Nhân tộc, bao phủ trong một đoàn sương mù mờ mịt, đến từ Tinh Vực Hải.

Chương 458: Mấy Vị Đại Thiên Tôn Kinh Hỉ, Trên Trời Rơi Xuống Tuyệt Thế Thuốc Bổ

"Chúng ta nghĩ biện pháp mang về tộc địa trước, nổi trôi ở đây cũng không phải chuyện tốt gì, vạn nhất kinh động các tồn tại khác trên con đường nguyên thủy."

Khác thân ảnh vàng óng nói, như một đầu Kim Ô, hai mắt sáng rực, được sương mù màu vàng bao phủ, tràn ngập Thái Dương Chân Hỏa, đáng sợ kinh người.

Hắn ta có hứng thú rất lớn với cái kén kia, cảm giác trong đó ẩn chứa tinh hoa sinh mệnh kinh người, hơn nữa lại vô số phù văn phức tạp xưa cũ xen lẫn, rất sáng chói.

Rất nhanh, mấy vị Đại Thiên Tôn này bắt đầu thương nghị với nhau.

Bọn họ đều cho rằng khí tức sinh mệnh trên thân ảnh mặt áo trắng kia đã không còn, cũng không có chút thần niệm ba động nào.

Chỉ có ba động nhục thân kinh khủng, mặc dù cường giả chí cường này đã vẫn lạc, nhưng mỗi giọt máu trong người cũng ẩn chứa uy năng lớn lao.

Cho nên bọn họ đều cho rằng đây là một bộ thi thể phiêu đãng trong vũ trụ.

Đương nhiên khi còn sống, tu vi tuyệt đối kinh khủng ngập trời.

Hợn nữa, bọn họ cảm nhận được gông cùm xiềng xích trói buộc tu vi của mình mơ hồ buông lỏng trước cái kén kia.

Chuyện này càng khiến bọn họ kinh hỉ vạn phần.

"Bây giờ trên Nguyên Thủy Chi Lộ, thiên kiêu tề tụ, phong vân khuấy động, sinh linh thổ dân chúng ta càng không chịu nổi quấy nhiễu, nếu tu vi lại đột phá một bước, thành tựu Vô Thượng Thiên Tôn, có thể vững chắc địa vị của gia tộc, thậm chí đạt được tư cách vào thành.",

Trong đó một vị Đại Thiên Tôn nói, đến từ tộc Cửu Đầu Xà.

Mọc ra bốn cái đầu, mỗi đầu đều ẩn chứa thiên phú thần thông kinh khủng, vô cùng cường đại.

Lúc đột phá Huyền Tôn mọc ra cái đầu thứ hai, bây giờ đã là Đại Thiên Tôn đỉnh phong, cái đầu thứ năm đã xuất hiện mầm thịt rồi.

"Đúng vậy, đám thiên kiêu này thật đáng chết, thậm chí có người đã hàng phục Cổ Tổ của tộc ta thành tọa kỵ, đưa vào thành ba mươi." Một vị sinh linh khác mở miệng, mang theo oán giận và lãnh ý, là một đầu Sư Tử Cửu Đầu màu vàng.

Hắn ta và Cửu Đầu Xà quen biết đã lâu, đều tồn tại năm đó từ ba ngàn đạo vực di chuyển tới đây.

Tại kỉ nguyên cổ lão, Sư Tử Cửu Đầu chính là tọa kị mà tiên tăng thích nhất, nhưng bọn họ cũng rất cường đại, trong các tộc Hung Thú, có lực sát phạt kinh thiên.

Chẳng qua hiện nay hắn ta rất biệt khuất.

Bởi vì thời gian trước, tổ phụ tộc bọn họ bị một vị thiên kiêu chí cường kỷ nguyên cổ lão đi ngang qua coi trọng, trực tiếp một chưởng đánh nát tộc địa, trấn áp mang đi, cường thế và kinh khủng.

Vị thiên kiêu kia có chiến lực ngập trời, đã từng đi qua Nguyên Thủy Chi Lộ một lần, tu vi chính là Vô Thượng Thiên Tôn đỉnh phong, cách Chuẩn Đế cũng không xa.

Tu vi của tổ phụ là Vô Thượng Thiên Tôn trung kì, dưới uy áp của người kia, còn không thể động đậy một cái.

Trên Nguyên Thủy Chi Lộ có một trăm lẻ tám tòa cổ thành, từ thành đầu tiên đến thứ một trăm lẻ tám thành, càng đi về phía sau càng thêm cường đại cổ lão.

Thành thứ ba được tính là cổ thành ở vị trí trung hạ du trong trăm lẻ tám thành này.

Nguy nga hùng hồn, không thấy giới hạn, vô cùng to lớn.

"Nhục thân của vị cường giả cũng là chí bảo hiếm có, nếu có thể luyện hóa thành bảo huyết, đủ để chúng ta một lần nữa thuế biến, đạt tới cảnh giới càng sâu."

"Đúng vậy, ta có thể cảm nhận được mỗi tế bào của hắn đều bành trướng nặng nề như thế giới, đáng tiếc đã chết..." Mấy vị sinh linh khác gật đầu nói.

Hưu! Hưu! Hưu!

Quang hoa xẹt qua tinh không.

Rất nhanh, bên trong Tinh Vực Hải, rất nhiều sinh linh mạnh mẽ tới đây, khí tức cường đại, chính là tộc nhân trong gia tộc bọn họ, nam nữ già trẻ đều có.

"Thật sự là thần vật từ trên trời rơi xuống, nếu vật này có thể giúp các lão tổ trong tộc chúng ta đột phá, vậy chúng ta cũng có thể tiến vào thành thứ ba mươi rồi, không phải chịu ảnh hưởng bởi không gian phong bạo và không gian loạn lưu ở đây nữa."

"Mỗi ngày ở đây, không chỉ phải tiếp nhận tai nạn này, còn không cách nào đạt được che chở, bị tu sĩ cường đại khắp nơi cướp sạch, thật sự biệt khuất!"

"Quá tốt rồi, đúng là ông trời muốn cứu vớt chúng ta, địa phương quỷ này, ta không muốn tiếp tục ở lại nữa..."

Giờ phút này, ánh mắt bọn họ sáng rực, vô cùng hưng phấn, mang theo các loại bí bảo và pháp khí, ba động và thần huy tràn ngập không gian, chuẩn bị nghĩ biện pháp mang bóng người và cái kén kia về.

Lưu ở nơi đây, nếu bị các tu sĩ khác phát hiện, tuyệt đối sẽ dẫn phát sóng gió lớn.

Thừa dịp bây giờ vẫn có ít người biết, nhanh phong trấn nó.

Ong!

Sau một khắc, mấy vị sinh linh tu vi Đại Thiên Tôn đỉnh phong xuất thủ, vẻ mặt nghiêm túc, một đạo đạo quang hoa đánh lên phía trước, mang theo mảng lớn phù văn, có thể ảnh hưởng đến không gian.

Nhưng đến trước thân ảnh áo trắng kia lại vỡ tan, hóa thành bột

mịn, không tạo nổi một gợn sóng.

Đó là một loại khí thế giống như bích chướng không cách nào hình dung được, vô cùng khiếp người, cũng khiến người ta sợ hãi, có chút run rẩy.

"Quá kinh khủng, sau khi chết, khí thế của thân ảnh này vẫn còn dọa người như vậy, chẳng lẽ khi còn sống thật sự là một tồn tại Chuẩn Đế trở lên sao?"

"Cỗ nhục thân này, toàn thân đều là bảo a!"

Bọn họ lần nữa bị chấn động, không nghĩ tới bất kể thần thông nào đánh tới cũng như trâu bùn vào biển, không tạo được bất kỳ gợn sóng nào.

Các sinh linh ở đây cũng đều bị kinh trụ.

Phải biết trong mảnh Tinh Vực Hải này, mấy vị sinh linh cổ lão Đại Thiên Tôn đỉnh phong này chính là tồn tại chí cường.

Ngoại trừ các lão tổ vẫn luôn bế quan trong tổ địa ra, đã không còn ai mạnh hơn bọn họ.

Kết quả bọn họ vẫn không thể đến gần thân ảnh áo trắng này.

Mà lúc này, trên người hắn giống như sinh ra biến hóa,

Nhưng chỉ trong một nháy mắt mà thôi, sau đó liền quy về đắm chìm sâu thẳm, bọn họ cũng chỉ cho là ba động dị thường.

"Xem ra, chỉ có thể mời Tổ Khí."

Ong!

Có khí tức kinh khủng lan tràn trong tinh không.

Bọn họ gật đầu.

Không bao lâu, mấy đạo khí tức dạt dào, vô cùng tang thương lâu đời hiển hiện, to lớn như ngọn núi, chìm nổi trong tinh không, quang hoa loá mắt, rủ xuống từng sợi thần hi và phù văn, xen lẫn

tất cả, giống như một cái lưới lớn, bao phủ tứ phương.

Nơi đây giống như đi đến thời kì khai thiên, hoàn toàn mơ hồ và mông lung, có sương mù khuếch tán, khóa lại mọi phương hướng.

Sau đó, bọn họ dùng tất cả Tổ Khí khóa lại khu vực này, sau đó kéo thân ảnh áo trắng và cái kén kia đi về Tinh Vực Hải.

Toàn bộ sinh linh đều phấn chấn không thôi.

"Lão phu cảm thấy, có thể dùng cái kén và nhục thân kia luyện thành đan dược giống như kỉ nguyên cổ lão vậy." Một sinh linh nói, ánh mắt rất tham lam, nhìn chằm chằm vào cái kén kia.

"Trong đó ẩn chứa khí huyết và phù văn, thật sự quá sáng chói...",

"Nhưng cho dù dốc hết tích lũy và nội tình của mấy tộc chúng ta, đoán chừng cũng không thể luyện chế được bao nhiêu a!" Đại Thiên Tôn bên cạnh cau mày nói.

Nhưng bọn họ cũng không nghĩ ra phương pháp gì có thể luyện hóa cỗ nhục thân này, đến bây giờ bọn họ còn không dám tới gần.

Cho dù toàn lực thôi động Tổ Khí, nhiều lắm chỉ có thể xê dịch vị trí mà thôi.

"Không sao, chỉ cần luyện chế ra một thứ, chúng ta cũng kiếm lời rồi, đây chính là tuyệt thế thuốc bổ hiếm có, thậm chí có thể trợ giúp chúng ta thành tựu Chuẩn Đế!" Sử Tử Cửu Đầu Hoàng Kim không nhịn được nói, ánh mắt cực nóng, phù văn màu vàng hừng hực. _

Chương 459: Dị Tượng Rung Trời, Oanh Động Thành Thứ Ba Mươi, Thiên Kiêu Trên Bảng Chuẩn Đế

Sau một hồi thương thảo.

Mấy đầu sinh linh khủng bố này gật đầu, ánh mắt cực nóng và

tham lam, hạ quyết định.

Trong lúc này, từng khỏa cổ tinh sinh mệnh tại Tinh Vực Hải bắt đầu bận rộn, từng đạo thần hồng bay nhanh tại các nơi, toàn bộ sinh linh đều đang hàng động.

Ong!

Quang hoa chói lọi, thần hà vạn vạn đạo, dị tượng kinh người.

Mấy vị tồn tại cấp Đại Thiên Tôn đỉnh phong ngồi xếp bằng ở chân trời, Pháp Thân vô cùng cao lớn, muốn dẫn tinh vực hỏa tinh ở tứ phương, lấy thiên làm lô, để luyện chế tuyệt thế tiên dược kia.

Toàn bộ sinh linh cũng đang tích lũy thần tài và thánh dược, một mạch bỏ vào thiên lô, rất nhiều nội tình từ kỷ nguyên cổ lão đến nay đều bỏ vào trong đó.

Nếu lão tổ đột phá cảnh giới liền có thể dẫn tất cả các tộc nhân tiến về thành thứ ba mươi rồi, đó chính là nơi cổ họng trên Nguyên Thủy Chi Lộ.

Ở nơi đó tài nguyên gì cũng có.

Ầm ầm!

Hư không đang run rẩy, vô số vật chất thần tính hóa thành chất lỏng, đồng thời phù văn cổ lão sáng chói, rơi vào trong đó, tiến hành luyện hóa.

Nhiệt độ cao kinh khủng, hỏa diễm hiện lên giống như hỗn độn, trút xuống tứ phương, thậm chí bạo phát thần liên hỏa chi quy tắc, đủ để thiêu đốt tất cả sinh linh thành tro bụi, lại không thể lưu lại vết tích trên người thân ảnh áo trắng kia.

"Tê! Rốt cuộc đây là nhục thân gì?"

"Nhiệt độ còn chưa đủ, xem ra ít nhất cần một tháng mới có thể luyện hóa cỗ nhục thân này..."

Ngân Xà bốn đầu nói, nhìn chằm chằm vào thân ảnh áo trắng kia, trong mắt lộ rung động.

Nhiệt độ cao đủ để luyện chế Đế khí, vậy mà không thể lưu lại vết tích trên người thân ảnh kia, từng sợi hỗn độn khí tràn ngập, có khí thế kinh người lưu chuyển.

"Với cường độ cỗ nhục thân này, chẳng lẽ khi còn sống không chỉ là Chuẩn Đế?" Ngân Xà bốn đầu rất khiếp sợ, sau đó chính là cuồng hỉ, "Chúng ta kiếm bộn rồi!"

"Nhanh nhanh nhanh, thêm dược vào trong đó!"

Mấy vị Đại Thiên Tôn khác cũng đang thúc giục, nhìn thấy một màn này, vô cùng kích động.

Ngược lại cái kén kia đã bắt đầu xuất hiện vết rạn, hiện ra xu thế hòa tan, giống như khó có thể chịu đựng loại nhiệt độ kinh khủng này.

Rốt cục, bảy ngày sau!

Oanh!

Một tiếng vang kinh thiên động địa truyền ra.

Cái kén kia hoàn toàn vỡ ra, trong đó có một đầu Côn Ngư bị vô tận quang huy bao phủ, đang hô hấp.

Sau đó, giữa thiên địa hiển hiện vô số hà thụy, thần hà tận trời, một đạo tiên quang xuyên qua bầu trời, trực tiếp xông phá trận văn do Tổ Khí của bọn họ hình thành.

Bốn phía mảnh Tinh Vực Hải này bắt đầu có vô số đạo vận linh cơ và tinh khí thiên địa điên cuồng vọt tới.

Một màn này, khiến tất cả sinh linh trong Tinh Vực Hải đều khiếp sợ.

"Không tốt, dị tượng nơi này tuyệt đối sẽ kinh động đến các sinh linh khác." Một vị Đại Thiên Tôn chau mày, sắc mặt thay đổi.

Ngân Xà bốn đầu không quan tâm đến những thứ này, lúc này trong mắt hắn ta chỉ có vô thượng bảo dược, cuồng hỉ nói, "Vật trong kén đã xuất thế, thừa dịp nó vẫn nhỏ yếu, luyện hóa thành

dược đi."

"Phù văn bực này, thật sự là dòng dõi Chân Tiên sao?" Hoàng Kim Sư Tử Cửu Đầu cũng cả kinh nói, vội vàng động thủ.

Cùng thời gian này.

Thân ảnh áo trắng ngồi xếp bằng, khuôn mặt bị vô tận sương mù bao bọc, lông mi dường như động một cái.

Trên người hắn xuất hiện một loại khí thế huyễn hoặc khó hiểu, thức hải khô kiệt băng lãnh, bắt đầu có một điểm màu vàng.

Sau đó, trong khoảnh khắc đi về phía người tí hon nguyên thần lưu li ngồi xếp bằng dưới gốc cây bồ đề.

Hắn đột nhiên mở mắt, trong mắt là một mảnh hờ hững, như thiên đạo cao cao tại thượng.

Thức hải không ngừng biến hóa, giống như nắng ấm hóa đi băng cứng.

Sau đó, thần tính vật chất và đạo vận linh cơ điên cuồng vọt tới, hóa thành từng tia thần hi, quẩn quanh mũi và miệng hắn.

Nhưng đám sinh linh kia chỉ chú ý đến cái kén đang chìm nổi giữa hư không, ánh mắt cực nóng, cũng không chú ý tới một màn này.

Mấy vị tồn tại Đại Thiên Tôn đỉnh phong lần nữa cùng nhau xuất thủ, muốn áp chế hỏa quang biến hóa đoàn quang hoa kia.

Nhiệt độ cao đến kinh khủng lần nữa đánh tới, sau đó là thủ đoạn kinh người, đều là thần thông cường đại, muốn luyện hóa cái kén kia thành thần dược.

Ngay lúc đó.

Trong một tòa cổ thành to lớn cách đó vài vạn dặm, như dùng thép xây lên, như sống lưng của thiên địa, vô cùng cao lớn, đứng lặng trong tinh không.

Giờ phút này, trong tòa cổ thành này, có trận trận khí huyết dâng

lên ngập trời, mấy thân ảnh kinh khủng phóng lên không trung, đi vào trong tinh không, trong mắt lấp lóe các loại phù văn.

Bọn họ dò xét phương hướng truyền đến thần quang vừa rồi, vẻ mặt khác nhau.

Trong đó có không ít thân ảnh trẻ tuổi, trên người mặc trang phục không thuộc về kỷ nguyên này.

Đương nhiên cũng có tu sĩ rất cổ lão tang thương, khí tức còng xuống, cũng vô cùng kinh khủng.

"Nơi đó đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ có dị bảo nào đó xuất thế, lại có thần quang ngút trời như vậy."

Một thân ảnh trẻ tuổi cau mày nói, thân hình thon dài và tráng kiện, vác một thanh trường kiếm, kiếm khí ngút trời, ánh mắt như kiếm, không người dám đối mặt với hắn ta.

Ong!

Hư không một trận run rẩy, một vị tồn tại trẻ tuổi dậm chân mà đến, cũng không phải hắn ta dậm chân.

Mà là tọa kỵ của hắn ta.

Một đầu Hoàng Kim Sư Tử Cửu Đầu bán Vô Thượng Thiên Tôn, uy phong lẫm liệt, sáng chói như tiên kim đúc thành, lông tóc hiện ra, từng sợi đều óng ánh, ẩn chứa lực lượng kinh khủng không cách nào nói rõ được.

Trên người hắn ta mặc tăng y, ngồi xếp bằng, sau đầu có thần hoàn ẩn hiện, quang mang kinh người, giống như một vị Tiên tăng.

"Thánh Đà! Là hắn!"

Rất nhiều người nhận ra thân ảnh này, ánh mắt rất kiêng kị.

Đến thân ảnh trẻ tuổi vác trường kiếm vừa rồi cũng rất kiêng kị, lui lại mấy bước.

"Tồn tại đã từng bước qua đế lộ, sau đó tự phong, cũng chém đi

một chút tu vi, căn cứ vào chiến tích đến xem, dù chưa đến Chuẩn Đế, nhưng đã không xa."

"Chưa tới Chuẩn Đế Cảnh, lại lên Chuẩn Đế bảng, xếp thứ chín mươi sáu!"

"Phải biết trong mấy cổ thành ở phía sâu trên đế lộ, không ít thiên kiêu chí cường Chuẩn Đế Cảnh cũng không thể lọt vào cái bàng này."

Rất nhiều tu sĩ đều đang nghị luận đạo, ánh mắt mang theo sợ hãi thán phục.

Chuẩn Đế bảng!

Đây là bảng xếp hạng thực lực của tất cả tu sĩ thiên kiêu trên Nguyên Thủy Chi Lộ, mặc dù chưa chắc đã chuẩn xác, nhưng có thể phản ánh thực lực của những người đó.

Mỗi bảng, chỉ có một trăm người đứng đầu mới có tư cách lưu danh.

Sau đó, thậm chí sẽ có đế bảng.

Nhưng đã có ngàn vạn kỷ nguyên đế bảng chưa từng mở qua.

Có điều kỷ nguyên này thật sự quá kinh khủng.

Trước khi Đế lộ còn chưa mở đã có rất nhiều thiên kiêu, đơn độc tiến về con đường này, ven đường chém giết rất nhiều cự thú tinh không, mạnh mẽ kinh khủng, chiến tích khiến người ta kinh hãi run rẩy.

Có rất nhiều thiên kiêu đáng sợ, chiến lực cao không hợp thói thường, khiến các tồn tại chí cường trên Nguyên Thủy Chi Lộ không thể không cân nhắc mở đế bảng.

Đây chỉ là thành ba mươi, đã xuất hiện thiên kiêu cấp bậc Chuẩn Đế rồi.

Trong kỷ nguyên trước, căn bản là chuyện không thể tin được.

"Chủ nhân, nơi đó chính là tổ địa của lão nô." Hoàng Kim Sư Tử Cửu Đầu mở miệng nói, vô cùng cung kính, cũng vô cùng thần phục với Thánh Đà bây giờ.

"Dị tượng như thế, xem ra vật này hữu duyên với tiểu tăng." Thánh Đà gật đầu, lạnh nhạt nói.

Sau đó, trong tay hắn ta xuất hiện một phương tế đàn cổ xưa, hiện lên ngũ sắc, quang hoa chói lọi, xuất hiện một thông đạo, có thể tuỳ tiện xuyên thẳng qua vũ trụ.

Hắn ta để Hoàng Kim Sư Tử Cửu Đầu tiến vào nơi đó.

Ong!

Các thiên kiêu và tu sĩ còn lại thấy thế, liếc nhau, cũng vận dụng thủ đoạn của riêng mình, tiến về nơi quang hoa ngập trời kia.

Sau lưng là thành thứ ba mươi nguy nga hùng hồn, nhất thời, vô số tu sĩ chấn động. _

Chương 460: Các Phương Chạy Đến, Thanh Thế Kinh Thiên, Dòng Dõi Của Đại Hung Côn Bằng

Ngay lúc đó, trên Tinh Vực Hải.

"Không cần lưu thủ, cùng nhau luyện hóa nó đi." Ngân Xà bốn đầu quát to, bên trong mỗi con mắt rắn đều có ngân huy chảy xuôi, nhiếp nhân tâm phách.

Hắn ta đang phun ra sương mù màu xám có tính ăn mòn.

Đồng thời pháp lực mênh mông sôi trào, dũng mãnh lao tới phía trước.

Mặt mấy vị Đại Thiên Tôn khác cũng xuất thủ, chân thân vô cùng to lớn, bị nồng đậm sương mù bao trùm.

Tổ khí là một chiếc đỉnh lớn màu tím, vắt ngang ở chân trời, phù văn lấp lóe, rủ xuống khí thế khủng bố.

Sương mù nồng đậm tràn ra, che đậy tinh không, khiến bốn phương tám hướng một mảnh lờ mờ, che giấu chuyện xảy ra ở đây.

Thi thể mặc áo trắng và cái kén thần dị kia từ không gian không biết rơi xuống, giờ phút này đang nở rộ vô tận thần hà trong ngọn lửa.

Mùi thuốc nồng nặc tràn ngập, hương thơm ngào ngạt, giống như có thể khiến người ta phi thăng.

Một màn này khiến mấy vị Đại Thiên Tôn của Tinh Vực Hải vô cùng kích động.

Tất cả sinh linh ở đây cũng mừng rỡ và kích động.

Không thể nghi ngờ.

Bọn họ dốc hết nội tình, dùng phương pháp cổ đan luyện chế tuyệt thế thuốc bổ này, đã sắp luyện chế thành công rồi.

"Mùi thuốc này không sai được, tuyệt đối là tiên dược..." Ngân Xà bốn đầu không nhịn được đắc ý cười nói, nhìn chằm chằm phía trước.

Bốn cái đầu cũng chảy ra chảy nước miếng, từng giọt rơi xuống, có quy tắc ăn mòn, hư không bị ăn mòn thành sương mù màu đen.

"Đạo huynh quả nhiên có tầm nhìn, mùi thơm này quá nồng nặc, thậm chí ẩn chứa một luồng hỗn độn khí."

"Ha ha ha, thuốc bổ chạy không thoát, nói không chừng năm đó đại đạo của lão phu bị tổn thương cũng có thể tu bổ hoàn hảo, thậm chí tiến thêm một bước, bước vào Vô Thượng Thiên Tôn cảnh." Một vị Đại Thiên Tôn giấu trong hắc vụ cười nói, ánh mắt mang theo cực nóng.

Đương nhiên bọn họ cũng rất tự tin, trong quá trình luyện chế sẽ không xuất hiện vấn đề.

Tất cả mọi người nhìn chằm chằm vào mỗi trình tự, sẽ không xuất hiện bất kỳ chuyện ngoài ý muốn nào.

Dù sao cũng dựa theo phương pháp cổ đan, lại được vô số nội tình thần vật luyện chế, nhục thân bình thường đã sớm nổ tung, khó mà chịu đựng được hỏa tinh tinh vực ở trình độ này.

Cũng chỉ có nhục thân kinh khủng trước mắt mới có thể hấp thu toàn bộ dược tính, thậm chí thấm vào thi thể, lúc tan ra, chính là lúc tuyệt thế thuốc bổ hình thành.

Ngay cả Đại Đế cũng sẽ tâm động!

Ẩn chứa tạo hóa khó mà tưởng tượng.

Bỗng nhiên, chỗ quang hoa truyền đến thanh thế đáng sợ, giống như có thủy triều hình thành, che khuất bầu trời, sôi trào mãnh liệt.

Ngay sau đó.

Thần hà xen lẫn, chìm nổi trong tinh không, vạn vạn đạo quang hoa ngút trời, vô cùng chói lọi, dị sắc nghìn đạo, thần hoa vạn trượng, giống như có Chân Tiên muốn sinh ra.

Đây là một màn vô cùng rung động.

Thiên lô chứa đựng tinh hỏa tinh vực tứ phương, cuồn cuộn thiêu đốt, thần diễm từng đạo, giống như trật tự chi quang, liên tiếp xuất hiện ở nơi đó.

Đại Thiên Tôn tới gần, cũng lập tức bị đốt thành tro bụi, thân tử đạo tiêu.

"Xảy ra chuyện gì?"

Giờ phút này, tất cả sinh linh tring Tinh Vực Hải đều rung động, con mắt không khỏi trợn to.

Bọn họ có thể cảm giác được có sức cắn nuốt kì dị từ bên trong vọt tới, tinh khí ở tinh vực bốn phí đều lao về chỗ cái kén, hình thành một đầu đại tuyền kinh khủng.

Thậm chí cổ tinh sinh mệnh phía sau bọn họ cũng đang run rẩy, giống như muốn rơi xuống.

Tinh khí sinh mệnh đi về phía đó, căn bản không nhận khống chế của bọn họ.

Có người kinh ngạc hô lên, đó là hô hấp rung trời, từ trong quang đoàn truyền đến, tinh khí sinh mệnh vô cùng vô tận sinh mệnh, mạnh mẽ như một mảnh biển sâu mênh mông.

Nơi đó giống như đã trở thành tiên trì, vật chất và dược dịch có thần tính kinh khủng hội tụ thành dòng sông, bao phủ tất cả.

Quang mang loá mắt, khiến bọn họ không dám nhìn thẳng.

Toàn bộ sinh linh cũng không nhìn thấy, nam tử áo trắng được vô tận thần huy bao phủ, yên lặng như bàn thạch kia đang chậm rãi hô hấp.

Giữa mũi miệng, bắt đầu có hỗn độn khí lượn lờ.

Nặng như vạn vạn quân thủy triều, theo hô hấp của hắn, phát ra tiếng vang kinh khủng như trời sập.

Giữa hỗn độn khí, từng tia từng sợi vật chất màu đen rủ xuống, mỗi sợi vật chất màu đen đều giống như treo từng tiểu thế giới khô kiệt.

Khí tức của nam tử áo trắng đang không ngừng biến hóa, từ khô kiệt băng lãnh, trở nên mạnh mẽ và mênh mông.

"Đây là sinh linh của một tộc, vừa ra đời đã tự động thôn phệ tinh khí của thiên địa, may mà ở trong tinh không, nếu như ở trên cổ tinh, tuyệt đối thôn phệ cổ tinh kia đến khô kiệt..."

"Loại huyết mạch này cường đại đến không thể tưởng tượng nổi!"

Ngân Xà bốn đầu nhìn đạo quang huy màu vàng xen lẫn màu đen kia, cả kinh nói.

Hắn ta thấy, chỉ dựa vào thanh thế lức sinh linh ở trong cái kén ra đời, đủ thấy tư chất của nó cường đại thế nào, chắc chắn huyết

mạch sẽ cường đại đến không hợp thói thường.

Nghĩ tới đây, hắn ta càng thêm phấn chấn và mừng rỡ.

Hoàng Kim Sư Tử Cửu Đầu càng không kìm nén được, trong chín cái miệng phun ra khí hoàng kim đầy trời, sôi trào mãnh liệt, thành một mảnh hải dương hỏa diễm màu vàng, như muốn luyện hóa sinh linh bên trong.

Sinh linh xuất thế từ cái kén kia lớn bằng bàn tay, giống như một con cá.

Lại dày đặc đường vân sáng chói, màu vàng xen lẫn màu đen, có đủ kiểu dị tượng hiện ra, thậm chí có một dòng sông lớn đen như mực, từng tiểu hành tinh chìm nổi ở trong đó.

Một màn này, khiến toàn bộ sinh linh bị kinh trụ, lại sinh ra một loại kính sợ như đối mặt với tuyệt thế đại hung.

"Cái này... Chẳng lẽ là hậu đại của đại hung trong truyền thuyết, Côn Bằng?",

Trong mấy vị Đại Thiên Tôn, người có tồn tại cổ xưa nhất không nhịn được mở miệng hỏi, giọng nói có chút run rẩy.

Tuyệt thế đại hung, Côn Bằng, hung uy cái thế, rất nhiều Tiên Vương từng chết thảm trong tay nó, lưu lại chiến tích kinh khủng rung động chư thiên.

Thời gian trước, thậm chí từ ba ngàn đạo vực truyền đến tin tức đạo trận xuất thế, chấn động bốn phương tám hướng.

Nếu đầu côn ngư trước mặt chính là hậu đại của Côn Bằng.

Đây tuyệt đối là cường hoành đến vô biên, chưa trưởng thành, đã có thể quét ngang nhất đại.

Nghĩ đến đây, mấy vị Đại Thiên Tôn này cũng chấn động, trong lòng khó mà bình tĩnh.

"Cho dù nó là hậu đại của cái gì, rơi vào trong tay chúng ta, đó chính là vô thượng bảo cốt tiên dược, có thể trợ chúng ta lần nữa

thuế biến." Ngân Xà bốn đầu lãnh đạm nói, trong lòng hỏa nhiệt hơn bất cứ ai.

"Mùi thuốc càng phát ra nồng đậm, tuyệt thế thuốc bổ sắp chín rồi!" Hoàng Kim Sư Tử Cửu Đầu ngửi một cái, trên mặt tràn đầy say mê.

Sau đó nhìn chỗ sâu trong hỏa diễm, mơ hồ nhìn thấy quang hoa trên bóng người kia tan biến, trở nên càng mơ hồ và mông lung.

Hắn ta sắp chảy nước dãi rồi.

Nhưng đúng vào lúc này, tinh không cách đó không xa bỗng nhiên có mấy đạo quang mang phá vỡ hư không mà đến, tốc độ quá nhanh, giống như vượt qua không gian mà đi.

Đi đầu tiên, chính là một tòa tế đàn ngũ sắc, tỏa ra quang hoa vạn trượng.

Trên tế đàn, một đầu Hoàng Kim Sư Tử Cửu Đầu, khí thế hung hăng, lớn chừng ngọn núi, chở một tên nam tử mặc tăng y, dáng vẻ trang nghiêm, có phật quang nguy nga.

Phía sau bọn họ, là số vệt cầu vồng, vạch phá tinh không đen như mực.

Có người khống chế phi kiếm, có người khống chế bảo đỉnh, quang hoa chói lọi, chiếu sáng tinh không, khí thế ngập trời, viễn siêu Đại Thiên Tôn cảnh.

"Không được!"

Nhìn thấy một màn này, sắc mặt một đám sinh linh của Tinh Vực Hải đại biến, chuyện bọn họ lo lắng nhất vẫn xảy ra.

Dị tượng nơi đây đã hấp dẫn đông đảo tu sĩ, cách đó không xa còn có đạo đạo thần hồng đang đuổi đến, khí tức cường đại, có thể vượt qua tinh không, đi lại trong vũ trụ như đi trên đất bằng. _

Chương 461: Thánh Đà Cường Đại, Chấn Chuẩn Đế, Tuyệt Thế Thuốc Bổ Sống

Chân thân của Ngân Xà bốn đầu vô cùng to lớn, lớn chừng một khỏa sao trời, chiếm cứ tại một phương vũ trụ, ánh mắt âm lãnh nhìn chằm chằm một đám tu sĩ đang chạy về phía này.

"Dừng lại!" Hắn ta lạnh lùng quát, uy thế kinh khủng lưu chuyển, vô cùng phẫn nộ.

"Có người dám đánh chủ lên lên bảo dược của chúng ta."

Vẻ mặt tất cả Đại Thiên Tôn còn lại cũng rất lạnh lùng, giằng co với đông đảo thân ảnh chạy tới, nhưng rất nhanh, sắc mặt bọn họ đã trở nên chấn kinh, thậm chí là không cam lòng.

Bởi vì một đám tu sĩ chạy đến nơi này không hề yếu hơn bọn họ.

"Sao lại thế..." Ngân Xà bốn đầu vốn đầy lực lượng cũng ngây dại, có chút mộng bức.

Đông đảo tộc nhân khí thế hung hăng phía sau hắn ta cũng giống như bị một chậu nước lạnh từ trên trời dội xuống, lập tức sửng sốt.

"Tổ phụ..." Bỗng nhiên, đầu Hoàng Kim Sư Tử Cửu Đầu đang chảy dãi kia mở miệng nói, vẻ mặt rất khiếp sợ.

Hắn ta nhận ra tọa kỵ của người trẻ tuổi mặc tăng y kia, chính là tổ phụ của tộc bọn họ, thời gian trước chính là bán Vô Thượng Thiên Tôn cảnh.

"Là hắn! Chính là tên cường giả trẻ tuổi lúc trước đã một chưởng đánh nát tổ địa chúng ta." Hoàng Kim Sư Tử Cửu Đầu hoảng sợ, không ngờ người kia lại trở về.

Mấy vị Đại Thiên Tôn khác cũng phản ứng lại, vẻ mặt đại biến, rất hoảng sợ.

Bọn họ nhớ rất rõ ràng.

Lúc ấy tên cường giả trẻ tuổi một thân tăng y chinh chiến trên Nguyên Thủy Chi Lộ kia đi qua Tinh Vực Hải, cảm giác được khí tức của tộc Hoàng Kim Sư Tử Cửu Đầu.

Sau đó một đạo chưởng ấn cách không đánh xuống, giam cầm trấn áp lão tổ của tộc Hoàng Kim Sư Tử Cửu Đầu.

Chỉ để lại một câu, "Tọa kị này hữu duyên với tiểu tăng " liền thản nhiên rời đi.

Một màn kia thật sự quá rung động và cường thế, hôm nay vẫn còn quanh quẩn trong đầu bọn họ, khó mà xóa đi.

"Thì ra dị tượng là từ nơi này truyền đi." Thánh Đà ngồi xếp bằng trên thân cổ tổ của tộc Hoàng Kim Sư Tử Cửu Đầu, gật đầu nói, ánh mắt đảo qua chân trời, dừng lại ở biển lửa đang thiêu đốt thứ gì đó.

Đương nhiên hắn ta có thể cảm giác được trong đó ẩn chứa dược lực và thần tính kinh người, hiển nhiên đám gia hỏa này định lấy thứ bên trong để luyện chế thành cổ đan.

Nhưng hắn ta cũng không quản nhiều.

Lực chú ý của Thánh Đà bị đầu Côn Ngư trong tinh không hấp dẫn, ánh mắt hắn ta lập tức lộ ra tinh mang, có chút chấn kinh.

"Chẳng lẽ đây là dòng dõi của Côn Bằng..." Một thân ảnh trẻ tuổi từ phía sau chạy đến bỗng nhiên cả kinh nói.

Thân hình hắn ta thon dài tráng kiện, vác trường kiếm, tên là Kiếm Trần, đến từ một phương vô thượng đạo thống, cũng là thiên kiêu chí cường đã từng chinh chiến qua đế lộ, bây giờ là Vô Thượng Thiên Tôn hậu kỳ.

Tại thành thứ ba mươi, thực lực đủ để đứng vào mười vị trí đầu.

Rất nhanh, bảy tám bóng người nữa đến chỗ này, khí tức cường đại ngập trời, không ai là kẻ yếu.

"Đã đến thời khắc mấu chốt, sao có thể bị người cướp đi!" Ngân Xà bốn đầu vô cùng biệt khuất và không cam lòng.

Bọn họ cũng không nguyện ý để tuyệt thế thuốc bổ hao phí quá nhiều nội tình của mình lại bị người khác cướp đi, trong lòng rất biệt khuất và phiền muộn.

"Tôn tử bất tài, làm chủ nhân chê cười rồi." Hoàng Kim Sư Tử Cửu Đầu ở dưới chân Thánh Đà mở miệng nói, sau đó lạnh lùng quát đông đảo sinh linh ở đây.

"Hiến thần vật này cho chủ nhân, chính là vinh hạnh của các ngươi, sao dám có tâm tư khác chứ?"

Lại nói, ông ta là một trong mấy vị sinh linh cổ xưa nhất ở Tinh Vực Hải, đám sinh linh này đều là hậu bối của ông ta.

Mặc dù ông ta cũng không biết thần vật nào dẫn đến dị tượng ở nơi này, nhưng cũng không ảnh hưởng đến chuyện ông ta muốn lấy lòng Thánh Đà.

Sưu!

Sưu!

Sưu!

Trong tinh không, càng ngày càng nhiều thân ảnh tu sĩ, phần lớn đều đến từ thành thứ ba mươi, còn lại là người đi lại trong tinh không, cảm giác được quang hoa tận trời, mới lao tới nơi đây.

Một lát sau, bốn phương tám hướng hội tụ rất nhiều bóng người.

Trong hư không, hào quang sáng chói, đầu Côn Ngư kia vừa ra đời, giống như bị kinh hãi đến, ánh mắt rất hoảng sợ, không còn du động trong quang đoàn nữa.

"Nếu lão phu không nhìn lầm... Thứ kia chính là Côn Bằng a?"

"Tê!"

"Côn Bằng trong truyền thuyết, vậy mà thật sự hiện thế, xem ra đám gia hỏa này muốn nhân lúc Côn Bằng còn nhỏ mà luyện thành bảo đan."

Rất nhiều người lập tức ngân ra đầu Côn Ngư kia, con mắt trừng lớn, hít một hơi lãnh khí.

Mặc dù chỉ lớn bằng bàn tay, nhưng uy lực kinh khủng mênh

mông kia, tuyệt đối không phải hung thú bình thường có thể so sánh.

Sinh ra đã có hung uy cái thế!

Bọn họ khiếp sợ không gì sánh nổi, tuyệt đối không ngờ lại gặp được Côn Bằng.

Hơn nữa, còn vừa ra đời, mặc dù đang chủ động hấp thụ tinh khí tứ phương, nhưng khí tức vẫn rất nhỏ yếu.

Nhất thời, trong lòng rất nhiều người đều sinh ra ác ý, ánh mắt vô cùng hỏa nhiệt.

Đó chính là hậu đại của tuyệt thế đại hung Côn Bằng a!

Mặc dù không biết vì sao mà sinh ra ở đây.

Nhưng Nguyên Thủy phù cốt trong đó chính là vô thượng tạo hóa, thậm chí có thể thấy rõ Côn Bằng pháp!

Chỉ có một vài người chú ý tới chỗ sâu trong biển lửa dường như có một thân ảnh mơ hồ mông lung, ánh mắt rất hoang mang.

Oanh!

Đột nhiên, có một tu sĩ Vô Thượng Thiên Tôn đỉnh phong không kiềm chế được, trực tiếp tế ra đạo khí của mình, chính là một cái chuông lớn màu vàng, chập chờn đi ra, đan dệt vạn vạn đạo phù văn, trấn áp về phía Côn Bằng trong tinh không..

Đồng thời, hắn ta còn thi triển tốc độ kinh khủng, một bước bước ra, muốn bắt Côn Bằng nhỏ vào trong tay.

"Ha ha ha, đầu Côn Bằng này, bản tôn coi trọng!" Hắn ta cười to nói.

Nhưng, sau một khắc, vẻ cực nóng đã cứng ngắc trên mặt hắn ta.

Bởi vì một đạo chưởng ấn phật quang sáng chói, kim quang vạn trượng, từ phía sau mà đến, uy thế ngập trời, ù ù nghiền ép tinh không, từng tiểu hành tinh đều rì rào run rẩy, muốn rơi xuống.

Oanh!

Tiếng chuông vang vọng lập tức nổ bể ra, căn bản không ngăn cản được một chưởng này...

Tồn tại Vô Thượng Thiên Tôn đỉnh phong này lộ ra vẻ mặt hoảng sợ và không dám tin, không kịp phát ra tiếng kêu thảm, đã phanh một tiếng nổ thành huyết vụ đầy trời!

Đến chết hắn ta cũng không tin.

Bản thân kém một chút nữa đã bước vào Chuẩn Đế, tu luyện vô số thời gian, nhưng vì sao lại không chống đỡ được một chưởng của đối phương.

"Đầu Côn Bằng này hữu duyên với tiểu tăng, nếu chư vị muốn cướp."

"Kết cục chính là thế này."

Thánh Đà ung dung mở miệng, rất bình thản, mặc dù là tăng nhân, nhưng một thân sát ý, lại kinh thiên động địa, khiến người ta run rẩy hãi nhiên.

Nơi đây, tất cả tu sĩ và sinh linh cũng run sợ, vô cùng hoảng sợ, giống như con ve mùa đông, im lặng không dám lên tiếng.

Thánh Đà không hổ là thiên kiêu chí cường nổi danh trên bảng Chuẩn Đế, tồn tại Vô Thượng Thiên Tôn đỉnh phong, lại không chống đỡ được một chưởng của hắn ta.

Loại chênh lệch này, thật sự quá kinh khủng.

Thánh Đà quá cường đại, không ai là đối thủ của hắn, trong thành thứ ba mươi, đều là cường giả chí cường.

Kiếm Trần cũng là thiên kiêu chí cường, giờ phút này lại trầm mặc, mắt lộ ra kiêng kị, không dám tranh phong.

Đơn đả độc đấu, bọn họ không phải là đối thủ của Thánh Đà, trừ phi mấy người cùng nhau liên thủ.

Đừng nói đến đám sinh linh Ngân Xà bốn đầu, bây giờ đã choáng váng.

Cổ tổ bán vô Thượng Thiên Tôn cảnh của tộc Hoàng Kim Sư Tử Cửu Đầu được Thánh Đà coi trọng, thu làm tọa kỵ, kia đã là vận khí nghịch thiên rồi.

Loại thực lực này, đoán chừng Chuẩn Đế bình thường cũng không phải đối thủ của hắn ta.

"Hiện tại, còn ai muốn tranh đoạt với tiểu tăng không?"

"Vật này, có duyên với tiểu tăng, đã sớm chú định." Thánh Đà lạnh nhạt nói, dáng vẻ trang nghiêm, có phật quang sáng chói, chính đại và quang minh.

Hắn ta đánh ra một chưởng, chính là Pháp Thiên Tượng Địa thần thông, lập tức phóng thành vạn trượng, vô cùng chân thực, trấn áp tìm kiếm về phía trước.

Trước đó đám sinh linh Ngân Xà bốn dùng Tổ Khí bày ra trận văn, bây giờ lập tức bị xé nứt mở, sương mù và hào quang nồng đậm trở thành bột mịn, không dư thừa chút nào.

Đây là một cảnh tượng vô cùng chấn đống, khiến rất nhiều tu sĩ run sợ.

Đầu Côn Bằng nhỏ kia cũng bị dọa sợ, ánh mắt vô cùng hoảng sợ.

Đông!

Nhưng sau một khắc, dị biến nảy sinh!

Giống như có hỗn độn chân lôi nổ vang, nơi đó có vô tận quang huy bộc phát, tất cả hỏa diễm, tiên huy và thần tính cuốn ngược, hóa thành năng lượng mà đi.

Ầm!

Tất cả mọi người mở to hai mắt, nhìn thấy thân thể Thánh Đà ngồi xếp bằng kia run lên, nhanh chóng thu hồi bàn tay lớn, vết rạn dày đặc, có tiên huyết chảy xuống, máu me đầm đìa, lộ ra xương cốt

trong suốt đáng sợ.

Cái gì! ?

Tất cả mọi người đều bị chấn động!

"Cái này... Cái này... Tuyệt thế thuốc bổ, vậy mà còn sống!",

Ngân Xà bốn đầu và Hoàng Kim Sư Tử Cửu Đầu ngơ ngác nhìn một màn này, hồn bị dọa bay, giọng nói phát run, chỉ cảm thấy da đầu muốn nổ tung. _

Chương 462: Một Hít Một Thở Như Sơn Hải, Cường Thế Chém Giết

Thánh Đà biến sắc, thân thể run lên, lúc này mới ổn định.

Nhưng Cổ tổ tộc Hoàng Kim Sư Tử Cửu Đầu bán Vô Thượng Thiên Tôn lại kêu thảm một tiếng.

Sau đó răng rắc một tiếng, lực lượng chấn động truyền đến, đánh vỡ rất nhiều xương cốt, huyết vụ tràn ngập, vô cùng thê thảm.

Tất cả mọi người chấn động.

Sau một khắc.

Toàn bộ sinh linh và tu sĩ ở đây đều nghe thấy âm thanh kinh thiên như thủy triều, sắc mặt trắng bệch và hoảng sợ, thần hồn rung động, không nhịn được muốn quỳ phục trên mặt đất.

Hà thụy dâng lên, tiên khí lượn lờ, ngay sau đó hỗn độn khí bắn ra, giống như có thiên địa muốn tái diễn.

Nặng nề như một phương vũ trụ chồng lên, không ngừng trấn áp mà đến, tất cả thần tính và hỏa diễm đều cuốn ngược, hóa thành vòng xoáy vô cùng to lớn!

Ong!

Từng đạo hỏa tinh tinh vực biến thành thần liên, ẩn chứa quy tắc trật tự, đang không ngừng thiêu đốt.

Nhưng bây giờ lại răng rắc đứt gãy, sau đó sôi trào, hóa thành năng lượng dũng mãnh lao về phía trung tâm.

Nội tình tất cả gia tộc trong Tinh Vực Hải, trước đó hóa thành dược lực dồi dào nồng đậm, muốn luyện chế cổ đan.

Lúc này lại như trường long, bị thôn phệ, rất nhanh biến mất hầu như không còn.

Mảnh tinh vực này!

Không!

Là phương vũ trụ này cũng đang sôi trào!

Thậm chí bị rút khô với tốc độ mà mắt thường cũng có thể nhìn thấy được, trở nên khô kiệt!

Từng khỏa Tinh Thần đều rung động, giống như muốn vỡ toang mở.

Đây là một cảnh tượng vô cùng kinh khủng.

Quy tắc thiên địa đứt gãy, trật tự thần quang mơ hồ, giống như muốn nổ tung.

Thiên địa cũng vì vậy mà oanh minh.

Đại đạo chi quang nở rộ, vạn vạn đạo thần hoa tận trời, xuyên qua bầu trời, rơi vào khu vực mênh mông không biết cuối cùng.

Đám người vô cùng kinh hãi, chỉ có thể nhìn thấy trong đó có một thân ảnh áo trắng ngồi xếp bằng, bên người từng sợi hỗn độn khí chìm nổi.

Khuôn mặt được sương mù nồng đậm bao phủ, khí tức kinh khủng khiến cơ thể người ta muốn nổ tung, không dám nhìn nhiều!

Vô số đạo vận tinh khí, giống như bị vật chứa khủng bố thôn phệ,

vọt tới nơi này, hình thành một thanh thế ngập trời như sơn hải gào thét.

Hư không đang run rẩy, một loại khí tức kinh khủng đang khôi phục, giống như có thể khiến chư thiên vạn giới rì rào run rẩy!

"Đây là chuyện gì? Làm sao lại tồn tại một người đáng sợ như vậy, trước đó chúng ta chưa từng chú ý tới." Rất nhiều Vô Thượng Thiên Tôn đều kinh hãi và kiêng kỵ nói.

Trước đó bọn họ bị đầu Côn Bằng nhỏ kia hấp dẫn, hoàn toàn không ngờ trong biển lửa kia, lại còn một thân ảnh ngồi xếp bằng.

Hơn nữa!

Không ai ở đây có thể phát hiện khí tức của người này!

Nghĩ lại, bọn họ đều vô cùng hoảng sợ.

Đừng nói đến một màn vừa rồi càng khiến bọn họ tê cả da đầu.

"Gặp quỷ!"

"Đây không phải một bộ tử thi sao? Tại sao lại đột nhiên sống lại?"

Ngân Xà bốn đầu và Hoàng Kim Sư Tử Cửu Đầucũng hoảng sợ, hồn bị dọa bay.

Đối với bọn họ mà nói, hôm nay, mỗi chuyện bọn họ gặp phải đều khiến bọn họ tuyệt vọng và kinh hãi.

Vừa rồi bọn họ không hề nhìn lầm.

Bộ thi thể nam tử áo trắng không biết từ chỗ nào phiêu đãng đến đây, đột nhiên nhấc tay đánh về phía trước, vô cùng bình thản nhưng lại có thể chấn khai Thánh Đà vô cùng cường đại kia, thậm chí còn cắt thủ chưởng của hắn ta ra, máu me đầm đìa.

Đây là một màn vô cùng chấn động, khiến bọn họ kinh hãi, thậm chí là sợ hãi.

Nếu đây không phải một bộ tử thi.

Vậy đây tuyệt đối là một tồn tại kinh khủng đến vô biên, ít nhất cũng là cấp độ Chuẩn Đế!

Mà theo thân ảnh này bắt đầu hô hấp, mảnh tinh không này cũng sinh ra vận luật, cùng nhau oanh minh run rẩy.

Đây là chuyện khó mà tưởng tượng được.

"Chuyện nằm ngoài dự liệu...",

"Rốt cuộc chuyện này là thế nào?"

Lúc này, các thiên kiêu chí cường như Kiếm Trần cũng không nhịn được lui về phía sau, vẻ mặt vô cùng kiêng kị.

Rất nhiều tu sĩ và thiên kiêu từ trong thành thứ ba mươi đến đây, lúc này cũng rung động.

"Đây rốt cuộc là người ở đâu đến? Nhục thân lại kinh khủng đến trình độ này, còn cứng rắn hơn cả bất hủ tiên kim."

Cường đại như Thánh Đà, lúc này sắc mặt cũng trở nên ngưng trọng.

Thủ chưởng của hắn ta vẫn đang nhỏ máu, nhưng có phật quang lượn lờ, vết thương lập tức phục hồi như cũ.

Đây quả thực là chuyện không thể.

Trong kỷ nguyên này, từ khi hắn ta xuất thế đến nay, còn chưa gặp địch thủ dạng này.

Vừa rồi đối kháng một chưởng với đối phương, hắn ta có thể cảm nhận được một loại lực lượng kinh khủng mang tính hủy diệt, nếu hắn ta không rút tay lại nhanh, đoán chừng cả cánh tay sẽ nổ tung.

Mặc dù có chuyện này cũng do hắn ta chưa xuất thủ toàn lực.

Nhưng trong một chưởng của tồn tại cường đại thần bí này, hắn ta biết được lực lượng nhục thân thuần túy của đối phương, viễn siêu Chuẩn Đế bình thường.

Đây tuyệt đối không phải người vô danh.

Thánh Đà cảm giác việc này sẽ không đơn giản như vậy, ánh mắt hắn ta lạnh lẽo, nhìn về phía Ngân Xà bốn đầu còn đang rung động, hỏi, "Chuyện này rốt cuộc là thế nào?"

Ngân Xà bốn đầu run lên, vô cùng sợ hãi và hối hận, rốt cuộc mình đã gây nghiệt gì, làm sao lại nghĩ luyện cỗ nhục thân này thành tuyệt thế thuốc bổ.

Hắn ta đã hối hận đến xanh ruột rồi.

Hắn ta đang muốn mở miệng giải thích.

Lại nghe thấy tiếng vang kinh thiên từ sau lưng truyền đến.

Oanh!

Đó là một đạo kiếm khí kinh khủng, phát ra tiếng reo thanh thúy, mang theo quang hoa sáng chói chém thẳng xuống.

Ngân Xà hoảng sợ hoảng sợ, vận chuyển pháp lực, thôi động đạo binh, dốc hết toàn lực chống cự một kích này.

Nhưng mà, đều phí công.

Một kiếm này quá nhanh, ẩn chứa sát sinh táng diệt chi ý kinh khủng, có thể phá hủy tất cả.

Kiếm khí màu đen rơi xuống, đạo binh, pháp tắc, thần thông, bí thuật của hắn ta toàn diện chôn vùi sụp đổ, nguyên thần vẫn diệt.

Bốn cái đầu rắn to lớn bị chém xuống, mưa máu tận trời, hóa thành huyết vân cuồn cuộn, xối xuống cổ tinh khô kiệt phía dưới.

Sắc mặt Thánh Đà sắc kịch liệt thay đổi, hắn ta muốn ngăn cản, nhưng lại không kịp.

Một kiếm này, thậm chí khiến hắn ta có cảm giác tim đập nhanh.

Kinh khủng, cường đại, sát phạt quả quyết.....,,

Toàn bộ sinh linh ở đây đều cảm thấy hoảng sợ.

Trong nháy mắt thân ảnh áo trắng kia bước ra, lập tức xuất thủ.

Đôi mắt hắn bình thản không gợn sóng, toàn thân đều bị hỗn độn sương mù bao vây.

Hai ngón khép lại, trực tiếp chém xuống, như thần kiếm mang theo phong mang kinh thiên, dễ dàng chém giết Ngân Xà bốn đầu như chém giết một con muỗi nhỏ, không có ý nghĩa.

Thậm chí dư ba của đạo kiếm khí màu đen này vẫn còn, chém xuống tiếp, mấy vị Đại Thiên Tôn lúc trước cùng nhau liên thủ muốn luyện hóa nhục thân của Cố Trường Sinh, lúc này đều bị chém, tan biến tại chỗ sâu trong tinh không.

Không gian sinh ra vết rạn nhỏ xíu, kinh khủng kinh người.

"Rốt cuộc đạo hữu là ai?" Giọng nói của Thánh Đà hơi trầm xuống, hỏi thăm, sau lưng hiển hiện hư ảnh của một vị Tiên tăng, hiện ra khí tức kinh khủng.

Nhưng khiến sắc mặt Thánh Đà thay đổi là, đối phương căn bản không để ý đến hắn ta, giống như không hề nghe thấy.

Một màn như thế, khiến sắc mặt của hắn ta lại trầm xuống mấy phần.

"Quả nhiên nhục thân lại mạnh lên mấy cấp độ, phát sinh thuế biến khó mà tưởng tượng được."

Thân ảnh áo trắng này, tự nhiên là Cố Trường Sinh.

Hắn tự lẩm bẩm, cũng không để ý tới đối phương, mà đang quan sát thân thể của mình.

Giờ phút này, trong thức hải, nguyên thần lưu li vô cùng sáng chói, huy hoàng như mặt trời.

Theo hắn thức tỉnh, cũng đang phát sinh biến hóa, rực rỡ hắn lên, cấp độ nguyên thần không ngừng thay đổi, nhanh chóng trở lại cảnh giới của mình.

Bởi vì có Tiên Vương đạo quả, khiến hắn cảm ngộ quy tắc không

có bất cứ khó khăn gì, giống như nước chảy thành sông, không có chướng ngại.

"Côn Bằng đã thành toàn cho đại tạo hóa lần này của ta, thậm chí đã đánh tinh hoa cuối cùng của cửu thế bất tử dược vào trong tàn hồn của Côn Bằng Tử, nối lại một mạng cho hắn."

"Đã như vậy, phần này nhân quả, ta sẽ tiếp."

Cố Trường Sinh ngước mắt, nhìn về phía Côn Bằng trong hư không, khẽ nói.

Giống như tự nhủ, lại giống như nói với đám người còn đang rung động, đờ đẫn kia. _

Chương 463: Nhục Thân Siêu Việt Chuẩn Đế, Một Quyền Trấn Thiên Kiêu

Trong mảnh không gian khô kiệt tĩnh mịch này, hắn có thể cảm nhận được bản thân thuế biến, mỗi một tế bào cũng đang thôn phệ thổ nạp năng lượng ánh sáng thuần túy kia.

Côn Bằng cấp bậc Chuẩn Tiên Đế động thủ, trực tiếp khiến vô số vật chất màu đen bốc hơi, sau đó trở thành năng lượng ánh sáng không thể nói rõ được.

Bây giờ, toàn thân Cố Trường Sinh, sáu mươi vạn vạn tế bào đều đang phun ra nuốt vào vô cùng vô tận năng lượng, sinh ra vô tận biến hóa huyền diệu.

Hắn cũng phải bỏ ra thời gian rất dài mới tái tạo hoàn thành, từ đó ra đời khí tức đồng nguyên với vật chất bất tử.

Điểm này, có thể nói là nằm ngoài dự liệu của Cố Trường Sinh.

Hắn đoán, hiện nay lực lượng nhục thân thuần túy của mình đã đến cấp độ Chuẩn Đế, thậm chí còn không chỉ như vậy.

Trong mảnh không gian kia, cảm giác không chịu được thời gian và quy tắc ở đó, ý thức của hắn đã hóa thành tượng bùn, dần chìm

vào giấc ngủ.

Nhưng cũng may, trong vô thức, hỗn độn sinh ra dị tượng thanh liên giáng lâm vĩ lực, dẫn Cố Trường Sinh thoát khỏi vùng không gian kia.

Nếu không, cũng không biết hắn phải phiêu đãng bao lâu nữa.

Trong lúc đó, hắn vẫn luôn biết bên ngoài xảy ra chuyện gì, chỉ là nguyên thần vẫn ở trong trạng thái đặc biệt mà thôi.

Trong tinh không, tất cả tu sĩ và sinh linh đều kiêng kỵ nhìn Cố Trường Sinh.

Cho dù là Vô Thượng Thiên Tôn cổ lão, hay là rất nhiều thiên kiêu chí cường trong thành thứ ba mươi, sắc mặt đều nghiêm túc.

Cố Trường Sinh mang đến áp bách quá lớn cho bọn họ.

Chỉ đứng ở nơi đó, đã có khí thế khủng bố ngập trời, khiến cơ thể bọn họ muốn rạn nứt.

Ong!

Sau một khắc, hư không run lên, lúc trước Côn Bằng nhỏ khiến bọn họ sinh lòng tham lam, vẫy đuôi một cái, rơi vào bàn tay nam tử áo trắng, lộ ra vẻ thân thiết, giống như một sủng vật nhỏ.

Hắc Thủy mờ mịt cuồn cuộn, giống như Thái âm hà hiển hóa, vô cùng thần dị.

"Làm sao có thể..."

"Tê! Lấy ấu tử của Côn Bằng làm sủng vật, rốt cuộc nam tử này có lai lịch ra sao?" Thấy vậy, có thiên kiêu chí cường không khỏi hít một hơi lạnh, con ngươi đột nhiên rụt lại.

Bọn họ tự nhận huyết mạch của bản thân kém xa ấu tử Côn Bằng, cho nên mới sinh lòng tham lam với nó.

Nhưng nam tử áo trắng trước mặt này lại có thể khiến nó thần phục, đây quả thực là chuyện không thể tin được.

Phải biết đó là ấu tử của Côn Bằng a!

Sinh ra đã có hung uy ngập trời!

Tại sao nó lại trở thành sủng vật của người khác chứ?

Đây quả thực là chuyện không thể tưởng tượng được.

Ngay cả Thánh Đà, giờ con ngươi cũng co rụt lại, trong lòng rung động.

"Vừa rồi, ngươi có ý đồ gì với nó?"

Cố Trường Sinh bỗng nhiên ngước mắt, nhìn về phía Thánh Đà.

Giọng nói bình tĩnh, không nhanh không chậm.

Chẳng biết tại sao bị nam tử phủ đầy hỗn độn sương mù kia nhìn chăm chú, Thánh Đà lại không nhịn được sợ hãi, có cảm giác rung động khó nói lên lời.

Nhưng hắn ta là thiên kiêu chí cường đã từng bước Đế lộ một lần, là tồn tại nổi danh trên bảng Chuẩn Đế.

Tâm cảnh tự nhiên không phải người thường có thể so sánh.

Trong nháy mắt, vẻ mặt hắn ta liền khôi phục bình tĩnh và lạnh nhạt nói, "Tiểu tăng đúng là cảm thấy vật này hữu duyên với ta, đương nhiên, nếu vật này là của thí chủ, vậy tiểu tăng sẽ không miễn cưỡng chiếm chỗ tốt của người khác."

Hắn ta nói lời này rất tự nhiên.

Nhưng mọi người ở đây đều nghe ra ý nhượng bộ.

Trước mắt bọn họ không rõ khí tức của nam tử áo trắng thần bí này, nhưng chỉ bằng lực lượng nhục thân kinh khủng và thủ đoạn vừa rồi, đã đủ chấn nhiếp tứ phương.

Thiên kiêu chí cường nổi danh trên bảng Chuẩn Đế, Thánh Đà, vậy mà lựa chọn tránh lui!

Đây đã là cho đối phương mặt mũi rồi!

Nếu tin tức này truyền ra, tuyệt đối sẽ nhấc lên sóng gió lớn trên Đế lộ.

Cố Trường Sinh nghe vậy, ngược lại cười nói, "Câu trả lời này, ta không hài lòng."

Cái gì! ?

Trong lòng tất cả mọi người chấn động, Thánh Đà cũng như thế, đối phương lại không chịu bỏ qua sao?

Chẳng lẽ nam tử thần bí này muốn giao thủ với Thánh Đà?

Trong lòng không ít người khẽ động, âm thầm kinh hỉ và kích động.

Không thể nghi ngờ.

Nam tử thần bí trước mắt này, tuyệt đối kinh khủng đến vô biên, ít nhất cũng là cấp bậc Chuẩn Đế.

Thánh Đà cường đại rõ như ban ngày, bên trong thành thứ ba mươi, tuyệt đối là cường giả chí cường, chiến lực Chuẩn Đế, tu vi Vô Thượng Thiên Tôn đỉnh phong, có thể vượt cấp mà chiến!

Nếu cả hai giao thủ, tuyệt đối là một màn rất chấn động!

"Đạo huynh có ý gì?" Sắc mặt Thánh Đà thay đổi, thái độ của hắn ta như thế, có thể nói đã buông xuống mặt mũi.

Hắn ta không muốn chưa tới thành cuối đã triển lộ thủ đoạn sớm, tránh bị đối thủ đoán được, có đề phòng.

Nhưng chuyện này cũng không đại biểu hắn ta e ngại nam tử thần bí trước mặt này.

Cố Trường Sinh nhấc bàn tay lên, nội thế giới triển khai, một trận không gian ba động biến mất, đưa Côn Bằng nhỏ vào trong đó.

Sau đó hắn mới chắp tay đi lên phía trước, hỗn độn sương mù nồng đậm bao phủ thân thể, thon dài lại thẳng tắp, mấy đạo tiên khí biến mất, đang phát sinh biến hóa huyền diệu.

Tiên khí, lại diễn hóa về phía đại đạo chi hoa, huyền diệu xuất hiện, có quang văn màu vàng triển lộ dưới chân.

"Đây là ý của ta." Cố Trường Sinh thản nhiên nói.

"Đạo huynh, đừng khinh người quá đáng!" Sắc mặt Thánh Đà trầm xuống, sau đầu hiển hiện thần hoàn, giống như một vị tiên tăng, có Phật pháp huyền diệu.

Nhưng hắn ta không dám khinh địch, vừa xuất thủ chính là cổ phật pháp huyền diệu tinh thâm, phật đà kim thân cao hơn vạn trượng xuất hiện, sáng chói bức người, quy tắc trật tự xen lẫn, đủ để trấn sát tu sĩ dưới Chuẩn Đế!

Ầm ầm!

Phật đà kim thân trấn áp về phía Cố Trường Sinh, muốn ma diệt hắn.

"Nghe nói Thánh Đà đạt được truyền thừa của một vị tiên tăng vương tại kỷ nguyên cổ lão nào đó, còn từng dung hợp một cái Xá Lợi thần bí, không biết là thật hay giả."

"Hiện tại xem ra, hẳn là không sai được."

"Quá mạnh, đây chính là thực lực chân chính của Thánh Đà sao? Trách không được có thể nhập Chuẩn Đế bảng."

Mặc dù đám thiên kiêu chí cường như Kiếm Trần đã tránh ra thật xa, nhưng giờ phút này vẫn vô cùng khiếp sợ, tự nhận không tiếp nổi một chiêu này của Thánh Đà.

Trình độ chưởng khống Cổ Phật công của hắn ta đã đến mức độ rất sâu.

Nhưng đối mặt với một chiêu này, vẻ mặt Cố Trường Sinh vẫn rất đạm mạc, thậm chí là hời hợt.

Chương 464: Nhục Thân Siêu Việt Chuẩn Đế, Một Quyền Trấn Thiên Kiêu (2)

Hắn đánh một quyền về phía trước, hỗn độn khí sôi trào, tràn ngập khí tức màu đen, xen lẫn lực lượng kinh khủng, từng mảnh tinh hà như một phương vũ trụ cổ lão ép xuống.

Hư không cũng phát ra tiếng gào thét kinh thiên, từng tiểu hành tinh cũng phanh một tiếng nổ thành bột mịn, không dư thừa chút nào!

Rất nhiều người biến sắc, sắc mặt trắng bệch, cách rất xacũng cảm nhận được cơ thể đang rạn nứt, máu me đầm đìa.

Loại khí thế này quá dọa người, giống như muốn diệt thế.

Lúc này, sinh linh đứng khá gần đã nổ thành một đoàn huyết vụ, trực tiếp hình thần câu diệt.

Phật đà kim thân cao vạn trượng, dáng vẻ trang nghiêm, giờ khắc này lại không ngăn được, trong khoảnh khắc vỡ ra như vụn cát, bị trừ khử vô hình.

Rất nhanh, một cái bát màu vàng xuất hiện, phật quang sáng chói, chiếu rọi tứ phương, ẩn chứa thiền ý, giống như có thể tịnh hóa tất cả.

Trong thoáng chốc, có từng vị phật đà vô cùng cường đại tụng kinh, muốn độ hóa chúng sinh.

Đây là đạo binh Thánh Đà uẩn dưỡng, dùng rất nhiều tài liệu trân quý luyện chế, có thể theo hắn ta thành đạo.

Nhưng bây giờ lại bị hắn ta vội vàng tế ra.

Cố Trường Sinh cường đại, hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của hắn ta.

Ầm!

"Vô dụng thôi."

Vẻ mặt Cố Trường Sinh không hề thay đổi nói, vẫn đang đi tới, đường vân màu vàng lan tràn trên tinh không.

Một quyền này vẫn đang rơi xuống, vạn vạn đạo quang huy nở rộ, sau đó chỉ nghe rắc một tiếng, cái bát màu vàng kia lập tức nổ tung.

Phốc!

"Làm sao có thể..." Thánh Đà lập tức phun ra tiên huyết, ngũ tạng lục phủ như muốn vỡ ra, đầu tọa kị Hoàng Kim Sư Tử Cửu Đầu dưới thân đã trực tiếp nổ thành đoàn huyết vụ, đến nguyên thần cũng không trốn thoát!

Tất cả mọi người hãi nhiên, thần hồn run rẩy.

Đây chỉ là dư ba của khí thế nhục thân, nhưng đã có uy lực khủng bố như thế.

"Làm sao lại như vậy? Còn khủng bố hơn lúc trước rất nhiều." Sắc mặt Thánh Đà vô cùng tái nhợt, không dám tin.

Ngay cả Chuẩn Đế bình thường cũng không có nhục thân cường đại như vậy, đây ít nhất là nhục thân Đế cấp a!

"Xem ra nhục thân của ngươi đã dùng vô thượng chi vật rèn luyện qua, nhưng cũng chỉ như vậy mà thôi."

Vẻ mặt Cố Trường Sinh vẫn không thay đổi, không sử dụng thủ đoạn khác, vô cùng đơn giản thô bạo, cất bước đi về phía trước.

Ầm!

"Hỗn độn chi lực, ta biết ngươi là ai...",

"Vậy mà ngươi đã đi đến thành ba mươi rồi!"

Trên mặt Thánh Đà hiện lên vẻ tuyệt vọng, dốc toàn lực chống cự, nhưng tất cả thế công của hắn đều bị ma diệt dưới một quyền kia!

Trên người hắn ta xuất hiện vết rạn.

Còn chưa tiếp xúc đến một quyền kia, cả người liền nổ tung, căn bản không tiếp nhận được khí thế kinh khủng kia, hóa thành đầy trời mưa máu.

"Thủ đoạn hộ thân tương tự như vật chết thay sao, quả nhiên không giết được." Cố Trường Sinh lắc đầu, không thành công ma diệt hết nguyên thần của Thánh Đà, bởi vì thời khắc mấu chốt, một cỗ bí lực truyền đến, dẫn nguyên thần của Thánh Đà trốn vào hư không.

Đế lộ chi tranh, mặc dù cấm vận dụng chí bảo siêu việt Đế cấp, nhưng bí bảo loại hình chết thay thì không thiếu.

Mặc dù hắn đã đoán trước, nhưng vẫn không xuất thủ ngăn cản.

Nếu có lần tiếp theo, hắn sẽ phong tỏa hư không xung quanh, sẽ không xảy ra loại chuyện này nữa.

Mà lúc này, xung quanh tinh không đã lâm vào tĩnh mịch.

Tất cả mọi người nhìn một màn này, cũng cảm giác tê cả da đầu, cả người hóa đá, thần hồn rung động.

"Hỗn Độn Thể, chẳng lẽ là vị kia!" Sau đó, có người phản ứng lại, đôi mắt lập tức trừng lớn, chấn động không gì sánh nổi nói.

Oanh!

Nam tử thần bí được hỗn độn khí dày đặc bao phủ, cường đại khiến mọi người run sợ, một quyền rơi xuống, giống như có vô tận ánh sáng xông ra, chấn nát mọi thứ trước mắt thành hư vô!

Bá đạo và cường thế, dưới chân có đại đạo chi hoa nở rộ, hình thành đường vân màu vàng, như một vị Tiên Đế trẻ tuổi lâm trần, tuần sát trong vũ trụ, muốn trấn áp chư thiên vạn giới!

Cường hoành như Thánh Đà, thiên kiêu chí cường nổi danh trên bảng Chuẩn Đế cũng bị một quyền oanh thành huyết vụ.

Không.

Không phải một quyền, chỉ là khí thế kinh khủng của một quyền mà thôi, vậy mà đã khiến Thánh Đà nổ tung ra.

Nếu một quyền hoàn toàn rơi xuống, không thể nghi ngờ, cả người Thánh Đà sẽ bị đánh thành hư vô!

Hắn ta dốc hết khả năng mình có, hiện ra thực lực mạnh nhất, thậm chí đạo binh chuẩn bị thành đạo cũng ầm một tiếng đánh thành bột mịn.

Giống như không có thứ gì có thể ngăn cản nam tử thần bí kia.

Muôn vàn pháp thuật, mọi loại thần thông, tất cả đều bị một quyền đánh nát!

Loại lực lượng này, là mỗi một tế bào kinh khủng chồng lên, đã vượt ngoài phạm trù, thậm chí là vận dụng lực lượng pháp tắc.

"Quá cường đại! Mạnh mẽ kinh khủng!"

"Đây không phải người a."

Giờ khắc này, tất cả tu sĩ và sinh linh cũng đang phát lạnh, thần hồn rung động, không nhịn được muốn quỳ bái.

Nam tử thần bí từ trong hỏa tinh tinh vực đi ra, quá cường đại, có một loại khí thế khủng bố không người có thể địch lại, khiến chư thiên run rẩy.

Lúc trước đám sinh linh trong Tinh Vực Hải còn muốn luyện chế nam tử này thành tuyệt thế thuốc bổ, giờ phút này vô cùng hoảng sợ, hối hận đến muốn ngất đi.

Mấy vị lão tổ của bọn họ sớm đã chết đến không thể chết lại.

Đối phương chỉ tiện tay chém ra một kiếm, cũng không ngăn cản được.

Thánh Đà vô địch trong lòng bọn họ cũng bị đánh thành đầy trời mưa máu.

Một màn này, khiến bọn họ bị dọa đến thần hồn.

"Không sai được, hắn tuyệt đối là người đứng đầu cùng thế hệ đường thời, trước đó đã thanh chấn ba ngàn đạo vực, trong lúc xuất thủ hỗn độn khí mãnh liệt, nhục thân kinh khủng đến không người có thể địch!"

"Không nghĩ tới hắn biến mất ba năm, bây giờ lại dùng phương thức như vậy xuất hiện, thực lực đã cường đại đến tình trạng sâu không lường được!"

Có người rung động nói, đến từ thành thứ ba mươi, biết rất nhiều chuyện tại ba ngàn đạo vực.

Lúc chư vương chinh chiến trên đế lộ, đã có tin tức của vị này truyền đến, khiến trên rất nhiều yêu nghiệt quái thai trên Đế lộ chấn động, kiêng dè không thôi.

Thiên phú vô song, đừng đầu vạn cổ.

Chương 465: Tin Tức Truyền Ra, Đế Lộ Oanh Động, Tu Vi Điên Cuồng Đột Phá

Chiến lực ngập trời, cùng thế hệ khó tìm địch thủ.

Chỉ bằng xưng hô này, có thể thấy được chúng thiên kiêu kiêng kị hắn thế nào.

Thậm chí có trẻ tuổi cự đầu đã điều động tùy tùng có thực lực cường đại đến thành đầu tiên chặn giết, không muốn hắn đi đến chung cực thành, lấy được tạo hóa cuối cùng.

Vị này trưởng thành tuyệt đối sẽ thành họa lớn, bọn họ muốn nhân lúc này diệt trừ uy hiếp trên Đế lộ.

Nhưng bọn họ chưa từng nghe nói tin tức người này đã bước lên Đế lộ, ngược lại nghe nói hắn bị cuốn vào dư ba của Chuẩn Tiên Đế, sau đó không rõ tung tích

Vừa biến mất, chính là đằng đẵng ba năm.

Thậm chí rất nhiều người cảm thấy hắn đã chết, một vị thiên kiêu kinh tài tuyệt diễm, lại biến mất như vậy, khiến người ta bóp cổ tay thở dài.

Nhưng hôm nay, hắn lại xuất hiện, chiến lực ngập trời, vừa ra tay đã đánh nôt thiên kiêu chí cường trên bảng Chuẩn Đế.

Không thể nghi ngờ, hôm nay, nếu tin tức này truyền ra, tuyệt đối sẽ nhấc lên sóng gió động trời trên Đế lộ, tất cả mọi người đều rung động kinh sợ.

"Không toàn lực xuất thủ, đối phương đã không thể chống cự một quyền kia, bây giờ nhục thân của ta thuế biến, mạnh ngoài tưởng tượng."

"Xem ra đã siêu việt cấp độ Chuẩn Đế."

Vẻ mặt Cố Trường Sinh rất bình tĩnh, cũng không để ý đến rất nhiều ánh mắt đang rung động ở xung quanh, hắn lần nữa cảm nhận lực lượng nhục thân bây giờ của mình.

Mỗi một cái tế bào đều đang kêu gọi, có khí tức Hỗn Độn Chi Quang và vật chất bất tử tràn ngập giao thế, lực lượng tuyệt cường bành trướng, giống như ẩn chứa một phương thế giới!

Ong!

Cố Trường Sinh thở ra một hơi, hư không run rẩy mơ hồ, như một dải hỗn độn, vô cùng nặng nề, có thể tuỳ tiện hóa thành tinh hà, nghiền ép tất cả.

Bây giờ, hắn một hít một thở, đã đạt đến cấp độ rất khủng bố, có thể tuỳ tiện trấn sát địch thủ.

Đây là biểu hiện bản thân có thể hóa đạo, thành tựu thần thông.

"Bái kiến Thần Tử!"

Bỗng nhiên có tu sĩ kích động hô lớn, đến từ ba ngàn đạo vực, bây giờ đang ở thành thứ ba mươi, đoán được thân phận của Cố Trường Sinh.

Nhưng vẻ mặt Cố Trường Sinh vẫn không có bao nhiêu biến hóa.

"Xem ra đã không áp chế nổi nữa..." Hắn nhẹ giọng lắc đầu.

Giờ phút này, trong thức hải của hắn, Tiên Vương đạo quả tan ra, quy tắc trật tự xen lẫn, tràn ngập âm thanh đại đạo.

Dị sắc ngàn đầu, hào quang sáng chói, bên ngoài nguyên thần bắt đầu xuất hiện tiên khí, sau đó biến thành hình đóa hoa.

Một đạo tiên khí, nở rộ thành một đạo đại đạo chi hoa.

Giờ phút này, năm đạo tiên khí cùng nhau nở rộ, hình thành năm đạo đại đạo chi hoa, quang mang khác nhau, hình như có từng trận tiên âm, ẩn chứa vô tận huyền diệu truyền ra.

Thậm chí trong năm đạo đại đạo chi hoa này còn ẩn ẩn thai nghén năm người tý hon ngồi xếp bằng, bị sương mù nồng nặc bao phủ, rất mơ hồ, giống như xếp bằng ở thời gian và không gian khác nhau.

Trên người mỗi người tí hon đều có khí tức kinh khủng đến không gì sánh nổi, phát ra vầng sáng khác biệt.

Người tí hon thứ nhất hoàn toàn mơ hồ, căn bản không nhìn thấy rõ, có nồng đậm thời gian chi ý chảy xuôi, giống như có thể chưởng khống tuế nguyệt luân hồi, đại biểu thời gian đại đạo.

Người tí hon thứ hai hiện lên màu xám, tứ phương một mảnh hư vô tịch diệt chi ý, đại biểu hư vô đại đạo.

Người tí hon thứ ba, tiên huy sáng chói, phù văn lượn lờ, đại biểu cho Phi Tiên đại đạo.

Người tí hon thứ tư là càn huyền tạo hóa đại đạo!

Người tí hon thứ năm là thế giới đại đạo!

Mỗi người tí hon đều đại biểu cho một phương đại đạo, ẩn chứa vô tận huyền diệu và thần bí.

Ong!

Giờ phút này!

Mỗi một người tí hon đều là một mảnh mờ mịt, từng trận tiên huy tràn ngập chảy xuôi.

Đỉnh đầu Cố Trường Sinh óng ánh, tiên quang cuồn cuộn, óng ánh

có thể thấy được xương cốt và máu, bắt đầu có hà thụy dâng lên.

Khí tức của hắn cũng đang thay đổi, trước đó thôn phệ rất nhiều dược lực và tinh khí ở tứ phương, lúc này đã có tác dụng.

Khí tức nguyên thần không ngừng biến hóa.

Huyền Tôn!

Sơ kỳ!

Trung kỳ!

Hậu kỳ!

Đỉnh phong!

Đại Thiên Tôn!

...

Trung kỳ!

Hậu kỳ!

...

Đây là một loại đột phá có tốc độ kinh khủng và điên cuồng, nguyên thần cửu thải lưu ly thuế biến, thậm chí có quang huy đế cấp lấp lóe mông lung.

Oanh!

Lúc này, toàn bộ sinh linh trong Tinh Vực Hải đều hoảng sợ, giống như gặp phải thiên uy.

Đông đảo Vô Thượng Thiên Tôn cũng biến sắc, vội vàng rời khỏi khu vực này.

"Đây là muốn độ kiếp sao? Chẳng lẽ là Chuẩn Đế kiếp?"

Trong mắt bọn họ hiện lên vẻ rung động, vội vàng bay ra ngoài phạm vi trăm vạn dặm, hóa thành thần hồng bỏ chạy trong tinh

không.

Ầm ầm!

Trong nháy mắt, khu vực Cố Trường Sinh đang đứng giống như có một mảnh lôi hải giáng xuống, vô ngần vô tận, một mảnh trắng xóa, quang mang ngút trời, không ai dám nhìn thẳng.

Màu tím, màu đen, màu đỏ, các loại quang mang xen lẫn, giống như muốn đánh xuyên qua thiên địa.

Đó là cảnh tượng kinh khủng như diệt thế.

Trong đó bất kì đạo lôi đình nào cũng là cổ kim hiếm thấy, chỉ được ghi chép trong điển tịch.

Bây giờ lại cùng nhau xuất hiện, giống như muốn đánh chìm vũ trụ.

Nhìn một màn này, tất cả tu sĩ và sinh linh đều sợ hãi run rẩy, muốn quỳ rạp xuống trước mặt khí thế này, thần hồn như muốn vỡ ra.

Trận lôi kiếp kinh khủng này bao phủ một tinh vực, kéo dài một ngày, hấp dẫn rất nhiều tu sĩ tới đây, ở khu vực biên giới quan sát, vô cùng rung động kinh hãi.

Tin tức truyền ra, các phương sợ hãi!

Đế lộ có một trăm lẻ tám thành, cũng vì vậy mà oanh động.

Nghe được tin tức, từng vị thiên kiêu bước vào con đường này đều phải im lặng.

Ba ngàn đạo vực bên ngoài Đế lộ càng bởi vậy mà phong vân khuấy động, rất nhiều đạo thống thế lực chấn kinh.

Ai cũng không ngờ, ba năm trôi qua, một tồn tại trẻ tuổi giống như Thần Tử Cố gia, hiện thân ở phụ cận thành thứ ba mươi.

Vừa xuất thủ đã hiện ra thực lực kinh khủng, trấn áp Thánh Đà nổi danh trên bảng Chuẩn Đế.

Lúc ấy, tất cả tu sĩ tận mắt nhìn thấy đã nói, lực lượng nhục thân mà Thần tử Cố gia hiện ra đã siêu việt Chuẩn Đế cấp.

Lời đồn này, càng khiến tứ phương tĩnh mịch.

Chương 466: Tên Là

Thánh Đà bị trấn áp thành huyết vụ, nguyên thần trọng thương bỏ chạy.

Từ thành thứ ba mươi đã có có tu sĩ phụ trách tổng hợp tin tức trên Nguyên Thủy Chi Lộ, vội vàng sắp xếp lại bảng Chuẩn Đế.

Một vị thiên kiêu quật khởi, tất nhiên sẽ có một vị thiên kiêu khác vẫn lạc, đây là đạo lý bất biến từ tuyên cổ rồi.

Một trăm lẻ tám tòa cổ thành.

Cùng thời gian, có người thông qua tế đàn ngũ sắc, truyền đi tin tức, công bố bảng Chuẩn Đế, dẫn phát oanh động to lớn, các phương sôi trào.

Trên Nguyên Thủy Chi Lộ.

Trong một toà thành cổ, vô cùng náo nhiệt, vô số tu sĩ đều đang nghị luận, vô cùng ồn ào, có các chủng tộc đến từ các nơi, các chân giới, các đạo thống thế lực khác nhau.

Một tên tu sĩ đang nhìn bảng Chuẩn Đế mới được công bố trong tay, chấn động không gì sánh nổi nói, "Thánh Đà tu vi Vô Thượng Thiên Tôn đỉnh phong, vị trí ngoài chín mươi trên bảng Chuẩn Đế, tại tinh vực ngoài thành ba mươi bốn ngàn vạn dặm, bị một tên nam tử thần bí một quyền đánh nát, sau đó dùng phù chết thay trốn vào hư không, lúc này mới sống sót."

"Tên nam tử thần bí kia, dường như chính là Thần Tử Cố gia ba năm trước đây không rõ tung tích, cũng không bước vào Nguyên Thủy Chi Lộ."

"Trời sinh Hỗn Độn Thể, nhục thân chi lực cực kì khủng bố, không

cách nào dùng ngôn ngữ hình dung được, siêu việt Chuẩn Đế, thậm chí nghe đồn đã có Đế cấp."

"Tê! Quá kinh khủng, đúng là không thể tưởng tượng a, nghe nói ba năm trước đây hắn mới là Chí Tôn cảnh, đảo mắt ba năm trôi qua, đã có thực lực đối đầu với Chuẩn Đế rồi."

"Tộc độ đột phá này, thật sự quá dọa người!"

"Hơn nữa, người chứng kiến lúc đó nói, sau khi hắn đánh nổ Thánh Đà, lại tiến hành đột phá, phạm vi lôi kiếp bao phủ một tinh vực, thanh thế kinh thiên, cổ kim hiếm thấy."

Đám người khiếp sợ không gì sánh nổi, nghe nói như vậy, phản ứng đầu tiên chính là không tin.

Sau đó, có tu sĩ tái hiện hình ảnh chiến đấu ngày đó.

Nam tử áo trắng toàn thân bị hỗn độn sương mù bao bọc ra quyền trong tinh không.

Mặc dù khuôn mặt hoàn toàn mơ hồ.

Nhưng uy thế vô địch kia, cho dù chỉ là hình ảnh truyền đến, vẫn khiến mọi người không nhịn được run sợ.

Quá mạnh!

Ba năm trước, tu vi của Thần Tử Cố gia đã siêu việt cùng thế hệ tại ba ngàn đạo vực, không người có thể nhìn thấy một tia bóng lưng.

Ở Chí Tôn cảnh liền vượt ba đại cảnh giới, cường thế chém giết tu sĩ Đại Thiên Tôn cảnh, chiến tích vô địch như vậy, chấn nhiếp bốn phương tám hướng.

Nhưng chênh lệch giữa Đại Thiên Tôn và Chuẩn Đế không phải thời gian có thể bù đắp.

Đừng nói đến ba năm ngắn ngủi.

Hiện nay những người cùng thế hệ với hắn vẫn còn đang chinh

chiến trong mười thành đầu của Nguyên Thủy Chi Lộ, thậm chí đã có người vẫn lạc trên đường.

Đoạn đường này, còn thảm liệt và đáng sợ hơn những kỉ nguyên khác.

Nhưng như vậy vẫn khó cản bước chân hắn!

"Chỉ sợ Nguyên Thủy Chi Lộ lại sắp loạn rồi!" Có tu sĩ cổ lão cười khổ nói.

"Xưa nay đế lộ nhiều thi cốt, chinh chiến cả đời, đẫm máu tinh không..."

Ngay lúc đó, Nguyên Thủy Chi Lộ, ngoài thành thứ ba mươi lăm tám ngàn vạn, trong một phi thuyền phá không rách nát.

Thân ảnh cao gầy mặc ngân giáp đã đột phá đến Đại Thiên Tôn cảnh đi ra, trên khuôn mặt lạnh lùng bỗng nhiên hiện lên một vòng kinh hỉ, ánh mắt hừng hực quang mang.

Chính là Đồ Tiên.

"Chủ nhân."

Nhưng giờ phút này, trên người nàng đầy vết máu, còn có vết thương cũ, khí tức không còn đỉnh phong, đến chiến kích cũng dày đặc vết rạn.

Cường hoành như nàng, xưng bá một châu trong Cửu U táng thổ, thậm chí tu ra hai đạo táng khí.

Nhưng trên Nguyên Thủy Chi Lộ vẫn bước đi vô cùng gian khổ, tao ngộ sinh tử đại địch, vận dụng thủ đoạn mạnh nhất, mới thoát được một mạng.

Đương nhiên, cũng không phải nàng yếu.

Mà đối phương rất mạnh, tu vi cao thâm hơn nàng, thuộc về một tổ chức bí ẩn tên là "Đế" !

Đây là một tổ chức thần bí trên Nguyên Thủy Chi Lộ, nghe nói do

tất cả thiên kiêu chí cường tạo thành, chuyên môn chặn giết thiên kiêu có thiên công, bảo cốt, huyết mạch cường đại, cướp đoạt thiên phú của bọn họ.

Dọc theo con đường này, đã có không ít thiên kiêu chết thảm trong tay bọn họ, bởi vì chân thân của Đồ Tiên là Ngân Huyết Thiên Long, gần đây cũng bị bọn họ để mắt tới.

Nghe nói thành viên hạch tâm của tổ chức "Đế" xếp tại ba mươi vị trí đầu trên bàng Chuẩn Đế, là thiên kiêu chí cường không thuộc về kỷ nguyên này, chiến lực ngập trời.

Kỷ nguyên này tiến thêm một bước, không ai nói được bọn họ mạnh đến cỡ nào.

Nếu đế bảng mở ra, tất cả bọn họ đều có thể lọt vào bảng rồi!

Mỗi người đều có chiến lực Đế cấp!

Bị "Đế" để mắt tới, không thể nghi ngờ, đây là chuyện vô cùng đáng sợ.

Đồ Tiên cũng chạy trốn ở các nơi, không có cách nào giao thủ trực diện với đối phương.

Rất nhiều thiên kiêu chí cường từ ba ngàn đạo vực bước lên con đường này đều bị thành viên hạch tâm của “Đế” đánh nổ, máu và xương rải trong mỗi toà thành cổ.

Tin tức từ chỗ sâu truyền đến, chấn kinh người phía sau.

Nhưng con đường này có gian khổ hơn, nàng cũng muốn đi xuống.

Đồ Tiên biết mình không thể để tu vi tụt xuống, nếu không chênh lệch giữa nàng và Cố Trường Sinh sẽ càng lúc càng lớn, thậm chí còn không có tư cách trở thành tọa kỵ của hắn.

Cũng may bây giờ nghe được tin tức của Cố Trường Sinh, tâm tình mù mịt lúc trước của Đồ Tiên đã khá hơn rất nhiều.

"Trước tìm chỗ trốn đã, chờ chủ nhân đến thành ba mươi bảy, lại liên hệ tìm hắn." Đồ Tiên nói thầm trong lòng, đồng thời điều tức

thương thế của mình, quy tắc bản nguyên biến thành tổn thương, rất nghiêm trọng.

Trong các cổ thành khác trên Nguyên Thủy Chi Lộ, trong mắt rất nhiều thiên kiêu chí cường không ngừng lóe lên dị sắc, bởi vì tin tức mới truyền đến, đang nghiêm túc tính toán.

"Bản nguyên Hỗn Độn Thể, tình thế bắt buộc..."

Cuối con đường này, trong một khỏa tử tinh đen như mực, đột nhiên có thần thức ba động truyền đến, tràn ra bốn phương tám hướng, khiến vô số tu sĩ run sợ phát lạnh, như là đối mặt với đế uy!

Rất nhanh, có ý chỉ từ nơi này ban bố xuống!

Ngay lúc đó, trong tinh không.

"Sau khi thôn phệ và rèn luyện khí tức của lôi kiếp, bây giờ ta đã có tu vi Đại Thiên Tôn đỉnh phong, liên tiếp phá ba cảnh, cũng là ngoài ý liệu."

Chương 467: Tên Là (2)

Ong!

Trên một khỏa sao trời khô kiệt, hư không một trận mơ hồ, ngay sau đó một thân ảnh áo trắng thon dài, toàn thân bị sương mù bao vây, đầu vai mang theo một đầu Côn Bằng nhỏ bằng bàn tay, bỗng nhiên xuất hiện.

Chính là Cố Trường Sinh đã vượt qua kiếp lôi, đồng thời lặng yên rời đi.

Hắn không hiện thân trước mặt nhiều tu sĩ.

Trên Đế lộ nguy cơ trùng trùng, hắn cũng không muốn quá khoa trương.

Huống chi, trong đám tu sĩ kia, phần lớn đều là dân bản địa trên

Nguyên Thủy Chi Lộ, cũng không có người Cố Trường Sinh muốn gặp.

Hắn cũng không tiến về thành thứ ba mươi ngược lại đi về chỗ sâu hơn, chuẩn bị tiến về các cổ thành khác trên Nguyên Thủy Chi Lộ.

Nhưng thời gian này, Cố Trường Sinh đã biết rõ một chút tin tức.

Ba năm nay, Nguyên Thủy Chi Lộ chinh chiến không ngừng, máu đống cốt thiên, vô cùng thảm liệt.

Thậm chí có thiên kiêu đến từ các chân giới khác nhau liên thủ, chuẩn bị hợp lực trấn áp thiêu kiêu của ba ngàn đạo vực.

Bắt đầu từ thành đầu tiên trên Nguyên Thủy Chi Lộ, đã có rất nhiều thiên kiêu bị chặn lại.

Không cách nào vào thành, cũng mang ý nghĩa chỉ có thể một mình vượt qua tinh không mênh mông không biết giới hạn kia.

Đối với tu sĩ mà nói, đây là khảo nghiệm lớn lao.

Nếu không tìm thấy tế đàn cổ xưa trong cổ thành, đến địa phương khác, như vậy tu sĩ sẽ bị lạc trên đường.

Tiếp theo, trong tinh không, nguy cơ trùng trùng, không hề kém Cấm Khu sinh mệnh.

Một vài Cự Thú Tinh Không, thân thể không biết to lớn đến bao nhiêu, há miệng liền có thể thôn nhật nguyệt, sinh hoạt tại biển hư vô, hỗn độn loạn lưu, ngay cả Chân Tiên gặp được cũng phải đẫm máu bỏ mình.

Ngẫu nhiên xoay người, sẽ tạo thành tai nạn kinh khủng, tu sĩ đi ngang qua khó mà sống sót.

Đừng nói đến rất có thể sẽ ngộ nhập vào trận vực giao chiến của cường giả chí cường trong kỉ nguyên cổ lão, lưu lại ba động từ thời kì cổ lão, sát cơ ngập trời, vô cùng kinh khủng.

Tu sĩ không cẩn thận đụng vào, động một tí sẽ thịt nát xương tan, thân tử đạo tiêu.

Trong tinh không, còn lưu truyền thứ chẳng lành trong truyền thuyết.

Chiến thuyền đồng thau nhuốm máu, đế quan mục nát hắc huyết, cây thanh đồng treo đầy thi hài...,

Hơn nữa trong tinh không còn có nhiều đại lưu phỉ, có thể nói là uy hiếp nhỏ nhất.

"Tiểu Hắc, cứ gọi ngươi như vậy đi, tốt xấu gì cũng là thân tử của Chuẩn Tiên Đế, làm sao dáng vẻ lại ngơ ngơ ngác ngác như vậy..." Cố Trường Sinh trêu đùa Côn Bằng nhỏ trên đầu vai, lắc đầu cười, trong tinh không cô quạnh, việc này xem như là giao lưu duy nhất của hắn.

Hắn đang hoài nghi thần trí của đầu Côn Bằng nhỏ này đã bị vật chất màu đen ăn mòn, sớm đã không rõ, Côn Bằng cứu trở về chỉ là thể xác mà thôi.

Hiện nay, Cố Trường Sinh cũng xem nó như một sủng vật nhỏ mà nuôi dưỡng, không e ngại cái gì.

Hắn đi lại trong tinh không, tốc độ rất nhanh, khi thì dùng tế đàn ngũ sắc ngắn ngủi phá vỡ không gian, phù văn lưu chuyển, giống như một khỏa sao trời, rất nhiều phong bạo kinh khủng đều ngăn cản bước tiến của hắn.

Trên đường, Cố Trường Sinh gặp được không ít người tu hành, cũng như hắn, "Cô độc" lên đường, đều đề phòng lẫn nhau.

Tu vi đám người này rất cường đại, có thể vượt qua tinh không, thể phách đã siêu việt Đại Thiên Tôn cảnh.

Nhưng đối với Cố Trường Sinh, bọn họ vẫn ôm kiêng kị thật sâu, có người phát hiện đầu Côn Bằng nhỏ trên đầu vai Cố Trường Sinh, sinh ra lòng tham lam, nhưng còn chưa xuất thủ, đã bị một ánh mắt của Cố Trường Sinh đánh chết.

Thủ đoạn như thế, đã chấn nhiếp các tu sĩ khác, không dám vọng động.

Nửa tháng sau.

Đây là một mảnh tinh không đầy sao băng, trên mỗi khỏa sao băng đều ẩn tàng thân ảnh của tu sĩ, mỗi người đều lộ ra khí tức sát phạt và huyết tinh.

Trông thấy Cố Trường Sinh đến, đám tu sĩ này lập tức đi lên vây giết, như hung thú khát máu.

"Đám lưu phỉ này, thực lực của người mạnh nhất đã là Vô Thượng Thiên Tôn."

Cố Trường Sinh lắc đầu, hai ngón khép lại chém xuống, một kiếm chém rơi đầu tên thủ lĩnh.

Lại nửa tháng sau.

Cuối cùng Cố Trường Sinh đã phát hiện một con đường rất đặc biệt, lan tràn trong tinh không, không phải Nguyên Thủy Chi Lộ, có quang mang kì dị dâng lên, lộ đầy vẻ lạ, đủ mọi màu sắc, giống như ngân hà sáng chói.

"Đó là cái gì?" Cố Trường Sinh có chút kinh ngạc, cảm giác nơi đó có khí thế khác biệt với các địa phương khác, rất hỗn loạn, giống như khu vực bị đánh trầm.

Ầm ầm!

Hắn nhìn thấy chiến thuyền vũ trụ to lớn như sao trời, tỏa ra từng đạo thần quang, đi về phía đó.

Ầm ầm!

Rất nhanh, lại có âm thanh truyền đến, đó là thần thức ba động, cứng như thần kim, khiến sao băng tứ phương đều đang run rẩy.

Không thể nghi ngờ, đây là một vị sinh linh mạnh mẽ, lộ diện ở nơi đó, khí tức rất khủng bố.

Lập tức, tinh không khô kiệt đã trở nên náo nhiệt.

Cố Trường Sinh đi đến nơi đó.

Một khối bia đá cao lớn đứng lặng, rất tang thương cổ lão, tồn tại

không biết bao nhiêu kỷ nguyên, lẻ loi trơ trọi sừng sững ở chỗ này.

Chữ viết trên tấm bia đá mơ hồ, bị người ta dùng đại pháp lực xóa đi, nhưng vẫn có chiến ý sát phạt ngập trời.

"Chiến trường Chuẩn Đế?"

Cố Trường Sinh lộ ra sắc mặt khác thường, nhưng tấm bia đá này đã bị đánh ra nhiều khe hở, mơ hồ có phù văn đang lấp lóe.

Trước đó hắn cảm giác được khí tức và ba động, chính là từng nấm mồ như ngọn núi sừng sững tại tinh không kia truyền đến.

Dãy núi sụp đổ, hải dương cô quạnh, đây chính là phiến đại lục khô kiệt, khác biệt là bên trong có rất nhiều nấm mồ.

Mỗi một ngôi mộ đều mai táng một vị thiên kiêu chí cường.

"Ngao..."

Cách đó không xa, Cố Trường Sinh nhìn thấy một đám sinh linh, tu sĩ và Man Thú, khí huyết lao nhanh, chi chít vảy, thực lực cường đại, giống như đến từ gia tộc nào đó.

Ở chỗ càng xa, hắn nhìn thấy tu sĩ khống chế chiến thuyền vũ trụ mà đến, cũng có người vác trường kiếm, lặng im độc hành.

Phóng mắt nhìn lại, ngoại trừ nấm mồ, toàn là bóng dáng tu sĩ.

"Đây là một mảnh vỡ Chiến trường Chuẩn Đế bị đánh nát."

Đột nhiên, có một thân ảnh như u linh hiển hiện ở sau lưng Cố Trường Sinh, giọng nói tang thương mà bình thản.

Chương 468: Mảnh Vỡ Chiến Trường Chuẩn Dế, Nổi Danh Trên Bảng Chuẩn Đế, Diêm Gia Bốn Kỵ Kiệt Ngạo Bất Tuần

Côn Bằng nhỏ trên đầu vai Cố Trường Sinh lập tức bị dọa, lân

phiến cũng dựng đứng lên, nhưng ánh mắt Cố Trường Sinh vẫn yên tĩnh, giống như sớm đã đoán trước.

"Vì sao tiền bối lại biết?" Cố Trường Sinh hỏi thăm, khí tức của lão giả mờ mịt, thân thể còng xuống, vô cùng già nua.

Nhưng có thể vô thanh vô tức tới gần hắn, tu vi tuyệt đối không yếu.

"Bởi vì lão phu chính là người thủ mộ ở nơi này." Lão nhân nghe vậy cười nói, nhưng trong lòng lại sợ hãi thán phục với phản ứng và biểu hiện của Cố Trường Sinh.

"Người thủ mộ?" Cố Trường Sinh gật đầu, cũng không nói thêm gì nữa.

Nơi này khắp nơi đều là nấm mồ, đúng là tương tự mộ địa.

Chỉ là hắn không nghĩ tới, ở nơi hoang vắng như vậy, lại cần người trấn thủ.

"Xưa nay đế lộ nhiều thi cốt, chư vương trẻ tuổi chôn cất nơi tha hương, nói không chừng mộ phần sau này của ngươi, cũng là lão phu trông giữ đấy." Lão nhân nhìn thấy vẻ mặt Cố Trường Sinh như vậy, không khỏi cười nói.

Người thủ mộ.

Đương nhiên là phụ trách trấn thủ nơi đây, phòng ngừa các nấm mồ ở đây xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.

Có lẽ là một người, cũng có lẽ là một tộc.

Nghe vậy, Cố Trường Sinh nhàn nhạt gật đầu, "Chiến tử tha hương, phơi thây ngoài tinh không, nếu có người nhặt xác, vậy cũng không tính đau khổ."

Lão nhân lại sững sờ, không ngờ Cố Trường Sinh lại nói ra những lời ấy, không giống người trẻ tuổi có ý nghĩ tranh phong vô địch, không coi trọng sinh tử.

Thiên kiêu ông ta thường thấy, có tâm tính như thế, hoặc là không

thấu đáo ý nghĩa tranh phong, hoặc là cường đại đến mức có thể khống chế và dự liệu tất cả.

Rất hiển nhiên, nam tử áo trắng trước mặt này, thuộc về cái sau.

Lão nhân càng cảm thấy hứng thú với hắn, nhìn chằm chằm Tiểu Hắc giống như một đầu hắc ngư bình thường trên đầu vai hắn, quan sát tỉ mỉ, trong mắt kinh hãi càng dày đặc.

Cố Trường Sinh lại không quá để ý đến chuyện này.

Bản thân Côn Bằng có diễn biến thần thông, không hiển lộ thần dị, thì không khác một đầu hắc ngư bình thường.

"Mảnh vỡ chiến trường Chuẩn Đế, sẽ có thần tài hiếm thấy hoặc là phù cốt cổ lão xuất hiện. Cùng với chủ nhân của nó chinh chiến tứ phương, nhiễm tiên huyết, nhưng vô tận kỷ nguyên đi qua, vẫn không thể suy giảm nửa phần cường đại của nó."

"Thiên kiêu có thể đi vào chiến trường Chuẩn Đế, không ai là kẻ yếu, tài tình kinh thiên cổ, khí phách vượt chúng sinh." Lão nhân lại mở miệng nói, đánh giá rất cao với những người này.

Ánh mắt Cố Trường Sinh lóe lên dị sắc, trong lòng bừng tỉnh.

Trách không được nơi đây lại náo nhiệt, có nhiều tu sĩ chạy đến như thế.

"Đừng nói đến chuyện có thể cảm ngộ khí thế lạc ấn, chiến ý bất bại mà tuyệt thế thiên kiêu lưu lại." Lão nhân thủ mộ lại lắc đầu nói, chỉ vào một tấm bia đá vô cùng cao lớn ở phía xa, có chiến ý bất khuất và không cam lòng chảy xuôi, thậm chí ảnh hưởng tới rất nhiều thiên kiêu cường đại đến đây quan sát, ở nơi đó chảy xuống nước mắt bi thương.

"Vân Vũ, Bách Cấm Thánh thể, trời sinh mười phù cốt, dũng mãnh vô song, che đậy kẻ địch đương thời, chính là đại địch sinh tử lúc Thủy Hoàng còn trẻ tuổi, sau đó tại chiến trường Chuẩn Đế, tiếc bại một chiêu, vẫn lạc ở đây."

Cố Trường Sinh đọc hết chữ vết cổ lão trên tấm bia đá kia, trong lòng không khỏi hơi ngạc nhiên.

Thủy Hoàng.

Đó chính là một tồn tại yêu nghiệt vô cùng sáng chói của Trường Sinh Doanh gia, lưu lại một trang chiến tính, từng quét ngang cùng thế hệ tại ba ngàn đạo vực, ngay cả truyền nhân Cố gia lúc đó cũng không địch lại.

Sau đó xông pha đế lộ, chinh chiến bốn phương tám hướng, tám ngàn năm thành đế, chấn động một thời.

Cố Trường Sinh cũng không ngờ mình lại nhìn thấy mộ kẻ địch sinh tử của ông ấy ở chỗ này.

"Thảo nào lại lan tràn cảm xúc này..." Cố Trường Sinh đang suy nghĩ.

Bỗng nhiên, có một nấm mồ cao lớn vỡ ra, trong đó có một cỗ hắc khí hiển hiện, ngay sau đó khối mộ bia kia lập tức nổ tung, khí tức kinh khủng của Chuẩn Đế tràn ngập, mang theo đạo đạo hào quang, quét sạch bốn phương tám hướng.

"Cái gì! ?"

"Phát sinh dị biến sao?"

Rất nhiều tu sĩ tiến tới nơi đó đều khiếp sợ, lộ ra vẻ kinh hãi, sau đó vội vàng tránh lui.

Hắc khí cuồn cuộn, vô cùng kinh người.

Một bộ thi thể không đầu, chìm nổi ở trong đó, chiếu rọi tại tinh không.

Một thân chiến giáp màu đen, vết rỉ loang lổ, rất cổ lão, không thuộc về niên đại này, ngực có quyền động kinh người, thậm chí huyết dịch chưa từng ngưng kết, từng bị địch thủ đánh chết.

"Đất về với đất, bụi về với bụi, đã chết rồi, cần gì lưu niệm?" Lúc này, thân ảnh của lão nhân trông thủ mộ khẽ động, cầm trong tay một chiếc cổ đăng thanh đồng, hơi lắc một cái, có hỏa quang chiếu rọi, giống như có tăng lữ đang ngâm tụng cổ kinh, độ hóa vong linh...

"Đây là lão nhân thủ mộ ở đây?" Rất nhiều người lộ ra vẻ chấn kinh, không ngờ lão nhân lưng còng kia lại cường đại như thế.

Bên trong tinh không, theo thời gian dần trôi qua, đạo thi thể không đầu kia trở lại ngôi mộ, thậm chí vết rạn mặt ngoài cũng nhanh chóng khép lại, giống như thời gian đảo lưu.

"Cút đi!"

Đúng lúc này, phía sau Cố Trường Sinh có thiết kỵ chấn tinh không, thanh thế kinh khủng truyền đến.

Bốn kỵ song hành, mặc bảo giáp màu đen, nhấp nháy sắc bén, kim loại tỏa ra lãnh quang, giống như sơn hải hồng lưu nghiền ép tới.

Những toạ kỵ này đều là sinh vật dị chủng thuần huyết hiếm thấy Tiên Cổ, mỗi một đầu đều là thế gian ít có, như Tỳ Hưu dị thú, Hoàng Kim Thần Ngưu... Thậm chí cùng cảnh giới, có thể tuỳ tiện nghiền ép thiên kiêu.

"Tê! Đây là bốn người trong Diêm gia chín kỵ!"

"Vậy mà bọn họ cũng tới nơi này!"

Có tu sĩ hoảng sợ nói, nhận ra thân phận của bốn người này, không khỏi hít một ngụm khí ạnh, đôi mắt trợn to, giọng nói phát run.

Đây là thiên kiêu chí cường trong thành thứ ba lăm, từ kỷ nguyên cổ lão đã phong ấn lại, chín người kiệt ngạo bất tuần, lại vô cùng đoàn kết, đều có thiên phú thần thông kinh khủng.

Hơn nữa, kinh khủng nhất là chín người đều có tên trên bảng Chuẩn Đế, thực lực ngập trời, một khi xuất hành, nhiều người kết bạn, không người dám tranh phong với bọn họ.

"Tên gia hỏa này, vậy mà lại đứng ngăn trước mặt Diêm gia, thật sự không may."

"Nếu trong lòng sợ hãi, tuyệt đối sẽ nhường đường, nếu đạo tâm bất ổn, sau này sẽ sinh ác mộng."

"Nếu không nhường đường, tuyệt đối chỉ có một con đường chết."

"Chín huynh đệ Diêm gia này thường xuyên làm như vậy trên đế lộ, rất nhiều thiên kiêu không có biện pháp, hoặc là kiên trì ngăn cản, hoặc là nhường đường. Cho dù lựa chọn thế nào, đạo tâm đều tổn hao nhiều, thậm chí có khả năng chết." Rất nhiều tu sĩ không nhịn được nghị luận.

Có chút tiếc hận với thân ảnh áo trắng đứng trước tấm bia đá kia, đương nhiên cũng có người cười trên nỗi đau của người khác, chuẩn bị xem kịch.

Thiết kỵ mãnh liệt mà đến, Cố Trường Sinh vừa vặn đứng ở phía trước, ánh mắt bình thản, giống như không nghe thấy.

"Còn chưa cút sao?"

"Không chút, vậy liền chết!"

Một người trong Diêm gia bốn kỵ lộ ra ánh mắt lạnh lùng, mãnh liệt như biển, kiệt ngạo bất tuần, một cây trường thương đen như mực xuất hiện, phù văn bùng lên, đâm về phía Cố Trường Sinh, muốn đóng đinh hắn ở đó.

Một thương này, có thể tuỳ tiện trấn sát Vô Thượng Thiên Tôn!

"Đúng là cuồng vọng." Thấy thế, vẻ mặt Cố Trường Sinh bình thản, trong mắt lại có một vệt lãnh ý.

Hắn nhấc bàn tay đón đỡ, đường vân hiển hiện, vô cùng bình đạm, không có bất kỳ chiêu thức hoa lệ gì.

Một chưởng này, phóng đại trên không trung, như cối xay diệt thế, tràn ngập khí thế kinh khủng khí!

Ầm!

Sau một khắc, trường thương bị đánh rách tả tơi, quy tắc chi lực cùng nhau sụp đổ, lực lượng kinh khủng phản chấn, như một phương vũ trụ nghiền ép xuống.

Phốc một tiếng!

Huyết hoa phun ra nở rộ, đồng thời có tiếng nứt xương vang lên.

Tiếp theo, dưới một chưởng này, người ngồi trên tọa kị vừa xuất thủ kia bị đánh nổ nửa người, lộ ra xương trắng, vô cùng khiếp người.

Tất cả mọi người đều vô cùng kinh hãi, cũng mở to hai mắt, giống như nhìn thấy chuyện không thể tưởng tượng được.

"Cái này sao có thể..." Người vừa lên tiếng trợn to mắt, con ngươi như sắp rơi ra ngoài.

Chương 469: Uy Thế Vô Địch Của Cố Trường Sinh, Liên Tiếp Giết Bốn Chuẩn Đế Diêm Gia

Bàn tay màu vàng lượn lờ phù văn, ẩn chứa quy tắc kinh khủng, trong khoảnh khắc rơi xuống, trường thương đen như mực dùng chất liệu đặc biệt chế tạo thành kia liền phát ra tiếng răng rắc đứt gãy.

Sau một khắc, trực tiếp nổ tung thành mảnh vỡ.

Lực phản chấn đáng sợ theo thân thương mà đi, đánh bay bóng người xuất thủ ra ngoài.

Cánh tay cầm thương và nửa người hoàn toàn nổ tung, máu me đầm đìa.

Một màn này rất có tính chấn động, tất cả mọi người hít một ngụm khí lạnh, vô cùng kinh hãi, con mắt trợn trừng.

Hoàn toàn không giống dự liệu của bọn họ, một chưởng của nam tử áo trắng này vỗ xuống, trực tiếp đánh một trong bốn kị của Diêm gia thành dạng này?

Tất cả mọi người miệng lưỡi phát khô, cảm giác tê cả da đầu.

Diêm gia chín kỵ, mỗi người đều là thiên kiêu chí cường nổi danh

trên bảng Chuẩn Đế, mặc dù xếp hạng khá gần sau, nhưng thực lực cũng rất kinh khủng.

Nhưng bây giờ, nam tử áo trắng này lại có thể đánh một người trong số chín người kia thành như vậy?

"Rốt cuộc nam tử mặc áo trắng này là ai?" Trên chiến trường Chuẩn Đế vỡ vụn, rất nhiều tu sĩ đều bị hấp dẫn lực chú ý, rất chấn kinh.

Diêm gia chín vị huynh đệ, trên Nguyên Thủy Chi Lộ này, căn bản không ai có can đảm trêu chọc tranh phong.

Bởi vì bọn họ là một mạch liền cành, nếu cùng giao thủ, sẽ không cho đối thủ cơ hội công bằng gì.

Mặc dù biệt khuất, nhưng rất nhiều người nhìn thấy bọn họ, phản ứng đầu tiên, chính là đi đường vòng rời đi.

Chín người cùng xuất thủ, ngay cả thiêu kiêu chí cường đứng phía trước bảng Chuẩn Đế cũng phải biến sắc.

Hiện nay nhìn thấy bốn huynh đệ này kinh ngạc, rất nhiều người đều hưng phấn, thậm chí có chút kích động.

Cũng có rất nhiều người nhìn Cố Trường Sinh, cảm giác toàn thân nam tử mặc áo trắng này như có sương mù bao phủ, rất mơ hồ, khí chất rất đặc biệt, khiến người ta nhìn không thấu.

Ít nhất cũng có chiến lực cấp Chuẩn Đế.

Lão nhân thủ mộ thấy vậy, mắt lộ ra dị sắc nhìn Diêm gia bốn kỵ, lúc này mới gật đầu, giống như không hề bất ngờ với thực lực của Cố Trường Sinh.

Nhưng.

Ông ta vẫn đang suy tư phỏng đoán lai lịch chân chính của Cố Trường Sinh, đối chiếu với tất cả thiêu kiêu nổi danh gần đây trên đế lộ.

Trước tấm bia đá to lớn, Cố Trường Sinh thu bàn tay, áo trắng

phần phật, đứng chắp tay, vẻ mặt không gợn sóng, "Ta ngược lại muốn xem, hôm nay là ai chết."

Đế lộ chi tranh, chú định lấy máu xương làm nền.

Đừng nói đến lúc này Cố Trường Sinh đã động sát khí, đang êm đẹp bị người quát lớn không nói, còn muốn lấy mạng của hắn.

Tại ba ngàn đạo vực, không có ai dám làm như thế với hắn.

Nói cho cùng, vẫn tại bản thân không có lực uy hiếp cường đại, còn chưa giết đủ nhiều thiên kiêu, khó mà chấn nhiếp đám đạo chích này.

Bốn huynh đệ này nổi danh trên bảng Chuẩn Đế, nhưng trong mắt Cố Trường Sinh, chính là một đám đạo chích.

Tất cả mọi người bị giọng nói đạm mạc của hắn dọa cho chảy mồ hôi lạnh, ướt sũng cả người.

Lời này, có ý sát phạt thật lớn a!

"Lục ca!"

Người bị nổ tung nửa người, sắc mặt vô cùng trắng bệch, vội vàng kêu thảm, cầu viện ca ca mình, không còn chút cường thế và lãnh khốc như vừa rồi.

Nói xong, hắn ta ném một viên thánh dược vào trong miệng, muốn phục hồi thân thể.

Nhưng lại hoảng sợ phát hiện, có khí tức màu đen quỷ dị đang lan tràn trong xương cốt và huyết dịch hắn ta, ngăn cản vết thương khép lại, đồng thời có lực lượng xâm nhiễm kinh khủng, khiến tất cả thần thông thuật pháp mất đi hiệu lực.

"Đây là thứ gì?" Hắn ta rất hoảng sợ, chưa từng nhìn thấy loại vật chất này.

"Ngươi đả thương Cửu đệ ta." Trong bốn huynh đệ Diêm gia, người cầm đầu lạnh lùng nói, tên là Diêm Lục.

Hắn ta ngồi ngay ngắn trên một đầu sói cổ màu trắng bạc, nửa người trên trần trụi, con ngươi còn óng ánh lóa mắt hơn thần đăng, da thịt màu đồng, như thần kim đúc thành, phát ra lực lượng kinh khủng.

Khí huyết của hắn ta rất khủng bố, che đậy bầu trời, cuồn cuộn mà lên.

Tu vi Chuẩn Đế trung kỳ, khiến rất nhiều tu sĩ biến sắc, không dám đến gần.

Đầu sói cổ màu trắng bạc kia là di chủng Hoang Cổ, Chuẩn Đế cảnh sơ kỳ, có thể nuốt trăng, có được huyết mạch của Thần Linh.

Vừa rồi, mặc dù hắn ta cũng kinh ngạc một chút, nhưng nghĩ đến Cửu đệ mình mới vừa đột phá không lâu, tu vi chưa vững chắc, cũng không am hiểu nhục thân, lúc xuất thủ cũng không dùng toàn lực.

Có kết quả này, cũng nằm trong dự liệu.

Mà hiển nhiên, đối phương có ưu thế rất lớn, nhục thân cực kì cường đại.

Nhưng tu vi, chưa tới Chuẩn Đế!

"Là hắn muốn chết."

"Nhưng vừa rồi không chết, cũng coi như mạng lớn."

Cố Trường Sinh hời hợt nói, mặc dù đối phương dùng uy áp Chuẩn Đế trấn áp hắn, nhưng bây giờ hắn cũng không sợ, không có chút cảm giác nào.

Đây là do nhục thân hắn cường đại, cho dù tu vi của đối phương cao hơn hắn nhiều, hắn vẫn không bị ảnh hưởng nửa phần.

"Nếu đây chính là lực lượng của ngươi, vậy thì ngươi đừng hối hận." Diêm Lục lạnh lùng nói.

Cố Trường Sinh nhìn hắn ta, bình tĩnh nói, "Đế lộ chôn xuống vô số xương cốt, cũng bởi vì có rất nhiều người ngu xuẩn như các ngươi

vậy."

"Cuồng vọng, lời này do chính ngươi nói đấy." Hai người còn lại của Diêm gia cũng là Chuẩn Đế, nhưng chỉ là sơ kỳ, bây giờ cùng nhau quát lớn, ánh mắt mang theo lãnh ý, hận không thể cùng xuất thủ trấn sát Cố Trường Sinh.

Cho tới bây giờ đều là bọn họ kiệt ngạo khó thuần, nhưng hôm nay, bọn họ lại gặp người cuồng vọng hơn.

Tất cả mọi người chấn kinh, tuyệt đối không ngờ người này lại mạnh như thế, một người trực diện bốn người Diêm gia, còn dám kiên cường bình thản như thế.

Thật sự có lực lượng sao?

Hay là không sợ chết?

Diêm Cửu, là người có thực lực yếu nhất trong chín huynh đệ Diêm gia.

Ca ca của hắn ta, chính là người này còn mạnh hơn người kia.

"Nói nhảm nhiều quá." Cố Trường Sinh xuất thủ, lười nói nhiều với bọn họ, bọn họ muốn chết, thành toàn bọn họ là được.

Oanh!

Tất cả mọi người cảm thấy lực lượng khí huyết vô cùng kinh khủng, sao trời xung quanh đều đang run rẩy, rung động như muốn rơi xuống, giống như vạn đầu Man Long thức tỉnh.

Cố Trường Sinh không còn vẻ mờ mịt lạnh nhạt nữa, đánh một chưởng về phía trước, giống như ngàn tỉ lớp hỗn độn thủy triều ẩn chứa trong một chưởng này.

Hư không sắp bị đánh nổ!

Ngàn vạn đạo thần hà, nở rộ trong bàn tay hắn.

Nếu không phải mảnh vỡ chiến trường Chuẩn Đế có khắc lục các trận văn cổ lão, thì nơi này tuyệt đối đã nổ tung thành bột mịn,

không thể thừa nhận loại lực lượng này.

"Chỉ sợ nhục thân của tên gia hỏa này không đơn giản như vừa rồi, thảo nào dám hành động như vậy..." Các tu sĩ khác rung động, cảm giác hãi hùng khiếp vía.

Chương 470: Uy Thế Vô Địch Của Cố Trường Sinh, Liên Tiếp Giết Bốn Chuẩn Đế Diêm Gia (2)

"Muốn chết!"

Diêm Lục phẫn nộ, không ngờ tên gia hỏa dám động thủ trước, hơn nữa còn tùy ý như thế, muốn đánh về phía đầu hắn ta, thậm chí không sử dụng bất kỳ thần thông nào.

Đây không phải khinh thị, thì là cái gì?

"Lấy đạo kiếm chém hắn!"

Hắn ta há miệng kêu lên, một đạo kiếm quang màu vàng vô cùng sáng chói bay ra ngoài, lập tức xuyên qua thời không, chặt đứt quy tắc và trật tự.

Đây là Chuẩn Đế khí của hắn ta, đồng thời cũng là thiên phú thần thông, tế luyện cả đời, dung hợp với nguyên thần thôi động!

Đồng thời hắn ta còn tu luyện tiên pháp hạch tâm độc môn, nghe nói do một vị Kiếm Tiên lưu lại, uy lực tuyệt luân, một khi xuất thủ nhất định chém rơi, mọi việc đều thuận lợi!

Diêm Lục muốn một kích liền chém đầu đối phương xuống, chấn nhiếp những người còn lại.

Cho nên trực tiếp vận dụng thủ đoạn chí cường.

"Đây chính là chiêu thức thành danh của Diêm Lục sao? Đã có không ít Chuẩn Đế chết dưới một kiếm này a!" Không ít tu sĩ tim đập nhanh, nguyên thần rung động, không nhịn được phát lạnh.

"Có chút thủ đoạn này thoii sao?" Cố Trường Sinh đón gió mà đứng, áo trắng bay lên, đôi mắt thâm thúy u tĩnh.

Khi đạo kiếm quang màu vàng này sắp hạ xuống, tay hắn khẽ

động, bắt giữ vết tích của nó, hóa bàn tay thành kiếm.

Tất cả quang hoa thu liễm, hoặc nói là hai ngón tay hắn chập lại làm kiếm.

"Bành, bành, bành..."

Đạo kiếm quang kia phát ra âm thanh va chạm ầm ầm trong hư không.

Ngay sau đó, ngón tay Cố Trường Sinh lần nữa có cự lực bộc phát, đó là hỗn độn chi ý, hiện lên trên mỗi tế bào.

Rắc một tiếng, đạo kiếm quang màu vàng kia vỡ tan, sau đó nổ thành bột mịn đầy trời.

Nguyên thần của Diêm Lục bị thương, lập tức phun ra một ngụm tiên huyết, sắc mặt trắng bệch, vô cùng hãi nhiên.

Cái gì! ?

Tại sao nhục thân của một người có thể kinh khủng đến tình trạng này?

Bao gồm đám huynh đệ của hắn ta, tất cả mọi người đều kinh hãi.

"Không tốt, ta không phải đối thủ của tên gia hỏa này, nhục thân của hắn đã siêu việt Chuẩn Đế cấp."

"Cùng nhau xuất thủ đi!"

Diêm Lục phản ứng lại, vội vàng hô lớn, vẻ mặt vô cùng trắng bệch và hối hận.

Vừa rồi giao chiến, hắn ta liền cảm nhận được đạo kiếm của mình nứt ra, sau đó quả nhiên không tiếp nhận được, trực tiếp vỡ toang.

Hắn ta tuyệt đối không ngờ, đối thủ lại cường đại như vậy, hôm nay bọn họ đã đụng phải thiết bản.

Nhưng bây giờ hối hận đã vô dụng.

Nghe vậy, hai người khác từ trong khiếp sợ tỉnh lại, cũng vội vàng

xuất thủ, không dám giữ lại, thi triển tu vi Chuẩn Đế sơ kỳ, uy thế ngập trời.

"Các ngươi chịu đựng!"

Nhân cơ hội này, Diêm Lục muốn rời đi theo đường cũ, đi gọi các huynh đệ còn lại đến đây nghĩ cách cứu viện.

Nhưng trên người Cố Trường Sinh có hỗn độn khí chảy xuôi, đó là thiên phú Vạn Pháp Bất Xâm, công phạt của bọn họ không có bất cứ tác dụng gì.

Vẻ mặt Cố Trường Sinh rất đạm mạc, hắn đánh ra một chưởng bao trùm xuống, không hề lưu tình, phốc một tiếng, trấn ba vị huynh đệ Diêm gia thành huyết vụ.

Bất kỳ thủ đoạn chống cự nào, cũng không có tác dụng.

"Ngươi không trốn được đâu, ai đến cũng không thể cứu ngươi được."

Sau đó, Cố Trường Sinh lạnh nhạt nói, cất bước đi trong tinh không, tốc độ cực nhanh đuổi theo Diêm Lục.

Kiếm gãy Đại La xuất hiện, kiếm quang ngút trời, chém xuống vạn trượng kiếm khí, Trảm Tiên kiếm Quang hiển hiện, xuyên qua tất cả, phù một tiếng, đầu lâu bay ra, máu Chuẩn Đế vẩy xuống tinh không!

Kiếm khí vạn trượng xuyên qua tinh vũ, ầm ầm nghiền ép qua, lớn như sơn mạch.

Diêm Lục lập tức thi triển pháp thân của Chuẩn Đế, chém giết trong tinh không, đầu người bay lên, nguyên thần cũng không kịp đào thoát, phơi thây ngoài vũ trụ.

Đây là một màn mang tính vô cùng chấn động.

Thân ảnh áo trắng kia cất bước đi trong tinh không, quay về chỗ cũ, thân thể thon dài thẳng tắp, vẻ mặt đạm mạc, ung dung không vội, tiên khí lượn lờ, như là trích tiên.

Thậm chí còn không quay đầu lại xem.

Vô cùng tự tin với thực lực của mình.

Ba vị huynh đệ Chuẩn Đế sơ kì của Diêm gia bị một chưởng vỗ chết, hóa thành một đoàn huyết vụ, chết đến mức không thể chết lại.

Bốn phía tinh không hoàn toàn tĩnh mịch, tất cả mọi người trợn to mắt, thần hồn run rẩy.

Sau đó, vang lên âm thanh nuốt nước bọt, phá vỡ mảnh yên tĩnh này.

"Tê!"

"Bốn huynh đệ này của Diêm gia đá trúng thiết bản rồi! Không hề có sức chống cự, đều bị trấn sát bên ngoài tinh không, tọa kỵ cũng khó thoát khỏi cái chết!" Một vị thiên kiêu cổ lão kỷ nguyên không nhịn được kích động nói, giọng nói đang phát run.

Bởi vì hắn ta cũng từng vị mấy huynh đệ cuồng vọng kiệt ngạo của Diêm gia bắt nạt.

Vừa rồi, hắn ta luôn tưởng tượng đám người kia sẽ bị nam tử áo trắng thần bí này giáo huấn một lần.

Nhưng tuyệt đối không ngờ, bốn huynh đệ này không chỉ bị giáo huấn một trận, còn bị trấn sát tại đây.

Cường thế và quả quyết.

Khiến lòng người rung động, sau đó sợ hãi!

Một màn này, khiến hắn ta nhiệt huyết dâng trào, kích động không thôi.

"Nam tử áo trắng này quá mạnh, rốt cuộc là yêu nghiệt phương nào, rõ ràng tu vi không đến Chuẩn Đế, lại cường thế trấn sát bốn người!"

"Đúng là không thể tưởng tượng nổi, yêu nghiệt quái thai như vậy,

làm sao lại không ai biết rõ lai lịch, chẳng lẽ là đột nhiên xuất hiện?"

Tất cả mọi người không ngờ được nam tử mặc áo trắng này này lại đáng sợ mạnh mẽ như vậy, rõ ràng tu vi khí tức cũng không cường đại, nhưng chiến lực lại dữ dội kinh khủng.

Trên bàn tay trắng nõn thon dài kia quấn quanh từng tia từng sợi hỗn độn khí, một chưởng vỗ xuống, lại ẩn chứa lực lượng kinh khủng như muốn chấn khai vũ trụ.

Lúc này, tất cả tu sĩ trong khu mộ Chuẩn Đế này đều sôi trào, không ai ngờ được chuyện sẽ xảy ra như vậy.

"Xảy ra chuyện lớn, Diêm gia cửu kỵ, hôm nay có bốn người chết ở chỗ này, chuyện này chắc chắn sẽ tạo thành oanh động kinh khủng, bất luận là ai, đều sẽ bị năm người kia truy sát. "

"Dù sao chín người bọn họ một mạch liền cành, cừu hận ngập trời như vậy, không chết không thôi a!"

Chương 471: Thân Phận, Đám Người Rung Động, Và Cảnh Khó Tìm Thấy Người Địch Lại Một Chưởng

Sau khi rất nhiều người kích động, liền tỉnh táo lại, cảm thấy nam tử áo trắng tuy mạnh, nhưng chưa chắc đã là đối thủ của năm người khác.

Bởi vì bất luận người nào trong năm người kia đều cường đại hơn đám tu sĩ ở đây, thậm chí Diêm gia lão đại còn có tu vi Chuẩn Đế đỉnh phong!

Cho dù mấy thiên kiêu cự đầu ở mấy thành cuối trên Nguyên Thủy Chi Lộ đều nể hắn ta mấy phần.

Có thể đoán được, tiếp theo sẽ có một trận động đất, bốn tên thiêu kiêu trên bảng Chuẩn Đế vẫn lạc ở đây, cho dù ai nghe được, đều sẽ rung động, tê cả da đầu.

Nguyên Thủy Chi Lộ quá khốc liệt.

Thiên kiêu chôn xương, cường hoành như Diêm gia cửu kỵ, có thể quét ngang một phương, kết quả lại đẫm máu tại đây.

Tất cả mọi người vẫn đang rung động, thật lâu không bình tĩnh được.

"Đạo huynh, đoán chừng tiếp theo ngươi sẽ gặp phải tập sát khó mà tưởng tượng được, Diêm gia chín huynh đệ, mấy vị còn lại kia đều không phải đèn đã cạn dầu."

"Nửa năm trước, Diêm gia lão đại từng giết một tên thiêu kiêu Chuẩn Đế đỉnh phong, bây giờ xếp tại vị trí bốn mươi bảy trên bảng Chuẩn Đế."

Đúng lúc này, một tu sĩ thanh tú mặc kiểu văn sĩ, tay cầm quạt lông, đi đến bên cạnh Cố Trường Sinh, dưới chân đạo văn xen lẫn, môi hồng răng trắng, đôi mắt sáng ngời, lấp lóe dị sắc nói.

Phía sau nàng còn có một tiểu nha hoàn mặc áo xanh đi theo, thở gấp nói, "Tiểu thư, ngươi đừng chạy nhanh như vậy..."

"Ngươi gọi cái gì?" Tu sĩ trừng tiểu nha hoàn áo xanh một cái.

"Ta sai rồi, xin lỗi tiểu... Công tử." Nha hoàn mặc áo xanh vội vàng nói, dáng vẻ rất ủy khuất.

Cố Trường Sinh gật đầu nói, "Đa tạ đạo hữu thông báo."

"Ngươi không lo lắng sao?" Tên tu sĩ này nghiêng đầu, cười hì hì hỏi, không hề giống các tu sĩ còn lại, kính sợ Cố Trường Sinh.

"Mặc dù nhục thân của ngươi rất mạnh, nhưng mấy vị huynh đệ còn lại của Diêm gia liên thủ với nhau, thậm chí có thể chiến với Đế cấp, mỗi người đều là dạng người có thù tất báo, mấy tên phía sau liên thủ còn mạnh hơn. Bọn họ sẽ không dễ dàng bỏ qua cho ngươi đâu."

Nàng nhìn Cố Trường Sinh, nhưng không nhìn thấy tâm tình hắn chập chờn, quá bình thản thong dong.

Nếu như không phải có tự tin rất lớn với thực lực của bản thân... Nàng không nghĩ ra còn khả năng nào nữa.

"Không lo lắng." Cố Trường Sinh lắc đầu, ánh mắt rất bình thản.

Chinh chiến Đế lộ, nhất định trải qua chém giết máu xương, chỉ là mấy tên Chuẩn Đế, hắn cần gì phải để ý.

"Ta tên là Lục La, không biết nên xưng hô với công tử thế nào?" Nghe vậy, vẻ mặt nữ tử này càng thêm hiếu kì, dò hỏi.

Nhưng nàng nghĩ rằng hỏi như vậy cũng quá mạo muội, sau đó lắc đầu cười nói, "Công tử không tiện nói cũng không sao, nếu ta không đoán sai, hiện tại năm người còn lại của Diêm gia đã biết chuyện bốn vị huynh đệ của bọn họ bị giết rồi."

Cố Trường Sinh cũng không thèm để ý, tùy ý nói, "Nếu bọn họ muốn chết, ta sẽ đưa bọn họ lên đường."

Đúng lúc này, thân ảnh của lão nhân thủ mộ lại lần nữa xuất hiện bên cạnh Cố Trường Sinh, trong ánh mắt đều là sợ hãi, nói, "Lão phu ánh mắt vụng về, trước đó không nhận ra được."

Ông ta lại nhìn đầu cá đen nhỏ đang ngu ngơ ngủ say trên đầu vai Cố Trường Sinh, cảm thán nói, "Thì ra dáng vẻ ngày thường của Côn Bằng lại như vậy, đúng là đại khai nhãn giới."

Nghe vậy, tất cả mọi người lần nữa giật mình, tu vi của lão nhân thủ mộ này sâu không lường được, nếu không cũng không có khả năng tuỳ tiện trấn áp một vị cổ thi biến dị kỷ nguyên viễn cổ trở về.

Nhưng bây giờ ông ta lại nói như vậy?

Có ý gì?

Dáng vẻ bình thường của Côn Bằng?

Chẳng lẽ đầu cá đen nhỏ nhìn như bình thường không có gì lạ trên đầu vai nam tử áo trắng này chính là Côn Bằng trong truyền thuyết?

Ánh mắt của tất cả mọi người cũng không nhịn được nhìn sang, mang theo nghi hoặc và không hiểu.

Trong lòng nữ tử tên là Lục La cũng chấn động, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, không dám tin nhìn về phía Cố Trường Sinh.

"Côn Bằng, chẳng lẽ.."

Lúc này, lão nhân thủ mộ lần nữa cười một tiếng, nói, "Lời đồn không sai a, trách không được công tử lại có khí phách vô địch như vậy, thì ra công tử chính là vị đại nhân trẻ tuổi kia. Nhục thân Hỗn Độn Thể đúng là kinh khủng đến không thể tưởng tượng nổi, lúc này mới là Đại Thiên Tôn cảnh, đã có thể quét ngang một đám Chuẩn Đế."

"Hiện tại lão phu vô cùng chờ mong một ngày công tử thành tựu Chuẩn Đế, nói không chừng đế lộ này, thật có khả năng bị đánh sập a."

Ông ta nói rất tự nhiên, mang theo sợ hãi thán phục chi ý.

Dù sao ông ta đã nhìn thấy vô số thiên kiêu, thậm chí là người đã thành tựu Chân Tiên, tài tình kinh diễm vạn cổ.

Nhưng chưa gặp bất cứ kẻ nào tại Đại Thiên Tôn cảnh, lại hiện ra chiến lực khủng bố như thế.

Đây cũng không phải vấn đề thiên tư.

Càng đi về phía sau, độ khó giữa các cảnh giới tăng lên đâu chỉ gấp bội, đối với một tu sĩ bình thường, có lẽ cả đời cũng khó có thể đột phá một tiểu cảnh giới.

Đừng nói đến người như Cố Trường Sinh, vượt qua đẳng đẳng ba đại cảnh giới, quả nhiên là vang dội cổ kim!

Cố Trường Sinh nghe vậy sững sờ, không nghĩ tới lão nhân thủ mộ này lại đánh giá hắn như vậy, sau đó lạnh nhạt cười nói, "Tiền bối quá khen rồi."

"Công tử thật sự là vị kia! Quét ngang ba ngàn đạo vực, cùng thế hệ khó tìm thấy người địch lại một chưởng!"

Giờ phút này Lục La cũng kinh hỉ nói, trong mắt đều là dị sắc, vẻ mặt còn chấn động, mừng rỡ hơn vừa rồi mấy phần.

Không thể nghi ngờ, lời này của lão nhân thủ mộ giống một ngôi sao băng nhập vào biển sâu, nhấc lên sóng lớn kinh thiên.

Giờ phút này trên mặt tất cả tu sĩ xung quanh đều hiện lên vẻ kinh sợ và tiếng hít khí lạnh, lần nữa bị chấn động đến.

Gần đây, trên Nguyên Thủy Chi Lộ, người gây xôn xao nhất chính là truyền nhân Cố gia, liên hệ với người này!

Giờ khắc này, bọn họ chỉ cảm thấy toàn thân run rẩy, tê cả da đầu.

Bọn họ biết rõ Cố Trường Sinh chưa tới Chuẩn Đế cảnh, nhưng đoán cũng không chênh lệch nhiều.

Nhưng tuyệt đối không nghĩ tới chỉ là Đại Thiên Tôn cảnh

Nếu hắn đột phá đến Chuẩn Đế, sẽ là cảnh tượng gì?

Một tay quét ngang ba ngàn đế?

Cường đại đến mức không cách nào phỏng đoán được!

Nghĩ đến đây, tâm thần tất cả mọi người khuấy động, nhiệt huyết dâng trào, ánh mắt nhìn về phía Cố Trường Sinh đều là sùng bái.

"Đoán chừng mấy huynh đệ Diêm gia cũng không nghĩ tới kẻ địch lại là truyền nhân Cố gia đi!"

"Trận chiến này, tuyệt đối là trận chiến nổi bật trên đế lộ, sẽ nhấc lên địa chấn kinh khủng!"

Chương 472: Đạo Tiên Khí Thứ Bảy, Thứ Tám Hiển Hóa, Thiên Tư Siêu Việt Tiên Đế, Ước Chiến Vạn Chúng Chú Mục

Trong mắt Lục La đều là dị sắc, nàng đến từ một phương chân giới cổ lão, thiên tư kinh khủng, nhưng tự nhận mình còn lâu mới là

đối thủ của Cố Trường Sinh.

Thiên kiêu cổ lão khác có tu vi cao sâu, là bởi vì thời gian tu luyện lâu hơn thiên kiêu đương thời rất nhiều.

Nhưng đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy một tên thiên kiêu đương thời có thể uy hiếp được bọn họ!

Sau đó, Cố Trường Sinh không quan tâm đám người đang sợ hãi thán phục, thân ảnh rơi xuống, bắt đầu đi lại gần Chuẩn Đế mộ.

Hắn đi qua từng tấm bia đá, cảm ngộ vô thượng khí thế và chiến ý ngập trời của từng vị thiêu kiêu chí cường lưu lại.

Không thể không nói, ngay cả hắn cũng cảm nhận được khí thế kinh người.

Đây là chiến ý bất khuất, giống như có thể xuyên qua bầu trời.

"Trăm cấm Thánh thể..."

"Truyền nhân của Thái Hư Thần Tộc...",

"Thương Thiên thần huyết..."

...

Đi qua từng tấm bia đá, trên đầu vai trái của Cố Trường Sinh có một đám lửa nhảy ra, chính là Hỗn Độn Chân Hỏa.

Từng sợi hỏa quang dừng trên mỗi tấm bia đá mấy khắc, giống như một cái gương nhỏ, quang hoa sáng chói lấp lóe.

"Đang chiếu rọi pháp của bọn họ sao?"

"Đi theo con đường vô địch đệ nhất pháp...",

Lúc này, Cố Trường Sinh khẽ nói, trong đầu có ngàn vạn pháp đang xuất hiện, giống như một chiếc lò nung lớn, muốn dung luyện tất cả pháp.

Loáng thoáng, giống như phía sau hắn có âm thanh dòng sông vang lên.

Đây là một dòng sông thời gian!

Thời gian đại đạo nở rộ đại đạo chi hoa, đang dựng dục một người tí hon mơ hồ.

Đúng lúc này, người tí hon này mở mắt, chân đạp hỗn độn khí, có đường vân thời gian xen lẫn, xông vào con sông này, không có tiếng giết ngập trời, khí huyết che đậy một phương chiến trường kinh khủng!

Lạc ấn của thiêu kiêu chí cường đã từng tồn tại, vượt qua dòng sông thời gian, chém giết với người tí hon Cố Trường Sinh, thanh thế ngập trời, giống như đang xảy ra trước mặt.

Đại đạo chi hoa, mơ hồ có hai đạo bóng người hiển hiện, đang thai nghén khí tức quá khứ và tương lai.

Trong lòng Cố Trường Sinh hiểu ra, cảm giác tại thời khắc này, nguyên thần của mình trở nên càng thông thấu.

Hắn lâm vào trạng thái lĩnh ngộ.

Từng đạo hào quang xen lẫn, tiên vụ vô cùng nồng đậm, giống như muốn lập tức thành tiên!

"Quy tắc thời gian, thì ra là như thế!"

Giờ khắc này, thiên phú cổ kim không ai sánh bằng của Cố Trường Sinh lần nữa hiển hóa sự kinh khủng của nó.

Bên cạnh hắn, bắt đầu có đạo tiên khí thứ bảy, thứ tám hiển hiện.

Hiển hóa xong, khí tức tương lai mơ hồ.

Đạo tiên khí kia đã bắt đầu nở rộ đại đạo chi hoa, lúc này cùng cộng minh, hà thụy xen lẫn, bao phủ Cố Trường Sinh.

"Cái này..."

"Tê!"

Lúc đầu trên mặt lão nhân thủ mộ mang ý cười, đứng phía sau

lẳng lặng nhìn Cố Trường Sinh.

Nhưng lúc này bỗng nhiên trừng lớn mắt, như muốn rơi ra, hít vào mấy ngụm khí lạnh, thậm chí còn vuốt mắt mình.

Ông ta không thể tin được một màn trước mắt.

"Lại hiển hiện tám đạo tiên khí, đây rốt cuộc là yêu nghiệt gì, trong ghi chép thời kì chưa thành đạo của Tiên Đế, cũng mới có sáu đạo a!"

"Hay là lão phu hoa mắt? Chuyện này sao có thể!" Da đầu ông ta như muốn nổ tung, cả người cũng run rẩy.

"Chẳng lẽ là thiên tư siêu việt Tiên Đế..." Đến giọng nói của lão nhân thủ mộ cũng run rẩy, ông ta đã không biết nên dùng ngôn ngữ nào để hình dung tâm trạng của bản thân vào giờ phút này.

Tiên Đế!

Trong vô số kỉ nguyên của Tiên Vực, đây là người mạnh nhất đã biết, thậm chí có thể trấn áp thiên đạo, lúc giao thủ, dòng sông thời gian biến mất, không dám hiển hiện.

Nhất niệm tự lập một phương vũ trụ chí cường!

Nhất niệm sinh, thì chúng sinh sinh!

Nhất niệm tử, thì chúng sinh tử!

Chẳng lẽ Cố Trường Sinh có thiên tư siêu việt Tiên Đế?

Cả người ông ta ngây ngốc, tâm cảnh ổn định vô số tuế nguyệt đã sinh ra sóng lớn ngập trời, không cách nào bình tĩnh được.

Ngay lúc đó, trên Nguyên Thủy Chi Lộ.

Một tòa cổ thành đại khí mênh mông chảy xuôi khí tức bất hủ.

Bỗng nhiên có tinh huy tận trời dâng lên, ngay sau đó năm đạo khí huyết ngập trời xuyên qua tinh vũ, giống như sơn mạch, vô cùng thô to.

Cảnh tượng doạ người, dẫn phát bốn phương tám hướng chấn kinh.

"Dám giết huynh đệ của ta, thù này không đội trời chung!"

"Không chết không thôi!"

Năm giọng nói ẩn chứa vô cùng phẫn nộ, vang vọng cả tòa cổ thành.

Vô số tu sĩ chấn kinh, sau đó thần hồn phát run, không biết đã xảy ra chuyện gì, dẫn phát năm vị huynh đệ Diêm gia tức giận như thế.

Nhưng khiến bọn họ có sát khí ngập trời này, chẳng lẽ là vị huynh đệ nào đó mất mạng?

"Rốt cuộc là ai to gan như vậy, dám trêu chọc Diêm gia cửu kỵ?"

"Diêm gia chín huynh đệ này là người có thù tất báo, sợ rằng tiếp theo sẽ dẫn phát một trận động đất lớn!"

Rất nhiều tu sĩ đều nghị luận, khiếp sợ không gì sánh nổi.

Sau đó, có tin tức truyền đến, quả nhiên đã dẫn phát oanh động kinh khủng, rất nhiều tu sĩ dại ra.

Bốn người trong Diêm gia cửu kỵ chết thảm tại một phương chiến trường Chuẩn Đế vỡ vụn.

Người xuất thủ chính là truyền nhân Cố gia, thời gian trước đã hiện thân tại Nguyên Thủy Chi Lộ.

Nhất thời, các nơi trên Nguyên Thủy Chi Lộ đều chấn động, vô số tu sĩ rung động.

Truyền nhân Cố gia cường đại không thể nghi ngờ, chính là thiên kiêu đứng đầu đương thời!

Nhưng tất cả huynh đệ Diêm gia liên thủ, cũng cường đại đến vô biên.

Rất nhanh, trong tòa cổ thành này, năm bóng người có khí huyết cuồn cuộn, tu vi kinh thiên xuất hiện trong tinh không, Pháp Thân đỉnh thiên lập địa, chân đạp U Minh, đầu nhập Tinh Hải!

Bọn họ cách không truyền lời, vô cùng băng lãnh, đằng đằng sát khí, trực tiếp tuyên chiến.

"Không quản ngươi là người phương nào, giết huynh đệ ta, chắc chắn không chết không ngừng, rửa sạch đầu chờ đấy!"

"Nếu dám đến, vậy chúng ta sẽ gặp nhau trên đài sinh tử tại thành thứ bốn mươi!"

Năm huynh đệ Diêm gia hoàn toàn bá đạo và lạnh lẽo như trước, giọng nói mang theo vô tận sát ý, khiến tất cả tòa cổ thành nghị luận và rung động.

Cho dù đối phương là thiên kiêu đứng đầu thế hệ đương thời, được đám thiêu kiêu cự đầu tại chỗ sâu trên Nguyên Thủy Chi Lộ vô cùng coi trọng, cũng không sợ chút nào.

Bọn họ muốn giết chết truyền nhân Cố gia, báo thù cho bốn huynh đệ!

Lời này truyền ra, lập tức nhấc lên sóng to gió lớn.

Vô số tu sĩ rung động, kích động, hưng phấn, chờ mong, cảm xúc khác nhau.

Không thể nghi ngờ, đây là một trận long tranh hổ đấu, cuộc tranh phong đáng sợ đến từ các thiên kiêu rất mạnh trên Nguyên Thủy Chi Lộ.

Nhất thời!

Chấn động các nơi, không cách nào bình tĩnh.

Ầm ầm!

Trong tinh không, khắp nơi đều có phi thuyền vũ trụ cổ lão và tế đàn xẹt qua, tốc độ nhanh chóng, vội vàng tiến đến thành thứ bốn mươi.

Trong tất cả các tòa cổ thành, truyền tống trận cổ lão không ngừng sáng lên, truyền tống vô số tu sĩ đến thành thứ bốn mươi!

Thậm chí tại chỗ sâu trên Nguyên Thủy Chi Lộ, cũng có thiên kiêu chí cường kỷ nguyên cổ lão chạy tới, chuẩn bị đến quan sát trận chiến này.

Có thể xưng là vạn chúng chú mục!

Chương 473: Thức Thứ Hai Cúa Đệ Nhất Pháp, Vạn Đạo Lò Luyện, Khởi Hành Tiến Về, Thành Thứ Bốn Mươi Trong Tinh Không

Bây giờ, các nơi tinh không gần thành thứ bốn mươi, dường như tất cả đều là tiếng oanh minh.

Vũ trụ phi thuyền mở ra hắc ám, tu sĩ các nơi đang tiến về đó, vô cùng kích động và chờ mong.

Chinh chiến trên Đế lộ vốn là các thiên kiêu va chạm với nhau, nhiệt huyết khuấy động, khiến người ta sôi trào.

Rất nhiều người ôm chờ mong rất lớn với trận chiến này.

Bọn họ cảm thấy thiên kiêu đệ nhất đương thời Cố Trường Sinh rất mạnh, nhưng vẫn kém các thiên kiêu chí cường của các kỷ nguyên trước một đoạn.

Thời gian tu luyện còn kém nhiều hơn.

Nhất là huynh đệ Diêm gia, mỗi người đều là thiên kiêu nổi danh trên bảng Chuẩn Đế, thiên tư cường hoành.

Diêm gia lão đại là Chuẩn Đế đỉnh phong, nghe đồn hắn ta từng sống sót dưới tay một vị thiên kiêu Đế cấp có chiến lực kinh khủng.

Bây giờ năm vị huynh đệ liên thủ, Cố Trường Sinh có nghịch thiên,

cũng phải nuốt hận đẫm máu.

Cố Trường Sinh không biết mình đã tạo thành oanh động lớn như thế.

Giờ phút này hắn còn ở trong mảnh Chuẩn Đế mộ kia.

Ba ngày sau.

Dòng sông thời gian biến mất.

Dị tượng và hào quang đầy trời bỗng nhiên tan biến.

Cố Trường Sinh từ trong trạng thái lĩnh ngộ tỉnh lại, người tí hon thời gian trở lại đại đạo chi hoa, khuôn mặt vô cùng mơ hồ, mặc dù có vết thương, nhưng chiến ý mạnh mẽ, khí thế kinh người.

Ngay lúc đó, trong đầu Cố Trường Sinh hiện lên nhiều rất kinh nghiệm chiến đấu.

Giống như vết tích đao kiếm, tuyên khắc trong nguyên thần, trải qua rất nhiều rèn luyện và liều mạng tranh đấu mà thành kinh nghiệm.

Tất cả chiến ý ngập trời và khí thế lưu lại trong lạc ấn ở đây, chính là ấn kí thực lực của các vị thiên kiêu chí cường.

Trong quá trình giao thủ, Cố Trường Sinh cũng học tập và cường đại hơn.

Ngoài ra, Hỗn Độn Chân Hỏa biến mất.

Nhưng tất cả đạo pháp của thiên kiêu chí cường đã được nó lạc ấn mấy lần.

Lấy Hỗn Độn Chân Hỏa dung luyện vạn pháp!

Cố Trường Sinh cũng hiểu ra càng nhiều các loại quy tắc.

Nguyên thần Đại Thiên Tôn đỉnh phong, thành hình cửu thải lưu ly, trong suốt không một hạt bụi, lấp lóe quang huy Đế cấp, mơ hồ thuế biến, có vô thượng chi ý.

Sau khi hoàn thành thuế biến, chính là lúc Cố Trường Sinh đột phá Vô Thượng Thiên Tôn cảnh.

Lúc đó, thực lực của hắn sẽ lần nữa nghênh đón một lần tăng trưởng kinh khủng.

Dù sao đối với tu sĩ bình thường mà nói, càng tu hành về phía sau, mỗi cảnh giới càng khó đột chênh lệch cũng càng lúc càng lớn!

Nhưng đối với Cố Trường Sinh mà nói, mỗi lần đột phá, thực lực của hắn đều sẽ tăng trưởng kinh khủng.

Thức thứ nhất của đệ nhất pháp tên là hoàn vũ chung cực, tên như ý nghĩa.

Khi Cố Trường Sinh thôi diễn, có thể khiến hoàn vũ chư thiên đi đến cuối cùng.

Kỷ nguyên cuối cùng, chư thiên về với bụi đất.

Đây đã không phải thần thông, mà vượt khỏi gông cùm xiềng xích, có thể khiến vĩ lực của bản thân đạt tới tình trạng không thể nói được.

Mà bây giờ trong đầu hắn đang thôi diễn thức thứ hai, vạn đạo lò luyện, lấy thiên địa vạn đạo làm lò luyện, uy lực khó nói lên lời, một khi thi triển, tuyệt đối có thể trấn giết tất cả.

Hắn từ trong trạng thái lĩnh ngộ tỉnh lại, hai tay lập tức vạch ra tiên quang sáng chói.

Loại tiên quang này vô cùng kinh người, tràn ngập khí tức kinh khủng.

Từng đầu quy tắc trật tự, đại đạo thần liên, giống như các thế giới khác biệt, muốn diễn hóa thành một cái lò luyện, có thể dung luyện chư thiên vạn giới!

Rất nhiều thiên kiêu và tu sĩ gần đó đều cảm thấy thần hồn run rẩy, sinh ra cảm giác kinh hãi muốn tuyệt.

Cả người như rơi vào hầm băng, nguyên thần cũng bị đông cứng,

giống như vạn vật nghênh đón kết thúc hủy diệt, bị dung luyện quay về hỗn độn!

"Dựa vào hai thức này, còn địch thủ nào đáng để ta chú ý đây." Cố Trường Sinh nhẹ giọng lẩm bẩm.

Nhưng hiện nay Cố Trường Sinh còn không gặp được tồn tại đáng để hắn thi triển hai thuật này.

Thậm chí rất nhiều sở học thần thông bảo thuật cũng không cần dùng tới, chỉ dựa vào nhục thân kinh khủng liền có thể quét ngang rồi.

Nhưng hắn rất cường đại, tuyệt đối không phải chỉ có nhục thân.

Đối với chuyện này, Cố Trường Sinh cũng có chút bất đắc dĩ.

Sau đó, hắn tiếp tục dạo bước trên mảnh vỡ chiến trường Chuẩn Đế, rất nhiều mảnh vỡ vũ khí lơ lửng trên bầu trời, lấp lóe các loại quang huy, nhuốm máu, cũng không lấy được sự chú ý của hắn.

Mà phía sau, lão nhân thủ mộ và đông đảo thiên kiêu đang dùng ánh mắt phức tạp, không thể tưởng tượng nổi nhìn hắn, giống như đang nhìn con quái vật khiến bọn họ kinh hãi vậy.

"Mặc dù tu vi bây giờ của truyền nhân Cố gia chỉ có Đại Thiên Tôn đỉnh phong, nhưng ta cảm giác, thực lực của hắn đã không thua Đế cấp." Trong lòng lão nhân thủ mộ sinh ra cảm giác này.

Chuẩn Đế và Đế cấp, chênh lệch nhưng trên trời dưới đất.

Vì sao những yêu nghiệt chí cường tại kỷ nguyên cổ lão được xưng là có chiến lực Đế cấp?

Đó là vì tu vi của bản thân bọn họ là Chuẩn Đế đỉnh phong!

Sau đó, Cố Trường Sinh nhận thấy không còn gì có thể thu hoạch được tại mảnh vỡ chiến trường này, đang chuẩn bị rời đi, đồng thời cũng dự định đi giải quyết đám phiền toái huynh đệ Diêm gia kia.

"Đạo huynh xin dừng bước."

Bỗng nhiên, tu sĩ thanh tú tay cầm quạt lông, dùng khăn buộc tóc kia hô to một tiếng, dưới chân có đường vân màu vàng hiển hiện, hóa thành thần hồng, đi đến bên cạnh hắn, chính là Lục La lúc trước đã tán gẫu với hắn vài câu.

Cố Trường Sinh lộ ra kinh ngạc, hỏi, "Có chuyện gì sao?"

Đôi mắt Lục La cong thành hình nguyệt nha, cười nói, "Tự nhiên có việc, xin đạo huynh xem."

Bàn tay trắng nõn giơ lên.

Ong!

Hư không run lên, nàng đưa một cái thẻ ngọc màu vàng óng cho Cố Trường Sinh.

Trong đó, chính là tin tức huynh đệ Diêm gia cách không mời Cố Trường Sinh đến đài sinh tử tại thành thứ bốn mươi giao chiến.

Rất hiển nhiên, nàng có nhãn tuyến, biết được chuyện xảy ra trong tất cả các tòa cổ thành.

Thần niệm Cố Trường Sinh đảo qua, vẻ mặt cũng không thay đổi, sau đó hơi chắp tay nói, "Đa tạ Lục La cô nương đã thông báo với ta việc này."

Đúng lúc hắn đang muốn đi tìm mấy người kia, như vậy thì đỡ rất nhiều phiền phức.

Chương 474: Thức Thứ Hai Cúa Đệ Nhất Pháp, Vạn Đạo Lò Luyện, Khởi Hành Tiến Về, Thành Thứ Bốn Mươi Trong Tinh Không (2)

Cũng không phải Cố Trường Sinh thích giết chóc.

Mà diệt cỏ phải diệt tận gốc, nhất là trên Nguyên Thủy Chi Lộ này.

Là huynh đệ, vậy phải tề tụ đủ mới tốt.

Hắn không muốn lưu lại cho mình tai hoạ ngầm gì.

Nói xong, thân ảnh hắn khẽ động, hư không một trận mơ hồ, đi về phía tinh không.

"Đạo huynh chuẩn bị đi đâu?" Lục La không khỏi ngẩng đầu hỏi, trong đôi mắt lấp lóe dị sắc.

"Đi lấy đầu bọn họ." Giọng nói của Cố Trường Sinh truyền đến, vẫn bình thản như trước.

"Khí phách như thế, chính là thiên kiêu cái thế, quét ngang vạn cổ vô địch." Lục La nhìn chằm chằm bóng lưng mặc áo trắng kia, thì thào nói, giống như ngây dại.

"Tiểu thư, người ta đã đi xa rồi, ngươi còn hoa si gì nữa." Tiểu nha hoàn áo xanh thấy thế, không khỏi nói lầm bầm.

Lục La nghe vậy, sắc mặt đỏ lên, trừng nàng một cái, nhưng nàng và tiểu nha hoàn áo xanh cùng nhau lớn lên, tình như tỷ muội, đương nhiên không để ý chút chuyện nhỏ này.

"Đúng lúc ta có không gian tọa độ tại thành thứ bốn mươi. Cuộc quyết đấu này, ngàn vạn không thể bỏ qua, ta cảm thấy phần thắng của Cố công tử rất lớn." Lục La nói, đây là trực giác của nàng.

Cố Trường Sinh đi đến chỗ sâu trong tinh không.

Phương hướng đến thành thứ bốn mươi rất dễ dàng tìm được, trong tinh không, khắp nơi đều là thần hồng, chiến xa rung động ầm ầm, tiến đến một nơi.

Hắn không cần nghĩ cũng biết nhất định đó là thành thứ bốn mươi.

Thời gian này, chuyện của mấy huynh đệ Diêm gia lưu truyền sôi sùng sục, cách không tuyên bố muốn trấn sát Cố Trường Sinh, hấp dẫn vô số tu sĩ.

Trong vũ trụ, một tòa thành lớn hùng vĩ tọa lạc ở phía trước, khí tượng ngàn vạn, có tiếng rồng ngâm và phượng minh truyền đến, vắt ngang qua tinh không, chảy xuôi khí tức bất hủ.

"Thành thứ bốn mươi trong tinh không..." Cố Trường Sinh khẽ nói, dừng lại trước tòa thành lớn này, nhìn ra xa, vô cùng mênh mông đại khí, giống như vạn cổ bất hủ.

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy cổ thành trên Nguyên Thủy Chi Lộ, cũng không tọa lạc trên hành tinh, mà trôi nổi trong vũ trụ, tiếp nhận tinh huy, vô cùng sáng chói.

Diện tích không biết giới hạn, cũng không biết được xây dựng từ thời nào.

Tường thành như sơn lĩnh, kéo dài vô tận, cửa thành cổ lão tang thương, vô cùng cao lớn, đứng vững trong tinh không, giống như có thể chống đỡ thiên quân vạn mã, và rất nhiều đại đế cổ lão.

Rất nhiều tu sĩ chờ ở cửa ra vào, khí tức cường đại, khí huyết ngập trời, muốn vào thành, chỉ khi thực lực đạt tới tiêu chuẩn nhất định mới có thể đi vào, có sĩ binh chuyên môn phụ trách kiểm nghiệm.

Cổ thành trên Nguyên Thủy Chi Lộ cũng không phải người nào muốn vào đều có thể vào được.

Ngay cả sĩ binh ở cửa thành cũng từng là cường giả nổi danh trên Nguyên Thủy Chi Lộ, sau khi chiến bại, không mặt mũi nào trở về Tổ Tinh, lưu lại ở nơi đây.

Trong các cổ thành ở phía sau Nguyên Thủy Chi Lộ, tu sĩ yếu nhất cũng là Chuẩn Đế!

Có tu sĩ nói, nếu Tiên Vực bộc phát đại chiến kinh khủng, có lẽ Nguyên Thủy Chi Lộ có thể trở thành một thành lũy không thể phá vỡ!

"Các ngươi cũng vì trận quyết chiến của năm huynh đệ Diêm gia và truyền nhân Cố gia mà đến sao?"

"Đúng vậy, chuyện này khiến mọi người rất phấn chấn và kích

động, ta đã mong đợi thật lâu."

"Nghe nói truyền nhân Cố gia là thiên kiêu mạnh nhất đương đại, mới hơn hai mươi tuổi, đã từng chém giết với rất nhiều thiên kiêu chí cường tại kỷ nguyên cổ lão rồi, sinh ra va chạm lớn."

"Lúc này mới xuất hiện không bao lâu, nhưng nghe nói đã trấn sát không ít thiên kiêu trên bảng Chuẩn Đế, chính là dị số trong kỷ nguyên này a."

"Cường hoành như Diêm gia cửu kỵ, cũng bị hắn làm thịt bốn người, quả nhiên là cường thế bá đạo, không sợ chút nào, cũng không sợ bị người khác nhằm vào."

"Nhưng nói đến nhằm vào, thì chỗ sâu trên đường nguyên thủy, sẽ có ba vị thiên kiêu cự đầu đến từ Cố gia sao? Nghe nói, thậm chí có một vị tu hành gặp vấn đề, từ trước kỷ nguyên trước đến nay vẫn đóng tử quan, bây giờ còn không có bất cứ tin tức nào truyền ra."

"Cho dù tu luyện không xảy ra vấn đề, bọn họ cũng bị những người còn lại trói buộc, căn bản là không thể rời đi."

Tại cửa ra vào thành thứ bốn mươi, rất nhiều tu sĩ cũng đang nghị luận, tin tức từ các nơi, trò chuyện với, rất náo nhiệt.

Nguyệt hoa vẩy xuống, tinh huy như nước, một dải tinh hà màu bạc trắng rủ xuống, khiến khắp nơi có vẻ trống trải.

Man Thú gào thét, dị cầm xoay quanh, là tọa kị của tất cả tu sĩ, có thể xé xác Chí Tôn.

Đồng thời, nơi đây có không ít tu sĩ đến từ ba ngàn đạo vực, nghe thấy mấy câu này, có vinh cùng vinh, tự hào vì Cố Trường Sinh cường đại, nhưng cũng có lo lắng.

Dù sao huynh đệ Diêm gia cũng có năm người.

Còn truyền nhân Cố gia chỉ có một người, tu vi cũng kém xa bọn họ!

Thiên kiêu cùng thế hệ từng giao thủ với Cố Trường Sinh, hiện nay

vẫn còn đang giãy dụa tại mười thành đầu tiên trên Nguyên Thủy Chi Lộ, căn bản không có tư cách giao thủ với Chuẩn Đế, sẽ bị tuỳ tiện một luồng khí thế đánh chết!

Cố Trường Sinh hiện thân trong đám người, khuôn mặt mông lung, vẻ mặt rất bình tĩnh lạnh nhạt.

Quanh người hắn giống như có một tầng khí thế mơ hồ, chấn khai tất cả tu sĩ trong phạm vi ba trượng.

Nghe xung quanh nói chuyện, trong mắt hắn thỉnh thoảng sẽ lộ ra dị sắc, bởi vì nghe được tin tức liên quan đến vài vị thiên kiêu của Cố gia đã từng bước lên Nguyên Thủy Chi Lộ.

Ở trên con đường này, có người muốn bảo trì trạng thái đỉnh cao nhất của bản thân, dùng thủ đoạn cưỡng đại tự phong, hoặc tự chém tu vi, khiến thọ nguyên của mình không thay đổi.

Hắn không nghĩ tới, thiên kiêu của Cố gia đã từng bước lên con đường này, cũng lựa chọn làm như vậy.

Chuyện này, các vị tộc lão trong Cố gia chưng từng kể với hắn.

Đương nhiên, rất có thể là do hắn đi lên Nguyên Thủy Chi Lộ quá vội vàng, còn chưa kịp nói cho hắn biết.

Rất nhanh, sĩ binh phụ trách trông coi cửa thành kiểm nghiệm tu vi của đám người, không đến Đại Thiên Tôn cảnh, không cách nào vào thành.

Đây là quy củ của thành thứ bốn mươi.

Ong!

Đúng lúc này, trên cửa thành, có một tấm gương óng ánh sáng long lanh hiển hiện, thần hà sáng chói, vô cùng huyền diệu, có tia sáng kỳ dị bao phủ, lập tức bao phủ Cố Trường Sinh.

Sương mù lượn lờ trên mặt hắn tán đi, lộ ra chân dung, có vẻ kinh ngạc.

Vốn định khiêm tốn vào thành, không muốn quá nhiều người chú

ý, nhưng không ngờ còn có dị bảo như thế.

"Truyền nhân Cố gia!" Sĩ binh phụ trách trấn thủ cửa thành vô cùng ngạc nhiên, lập tức nhận ra Cố Trường Sinh, sau đó chấn kinh.

Nơi đây trong nháy mắt liền sôi trào.

Chương 475: Giáng Lâm Đài Sinh Tử Vạn Chúng Chú Mục, Cố Gia Cố Trường Sinh

Trước đó đám tu sĩ còn đang đàm luận về Cố Trường Sinh, lập tức lộ ra vẻ chấn kinh, tuyệt đối không ngờ chính chủ ở trong đám người bọn họ, lại không ai phát hiện.

"Không có biện pháp." Cố Trường Sinh lắc đầu, dứt khoát không che giấu nữa.

Oanh!

Hắn chắp tay cất bước, hỗn độn khí chấn khai tất cả mọi thứ xung quanh, thanh thế kinh khủng, giống như một phương vũ trụ cổ lão nghiền ép mà tới.

Ngay lúc đó, tại chỗ sâu trong thứ bốn mươi, trên một tòa đạo đài vô cùng nguy nga cao lớn, phù văn lấp lóe, đan vào cùng nhau, vô cùng sáng chói.

Giờ phút này có năm thân ảnh tỏa ra khí huyết cuồn cuộn ngồi xếp bằng, uy áp kinh khủng, mỗi người đều có tu vi Chuẩn Đế.

Người cầm đầu chính là Chuẩn Đế đỉnh phong, thân ảnh rất mơ hồ, đó là biểu hiện của nhục thân cường đại đến cực hạn, sợi tóc màu xám trắng, thậm chí có từng tia sợi hỗn độn khí quấn quanh.

Bốn người còn lại, hai người là Chuẩn Đế hậu kỳ, hai người khác là Chuẩn Đế trung kỳ.

Mỗi người đều mặc bảo giáp màu đen, quang huy chảy xuôi, dường như có khí thế vạn cổ bất hủ.

Chính là năm người còn lại trong Diêm gia cửu kỵ.

Bọn họ đã ở trên đài sinh tử đợi chờ Cố Trường Sinh mấy ngày, ngồi xếp bằng như núi, vẻ mặt rất lạnh lùng, tràn ngập cường thế và sát ý, tỏa ra khắp nơi.

Trong các lầu các và cung điện gần đó, sớm có tu sĩ từ các nơi chạy tới, lít nha lít nhít, người đông nghìn nghịt, vô cùng náo nhiệt, cũng rất chú ý đến trận chiến này.

Đương nhiên, tất cả các thành trên Nguyên Thủy Chi Lộ đều vô cùng chú ý đến trận chiến này.

Bất kể nói thế nào.

Mấy huynh đệ Diêm gia cũng coi như nhân vật lớn đã chinh chiến trên đế lộ nhiều năm, đừng nói đến năm người đồng thời liên thủ, muốn đối phó một tên thiên kiêu đương thời.

Có người cảm thấy đây là đang ức hiếp một người đến sau.

Nhưng cũng có người cảm thấy chuyện này rất bình thường, đế lộ chi tranh, vốn lục đục với nhau, chém giết lẫn nhau, sao có thể có công bằng chân chính được.

Mặc dù thiên tư của truyền nhân Cố gia tuyệt thế, nhưng thời gian hắn tu luyện quá ngắn.

Về phương diện tu vi cảnh giới, kém đám thiên kiêu chí cường này một mảng lớn.

Ầm ầm!

Thiên Vũ đang rung động, sau đó một thân ảnh xuất hiện trong huyết quang, khí tức vô cùng cường đại, khí huyết chấn tứ phương, cũng là Chuẩn Đế đỉnh phong.

Ngay cả Diêm gia lão đại cũng phải mở mắt, trong mắt lộ ra thần mang, có chút để ý bóng người này.

Sau khi bóng người này hiện thân, tìm được một chỗ, khoanh chân ngồi xuống, không hề để ý đến tu sĩ xung quanh.

Nhưng có tu sĩ nhận ra hắn ta, rất chấn kinh, thấp giọng nói, "Là hắn! Người xếp thứ bốn mươi mốt trên bảng Chuẩn Đế, được xưng là Huyết Đồ!"

"Không ngờ hắn cũng đến đây, dáng vẻ rất hứng thú với trận chiến này. Nhưng cũng đúng, Diêm gia cửu kỵ, nghe nói trước đây đã cướp đoạt một gốc Đệ dược từ trong tay hắn."

"Nhưng không biết bây giờ Huyết Đồ đến đây chuẩn bị làm gì? Chẳng lẽ đợi hai bên quyết đấu xong sẽ xuất thủ sao?" Rất nhiều tu sĩ chấn động, bắt đầu suy đoán.

Rất nhanh, lại có tu sĩ nhận ra bóng người cường đại gần đó, thậm chí có mấy vị ở chỗ sâu trong Nguyên Thủy Chi Lộ chạy đến, khí tức cường đại, không kém gì mấy huynh đệ Diêm gia, lại dẫn phát một trận oanh động lớn.

Không thể nghi ngờ.

Bọn họ đại biểu cho người nào đó phía sau mình, bây giờ đến đây thăm dò, có mục đích và cách nhìn khác nhau với truyền nhân Cố gia....,

"Căn cứ theo tin tức từ ba ngàn đạo vực truyền đến, đầu Ngân Huyết Thiên Long kia chính là tọa kị của truyền nhân Cố gia, nếu nàng biết chuyện này, tuyệt đối sẽ chạy tới đầu."

"Chúng ta trấn thủ tại các cửa thành, tuyệt đối có thể bắt được nàng." Trong bóng tối, có mấy bóng người mặc trang phục tu sĩ giống nhau đang bàn bạc, đến từ cùng một tổ chức.

Thần niệm của bọn họ hào hùng, đảo qua rất nhiều chỗ, khiến các tu sĩ rất chấn kinh, một trận tim đập nhanh, không dám tùy tiện trêu chọc.

Bởi vì bọn họ nhận ra lai lịch đám tu sĩ này, đến từ một tổ chức cường đại thần bí trên Nguyên Thủy Chi Lộ, tên là "Đế "

Đã có vô số thiên kiêu chí cường chết thảm trong tay tổ chức này, tồn tại nhiều kỉ nguyên, phía sau dựa vào mấy vị thiên kiêu cự đầu.

Thành viên hạch tâm đều là các thiên kiêu năm trong ba mươi vị trí đầu trên bảng Chuẩn Đế.

Hướng khác, cũng có mấy bóng người, ánh mắt mang theo dị sắc, đang không ngừng đảo qua, giống như đang tìm kiếm người nào.

"Cho dù trận chiến này có kết quả thế nào, cũng nhất định phải bắt được truyền nhân Cố gia."

"Mấy huynh đệ Diêm gia này liên thủ đã đạt đến cấp Chiến Đế, mặc dù nghe nói truyền nhân Cố gia có nhục thân siêu việt cấp Chuẩn Đế, nhưng có thể địch lại mấy huynh đệ Diêm gia hay không còn khó nói."

"Nhưng đại nhân có lệnh, hắn nhất định phải có được bản nguyên của Hỗn Độn Thể."

Bọn họ núp trong bóng tối, cũng đang giao lưu, không thèm để ý mấy huynh đệ Diêm gia trên đài cao, thái độ khinh thị và coi nhẹ.

Nếu không phải vị đại nhân phía sau bọn họ đang tu luyện đến cửa ải quan trọng, không cách nào xuất quan, thì một tay có thể quét ngang tất cả thiên kiêu chí cường trong các tòa cổ thành rồi, sẽ không xuất hiện nhiều thiên kiêu như bây giờ.

Đế lộ chi tranh vốn là như thế, nhanh một bước, từng bước nhanh!

Truyền nhân Cố gia còn chưa trưởng thành, như vậy bọn họ sẽ nghĩ biện pháp bóp chết hắn trong trứng nước.

Đế lộ tàn khốc, chính là như thế.

Đừng nói đến chuyện ngoài đại nhân của bọn họ còn có rất nhiều người đang nhằm vào truyền nhân Cố gia nữa.

Thiên tư của truyền nhân Cố gia đã khiến cho rất nhiều người tại chỗ sâu trên Nguyên Thủy Chi Lộ kiêng kị.

"Đã sang ngày thứ ba rôig, hắn còn chưa tới sao?" Trên đài sinh tử, một trăm năm huynh đệ của Diêm gia, Diêm gia lão tứ mở mắt ra, trong đó có thần mang lóe lên, mở miệng nói.

Bây giờ bốn phương tám hướng đều là bóng người, số lượng chừng mấy chục vạn, đều là cường giả trên Nguyên Thủy Chi Lộ, không ai có tu vi dưới Đại Thiên Tôn!

Trận chiến này, có thể xưng vạn chúng chú mục, dẫn phát các nơi chú ý.

Thậm chí có tu sĩ chí cường dùng thủ đoạn lớn, chiếu hình ảnh trên đài sinh tử đến các cổ thành khác, thậm chí đến ba ngàn đạo vực!

Đúng lúc này, cách đó không xa truyền đến một tiếng vang kinh khủng, giống như hỗn độn thủy triều đánh tới, tất cả tu sĩ run sợ.

Ong!

Thiên khung rung động, thanh thế quá kinh khủng và to lớn!

Một thông đạo màu vàng lan tràn trong hư không, vô cùng sáng chói, ẩn chứa chí lí huyền diệu, từ trên trời giáng xuống.

Một thân ảnh thon dài sừng sững bên trong, áo trắng phần phật, có vô tận tiên ý sáng chói chảy xuôi, hỗn độn sương mù bao bọc, khiến đài sinh tử rung động kịch liệt!

"Người đến là ai?" Diêm gia lão đại đang ngồi xếp bằng đột nhiên mở mắt, con ngươi rất thâm thúy, mở miệng quát lớn.

"Cố gia, Cố Trường Sinh."

Giọng nói của Cố Trường Sinh rất bình thản, lại khiến bốn phía lập tức sôi trào! _

Chương 476: Một Trận Chiến Các Cường Giả, Tiên Thiên Đứng Ở Bất Bại, Tay Không Đón Đế Khí

Đài sinh tử run rẩy kịch liệt, xung quanh lập tức sôi trào!

Cố Trường Sinh hiện thân, dẫn phát náo động lớn.

Tất cả tu sĩ rung động, thân ảnh thon dài được vô tận hỗn độn sương mù bao vây này có khí tức quá khiếp người, giống như sừng sững tại chỗ sâu trong vũ trụ khô kiệt, muốn quét ngang chư địch vạn cổ.

Rất nhiều tu sĩ phát run, thậm chí sinh ra một cảm giác muốn quỳ bái.

"Nhục thân thật đáng sợ, không hổ là truyền nhân Cố gia, có thể tranh bá chém giết với thiên kiêu cổ lão chí cường!"

"Đây chính là Hỗn Độn Thể trong truyền thuyết sao? Đúng là có khí thế vô địch." Một vị thiên kiêu Chuẩn Đế đỉnh bao phủ trong kim quang nồng đậm mở miệng, xếp bằng trên một tòa cung điện cổ lão.

"Phong thái như thế, hoàn toàn xứng đánh với trích tiên chi danh." Có không ít nữ tu lộ ra dị sắc.

Âm thầm, rất nhiều thần niệm giao lưu, lộ ra vẻ vui mừng nói, "Truyền nhân Cố gia đến, mau phái người trấn thủ cửa thành ở các phương, mặc dù thành thứ bốn mươi lớn, nhưng đến lúc đó hắn cũng không thể tránh ở nơi khác."

Bọn họ đã sớm bày ra thiên la địa võng, chờ Cố Trường Sinh đến.

Xung quanh đài sinh tử, bắt đầu một đoạn phong vân dũng động, tu sĩ các phương đều có tâm tư khác nhau.

"Truyền nhân Cố gia, ngươi đúng là có can đảm đến!"

Diêm gia lão đại quát lên, sau đó đứng dậy, cất bước đi lên phía trước, rung động ầm ầm.

Tu vi Chuẩn Đế đỉnh phong phô thiên cái địa quét ra, đủ để nghiền ép tất cả kẻ địch, khiến thiên khung thất sắc!

Đầu tóc màu xám trắng, nhìn có vẻ già nua, nhưng khí huyết của hắn ta lại vô cùng kinh người, trên đỉnh đầu có khí huyết ngập trời, ngũ thải mờ mịt, hai đạo tiên khí lượn lờ!

Ong một tiếng!

Đài sinh tử run rẩy, có thể tiếp nhận Đế cấp trở lên giao chiến, có thể thấy nó đáng sợ thế nào.

Trong tay Diêm gia lão đại có thêm một kiện binh khí, vạn đạo phù văn màu xích hồng lượn lờ, quy tắc thần liên quấn quanh, vô cùng nặng nề, khiến hư không mơ hồ, có quang huy Chuẩn Đế chảy xuôi.

"Xích Long thương! Nửa bước Đế khí!"

"Nghe nói đây là xương sống lưng của Xích Long, từng là đại địch sinh tử của Diêm gia lão đại, sau đó bị hắn ta đánh bại, rút ra đoạn xương cứng rắn nhất, lại được rất nhiều thần tài tiên liệu hỗ trợ, rèn đúc mà thành, nặng đến tám ngàn vạn cân, mở tinh sụp biển, không cách nào địch nổi!"

Đám người cả kinh nói, không ngờ Diêm gia lão đại vừa lên đã trực tiếp vận dụng binh khí, không giống như vẻ khinh thị và tùy ý mà lúc trước hắn ta đã biểu hiện.

Rất hiển nhiên, Cố Trường Sinh hiện thân, khiến hắn ta có áp lực không nhỏ.

Hơn nữa, thiên kiêu có thể đi đến bước này, ai không phải một đường chém giết, trải qua chính chiến máu xương mà ra chứ.

Đương nhiên hiểu đạo lý sư tử vồ thỏ cũng phải dùng toàn lực.

"Giết!"

"Báo thù cho Lục đệ Thất đệ Bát đệ Cửu đệ!" Bốn huynh đệ còn lại của Diêm gia cũng lộ ra sát ý điên cuồng, vận dụng thủ đoạn chí cường.

Hơn nữa, bọn họ còn để tọa kỵ xuất hiện, chính là dị chủng cổ lão, thần quang lập lòe, nuốt mây nhả khói, như rồng như phượng, khí tức kinh khủng, đều có chiến lực cấp Chuẩn Đế.

"Giết các ngươi mà thôi, có gì không dám." Cố Trường Sinh đứng chắp tay, sừng sững như núi, hỗn độn sương mù phun trào, cả

người vô cùng bình thản.

Hắn không thèm để ý chư địch trước mặt, hoàn toàn tự tin với thực lực của bản thân.

Diêm gia lão hơi híp mắt, sau đó lạnh lùng nói,

"Bốn người các ngươi phụ trách dựng trận, ta giao thủ với hắn."

"Vâng, đại ca!" Bốn ngươi Diêm gia nghe vậy, ngồi cưỡi tọa kị, cầm các loại đạo binh trong tay, bắt đầu đi lại trên đài sinh tử.

Thanh thế kinh khủng, phù văn đầy trời, quy tắc thần liên xuất hiện, vô cùng doạ người, giống như có thiên quân vạn mã lao nhanh, khiến màng nhĩ của rất nhiều tu sĩ rung lên không dứt.

"Trận chiến này, tương đương với một mình truyền nhân Cố gia giao thủ với chín vị Chuẩn Đế!" Rất nhiều tu sĩ cả kinh nói.

"Thiên kiêu bình thường đã sớm bị dọa sợ, nào dám hiện thân!"

"Trận chiến này thật không công bằng, một mình Cố công tử phải đối phó với nhiều người như vậy." Trên một tòa lầu các, tiểu nha hoàn áo xanh bất mãn nói.

Lục La lắc lắc đầu nói, "Chinh chiến Đế lộ vốn là như thế, dựa vào độ lóa mắt của Cố công tử, thiên kiêu muốn diệt hắn nhiều như sao trời."

"Nhưng theo ta thấy, Cố công tử đã hiện thân, vậy chứng minh hắn vô cùng tự tin với trận chiến này...",

Nói đến đây, nàng tiếp tục nhìn xuống.

Tất cả tu sĩ cũng đang nhìn chăm chú, trong mắt lộ ra thần mang.

Trên đài sinh tử, ngoại trừ Diêm gia lão đại đơn độc động thủ ra, mấy huynh đệ Diêm gia vẫn một người một ngựa, tổng hợp lại, chiến lực tuyệt không phải tăng theo cấp số cộng.

Thậm chí mấy người còn tu luyện đạo pháp hợp kích, một công một thủ, khó tìm sơ hở.

"Rống!"

Một đầu Hoàng Kim Thần Ngưu rống lên, da lông hiện ra, phun ra trật tự thần liên kinh khủng, lập tức liền che đậy xung quanh, khí vàng bao phủ đầy trời.

Trên lưng nó là Diêm gia lão ngũ, ánh mắt lạnh lùng, cầm thần cung ngũ sắc trong tay, quy tắc chảy xuôi, ngưng tụ kiếm quang màu vàng đáng sợ, vọt về phía Cố Trường Sinh.

Xoẹt!

Xoẹt!

Xoẹt!

Mỗi đạo kiếm quang đều ẩn chứa uy năng kinh khủng, khiến hư không không ngừng run rẩy, có thể tuỳ tiện trấn sát tất cả sinh linh từ Chuẩn Đế trở xuống!

Ba người còn lại cũng thi triển thủ đoạn, bảo chuông lấp lóe, thần huy chảy xuôi, tiên kiếm lơ lửng, tràn ngập thần hoa, đều là thủ đoạn chí cường.

Đồng thời có hợp kích chi thuật, diễn hóa vô số lần, có thể chiến với Chuẩn Đế đỉnh phong!

Uy thế kinh khủng như vậy, đủ khiến bất kì vị Chuẩn Đế nào biến sắc, không dám tranh phong.

Nhưng vẻ mặt Cố Trường Sinh không hề thay đổi.

Hắn sừng sững bất động, sau lưng có khí tức vô địch bốc lên, giống như một tòa trầm uyên sừng sững tại chỗ sâu trong vũ trụ.

Từng dải tinh hà rủ xuống, đó là hỗn độn khí thanh thế ngập trời, có hạt ánh sáng nhỏ bé màu đen tràn ngập, mỗi hạt ánh sáng đều giống như một phương thế giới khô kiệt đang xoay tròn chìm nổi.

Oanh!

Thậm chí hắn còn không có động tác nào.

Cách hắn năm trượng, tất cả kiếm quang và thế công đã bị gợn sóng vô hình kinh khủng trừ khử.

"Đây chính là lực lượng của các ngươi sao?" Cố Trường Sinh lạnh nhạt nói, bỗng nhiên đi về phía trước, giống như tiên kiếm đánh ra, dời núi lấp biển, cũng có phong mang ngập trời.

Phốc!

Vị Chuẩn Đế cầm cung tên ngũ sắc đánh một trảo về phía Cố Trường Sinh, còn chưa tới gần đã lập tức nổ tung, thần vũ vẩy xuống mang theo tiên huyết.

Một màn này khiến con ngươi của vô số thiên kiêu chí cường co rụt lại.

"Cái gì! ?"

Mấy huynh đệ Diêm gia chấn kinh, không ngờ tất cả thế công của mình đều không thể chạm đến Cố Trường Sinh.

"Ổn định tâm thần."

"Đây là Vạn Pháp Bất Xâm của Hỗn Độn Thể, thiên phú miễn dịch thần thông." Sắc mặt Diêm gia lão mặt hơi trầm xuống nói.

Nhục thân vô song, miễn dịch thần thông.

Trời sinh ở thế bất bại.

Lúc nói chuyện, đồng thời, hắn ta cũng xuất thủ, nhanh chân đi lên phía trước, phong vân lôi động, Xích Long thương trong tay, vô cùng nặng nề.

Oanh một tiếng đâm xuyên về phía trước, mang theo phong mang kinh thiên, phong lôi gào thét, khiến rất nhiều tu sĩ rung động kiêng dè không thôi.

"Bán Đế khí, thật đáng sợ, bất kì Chuẩn Đế nào cũng phải tránh đi uy thế của một chiêu này, không cách nào đón đỡ."

"Nhưng không biết truyền nhân Cố gia sẽ ứng đối như thế nào...",

"Nghe đồn nhục thân của hắn siêu việt Chuẩn Đế, nhưng lời đồn cũng chỉ là lời đồn mà thôi." Có thiên kiêu lộ ra thần quang trong mắt, tự nhận mình rất khó đón đỡ một kích này, đều phải lui tránh.

Trong mắt Cố Trường Sinh lộ ra vẻ khác lạ, thân thể sừng sững bất động, ống tay áo vung lên, hỗn độn khí kinh khủng tràn ngập trong lòng bàn tay, mang theo uy thế sơn hà.

Thấy thế, tất cả mọi người chấn kinh, Cố Trường Sinh lại muốn tay không đón đỡ một kích này, rốt cuộc hắn có bao nhiêu tư tin đây?

Phải biết bán Đế khí là binh khí kinh khủng được uẩn dưỡng xuất thần, đế uy tràn ngập, bất cứ sinh linh nào cũng phải nổ tung.

"Cố công tử sẽ không khinh thường." Lục La khẽ chớp mắt, ánh mắt sáng rực, vô cùng chắc chắn nói. _

Chương 477: Thực Lực Kinh Khủng, Là Huynh Đệ Nên Chỉnh Tề Đầy Đủ, Không Chỗ Vô Địch

"Hừ!"

Diêm gia lão đại cũng không ngờ Cố Trường Sinh lại dám khinh thường như thế, có chút bị khinh thị khuất nhục và phẫn nộ.

Bỗng nhiên, thiên phú thần thông của Cố Trường Sinh bộc phát, từng tầng quang hoàn hiển hiện, đó là một loại bí lực kinh khủng, trong nháy mắt bao phủ hắn, chiến lực tăng lên gấp bội!

Một kích này rơi xuống, hư không như bị đánh nổ, giống như trong cùng cảnh, hắn quét ngang vô địch.

Vô số phù văn lấp lánh, nối liền không dứt!

Nơi đó có quang mang chói mắt bộc phát, khiến mọi người không thể mở mắt ra được, ngay cả mấy vị thiên kiêu mạnh nhất ở nơi

này cũng phải chuyển mắt sang chố khác.

Oanh!

Hỗn độn khí như sóng triều, trong nháy mắt đập ra, quét sạch bốn phương tám hướng, hư không đang run rẩy, đài sinh tử lắc lư, phù văn quang hoa không ngừng bùng lên.

Tu sĩ quan chiến xung quanh đều chấn động.

Sau một khắc, tất cả quang hoa thu liễm, con ngươi của tất cả tu sĩ đột nhiên co rụt lại, hít một hơi lạnh.

"Cái gì? !"

"Chẳng lẽ nhục thân của truyền nhân Cố gia thật sự là Đế cấp?"

Ong!

Giống như có thiên binh đang rèn đúc, hoa lửa văng khắp nơi, khiến người ta kinh hãi.

Xích Long thương được vạn vạn đạo xích hà quấn quanh, bộc phát thần uy kinh khủng, lại khó mà tiến thêm.

Giờ phút này bị một bàn tay tóm chặt lấy, vẻ mặt Cố Trường Sinh vô cùng bình thản, cái tay kia của hắn vẫn không có động tác, chắp ở sau lưng, có vẻ vô cùng khinh thị và tùy ý.

Mà theo Cố Trường Sinh đưa tay, Diêm gia lão đại ở một đầu khác thì bỗng nhiên bị nhấc lên không trung.

Một màn này rất có tính chấn động, khiến da đầu người ta run lên.

Rất nhiều tu sĩ chỉ cảm thấy thần hồn run rẩy.

"Bán Đế khí, cũng chỉ như thế."

Cố Trường Sinh từ tốn nói.

"Ngươi..." Diêm gia lão đại không ngờ chuyện sẽ như thế, sắc mặt đỏ bừng.

Hai tay cầm thương, dùng hết toàn lực, nổi cả gân xanh, lại giống như con kiếm lay cây, căn bản không thể động đậy.

Cố Trường Sinh vô cùng nhàn hạ, thong dong, không nhìn ra phải cố sức chống chọi chút nào.

"Buông ra!" Diêm gia lão đại quát, dẫn ra thần linh trong Xích Long thương, tiến hành áp chế.

Kết quả, trên tay Cố Trường Sinh lập tức bộc phát lực lượng càng kinh khủng mênh mông hơn, nếu không buông ra, cánh tay của hắn ta sẽ bị đứt gãy!

"Buông ra!" Bốn huynh đệ còn lại của Diêm gia cùng nhau xuất thủ, bộc phát tu vi ngập trời, lấy đạo khí của mình tiến hành áp chế, đồng thời hiện ra thiên phú thần thông, muốn bức lui Cố Trường Sinh.

Ong!

"Không biết sống chết." Trong khoảnh khắc này, Cố Trường Sinh mặt không đổi sắc, bàn tay chấn động, có lực lượng ngập trời truyền đi.

Thần linh bên trong Xích Long thương truyền đến tiếng gào thét, thân thương xuất hiện vết rạn.

Lúc này sắc mặt Diêm gia lão đại kịch biến, phanh một tiếng, cánh tay nổ tung, cả người nhanh chóng rút lui, vô cùng hãi nhiên.

Cố Trường Sinh bắt lấy Xích Long thương, đảo ngược thân thương, vẻ mặt rất bình thản, nhưng lại vô cùng lạnh lùng, từ đầu đến cuối chưa từng di động bước chân!

Hắn đâm ra một thương, lực lượng kinh khủng rót vào.

Quá nhanh!

Nhanh hơn đôi mắt và phản ứng của tất cả tu sĩ, không người có thể bắt được vết tích một thương này.

Một đạo thiểm điện màu đỏ xuyên qua hư không, đâm rách thiên

khung, mưa máu phun tung toé, mang theo âm thanh xương cốt vỡ vụn.

"Đại ca cứu ta!" Ánh mắt một người trong mấy huynh đệ Diêm gia trở nên vô cùng hoảng sợ, chỉ kịp phát ra một tiếng cầu cứu tuyệt vọng.

Cố Trường Sinh lạnh lùng không có một tia cảm xúc, một thương xuyên thủng đầu hắn ta, thân thể chia năm xẻ bảy, người này mất mạng tại chỗ!

Tiên huyết dọc theo thân thương màu đỏ chảy xuôi, nhìn mà giật mình.

Cố Trường Sinh sừng sững bất động, vững như bàn thạch, lần nữa xuất thủ, một thương đâm về phía người bên cạnh, tốc độ nhanh đến mức giống như thời không ngưng trệ.

Tiên huyết nở rộ, phanh một tiếng, Diêm gia lão tứ nổ tung trên không trung, ngay cả tọa kị cũng chia năm xẻ bảy, máu vẩy trường không, trực tiếp mất mạng.

"Lão tứ!"

"Lão ngũ!"

Diêm gia lão đại muốn rách cả mí mắt, cả người phát điên, giận dữ hét lên.

Hai vị huynh đệ, ở ngay trước mặt hắn ta, bị Cố Trường Sinh xuyên thủng giết chết, hình thần câu diệt.

Diêm gia còn lại Diêm gia lão nhị và lão tam, giờ phút này vẻ mặt cũng lộ ra phẫn nộ và hoảng sợ, run rẩy không thôi, không còn tự tin như trước.

Cố Trường Sinh biểu hiện ra thực lực, vượt xa dự liệu của bọn họ.

Cho bọn họ cảm giác duy nhất, chính là sâu không lường được!

Thậm chí bước chân cũng không động đậy, chỉ dùng một tay đã khiến năm người bọn họ không địch lại!

Một màn này, vô cùng doạ người, khiến bốn phía trở nên tĩnh mịch.

"Đây chính là thực lực của truyền nhân Cố gia sao? Chỉ sợ đã là tồn tại mạnh nhất dưới Đế cấp đi!" Các tu sĩ cũng rung động không thôi.

Toàn thân Huyết Đô được huyết quang bao phủ, xếp bằng ở một phương, lúc này, trong mắt lộ ra nồng đậm kiêng kị.

"Ít nhất có thực lực trong bốn mươi vị trí đầu trên bảng Chuẩn Đế!"

"Nếu như bước vào Chuẩn Đế Cảnh, vậy ai có thể ngăn cản hắn!"

Giờ phút này, rất nhiều suy nghĩ khác nhau hiện lên trong đầu rất nhiều thiên kiêu, vô cùng kiêng kị.

Chưa từng có người như hôm nay, khiến tất cả bọn họ kiêng kị, thậm chí sinh ra suy nghĩ cùng nhau nhằm vào.

"Cố Trường Sinh! Đền mạng cho huynh đệ ta!"

"Thù này, không chết không thôi!"

Đôi mắt của Diêm gia lão đại đỏ lên, quát, cơn tức chấn động bầu trời, cánh tay phải nổ tung tràn ngập thần hi, muốn phục hồi như cũ.

Trên đỉnh đầu hắn ta có vết tích hỏa diễm thiêu đốt, nguyên thần vô cùng sáng chói, khí tức cả người tăng lên!

"Diêm gia lão đại muốn liều mạng! Thậm chí thiêu đốt nguyên thần, thi triển cấm thuật!" Có tu sĩ hoảng sợ nói, cảm giác được giờ khắc này Diêm gia lão đại dường như đã bước vào lĩnh vực cấm kỵ.

Nhất cử nhất động, cũng có uy năng to lớn!

"Đại ca!" Hai người còn lại của Diêm gia bi thiết, chín huynh đệ đang êm đẹp, chinh chiến trên Đế lộ, quét ngang vô địch, nhưng hôm nay đã hao tổn sáu người.

Mà tất cả chuyện này, đều do người kia tạo thành.

Bọn họ vô cùng oán hận, thi triển pháp thân, đỉnh thiên lập địa, đồng thời linh hải sôi trào, sau đó co vào, giống như hóa thành một cánh cửa vĩnh hằng.

"Trấn!"

Bọn họ nổi giận hét lớn, cùng nhau hướng đánh tới phía trước, ôm dự định đồng quy vu tận!

Phốc!

Nhưng vẻ mặt Cố Trường Sinh vẫn không thay đổi, lạnh lùng giống như thiên đạo, Xích Long thương giãy dụa trong tay, kết quả bàn tay Cố Trường Sinh phóng ra tiên quang, hóa thành một luồng khí trảm tiên kinh khủng, chấn diệt thần linh bên trong!

Chương 478: Các Phương Rung Động, Và Thế Hệ Không Nhìn Thấy Một Tia Hi Vọng, Đường Đi Sát Cơ

Răng rắc!

Trên thân thương, lại xuất hiện một vết rạn, nhưng cũng không ảnh hưởng tới chuyện Cố Trường Sinh đâm tới phía trước.

Thời gian như dừng lại

Trong mắt hắn, tất cả đều vô cùng chậm chạp.

Phốc một tiếng!

Cửa vĩnh hằng bị đánh rách tả tơi!

Trên mặt Diêm gia lão tam lão nhị xuất hiện vẻ chấn kinh, sau đó hoảng sợ!

"Dừng tay!" Diêm gia lão đại một chưởng vỗ xuống, cuồng bạo như ma, thiêu đốt tinh huyết và thần hồn.

Cố Trường Sinh không bị lay động, "Chín huynh đệ, nên chỉnh tề đầy đủ mới được."

Dị tượng sau lưng rung trời, hỗn độn khí bốc lên, lá sen triển khai, ngạnh kháng một kích này của Diêm gia lão đại!

Ngay lúc đó, tia chớp màu đỏ xuyên qua bầu trời, đánh nát chiếc đỉnh lớn màu tím, quét ngang ra như vạn vạn quân cự lực, ong một tiếng, oanh sát Diêm gia lão tam thành huyết vụ!

Cố Trường Sinh lần nữa đâm ra, một thương này còn nhanh hơn quang mang, mang theo phong lôi gào thét, hỗn độn khí tràn ngập, đâm xuyên qua Diêm gia lão nhị từ phía sau.

Sau đó một cánh tay của hắn giơ lên, cái thương trong tay chấn động, lực lượng kinh khủng bộc phát, thi thể này chia năm xẻ bảy, Xích Long thương cũng hóa thành bột mịn!

Tiếp nhận nhiều lực lượng của hắn như vậy.

Ngay cả Xích Long thương cũng đã chồng chất vết rạn, trong đó phù văn và đạo văn, đều bị ma diệt, dù sao cũng không thuộc về hắn.

Bị liên luỵ, Diêm gia lão đại lần nữa phun ra một miệng tiên huyết đến, vô cùng bi thiết, "Nhị đệ, tam đệ..."

Trong nháy mắt, trên đài sinh tử chỉ còn lại một mình hắn ta!

"Ngươi cũng xuống bồi bọn họ ngay thôi." Cố Trường Sinh thản nhiên nói, áo trắng nhuốm máu, nhưng không có vết máu nào thuộc về hắn, giờ phút này, hắn như một vị sát thần, khiến tứ phương sợ hãi.

"Ta liều mạng với ngươi!" Lúc này Diêm gia lão đại đã tuyệt vọng, Cố Trường Sinh cường đại, hoàn toàn không phải nhân số có thể bù đắp, thậm chí hắn ta cũng không rõ Cố Trường Sinh đã lấy ra bao nhiêu thực lực.

Một nửa?

Một phần ba?

Hay là một phần mười!

Không thể không nói, hắn ta vô cùng hối hận, làm sao lại trêu chọc đến kẻ địch này.

Thân là thiên kiêu kỷ nguyên này, lại kinh khủng đến mức khiến hắn ta tuyệt vọng!

Phốc!

Trận chiến này không có bất luận chuyện ngoài ý muốn nào, rất nhanh đã hạ màn.

Cố Trường Sinh đánh ra một chưởng hoành không, hỗn độn khí nồng đậm như sương mù, từng sợi nặng nề như thần sơn, chụp Diêm gia lão đại đã hao hết sức lực thành một đoàn huyết vụ!

Trên đài sinh tử, một mình hắn sừng sững, không đâu địch nổi, bốn phía một mảnh yên tĩnh.

Mùi máu tươi rất đậm, tràn ngập trên đài sinh tử.

Đây là đài sinh tử được rèn đúc từ thời kì cổ lão, chuyên môn để thiên kiêu trên Nguyên Thủy Chi Lộ tranh phong, phù văn dần bình tĩnh lại, nhưng có thêm càng nhiều vết tích huyết tinh, kể ra trận chiến đấu thảm liệt này cho thế nhân.

Xung quanh hoàn toàn tĩnh mịch.

Một lát sau, mới có bộc phát tiếng sôi trào, tất cả tu sĩ đều nghị luận, cảm giác thần hồn rung động, tê cả da đầu, thân thể phát run.

Trận quyết chiến được vạn chúng chú mục này lại kết thúc như vậy.

Thật sự khiến người ta ngoài ý muốn và không thể tưởng tượng được.

Mở rộng tầm mắt!

Mạnh như Diêm gia lão đại, cường giả Chuẩn Đế đỉnh phong.

Cầm bán Đế khí, đánh đâu thắng đó, là thiên kiêu chí cường xếp phía trước trên bảng Chuẩn Đế, có thiên phú bí thuật khiến chiến lực bạo tăng, kết quả vẫn bị Cố Trường Sinh chụp chết, phơi thây ở nơi này.

Bốn người khác, cưỡi tọa kị cường đại, có được hợp kích chi thuật, có thể chiến với Chuẩn Đế đỉnh phong, nhưng còn không có cơ hội đến gần Cố Trường Sinh.

Ngược lại từng người bị đồ sát.

Không thể không nói, cuộc chiến đấu này, khiến bọn họ quá rung động.

Trước đó rất nhiều người cho rằng các huynh đệ Diêm gia liên thủ, thực lực ngập trời, không người có thể địch lại, có thể tuỳ tiện trấn áp Cố Trường Sinh.

Hoặc là hai bên đả thương lẫn nhau, khó phân cao thấp.

Nhưng trận chiến hôm nay, có thể nói là không nằm trong dự liệu của tất cả mọi người.

Hoặc là nói, trước đó không ai hiểu rõ Cố Trường Sinh, không biết hắn kinh khủng và cường đại thế nào.

Trận chiến này hoàn toàn thiên về một bên, không có bất luận khả năng nghiền ép đồ sát khác!

Cố Trường Sinh lông tóc không hao tổn, thậm chí không hề xê dịch bước chân.

Từ đầu đến cuối cũng đều rất nhẹ nhàng, khiến tất cả tu sĩ khó mà biết được thực lực chân chính của hắn.

"Trận chiến hôm nay sẽ đặt vững thanh danh kinh khủng của truyền nhân Cố gia! Quá cường đại, rốt cuộc hắn làm sao tu luyện vậy, thậm chí đến bán Đế khí, cũng có thể tuỳ tiện đón đỡ...",

"Nhục thân như vậy, chỉ sợ chỉ có đám thiên kiêu cự đầu chiến lực Đế cấp mới có đi."

Trong chinh chiến trên Đế lộ, thiên kiêu cấp cự đầu có tùy tùng đông đảo, ít nhất cũng là nhân vật được xếp vào ba vị trí đầu tại các kỉ nguyên khác nhau trên Nguyên Thủy Chi Lộ.

Thậm chí có bao nhiêu Quan Vương!

Thực lực của mỗi người đều sâu không lường được.

Dù chưa đến Đế Cảnh, nhưng có thể chém giết Đại Đế, chiến lực ngập trời.

Thậm chí, cảm thấy vô vọng đột phá, từ cảnh giới cao hơn chém xuống tu vi!

Từng là tồn tại Đế cấp trở lên!

Trên Nguyên Thủy Chi Lộ có rất nhiều yêu nghiệt, quái thai, ngoan nhân...

Tranh đoạt thiên đạo ấn ký, không lựa chọn dung hợp, có mưu đồ lớn, càng kinh khủng.

Rất nhiều kỷ nguyên đến nay, chỉ khi chinh chiến chi mạt, thiên đạo ấn ký hiển hóa, mới hiện lộ thân ảnh.

Giờ phút này, đông đảo tu sĩ vô cùng rung động.

Hiển nhiên, thực lực cường đại của Cố Trường Sinh đã đến một cấp độ khác.

Hiện tại, tu vi của hắn còn cách Chuẩn Đế Cảnh khá xa.

Các thân ảnh cường đại ngồi xếp bằng trong các lầu các cung điện, giống như Huyết Đồ, bây giờ đều lộ ra vẻ kiêng dè.

Không thể không nói, bọn họ cũng bị kết quả này trấn trụ.

Bọn họ tự nhận đối mặt với mấy huynh đệ Diêm gia cũng không thể thắng như vậy, nói cách khác, thực lực của bọn họ kém xa Cố Trường Sinh.

Chuyện này khiến đám người tâm cao khí ngạo, tự tin vô địch như

bọn họ khó mà tiếp nhận, trong lòng càng không chịu được.

Cũng có nghĩa, bọn họ tu luyện lâu như vậy, còn không bằng một tên hậu bối như Cố Trường Sinh!

Cùng là thiên kiêu, nhưng vì sao chênh lệch giữa nhau lại lớn như vậy?

Chương 479: Các Phương Rung Động, Và Thế Hệ Không Nhìn Thấy Một Tia Hi Vọng, Đường Đi Sát Cơ (2)

"Cố công tử quá lợi hại, huynh đệ Diêm gia căn bản không phải đối thủ của hắn, hoàn toàn không cùng một cấp bậc, điểm này ngay cả ta cũng đoán sai!" Trong mắt Lục La đều là dị sắc, không biết dùng từ ngữ nào để hình dung tâm trạng bây giờ của mình.

Từ xưa thiếu nữ hay hoài xuân, đương nhiên nàng cũng không ngoại lệ.

Thử hỏi trên thế gian có nữ tử nào có thể ổn định tâm thần trước thiên kiêu như vậy?

"Một thế này, Nguyên Thủy Chi Lộ tuyệt đối sẽ vì Cố công tử mà phong vân kích động!"

Hình ảnh trận chiến này được chiếu tại rất nhiều cổ thành trên Nguyên Thủy Chi Lộ, rất nhiều tu sĩ rung động.

Còn các thành trì tại ba ngàn đạo vực, cũng có tin tức truyền đến, dẫn phát oanh động to lớn.

Rất nhiều đạo thống thế lực, lần nữa lâm vào sôi trào.

Cố Trường Sinh hiện thân trong thời gian ngắn, bây giờ hiện ra thực lực, cường thế đến rối tinh rối mù.

Thành thứ bảy trên Nguyên Thủy Chi Lộ, truyền nhân đương đại của Cổ Đế Miếu, Đế Nhất, ngơ ngác nhìn hình ảnh chiến đấu

truyền đến, cả người ngốc trệ, thật lâu không nói gì.

"Ta mới đột phá Huyền Tôn cảnh, kết quả hắn đã có thể tuỳ tiện trấn sát Chuẩn Đế đỉnh phong..."

Đạo tâm của hắn ta run rẩy, không thể vững vàng.

Thân là thiên kiêu cùng thế hệ, đã từng tranh phong với Cố Trường Sinh, lúc này hắn ta cũng cảm thấy có một ngọn núi lớn, vắt ngang trước mắt, chúng sinh không cách nào bước qua.

"Cùng thế hệ, hoàn toàn không có cơ hội tranh phong với hắn..."

"Hiện tại đối thủ của hắn đã sớm không phải tại kỷ nguyên này." Thật lâu, Đế Nhất lộ ra nụ cười đắng chát.

Từ ba ngàn đạo vực có rất nhiều thiên kiêu tới đây.

Lúc này cũng như Đế Nhất, ngoại trừ rung động, vẫn là rung động.

"Thật sự không nhìn thấy một tia bóng lưng a..."

"Chúng ta không ngừng tiến bộ cường đại, kết quả tiến bộ của hắn còn lớn hơn chúng ta, thật khiến người ta tuyệt vọng. Cùng một kỷ nguyên với hắn, hoàn toàn chính là bi ai, một người áp chế một thời đại, không người có thể ngẩng đầu, không nhìn thấy bất kỳ hi vọng nào."

Rất nhiều thiên kiêu đắng chát, bỏ ra thời gian rất lâu mới thu dọn được cảm xúc, tiếp tục lên đường.

Ngay lúc đó, trong thành thứ bốn mươi, Cố Trường Sinh từ trên đài sinh tử đi xuống, không lựa chọn dừng lại, tiếp tục lên đường.

Trong mắt Tiểu Hắc trên vai hắn hiện ra vẻ ngây thơ, không có thần chí, cuồn cuộn phun bong bóng, vô cùng thân thiết với Cố Trường Sinh.

Mỗi cái bong bóng cũng hòa hợp tiên khí, năm màu rực rỡ, có vẻ cực kì bất phàm.

Rất nhiều người nhận ra đây chính là đầu Côn Bằng nhỏ, trong

lòng hỏa nhiệt, nhưng lại không dám lộ ra trên mặt.

Trên đường phố, một mảnh yên tĩnh, lặng ngắt như tờ.

Thành trì to lớn, đường đi rộng lớn, hai bên trồng đầy cổ thụ, lá cây um tùm, cũng có rất nhiều kiến trúc, tiệm đan dược, cửa hàng binh khí..... Không có gì khác biệt với các tòa cổ thành tại ba ngàn đạo vực.

Ánh mắt Cố Trường Sinh yên tĩnh lướt qua, thỉnh thoảng sẽ nhìn sạp hàng nhỏ bên đường một chút, lộ ra một chút hứng thú.

Rất nhiều tu sĩ đang nhìn hắn.

Dáng vẻ này giống như lời nói lúc trước, thuần túy chính là đến giết người.

Giết người xong liền phủi áo rời đi, lạnh nhạt mà nhẹ nhõm.

Lúc này, rất nhiều thần niệm âm thầm giao lưu, đây là hai phe nhân mã, một bên đến từ tổ chức thần bí "Đế", một bên khác là người của "Đại nhân trẻ tuổi "

"Thực lực của truyền nhân Cố gia có chút vượt qua tưởng tượng, nhưng có đại nhân ban tặng món pháp thân bí bảo kia, tuyệt đối có thể trấn áp hắn." Trên lầu các, một tên tu sĩ lạnh lùng nói, nhìn chằm chằm bóng lưng của Cố Trường Sinh, lấp lóe hàn ý.

"Bản nguyên Hỗn Độn Thể, bất luận như thế nào, đại nhân chúng ta đều coi trọng." Một vị giấu trong hắc bào âm lãnh nói.

"Vậy thì tốt, chúng ta muốn đầu Côn Bằng kia, hơn nữa, Ngân Huyết Thiên Long rất thông minh, biết được chúng ta đang mai phục nàng, giống như không hiện thân. Nhưng bản nguyên của Côn Bằng cũng không tệ, so với bản nguyên của Ngân Huyết Thiên Long còn mạnh hơn mấy bậc!"

Một tu sĩ khác nói, khí tức rất khủng bố, trên người mặc trang phục giống nhau.

Bọn họ đang giao lưu, thương thảo phân chia như thế nào, chuẩn bị cùng nhau hợp lực xuất thủ.

Mặc dù đã kiến thức chiến lực cường đại của Cố Trường Sinh, nhưng cũng không lo lắng, có lực lượng và nắm chắc.

Nếu ở bên ngoài Nguyên Thủy Chi Lộ, bọn họ cũng không dám làm như thế, tuyệt đối sẽ bị Trường Sinh Cố gia xóa bỏ.

Nhưng trên Nguyên Thủy Chi Lộ thì không như vậy, nơi này dính đến sinh tử chém giết, âm mưu quỷ kế, chính là quy củ chinh chiến!

Không ai có thể nhúng tay!

Ngay cả thân tử của Tiên Đế!

Cũng có khả năng vẫn lạc!

Chinh chiến trên Đế lộ tàn khốc, không ai sẽ để ý đến thế lực bối cảnh sau lưng ngươi!

Đúng lúc này, Cố Trường Sinh đi đến bên tường thành bỗng nhiên đứng lại, vẻ mặt rất bình thản nói, "Theo Cố mỗ một đường rồi, còn không hiện thân sao?"

Xoẹt!

Hắn nhấc bàn tay, bỗng nhiên có vạn vạn sợi kiếm khí từ trên trời giáng xuống, bao phủ một khu vực, giống như vạn vạn chuôi thần kiếm màu vàng, ẩn chứa phong mang kinh thiên, có thể trảm tiên diệt phật.

"Cái gì! ?"

"Hắn lại có thể khám phá Đế trận ẩn nấp của chúng ta."

Hai bên nhân mã ở trong bóng tối cùng nhau chấn kinh.

Nhưng không kịp phản ứng, vạn vạn đạo kiếm khí ầm vang rơi đập, kéo dài to lớn như sơn lĩnh, giống như một trận mưa to.

Kiến trúc nổ tung, trở thành bột mịn, đạo văn sáng lên, một thanh Thiên La Tán đen như mực chống ra, từng tia từng sợi quang hoa rủ xuống, nhưng không đến mấy hơi đã xuất hiện vết rạn.

Sau đó lộ ra thân ảnh của bọn họ, khó mà ẩn tàng, sắc mặt mang theo chấn kinh và khó coi.

Có không ít người trực tiếp bị trọng thương, vết thương xuyên qua xương trán, khí thế đáng sợ tràn ngập, khó mà khép lại, nguyên thần cũng bị chém ra vết rách.

Khoảng hơn ba mươi tên tu sĩ hiện thân.

"Đại nhân ban tặng Thiên La Tán, có thể ngăn cản một kích của Đế cấp, vậy mà bị nứt ra!"

Chú ý tới vết rạn trên Thiên La Tán màu đen, ánh mắt của bọn họ bỗng nhiên có chút hoảng sợ.

Nhưng vẻ mặt Cố Trường Sinh còn khiến bọn họ kinh ngạc hơn.

"Đây là pháp khí gì, mặc dù không phải Đế khí, nhưng lại có thể ngăn trở một kiếm trảm tiên của ta."

Chương 480: Thôn Tiên Phệ Ma Thể, Lạc Ấn Thực Lực Đế Cấp, Nhân Vật Kinh Khủng Tại Chỗ Sâu Trong Nguyên Thủy Chi Thành

Mặc dù một kiếm này không có bí thuật và Phi Tiên Chi Lực gia trì, chỉ tùy ý dùng bàn tay chém ra, nhưng uy lực cũng kinh khủng tuyệt luân, tuyệt không phải người bình thường có thể chống đỡ.

Trước đó Cố Trường Sinh giao thủ với mấy huynh đệ Diêm gia cũng không hiện ra.

"Đám người này vẫn muốn giết ta? Xem ra trên Nguyên Thủy Chi Lộ, đã có người muốn ghim ta rồi." Cố Trường Sinh nhíu mày.

Có thể hoàn mỹ chưởng khống lực lượng nhục thân, đương nhiên nguyên thần của hắn không thể yếu, có thể tuỳ tiện cảm giác được khí tức của đám người này.

Trong thành thứ bốn mươi, rất nhiều tu sĩ cũng nhìn thấy một màn này.

"Trận chiến trên đài sinh tử hấp dẫn rất nhiều ánh mắt trên Nguyên Thủy Chi Lộ. Không thể nghi ngờ, cũng sẽ hấp dẫn đám người kia!"

"Quả nhiên 'Đế' vẫn không kìm nén được mà động thủ, nhưng một nhóm người khác, rốt cuộc là người phương nào?"

Không ít tu sĩ chấn kinh, dù sao tiếng xấu của "Đế" đã lưu truyền trên Nguyên Thủy Chi Lộ.

Theo lời đồn, trong bọn họ một nhân vật cự đầu, muốn lấy bản nguyên tuyệt thế đại hung, hợp luyện một loại thể chất cấm kỵ.

Trên Nguyên Thủy Chi Lộ đã từng có thiên kiêu vô địch của tộc Chu Tước gặp kiếp nạn, bản nguyên bị đào mất, đẫm máu tại đây.

Rất nhiều thiên kiêu có được huyết mạch của tuyệt thế đại hung đều phải khó khăn trốn kiếp nạn này.

Cố Trường Sinh mang theo Côn Bằng nhỏ, đương nhiên sẽ trở thành mục tiêu của bọn họ.

"Chuôi Thiên La Tán này, ta biết là người nào!"

Bỗng nhiên, một vị tu sĩ cổ lão run giọng nói, có chút chấn kinh, thậm chí không thể tin được, cảm thấy chạm đến thứ gì đó không nên nói.

"Là vị nào?"

"Vẫn Tiên Ma!" Tu sĩ bên cạnh cũng mở to hai mắt, hít một ngụm khí lạnh.

"Nghe nói là vị có được Thôn Tiên Phệ Ma Thể, thời gian trước tàn nhẫn giết chết một vị thiên kiêu cự đầu, thôn phệ đạo hạnh của người kia hầu như không còn!" Rất nhiều tu sĩ chấn động, bởi vì tin tức này rất kinh dị, từ chỗ sâu trong Nguyên Thủy Chi Lộ truyền đến.

Vẫn Tiên Ma, từ cái tên có thể nghe ra đây là nhân vật gì, ẩn chứa khí phách cực lớn, đã từng giết tới mức là địch của thế gian.

Thôn Tiên Phệ Ma Thể, đây là một loại thể chất thần bí kinh khủng, không biết lai lịch.

Cái tên này được đặt theo đặc tính này, có thể nuốt tất cả.

Bao quát thần thông và quy tắc, dường như không có nhược điểm!

Trời sinh giống như Hỗn Độn Thể, đứng ở thế bất bại.

Vẫn Tiên Ma, đến từ một phương chân giới vô danh, trước khi bước lên Nguyên Thủy Chi Lộ, đã bị thế nhân gọi là ma!

Giết tới mức là địch của cả thế gian, sau đó không người dám làm địch!

Trên Nguyên Thủy Chi Lộ, thiên kiêu cự đầu chết trong tay hắn không dưới một bàn tay!

Không thể nghi ngờ, đây tuyệt đối là một vị ngoan nhân kinh khủng ngập trời, thiên kiêu bị hắn ta để mắt tới, đều không nhịn được tê cả da đầu, bị hù dọa đến mất mật.

Rất nhiều tu sĩ nhắc tới cái tên này đều có cảm giác như một luồng khí lạnh từ trên đỉnh đầu dội xuống.

"Vẫn Tiên Ma, tuyệt đối là bá chủ một phương, qua nhiều kỷ nguyên vẫn là tồn tại có một không ai, tùy tùng đông đảo, trong đó không thiếu thiên kiêu cự đầu."

"Trách không được tổ chức ‘Đế’ cũng kiêng kị đám người này." Rất nhiều tu sĩ đàm luận.

Rất hiển nhiên, truyền nhân Cố gia đã bị Vẫn Tiên Ma để mắt tới, bản nguyên Hỗn Độn Thể có thể khiến tất cả tu sĩ tâm động.

Chỉ là bọn họ không có lá gan kia mà thôi.

"Vẫn Tiên Ma?"

Nghe xung quanh nói chuyện, trên mặt Cố Trường Sinh cũng lộ ra vẻ khác thường.

Hắn đã đại khái hiểu được sự kinh khủng của người này.

Nhưng hắn không kiêng kị, hoặc là để ý cái gì.

Trêu chọc đến đầu mình, vậy thì chém hắn ta.

"Các ngươi đến từ phương nào?" Cố Trường Sinh mở miệng, đôi mắt bình tĩnh đến khiếp người, bộc lộ từng tia từng sợi hỗn độn khí, có uy thế đại đạo thiên đao đáng sợ, đến gần đám người ăn mặc giống nhau kia.

"Truyền nhân Cố gia, chúng ta khuyên ngươi nên lưu lại đầu Côn Bằng nhỏ kia."

"Nếu không, trên Nguyên Thủy Chi Lộ, cho dù ngươi có thiên tư như vậy, cũng chắc chắn nửa bước khó đi." Đám người này lạnh lùng mở miệng, đang uy hiếp Cố Trường Sinh.

"Cố công tử, bọn họ đến từ 'Đế'." Bỗng nhiên, có giọng nói của nữ tử truyền đến tai Cố Trường Sinh, trong bóng tối có người truyền âm cho hắn.

Ngay lập tức, người này liền nói ngắn gọn lai lịch của những người kia cho Cố Trường Sinh biết.

Cố Trường Sinh có chút quen thuộc với giọng nói này.

Trong đầu hắn xuất hiện một bóng người.

Nữ tử tên là Lục La tại khu vực mộ Chuẩn Đế?

Hắn gật đầu, lại nói, "Đa tạ Lục La cô nương thông báo."

"Cố công tử không cần khách khí." Lục La há miệng cười một tiếng.

"Nếu các ngươi cũng muốn giết ta, vậy các ngươi chết trước đi."

Sau đó, Cố Trường Sinh đến gần đám người này, con ngươi rất

thâm thúy, tràn ngập sát khí.

Hắn đã hiểu rõ tiền căn hậu quả, không ngờ lúc trước Đồ Tiên cũng bị đám người này truy sát.

Mặc dù Đồ Tiên chỉ là tọa kỵ của hắn, nhưng cũng không phải người khác có thể truy sát nàng.

Người của hắn, không ai có thể động!

"Nhanh động thủ! Không cần lưu tay!"

"Trực tiếp vận dụng thủ đoạn mạnh nhất!"

Hơn ba mươi người thấy thế, không chút do dự, lập tức đánh tới phía trước.

Uy thế cường đại lan tràn trên đường phố, lập tức kích thích trận văn ngập trời ở bốn phía, dẫn phát pháp trận bảo vệ cổ thành.

Đồng thời, một nhóm người lấy ra một tờ pháp chỉ tỏa ra kim quang sáng chói, ong mộc cái, lập tức triển khai trên không trung, bên trong chỉ có một chữ viết "Giết" !

Hư không run rẩy, phù văn vô cùng khiếp người, có một bóng người mơ hồ hiển hiện, tiên khí lượn lờ, sương mù ngập trời, giống như đưa lưng về phía chúng sinh, sừng sững tại chỗ sâu trong vũ trụ khô kiệt.

Oanh!

Hắn ta không quay đầu lại, rất tùy ý chém xuống một chỉ về phía sau!

Kiếm khí kinh khủng ma diệt tất cả các trận văn ở đây.

"Khí tức này!"

"Không được! Mau trốn! Tuyệt đối là chiến lực Đế cấp!"

Rất nhiều tu sĩ gần đó biến sắc, vội vàng trốn tránh, cảm nhận được thân ảnh mơ hồ này ẩn chứa khí thế kinh khủng, cách rất xa

cũng khiến bọn họ muốn nổ tung.

Đây tuyệt đối là một trong mấy người vô cùng cường đại tại chỗ sâu trên Nguyên Thủy Chi Lộ!

Đây chỉ là một luồng lạc ấn khí thế mà hắn ta lưu lại, nhưng đã kinh khủng đến tình trạng này.

"Cút!"

Vẻ mặt Cố Trường Sinh rất lạnh lùng, chỉ đáp lại một chữ, nguyên thần mở mắt, thiên âm chấn động, ngôn xuất pháp tùy, quy tắc trật tự xen lẫn.

Xùy một tiếng!

Chữ "Cút" cuồn cuộn mà lên, hóa thành một đạo tinh khí màu vàng óng, có hỗn độn khí tràn ngập, xuyên qua bầu trời, như trường kiếm rơi xuống, có thể trảm tiên diệt phật, ẩn chứa phong mang tuyệt thế, kinh diễm sáng chói.

Phốc một tiếng!

Hai đạo kiếm khí bị chôn vùi trong hư không, bắn ra ba động, vô cùng khiếp người, vô cùng kinh khủng, mấy tên tu sĩ đối diện lộ ra vẻ hoảng sợ, không kịp đào thoát, lập tức chết thảm trong ba động này. _

Chương 481: Hỗn Độn Thể Trời Sinh Không Tì Vết, Con Đường Tiến Hóa Chung Cực Nhưng Sau Này Có Thiếu Sót

Tiếng kêu thảm thiết nổi lên bốn phía, tràn ngập sát cơ, máu tươi văng ra.

Trước tường thành, Cố Trường Sinh sừng sững đứng đó, áo trắng như tuyết, thân hình thon dài, khuôn mặt vô cùng tuấn tú, giống như một vị trích tiên từ cửu thiên lâm trần, siêu nhiên và tuyệt thế.

Nhưng lúc này con ngươi hắn rất thâm thúy, khuôn mặt tràn ngập hỗn độn sương mù, một chữ hét ra, kiếm ý ngập trời, dùng ngôn xuất pháp tùy chém ra, vô cùng kinh người.

Kiếm mang ngập trời xen lẫn trên hư không, khiến nơi đó trở thành một mảnh chói mắt, thần hoa tràn ngập, giống như đánh nát tất cả quy tắc trật tự!

Tất cả tu sĩ rung động, toàn thân run rẩy.

Loại ba động này quá kinh khủng, giống như hai vị Đại Đế trẻ tuổi cách không giao chiến, khí thế vô địch khiến thân thể bọn họ muốn vỡ nát.

Sau đó kiếm khí của đối phương vỡ nát, bóng người hơi chao đảo một cái, khẽ a một tiếng, trong lòng có chút chấn kinh, không ngờ một chỉ của mình lại không bắt được đối phương.

"Đây tuyệt đối là một vị cự đầu trong 'Đế'!" Đám tu sĩ tránh ở phía xa, muốn quỳ rạp xuống đất, quỳ bái.

Ngay cả thiên kiêu nổi danh trên bảng Chuẩn Đế, như Huyết Đồ Chung Khởi cũng phải biến sắc, một trận kinh ngạc.

"Một chỉ đã có khí thế như thế, người kia thật kinh khủng!" Tâm thần hắn ta rung động.

Sau đó con ngươi sâu kín nhìn chằm chằm nam tử áo trắng đứng chắp tay ở một bên khác, trong lòng nhấc lên sóng gió động trời.

"Quả nhiên thực lực của hắn không hề đơn giản như bên ngoài, trong một chữ này, không chỉ có ẩn chứa thiên địa chí lý, còn có quy tắc xen lẫn, ngôn xuất pháp tùy, chính là một môn sát phạt chi thuật rất khủng bố."

Huyết Đồ là thiên kiêu chí cường, giờ phút này tự nhiên nhìn ra thực lực của Cố Trường Sinh tuyệt không phải đơn giản như mặt ngoài, tiện tay đánh ra một kích, có thể đánh nát công kích trong lạc ấn Đế cấp, cũng khiến thân ảnh của đối phương phải lắc lư!

Thậm chí hắn vẫn còn giữ lại, vẻ mặt bình tĩnh, không có gợn sóng.

Ong!

Đúng lúc này, trong tay một nhóm tu sĩ khác cầm một khối bảo châu đen như mực, quỳ xuống đất cầu nguyện, có tế văn lan ra, trận trận phạn âm truyền đến, hiển hóa bút tích thực.

Trong thành thứ bốn mươi, tất cả mọi người đều cảm thấy tim đập nhanh, cảm nhận được hàn khí cuốn tới, thời không và thiên địa giống như bị đóng băng nứt vỡ!

Giữa thiên địa bỗng nhiên có ma khí màu đen dâng lên ngập trời, cái thế vô biên, sôi trào mãnh liệt.

Ma quang đánh rách bầu trời, giống như một đạo tinh hà màu đen rộng lớn vô biên rủ xuống.

Đó là một thân ảnh cuồng bạo, ma khí lăng liệt.

Một bên tóc đen tung bay, một bên tóc trắng bạc phơ, khuôn mặt mơ hồ, giống như một lỗ đen, tùy tiện như giẫm lên từng đống thi cốt chúng sinh, sát phạt kinh thế, rung động thiên khung, ngồi một mình trên vương tọa Bạch Cốt!

"Mời pháp thân của đại nhân, trấn áp người này!"

Đám tu sĩ này vô cùng cuồng nhiệt, quỳ rạp xuống đất, không ngừng dập đầu hô lớn.

"Vẫn Tiên Ma!"

Trong thành bốn mươi, vô số tu sĩ rung động, lộ ra vẻ hoảng sợ và hãi nhiên tới.

Ba động kinh khủng ba này thậm chí còn kinh động đến chấp pháp trong thành, hư không vặn vẹo, hai con ngươi xán lạn như thần đăng, cho rằng có hung thú tuyệt thế xâm nhập, khí tức đáng sợ như vậy.

"Thì ra là người này." Cho dù trên Nguyên Thủy Chi Lộ có chấp pháp, giờ phút này cũng lộ ra kiêng kị.

Một đạo pháp thân sừng sững ở chân trời, lại cường đại đến tình

trạng này, giống như một vị Ma Thần, áp chế tất cả tu sĩ.

Thậm chí thân ảnh do pháp chỉ diễn hóa, đưa lưng về phía tất cả mọi người kia cũng khẽ run lên.

Sau đó mới khôi phục bình tĩnh, chậm rãi xoay người lại, sương mù che lấp chân dung, toàn thân có vô tận kim quang lượn lờ.

"Xin chào Tiên Ma đạo huynh!"

Hắn ta mở miệng, giọng nói khẽ run, lộ ra nồng đậm kiêng kị và coi trọng.

Nhưng khuôn mặt Vẫn Tiên Ma vẫn như lỗ đen, căn bản thấy không rõ ánh mắt của hắn ta.

Hắn ta không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm Cố Trường Sinh.

Chỉ là khí thế lạc ấn và một đạo pháp thân, nhưng lại cường thế đến vô biên, đủ để chấn nhiếp tất cả mọi người.

"Đây chính là Thôn Tiên Phệ Ma Thể sao?"

"Cái tên đúng là bá đạo, nhưng khí tức cũng quá pha tạp, đúng là vật gì cũng dám thôn phệ."

Cố Trường Sinh nhìn bóng người này, cảm nhận được ba động mãnh liệt của đối phương, giống như một lỗ đen kinh khủng, có thể thôn phệ tất cả.

Nhưng có rất nhiều khí tức trộn lẫn với nhau, thuộc về các bản nguyên khác biệt, cũng không thuần túy, giống như không hoàn mỹ, lại dung luyện làm một thể.

"Hỗn Độn Thể trời sinh không tì vết!"

Vẫn Tiên Ma lên tiếng, nhìn chằm chằm Cố Trường Sinh, trên khuôn mặt tràn ngập một cỗ khí tức, giống như tâm tình chập chờn rất lớn.

"Nếu đưa thể chất này cho ta, sớm giết tới thế gian không người dám xưng tôn rồi."

Hắn ta nói xong, giống như có chút không cam lòng, lời nói khiến bốn phương chấn động, "Nhưng không sao, bản nguyên của ngươi, ta tự mình tới lấy."

Mặc dù Thôn Tiên Phệ Ma Thể thần bí cường đại, danh xưng có thể nuốt tất cả chư vương và thiên kiêu, thế gian đều là địch, trời sinh ở thế bất bại.

Nhưng sau khi tiến hóa chung cực, cũng chỉ có thể đứng sau Hỗn Độn Thể, vạn pháp quy nhất, trời sinh có thiếu sót, từ đầu đến cuối không bằng Hỗn Độn Thể.

Cố Trường Sinh xuất sinh liền có được thể chất như thế, khiến hắn ta vô cùng đố kị ghen ghét.

"Ngược lại ta muốn xem ngươi có tư cách này hay không." Cố Trường Sinh nghe vậy, thản nhiên nói, "Một đạo pháp thân, cũng dám ở trước mặt ta khoe mẽ."

"Nếu ngươi bước vào Chuẩn Đế Cảnh, có lẽ ta có thể kiêng kị một hai, nhưng bây giờ ngươi chỉ là Đại Thiên Tôn cảnh, trong nháy mắt ta có thể trấn áp ngươi." Vẫn Tiên Ma đạm mạc nói, ma khí ngập trời, hung uy che đậy bốn phương tám hướng...

Tồn tại Chuẩn Đế Cảnh và chưa vào Chuẩn Đế Cảnh có chênh lệch vô cùng lớn.

Mặc dù bây giờ Cố Trường Sinh đã có thực lực siêu việt Chuẩn Đế Cảnh, nhưng với hắn ta mà nói, vẫn không đáng chú ý.

Vẫn Tiên Ma rất tự tin với đạo pháp thân này của mình, có khí phách vô địch.

Huống chi, hắn ta đã sớm thăm dò rất nhiều đặc tính của Hỗn Độn Thể.

Biết được chỗ cường đại của Cố Trường Sinh.

Tự tin một đạo pháp thân có thể diệt kẻ địch.

Đương nhiên còn có nguyên nhân khác, chính là chân thân hắn ta đang bế quan tu luyện đến cửa ải quan trọng, khó mà xuất thế,

nếu không nhất định hắn ta sẽ từ chỗ sâu trong Nguyên Thủy Chi Lộ đánh tới.

"Tiên Ma đạo huynh, bản nguyên Hỗn Độn Thể thuộc về ngươi, đầu Côn Bằng nhỏ kia, công tử nhà ta coi trọng."

Lúc này, thân ảnh được kim quang bao phủ kia mở miệng nói, đang thương thảo với Vẫn Tiên Ma, nói đến Côn Bằng nhỏ, cũng nói đến vị công tử sau lưng hắn ta.

Dù sao hắn ta cũng đi theo một vị tồn tại kinh khủng khác, biết được bản thân không phải đối thủ của Vẫn Tiên Ma.

Nghe nói như thế, thành thứ bốn mươi lại một trận rung động, quả nhiên là yêu nghiệt cái thế tại chỗ sâu trên nguyên thủy chi thành, mỗi người đều kinh khủng đến không hợp thói thường.

"Cút!"

"Ngươi là thá gì, không có tư cách đàm luận với ta."

Vẫn Tiên Ma nghe nói như thế, lạnh lùng trả lời một câu.

"Vẫn Tiên Ma, sau lưng ta là..." Thân ảnh được kim quang bao phủ này phẫn nộ.

Nhưng trả lời hắn ta là một ánh mắt của Vẫn Tiên Ma, giống như xuyên qua vũ trụ, xé rách bầu trời, hóa thành một thanh ma thương màu đen, có thể đâm rách tất cả!

Thân ảnh màu vàng óng chống cự, ngàn vạn quang hoa tràn ngập, lại bị thôn phệ, phù một tiếng bị xỏ xuyên.

Ma khí màu đen ẩn chứa lực lượng thôn phệ, lập tức xé rách thân ảnh kia hầu như không còn!

"Ngươi...",

Thân ảnh màu vàng óng vô cùng phẫn nộ, sau đó biến mất, đạo pháp chỉ màu vàng kia cũng biến thành mảnh vỡ.

Tất cả mọi người run sợ, thần hồn phát lạnh.

Vị ngoan nhân trong lời đồn này cũng quá quả quyết, cường thế và tàn nhẫn rồi, một lời bất hòa, liền động thủ.

Cường hoành đến vô biên!

"Ẩn chứa lực lượng thôn phệ, ngay cả thần thông quy tắc cũng có thể thôn phệ?" Cố Trường Sinh nhẹ giọng nói, tiên phù trong mắt sáng chói, lít nha lít nhít, vẻ mặt càng thêm khiếp người, khiến người ta kinh hãi run rẩy.

"Từ xưa Đế lộ đã chôn nhiều xương cốt, vậy hôm nay liền chôn vùi ngươi ở đây đi."

Pháp thân của Vẫn Tiên Ma thản nhiên nói, cất bước đi trong hư không, đại đạo vô thượng xen lẫn, hắc khí ngập trời, không ngừng kéo dài, rơi đến trước mặt Cố Trường Sinh.

"Nói nhảm xong chưa?" Cố Trường Sinh lạnh lùng đáp lại, "Ta sẽ đến chỗ sâu trên Nguyên Thủy Chi Lộ chém ngươi." _

Chương 482: Một Quyền Đánh Nát, Vạn Đạo Giai Không, Đế Lộ Lại Nhấc Lên Sóng To Gió Lớn

Ầm ầm!

Cố Trường Sinh một bước phóng ra, một đạo tiên khí hiển hiện, hỗn độn khí lập tức sôi trào, chìm nổi, tràn ngập từng hạt tròn màu đen, giống như ẩn chứa từng thế giới khô kiệt.

Thiên địa cộng minh, vạn đạo rung động, rất nhiều tuyệt đại hung thú hiển hiện như Chân Long, Tiên Hoàng, Chu Tước, Côn Bằng, giống như đi trên con đường vô thượng duy nhất, như một vị Tiên Đế trẻ tuổi đang tuần sát trên hư không!

Cường thế vô biên, áp chế tất cả quy tắc ở nơi này!

Thiên khung rung động, đường đi ầm ầm, hạ xuống trật tự thần liên kinh khủng!

Hắn hiện ra thực lực siêu việt lúc trên đài sinh tử, đạt đến tình trạng Chấn Thế.

Khí huyết bàng bạc, giống như sơn lĩnh vô biên vô tận, xuyên qua bầu trời, xé rách vũ trụ, tiên khí quấn quanh vô tận hỗn độn!

"Đúng là rất tự tin, đáng tiếc..."

"Ngươi..."

Trong thông đạo màu đen, trước mặt Cố Trường Sinh, đạo pháp thân của Vẫn Tiên Ma còn chưa nói hết, đáp lại hắn ta chính là một quyền của Cố Trường Sinh.

Hỗn độn huyết khí kinh khủng vô biên, phô thiên cái địa, che đậy thiên khung, bốn phương tám hướng rung động, giống như có một phương vũ trụ chí cao quét ngang mà tới.

Mỗi tế bào đều đang sáng lên, sáng chói loá mắt, bộc phát lực lượng cực hạn!

Ầm!

Một tiếng vang thật lớn, ma khí bị đánh xơ xác, giống như có xương cốt đứt gãy, mạch máu vỡ toang, máu thịt văng khắp nơi, huyết vụ ngập trời !

Giữa thiên địa, giống như chỉ có duy nhất một quyền tràn ngập hỗn độn khí này.

Vĩnh hằng vô song, vắt ngang chân trời, phanh một tiếng, đạo pháp thân của Vẫn Tiên Ma bị đánh nổ!

Thôn Tiên Phệ Ma Thể của hắn ta bộc phát hắc quang cực hạn, giống như hắc động không thấy đáy, ma vụ che khuất bầu trời.

Nhưng trước mặt một quyền này, lại bị lực lượng khủng bố đến khó mà tưởng tượng được đánh bạo, không thể thôn phệ tất cả!

Thôn phệ chi lực rất cường đại.

Nhưng cũng có một hạn độ, không thể nuốt tất cả uy thế.

Vừa rồi Cố Trường Sinh vận chuyển tiên đồng, đã thôi diễn thấy rõ tất cả.

Hắn vô cùng và tự tin.

Chỉ bằng một đạo pháp thân, tuyệt đối không thể cắn nuốt lực lượng trong một quyền này của hắn.

"Cái này sao có thể..."

"Tên gia hỏa này tuyệt đối không chỉ có cảnh giới Đại Thiên Tôn, chẳng lẽ hắn đang giả heo ăn thịt hổ?"

Đây là suy nghĩ duy nhất xuất hiện trong đầu đạo pháp thân của Vẫn Tiên Ma trước khi sụp đổ, hoàn toàn không dám tin, thậm chí còn có chút choáng váng.

Vừa tới gần Cố Trường Sinh, thậm chí còn chưa động thủ, đã bị một quyền của hắn đánh thành huyết vụ đầy trời!

Không thể không nói, trong vô số lần chém giết sinh tử của Vẫn Tiên Ma, hắn ta chưa từng gặp trường hợp như vậy.

Hắn ta cảm thấy nhất định Cố Trường Sinh đã ẩn giấu tu vi.

Là hắn ta dự đoán sai!

Hắn ta thừa nhận bản thân có chút khinh địch và xem thường Cố Trường Sinh.

Thiên tư của Cố Trường Sinh hoàn toàn có thể gọi là đệ nhất vạn cổ.

Trong thời gian ngắn ngủi, nhược điểm của thôn phệ chi lực của hắn ta đã bị Cố Trường Sinh thấy rõ.

Nhưng giờ phút này, các cảm xúc hối hận, không cam lòng, phẫn nộ cũng theo đạo pháp thân của Vẫn Tiên Ma tiêu tán mà biến mất không thấy.

Một màn như thế, trong nháy mắt khiến thành bốn mươi trở nên tĩnh mịch, một lát sau, lại sôi trào!

Vô số tu sĩ cảm thấy da đầu nổ tung, cả người phát run, vẻ mặt vô cùng kinh hãi.

Đến người chấp pháp vừa hiện thân cũng đột nhiên trợn to mắt, hít một ngụm khí lạnh.

Trong mắt đều là rung động, lẩm bẩm nói, "Một quyền đánh ra, vạn đạo giai không?"

"Thật... Thật là khủng khiếp!"

"Đây mới là thực lực chân chính của Thần Tử Cố gia sao!"

"Đơn giản chính là... Không dám tưởng tượng!"

Tất cả mọi người trừng to mắt, giọng nói phát run, vô cùng sợ hãi, toàn thân run rẩy, không thể tin được một màn này là thật.

Đám tu sĩ quỳ rạp xuống đất, vô cùng cuồng nhiệt với Vẫn Tiên Ma lập tức ngốc trệ choáng váng.

Một quyền!

Chỉ một quyền mà thôi!

Cố Trường Sinh xuất thủ, phong vân lôi động, thiên địa biến sắc, thanh thế ngập trời, che đậy thương khung, lập tức đánh nổ pháp thân uy thế vô song của Vẫn Tiên Ma.

Huyết vụ phát ra, giống như có thịt máu và xương cốt từ trong đó rơi xuống!

Một màn này quá kịch tính và chấn động, khiến mọi người không dám tưởng tượng, giờ phút này vẫn cảm thấy tê cả da đầu.

Rõ ràng là nhân vật tuấn tú như trích tiên, lúc xuất thủ lại huyết khí cuồn cuộn như lò luyện vũ trụ, có thể ma diệt tất cả, trấn sát vô địch.

Rất nhiều người nhiệt huyết dâng trào, tâm thần khuấy động, có chút hoảng hốt.

Không thể nghi ngờ.

Đây là trận chiến còn rung động Đế lộ hơn trấn chiến trên đài sinh tử vừa rồi.

Trước mặt Vẫn Tiên Ma, Diêm gia cửu kỵ còn không có tư cách xách giày.

Ngay lúc này, tất cả mọi người tận mắt nhìn thấy một đạo pháp thân vô địch của Vẫn Tiên Ma bị một quyền của Cố Trường Sinh đánh nổ.

Một khi chuyện này truyền ra, tuyệt đối sẽ dẫn phát oanh động to lớn, đế lộ sẽ lại nhấc lên sóng to gió lớn.

"Đáng tiếc chỉ là một đạo pháp thân, nhưng thôn phệ chi lực đúng là khó chơi, nếu chân thân của hắn ta đến đây, dựa vào tu vi bây giờ của ta thì có chút khó giải quyết."

"Xem ra vẫn phải tăng thực lực lên mới được, cảnh giới vẫn rất quan trọng."

Vẻ mặt Cố Trường Sinh khôi phục bình thản, cũng không để ý quá nhiều, giống như người vừa xuất thủ không phải là hắn.

Hắn lần nữa xuất thủ, nhấc tay lên, ngàn vạn kiếm khí hiển hiện, trảm diệt đám tu sĩ vừa rồi muốn vây bắt hắn.

Không ai có thể chạy trốn, chuôi Thiên La Tán đen như mực sắc răng rắc một tiếng sụp đổ, hoàn toàn không bảo vệ được bọn họ.

Tận mắt nhìn thấy tất cả, bọn họ đã sớm bị dọa đến đần độn, cũng không dám chống cự.

Lúc đầu nắm chắc mười phần, ai cũng không ngờ sẽ có kết quả như vậy.

Thực lực của Cố Trường Sinh quá kinh khủng, đã đạt đến tình trạng Quỷ Thần khó lường.

Rất nhiều người đều hoài nghi, bên ngoài hắn có tu vi Đại Thiên Tôn, nhưng rốt cuộc chuyện này là thật hay giả.

Sau đó, Cố Trường Sinh rời đi, rời khỏi thành bốn mươi, kim quang sáng chói, lập tức đi vào chỗ sâu trong tinh không.

Trên đường phố lặng ngắt như tờ, không người nào dám đi theo.

"Rốt cuộc Cố công tử, mạnh đến cỡ nào a..." Lục La từ trong rung động lấy lại tinh thần, nhìn chằm chằm bóng lưng nam tử rời đi, nghẹn ngào thật lâu.

Nguyên Thủy Chi Lộ lại nhấc lên gợn sóng, chuyện một đạo pháp thân của Vẫn Tiên Ma bị một quyền của Cố Trường Sinh đánh nát truyền ra, tạo thành oanh động to lớn ở các phương.

Xếp hạng trên bảng Chuẩn Đế thay đổi kịch liệt.

Thậm chí người ban bố bảng này cũng không nắm chắc thực lực chân chính của Cố Trường Sinh.

Cuối cùng, chỉ có thể xếp hắn tại vị trí thứ ba mươi trên bảng Chuẩn Đế!

Phải biết thiên kiêu tại ba mươi vị trí đầu đã được gọi là thiên kiêu cự đầu một phương!

Trong thời gian ngắn ngủi, Cố Trường Sinh vừa xuất hiện tại Đế lộ, đã trở thành thiên kiêu cự đầu một phương.

Chiến tích và thực lực như thế khiến các phương vô cùng rung động, nhưng không ai nghi ngờ bảng xếp hạng!

Nói thế nào, xếp hạng trên bảng Chuẩn Đế đều rất uy tín và công chính.

Dù sao trên bảng Chuẩn Đế, Vẫn Tiên Ma được liệt là tồn tại cấm kỵ, không vào này bảng.

Cũng không phải thực lực của hắn ta không chen vào được.

Mà vì người ban bố bảng này cũng không thể xác định thực lực của Vẫn Tiên Ma.

Ngay lúc đó, chỗ sâu trên Nguyên Thủy Chi Lộ.

Hắc khí ngập trời bao bọc một khỏa tinh thần khô kiệt, có hắc động đen như mực sâu không thấy đáy sinh ra, từ cái này đến cái khác, chìm nổi trong hư không, giống như từng vòng mặt trời màu đen.

Một đạo ma khí kinh khủng bao bọc một thân ảnh đang ngồi xếp bằng, tuyên cổ bất động.

Sau đó, mới có giọng nói u lãnh truyền ra, "Khi ta tu luyện kết thúc xuất quan, sẽ tự mình đi lấy bản nguyên Hỗn Độn Thể."

"Truyền nhân Cố gia, sỉ nhục chém pháp thân của ta, sau này ta sẽ rửa sạch."

Giọng nói ẩn chứa sát ý băng lãnh kinh khủng, vang vọng vùng tinh không trong mảnh vũ trụ này, khiến rất nhiều tồn tại kinh khủng run sợ. _

Chương 483: Tiếp Tục Lên Đường, Dự Định Của Đồ Tiên, Tu Vi Lần Nữa Đột Phá

Trong tinh không đen như mực, dưới chân Cố Trường Sinh có đường vân màu vàng xen lẫn, không ngừng kéo dài ra, ẩn chứa uy năng lớn lao.

Từng khỏa tiểu hành tinh và thiên thạch vỡ vụn dưới chân hắn, hóa thành bột mịn.

Tốc độ của hắn rất nhanh, không kém gì một vài phi thuyền vũ trụ cỡ nhỏ.

Xẹt qua trong tinh không, hình thành con đường màu vàng, giống như từng mảnh tinh đồ nhỏ, có cường giả vượt qua tinh vũ nhìn thấy, đều rất kinh hãi.

Trong chớp mắt, ba ngày trôi qua.

Cố Trường Sinh ở ngoài thành thứ bốn mươi đã cảm giác được khí tức của Đồ Tiên, biết được nàng từng ở lại nơi đó, cố ý để lại tin tức cho hắn.

Đồ Tiên rất thông minh, biết được tổ chức thần bí "Đế" này sẽ núp trong bóng tối, chờ nàng vào rọ.

Nhưng ngay cả nàng cũng đánh giá thấp thực lực của Cố Trường Sinh.

Lo lắng Cố Trường Sinh sẽ lâm vào nguy hiểm, cho nên không hiện thân đến.

Đối với chuyện này, đương nhiên Cố Trường Sinh rất rõ ràng.

Ở ngoài thành, hắn cảm giác được khí tức của Đồ Tiên, một đường tới đây, trên đường không có bất kì tu sĩ nào có can đảm đi theo.

Trận chiến trong thành thứ bốn mươi coi như hắn giết ra uy danh, chấn kinh bốn phương tám hướng, có lực chấn nhiếp cường đại kinh khủng.

Ít nhất, trên Nguyên Thủy Chi Lộ, vẫn chưa có người nào có dũng khí chủ động trêu chọc thiên kiêu cự đầu trên bảng Chuẩn Đế.

Không bao lâu sau, Cố Trường Sinh tìm được một phương đại lục khô kiệt, khí tức Đồ Tiên lưu lại cho hắn đoạn tuyệt ở đây.

Xác thực mà nói, đây là một khỏa Tinh Thần lẻ loi trơ trọi, từng bị khí thế của cường giả chí cường giao chiến quét sạch, sớm đã không còn vết tích sinh mệnh.

"Đồ Tiên?"

Cố Trường Sinh giáng lâm, linh niệm bàng bạc bao phủ xuống, tìm kiếm bóng dáng của Đồ Tiên.

"Chủ nhân."

Tại một miệng núi lửa hỏa quang cuồn cuộn, sắp dâng lên, một thân ảnh cao gầy ngân quang sáng chói xuất hiện, trên khuôn mặt tuyệt mỹ đều là kinh hỉ.

Chính là Đồ Tiên đang ở đó tu luyện dưỡng thương.

Nàng không ngờ Cố Trường Sinh có thể tìm đến nơi đây.

Dù sao trong thành thứ bốn mươi nguy cơ trùng trùng, rất nhiều ngưu quỷ xà thần âm thần rình mò, nàng không dám tùy ý hiện thân, tránh liên lụy đến Cố Trường Sinh.

"Không ngờ chủ nhân lại chủ động tới tìm ta." Trong lòng Đồ Tiên rất cảm động, vẻ mặt trở nên kích động.

Nói như thế nào, nàng cũng chỉ là tọa kị của Cố Trường Sinh từ Cửu U táng thổ ra.

Mà tọa kị thì có thể đổi bất cứ lúc nào.

Hơn nữa, bây giờ nàng đã không thể giúp gì cho Cố Trường Sinh, sẽ chỉ liên lụy hắn.

Nhưng Đồ Tiên cũng rõ ràng, dựa theo tính cách của Cố Trường Sinh, hắn sẽ không bỏ mặc nàng.

Cố Trường Sinh chú ý tới vết thương trên người nàng, nhướng mày, "Ai đả thương ngươi?"

Có thể nhìn ra trong khoảng thời gian này, Đồ Tiên trải qua không ít chém giết.

Một thân vảy bạc biến thành một thân chiến giáp, cũng sinh ra rất nhiều vết rạn, vỡ vụn tảng lớn.

Nói xong, trong tay Cố Trường Sinh xuất hiện một đạo thần hà cửu sắc mờ mịt, chính là một gốc thánh dược ngàn vạn năm, hóa thành năng lượng dồi dào tuôn về phía Đồ Tiên.

Đồng thời, từng sợi hỗn độn huyết khí sáng lên, như từng đạo phù văn, hiện ra hình thần liên, thân thể Đồ Tiên hơi chấn động một chút, những thứ này đang chữa thương cho nàng.

Vết thương tại kinh mạch cũng dâng lên hà thụy, quang huy lấp lóe.

Đỉnh đầu nàng bắt đầu có quang vụ tràn ngập, xương và máu xen lẫn hình thành một mảnh huyết quang, rung động ầm ầm, khí huyết chi lực vô cùng kinh người.

Sau nửa canh giờ, thương thế của Đồ Tiên đều chuyển biến tốt đẹp, cũng không còn một tia mất tinh thần nữa.

"Đa tạ chủ nhân." Đồ Tiên cảm kích nói.

"Không cần khách khí với ta như thế." Cố Trường Sinh lắc đầu, sau đó hỏi thăm những chuyện nàng đã gặp phải trong thời gian này.

Đồ Tiên cũng không giấu diếm, sau khi rời di tích Tiên Cổ, nàng hộ tống các tộc nhân Cố gia trở về Cố gia, sau đó lại bước lên chiến thuyền nguyên thủy, tiến về Nguyên Thủy Chi Lộ.

Trong lúc đó, nàng bị một vị tồn tại hạch tâm trong tổ chức thần bí "Đế" coi trọng, muốn luyện hóa bản nguyên của nàng, lại một đường huyết chiến đào thoát, bị nó truy sát.

"Ta biết rõ." Sau khi nghe xong, sắc mặt Cố Trường Sinh bình tĩnh, gật đầu, con ngươi rất thâm thúy.

Hắn đã từng nghe Lục La nói về "Đế", chính là một tổ chức cực kì khủng bố trên Nguyên Thủy Chi Lộ.

Nhân vật hạch tâm đều là thiên kiêu cự đầu đứng trong top ba mươi trên bảng Chuẩn Đế.

Nhưng nếu đối phương đã trêu chọc đến trên đầu hắn, hắn sẽ không bỏ qua.

Có dũng khí chặn đường, vậy thì giết.

Cho tới bây giờ, Cố Trường Sinh không phải người nhân từ nương tay.

Ngoài ra còn có Vẫn Tiên Ma.

Đối phương ngấp nghé bản nguyên Hỗn Độn Thể của Cố Trường Sinh, thì hắn cũng hiếu kì thôn phệ chi lực của hắn ta!

Sau đó, Đồ Tiên mở miệng nói, "Chủ nhân, thời gian tiếp theo, ta muốn ở đây tu luyện trước, nơi đây có địa tâm chân hỏa trên triệu năm, có thể giúp thể phách của ta cường đại hơn."

Đế lộ chi tranh vô cùng thảm liệt.

Đối với Cố Trường Sinh mà nói, tu vi hiện nay của nàng quá yếu, căn bản không có bất cứ tác dụng gì, ngược lại sẽ liên lụy hắn.

Cho nên dứt khoát ở đây tu luyện, tăng tu vi lên trước.

Cố Trường Sinh biết ý tốt của Đồ Tiên, trầm ngâm một lát, gật đầu nói, "Vậy thì tốt, nhưng ta sẽ lưu lại một đạo pháp thân cho ngươi, thời khắc mấu chốt, có thể cứu ngươi một mạng."

"Đạo pháp thân này của ta, có thể trảm được thiên kiêu thực lực Đế cấp sơ kỳ."

Ong!

Dứt lời, bên ngoài cơ thể Cố Trường Sinh có tám đạo tiên khí hiển hiện.

Hư không run rẩy, bốn phương tám hướng cộng minh.

Sau đó cùng nhau phân hoá thành một luồng khí thế, không ngừng đan xen trên hư không, hình thành một bóng người, khuôn mặt mơ hồ, ánh mắt đạm mạc, ẩn chứa uy áp lớn lao.

"Đa tạ chủ nhân, vậy mà thực lực của chủ nhân đã cường đại đến trình độ này rồi..." Trong lòng Đồ Tiên chấn động, hiện tại nàng vẫn chưa biết chuyện xảy ra trong thành thứ bốn mươi, nếu không sẽ càng thêm rung động.

Sau đó, Cố Trường Sinh không hề ở lại lâu, lần nữa hóa thành kim quang, đi vào chỗ sâu trong tinh không, rời khỏi nơi đây, chuẩn bị bước lên Nguyên Thủy Chi Lộ, tiếp tục tăng thực lực.

Hiện tại, cảnh giới của hắn chính là Đại Thiên Tôn đỉnh phong, pháp lực và cảm ngộ sớm đã đạt tới cực hạn.

Đột phá cảnh giới tiếp theo, cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Cố Trường Sinh một mình lên đường, dọc theo tất cả tòa cổ thành, từ thành thứ bốn mươi một đường tiến lên, trong lúc đó gặp không ít thiên kiêu chí cường, nhưng bọn họ nhìn thấy hắn chỉ liếc

mắt một chút, rồi vội vàng tránh lui.

Nửa năm sau.

Trong một phương tinh vực không bờ bến, bỗng nhiên lôi quang vọt lên đầy trời, huyết khí bàng bạc, hỗn độn khí cuồn cuộn, che đậy tinh không, thanh thế to lớn.

Giống như một mảnh hải dương mênh mông, quang mang hừng hực và mãnh liệt, vô cùng chói mắt.

Tất cả Tinh Thần cổ lão đều đang run rẩy, giống như đang rì rào rơi xuống.

Ngay cả các loại Cự Thú Tinh Không hay là tu sĩ cường đại đi ngang qua đều hãi hùng khiếp vía, chấn động không gì sánh nổi, không dám tới gần.

"Là ai đang độ kiếp?"

"Có rất nhiều dị tượng kinh khủng hiển hiện, tất cả đều là lôi kiếp kinh khủng nhất mà điển tịch ghi chép lại, thậm chí ngay cả hỗn độn chân lôi cũng xuất hiện, mặc dù chỉ có một luồng, nhưng Đại Đế cũng sẽ bị đánh thành cặn bã!"

Đám tu sĩ chấn động không gì sánh nổi, tê cả da đầu.

Trận lôi kiếp này kéo dài ba ngày mới biến mất, trong phạm vi trăm vạn dặm, tất cả đều là khí tức kinh khủng ngập trời, hư không cũng hoàn toàn mơ hồ.

Sau đó, có tu sĩ sắc mặt trắng bệch, chống đỡ khí thế kinh khủng kia, bước vào nơi đây, "Nơi đây lưu lại một chút cặn bã và vết máu...",

"Hẳn là nhục thân lần nữa thuế lưu lại...",

"Đây rốt cuộc là vị yêu nghiệt kinh khủng nào, quá dọa người, lôi kiếp có thanh thế như vậy, đúng là hiếm thấy trên đời."

"Chỉ dựa vào khí thể lưu lại trên cặn bã và vết máu, đã khiến nhục thân của chúng ta muốn nổ tung, đúng là khó mà tin được..."

Bọn họ chấn động không gì sánh nổi, hãi hùng khiếp vía.

Trên Nguyên Thủy Chi Lộ có rất nhiều yêu nghiệt và quái vật.

Thời gian trước, truyền nhân Cố gia bỗng nhiên quật khởi, hào quang rực rỡ loá mắt, khiến tất cả tồn tại ở chỗ sâu trong Nguyên Thủy Chi Lộ đều phải kiêng kị coi trọng.

Thời gian này, lại có một người trẻ tuổi không rõ mặt xuất hiện, tay không oanh sát một tên thiên kiêu cự đầu, cũng chấn kinh Nguyên Thủy Chi Lộ, dẫn phát gợn sóng kinh thiên, các phương oanh động.

Có người nói đó là một vị Tiên Vương chuyển thế, muốn tái tạo con đường vô địch trong kỷ nguyên này, chinh chiến bốn phương tám hướng!

Còn bây giờ, nơi đây đột nhiên xuất hiện lôi kiếp to lớn kinh thiên như thế, tuyệt đối cũng là một vị yêu nghiệt vô cùng kinh khủng, thiên tư vang dội cổ kim. _

Chương 484: Thành Một Trăm, Tập Luyện Mạnh Nhất Chi Địa, Lấy Ra Luyện Khí Người Quen Biết Cũ

"Vô Thượng Thiên Tôn cảnh, quả nhiên là một mảnh thiên địa khác, lôi kiếp dịch lần này cũng ẩn chứa tạo hóa lớn lao, khiến nhục thân của ta tiến thêm một bước."

"Nhưng muốn đột phá đến Chuẩn Đế Cảnh, vẫn cần một chút tạo hóa mới được."

Trong tinh không, Cố Trường Sinh vừa suy nghĩ vừa đi đường, bây giờ tu vi của hắn đã đột phá đến Vô Thượng Thiên Tôn cảnh, cường đại hơn lúc trước rất nhiều.

Vô Thượng Thiên Tôn và Đại Thiên Tôn.

Sự chênh lệch của hai cảnh giới này chủ yếu ở sự vận dụng và chưởng khống các loại pháp tắc.

Hiện nay, Cố Trường Sinh có tám đạo tiên khí, nở rộ trở thành đại đạo chi hoa, thai nghén đại đạo thần hình tiểu nhân.

Mỗi đạo tiên khí đại biểu cho một đạo vô thượng đến cường đại, ở phương diện này, Cố Trường Sinh đã sớm lĩnh ngộ và chưởng khống siêu việt cùng thế hệ.

Cộng thêm có được Tiên Vương đạo quả.

Quá trình hắn đột phá tự nhiên như nước chảy thành sông, không có vấn đề gì.

Chỉ thiếu thời gian mà thôi.

Đi theo Nguyên Thủy Chi Lộ, trong lúc đó hắn không hề dừng lại, lúc nên truyền tống thì truyền tống, vượt qua rất nhiều tinh vực, không ai có thể tìm được thân ảnh của Cố Trường Sinh.

Hắn che lấp thiên cơ thiên phú của mình, trên Nguyên Thủy Chi Lộ, không có tồn tại nào có thể nhìn trộm hắn.

Ba tháng trôi qua, cuối cùng Cố Trường Sinh đã nhìn thấy một tòa thành trì cổ lão rộng rãi ở phía trước.

Rất nhiều tu sĩ khí thế bàng bạc hội tụ, có Man Thú kinh khủng gào thét, vô thượng phi thuyền hoành không, cổ chiến thuyền ù ù nghiền ép thiên khung, dừng ở nơi đó.

Cố Trường Sinh đứng tại chỗ, nhìn ra xa, ánh mắt mang theo dị sắc.

Tinh huy vẩy xuống, ngân hà trút xuống, khoáng đạt vô biên, một tràng lại một tràng, quang mang loá mắt, có vẻ to lớn mà thần thánh.,

Tòa thành trì này lơ lửng trong vũ trụ, tứ phía có rất nhiều Tinh Thần vờn quanh, sương mù nặng nề, cung điện lầu các, có thể lờ mờ nhìn thấy.

Nhưng trước mặt tòa cổ thành này, những khỏa Tinh Thần kia lại vô cùng nhỏ bé, giống như hạt bụi nhỏ.

Bởi vì tòa thành này giống như thần môn thiên cung đứng lặng, nhập vào bầu trời, cao không thấy đỉnh, hào hùng mà đại khí, chảy xuôi khí tức bất hủ.

"Thành một trăm trên Nguyên Thủy Chi Lộ."

Cố Trường Sinh khẽ nói, tòa cổ thành này có danh xưng thiên môn.

Vô số kỷ nguyên đến nay, tu sĩ và thiên kiêu có thể đi đến tòa thành trì này đều là người có tu vi kinh thiên, thiên phú tuyệt thế, hào hùng một phương.

Đồng thời, thiên môn cũng là một loại biểu tượng cho thực lực cường đại.

Chỉ có tu sĩ Vô Thượng Thiên Tôn cảnh mới có thể đặt chân.

Cố Trường Sinh mới vừa chạm đến ngưỡng cửa này thôi.

Đương nhiên, sở dĩ Cố Trường Sinh lựa chọn tới đây, là bởi vì chỉ có bước vào thành thứ một trăm, mới có tư cách tiến vào nơi tập luyện mạnh nhất.

Nơi tập luyện mạnh nhất chính là một mảnh đất cổ lão thần bí, tuyên cổ vĩnh tồn, không người biết lai lịch của nó.

Nhưng nghe đồn đó sân thí luyện sinh ra vạn tộc, ma luyện nhân vật mạnh nhất.

"Nơi tập luyện mạnh nhất, cũng là nơi các tộc đại chiến biên cương, chiến trường anh dũng giết địch."

"Ở trong đó, có thể cảm ngộ đại đạo áo nghĩa, ẩn chứa thế giới tân sinh, Tiên Vực đản sinh quy tắc và thần bí, chính là nơi gần với cổ chi nhất, khắp nơi đều là tiên duyên...",

Bước chân của Cố Trường Sinh khẽ động, hư không run lên, khuôn mặt mơ hồ, không muốn trêu chọc phiền toái không cần thiết.

Vừa tới trước cửa thành, liền nghe thấy tu sĩ xung quanh đang đàm luận.

Vẻ mặt hắn khẽ nhúc nhích, nghe được những chuyện này, biết rõ không ít tin tức.

Nơi tập luyện mạnh nhất cũng không phải đóng lại.

Có thể tiến vào bất cứ lúc nào, cũng có thể đi ra bất cứ lúc nào, nhưng sẽ có thời gian hạn chế, cần chờ đợi một khoảng thời gian.

Tu sĩ muốn đặt chân vào trong đó, tu vi ít nhất cũng phải là Vô Thượng Thiên Tôn cảnh.

Một khi tiến vào, sinh tử không bàn.

Đương nhiên, trong kỉ nguyên kinh khủng này, thiên kiêu có thể đi đến thành một trăm đều có tu vi Chuẩn Đế.

Gần đó có khoảng hơn bảy mươi người.

Mỗi người đều có khí huyết cuồn cuộn, vô cùng khiếp người, khí

tức Chuẩn Đế bao phủ tứ phương, tại bất kì tòa cổ thành nào, cũng là tồn tại chí cường, vô địch một phương.

Sắc mặt Cố Trường Sinh bình tĩnh, chắp tay đứng bên ngoài, bên người có khí thế mông lung, sương mù lượn lờ, không muốn để người ta nhìn trộm tu vi của mình.

Tu sĩ đứng trước cửa tòa thành này vô cùng nhỏ bé, không được tính là một hạt bụi.

Có cứ thú Tiên Cổ dài trăm vạn dặm vắt ngang chân trời, quấn quanh sơn lĩnh như xiềng xích, con ngươi to lớn như Tinh Thần, phụ trách mở cửa thành, dẫn tu sĩ tiến vào bên trong.

Nhưng rất nhanh, vẻ mặt Cố Trường Sinh khẽ động, nghe được chuyện liên quan tới hắn, đồng thời cũng bao gồm tổ chức "Đế" kia.

"Các ngươi nghe nói không?" Một tu sĩ Chuẩn Đế hậu kỳ dùng giọng điệu như xem náo nhiệt mở miệng nói.

"Chuyện gì?"

"Chuyện xảy ra trong thời gian này rất điên rồ, ba nhân vật hạch tâm của ‘Đế’ xếp trong ba mươi vị trí đầu trên bảng Chuẩn Đế xuất quan, tìm kiếm truyền nhân Cố gia khắp nơi, từ chỗ sâu một đường tìm tới thành thứ bốn mươi."

"Nhưng hắn ta giống như đã bốc hơi, biến mất không còn tung tích trên Nguyên Thủy Chi Lộ."

"Ngươi nói đến ba tiểu đế sao? Đây chính là ba nhân vật kinh khủng a! Mỗi người đều là thiên kiêu cự đầu, không thể trêu chọc!"

"Bên trong ‘Đế’, có rất nhiều người nói truyền nhân Cố gia sợ hãi, tìm chỗ trốn rồi. Ha ha, ta lại cảm thấy là do bọn họ không tìm đúng nơi, lấy thực lực của truyền nhân Cố gia, không cần như thế..."

"Nói nhỏ chút đi, ba tiểu đế xuất quan, khí thôn ngàn dặm, ai có thể chống đối chứ, nghe nói hiện tại bọn họ cũng muốn tiến vào

nơi tập luyện mạnh nhất đó. Lúc chúng ta đi vào mà nói như thế, bị bọn họ nghe thấy, tuyệt đối sẽ bị đánh chết." Có người thấp giọng nói, giọng nói phát run, có vẻ vô cùng kiêng kị ba tiểu đế.

Trong tổ chức "Đế" này, dám xưng là tiểu đế, đã nói rõ, thực lực của bọn họ cường hoành đến không biên giới, đã sớm là Chuẩn Đế đỉnh phong.

Thậm chí có người nói bọn họ chưa thành đế, nhưng mượn nhờ cổ pháp đặc biệt, sớm đã luyện chế ra Đế khí, số lượng còn không chỉ có một kiện!

Một kiện Đế khí toàn lực thôi động, uy năng ngập trời, hủy tinh diệt địa, không người có thể địch, bất luận tồn tại gì cũng bị oanh sát thành bột mịn.

Thậm chí trong bọn họ có một người đã từng giết thạch linh trời sinh khi đại thành ở chỗ sâu trong tinh không.

Thạch Linh trời sinh, khi đại thành có thể chém giết Đại Đế, lại bị một người trong ba vị tiểu đế đánh ra một chưởng chia năm xẻ bảy.

Cố Trường Sinh nghe thấy vậy, vẻ luận rất kỳ dị.

Trong thời gian này, hắn hoặc là tu luyện, hoặc là đang đi đường, cũng không chú ý đến tin tức trên Nguyên Thủy Chi Lộ.

Nếu không phải đám ru sĩ này nhắc đến, hắn cũng không chuyện có ba vị tiểu đế xuất quan, muốn trấn sát hắn.

"Sớm biết như vậy ta đã đã chờ bọn họ trên đường rồi, thật sự cho rằng a miêu a cẩu gì đó đều có thể xưng đế sao?" Cố Trường Sinh lắc đầu, vẻ mặt rất bình tĩnh, cũng không để ý đến cái gọi là ba vị tiểu đế này, đang đợi cửa thành mở ra.

"Là ngươi!"

Bỗng nhiên, phía đông có một loại hoàng kim khí tràn ngập đến, đẩy lui rất nhiều tu sĩ, bọn họ vô cùng kinh hãi.

Một sinh linh hoàng kim sáng chói, cực kì cường đại, đứng sừng

sững ở đó, toàn thân có vô tận tiên huy chảy xuôi, con ngươi như hai vòng mặt trời nhỏ, tập trung nhìn Cố Trường Sinh, lóe ra sát ý băng lãnh.

Trước cửa thành, rất nhiều tu sĩ bị chấn động, không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Bạch!

Rất nhiều ánh mắt rình mò nhìn lên người Cố Trường Sinh, thấy toàn thân hắn giống như bị sương mù bao phủ, không tồn tại ở thế giới này, trước đó căn bản chưa từng gặp qua, rất hiếu kì, đều đánh giá hắn.

Sau một khắc, tất cả lại kêu lên đau đớn một tiếng, bị khí thế kinh khủng trên người Cố Trường Sinh chấn khai, trong lòng chấn kinh.

"Thì ra đã chạy đến nơi này, nhớ kỹ lời ta nói, lần sau gặp ngươi, ta sẽ bắt ngươi luyện khí."

Vẻ mặt Cố Trường Sinh có chút sững sờ, sau đó rất nhanh phản ứng lại, vẻ mặt mang theo ý cười nói.

Hắn còn đang kinh ngạc, rốt cuộc là ai đã nhận ra mình?

Rất nhanh hắn đã thấy rõ lai lịch của người kia.

Thì ta là "Người quen biết cũ".

Vị sinh linh hoàng kim này chính là đầu Kỳ Lân hoàng kim bị hắn móc ra, sau đó lại thiết kế dẫn đi tại Hắc Tử tinh khoảng của Vạn Hoàng Sào.

Bản thể chính là một khối tiên kim tuế nguyệt! _

Chương 485: Đàn Sói Săn Rồng, Hay Là Bầy Sư Tử Về Hổ, Vào Thành

Cố Trường Sinh sừng sững trước cửa thành, vẻ mặt rất bình tĩnh.

Có không ít tu sĩ âm thầm kinh hãi, cảm giác người này rất thần bí cường đại, nhìn trộm hắn lại bị phản phệ, bị thương không nhẹ.

"Lần trước để ngươi trốn thoát, lần này sẽ không có vận khí tốt như vậy đâu." Hoàng kim sinh linh lạnh lùng nói.

"Vừa vặn, lần trước không tìm được tung tích của ngươi, lần này lấy ngươi luyện khí đi." Cố Trường Sinh cười nhạt đáp lại, tranh phong đối lập, khiến rất nhiều tu sĩ cảm thấy tim đập thình thịch.

Lại dám nói ra những lời như vậy.

Thật sự có lực lượng sao?

Hay là không biết sống chết?

Tiên kim, chính là một loại vật liệu bất hủ, cho dù thế giới bị hủy diệt, cũng không bị hư hao chút nào.

Tuế nguyệt tiên kim, càng là loại thần bí nhất trong đó, ẩn chứa tuế nguyệt lực lượng tuế nguyệt tuế nguyệt.

Từng có tồn tại cổ lão lấy một khối tiên kim tuế nguyệt rèn đúc thành một cái chuông Tuế Nguyệt, nhẹ lay động, một phương vũ trụ lập tức khô kiệt.

Không thể nghi ngờ.

Tiên kim tuế nguyệt sinh ra linh tính, lại dựng dục ra sinh linh, tuyệt đối kinh khủng vô biên.

Vị hoàng kim sinh linh chỉ đứng sừng sững ở đó, đã khiến người ta có cảm giác thời gian mơ hồ, tuế nguyệt trường hà hiển hiện thần uy cường đại.

Xung quanh, rất ít tu sĩ có can đảm tới gần, chỉ có mấy sinh linh kì dị không giống người là có thể tiếp cận.

Nhưng Cố Trường Sinh suy đoán, chắc hẳn mấy sinh linh kia cũng do tiên tài nào đó thai nghén mà thành, có được thực lực cường đại, khí tức Chuẩn Đế đỉnh phong!

"Kim Lân Tử, sao vậy?" Một tên sinh linh toàn thân đỏ chót nghi hoặc mở miệng nói, khí tức thần kim hỏa đạo nồng đậm, bên ngoài thân thể tràn ngập phù văn sáng chói, vô cùng chói mắt.

Giống như thần linh vô địch, được chúng sinh cúng bái.

"Gặp được con côn trùng nhỏ ngày trước, lúc ấy hắn dẫn dụ ta rời đi, trộm thần vật của ta." Kim Lân Tử nói, ánh mắt nhìn về phía Cố Trường Sinh hiện ra lãnh ý, không ngờ lại gặp con côn trùng nhỏ lúc trước ở đây.

Lúc ấy chỉ một luồng khí tức của hắn ta tỏa ra đã khiến con côn trùng này phải trốn tránh.

Kết quả bây giờ lại đứng cùng một nơi với hắn ta, còn muốn xông vào thành một trăm.

Điều này khiến hắn ta có cảm giác bị vũ nhục.

Nhưng hắn ta lại không biết rõ thân phận của Cố Trường Sinh, chỉ thông qua một môn thiên phú đặc thù, cảm giác được khí tức quen thuộc của hắn.

"Thì ra là thế." Đám người nghe vậy, cũng bừng tỉnh, dù sao trên Nguyên Thủy Chi Lộ cũng có nhiều tranh đoạt, thường xuyên xảy ra va chạm, khó tránh khỏi kết cừu oán.

Trong mắt bọn họ, Kim Lân Tử và Cố Trường Sinh chính là kết thù như vậy.

Rất nhiều người lộ ra vẻ hứng thú.

Khí tức của Kim Lân Tử vô cùng cường đại, cộng thêm bản thể chính là tiên kim bất hủ, khiến rất nhiều người kiêng dè không thôi, hắn ta tuyệt đối là nhân vật mạnh nhất tại nơi tập luyện mạnh nhất này.

Bây giờ xem ra hắn ta và nam tử áo trắng thần bí kia có thù, muốn động thủ.

Rất nhiều người chờ mong.

Nếu như vậy mà nhìn ra một chút thực lực của Kim Lân Tử, vậy tại nơi tập luyện mạnh nhất xảy ra đụng chạm, cũng có thể nghĩ ra cách đối phó.

Bỗng nhiên, ở phía tây có một đám người xuất hiện, ánh mắt lộ ra dị sắc.

Người cầm đầu cưỡi một đầu Thiên Lang màu bạc, phù văn sáng chói, tóc đen tung bay, cực kì khôi ngô, như ma như thần, vô cùng nguy nga.

Giờ phút này, trong ngực hắn ta có một vật đang sáng lên, chính là một cái ngọc phù cổ lão, óng ánh long lanh, ngũ thải mờ mịt.

Trong đó ẩn tàng một luồng khí tức đang xảy ra biến hóa, giống như cộng minh

"Là khí tức mà đại nhân hạ lệnh truy tìm." Trong đó có một người mở miệng, nhìn chằm chằm một đám tu sĩ trước tường thành.

Ong!

Bỗng nhiên, người cầm đầu kia, lấy ra một mặt cái gương sáng long lanh, chiếu về phía trước, ngàn vạn quang mang lấp lóe, có đạo vận đan xen.

Lập tức, quang hoa rơi xuống, mê vụ trên mặt Cố Trường Sinh tán đi, lộ ra khuôn mặt lạnh nhạt lại vô cùng tuấn tú.

"Quả nhiên là hắn!"

"Cuối cùng đã bị chúng ta phát hiện!"

"Nhanh thông báo với tổ chức!"

Đám tu sĩ này mừng lớn nói, vội vàng tiến lên, khí tức cuồn cuộn, khí thế hung hung, không mang theo thiện ý.

Một màn như thế, khiến tất cả tu sĩ đứng dưới tường thành ngây người, sau đó cũng bị khiếp sợ.

Rất nhiều người nhận ra Cố Trường Sinh, trong thời gian này,

dung mạo hình thể của hắn đã truyền khắp Nguyên Thủy Chi Lộ.

Chỉ cần là nhân vật thiên kiêu, đều có hiểu biết với hắn.

"Đây là truyền nhân Cố gia mà thời gian trước đã khiến Đế lộ xôn xao huyên não, thiên kiêu cự đầu xếp thứ ba mươi trên bảng Chuẩn Đế."

"Hắn lại xuất hiện ở thành thứ một trăm, làm sao lại nhanh như vậy, một đường vượt qua truyền tống mà đến sao?"

Nơi đây đã xuất hiện oanh động không nhỏ.

"Sao lại là hắn..." Sắc mặt Kim Lân Tử cũng thay đổi, chuyện này ngoài dự liệu của hắn ta, cho tới bây giờ hắn ta không hề liên hệ hai người này với nhau.

"Đám ngươi này giống như linh cẩu vậy..." Ngay cả Cố Trường Sinh cũng phải nhíu mày, trên Nguyên Thủy Chi Lộ này có thật nhiều dị bảo, luôn có thứ có thể bài trừ che giấu của hắn.

"Truyền nhân Cố gia, đắc tội 'Đế' chúng ta, còn dám hiện thân trên Nguyên Thủy Chi Lộ sao?"

"Lá gan của ngươi thật lớn!"

Đám tu sĩ này cười lạnh nói, vô cùng cường đại, đều là Chuẩn Đế hậu kỳ, thậm chí là đỉnh phong, xuất hiện xung quanh Cố Trường Sinh, khoảng mười ba người, ở các hướng khác nhau, vây quanh hắn.

Mà ở chính giữa là nam tử khôi ngô như Ma Thần, cưỡi đầu Thiên Lang màu bạc kia.

Khí tức lạnh lẽo phóng ra, sát khí tràn ngập, rất nhiều tu sĩ phải tránh lui, mang theo vẻ kiêng kị và dị sắc.

Một người có cường đại hơn, nhưng đối mặt với nhiều cường giả Chuẩn Đế đỉnh cao như vậy cũng phải biến sắc, khó mà chống lại.

Kim Lân Tử cười lạnh không thôi nói, "Tên gia hỏa này bị nhiều người trên Nguyên Thủy Chi Lộ nhằm vào như vậy, hiện tại lại bị

nhiều tu sĩ vây giết, ta xem hắn sẽ đi trên Đế lộ này như thế nào!"

"Người đứng giữa kia chính là Triệu Thiên Lang đứng thứ hai mươi mốt trên bảng Chuẩn Đế, tiễn đạo vô song, thành danh tại ba kỷ nguyên trước, đã đánh chết không chỉ một đầu Cửu Khiếu Thạch Nhân đại thành, chiến lực chân chính sớm đã đạt tới Đế cấp."

Rất nhiều tu sĩ lộ ra vẻ mặt khác thường, bởi vì nhận ra nam tử cười Thiên Lang màu bạc kia tuyệt đối là thiên kiêu cự đầu tại chỗ sâu trên Nguyên Thủy Chi Lộ.

Không ít người âm thầm mong đợi, cảm thấy sẽ có một trận săn giết lớn, rốt cuộc là đàn sói săn rồng?

Hay là bầy sư tử vồ hổ?

"Ngươi đúng là trầm ổn, tính mạng sắp không giữ được, còn dám hiện thân xông tại thành một trăm, thật sự cho rằng thiên phú vô song là có thể muốn làm gì thì làm sao? Chinh chiến trên Đế lộ tàn khốc còn vượt xa ngươi nghĩ." Nam tử khôi ngô cười Thiên Lang mở miệng nói, sau lưng khoác trường cung đen như mực, có lực áp bách nặng nề, nhiếp nhân tâm phách.

Mặc dù hắn ta biết rõ thực lực của Cố Trường Sinh rất mạnh.

Nhưng trên Đế lộ yêu nghiệt nhiều như mây, quái thai nhiều vô số kể, Cố Trường Sinh làm gì có cơ hội?

Hắn lại cường đại, cũng chỉ có một người mà thôi.

"Nói nhảm xong rồi?" Vẻ mặt Cố Trường Sinh vô cùng bình tĩnh, áo trắng phần phật, có phong thái siêu nhiên xuất trần, không để ý chút nào.

Sắc mặt đám người Triệu Thiên Lang lập tức cứng đờ, sau đó trở nên khó coi, sát ý phun trào.

"Thái độ của truyền nhân Cố gia như thế, đúng là tương xứng với lời đồn."

Rất nhiều người cảm thấy sẽ xảy ra một trận tranh đấu lớn, bọn

họ sẽ không nhúng tay, nhưng muốn xem náo nhiệt, không chê chuyện lớn.

Đúng lúc này, phía trước bỗng nhiên truyền đến tiếng oanh minh to lớn, trên tường thành cao lớn như nhập vào bầu trời, được cự thú Tiên Cổ lôi kéo, ầm ầm mở rộng, có tiên đạo quang huy tràn ngập.

"Trước cổng trời, cấm nháo chuyện, kẻ trái lệnh, trục xuất khỏi Nguyên Thủy Chi Lộ." Đồng thời, hư không vặn vẹo, một thân ảnh mặc kim giáp xuất hiện, ánh mắt rất đạm mạc, mở miệng nói. _

Chương 486: Thứ Chín, Mười Đạo Tiên Khí Thôi Diễn, Cuồn Cuộn Sóng Ngầm, Nơi Thí Luyện Cuối Cùng

Sứ tuần tra hiện thân, kết thúc trận đại chiến sắp bộc phát.

Rất nhiều tu sĩ lắc đầu, cảm thấy đáng tiếc.

Nhưng nghĩ lại, nếu đã tiến về nơi tập luyện mạnh nhất, như vậy sẽ gặp ở bên trong, tuyệt đối sẽ xảy ra tranh đấu.

Trận chiến đấu này không thể tránh khỏi.

Cố Trường Sinh rất bình thản nói, "Chờ các ngươi nói xong di ngôn, ta sẽ đưa các ngươi lên đường. Nhưng bây giờ, vào nơi thí luyện lấy đầu các ngươi đi."

Lời nói hời hợt, lại khiến không ít tu sĩ nghe thấy hãi hùng khiếp vía, nghe đồn tính tình vị này cường thế, sát phạt quả đoán.

Hôm nay gặp mặt quả nhiên là thế.

Cho dù ở vào thế yếu, cũng vô cùng cường thế.

Sắc mặt đám người Triệu Thiên Lang trầm xuống, rất khó coi.

"Hừ, khẩu khí thật lớn, vậy thì xem lúc đó là ai giết ai đi!"

"Nói thật cho ngươi biết, trong nơi thí luyện, càng có nhiều người ở trong 'Đế' của chúng ta hơn, trừ phi ngươi giết hết tất cả chúng ta, nếu không người chết chính là ngươi."

Có người cười lạnh nói, người đông thế mạnh, lực lượng rất đủ.

Kim Lân Tử nghe vậy cũng lộ ra ý cười, "Chết ở trong đó thì không thể tốt hơn, chỉ là không cách nào tự mình xuất thủ đánh chết hắn, cũng là đáng tiếc."

Đồng bạn bên cạnh gật đầu nói, "Xem ra Kim huynh có oán hận không nhỏ với truyền nhân Cố gia, đến lúc đó vẫn có thể cùng đi xem hắn chết như thế nào."

Nghe nói như thế, mấy tên sinh linh cũng nở nụ cười, trong mắt lóe ra vẻ tàn nhẫn, không có ý tốt.

Cố Trường Sinh nhìn đám người Triệu Thiên Lang, trong mắt mang theo dị sắc nói, "Ta đúng là phải cảm ơn các ngươi đã cung cấp tin tức như thế, ta đang lo không biết đi đâu tìm người đây."

Vẻ mặt đám người Triệu Thiên Lang lần nữa cứng đờ, vẻ mặt trở nên càng thêm bất thiện, sát ý rất đậm, giọng điệu này giống như đã sớm muốn giết bọn họ, lại không tìm thấy người vậy?

"Nhưng phải đạt đến Vô Thượng Thiên Tôn cảnh mới có thể tiến vào thành một trăm? Nghe nói truyền nhân Cố gia chỉ có tu vi Đại Thiên Tôn, chẳng lẽ hắn mới đột phá?" Có người suy đoán.

Một người khác lắc đầu phủ nhận, ánh mắt lấp lóe nói, "Không ít người cảm thấy truyền nhân Cố gia âm thầm ẩn giấu tu vi, tuyệt đối không phải giống như mặt ngoài, chuyện này là do thiên kiêu cấm kị, Vẫn Tiên Ma chính miệng nói."

"Hắn mới hơn hai mươi tuổi đã có tu vi như thế, thời gian tu luyện của chúng ta đều gấp hắn mấy chục lần, mấy trăm lần hắn, thậm chí là nhiều hơn..." Trong lòng mọi người kia chấn động.

Rất nhanh, sau khi bọn họ tiến vào thành một trăm, Cố Trường Sinh tùy ý tìm một nơi ở lại, thích ứng với quy tắc trật tự thiên địa ở đây, tiến hành tu luyện.

Khi vào thành một trăm, trong thành có lệnh cấm, nghiêm cấm tu sĩ thiên kiêu xuất thủ, mỗi ngày đều có đội tuần tra đi tuần tra khắp các nơi.

Trong lúc đó, mỗi ngày cửa thành đều mở một lần, cũng lượng lớn thiên kiêu và tu sĩ tiến vào.

Có không ít thiên kiêu đứng trong ba mươi vị trí đầu trên bảng Chuẩn Đế, đều là thiên kiêu cự đầu, thực lực cường hãn, khí huyết cuồn cuộn, dị tượng kinh thế, hội tụ trong thành, chờ đợi nơi tập luyện mạnh nhất mở ra.

Cố Trường Sinh hiện thân, khiến người ta chú ý, nhưng bây giờ ở trong thời kỳ mấu chốt, hắn và tổ chức "Đế" có thù, rất có thể tiến vào nơi thí luyện, sẽ phát sinh đại chiến.

Rất nhiều tu sĩ muốn tiếp xúc với hắn đều lựa chọn tránh đi, rất kiêng kị "Đế "

Sóng ngầm cuồn cuộn, rất không bình tĩnh, rất nhiều thiên kiêu xảy ra ma sát, đều bị đội tuần tra lập tức ngăn lại.

Thiên kiêu có thể đi vào thành này đều có thực lực cường hoành vô biên, tuỳ tiện có thể phá hủy mảng lớn kiến trúc, tạo thành tổn thất khó mà tưởng tượng.

Trong nháy mắt, bảy ngày trôi qua.

Trên đỉnh đầu là một mảnh quang mang cửu thải mờ mịt, Cố Trường Sinh ngồi xếp bằng, từ trong tu luyện tỉnh lại, miệng thở ra một đạo hỗn độn.

"Khoảng cách đến lần đột phá tiếp theo, không xa." Hắn lẩm bẩm, trên Nguyên Thủy Chi Lộ, hắn có thể cảm nhận được đại đạo thiên địa sâu hơn, có chỗ tốt cực lớn đối với tu sĩ tu luyện.

Đến Vô Thượng Thiên Tôn cảnh, có thể cảm nhận được mỗi thời mỗi khắc đại đạo trật tự giữa thiên địa đều đang thay đổi.

Trong quá trình Cố Trường Sinh lĩnh ngộ đạo của mình, thậm chí cảm giác đạo tiên khí thứ chín đạo đã mơ hồ có hình thức ban đầu, đó là khí tức của đại đạo hỗn độn.

Nhưng hắn cảm giác, mình còn có thể phá chín cảnh giới, đánh vỡ cực số không đổi trong thiên địa từ thời cổ đến nay.

"Sau khi đạo tiên khí thứ chín sinh ra...",

"Là có thể thử tu luyện đạo tiên khí thứ mười, đại biểu đại đạo cực cảnh chi lực."

Lắc đầu, Cố Trường Sinh đứng dậy, trong thành một trăm vang lên tiếng kèn lệnh, nghe nói là sừng rồng, tang thương lâu đời, vang vọng toàn thành, truyền khắp vân tiêu.

Cho dù thiên kiêu ở nơi xa trong tinh không cũng nghe thấy âm thanh này, trong lòng run lên.

Đây là âm thanh nơi tập luyện mạnh nhất mở ra.

Cách một đoạn thời gian, kèn lệnh sẽ được thổi lên, đại biểu cho công huân vô thượng của tiền bối khai thác vũ trụ.

Trên quảng trường, đã tập trung vài trăm người, tất cả đều là thiên kiêu đến thành một trăm trong khoảng thời gian này, muốn tiến vào nơi tập luyện mạnh nhất.

Hư không một trận vặn vẹo, mấy đạo khí tức kinh khủng của người tuần tra xuất hiện, con ngươi sáng chói như thần đăng, trong tay có một phương tế đàn ngũ thải cổ lão, ong một tiếng phóng đại, nở rộ quang hoa trong hư không....

Ong!

Thân ảnh Cố Trường Sinh xuất hiện trên quảng trường, cách đó không xa phát hiện mấy ánh mắt băng lãnh, mang theo sát ý.

Chính là đám người Triệu Thiên Lang.

Khóe miệng hắn mang theo ý cười không hiểu, "Muốn chết, rất nhanh ta sẽ thành cho tất cả các ngươi."

Đám người Triệu Thiên Lang phóng ra sát khí mênh mông, ánh mắt băng lãnh, hận không thể lập tức động thủ.

Bên cạnh Cố Trường Sinh, không người tới gần, hình thành một khu vực trống, tránh hắn giống như Ôn Thần, sợ bị "Đế" trả thù.

"Trong nơi tập luyện mạnh nhất có ba mươi sáu khu vực, mỗi khu vực đều không giống nhau, rộng lớn vô biên, không biết giới hạn, tuyên cổ vĩnh tồn, ẩn chứa cơ duyên vô thượng."

"Các ngươi tiến vào bên trong, bắt giữ cảm ngộ vô thượng đại đạo ở nơi đó."

"Nhưng mỗi khu vực đều có cấm chế bao phủ, rời khỏi khu vực này tiến về khu vực khác, trên người sẽ xuất hiện lực lượng cấm chế, một đạo lực lượng cấm chế sẽ hình thành một đạo gông xiềng nặng vạn vạn quân trọng lực."

"Cho nên muốn xâm nhập đến khu vực khác, phải cân nhắc hậu quả rõ ràng..."

Người tuần tra mở miệng nói, giải thích cho tất cả tu sĩ.

Tất cả mọi người nghe vậy, trong lòng đều chấn động.

Nơi tập luyện mạnh nhất vốn vô cùng tàn khốc.

Nếu trên người lại hình thành một đạo gông xiềng vạn vạn quân trọng lực, đúng là không dám tưởng tượng.

Mười thành chiến lực, cuối cùng có thể phát huy bao nhiêu?

Nhưng tại nơi tập luyện mạnh nhất có tồn tại tế đàn truyền tống, có thể truyền tống tu sĩ từ thành thứ một trăm đến bất kì thành nào trong tám thành còn lại.

Đồng thời, cho dù trong vô tận chém giết, nó sẽ cho tu sĩ một đầu sinh lộ, thoát đến khu vực an toàn.

Dù sao ở trong thành cũng cấm giết chóc tranh đấu.

Xoẹt!

Một đạo quang hoa nở rộ, hư không vỡ ra, tiên huy tràn ngập, trên quảng trường một mảnh mơ hồ, bao phủ tất cả tu sĩ, một thông

đạo không gian xuất hiện, giống như trong nháy mắt, lại giống như trải qua trăm vạn năm.

Đây là cổ lộ đặc biệt, đi giữa vũ trụ, sao trời như tro bụi chìm nổi, ở trong đó có thể cảm giác được chiến lửa, vô tận sát phạt và tiên huyết, khiến người ta rùng mình.

Không bao lâu, tất cả tu sĩ đi qua cổ lộ, tất cả rơi xuống thực địa.

Tại một vùng núi được sương mù xám bao phủ, phân ra mười mấy khu vực khác nhau, khí tức mênh mông bao phủ, tràn ngập hỗn độn khí. _

Chương 487 - Một quyền đánh nát, ngăn chặn đường hầm truyền tống, ai mới là thợ săn (3)

Trên trăm tên tu sĩ lập tức xuất hiện ở nơi này, nhưng không hề chen chúc, bởi vì vùng núi này rất trống trải.

Rất nhiều người đều là lần đầu tiên đi tới nơi tập luyện mạnh nhất, ánh mắt đều mang theo tò mò.

Trước mặt là dãy khu vực mờ nhạt mơ hồ, thần quang màu sắc khác nhau chảy xuôi, thấy không rõ đường nét, như thể đang ngắm nhìn từng vì sao ở sâu trong vũ trụ.

Giữa từng khu vục đều có khí cơ khủng bố bao phủ, tùy ý bước vào sẽ phải gánh chịu sức mạnh lớn thêm vào người khó có thể tưởng tượng được, thực lực bị tổn hại nặng nề.

Nếu như gặp phải tu sĩ cùng cảnh giới, tuyệt đối sẽ bị đánh nát, chắc chắn sẽ chết. Dù sao tu sĩ ở nơi này đều là thiên kiêu, trong cùng một cảnh giới, không ai dám xưng vô địch.

"Được rồi, phía trước là nơi luyện tập mạnh nhất của Nguyên Thủy Chi Lộ, ở đây các ngươi sẽ trải qua vô tận chém giết, vô tận máu và lửa, hơn nữa cũng sẽ trải qua tuyệt vọng."

"Bây giờ suy nghĩ kỹ càng, còn có thể rời khỏi."

Người tuần tra khoác kim giáp lạnh nhạt mở miệng nói, đưa ra lời khuyên cuối cùng cho toàn bộ tu sĩ ở nơi này.

Một khi bước vào nơi tập luyện mạnh nhất, thậm chí sẽ gặp phải mãnh thú đầy rẫy ở trong đó, có thể xé xác cấp Đế, thậm chí có mãnh thú thực lực vượt qua cấp Đế, ẩn núp trong những vùng nguy hiểm.

Đương nhiên, đáng sợ nhất là có rất nhiều thiên kiêu trong đó.

Đây mới là mối nguy hiểm ẩn chứa trong nơi tập luyện mạnh nhất.

Tựa như nuôi cổ, nuôi ra những con mạnh nhất!

"Có gì phải đắn đo chứ, tu sĩ chúng ta chưa từng sợ hãi."

"Ta đi trước!"

Một vị thiên kiêu cảnh giới Chuẩn Đế hậu kỳ cười nói, tác phong nhẹ nhàng, có ánh sáng nhạt chảy xuôi trên người, chọn lựa một con đường trong đó, bước vào, không do dự, cũng không màng sinh tử.

Người tuần tra gật đầu, hơi lộ ra một chút tán thưởng.

Năm đó hắn là từ nơi tập luyện mạnh nhất giết ra, không hề rời đi Nguyên Thủy Chi Lộ, lựa chọn ở lại đây, trở thành người tuần tra.

Rất nhanh, có những thiên kiêu khác lựa chọn khu vực cho riêng mình, giữa những người hiểu biết sự lợi hại của nhau đều lựa chọn tách ra.

Chinh chiến Đế lộ, có đôi khi quá mức kiên cường thì cũng không quá tốt, sẽ đầu rơi máu chảy.

Tổng cộng có ba mươi sáu khu vực, không thể biết khu vực nào nguy hiểm hơn, bởi vì không ai biết rõ điều này.

"Cố Trường Sinh, ngươi chọn khu vực nào?"

Lúc này, trong Đế có tu sĩ mở miệng hỏi, là một nữ tử, khoác áo màu tím, khuôn mặt xinh đẹp, tu vi Chuẩn Đế hậu kỳ, trong mắt lộ ra cười nhạt.

"Chẳng lẽ ngươi muốn chờ chúng ta chọn trước, sau đó sẽ tách ra?"

Lại có một tu sĩ mở miệng giễu cợt nói, sát ý sắc bén, là một nam tử áo đen, cũng có tu vi Chuẩn Đế hậu kỳ.

Mười hai tên tu sĩ, bao gồm Triệu Thiên Lang đều đáp xuống bên cạnh Cố Trường Sinh, đợi hắn chọn, sau khi đi vào khu luyện tập sẽ tiến hành hợp lực tiêu diệt Cố Trường Sinh, chấm dứt tai họa về sau.

Thấy thế, không ít tu sĩ thiên kiêu vẫn chưa chọn khu vực đều lộ ra vẻ mặt khác thường và xem cuộc vui.

"Cố Trường Sinh, lần này ngươi chạy trời không khỏi nắng, bọn họ không giết được ngươi thì còn có ta."

Con ngươi của Kim Lân Tử như hai ngọn đèn thần lấp lóe, chắp tay sau lưng, ánh sáng vàng rực rỡ, thần linh, sợi tóc như có lửa cháy, khiến hư không trở nên mơ hồ.

Hắn cùng đồng bạn ở cách đó không xa nhìn qua, bộ dạng hứng thú dào dạt.

"Bốn tên Chuẩn Đế hậu kỳ, bảy tên Chuẩn, cùng với một tên có thực lực cấp Đế, trùm thiên kiêu xếp hạng thứ hai mươi mốt."

Đồng bạn Kim Lân Tử gật đầu, vẻ mặt cũng lộ ra kiêng kỵ dày đặc.

Đội hình như vậy, dù là hắn cũng phải chạy trốn, không dám giao tranh ngay mặt, không phải là đối thủ.

Cố Trường Sinh tuy mạnh, nhưng cũng không có khả năng trở thành đối thủ của đội hình như thế này.

Đây hoàn toàn là khi dễ người!

Thực lực của đám người kia chém giết cấp Đế dễ như chơi.

Triệu Thiên Lang kia có thể đứng thứ hai mươi mốt trên Chuẩn Đế bảng, tất nhiên có sự cường đại và điểm đặc sắc của hắn.

"Nói xong hết chưa? Nói xong thì mau chọn một cái đi, để ta còn tiễn các ngươi lên đường, đừng lãng phí thời gian nữa."

Biểu cảm của Cố Trường Sinh không chút thay đổi, bình thản trước sau như một.

Không ít người trong lòng đều giật mình, suy cho cùng cũng là truyền nhân Cố gia, vào lúc này vẫn bá khí, không chút lưu tình.

"Ha ha, chúng ta lại sợ ngươi không dám tới thôi."

Nữ tử xinh đẹp mặc áo tím khi nãy nói chuyện, rất khó chịu khi thấy vẻ mặt của Cố Trường Sinh nhìn bọn họ, vô cùng khinh thường và không thèm để ý.

Tựa như nhìn một tảng đá bên đường, dùng chân là có thể đá bay.

"Dư Yến, nàng vào trước đi, chúng ta ở chỗ này chận hắn. Ước chừng hắn cũng không dám đi khu vực khác."

Tu sĩ áo đen nói, giữa chân mày có thiên phú thần văn lóe lên, uy áp khiến người sợ hãi chảy xuôi.

Bọn họ người đông thế mạnh, hiện tại vẫn có thể đè ép Cố Trường Sinh.

Chỉ sợ đến lúc đó một mình đụng phải, không ai đấu lại hắn.

"Vậy thì tốt, ta đi vào trước, chỉ sợ Cố Trường Sinh ngươi đến lúc đó thật sự không dám tới."

Nữ tu tên là Dư Yến cười ác nghiệt, vẻ mặt như thể đã ăn chắc Cố Trường Sinh.

Xoay người quần áo hơi lay động, tiến về một trong các khu vực ở phía trước, ánh sáng dâng lên, thân ảnh của nàng biến mất, bên này không ai có thể thấy rõ cảnh tượng trong đó.

"Khu vực thứ tám sao?"

Cố Trường Sinh vẻ mặt bình tĩnh như cũ, thậm chí thờ ơ, không sợ những người còn lại không theo kịp, áo trắng phần phật, bóng dáng khẽ lắc người, giây sau cũng đi theo vào đó.

"Truyền nhân Cố gia này ngược lại hơi thú vị."

Trong mắt người tuần tra lóe lên tinh quang, gật đầu.

"Hắn thật sự tiến vào, lẽ nào có nắm chắc?"

Rất nhiều thiên kiêu thấy vậy đều trong lòng giật mình.

"Đúng lúc lắm!"

"Hắn tự tìm chết! Quả thực ngu xuẩn! Phép khích tướng cũng không hiểu!"

Chương 488 - Thần mãnh vô song, sức chiến đấu cấp bậc Thiên Kiêu Cấm Kỵ, có thể tuỳ tiện tàn sát Đế

Thấy thế, đám người Triệu Thiên Lang lộ ra nụ cười, còn lại mười một người, không ngừng lại chút nào, tốc độ rất nhanh, giống như sợ Cố Trường Sinh chạy trốn, trực tiếp tiến lên, muốn cùng ra tay tiêu diệt hắn.

Ở đây có rất nhiều tu sĩ đều tò mò chuyện sắp xảy ra, vội vàng vào theo.

"Cố Trường Sinh, ngươi thật sự dám đi vào, thật không sợ chết."

Ngay khi Dư Yến biến mất trong đường hầm truyền tống, còn chưa đi hai bước liền cảm nhận được phía sau có một luồng hơi thở dâng lên, là Cố Trường Sinh đi theo vào.

Trên mặt nàng thoáng chốc hiện lên nụ cười nhạt.

Nhưng nụ cười này ngay lập tức cứng lại, nàng trợn to mắt, ngược lại trở thành vô cùng hoảng sợ và tuyệt vọng!

"Không..."

Cố Trường Sinh cất bước, tốc độ không nhanh, nhưng một bước vèo một cái biến mất, xuất hiện ở trước mặt Dư Yến.

Tiếp theo một đấm đánh xuống, quyền ấn không gì sánh được, cuốn sạch vô tận Hỗn Độn Huyết Khí ngút trời ầm ầm giết tới.

Một tiếng nổ ầm vang, núi đá rung rinh, tám phương rung chuyển, máu tươi bắn toé ra, mảnh xương bắn ra bốn phía, huyết vụ bay lên trời.

Nữ tu tên Dư Yến lập tức bị đánh thành mưa máu, ngay cả nguyên thần Chuẩn Đế hậu kỳ đều bị đánh thành bột mịn, trực tiếp hình thần đều diệt.

Nàng đến chết đều không phản ứng kịp, Cố Trường Sinh ra tay dứt khoát như vậy, không cho nàng bất kỳ cơ hội nào.

Lúc này chỉ có tâm tình hối hận cùng với nàng chết đi, thật lâu không tan biến.

"Ngươi..."

Tu sĩ áo đen ở phía sau tiến đến, vô cùng hoảng sợ, toàn thân phát lạnh, nhìn thấy cảnh tượng Cố Trường Sinh ra tay, quyền ấn vắt ngang trời, một đấm hạ xuống, bay lên huyết vụ cuồn cuộn, Dư Yến ngay lập tức bị mất mạng.

Hắn lập tức bị dọa sợ, vô ý thức muốn lui lại, kết quả tốc độ của Cố Trường Sinh còn nhanh hơn hắn, ầm một tiếng trở tay vỗ ra một chưởng, Hỗn Độn khí dày đặc, to lớn vô biên, tựa như một phương vũ trụ đè xuống.

Tu sĩ áo đen vận dụng tất cả thủ đoạn chống lại, nhưng vẫn phụt một tiếng bị đánh thành đoàn huyết vụ, hình thần đều diệt, kết quả giống với Dư Yến, trong nháy mắt toi mạng.

Máu nhuộm đỏ cỏ dại, mảnh vụn xương cốt rải rác ở khắp nơi, vô cùng tận đập vào mắt khiến người sợ hãi.

Trong nháy mắt, hai thiên kiêu Chuẩn Đế hậu kỳ liền chết oan chết

uổng, hình thần đều diệt.

Nhiều thiên kiêu đi vào trước đó, con mắt trợn tròn, toàn thân phát lạnh, hết sức chấn động nhìn cảnh tượng này, thần hồn đều run rẩy.

Ai cũng không ngờ sẽ nhìn thấy cảnh tượng này.

Quyền ấn này thật đáng sợ, rực rỡ mà to lớn, tràn ngập vô tận Hỗn Độn Khí dày nặng, tựa như vũ trụ đập xuống, có thể nghiền ép tất cả!

Cố Trường Sinh thật sự quá kinh khủng và cường thế.

Hoàn toàn không giống như hắn đang bị nhằm vào, ngược lại như một tên thợ săn, đang đợi những kẻ còn lại mắc câu.

Cố Trường Sinh làm xong những thứ này liền đứng yên bất động, đang đợi tu sĩ ở phía sau tiếp tục đi vào.

Áo trắng toàn thân không dính một hạt bụi, lộ vẻ đặc biệt xuất trần và siêu nhiên.

Nhưng máu và mảnh vụn xương cốt đầy đất đã phá hủy cảnh tượng này, khiến người ta rợn tóc gáy.

Tu sĩ thứ ba tiến vào là một thiên kiêu Chuẩn Đế đỉnh, sở hữu một thiên phú thần thông chí cường, có thể cường hóa sức lực, sức chiến đấu mạnh mẽ.

Nhưng mà, hắn mới vừa vào đường hầm truyền tống, đôi mắt còn chưa kịp thấy rõ cảnh tượng đã cảm giác cổ mình chợt lạnh.

Giây sau, cả thế giới trời đất quay cuồng, sau đó mắt tối sầm lại, bùm một tiếng ngã xuống đất.

Cố Trường Sinh búng ngón tay, một kiếm quang rực rỡ bay ra, chém chết nguyên thần, thoải mái như đang lau bụi.

"Trong nháy mắt đã giết ba người, đám người ở phía sau tiến vào kia chắc đã bị sợ đến ngu người, đây hoàn toàn là bầy sói săn rồng, tự tìm chết!"

Trên ngọn núi, có tu sĩ nhịn không được sợ run người nói.

Cố Trường Sinh chắp tay, nhìn chằm chằm đường hầm truyền tống, vẻ mặt rất lạnh nhạt, tựa như một vị ma thần.

Xoẹt!

Hư không đang run rẩy, người phía sau nhận ra được sự khác thường, ra tay, tiếng xé gió ù ù như sấm sét.

Có thần tiễn khủng bố bắn ra, cỡ mười mấy cây, rực rỡ kinh người, như từ Bất Hủ Tiên Kim đúc thành, chảy xuôi ánh sáng tiên mông lung.

Mỗi một tiễn có tiễn đạo thần thông chí cường ở trong đó, có thể tuỳ tiện xuyên thủng thân thể của tu sĩ Chuẩn Đế đỉnh, thậm chí là nguyên thần.

"Đáng chết, ngươi dám!"

Triệu Thiên Lang cưỡi Thiên Lang màu bạc xuất hiện, giương cung bắn về phía Cố Trường Sinh, vẻ mặt rất phẫn nộ.

Trăm triệu lần không thể ngờ đến ba người trong thoáng chốc đã bị Cố Trường Sinh đánh chết.

Hắn căn bản không có ý định trốn, ngược lại ngăn chặn đường hầm truyền tống, đợi người phía sau đi vào với thái độ cực kỳ cứng rắn.

Hôm nay sẽ đánh chết mọi người tại đây!

"Lĩnh ngộ về tiễn đạo rất sâu, không hổ là nhân vật đứng thứ hai mươi mốt trên Chuẩn Đế bảng."

Đối mặt với hơn mười mũi tên bắn tới, Cố Trường Sinh cũng không để ý, bàn tay vỗ xuống, Hỗn Độn Khí dao động.

Hắn dùng tiên đồng bắt được dấu vết của từng mũi tên, tựa như rèn thiên binh, trong tiếng bùm bùm bùm, chấn vỡ không trung.

Ngược lại, lực chú ý của hắn đều ở trên người Triệu Thiên Lang,

cảm giác được tên này có cảm ngộ tiễn đạo cường đại.

Bên trong nơi tập luyện mạnh nhất, mơ hồ dẫn đến đại đạo trong thiên địa, xuất hiện biến hóa dị thường nào đó.

Thiên phú thần thông của Triệu Thiên Lang có thể khiến uy lực của thần tiễn tăng gấp đôi, thậm chí dựa vào kỹ thuật này từng giết qua Cửu Khiếu Thạch Linh đại thành.

Hơi thở bày ra ở đây càng cường đại.

"Thì ra ở chỗ này lấy đạo bản thân dẫn động đại đạo, có thể sinh ra biến hóa huyền diệu."

Cố Trường Sinh nhẹ giọng nói.

Oong!

Phía sau đường hầm truyền tống có tám người xuất hiện, thấy cảnh tượng ở đây, ai nấy vẻ mặt thay đổi, có chút hoảng sợ cùng với không dám tin tưởng.

"Trong thời ngắn ngủi như vậy, hắn đã giết ba người rồi."

Mấy người trong lòng trầm xuống, khác hoàn toàn với dự đoán của bọn họ.

"Thứ tự trên Chuẩn Đế bảng quả nhiên có vấn đề,"

Chương 489 - Thần mãnh vô song, sức chiến đấu cấp bậc Thiên Kiêu Cấm Kỵ, có thể tuỳ tiện tàn sát Đế (2)

Một người nhịn không được chửi ầm lên, tâm thần run rẩy, bởi vì đã đạp phải một mảnh xương tay, mặt trên còn mang nửa miếng Tu Di giới bị đánh nát thuộc về Dư Yến.

"Đồng lòng, giết hắn, chẳng qua chúng ta ra cùng một lúc, bị hắn đánh lén hạ gục từng người một."

Triệu Thiên Lang ổn định tâm thần mọi người, lạnh lùng nói.

Hắn cưỡi Thiên Lang màu bạc, bắt đầu lao nhanh trong Sơn Phong Kiếm, tựa như đã nhập vào trong gió, hóa thành một cầu vồng màu bạc.

Cùng lúc đó, hắn bắt đầu giương cung cài tên, vọt tới chỗ Cố Trường Sinh.

Đám người thấy thế, cũng bức ép sấn tới về phía trước, ánh sáng lấp lánh ẩn hiện.

Một số Chuẩn Đế Khí cực kỳ khủng bố thức tỉnh, chúng đến từ cổ tinh vực khác nhau, danh chấn Tinh Không và Chân Giới riêng mình, tất nhiên đều có nhiếp thế bí binh.

Bao gồm Thiên Ma Tán phủ lên trời xanh, Chiến Tiên rực rỡ dài đến mấy dặm, Phiên Thiên Ấn tựa như núi cao, Huyết Sắc Cự Kiếm xé rách bầu trời... Tất cả rực rỡ chói mắt, tràn đầy sát khí.

Không thể không nói đây là một đám thiên kiêu khủng bố, hợp lực có thể xóa bỏ tồn tại cấp Đế!

"Truyền nhân Cố gia tuy mạnh, nhưng lần này cũng khó khăn, dù sao nhiều người như thế."

Quanh đỉnh núi, không ít thiên kiêu lòng run rẩy, nếu là bọn họ thì sớm đã là tro bụi, căn bản không có ý niệm chống cự.

"Người này, chắc chắn phải chết."

Kim Lân Tử hung ác nham hiểm nhìn chằm chằm Cố Trường Sinh, vừa rồi dưới chân giẫm phải nhiều máu và mảnh xương vụn lại càng hoảng sợ, trong lòng chấn động mãnh liệt.

Đối mặt công kích kinh thế như vậy, Cố Trường Sinh rốt cuộc cũng di chuyển, ánh mắt hắn lạnh lẽo.

Ầm ầm!

Chưởng ấn lớn màu vàng quét ngang không giới hạn, vỗ xuống không trung, nghiền nát vòm trời, tìm được Triệu Thiên Lang trong

đó, bộc phát Hỗn Độn Huyết Khí ngập trời!

"Sao có thể như vậy..."

Triệu Thiên Lang dựng tóc gáy, cắn răng bùng nổ, thực lực đỉnh bày ra.

Hắn vô cùng hoảng sợ, nhanh như hắn, thi triển thiên phú thần thông trốn vào trong gió, nhưng vẫn bị Cố Trường Sinh tìm được.

"Giết!"

Có điều, hắn cũng không hổ là người đứng thứ hai mươi mốt Chuẩn Đế bảng, đạo hạnh, phù văn, tinh khí thần, tất cả đều tụ vào một mũi tên!

Một mũi tên này quá kinh khủng, thần quang nghiền nát khung trời, khiến tất cả ngọn núi đều rung lắc, muốn nứt ra, như xuyên qua từ xưa đến nay, có pháp tắc đang sôi trào.

Một mũi tên này, có thể giết Đế!

Tám người khác cũng ý thức được không ổn, cùng ra tay, Thiên Ma Tán che khuất bầu trời, Phiên Thiên Ấn đập lún mặt đất, đủ loại Chuẩn Đế Khí bay lượn, khủng bố ngút trời!

Mà đáng sợ nhất là, có vài món cấm khí nổ tung, tuyệt đối có thể hủy diệt một vị Đế, đây là đại sát khí hung tàn.

Hầu như trong chớp mắt, trong vòng nghìn dặm bị san bằng thành đất phẳng, mặt đất lún xuống mấy nghìn trượng.

Khu vực này không có một ngọn cỏ, toàn bộ dãy núi đều biến mất không thấy.

Những cấm khí cấp Chuẩn Đế này là tổ chức Đế chuyên môn luyện chế dùng để giết thực lực cấp Đế, bị những người này mang vào khu luyện tập.

Chuyên dùng để đối phó thiên kiêu tuyệt thế, phát hiện ngay phút đầu tiên liền ra tay giải quyết, có thể thấy bọn họ quyết tâm muốn giết Cố Trường Sinh.

Dù sao trên Nguyên Thủy Chi Lộ có quy tắc, bất cứ bí bảo vượt qua cấp Đế đều sẽ bị áp chế, nghiêm trọng hơn, điều này thậm chí sẽ tạo thành nhân quả khủng bố không cách nào xóa bỏ.

Đổi lại những người khác, cho dù là Cổ Đế đắc đạo lâu năm, lúc này chắc chắn sẽ chết, bởi vì không cách nào né tránh, ai có thể mau hơn ánh sáng Chuẩn Đế Khí nổ tung chứ.

Nhưng Cố Trường Sinh lại hoàn toàn là một dị số, thân thể của hắn phát sáng, Hỗn Độn Khí cuồn cuộn.

Đối mặt một kích vô cùng khủng bố này, thậm chí không dùng thần thông, chuẩn bị cứng rắn đối kháng!

Tất cả mọi người bị hù đến phát điên!

Bọn họ đều cảm giác Cố Trường Sinh đã nổi điên, chắc chắn là không muốn sống nữa.

Mặc dù là ba vị trí đầu Chuẩn Đế bảng, mấy vị trùm thiên kiêu mạnh nhất kia cũng phải biến sắc tránh né, hoàn toàn không gánh nổi, sẽ bị thương nặng.

Giây sau!

Cố Trường Sinh quát một tiếng, âm thanh chấn động tám phương, Hỗn Độn Khí Huyết ngút trời dâng trào, trực tiếp nghiền nát mũi tên do Triệu Thiên Lang bắn tới.

Sau đó hắn cất bước về phía trước, ngoài cơ thể, từng luồng tiên khí hiện ra, ước chừng xuất hiện bốn luồng.

Vô tận Hỗn Độn Khí lập tức sôi trào, bao phủ tám phương.

Có ánh sáng vô tận, từng vầng sáng chìm nổi, trong đó tràn ngập hạt màu đen, lại tựa như ẩn chứa từng thế giới khô cạn.

Đây là cảnh tượng cực kì khủng bố mà rung động.

Đất trời hòa ca, vạn đạo giai chiến, rất nhiều tuyệt thế đại hung như Chân Long, Tiên Hoàng, Chu Tước, Côn Bằng hiện ra.

Cố Trường Sinh đấm tới một quyền, như đánh xuyên Vô Thượng Chi Lộ duy nhất, lại tựa như một vị tiên đế trẻ tuổi, đánh xuyên vũ trụ và xưa nay!

Tất cả thế tiến công và tia sáng, giờ phút này đều giống như bị đánh thành bột phấn.

Dao động khủng bố trực tiếp khiến tất cả mọi người bao gồm Triệu Thiên Lang liên tiếp vỡ nát, huyết vụ tan biến, hình thần đều diệt, trong phạm vi ba nghìn dặm đều sụp đổ, không còn người sống.

Nếu như phát sinh ở trong Tinh Không, tuyệt đối sẽ đánh sập mảng lớn Tinh Vực.

Cảnh tượng này quá mức rung động, khiến nhóm thiên kiêu nhìn thấy đều run rẩy, cảm giác da đầu muốn nổ tung.

"Người này... Tuyệt đối sở hữu sức chiến đấu cấp bậc Thiên Kiêu Cấm Kỵ!"

Ở xa thấy toàn bộ những điều này, Kim Lân Tử con mắt trừng lớn, toàn thân phát lạnh, âm thanh run rẩy.

Phản ứng lại, xoay người hóa thành một con Kỳ Lân màu hoàng kim, một ánh sáng vàng rực rỡ, bỏ chạy về phía xa!

Hắn tự đánh giá thực lực rất mạnh, nhưng đối mặt sức chiến đấu của Thiên Kiêu Cấm Kỵ thì chỉ có thể chạy trốn.

Không thể nghi ngờ, ở cấp bậc Thiên Kiêu Cấm Kỵ, bọn họ đã có thể tuỳ tiện tàn sát cấp Đế rồi!

Lúc này, những đồng bạn của Kim Lân Tử cũng cảm giác được sát khí lạnh lẽo cuốn tới, bay mất hồn vía, vô cùng kinh hoàng và hoảng sợ.

Xoẹt!

Nhưng, Cố Trường Sinh liền khóa chặt bọn họ.

Đại La Đoạn Kiếm tới tay, kiếm ý ngút trời, thêm vào lực lượng

trảm tiên và lực lượng năm tháng, oong một tiếng chém tới, lập tức phá vỡ hư không, đâm xuyên Kỳ Lân màu vàng trên không trung, vững vàng giữ chặt!

"Ngươi muốn bỏ chạy sao?"

Cố Trường Sinh vẻ mặt lạnh lẽo, lộ ra loại thờ ơ như đại đạo.

Chương 490 - Đế bảng sắp mở, Đại La Đoạn Kiếm lại xảy ra biến đổi, chỗ khủng bố của lĩnh vực Cấm Kỵ (1)

Một trận chiến này ngay lập tức kết thúc, Cố Trường Sinh từ trong không trung hạ xuống, Hỗn Độn Khí ẩn hiện, thân thể thon dài, lại tựa như chảy xuôi vô tận ánh sáng tiên.

Ánh mắt của hắn rất lạnh nhạt, nhìn chăm chú vào đám sinh linh Kim Lân Tử.

Trên Đại La Đoạn Kiếm chảy xuôi ký hiệu thời gian, hào quang rực rỡ, xuyên thủng nó trong hư không.

Toàn bộ ngọn núi và Nguyên Thủy Cổ Mộc mấy nghìn dặm sụp đổ, hóa thành bụi bậm.

Đây là cảnh tượng vô cùng chấn động.

Trong Đệ Bát Khu, xa xa có nhóm thiên kiêu trốn ra, kinh hãi gần chết, chỉ cảm thấy thần hồn đều run rẩy.

"Lúc này mới qua bao lâu, truyền nhân Cố gia không ngờ đã bày ra sức chiến đấu của Thiên Kiêu Cấm Kỵ!"

"Quá kinh khủng, mọi người cộng lại vẫn bị một quyền này đánh nát, bất cứ cấm khí và bí bảo nào cũng hóa thành tro bụi dưới một kích này, không ai sống sót!"

Bọn họ lòng run rẩy, trước đó còn cho rằng hắn sẽ chết.

Kết quả Cố Trường Sinh lông tóc không bị hao tổn gì, một quyền đánh ra, nối liền trời đất, từ trong đó đi ra.

Ngược lại đám thiên kiêu Đế này chết sạch, không ai sống sót.

Mạnh như Trương Thiên Lang, trùm thiên kiêu đứng thứ hai mươi mốt vị trí đầu trên Chuẩn Đế bảng, người đi theo rất nhiều, cũng chết thảm trong đó.

Bảo cung nặng màu đen này từng đánh chết Cửu Khiếu Thạch Linh đại thành, cũng vỡ thành mảnh nhỏ.

"Các ngươi muốn chết như thế nào?"

Cố Trường Sinh xuất hiện ở trước mặt Kỳ Lân màu hoàng kim, Đại La Đoạn Kiếm khẽ run, hóa thành một vệt thần quang bay trở về trong bàn tay hắn, giọng nói rất lạnh nhạt.

"Truyền nhân Cố gia, xin tha mạng, ta nguyện làm nô tỳ người hầu..."

Một đồng bạn của Kim Lân Tử hoảng sợ không thôi, là một khối Hoàng Huyết Tiên Kim biến hóa thành, toàn thân lượn lờ tiên quang màu máu.

Bây giờ lại đang run rẩy, thân thể vô cùng mạnh mẽ như sắp nứt ra.

Hắn nhịn không được cầu xin tha thứ, một trái tim tranh đạo vô địch tràn đầy vết rạn, căn bản không duy trì được nữa.

Giờ phút này, hơi thở của Cố Trường Sinh quá khủng bố, dường như có thể dễ dàng đánh sụp một phương vũ trụ.

Đừng nói là hắn, ngay cả Kim Lân Tử trước đó lòng tin mười phần cũng run cầm cập, vô cùng hoảng sợ và tuyệt vọng.

Bởi vì thân thể rực rỡ của nó bị một kiếm đâm xuyên qua, vốn là chất liệu Bất Hủ Tiên Kim lại bị Đại La Đoạn Kiếm dễ dàng đâm xuyên!

Tuế nguyệt đạo mơ hồ, cũng không thể ngăn cản Đại La Đoạn

Kiếm thêm vào lực lượng năm tháng.

Mũi nhọn khủng bố cỡ này vượt xa tưởng tượng của hắn, căn bản không thể tin được!

"Ngươi chưa đủ tư cách."

Cố Trường Sinh vẻ mặt vô cùng lạnh nhạt, không lưu tình, Đại La Đoạn Kiếm chém xuống, chém đầu vị sinh linh do Hoàng Huyết Tiên Kim biến thành này.

Trước đó hắn cảm nhận được ác ý từ vị sinh linh này.

"Tha mạng!"

Vị sinh linh này vô cùng tuyệt vọng, căn bản tránh không thoát, bị một luồng lực lượng cường đại bao phủ.

Giây sau!

Phụt một tiếng!

Chân linh vụt tắt!

Như có máu tươi văng ra, nhưng đó cũng không phải là máu, mà là đạo vận và thần văn ẩn chứa bên trong Hoàng Huyết Tiên Kim đan vào tạo thành ánh sáng đỏ.

Vô cùng mãnh liệt, chiếu rọi chân trời như có biển lửa đang thiêu đốt.

Cùng lúc đó, Đại La Đoạn Kiếm có từng sợi thần hà đan xen, cắn nuốt vật chất ẩn chứa trong đó, có ảo ảnh của Thần Hoàng hiện lên, sau đó biến mất.

Cố Trường Sinh chú ý tới điều này.

Đại La Đoạn Kiếm vô cùng kỳ lạ, đến từ nơi sâu nhất trong Cửu U Táng Thổ, trong đó có tồn tại vô thượng đang ngủ say.

Nhiều khi có vật liệu thần đặc biệt đều sẽ bị nó cắn nuốt.

Lần trước tiêu diệt Cửu Tiêu Kiếm Các, chém vị sinh linh trẻ tuổi

kia do Sát Sinh Kiếm Thạch biến thành, cũng đã xảy ra sự việc như hôm nay.

Chính mắt thấy đồng bạn cứ như vậy chết đi.

Kim Lân Tử và mấy người còn lại đều sắp bị dọa chết, hai chân như nhũn ra.

Bọn họ muốn cầu xin tha thứ, bởi vì không có bất cứ cơ hội phản kháng chạy trốn.

Nhưng Cố Trường Sinh không chút lưu tình, mấy kiếm chém tới, chém đầu bọn họ, chỗ hư hại của Đại La Đoạn Kiếm có ánh sáng dày đặc đang thay đổi, như đang được rèn lại.

Lực lượng thời gian năm tháng ẩn hiện, còn có tia sáng màu vàng dày đặc đang đan xen hình thành kiếm phôi mới.

Rất hiển nhiên, biến hóa lần này như một cuộc tạo hóa khó có được đối với Đại La Đoạn Kiếm.

Dù là Tuế Nguyệt Tiên Kim hay Hoàng Huyết Tiên Kim đều là Tiên Kim hiếm có, tuyệt thế khó tìm.

"Thì ra chỗ kiếm gảy còn có thể mọc ra lần nữa... Loại chuyện kỳ dị này, mặc dù là Tiên Khí cũng chưa từng thấy qua."

Cố Trường Sinh thu lại Đại La Đoạn Kiếm rồi rời khỏi nơi này, không tiếp tục dừng lại nữa.

Nơi tập luyện mạnh nhất, rất thích hợp với thiên địa đại đạo, có rất nhiều quy tắc trật tự huyền diệu chảy xuôi.

Hắn cảm giác được chỉ cần dẫn động tự mình thể ngộ, liền có thể dẫn tới đất trời hòa ca, sinh ra đủ loại dị tượng, thậm chí khiến ấn ký Thiên Đạo phủ xuống.

Ấn ký Thiên Đạo là vật mà toàn bộ thiên kiêu trên Đế lộ bắt buộc phải tranh.

Một khi giáng xuống, thậm chí sẽ dẫn đến con đường này tan vỡ sớm hơn!

Sau khi Cố Trường Sinh rời đi không bao lâu.

Vèo!

Vèo!

Vèo!

Từng luồng cầu vồng và tiếng xé gió từ các nơi bắn tới.

Chương 491 - Cảm ngộ đại đạo nguyên thủy, dị tượng xuất hiện, đạo thứ chín tiên khí sinh ra

Phía sau có nhiều thiên kiêu tiến vào bên trong đường hầm truyền tống, thấy những cảnh tượng trước mắt này thì con ngươi trợn tròn, vô cùng khiếp sợ, bị rung động đến không nói nên lời.

Một trận chiến này, thậm chí có thể nói khiến thực lực của Đế bị tổn hại nặng nề, tổn thất nghiêm trọng.

Rất nhiều cấm khu cấp Chuẩn Đế bùng nổ, thậm chí còn có nhiều cao thủ mạnh mẽ như vậy bao vây tiêu diệt, nhưng đều chết ở nơi này.

Tin tức nơi này tất nhiên không có khả năng che giấu được, rất nhanh từ trong Đệ Bát Khu truyền ra, đưa tới náo động lớn, rất nhiều thiên kiêu hoảng sợ.

Thậm chí truyền tới những khu vực khác, có con sóng ngập trời.

Cố Trường Sinh tới đây, khí thôn vạn dặm, ngày càng ngạo nghễ, bá khí chém giết mười ba người trong Đế, thể hiện sức chiến đấu khủng bố của Thiên Kiêu Cấm Kỵ.

Tin tức này dẫn đến xao động, rất nhiều người bị chấn động, da đầu như sắp nổ tung.

Vì sao?

Bởi vì Thiên Kiêu Cấm Kỵ đã bước vào một lĩnh vực khủng bố được gọi là Cấm Kỵ, chỉ tồn tại trong truyền thuyết.

Chưa thành đạo, nhưng có thể tuỳ tiện tàn sát Đế.

Loại Thiên Kiêu Cấm Kỵ này đã khó có thể dùng hai chữ yêu nghiệt để hình dung, tài tình chấn động vạn cổ, thiên phú kinh sợ đương đại, mạnh mẽ không giới hạn, không người biết thực lực thật sự của bọn họ.

Nhưng mặc kệ nói thế nào, bất cứ một Thiên Kiêu Cấm Kỵ đều đủ để áp đảo bất cứ kẻ nào trên Chuẩn Đế bảng.

Cho nên trước đó một đạo pháp thân của Vẫn Tiên Ma bị đánh nát, mới có thể gây ra nhiều sóng lớn như vậy.

Bây giờ, rất nhiều tu sĩ đều đang suy đoán, Đế bảng chưa từng có trong vô số kỷ nguyên, phải chăng sắp mở lại!

Đế bảng!

Cái đó khác với Chuẩn Đế bảng.

Không chỉ là công nhận, càng là vinh quang vô thượng trời cho!

Bởi vì thiên kiêu trên Đế bảng vẫn chưa thành Đế, nhưng sức chiến đấu lại ngút trời, đủ để đứng vững vàng ở trên đó, quét ngang kẻ thành đạo!

Phải biết rằng đa số kẻ thành đạo đều là người mạnh nhất ở kỷ nguyên xa xưa trên Nguyên Thủy Chi Lộ.

Ngoại trừ loại thành đạo khác ra, những người còn lại không ai là không có thiên tư tuyệt thế, ngạo thị đương đại.

Trong đồng lứa khó gặp địch thủ, từ trong vô số người cạnh tranh giết ra, chứng thành đế vị.

Nhưng... Đối với Thiên Kiêu Cấm Kỵ, chí hướng của bọn họ không đơn giản dừng ở việc thành đạo như vậy.

Bởi vì thành đạo có phần Đế cơ.

Đế cơ thâm hậu, số lượng tiên khí, trình độ nguyên thần lại quyết định thành tựu trong tương lai!

Không ngoa khi nói bất cứ một Thiên Kiêu Cấm Kỵ đương thời, đặt ở kỷ nguyên xưa kia tuyệt đối là tồn tại dễ dàng thành Đế, chỉ cần chinh chiến Đế lộ, tuyệt đối không tìm ra kẻ có thể đỡ được một chưởng.

Vì lý do này mới đưa đến kỷ nguyên này khủng bố, có thể nói xưa nay hiếm thấy!

Vô số thiên kiêu cùng thời tuyệt vọng, nhìn không thấy một tia hy vọng.

Mặc dù đường đường là một thế hệ Tiên Vương Chuyển Thế Thân, ở trên Nguyên Thủy Chi Lộ cũng gặp tập kích, đi đến vô cùng gian nan, thậm chí suýt chút nữa bỏ mình!

Nhưng Cố Trường Sinh là một ngoại lệ, cứng rắn ở trong thế hệ này giết ra uy danh hiển hách, khiến rất nhiều thiên kiêu trên Nguyên Thủy Chi Lộ biến sắc kiêng kỵ.

Cố Trường Sinh tất nhiên biết Đệ Bát Khu bởi vì hắn mà nhấc lên sóng lớn kinh thiên.

Có điều hắn cũng không để ý, sau khi rời khỏi khu vực đánh chết đám người Triệu Thiên Lang liền đi xung quanh tìm tòi.

Không thể không nói, địa thế và quy tắc của Đệ Bát Khu vô cùng cổ xưa, lưu giữ phương thiên địa này đường nét nguyên thủy nhất, ngay cả đại đạo trật tự còn rõ ràng hơn so với những nơi khác.

Tốc độ của hắn rất nhanh, hòa vào không gian, rời khỏi nơi vừa đứng, đi lại giữa núi non sông ngòi, thả lỏng tâm thần của mình, một mảnh trong sáng rõ ràng, cảm ngộ đại đạo nơi này.

Ở trong mảnh thiên địa cổ xưa này, có mãnh thú cường đại, sương mù che trời, mênh mông vô ngần, uy thế cuồn cuộn, Chuẩn Đế đỉnh cũng không dám tới gần.

Lúc này, đang tiến hành chiến đấu nguyên thủy nhất, bên xé bên cắn, đều ngầm có vô tận nguyên thủy phù văn.

Cố Trường Sinh chạy tới, sau đó xuất hiện ở đỉnh núi, quan sát học hỏi bọn chúng chiến đấu, cùng lúc đó dùng tâm thể hội loại đại đạo di trạch này.

Hắn bây giờ cũng không phải thiếu kinh nghiệm chiến đấu.

Mà là ở loại địa thế này, cảm ngộ thiên địa đại đạo.

Loại thú dữ này sinh ra ở đây, trưởng thành ở đây, mọi cử động có thể dẫn động đại thế và quy tắc Thần Liên trong thiên địa.

Trận chiến đấu này kéo dài ước chừng ba ngày, sau đó Cố Trường Sinh tâm có cảm ngộ, đỉnh đầu phát sáng chói mắt, có lưu ly chín màu rực rỡ.

Cùng lúc đó cũng chọc giận bọn chúng, phát hiện Nhân tộc này thế mà vẫn chưa rời đi.

Hai con mãnh thú chí cường, thực lực đều mạnh hơn cấp Đế sơ kỳ, chân thân khổng lồ hơn ngôi sao, xông tới chỗ Cố Trường Sinh.

Nhưng Cố Trường Sinh đứng vững vàng trên hư không, giống như vũ trụ hỏa lô bất hủ, Hỗn Độn Khí cuồn cuộn vô tận ánh sáng.

Hắn vung ra một đấm, cuốn sạch nguyên thủy phù văn kinh thiên động địa, có dấu vết đại đạo, ẩn chứa lực lượng khủng bố hơn thần sơn ức vạn cân.

Ầm!

Cuối cùng, hai con mãnh thú chí cường vô cùng hoảng sợ, bị đánh nát, hai khối nguyên thủy phù cốt bị Cố Trường Sinh chộp lấy, lần nữa cảm thụ loại đạo hòa hợp với nơi này.

Đây là lúc biểu hiện ngộ tính của thiên kiêu.

Ầm ầm ầm!

Trong thiên địa, đại đạo nguyên thủy nhất phủ xuống, như đại đao nghiền ép mà xuống, khiến từng tấc da thịt của Cố Trường Sinh đều run rẩy, sau đó nổ tung Hỗn Độn Chân Huyết!

Cố Trường Sinh lập tức ngồi xếp bằng, cả người vô cùng siêu nhiên xuất trần, nguyên thần nhỏ đi ra thức hải, như một vị thần linh sáng chói ánh mặt trời.

Ngoại trừ tế bào, mỗi vị thần giấu trong thân thể tựa như bị khai thác, bắt đầu ầm ầm chấn động, như đang khai thiên tích địa, phát sinh thanh thế to lớn kinh thiên động địa.

Khu vực này bị dị tượng đầy trời che phủ.

Chương 492 - Cảm ngộ đại đạo nguyên thủy, dị tượng xuất hiện, đạo thứ chín tiên khí sinh ra (2)

Tràn ngập khí thế khủng bố, dòng sông thời gian đan xen, tiên quang bay lượn trên mây, rực rỡ lạ thường, như có nhân vật bất hủ đang tu luyện từ vạn cổ.

Cùng lúc đó, uy áp khủng bố có thể khiến thân thể Chuẩn Đế vỡ nát đang lan tràn ra, mỗi tấc đất đều giống như biến thành lĩnh vực.

Không có bất kỳ tu sĩ và mãnh thú nào có can đảm tới gần chỗ này, vô cùng hoảng sợ và kinh hoàng.

Cố Trường Sinh ngồi xếp bằng, ánh sáng tiên chảy xuôi, trở nên mơ hồ, sau đó trong suốt, giống như sắp hóa đạo.

Quanh người hóa thành thế giới!

Trong máu chứa tinh tú!

Trong xương sinh ra mặt trời và mặt trăng!

Trong đầu sinh ra thần chi!

Thanh Liên loại Hỗn Độn!

Cực kỳ nhiều dị tượng, thanh thế to lớn khủng bố kinh thiên.

...

Ý Hỗn Độn hiện lên, đạo tiên thứ chín bắt đầu ngưng thực, có cảm giác nặng nề của đất vàng.

Càng giống như Huyền Hoàng Khí sinh dưỡng vạn vật.

Ba tháng sau.

Tám tiên khí hiện ra bên ngoài người biến mất, Cố Trường Sinh đột phá tu vi đến Vô Thượng Đại Thiên Tôn hậu kỳ, sau đó rời đi nơi này, lột xác một thân xương vụn.

Khi tu vi đột phá những giai đoạn nhỏ, thân thể của hắn lần nữa đạt được tăng trưởng rất lớn.

Bên trong khu vực này có di khắc Thần Minh và bản chép tay Chân Tiên cổ xưa, hội tụ rất nhiều thiên kiêu.

Có điều, trước khi Cố Trường Sinh đi vào trong đó, mọi người đều biến sắc mặt, vội vàng tránh ra, hình thành một khoảng chân không tuyệt đối.

"Đây là truyền nhân Cố gia, vị dũng mãnh đó là tồn tại cấm kỵ!"

"Đệ nhất nhân đương đại, một thân một mình giết vào chỗ sâu nhất Nguyên Thủy thành!"

Trong khoảng thời gian này, chiến tích đáng sợ của Cố Trường Sinh đã truyền khắp Đệ Bát Khu, thậm chí lan truyền đến các nơi khác.

Rất nhiều trùm thiên kiêu cũng đang quan sát những bức tranh trên tường này, nhưng bây giờ lại như tránh rắn rết, hết sức kiêng kỵ.

Trước mặt tồn tại cấm kỵ, bọn họ không thể nào là đối thủ.

Cộng lại cũng không thể đánh thắng được.

"Ra mắt đại nhân."

Cố Trường Sinh lẳng lặng quan sát những di tích và khắc đá cổ xưa này, bỗng nhiên vẻ mặt hơi thay đổi, có người từ sau lưng tới gần, là một sinh linh mọc hai cánh, tu vi Chuẩn Đế hậu kỳ, dường như bị nội thương.

Sinh linh này không giống với những người còn lại, vẻ mặt vô cùng cung kính.

"Ngươi là người phương nào?"

Cố Trường Sinh thản nhiên nói.

"Đại nhân, chủ nhân của tiểu nhân là Cố Hạo Thiên, đây là ngọc giản do ngài ấy ra lệnh tiểu nhân giao cho đại nhân."

Sinh linh này cung kính nói, đưa một miếng ngọc giản cho Cố Trường Sinh, đây là do hắn liều mạng từng tầng nguy cơ mang ra ngoài, thật vất vả mới tìm được vị trí của Cố Trường Sinh.

Cố Hạo Thiên?

Đây chẳng phải là thiên kiêu của Cố gia đã xông vào Nguyên Thủy Chi Lộ trong kỷ nguyên nào đó sao?

Nghe vậy, Cố Trường Sinh sắc mặt có chút quái dị, thần niệm quét qua miếng ngọc giản này, sau đó chợt hiểu ra.

"Thì ra là bản thân khó giữ nổi, cầu cứu ta."

Hắn cười cười, sắc mặt nhìn không ra vui hay giận.

Tuy Cố gia khá mạnh trong Tam Thiên Đạo Vực, nhưng cũng không can thiệp được tới chỗ Nguyên Thủy Chi Lộ này, dù sao một khi đụng vào điểm mấu chốt của quy tắc, sẽ gặp phải nhân quả lớn khó có thể tưởng tượng được.

Vị Tiên Vương ngày xưa là ví dụ tốt nhất.

Hơn nữa, đây vốn là cuộc tranh đấu chém giết giữa các thiên kiêu, thế lực sau lưng có can đảm quấy rối, đây tuyệt đối là phạm vào điều tối kỵ.

Ở trên Nguyên Thủy Chi Lộ, bị thiên kiêu khác nhằm vào là điều hết sức bình thường.

Ngay cả bản thân hắn cũng như vậy, càng đừng nói đến những người còn lại.

Có điều, từ tin tức nhìn thấy trên ngọc giản này, không chỉ Cố Hạo Thiên bị kiềm chế, Cố gia còn có hai thiên kiêu khác cũng bị như vậy.

Trên Nguyên Thủy Chi Lộ, trừ hắn ra, hiện tại Cố gia còn có ba người khác.

Hai trùm thiên kiêu, một tồn tại cấm kỵ.

Có điều, vị tồn tại cấm kỵ kia từng bị nhân vật cùng cấp bậc mai phục giết, may mắn còn sống, nhưng cũng vì thế mà tu luyện ra vấn đề, cực kỳ không ổn định.

Sức chiến đấu đỉnh khó có thể phát huy.

Ở phía cuối Nguyên Thủy Chi Lộ, đã rất lâu rồi chưa có tin tức truyền ra.

Từ tin tức nhìn thấy trên ngọc giản, bây giờ Cố Hạo Thiên đang ở bên trong Đệ Thập Tam Khu, bởi vì một tòa Nguyên Từ Mẫu Khí Sơn xuất thế, bị trùm thiên kiêu khác nhằm vào.

"Vừa lúc tiện đường, ba Tiểu Đế kia dường như đang ở Đệ Thập Tam Khu."

Cố Trường Sinh trong lòng thầm nghĩ, gật đầu, đối với Đế chăm chăm nhằm vào mình thì hắn đã sớm muốn nhổ tận gốc, chấm dứt tai họa về sau.

Ngay tại lúc đó, sâu trong nơi tập luyện mạnh nhất, một mảnh tử khí ngút trời, trong động phủ hùng vĩ vạn dặm, một vị tồn tại trẻ tuổi vô cùng khủng bố bỗng nhiên trợn mắt to.

"Thì ra nhân quả từ nơi sâu xa lại là như vậy..."

Vị tồn tại trẻ tuổi này khẽ nói, đạo hạnh đã đến trình độ khó có

thể tưởng tượng nổi, con ngươi chứa cả vũ trụ, hơi thở chứa trời sao

Hắn khoác đạo bào, trên đầu có ba thanh khí xuất hiện, mỗi một thanh khí đều tách ra thành một bóng người mờ ảo.

Trên mỗi bóng người mơ hồ đều có hai luồng tiên khí hiện ra.

Đây rõ ràng là một nhân vật khủng bố tu ra sáu luồng tiên khí.

Nếu như nhìn kỹ, sẽ phát hiện một bóng dáng mơ hồ trong đó có khuôn mặt và đường nét giống y hệt Đạo Tử Doanh Nhiếp của Trường Sinh Doanh gia.

Ngoài động phủ, một đoàn tu sĩ và sinh linh thần phục, cảm thụ được loại hơi thở này, trên mặt hiện lên vẻ mặt mừng như điên và sùng bái.

"Chủ nhân đã xuất quan."

Trong mỗi khu tập luyện lớn, cũng có tồn tại trẻ tuổi khủng bố cảm giác được lũ hơi thở này, sau đó trợn mắt, trong lòng hơi chấn động.

"Thái Thượng Tiểu Đạo Quân, không ngờ hắn lại xuất quan sớm."

Chương 493 - Vượt vực mà đi, thế giết ba sâu nhỏ, người nào dám xưng Đế

Đã có vài thành viên trung tâm chết, thậm chí lãng phí nhiều cấm khí Chuẩn Đế.

Bởi vì nhằm vào Cố Trường Sinh, muốn giành lấy tiểu Côn Bằng mà hắn mang theo bên người, nhưng nhiều lần gặp tổn thất khó mà tưởng tượng.

Bởi vì một tồn tại Cấm Kỵ trong số đó muốn dùng căn nguyên nhiều đại hung tuyệt thế tu luyện ra một môn Cổ Thiên Công vô thượng, hiện giờ đã đến tình trạng mấu chốt.

Nhưng cũng vì vậy dẫn đến hắn trong một chốc khó mà xuất thế.

Cho nên trong khoảng thời gian này, Cố Trường Sinh có cuộc sống thoải mái, Đế cũng an tĩnh lại, không có người lại có gan trêu chọc hắn.

Dù là Vẫn Tiên Ma có được Thôn Tiên Phệ Ma thể dường như cũng lắng xuống, chuẩn bị cho đột phá cuối cùng.

Nhưng Cố Trường Sinh không chịu dễ dàng bỏ qua địch thủ của chính mình.

Ầm ầm!

Tốc độ của hắn cực nhanh, giống như sải bước trong thời không, vượt vực mà đi, muốn từ Đệ Bát Khu đi Đệ Thập Tam Khu.

Đây là thanh thế khủng bố, giống như cõng núi lớn nặng ức vạn quân lên người, trở thành gông xiềng.

Dãy núi cùng rung lên, bầu trời chao đảo, tầng mây vạn dặm vỡ nát.

Thiên kiêu chư thiên trong Đệ Bát Khu đều tái mặt, nhìn Cố Trường Sinh khoanh tay hóa thành luồng Hỗn Độn thần hồng, dưới chân có đạo văn màu vàng đan vào, hắn rời đi nơi đây, đi tới gần khu vực thứ chín.

Khu vực thứ chín cũng có cây xưa um tùm, dãy núi cao lớn, muôn vàn khí tường, có các loại khí cơ đang dâng lên.

Ầm ầm ầm!

Trông thấy trong hư không có vệt vàng đan xen vụt qua nơi này, nghiền nát khung trời, rất nhiều thiên kiêu đang cảm ngộ tu luyện bị giật mình, vô cùng rung động.

Rất rõ ràng, vượt qua một vực mà đi, có Vô Vi Chi Trận bao phủ sẽ hình thành gông xiềng nặng ức vạn quân trên người, ảnh hưởng sức chiến đấu rất lớn.

Ít có tu sĩ nào lựa chọn làm như vậy.

Trong nơi tập luyện, một khi gặp phải thiên kiêu cùng cảnh giới thì sẽ là kết cục phải chết.

Mà hiện giờ, thế nhưng có người cứng rắn xông tới, vượt qua Đệ Cửu Khu, thân thể khủng bố, không có biểu hiện lạ thường gì.

Trong phút chốc dẫn phát ồn ào lớn ở các nơi.

Có thiên kiêu có thiên phú Thiên Nhãn Thông xuất hiện trên đỉnh núi, nhận ra bóng người kia là Cố Trường Sinh thì càng hoảng sợ, sau đó suy đoán ra mục đích của hắn.

Phỏng chừng có liên quan tới Đế.

Trên người Cố Trường Sinh có ánh sáng mờ lấp lánh.

Đó là một bộ còng tay và xiềng xích, màu vàng nhạt, ánh sáng lóng lánh chảy xuôi, cực kỳ nặng nề, giống như cõng một ngọn núi lớn nặng ức vạn quân.

Nhưng sức nặng này so với thân thể khủng bố của Cố Trường Sinh thì chẳng mang lại ảnh hưởng gì.

Hắn bay siêu nhanh qua hư không, vụt qua chân trời, rời khỏi Đệ Cửu Khu, vào sâu trong Đệ Thập Khu.

Các phương các nơi đều dẫn phát náo động lớn, Cố Trường Sinh chủ động xuất kích, chuẩn bị huyết tẩy Đế.

Trong Đệ Thập Tam Khu, ba Tiểu Đế thay đổi sắc mặt.

Bọn họ là huynh đệ sinh ba, một trong những nhân vật trung tâm nhất của Đế.

Hiện giờ ba người đang tu luyện trước một phương Hỗn Nguyên Hồ cổ xưa, rút từng lũ Nguyên Từ Mẫu Khí ở đây để mài giũa thân thể.

Gần đó có một tòa Nguyên Từ to lớn hùng vĩ tỏa ra lực lượng Nguyên Từ khủng bố, dù là tu sĩ Chuẩn Đế đỉnh tới gần cũng sẽ bị đè nát bấy dễ như chơi.

Mặt mũi của ba người cơ hồ giống y như đúc, thiên phú thần thông đều rất giống nhau, bí thuật về ba mặt tinh thần, thần thông, thân thể cũng tăng lên lẫn nhau, sức chiến đấu tăng vọt, bước vào lĩnh vực Cấm Kỵ.

Được xưng hô như vậy trên Nguyên Thủy Chi Lộ đủ thấy sự cường đại của họ.

Đại ca trong ba Tiểu Đế mở miệng nói:

“Không ngờ truyền nhân Cố gia muốn vượt qua các vực đến giết chúng ta.”

Thân hình của hắn thon dài khỏe mạnh, đầu đội tử kim quan, người mặc áo Kỳ Lân, đôi mắt màu tím khiếp hồn người, có phong thái thần của Đai Đế cổ xưa.

Khi mắt nhắm lại và mở ra thì có ánh sáng tím vụt qua, từng lũ đạo văn đan vào, giơ tay nhấc chân có đạo vận khớp với thiên địa.

"Nếu dám đến thì chúng ta hãy chờ hắn đến, vừa lúc ta cũng muốn kiến thức truyền nhân Cố gia trong truyền thuyết rốt cuộc lợi hại ở chỗ nào.”

"Cho dù hắn có được sức chiến đấu Cấm Kỵ nhưng vượt qua nhiều vực thì còn sót lại bao nhiêu lực lượng? Ba chúng ta hợp sức có thể ngắn ngủi bước vào cấp độ Cấm Kỵ, không cần sợ hắn."

Hai người khác cũng mặc áo Kỳ Lân, gật đầu nói, nghiêm túc phân tích thế cục.

Lúc trước bọn họ từng ở trong Nguyên Thủy Chi Lộ tìm kiếm Cố Trường Sinh, muốn đè chết hắn.

Nhưng không tìm được.

Tin tức truyền khắp các phương, khu vực khác trong nơi tập luyện mạnh nhất có hơi thở kinh thiên bay lên tận trời cao, đó là thiên kiêu đạo hạnh cực kỳ cao thâm bị kinh động.

Nghe nói trong tay bọn họ có ấn ký Thiên Đạo thời xưa từng dùng vô thượng bí thuật trấn áp.

Nghĩa là thứ gọi là Đế Ấn.

Nhưng bọn họ mãi không lựa chọn vượt vực mà là rời khỏi khu vực của mình trước, đi qua đường hầm truyền tống, lựa chọn lại lối vào.

Làm vậy tuy rắc rối nhưng không cần vượt qua chư vực, làm hao hụt sức chiến đấu của mình, vẫn giữ được sức chiến đấu ở đỉnh cao nhất.

Nơi tập luyện mạnh nhất là nơi vô cùng tàn khốc.

Bọn họ cũng sợ trong âm thầm gặp kẻ địch mai phục và tập kích.

Ngày xưa bọn họ cũng bị nhiều thiên kiêu nhằm vào, sau đó mới lao ra trùng vây, một đường chinh chiến giết đi ra, nhưng hiện giờ vẫn như cũ không dám thả lỏng.

Dù bước vào lĩnh vực Cấm Kỵ, trong nơi tập luyện vẫn có tồn tại cùng cấp bậc khiến bọn họ kiêng kỵ, không thể có chút sơ ý nào.

Cố Trường Sinh vượt qua nhiều khu vực, sau đó đi vào Đệ Thập Tam Khu, trong phút chốc trời đất lung lay, nhiều dị tượng hiện ra, Hỗn Độn Huyết Khí ngút trời, dâng trào mà mênh mông.

Hắn khoe ra bản thân, cực kỳ rêu rao.

Nếu dám giết người thì không sợ bị tất cả người ở đây hợp sức nhằm vào.

Năm gông xiềng nặng ức vạn quân trói người, quả thực không cách nào tưởng tượng, tu sĩ bình thường đã sớm bị đè nát bấy.

Nhưng Cố Trường Sinh vẫn không cảm thụ được áp lực quá lớn, ngược lại xem như tôi luyện.

Chương 494 - Lục Quan Xích Vương, tận hợp thành Thập Tam Khu, tại sao có tư cách xưng Đế

Khi Cố Trường Sinh đi thì để lại một chuỗi dấu chân đen ngòm, có thể thấy nặng nề cỡ nào, dù có phù văn lau đi nhưng vẫn hiện rõ ra, khiến người tim đập nhanh.

Nhiều thiên kiêu nhìn cảnh này đều tái mặt, hút ngụm khí lạnh, thần hồn run rẩy.

"Năm gông xiềng trong người mà vẫn có thực lực khủng bố như vậy.”

“Thật là không tin nổi, quá khủng bố!"

"Thật không hổ là truyền nhân Cố gia bước vào lĩnh vực Cấm Kỵ! Lần này phỏng chừng Đế thật sự đá trúng tấm thép rồi.”

Cố Trường Sinh ánh mắt lạnh băng mở miệng nói:

“Ba con sâu nhỏ ở đâu? Cố mỗ tìm đến lấy đầu của các ngươi đây!”

Âm thanh như sấm sét nổ vang trên bầu trời, truyền khắp bốn phương.

Cùng lúc đó, hắn phát hiện trong âm thầm có người lộ ra địch ý, hơi thở giống với Đế.

Một tiếng quát vang lên:

“Xéo!”

Hơn mười người ở phương hướng kia không phản ứng lại, nháy mắt vỡ nát, huyết vụ ngập trời, sơn mạch trong nghìn dặm đều vỡ thành hạt bụi nhỏ.

Cố Trường Sinh áo trắng hơn tuyết, thân hình thẳng tắp mà thon dài, lại như lò lửa vũ trụ bất hủ, tỏa ra sương mù Hỗn Độn ngập trời, đứng sừng sững trên đỉnh núi, huyết khí ngập trời, đè ép bát hoang.

Đây là một cảnh tượng rung động, khủng bố còn hơn Hỗn Độn Chân Ma trong truyền thuyết.

“Đại nhân... ba Tiểu Đế ở phía đông Hỗn Nguyên Hồ.” Trong bóng tối, có thiên kiêu tâm thần chấn động mạnh, phồng lên can đảm run giọng truyền âm cho Cố Trường Sinh.

Bởi vì phía trước đắc tội Đế, hắn từng chịu khuất nhục. Hiện tại ước gì có người ra tay dạy cho Đế một bàn học.

“Chỉ là ba con sâu nhỏ, bọn họ lấy đâu ra tư cách xưng Đế ở trước mặt đại nhân?” Một âm thanh cuồng nhiệt vang lên, là sinh linh lúc trước đi đưa tin cho Cố Trường Sinh.

Thân thể của kẻ này rất mạnh, trong huyết mạch có dấu ấn loài mãnh thú chí cường nào đó, gánh năm gông xiềng vẫn không sao, nhưng khó mà phát huy ra nhiều thực lực.

Hắn một đường đi theo, cảm thụ sự mạnh mẽ vô địch của Cố Trường Sinh, không có thứ gì ngăn trở được, khiến hắn không kiềm được tâm thần kích động, nhiệt huyết dâng trào.

Cố Trường Sinh gật đầu, khí huyết ầm ầm, bên cạnh nổi lên nhiều dị tượng, Chân Long, Tiên Hoàng, Chu Tước, Côn Bằng vòng quanh. Hắn cất bước mà đi, dưới chân có con đường màu vàng kéo dài, xuyên qua vũ trụ, như Hỗn Độn Thiên Đế tuần tra thế gian.

Ánh sáng chói lòa chiếu bầu trời một mảnh rực rỡ.

Đệ Thập Tam Khu hoàn toàn sôi trào!

Cố Trường Sinh buông xuống Đệ Thập Tam Khu, hắn vượt qua năm khu, hấp dẫn không biết bao nhiêu ánh mắt và chú ý.

Không chỉ ở trong nơi tập luyện mạnh nhất, thậm chí gợi lên cơn sóng lớn ở bên ngoài.

Đám thiên kiêu lòng rung động mạnh, mang theo rung động cùng với kích động phấn chấn tụ hợp lại.

Đây hiển nhiên không chỉ riêng truyền nhân Cố gia quát hỏi ba Tiểu Đế, càng là quát hỏi tổ chức Đế.

Đây là cuộc chiến khủng bố giữa một người và một tổ chức.

Sâu thẳm trong Nguyên Thủy Chi Lộ, tòa thành thứ một trăm lẻ tám.

Lúc này, bỗng nhiên có tiếng hừ lạnh vang lên:

“Vừa bước vào lĩnh vực Cấm Kỵ đã dám tuyên chiến với chúng ta, thật sự cho rằng chinh chiến Đế lộ giống trò chơi con nít sao?”

"Không biết trời cao đất rộng."

"Cố Thiên Trần là ví dụ tốt nhất!”

Dứt lời.

Một khí cơ màu máu bàng bạc mênh mông dâng lên, thậm chí có từng lũ Hỗn Độn Khí tràn ngập.

Giống như một mảnh ngân hà cổ xưa đang cuộn trào, sau đó bao phủ vũ trụ, lơ lửng chìm nổi, cho thấy cảnh tượng khiến người sợ hãi.

Mặt trời mặt trăng bay qua, núi non sụp đổ.

Một bóng dáng tóc dài màu máu giống như huyết ma, hơi thở ngập trời bước ra từ nơi đó, sừng sững đứng dưới vòm trời, vô tận biển máu khủng bố quấn quanh.

Dưới một cây trường thương màu đỏ là mũi nhọn kinh thiên, vô biên oán khí chìm nổi và hơi thở sát phạt, có thể thấy ức vạn sinh linh đang kêu gào.

Rất nhiều trùm thiên kiêu lòng rung động mạnh, lộ ra nỗi hoảng sợ mãnh liệt.

“Lục Quan Xích Vương?”

“Không ngờ hắn xuất thế, trong truyền thuyết vị này dữ dằn lắm, nghe nói sinh linh và thiên kiêu chết trong tay hắn không ít hơn vị Vẫn Tiên Ma kia.”

“Lục Quan mà tuyệt thế, nhiều lần đệ nhất trên Nguyên Thủy Chi Lộ, có một không hai.”

"Vốn cho rằng hắn và Vẫn Tiên Ma sẽ có một trận tranh đấu trước, nhưng nay xem ra hắn và truyền nhân Cố gia sẽ đụng độ trước!"

"Nhưng không biết truyền nhân Cố gia có địch lại vị này được không, vị tồn tại Cấm Kỵ trong Cố gia ngày xưa bị trúng một thương của Xích Vương nên mới tổn hại nặng."

"Cho tới hôm nay vẫn không nghe được tin tức gì của vị kia."

Nhiều trùm thiên kiêu đều tâm kinh, vô cùng chấn động.

Dù là mấy vị cường đại nhất cũng từ trong bế quan mở mắt ra, ánh mắt sâu thăm thẳm.

"Ấn ký Thiên Đạo còn chưa buông xuống, cuộc chiến Đế lộ trong kỷ nguyên này đã tiến đến trước rồi sao?"

Tòa thành thứ một trăm lẻ tám còn được gọi là Chung Cực Chi thành.

Trong tòa thành này ẩn giấu nhiều quái vật và yêu nghiệt cổ xưa, Xích Vương là nhân vật khủng bố nhất trong đó.

Đồn rằng Xích Vương biến ra từ một giọt máu tươi thần bí, giọt máu rơi xuống từ sâu trong vũ trụ, không biết bao nhiêu năm tháng mới dựng dục mà thành.

Ngày hắn ra đời, sát khí rung trời vũ, huyết quang xé rách bầu trời, tay cầm Xích Vương Thương cộng sinh, đánh vô số kẻ địch, chưa từng nếm mùi thất bại.

Xích Vương càng dõng dạc tuyên bố rằng.

Khi thành đạo thì sẽ chém chết chúng tiên cắt đứt Đế lộ, có khí phách đẩy ngã vạn cổ vô địch.

Đây là một nhân vật Cấm Kỵ chân chính, đạo hạnh sâu không lường được, thiên kiêu chết dưới thương của Xích Vương rất khó đếm hết.

Xích Vương vốn có rất nhiều cơ hội thành đạo, lại luôn luôn áp chế, muốn thành tựu Đế cơ mạnh nhất.

Bùm!

Xích Vương cất bước, ức vạn sông thần màu máu theo cùng, lao vào đường hầm truyền tống, đi nơi tập luyện mạnh nhất.

Hành động như vậy dẫn phát động đất khủng bố.

Vô số tu sĩ đều bị kinh động, cảm giác không thể tin tưởng.

Cuộc chiến Đế lộ mới mở ra bao lâu?

Một trong những tồn tại mạnh nhất Nguyên Thủy Chi Lộ đã bị kinh động rồi sao?

Phải biết rằng trong kỷ nguyên quá khứ, chinh chiến Đế lộ kéo dài mấy trăm năm, thậm chí càng lâu hơn.

Bây giờ mới qua vài năm ngắn ngủi.

Tồn tại cổ xưa phụ trách trấn thủ Nguyên Thủy Chi Lộ cảm khái nói:

“Truyền nhân Cố gia hoàn toàn là biến số, bởi vì hắn mà Nguyên Thủy Chi Lộ đã đại loạn."

Chương 495 - Lục Quan Xích Vương, tận hợp thành Thập Tam Khu, tại sao có tư cách xưng Đế (2)

Đệ Thập Tam Khu.

Tử khí khiến người sợ tràn ngập, cây cổ rậm rạp, có vẻ sâu thăm thẳm, dị thú hoành hành, man cầm ngửa đầu hú, hơi thở nguyên thủy hoang dã ập vào mặt.

Cùng lúc đó, có thể thấy quy tắc đại đạo đan vào, thành hồ nước tiên khí, đã hóa lỏng, lộ ra cát tường, muôn vàn sắc màu rực rỡ.

Càng lúc càng nhiều thiên kiêu và tu sĩ hội tụ, xuất hiện ở Nguyên Từ Mẫu Vi.

Trên mỗi đỉnh núi đều có bóng người.

Thần Thoại ba Tiểu Đế nghiêm túc từ ven Hỗn Nguyên Hồ đứng lên, từng lũ Nguyên Từ Mẫu Khí chuyển động ngoài người hắn, hiển nhiên bọn họ đã tu hành khá lâu tại đây.

Ít nhất chỗ này lúc trước không có bao nhiêu thiên kiêu có gan tới gần.

Nhưng hiện tại thì khác, cơ hồ rất nhiều người đều tới, chuẩn bị xem náo nhiệt.

Cố Trường Sinh vượt qua năm vực, ở trên cao quát hỏi, muốn chém chết bọn họ.

Việc này dẫn phát động đất, rất nhiều người đi theo phía sau, trong đó không thiếu kẻ địch của bọn họ.

Một khu vực trong Nguyên Từ Mẫu Khí Sơn, một bóng dáng vô cùng chật vật, dùng bí bảo đặc biệt chống cự trọng lực khủng bố nơi đây, nhưng vẫn như cũ toàn thân đẫm máu, tóc rối xù.

Nhưng mà hiện tại, nghe âm thanh bên ngoài, trong đôi mắt hắn đột nhiên bắn ra tia sáng vui sướng bất ngờ.

“Phát ra tin tức cầu cứu được rồi! Ta được cứu rồi!"

Người này là Cố Hạo Thiên bị bao vây chặn đứng trong Nguyên Từ Mẫu Khí Sơn.

Nếu không nhờ bí bảo mà Cố gia ban tặng thì dù hắn thân là trùm thiên kiêu cũng sẽ bị Nguyên Từ Mẫu Khí Sơn đè chết.

Đây là một loại sức mạnh thần bí, thậm chí không kém gì Hỗn Độn Khí.

Hơn nữa Cố Hạo Thiên hoài nghi bên trong Nguyên Từ Mẫu Khí Sơn có Nguyên Từ Tiên Khí, ngẫu nhiên sẽ bùng nổ, khuếch tán ra dao động khủng bố đủ làm Đại Đế thành bột phấn.

Ầm ầm!

Khung trời run rẩy, một con đường ánh sáng vàng kéo dài đến, có nhiều đạo văn đan vào, tiên quang chảy xuôi, một thân hình thon dài được sương khói Hỗn Độn bao bọc sừng sững trong đó.

Cố Trường Sinh xuất hiện, sau đó bước ra một bước, đáp xuống đỉnh núi.

Bùm!

Đỉnh núi rạn nứt, sắp sụp xuống, nếu không có từ lòng bàn chân Cố Trường Sinh kịp thời khuếch tán lực lượng thần dị ổn định nó thì chỗ này chắc chắn sẽ vỡ nát.

Ngọn núi lớn này khó mà chịu đựng lực lượng gông xiềng trên người của hắn.

Trên người Cố Trường Sinh hiện ra năm gông xiềng màu vàng, sáng lấp lánh vô cùng rực rỡ.

Nhưng vẫn không thể kiềm lại thái độ cứng rắn của hắn.

Bốn phía thoáng chốc yên lặng, nhiều hung cầm man thú không dám gầm rống.

Tất cả tu sĩ nhìn cảnh này thì lòng rung động mạnh, khó mà bình tĩnh.

Kết hợp hành động của Cố Trường Sinh lúc trước.

Trận chiến này, hắn ôm quyết tâm giết người đến đây, vượt vực tới nơi dường như không ảnh hưởng nhiều đến sức chiến đấu của hắn.

Giờ phút này, biểu cảm của Cố Trường Sinh bình tĩnh đến hờ hững.

“Nguyên Từ Mẫu Khí Sơn...”

Cố Trường Sinh quét mắt ba người, dừng lại ở Nguyên Từ Mẫu Khí Sơn gần đó, hắn cảm thụ một loại lực lượng khác lạ khiến thân thể sinh ra biến hóa vi diệu.

“Sinh ra...”

Sau đó, hắn mới đánh giá ba người ở trước mặt, trong mắt lóe tia sáng khác lạ. Giữa ba người có mối liên kết đặc biệt, có thể dung hợp quán thông.

"Thì ra là lắp vào ba khúc tiên cốt cùng nguồn.”

Cố Trường Sinh lắc đầu, lạnh lùng mở miệng:

"Các ngươi muốn chết như thế nào?"

"Đại ca, xem ra chúng ta chỉ có thể đánh một trận!"

Một người trong ba Tiểu Đế trầm giọng mở miệng nói, toát ra tư thái long hổ, một lớp ánh sáng rực rỡ màu tím bao phủ, như Thần vương ở Thần giới xuống trần tuần tra, mắt bắn ra tia điện lạnh lùng xé rách hư không.

Nhiều tu sĩ đang nhìn, bọn họ tự nhiên không thể nào đụng trận bỏ chạy.

Chỉ có thể kiên trì đánh một trận!

"Chiến!"

Một người khác sắc mặt nghiêm nghị lên tiếng, trên tử kim quan lấp lánh từng luồng hoàng đạo tiên khí chảy xuôi, bao phủ ba người.

Đây là một môn bí thuật, có thể cường hóa lực lượng nguyên thần của ba người, tăng lên trên diện rộng, thi triển cấm thuật nguyên thần, uy lực tăng gấp đôi.

Cùng lúc đó, hai người khác cũng ra tay, không có do dự, thi triển thiên phú bí thuật của mình, cảm giác Cố Trường Sinh hiện giờ có khí thế quá khủng bố, khác với suy đoán lúc trước của bọn họ.

Năm gông xiềng trong người mà khí huyết vẫn kinh người như vậy.

Oong!

Ba luồng hoàng đạo tiên khí khác nhau hiện ra, tự chuyển động.

Trong phút chốc, tinh thần, thần thông, thân thể của ba người được tăng phúc rất lớn, vốn là tồn tại mạnh nhất trong trùm thiên kiêu, thoáng chốc bước vào một lĩnh vực khác.

Lĩnh vực Cấm Kỵ!

“Ba Tiểu Đế hợp sức có thể phá vỡ mà vào lĩnh vực Cấm Kỵ, tin đồn là thật!"

Mọi người rung động.

"Trảm!"

Ba Tiểu Đế thi triển thần thông của mình.

Sau lưng một người xuất hiện một thần tàng màu tím vàng, đó là một thế giới màu tím, đạo chung, thiên tháp, tiên kiếm, cổ kính... rực rỡ lóa mắt, thoáng chốc bay ra, mang theo thần uy khủng bố.

Keng!

Hàng trăm món binh khí chí cường chém xuống chỗ Cố Trường Sinh.

“Thiên phú tương tự như Vạn Binh Đạo Tạng?” Biểu cảm của Cố Trường Sinh rất lạnh lùng bình tĩnh.

Hắn phun ra một luồng Hỗn Độn Tinh Khí, hóa thành một dải ngân hà, từng ngôi sao chìm nổi, quét ngang chấn vỡ tất cả thần binh, sau đó đánh nát tử kim đạo tạng.

Một người trong ba Tiểu Đế khẽ rên, bay ngược ra ngoài, toàn thân đẫm máu, không biết gãy bao nhiêu khúc xương.

Tất cả mọi người hút ngụm khí lạnh, da đầu tê dại.

Một hơi tinh khí mà đã mạnh mẽ đến loại tình trạng này?

Oong!

Bỗng nhiên trong hư không có một luồng sáng màu tím bắn tới, tốc

độ quá nhanh, quá đột nhiên, đó là một nguyên thần nhỏ xíu màu tím, người tí hon ôm một cái đỉnh, định lao vào giữa hai chân mày của Cố Trường Sinh.

Nhiều thiên kiêu cảm thụ được lạnh lẽo khủng bố, lông tóc dựng đứng, như đặt mình vào hoàn cảnh đó, chỉ cảm thấy xương gò má sắp vỡ ra.

Đây là bí thuật tinh thần, khủng bố xảo quyệt nhất, khó mà đề phòng, có thể dễ dàng chém chết nguyên thần thiên kiêu.

Đại Đế cũng phải chết!

Phụt!

Nhưng mà, trong ánh mắt hoảng sợ của mọi người, nét mặt của Cố Trường Sinh không thay đổi, giữa hai chân mày lấp lánh ánh sáng chín màu kỳ dị, bên trong phát ra tiếng rống, hóa thành thiên đao xẻ ra mọi thứ.

Người tí hon màu tím lập tức nổ tung, bao gồm đỉnh nhỏ cũng bị chấn vỡ.

Bùm!

Một người trong ba Tiểu Đế bị nổ đầu, thân thể cũng chia năm xẻ bảy!

“Cái này...”

Cảnh này khiến tất cả mọi người hoảng sợ tuyệt vọng, thần hồn phát run.

Cố Trường Sinh mở miệng, âm thanh trước sau như một bình thản”

“Xưng Đế trước mặt Cố mỗ, các ngươi lấy đâu ra lá gan đó?

Chương 496 - Chiến Xích Vương, một trong những tồn tại mạnh nhất Xích

Vương (1)

Cố Trường Sinh quá cứng rắn và khủng bố, mới chớp mắt mà hai người trong ba Tiểu Đế đã một chết, một bị thương.

Nguyên thần nổ tung, đầu vỡ toang, chết tươi.

Một người khác thì vết thương đầy người, xương gãy nhiều khúc, thân thể và thần hồn chấn động, sợ run người.

"Tam đệ... "

Đại ca trong ba Tiểu Đế bi thương hét lên, không ngờ tam đệ giỏi về lực lượng nguyên thần nhất, cộng thêm thiên phú bí thuật, thực lực nháy mắt đã bước vào lĩnh vực Cấm Kỵ, nhưng kết quả là vẫn bị Cố Trường Sinh thoáng chốc dễ dàng phá vỡ, đầu trực tiếp nổ tung.

Điều này nói lên nguyên thần của Cố Trường Sinh mạnh hơn tam đệ của hắn nhiều.

Hai người không cùng cấp bậc.

“Ta muốn báo thì cho huynh đệ của mình!

“Hỗn Nguyên Pháp Thân!”

Đại ca trong ba Tiểu Đế đột nhiên hét to một tiếng, một hư ảnh Cổ Đế màu tím khủng bố kinh thiên hiện ra, sừng sững sau lưng hắn.

Tinh khí thần của hắn nháy mắt tăng lên, bước vào lĩnh vực Cấm Kỵ, Hỗn Nguyên Cương Khí chuyển động toàn thân, vô cùng dâng trào.

Thậm chí có pháp tắc Hỗn Nguyên hiện ra, giống như đang khai thiên tích địa, đánh ra một đấm khủng bố cương mãnh.

Hắn là thể tu, thân thể mạnh nhất trong ba người.

Trước đó hắn luôn lấy Hỗn Nguyên Hồ Thủy tu luyện, còn rút ra Nguyên Từ Mẫu Khí của Nguyên Từ Mẫu Khí Sơn, trong cùng cảnh

giới khó mà tìm được ai đỡ nổi một đòn của hắn.

Ầm!

Một đấm rơi xuống, mảnh thiên địa này đều đang dao động, núi sông thành tro, núi non thành khói, từng dãy núi đều thành bột mịn, mấy dòng sông và hồ nước đều bị bốc hơi.

Đây là một đấm hùng hồn, giống như một bánh xe diệt thế, có thể vỡ nát hết thảy.

Tất cả thiên kiêu và tu sĩ đều cảm giác được một loại uy áp khủng bố, giống như có thể nghiền nhân vật thành tro.

“Lão đại trong ba Tiểu Đế quả nhiên có thực lực mạnh nhất, chưa thi triển thiên phú mà đã có thực lực gần với lĩnh vực Cấm Kỵ, cú đấm này e rằng Đại Đế cũng phải bị đánh chết.”

“Thân thể của truyền nhân Cố gia cũng siêu mạnh, nhưng không biết trong tình huống bị năm gông xiềng trói buộc thì có thể phát huy được bao nhiêu...”

Tim bọn họ run rẩy, cảm giác ba Tiểu Đế là thiên kiêu mạnh nhất dưới tồn tại Cấm Kỵ.

Bùm!

Nhưng mà, giây sau có huyết vụ ngập trời nổ tung, Hỗn Độn Huyết Khí dâng trào xuyên qua vòm trời, Cố Trường Sinh thoải mái vỗ một chưởng, tựa như thiên địa đè xuống, vô cùng rực rỡ.

Một chưởng này kéo dài biến lớn, sau đó giống như một tòa Hỗn Độn Thần Sơn rơi xuống, dễ dàng nghiền nát nắm đấm của đại ca ba Tiểu Đế.

Sau đó một lũ Hỗn Độn khí cơ đụng vào cánh tay đại ca ba Tiểu Đế, phập một tiếng nguyên cánh tay nổ nát, tất cả cấm thuật bí bảo đều vỡ vụn.

Nửa kia thân thể rách toạc thành mấy mảnh.

"Hoàn toàn không phải đối thủ... "

Đại ca ba Tiểu Đế vô cùng tuyệt vọng và hoảng sợ.

Hắn chỉ còn biết trông vào thiêu đốt nguyên thần cuốn lấy nửa thân thể còn lại nhanh chóng tránh đi mới miễn cưỡng trốn qua được, không có bị đập chết, hắn vô cùng rung động mạnh.

Nếu không phải hắn quyết đoán, bị chưởng đập trúng người thì chắc chắn bao gồm thần hồn cũng bị đập chết.

Người cuối cùng trong ba Tiểu Đế cũng tuyệt vọng.

Nhưng hắn không phải người bình thường, rất nhanh ổn định lại, biết trận chiến này sẽ không có gì ngoài ý muốn, bọn họ liều mạng cũng không thể nào đánh lại Cố Trường Sinh.

Hắn cần kéo dài thời gian.

Trong con ngươi màu tím chuyển động từng lũ hơi thở màu tím, cực kỳ trầm trọng, hắn cắn răng nói:

“Cố Trường Sinh, ngươi thật sự muốn chống lại Đế chúng ta? Nếu hôm nay ngươi bỏ qua chúng ta thì có thể xóa bỏ ân oán trước kia.”

“Nếu không, kẻ mạnh nhất trong Đế chúng ta thức tỉnh xuất thế, dù là ngươi hiện tại cũng không thể đấu lại!”

Hắn nói lời này có chút hụt hơi, lòng run rẩy.

Thực lực hiện tại của Cố Trường Sinh không phải mới bước vào lĩnh vực Cấm Kỵ, chỉ có thể dùng bằng từ sâu không lường được.

Lúc này, trong thiên địa bỗng vang lên một âm thanh:

“Lại dám giết người của ta, khá to gan.”

Đó là dao động hùng hồn, hùng dũng mà mênh mông, giống như một mảnh biển máu vô tận ập đến, có một bóng người màu đỏ sừng sững phía cuối chân trời, phù văn màu máu rực rỡ lượn lờ quanh người.

Hắn và thiên địa sánh vai, cất bước đi hướng nơi này.

Một bước một dấu chân, dấu chân giống như có vô tận không gian sinh ra và tiêu tan.

"Đây là... Xích Vương đại nhân!"

Hai người còn sót lại trong ba Tiểu Đế vô cùng kích động và vui sướng bất ngờ nhận ra bóng dáng kia.

Lục Quan Xích Vương, đây tuyệt đối là một trong những tồn tại khủng bố nhất Nguyên Thủy Chi Lộ.

Sức chiến đấu ngập trời, sát phạt kinh thế.

Một cây Xích Vương Thương tàn sát vô số thiên kiêu.

"Chúng ta được cứu rồi!"

"Cố Trường Sinh, Xích Vương đại nhân xuất thế, ngươi còn không mau mau cầu xin tha thứ, lát nữa còn giữ được toàn thây!"

Khu vực này, hoàn toàn sôi trào, tất cả tu sĩ đều hoảng sợ, thần hồn phát run, dù là các trùm thiên kiêu cũng tái mặt, hút ngụm khí lạnh.

"Xích Vương xuất thế! ?"

"Này... "

Danh tiếng khủng bố của Xích Vương ở trong Nguyên Thủy Chi Lộ vang dội đến nỗi khiến vô số người run rẩy kiêng kỵ.

Chương 497 - Chiến Xích Vương, một trong những tồn tại mạnh nhất Xích Vương (2)

Phập!

Nhưng Cố Trường Sinh thì biểu cảm không thay đổi, giống như đã sớm dự đoán được.

Một luồng kiếm khí rực rỡ hiện ra nơi ngón tay, hắn chém nhẹ phía trước, thiên địa như bị tách ra, vô số Hỗn Độn kiếm khí siêu khổng lồ, tựa núi non.

Ánh kiếm che lấp khung trời, khiến tất cả núi lớn rung rinh.

Ầm một tiếng chém xuống!

Hai người đang kích động bỗng kinh hoàng sợ hãi, không kịp phát ra tiếng hét thảm thì bùm một tiếng trở thành hạt bụi.

"Thật can đảm!" Sắc mặt Xích Vương lạnh lùng, sát ý lạnh như băng, cách rất xa đã tập trung vào Cố Trường Sinh.

Cảnh này khiến sát ý trong lòng Xích Vương càng sôi trào.

Cố Trường Sinh dám không thèm để hắn vào mắt, tru sát ba Tiểu Đế ngay trước mặt hắn.

Rõ là đang vả mặt hắn!

Xoẹt!

Xích Vương trực tiếp ra tay, một thuật rất đơn giản nhưng ẩn chứa chí lý đại đạo, cuốn lấy biển máu vô biên, cương mãnh mà bá đạo, dâng trào kinh thế, một thương đâm thẳng tới chỗ Cố Trường Sinh.

Giây trước còn ở phía chân trời, giây sau đã đến gần.

Xích Vương Thương đỏ thẫm, giống như đúc bằng tiên kim vô thượng, xé rách không gian, lấp lánh vô số phù văn màu đỏ và dải sáng.

Khung trời rung động, tám phương cộng hưởng, biển pháp tắc sôi trào.

Một kích này đủ giết chết bất cứ tồn tại cấp Đế nào.

Mọi người đều biến sắc, sau đó vội vàng rút lui, dù là dư ba thì bọn họ cũng không cản nổi, thân thể vỡ ra, nứt nẻ.

Quá khủng bố!

Chỉ có thể nói không hổ là Xích Vương, cực kỳ hùng hổ, sức chiến đấu mạnh vượt sức tưởng tượng.

“Binh khí cộng sinh?”

Cố Trường Sinh nhướng mày, rõ ràng vũ khí của Xích Vương đã vượt qua Đế Khí, chỉ riêng chất liệu đã có một loại tiên vận sinh ra từ tự nhiên, có thể hủy thiên diệt địa.

Keng keng keng!

Âm rung đáng sợ vang lên, Cố Trường Sinh chỉ ngón tay, Hỗn Độn Khí tràn ngập, đón đỡ một thương này.

Hư không trước mắt thoáng chốc như sắp nổ tung, Cố Trường Sinh giống như đang đấu với vô số tiên binh.

Chỉ riêng dư ba khuếch tán đủ làm không gian mơ hồ, sinh ra mảng lớn vết rạn, sắp sụp xuống.

“Thân thể này...”

Xích Vương con ngươi co rút, lòng rung lên, không ngờ một thương của mình có thể bị ngăn trở, đã hơi xem nhẹ Cố Trường Sinh.

“Nhưng ngươi vẫn còn yếu lắm!”

Xích Vương hừ lạnh một tiếng, lại quét một thương, ánh sáng rực rỡ chói lòa, nặng như một phương vũ trụ màu máu, có thể đè sập mọi thứ, hàng đống oan hồn hiện ra, có đủ các loại sinh linh và nhân kiệt.

Toàn là vong hồn dưới cây thương này, giống như nhấn chìm thiên địa, khiến nhiều Tinh Vực rơi vào tro tàn.

“Có yếu hay không thì không đơn giản chỉ nói ngoài miệng!”

Cố Trường Sinh tung cú đấm, đơn giản mà trực tiếp, Hỗn Độn Khí cuộn trào dưới cú đấm này, phù văn Hỗn Độn rực rỡ quấn quanh

người hắn, huyết khí cuồn cuộn như muốn nhấn chìm thiên địa.

Xích Vương Thương rung lên, đột nhiên bùng nổ ức vạn dải sáng màu đỏ, đó là ánh sáng tiên mênh mông, như vũ trụ sơ khai, thiên địa chia ra.

Bùm!

Hai người va chạm vào nhau, giống như có ngân hà rơi xuống, ức vạn ngôi sao nổ tung.

Ánh sáng chói lòa vô tận, rực rỡ chói mắt, không ai có thể mở to mắt!

Giây sau!

Cố Trường Sinh đứng yên không nhúc nhích, ngược lại là cánh tay Xích Vương run rẩy, phát ra tiếng nứt xương, liên tục lùi ba bước trong hư không.

Tí tách!

Cánh tay của Xích Vương đang chảy máu.

"Cái gì... "

Xích Vương lộ vẻ mặt rung động, hơi không dám tin tưởng.

Liên tiếp ngăn trở thế công của hắn, hơn nữa khiến hắn lùi lại mấy bước, thậm chí bị thương.

Việc này quá khó tin.

Nhiều thiên kiêu và tu sĩ cách rất xa đang quan sát trận chiến này đều tinh thần run rẩy, đầu váng mắt hoa, bị rung động nói không ra lời.

Khủng bố như Xích Vương, sau một phen giao chiến thì bị rơi vào thế yếu?

Cố Trường Sinh rốt cuộc mạnh cỡ nào?

Vẻ mặt Cố Trường Sinh nghiêm túc hơn:

“Có chút năng lực đấy.”

Dù có thân thể mạnh như hắn cũng không làm gãy cây thương được, chỉ đẩy lùi Xích Vương.

Xích Vương tuyệt đối là nhân vật có thực lực mạnh nhất trong những thiên kiêu mà Cố Trường Sinh đã gặp đến tận bây giờ.

Không chỉ thân thể cường đại, ngay cả binh khí cũng là như vậy.

Ngược lại Cố Trường Sinh một chưởng quét ngang, phù văn Hỗn Độn hùng hồn, ánh sáng chói lòa rực rỡ.

Hỗn Độn Nhật Ấn và Hỗn Độn Nguyệt Ấn lơ lửng, vừa có âm dương hợp nhất, lại có Hỗn Độn hoá sinh, ầm ầm một tiếng, chấn thiên động địa, đánh sập tất cả dãy núi và không gian.

Nhật Nguyệt Hỗn Độn Đại Ấn!

Xích Vương hơi tái mặt, không ngờ động tác của Cố Trường Sinh nhanh như vậy, có áo nghĩa thời gian và không gian, khiến hư không đông lại, Xích Vương hơi lùi lại né tránh.

Hắn lập tức lấy ra một món Hoàng Kim Đế Khí, Đế uy hùng hồn tràn ngập, có vị thần đang thức tỉnh, từng tia sáng Đế chảy xuôi, đè sụp hết thảy!

Bùm!

Nhưng mà, Nhật Nguyệt Hỗn Độn Đại Ấn đẩy ngang, ánh sáng lấp lánh chiếu sáng vũ trụ.

Một kích kia khiến hư không vỡ nát, khe nứt lan tràn mấy nghìn dặm, uy lực mạnh mẽ vô cùng.

Keng!

Một kích của Cố Trường Sinh đánh vào Đế Khí, va chạm với vật màu vàng kia, không có máu bắn ra mà là chùm sáng chói mắt bắn tung.

Trong tiếng leng keng, ấn của Cố Trường Sinh đập nát Hoàng Kim

Đế Khí, vỡ thành mấy trăm mảnh nhỏ bắn đi bốn phương tám hướng.

Trong khoảnh khắc, giống như một mảnh mưa sao sa bay vụt qua, rơi xuống mặt đất.

Lộng lẫy mà lại kinh người, trường hợp có chút lớn, khiến mặt đất Đệ Thập Tam Khu thủng lỗ chỗ.

Bùm!

Giây sau, Hoàng Kim Đế Khí nổ nát, vị thần ở bên trong hét thảm, bị khí cơ khủng bố dập tắt.

Nhật Nguyệt Hỗn Độn Đại Ấn.

Uy lực mạnh mẽ tuyệt đối.

Kéo theo huyết khí khủng bố khuếch tán, khiến hư không run rẩy, tất cả thiên kiêu ở xung quanh bị rung động.

"Ít nhất tu bốn tiên khí thì phải?"

"Vừa mới bước vào con đường này mà đã tu ra bốn tiên khí?"

Xích Vương một lần nữa bị rung động, nhíu chặt chân mày, lùi qua một bên, Xích Vương Thương sáng rực kinh người, chảy xuôi hơi thở khủng bố, chỉ hướng Cố Trường Sinh ở phía xa.

Cùng là thiên kiêu tu ra tiên khí, Xích Vương tự nhiên có thể cảm giác được huyền diệu ẩn chứa trong một kích của Cố Trường Sinh, thời gian, không gian, thế giới, cùng với một loại ý Hỗn Độn.

Đây là bốn loại đại đạo vô thượng chí cường.

Cho nên, Xích Vương càng biết rõ tu ra tiên khí đại biểu cho cái gì.

Chương 498 - Ước chừng tu ra sáu tiên khí, làm sao địch lại? Không ai đấu nổi (2)

Hắn trải qua vài kỷ nguyên, nhiều lần chinh chiến Đế lộ, cũng chỉ mới tu ra tiên khí.

Trong khi Cố Trường Sinh ra tay lộ dao động tiên khí làm Xích Vương giật nảy mình.

Sự coi thường lúc mới đến giờ đây thu bớt nhiều.

Thiên kiêu có thể đi đến bước này thì tâm tính như yêu, chẳng có ai là đơn giản.

Xích Vương trầm giọng mở miệng nói, tán thành thực lực của Cố Trường Sinh:

“Ta rút lại lời mình đã nói, ngươi đủ mạnh, có tư cách ngang hàng với ta.”

Mấy lời này khiến người ở bốn phương rung động, đây đã là thừa nhận thực lực và sức mạnh của Cố Trường Sinh.

Dù sao đây là Xích Vương, một trong những tồn tại mạnh nhất trên Nguyên Thủy Chi Lộ, chính miệng nói ra lời như vậy.

Tu ra bốn tiên khí, đây là thiên tư khủng bố vang dội xưa và nay.

Có thể tu ra một, hai tiên khí đã là yêu nghiệt cực kỳ hiếm có khó tìm trên Nguyên Thủy Chi Lộ, dù là trùm thiên kiêu cũng chỉ đến thế là cùng.

Ba tiên khí đủ ngạo thế đương đại, quét ngang vô địch!

Cố Trường Sinh bước chậm lên trước, vẻ mặt bình thản như cũ:

“Thực lực của Cố mỗ chẳng cần ngươi thừa nhận.”

Ầm!

Hắn lại lần nữa ra tay, bày ra thần uy ngút trời, một bàn tay to phủ lên vòm trời, chỉ tay rõ ràng, ánh sáng vàng rực rỡ tựa như bàn tay của Thiên Đế, mang theo uy áp khủng bố!

Lần này không ẩn tàng nữa.

Bốn tiên khí hiện ra ngoài người hắn.

Thời gian, không gian, năm tháng, Hỗn Độn.

Mỗi một thứ ẩn chứa một đóa hoa đại đạo, phù văn tràn ngập, khi lên cao thì như phá tan vũ trụ và vạn cổ.

Thiên địa đại thế run rẩy, ẩn chứa vô cùng tận thần uy.

Bốn loại hơi thở khủng bố đan vào, là vận dụng trật tự quy tắc hình thành một phương thế giới, muốn luyện hóa trấn áp Xích Vương vào trong đó.

Ầm ầm!

Phương thế giới này đè xuống, giống như vật có thật chứ không phải hư ảo, mặt trời mặt trăng vì sao điểm xuyết, khiến Xích Vương nhíu chặt chân mày, lạnh lùng quát:

"Không biết tốt xấu!"

"Bổn vương khen ngợi ngươi, nhưng không có nghĩa là ngươi có thể coi thường bổn vương!"

Một con sông đen ngòm hiện ra, hơi thở sát phạt kinh thiên, đó là tiên khí biến ra, đại biểu cho giết chóc.

Lại một tiên khí màu đỏ hiện ra, đó là tiên khí khác của hắn, đại biểu cho một môn đại đạo chí cường khác.

Ầm ầm ầm!

Khung trời chấn động, bốn phương cộng hưởng!

Sau đó có hai tiên khí màu tím và vàng hiện ra, có hư ảnh mãnh liệt cổ xưa gào thét, âm thanh chấn vũ trụ, rống nát chư thiên.

Đây là hai môn Cổ Thiên Công siêu khủng bố khác mà Xích Vương học được, cảm ngộ đến trình độ cực sâu.

“Giết!”

Xích Vương vung chiến mâu giết tới, ánh sáng lấp lánh, thần phù

đầy trời, mang theo khí thế sát phạt vạn cổ, muốn phá vỡ thuật này, bốn tiên khí quấn quanh trên người hắn, tranh phong đối chọi với Cố Trường Sinh.

Mọi người đều rung động đến mức nói không ra lời.

Mọi người đều công nhận sự cường đại của Xích Vương, nhưng bây giờ nhiều lần trầy trật khi đụng phải Cố Trường Sinh, hiện giờ càng bày ra thực lực khủng bố bốn tiên khí để đánh nhau.

Cố Trường Sinh bày ra sức chiến đấu có thể nói là kinh thế hãi tục, làm náo động nguyên Nguyên Thủy Chi Lộ.

Chớ nói chi hắn còn cõng năm gông xiềng.

Trận chiến này, có thể nói là trận chiến mạnh nhất nơi tập luyện từ kỷ nguyên này tới nay.

Tất cả mọi người tâm kinh hãi, chỉ dám trốn thật xa, dư ba đó dù là trùm thiên kiêu bước vào cũng phải nổ nát thành hạt bụi.

Vốn không cùng một cấp độ.

Ầm!

Ánh sáng khủng bố bùng nổ, đây là cảnh tượng khủng bố như diệt thế, mảng lớn núi non trập trùng và đất đai thoáng chốc hóa thành bột mịn, bị chấn vỡ hết.

Nhiều ngôi sao ở vực ngoại ầm ầm run rẩy, hiện ra cảnh tượng vũ trụ sơ khai, sau đó nổ tung, bị dao động hơi thở này làm chấn động.

Giây sau, tất cả ánh sáng rực rỡ và phù văn ở nơi đó tan biến hết, lộ ra cảnh tượng bên trong.

Tất cả mọi người trợn to mắt, đột nhiên hút ngụm khí lạnh, vô cùng hoảng sợ.

Bàn tay to màu vàng cứng rắn không gì phá nổi vắt ngang qua chân trời, cùng với Hỗn Độn Khí đập xuống.

Phụt!

Có máu tươi phun ra, Xích Vương lảo đảo, cánh tay cầm thương răng rắc gãy, sau đó bay ngược ra ngoài, bốn tiên khí trên người đều bị đánh vỡ nát.

“Chết!”

Mắt Cố Trường Sinh lạnh lẽo, lại vỗ một chưởng, thời gian trở nên mơ hồ, có người tí hon đang tụng kinh, như con sóng hùng dũng có thể khiến thế giới hủy diệt, vũ trụ giải thể đang vỗ vào bờ.

Xích Vương cầm thương mà chiến, không ngừng gầm lên, tóc xõa ra, mặt dính máu.

Hắn cực kỳ giận dữ, không ngờ sẽ như vậy, cùng là bốn tiên khí vậy mà không đánh lại Cố Trường Sinh, bị vỗ bay đi, không biết gãy bao nhiêu khúc xương.

“Grao!”

Thân hình của Xích Vương vô cùng to lớn, ánh mắt mãnh liệt còn hơn tia chớp gấp vô số lần, khiếp hồn người, lại có hai tiên khí hiện ra, bày ra sức chiến đấu đỉnh cao khủng bố nhất.

“Ta tu ra sáu tiên khí, ngươi làm sao đấu lại?”

Xích Vương hét to, hơi thở tại dâng lên!

Ầm!

Thần quang màu máu ngập trời chói lòa, bao trùm thiên địa, ức vạn dải sáng thần màu máu đan xen thành bức Vũ Trụ Đồ, ẩn chứa ngân hà mặt trời mặt trăng, là loại ngôi sao mà Xích Vương từng đốt cháy thần hỏa.

Vũ Trụ Đồ vô cùng mênh mông, giống như một vũ trụ chân thực bao phủ về phía Cố Trường Sinh, có thể giết hết kẻ địch trên thế gian.

"Cho ta... Phá!"

Nhưng mà, toàn thân Cố Trường Sinh sôi trào khí huyết như Hỗn Độn, dâng trào hùng dũng, người tỏa ánh sáng chói lòa, cũng có hai tiên khí hiện ra.

Một đám tế bào phát sáng, vô cùng thần thánh rực rỡ, Hỗn Độn Khí phun ra nuốt vào, rũ xuống tựa ngân hà, mang theo từng thế giới màu đen khô cạn bắn xuyên qua.

“Không thể nào!”

Xích Vương trợn to mắt, không dám tin tưởng cảnh này, da đầu như sắp nổ tung.

Cố Trường Sinh còn tu ra hai tiên khí khác? !!

Hắn cũng giống như chính mình, có sáu tiên khí? ??

Xích Vương không kịp phản ứng, dùng Vũ Trụ Đồ đè xuống.

Nhưng Hỗn Độn Khí như sóng triều ập đến, quá mức mênh mông, giống như mỗi một đợt sóng treo một thế giới nhỏ khô cạn, nhấn chìm thiên địa.

Vũ Trụ Đồ khó mà chống đỡ, xuất hiện vết rạn, ngôi sao tắt, mặt trời mặt trăng tan vỡ, theo sau bùm một tiếng nổ tung!

Phụt!

Dưới một kích này, Xích Vương không ngừng ho ra máu, hai cánh tay nổ văng ra, Xích Vương Thương cứng rắn không thể phá vỡ cũng rung rung, có tiếng nứt rạn.

Bùm!

Sau đó, lưng Cố Trường Sinh mọc cánh Côn Bằng, cực nhanh đến gần, một đấm xuyên qua, vô biên huyết khí sôi trào, vô lượng Hỗn Độn Khí tràn ngập, đánh nổ Xích Vương trong hư không, chia năm xẻ bảy.

Chương 499 - Đế lộ nhiều tàn khốc, thiên kiêu thành xương khô, nhân quả của Thái Thượng Tiểu Đạo Quân

Ầm ầm!

Quyền quang chiếu sáng khung trời, khí huyết dâng trào không gì sánh được!

Thân thể của Xích Vương bị đánh nổ, đầy trời đều là máu tươi, cảnh này vô cùng làm cho người ta sợ hãi, khiến mọi người đều ngơ ngẩn, thần hồn không kiềm được phát run.

Máu của Xích Vương mang theo ma tính, có hơi thở và phù văn màu đen tưới xuống, khiến mặt đất vốn đã thủng lỗ chỗ trông như bị lửa địa ngục đốt cháy.

Chỉ có Xích Vương Thương lóe tia sáng u tối, rung ù ù, đùng một tiếng nổ tung hư không, cắm phập xuống đất.

Bốn phương tám hướng thoáng chốc tĩnh mịch xuống. Rất là yên lặng, không có người nói chuyện phá vỡ không khí này.

Khủng bố như Xích Vương, Lục Quan mà tuyệt thế, quét ngang vô địch, chinh chiến Đế lộ, nghiền nát vô số thiên kiêu, giết đến tám phương sợ sệt.

Nhân vật như vậy một đường thẳng tiến, đã định sẵn là nhân vật chính trong thiên địa.

Nhưng bây giờ, hắn thua!

Dùng hết mọi thủ đoạn cũng không đánh lại Cố Trường Sinh.

Thậm chí vận dụng sáu tiên khí, diễn biến Vũ Trụ Đồ, thần uy mênh mông, có thể đè chết tất cả kẻ địch.

Nhưng Cố Trường Sinh cũng bày ra sáu tiên khí, sức chiến đấu

ngập trời, đập nát mọi thứ, làm mọi người giật mình.

Thân hình của Xích Vương chia năm xẻ bảy, máu chảy đầm đìa, giống như sắp tan biến trong thiên địa.

Tất cả tu sĩ đều sợ sệt, thần hồn run rẩy, hai chân mềm như bún, không kiềm được muốn quỳ lạy.

Cố Trường Sinh đứng sừng sững trên không trung, giống như một sinh linh Hỗn Độn hình người, bị vô tận ánh sáng rực rỡ bao phủ, khí nuốt vạn cổ, quét ngang chư thiên.

Uy thế vô địch đó vang dội từ xưa đến nay, người nào có thể địch?

Dựa vào thủ đoạn chí cường, cứng rắn đập nát Xích Vương, trăm loại thần thông, vạn loại huyền diệu, tất cả bị thực lực cường đại phá hết.

Trận chiến này có thể nói là cuộc chiến mạnh nhất trong kỷ nguyên này của Nguyên Thủy Chi Lộ.

Đương thời thiên kiêu đệ nhất nhân, đạp đổ tất cả tiến lên, đánh bại tồn tại Cấm Kỵ Xích Vương.

Nếu tin tức này truyền ra sẽ dấy lên sóng biển kinh thiên, dẫn phát động đất khủng bố.

Thiên kiêu trước kia không thể so sánh với Xích Vương.

Vị này là một trong những người siêu mạnh ở Nguyên Thủy Chi Lộ.

Tồn tại Cấm Kỵ khác cũng chỉ xếp song song với Xích Vương, không có nắm chắc có thể đánh thắng hắn được.

Nhưnng hôm nay, Cố Trường Sinh dùng tu vi chưa đến Chuẩn Đế cảnh đánh thắng Xích Vương, bày ra thực lực không thể tưởng tượng.

Mọi người đều rung động đến tê dại, hoàn toàn khác với dự liệu lúc trước.

“Rốt cuộc tu vi kiểu gì? Thân thể như vậy quả thực vượt qua tưởng tượng, bất cứ thể chất đại thành nào đều không đánh lại hắn!”

“Không phải Xích Vương không mạnh, hắn là yêu nghiệt khủng bố chưa từng có, sức chiến đấu khủng bố đến khó tin.”

“Dù là con ruột Chân Long cùng cảnh giới ngày xưa cũng không đánh lại Xích Vương, bị hắn đè chết."

Tất cả tu sĩ bốn phía run giọng, không giữ bình tĩnh được.

“Chào Thần Tử.”

Chỗ Nguyên Từ Mẫu Khí Sơn, một bóng dáng xõa tóc dài đi tới, đúng là Cố Hạo Thiên, vẻ mặt mang theo dày đặc vui sướng bất ngờ và rung động.

Hắn hoàn toàn không ngờ rằng Cố Trường Sinh mạnh đến mức độ này, Xích Vương cũng không đánh lại hắn.

Máu vẩy ra trong không trung, tứ tán.

Cố Trường Sinh gật đầu, nhìn thoáng qua Cố Hạo Thiên.

Sau đó ánh mắt bị cây Xích Vương Thương hấp dẫn sự chú ý, trong thiên địa có dị tượng hiện ra, hoa sen máu nở rộ, phù văn rực rỡ, có từng dòng máu tươi hội tụ, sau đó một bóng người tái tạo lại, hiện hình, sắc mặt nhợt nhạt, hơi thở bất ổn.

Đúng là Xích Vương.

Hắn rất cường đại, bản thể chính là một giọt máu thần bí, có thân thể bất tử.

Cố Trường Sinh đã sớm dự liệu được điều này.

Bởi vì Xích Vương không có nguyên thần, hoặc nên nói nguyên thần của hắn dung hợp vào từng giọt máu, trừ phi bốc hơi hắn thành hạt ánh sáng, nếu không thì rất khó giết chết.

Điểm này không phải bí mật gì trong toàn bộ Nguyên Thủy Chi Lộ.

Xích Vương nhìn chằm chằm Cố Trường Sinh:

“Điều này sao có thể? Ngươi tu luyện cái kiểu gì...”

Hắn không tin nổi, chẳng còn huênh hoang và cuồng vọng như lúc trước nữa.

Bị đè chết một lần, sau đó tái tạo lại thân thể, nhưng không phải không có hao tổn.

Thực lực, rất hiển nhiên đã hao tổn khá nhiều.

Khí huyết của Cố Trường Sinh vẫn như cũ dâng trào vượng thịnh, khó mà tưởng tượng.

Hơn nữa, làm Xích Vương khó mà chấp nhận nhất là gông xiềng màu vàng hiện ra trên người Cố Trường Sinh.

Mặc dù như vậy, Cố Trường Sinh vẫn có thể đè chết Xích Vương.

Điều này khiến trong lòng Xích Vương vô cùng thê lương, hùng hổ xông đến, kết quả gặp kết cục như vậy?

Kể từ hôm nay, hắn không thể tranh hùng được nữa.

Lục thế mà có một không hai, quét ngang vô số thiên kiêu.

Nhưng bây giờ gục ngã tại đây.

Hôm nay hắn thua hoàn toàn, chiếm ưu thế ở các mặt, nhưng không địch lại Cố Trường Sinh.

Cố Trường Sinh thật sự rất sâu không lường được.

Đạo tâm của Xích Vương không ổn định, trái tim tranh phong nhiễm hạt bụi, vô cùng bi ai và mờ mịt.

"Ha ha ha, ta thế nhưng thua...”

Xích Vương cười như kẻ điên, Xích Vương Thương bị nỗi lòng của hắn ảnh hưởng cũng rung nhẹ, phát ra tiếng rên rỉ.

Nó chịu đựng lực lượng đáng sợ của Cố Trường Sinh cũng không

gặp tổn hại bao nhiêu, nhưng lúc này từng hoa văn màu máu sáng lên, răng rắc nứt rạn như sắp vỡ vụn.

Cố Trường Sinh nét mặt rất lạnh lùng nhìn Xích Vương, chẳng có chút cảm xúc thương hại.

Đế lộ tàn khốc biết bao, thiên kiêu thành xương khô.

Có nhiều thiên kiêu tội nghiệp hơn Xích Vương, nên hắn chẳng có gì đáng giá đồng tình thương hại.

Mắt Cố Trường Sinh lóe tia sáng kỳ lạ, thầm nghĩ:

“Nhưng Xích Vương này quả thực rất mạnh, giao thủ nhiều chiêu với ta như vậy, thậm chí khiến ta vận dụng sáu tiên khí.”

Có tia sáng đen lóe lên trong lòng bàn tay Cố Trường Sinh, mang theo lực lượng tà ác kỳ dị không ngừng biến ảo, thoáng chốc trở thành hình dạng hạt giống, giây lát đã trong giai đoạn nẩy mầm.

Đây là Ma Chủng.

Cố Trường Sinh định thừa dịp gieo vào người Xích Vương.

Có thêm một chiến phó thì về sau bớt nhiều rắc rối.

Tuy hiện giờ hắn cũng không có nhiều phiền phức.

Qua ngày mai, e rằng trên Nguyên Thủy Chi Lộ chẳng còn ai dám chống lại hắn.

Ngay lúc này, bỗng nhiên có một giọng nói mơ hồ truyền đến:

“Đạo huynh với lứa tuổi như vậy mà đã tu ra sáu luồng tiên khí, thật là không dám tưởng tượng."

Một bóng dáng xuất hiện trước mắt mọi người, khuôn mặt phong cách cổ xưa, có đạo ý tràn ngập, tử khí mênh mông, khoác áo đạo, giống như không tồn tại trong mảnh thiên địa này.

Nhưng mà thiên địa đều dường như bởi vì hắn mà yên lặng.

Chương 500 - Đế lộ nhiều tàn khốc, thiên kiêu thành xương khô, nhân quả của Thái Thượng Tiểu Đạo Quân (2)

Xích Vương vốn còn cười điên khùng bỗng sửng sốt, sau đó sắc mặt thoáng chốc lạnh lẽo:

"Thái Thượng!"

“Thái Thượng Tiểu Đạo Quân!”

“Không ngờ là hắn!”

“Vị tồn tại Cấm Kỵ đó cực kỳ thần bí, đạo pháp vô biên, tử khí mênh mông ba vạn dặm, trong nơi tập luyện từng tự hóa một mảnh tịnh thổ, rất nhiều năm tháng chưa từng nghe tin tức, nghe nói tự phong mình lại.”

Lúc này, rất nhiều tu sĩ mới phản ứng lại, trợn to mắt, vô cùng rung động.

Đây lại là một vị tồn tại Cấm Kỵ, cực kỳ thần bí!

Chỉ có số ít người từng gặp Thái Thượng Tiểu Đạo Quân đánh với người khác, đối phương cùng là tồn tại Cấm Kỵ, trận chiến ấy đạo âm truyền khắp vạn dặm, tử khí mênh mông cửu trọng thiên, suýt chút lật tung một phương cổ địa.

Cuối cùng, đối thủ của Thái Thượng Tiểu Đạo Quân rút đi.

Rất nhiều người đều suy đoán là hắn thắng.

Không chút nghi vấn, thực lực của Thái Thượng Tiểu Đạo Quân rất cường đại, không kém gì Xích Vương.

Nhưng hiện giờ nhiều người lộ biểu cảm kỳ lạ, dù sao Cố Trường Sinh mới vừa đánh bại Xích Vương, bày ra sức chiến đấu khủng bố khiến người lòng run rẩy.

Hắn tuyệt đối là tồn tại mạnh nhất Nguyên Thủy Chi Lộ hiện nay

mà mọi người biết.

Dù là Vẫn Tiên Ma, nhiều người suy đoán cùng lắm mạnh ngang ngửa Cố Trường Sinh.

Thái Thượng Tiểu Đạo Quân ra mặt là định chiến một trận sao?

Nhưng nhiều người sửng sốt, chú ý thấy trên người Thái Thượng Tiểu Đạo Quân trói sáu sợi xích màu vàng.

Hắn cũng vượt qua nhiều khu vực đến đây!

"Đạo huynh tới đây là vì chuyện gì?"

Cố Trường Sinh thản nhiên hỏi, trong lòng lại hơi sửng sốt.

Cố Trường Sinh cảm thụ được hơi thở quen thuộc trên người Thái Thượng Tiểu Đạo Quân, Hồng Mông Ấn của hắn lại khẽ rung.

Loại cảm giác này rất giống với ngày xưa gặp thế của Doanh Nhiếp.

Trên người của Thái Thượng Tiểu Đạo Quân có thứ khiến Hồng Mông Ấn khát vọng.

Ngày xưa Là Hồng Mông Thủy Khí Căn.

Hiện tại là cái gì?

Cố Trường Sinh có chút tò mò, trong con ngươi bắn ra tiên quang, nhìn ngó bí mật của Thái Thượng Tiểu Đạo Quân.

Nhưng ngoài người Thái Thượng Tiểu Đạo Quân tỏa ra từng luồng tử ý nhè nhẹ, rất mơ hồ và mông lung, Tiên Đồng luôn có hiệu quả nhưng bây giờ bị ngăn trở.

Điều này khiến Cố Trường Sinh càng lấy làm lạ.

Thái Thượng Tiểu Đạo Quân mỉm cười chua xót nói:

"Có một chuyện không rõ, muốn xin hỏi đạo huynh."

Khuôn mặt Thái Thượng Tiểu Đạo Quân bình hòa, tràn ngập đạo ý,

giống như Đạo Tiên thời cổ.

"Chuyện gì?" Cố Trường Sinh nhìn hắn, hỏi.

“Đạo huynh đã từng thấy bóng người này chưa?”

Trên đầu Thái Thượng Tiểu Đạo Quân bốc lên khói xanh biến ra một bóng người, khuôn mặt dần dần rõ ràng, mặc áo đạo, ngồi trên đỉnh núi.

"Doanh Nhiếp?" Cố Trường Sinh hơi híp mắt lại, hắn tự nhiên nhận ra bóng người này, là người đi theo của hắn trong ba nghìn Đạo Vực.

Đạo Tử của Trường Sinh Doanh gia.

"Xem ra đạo huynh nhận được, vậy thì tốt rồi, không lầm nhân quả.” Thái Thượng Tiểu Đạo Quân nở nụ cười.

Nhưng mà giây sau, nụ cười trên mặt Thái Thượng Tiểu Đạo Quân biến mất, khóe miệng có chút lạnh lùng, vung tay áo, khung trời chấn động, nháy mắt kéo dài mở rộng, giống như một phương thế giới to lớn.

Ầm ầm!

Thiên địa đại đạo rung nhẹ, tử khí bao la vô tận che lấp khung trời, vô biên vô hạn, thoáng chốc phủ hướng Cố Trường Sinh.

Tất cả mọi người biến sắc, không ngờ rằng Thái Thượng Tiểu Đạo Quân nói đánh liền đánh, không có bất cứ dấu hiệu.

Xoẹt!

"Thú vị."

Cố Trường Sinh búng ngón tay, đầu ngón tay hiện ra một giọt máu đen thui, đến từ Xích Vương.

Khoảnh khắc búng ra trời sụp đất nứt, hiện ra các hư ảnh thần ma quay quanh giọt máu, thoáng chốc bắn xuyên qua.

Bùm!

Thái Thượng Tiểu Đạo Quân lắc nhẹ người, thuật này bị phá vỡ, sau đó không chút nào do dự, trực tiếp quay đầu rời đi, bước chân cực nhanh, đạo văn đan vào, biến mất phía cuối trời.

Nhưng nhiều người kịp nhìn thấy tay áo của Thái Thượng Tiểu Đạo Quân bị thủng một lỗ, lây dính vết máu.

Không biết là máu của ai.

Hư không mơ hồ, vặn vẹo.

Thái Thượng Tiểu Đạo Quân đến nhanh, biến mất cũng rất nhanh, chỉ trong chớp mắt, không mang theo do dự.

Thái Thượng Tiểu Đạo Quân có một môn thần thông siêu nhanh, trong tích tắc che đậy bóng dáng.

Nhưng phải công nhận, cảnh này khiến rất nhiều người hơi không hiểu ra sao, ngây ra.

“Vậy là... trốn?”

“Hành động vừa rồi của Thái Thượng Tiểu Đạo Quân là sao?”

“Một kích thăm dò, sau đó cảm giác không địch lại nên rút đi?”

Rất nhiều thiên kiêu lần lượt suy đoán, thực lực của Thái Thượng Tiểu Đạo Quân là không thể nghi ngờ, hắn là tồn tại Cấm Kỵ ngang hàng với nhóm người Xích Vương.

Trên Nguyên Thủy Chi Lộ, không ai dám nói có thể dễ dàng áp chế Thái Thượng Tiểu Đạo Quân.

Nhưng sau khi cùng Cố Trường Sinh đánh một kích thăm dò, rõ ràng Thái Thượng Tiểu Đạo Quân ở thế yếu, tay áo bị đánh thủng một lỗ.

Kết quả là Thái Thượng Tiểu Đạo Quân lầm lũi đi luôn, chẳng còn vẻ ung dung thản nhiên như vừa rồi.

Tuy hành vi này khiến bọn họ cảm thấy hơi... mất mặt.

Nhưng so sánh với Xích Vương bị Cố Trường Sinh đánh bại, đạo tâm vỡ nát thì hành vi của Thái Thượng Tiểu Đạo Quân chẳng đáng gì.

Mắt Cố Trường Sinh lóe tia sáng kỳ lạ, không truy kích Thái Thượng Tiểu Đạo Quân.

Tên này thông minh hơn Xích Vương nhiều, một kích vừa rồi chỉ thăm dò thực lực hiện có của mình.

Nếu trạng thái của chính mình không tốt thì Thái Thượng Tiểu Đạo Quân chắc chắn sẽ ra tay.

Nhưng phỏng chừng kết quả nhận được đã hù sợ hắn, cho nên dứt khoát đi luôn, rất là quyết đoán

“Chết hay thần phục?" Cố Trường Sinh nhìn về hướng Xích Vương, nét mặt rất thản nhiên, nhưng lộ ra ý vị không cho phép chống đối.

Xích Vương cắn răng, có thể cảm thụ được sát khí của Cố Trường Sinh.

"Ta không tin ngươi có thể giết ta."

"Huống chi cho dù chết thì ta cũng không thể nào chịu nhục bởi ngươi!”

Mặc dù thua trận nhưng Xích Vương không cam lòng.

Hắn cũng biết rõ, cùng là tồn tại Cấm Kỵ, có nhiều thủ đoạn giữ mệnh, rất khó giết đối phương, trừ phi là thực lực nghiền nát.

Huống chi, hắn còn có được thiên phú siêu mạnh là thân thể bất tử.

Xích Vương Lục Quan mà tuyệt thế, thiên phú khủng bố đến vô biên, ngay cả Tiên Vương Chuyển Thế Thân cũng phái người đi ám sát hắn, không sợ nhân quả lớn vào người.

Xích Vương ôm dã tâm và quyết đoán thành tựu Tiên Vương!

Bắt hắn thần phục Cố Trường Sinh? Hoàn toàn toàn không thể nào!

"Không thần phục, vậy chết đi."

Ngữ khí của Cố Trường Sinh không thay đổi, nhấc chân bước lên, đẩu chuyển tinh di, hư không mơ hồ, nháy mắt xuất hiện ở trước mặt Xích Vương, định thật sự xóa sổ hắn.

Xích Vương lộ vẻ giận dữ, lại lần nữa dâng lên chiến ý, biển máu ngập trời:

"Cố Trường Sinh, ngươi đừng khinh người quá đáng!"

Chương 501 - Xích Vương thần phục, chiến phó, Nguyên Từ Tiên Quang

Ầm!

Nhưng mà Cố Trường Sinh không nói một lời, đánh nổ thiên địa, vô tận sương mù Hỗn Độn xuất hiện, che lấp tất cả cảnh tượng, giống như tấm màn sân khấu dày nặng.

Mọi người đều không cách nào xem rõ trong đó phát sinh cái gì, tim đập chân run.

Chỉ có thể nghe thấy bên trong truyền ra tiếng rống của Xích Vương, chất chứa khiếp sợ, khó tin, cùng với hoảng sợ.

Sau đó là một tiếng hét kinh hoàng:

"Dừng tay, đừng đánh, ta phục!"

"Ta phục!"

Là giọng của Xích Vương, mang theo run rẩy và dày đặc hoảng sợ.

Mọi người đều vô cùng rung động, căn bản không biết trong đó

phát sinh cái gì, cứng rắn khủng bố như Xích Vương mà cũng lộ ra cảm xúc như vậy.

Rất hiển nhiên, Cố Trường Sinh cố ý làm như thế, không cho người khác nhìn ngó cảnh tượng ở bên trong.

Rất nhiều người đều đang suy đoán, hắn còn có thần thông càng cường đại gì chưa bày ra.

Nên mới khiến Xích Vương phải sinh ra tuyệt vọng và hoảng sợ.

Sau đó, sương mù Hỗn Độn tan biến, khuôn mặt Cố Trường Sinh mơ hồ, Hỗn Độn Khí quanh quẩn trên lòng bàn tay, áo trắng dính vết máu, nhưng không phải của hắn.

Xích Vương đứng một góc khác, cầm thương, vẻ mặt đờ đẫn.

Hắn đã bị Cố Trường Sinh gieo Ma Chủng.

Từ nay về sau, Xích Vương là chiến phó của Cố Trường Sinh.

Nhưng không phải điều này khiến Xích Vương ngơ ngẩn, hắn rung động từ tận đáy lòng.

Cố Trường Sinh tu ra tiên khí không chỉ có sáu luồng, đã đến trình độ khủng bố là chín luồng.

Từ vạn cổ vô số kỷ nguyên Tiên Vực tới nay chưa từng nghe điều này.

Điển tịch đều không dám ghi chép như vậy!

Giây phút này, dù là Xích Vương cũng tâm thần run rẩy, yên phận nhiều.

Kế tiếp, Cố Trường Sinh mệnh lệnh nhóm người Xích Vương, Cố Hạo Thiên chờ ở gần đó.

Hắn lắc người, cất bước, trên người bốc lên Hỗn Độn Khí dày đặc đến gần tòa Nguyên Từ Mẫu Khí Sơn kia, cảm thụ áp lực lớn, hắn định tu luyện tại đây.

Đây là một loại vật chất thần kỳ, không nằm trong ngũ hành, vừa có sắc bén của kim loại, vừa có dày nặng của thuộc tính thổ, thần uy cực kỳ khủng bố.

Lực lượng của Nguyên Từ nặng như ức vạn quân, có thể sánh bằng Hỗn Độn Khí.

Ầm ầm!

Cố Trường Sinh tung nắm đấm đánh vào bên trong Nguyên Từ Mẫu Khí Sơn, cứng rắn vô cùng, nghìn vạn luồng Nguyên Từ Mẫu Khí rũ xuống, từng lũ từng sợi, đủ màu đủ sắc, rực rỡ mà kinh người.

Tế bào của Cố Trường Sinh đang phát sáng, cảm thụ được một loại quy tắc Nguyên Từ, hắn dùng Hỗn Độn Khí để chống cự.

Cùng lúc đó, một lớp màu đen nhạt ràn ra.

Lớp màu đen này là từ vật chất tế bào bất tử sau khi bốc hơi thì hình thành hạt năng lượng ánh sáng lột xác mà thành.

Mỗi luồng sáng đen giống như một dải thế giới nhỏ khô cạn tổ hợp lại.

Ầm ầm!

Nơi này phát ra âm thanh khủng bố.

Thần lực khiến người sợ hãi này đủ để đè bất kỳ tu sĩ nào thành huyết vụ, giống như có thể khiến một mảnh vũ trụ tan rã.

Nguyên Từ Mẫu Khí Sơn tuyệt đối là chí bảo thần vật cấp bậc thế giới.

Nếu như luyện chế thành binh khí, đập một cái phỏng chừng liền có thể đập sụp một phương vũ trụ!

Cố Trường Sinh cũng cảm thụ được cốt cách kêu răng rắc, phù văn chảy xuôi trong xương thịt, ánh sáng vô cùng rực rỡ.

Hỗn Độn Khí cuồn cuộn, thân thể mạnh như của hắn mà cũng bị

móp méo.

“Càng vào sâu bên trong thì loại áp lực này càng khủng bố, nhưng có thể lại lần nữa rèn tạo thân thể của ta.”

“Mỗi một tế bào của ta dường như đều có thể cắn nuốt Nguyên Từ Mẫu Khí cho mình dùng.”

Mắt Cố Trường Sinh lóe tia sáng kỳ lạ, ngồi xếp bằng tu luyện, dẫn động thiên địa đại đạo buông xuống, rèn luyện thân mình.

Dải sáng mờ mịt, một mảnh mông lung, giống như đi tới thời kỳ khai thiên tích địa.

Tiên quang dâng lên từ đỉnh đầu, trên đầu có chín đóa hoa nhỏ nở rộ, đó là Đại Đạo Chi Hoa, vô cùng huyền diệu.

Đây là cảnh tượng như voi ùng ục uống nước.

Tất cả Nguyên Từ Mẫu Khí tuôn về phía hắn.

Toàn thân hắn như bị sương mù Hỗn Độn dày đặc bao bọc.

Sau đó, từng luồng tiên quang Nguyên Từ càng rực rỡ hiện ra, thổi quật tia chớp đáng sợ, cùng với hơi thở khủng bố hùng hồn có thể phá hủy hết thảy.

Đây là khí hủy diệt cực độ.

"Tự nhiên tạo hóa chi đạo... "

“Nguyên Từ Chi Khí chỉ là biến hóa trong đó.”

Cố Trường Sinh khẽ thở dài, mở mắt ra, mất ba ngày mới bắt giữ được dấu vết và khí cơ của nó, lĩnh ngộ đến nội dung quan trọng.

Nếu là mấy người khác thì không biết sẽ mất bao lâu.

Thậm chí rất có thể không thu hoạch được gì.

Trong quá trình này, dùng Nguyên Từ Tiên Khí tu luyện, Cố Trường Sinh cảm giác tu vi của mình đang từ từ đột phá Chuẩn Đế cảnh.

Phải công nhận, nơi này không hổ là nơi tập luyện mạnh nhất, thiên địa quay về nguyên thủy, đại đạo tự nhiên, có lợi rất lớn cho tu sĩ.

Ở bên ngoài, Xích Vương buông xuống, đánh một trận với Cố Trường Sinh sau đó thua thần phục, chuyện này đã gây nên sóng to gió lớn.

Cuối cùng thì Cố Trường Sinh giết ra uy danh lừng lẫy trên Nguyên Thủy Chi Lộ, dùng thực lực khủng bố trở thành một phương bá chủ tuyệt đối.

Ánh mắt mọi người cực kỳ phức tạp, Cố Trường Sinh mạnh kinh khủng, thậm chí rất nhiều người đều không rõ ràng thực lực chân chính của hắn đến mức nào.

Dù sao có tin đồn binh khí của Cố Trường Sinh chỉ là một khúc kiếm thô, kiếm khí cuồn cuộn, hủy thiên diệt địa.

Hơn nữa, dường như hắn có nhiều thủ đoạn chưa từng thi triển, chỉ dựa vào thân thể mạnh mẽ đến không cách nào so sánh thì đã trấn áp được Xích Vương.

“Nếu truyền nhân Cố gia thành đạo, e rằng có thể đẩy ngã vạn cổ, ngạo thị xưa nay, không ai đấu lại.” Có người lẩm bẩm, cảm giác đã dự kiến được cảnh tượng tương lai.

"Quá mạnh, từ lúc xuất thế tới nay, hắn mới tu được bao lâu?”

“Hai mươi mấy năm thì phải?”

"Thật sự là kinh tài diễm tuyệt, vang dội xưa và nay !"

"Không chỉ đè ép thiên kiêu đương thời không thở nổi, hiện giờ càng trấn áp thiên kiêu thời cổ, đẩy ngã vô địch!”

Trên Nguyên Thủy Chi Lộ, bắt đầu từ tòa thành thứ một trăm lẻ tám, nhiều âm thanh rộ lên, mang theo rung động, khó mà bình ổn.

Sau đó, tin tức nháy mắt cuốn sạch khuếch tán, giống như sao băng đâm xuống biển sâu, bắn lên con sóng ngập trời.

Mãi khi truyền về ba nghìn Đạo Vực, khiến nhiều thế lực đạo thống câm nín, mọi người đều ngơ ngẩn.

Đế lộ trong kỷ nguyên này khó khăn khủng bố biết bao, vượt qua tưởng tượng.

Mới vài năm ngắn ngủi mà Cố Trường Sinh đã một đường vô địch càn quét, trở thành một trong những tồn tại khủng bố nhất ở sâu trong Nguyên Thủy Chi Lộ.

Rất nhiều người thậm chí cảm thấy, thực lực của hắn có thể nhận là đệ nhất!

Từng có nhiều thiên kiêu cùng thế hệ tranh phong với Cố Trường Sinh rồi đánh mất lòng tranh phong, hoàn toàn không thể so sánh, hiện giờ dường như chứng kiến thần thoại trong truyền thuyết nổi lên.

Chương 502 - n tình, vị công chúa cuối cùng của Thái Cổ Tiên Đình, Chuẩn Đế kiếp

"Đây rốt cuộc là quái vật gì?"

Khu thứ hai mươi mốt.

Trong một mảnh tịnh thổ tràn ngập tia sáng lành, tiên nhụy phun mãnh liệt, thánh mộc rậm rạp, Thái Thượng Tiểu Đạo Quân mặc áo đạo lại hiện ra, hắn nhìn cánh tay co giật nhẹ của mình, nét mặt rất phức tạp.

Thái Thượng Tiểu Đạo Quân không phải loại người để ý thanh danh gì đó.

Ngay lúc đó ra tay thăm dò thực lực của Cố Trường Sinh, kết quả phát hiện sự thực khiến hắn rất khiếp sợ.

Sau khi Cố Trường Sinh đấu với Xích Vương vậy mà huyết khí trong người vẫn dâng trào mênh mông, như một phương vũ trụ,

sâu không lường được, không có chút xu thế yếu bớt.

Vì vậy, Thái Thượng Tiểu Đạo Quân không có bất cứ do dự, trực tiếp rút đi, tránh đi trận chiến này.

Thực lực của Cố Trường Sinh tuyệt đối cao hơn Xích Vương nhiều, nếu Thái Thượng Tiểu Đạo Quân đấu với Cố Trường Sinh sẽ không chiếm được ích lợi gì.

Phát hiện điều này khiến Thái Thượng Tiểu Đạo Quân giật mình, nhíu chặt chân mày.

Bởi vì tu luyện truyền thừa, Thái Thượng Tiểu Đạo Quân cần chặt đứt ba phần nhân quả, phần cuối cùng rơi trên người Cố Trường Sinh, khiến hắn rất là đau đầu.

Nếu Cố Trường Sinh là kẻ yếu thì Thái Thượng Tiểu Đạo Quân thoải mái hơn rồi, trực tiếp đập chết xóa sổ hắn.

Nhưng thực lực của Cố Trường Sinh khiến Thái Thượng Tiểu Đạo Quân cực kỳ kiêng dè.

“Thật là nhân tố biến dị, không biết còn bao lâu thì ấn ký Thiên Đạo buông xuống, kết quả xuất hiện một kẻ như vậy...”

Một tấm âm Dương Đạo Đồ cổ xưa hiện ra trong tay Thái Thượng Tiểu Đạo Quân, sắc tím mênh mông, đạo vận lưu chuyển.

Một cái mai rùa đen như mực, có vài vết rạn, phù văn vô cùng phức tạp thâm ảo khắc trên âm Dương Đạo Đồ.

Thái Thượng Tiểu Đạo Quân bắt đầu thôi diễn.

Thật lâu về sau, hắn kêu rên một tiếng, thở dài, thu lại phù bảo này.

“Xem ra đành sử dụng nhân tình này.”

Thái Thượng Tiểu Đạo Quân lắc đầu, vẻ mặt bình hòa, một miếng ngọc phù cổ xưa hiện ra trong tay, bị hắn bóp nát.

“Vị công chúa cuối cùng của Thái Cổ Tiên Đình...:

Thái Thượng Tiểu Đạo Quân nhẹ giọng nói, ánh mắt vẫn bình tĩnh, nhưng tràn ngập sát khí khác lạ, trông hắn vặn vẹo dị thường.

Đệ Thập Tam Khu.

Gần Hỗn Nguyên Hồ.

Xích Vương sắc mặt bình tĩnh đứng thẳng, tay cầm Xích Vương Thương, khí diễm ngập trời, khiếp hồn người.

Dù là Cố Hạo Thiên cũng phải thay đổi sắc mặt, giữ khoảng cách với Xích Vương.

Thân là trùm thiên kiêu, nhưng Cố Hạo Thiên chênh lệch quá lớn với Xích Vương.

Chỉ riêng một lũ khí cơ phát ra từ Xích Vương đủ khiến Cố Hạo Thiên cảm giác như sắp vỡ ra.

Thiên kiêu Cấm Kỵ của Nguyên Thủy Chi Lộ, hàng nghìn kỷ nguyên mới sinh ra được một vị, thế đã là may mắn lắm rồi.

Nó không đơn giản là thiên tư vận khí, còn bao hàm rất nhiều điều khác, thí dụ như tâm tính, cơ duyên, khí vận và vân vân.

Càng miễn bàn nhân vật có một không hai tu ra sáu tiên khí như Xích Vương.

Nếu hắn không gặp phải Cố Trường Sinh thì tuyệt đối còn có thể tiếp tục quét ngang, không ai kiềm chế được hắn.

Đương nhiên, từ khía cạnh khác thì việc này thể hiện sự cường đại và khủng bố của Cố Trường Sinh, khiến Cố Hạo Thiên càng thêm kính sợ hắn.

“Số lượng của Nguyên Từ Mẫu Khí đang giảm bớt?”

Xích Vương bỗng rùng mình, lập tức cảm thụ được biến hóa ở chốn này.

Số lượng thần quang của Nguyên Từ Mẫu Khí Sơn đang giảm bớt, biến mất rất nhanh.

Trọng lực khủng bố ở đây tán đi khá nhiều.

“Đang dùng Nguyên Từ Mẫu Khí để tu luyện sao?”

Xích Vương nét mặt phức tạp.

Loại vật chất này, dù là thiên kiêu thân thể cực kỳ khủng bố cũng chỉ dám rút ra từng luồng nhỏ rèn luyện thân hình.

Nhưng hiện tại, động tĩnh này càng giống như nhai ngấu nghiến.

Bảy ngày sau.

Trong sơn mạch, Cố Trường Sinh thở hắt ra, mở mắt, tỉnh lại từ trạng thái tu luyện, quanh người hiện ra từng mảnh Nguyên Từ tiên quang, giống như đặt mình vào tinh vân.

Cố Trường Sinh cảm giác lực lượng của thân thể lại lột xác nhiều hơn, giống như đồ sứ vỡ, làn da mới mọc ra, trơn bóng như ngọc, lấp lóe tiên quang.

“Nguyên Từ tiên khí bị ta cắn nuốt tu luyện khá nhiều, nguyên tòa Nguyên Từ Mẫu Khí Sơn trở nên nhẹ...”

“Có lẽ ta có thể thử chuyển ngọn núi này vào trong thế giới nhỏ.”

“Không chừng về sau cần dùng.”

Cố Trường Sinh nhẹ giọng nói, nguyên thần như lưu ly chín sắc ra khỏi thức hải, ẩn chứa lực lượng không gì sánh bằng, khiến cả ngọn núi đều rung nhẹ.

Sau đó, thế giới bên trong hắn mở rộng, trong Thiên Môn tràn ngập cán huyền tạo hóa chi ý, bao bọc cả ngọn núi.

Đạo văn vô cùng huyền diệu, lưu chuyển mờ mịt, dâng lên mà ra, hình thành cảnh tượng mênh mông như bản đồ sao.

“Nhỏ!”

Nguyên thân của Cố Trường Sinh lại thấp giọng quát, đây là một loại đạo âm thuần túy, câu động thiên địa đại đạo, lời ra pháp

theo.

Lời thốt ra tức là pháp tắc!

Ầm ầm ầm!

Nguyên tòa Nguyên Từ Mẫu Khí Sơn đột ngột nhô lên từ mặt đất, sau đó lấp lóe ánh sáng khủng bố, liên tục thu nhỏ.

Đây là một cảnh tượng đáng sợ, khiến tất cả tu sĩ ở gần đều bị rung động.

Một tòa Nguyên Từ Mẫu Khí Sơn dày nặng hơn ức vạn quân rất nhiều đột ngột nhô lên từ mặt đất, theo sau biến mất trong ánh sáng chói lòa.

Ở thế giới bên trong bỗng vang tiếng nổ, một Nguyên Từ Mẫu Khí Sơn siêu khổng lồ từ trên trời giáng xuống, sừng sững trong đó, hiện ra một loại bàng bạc dày nặng như sơn hải.

Cố Trường Sinh đi ra từ nơi đó, trong khí lực mà hắn tu ra có hơi thở khủng bố khiến người tim đập nhanh, năm gông xiềng màu vàng mơ hồ vỡ ra, dường như khó mà áp chế hắn.

“Hơi thở khủng bố hơn trước kia.”

Thấy cảnh tượng đó, lòng Xích Vương rung động.

Hắn chợt hiểu tại sao Cố Trường Sinh có thể trong thời gian ngắn ngủi đuổi theo kịp bọn họ, thậm chí có sức chiến đấu siêu mạnh như vậy.

"Chúc mừng Thần Tử đạt được Nguyên Từ Mẫu Khí Sơn!” Cố Hạo Thiên vẻ mặt sùng kính nói.

Nói đến thì, hắn xem như tiền bối của Cố Trường Sinh, nhưng hiện giờ hoàn toàn là dáng vẻ hậu bối cuồng nhiệt sùng bái Cố Trường Sinh.

Cố Trường Sinh gật đầu, nói:

“Rời khỏi đây trước đã.”

Hắn cần tìm một chỗ hẻo lánh yên tĩnh để tiến hành đột phá.

Cố Trường Sinh có dự cảm Chuẩn Đế Kiếp của mình sẽ khủng bố hơn sức tưởng tượng.

Chương 503 - n tình, vị công chúa cuối cùng của Thái Cổ Tiên Đình, Chuẩn Đế kiếp (2)

Tốc độ tiến bộ của hắn rất nhanh, hiện giờ nguyên thần đã đạt đến đỉnh của Vô Thượng Thiên Tôn, chỉ kém nửa bước liền có thể bước vào Chuẩn Đế cảnh.

Xích Vương tự nhiên là cảm giác được sự biến đổi của Cố Trường Sinh, nét mặt càng thêm phức tạp.

Chưa đến Chuẩn Đế cảnh mà thực lực đã mạnh mẽ đến mức độ này.

Không bao lâu, Cố Trường Sinh tìm được một phương tịnh thổ, đánh chết sinh linh thủ hộ trong đó, là một vị Cửu Thiên Thần Ngọc, có thể đấu với Đại Đế.

Cố Trường Sinh chọn nó làm nơi đột phá tu luyện của mình.

Tiên Bồ Đào xanh mơn mởn, Nguyên Linh Quả màu vàng, Thần Hoàng Dược màu như mã não đỏ, nơi đây càng giống là một mảnh dược viên.

Gió nhẹ thổi qua, mùi trái cây dụ dỗ người, thơm ngát mà nồng nàn, giống như đạo chi bản nguyên, có thể khiến người hóa đạo.

Bốn phía đầy rẫy linh mộc, tiên dược ngát hương.

Mơ hồ có thiên địa đại thế lưu chuyển, ẩn chứa Tiên Linh Chi Khí và quy tắc đại đạo.

Cố Trường Sinh xuất hiện trên đỉnh núi, áo trắng hơn tuyết, lấp lánh ánh sáng mặt trời mặt trăng, có tiên ý siêu nhiên, vô cùng

xuất trần.

Tùy theo hô hấp, trong thiên địa vang lên thanh thế khủng bố như sóng triều, từng lũ Hỗn Độn Khí phun ra từ miệng mũi của Cố Trường Sinh, sau đó hình thành một mảnh sóng triều Hỗn Độn.

Bùm!

Xương gò má của Cố Trường Sinh phát sáng, bỗng nhiên dâng lên khí huyết sinh mệnh hùng hậu như ngôi sao dâng lên, giống như vương dương dâng trào, đánh nát bầu trời.

Tu vi Vô Thượng Thiên Tôn đỉnh đang phá tan xông vào Chuẩn Đế cảnh.

Trong thiên địa giống như có một phương vũ trụ Hỗn Độn nổ tung, ánh sáng quá chói lòa.

Nếu như nhìn kỹ sẽ phát hiện đó không phải là ánh sáng gì, mà là từng đợt lôi đình Hỗn Độn đan vào thành một đại dương chói mắt.

Trên đỉnh núi phương xa, Cố Hạo Thiên vẻ mặt rung động, con ngươi đau nhói, mạnh như hắn cũng không dám nhìn thẳng vào trận lôi kiếp này.

Xích Vương trong lòng cũng tràn ngập rung động:

“Chuẩn Đế Kiếp cỡ này vượt qua mức độ ngày xưa của ta.

Ức vạn Hỗn Độn lôi quang, mỗi một tia chớp đều đáng sợ, hóa thành hình kiếm, vô biên vô hạn, ẩn chứa ý hủy diệt, trước giờ chưa từng có, vượt qua tưởng tượng.

Ầm!

Ánh kiếm rơi xuống, nhấn chìm Cố Trường Sinh.

Đá núi vỡ ra, mặt đất sụp đổ, trong vạn dặm, tất cả hóa thành hạt bụi.

Ngôi sao ở ngoài Tinh Vực đều đang run rẩy, sau đó rơi xuống, bị ánh kiếm chém thành bột phấn.

Thân thể mạnh mẽ như Cố Trường Sinh cũng bắt đầu cháy đen thui, Hỗn Độn Huyết chảy ròng ròng, xương cốt đều gãy, tình trạng vết thương nặng chưa từng có.

Chỗ bị thương rất nhanh mọc ra xương mới, rực rỡ như Hỗn Độn Tiên Kim, tràn ngập lực lượng sinh mệnh đậm đặc.

Sương mù Hỗn Độn bao phủ trong máu, có đủ loại quy tắc hiện ra.

Hơi thở của Cố Trường Sinh không ngừng dâng lên, biến hóa!

Hiện giờ, các khu vực nơi tập luyện đang đồn về trận chiến của Cố Trường Sinh và Xích Vương.

Không ai không biến sắc, không ai dám tranh phong.

Nơi Cố Trường Sinh đi qua, mấy chục vạn dặm xung quanh đều trống rỗng, ngay cả mãnh thú cũng không có một con, các thiên kiêu không thấy bóng dáng, bọn họ cảm giác được Cố Trường Sinh rời đi mới dám ra mặt.

Mà hiện tại, tuy rằng cảm giác được phương hướng này có hơi thở khủng bố tràn ngập, uy áp lôi kiếp kinh thiên động địa, nhưng không có người dám tiến đến tra xét.

Trong nơi tập luyện, mỗi phương hướng đều đang chấn động.

Cùng lúc đó, sâu trong Nguyên Thủy Chi Lộ cũng không yên ổn.

Xích Vương là một trong những tồn tại mạnh nhất của Đế, hắn thua trận thần phục khiến nhiều thiên kiêu trong tổ chức hoảng sợ, rất là bất an.

Lý do khiến Đế cường đại, hơn nữa không kiêng nể gì hoành hành ở khắp nơi trong Nguyên Thủy Chi Lộ hoàn toàn là bởi vì ba tên tồn tại Cấm Kỵ đứng sau lưng nó.

Xích Vương!

Cửu Đầu Vương!

Cùng với một tồn tại thần bí có tên là Chiếu Vô Thượng.

Dù là Xích Vương cũng chỉ thông qua thần niệm truyền âm giao lưu với Chiếu Vô Thượng, hoàn toàn không biết người thật ở đâu.

Nhưng Chiếu Vô Thượng là nhân vật tuyệt đối không thua kém gì Xích Vương.

Nhưng hiện giờ, Xích Vương thua!

Cửu Đầu Vương đang bế quan tu luyện một môn thần thông, chuẩn bị dung hợp căn nguyên của nhiều dại hung tuyệt thế, không biết khi nào mới xuất quan.

Chiếu Vô Thượng thì trừ Xích Vương và Cửu Đầu Vương ra, không ai có thể liên lạc với người này được.

Cho nên hiện tại, Đế hoàn toàn là rắn mất đầu.

Rất nhiều người đều đang lo lắng Cố Trường Sinh lúc này nếu như trực tiếp xông vào ổ của bọn họ, vậy thì ai có thể ngăn cản?

Một đám thiên kiêu quỳ sát đất trước một tòa phủ đệ ở sâu trong Nguyên Thủy Chi Lộ.

Ánh sao chiếu xuống, phủ đệ này rất yên tĩnh, từng lũ thanh khí rơi xuống, từng luồng tiên khí chìm nổi, tĩnh lặng vô cùng.

Nhưng đám thiên kiêu đều sắc mặt căng thẳng quỳ sát đất, chẳng hề ra dáng tranh phong mà họ nên có, ngược lại vẻ mặt ngoan như nô lệ.

Đám người run rẩy, lưng áo bị mồ hôi lạnh thấm ướt, không dám phát ra chút âm thanh.

Thật lâu về sau, một đôi mắt ngưng tụ từ sương khói sáng lên trong lòng đất tối tăm, giống như ngôi sao ở sâu trong vũ trụ, tia nhìn đầy sát ý và hờ hững khiến người nổi da gà.

"Việc này, bổn vương đã biết."

Một giọng nói hờ hững vang lên trước phủ đệ, khiến đám thiên kiêu cùng thở phào một hơi, như trút được gánh nặng.

Mấy ngày qua, bọn họ kinh hồn táng đảm, chuẩn bị tinh thần Cố Trường Sinh giết tới nơi.

"Thời cơ chưa đến, việc này tạm gác lại, bổn vương tạm thời không cần căn nguyên của Ngân Huyết Thiên Long."

Đôi mắt màu xanh này rất lạnh lùng, không chứa cảm xúc gì.

Trong bóng tối còn có tám đôi mắt chưa mở, đang tu luyện cổ pháp, rơi vào trạng thái nửa ngủ nửa tỉnh.

"Vâng, cẩn tuân vương lệnh."

Đám tu sĩ lui xuống, các chỉ lệnh bị hạ đạt ra ngoài, rất nhiều người đều khiếp sợ phát hiện, bóng dáng của Đế biến mất trên Nguyên Thủy Chi Lộ.

Nghĩa là trong cuộc tranh phong với Cố Trường Sinh thì Đế lựa chọn tránh lui, không trực tiếp đối đầu.

Tin tức như vậy khiến rất nhiều người khiếp sợ.

Gần tòa thành thứ bảy mươi ba, một bóng dáng trẻ tuổi gương mặt mơ hồ đang điều dưỡng tình trạng vết thương của mình, giờ phút này nét mặt phức tạp, thở dài nói:

"Trường Sinh đạo huynh quá giỏi, xem ra bổn vương chuyển thế sai thời đại."

"Sớm nên đoán được, một giới không chứa hai thiên kiêu, có hắn ở thì không có chỗ cho những người khác."

Bóng người này là Nhan Minh Tiên Vương Chuyển Thế Thân bị Đế truy sát.

Lai lịch của hắn rất cổ xưa, đã từng dùng thân thể chặn lại một chỗ trời sập ở khu vực vắng người tại Dị Vực, ngăn cản một cuộc hạo kiếp khủng bố, sau đó chuyển thế, chuẩn bị kiếp này sẽ chứng đạo lại.

Kết quả hiện giờ, ngay cả hắn đều cảm giác vô cùng khó khăn, gian nan tiến lên trên Nguyên Thủy Chi Lộ.

Những thiên kiêu Cấm Kỵ này trong cùng cảnh giới thì Nhan Minh không có nắm chắc có thể chiến thắng.

Bọn họ quá yêu nghiệt.

Nhưng mà, Cố Trường Sinh càng làm hắn khiếp sợ, ngày xưa vốn cho rằng trong kỷ nguyên này chỉ có hắn và Cố Trường Sinh tranh phong là rực rỡ nhất.

Nhưng hắn cũng trở thành lá cây, chiếc lá chẳng chút quan trọng trên Nguyên Thủy Chi Lộ.

Mấy tin tức này không ngừng truyền đến, khiến Nhan Minh cười chua chát.

“Nhưng nếu không tranh trong kỷ nguyên này thì chỉ có thể tìm cách phá giới đi Thương Mang, tìm thế giới khác.”

"Thương Mang vô tận, sẽ có biện pháp.”

Ánh mắt của Nhan Minh thoáng chốc trở nên sâu thẳm.

Chương 504 - Bảng Đế mở, chỉ lấy mười hạng đầu, kinh khủng kiếp cuối cùng thành Chuẩn Đế (3)

Hắn tiếp xúc tầng lớp rất cao, chạm đến chân thực và bí mật của Tiên Vực.

Kỷ nguyên này, một khi Cố Trường Sinh thành đạo thì trong nghìn vạn kỷ nguyên Tiên Vực sẽ không có Đế sinh ra.

Đây là biểu hiện thịnh đến tột đỉnh sẽ suy!

Tất cả khí vận và số mệnh đại đạo đều tích lũy bùng nổ trong kiếp này, đạt đến cái gọi là vạn cổ hoàng kim thịnh thế.

Chớ nói chi Cố Trường Sinh cực kỳ đặc biệt.

Áp chế vạn đạo, vạn kiếp không dính!

Sau khi hắn thành Đế, thế gian sẽ không còn Đế sinh ra.

Nhan Minh nghĩ đến đây thì có chút không cam lòng.

Nhưng hắn cũng không có biện pháp, trừ phi nghịch chuyển luân hồi, lại bước lên dòng sông thời gian, thay đổi hết thảy.

Nhưng khi hắn ở thời kỳ đỉnh cao chưa chắc có thể làm được, càng miễn bàn hiện tại.

Sâu trong Nguyên Thủy Chi Lộ, không chỉ mình Cửu Đầu Vương như vậy, Vẫn Tiên Ma lúc trước lên tiếng đòi chém giết Cố Trường Sinh cũng giữ im lặng, không tuyên bố thêm điều gì.

Vào lúc này, một tin bom tấn khác lan truyền.

Sau vạn cổ, bảng Đế lại mở!

Một trăm lẻ tám thành, toàn bộ náo động.

Thành trung ương, bia cổ cao lớn mọc đầy rêu xanh run rẩy, phát ra khủng bố, hiện ra chữ viết màu vàng.

Phong cách cổ xưa mà tang thương, nét bút như rồng rắn bò, in dấu hư không, ánh sáng chói lòa, rực rỡ kinh người.

Bảng Đế không có xếp hạng, chỉ có đứng đầu!

Nhưng từ trong đó có thể căn cứ trình tự, nhìn ra tồn tại ban bố bảng Đế, suy đoán thực lực của các tồn tại Cấm Kỵ.

Các tòa thành cổ đều sôi trào!

Tất cả tu sĩ bàn tán xôn xao, tụ tập trước bảng Đế, nhìn chằm chằm cái tên viết trên đó.

Đối với thiên kiêu thì đây là vinh diệu vô thượng!

Một vị tu sĩ khiếp sợ hỏi:

“Chiếu Vô Thượng? Đó là ai mà xếp song song với truyền nhân Cố gia? Sao trước giờ chưa từng nghe tiếng?”

Hắn nhìn thấy hai cái tên xếp hàng song song ở trên cao nhất bảng Đế.

“Lấy tên là vô thượng, láo lếu thật!”

"Nhỏ giọng một chút, chắc đây là vị kia trong truyền thuyết! Ngươi không muốn sống nữa sao? Tuy dạo này người đó ít gây chú ý, nhưng chúng ta không đắc tội nổi!” Một tu sĩ khá lớn tuổi đứng bên cạnh tái mặt, vội ngắt lời, trong lòng sợ hãi, dường như không dám nhắc đến cái tên đó.

“Ui! Ta nhớ rồi, thành viên của tổ chức Đế xưng hô thủ lĩnh của họ là Vô Thượng, không lẽ là vị này?” Một tên tu sĩ nhỏ giọng nói.

Người sáng lập sau lưng Đế, vô cùng thần bí, chưa từng có người gặp bộ dạng của người này bao giờ.

Lần đầu tiên mọi người mới nghe cái tên này, hiện giờ xuất hiện trên bảng Đế, khiến họ vô cùng rung động.

“Thái Hư Hoàng, Sở Đế, Cửu Đầu Vương, Vẫn Tiên Ma, Tô Nghê Thường, Cố Ngân Hà, Thái Thượng Tiểu Đạo Quân, Xích Vương...”

"Quả nhiên đều là đám tồn tại Cấm Kỵ này, trừ truyền nhân Cố gia là ngựa ô mới nổi lên gần đây, đẩy ngã xông lên, những người khác đều là nhân vật khủng bố nổi tiếng lâu năm trên Nguyên Thủy Chi Lộ.”

“Cửu Đầu Vương có chín cái đầu, đây là sinh linh sinh ra ở vùng đất điềm xấu, mỗi cái đầu đều là tuyệt thế đại hung, nắm giữ nhiều đại hung bảo thuật hoàn chỉnh, thực lực sâu không lường được!"

"Sở Đế, kẻ điên thành Đế chín đời, chín lần tự đánh nát Đế cơ.”

“Tô Nghê Thường, nghe nói là vị công chúa cuối cùng của thế lực Tiên Cổ nào đó ngày xưa, rất có thể là nữ nhi ruột của Tiên Đế!”

Tất cả tu sĩ trợn to mắt, vô cùng rung động.

Lần đầu tiên cảm thụ được sự tàn khốc và khủng bố của Nguyên Thủy Chi Lộ.

Ai dám tùy tiện dấn thân vào tranh phong cấp bậc như vậy?

Trùm thiên kiêu còn chưa có tư cách đó.

Thiên kiêu trên bảng Đế đều là chói lọi vô cùng, ánh sáng rực rỡ, lai lịch lớn dọa người, không có người là kẻ yếu, thiên phú có một không hai các đời, đè bẹp chúng sinh.

Dù là người thành đạo chân chính cũng không lọt vào bảng xếp hạng này được.

Theo bảng Đế ban bố, trong Nguyên Thủy Chi Lộ lại dâng lên phong vân.

Mọi người đều dự cảm được, không lâu sau sẽ phát sinh việc lớn có thể ghi vào lịch sử Tiên Vực, cho tu sĩ đời sau vĩnh viễn ghi nhớ.

Nơi tập luyện, lôi kiếp khủng bố bao phủ trên vạn dặm cuối cùng tán đi.

Nhưng Xích Vương và Cố Hạo Thiên còn ở nơi xa, không tới gần, trong mắt sót lại rung động.

Cố Trường Sinh không nhúc nhích, ngồi xếp bằng, thân hình một mảnh cháy đen, Hỗn Độn lôi quang quanh quẩn, dải sáng lấp lánh xoẹt xoẹt khắp người.

Trên vai của hắn có một lũ ánh lửa thần bí bập bùng cháy, có vô số Hỗn Độn phù văn tràn ngập, trước đó đã hấp thu huyền diệu trong lôi kiếp, sản sinh biến hóa.

Bỗng nhiên, răng rắc một tiếng.

Thân thể của Cố Trường Sinh giống như đồ sứ vỡ ra, có vết rạn, tỏa mùi thơm, làn da mới tràn ngập tiên quang, thể xác nứt vỡ, hắn đứng lên từ trong lột xác.

Từ đầu tới chân tỏa ra hơi thở bất hủ, giống như trải qua vạn kiếp, hình thành Bất Hủ Tiên Kim.

Vũ trụ sụp xuống, thân thể của hắn cũng sẽ vĩnh tồn bất hủ.

Giờ phút này, nguyên thần trong thức hải lấp lánh ánh sáng Chuẩn Đế, uy áp mạnh mẽ áp chế tám phương, mênh mông khủng bố, khiến ngôi sao bên ngoài vòm trời cũng rung theo.

“Đột phá Chuẩn Đế.”

Cố Trường Sinh mở mắt ra, con ngươi sâu thăm thẳm, có vô vàn cảnh tượng khủng bố hiện ra, vẻ mặt cảm thán nhẹ giọng nói.

Trận Chuẩn Đế Kiếp này quả nhiên đáng sợ đúng như dự liệu của hắn.

Quy tắc của nơi tập luyện là hoàn chỉnh và nguyên thủy nhất, độ mạnh của thiên kiếp khủng bố còn hơn ba nghìn Đạo Vực.

Dù là thiên kiêu độ Chuẩn Đế Kiếp ghi trong điển tịch chỉ có từng đợt ngân hà rũ xuống, hội tụ thành vương dương, che lấp tám phương, sau đó buông xuống.

Riêng mình Cố Trường Sinh là từng mảnh đại dương sét rớt xuống, mỗi tia chớp đều là Hỗn Độn Chân Lôi khủng bố nhất.

Chỉ riêng sức nặng như thần sơn đủ để đập nát thân thể người, càng miễn bàn ý lôi đình hủy diệt ẩn chứa trong đó.

Trong ánh sáng đó, tất cả đều thành phấn, trừ Cố Trường Sinh ra, không có bất cứ sinh linh nào sống sót được.

Tương đương với thay Cố Trường Sinh rèn luyện thêm một lần nữa.

Từ ngoài vào trong, da dẻ, máu thịt, cốt cách đều rèn luyện đến cực độ, gãy rồi mọc lại, xương cốt cũng bị nghiền nát bấy.

Cố Trường Sinh đứng lên, nguyên thần tí hon há mồm hút, bổ sung hao tổn khi cứng rắn đối kháng thiên kiếp.

Pháp lực dâng lên, đạo âm truyền khắp vòm trời.

Nguyệt hoa như triều, bao trùm thiên hạ!

Trong thiên địa, tinh khí nhiều vô số kể ùa đến, mênh mông vô tận.

Đây mới chỉ là một luồng tinh khí trong vùng đất này mà đã bao la hùng hồn, rộng lớn vô ngần, tinh khí sinh mệnh thổi quét nhiều khu vực xung quanh, trời đất rung rinh.

Hơi thở lôi kiếp chưa tan biến hết cũng bị Cố Trường Sinh nuốt vào, cơ thể lấp lánh sáng, Hỗn Độn bao bọc.

"Chúc mừng Thần Tử!"

"Chúc mừng đại nhân!"

Cố Trường Sinh cất bước đi tới, Cố Hạo Thiên và Xích Vương cùng vái chào.

Ma Chủng gieo trong thức hải của Xích Vương truyền lại cảm xúc kính sợ của hắn, khiến Cố Trường Sinh lộ ra nụ cười.

Xem ra Xích Vương kiệt ngạo bất thuần, cứng rắn bá đạo đã nhận rõ hiện thực.

“Đi Chung Cực Chi thành.”

Cố Trường Sinh thản nhiên nói, chuẩn bị rời khỏi nơi này, trở về Nguyên Thủy Chi Lộ trước.

Chương 505 - Chung Cực Chi thành, Tiên Giáp Bí Trụ, Thái Thượng Tiểu Đạo Quân tái hiện chặn lại

Cố Trường Sinh còn chưa tới Chung Cực Chi thành.

Nhưng trong nơi tập luyện, hắn gây ra thanh thế khủng bố, cộng thêm xếp hạng bảng Đế hiện giờ đều dẫn phát động đất ở Chung Cực Chi thành, dẫn tới bốn phương chú ý.

Một đường đẩy ngã truyền nhân Cố gia vô địch!

Hỗn Độn Thể trong truyền thuyết!

Xếp hạng bảng Đế, bản thân là Cấm Kỵ!

Hắn đến Chung Cực Chi thành!

Đây là động đất, cuốn sạch các phương, mang theo khí phách mình ta vô địch, khiến Chung Cực Chi thành náo động.

Bắt đầu từ tòa thành thứ một trăm.

Cố Trường Sinh mang theo Xích Vương chinh chiến, tiếp tục đi tới, không ai ngăn nổi, đi tới đâu là bễ nghễ đến đó, dọc đường đi qua các tòa thành cổ, cũng chứng kiến một đám trùm thiên kiêu.

Nửa năm sau, bước qua nhiều cấm khu sinh mệnh ở giữa ngân hà và Tinh Không, chém giết nhiều mãn thú, củng cố Đạo cơ và tu vi hiện giờ, Cố Trường Sinh rốt cuộc đến Chung Cực Chi thành.

Tận cùng Nguyên Thủy Chi Lộ có tòa thành một trăm lẻ tám, gọi là Chung Cực Chi thành.

Nơi này có lẽ không thể gọi là thành, nó là đất liền bao la không giới hạn.

Tường thành vô cùng hùng vĩ cao lớn, nguy nga như thần sơn, không thấy đỉnh.

Nó như sống lưng của thiên địa, vắt ngang qua tận cùng vũ trụ, ngang bằng khung trời, tang thương mà thần dị, lộ ra hoang dã cùng với cổ xưa.

Từng dải ngân hà rũ xuống, kết nối ánh sao và ánh sáng trăng, tiên vụ lượn lờ, trong đó một dải ngân hà là một phương Tinh Vực, nhiều cổ tinh sinh mệnh vòng quanh, không ngừng chìm nổi.

Nhưng so với ngân hà thì chúng quá nhỏ bé, không bằng cả tro bụi, không cách nào tưởng tượng là ai xây dựng Chung Cực Chi thành, có tổng cộng bốn cổng thành.

Giống như bốn cửa động tiên, tiên khí tràn ra ngoài, vô cùng mờ mịt, nhưng có uy áp khủng bố.

Trong vũ trụ hắc ám, tinh thú khổng lồ mắt rực rỡ như mặt trời nâng tòa Chung Cực Chi thành này, nó yên lặng ngủ say, tồn tại từ thời kỳ Tiên Cổ, cực kỳ cổ xưa.

Có người nói Chung Cực Chi thành là thành lũy cuối cùng của Nguyên Thủy Chi Lộ, không có tu vi Chuẩn Đế thì không cách nào bước vào.

Tòa thành cổ này ẩn giấu bí mật của Nguyên Thủy Chi Lộ.

Đối với thiên kiêu đi lên Nguyên Thủy Chi Lộ thì bước chân vào Chung Cực Chi thành đã là vinh dự vô thượng.

Cố Trường Sinh xuất hiện ở nơi đây.

Xích Vương và Cố Hạo Thiên đi theo sau lưng hắn.

Bốn phía có nhiều tu sĩ và thiên kiêu, đều đang chờ đợi cửa thành mở ra, rất nhiều người chú ý tới Cố Trường Sinh cùng với Xích Vương, vô cùng khiếp sợ.

Không có gì bất ngờ, nơi này nhấc lên động đất.

“Truyền nhân Cố gia đi đến nơi này!"

“Chung Cực Chi thành sắp có sóng gió lớn rồi!”

Bọn họ rung động, hiện giờ trong các tòa thành cổ, cái tên trên bảng Đế rực rỡ như khắc bằng vàng, vô cùng chói mắt.

Vị trí cao nhất là cái tên Cố Trường Sinh.

Rất nhiều người đều cảm giác đây mới là thực lực thật sự của Cố Trường Sinh.

Trong trận chiến với Xích Vương, Cố Trường Sinh thắng thật sự nhẹ nhàng, làm cho Xích Vương kiệt ngạo bất thuần cũng cam nguyện thần phục.

Cho nên, rất nhiều người đều cảm giác Cố Trường Sinh sâu không lường được, tuy chỉ đánh trận chiến trên Đế lộ nhưng đã quét ngang nhiều thiên kiêu, không ai địch lại.

Cố Trường Sinh không để ý ánh mắt của tu sĩ như thế nào, đánh giá tòa thành cổ này, trong lòng cũng không kiềm được tán thán không thôi.

Đây là lực chấn nhiếp khủng bố khó thể nói rõ, khiến ngân hà nâng lên một tòa thành trì.

Hắn càng nhìn càng cảm thấy Chung Cực Chi thành giống tòa thành lũy chiến tranh.

Trên tường thành toàn là phù văn phức tạp mà cổ xưa, rậm rạp, vô cùng rực rỡ, lưu chuyển hơi thở sát phạt kinh tâm động phách.

Cố Hạo Thiên giải thích cho Cố Trường Sinh:

“Chung Cực Chi thành rất là thần bí vô ngần, dù là thiên kiêu tự phong tại đây nhiều kỷ nguyên cũng không biết nó lớn cỡ nào.”

Cố Hạo Thiên đương nhiên từng đến Chung Cực Chi thành, nhưng vì Đế khiến hắn bị buộc lui ra ngoài, chỉ có thể đi nơi tập luyện tránh né.

Cố Trường Sinh cười cười nói:

“Dù gì có thể xuyên tao trong vũ trụ, một đường đi trên Nguyên Thủy Chi Lộ, có thể cảm nhận được một loại khí chinh chiến sát phạt, không chừng là vì ngày nào đó có Tiên Vực gặp loạn lớn, nên xây dựng đê đập trước.”

Lời nói của Cố Trường Sinh khiến nhiều tu sĩ đứng gần luôn chú ý tới hắn nghe xong động ý niệm, lộ vẻ mặt kỳ dị.

Két két!

Ầm ầm!

Ngay lúc này.

Chung Cực Chi thành phát ra tiếng động lớn, cổng thành thanh đồng vô cùng cao lớn bị Tiên Cổ cự thú kéo mở, có tiên khí và sương mù Hỗn Độn vô tận tràn ra.

Cùng lúc đó, chính giữa đường lớn, vang tiếng răng rắc, mấy sinh linh mặc giáp trụ bước ra, tiên khí vờn quanh, vô cùng cường đại.

Đám người ở ngoài cổng thành đều khiếp sợ, cảm thụ được một

loại uy áp khủng bố làm người ta thần phục, hai chân mềm nhũn.

Năm sinh linh này quá mạnh, giống như Đế giả cổ xưa tỉnh lại, phủ lên giáp trụ, tay cầm chiến qua và chiến mâu, trong đôi mắt rực cháy Đế hỏa.

"Không có sinh cơ, lại không phải vật chết, dùng bí pháp luyện chế?" Trong Tiên Đồng của Cố Trường Sinh lấp lánh tia sáng, bắn về phía đám sinh linh kia.

Giáp trụ đen nhánh, nhưng không có vết gỉ sét loang lổ, lấp lánh ánh sáng kim loại.

Năm tháng dài dòng trôi qua mà vẫn bảo dưỡng tốt như vậy, mọi người mơ hồ cảm thụ độ sắc bén của Tiên Kim.

“Giống hệt như lời đồn, là anh linh chiến bất tử, dùng phương pháp đặc biệt luyện chế, có thể bất tử bất diệt, có thể giữ lại bản năng chiến đấu nguyên thủy nhất.” Cố Hạo Thiên cực kỳ giật mình, thân là trùm thiên kiêu, hắn cảm thụ được nguy hiểm mãnh liệt từ đám sinh linh này.

Vẻ mặt của Cố Trường Sinh không thay đổi:

“Vậy xem ra hẳn là có người sai khiến, nhưng chẳng phải Chung Cực Chi thành cấm không được tranh đấu sao?"

Ầm ầm ầm!

Đường cái rung rinh, mọi người đều né qua.

Đám sinh linh sải bước đi tới.

Binh khí của bọn họ đều là chiến kích, thiên qua màu đen, là loại binh khí cổ dạng nặng, trong cổ xưa mang theo mùi máu tanh như có thể cắn nuốt thiên địa.

Điều này khiến người sợ hãi, bởi vì mấy binh khí này chắc chắn đã từng giết cường địch, chém nhân vật phi phàm rồi, nếu không thì đã chẳng hung lệ như vậy!

Những người kia mang theo tiên khí, chỉ riêng binh khí đã đáng sợ

như vậy, khiến những người có mặt càng lộ biểu cảm nghiêm túc.

“Mỗi món binh khí đều ẩn chứa Hắc Ám Tiên Kim!” Một tu sĩ đứng bên cạnh rung động nói một câu.

Những bộ giáp trụ, binh khí này đều trộn lẫn Hắc Ám Tiên Kim vào trong.

Đây là hành vi rất xa xỉ, tiêu xài hoang phí, Tiên Kim khó tìm, trên thế gian tính bằng đơn vị hạt.

Xích Vương lộ vẻ mặt kỳ lạ, nhẹ giọng nói:

“Tiên Giáp Bí Trụ, đây là tùy tùng của vị kia?”

“Đến vì ta?” Bỗng nhiên, Cố Trường Sinh cảm thụ được sát ý, nhướng mày, nhưng vẫn sừng sững tại chỗ, mảy may bất động.

Xích Vương cầm thương quét ngang, ầm một tiếng đáp xuống phía trước, biển máu ngập trời, mênh mông hùng dũng, ngăn trở năm sinh linh này.

“Xích Vương, ngươi đang làm gì?”

Một âm thanh chất chứa ý cười vang lên, hư không vặn vẹo, đúng là Thái Thượng Tiểu Đạo Quân, hắn xuất hiện.

"Chẳng lẽ ngươi thật sự hết lòng hết dạ thần phục Cố Trường Sinh?” Hắn hỏi, mặc áo đạo, đạo vận lưu chuyển, có uy áp cường đại.

Chuẩn Đế đỉnh tỏa sáng rực rỡ, có thể dễ dàng đè chết Đại Đế, khiến bên ngoài Tinh Không cũng sinh ra dị tượng.

Đường cái và ngoài cửa thành, tất cả tu sĩ đều biến sắc, cảm giác sắp phát sinh chuyện lớn.

Lúc ở nơi tập luyện, Thái Thượng Tiểu Đạo Quân vượt qua tám khu vực, đấu một chiêu với Cố Trường Sinh, sau đó vội vàng rút đi.

Nhưng hiện giờ, Thái Thượng Tiểu Đạo Quân lại lần nữa ra mặt,

chẳng lẽ là muốn giao phong với Cố Trường Sinh?

Nhưng khiến rất nhiều người càng giật mình là, Chung Cực Chi thành cấm đánh nhau!

Dù là tồn tại Cấm Kỵ trên bảng Đế, Thái Thượng Tiểu Đạo Quân cũng không thể làm trái với quy củ của Chung Cực Chi thành.

Sẽ bị trừng phạt!

Chương 506 - Tô Nghê Thường, nữ nhi ruột của Tiên Đế, huyết mạch kinh khủng (2)

“Xích Vương giao cho ngươi.”

“Cố Trường Sinh, bổn cung đến đây!”

Lúc này, bỗng nhiên một âm thanh bình thản vang lên.

Trong thiên địa giống như có tiên âm truyền đến, trong trẻo mà êm tai, cùng với mưa hoa rơi, có hư ảnh Tiên Hoàng, Chân Long hiện ra.

Một bóng dáng mặc váy dài cung trang từ từ rơi xuống, vô cùng cao kều, eo nhỏ xíu, chân trần trắng hơn tuyết.

Khuôn mặt rất mơ hồ, trong mắt có nhiều cảnh tượng đáng sợ chìm nổi, ánh sáng tiên đạo khủng bố lấp lánh.

Đây tuyệt đối là một thiên kiêu Cấm Kỵ, khí cơ khủng bố khiến mọi người đều biến sắc, cường đại đến vô biên, Đại Đế cũng phải khuất phục.

Nàng đứng ở nơi đó, thiên địa tràn ngập trật tự, giống như sừng sững đứng ở trung tâm vũ trụ, mặt trời mặt trăng vì sao đều quay quanh nàng.

“Vậy xinh đa tạ Nghê thường công chúa.”

Thái Thượng Tiểu Đạo Quân cười khẽ một tiếng, vung ống tay áo, tử khí mênh mông ập đến, như có thể che lấp vạn cổ, tấn công Xích Vương.

“Nghê thường công chúa? Quả nhiên như thế."

Xích Vương lạnh lùng cười nói, trường thương đâm ra, quét ngang phía trước, hư không thoáng chốc nổ tung, phù văn màu máu rực rỡ, dải sáng đỏ đan xen vào nhau, chém mạnh xuống.

Đây là một đợt đánh sâu vào khủng bố.

Mặc dù Xích Vương thua Cố Trường Sinh, nhưng hắn vẫn là thiên kiêu Cấm Kỵ nổi tiếng trên bảng Đế.

Thái Thượng Tiểu Đạo Quân có nhiều thủ đoạn, vô cùng huyền diệu, thực lực sâu không lường được.

Hai người có thể nói là ngang sức ngang tài.

Bùm!

Ánh sáng bắn lên tận tầng mây, rực rỡ chói lòa, khiến vô số người chảy nước mắt ròng ròng.

Trận chiến này kinh thiên động địa, khiến đường cái và kiến trúc xung quanh rung lắc phát ra âm rung đáng sợ, như sắp ngã đổ.

“Nghê Thường công chúa, Tô Nghê Thường?”

Cố Trường Sinh mở miệng nói, ngước mắt đánh giá nữ nhân trước mặt, khí cơ vô địch, cứng rắn mà tự tin, giống như đối diện một nữ Tiên Vương.

Kết hợp tên người trên bảng Đế, Cố Trường Sinh không khó đưa ra kết luận này.

Vị công chúa cuối cùng của Thái Cổ Tiên Đình, nữ nhi ruột của vị Tiên Đế nào đó?

“Truyền nhân Cố gia, Cố Trường Sinh?” Nữ nhân mặc cung trang cứng rắn đáp trả, vẻ mặt bình thản.

Thái độ rất cứng rắn, tiên khí bao phủ khuôn mặt, mắt mày như tranh, cực kỳ tinh xảo, giống như kiệt tác hoàn mỹ nhất của ông trời.

“Hình như chúng ta không có thù? Cần gì ra tay ngay trước cổng Chung Cực Chi thành?” Cố Trường Sinh không nhanh không chậm mở miệng, trong Tiên Đồng bắn ra tia sáng rực rỡ, sương mù Hỗn Độn bao bọc thân hình thon dài.

Mọi người không thấy rõ biểu cảm của hắn, không biết hắn đang vui hay giận.

"Chúng ta quả thực không có thù gì, nhưng ta nợ Thái Thượng Tiểu Đạo Quân một nhân tình.” Tô Nghê Thường nhíu mày, không thích bị người nhìn bằng ánh mắt như vậy, giống như tất cả bí mật đều bị lộ ra ngoài sáng, không thể che giấu.

"Một nhân tình?" Cố Trường Sinh đã hiểu.

Lần trước để Thái Thượng Tiểu Đạo Quân chạy thoát.

Hắn còn rất tò mò Thái Thượng Tiểu Đạo Quân có được thần vật như thế nào mà khiến Hồng Mông Ấn của hắn rung lên.

Giờ Thái Thượng Tiểu Đạo Quân đã lộ mặt, vừa lúc.

Tô Nghê Thường nói:

“Cuộc chiến Đế lộ, sớm muộn gì chúng ta cũng sẽ giao thủ.”

Lời nói đơn giản nhưng cực kỳ cứng rắn.

Ầm!

Nàng còn chưa động, năm tên tùy tùng mặc Tiên Giáp Trụ đã hươ thiên qua, chiến mâu cực kỳ nặng nề về phía Cố Trường Sinh, quy tắc trật tự vờn quanh, đủ khiến bất kỳ Đế nào vỡ nát.

Bùm!

Cố Hạo Thiên thấy thế tức giận quát:

“To gan!”

Cố Hạo Thiên bày ra thủ đoạn mạnh nhất của mình, pháp thân vượt qua vạn trượng, một đấm đánh ra, có được thiên phú bí lực mạnh mẽ, phù văn rực rỡ chặn lại đòn tấn công.

Kết quả là trong phút chốc Cố Hạo Thiên bay ngược ra ngoài, hai cánh tay gãy, miệng phun máu, gãy nhiều khúc xương.

Chênh lệch quá lớn, Cố Hạo Thiên không đánh lại năm người kia hợp sức.

Giọng của Tô Nghê Thường bình thản, không thèm để Cố Hạo Thiên vào mắt:

“Năm tên tùy tùng của bổn cung mà ra tay thì thiên kiêu Cấm Kỵ cũng phải tránh đi mũi nhọn, ngươi không phải đối thủ, nếu là Cố Ngân Hà đến thì còn có cơ hội.”

Năm tên tùy tùng ánh mắt sắc bén như thiên đao, vô cùng đáng sợ, khiến rất nhiều người da thịt đau nhói, như sắp nổ tung.

Chắc chắn trước kia năm sinh linh này vô cùng mạnh mẽ, bị thủ đoạn đặc biệt luyện chế, trở thành tùy tùng của Tô Nghê Thường, bất tử bất diệt, có thể dễ dàng đồ sát cấp Đế.

“Xuống tay với người của ta, ngươi đã hỏi ta chưa?”

Mắt của Cố Trường Sinh cũng thản nhiên, bước ra một bước, dị tượng vòng quanh, Hỗn Độn chìm nổi.

Nguyên con đường nổ vang, một đám phù văn cổ xưa sáng lên, bảo vệ con đường không bị vỡ vụn.

Tất cả mọi người biến sắc, khó mà hô hấp, mạch máu giống như sắp đứt.

“Giết!"

Năm vị tùy tùng xông về phía Cố Trường Sinh, ánh sáng đen rực rỡ, bao phủ chân trời.

Cố Trường Sinh chỉ quát lớn một chữ:

"Cút!"

Đạo âm như Hỗn Độn Chân Lôi, rung động khung trời, trời sụp đất nứt, đá vụn bắn tứ tung, khiến hư không chấn động giống như sắp vỡ ra, có làn sóng khủng bố lan tràn.

Bùm một tiếng, thế công của năm tên tùy tùng đều bị tiêu trừ, binh khí ẩn chứa Hắc Ám Tiên Kim rung bần bật, bùng nổ ánh sáng chói mắt.

Sau đó giống như bị một tòa Thái Cổ thần sơn đè xuống, binh khí bị hất bay, nháy mắt bay ngược ra ngoài.

Phù văn rực rỡ nổi lên trên Tiên Giáp Bí Trụ mới ngăn lại đà bay ngược của họ, nhưng cũng đủ làm bốn phía im lặng, bị dọa sợ.

“Đây là thực lực của truyền nhân Cố gia sao?"

Rất nhiều người lần đầu tiên gặp Cố Trường Sinh ra tay, chỉ một đạo âm đã ẩn chứa quy tắc trật tự khủng bố, khiến bọn họ không chịu nổi, nguyên thần đều phải vỡ ra.

"Công chúa, hắn rất cường đại, mạnh chưa từng thấy, chúng ta không đấu lại hắn.”

Tuy năm tên tùy tùng không biết đau đớn, nhưng cũng có cảm xúc, chỉ một kích này đã khiến bọn họ biết sự chênh lệch với Cố Trường Sinh.

“Khá mạnh, có thể trở thành đối thủ mài giũa cho ta.” Tô Nghê Thường gật đầu, trong mắt lộ ra chiến ý.

Thoạt nhìn thì nàng không linh như tiên, thánh khiết xuất trần, nhưng dâng lên khí thế trấn áp dưới vòm trời.

Bùm!

Tô Nghê Thường vỗ chưởng về phía Cố Trường Sinh, không mang chút khói lửa, rất đơn giản, lại ẩn chứa quy tắc đạo uẩn, Hỗn Độn Khí hiện ra trong bàn tay, không phải thiên nhiên như vậy, mà là

hậu thiên tu ra, là biểu hiện của khí lực và huyết mạch cường đại.

Đây là một loại dao động sắp diệt thế.

Hư không nổ tung, thậm chí ngay cả trật tự quy tắc đều bị đánh gãy!

"Nghê Thường công chúa, thân là huyết mạch hoàng tộc duy nhất của Thái Cổ Tiên Đình, nghe nói phụ thân là một vị Tiên Đế khó nói ra tên thật, người đời không biết."

"Thực lực của nàng quả nhiên khủng bố vô cùng, thế nhưng tu ra Hỗn Độn Khí!"

Mọi người đều biến sắc, vội vàng tránh lui, thoáng chốc xung quanh đường cái bị dọn trống.

Dù là người chấp pháp và người tuần tra của Chung Cực Chi thành cũng đứng thật xa, nét mặt mang theo cười gượng và bất đắc dĩ.

Thân phận của Tô Nghê Thường bày ra đó.

Sâu trong Chung Cực Chi thành có nhiều lão quái vật kỷ nguyên Thái Cổ cực kỳ yêu thương nàng, sợ nàng bị trầy xước chút xíu.

Những lão quái vật này phần lớn là di lão của Thái Cổ Tiên Đình, thân phận lớn kinh thiên.

Nhiều bí mật của Nguyên Thủy Chi thành đều có liên quan đến họ.

Có tin đồn ngày xưa đúc Nguyên Thủy Chi thành cũng liên quan tới Thái Cổ Tiên Đình.

Cho nên, Tô Nghê Thường đối với Chung Cực Chi thành tựa như hòn ngọc quý trên tay.

Tuy truyền nhân Cố gia mạnh nhưng không thể dao động địa vị của Tô Nghê Thường.

Bùm!

Cố Trường Sinh thấy Tô Nghê Thường ra tay thì không do dự nữa,

hắn cảm giác đây là đối thủ rất mạnh, ít nhất không yếu hơn Xích Vương lúc trước.

Hắn cũng muốn phỏng đoán thực lực chân chính của mình hiện giờ.

Cố Trường Sinh giơ tay lên, cũng có Hỗn Độn Khí trào ra, hư không trước mắt cũng nổ tung, chủ yếu là lực lượng của hắn quá mạnh, không gì sánh kịp, giống như có thể chúa tể chư thiên dưới vòm trời.

Đây mới chỉ là một kích tùy tiện.

Một chưởng đánh ra, dường như ức vạn ngôi sao nát bấy, năng lượng khủng bố hất bay tất cả, trận văn cũng bị xóa nhòa.

“Thân thể như vậy!”

"Không hổ là Hỗn Độn Thể."

Trong mắt Tô Nghê Thường lộ ra chiến ý càng mãnh liệt, bàn tay rung mạnh, cảm giác tê dại, nhưng không nát như những thiên kiêu khác, Hỗn Độn Khí tràn ngập.

Thoạt nhìn Tô Nghê Thường rất cao, eo nhỏ một bàn tay ôm trọn, nhưng lực lượng cơ thể thì khủng bố và mạnh mẽ còn hơn đa số đại hung tuyệt thế khi trưởng thành có thể đánh với Tiên Vương.

Dù sao nàng là nữ nhi ruột của Tiên Đế, huyết mạch đè ép thiên hạ, người nào có thể so sánh?

Chương 507 - Kiểm chứng luận đạo, thành toàn, nhân tình của Tô Nghê Thường (3)

Bùm!

Tô Nghê Thường phong hoa tuyệt đại, thân hình mơ hồ, lại lần nữa ra tay, bàn tay kết ấn, giữa hai tay trắng nõn có một cái Đại

Đạo Bảo Bình xuất hiện, chiếu xuống từng tia sáng trật tự chói mắt, Thần Liên như triều, rực rỡ kinh người.

Đại Đạo Bảo Bình truyền đến lực hút khủng bố, muốn đè Cố Trường Sinh xuống, ngay cả quy tắc đều có thể cắn nuốt, cực kỳ đáng sợ.

Đây hoàn toàn là vì bản thân cảm ngộ đại đạo mà thi triển ra, ẩn chứa thần uy không gì sánh kịp, hà thụy dâng lên đánh hướng Cố Trường Sinh.

Ầm ầm ầm!

Nhật Nguyệt Hỗn Độn Đại Ấn hiện ra.

Thái độ của Cố Trường Sinh tùy ý, động ý niệm, đỉnh đầu hiện ra một vầng đại nhật và đại nguyệt, Hỗn Độn Khí rũ xuống, đánh về phía trước.

Hắn không dùng thân thể và thần thông sở trường nhất, mà là lựa chọn giao chiến bằng cảm ngộ đại đạo.

Nhật Nguyệt Hỗn Độn Đại Ấn và Đại Đạo Bảo Bình va vào nhau, dường như nhấc lên sóng triều Tinh Vực, tất cả ngôi sao ở bên ngoài rơi rụng nhanh.

Kết quả cuối cùng là hai thuật tan biến, Cố Trường Sinh cất bước tiến lên, cảm giác đối phương điều khiển các loại thần thông và Cổ Thiên Công đều rất cường đại.

Cho nên hắn nổi lên hứng thú, muốn cảm thụ sức mạnh của nữ nhi ruột của Tiên Đế.

"Ngươi quả nhiên rất mạnh, không có khiến ta thất vọng." Tô Nghê Thường chiến ý sôi trào, giờ phút này toàn thân phát sáng, phù văn rực rỡ, tiên quang chảy xuôi, tóc tơ bay bay, giống như nữ Tiên Vương vô địch.

Cố Trường Sinh cất bước giữa thần thông, vẻ mặt rất nhẹ nhàng, không nhanh không chậm, ung dung như đang tản bộ.

Đùng!

Một con Côn Bằng hiện ra, rồi con Tiên Hoàng hiện ra, không ngừng bay lượn, loáng thoáng nghe Chân Long gầm rống, Kỳ Lân nhảy lên.

Các môn bảo thuật được vận dụng, các môn thần thông thi triển, cùng với quy tắc diễn dịch.

Đây cũng không phải là giao chiến, mà là mài giũa lẫn nhau, xác minh đạo lý của nhau.

Các tu sĩ cách thật xa trông thấy cảnh này thì dần nhìn si mê, vô cùng khiếp sợ, phát hiện chính mình nhìn thấy các loại diễn biến trong đó, bao gồm đại đạo cùng với quy tắc.

Bọn họ thậm chí như đang hóa đạo, đỉnh đầu phát sáng, nguyên thần tí hon rực rỡ như mặt trời.

Chuyện này rất khó tưởng tượng.

Loại này cảnh tượng thật sự là quá kinh người.

Giống như vòm trời nứt ra, mảnh Càn Khôn này đang run rẩy.

Chỗ này một mảnh mông lung, không ai có thể xem rõ trong đó phát sinh cái gì, dù là Xích Vương và Thái Thượng Tiểu Đạo Quân đánh nhau ở gần đó cũng nhíu chặt chân mày.

“Tô Nghê Thường đang làm cái gì?”

Thái Thượng Tiểu Đạo Quân có thể cảm giác được tâm trạng của Tô Nghê Thường lúc này rất kỳ dị, không phải đánh đến hóa điên, ngược lại giống như đang mượn đó mài giũa, càng giống như là ngộ đạo.

Điều này khiến Thái Thượng Tiểu Đạo Quân sa sầm nét mặt.

“Giao thủ với ta còn dám phân tâm." Xích Vương quét ngang, Xích Vương Thương bùm một tiếng đâm nát nửa người của Thái Thượng Tiểu Đạo Quân, khiến hắn vội vàng lùi nhanh ra sau, nét mặt lúc đen lúc trắng.

Đạo khí chảy xuôi, có tử khí kinh người.

“Xích Vương, ta có thể xóa bỏ Ma Chủng của ngươi, ngươi xác định muốn chống lại ta?” Thái Thượng Tiểu Đạo Quân vẻ mặt rất khó xem.

Nếu không phải vì truyền thừa công pháp, hắn mà dung hợp Thanh Hoa thì sức chiến đấu đạt đến tình trạng không thể tưởng tượng, sẽ không bị rơi vào thế yếu khi giao chiến với Xích Vương.

Ba luồng thanh khí dựng dục ba đóa Thanh Hoa, chọn trúng Đạo Quả của ba người.

Thái Thượng Tiểu Đạo Quân đã chém nhân quả của hai đóa Thanh Hoa.

Kết quả còn sót lại một nhân quả của đóa Thanh Hoa ở trên người Cố Trường Sinh, mãi mà không nhổ được.

Đương nhiên, hắn cũng có thể lựa chọn dung hợp hai đóa Thanh Hoa, nhưng như vậy thì sẽ có tỳ vết, Đế cơ có vết rạn.

“Ma Chủng?” Xích Vương lạnh lùng cười: "Ngươi có thể xóa bỏ Ma Chủng, nhưng mà ngươi đánh thắng được Cố Trường Sinh sao?"

"Không ngờ rằng ngay cả ngươi cũng nói như vậy.” Thái Thượng Tiểu Đạo Quân xụ mặt xuống.

“Cố Trường Sinh mạnh hơn xa tưởng tượng của ngươi.” Xích Vương không nói nhiều, tiếp tục giao chiến với Thái Thượng Tiểu Đạo Quân.

Thực lực của hai người chênh lệch không lớn, nhưng tâm cảnh của Thái Thượng Tiểu Đạo Quân có khe nứt, nên bị rơi vào thế yếu.

Tình huống bên kia cũng khiến Thái Thượng Tiểu Đạo Quân nét mặt càng khó coi, chẳng còn vẻ thản nhiên tự tin như lúc trước.

Trận chiến đấu này kinh động không ngừng Chung Cực Chi thành.

Một lúc sau, nhiều tồn tại cổ xưa trong Chung Cực Chi thành đều ra mặt, vốn không muốn quấy nhiễu tranh bá Đế lộ, nhưng bất cứ tồn tại nào trên bảng Đế đều là thiên kiêu quý giá nhất của Tiên

Vực, không thể có sơ xuất gì.

Thái Thượng Tiểu Đạo Quân và Xích Vương bị tách ra, nhưng hai người đánh hăng máu, trong mắt sát khí đằng đằng.

"Nghê Thường... "

Mấy vị lão nhân vô cùng già nua không biết xuất hiện từ khi nào, bọn họ im ắng, không có tiếng động, nhìn chăm chú gần đó.

Tiên quang bắn thẳng lên cao, chấn vỡ bầu trời.

Cảnh tượng như vậy kéo dài liên tục, không có biến đổi gì.

Ngay lúc này, ánh sáng rốt cuộc tối xuống, lộ ra hai bóng người trong đó, thoạt trông không bị tổn thương gì.

Cố Trường Sinh chắp một tay sau lưng, vẻ mặt luôn bình tĩnh, hờ hững bình thản, siêu nhiên khỏi trần tục.

Tô Nghê Thường nhìn hắn đăm đăm, tiên vụ trên khuôn mặt tán đi, lộ ra dung nhan tinh xảo đẹp tuyệt trần, dường như còn chìm đắm trong trạng thái nào đó.

Giây sau, nàng rùng mình, tỉnh táo lại từ trạng thái mờ mịt, hà thụy dâng lên ngoài người, tiên khí mơ hồ hiện ra.

“Cố Trường Sinh...” Nàng nhìn chằm chằm Cố Trường Sinh ở trước mắt, mặt rất phức tạp.

Nàng cũng không ngờ rằng sẽ rơi vào trạng thái ngộ đạo vào lúc này.

Nói đến thì cũng nhờ Cố Trường Sinh diễn biến thần thông và các loại bảo thuật trợ giúp nàng.

Hắn không thừa dịp đó xuống tay với nàng, nếu không thì đã tạo thành tổn thương khó thể tưởng tượng cho nàng.

Tô Nghê Thường hoàn toàn không ngờ tới điều này.

Đế lộ tàn khốc, mỗi người đề phòng tính kế, ước gì thiếu một đối

thủ cạnh tranh.

Cố Trường Sinh thản nhiên lỗi lạc, thậm chí hộ pháp cho nàng, khiến nỗi lòng Tô Nghê Thường dao động thật lâu.

“Hơi thở của Nghê Thường càng tiến một bước... "

Một lão nhân trong số đó ngẩn ngơ, tóc trắng rất dài, mắt hí sắp không mở ra được, toàn thân nhăn nheo, nhưng lực lượng khí huyết dường như có thể so với Chân Long, khiến người không cách nào khinh thường.

Lão vốn định ra tay can thiệp, tuy làm như vậy rất có thể đắc tội Cố Trường Sinh, nhưng lúc này đành bất chấp.

Tình huống hiện tại khiến bọn họ hoang mang.

Nét mặt của Tô Nghê Thường nhanh chóng trở lại như thường, chắp tay nói với Cố Trường Sinh:

"Đa tạ."

Nàng chợt nhận ra tiên vụ trên mặt đã tán đi, trong lòng hơi giật nảy mình, rất nhanh lại thản nhiên.

"Không cần khách khí." Cố Trường Sinh thản nhiên nói.

Hắn mơ hồ có thể suy đoán được ý tưởng của Tô Nghê Thường.

Đúng là lúc nãy hắn nổi hứng, mượn việc này xác minh kiểm soát và cảm ngộ của mình đối với thần thông, bảo thuật.

Còn về Tô Nghê Thường rơi vào ngộ đạo thì hoàn toàn là do thiên tư của nàng nghịch thiên.

Cố Trường Sinh cũng có nảy ý tiện tay giải quyết nàng luôn.

Nhưng ngẫm lại thân phận của Tô Nghê Thường, đặc biệt là trong Chung Cực Chi thành còn ẩn giấu di lão tiên binh cũ của Thái Cổ Tiên Đình, thế là hắn dừng lại quyết định này.

Ngược lại mượn điều này khiến Tô Nghê Thường nợ hắn một nhân

tình.

Đương nhiên, việc này cũng khiến Cố Trường Sinh hiểu rõ hơn thực lực hiện tại của mình.

Sau khi bước vào Chuẩn Đế cảnh, trong Chung Cực Chi thành phỏng chừng không tìm được vài thiên kiêu có thể đỡ được một chưởng của hắn.

Chương 508 - Trừng phạt, Đệ Nhất Pháp khuyên bảo, vật vô thượng có thể phá vào Đại Đế (4)

Trên vòm trời, sương mù nặng nề, các bóng dáng mơ hồ ngồi xếp bằng, vô cùng to lớn, nhiều tồn tại cổ xưa của Chung Cực Chi thành đều ra mặt, khiến tất cả tu sĩ khiếp sợ.

Đã bao nhiêu kỷ nguyên rồi bọn họ chưa từng lộ mặt?

Hôm nay lại bởi vì Cố Trường Sinh và Tô Nghê Thường giao chiến mà họ không thể không ra mặt.

"Đáng giận!"

Thái Thượng Tiểu Đạo Quân nhìn tất cả điều này, sắc mặt cực kỳ khó xem. Tô Nghê Thường chẳng những không hoàn thành yêu cầu của hắn, ngược lại nợ Cố Trường Sinh một nhân tình.

Điều này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Thái Thượng Tiểu Đạo Quân.

Có thể nói là chuẩn bị không kịp.

Xích Vương cười mỉa mai:

"Không ngờ tới đúng không? Ngươi mời Tô Nghê Thường đến cũng vô ích."

Thân phận của Tô Nghê Thường không phải bí mật trong Chung

Cực Chi thành.

Tuy không biết Thái Thượng Tiểu Đạo Quân làm cách nào khiến Tô Nghê Thường nợ hắn một nhân tình, nhưng hiển nhiên, hôm nay chặn đường ngoài cổng thành, kết quả là Thái Thượng Tiểu Đạo Quân đá trúng tấm sắt.

Tiền mất tật mang!

Tô Nghê Thường lại gần, nói với Thái Thượng Tiểu Đạo Quân đã bị ngăn ra khỏi cuộc chiến:

"Ta không giết được hắn."

Vẻ mặt của nàng hết sức bình tĩnh, chẳng hề mang nét xin lỗi.

Nhân tình này là ngày xưa Thái Thượng Tiểu Đạo Quân gài bẫy khiến nàng nợ, thật ra nàng chẳng có thiện cảm gì với hắn.

So sánh thì Tô Nghê Thường thấy Cố Trường Sinh thuận mắt hơn Thái Thượng Tiểu Đạo Quân nhiều.

“Thần Tử, người không sao chứ?” Cố Hạo Thiên chạy tới, vội vàng hỏi thăm, vết thương của hắn đã gần lành.

“Không sao.” Cố Trường Sinh lắc đầu.

Xích Vương trở về, mở miệng nói:

“Công pháp của Thái Thượng Tiểu Đạo Quân có vấn đề.”

Giao đấu với Thái Thượng Tiểu Đạo Quân trên trăm chiêu, Xích Vương biết trạng thái của người này không đúng.

Mắt Cố Trường Sinh lóe tia sáng khác lạ, rất muốn lại lần nữa ra tay, trấn áp Thái Thượng Tiểu Đạo Quân, nhưng chỗ này có nhiều lão quái vật thời kỳ Thái Cổ, hắn không muốn lại gợi lên phiền phức.

Việc này đành tạm gác lại.

“Không hổ là truyền nhân Cố gia, rất có phong phạm vô địch của

Cố gia, năm xưa Đế chấp chưởng vạn đạo cũng từng nhiều lần khen ngợi Cố gia."

Bỗng có một vị bô lão thời kỳ Thái Cổ đi tới bên cạnh Cố Trường Sinh, cười tủm tỉm nói chuyện với hắn, ra vẻ rất là thân thiết.

Lão nhắc đến Đế tự nhiên là phụ thân ruột của Tô Nghê Thường, một vị Tiên Đế trấn áp vô số kỷ nguyên.

Được nhân vật như vậy khen ngợi Cố gia vốn là vinh diệu vô thượng.

Nhưng Cố Trường Sinh cũng không cảm thấy có gì bất ngờ, ngược lại cảm giác lão nhân này không có ý tốt.

"Tiền bối quá khen. Nhưng Cố mỗ nhớ là hình như Chung Cực Chi Lộ cấm tranh đấu?" Cố Trường Sinh thản nhiên nói, nhắc tới chuyện này.

Dù sao là Thái Thượng Tiểu Đạo Quân và Tô Nghê Thường ra tay với hắn trước, nếu truy cứu thì bên hắn vốn không có lỗi.

Huống chi trên Nguyên Thủy Chi Lộ, tồn tại vượt qua cấp Đế mà ra tay sẽ kích phát quy củ chỗ này, dẫn tới nhân quả cắn ngược, không có ai muốn mạo hiểm như vậy.

Hắn cũng không tin thật sự có tồn tại cổ xưa dám làm gì hắn.

"A..." Nghe vậy, lão nhân kia hơi cứng người, nói đến thì việc này có liên quan Tô Nghê Thường, nhưng bọn họ do không thể nào bởi vậy mà trách phạt nàng.

Đối diện ánh mắt bình thản của Cố Trường Sinh, lão giả cũng cảm thấy có chút đau đầu, rất khó chơi.

Thiên kiêu bình thường đã sớm bị lão tùy tiện đuổi đi.

Nhưng Cố Trường Sinh hoàn toàn không tầm thường!

Không nói đến thiên tư và thực lực của hắn như thế nào, chỉ riêng thế lực phía sau đủ khiến lão không dám cứng rắn.

"Việc này, ta nguyện... "

Nghe lời này, Tô Nghê Thường biết mình làm hỏng quy củ tại đây, đang định mở miệng gánh vác.

Lão nhân ngăn lại nàng, nhìn chằm chằm Thái Thượng Tiểu Đạo Quân ngạc nhiên đứng ở bên kia, nói:

"Nói đến thì, kẻ đầu têu việc này là Thái Thượng Tiểu Đạo Quân, nếu không phải bị dụ dỗ thì công chúa tâm tính đơn thuần sao có thể phá hư quy củ nơi đây."

“Bắt vào địa lao dưới lòng đất, giam cầm nửa năm xem như trừng phạt nhỏ!”

Dứt lời, có người chấp pháp xuất hiện, vặn vẹo hư không, mang theo ý chí bàng sơ của tòa thành cổ, không ai chống cự được.

Người chấp pháp ra tay, ánh sáng rực rỡ vô tận, trật tự đan vào, định trấn áp Thái Thượng Tiểu Đạo Quân.

Phụt!

"Ta... " Thái Thượng Tiểu Đạo Quân xoe tròn mắt, rất không cam lòng, cũng rất tức giận, ói ra bãi máu, thoáng chốc bay ngược ra ngoài.

Thực lực của hắn tuy rằng khủng bố ngập trời, đã dốc hết sức chống cự, nhưng không đấu lại ý chí bàng sơ ở đây.

Rất nhanh, hắn lại bị một chưởng đánh bay, bị bắt giữ, xiềng xích trói người, có thể trấn áp pháp lực và thần thông.

Ầm ầm ầm!

Một đám tiên binh mặc giáp trụ đen ngòm đi ra, mang đi Thái Thượng Tiểu Đạo Quân vết máu loang lổ, chuẩn bị bắt nhốt vào địa lao dưới đất.

Cảnh tượng như vậy khiến mọi người kinh sợ.

Đó là một vị tồn tại Cấm Kỵ!

Có tên trên bảng Đế!

Kết quả là dưới ý chí của Chung Cực Chi thành, không thể chống lại, bị dễ dàng trấn áp.

Tuy rằng như vậy thoạt trông rất khuất nhục, nhưng cũng là một loại bảo hộ.

Cấm túc nửa năm.

Đối với tu sĩ thì chỉ trong chớp mắt, không bị ảnh hưởng gì.

Cách làm của lão nhân này cũng là biểu minh thái độ cho Cố Trường Sinh xem.

Tô Nghê Thường có tầm quan trọng như thế nào đối với bọn họ.

Cũng là thỏa hiệp với Cố Trường Sinh, cho hắn một giải thích có thể diện.

“Như vậy rất tốt.”

Cố Trường Sinh gật đầu, tự nhiên hiểu hết những điều này.

Bất cứ tồn tại Cấm Kỵ nào đều là vật báu vô giá với Chung Cực Chi thành, không thể nào dễ dàng giao cho hắn xử trí.

"Nghê Thường cũng làm hỏng quy củ, tự xin giam vào địa lao, cấm túc nửa năm, xin cho phép.” Lúc này Tô Nghê Thường lên tiếng, nàng không muốn được ngoại lệ.

Điều này khiến nhiều người đánh giá nàng cao hơn, thầm sinh lòng khâm phục.

Cố Trường Sinh cười cười, mắt lóe tia sáng kỳ lạ.

“Ài, thôi thôi, nếu công chúa muốn vậy thì...” Lão giả vẻ mặt cười gượng, đành phải khiến người bắt nhốt Tô Nghê Thường, đúng thật như vậy, không thể làm hỏng quy củ của Chung Cực Chi thành.

Đặc biệt là ở trước mắt bao người.

Lúc này, Tô Nghê Thường bỗng nhiên quay đầu nói với Cố Trường Sinh:

“Cố Trường Sinh, bổn cung nợ ngươi một nhân tình.”

"Ta biết." Cố Trường Sinh gật đầu.

"Ta cảm nhận được hơi thở Đệ Nhất Pháp trên người của ngươi, ta tốt bụng khuyên ngươi một câu, buông bỏ nó đi.”

Tô Nghê Thường nói câu này khiến tất cả tồn tại cổ xưa ở đây thay đổi sắc mặt, giống như thấy quái vật Cấm Kỵ nào đó, vội vàng rời xa Cố Trường Sinh, hơi sợ hãi.

"Cái gì! ?"

"Đệ Nhất Pháp... "

Lão nhân tóc bạc vừa rồi mở miệng bỗng chốc tái mặt, tim đập nhanh, vội vã cách xa Cố Trường Sinh, giống như không muốn lây dính hơi thở của hắn.

Cố Trường Sinh thì rất bình tĩnh.

Hắn ban đầu tu luyện Đệ Nhất Pháp đúng là có liên quan Thái Cổ Tiên Đình.

Không ngờ Tô Nghê Thường có thể cảm giác được hơi thở, điểm này khiến Cố Trường Sinh hơi ngoài ý muốn.

Dù sao hắn đi con đường của chính mình, có thể nói là hoàn toàn khác với đường của Thái Cổ Tiên Đình.

Cố Trường Sinh nhủ thầm:

"Xem ra có cơ hội hỏi rõ Tô Nghê Thường hơn.”

Hắn cảm thấy chuyện này sẽ không quá đơn giản.

Chuyện phát sinh ở đây dẫn đến náo động rất lớn trong Chung Cực Chi thành, Cố Trường Sinh lại một lần nữa khiến tất cả mọi người kiến thức sự cường đại của hắn, tạo thành thanh thế đáng sợ.

Chung Cực Chi thành rất lớn, tận cùng bên trong bao phủ sương mù Hỗn Độn kinh người, dù là thiên kiêu Cấm Kỵ cũng khó đi đến nơi đó.

Trong một sân u tĩnh, tiên ba phun nhụy, hà thụy bốc hơi, tinh khí mờ mịt, cơ hồ sắp hóa lỏng.

Đây là phủ đệ của Xích Vương.

Giờ phút này, Cố Trường Sinh ngồi ở trên ghế đá, trong lòng bàn tay có ức vạn lũ thần tiêu đang lưu chuyển, đó là các phù văn khủng bố, đang trấn áp cái gì.

Có thể thấy trong lòng bàn tay của hắn có một luồng sáng màu tím trấn áp dưới vòm trời, tràn ngập vô tận thần bí đang yên lặng nằm.

"Đây là ấn ký Thiên Đạo hay còn gọi là Đế Ấn?"

"Vật vô thượng dung hợp liền có thể khiến tu sĩ Chuẩn Đế đỉnh cảm ngộ điều khiển Thiên Đạo, phá vỡ mà vào Đại Đế?"

Cố Trường Sinh hơi giật mình, ra tiếng hỏi.

Xích Vương gật đầu, nói:

"Ta có năm ấn ký giống như vậy, đều là cảm ngộ trấn áp đoạt được khi mỗi Thiên Đạo kỷ nguyên buông xuống."

Chương 509 - Tái tạo thế giới bên trong, ý thức thay thế Thiên Đạo, đạo chia ba nghìn (1)

Từ khi Tiên Vực sinh ra vô số kỷ nguyên đến nay, mỗi kỷ nguyên đều xuất hiện ấn ký Thiên Đạo.

Đối với tu sĩ thì đó là vật vô thượng có thể phá vỡ mà vào cảnh giới càng cao.

Trừ một số sinh linh được ưu ái có huyết mạch tinh khiết chí cường, có thể khác loại thành Đế ra, tất cả tu sĩ muốn thành đạo thì phải cảm ngộ điều khiển ấn ký Thiên Đạo.

Đối với một số thế giới lớn thì dung hợp ấn ký Thiên Đạo, chứng vị Đại Đế đủ làm hao hết khí vận của nhiều kỷ nguyên, dẫn đến sinh mệnh ở chỗ của mình cạn kiệt Cổ Tinh.

Trên Nguyên Thủy Chi Lộ, tu sĩ dễ cảm thụ quy tắc Thiên Đạo nhất, mượn nó điều khiển vật ấy.

Cho nên mới có chinh chiến Đế lộ trong mỗi một kỷ nguyên.

Đối với thiên kiêu Cấm Kỵ như Xích Vương, nếu không phải gặp Cố Trường Sinh thì hắn có thể xưng bá Nguyên Thủy Chi Lộ, hiếm gặp địch thủ.

Xích Vương Lục Quan mà tuyệt thế, tức là hắn đã từng xưng bá Nguyên Thủy Chi Lộ suốt sáu lĩnh vực Cấm Kỵ.

Nên lấy được sáu ấn ký Thiên Đạo.

Xích Vương nói tiếp:

“Ấn ký Thiên Đạo không hiếm thấy trong Chung Cực Chi thành, thậm chí có thể buôn bán trong chợ đen, nhiều trùm thiên kiêu đều sở hữu ra.”

Tiên Vực sinh ra vô số kỷ nguyên, trừ Đế ấn bị tu sĩ dung hợp ra, còn có rất nhiều bị các loại thủ đoạn vô thượng trấn áp.

Những ấn ký Thiên Đạo đó có thể cứng rắn tạo ra Đại Đế.

Năm ấn ký Thiên Đạo lại hiện ra trong tay hắn, đều là màu tím đậm, sâu thẳm vô tận, tỏa ra hơi thở huyền diệu khó lường.

"Hèn gì phía trước các tộc lão nói lời như thế với ta.”

“Dùng vật ấy đúc nên Đại Đế, đúng là khá dễ dàng.”

Cố Trường Sinh gật đầu, dùng khí cơ cảm ngộ ấn ký Thiên Đạo trong tay, đây là một loại ánh sáng màu tím, thâm thúy mà thần bí,

giống như do vô số quy tắc và huyền diệu đúc ra.

Trong mắt của hắn có tiên quang không ngừng lấp lóe.

Bồ Đề Minh Kính Pháp kết hợp sức mạnh huyết mạch của Trường Sinh Cốt, do đó sinh ra thiên phú đồng thuật.

Có thể nhìn thấu hết thảy hư vọng, hiểu rõ bản chất của nhiều sự vật.

Nhưng bây giờ bị phù văn như các lớp sương mù ngăn trở, có ý chí thế giới bàng bạc mà dày nặng.

Năm ấn ký Thiên Đạo khác bị tiên quang trong mắt của Cố Trường Sinh bao phủ, tỏ ra càng thần bí.

Xích Vương yên lặng nhìn tất cả điều này.

Hắn cũng từng muốn hiểu rõ huyền diệu thần bí trong ấn ký Thiên Đạo, nhưng cách duy nhất là dung hợp với nó, nhưng làm vậy thì hắn chỉ có thể lại đánh nát Đế cơ, nếu không thì khó mà cảm ngộ thêm ấn ký Thiên Đạo.

Chỉ có tu sĩ tu vi dưới cấp Đế mới có thể cảm ngộ, dung hợp ấn ký Thiên Đạo.

Cho nên mới có thiên kiêu Cấm Kỵ tự đánh nát Đế cơ, thôi diễn hiểu rõ thần bí trong ấn ký Thiên Đạo, có thể nói là kẻ điên.

Hắn chưa từng thành công.

Xích Vương nhìn Cố Trường Sinh, thầm đoán:

“Không biết nếu là hắn thì có thể thành công hay không?”

Đúng là Cố Trường Sinh đang cảm ngộ thần bí trong sáu mảnh ấn ký Thiên Đạo này.

Thời gian trôi qua, Cố Trường Sinh không nhận ra đã là giờ nào.

Đây là sáu loại ấn ký Thiên Đạo thời kỳ khác nhau.

Mỗi ấn ký Thiên Đạo giống như người chứng kiến thiên thay đổi,

in dấu nhiều hình ảnh và cảnh tượng.

Cố Trường Sinh như đặt mình vào một mảnh vũ trụ mênh mông vô ngần, vì sao điểm xuyết, mặt trời mặt trăng chìm nổi, ngân hà vắt ngang, bao la hùng vĩ vô biên.

Trong đó có vô số quy tắc huyền diệu hiện ra.

Thiên địa sơ khai, hồng mông sinh ra.

Thái sơ chi cổ, xa xăm không thể với tới.

Oong!

Ấn ký Thiên Đạo bị Cố Trường Sinh khống chế phát ra động tĩnh, dù nó bị thủ đoạn vô thượng trấn áp nhưng dường như đang thức tỉnh.

"Này... " Xích Vương khiếp sợ.

Giây phút này, ngoài người Cố Trường Sinh dâng lên vô tận huyền diệu, mỗi một lỗ chân lông đều dường như đang tuôn ra tiên khí, vô cùng vô tận, mỗi một tiên khí đều mơ hồ thành một phương đại đạo, khiến bốn phía xuất hiện tiên vụ dày đặc.

Hắn giống như thành Tiên Chủng, nhắm mắt lại, ngồi trên ghế đá rơi vào ngộ đạo.

Nhưng vẫn có ý thức bao phủ tám phương, giống như Thiên Đạo hờ hững nhìn xuống nhân thế.

Ầm ầm ầm!

Trong Thiên Môn của Cố Trường Sinh.

Hạt giống thế giới lúc trước bị hắn luyện hóa vào phút này dường như bị va chạm, sinh ra nhiều thần dị.

Trời đất rung rinh, sao lóe trăng hiện.

Bên cạnh Thất Thải Thần Tuyền, Ngộ Đạo Tiểu Trà Thụ đung đưa, Tiên Thần Diệu Căn đâm chồi, tiểu Côn Bằng vẫy đuôi trong Thần

Tuyền.

Sâu bên trong, Luân Hồi Hồ chảy xuôi thần quang, màu đen thẳm và trắng đỏ đan vào, hợp thành các cánh cửa.

Đây là Lục Đạo Luân Hồi!

Vô tận tiên vụ hiện ra, trong thiên địa giống như đổ cơn mưa tiên, lộ ra cầu vồng và tia ban mai, khiến khắp nơi một mảnh mông lung.

Thanh Huyền Đạo Chủ để lại căn nguyên xá lợi, ẩn chứa vô số đạo thế giới tạo hóa lúc này oong một tiếng, nở rộ ánh sáng vô cùng, dung hợp phương thế giới này.

Phương thế giới này đang không ngừng mở rộng, bắt đầu sinh ra vận chuyển trật tự quy tắc, trong thiên địa giống như có ý thức to lớn đang ngưng tụ.

Cố Trường Sinh là người hoàn toàn kiểm soát phương thế giới này.

Hắn động ý niệm, phương thế giới này bắt đầu vỡ nát, giống như nghênh đón hạo kiếp, sau đó quay về một mảnh Hỗn Độn.

Trong mảnh Hỗn Độn này chỉ có vài thứ lấp lóe ánh sáng nhạt không chịu ảnh hưởng, tiểu Côn Bằng, Tiên Linh Diệu Căn, Thất Thải Thần Tuyền, Luân Hồi Hồ, Lục Đạo Luân Hồi, Nguyên Từ Mẫu Khí Sơn...

Cố Trường Sinh mặc kệ những thứ này.

Hắn động ý niệm, khiến trong Hỗn Độn bắt đầu nuôi dưỡng ra các loại sinh linh.

Đạo chia ra ba nghìn.

Vậy thì mỗi một sinh linh đều chưởng quản một đạo.

Trong Hỗn Độn, ba nghìn Hỗn Độn sinh linh đang dựng dục!

Chương 510 - Tái tạo thế giới bên trong, ý

thức thay thế Thiên Đạo, đạo chia ba nghìn (2)

Trong trạng thái này, nguyên thần của Cố Trường Sinh giống như thành Thiên Đạo, chấp chưởng hết thảy, hờ hững vô tình, sáng tạo hết thảy.

Ánh sáng Chuẩn Đế càng lúc càng sâu, dường như trải qua các đợt rèn luyện năm tháng cổ xưa.

Cùng lúc đó, bên ngoài phủ đệ Xích Vương.

Rất nhiều tu sĩ kính cẩn chờ đợi, trong đó có hai thiên kiêu khác của Cố gia, tồn tại Cấm Kỵ Cố Ngân Hà và một trùm thiên kiêu nữ giới, Cố Thanh.

Cố Ngân Hà là một nam nhân khuôn mặt anh tuấn, xương gò má tỏa tiên quang rực rỡ, sắc mặt hơi nhợt nhạt, giống như bệnh lâu chưa lành, người mắt sáng có thể nhìn ra hắn bị thương căn nguyên.

Trước đó Cố Ngân Hà luôn bế quan ở một chỗ thần bí để chữa thương, cắt đứt liên hệ với bên ngoài.

Cố Ngân Hà mới bị Cố Hạo Thiên tìm được, báo cho hắn biết nhiều chuyện phát sinh gần đây.

“Chúng ta khiến Cố gia mất mặt.” Cố Thanh có chút áy náy, trên Nguyên Thủy Chi Lộ khó mà quét ngang tám phương, xưng Đế bất bại, nếu như trong kỷ nguyên xưa kia thì nàng vô địch tuyệt đối.

Nhưng ở kỷ nguyên này thì bọn họ chỉ có thể thành lá cây cho người khác.

Dù là Cố Ngân Hà, người từng cực kỳ rực rỡ chói lọi của Cố gia cũng thế, lúc ở Chung Cực Chi thành bị người đánh lén, bị thương nặng.

Hổ thẹn với danh tiếng của Cố gia.

May mà kỷ nguyên này Cố Trường Sinh đến, quét ngang Nguyên Thủy Chi Lộ, mới khiến hiện tượng này xoay chuyển.

“Thần Tử đang cảm ngộ ấn ký Thiên Đạo, rơi vào ngộ đạo, không biết mất bao lâu mới tỉnh lại.” Cố Hạo Thiên đi ra, nói.

Cố Ngân Hà dứt khoát nói:

“Ấn ký Thiên Đạo? Trong tay của ta có khá nhiều, nếu Thần Tử cần thì cứ việc lấy.”

Tuy ấn ký Thiên Đạo quý giá, nhưng nếu Cố Trường Sinh cần thì Cố Ngân Hà sẵn lòng lấy ra ngay.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là Cố Trường Sinh mạnh hơn hắn!

Việc này khá bình thường trong Cố gia.

Cố Trường Sinh càng mạnh thì Cố gia sẽ càng cường đại, mới có thể hướng dẫn Cố gia đi lên con đường càng cao, càng thêm huy hoàng.

“Trong tay của ta cũng có hai ấn ký Thiên Đạo.” Cố Thanh bổ sung thêm.

Cố Hạo Thiên gật đầu, nói:

“Trong tay ta có một cái.”

Mấy người bàn bạc, chuẩn bị tặng ấn ký Thiên Đạo cho Cố Trường Sinh.

Trong một số ghi chép trong truyền thuyết, có thể dung hợp nhiều ấn ký Thiên Đạo thành một loại căn nguyên Thiên Đạo.

Bọn họ suy đoán Cố Trường Sinh dự định làm như vậy.

“Mới rồi hình như Giới Uyên rung động, đã xảy ra chuyện gì?”

Trong khi Cố Trường Sinh cảm ngộ ấn ký Thiên Đạo thì sâu trong Chung Cực Chi thành, một chỗ tối tăm sương mù Hỗn Độn bao

phủ, vài giọng nói tang thương cổ xưa vang lên, mang theo dày đặc mệt mỏi.

"Quả thực là rung động, vài dấu ấn vô thượng khắc bên trên đã mơ hồ rất nhiều. Chúng ta không giữ được bao lâu."

"Chẳng lẽ Giới Uyên lại sắp bạo động? Nhưng cách lần trước mới không đến tám trăm kỷ nguyên mà?" Một giọng nói bên cạnh mang theo ngạc nhiên nghi ngờ, khó hiểu nói.

“Vốn nên là vạn kỷ nguyên bạo động một lần, hiện tại không ngăn được nữa, đến lúc đó Giới Uyên vỡ đê, nhấn chìm Tiên Vực, ba nghìn Đạo Vực không một ai có thể may mắn thoát khỏi." Một âm thanh khác chua chát nói, chất chứa bất đắc dĩ chấp nhận số phận.

“Nếu vẫn không có Đế sinh ra, lần này Giới Uyên bạo động, Thương Mang rơi xuống, tất cả sinh linh đều phải chết, Tiên Vực cũng sẽ nghênh đón Quy Khư."

“Ài.”

"Khoảng thời gian này, chỗ không người Dị Vực cũng không yên ổn, lại công thành, dường như lại có một vị vương, thành tựu Chuẩn vô thượng...”

Mấy giọng nói này vô cùng già nua, giống như ngọn nến sắp tắt, nhỏ giọng bàn luận trong hắc ám, có bi ai và hoàn toàn bất lực.

“Mạnh đến đâu thì cũng là bươm bướm trong lồng chim, khó mà tránh thoát... "

Bọn họ thầm thì, âm thanh dần dần biến mất.

Phương xa là vực sâu tối tăm, xây dựng đê đập, chống cự lại tất cả vật chất màu đen từ vực sâu xô tới.

Vực sâu quá lớn, dù là vũ trụ thì dường như chỉ là một hạt bụi nhỏ ở trong đó, xung quanh có mảng lớn vách vực, cao lớn vô biên.

Trên vách vực có hang động, khe nứt, mọc cành cây kỳ lạ, sông và biển màu đen treo lơ lửng, có hội tụ thành hồ nước hẹp dài.

Sông, hồ nước, hải dương đều dường như do một đám vũ trụ tổ thành, giống như một đám thế giới rũ xuống mà hình thành.

Mỗi một lần có vật chất từ miệng vực xô tới là sông, hồ nước, hải dương run rẩy.

Tất cả thế giới và vũ trụ đều sụp xuống, bị tiêu diệt, trở thành bột mịn.

Sinh linh ở trong đó muốn phản kháng cũng không thể.

Kẻ mạnh nhất thì vận dụng hết những gì mình có vọt ra, rồi ngơ ngẩn mà tuyệt vọng nhìn vật chất màu đen xô tới, giống như đống cát, rào rào trở thành hạt bụi.

Những hạt bụi này ở trong hắc ám từ từ tái tạo lại, hình thành vũ trụ và thế giới mới, sinh ra sinh mệnh mới.

Sau đó, chờ đợi bọn họ là lần tiếp theo vật chất màu đen gột rửa.

Lặp đi lặp lại, tựa như luân hồi.

Đối với sinh linh ở bên ngoài đê đập thì cảnh tượng như vậy diễn ra mỗi ngày, nhìn quen mắt.

Nhưng đối với sinh linh vốn sinh hoạt trong những vũ trụ và thế giới này thì bọn họ cần thời gian vô tận mới có thể biết được sự thật.

Đây là cảnh tượng khiến người tuyệt vọng.

Đầu bên kia đê đập là vùng đất hắc ám vô tận, cũng là tận cùng của Chung Cực Chi thành.

Đây là nơi rất nhiều thiên kiêu và tu sĩ đều chưa từng đặt chân tới.

Ánh sáng điềm lành huyền diệu bao phủ nguyên tòa Xích Vương phủ.

Cố Trường Sinh tỉnh lại từ trạng thái ngộ đạo, lại lần nữa cảm ngộ huyền diệu trong mấy ấn ký Thiên Đạo khác.

Đây là một quá trình quên hết tất cả, cả người giống như là chìm đắm trong thần thức không minh, trạng thái vượt qua nhiều kỷ nguyên.

Trong quá trình này, bản thân Cố Trường Sinh cũng không chú ý đến ánh sáng trong đỉnh đầu của hắn càng lúc càng chói lòa, có hơi thở đại đạo đan vào.

Cũng có hơi thở tựa như khai thiên tích địa, dựng dục Hỗn Độn.

Thân thể chủ động dâng lên tiên khí.

Chương 511 - Giới Uyên rung động, Vẫn Tiên Ma xuất quan, tất cả tồn tại Cấm Kỵ cùng hội tụ

Hư không xung quanh toàn bộ vỡ ra, hình thành khe nứt lớn kinh khủng, xuyên qua tám phương.

Xích Vương, Cố Hạo Thiên, Cố Ngân Hà hộ pháp quay sân, cực kỳ giật mình.

Ấn ký Thiên Đạo ở trong tay Cố Trường Sinh tỏa ra ánh sáng mà bọn họ không hiểu.

Trong quá trình này, ánh sáng Chuẩn Đế trên người Cố Trường Sinh càng lúc càng chói mắt, điều này khiến bọn họ giật mình không thôi.

Hơi thở của hắn liên tục tăng mạnh.

Phải biết rằng, khi đến cảnh giới Chuẩn Đế này rồi thì muốn lại lần nữa đột phá sẽ cực kỳ khó khăn.

Dù là loại yêu nghiệt cỡ nào cũng mất mấy chục năm, mấy trăm năm mới đột phá một tiểu cảnh giới.

Theo sơ kỳ đột phá đến trung kỳ.

Xích Vương và Cố Hạo Thiên hiểu rõ nhất, mới trước đó, khi Cố Trường Sinh chưa đến Chung Cực Chi thành thì hắn vừa ở nơi tập luyện độ Chuẩn Đế Kiếp xong.

Kết quả còn chưa đầy một năm, ánh sáng Chuẩn Đế đã chói mắt đến mức này.

"Không hổ là Hỗn Độn Thể, đây là thể chất sinh ra để tu đạo!" Xích Vương không kiềm được phát ra tán thán, tâm cảnh như hắn cũng rất cảm khái, thậm chí rất là hâm mộ.

Đương nhiên, bọn họ không biết, Cố Trường Sinh dung hợp một phần trăm Tiên Vương Đạo Quả.

Trong giai đoạn Chuẩn Đế, hắn không thiếu cảm ngộ cần thiết, chỉ thiếu cảm ngộ với đại đạo.

Sinh mệnh lực bồng bột mà hùng hồn như đại dương đan vào.

Quá trình này kéo dài suốt mấy tháng.

Bùm!

Ngày này, bên ngoài Chung Cực Chi thành, một mảnh tinh hài bỗng nhiên chấn động, sau đó giống như kịch liệt co rút, truyền đến hắc ám đáng sợ kinh thiên động địa.

Hư không trong phạm vi nghìn vạn dặm bắt đầu sụp xuống, xuất hiện khe nứt lớn, sương khói màu đen đáng sợ bốc lên, cắn nuốt tất cả vì sao.

Một mảnh Tinh Vực đều thành hắc ám.

Sau đó trong thiên địa vang lên tiếng sấm kéo dài không dứt, nhưng khi rơi vào mảnh hắc ám kia thì biến thành gợn sóng, bị cắn nuốt hầu như không còn.

Đây là cảnh tượng khủng bố.

Từng mảnh biển sét giáng xuống, giống như hình thành đại dương sấm sét, các loại lôi quang nở rộ, tia chớp đan vào, lại bị hắc ám cắn nuốt.

Một bóng người đen ngòm ngồi xếp bằng nơi đó, giống như lỗ đen vĩnh hằng không nhúc nhích, có thể cắn nuốt hết thảy!

"Nơi đó..."

“Tinh Vực nơi có Vẫn Tiên Ma!”

“Vậy chắc là hắn đột phá, đang độ kiếp!"

"Nhưng kiểu độ kiếp này thật là vạn cổ hiếm thấy, cắn nuốt lôi kiếp thành của mình.”

Rất nhiều người đều vô cùng rung động, chú ý tới thanh thế khủng bố ở phương hướng đó.

Vẫn Tiên Ma!

Vị này tuyệt đối là một người dữ dằn, sát phạt kinh thiên, Xích Vương giết chóc sáu kỷ nguyên mới ngang bằng hắn ở kỷ nguyên này.

Vẫn Tiên Ma đang độ kiếp.

Khác với các tồn tại Cấm Kỵ, tu vi của Vẫn Tiên Ma chỉ là Chuẩn Đế hậu kỳ.

Nhưng nay xem ra phỏng chừng hắn đột phá đến Chuẩn Đế đỉnh.

Nửa khắc đồng hồ sau, ánh sáng đen ngập trời ở chỗ đó biến mất tăm.

Vẫn Tiên Ma sải bước tiến lên, Tinh Vũ vỡ toang, ma khí ngập trời, bóng dáng mạnh mẽ lấp lánh phù văn màu đen rực rỡ, khiến người không dám nhìn thẳng.

Hắn đi vào Chung Cực Chi thành, quanh người như có tràng vực khủng bố, có thể cắn nuốt hết thảy.

Ngay cả tầm mắt và quy tắc thiên địa cũng là như vậy, trở thành một khu vực chân không tuyệt đối.

Rất nhiều người đều rung động, cho rằng Vẫn Tiên Ma sẽ tìm Cố

Trường Sinh đại chiến một trận, dù sao phía trước giữa hai người từng có ân oán.

Vẫn Tiên Ma từng tuyên bố sẽ tự mình lấy ra căn nguyên của Cố Trường Sinh.

Nhưng Vẫn Tiên Ma không hành động, về Chung Cực Chi thành, việc làm đầu tiên của hắn là đi cung điện của mình, sau đó chẳng có động tĩnh gì truyền ra.

Rất nhiều người đều đang suy đoán có lẽ Vẫn Tiên Ma không nắm chắc có thể chiến thắng Cố Trường Sinh.

Mấy ngày sau.

Lại có tồn tại Cấm Kỵ trên bảng Đế trở về Chung Cực Chi thành, lúc trước họ bế quan tu luyện ở các nơi.

Rất nhiều người càng khiếp sợ.

Sở Đế tự đánh nát Đế cơ chín lần không ngờ có vẻ ngoài là thiếu niên vô cùng thanh tú, nhưng sâu trong con ngươi lóe tia sáng trầm ổn và mơ hồ điên cuồng.

Đây cũng là một nhân vật cực kỳ nguy hiểm, thực lực sâu không lường được!

Ngoài ra, còn có Thái Hư Hoàng.

Một vị thiên kiêu cái thế của Thái Hư Thần tộc.

Nhiều tu sĩ Tiên Vực đều biết thần thông thiên phú của Thái Hư Thần tộc, Thái Hư Thần Ý là thần thông đáng sợ sánh bằng lực lượng Phi Tiên.

Thái Hư Hoàng càng vận dụng thần thông khủng bố này đến cực độ, sức chiến đấu ngập trời, cực kỳ mạnh mẽ.

Sở Đế và Thái Hư Hoàng ra mặt, có thể nói là tạo thành náo động rất lớn cho toàn bộ Chung Cực Chi thành.

Như vậy là thiên kiêu Cấm Kỵ có tên tuổi trên bảng Đế đều hội tụ

ở Chung Cực Chi thành.

Trừ Chiếu Vô Thượng còn chưa lộ mặt mũi ra, tất cả tồn tại Cấm Kỵ trên bảng Đế đều tới đủ.

Gồm có Thái Thượng Tiểu Đạo Quân, Tô Nghê Thường đã bị bắt nhốt trong địa lao.

Cửu Đầu Vương, Chiếu Vô Thượng trong Đế.

Xích Vương, Cố Ngân Hà, Cố Trường Sinh trong phủ đệ Xích Vương, cùng với Thái Hư Hoàng, Sở Đế, Vẫn Tiên Ma mới vào thành.

Có mười vị thiên kiêu Cấm Kỵ!

Chung Cực Chi thành đều sôi trào, cảm giác sẽ có chuyện lớn sắp phát sinh.

Tất cả tu sĩ đều đang suy đoán.

"Ngươi có biết Chung Cực Chi thành truyền chúng ta trở về là vì chuyện gì không?"

Trong một tòa cung điện hùng vĩ, tiên khí các loại quy tắc trật tự khủng bố đan vào.

Sở Đế khuôn mặt cực kỳ thanh tú chắp hai tay sau lưng, tư thái vô địch khí nuốt vạn cổ, hỏi thăm nam nhân áo vàng trước mặt mình.

Nam nhân áo vàng mặt mày điển trai, con mắt cũng có màu vàng, giống như hai hành tinh mặt trời sau khi hòa tan, sáng lấp lánh.

Hơi thở của hắn rất khủng bố, ngoài người lượn lờ Hỗn Độn Khí.

Đây là biểu hiện thân thể cường đại đến mức tận cùng.

Nam nhân là Thái Hư Hoàng.

Thái Hư Hoàng nghe vậy, mắt lộ nét đăm chiêu, nói:

“Có lẽ là vì chiến trường Dị Vực?”

“Chiến trường Dị Vực?” Trong mắt Sở Đế đột nhiên bắn ra hai tia sáng, có khí thế khủng bố ngưng tụ trên người: “Vậy thì vừa lúc, sớm nghe nói Dị Vực hiếu chiến, mỗi người có thể đấu với rồng, đã sớm muốn lĩnh giáo một phen.”

Chiến trường Dị Vực.

Nơi đó tự nhiên là khu vực không người Dị Vực.

Chương 512 - Ba nghìn Chuẩn Đế, bái kiến ngô chủ, Hỗn Độn hoá phân

Đây là xưng hô của ba nghìn Đạo Vực đối với nó, nhưng sự thực không phải vậy.

Dị Vực cũng có sinh linh tồn tại, so với ba nghìn Đạo Vực thì khu vực ở đó bao la rộng lớn.

Nhưng tu sĩ bên ba nghìn Đạo Vực mà đi vào sẽ trở thành xác chết, bị sát hại.

Càng đừng nói trong khu vực không người Dị Vực quanh năm bị vật chất bất tử lây dính, dẫn đến sinh linh ở đó và sinh linh của ba nghìn Đạo Vực có khu vực hoàn toàn khác nhau.

Đối với tu sĩ của ba nghìn Đạo Vực thì vật chất bất tử là chất độc mãnh liệt nhất.

Dù là Chân Tiên cũng không dám lây dính!

“Chiến trường Dị Vực, không thể khinh thường." Thái Hư Hoàng lộ sắc mặt nghiêm túc nói: “Phỏng chừng là vì kỷ nguyên này thiên địa biến đổi lớn, cực thịnh thì suy, Dị Vực đang nắm chặt cơ hội này."

“Ước nguyện đời này là bình định họa loạn Dị Vực, cho ba nghìn Đạo Vực thái bình.” Sở Đế lên tiếng, tóc bay rối, trên khuôn mặt thanh tú có niềm tin mạnh mẽ không thuộc về hắn, không bao giờ dao động.

Càng hiểu rõ lịch sử xa xưa, Sở Đế càng biết khúc năm tháng kia hắc ám và tàn khốc.

Ba nghìn Đạo Vực hiện giờ có thể an ổn bình yên cũng là nhờ các tiền bối tiên liệt huyết chiến và hy sinh.

“Dị Vực xưa kia cũng là một phần của ba nghìn Đạo Vực...” Thái Hư Hoàng lắc đầu, hiển nhiên biết một ít bí mật, nhưng liên quan đến cấm kỵ, ngay cả hắn đều không muốn nói nhiều.

Sở Đế gật đầu, nói:

"Mặc kệ nói sao thì, Dị Vực và chúng ta giống như băng và lửa, không thể hòa vào nhau, sớm muộn gì cũng sẽ lại bùng nổ đại chiến."

"Đúng rồi, ngươi nghĩ sao về Cố Trường Sinh?” Thái Hư Hoàng mắt lóe tia sáng, bỗng nhiên nhắc tới việc khác, hắn chưa gặp người thật, chỉ nghe tin đồn về Cố Trường Sinh.

Đặc biệt gần đây đồn đãi ồn ào trong Chung Cực Chi thành.

Sở Đế nghe hỏi thì rơi vào trầm ngâm, sau đó mới phỏng đoán:

“Nếu tin đồn là đúng thì thực lực hiện giờ của hắn trong cùng cảnh giới rất có thể là có một không hai vạn cổ."

“Thì ra ngươi cũng nghĩ như vậy.” Thái Hư Hoàng cười chua chát, không ngờ bằng hữu thân thiết của mình cũng đoán như vậy.

“Tuy tranh phong cùng một đời, nhưng bên chúng ta đã rất may mắn.”

Hai người đang nói chuyện thì bỗng nhiên trong thiên địa có uy áp mênh mông buông xuống, không chỉ riêng Sở Đế và Thái Hư Hoàng, nhiều tu sĩ Chung Cực Chi thành đều cảm giác được.

“Đây là... có người đang độ kiếp.” Sở Đế nói.

Thái Hư Hoàng lắc người, xuất hiện trong không trung, con ngươi hơi co rút.

Thái Hư Hoàng trầm giọng nói:

“Ở chỗ của Xích Vương.”

Ầm ầm!

Đó là biển sét khủng bố, thanh thế to lớn, bao trùm phạm vi mấy chục vạn dặm, giống như muốn diệt thế, kinh thiên động địa, rung động vạn cổ.

Thoáng chốc hiện ra bên trên Chung Cực Chi thành.

Đó là một mảnh tia chớp và lôi quang mạnh mẽ, quá dày đặc, đan vào thành đại dương mang tính hủy diệt, mỗi một luồng sáng đều là Hỗn Độn Chân Lôi, có thể đánh chết Đại Đế!

Người bình thường căn bản không dám nhìn thẳng, trực tiếp nhũn chân ngã xuống dưới uy áp kia.

Nhưng mà trong đó lại có một bóng dáng ngồi xếp bằng, cốt văn mãnh liệt, giống như biển huyết khí, che trời lấp đất, vô cùng vô tận, mênh mông hùng dũng.

“Đó không phải là hơi thở của Xích Vương...”

“Chắc là hơi thở của Cố Trường Sinh, hắn đang độ kiếp.” Tia sáng trong mắt Sở Đế càng rực rỡ.

Thái Hư Hoàng thầm khiếp sợ, vẻ mặt nghiêm túc gật đầu, nói:

“Tin đồn quả nhiên không sai, thiên kiếp mức độ như vậy quả thực vượt qua tưởng tượng... "

Ầm ầm ầm!

Hơi thở thiên kiếp làm Chung Cực Chi thành náo động, rất nhiều người đều không ngờ rằng lúc này có người độ kiếp, loại trình độ này thậm chí xóa bỏ nhiều trận văn và phù văn.

Hơn nữa, chủ yếu nhất là Chung Cực Chi thành có cấm chế, tồn tại từ xa xưa, có tác dụng che mắt thiên kiếp.

Trước đến giờ chưa từng nghe có thể độ kiếp trong thành.

Dù là Vẫn Tiên Ma cũng sẽ đi bên ngoài tìm được một mảnh Tinh Vực hoang vắng, tiến hành đột phá.

Cảnh này chẳng những khiến nhiều tu sĩ Chung Cực Chi thành giật mình, nhiều lão binh thời kỳ Tiên Cổ cũng xuất hiện, cực kỳ khiếp sợ.

"Đây là hơi thở của truyền nhân Cố gia, không ngờ hắn lại đột phá!"

"Rõ ràng mới đột phá Chuẩn Đế, sao mới một chốc mà..."

Nhiều bô lão rung động, nhìn chằm chằm Cố Trường Sinh, trong mắt sáng rực thần quang.

"Không đúng, hắn không có ý thức tự chủ, bản thân đang trong trạng thái ngộ đạo, đây là tư chất nghịch thiên đến mức nào!"

Trong một chốc, bọn họ hóa đá, cảm giác tim đập chân run, nói không ra lời.

Đang ngộ đạo mà đã đột phá cảnh giới?

Điển tịch cũng không dám viết như vậy!

Giây sau, phát sinh sự tình khiến tất cả mọi người rung động đến cảm thấy khó tin.

Biển lôi kiếp bao phủ phạm vi mấy chục vạn dặm bỗng rung mạnh, sau đó giống như bị lực lượng nào đó kéo xuống.

Một cánh cửa chói sáng mà thần bí xuất hiện.

Cố Trường Sinh ngồi xếp bằng ở nơi đó, Hỗn Độn Khí lượn lờ, cánh cửa này hiện ra trên người của hắn, lơ lửng ở không trung, như có thể đi thông thế giới khác.

Biển sét chảy vào trong cánh cửa, giống như bị lôi kéo vào trong đó.

Bên trong truyền ra ý chí thế giới hoàn chỉnh không thua gì Tiên Vực.

Đó là một phương đại thế giới cấp bậc không thua kém Tiên Vực.

Rất nhiều tồn tại có kiến thức bị dọa, trợn to mắt, Cố Trường Sinh thần bí vượt sức tưởng tượng của bọn họ.

Chỉ riêng cánh cửa thần bí kia đã nằm ngoài hiểu biết của bọn họ.

"Chẳng lẽ là một loại cổ pháp?" Sở Đế nhíu mày, trong lòng khó hiểu.

Thái Hư Hoàng lắc đầu, nói:

"Ta cảm giác càng giống như hạt giống hoặc thần vật nào đó."

Lúc Thái Hư Hoàng ở Thần Hỏa cảnh từng dung hợp một Thế Giới Chủng khiếm khuyết, nên hơi hiểu biết hơi thở từ cánh cửa kia.

Nhưng so với hơi thở cánh cửa của Cố Trường Sinh thì Thế Giới Chủng của hắn kém hơn một bậc.

Trong lúc hai người nói chuyện thì biển sét trong thiên địa đều biến mất, uy áp khủng bố tán đi.

Cảnh tượng vừa rồi như trong mưa, mọi người đều cảm giác hơi không chân thực.

Thân thể Cố Trường Sinh cũng hạ xuống khỏi bầu trời, rời đi tầm mắt của mọi người, hắn đột phá tiểu cảnh giới tiếp theo.

Nhưng trong Thiên Môn của hắn phát sinh biến dị kinh thiên khác.

Chương 513 - Ba nghìn Hỗn Độn Thần Ma hình thức ban đầu, Cố Trường Sinh sau này thôi diễn

Ầm ầm ầm!

Biển sét này vốn nên là Cố Trường Sinh độ, nó bỗng xuất hiện trong Hỗn Độn, hơi thở hủy diệt khủng bố đánh về phía ba nghìn Hỗn Độn sinh linh vừa sinh ra.

Từng đợt Hỗn Độn Chân Lôi nổ tung, giống như có thể đánh nổ phương thiên địa này.

Một đám sinh linh khổ sở chống đỡ dưới thiên kiếp, tan vỡ rồi tái tạo lại, vòng đi vòng lại, dần dần có hơi thở cường đại hiện ra.

Vừa sinh ra đã là Chuẩn Đế trung kỳ!

“Ta hiện giờ còn chưa thể cảm ngộ điều khiển lực lượng thiên kiếp đại đạo chân chính, nhưng có thể nhờ cậy lần này lôi kiếp khiến chúng nó biến hóa."

Cố Trường Sinh nhìn vào thế giới bên trong Thiên Môn, giữa hai chân mày cảm giác đau nhói như sắp nứt ra, nguyên thần cũng có dấu vết nứt rạn.

Nhưng rất nhanh dấu vết khép lại.

Đây là do cưỡng ép dẫn thiên kiếp vào trong.

Ý thức của Cố Trường Sinh hiện ra trong đó.

Một đám sinh linh khủng bố hoàn thành độ kiếp, hơi thở Hỗn Độn quanh quẩn, có thể chấp chưởng đại đạo chí cường trong phương thiên địa này, tất cả quỳ xuống kêu lên:

“Bái kiến ngô chủ!”

Lôi kiếp kết thúc.

Ba nghìn sinh linh xuất hiện, hơi thở mạnh mẽ, sừng sững trong Hỗn Độn.

Cố Trường Sinh động ý niệm:

"Khai!"

Giây sau, Hỗn Độn hóa phân, thanh khí nổi lên, trọc khí chìm xuống, thiên địa xuất hiện.

Tu vi của Cố Trường Sinh lại lần nữa đột phá, dẫn phát náo động lớn trong Chung Cực Chi thành.

Thực lực của hắn vốn đã mạnh đến mức khó tin.

Hiện tại lại đột phá một tiểu cảnh giới, khiến thiên kiêu Cấm Kỵ khác bị ám ảnh tâm lý.

Khoảng thời gian này, khắp nơi trong Chung Cực Chi thành đều bàn tán về lôi kiếp kỳ dị ngày ấy.

Rất nhiều người suy đoán là do Cố Trường Sinh tu Cổ Pháp đặc biệt, cực kỳ thần bí, đi thông một thế giới huyền diệu.

Nhiều người đồng ý với giả thiết này.

Tóm lại, Cố Trường Sinh ở trong mắt mọi người trở nên càng thần bí và cường đại, dù là Thái Hư Hoàng và Sở Đế cùng là tồn tại Cấm Kỵ cũng cực kỳ kiêng kỵ hắn.

Thời gian qua trong chớp mắt, đã là bảy ngày sau.

Biến hóa ở thế giới trong người rốt cuộc bình ổn xuống.

Hỗn Độn hóa phân, nổi lên là trời, chìm xuống là đất.

Cố Trường Sinh một ý niệm xẻ ra thiên địa.

Ba nghìn Hỗn Độn sinh linh có bóng dáng ba nghìn Hỗn Độn Thần Ma mà hắn tham chiếu từ kiếp trước, nhưng hoàn toàn không thể so sánh.

Ít nhất trong thế giới bên trong này bị giới hạn là một căn nguyên.

Nếu rời khỏi thế giới bên trong thì chỉ là Hỗn Độn sinh linh hơi mạnh, khí lực cường đại, bất tử bất diệt.

Nói đến thì, thế giới bên trong tương đương với ổ của ba nghìn Hỗn Độn sinh linh.

Một ý niệm của Cố Trường Sinh có thể khiến chúng nó hiển hóa mà ra, chinh chiến vì hắn.

Tương đương với có thêm ba nghìn Hỗn Độn sinh linh chiến phó.

Nếu thật sự muốn đạt đến tiêu chuẩn ba nghìn Hỗn Độn Thần Ma, với thực lực của Cố Trường Sinh e rằng phải tới trình độ Thần Thoại Đại La.

Ít nhất cần chờ sau khi thành tựu Tiên Đế.

Cố Trường Sinh bây giờ cách trình độ đó còn vô tận xa xôi, cùng lắm chỉ có hình thức ban đầu nho nhỏ.

Thế giới bên trong mới tách ra thiên địa, trừ ba nghìn Hỗn Độn sinh linh còn có thứ lúc trước Cố Trường Sinh bỏ vào trong.

Thất Thải Thần Tuyền, Tiên Linh Diệu Căn, Nguyên Từ Mẫu Khí Sơn, tiểu Côn Bằng...

Tiên Thiên Chi Khí dày đặc quấn quanh chúng nó, có hơi thở cường đại hoàn toàn khác biệt.

Bởi vì thế giới bên trong quay về Hỗn Độn, lây dính chút huyền diệu dẫn đến chúng nó sinh ra biến hóa.

“Sau khi thiên địa hóa phân, bước tiếp theo thông qua cán huyền tạo hóa để tạo lại thế giới bên trong.”

“Nhưng cần lĩnh ngộ quy tắc thiên địa khác mới được.”

“Thiên kiếp lần này cũng là mượn đến.”

Cố Trường Sinh nhẹ giọng nói, ngồi xếp bằng trong phủ đệ Xích Vương, trước mặt có rất nhiều ấn ký Thiên Đạo trôi nổi, mắt của hắn sâu thăm thẳm, có tiên quang lấp lóe, quan sát những ấn ký

Thiên Đạo này.

Lý do hắn có thể tạo lại thế giới bên trong hoàn toàn là dựa vào mấy ấn ký Thiên Đạo này.

Hiện giờ Cố Trường Sinh đại khái tìm hiểu rõ hơn huyền diệu trong đó.

Thiên Đạo hiển hóa, dựng dục chúng sinh, quy tắc lưu chuyển.

Đây thật ra là huyền diệu của Đại Đế cảnh.

Nếu tu sĩ không dựa vào ấn ký Thiên Đạo thì không thể nào điều khiển lĩnh ngộ loại lực lượng này.

Cho nên mới có những chủng tộc thiên phú dị bẩm dựa vào huyết mạch khủng bố của phụ mẫu, lớn lên liền có thể ngang ngửa Chân Tiên, thậm chí cao hơn nữa.

Đó là bởi vì trong huyết mạch của bọn họ vốn ẩn chứa huyền diệu của thiên.

Đối với Cố Trường Sinh, khi hắn đã lĩnh ngộ huyền diệu thì về sau đột phá Đại Đế cảnh dễ như chơi.

“Thiên Đạo Ấn của kỷ nguyên này còn chưa hiện ra, không thể sốt ruột.”

Cố Trường Sinh trả lại những ấn ký Thiên Đạo cầm trong tay cho nhóm người Xích Vương, hắn không cần dùng nữa.

Hiện tại quan trọng nhất là từng bước ổn cố, tăng tiến thực lực.

Chuẩn Đế trung kỳ!

Đến giai đoạn này chỉ còn thiếu cảm ngộ Thiên Đạo.

Tiếp theo, Cố Trường Sinh rời đi phủ đệ, hắn còn chưa đi dạo trong Chung Cực Chi thành, định ra ngoài nhìn xem.

Đám người Xích Vương, Cố Ngân Hà, Cố Thanh đi theo ở phía sau, hấp dẫn rất nhiều người chú ý.

“Thần Tử, trong thời gian gần đây, thiên kiêu trên bảng Đế đều hội tụ ở Chung Cực Chi thành, không biết là vì sao.” Cố Hạo Thiên nghi hoặc nói, đảm đương vai trò thám tử tìm hiểu tin tức.

"Khoảng thời gian này Thần Tử luôn bế quan tu luyện, hẳn là còn không biết những chuyện này. Nhưng rất nhiều người đều suy đoán, có lẽ là vì bảng Đế thí luyện.” Cố Ngân Hà nói, khuôn mặt anh tuấn, phong độ phiên phiên, lộ ra vẻ nho nhã, căn bản nhìn không ra hắn là tồn tại Cấm Kỵ.

Bảng Đế thí luyện.

Đã nghìn vạn kỷ nguyên chưa mở ra bảng Đế thí luyện.

Tuy không liên quan xếp hạng bảng Đế, nhưng cũng là một loại tượng trưng cho thực lực, tiến bộ, thăng hoa trong luyện tập.

“Nếu là bảng Đế thí luyện thì đúng là có khả năng này.”

Cố Trường Sinh gật đầu, tùy ý đi dạo trên phố. Địa hình của Chung Cực Chi thành không khác với các thành cổ trong ba nghìn Đạo Vực, chẳng qua sâu bên trong càng thêm bao la hùng vĩ cao lớn, nguy nga không thấy đỉnh, khí thế rộng rãi, lộ ra cổ xưa tang thương.

Bên đường có thể thấy rất nhiều quầy hàng nhỏ, nhưng thực lực của chủ cửa hàng rất cường đại, yếu nhất đều là Chuẩn Đế.

Thần huy tràn ngập, hà thụy đan vào, dâng lên tiên quang đủ màu.

Các món vật phẩm, thiên tài địa bảo, tiên đạo bi văn, kinh văn Đế đạo, nhìn liền biết bất phàm.

Còn có cấm khí Chuẩn Đế hoặc tài liệu cấp Đế tràn ngập ánh sáng, đủ màu đủ sắc, hơi thở cường đại, có thể đúc Đế Khí.

Chương 514 - Ba nghìn Hỗn Độn Thần Ma hình thức ban đầu, Cố Trường Sinh sau này thôi diễn (2)

Hoặc là thảo dược cấp Đế, Thần Hoàng Quả, thánh dược vô danh, năm tuổi vô cùng cổ xưa, mùi thuốc thơm ngát, hái từ khu vực hoang dã ở sâu trong Tinh Không.

Gần đó, Cố Trường Sinh còn nhìn thấy rất nhiều tu sĩ ngồi xếp bằng trên đá xanh hoặc trên đạo đài, thổ nạp tinh hoa thiên địa, từng luồng thất luyện đáng sợ phun ra từ miệng mũi của bọn họ, phát ra âm thanh như sấm nổ.

Cố Trường Sinh hơi tán thán:

“Chung Cực Chi thành xứng đáng là thánh thành của tu sĩ, quá nhiều tu sĩ, không có người nào dưới Chuẩn Đế.”

Phải biết rằng, gia tộc sinh sống trong Chung Cực Chi thành chắc chắn sẽ có trẻ con sinh ra, nhưng ở đây không thấy đứa con nít nào.

Điểm này có thể nói là khác với thành cổ khác.

Cố Thanh giải thích rằng:

“Thần Tử có điều không biết, quy củ của Chung Cực Chi thành là như vậy. Nếu có phu phụ sinh con thì sẽ mang theo hài đồng rời đi, đi Tinh Vực khác, nuôi nấng lớn lên, mãi đến khi có thể một mình sinh tồn dưới Tinh Không.”

“Chung Cực Chi thành không thể có tồn tại dưới Chuẩn Đế, quy củ đã có từ lúc tòa thành được xây dựng.”

Cố Trường Sinh sửng sốt, lần đầu tiên nghe về quy củ này, không chứa con nít?

"Nếu một ít lão nhân khí huyết suy bại, tu vi rớt khỏi Chuẩn Đế cũng sẽ chủ động rời khỏi thành này.” Cố Ngân Hà bổ sung thêm, biết khá nhiều về bí ẩn ở đây.

“Không ngờ có loại quy củ như vậy, là sợ hài đồng và lão nhân cản trở sao?" Cố Trường Sinh lộ ánh nhìn khác lạ.

Cố Ngân Hà lắc đầu, nói:

"Cũng không phải, hài đồng và lão nhân không đến nỗi vướng víu."

“Hình như lúc trước có nghe về quy củ như vậy, giống như Sơn Hải thành thì phải?” Cố Trường Sinh gật gù, nhớ tới bí ẩn mình đã gặp trong Cố gia.

Sơn Hải thành là Đệ Nhất thành của ba nghìn Đạo Vực, nguy nga như biển núi, nằm ở biên cảnh Dị Vực, chống đỡ ngoại địch, thủ hộ lãnh thổ.

Trong thành có quy củ như vậy, tu vi không đến tiêu chuẩn của Sơn Hải thành thì người già và con nít phải chủ động rời đi.

Không phải vì ghét bỏ bọn họ, cho rằng bọn họ cản trở, mà là bảo hộ bọn họ.

Một khi chiến tranh bùng nổ, hài đồng và lão nhân sẽ không sống nổi.

Quy củ của Chung Cực Chi thành xét cho cùng thì mang mục đích giống như Sơn Hải thành.

“Xem ra Chung Cực Chi thành thật sự giống như lúc trước phỏng đoán, là một tòa thành lũy chiến tranh di động.” Cố Trường Sinh nhẹ giọng nói, cảm giác Chung Cực Chi thành còn ẩn giấu nhiều bí mật mà bọn họ không biết.

Sau đó Cố Trường Sinh đi dạo trong thành trì, quan sát rồi thầm khen.

Khi đến một khu vực, đoàn người Cố Trường Sinh bị mấy vị lão binh thời kỳ Tiên Cổ ngăn lại.

Thiên qua màu đen hơi thở khủng bố vắt ngang ở trước mặt bọn họ, dường như có thể xé rách bầu trời, đâm xuyên vạn cổ.

"Nơi đây nghiêm cấm đặt chân."

Bọn họ nói, nét mặt ác nghiệt.

Khu vực này đi thông sâu trong Chung Cực Chi thành, thiên kiêu Cấm Kỵ nhóm Xích Vương chưa từng đi qua, mỗi lần đều bị chặn

lại.

Xích Vương đã khuyên giải, nhưng Cố Trường Sinh không chịu nghe theo, đi tới chỗ này, kết quả ngay cả hắn cũng bị ngăn lại.

“Phía sau có cái gì?” Cố Trường Sinh hỏi thăm.

Chung Cực Chi thành rộng lớn vô ngần, không thấy được biên giới, phương hướng này là nơi duy nhất đi thông sâu bên trong, nhưng có lão binh Tiên Cổ canh gác.

Mỗi người đều có thể câu động ý thức ở đây, thần uy mênh mông, vô cùng mạnh mẽ, ngay cả Thái Thượng Tiểu Đạo Quân cũng không có sức chống cự đã bị trấn áp, bắt nhốt vào địa lao lòng đất.

Cố Trường Sinh thầm tiếc nuối, nhưng không cứng rắn đòi xông vào.

Nhưng ngay lúc này, hư không bỗng mơ hồ, một bóng dáng bỗng nhiên xuất hiện, đúng là lão nhân áo trắng xuất hiện lúc họ vào thành, là di lão Tiên Cổ.

Lão quét qua nhóm người Cố Trường Sinh, cười mở miệng nói:

“Vốn đang định đi thông báo Cố công tử, nếu ngươi đã ở đây thì càng dễ làm.”

“Có chuyện gì?” Cố Trường Sinh hỏi.

"Về bảng Đế thí luyện, nhưng trước đó còn cần mang các ngươi đi một nơi.” Lão nhân áo trắng nói.

“Xích Vương, Cố Ngân Hà, các ngươi cũng đi theo lão phu.” Lão liếc qua Xích Vương và Cố Ngân Hà.

Còn về Cố Thanh, Cố Hạo Thiên, vì họ không xếp hàng trong bảng Đế nên không có tư cách tham dự.

Rất nhanh, lão nhân áo trắng gật đầu với mấy lão binh Tiên Cổ, dẫn ba người đi sâu vào Chung Cực Chi thành.

Phương hướng khác cũng có mấy di lão Tiên Cổ đi thông báo cho

mấy vị tồn tại Cấm Kỵ trên bảng Đế.

Hư không rung động, đó là ánh mắt của tồn tại Cấm Kỵ giao nhau trong hư không gây nên.

Thoáng chốc, nơi đây còn có khí cơ khủng bố hiện ra.

Thái Hư Hoàng, Sở Đế, Cửu Đầu Vương, Vẫn Tiên Ma, thậm chí là Chiếu Vô Thượng thần bí nhất cũng xuất hiện.

Thân hình của Cửu Đầu Vương cực kỳ cao lớn, hình dáng vô cùng dữ tợn, giống như do các khối vật thể gắn vào nhau, khó mà nói rõ, không thể diễn tả, khiến người nhìn một cái thì sẽ tâm sinh hoảng loạn và rất khó chịu.

Hắn có chín cái đầu, đầu rồng, đầu phượng, đầu Kỳ Lân, đầu Chu Tước, đầu Huyền Vũ... tất cả ghép lại với nhau, rất kỳ lạ.

Hơn nữa, Cửu Đầu Vương đi sau lưng Chiếu Vô Thượng, giống như người hầu, điểm này khiến mọi người đều giật mình.

Mạnh như Cửu Đầu Vương, chỉ riêng vẻ ngoài đủ kinh sợ tám phương, thần phù và Hỗn Độn Khí quanh quẩn, cường đại vô biên.

Nhưng hắn dường như thần phục Chiếu Vô Thượng?

Chiếu Vô Thượng, không ai thấy rõ hình dáng của người này, bị sương mù dày đặc bao phủ, chỉ có trong con mắt lấp lóe ánh sáng vàng rực rỡ, lúc thì biến thành hình kiếm, khi thì biến thành hình đao, hình tháp, hình đỉnh.

Chiếu Vô Thượng khoanh tay bước đi, nét mặt cực kỳ bình tĩnh mà thản nhiên, tràn ngập khí phách vô địch, cường đại đến nỗi dường như có thể nuốt hết vạn cổ dưới vòm trời.

Đột nhiên!

Xoẹt!

Tia sáng biến mất, ánh sáng bị cắn nuốt hầu như không còn!

Vẫn Tiên Ma đi đến, dáng người cao lớn, tóc xõa dài, tia nhìn như

điện, quanh người có một loại tràng vực hắc ám, có thể cắn nuốt mọi thứ ở xung quanh, bao gồm thần thông và quy tắc.

Vẫn Tiên Ma vừa tới nơi đã nhìn Cố Trường Sinh chằm chằm, sau đó không nói một lời, trong con ngươi lấp lóe lạnh băng.

Mấy vị di lão Tiên Cổ lắc đầu, đang định mở miệng khiến mấy người đừng xung đột với nhau.

Cố Trường Sinh lên tiếng, ánh mắt rất bình thản nhưng tràn ngập sát ý:

“Muốn chết sao?”

“Cố Trường Sinh, ta sẽ tự tay lấy đi căn nguyên của ngươi!” Vẫn Tiên Ma nhướng hai hàng chân mày, trong mắt sát khí tăng vọt, lạnh giọng nói.

Lão nhân áo trắng cười gượng nói:

"Các ngươi đều là hạt giống quý giá nhất bên Tiên Vực, tuyệt đối đừng tiêu hao nội bộ, chết một người sẽ làm vô số người đau lòng muốn chết.”

Nhưng thiên kiêu Cấm Kỵ ở đây không thèm nghe lão nói chuyện.

Chương 515 - Bảng Đế thí luyện, Cửu Đầu Vương, Chiếu Vô Thượng hiện thân (2)

Giọng của Cửu Đầu Vương lạnh như băng, con ngươi màu xanh theo dõi Xích Vương, nói:

"Không ngờ rằng ngay cả ngươi cam nguyện thần phục người khác, năm đó ta đã nhìn lầm ngươi."

“Có nhìn lầm hay không cũng chẳng quan trọng. Ở thế gian này, thực lực mới quan trọng nhất." Xích Vương nét mặt lạnh lùng lạ thường, tuy là quen biết cũ với Cửu Đầu Vương, nhưng nay đã theo chủ khác, tự nhiên không thể nào dễ nói chuyện.

Mãi đến tận lúc này, Xích Vương vẫn không thăm dò thấu sự cường đại của Cố Trường Sinh.

Tuy Chiếu Vô Thượng cũng sâu không lường được, chưa từng thua, là người duy nhất ở nơi này từng một kích giết thiên kiêu Cấm Kỵ.

Nhưng Xích Vương khó mà so sánh Chiếu Vô Thượng với Cố Trường Sinh.

Tồn tại Cấm Kỵ trong Chung Cực Chi thành không chỉ có vài người bọn họ.

Nhưng chỉ có Chiếu Vô Thượng là từng đánh chết tồn tại Cấm Kỵ, cường đại và đáng sợ.

Thái Hư Hoàng và Sở Đế nhìn nhau một cái, mắt lóe tia sáng, hai người quan hệ thân thiết, đạo tự thành một phương, cho nên hiện giờ cơ bản đã phân chia rõ trận doanh.

Xích Vương, Cố Ngân Hà thần phục Cố Trường Sinh.

Cửu Đầu Vương thần phục Chiếu Vô Thượng.

Tô Nghê Thường, Thái Thượng Tiểu Đạo Quân, Vẫn Tiên Ma tự thành một phương.

“Được rồi, nếu ý niệm tranh phong này của các ngươi có thể biến thành lòng giết địch mang đi chiến trường Dị Vực...” Ngay lúc này, một vị di lão Tiên Cổ lắc đầu nói, tay áo vung lên, mang theo mọi người đi vào sâu hơn.

Trên đường đi, Tô Nghê Thường và Thái Thượng Tiểu Đạo Quân bị nhốt vào địa lao cũng xuất hiện. Thái Thượng Tiểu Đạo Quân hơi thở hơi hỗn loạn, sắc mặt khó coi.

Khoảng thời gian này đối với Thái Thượng Tiểu Đạo Quân là giày vò và khuất nhục.

Ngược lại Tô Nghê Thường thì vẻ mặt rất bình tĩnh, nhẹ gật đầu với Cố Trường Sinh xem như chào hỏi.

Nàng phớt lờ những người còn lại.

“Đệ Nhất Pháp, ta khuyên ngươi hãy bỏ nó đi.”

Tô Nghê Thường đến gần Cố Trường Sinh, mở miệng nói, nàng không có ý khác, đơn thuần có lòng tốt.

Tô Nghê Thường vốn là công chúa của Thái Cổ Tiên Đình, hiểu rất rõ thứ đó.

Đặc biệt năm xưa Thái Cổ Tiên Đình bị hủy diệt có liên quan tới Đệ Nhất Pháp.

Thứ này vô cùng yêu tà, lộ ra kỳ dị và điềm xấu.

Người nào bước lên con đường này đều thành tro tàn.

Ngay lúc đấu với Cố Trường Sinh, Tô Nghê Thường liền cảm giác được trong thần thông và bảo thuật của hắn có dấu vết Đệ Nhất Pháp, không ngờ Cấm Kỵ chi pháp đã bị Thái Cổ Tiên Đình xóa sổ vậy mà vẫn tái hiện trên cõi đời.

Sắc mặt của mọi người đều rất kỳ dị.

“Đệ Nhất Pháp?”

Chiếu Vô Thượng cũng nhìn qua, nét mặt quái dị, tiên quang màu vàng lấp lánh trong con ngươi, như đang thôi diễn cái gì, sau đó cười khẽ.

Vẻ mặt Cố Trường Sinh bình tĩnh ồ lên, rồi cười hờ hững nói:

“Xin lắng tai nghe.”

Thấy bộ dạng không xem trọng của hắn, Tô Nghê Thường dựng đứng chân mày liễu:

“Bổn cung tốt bụng nói cho ngươi mà làm dáng vẻ đó là sao?”

Cố Trường Sinh nét mặt thản nhiên, nói:

"Không phải, Nghê Thường công chúa không chứng minh nguyên nhân cho Cố mỗ thì sao ta biết công chúa xuất phát từ mục đích

gì?”

Cố Trường Sinh cũng biết Tô Nghê Thường có ý tốt, nhưng nếu không nói như vậy thì nàng phỏng chừng sẽ không giải thích nguyên nhân.

Thân là nữ nhi của Tiên Đế, trong những người có mặt ở đây, không ai có thân phận cao hơn nàng, một loại bản năng bẩm sinh khiến nàng loáng thoáng không thèm để ai vào mắt.

Điều này rất bình thường.

Chuẩn Tiên Đế không thể so sánh với Tiên Đế.

Đó là tồn tại khủng bố mà đạo hạnh và pháp lực đều khó mà nói rõ, đưa mắt nhìn chư thiên vạn giới, Tiên Vực sinh ra vô số kỷ nguyên tới nay cũng chỉ được vài người.

Theo như Cố Trường Sinh biết, mạnh như phụ thân ruột của Cố Tứ Gia năm xưa rất có thể chỉ đến cảnh giới này.

Cấp bậc huyết mạch của Tô Nghê Thường đủ ngang hàng với Cố Tứ Gia, cũng là lão tổ Cố gia hiện nay.

Tuy không biết vì lý do gì khiến nàng phong ấn đến ngày nay, tranh phong với tất cả mọi người.

"Chẳng lẽ ngươi cho rằng bổn cung sẽ hại ngươi sao?" Tô Nghê Thường cau mày, thái độ hoài nghi của Cố Trường Sinh khiến trong lòng nàng cực kỳ khó chịu.

Nàng thân là công chúa Thái Cổ Tiên Đình ngày xưa, đưa mắt nhìn toàn bộ Tiên Vực, người nào có thể so sánh?

Nàng sao có thể dùng thủ đoạn thấp kém như vậy hại người?

"Cũng chưa chắc, dù sao lúc vào thành, Nghê Thường công chúa mang theo rất nhiều tùy tùng ra tay với ta.” Cố Trường Sinh ung dung nói, nét mặt tự nhiên, không lộ cảm xúc ra ngoài.

Nghe vậy, mấy vị di lão Tiên Cổ đang định khuyên giải cũng cơ mặt cứng ngắc.

“Việc này thì bổn cung đã giải thích rồi, ngày xưa Thái Thượng Tiểu Đạo Quân tính kế bổn cung, khiến bổn cung nợ hắn một nhân tình, nên nhờ bổn cung ra tay giúp hắn.”

"Nhưng lúc ấy nhận nhân tình hộ pháp của ngươi, ngoài ra cũng là bổn cung đuối lý, bổn cung sẽ bồi thường cho ngươi sau.”

Chuyện này vốn là bên mình đuối lý, Tô Nghê Thường không muốn nói nhiều, dời ánh mắt từ trên mặt Cố Trường Sinh sang chỗ khác.

Thái Thượng Tiểu Đạo Quân đi ở phía sau nghe vậy, trên mặt mơ hồ hiện ra khói đen, rất nhanh ẩn vào trong, ánh mắt lạnh băng.

Mấy vị di lão Tiên Cổ không chú ý đến sự biến đổi đó.

Ngược lại Chiếu Vô Thượng dường như có điều cảm ứng, nụ cười bên môi càng kỳ dị:

“Thú vị.”

Cố Trường Sinh cười cười đáp lại lời giải thích của Tô Nghê Thường.

Hắn không ngờ Tô Nghê Thường thật sự nghĩ như vậy, nàng ngây thơ hơn trong tưởng tượng của hắn.

Ngay lúc đó mấy vị di lão Tiên Cổ ra mặt, dù Cố Trường Sinh không hộ pháp thì cũng có bọn họ hộ pháp cho Tô Nghê Thường, không cho phép người khác quấy nhiễu.

“Đệ Nhất Pháp là hai vị Tiên Đế trong Thái Cổ Tiên Đình, bao gồm phụ hoàng của ta thôi diễn ra, ngay cả bọn họ đều bị cắn ngược mạnh đến mức không thể tưởng tượng, vội vàng chặt đứt liên hệ, nhưng khí vận Tiên Đình cũng vì vậy mà chịu liên lụy khủng bố, sau đó sụp đổ... "

"Về sau nhóm phụ hoàng xóa bỏ truyền thừa pháp này, vốn cho rằng đã biến mất trong dòng lũ năm tháng. Lúc ấy ta còn nhỏ, cảm thụ được loại khí cơ đó...”

Tô Nghê Thường truyền âm cho Cố Trường Sinh biết khúc bí ẩn này, muốn hắn thận trọng hơn.

Nhưng những lời này thì Cố Trường Sinh đã nghe các tộc lão trong tộc nói rồi, hắn không để bụng.

Cố Trường Sinh nhủ thầm:

“Xem ra Tô Nghê Thường không hiểu nhiều về Đệ Nhất Pháp, thậm chí ở vài khía cạnh còn không bằng ta.”

Mặt ngoài hắn không lộ vẻ gì.

Chương 516 - Chân tướng về Chung Cực Chi thành, Giới đê sắp nứt, bên ngoài Tiên Vực là mênh mông

Không lâu sau, hư không từng đợt mơ hồ, có ánh sáng rực rỡ tiêu tan, không gian vặn vẹo, sâu trong Chung Cực Chi thành hiện ra một đường hầm.

Mấy vị di lão Tiên Cổ đưa mọi người vào hư vô màu đen này.

Trước mắt có dao động như sóng cuộn biển gầm truyền đến, giống như thiên địa vặn vẹo, vũ trụ sụp đổ, sơn hà đứt gãy, thương hải tràn lan.

Cố Ngân Hà giật mình kêu lên:

"Đây là cái gì?"

"Ở đây, các ngươi sẽ phát hiện bí mật của phương thế giới này, hiện tại các ngươi có tư cách được biết.” Biểu cảm của lão nhân áo trắng trở nên thận trọng, rất nghiêm túc.

Xích Vương nheo mắt, cảm thụ áp lực khủng bố bàng bạc ở bốn phía, giống như Hỗn Độn sóng triều vỗ đá, vô tận thế giới nghiền nát mà đến.

“Tức là sắp đi chỗ đó?”

Chiếu Vô Thượng khẽ hỏi, hình như hiểu rõ chỗ này.

Cố Trường Sinh ngạc nhiên liếc qua Chiếu Vô Thượng, nghe y nói chuyện thì không phân rõ người này là nam hay nữ.

Chiếu Vô Thượng là người duy nhất ở đây khiến Cố Trường Sinh không đoán ra được.

Dù là Tô Nghê Thường thì Cố Trường Sinh vẫn có thể cảm giác sâu cạn của nàng.

Chỉ có Chiếu Vô Thượng là Cố Trường Sinh cảm giác như có một đoàn sương mù bao phủ, càng giống như y không ở trong thời không này.

Chiếu Vô Thượng chú ý ánh mắt của Cố Trường Sinh, cười khẽ hỏi:

"Trường Sinh đạo huynh, nhìn chằm chằm Chiếu mỗ làm gì?"

Cố Trường Sinh đáp:

"Tò mò."

Chiếu Vô Thượng cười cười, tia sáng kỳ lạ trong mắt càng đậm.

“Nín thở, nhắm mắt lại, đừng nhìn lung tung chỗ này.” Lão nhân áo trắng bỗng quát khẽ, âm thanh rất nghiêm túc.

Mấy vị di lão Tiên Cổ khác cũng ra tay, phất tay áo đánh ra dải sáng to lớn bao phủ mọi người, đi qua nơi hắc ám.

Bốn phía tối đen, như cô độc đi sâu trong vũ trụ, từng mảnh tinh hài chìm nổi, giống như khô cạn mà chết đi, không có sinh linh, chỉ có vô tận tuyệt vọng.

Không biết qua bao lâu, giống như trong khoảnh khắc, nhưng lại dường như đã qua nghìn năm, vạn năm.

Lão nhân áo trắng trầm trọng nói:

"Tới rồi."

"Đây là... "

Sở Đế là người mở mắt ra đầu tiên, lập tức khiếp sợ xoe tròn mắt, giật nảy mình.

Đám người Thái Hư Hoàng, Xích Vương, Cố Ngân Hà, Cửu Đầu Vương, Vẫn Tiên Ma cũng bị rung động mạnh, đây là đích đến mà di lão Tiên Cổ muốn dẫn bọn họ tới?"

"Rìa Giới đê, nơi đó là Giới Uyên?"

Trong giọng nói của Chiếu Vô Thượng chất chứa giật mình.

Mọi người con ngươi co rút, bị cảnh tượng trước mắt dọa sợ. Bọn họ như đứng bên rìa vũ trụ, nhìn đê đập trước mắt chặn con sông bao la hùng vĩ đen ngòm.

Con sông hùng dũng đen thui giống như thiên hà, lại như đổ từ miệng vực sâu xuống, dường như có thể nhấn chìm chư thiên vạn giới.

Tu sĩ ở trước đê đập này nhỏ bé còn không bằng một hạt bụi, may mà mọi người đều là tu sĩ, mới có thể thấy tận mắt cảnh tượng rung động này.

Lúc này, Hỗn Độn Chân Hỏa bỗng nhảy ra từ bả vai Cố Trường Sinh, tràn ngập phù văn đại đạo, chiếu sáng vô tận hắc ám ở phía trước.

Nhưng lúc này mọi người bị phía trước hấp dẫn chú ý, không để ý thấy Hỗn Độn Chân Hỏa trên vai Cố Trường Sinh khác lạ.

Mấy vị di lão Tiên Cổ bảo vệ bên cạnh đoàn người, tránh cho bọn họ xằng bậy.

Lão nhân áo trắng nói, âm thanh trầm trọng giống như bị vô tận núi lớn đè lên:

"Đây là bí mật mà các ngươi muốn biết."

Cố Trường Sinh cực kỳ giật mình hỏi:

"Là chân tướng về Chung Cực Chi thành?"

Biểu cảm của những người khác giống như Cố Trường Sinh, ngạc nhiên vì cảnh tượng thấy lần đầu tiên.

Đây là một nơi vô cùng đặc biệt.

Phương xa là vực sâu hắc ám, không thể tưởng tượng, bên kia xây dựng đê đập, chống cự lại tất cả vật chất màu đen xô tới.

Vực sâu quá lớn, dù là vũ trụ dường như cũng chỉ là hạt bụi nhỏ bé trong đó, bốn phía có mảng lớn vách vực, cao lớn vô biên.

Trên vách vực có hang động, khe nứt, mọc cành cây kỳ lạ, sông và biển màu đen treo lơ lửng, có hội tụ thành hồ nước hẹp dài.

Sông, hồ nước, hải dương đều dường như do một đám vũ trụ tổ thành, giống như một đám thế giới rũ xuống mà hình thành.

Mỗi một lần có vật chất từ miệng vực xô tới là sông, hồ nước, hải dương run rẩy.

Tất cả thế giới và vũ trụ đều sụp xuống, bị tiêu diệt, trở thành bột mịn.

Sinh linh ở trong đó muốn phản kháng cũng không thể.

Kẻ mạnh nhất thì vận dụng hết những gì mình có vọt ra, rồi ngơ ngẩn mà tuyệt vọng nhìn vật chất màu đen xô tới, giống như đống cát, rào rào trở thành hạt bụi.

Những hạt bụi này ở trong hắc ám từ từ tái tạo lại, hình thành vũ trụ và thế giới mới, sinh ra sinh mệnh mới.

Sau đó, chờ đợi bọn họ là lần tiếp theo vật chất màu đen gột rửa.

Lặp đi lặp lại, tựa như luân hồi.

Đối với sinh linh ở bên ngoài đê đập thì cảnh tượng như vậy diễn ra mỗi ngày, nhìn quen mắt.

Nhưng đối với sinh linh vốn sinh hoạt trong những vũ trụ và thế giới này thì bọn họ cần thời gian vô tận mới có thể biết được sự thật.

Đây là cảnh tượng khiến người tuyệt vọng.

Đầu bên kia đê đập là vùng đất hắc ám vô tận, sâu thẳm và bao la, một vùng đất chưa biết.

Nhưng hiện giờ, đê đập này có vết nứt dày đặc, cực kỳ đáng sợ, giống như sắp vỡ nát.

Mọi người có cảm giác hoảng loạn và tuyệt vọng.

Bị vật chất màu đen gột rửa, không có thế giới nào có thể may mắn thoát khỏi.

Đây là đang dự báo Tiên Vực thay đổi sao?

“Đây là Giới Uyên trong truyền thuyết.” Tô Nghê Thường mở miệng nói, nàng hiểu rõ nhiều thứ hơn mọi người.

Lúc này, trong bóng tối vang lên vài âm thanh, cùng với tiếng xiềng xích rào rào, giống như kéo lê xiềng xích bước đi, khiến người sởn gai ốc.

Đám hậu bối Xích Vương lưng nổi da gà, không rét mà run.

“Đám nhóc này là hy vọng cuối cùng?”

Một âm thanh truyền đến, lộ ra vô tận mệt mỏi, giống như khó thể tiếp tục chống đỡ.

Chương 517 - Chân tướng về Chung Cực Chi thành, Giới đê sắp nứt, bên ngoài Tiên Vực là mênh mông (2)

"Quá yếu, không chống nổi tới lúc đó.” Một âm thanh khác vang lên, mang theo thất vọng.

Mọi người đều khiếp sợ, không ngờ chỗ này có người khác.

Nhưng lời này là sao?

Hy vọng cuối cùng?

Cố Trường Sinh mắt lóe tia sáng, có ánh sáng tiên đạo rực rỡ bắn ra, nhưng khó thể chiếu sáng mảnh hắc ám này.

Lúc trước thân thể của hắn lột xác cắn nuốt hạt năng lượng ánh sáng màu đen có hơi thở cùng nguồn với chỗ này.

Trong lòng Cố Trường Sinh sinh ra cảm giác kỳ lạ.

“Mảnh hắc ám này toàn là vật chất bất tử dày đặc đến mức không dám tưởng tượng?”

“Bọn họ ngày xưa đều là tội nhân, phụ trách trấn thủ nơi đây, các ngươi mặc kệ họ.” Lão nhân áo trắng nói: "Hôm nay cho các ngươi xem những thứ này là muốn cho các ngươi biết, thời gian Tiên Vực tồn tại không còn bao lâu.”

"Cái gì! ?"

Bao gồm Sở Đế và Thái Hư Hoàng, mọi người giật mình, tin tức này chẳng khác nào tiếng sét giữa trời xanh đối với bọn họ.

Tiên Vực sinh ra vô số kỷ nguyên, thời gian nó trải qua không thể tính hết.

Nhưng hôm nay bọn họ được bảo rằng nó không tồn tại bao lâu nữa?

Vậy là sao?

Tiên Vực sắp bị hủy diệt?

“Đây là Giới đê, do tồn tại chí cường của Tiên Vực cùng nhau đúc ra, chuyên môn ngăn trở mảnh Giới Uyên này.” Chiếu Vô Thượng mở miệng, âm thanh rất bình tĩnh, y biết nhiều hơn mọi người.

Lão nhân áo trắng gật đầu, hơi bất ngờ nhìn Chiếu Vô Thượng, có chút kinh ngạc người này thế nhưng biết nhiều như vậy.

Chiếu Vô Thượng nói tiếp:

“Giới Uyên được gọi là nơi vạn giới Quy Khư, chôn diệt vô số thế giới, không biết lai lịch của nó, mỗi ngày đều mở rộng ra, có lẽ Giới Uyên đến từ bên ngoài Thương Mang.”

“Cũng có lẽ không phải.”

Cố Trường Sinh yên lặng nghe, trong lòng càng cảm giác hơi thở của Giới Uyên cùng nguồn với vật chất bất tử.

Cố Trường Sinh nghi hoặc thầm nghĩ:

“Không lẽ ngọn nguồn của vật chất bất tử đến từ nơi này? Nếu vậy thì khu vực không người Dị Vực, Cửu U Táng Thổ thì sao?”

Một vị di lão Tiên Cổ khác nói, mang theo bất đắc dĩ:

“Bên ngoài Tiên Vực là Thương Mang.”

“Vật chất bất tử khiến tất cả tu sĩ Tiên Vực vô cùng kiêng kỵ thật ra là hơi thở bên trong Thương Mang bị pha loãng gấp vô số lần.”

"Phải biết rằng, dù là Tiên Vương cũng khó mà đi trong Thương Mang.”

Vực sâu màu đen không có tận cùng, tràn ngập vật chất màu đen, dày đặc đến mức không thể nhìn thấu.

Trên vách đá có lỗ thủng chảy ra sông đen, hội tụ thành biển.

Thế giới khô cạn treo trên những chất màu đen này, khoảnh khắc bị gột rửa thì trở thành bột phấn.

Lão nhân áo trắng nói:

“Những thứ này là từ bên ngoài Thương Mang rơi ra, thế giới nào lây dính sẽ bị ăn mòn trong chớp mắt, không có sinh linh có thể trốn thoát... "

Sở Đế và Thái Hư Hoàng vẻ mặt rung động, sau đó rơi vào trầm mặc.

“Vật chất bất tử trong khu không người Dị Vực thật ra chỉ là vật

chất hắc ám bị pha loãng gấp vô số lần?”

Bọn họ rất khiếp sợ, lần đầu tiên biết loại chuyện này, trong lòng hơi khó mà tiếp thụ.

Tức là Dị Vực cùng ba nghìn Đạo Vực chinh chiến chém giết vô số kỷ nguyên thật ra chỉ là bị vật chất hắc ám lây dính.

Ngọn nguồn càng khủng bố hơn kỳ thực ở sâu trong vũ trụ?

Khu vực không người Dị Vực so sánh với ngọn nguồn này thì chẳng đáng gì?

Nếu như không có đê đập này ngăn trở thì phải chăng Tiên Vực sớm muộn gì sẽ bị vực sâu màu đen khủng bố này nuốt chửng?

Trong lòng bọn họ thoáng chốc dâng lên mù mịt.

Cố Trường Sinh nhớ lại lời Cố Tứ Gia từng nói với mình.

Phụ thân của Cố Tứ Gia rời khỏi Tiên Vực.

Sau đó đi đâu?

Bên ngoài Thương Mang sao?

Lão nhân áo trắng nói:

“Tuy bây giờ nói những việc này với các ngươi thì hơi sớm, nhưng vẫn nên nói. Thiên kiêu tranh phong rất bình thường, kỷ nguyên nào cũng không thể tránh khỏi, nhưng các ngươi cần ưu tiên đoàn kết đối ngoại.”

“Thế giới bên ngoài Thương Mang vô cùng khủng bố, ngay cả Tiên Đế cũng truyền đến tin dữ, chỉ có thể xây dựng đê đập, ngăn cách ra một thời đại tương đối an ninh hòa bình cho chúng ta.

“Nhưng hiện tại Giới đê không còn ngăn được bao lâu.” Một vị di lão Tiên Cổ khác thở dài, trong ánh mắt tràn đầy lo lắng.

Giới Uyên bỗng run rẩy, lại là một đợt vật chất màu đen gột rửa mà đến, mảng lớn thế giới sụp đổ, trở thành hư vô, không thể

chống cự được.

Cảnh này làm mọi người rung động mạnh, thật lâu nói không ra lời.

Đây là sự tuyệt vọng khủng khiếp, dù là Tiên Vương khi gặp phải vật chất màu đen cũng nhỏ bé như hạt bụi.

Cố Ngân Hà bỗng mở miệng hỏi thăm, nét mặt nghiêm túc:

"Xin hỏi tiền bối, là ai phát hiện ra lỗ thủng vực sâu này?"

Lão nhân áo trắng nghe hỏi thì chợt cười bảo:

"Nói đến thì có liên quan Cố gia các ngươi."

Mọi người đều khiếp sợ, không ngờ rằng nơi đây thế nhưng liên quan đến Cố gia, nhưng Cố gia là gia tộc xa xưa nhất Tiên Vực, biết bí mật ở đây cũng không kỳ lạ.

"Liên quan Cố gia chúng ta?"

Cố Trường Sinh cũng sửng sốt, nhưng rất nhanh, trong đầu của hắn nhớ lại lời Hôi Lão và Cố Tứ Gia nói.

Không lẽ đúng là vị kia?

"Điển tịch cổ xưa ghi chép, ban đầu khi Giới Uyên xuất hiện thì có sinh linh đến, cùng với cơn lốc diệt thế hủy diệt hết thảy, tất cả thế giới đều trở thành bột mịn, dù là tồn tại vô thượng như Tiên Đế cũng khó mà ngăn trở... "

"Về sau có vị kia của Cố gia mang theo con cái của mình một đường giết ra, ngăn trở hạo kiếp này cho Tiên Vực."

"Có thể nói đây là lần sống còn khủng khiếp nhất từ lúc Tiên Vực sinh ra tới nay, nhưng kỷ nguyên quá lâu xa, không còn vài người biết đến chuyện này."

"Năm xưa một vị Tiên Đế của Tiên Đình đi các vực tìm hữu luận đạo mới biết chuyện này, về sau ghi vào Tiên Đình Bí Các, lão hủ năm đó trùng hợp phụ trách trấn thủ Bí Các."

Một vị di lão Tiên Cổ nói.

Bí văn này khiến mọi người ở đây giật nảy mình, Cố Ngân Hà cũng xoe tròn mắt, không ngờ tổ tiên Cố gia có chiến tích huy hoàng như vậy.

Cố Trường Sinh tiếp xúc với Hôi Lão, Cố Tứ Gia khá nhiều nên dễ tiếp thụ việc này hơn.

Vừa rồi hắn đã suy đoán điều tương tự.

Chương 518 - Vị kia của Cố gia, duy nhất được ghi chép cao hơn cả Tiên Đế, đám người rung động (1)

Khi Hôi Lão nhắc đến vị chủ nhân kia của mình thì trong mắt tràn ngập tôn kính.

Có thể thấy vị tổ tiên Cố gia kia đạo hạnh quả thực đến tình trạng khó tin, trình độ không dám phỏng đoán

"Chẳng lẽ thật sự là Tiên Đế trở lên?"

Cố Trường Sinh không dám chắc, nhưng trong lòng tràn ngập cảm thán và kính ngưỡng.

Hôi Lão và Cố Tứ Gia không nói tỉ mỉ tu vi của vị kia, nên Cố Trường Sinh chỉ có thể tự mình phỏng đoán.

Những người khác thì đầu óc còn ù đặc, biểu cảm tràn đầy khó tin nhìn Cố Trường Sinh và Cố Ngân Hà.

“Trường Sinh Cố gia mạnh đến vậy sao?” Nhóm Xích Vương, Sở Đế, Thái Hư Hoàng giật mình không thôi, trong lòng rung động.

Bọn họ cũng đến từ thế lực Bất Hủ, trong tộc từng có Tiên Vương trấn giữ, nhưng không ngờ mấy vị di lão Tiên Cổ cũng tỏ ra sùng kính Cố gia như thế.

Đặc biệt là Tiên Nhân Cố gia ngăn trở một trường hạo kiếp cho Tiên Vực?

Chuyện này đánh sâu vào quá lớn đối với bọn họ.

Tô Nghê Thường giật mình xoe tròn mắt.

“Cố gia mạnh đến vậy sao? Nhưng tại sao phụ thân chưa từng nói với ta?” Nàng rất nghi hoặc.

Nhưng rất nhanh, nàng hiểu ra.

Đến cấp bậc Tiên Đế, ở trong lòng nhắc tồn tại nào đó cũng sẽ có dị tượng chư thiên hiện ra, dẫn đến đối phương cảm ứng.

Cho nên dù là phụ thân của nàng cũng không thể nhắc tới.

Chỉ có đám người lão nhân áo trắng tu vi thua xa Tiên Đế mới có thể nói ra bí ẩn như vậy.

Sương mù dày đặc bao phủ toàn thân Chiếu Vô Thượng, trong con ngươi vàng rực lấp lóe nhiều ánh sáng.

Phản ứng của người này bình tĩnh hơn những người khác, giống như đã biết trước.

"Nói đến thì, vị kia là tồn tại duy nhất trong Tiên Vực được ghi chép, tự đột phá Tiên Đế trở lên, đê đập này cũng là vị kia để lại lời nói, khiến tu sĩ đời sau xây dựng. Nhưng phỏng chừng Cố công tử biết rõ tung tích của vị kia chứ?” Lão nhân áo trắng cười nói, nhìn về hướng Cố Trường Sinh.

Lão nhân áo trắng không biết lời này có tính là chạm đến bí mật của Cố gia hay không, nhưng vẫn nên hỏi thăm Cố Trường Sinh trước.

Cố Trường Sinh cười nói, thấy cũng không rõ ràng hướng đi thật sự của vị tổ tiên Cố gia kia.

Nhưng khả năng rất lớn đã rời khỏi Tiên Vực, đi Thương Mang.

Tất cả mọi người thấy thế, nét mặt khác nhau, sau đó trong lòng

ngầm hiểu, vô cùng thán phục.

Hèn gì Cố gia cường đại như vậy, bởi vì tiền bối Cố gia vốn mạnh đến khó tin.

Lúc này, trong lòng Cố Trường Sinh có thắc mắc khác.

Tại sao Hôi Lão, Cố Tứ Gia không nói về việc xây dựng Giới đê cho hắn nghe?

Hơn nữa, rõ ràng Sơn Hải thành xây phía sau Chung Cực Chi thành, nhưng nó chuyển sang thành lũy chống đỡ Dị Vực.

Trong ba nghìn Đạo Vực chỉ có số ít mới biết bí mật thủ hộ Chung Cực Chi thành.

Về những chuyện này, Cố Trường Sinh cảm thấy cần tìm thời gian hỏi nhóm Hôi Lão giải đáp thắc mắc.

Cố Trường Sinh nhủ thầm:

“Ta sớm muộn gì sẽ đi ra ngoài Thương Mang xem.”

Một vị di lão Tiên Cổ nét mặt bỗng nhiên thận trọng nói:

“Tiên Vực hiện giờ Đế không hiện, Tiên Vương vô lực. Nếu trong kỷ nguyên không có Tiên Đế mới sinh ra, vậy thì một khi Giới đê vỡ tan, không ai có thể ngăn trở."

Vẻ mặt Sở Đế nghiêm nghị nói thẳng:

“Tồn vong của Tiên Vực liên quan chặt chẽ đến từng tu sĩ, ổ lật úp thì không còn trứng nguyên. Tiền bối cần chúng ta làm cái gì, xin mở miệng."

Tính tình của Sở Đế luôn là như vậy, tuy ở vài khía cạnh hơi điên cuồng, nhưng phân rõ nặng nhẹ trong việc lớn.

Lão nhân áo trắng cười phá lên:

"Không cần các ngươi làm cái gì, đơn giản là muốn nói những việc này cho các ngươi, để các ngươi chăm chỉ tu luyện hơn thôi.”

“Chốc nữa sẽ mang các ngươi đi nơi tạo hóa, tăng nguyên thần và tu vi đến viên mãn, cuối cùng mang các ngươi đến một chỗ.”

"Ở nơi đó mới là liên quan bảng Đế thí luyện cuối cùng.”

Tăng tu vi và nguyên thần lên đến viên mãn?

Nhưng nơi đây trừ Vẫn Tiên Ma và Cố Trường Sinh ra, những người khác đều là cảnh giới tu vi Chuẩn Đế đỉnh.

Tức là, Tạo Hóa Địa này kỳ thực là chuẩn bị cho Cố Trường Sinh và Vẫn Tiên Ma.

Những người khác có thể tăng lên bao nhiêu hoàn toàn dựa vào cá nhân.

Những người có mặt không ai ngốc, hoàn toàn hiểu được hàm nghĩa trong lời nói đó.

Nhưng ngẫm lại bí ẩn mà vị di lão Tiên Cổ kia vừa nói, mọi người không phản đối.

Sự cường đại của Cố Trường Sinh không chỉ nằm ở bản thân, còn đến từ thế lực phía sau hắn.

Thiên phú của Cố Trường Sinh tự nhiên không cần nói nhiều, vang dội xưa và nay, người nào có thể so sánh?

"Lần này bảng Đế thí luyện rất có thể sẽ quyết định dồn hết lực lượng Tiên Vực bồi dưỡng một người.” Thái Hư Hoàng nhẹ giọng truyền âm với Sở Đế.

Hắn rất thông minh, theo lời nói của mấy vị di lão Tiên Cổ đã suy đoán đến kết quả.

Nếu không thì tại sao báo cho bọn họ biết những bí ẩn này trước?

Đương nhiên, việc này cũng là cho bọn họ một hoàn cảnh công bằng.

Sở Đế gật đầu, cường đại điên cuồng như hắn, lúc này cũng cảm thụ được áp lực.

"Thật sự không được thì, đến lúc đó chúng ta đi giới khác, một giới không chứa hai thiên kiêu, nếu không thì Đế lộ sẽ bị hắn áp chế." Hắn trầm giọng nói.

“Tạo Hóa Địa...” Tô Nghê Thường ánh mắt phức tạp, Tạo Hóa Địa của Chung Cực Chi thành, nàng tự nhiên biết là nơi nào.

Đó là Tạo Hóa Đạo Nguyên tích lũy từ vô số kỷ nguyên, huyền diệu vô tận, là năng lượng thiên địa tinh túy nhất, vạn cổ hiếm thấy.

Tìm khắp Tiên Vực cũng chỉ mình Chung Cực Chi thành mới có.

Ngay cả nàng đều chỉ là từng nghe nói mà thôi.

"Nếu hắn đột phá đến Chuẩn Đế đỉnh...” Xích Vương nhìn thoáng qua Cố Trường Sinh, tuy thần phục Cố Trường Sinh rồi, nhưng hắn vẫn không xưng hô bằng từ chủ nhân.

Giờ phút này, Xích Vương có cảm giác mong đợi đến mức tim đập chân run.

Nếu Cố Trường Sinh đột phá đến Chuẩn Đế đỉnh thì thực lực của hắn sẽ khủng bố đến cỡ nào?

Trong những người có mặt, còn ai có thể đấu lại hắn?

Chương 519 - Tạo Hóa Địa, Tạo Hóa Đạo Nguyên, ai mới là Thôn Tiên Phệ Ma Thể? (2)

Dù là Chiếu Vô Thượng thì phỏng chừng chỉ miễn cưỡng ngang ngửa.

Lời của mấy vị di lão Tiên Cổ khiến ánh mắt của Cố Trường Sinh lóe tia sáng khác lạ, hơi mong đợi.

Hắn còn đang suy nghĩ tu vi của mình cách Chuẩn Đế đỉnh còn một khoảng cách, muốn đột phá thì không biết chờ đến bao giờ.

Hiện giờ có một mảnh Tạo Hóa Địa, giúp hắn rút ngắn thời gian hơn.

Rất nhanh, mấy vị di lão Tiên Cổ vung tay áo, hà quang tràn ngập, theo đường cũ mang mọi người trở về, cảm giác khủng bố bàng bạc dày nặng như thế giới nghiền ép ập đến mới biến mất.

Không bao lâu.

Mấy vị di lão Tiên Cổ mang tất cả mọi người đi tới một mảnh sơn mạch nguyên thủy, hà thụy mờ mịt, tiên vụ lượn lờ, các loại tiên ba và thánh dược điểm xuyết, vô cùng thần thánh và tường hòa.

Đương nhiên, nơi này có hơi thở cường đại canh gác, mặc kệ là ngoài sáng hay trong bóng tối đều tràn ngập uy áp khủng bố, giống như một ý niệm long trời lở đất, phòng ngừa người khác bước vào.

Cửu Đầu Vương giọng trầm thấp hỏi:

“Đây là Tạo Hóa Địa sao?”

Một vị di lão Tiên Cổ gật đầu, nói:

“Đúng rồi.”

Tạo Hóa Đạo Nguyên, nơi này được thiên địa tạo ra, đại biểu cho thiên địa tán thành, là thứ tinh túy nhất.

"Ở nơi đó." Cố Ngân Hà nói.

Cố Trường Sinh gật đầu nhìn qua.

Những người khác cũng rùng mình, ánh mắt mang theo kinh dị.

Gần đó có một cái ao bốc khói mù mịt, một đám phù văn đại đạo hiện ra, chiếu sáng trên không trung.

Trong đó có từng luồng hơi thở căn nguyên tràn ngập, vô cùng tự nhiên, giống như thuộc về mảnh thiên địa này.

Trong cái ao tỏa sương khói có quang nguyên hiện ra.

Đó là Tạo Hóa Đạo Nguyên, giống như do vô số phù văn tổ thành, vô cùng huyền diệu, ngân hà xán lạn, quy tắc trật tự đan vào.

"Đây là thiên địa tặng lại tinh khiết nhất, vô số kỷ nguyên tích lũy chỉ được một cái ao như vậy." lão nhân áo trắng nói, cực kỳ hâm mộ Tạo Hóa Đạo Nguyên trong ao.

Đáng tiếc, nó không thuộc về bọn họ.

Bọn họ cũng không có tư cách luyện hóa sử dụng.

"Tĩnh tâm ngồi xếp bằng bên cạnh ao, Tạo Hóa Đạo Nguyên sẽ tu bổ Đạo cơ và tu vi của các ngươi, khiến các ngươi đạt đến tình trạng thuần khiết nhất." Một vị di lão Tiên Cổ khác nói.

Mọi người gật đầu, cũng không khách khí, trực tiếp đi tới cái ao bốc sương mù,

Một đám phù văn đại đạo lấp lóe, ánh chiếu các loại quy tắc, vô cùng thần bí.

Đám người Sở Đế, Thái Hư Hoàng, Cố Ngân Hà, Xích Vương, Cửu Đầu Vương tìm một góc ven ao, ngồi xếp bằng, trên người dâng lên ánh sáng đủ màu.

Trong thiên địa có đạo âm hiện ra, hà quang tràn ngập. Từng khối Tạo Hóa Đạo Nguyên hiện ra, rơi xuống chỗ bọn họ, tản ra trên đỉnh đầu, mờ mịt hình thành phù văn xán lạn.

Không lâu sau, Thái Hư Hoàng lắc đầu, hơi tiếc nuối nói:

"Đáng tiếc, loại thần vật này không có nhiều tác dụng đối với ta hiện giờ."

Tu vi nguyên thần của Thái Hư Hoàng đã đến tình trạng Chuẩn Đế đỉnh không tỳ vết nhất.

"Cũng vô dụng với ta." Sở Đế mở mắt ra, lắc đầu.

Thân là tồn tại Cấm Kỵ, sức chiến đấu của bọn họ đã sớm vượt qua Đại Đế bình thường, căn cơ trong Chuẩn Đế cảnh vượt qua tưởng tượng.

Rất nhanh, đám người Cố Ngân Hà, Cửu Đầu Vương, Tô Nghê Thường cũng đứng lên, nét mặt bất đắc dĩ.

Chiếu Vô Thượng từ đầu đến cuối đứng ven ao, không nhúc nhích, dường như biết trước Tạo Hóa Đạo Nguyên vô dụng với bọn họ.

“Xem ra trận tạo hóa này chuyên môn cho hai người đó tăng lên.” Sở Đế cười gượng nói, nhìn về hướng Cố Trường Sinh và Vẫn Tiên Ma nhắm mắt ngồi xếp bằng.

Làm bọn họ bất ngờ là Thái Thượng Tiểu Đạo Quân còn đang ngồi xếp bằng, toàn thân đều bị đạo vận bao phủ, lúc này trông như rực sáng lên.

Một đám phù văn thần bí đang dung hợp vào thân thể của Thái Thượng Tiểu Đạo Quân, thậm chí trên đỉnh đầu có dị tượng hiện ra, ba đóa Thanh Khí hóa thành Tam Hoa.

“Thì ra hắn còn giấu sức.” Xích Vương con ngươi co rút.

Nhưng ngay lúc này, ven ao bỗng nhiên sôi trào, thanh thế to lớn.

Mọi người đều giật nảy mình, bên cạnh Vẫn Tiên Ma hiện ra một đám vòng xoáy đen thui, vô ngần mà thâm thúy, khiến người kinh hãi, các vòng xoáy điên cuồng cắn nuốt Tạo Hóa Đạo Nguyên trong ao.

Khí thế của Vẫn Tiên Ma đang dâng lên.

Đây là cảnh tượng đáng sợ.

Tất cả phù văn đều sôi trào, giống như thành ký hiệu vĩnh hằng.

Vẫn Tiên Ma giống như hóa thành lỗ đen, có thể cắn nuốt hết thảy, không thứ gì có thể ngăn trở.

Thái Thượng Tiểu Đạo Quân đang luyện hóa tất cả thứ này bỗng nhiên mở to mắt, trong mắt có một chút hờn giận, không ngờ bị Vẫn Tiên Ma đánh gãy.

"Đáng giận!"

Cảnh này khiến mấy vị di lão Tiên Cổ đứng gần đó cười gượng.

“Công nhận, Thôn Tiên Phệ Ma Thể thật là bá đạo và cứng rắn, chỉ riêng dị tượng cắn nuốt đã không ai phá được, bẩm sinh ở thế bất bại.”

"Không có thần thông và thuật pháp nào có tác dụng với hắn, ngay cả quy tắc trật tự cũng là như vậy, trừ phi lấy thực lực vượt xa hắn nghiền nát thì may ra, nếu không thì chẳng có ai đấu lại hắn.”

Mấy người thảo luận, khen nức nở Thôn Tiên Phệ Ma Thể thần bí.

Nhưng ngay lúc này, hư không bỗng nhiên run lên, có hơi thở Hỗn Độn lan tràn.

Đây là lực lượng khủng bố vô cùng dày nặng, khó mà nói rõ, rung động tất cả mọi người, thoáng chốc khiến cái ao vỡ ra.

Cố Trường Sinh ngồi xếp bằng không nhúc nhích, giống như vực sâu biển lớn, mỗi một tế bào đều tự sống lại, không chỉ thổ nạp ra Hỗn Độn Khí, còn tràn ngập một loại vật chất màu đen thần bí, từng dải trôi nổi bên trên Hỗn Độn Khí.

Giây phút này, hắn giống như thân hóa thiên địa, có thể thôn nạp hết thảy, thanh thế kinh thiên cuốn sạch tám phương, khiến ao nước sôi sùng sục.

Tạo Hóa Đạo Nguyên trôi nổi, như hà quang mông lung, tựa phù văn đại đạo rực rỡ chạy trốn trong ao nước, lại bị từng tế bào của Cố Trường Sinh hút về.

Tốc độ khủng bố này thậm chí khiến mọi người sản sinh một loại ảo giác.

“Rốt cuộc ai mới là Thôn Tiên Phệ Ma Thể?" Các vị di lão Tiên Cổ rung động.

Chương 520 - Trật Tự Thần Liên hóa Chân Lôi, đỉnh chiến quyết trảm chi, lại đột phá

Ầm ầm ầm!

Tốc độ cắn nuốt Tạo Hóa Đạo Nguyên của Cố Trường Sinh quá nhanh, thậm chí xuất hiện thanh thế khủng bố như sấm nổ.

Hắn không nhúc nhích, toàn thân xán lạn, Hỗn Độn Khí khuếch tán như sương mù dày đặc, bao kín Cố Trường Sinh lại.

Tạo Hóa Địa đang rạn nứt, hiện ra nhiều dấu vết.

Tất cả quầng sáng ở bên trong đầu bùng nổ, từng khối quang nguyên, từng mảnh phù văn đại đạo giống như có linh tính, mơ hồ lộ ra cảm xúc kinh hoàng, muốn rời xa Cố Trường Sinh.

Nhưng vô dụng.

Trong thức hải của Cố Trường Sinh, nguyên thần tí hon trạng thái lưu ly nhiều màu đi ra, ánh mắt hờ hững, há miệng ra, truyền đến lực hút đáng sợ như lỗ đen.

Tạo Hóa Đạo Nguyên vô cùng tận điên cuồng ùa về phía Cố Trường Sinh, dùng để rèn tạo thân mình, rèn luyện nguyên thần, tăng lên tu vi cảnh giới.

Cảnh này khiến mọi người giật nảy mình.

"Cửu Thải Lưu Ly Bất Hủ Thần, Hỗn Nguyên Kiếp Diệt Tạo Hóa Thân..." Chiếu Vô Thượng nhẹ giọng nói, trong ánh mắt giống như ẩn chứa đủ loại cảm xúc.

Sở Đế và Thái Hư Hoàng nét mặt nghiêm túc.

"Tên này thật sự rất mạnh... "

Tô Nghê Thường nhíu chặt chân mày.

Oong!

Trong ao, giiống như trở lại thuở khai thiên tích địa, có nhiều cảnh tượng kỳ dị hiện ra, Hỗn Độn sinh Thanh Liên, Tiên Đế tuần tra cửu thiên, Dương Đạo Kiếm Đồ, Hồng Mông Trấn Linh Hải....

Âm thanh đại đạo xuất hiện, sau đó từng luồng tiên khí lan tỏa, diễn biến Đại Đạo Chi Hoa, vô cùng huyền diệu.

Cảnh này khiến mọi người đều rung động, trợn to mắt, hút ngụm khí lạnh.

Nhóm Sở Đế, Cửu Đầu Vương, Thái Hư Hoàng hoàn toàn ngây người.

"Làm sao có thể! Ta dựa vào huyết mạch của phụ thân cũng chỉ mới tu ra bảy tiên khí, sao hắn có thể... !" Tô Nghê Thường trợn to mắt, đầu óc ù đặc.

“Điều này không thể nào!”

“Không ngờ có chín tiên khí...”

Mấy vị di lão Tiên Cổ không giữ bình tĩnh được nữa, đột nhiên hút ngụm khí lạnh.

Ánh mắt họ nhìn Cố Trường Sinh giống như đang xem trân bảo tuyệt thế, tia nhìn cực kỳ cháy bỏng.

Dù là Tô Nghê Thường, vào phút này nàng không quan trọng bằng Cố Trường Sinh.

Chín luồng tiên khí!

Đây là khái niệm gì?

Thậm chí có thể nói là vượt qua tư chất vượt qua Tiên Đế!

Đương nhiên, cũng không phải nhất định có thể tu luyện đến cấp độ Tiên Đế.

Bởi vì trong quá trình sẽ gặp một đại kiếp nạn sinh tử khủng bố đến khó giải quyết.

Nhưng điều này đã chứng minh Cố Trường Sinh có tiềm lực, khiến bọn họ rung động tâm kinh, không kiềm được kích động.

Nếu không phải suy xét về tính công bình thì các di lão Tiên Cổ

muốn quyết định kết quả bảng Đế thí luyện ngay bây giờ.

Giây phút này, trong lỗ chân lông của Cố Trường Sinh thậm chí dâng lên quầng sáng chín màu, cuốn lấy từng lũ tiên khí, tỏ ra vô cùng thánh khiết mà thần dị.

Oong!

Thoáng chốc, Tạo Hóa Đạo Nguyên trong Tạo Hóa Địa cơ hồ bị Cố Trường Sinh và Vẫn Tiên Ma tranh giành.

Thái Thượng Tiểu Đạo Quân bị kẹp ở giữa, vẻ mặt khó coi, bị quấy rầy làm hắn không thể hấp thu luyện hóa.

Ba đóa Thanh Hoa nở rộ trên đầu Thái Thượng Tiểu Đạo Quân, chiếu xuống từng luồng đạo quang, nhưng chỉ mơ hồ bao phủ hắn, muốn cho nó giúp hắn tranh đoạt Tạo Hóa Đạo Nguyên trong ao thì đành bất lực.

Cảnh này khiến nét mặt của mọi người rất kỳ dị.

“Xui quá, nhưng bị kẹp ở giữa, không thể trách hắn."

Không phải thủ đoạn của Thái Thượng Tiểu Đạo Quân không mạnh,

Mà là hai bên đều có thể chất cực kỳ khủng bố, thiên phú cắn nuốt của Thôn Tiên Phệ Ma Thể được gọi là ngay cả thần thông và quy tắc đều có thể bị cắn nuốt.

Mà Hỗn Độn Thể hoàn toàn dựa vào sức mạnh cơ thể khủng bố đã tạo thành thanh thế thổ nạp lớn như vậy, về tốc độ luyện hóa Tạo Hóa Đạo Nguyên có thể nói là ngang ngửa với thần thông cắn nuốt thần bí.

Hơn nữa tốc độ luyện hóa của Cố Trường Sinh vẫn đang tăng tốc.

Hơi thở của hắn từ Chuẩn Đế trung kỳ đang dâng lên.

Mọi người đều cảm giác một loại uy áp khủng bố đang khuếch tán, muốn ép nát thân thể của mọi người.

Nửa ngày sau.

Tạo Hóa Đạo Nguyên trong ao này bỗng thiếu hơn một nửa.

Vẫn Tiên Ma buộc phải mở mắt ra, lộ vẻ nghi hoặc, hắn phát hiện tốc độ cắn nuốt của chính mình chậm rất nhiều, giống như bị tràng vực thân thể khủng bố nào đó áp chế.

"Cái gì! ?"

Giây sau, hắn lộ ra khiếp sợ, bởi vì Đạo Nguyên trong Tạo Hóa Trì ùa về phía Cố Trường Sinh hết, đối với người khác thì số lượng đó đủ để đột phá cảnh giới tiếp theo.

Nhưng với Cố Trường Sinh thì chỉ khiến hơi thở của hắn không ngừng dâng lên.

Dường như còn thiếu chút xíu mới đến Chuẩn Đế hậu kỳ.

Mọi người đều hơi khiếp sợ.

Việc này chứng minh Cố Trường Sinh đột phá cảnh giới cần thôn nạp Tạo Hóa Đạo Nguyên nhiều như biển, khủng bố hơn những người khác.

Ầm ầm!

Giây sau, khí cơ khủng bố tràn ngập trên bầu trời, trên trời xuất hiện một sợi Trật Tự Thần Liên, rực rỡ như lông chim của Tiên Hoàng, chém ngang Cố Trường Sinh.

Đây là một sợi Thần Liên rực rỡ, thần năng kinh người, vắt qua trên trời dưới đất, bao vây tiễu trừ mà đến, muốn chém eo Cố Trường Sinh.

Cố Trường Sinh vẫn ngồi xếp bằng không nhúc nhích.

Thần Liên rực rỡ này còn chưa đến gần thân thể của Cố Trường Sinh liền bị tràng vực thân thể khủng bố đánh nát, tan biến trong vô hình.

“Thế này là sắp xuất hiện thiên kiếp?”

Đám người Sở Đế cau mày.

“Nhưng thân thể này...” Cửu Đầu Vương nét mặt vô cùng nghiêm túc.

Oong!

Trật Tự Thần Liên rực rỡ rung lên, giây sau, sấm sét bủa giăng bầu trời, xuất hiện hàng nghìn, vạn kiếp quang.

Kiếp quang dày đặc rơi xuống người Cố Trường Sinh, khuếch tán dao động khủng bố, Vẫn Tiên Ma và Thái Thượng Tiểu Đạo Quân cũng bị lan đến, tái mặt.

"Đáng giận... "

“Lôi kiếp của tên này!”

Thái Thượng Tiểu Đạo Quân thay đổi sắc mặt, oán hận trừng Cố Trường Sinh một cái, lùi ra sau, vội vàng vận dụng tốc độ cực nhanh, không dám tới gần.

“Hừ, thiên kiếp tầm thường, làm gì được ta?" Vẫn Tiên Ma thì hừ lạnh một tiếng, sau lưng hiện ra một lỗ đen cắn nuốt những lôi kiếp và Trật Tự Thần Liên.

Chương 521 - Trật Tự Thần Liên hóa Chân Lôi, đình chiến quyết trảm chi, lại đột phá (2)

Nhưng mà, giây sau, một mảng lớn Hỗn Độn Chân Lôi như đại dương giáng xuống, vô biên vô hạn, khiến Vẫn Tiên Ma tái mặt.

Trật Tự Thần Liên vô tận ùa đến, Hỗn Độn Khí quấn quanh giống như một mảnh ngân hà rũ xuống, bao la hùng vĩ mà kinh dị.

Xoẹt xoẹt đùng!

Lỗ đen lập tức không chịu nổi năng lượng khủng bố như vậy,

thoáng chốc vỡ ra.

Phụt!

Vẫn Tiên Ma phun ra một búng máu, không dám cậy mạnh, vội vàng trốn ra khu vực này, ánh mắt hơi hoảng loạn nhìn Cố Trường Sinh.

“Thân thể của tên này chịu đựng nổi sao?

Nhóm Xích Vương, Thái Hư Hoàng, Tô Nghê Thường ở gần đó cũng lùi nhanh ra xa, bọn họ không giỏi về mặt cơ thể.

Hỗn Độn Chân Lôi mức độ này tuyệt đối sẽ làm họ bị thương.

Cố Trường Sinh thì chỉ có cơ thể cháy đen, Hỗn Độn Khí bị đánh tan, có vết máu bắn ra.

Đây tuyệt đối là lôi kiếp khủng bố nhất từ xưa đến nay trong Chuẩn Đế cảnh.

Hỗn Độn Chân Lôi cùng với Trật Tự Thần Liên biến thành Chân Lôi.

Đại Đế bước vào cũng sẽ thành tro trong khoảnh khắc.

Ánh sáng đáng sợ bay lượn, tia điện Hỗn Độn mãnh liệt lấp lánh, bao trùm chỗ này thành khu vực biển điện giống như trạch quốc.

Xoẹt xoẹt!

Tia chớp thành từng mảnh, ức vạn thần quang đan vào thành thế giới Trật Tự Thần Liên, phạm vi nơi đây bị bao trùm.

Sở Đế, Cửu Đầu Vương tái mặt.

Bọn họ có con đường riêng của mình về mặt luyện thể, dùng các loại thần dịch và thánh dịch rèn luyện, cường đại không giới hạn, dễ dàng nghiền nát đại hung cùng cảnh giới.

Nhưng hiện tại bọn họ cảm thụ được nguy hiểm tính mạng rất lớn.

Vô tận biển sét giáng xuống, thiên kiếp khủng bố hiện ra, đè nát tất cả chướng ngại, giống như có một Hỗn Độn Ma Thần đang gầm rống, muốn xé nát mọi sự vật trên cõi đời.

Cố Trường Sinh đứng im không nhúc nhích, thân thể một mảnh cháy đen, không ngừng vỡ ra, xương cốt gãy, Hỗn Độn Huyết văng khắp nơi, sau tái tạo lại, khí cơ sinh mệnh khuếch tán, sinh ra cơ thịt mới.

Khí lực mạnh như Cố Trường Sinh cũng không chịu nổi.

Có thể thấy lôi kiếp này khủng bố như thế nào.

Nhưng bên trong hai hàng chân mày của Cố Trường Sinh có một nguyên thần tí hon đi ra, ngực ôm kiếm, một thanh Chỉ Qua kiếm phôi, huy hoàng rực rỡ, đi trong biển lôi kiếp, không ngừng chém.

Kiếm khí huy hoàng, vô cùng vô tận, có thể chém giết hết thảy!

Tất cả Trật Tự Thần Liên đều bị chém thành hai khúc.

Đây là cảnh tượng rung động.

“Uy lực Chỉ Qua Quyết của Cố gia tuyệt đối là bị đánh giá thấp, uy lực như vậy sẽ không bị cảnh giới trói buộc.” Sở Đế không kiềm được cảm thán nói.

Nhìn cảnh này, trong mắt Cố Ngân Hà hiện ra nhiều huyền diệu, trong lòng có linh cảm, hắn cũng biết Chỉ Qua Quyết, nhưng trình độ kém xa Cố Trường Sinh.

Hắn ôm kiếm mài giũa trong biển sét!

Trận lôi kiếp này kéo dài suốt ba ngày trời.

Mãi đến khi mọi người phản ứng lại thì Tạo Hóa Đạo Nguyên đã bị Cố Trường Sinh thổ nạp sạch sẽ.

Hơi thở lôi kiếp trong thiên địa bị nguyên thần tí hon một hơi nuốt vào, dùng nó rèn tạo mài giũa bản thân!

"Đáng giận!"

“Không ngờ trận tạo hóa này cho hắn được lợi!”

Vẫn Tiên Ma và Thái Thượng Tiểu Đạo Quân lộ vẻ mặt không cam lòng.

Vẫn Tiên Ma còn đỡ chút, cảnh giới Chuẩn Đế đỉnh đã gần như trọn vẹn.

Thái Thượng Tiểu Đạo Quân thì hóa Thanh Hoa cuối cùng vẫn có tỳ vết. Đáy mắt hắn âm u.

“Chỉ đến... Chuẩn Đế hậu kỳ?”

Cảm thụ cảnh giới hiện giờ của Cố Trường Sinh, mấy vị di lão Tiên Cổ biểu cảm lúng túng.

Lúc trước bọn họ còn huênh hoang bảo sẽ cho tu vi và nguyên thần của mọi người đạt đến trạng thái cao nhất.

Nhưng một mình Cố Trường Sinh hút khô Tạo Hóa Đạo Nguyên nguyên ao mà mới chỉ đột phá đến Chuẩn Đế hậu kỳ.

Điểm này khiến đám di lão Tiên Cổ mặt nóng ran.

Cố Trường Sinh thì cực kỳ vừa lòng thực lực hiện giờ của mình, cách Chuẩn Đế đỉnh cũng không xa.

Hắn cười nói:

“Được tạo hóa như vậy, xin đa tạ các vị tiền bối."

“Đây hoàn toàn là ngươi nên có, không cần cảm tạ chúng ta.”

“Tốt rồi, bây giờ mang các ngươi đi chỗ kia!”

“Nơi bảng Đế thí luyện cuối cùng!” Lão nhân áo trắng cười tủm tỉm nói, nhưng đôi mắt dần sâu thẳm.

Nơi đó tàn khốc vượt xa tưởng tượng của mọi người.

Mọi người lòng rung động.

Lão nhân áo trắng không nói nhiều, trực tiếp mang theo tất cả mọi

người rời nơi đây, đến một tế đài cổ xưa năm màu ở sâu bên trong.

Tế đài năm màu rất cổ xưa, yên lặng nằm giữa hư không, thần hà rực rỡ, như có ý chí tang thương tràn ngập.

Ở đây, có thể cảm giác được tế đài truyền đến dao động không gian khủng bố, giống như có thể xuyên qua không gian thời gian.

"Đi thôi."

Mấy vị di lão Tiên Cổ nét mặt rất thận trọng, trong tay bấm ấn quyết, hà quang hiện ra, quy tắc đan vào, chuẩn bị kích hoạt tế đài, mang tất cả mọi người đi bên kia.

Dao động không gian hùng hồn bắt đầu khuếch tán, nguyên tế đài ngũ sắc phát sáng.

Mọi người đi vào trong đó, ôm các loại cảm xúc đối với bảng Đế thí luyện cuối cùng.

Cố Trường Sinh đang suy đoán bảng Đế thí luyện cuối cùng này là như thế nào.

Ngay lúc này, Sở Đế đến gần, mắt lóe tia sáng nói với Cố Trường Sinh:

"Nếu suy đoán không sai thì địa điểm bảng Đế thí luyện cuối cùng hẳn là ở Sơn Hải thành."

"Sơn Hải thành?" Mắt Cố Trường Sinh trở nên sâu thẳm, nhướng mày, có chút kinh ngạc, sau đó cảm thấy rất bình thường.

Quả thực, trong ba nghìn Đạo Vực không tìm được bất cứ nơi nào tàn khốc hơn Sơn Hải thành.

Không chỉ riêng mình Cố Trường Sinh.

Nghe lời này, nhóm Xích Vương và Cửu Đầu Vương đều lộ biểu cảm khiếp sợ. Đối với ba nghìn Đạo Vực thì Sơn Hải thành quá xa xôi.

Đó là lưng của thiên địa vắt ngang biên cảnh ba nghìn Đạo Vực,

thủ hộ an ninh bên này.

Đối với tất cả sinh linh và tu sĩ ba nghìn Đạo Vực, Sơn Hải thành có địa vị cao thượng khó mà tả rõ.

Nhưng muốn đi vào Sơn Hải thành phải có tu vi của người Thành Đạo, trong Sơn Hải thành đều là tu sĩ từ Đại Đế trở lên.

Chỉ có tòa thành cổ như vậy mới có thể trấn thủ biên cảnh, chống đỡ kẻ địch xâm lăng.

Bây giờ nơi sắp đến là Sơn Hải thành?

Tô Nghê Thường cũng rất bất ngờ, dù là nàng cũng hoàn toàn mù tịt về bảng Đế thí luyện cuối cùng.

Xem nét mặt của mấy vị di lão Tiên Cổ rất nghiêm túc, không tiết lộ nhiều cho bọn họ.

Oong!

Lúc này, trên tế đài năm màu dâng lên ánh sáng chói mắt bao phủ bốn phương, dao động không gian kịch liệt truyền đến, sắp truyền tống mọi người qua bên kia.

Đám người Cố Trường Sinh cảm thụ sâu thẳm vô tận lan tràn đến.

Chương 522 - Bảng Đế nơi tập luyện cuối cùng, sống lưng thiên địa, Sơn Hải thành

Bọn họ như đi giữa vũ trụ, thiên địa hoang vắng, bốn phía có nhiều ngân hà chìm nổi, ngôi sao tan vỡ, mặt trời mặt trăng khô cạn, cảnh tượng vô cùng rung động.

Tất cả mọi người đi trên con đường thần bí, các ngôi sao vòng quanh bốn phía, từng dải ngân hà xuất hiện, bao la hùng vĩ mà rung động.

"Hy vọng lần này mọi người đều có thể bình an quay về." Nhìn tất cả mọi người rời đi, mấy vị di lão Tiên Cổ khẽ nói, mang theo cầu

nguyện, bọn họ không theo cùng, chỉ có lão nhân áo trắng đi với đoàn người.

"Nơi này là?" Cửu Đầu Vương không kiềm được tim đập nhanh.

Dường như qua một giây, lại như trôi qua nghìn vạn năm, cảnh tượng trước mắt mọi người dần rõ ràng, họ đã đứng trên tế đài năm màu khác.

"Nơi này là Sơn Hải thành." Lão nhân áo trắng trầm giọng nói, biểu cảm nghiêm túc chưa từng có.

"Không khí ở đây đều tràn ngập mùi thiết huyết." Cố Ngân Hà khẽ lắc đầu nói, cảm giác ý sát phạt thiết huyết tràn ngập trong không gian.

Bên dưới tế đài năm màu sớm có một đám tu sĩ hơi thở cường đại, dáng người khôi ngô, giáp trụ cổ xưa lấp lánh thần quan đứng chờ.

Thực lực của mỗi người đều từ Đế cảnh trở lên, yếu nhất cũng là Đại Đế cảnh trung kỳ.

"Tôn Lão... " Bọn họ hiển nhiên quen lão nhân áo trắng, lên tiếng chào.

Lão nhân áo trắng nhẹ gật đầu.

Sau đó, nhóm người này dùng ánh mắt khác lạ quan sát đoàn người Cố Trường Sinh, giống như đánh giá đám lính mới trong trại lính.

"Đây là người mới của kỷ nguyên này? Bảng Đế đã vô số kỷ nguyên chưa mở, không ngờ mở ra vì mấy tiểu tử này."

Bọn họ lần lượt mở miệng nói, mang theo tò mò, nhưng không có coi thường hoặc là xem nhẹ, phần lớn ánh mắt rất thân thiện.

Đơn thuần tò mò khuôn mặt mới đến.

"Hơi thở khá mạnh, mạnh hơn mấy kỷ nguyên khác nhiều, nhưng... sao có một Chuẩn Đế cảnh hậu kỳ?" Một tu sĩ cõng cây

búa to màu vàng nhìn về phía Cố Trường Sinh, hơi nghi hoặc.

"Như thế nào, khinh thường Chuẩn Đế cảnh hậu kỳ? Không chừng ngươi đánh không lại người ta.” Một tu sĩ một mắt đứng bên cạnh bĩu môi nói, hắn tóc hoa râm, nhưng khuôn mặt là người trung niên, trên mặt có một vết sẹo dài, tăng thêm phần dữ tợn.

Ngoài người tu sĩ này quấn quanh Hỗn Độn Khí, là biểu hiện thân thể cường đại đến một mức độ nào đó, hiển nhiên có chút uy thế.

Lời này thốt ra, những người khác yên lặng.

Tu sĩ một mắt nhếch mép, sau đó lộ ra nụ cười tự cho là hiền hòa nhất, nói:

“Các bạn trẻ, hoan nghênh đến Sơn Hải thành.”

“Nhưng nói mất lòng trước được lòng sau, các ngươi ở đây sẽ phải trải qua sự tình tàn khốc nhất cuộc đời mình.”

Lão nhân áo trắng, tức là Tôn Lão nở nụ cười, khoát tay nói:

"Đủ rồi, bọn họ là hy vọng cuối cùng trong kỷ nguyên của chúng ta, phải trông chờ vào bọn họ. Bảng Đế thí luyện lần này, tốt nhất không để một người nào xảy ra chuyện.”

Nghe lời này, đám người đều hơi khiếp sợ.

Không lẽ bảng Đế thí luyện lần này sẽ có người chết?

Phải công nhận, lời nói của tu sĩ một mắt khiến đám người thầm cảnh giác.

Cố Trường Sinh chỉ nghe tộc lão kể về Sơn Hải thành, hiện giờ không kiềm được chú trọng hơn.

Tầm quan trọng và tính nguy hiểm của bảng Đế thí luyện lần này quả thực không cần nói cũng biết.

“Sơn Hải thành, không ngờ rằng thật sự đi đến nơi này... " Xích Vương trong mắt không kiềm được lộ ra tia hưng phấn.

Tôn Lão lắc đầu, mang theo tất cả mọi người rời khỏi nơi này, ở bên ngoài mọi người mới xem rõ tình cảnh bên trong Sơn Hải thành được.

Mọi người đều là lần đầu tiên xem tận mắt, đều xoe tròn mắt không nói nên lời.

Sở Đế lộ vẻ rung động nói với Thái Hư Hoàng:

"Vốn cho rằng Chung Cực Chi thành đã đủ lớn, nhưng so với Sơn Hải thành thì nhỏ rất nhiều, dù là Thần Tộc cổ xưa trong thời kỳ Thái Cổ cũng không thể nào xây dựng được kiến trúc như vậy."

Thái Hư Hoàng gật đầu, cũng rất rung động.

"Sơn Hải thành, quả nhiên không hổ danh của nó." Cố Trường Sinh cũng không khỏi tán thán, vô cùng thán phục.

Thậm chí cho hắn một loại ảo giác, Giới đê ngăn trở Giới Uyên cũng chỉ có bấy nhiêu.

Ở trên đường cái trông có vẻ tu sĩ vô cùng nhỏ bé, bởi vì tường thành quá cao lớn, như cao ra ngoài vũ trụ, Hỗn Độn Khí lượn lờ, giống như trở về thuở khai thiên tích địa.

Dưới tường thành vũ trụ, dường như có thể vươn tay chạm vào từng ngôi sao vòng quanh, bốn phía có từng dải ngân hà như thác đổ lơ lửng, rung động tám phương.

Dù là ngôi sao cũng nhỏ bé như từng hạt bụi, không thể so sánh với tòa thành.

Chỉ có thành cổ như vậy mới được gọi là lưng của thiên địa, thủ hộ an ninh cho ba nghìn Đạo Vực.

Nhưng bốn phía vẫn có thể thấy một số ngôi sao cũ rớt xuống thành, lẳng lặng, không tiếng động.

Có thể nói nó khác hẳn với cảnh tượng náo nhiệt trong thành cổ khác.

Trên bầu trời bao phủ bí lực cường đại, trận văn lưu chuyển, phù

văn lấp lóe, tựa như có thể nghiền nát thân thể, không thể đi xa được.

Sâu bên trong có nhiều thần niệm khủng bố quét đến, vô cùng bàng bạc, ngay cả Đại Đế cũng hai chân mềm nhũn, không động đậy được!

Đây là chí cường giả trong Sơn Hải thành đang tu luyện ở chỗ sâu bên trong.

Khi quét đến chỗ Tôn Lão thì những thần niệm kia đều rút đi, phát hiện không có nguy hiểm, không phải sinh linh vực ngoại bước vào.

Cố Trường Sinh mày nhíu lại, lẩm bẩm:

“Tình cảnh trong Sơn Hải thành thoạt nhìn khác với trong tin đồn, đã ít có người đến.”

Đây là một mảnh cổ địa, mênh mông, hùng hồn, rồi lại yên tĩnh không tiếng động, giống như không có sinh cơ.

Đất dưới chân rất lỏng lẻo.

Cố Trường Sinh biết rõ đó là do nhiều thi hài chất đống rồi rã ra hình thành đất, tức là trong thành trì này chết nhiều tu sĩ và sinh linh.

Nếu không thì đã chẳng có nhiều thi hài như vậy.

Đám người tu sĩ một mắt dường như đã sớm thói quen, mang theo mọi người đi trên đường cái, không hề ngạc nhiên.

"Các tiền bối đều là ở chỗ này đẫm máu anh dũng chiến đấu, cung cấp hoàn cảnh tu luyện yên ổn mà hòa bình cho ba nghìn Đạo Vực ở hậu phương.” Tô Nghê Thường nhẹ giọng nói, trong mắt đẹp tràn ngập khâm phục, đây là khâm phục các tiền bối trong Sơn Hải thành.

“Sơn Hải thành to thật.” Cửu Đầu Vương than thở một câu.

So sánh với mọi người thì Chiếu Vô Thượng rất bình tĩnh, giống

như đã sớm đoán được.

“Những chỗ này đều là lấy ngân hà và vì sao làm cơ sở xây dựng, đã vượt khỏi phạm trù thành, gọi nó là đại lục cũng không khoa trương.” Tu sĩ một mắt nói với Cửu Đầu Vương. Thiên kiêu bộ dạng quái dị này làm tu sĩ một mắt suýt hoài nghi là chạy ra từ Dị Vực.

Chương 523 - Tàn khốc, người mới trong thành, tách thành tiểu đội khác nhau

Nhưng hơi thở ba nghìn Đạo Vực quen thuộc trong huyết mạch của Cửu Đầu Vương thì không lầm được.

Huyết mạch Dị Vực một khi đặt chân Sơn Hải thành thì tuyệt đối sẽ bị thần uy của thành trì này chấn thành huyết vụ. Mọi người quan sát bốn phía, biểu cảm từ rung động dần trở nên trầm trọng, hơi hiểu được ý nghĩa lời Tôn Lão nói trước khi đến đây.

Mảnh cổ địa dưới chân bao phủ trong khói đen, còn có một ít tàn hài, ngôi sao bị phá huỷ, mảnh nhỏ vũ khí tàn phá, rất nhiều đều thành bột mịn, phủ một lớp dày.

Còn có rất nhiều tu sĩ không nhúc nhích, tựa như chết đi, không có sinh cơ, bọn họ ngồi xếp bằng, trên người toàn là tro bụi, thậm chí bên chân mọc mấy đợt cỏ khô.

Những cảnh tượng này phủ bóng ma trong lòng đám người.

“Đây mới chỉ là ngoại thành, hiện tại mang các ngươi đi nội thành, cảnh tượng bên trong không khác biệt nhiều với các thành cổ ở bên ngoài.” Tu sĩ một mắt thấy đoàn người quan sát tình cảnh gã, lắc đầu nói, đã sớm đoán được phản ứng của bọn họ.

Sau đó trong tay tu sĩ một mắt xuất hiện một chìa khóa làm bằng xương trắng, hiện ra ánh sáng rực rỡ bao phủ tất cả mọi người, đi nội thành.

Đây là đường hầm đặc biệt, có thể bảo chứng sẽ không có sinh

linh Dị Vực nào đặt chân vào.

Đương nhiên, đối với đám người Cố Trường Sinh thì cảnh tượng ngoại thành đã đủ khiến bọn họ biết sự tàn khốc ở đây.

Đây là một con đường từ ánh sáng vàng, có thể vượt qua Tinh Vực, mang theo mọi người xuyên qua trận văn giữa ngoại thành và nội thành, trực tiếp rơi vào trong.

Đi vào nội thành, mọi người mới cảm thụ được có sinh cơ.

Ngoại thành thật sự là quá hoang vu tĩnh mịch, cho người cảm giác vô hạn thảm liệt và tuyệt vọng.

Thoáng chốc có vài bóng người đáp xuống, hơi thở vô cùng khủng bố, nếu ở bên ngoài đủ sức dễ dàng quét ngang tám phương.

“Ô, có người mới đến.”

“Tôn Lão cũng đến, xem ra đây là các thiên kiêu Đế lộ của kỷ nguyên này, để ta nhìn xem có những ai?”

“Huyết mạch Sở gia, Thái Hư Thần tộc, Thái... sao có loại huyết mạch gắn lung tung vào thế này...” Một lão nhân hơi thở cường đại gần sát mặt Cửu Đầu Vương, bộ dạng kỳ lạ của lão đủ để dọa khóc con nít, lão tò mò đá lông nheo hỏi.

“Ngươi mới là huyết mạch lung tung!” Sắc mặt của Cửu Đầu Vương thoáng chốc đen thui.

Chín cái đầu cùng mở to mắt, trên khuôn mặt dữ tợn biểu lộ cảm xúc bất mãn.

Hắn có chín cái đầu, đại biểu cho loài đại hung chí cường, vô song có một không hai, thiên phú dũng mãnh, không ai có thể so sánh.

Hôm nay thế nhưng bị lão già trước mắt nói là huyết mạch lung tung.

Điều này khiến Cửu Đầu Vương cảm giác thiên phú của mình bị vũ nhục.

Kết quả, lão già này vẫn cười híp mắt, vỗ vai Cửu Đầu Vương, bùm một tiếng, giống như phát sinh động đất khủng bố, mặt đất nhẹ rung.

Cửu Đầu Vương run rẩy, cơ mặt cứng ngắc, vội sửa lời:

"Tiền bối nói đúng, tiền bối nói đúng lắm..."

Lưng Cửu Đầu Vương ướt mồ hôi lạnh.

Giờ phút này, Cửu Đầu Vương như gà con có thể bị bóp chết dễ dàng, không gợi lên nổi chút ý nghĩ chống cự.

Lão nhân cười híp mắt đứng trước mặt hắn tuyệt đối cường đại vô biên, phỏng chừng ngay cả Chân Tiên bình thường cũng sẽ bị lão bóp chết dễ như chơi.

"Co được giãn được, khá đấy." Lão già cười tủm tỉm, nhưng Cố Trường Sinh chú ý thấy đám người tu sĩ một mắt biểu hiện rất tôn kính lão già này.

Chỉ có Tôn Lão hơi trợn trắng mắt, hiển nhiên quen biết vị này.

"Huyết mạch Tiên Đế?" Lão già này lại chú ý tới Tô Nghê Thường, mắt sáng lên, ý cười nồng nặc.

"A, còn có người lão phu không nhìn thấu..." Ánh mắt của lão dừng lại trên người Chiếu Vô Thượng, khẽ kêu lên, tặc lưỡi khen: "Sao lão phu cảm giác ngươi giống như không thuộc về thời không này..."

Chiếu Vô Thượng vốn giữ nét mặt ung dung bình thản, lúc này không kiềm được lộ nét ngạc nhiên, cười nói:

"Tiền bối nói đùa, sao có thể."

Lão giả dường như không để bụng, tiếp tục nhìn những người khác.

"Truyền nhân của Đạo gia, nhưng ba nghìn Đạo Vực không có nhiều người tin đạo."

Sắc mặt của Thái Thượng Tiểu Đạo Quân hơi khó coi.

"Thôn Tiên Phệ Ma Thể?" Lão già nhìn về phía Vẫn Tiên Ma, xem kỹ tràng vực đặc biệt của hắn, nở nụ cười.

Vẫn Tiên Ma gật đầu, ánh mắt bình tĩnh.

Tiếp theo, ánh mắt của lão nhân dừng lại trên người Cố Ngân Hà, quan sát qua lại mấy lần, lộ vẻ phức tạp và chút kính ý che giấu cực sâu:

“Cố gia lại đưa người đến?”

Lời này khiến mọi người sửng sốt.

Nhóm người tu sĩ một mắt cũng lộ vẻ phức tạp.

“Vị này là truyền nhân Cố gia đúng không? Khí độ như vậy đúng như tin đồn.”

Lão già cuối cùng nhìn về hướng Cố Trường Sinh, dường như sớm biết hắn sẽ đến đây.

Cố Trường Sinh mỉm cười nói:

“Cố Trường Sinh xin chào tiền bối.”

Lão già gật đầu, thái độ đối với Cố Trường Sinh rõ ràng khác hẳn người khác.

Điểm này mọi người đều cảm thụ được, trong lòng có nhiều suy đoán.

Mười vị thiên kiêu Cấm Kỵ trên bảng Đế đều hội tụ ở chỗ này.

Tô Nghê Thường, Sở Đế, Thái Hư Hoàng, Vẫn Tiên Ma, Xích Vương, Thái Thượng Tiểu Đạo Quân, Cửu Đầu Vương, Cố Ngân Hà, Chiếu Vô Thượng, Cố Trường Sinh.

Đám người tu sĩ một mắt giới thiệu tình huống Sơn Hải thành cho đoàn người.

Nội thành chia ra nhiều khu vực, mỗi khu vực đều rất lớn, Đại Đế

cũng khó mà đi hết, vắt qua toàn bộ biên cảnh.

Nơi này có đông đúc cường giả, nhiều cường giả thế gia từ ba nghìn Đạo Vực đến đây rèn luyện, còn có tồn tại cường đại đạo thống cổ xưa.

Cùng lúc đó, trong Sơn Hải thành còn có truyền thừa thần thông và điển tịch cổ xưa phong phú nhất Tiên Vực, cùng với nhiều món thần binh, tiên cổ thần dược, bất hủ thánh tuyền vân vân.

Mọi thứ tại đây đều có thể đổi bằng chiến công.

Xung quanh có nhiều tu sĩ cường đại, nhưng lúc này ai bận việc nấy, không để ý mười người mới đến.

Có người luyện kiếm hướng bên ngoài Tinh Vực bao la, một luồng kiếm khí liên miên như một phương ngân hà, có thể xẻ ra bầu trời vạn cổ.

Còn có người ngồi xếp bằng không nhúc nhích, như đã chết, toàn thân rất mơ hồ, nhưng miệng mũi cắn nuốt tinh hoa ngôi sao bên ngoài cửu thiên, dùng để rèn tạo thân thể.

"Các ngươi hãy làm quen xung quanh trước, nhưng nội thành rất lớn, trong một chốc các ngươi cũng không thể nào đi hết, thống lĩnh phụ trách các khu vực còn chưa trở về."

"Chờ bọn họ trở về mới suy xét việc phân phối các ngươi đến tiểu đội khác nhau." Tôn Lão nói với mọi người, bắt đầu giảng giải quy củ bảng Đế thí luyện lần này.

Chương 524 - Chiến công, thí luyện đã mở ra, Tô Nghê Thường giàu có rộng rãi

Nhóm người Tôn Lão, tu sĩ một mắt đều đã rời đi.

Đám người Cố Trường Sinh, Vẫn Tiên Ma, Xích Vương, Thái Thượng Tiểu Đạo Quân đi dạo xung quanh, làm quen hoàn cảnh nơi đây.

Sơn Hải thành rất lớn, sương mù Hỗn Độn bao phủ trên trời, Tinh Vực rất gần, giống như vươn tay có thể chạm vào, vô cùng bao la hùng vĩ.

Chỉ riêng khu vực nội thành đủ cho mọi người đi thật lâu, thứ nhìn thấy trên đường đi không khác nhiều với thành trì bên ngoài.

Cửa hàng, tiệm thảo dược, tiệm binh khí, phòng đấu giá, nhưng đa số tài liệu đều là cấp Đế trở lên, thậm chí còn có một ít tinh huyết tràn ngập tiên khí.

Trên một quầy hàng nhỏ đặt một nắm tinh huyết cỡ bàn tay, sặc sỡ nhiều màu, thần hà mông lung, uy áp kinh khủng.

Chủ nhân của nắm tinh huyết này tu vi tuyệt đối vượt qua cấp Đế, thậm chí có thể là Chân Tiên cảnh.

Bên ngoài Sơn Hải thành thì nắm tinh huyết như vậy tuyệt đối sẽ dẫn tới các phương tranh giành, nhưng nó là hàng thường thấy trong chỗ này.

Đám người Cố Trường Sinh khá tò mò với Sơn Hải thành, càng thấy nhiều vật phẩm thì trong lòng càng rung động.

Nhiều bí bảo quý hiếm khiến bọn họ chịu không nổi.

Ví dụ một món Tinh Đồ Bí Bảo luyện hóa từ mười phương Tinh Vực, vô số ngôi sao, ánh sáng rực rỡ, ánh chiếu cửu thiên, uy năng có thể đè chết Chân Tiên.

Vòng tay luyện hóa từ xương của sinh linh Chân Tiên đỉnh cao, có thể đỡ một kích hết sức của tu vi Chân Tiên đỉnh cao.

“Đáng tiếc, bí bảo như vậy đều cần đổi bằng chiến công, và con số đổi nó rất kinh khủng.” Thái Hư Hoàng không kiềm được lắc đầu nói.

Tuy bí bảo như vậy làm bọn họ cực kỳ động lòng, nhưng mọi giao dịch trong Sơn Hải thành đều phải đổi bằng chiến công.

Đám người mới như họ có thể nói là ‘không mang một đồng’.

Vậy nên nhiều chủ cửa hàng lười để ý tới họ.

Ở chỗ này, thân phận vô dụng.

Như Tô Nghê Thường, là nữ nhi ruột của Tiên Đế mà hiện tại cũng không nhịn được dựng đứng chân mày liễu, cãi cọ với chủ cửa hàng vì một món Thất Thải Vũ Y.

“Bổn cung có thể dùng một khối Nguyên Thủy Tiên Tinh đổi thứ này với ngươi, Tiên Vương cũng dùng được Nguyên Thủy Tiên Tinh, ngươi tuyệt đối không bị lỗ.”

Chủ cửa hàng là một lão nhân lưng khòm, từ từ hút thuốc lá, nghe vậy vẫn lắc đầu, nói:

“Không đổi.”

"Tiểu cô nương, trong Sơn Hải thành, ngươi chỉ có thể dùng chiến công mua hết thảy."

"Nếu ngươi thật sự muốn vũ y này thì có thể đi Chiến Công Điện, xem có thể đổi được bao nhiêu.”

“Nhưng lão phu nhắc nhở các ngươi một câu, tiền tài mang các ngươi tự mang đi Chiến Công Điện đổi chiến công, ít nhất lỗ một nửa so với bên ngoài.”

Chủ cửa hàng nói với mọi người.

Nguyên Thủy Tiên Tinh là tiên vật quý hiếm hơn tiên nguyên rất nhiều.

Ngày xưa Hóa Tiên Trì bên Thiên Hà xuất hiện tiên nguyên, dẫn tới nhiều Đại Đế trong ba nghìn Đạo Vực điên cuồng giành giật, Cố gia càng là xuất động hơn mười vị Đại Đế.

Có thể thấy tiên nguyên quý giá cỡ nào.

Nguyên Thủy Tiên Tinh quý còn hơn tiên nguyên.

Cố Trường Sinh không kiềm được khẽ lắc đầu, Tô Nghê Thường thật là giàu có rộng rãi.

Hắn không lấy ra nổi thứ này.

Mọi người không kiềm được giật nảy mình, không hổ là nữ nhi ruột của Tiên Đế, tùy tiện lấy ra thứ như vậy.

Không nói đến cái khác, chỉ riêng hiệu quả thần kỳ của nó có thể khiến nhiều Chân Tiên điên cuồng giành giật.

Bởi vì có thể trợ giúp tu sĩ cảm ngộ Nguyên Đạo.

Nhưng muốn đổi một món Thất Thải Vũ Y ở đây lại không được.

Sơn Hải thành quả nhiên khác với thành cổ khác, tất cả tài nguyên đều là dựa vào chiến công đổi về.

“Vậy lão bản có thể giữ Thất Thải Vũ Y này giúp bổn cung được không? Sau khi bổn cung có chiến công lại đến đổi với lão?”

Tô Nghê Thường nghe khuyên thì nghiêm túc suy nghĩ một lúc rồi bảo, dường như sợ chủ cửa hàng từ chối, lấy ra một khối Nguyên Thủy Tiên Tinh nhỏ hơn, đưa cho lão.

“Cái này xem như thù lao cho ngươi.”

Nàng thật sự thích Thất Thải Vũ Y, bởi vì nó giống với một tiên y hồi nhỏ phụ thân tặng cho nàng.

Thấy vật nhớ người.

Cho nên mới không kiềm được muốn đổi lấy.

“Có thể.”

Chủ cửa hàng trước mắt sáng ngời, lão không ngốc, sảng khoái nhận lấy khối Nguyên Thủy Tiên Tinh này, dù sao trừ tiểu cô nương như Tô Nghê Thường ra, ít có ai chịu đổi Nguyên Thủy Tiên Tinh.

“Tiểu nương này giàu thật, không chừng kế thừa tất cả tài nguyên của Thái Cổ Tiên Đình...” Cửu Đầu Vương không kiềm được âm thầm than thở một câu, thèm nhỏ dãi Nguyên Thủy Tiên Tinh.

"Nếu ai cưới nàng, phỏng chừng về sau không cần lo thiếu tài nguyên tu luyện.” Sở Đế và Thái Hư Hoàng cười gượng lắc đầu.

Sau lưng bọn họ là thế lực Bất Hủ, nhưng so với Thái Cổ Tiên Đình từng suýt xưng bá ba nghìn Đạo Vực thì kém xa.

"E rằng chỉ có nội tình và tích lũy của Cố huynh mới có thể so sánh với Tô Nghê Thường công chúa.” Hai người nói, lại nhìn về hướng Cố Trường Sinh.

Cố Ngân Hà, Xích Vương nghe vậy cũng tò mò.

Trừ Chiếu Vô Thượng cực kỳ thần bí ra, trong những người có mặt thì phỏng chừng nội tình của Cố Trường Sinh sâu nhất, dù sao sau lưng dựa vào Cố gia.

"Các vị đừng đoán lung tung, Cố mỗ nghèo rớt mồng tơi, căn bản không thể so sánh với Nghê Thường công chúa." Thấy mấy người đều nhìn qua, Cố Trường Sinh lắc đầu nói, hắn mỗi lần tu luyện đều phải hao phí nhiều tài nguyên, trên người làm sao có thể tích lũy được cái gì.

Chỉ có thế giới bên trong gồm ba nghìn Chuẩn Đế chiến phó, Tiên Thần Diệu Căn.

Đám người Xích Vương, Sở Đế đi mấy kỷ nguyên trên Nguyên Thủy Chi Lộ, Cố Trường Sinh không tin bọn họ không có tích lũy và nội tình.

Còn về Vẫn Tiên Ma, tên này bộ dáng người lạ chớ gần, chăm chăm muốn lấy tính mệnh của Cố Trường Sinh.

Cố Trường Sinh lười phản ứng, có cơ hội thì sớm muộn gì hắn sẽ giải quyết Vẫn Tiên Ma.

“Cố Trường Sinh, ngươi thiếu cái gì? Có lẽ trong tay bổn cung có.” Tô Nghê Thường giải quyết xong việc Thất Thải Vũ Y thì nhìn qua, vừa lúc nghe lời này, lên tiếng hỏi.

Vừa hay nàng còn nợ Cố Trường Sinh một nhân tình.

Cố Trường Sinh liếc nàng một cái, không nói chuyện.

Hiện tại hắn thiếu cái gì?

Thiếu mài giũa và cảm ngộ đại đạo.

Tô Nghê Thường dù có nhiều tài nguyên hơn cũng e rằng không thể lấy ra.

Thấy Cố Trường Sinh phớt lờ mình, Tô Nghê Thường dựng đứng mày liễu, thầm bực mình, rất muốn dạy cho hắn một bài học.

Nhưng ngẫm lại thực lực của Cố Trường Sinh, nàng lại buông bỏ.

"Chiến công, trừ dùng vật phẩm đổi ra, vậy chỉ còn cách đánh chết sinh linh Dị Vực đổi lại."

Chương 525 - Cố Trường Sinh động tâm, Thiên Xà bộ tộc, điểm chiến công giá trên trời (1)

Cố Trường Sinh nhìn mọi người, sau đó nói:

"Trong Sơn Hải thành hẳn là có không ít nơi đổi chiến công, có lẽ chúng ta có thể đi chỗ đó lĩnh thứ gì như ngọc phù trước, nếu không thì không thể ghi lại chiến công của mỗi người được bao nhiêu."

Vừa rồi Cố Trường Sinh thấy trong ngực chủ cửa hàng có một miếng ngọc phù, có phù văn phức tạp lấp lóe, hắn dùng Tiên Đồng quan sát mới cảm giác được trong đó có ý chí hùng hậu.

Nếu hắn không đoán sai thì miếng ngọc phù kia bỏ thêm ý chí của Sơn Hải thành có thể ghi chép chiến công, dùng để giao dịch đổi vật, giống thẻ bạc của nhiều thương minh trong ba nghìn Đạo Vực.

Lời nói của Cố Trường Sinh khiến mọi người ngẩn ra, sau đó hiểu ra.

Không ngờ vừa rồi không ai chú ý đến điểm này, lo chăm chăm quan sát thần vật tiên tài trên từng quầy hàng.

Thái Hư Hoàng gật đầu, nói:

“Xem ra nhóm Tôn Lão không nói cặn kẽ từng chút một cho chúng ta, phải dựa vào chính mình lần mò."

Chiếu Vô Thượng luôn không nói chuyện mắt lóe tia sáng khác lạ, cười khẽ.

“Không ngờ tên này tỉ mỉ như vậy.” Tô Nghê Thường có chút kinh ngạc, nhìn kỹ Cố Trường Sinh hơn, nàng vốn không suy xét về mặt này.

Sau đó, mọi người bắt đầu hỏi thăm phương hướng Chiến Công Điện, chuẩn bị đi lĩnh ngọc phù.

Cố Trường Sinh đoán cuộc tập luyện bảng Đế cuối cùng này có lẽ đã bắt đầu từ lúc nhóm Tôn Lão rời đi.

"Xem ra đã phát hiện, không hổ là truyền nhân Cố gia.”

"Thật sự là cơ trí như yêu."

Trong bóng tối, nhiều lão nhân quan sát tất cả qua một trận đồ ánh sáng rực rỡ, bọn họ không kiềm được tán thán, cũng hơi giật mình.

Vị trí của Chiến Công Điện không khó hỏi thăm, đặc biệt đối với Cố Trường Sinh càng dễ dàng hỏi địa điểm chính xác từ một tu sĩ nào đó.

Ít nhất về mặt xã giao thì Cố Trường Sinh bỏ xa đám người Sở Đế chỉ biết tu luyện.

Ngay cả Tô Nghê Thường cũng phải thừa nhận Cố Trường Sinh quả thực ưu tú đến khó mà xoi mói, trừ một điểm là phớt lờ nàng ra.

Ở bên cạnh Cố Trường Sinh sẽ không kiềm được tin tưởng mọi thứ hắn nói.

Không bao lâu, mọi người dừng bước trước cửa một đại điện thanh đồng nguy nga hùng vĩ, đây là vùng trung tâm trong một khu vực nào đó ở nội thành.

Bốn phía có nhiều tu sĩ hơi thở cường đại qua lại, mang theo hơi thở sát phạt, vô cùng cường đại.

Trên tay bọn họ hoặc là cầm món Dị Vực Cổ bảo tràn ngập ánh sáng, hoặc là xác chết mãnh thú khổng lồ có uy áp dày nặng, chuẩn bị đổi chiến công.

Nơi này tràn ngập không khí nghiêm túc mà hùng hồn, giống như đối diện thánh địa vạn tộc quỳ lạy.

“Chiến Công Điện...” Cố Trường Sinh nhìn mấy chữ cổ rực rỡ ánh sáng vàng trên cửa điện, trong lòng có chút kinh thán.

Mỗi một chữ đều tựa như ra từ tay Tiên Vương viết, ánh sáng Tiên Vương lấp lánh.

Đại điện thanh đồng như đúc từ ngôi sao, cao cỡ trăm vạn trượng, chảy xuôi thần huy, phù văn đan vào, Hỗn Độn Khí tràn ngập, cho người vô hạn uy áp khủng bố.

“Lấy Hỗn Độn Thạch làm cơ sở, lại thu thập vô số ngôi sao ngoài cửu thiên, tòa cung điện này quá lớn.” Sở Đế không kiềm được tán thán.

Đi vào Chiến Công Điện càng có thể phát hiện trong đó mênh mông, quả thực như một phương vũ trụ vô ngần, vì sao điểm xuyết, ngân hà rũ xuống, bao la hùng vĩ lạ thường.

Rất nhiều tu sĩ qua lại, ở đây có đoàn sáng năm màu đặc biệt rơi xuống, bao phủ từng người, sau đó giám định vật phẩm bọn họ cần đổi.

Cảnh này khiến Cố Trường Sinh hơi quen thuộc.

Trong thế giới này, trí tuệ của những người đi trước quả thực là không thể khinh thường, Chiến Công Điện ‘tự động thông minh’, ngang ngửa với nhiều trò chơi kiếp trước hắn biết.

Ý chí của Sơn Hải thành như trung tâm CPU.

Mà như vậy thì công bằng tiện lợi hơn nhiều.

"Người mới?"

Bỗng nhiên, một âm thanh lạnh băng hùng hồn vang lên trong đầu đám người Cố Trường Sinh, bọn họ cũng bị đoàn sáng năm màu bao phủ.

Đám người Xích Vương, Vẫn Tiên Ma, Sở Đế, Thái Hư Hoàng lộ biểu cảm ngạc nhiên.

Lần đầu tiên bọn họ gặp phải loại tình huống này.

Trong quá trình tu luyện trước kia, bọn họ chưa gặp việc như vậy, nên hơi giật mình.

Cố Trường Sinh ngược lại bình tĩnh rất nhiều, gật đầu nói:

"Người mới."

Rất nhanh, đoàn sáng năm màu tựa dòng nước ấm giám định và xác nhận thân phận của bọn họ.

Mấy giây sau.

"Giám định hoàn tất, huyết mạch Tiên Vực."

“Có lĩnh chiến công hay không?”

Cố Trường Sinh gật đầu, nói:

"Lĩnh."

Vừa dứt lời, trong tay hắn có một miếng ngọc phù, phù văn rực rỡ, vô cùng thần bí, có ý mênh mông.

“Đây là Chiến Công Phù?” Cố Trường Sinh hỏi.

Nhưng không cần giới thiệu hắn cũng rõ ràng cách dùng của thứ này.

Thần niệm đưa vào, bên trong cho thấy số hiệu của hắn và điểm chiến công.

“Cách lấy điểm chiến công có sinh linh Dị Vực, đổi bằng xác chết

của chúng.”

"Hoặc là sử dụng tài liệu, thần thông bảo thuật để đổi...”

Cố Trường Sinh xem một lần các loại giới thiệu trong đó, giống như hắn đã biết.

Trong Chiến Công Điện có thể dùng Chiến Công Phù xem xét thần thông bảo thuật cùng với tiên binh bí khí trong Chiến Công Điện.

Đương nhiên, chỉ riêng là xem xét, muốn đổi thì phải dùng điểm chiến công nhiều vô cùng.

Đoàn người hiện giờ chỉ có số không tròn trĩnh.

“Cửu Tử Cửu Sinh Cổ Thiên Công, thời kỳ Tiên Cổ, Cổ Thiên Công do Cửu Tử Tiên Tôn sáng tạo, còn gọi là Cửu Tử Biến, trải qua chín lần sinh tử có thể lột xác thành thân thể bất tử, cần một ức điểm chiến công.”

“Huyền Sát Độ Thiên Ấn, thời kỳ Tiên Cổ, thần thông công phạt do Huyền Sất Tiên Tôn sáng tạo...”

“Luyện Thần Kinh do tồn tại Bất Hủ cảnh của Dị Vực sáng tạo...

“Chân Long Bảo Thuật Tán thức đệ nhất thức... "

“Chân Long Bảo Thuật Tán thức đệ nhị thức... "

"... "

Các bộ Cổ Thiên Công tiếng tăm lừng lẫy, có cả thần thông bảo thuật cấp cấp bậc Chuẩn Tiên Đế, khiến người hoa mắt, đáp ứng không xuể, Cố Trường Sinh cũng muốn tán thán.

Chương 526 - Cố Trường Sinh động tâm, Thiên Xà bộ tộc, điểm chiến công giá trên trời (2)

Phải công nhận, các loại tài nguyên và nội tình trong Sơn Hải

thành là nơi nhiều nhất ba nghìn Đạo Vực.

Nhiều bảo thuật sớm thất truyền trong ba nghìn Đạo Vực đều có tại đây.

Trong đó, Cố Trường Sinh thậm chí trông thấy nhiều bảo thuật thần thông của Cố gia.

Có thể tưởng tượng, truyền thừa của nhiều thế lực đạo thống đều có tại đây.

Tiên Tôn là xưng hô mà nhiều tu sĩ thời kỳ Tiên Cổ gọi Tiên Vương.

Tức là, những thần thông công pháp này đều là cấp bậc Tiên Vương.

Trừ công pháp thần thông ra, còn có rất nhiều món thần binh, bản chép tay của Tiên Vương, cảm ngộ của Chân Tiên, để lại đại đạo, Thánh Phật Xá Lợi vân vân.

Thậm chí còn có khắc, bồ đoàn của Tiên Đế.

Có thể nói cái gì cần có đều có.

Đám người Cửu Đầu Vương hít thở dồn dập, hơi kích động.

“Không ngờ thần thông bảo thuật của nhiều đại hung tuyệt thế có thể đổi tại đây...” Chín đôi mắt của Cửu Đầu Vương không kiềm được mở to, lộ vẻ mặt hưng phấn.

“Đám nhãi Dị Vực, Cửu gia gia của ngươi lập tức lấy đầu các ngươi đổi công pháp."

Thái Hư Hoàng thấy bộ dạng chảy nước miếng của Cửu Đầu Vương thì không kiềm được lắc đầu.

“Nhưng có cả Thái Hư Tinh, đây là điển tịch sớm thất truyền của tộc ta, tuy nhiên, giá quá cao...”

Thái Hư Hoàng rất là động lòng, nhưng cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Nơi này cơ hồ có thứ khiến mọi người động lòng, bao gồm Cố Trường Sinh cũng không ngoại lệ.

Tô Nghê Thường cũng vậy, trong mắt đẹp lấp lóe tia sáng khác lạ, hiển nhiên cực kỳ thích thứ gì đó, nhưng giá thì hết hồn.

“Đại Hồi Tố Kiếm Thuật của Thiên Xà bộ tộc, âm Dương Phục Thiên Thần Sát Kiếm Trận...”

Cố Trường Sinh chủ yếu có chút hứng thú với Thiên Xà bộ tộc.

Lai lịch của Hỗn Độn Chân Hỏa có liên quan Thiên Xà bộ tộc.

Ngoài ra, Cán Huyền Tạo Hóa công pháp tái tạo lại thế giới bên trong của hắn cũng đến từ Thiên Xà bộ tộc.

Cố Trường Sinh nghi ngờ chính mình và Thiên Xà bộ tộc phải chăng tồn tại một vài nhân quả.

Nhưng Đại Hồi Tố Kiếm Thuật, âm Dương Phục Thiên Thần Sát Kiếm Trận ở nơi này khiến Cố Trường Sinh hơi khiếp sợ.

“Cộng lại là hai ức điểm, chẳng khác nào bắt người ta đi ăn cướp.”

Dù là Chân Long Bảo Thuật hoàn chỉnh, đạt tới cấp bậc Chuẩn Tiên Đế cộng lại cũng không nhiều như vậy.

Một ức chiến công có thể đổi thần thông bảo thuật cấp Tiên Vương trọn vẹn.

Hai ức điểm?

Cố Trường Sinh cũng không rõ ràng đây là khái niệm gì.

“Theo tiêu chuẩn đổi ở đây thì đánh chết sinh linh Đại Đế cảnh bình thường của Dị Vực có thể đổi mười điểm chiến công.”

“Đánh chết sinh linh Chân Tiên cảnh bình thường của Dị Vực có thể đổi một vạn điểm chiến công.”

“Xem ra trong Sơn Hải thành đúng với câu nói Đại Đế không bằng chó.”

Cố Trường Sinh không kiềm được lắc đầu, dùng Chiến Công Phù tính thử, gốc Tiên Thần Diệu Căn ở thế giới bên trong của hắn không thể đổi đủ một vạn chiến công.

Tuy rằng có một phần nguyên nhân là vì Sơn Hải thành trừ chiết khấu khá nhiều, nhưng cũng chứng minh muốn đạt được chiến công trong chỗ này thì phải chặn đánh giết sức chiến đấu cao đẳng của Dị Vực.

Người bình thường phỏng chừng cả đời cũng không đổi được một bộ Cổ Thiên Công, thần thông cấp Tiên Vương.

“Bất Diệt Kinh của Khổ Hạnh Tiên Vương?” Cố Trường Sinh bỗng chú ý đến một bộ công pháp khác, giật nảy mình.

Bất Diệt Kinh.

Đổi mười ức điểm chiến công.

Do Khổ Hạnh Tiên Vương sáng tạo, rèn tạo thân thể bất diệt chi thiên cung, sau cửu chuyển thì sức mạnh kinh thiên, vũ trụ sụp đổ, bất hủ bất diệt.

Cố Trường Sinh xem giới thiệu về bộ công pháp này, khá tò mò.

Chủ yếu là Khổ Hạnh Tiên Vương khiến hắn rất quen thuộc.

Nếu Cố Trường Sinh không nhớ lầm thì lực lượng Thân Thể cảnh cực cảnh vốn thuộc về Khổ Hạnh Tiên Vương.

Nhưng ngày xưa Khổ Hạnh Tiên Vương chưa thành tựu Tiên Vương, trên Thiên Đạo bia chỉ ghi là Khổ Hạnh Đại Đế.

Cố Trường Sinh thầm nghĩ:

“Xem ra Khổ Hạnh Tiên Vương về sau mới đột phá... "

Hắn căn cứ đặc tính Hỗn Độn Thể của hắn mà sáng tạo Hỗn Nguyên Kiếp Diệt Tạo Hóa Kim Thân, đến hiện giờ thật ra còn chưa đi ra con đường cuối cùng, còn trong trạng thái thôi diễn.

Cho nên hắn muốn nhìn rèn tạo chi pháp của người khác đối với

thân thể.

Bất Diệt Kinh này vừa lúc nằm trong suy xét của hắn.

Nhưng theo Cố Trường Sinh thôi diễn thì Hỗn Nguyên Kiếp Diệt Tạo Hóa Kim Thân đến bước cuối cùng là tu luyện mỗi một tế bào đều có được lực lượng Chân Giới, trong tế bào ẩn chứa phong lôi, dựng dục Hỗn Độn, khai sáng thế giới, sinh ra vũ trụ.

Đây là quá trình thay đổi dần, Cố Trường Sinh hiện giờ còn rất xa mới đến bước đầu tiên.

Trong giai đoạn cuối cùng, từ đầu tới chân sáu mươi ức tế bào đều đến tình trạng Hỗn Độn Chân Giới.

Hỗn Độn Chân Giới ở đây có nghĩa là Cố Trường Sinh thôi diễn ra.

Hỗn Độn đại biểu cấp độ, Chân Giới ý chỉ Chân Giới chí cao duy nhất.

Đến trình độ này, chỉ riêng lực lượng của một tế bào đã siêu thoát hết thảy trói buộc, nhảy ra khỏi trói buộc của thời không và không gian, Đại La Hằng Nhất chân chính.

Càng miễn bàn có đến sáu mươi ức tế bào.

Cho nên, dã tâm của Cố Trường Sinh rất lớn mà đường thì dài đằng đẵng, hắn còn đang lần mò.

“Đáng tiếc Bất Diệt Kinh cần đổi chiến công quá cao, thậm chí đến mức độ cấp bậc Tiên Vương đỉnh cao.”

Sau đó mọi người ra Chiến Công Điện, chuẩn bị đi tìm Tôn Lão để bàn bạc việc chia đội.

Nhưng ngay lúc này, chợt có tiếng nổ kinh thiên động địa, nguyên con phố rung bần bật, giống như một đám người khổng lồ viễn cổ cõng Tinh Vực đi tới, thanh thế vô cùng to lớn, khiến người rung động.

Mỗi con cự thú đều chở hàng hóa, xác chết và tù binh mang từ Dị Vực, vô cùng cao lớn, ngay cả ngôi sao cũng bị đạp nát dễ dàng, có

thể thấy thân hình của chúng nó khủng bố cỡ nào.

Trên người chúng nó có kỵ sĩ khoác giáp trụ ngồi ngay ngắn, ánh sáng vàng chói lòa, rực rỡ như thần kim màu vàng, sát phạt kinh thiên, không ai dám nhìn thẳng.

Họ như kỵ sĩ đẫm máu lao ra từ núi thây biển máu.

“Tiểu đội săn bắn về rồi!”

"Bọn họ đi chiến trường Dị Vực, giết rất nhiều sinh linh, cũng mang về rất nhiều tù binh." Trong Sơn Hải thành có tu sĩ nhỏ giọng nói, ánh mắt kính nể nhìn nhóm người kia.

Đám người Cố Trường Sinh cũng kính nể.

Chương 527 - Đại La Hằng Nhất chi cảnh, chia đội, tuần tra doanh

Đây là một đám kỵ sĩ dám vào sâu trong chiến trường Dị Vực săn giết kẻ địch, mỗi một người đều trải qua trăm trận mà không chết, cường đại vô biên, tắm máu kẻ địch Dị Vực.

Mỗi tiểu đội săn bắn đều do mười người tổ thành, đội trưởng tiểu đội là tu vi Chân Tiên cảnh, những người khác đều là Đại Đế cảnh.

“Tôn Lão đã nói là muốn chúng ta chia phân đội, có khi nào là vào tiểu đội săn bắn không? Trông khá lợi hại.” Sở Đế không kiềm được nói, hơi hưng phấn.

"Giết đám chó con Dị Vực là bổn vương sẽ có đại hung bảo thuật."Cửu Đầu Vương cũng hưng phấn lên, con mắt màu xanh tựa như đèn thần, sáng dọa người, giống sinh linh Dị Vực còn hơn hàng thật.

Cố Trường Sinh lắc đầu, nói:

"Thật ra cũng đã chết nhiều người."

Hắn cũng chú ý tới phía sau tiểu đội này có rất nhiều xác chết bị

mang theo trở về, số lượng rất nhiều, một ít là thành viên của tiểu đội, một số là binh sĩ chiến trường.

Nhiều người đều trầm mặc.

Mỗi một lần chinh chiến đều có nghĩa là chết mười mươi, nhưng vẫn có đám người giống như vậy không chút sợ hãi, dũng cảm đi ngược lên.

“Bổn cung rất nhanh sẽ giống như bọn họ, đi chiến trường giết địch." Giọng Tô Nghê Thường dứt khoát nói, đầu chân mày tinh xảo không tỳ vết lộ vẻ hiên ngang, không chút nào sợ sinh tử.

Một lão nhân ở bên cạnh nghe vậy có chút vui mừng, hơi kinh ngạc nói:

“Mỗi người mới đến Sơn Hải thành thật ra đều có người bị dọa sợ, rất ít ai giống như các ngươi...”

“Bổn cung khác với kẻ khác.” Tô Nghê Thường liếc lão nhân kia, nói, nàng cảm giác bị lão xem thường.

Tiểu đội săn bắn đi xa, đi phương hướng Chiến Công Điện, hiển nhiên muốn đổi chiến công.

“Tiểu đội săn bắn trở về, chút nữa mang các ngươi đi làm quen rồi mới chia đội.” Lão nhân áo trắng lúc trước mang theo đám người Cố Trường Sinh tới đây, cũng là Tôn Lão, bỗng nhiên cười tủm tỉm xuất hiện.

Đám người đã hơi quen với việc Tôn Lão xuất quỷ nhập thần, không quá để bụng.

Ngược lại Xích Vương không kiềm được hỏi thăm:

“Chia đội là chia như thế nào? Chia tùy cơ hay sao?”

Tôn Lão cười tủm tỉm nói:

"Tự nhiên không phải tùy cơ, vì an toàn của các ngươi, sẽ chia vào năm tiểu đội, hai người dễ chăm sóc cho nhau.”

"Yên tâm đi, sẽ không chia hai kẻ gai mắt nhau vào chung đội." Tôn Lão liếc qua Cố Trường Sinh, Vẫn Tiên Ma, Thái Thượng Tiểu Đạo Quân, ám chỉ nói.

Vẫn Tiên Ma hừ lạnh một tiếng.

Cố Trường Sinh cười cười:

"Ta ngược lại hy vọng được chia chung đội với họ."

Hắn nói nhẹ nhàng bâng quơ, nhưng mà tất cả mọi người đều cảm thụ được sát ý rõ rệt.

Sở Đế và Thái Hư Hoàng nhìn nhau một cái, cười gượng.

Cố Trường Sinh tỏ rõ không chết không ngừng với Thái Thượng Tiểu Đạo Quân, Vẫn Tiên Ma.

Hắn thậm chí có ân oán với Chiếu Vô Thượng, Cửu Đầu Vương.

Dù sao trên Nguyên Thủy Chi Lộ bị ám sát nhiều lần, thù hận này không dễ xóa bỏ.

"Tuy rằng lão phu muốn khuyên các ngươi lấy đại cục làm trọng, nhưng mà phỏng chừng các ngươi sẽ không nghe. Đối với Tiên Vực thì các ngươi đều là hạt giống quý giá nhất, mất một hạt đều là tổn thất lớn." Tôn Lão lắc đầu nói.

Cố Trường Sinh cười nói:

“Tiền bối dạy đúng, nhưng có Cố mỗ ở, sự sống chết của họ không quan trọng.”

Lời này thốt ra, mọi người đều con ngươi co rút.

Thái Thượng Tiểu Đạo Quân và Vẫn Tiên Ma cảm thụ được lạnh lẽo khủng bố.

Vẫn Tiên Ma nổi khùng lên:

“Ngươi láo quá nhỉ!”

"Ha ha." Cố Trường Sinh cười bâng quơ, nơi đáy mắt hờ hững.

Tôn Lão cười gượng.

Sau đó, lão mang theo mọi người đi tới khu vực tiểu đội săn bắn lúc bình thường tu luyện và ở lại, dọc đường đi đã chia đội cho mười người.

Chiếu Vô Thượng, Cửu Đầu Vương một đội.

Sở Đế, Thái Hư Hoàng một đội.

Vẫn Tiên Ma, Thái Thượng Tiểu Đạo Quân, Xích Vương, Cố Ngân Hà, Tô Nghê Thường, Cố Trường Sinh chung một đội.

“Các ngươi thấy sao?” Tôn Lão cười tủm tỉm hỏi.

Sở Đế, Thái Hư Hoàng đồng thanh kêu lên:

"Không có vấn đề."

Cố Trường Sinh hơi cau mày, lắc đầu, nhưng không nói gì thêm.

Chú ý nét mặt của hắn, Tô Nghê Thường cau mũi quỳnh, nói:

"Như thế nào? Ngươi ghét bỏ bổn cung chung đội với ngươi? Sợ bổn cung liên lụy ngươi?"

Cố Trường Sinh tùy ý nói:

“Gần như vậy.”

“Ngươi... !”

Tô Nghê Thường dựng đứng chân mày liễu, lần đầu tiên nàng bị người ghét bỏ, trước đến giờ đều là nàng ghét bỏ người khác.

"Ngươi cho rằng bổn cung muốn ở cùng ngươi sao?”

Tôn Lão nghe vậy, vội vàng nói:

"Công chúa, bớt giận, một khi lên chiến trường Dị Vực thì nguy hiểm đầy rẫy, lúc này xin công chúa đừng dỗi.”

Cố Trường Sinh lười nói nhiều.

Tuy thực lực của Cố Trường Sinh rất mạnh, có nhiều thần binh báu vật, nhưng hắn càng hy vọng chung đội với người khác.

Dù sao xem biểu cảm của Tôn Lão thì biết, hắn là Tô Nghê Thường chung đội với chính mình sẽ an toàn rất nhiều, có nguyên nhân tư lợi trong đó.

Nhưng khi lên chiến trường thì ai rảnh lo cho người khác?

Rất nhanh, Tôn Lão dẫn mọi người đến khu vực của cấp Đế. Đây là một dãy huấn luyện doanh cổ xưa, vô cùng rộng lớn, bao phủ Hỗn Độn Khí, đất đai đen ngòm rải rác tinh hài, giống như lấy ra từ sâu trong vũ trụ.

Rất nhiều binh sĩ và kỵ sĩ đang tu luyện, phun ra nuốt vào tinh tôi.

Chính giữa có một đỉnh thanh đồng lớn, lấp lóe bảo quang, Hỗn Độn Khí mờ mịt, vô cùng trầm trọng, giống như sừng sững đứng giữa đất đai.

Chú ý tới có người tiến đến, ánh mắt của mọi người bị hấp dẫn qua, lộ vẻ giật mình và đánh giá.

“Xem ra đây là thiên kiêu bảng Đế mà đại thống lĩnh nói?” Một người trong số đó đi đến, hơi thở khủng bố, cười mở miệng hỏi: “Nhưng sao trông trẻ tuổi vậy?”

Chương 528 - Tiểu đội săn bắn, Cửu Thế Thân mà đúc Trấn Giới Đỉnh, bất diệt trải qua phương pháp thu hoạch

“Tôn Lão.”

Một đám kỵ sĩ đi đến, người dẫn đầu lên tiếng chào hỏi Tôn Lão rồi mới nhìn về phía nhóm Cố Trường Sinh.

Bọn họ hiển nhiên là kỵ sĩ mới trở về từ chiến trường vực ngoại, trên người còn mang theo mùi máu tanh nồng và khí thế sát phạt, cực kỳ cường đại.

Đối với nhóm Cố Trường Sinh thì bọn họ không biểu lộ vẻ coi thường gì, chẳng qua cảm thấy bọn họ còn rất trẻ tuổi.

Thiếu mài giũa máu và lửa.

Tu sĩ một mắt cũng có mặt ở đây, Cố Trường Sinh đã biết tên của người này, tên là Vương Trung, là thành viên cũ của một đội tiểu đội săn bắn, giết rất nhiều sinh linh Dị Vực.

“Ha ha, tất cả lại đây gặp mặt, không chừng trong này có hậu bối của các ngươi.” Tôn Lão nói với đám binh sĩ và kỵ sĩ trong huấn luyện doanh.

Nhưng ít có tu sĩ lại gần, bọn họ lo tu luyện tại chỗ hoặc chăm sóc tọa kỵ của mình.

Chỉ có một số người cảm giác nhóm Cố Trường Sinh là tộc nhân của thế lực gia tộc sau lưng mình mới lại gần.

Tiểu đội săn bắn xem như lực lượng trụ cột của Sơn Hải thành.

Xếp sau là nhân vật lớn, lão cổ đổng được các tộc phái đến đây trấn giữ.

Thật ra mỗi tiểu đội đều không thích nhận người mới.

Bởi vì vừa tới đây, tài hoa tranh vanh, thậm chí không chịu cúi đầu theo lệnh, sau lưng có thế lực lớn và bối cảnh, không nghe sắp xếp.

Vì thế thường dẫn đến một ít mối họa liên lụy đến toàn bộ tiểu đội.

“Xem ra chúng ta không được ưa lắm.” Sở Đế than thở một câu.

Cố Trường Sinh đã đoán trước được, có vài sinh linh không biết bao nhiêu tuổi ra mặt, họ có hơi thở không thuộc về Nhân tộc, mọc sừng và cánh chim.

Cửu Đầu Vương là truyền nhân trong tộc của họ, bọn họ đứng ra nói chuyện với hắn.

Ngoài ra có một kỵ sĩ lớn tuổi cười cười, tiến lên tìm đội trưởng của mấy tiểu đội, không ai có thể làm trái với quy củ của bảng Đế thí luyện.

Nơi này nhanh chóng náo nhiệt lên, đội trưởng của mỗi tiểu đội đều xuất hiện, các tia sáng từ các nơi vụt qua, có người thậm chí vượt qua cánh cửa không gian, từ khu vực khác đến đây.

Nhìn ra được bọn họ rất thận trọng với việc này.

“Tôn Lão.”

Đội trưởng tiểu đội săn bắn đệ nhất là một nam nhân trung niên lưng mọc cánh màu vàng, có huyết mạch Thái Cổ hoàng tộc, khuôn mặt mơ hồ, hơi thở Hỗn Độn quanh quẩn, tràn ngập ánh sáng tiên đạo, vô cùng cường đại.

Nam nhân trung niên vừa đến liền nhắm vào Cửu Đầu Vương, không quan tâm những người khác.

"Mười người này là người mạnh nhất trong cuộc tập luyện Nguyên Thủy Chi Lộ lần này, chia thành năm đội, mỗi người tự chọn hai người mới đi.” Tôn Lão nói.

Nam nhân trung niên lưng mọc cánh màu vàng gật đầu, cười tươi hỏi Cửu Đầu Vương:

“Ngươi đến từ bộ tộc đó đúng không?”

Cửu Đầu Vương không có dáng vẻ quái đản lúc trước, gật đầu, nói:

“Đúng vậy.”

Chiếu Vô Thượng thì lẳng lặng đứng, không tham dự cuộc lựa chọn này.

Chiếu Vô Thượng đi cùng Cửu Đầu Vương.

Đám người đều nhìn ra được, Cửu Đầu Vương được đội trưởng Đệ Nhất tiểu đội nhìn trúng.

Sau đó đội trưởng của Đệ Nhị tiểu đội, Đệ Tam tiểu đội, Đệ Tứ

tiểu đội, Đệ Ngũ tiểu đội đều ra mặt, mỗi một người thực lực đều rất khủng bố, ánh sáng tiên đạo bao phủ, quy tắc trật tự giao nhau, sâu không thể đo lường, sát phạt kinh người.

Khu vực nội thành Sơn Hải thành không chỉ có bấy nhiêu đây, nhưng chỉ có năm đội săn bắn này được sắp xếp người.

Thoạt nhìn tiểu đội khác đều thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao một đám người mới gia nhập sẽ mất thời gian hòa hợp, bọn họ thành vú em.

Cố Trường Sinh và Tô Nghê Thường được chọn vào Đệ ngũ tiểu đội, bởi vì đội trưởng có sâu xa với Cố gia, là gia thần khác họ với Cố gia.

Tuy trong Sơn Hải thành, thân phận, bối cảnh không có tác dụng gì lớn, nhưng có mối quan hệ như vậy cũng coi như đặc biệt.

Cố Trường Sinh mỉm cười nói:

"Ở đây thì không cần xưng hô Thần Tử gì đó, cứ xem ta như thành viên tiểu đội là được."

Đội trưởng Đệ Ngũ tiểu đội là một nam nhân vạm vỡ, mặc áo giáp màu đen dày nặng, ánh sáng tiên đạo chảy xuôi, trông khá chân chất hiền hòa, nhưng một thân lực lượng khí huyết thật ra vô cùng kinh người.

Nghe vậy, hắn gãi sau gáy, cười nói:

"Cũng như nhau."

Từ khi bị Cố Trường Sinh làm lơ thì Tô Nghê Thường học được yên lặng.

Thấy mọi người đều chia đội xong, Tôn Lão yên lòng nói:

"Thời gian tiếp theo các ngươi hãy làm quen với thành viên trong tiểu đội của mình, nếu lão phu không nhớ nhầm thì đợt săn bắn sau đại khái vào nửa tháng nữa."

Nghe vậy, đám người đều nghiêm nghị lên.

Xích Vương, Sở Đế, Cửu Đầu Vương khá mong đợi.

"Đúng rồi, đỉnh kia là cái gì? Thoạt trông khá lợi hại.” Sở Đế bỗng nhiên mở miệng hỏi, nhìn về hướng đỉnh lớn thanh đồng sừng sững ở khu vực chính giữa gần đó.

Bởi vì phát hiện nhiều tu sĩ đều ở nơi đó, muốn giơ đỉnh lên, nhưng hà vụ bốc hơi, đỉnh lớn thanh đồng như được đúc từ ánh sao ngôi sao, cực kỳ nặng nề, mọi người nghẹn đỏ mặt vẫn không thể làm nó nhúc nhích một li.

Một kỵ sĩ tuổi cực kỳ xa xưa mở miệng nói:

“Đó là Đế Khí Trấn Giới Đỉnh mà Khổ Hạnh Tiên Vương đã đúc khi còn ở Đại Đế cảnh, về sau tái tạo chân thân thì không cần nữa, nên để lại đây.”

Thấy đỉnh đó, Tôn Lão lộ vẻ cảm thán nói rằng:

“Khổ Hạnh Tiên Vương đúng là một nhân vật kinh thiên động địa, không ai có thể sánh bằng tâm cảnh của người.”

Tôn Lão cảm thán khiến Cố Trường Sinh cũng hơi tò mò.

Hắn chỉ biết Khổ Hạnh Tiên Vương ngày xưa lấy Thân Thể cảnh cứng rắn phá tan trói buộc thọ nguyên, từ đó mới thành Thân Thể cảnh cực cảnh.

Các loại truyền thuyết sau đó thì Cổ Trần không hiểu biết nhiều.

Thái Hư Hoàng cũng thắc mắc, hỏi thăm:

“Xin tiền bối giải thích nghi hoặc."

Nhóm Tô Nghê Thường, Xích Vương cũng nhìn qua, có chút tò mò Trấn Giới Đỉnh này.

Tôn Lão cười nói:

“Trong Thiên Đạo bia mà Khổ Hạnh Tiên Vương để lại chỉ ghi việc

làm Đệ Nhất Thế Thân của người.”

“Trấn Giới Đỉnh này được đúc vào kiếp thứ chín của Khổ Hạnh Tiên Vương, đã vượt qua ghi chép ngày xưa, ẩn chứa lực lượng thân thể đỉnh lúc người ở Đại Đế cảnh.”

“Trừ Khổ Hạnh Tiên Vương ra, không ai có thể di chuyển nó, dù là cường giả luyện thể Chân Tiên cảnh, Thái Cổ đại hung cũng không được."

“Ui!”

Lời này khiến mọi người không kiềm được hút ngụm khí lạnh, có chút khiếp sợ.

Khổ Hạnh Tiên Vương thành tựu Cửu Thế Thần?

Vậy tức là ngày xưa ghi chép Thân Thể cảnh cực cảnh chỉ là hành vi trong kiếp thứ nhất?

Chương 529 - Tiểu đội săn bắn, Cửu Thế Thân mà đúc Trấn Giới Đỉnh, bất diệt trải qua phương pháp thu hoạch (2)

“Bất Diệt Kinh đó là Khổ Hạnh Tiên Vương sáng tạo ở kiếp thứ chín?”

Cố Trường Sinh bất ngờ, bật thốt hỏi, phỏng chừng Bất Diệt Kinh trong Chiến Công Điện cũng do Khổ Hạnh Tiên Vương sáng tạo.

Nếu như không có mấy đời tích lũy thì khó mà sáng tạo ra công pháp này.

Tôn Lão gật đầu, nói:

"Đúng rồi.”

Cố Trường Sinh không kiềm được khen:

"Quả nhiên như thế, tạo nghệ về mặt thân thể của Khổ Hạnh Tiên Vương ở trong Tiên Vực hẳn là không ai có thể vượt qua.”

Tu sĩ tuổi xa xưa cười nói:

"Nếu ai có thể nâng lên Trấn Giới Đỉnh thì sẽ được Bất Diệt Kinh của Khổ Hạnh Tiên Vương, mọi người trong Sơn Hải thành đều biết chuyện này. Nhưng từ xưa đến nay không ai có thể nâng lên đỉnh kia khi ở Đại Đế cảnh, muốn làm nó rung nhẹ cũng không thể.”

Đội trưởng của năm tiểu đội gật gù nói, đặc biệt sùng kính Trấn Giới Đỉnh:

“Nhưng tu luyện gần Trấn Giới Đỉnh, có tràng vực đặc biệt có hiệu quả rèn tạo thân thể, cho nên trong ngày thường rất nhiều người đều sẽ đi rèn luyện thân thể."

Khổ Hạnh Tiên Vương là thần thoại vô địch duy nhất dùng cảnh

giới Tiên Vương đối kháng một kích từ Chuẩn Tiên Đế cảnh của Dị Vực mà không chết.

Trong Sơn Hải thành còn lưu truyền thần thoại về Khổ Hạnh Tiên Vương.

Mọi người gật đầu, hèn gì có nhiều tu sĩ ở quanh Trấn Giới Đỉnh, bọn họ thổ nạp tinh tinh, dùng các loại thần vật để rèn luyện thân thể.

Cửu Đầu Vương và Sở Đế nghe vậy, trong mắt bắn ra tia sáng nóng cháy:

“Thì ra còn có thể làm như vậy đạt được Bất Diệt Kinh?”

Bọn họ trả giá rất nhiều cho đạo luyện thể, thuở nhỏ dùng các loại thần dịch và bảo huyết rèn luyện, thậm chí tu luyện trong Thiên Kiếp Trì, tạo nghệ về mặt thân thể ngạo nghễ đứng trên đỉnh cao cùng thế hệ.

Lúc trước trong Chiến Công Điện, bọn họ đã biết sự quý giá của Bất Diệt Kinh, vô cùng động lòng.

Hơn nữa bọn họ rất tự tin vào thân thể của mình, muốn thử xem có thể nâng đỉnh hay không.

Lời của Cửu Đầu Vương và Sở Đế dẫn đến rung động trong khu vực này, rất nhiều tu sĩ và binh sĩ đều nhìn qua.

Tuy bọn họ là thiên kiêu bảng Đế, thiên phú khủng bố, hiếm ai sánh bằng, nhưng thực lực bày ra đó, còn chưa đến Đại Đế cảnh.

Không ngờ có ý đồ nâng Trấn Giới Đỉnh lên?

Phải biết rằng, trong Sơn Hải thành đã có thiên kiêu cổ xưa chứng đạo rồi, lúc họ ở Đại Đế cảnh đỉnh cũng kém xa lắc mới đủ trình độ nâng đỉnh.

Khổ Hạnh Tiên Vương không phải người bình thường, tạo nghệ thân thể hiếm ai trong Tiên Vực sánh bằng.

Cho nên rất nhiều người đều cho rằng, đoàn người đang đùa giỡn,

hoặc nên nói là quá tự tin.

“Tuy Sở Đế nhiều lần tự đánh nát Đế cơ, nhưng thực lực sớm ở cấp Đế, hắn hẳn là có nắm chắc.” Tôn Lão giải thích cho đoàn người, dù sao thiên kiêu trong kỷ nguyên này quá yêu nghiệt, người bình thường khó mà tiếp thụ.

Lỡ như có thể phá vỡ kỳ tích thì sao?

Cho dù hiện tại không làm được, nhưng ai biết về sau ra sao?

Nghe Tôn Lão nói như vậy, mọi người vẫn mang theo ánh mắt nghi ngờ và không tin, điều này khiến Cửu Đầu Vương rất khó chịu.

Thân thể của hắn dung hợp nhiều loại căn nguyên của đại hung tuyệt thế, có một không hai cùng thế hệ.

“Có được hay không thì thử một lần liền biết.” Cửu Đầu Vương nói, bước nhanh hướng về phía Trấn Giới Đỉnh, nhiều người tránh đường cho hắn.

Trong âm thầm, còn có người lấy ra bảo kính, thần quang ngũ sắc bắn ra, lo lắng sinh linh hình dạng quái dị này do Dị Vực phái tới.

Cảnh này khiến đám người Tôn Lão câm nín. Cửu Đầu Vương quả thực giống sinh linh Dị Vực còn hơn hàng thật, rất có tính uy hiếp.

Trấn Giới Đỉnh đặt ở chính giữa huấn luyện doanh, không quá to lớn, ánh sáng như ánh sao lấp lánh trên đỉnh, rất cổ xưa, như đúc bằng thanh đồng.

Có một loại tràng vực đặc biệt bao phủ bốn phía, ở nơi đó sẽ cảm thụ được thân thể nhận được áp chế, giống như bị nhát dao đại đạo chém xuống.

Tu sĩ bình thường thật sự không dám tới gần, sẽ bị trấn áp thành thịt nát.

"Không hổ là Trấn Giới Đỉnh, thần uy như vậy thật sự có thể trấn áp một giới.” Cửu Đầu Vương nói, vô cùng tán thán, trong con ngươi màu xanh bắn ra thần quang.

Đám người đi theo sau Cửu Đầu Vương, nhưng không có tới gần, yên lặng nhìn.

"Hắn làm sao có thể nâng lên được? Đây là binh khí của Khổ Hạnh Tiên Vương lúc ở Đại Đế cảnh, tương đương với lực lượng cực cảnh trong Đại Đế cảnh." Một vị lão binh nói, đã tu hành trong Sơn Hải thành thật lâu, chứng kiến rất nhiều thiên kiêu và chí cường giả đều bó tay với Trấn Giới Đỉnh.

Nhưng nam nhân trung niên lưng mọc cánh màu vàng, cũng là đội trưởng Đệ Nhất tiểu đội trong mắt lộ tia mong đợi:

"Lỡ như được thì sao?"

"Lên!"

Cửu Đầu Vương tiến lên, gồng sức chộp về phía tai đỉnh và chân đỉnh, muốn nâng đỉnh lên.

Lực lượng của hắn vô cùng kinh người, hư không quanh ngón tay vỡ nát, hình thành khe nứt lớn đáng sợ xuyên thủng chỗ này.

Rất nhiều người đều khiếp sợ, hơi sợ hãi.

"Quái lực đáng sợ như vậy có thể dễ dàng xé nát tu sĩ Đại Đế cảnh bình thường."

"Không hổ là thiên kiêu bảng Đế, đã xem nhẹ hắn rồi."

Thành viên Đệ Nhất tiểu đội hơi vui sướng bất ngờ, không thể ngờ rằng Cửu Đầu Vương mạnh như vậy.

Chỉ riêng sức mạnh này đủ kinh sợ tám phương, có thể nghiền nát tu sĩ luyện thể Đại Đế cảnh.

Nhưng Cửu Đầu Vương vẫn thất bại, Trấn Giới Đỉnh không nhúc nhích chút nào.

"Sao nặng thế này..." Hắn không cam lòng, chín cái đầu cùng mở to mắt, toàn thân phát sáng, có lực lượng khí huyết khủng bố bốc lên từ đỉnh đầu.

Hư ảnh chín con mãnh thú khủng bố hiện ra, khí nuốt thiên hạ, Hỗn Độn Khí bao phủ.

Chín luồng khí huyết trường long xuyên qua bầu trời, vô cùng kinh người, rung động bốn phương.

Cùng lúc đó, Cửu Đầu Vương vận dụng bảo thuật, phù văn cổ xưa hiện ra trong huyết mạch, chiếu ra, tổ hợp ở cùng nhau.

Chương 530 - Thử đỉnh, lực lượng thân thể kinh khủng, một cánh tay giơ cao đỉnh rung động bát phương (4)

Ầm ầm ầm!

Nơi này phát ra âm thanh điếc tai, các loại lôi quang cùng bừng sáng, tia chớp đan vào, khí huyết trường long xuyên qua bốn phương, vô cùng kinh người.

Dù là lão binh tu hành thật lâu cũng bị giật mình, tim đập chân run, không dám tin tưởng đây là người trẻ tuổi làm ra.

Kết quả, Trấn Giới Đỉnh không nhúc nhích chút nào, vẫn ở yên tại chỗ, từng luồng Hỗn Độn Khí khuếch tán, mặt trời mặt trăng vì sao ở thiên ngoại đều run rẩy.

"Thần thông là vô dụng, chỉ có thể dựa vào sức mạnh cơ thể." Tôn Lão lắc đầu nói, đã đoán trước kết quả này.

Nhưng mọi người bị giật mình, vì Cửu Đầu Vương bày ra thực lực không giống thiên kiêu trẻ chút nào.

Thành viên tinh nhuệ trong tiểu đội săn bắn lộ tia nhìn sâu thẳm, đánh giá lại đám thiên kiêu này.

Cửu Đầu Vương lại thử mấy lần, nhưng kết quả đều như nhau, Trấn Giới Đỉnh như gắn chặt xuống mặt đất, không nhúc nhích chút nào.

Cửu Đầu Vương không cam lòng, nhưng không còn cách nào, e rằng Trấn Giới Đỉnh vượt xa lực lượng hiện tại của hắn.

Bất Diệt Kinh không dễ lấy như vậy.

"Chờ ta đột phá Đạo Vực cảnh rồi sẽ thử lại một lần!" Cửu Đầu Vương chán nản thụt lùi, cho người khác lên thử.

Sau đó, Xích Vương, Cố Ngân Hà, Thái Thượng Tiểu Đạo Quân đều tiến lên thử.

Xích Vương và Cố Ngân Hà đều thất bại, lắc đầu, không bất ngờ.

Tạo nghệ thân thể của bọn họ không cao.

Thái Thượng Tiểu Đạo Quân tiến lên nâng đỉnh, tắm trong tử khí, bị tử hà bao bọc, trên đầu có ba đóa Thanh Hoa bày ra lực lượng khủng bố hoàn toàn khác với vẻ ngoài của hắn.

"Lên!"

Hắn hét to một tiếng, dốc hết sức lực, khung xương kêu răng rắc, ánh sáng tím bắn tung, tử vụ ngập trời.

Kết quả, Trấn Giới Đỉnh không nhúc nhích.

"Lần nữa!" Thái Thượng Tiểu Đạo Quân không cam lòng, có một hạt giống lấp lánh ánh sáng màu tím hiện ra, hóa thành Hồng Mông Tử Khí quấn quanh lên, muốn nâng Trấn Giới Đỉnh.

"Thì ra rung động của Hồng Mông Ấn là vì hạt giống này, không lẽ là Hồng Mông Tử Khí Chủng?" Mắt Cố Trường Sinh trở nên sâu thẳm, nhìn chăm chú vào hạt giống này.

Thủ đoạn của Thái Thượng Tiểu Đạo Quân rất kinh người.

Nhưng mà kết quả khiến mọi người bất ngờ.

Hắn bị hất văng ra, Trấn Giới Đỉnh đánh tan tử khí, Thái Thượng Tiểu Đạo Quân ọc bãi máu, vô cùng không cam lòng.

"Hắn cũng thất bại." Đám người thầm kinh than.

Thủ đoạn của Thái Thượng Tiểu Đạo Quân cũng rất kinh người, thậm chí có hạt giống vô cùng thần bí, nhưng vẫn không thể khiến Trấn Giới Đỉnh rung nhẹ.

Thái Hư Hoàng, Vẫn Tiên Ma cũng ra tay, hai người không giỏi về thân thể, Thái Hư Hoàng gồng hết sức cũng khó làm đỉnh nhúc nhích một ly.

Ngoài người Vẫn Tiên Ma hiện ra ánh sáng màu đen, giống như một đám phù văn đại đạo màu đen, tràng vực cắn nuốt đặc biệt giằng co với Trấn Giới Đỉnh, khiến nó phát ra một tiếng âm rung.

Đám người sửng sốt, mấy vị kỵ sĩ cực kỳ lớn tuổi vừa rồi ra tiếng đều không kiềm được kinh thán, bị rung động.

“Thiên kiêu trong kỷ nguyên này thật là dọa người, một đám vô cùng dễ sợ, không thể tính toán bằng lẽ thường.” Một vị tu sĩ quanh năm tu luyện gần Trấn Giới Đỉnh buông tiếng thở dài.

Hôm nay xem như tăng kiến thức, không thể khinh thường người trẻ tuổi.

Vẫn Tiên Ma cười một tiếng, so sánh với người khác thì hắn đã xem như rất ưu tú, khiến Trấn Giới Đỉnh phát ra âm rung.

Đây là việc mà mọi người căn bản không dám tưởng tượng.

Sở Đế nói:

“Để ta làm thử!”

Vẻ ngoài của hắn thanh tú, hành động thì trực tiếp đi lên, không nói nhiều, căn bản không dựa vào thần thông, chỉ dựa vào lực lượng.

Sở Đế cứng rắn chống lại Trấn Giới Đỉnh.

Ầm ầm ầm!

Thoáng chốc, nơi này giống như bùng nổ, đất đai chấn động, Trấn Giới Đỉnh nổ vang, phát ra âm rung khủng bố giống như tiếng sấm.

Mọi người đều bị rung động, Sở Đế mạnh quá vậy?

Hắn làm đến bước này, thân thể quả thực mạnh còn hơn Vẫn Tiên Ma, khiến Trấn Giới Đỉnh rung bần bật như sắp rời khỏi mặt đất.

Nhưng mà, chỉ có thế. Khuôn mặt Sở Đế đỏ bừng, cánh tay bắt đầu co giật, sắp không chịu nổi lực lượng của hắn, xương đột nhiên răng rắc một tiếng vỡ ra.

"Buông tay!" Tôn Lão vội vàng hô lớn, sợ hắn xuất hiện ngoài ý muốn.

Nhưng trong lòng Sở Đế sớm có tính toán, hắn thả tay ra, lùi về phía sau, không tiếp tục gồng sức, tình trạng vết thương bắt đầu khép lại.

“Lực lượng của ta vẫn không đủ.” Hắn thở dài nói, hơi chán nản.

“Thân thể của ngươi đã rất mạnh, ít nhất mạnh hơn chúng ta.” Thái Hư Hoàng cười vỗ vai Sở Đế.

Mọi người bị rung động không nói nên lời, đám yêu nghiệt thiên kiêu này đều kinh khủng.

Chẳng lẽ kỷ lục thần thoại của Trấn Giới Đỉnh sẽ bị bọn họ phá vỡ?

Mọi người lúc này đều nhìn về hướng Chiếu Vô Thượng, Tô Nghê Thường, Cố Trường Sinh, nơi đây chỉ còn ba người chưa thử một lần.

Chiếu Vô Thượng cười khẽ nói:

"Ta không am hiểu thân thể."

"Bổn cung còn chưa thử.”

Tô Nghê Thường nói rồi bước lên, bóng dáng mảnh khảnh, hai chân thon dài thẳng tắp, ngón tay trắng nõn nắm tai đỉnh, định thử xem.

Giây sau, mọi người đều bị giật mình.

Bùm!

Trấn Giới Đỉnh rung lên, hà quang vạn trượng, nửa bên chân đỉnh nhấc lên, thêm một bên nữa là có thể nâng hẳn lên.

“Lên!” Trên người Tô Nghê Thường tràn ngập tiên quang như sắp phi thăng, tuy trông mảnh khảnh nhưng lực lượng thì khủng bố còn hơn Chân Long.

Mọi người đều hơi ngơ ngẩn.

Tôn Lão nở nụ cười, trong mắt có vui mừng:

“Năm xưa Tiên Đế dùng nhiều bảo huyết nấu đúc thân hình cho công chúa, thậm chí dùng tinh huyết của bản thân luyện chế bảo dược, rèn luyện căn cơ cho công chúa.”

"Quá nặng, không nâng lên nổi.”

Giây sau, Tô Nghê Thường thở hổn hển, nhanh chóng buông xuống, hai cánh tay tê dại, đổ mồ hôi như tắm, sợi tóc dính bết trên trán.

Đám người còn trong trạng thái ngẩn ngơ, hơi phản ứng không kịp.

"Quá khủng bố, đây là nữ nhi ruột của Tiên Đế sao?”

“Thân thể này...”

Sở Đế cũng không nói nên lời trong một chốc.

Đám người Vẫn Tiên Ma, Xích Vương, Thái Thượng Tiểu Đạo Quân bị rung động mạnh.

Tô Nghê Thường bày ra lực lượng thân thể đủ ngạo tuyệt cùng thế hệ, ai có thể so sánh với nàng?

Tô Nghê Thường nhìn về phía Cố Trường Sinh, cười khiêu khích:

“Hừ, Cố Trường Sinh, thấy lực lượng của bổn cung thế nào?”

Cố Trường Sinh thản nhiên nói:

“Tạm được.”

Hắn xem biểu hiện của mọi người, đại khái phỏng đoán ra lực lượng cần có để nâng Trấn Giới Đỉnh, cho nên trong lòng rất bình tĩnh.

"Ngươi... "

Tô Nghê Thường không ngờ Cố Trường Sinh chỉ bình luận hai chữ tạm được, vốn cho rằng hắn sẽ khen ngợi một câu, mày liễu dựng đứng.

Giờ phút này, ánh mắt của mọi người tập trung vào Cố Trường Sinh, trong này chỉ có hắn là chưa làm thử.

Hơn nữa nghe ý trong câu nói của hắn thì rất có nắm chắc?

Cố Ngân Hà và Xích Vương hơi mong đợi.

Ánh mắt Vẫn Tiên Ma âm u:

“Thân thể của Hỗn Độn Thể dù mạnh đến đâu thì cùng lắm chỉ cỡ Tô Nghê Thường.”

Cửu Đầu Vương, Thái Thượng Tiểu Đạo Quân mặt lúc đen lúc trắng.

Tô Nghê Thường nhìn chằm chằm Cố Trường Sinh:

“Bổn cung chống mắt xem.”

Giây sau, Cố Trường Sinh tiến lên, nét mặt rất bình tĩnh, hắn vươn tay bắt lấy Trấn Giới Đỉnh, một cánh tay gồng sức, cánh tay phát lực, tế bào phát sáng, Hỗn Độn Khí đột nhiên tăng vọt, toàn bộ Trấn Giới Đỉnh rung lên, bắt đầu rời khỏi mặt đất.

Cái gì! ?

Trong khoảnh khắc này, tất cả mọi người trợn to mắt ốc bươu, hóa đá, hoàn toàn không dám tin tưởng.

Chương 531 - Thần chi khôi phục, truyền

pháp, nhìn không ra cực hạn ở đâu (1)

Mặt đất rung rinh, tỏa thần hà vạn trượng, hà thụy đan vào, giống như có thần tú viễn cổ sắp thức tỉnh.

Thoạt nhìn thân hình Cố Trường Sinh hơi mảnh khảnh, nhưng lực lượng tuyệt đối là khủng bố mà mênh mông.

Bàn tay thuôn dài trắng nõn như của phụ nữ nắm lấy tai đỉnh, gồng sức, Hỗn Độn Khí hùng dũng, mỗi một tế bào đều dâng lên khí huyết ngập trời, khiến đỉnh nhấc lên khỏi mặt đất.

Cảnh này quá mức rung động, như trong mơ.

"Cái gì! ?" Vẫn Tiên Ma không kiềm được hét thất thanh, thân thể của hắn so với Cố Trường Sinh thì chênh lệch lớn đến thế sao?

"Quả nhiên như thế." Cảm xúc trong mắt Chiếu Vô Thượng rất phức tạp.

Không ngờ Trấn Giới Đỉnh bị giơ lên.

Mọi người đều hơi ngơ ngẩn và thẫn thờ, xoe tròn mắt, há hốc mồm, như sắp hóa đá.

Bọn họ quả thực không dám tin tưởng.

Lực lượng thân thể cực cảnh lúc ở Đế cảnh hôm nay bị phá vỡ?

Bị thiên kiêu chưa đột phá Đế cảnh phá kỷ lục, một cánh tay giơ đỉnh?

Mọi người dụi mắt, không dám tin tưởng cảnh tượng trước mắt, việc này cũng quá khủng bố!

Cửu Đầu Vương và Thái Thượng Tiểu Đạo Quân trố mắt ra, da đầu tê dại.

Cố Trường Sinh lại hét to:

“Lên!”

Một bàn tay khác gồng sức nâng lên, trên đỉnh đầu bốc lên luồng khí huyết trường long, tựa như thần kiếm, xuyên qua bầu trời, quấn quanh Hỗn Độn Khí, rung động tám phương.

Ầm!

Trong dao động đó, ngôi sao ở phương xa đều rung bần bật như sắp rơi xuống.

Mọi người đều không kiềm được hoảng sợ lui về phía sau.

Tràng vực thân thể khủng bố khiến thân thể của mọi người như sắp nứt ra, vỡ tan, căn bản không cách nào tới gần.

Nguyên Trấn Giới Đỉnh rung rung, lơ lửng cách mặt đất, bị Cố Trường Sinh cầm trong tay.

Oong oong oong!

Hư không không ngừng run rẩy, phát ra âm thanh như sóng to vỗ, từng đợt sóng gợn xô đẩy.

Sau lưng Trấn Giới Đỉnh phát ra âm rung kim loại khủng bố, như tiếng sấm nổ, khiến tất cả khu vực xung quanh đều chấn động theo.

Kiến trúc run rẩy, muôn vàn thần phù nở rộ trong không gian, vô số hà quang bùng nổ, quả thực giống như sôi trào!

Thần trong Trấn Giới Đỉnh đang thức tỉnh.

Ức vạn thần hà tỏa sáng, hình thành biển pháp tắc khủng bố.

Lực lượng của Trấn Giới Đỉnh còn đang tăng cường, hư không vỡ ra, xuất hiện khe nứt đáng sợ, thoáng chốc kéo dài đến chân trời.

"Quả nhiên rất nặng." Trong mắt Cố Trường Sinh mang theo khen ngợi, thân thể cường đại như hắn cũng cảm giác hai cánh tay hơi hơi tê, hơn nữa lực lượng của Trấn Giới Đỉnh dần mạnh hơn theo vị thần ở bên trong thức tỉnh.

Nếu là lực lượng hiện tại thì những người khác căn bản không

cách nào tới gần, sẽ bị loại tràng vực này nghiền thành thịt nát!

“Trấn Giới Đỉnh thức tỉnh! Đây là khí sát phạt khủng bố đè chết vô số Đế cảnh, thậm chí Chân Tiên, được gọi là lực lượng Trấn Giới!” Rất nhiều lão binh run giọng nói.

Bọn họ biết rõ khi Trấn Giới Đỉnh thức tỉnh thì lực lượng chắc chắn tăng vọt.

Trạng thái hoàn toàn khác với vừa rồi.

Mặc dù như vậy, Trấn Giới Đỉnh vẫn bị Cố Trường Sinh cầm chặt, khó mà hạ xuống một ly.

Nhiều tu sĩ chạy tới đây đều rung động đến nỗi nói không ra lời!

"Quá khủng bố!"

"Đây là quái thai gì vậy?”

Cảnh này khiến tất cả mọi người da đầu tê dại.

Tu sĩ vừa rồi cảm thấy không thể làm được giờ thì hóa đá.

"Tên này... "

"Sao có thể khủng bố như vậy?” Tô Nghê Thường không chớp mắt cái nào nhìn chăm chú Cố Trường Sinh, không kiềm được có chút tâm thần kích động.

Tâm trạng bực tức vì câu nói vừa rồi của Cố Trường Sinh bỗng chốc tốt lên nhiều.

Dường như được Cố Trường Sinh khen ngợi một câu "Không sai" cũng là không dễ dàng.

"Không hổ là Thần Tử!” Cố Ngân Hà và đội trưởng của Đệ Ngũ tiểu đội vẻ mặt đều là rung động và kính nể.

Tất cả người trong khu vực tuần tra đều câm nín, thân thể cực cảnh Đế cảnh từ vạn cổ đến đây bị phá vỡ!

"Đây là ai? Khủng bố như vậy? Nếu không nhìn lầm thì hắn còn

chưa dung hợp Đế ấn, thành tựu Đại Đế cảnh đúng không?" Có người vô cùng khiếp sợ hỏi. Họ mới về huấn luyện doanh, không rõ ràng thân phận của Cố Trường Sinh.

Một kỵ sĩ lớn tuổi đứng bên cạnh vẻ mặt khâm phục nói:

"Là truyền nhân Cố gia, vị yêu nghiệt lúc trước phá vỡ kỷ lục Thiên Đạo bia của Khổ Hạnh Tiên Vương!"

Một người hút ngụm khí lạnh:

"Ui! Thì ra là hắn! Ta đã thấy lạ, ai mà yêu nghiệt như thế."

Người này biết Cố gia, biết sự cường đại của Cố gia.

Bên cạnh cũng có người cảm thán nói:

"Thì ra là truyền nhân Cố gia, không hổ danh Cố gia."

Nơi này nhấc lên cơn sóng lớn, mọi người đều nói không ra lời.

Ầm!

Giây sau, Trấn Giới Đỉnh từ không trung rơi xuống!

Mặt đất chấn động, tựa như phát sinh động đất!

Tiên vụ lượn lờ, Hỗn Độn Khí sôi trào, khu vực này cũng rung rinh theo, có thể thấy lực lượng của Trấn Giới Đỉnh hiện giờ khủng bố.

"Không hổ là binh khí lúc Khổ Hạnh Tiên Vương ở Đế cảnh." Cố Trường Sinh buông xuống Trấn Giới Đỉnh, cảm giác hai cánh tay hơi tê.

Nếu bỏ thêm bí thuật lực lượng phi tiên thì hẳn là sẽ không tốn sức, dù sao hiện tại hắn chỉ dựa vào lực lượng thân thể.

Đương nhiên, việc này cũng khiến Cố Trường Sinh càng tò mò với Bất Diệt Kinh hơn, bởi vì đây là pháp môn luyện thể duy nhất có thể khiến hắn xác minh thôi diễn.

Có thể nói Bất Diệt Kinh là pháp môn rèn tạo thân thể đứng đầu nhất Tiên Vực.

Oong!

Ngay lúc này, hư không run rẩy, một luồng hà quang bắn ra từ Trấn Giới Đỉnh, bao bọc một tờ kinh văn ánh sáng vàng rực rỡ.

Bất Diệt Kinh!

Sau khi phá vỡ kỷ lục này, vị thần trong đỉnh hiện ra, ban pháp cho Cố Trường Sinh.

Tất cả mọi người nhìn cảnh này đều không kiềm được rung động, sau đó không ngừng hâm mộ.

"Bao lâu rồi, từ lúc Khổ Hạnh Tiên Vương để lại Trấn Giới Đỉnh đến hiện giờ phá vỡ kỷ lục này..."

"Không ngờ rằng hôm nay sẽ bị người phá vỡ ký lục. Có lẽ Khổ Hạnh Tiên Vương ngày xưa đều không ngờ rằng, chính mình để lại hai kỷ lục cực cảnh đều sẽ bị người phá vỡ." Một vị lão cổ đổng tu luyện sâu trong nội thành không kiềm được nói, toàn thân quấn quanh Hỗn Độn Khí.

Vị này rất cường đại, ngay cả Tôn Lão đều không kiềm được xem qua, không ngờ kinh động lão cổ đổng này.

"Thân thể của Cố huynh xứng là vạn cổ không có ai!" Thái Hư Hoàng không kiềm được nói, hắn tự tay thử nâng Trấn Giới Đỉnh, biết khó khăn cỡ nào, cho nên rất là giật mình.

Thân thể của Cố Trường Sinh đã đến tình trạng mà bọn họ đuổi theo cũng không thấy bóng lưng.

Bọn họ cũng chỉ có thể tranh phong so cao thấp với hắn về đạo tu luyện thần thông bảo thuật.

Chương 532 - Mài giũa nhiều lần mới bất diệt, các tộc tới đón, Hôi Lão hiện thân

"Chẳng lẽ đường của ta đã sai?" Cửu Đầu Vương ngơ ngẩn, hắn dung hợp nhiều loại căn nguyên của đại hung tuyệt thế, vốn nên

có một không hai cùng thế hệ, nhưng về mặt thân thể thì thua cả đám người Thái Hư Hoàng.

Điều này khiến Cửu Đầu Vương hơi bị đả kích, cảm giác áp lực và suy sụp sâu sắc.

Nơi này tạo thành náo động lớn, rất nhiều tu sĩ và kỵ sĩ đều bị kinh động, sau đó biết được tin tức này, rung động thật lâu.

“Một trong các đại thống lĩnh trẻ tuổi nhất nội thành hiện nay là vị kia của Cố gia đúng không? Giờ lại ra một vị thiên tư càng khủng bố, Cố gia mạnh mẽ danh xứng với thực.”

Rất nhiều lão cổ đổng vượt qua cánh cửa không gian đến đây, khiến thời không hơi mơ hồ, không kiềm được rung động mở miệng nói, ánh mắt nhìn Cố Trường Sinh như đang ngắm trân bảo tuyệt thế.

Đương nhiên, nâng lên Trấn Giới Đỉnh không có nghĩa là lực lượng thân thể đã vượt qua Khổ Hạnh Tiên Vương.

Dù sao Khổ Hạnh Tiên Vương dùng Trấn Giới Đỉnh như binh khí.

Nhưng bọn họ không nhìn ra cực hạn thân thể của Cố Trường Sinh ở đâu, không thấy hắn có biểu hiện dốc hết sức, điểm này làm mọi người càng rung động.

Giờ pthú này, Cố Trường Sinh ngồi xếp bằng cạnh Trấn Giới Đỉnh, phù văn màu vàng bao phủ toàn thân, không ai dám quấy nhiễu, mỗi lỗ chân lông dâng lên thịt đỏ thẫm.

Mỗi miếng thịt đều kéo dài ra, tràn ngập Hỗn Độn Khí, giống như bao phủ thở khai thiên tích địa.

Bất Diệt Kinh hiện ra trong đầu Cố Trường Sinh, một mớ chữ như trải qua nhiều lần mài giũa, tựa như ngôi sao, không ngừng xác minh với Hỗn Nguyên Kiếp Diệt Tạo Hóa màu vàng mà hắn sáng chế ra.

Phải công nhận, Bất Diệt Kinh có điểm độc đáo và huyền diệu của nó.

Ngộ tính của Cố Trường Sinh nghịch thiên, rất nhanh lĩnh ngộ ra tinh túy.

Bất Diệt Kinh chủ yếu là rèn tạo.

Xem thân thể như thần binh, không ngừng mài giũa, từ ngoài vào trong, rồi từ trong tới ngoài, lặp đi lặp lại đến cực hạn.

Có thể nói điều này khác biệt rất lớn với con đường xem tế bào như vũ trụ, lựa chọn dung nạp cắn nuốt của Cố Trường Sinh.

Nhưng hiện tại hắn còn có thể lựa chọn bổ sung cho nhau.

Trong quá trình này, hạt năng lượng ánh sáng màu đen lúc trước bị hấp thu vào tế bào thế nhưng lại lần nữa hiện ra, khiến Cố Trường Sinh hơi giật mình.

Không ngờ vật chất này chưa bị thân thể của hắn hấp thu hoàn toàn.

Hỗn Độn Khí tràn ngập, hạt năng lượng ánh sáng màu đen như thần chùy màu đen, ánh sáng đan vào, rèn luyện từng tế bào.

Keng keng keng!

Hư không mơ hồ, có ánh lửa văng khắp nơi!

Loại cảnh tượng này rất khủng bố, khiến đám người tim rung lên.

Đây là âm rung giữa các tế bào, giống như rèn tạo Bất Hủ Tiên Binh, lúc trước là thô phôi, giờ chiết xuất ra, khiến mỗi một tấc thân thể đều như lưu ly tinh khiết.

Nhưng Cố Trường Sinh không liên tục chìm đắm trong tâm trạng này.

Rất nhanh, hắn đứng lên, mở mắt ra, con ngươi trầm tĩnh.

“Quá trình rèn luyện cần tìm một nơi yên lặng, chỗ này quá ồn ào.” Cố Trường Sinh lắc đầu, đợi có dịp nào đó sẽ rèn tạo tiếp.

Dù sao Bất Diệt Kinh đã in dấu trong óc, tu luyện lúc nào đều

được.

“Cố Trường Sinh, thân thể của ngươi rốt cuộc tu luyện kiểu gì?” Cửu Đầu Vương không kiềm được hỏi, rõ ràng thoạt trông mảnh khảnh thon dài, nhưng bùng nổ lực lượng khiến người hoảng sợ.

Rất rung động lòng người.

Cố Trường Sinh nhìn thoáng qua Cửu Đầu Vương, không nói chuyện.

Tô Nghê Thường vốn cũng muốn hỏi thăm, nhưng thấy nét mặt của Cố Trường Sinh hờ hững thì im miệng.

Đám người đều cực kỳ giật mình, sững sờ thật lâu.

Một kỵ sĩ rất lớn tuổi khen ngợi:

"Cố công tử quả thực thiên phú dị bẩm, còn chưa đến Đế cảnh đã có thân thể khủng bố như vậy.”

Khổ Hạnh Tiên Vương tu luyện Cửu thế Thân mới được lực lượng cực cảnh nhất trong Đế cảnh, tìm khắp cửu thiên, từ xưa đến nay không tìm được một người có thể phá vỡ.

Kết quả hôm nay lại bị Cố Trường Sinh chưa vào Đế cảnh phá vỡ kỷ lục.

Tin tức này quá rung động.

Khác biệt quá lớn với lực lượng của đám tu sĩ ở đây.

Khoảnh khắc bùng nổ có lực lượng khủng bố tràn ngập.

Hư không thoáng chốc nổ tung, vô tận phù văn xuất hiện hất bay tu sĩ đến gần.

Nhiều kỵ sĩ cường đại giật nảy mình:

“Bà nội nó, đây rốt cuộc là yêu nghiệt gì vậy?”

Tin tức ở đây truyền ra, rất nhiều lão cổ đổng đều ra mặt, một mặt là muốn gặp Cố Trường Sinh, mặt khác cũng vì nơi này có hậu bối

của họ.

Tôn Lão nói:

“Nửa tháng sau sẽ có một trận chiến đấu ra khỏi thành, các ngươi có thể chuẩn bị trước.”

Mọi người gật đầu, tuy đã bị chia vào từng tiểu đội, nhưng giữa các bên vẫn tồn tại cạnh tranh.

Hôm nay mắt thấy thân thể khủng bố của Cố Trường Sinh làm bọn họ cảm thấy áp lực, âm thầm cảnh giác.

Rất nhanh, bầu trời vụt qua các luồng sáng, cường giả các tộc trong Sơn Hải thành chạy tới nơi, định mang truyền nhân của các nhà đi một khoảng thời gian.

"Ha ha ha, thiên kiêu vô địch ngày xưa của tộc ta kiêu đến, ta biết ngay ngươi sớm muộn sẽ đến." Phía sau một cánh cửa không gian ẩn hiện thần quang, một nam nhân trung niên đi ra, ánh sáng vàng rực rỡ, có Thái Hư Thần, vô cùng dũng mãnh.

Đây là một siêu cấp đại cao thủ, đến từ Thái Hư Thần Tộc.

Thái Hư Hoàng mỉm cười, vái chào:

“Kính chào tộc tổ.”

Nam nhân trung niên quét mắt qua tất cả mọi người, sau đó mỉm cười nói với Sở Đế:

“Đây là vị tiểu hữu của Sở Tộc đúng không? Thực lực thế này thật là khủng bố."

Sở Đế và Thái Hư Hoàng là bằng hữu thân thiết, Sở Tộc và Thái Hư Thần Tộc từ xưa đến nay thân quen.

Khi nhìn về phía Cố Trường Sinh, nam nhân trung niên tim đập nhanh, cảm thụ lực lượng khí huyết khủng bố như lò lửa còn chưa tiêu tan trong hư không.

“Kỷ lục của Trấn Giới Đỉnh...” Hắn lắc đầu, cảm giác kỷ nguyên

này thật là cái gì yêu nghiệt đều có.

Rất nhanh, lại có vài nhân vật khủng bố hơi thở cường đại xuất hiện, đến đón đoàn người, là thế lực phía sau Xích Vương, Sở Đế, Cửu Đầu Vương.

Hơn nữa, khiến người chú ý nhất là một lão nhân tóc rối đột ngột xuất hiện, áp chế hết thảy pháp tắc và trật tự ở đây, khiến mọi người tim đập chân run, tim đập nhanh, một ít cường giả tộc lớn thậm chí thụt lùi

Chương 533 - Mài giũa nhiều lần mới bất diệt, các tộc tới đón, Hôi Lão hiện thân (2)

Dù là Tôn Lão cũng kính sợ nhìn lão nhân kia:

“Không ngờ là vị này, chẳng ngờ vị này bế quan trong Sơn Hải thành.”

Lai lịch của vị này rất lớn, như thần long thấy đầu không thấy đuôi, đến từ một phương Chân Giới thần bí, có tin đồn lão từng đấu với một tồn tại Tiên Vương chí cường trong Dị Vực, còn đánh nát binh khí của kẻ đó, thực lực khủng bố vô biên.

Vẫn Tiên Ma cung kính chào lão nhân này:

"Sư tôn."

Mọi người đều khiếp sợ, không ngờ Vẫn Tiên Ma là đệ tử của vị này, hèn gì khủng bố như vậy.

“Hỗn Độn Thể, nếu Tiên Ma nhà ngươi cắn nuốt được căn nguyên của hắn thì... ?” Lão mở miệng nói câu đầu tiên khiến mọi người ở đây biến sắc, tim đập chân run.

Tuy Tôn Lão kính sợ lão nhưng trầm giọng nói:

“Tiền bối, xin hãy thận trọng lời nói.”

Lão quái vật như không nghe thấy lời đó, nét mặt kỳ lạ nói:

“Thậm chí còn là Hỗn Độn Thể từng lột xác, ẩn chứa căn nguyên bất tử, nếu Tiên Ma nuốt vào thì có thể thành tựu thể chất mạnh hơn, chém giết chí cường Dị Vực...”

“Tại sao không lấy ngươi để thành toàn Tiên Ma?”

Ánh mắt của lão giống như đèn thần, cực kỳ chói mắt, nhìn Cố Trường Sinh như xem thấu tất cả.

Đám người Tô Nghê Thường, Xích Vương cau mày, phản cảm.

Hở chút đòi hy sinh cho người khác?

Cố Trường Sinh thì bình tĩnh nói:

“Nói theo lời của tiền bối thì tại sao không lấy căn nguyên cắn nuốt ra thành toàn vãn bối?”

Lão quái vật cười to bảo:

“Căn nguyên cắn nuốt không thích hợp với ngươi, vì suy xét đại cục Tiên Vực hiện giờ...”

“Vì suy xét đại cục Tiên Vực hiện giờ, lão phu cảm thấy có thể ném ngươi đi Dị Vực, giết thêm mấy người, để tránh lãng phí tài nguyên tu luyện."

Một giọng nói hờ hững ngắt lời lão nhân, một bóng người đi ra từ hư không, một thân áo xám, thoạt trông rất tang thương, ngoài ra không có gì đặc biệt.

Nghe lời này, lão quái vật tái mặt, không nói một câu, kéo Vẫn Tiên Ma bỏ đi, vô cùng quả quyết, không do dự.

Nhìn bóng người áo xám, Tô Nghê Thường có chút sững sờ, sau đó reo lên:

"Hôi gia gia."

Cố Trường Sinh kinh ngạc hỏi:

“Hôi Lão, sao người ở đây?”

Người đến đúng là Hôi Lão.

Cố Trường Sinh cũng không ngờ sẽ trông thấy Hôi Lão tại đây, trong một chốc cũng không biết muốn nói cái gì.

Ngược lại đám người đều hơi khiếp sợ, không ngờ rằng cứng rắn như lão quái vật nhưng lập tức bỏ đi, không dám nói nhiều một câu.

Lão nhân áo xám này rốt cuộc có thân phận gì?

Mọi người suy đoán lung tung.

Cố Ngân Hà thân là tộc nhân Cố gia tự nhiên cũng nhận ra Hôi Lão, lập tức khiếp sợ vái chào:

“Kính chào Hôi Lão.”

Hôi Lão mỉm cười nói với Cố Trường Sinh:

“Chào công tử.”

Sau đó lão gật đầu với Tô Nghê Thường, Cố Ngân Hà, hiển nhiên nhận được nàng.

"Tiểu Nghê Thường cũng lớn lên."

Tô Nghê Thường mỉm cười nói:

"Hôi gia gia vẫn giống như ngày xưa.”

Đoàn người đều rất tò mò với lão nhân áo xám thần bí này, ngược lại nhiều cường giả tuổi tác cổ xưa thì ánh mắt mang theo suy tư.

Tôn Lão thân là di lão Tiên Cổ, bối phận rất dọa người, nhưng giờ phút này cũng có chút kích động, nhận ra Hôi Lão.

“Hôi Lão, sao người ở đây?” Cố Trường Sinh có chút tò mò.

Hôi Lão cười nói, có hơi hướm đùa giỡn:

“Dị Vực gần đây dường như xuất hiện một vị Chuẩn vô thượng, lão phu đến Sơn Hải thành nhìn xem. Nhưng lão phu không hề nhúng tay vào cuộc tập luyện này của công tử.

Cố Trường Sinh gật gù hiểu ra.

Hắn hiểu rõ thực lực của Hôi Lão, nhưng ngay cả lão cũng đến Sơn Hải thành, xem ra tình huống hiện giờ của Tiên Vực quả thực không lạc quan.

Hơn nữa, Giới đê khó mà chống đỡ lâu.

Khu vực không người Dị Vực cũng từng bước ép sát, bùng nổ đại chiến.

Hôi Lão nói rất tự nhiên, nhưng chui vào tai mọi người thì tập thể hóa đá, như dâng lên sóng lớn ngập trời, không dám tin tưởng lỗ tai của mình.

Chuẩn vô thượng? !

Đó là Chuẩn Tiên Đế!

Tức là lão nhân áo xám này đến Sơn Hải thành để kinh sợ vị Chuẩn Tiên Đế Dị Vực.

Thế thì lão khủng bố đến mức nào?

Mọi người đều ngẩn ngơ, lão nhân áo xám già nua bình thường trước mắt có lai lịch dọa người thế sao?

Tô Nghê Thường rất tôn kính Hôi Lão, thấy biểu cảm của mọi người dường như hơi không tin, nàng dựng đứng mày liễu nói:

"Hôi gia gia ngày xưa ở Tiên Đình cùng phụ thân của bổn cung luận đạo, ngay cả phụ thân cũng rất tôn sùng Hôi gia gia!”

Phụ thân của nàng là một Đại Tiên Đế, Thái Cổ Tiên Đình chi chủ!

Lúc Tô Nghê Thường còn nhỏ từng gặp Hôi Lão, cho nên ấn tượng rất khắc sâu.

Lời này khiến đám người đều rung động, không dám hoài nghi nữa.

Trong lòng càng thán phục Cố gia.

Nội tình quả thực sâu không lường được.

Ngày xưa bùng nổ Trường Sinh chiến, năm vị Tiên Vương xuất thế, rung động ba nghìn Đạo Vực.

Bây giờ lão nhân áo xám này thế nhưng có thể kinh sợ Chuẩn Tiên Đế? !

Hôi Lão không để ý những điều này, lão đến vì đón Cố Trường Sinh, còn lão quái vật vừa rồi thì Hôi Lão tin tưởng lão ta không dám xằng bậy.

Trong Sơn Hải thành không ai không dám tuân theo khuôn phép.

Nhân vật lớn sau lưng Xích Vương, Sở Đế, Cửu Đầu Vương đều rất tôn kính Hôi Lão, tuy không rõ ràng thân phận lão, nhưng cũng hiểu rằng chắc chắn vị này khủng bố vô biên.

Phỏng chừng là tồn tại vô địch Chân Tiên đỉnh cao, bọn họ tự xưng tiểu bối khi ở trước mặt Hôi Lão.

“Nội tình của Cố gia thật là quá khủng bố... "

Đám người Thái Hư Hoàng và Sở Đế nét mặt rất phức tạp, nhìn Hôi Lão vung ống tay áo, một con đường ánh sáng vàng xuất hiện.

Nhóm Cố Trường Sinh, Tô Nghê Thường bước lên, thiên địa đều run lên, giống như cửu thiên sụp đổ, vạn cổ tịch diệt.

Đường ánh sáng vàng rút đi, cùng với tiếng nổ, phù văn đại đạo đan vào, mang theo nhóm Cố Trường Sinh rời đi.

Sau đó có ức vạn thần hà màu vàng hiện ra, mang theo thiên địa quy tắc cộng hưởng, dẫn phát nhiều tồn tại cổ xưa trong Sơn Hải thành chú ý.

Không lâu sau.

Hôi Lão mang theo đám người Cố Trường Sinh đi tới một mảnh tịnh thổ, nơi này hà thụy bốc hơi, vật kiến trúc san sát nhau, tu sĩ qua lại, đa số là tộc nhân Cố gia, trên thần sơn có thác bạc đổ xuống, giống như cửu thiên ngân hà.

Có chí cường giả mới vừa trải qua đại chiến, ngồi xếp bằng trên đỉnh núi, ăn ngân hà bên ngoài Tinh Vực để bổ sung tinh khí.

Còn có thần điểu tiên thú chiếm cứ các nơi, phun ra nuốt vào tiên vụ, vô cùng cường đại.

Hôi Lão nói:

"Nơi này xem như chỗ trú của Cố gia chúng ta trong Sơn Hải thành."

Đám tộc nhân tiến đến, chuẩn bị bữa tiệc đón gió tẩy trần cho nhóm người Cố Trường Sinh.

Chương 534 - Hôi Lão tọa trấn, chấn nhiếp Chuẩn vô thượng Dị Vực, đám người rung động (3)

Cũng sắp xếp chỗ ở cho Tô Nghê Thường, Xích Vương, Cố Ngân Hà.

Tô Nghê Thường và Cố Trường Sinh ở chung một tiểu đội săn bắn, Tôn Lão có ý khiến nàng và Cố Trường Sinh ở cạnh nhau lâu hơn.

Trong một sân u tĩnh, mùi trà thơm ngát, Cố Trường Sinh cười nói:

"Nếu như không có bảng Đế thí luyện thì phỏng chừng ta còn không biết nơi đây."

Đây là lần đầu tiên hắn biết Cố gia có sức mạnh như vậy trong Sơn Hải thành.

Số lượng chí cường giả ở đây rõ ràng nhiều hơn những khu vực khác rất nhiều.

Hôi Lão đàm luận với Cố Trường Sinh:

“Bảng Đế thí luyện sớm muộn gì cũng mở, nhưng tốc độ đột phá của ngươi khiến chúng ta hơi giật mình.”

"Thuận thế đột phá thôi." Cố Trường Sinh cười cười.

Hôi Lão rất vui vẻ vì thực lực hiện tại của Cố Trường Sinh.

Tin tức trên Nguyên Thủy Chi Lộ thật ra luôn luôn đồng bộ truyền đến ba nghìn Đạo Vực.

Cố Trường Sinh và nhóm người Xích Vương, Sở Đế rời khỏi Nguyên Thủy Chi Lộ cũng coi như giảm áp lực lớn cho thiên kiêu khác.

Nhưng tốc độ tăng cảnh giới của Cố Trường Sinh nằm ngoài dự đoán của bọn họ.

Vốn cho rằng trong trăm năm thành Đế.

Nhưng xem tốc độ hiện giờ thì trong vòng mười năm Cố Trường Sinh sẽ thành Đế.

Điều này khiến đám người Hôi Lão rất là vui mừng.

Trong kỷ nguyên này, không chừng Tiên Vực thật sự sẽ nghênh đón khô cạn.

Trên người Cố Trường Sinh gửi gắm hy vọng của tất cả người Cố gia.

Trong lúc Cố Trường Sinh và Hôi Lão đàm luận thì phương xa truyền đến tiếng bước chân.

Một bóng dáng thon dài mặc váy dài cung trang đi đến, phong tư tuyệt thế, thân hình mảnh khảnh, ánh sáng tiên đạo bao phủ, trên khuôn mặt đẹp tuyệt trần toát ra khí phách vô địch như nữ Tiên Vương, bước tới gần.

Đúng là Tô Nghê Thường.

Tô Nghê Thường hiển nhiên rất đẹp, hoàn mỹ không khuyết điểm, như kiệt tác hoàn mỹ nhất trên trời, vóc dáng mảnh khảnh, da mịn màng như dương chi tiên ngọc không tỳ vết, hai chân đặc biệt thẳng tắp thon dài, cao hơn nữ nhân bình thường.

Nhưng Cố Trường Sinh chỉ nhìn thoáng qua rồi thu về tầm mắt.

Tô Nghê Thường phớt lờ hắn, nói với Hôi Lão:

"Hôi gia gia, Nghê Thường có một chuyện muốn thỉnh giáo."

Dường như Hôi Lão biết nàng muốn hỏi điều gì:

“Về phụ thân của ngươi?”

Tô Nghê Thường gật đầu.

Hôi Lão lắc đầu, nói:

“Ta không rõ sống chết của hắn.”

Nghe vậy, trong mắt Tô Nghê Thường vụt tắt tia sáng.

Nàng dường như rất chán nản, cúi đầu thì thào:

“Phụ thân cũng đi chỗ Giới Uyên.”

Giây phút này, nàng chẳng còn vẻ ngạo nhiên tuyệt thế, cao cao tại thượng không thèm để tất cả thiên kiêu vào mắt.

Nàng như lộ ra bộ mặt thật.

Cố Trường Sinh nhìn Tô Nghê Thường, không nói chuyện.

Thân là nữ nhi ruột của Tiên Đế, nàng hiểu rõ và phải chịu đựng hơn những thiên kiêu khác rất nhiều.

Hôi Lão cười nói:

“Nhưng thân là Tiên Đế, không dễ bỏ mạng như vậy, ít nhất lão phu cảm thấy như thế.”

Tô Nghê Thường nở nụ cười nói:

“Có câu này của Hôi gia gia thì Nghê Thường an tâm. Ta cũng không tin phụ thân sẽ xảy ra chuyện.”

Sau đó, nàng đứng lên cáo từ, tiện thể nói với Cố Trường Sinh:

"Bổn cung còn nợ ngươi một nhân tình, nhưng nửa tháng sau ra khỏi thành săn bắn, bổn cung sẽ không làm vướng chân ngươi."

Biểu cảm của Cố Trường Sinh vẫn bình tĩnh, nhưng giây phút này dường như hắn nở nụ cười nói:

“À, vậy Cố mỗ mỏi mắt mong chờ."

Chớp mắt qua nửa tháng.

Khoảng thời gian này, Hôi Lão giảng giải rất nhiều bí ẩn về Sơn Hải thành, khu vực không người Dị Vực cho Cố Trường Sinh nghe.

Trong đó bao gồm lai lịch của khu vực không người Dị Vực.

Cố Trường Sinh đã biết Thương Mang và Giới Uyên.

Cho nên, Hôi Lão không giấu giếm hắn nữa.

Khu vực không người Dị Vực là khu vực tiếp xúc tới vật chất bất tử sớm nhất Tiên Vực.

Thậm chí có tin đồn sinh linh trong đó đến từ ngoài Thương Mang.

Hôi Lão cũng không thể xác định có đúng hay không.

Bởi vì chỗ sâu trong Dị Vực tồn tại hơi thở rất giống Giới Uyên, rất có thể nơi đó cũng có một chỗ Giới Uyên sụp đổ.

Chủ nhân của Hôi Lão cũng là phụ thân của Cố Tứ Gia, từng đi nơi đó, nhưng về sau cũng rời khỏi, báo cho hậu nhân không cần tùy tiện đến đó, có nguy cơ lớn.

Trải qua vô số kỷ nguyên thấm vào, nhiều sinh linh của Nguyên Từ đã miễn dịch với vật chất bất tử.

Đối với tu sĩ và sinh linh bên Tiên Vực thì vật chất bất tử là chất độc khủng bố nhất.

Biết được tin tức này cũng khiến Cố Trường Sinh giật mình không thôi.

Khu vực không người Dị Vực khó chơi và đáng sợ hơn xa Cửu U Táng Thổ.

Tận cùng Cửu U Táng Thổ tình nghi tồn tại Đế.

Nhưng sâu trong khu vực không người Dị Vực có sinh linh siêu thoát Đế, thậm chí đến từ Thương Mang.

Nhưng Hôi Lão khuyên Cố Trường Sinh không cần quá lo lắng.

Bởi vì vô số kỷ nguyên đến nay chưa từng cảm giác hơi thở kia thức tỉnh, đang trong giai đoạn ngủ đông hoặc là ngủ say.

Đương nhiên, Cố Trường Sinh không thật sự lo lắng.

Dù trời sập xuống thì có người cao chống.

Cho nên khoảng thời gian này, hắn lo kết hợp Bất Diệt Kinh, dùng hạt năng lượng ánh sáng vật chất màu đen lúc trước đã hấp thu để rèn tạo mỗi một tế bào.

Trong quá trình này, hạt năng lượng ánh sáng màu đen giống một cây búa to rèn luyện từng tế bào.

Mỗi tế bào đều lột xác hướng về trạng thái Lưu Ly Bất Diệt.

Thể hội khắc sâu nhất là lực lượng thân thể của hắn cứ tiến bộ.

Lúc trước đại khái một nửa tế bào trong người, tức là chỉ có ba mươi ức tế bào nuôi dưỡng ra Phong Lôi Chi âm.

Có Bất Diệt Kinh xác minh, tế bào còn lại cũng nhanh chóng lột xác.

Chương 535 - Ra khỏi thành, tráng sĩ rời đi, nhiệm vụ đi săn

Số lượng từ ba mươi vạn ức tăng lên bốn mươi vạn ức.

Đây là niềm vui bất ngờ.

Khi sáu mươi vạn ức tế bào nuôi dưỡng ra Phong Lôi Chi âm, tức là trong mỗi tế bào mở ra thế giới.

Lúc này, lực lượng của Cố Trường Sinh sẽ bay vọt một bậc.

Trên diễn võ trường ở nội thành, nhiều kỵ sĩ và binh sĩ tập kết, nơi đây vô cùng rộng rãi, có thể chứa quân đội và cường giả từ vô số các tộc, các thế lực.

Chiến thuyền cổ xưa đang tập kết, ầm ầm nghiền nát bầu trời, mãnh thú khủng bố chiếm cứ chỗ này, tràn ngập khí thế hung hãn xa xưa.

Bốn phương còn có rất nhiều tu sĩ và đại nhân vật chú ý, ánh mắt mang theo lo lắng.

Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu nhất vẫn là tiểu đội săn bắn lần này có mười thiên kiêu bảng Đại Đế, dẫn phát các phương chú ý.

Nói đến thì việc này cũng là các thiên kiêu lần đầu tiên trực diện cuộc chiến với Dị Vực, có ý nghĩa khác biệt.

“Cường giả thật sự đều là trưởng thành trong chém giết máu và lửa, cho các ngươi tu luyện trưởng thành trong môi trường bình an, nhưng mà cũng cần các ngươi hiểu rằng để được như vậy không dễ dàng.” Một lão nhân cực kỳ già cả đứng trong đám người, lão nói, trong mắt tràn ngập dạy bảo và mong mỏi.

Rất nhiều lời tương tự vang lên.

Trên bầu trời, từng con hung cầm chiếm cứ, giương cánh bay lượn, hơi thở rất khủng bố, tu sĩ cường đại khoác thần giáp ngồi ngay ngắn trên người chúng nó.

Cố Trường Sinh ở trong Đệ Ngũ tiểu đội, nét mặt rất bình tĩnh.

Chín người khác đứng cạnh hắn, trừ Tô Nghê Thường ra, tám

người đều là thành viên cũ của Đệ Ngũ tiểu đội, bao gồm đội trưởng Đệ Ngũ tiểu đội, Chung Tằng, một vị đại cao thủ Chân Tiên cảnh.

“Sau khi ra diễn võ trường là mọi người sẽ trực diện đại quân của Dị Vực, nhưng chúng ta có nhiệm vụ đặc biệt, mục tiêu chủ yếu là những kẻ thiên tư mạnh mẽ bên Dị Vực, giết được bao nhiêu hay bấy nhiêu.” Chung Tằng nhỏ giọng giải thích mục đích cuộc săn bắn này cho Cố Trường Sinh nghe.

Tiểu đội săn bắn khác với đại quân bình thường, có thể vào tiểu đội săn bắn đều là người nổi bật trong cùng cảnh giới, thực lực cực kỳ cường đại, có thể gánh vác nhiệm vụ của thợ săn.

“Tức là trong Dị Vực thật ra cũng có tiểu đội săn bắn như chúng ta?” Cố Trường Sinh mắt lóe tia sáng, bắt giữ ẩn ý sâu bên trong câu nói này.

Chung Tằng giải thích rằng:

“Đúng rồi, nhưng các ngươi còn chưa đột phá Đế cảnh, Dị Vực sẽ không lấy các ngươi làm mục tiêu.”

Cố Trường Sinh gật đầu.

Tức là, tiểu đội săn bắn thật ra nhằm vào nhân vật thiên tư ngút trời của Dị Vực, những thiên kiêu Dị Vực đã đột phá chiến sĩ, lên chiến trường để mài giũa.

Phương hướng khác, Cố Trường Sinh nhìn thấy nhóm người Xích Vương, Sở Đế, Cửu Đầu Vương, Vẫn Tiên Ma, bọn họ biểu cảm nghiêm nghị, mấy ngày này biết được nhiều tin tức, đã hiểu trận chiến này tàn khốc.

“Ra ải!”

Ngay lúc này, trên bầu trời có vị đại kỵ sĩ lấy ra sừng kèn, thổi kèn, quân đội và tiểu đội săn bắn trên diễn võ trường điều động, bắt đầu xuất phát!

Người quát thú gầm, binh khí lóe tia sáng lạnh chiếu rọi khung trời, đại đội nhân mã sát khí đằng đằng, bước lên một tòa truyền

tống trận to lớn, chuẩn bị xuất chinh.

Trong Sơn Hải thành, rất nhanh người đến tiễn đưa, hy vọng đợt này sẽ khải hoàn trở về, bởi vì một trận chiến ít nhất kéo dài liên tục nhiều năm, thậm chí mấy chục năm.

Đại quân mênh mông hùng dũng đi vào truyền tống trận, từng đội giáp sĩ nối tiếp nhau.

Bọn họ đến từ chủng tộc và thế lực khác nhau, tất cả đều cực kỳ cường đại.

Đám người theo tiểu đội săn bắn lên đường, mục tiêu của mỗi đội khác nhau, đi vào truyền tống trận khác nhau.

Ánh sáng chợt lóe, tất cả mọi người biến mất khỏi đây.

Tiếp theo, nhóm Cố Trường Sinh xuất hiện trước một tòa tế đàn to lớn.

Nơi này tụ tập càng nhiều người, đưa mắt nhìn không thấy cuối.

Gần đó là một mảnh sa mạc hoang vắng không thấy cuối, mặt trời đỏ sậm siêu to, nửa bên chìm xuống đường chân trời, có vô tận thê lương.

"Tráng sĩ ra đi..." Trên tế đài, có người thổi kèn sừng cổ xưa.

Một ít sinh linh xuất hiện ở chân trời, hình thể siêu khổng lồ, ví dụ như người khổng lồ hoàng kim cao mấy vạn trượng, cổ giao hai đầu thô to giống như núi non trập trùng, còn có sói to màu xanh như núi cao.

Những sinh linh này ngửa mặt lên trời hú dài, trước mặt xuất hiện một cánh cửa ánh sáng vô cùng cao lớn, đại quân tập kết, đi vào trong đó, mang theo sát khí khủng bố thẳng tiến không lùi.

Giây sau, xoẹt một tiếng, mọi người cùng lúc biến mất, rời khỏi khu vực trong cửa ánh sáng, không thấy bóng dáng.

Hư không mơ hồ, mọi người loáng thoáng cảm giác bản thân bị phân giải.

Trên đường thấy từng ngôi sao sinh ra, suy bại, hủy diệt.

Đám người Cố Trường Sinh biết mình đã đi qua Giới môn đáng sợ nhất, nếu không thì đã chẳng có thể nghiệm như vậy.

Giống như trôi qua một trăm năm xa xưa, hoặc như mới chỉ nửa khắc vụt qua, thời gian hỗn loạn, khiến người phân không rõ dài ngắn.

Mọi người lảo đảo, chợt phát hiện đã đứng trên mặt đất.

Nhìn ra sau, Hỗn Độn dâng trào, không ngừng cuồn cuộn, một tòa thành lớn hùng vĩ cao đâm vào trời cao thăm thẳm, đứng thẳng nơi đó, vạn cổ không ngã, trường tồn suốt kiếp.

Đại quân xuất hiện ở đầu bên này tường thành, giống như bị ngăn cách ra.

Sa mạc trước mắt quá bao la, như đại dương màu vàng đất, vô số xương cốt và thần cốt bị chôn vùi, lấp lóe huỳnh quang, vô số năm tháng cũng khó xóa nhòa.

Nhiều nơi bị dư ba của cường giả cổ xưa lan đến, hình thành khu vực mất hết sinh cơ, cứ người nào bước vào đều phải tử vong.

Toàn bộ sa mạc là chiến trường cũ, mênh mông không biên giới, không có tận cùng.

Vô số người dân xưa chém giết, đấu tranh với thiên nhiên, tuy đã mất trong năm tháng xa xôi, nhưng như còn nghe thấy hành khúc leng keng, tiếng la giết thiết huyết.

“Chúng ta không theo đại quân chém giết, chúng ta còn có nhiệm vụ khác. Ở bên này, thí dụ như Vạn Tiên Sâm Lâm, Hoang Vu Thần Sơn, các khu vực khác, theo tin chúng ta nhận được thì có nhân vật thiên tư ngút trời của Dị Vực rèn luyện trong những chỗ đó.”

“Nhiệm vụ của chúng ta là săn bắn bọn họ." Đội trưởng của Đệ Ngũ tiểu đội, Chung Tằng nói với Cố Trường Sinh và Tô Nghê Thường.

Hai người đều là người mới, cần nói tỉ mỉ một số việc, tránh cho hai người không vâng theo sẽ tạo thành tổn thất đáng sợ không thể cứu vãn cho đội ngũ.

Cố Trường Sinh, Tô Nghê Thường hiểu những điều đó, ngoan ngoãn nghe theo.

Đoàn người rất nhanh thoát khỏi đại quân, hướng về phía sa mạc mà đi.

Chương 536 - Vạn Tiên Sâm Lâm, Tán Hồn Liên, sinh linh Dị Vực xuất hiện

Khi đoàn quân nhóm Cố Trường Sinh rời đi, phương hướng khác, đội ngũ nhóm Xích Vương, Cửu Đầu Vương, Sở Đế cũng bình thường, đi phương hướng khác nhau.

Chung Tằng giải thích cho mọi người:

“Nhân vật lớn bên chúng ta không cách nào rời khỏi Sơn Hải thành, bị bên Dị Vực nhìn chằm chằm, tương tự, nhân vật lớn bên kia cũng bị giám sát gắt gao?”

“Bởi vậy, chỉ có từ chúng ta phụ trách chém giết, khi nhân vật lớn xuất hiện ở chiến trường có nghĩa là đại quyết chiến thật sự bắt đầu."

Cố Trường Sinh hơi hiểu, dù sao trước khi đại quyết chiến, Chân Tiên, thậm chí Tiên Vương ít khi xuất động.

Việc này cũng là hai bên ngầm chấp thuận.

Mấy ngày sau, Đệ Ngũ tiểu đội cưỡi tọa kỵ của mình đi trên sa mạc màu vàng, chạy nhanh đi xa, đến Vạn Tiên Sâm Lâm.

Trận văn kỳ dị bao phủ chân trời, đó là dư ba từ thời kỳ xa xưa mãi không tiêu tan, hiện giờ hóa thành sương mù đen ngòm che kín trời.

Sương mù hùng dũng mênh mông, ở bên trong sinh ra rất nhiều

sinh linh cùng hung cực ác, hình dạng quái dị, ra tay với tu sĩ gặp gỡ trên đường, vô cùng khủng bố.

Dọc đường đi, mấy người thường xuyên gặp các sinh linh đột nhiên xuất hiện, hùng hổ ập đến, nhưng bị thành viên trong tiểu đội phản ứng cực nhanh lấy ra pháp khí chém chết.

Sau đó, thi hài của những sinh linh này bị bọn họ nhanh nhẹn thu thập, định trở về Sơn Hải thành sẽ đổi.

Từ việc này, Cố Trường Sinh nhìn ra thành viên của tiểu đội săn bắn thực lực quả thực bất phàm.

Tuy rằng đa số đều là thực lực Đại Đế cảnh hậu kỳ, nhưng không biết đã trải qua bao nhiêu trận sống chết.

Kinh nghiệm chiến đấu vô cùng phong phú.

"Nơi này năm đó thật sự là đã chết quá nhiều người.” Tô Nghê Thường nói, nhíu chặt chân mày, vừa bất nhẫn vừa tức giận với cảnh tượng thê lương trước mắt.

Đây là tức giận đối với sinh linh Dị Vực.

Bên Tiên Vực cho tới nay đều chưa từng xâm nhập Dị Vực, dù gộp nó vào ức vạn hạ giới trong Tiên Vực, nhưng họ chưa từng vào sâu.

Chỉ có Dị Vực, qua bao nhiêu kỷ nguyên vẫn không ngừng chiến loạn, như thể không chinh phục Tiên Vực thì quyết không bỏ qua.

“Dị Vực hiếu chiến, quả thực như vậy." Cố Trường Sinh gật đầu, sau đó vung ống tay áo.

Ầm!

Cát bay đá chạy, sa mạc lớn phía trước bị dọn trống một mảng lớn, thần cốt khắp nơi, lấp lánh sáng, đến nay hơi thở thần đạo vẫn bất diệt.

Có quá nhiều, khiếm khuyết rất nhiều, khó phân biệt nằm ở vị trí nào trên người, xương nát vụn.

Năm đó đại chiến thảm liệt, không biết có bao nhiêu sinh vật của hai giới chôn xương trong sa mạc.

Thành viên của Đệ Ngũ tiểu đội hiển nhiên đã sớm quen thuộc những điều này, nét mặt rất là bình tĩnh.

Chung Tẳng khẽ thở dài:

“Sa mạc này thật ra là từ xương chất chồng vô số kỷ nguyên, sinh linh vùi thây tại đây bị phong hóa hình thành sa mạc.”

“Sa mạc dưới chân thật ra đều là thi hài?" Cố Trường Sinh nhướng mày, sau đó hiểu ra.

Thật ra ban đầu hắn cũng chú ý tới, khi lớp cát sỏi bên trên bị gió thổi bay sẽ lộ ra thi hài còn chưa phong hóa vùi sâu bên dưới.

Cứ như thế chạy đi, bảy ngày sau.

Mọi người dừng lại trước một con đường màu đỏ máu.

Gần đó là một khu vực hoang vắng cổ xưa rộng lớn không thấy cuối, hoang cầm bay lượn trên trời, phủ bóng đen lớn xuống.

Có dị cầm mọc ba đầu to còn hơn sơn mạch, đặc biệt dễ thấy trong sa mạc bao la.

"Đây là Vạn Tiên Sâm Lâm sao?” Tô Nghê Thường hỏi, cảm giác cánh rừng này ít nhất trăm vạn dặm, từ nơi này xem qua, căn bản không thấy biên giới.

Một tu sĩ nữ giới trong Vạn Tiên Sâm Lâm lắc đầu, mở miệng nói:

"Nơi này chỉ là lối vào của Vạn Tiên Sâm Lâm.”

Vạn Tiên Sâm Lâm, được đặt tên từ thời kỳ Tiên Cổ, từng tổ chức Vạn Tiên Yến tại đây.

Nhưng mà không biết vì nguyên nhân gì mà sau khi Vạn Tiên Yến kết thúc thì không có một người đi ra khu rừng này, trở thành vụ án vạn cổ chưa gỡ bỏ.

Có người nói trong Vạn Tiên Sâm Lâm ẩn giấu mãnh thú kỳ dị đã cắn nuốt vạn tiên.

Mãnh thú kỳ dị kia vô cùng thần bí, không ai tìm được tung tích của nó.

Cũng có người bảo trong Vạn Tiên Sâm Lâm tồn tại không gian thác loạn và dòng sông thời không, năm xưa vạn tiên đi hướng thời không khác nhau.

Có rất nhiều cách nói.

Nhưng theo đời sau tu sĩ đi tìm kiếm, phát hiện Vạn Tiên Sâm Lâm quả thực nguy cơ trập trùng, cũng ẩn chứa rất nhiều cơ duyên, có thể nói hung hiểm và cơ duyên cùng tồn tại.

Đối với sinh linh Dị Vực thì có thể gặp tu sĩ bên Tiên Vực trong Vạn Tiên Sâm Lâm, tiến hành chém giết mài giũa.

Đệ Ngũ tiểu đội nhận được tin có nhân vật thiên tư ngút trời của vương tộc Dị Vực đến đây rèn luyện.

“Một con suối máu? ’ Cố Trường Sinh nhìn chằm chằm con suối máu cách mấy chục dặm, nó chảy ra ồ ạt, cách thật xa đã ngửi được rèn luyện ở đây.

Dòng chảy của con sông này là từ suối máu chảy qua.

Cố Trường Sinh hơi tò mò, trong Tiên Đồng lóe thần quang, quả thực trong suối máu có thứ gì phát sáng, giống như một đóa hoa sen sắp nở rộ.

Cố Trường Sinh đi qua, nhưng trong lòng hơi cảnh giác, định nhìn xem.

“Tán Hồn Liên?” Chú ý đến cảnh này, Chung Tằng bỗng tái mặt, lập tức lui về phía sau, cực kỳ hoảng sợ hét to:

“Đừng đến gần, không thể chạm vào thứ kia!”

Các thành viên của tiểu đội nghe vậy cũng xanh mặt, vội quay đầu đi, nhắm tịt mắt, không dám nhìn lâu.

“Tán Hồn Liên, tu sĩ tu vi bên dưới Chân Tiên nếu nhìn sẽ thần hồn tan biến ngay, đây là vật kỳ dị nhất, dựng dục từ tinh huyết của vô số oan hồn và cường giả, không ngờ chỗ này nuôi dưỡng ra một đóa.” Biểu cảm của Chung Tằng cực kỳ hoảng sợ, giọng run run, không ngờ chưa đi vào Vạn Tiên Sâm Lâm đã gặp Tán Hồn Liên.

Đó là vô số oan hồn dùng máu của các sinh linh trên chiến trường tưới mới nở ra hoa.

Có giả thiết đó là một loại tái sinh của tàn hồn Tiên Vương, cắm rễ trong ma thổ dính máu ức vạn sinh linh, nuốt trọn tiên hài, sinh ra hoa này.

Năm xưa có một vị tồn tại là Chân Tiên hậu kỳ lần đầu tiên thấy hoa sen này, xinh đẹp không tỳ vết, không kiềm được bước lại gần, kết quả vừa nhìn nó đã nát nguyên thần.

Nếu như là Tán Hồn Liên từ sáu cánh trở lên, một khi nở rộ, Chân Tiên cũng sẽ gặp nạn.

Cho nên, Chung Tằng không dám nhìn nhiều, vội nói với Cố Trường Sinh.

“Cố Trường Sinh, đừng đi qua!” Tô Nghê Thường la lên, hơi lo lắng, đã nghe Chung Tằng kể về sự kỳ dị và đáng sợ của thứ đó.

Ngay lúc này, bên kia sông màu máu, hư không vặn vẹo, bỗng nhiên có động tĩnh truyền đến.

Mấy bóng người xuất hiện ở không trung, bề ngoài không khác gì Tiên Vực, nhưng trên người của họ có hơi thở tàn bạo đáng sợ, vẻ ngoài không giống Nhân Tộc, mọc vảy và sừng.

Bọn họ là sinh linh Dị Vực, hơi thở rất khủng bố, quanh thân mơ hồ tỏa thần quang màu đen.

"Chủ nhân nói không sai, chờ ở gần đó sẽ gặp sinh linh bên kia, tuyệt thật.”

“Không ngờ có kẻ không biết sống chết, dám xem Tán Hồn Liên.”

Bọn họ nhìn đoàn người Đệ Ngũ tiểu đội, nở nụ cười tàn nhẫn.

Chương 537 - Phát sau mà đến trước, trấn sát yêu tăng Đế cảnh, nhanh đến phản ứng không kịp

Bọn họ cũng rất kiêng kỵ Tán Hồn Liên, không dám nhìn lâu.

Lúc này, Cố Trường Sinh đã đi tới bên cạnh suối máu, trong đó có ánh sáng chín sắc mông lung tỏa sáng, vô cùng yêu diễm, đôi mắt của hắn bị hấp dẫn, như rơi vào cơn mê, không nhúc nhích.

"Ra chuyện lớn... " Đội trưởng của Đệ Ngũ tiểu đội ngây ngẩn, không ngờ Cố Trường Sinh sẽ lọt bẫy Tán Hồn Liên.

Lúc này cũng chỉ có thể cầu nguyện Cố Trường Sinh mang theo vật hộ thân.

Những người khác ánh mắt cảnh giác, pháp lực dâng lên, lấy ra pháp khí, chuẩn bị ứng đối sinh linh Dị Vực bên kia sông máu.

Tô Nghê Thường thầm thở dài, cảm thấy Cố Trường Sinh không giống loại người sơ ý như vậy, nhưng nàng cũng cảnh giác với đối diện.

Đám sinh linh Dị Vực này xuất hiện rất kỳ lạ, như thể cố ý chờ bọn họ

“Thì ra đây là Tán Hồn Liên? Không ngờ có hiệu quả luyện hồn.” Cố Trường Sinh vẫn đứng yên bỗng nhiên lắc đầu nói, vươn tay hái hoa, Hỗn Độn Khí trong bàn tay hùng dũng, khiến suối máu sôi trào lên.

Trong nguyên thần, người tí hon lưu ly chín màu thổi ra luồng tinh khí, hóa thành thần kiếm huy hoàng chém vào hoa.

“A!”

Trong hoa phát ra tiếng kêu thảm thiết!

Giống như có sinh linh nào đó bị chặt đầu.

Phập!

Tán Hồn Liên chín màu nở rộ bị kiếm nhỏ màu vàng chặt đứt, sau đó Cố Trường Sinh vươn tay ngắt lấy đóa hoa tỏa ánh sáng chói mắt.

Cảnh này khiến mọi người đều hơi ngây dại ra, Tán Hồn Liên thế nhưng mất đi hiệu lực?

Mọi người giật mình trợn to mắt, khó tin nhìn cảnh này.

Suối máu tuôn huyết khí ra ngoài, vô cùng tà dị.

Quầng sáng chín sắc tràn ngập, hiện ra một đóa hoa sen chín màu ánh sáng rực rỡ, yêu diễm mà trí mạng, có loại hơi thở khiến người tim đập nhanh.

Nhưng Cố Trường Sinh không sợ chút nào, trong tay bùng nổ Hỗn Độn Khí dâng trào mãnh liệt, thò tay vào hái đóa hoa sen này.

Tán Hồn Liên thế nhưng mất đi hiệu lực, không có tác dụng với Cố Trường Sinh?

Thành viên Đệ Ngũ tiểu đội, bao gồm Chung Tằng đều xoe tròn mắt, tuy rằng không hiểu được nguyên nhân, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, dù sao thân phận của Cố Trường Sinh bày ra đó.

Có lẽ hắn có bí bảo cường đại gì có thể ngăn chặn sự kỳ dị của Tán Hồn Liên.

“Không sao thì tốt rồi, Cố Trường Sinh không phải loại người sơ ý.”

Tô Nghê Thường thở ra, yên lòng, chuyên tâm cảnh giác sinh linh Dị Vực bên kia suối máu.

Cố Trường Sinh không quan tâm Tán Hồn Liên, ánh mắt nhìn về hướng bên kia, hơi cau mày.

“Xem ra đến có chuẩn bị? Chờ sẵn chúng ta tại đây?”

Không phải Tán Hồn Liên không ảnh hưởng đến Cố Trường Sinh,

mà là nguyên thần của hắn khác hẳn với tu sĩ khác, cắn nuốt quá nhiều lôi kiếp chi ý.

Thậm chí đã từng ăn chí cường lôi kiếp Thiên Trì Dịch để rèn luyện.

Đó là lôi đình chí cương chí dương, có hơi thở hủy diệt.

Trong Tán Hồn Liên tích lũy vô số oan hồn, đương nhiên không thể nào hoàn toàn vô hiệu với Cố Trường Sinh.

“Trên người tên này có kỳ lạ, hơn nữa tu vi còn chưa đến Đế cảnh.” Sáu sinh linh Dị Vực khiếp sợ, ánh mắt nhìn Cố Trường Sinh tràn ngập không dám tin.

Không ngờ Tán Hồn Liên bị hái xuống.

Chuyện này cực kỳ quái dị.

Dị Vực từ trước đến giờ chưa từng có người làm được, trông thấy Tán Hồn Liên đều chạy mất dép.

Trong nhóm người, kẻ cầm đầu lạnh lùng nói:

"Tên này tuy rằng kỳ lạ, nhưng cũng phải chết!”

Kẻ cầm đầu đầy mình vảy giáp đen, cực kỳ cao lớn, như trâu rừng, ngoài người tràn ngập tiên quang và Hỗn Độn Khí, hơi thở không yếu hơn Chung Tằng, là tu vi Chân Tiên cảnh sơ kỳ.

Năm người khác cũng đều là tu vi Đế cảnh hậu kỳ, cực kỳ khủng bố.

"Những tên kia hẳn là đã sớm chờ chúng ta tại đây, mọi người phải cẩn thận.” Thấy Cố Trường Sinh bình an thì Chung Tằng yên lòng, nói với mọi người, nét mặt rất nghiêm túc, trong lòng hơi trầm xuống.

Vừa rồi hắn đã nghe thấy lời của mấy người kia.

Đã sớm biết đoàn người sẽ từ rìa Vạn Tiên Sâm Lâm đi vào, nên chờ sẵn.

“Hành tung của chúng ta bị lộ.” Cố Trường Sinh gật đầu nói, trong lòng suy tư vấn đề nằm ở đâu.

Dị Vực biết trước hành tung của bọn họ.

Điểm này cực kỳ không có lợi cho bọn họ.

Tô Nghê Thường nhíu mày hỏi:

“Không lẽ Sơn Hải thành có gián điệp?"

"Mặc kệ, trước tiên giải quyết những tên này đã.” Chung Tằng nói.

Vèo một tiếng, Chung Tằng hóa thành luồng sáng lao về phía người cầm đầu bên kia.

Tiên quang tràn ngập, khi Chung Tằng ra tay thì sau lưng mọc đôi cánh thần đỏ thẫm, quy tắc đan vào, pháp tắc sôi trào, cắt đứt trường không, tia điện bủa giăng.

Đây là thần thông cực mạnh của hắn, có thể dễ dàng đè chết tồn tại Đế cảnh.

"Hừ, thế nhưng dám tấn công ta trước, muốn chết mà.” Người cầm đầu Dị Vực lạnh lùng cười, nâng tay chộp hư không, tiên quang hội tụ, hình thành nghìn vạn tia sáng như ngôi sao, đánh với Chung Tằng.

Hắn lấy binh khí của mình ra, một cây búa to, khi vung thì hư không đều tan vỡ, xuất hiện khe hở khủng bố.

Không cần phải nói nhiều, bất kỳ Đế cảnh nào dựa vào loại lực lượng này, quá khủng bố, bản thể của sinh linh màu đen này tuyệt đối là một loại mãnh thú sức lực cực kỳ lớn.

Vẻ mặt Chung Tằng nghiêm nghị, thi triển thủ đoạn mạnh nhất đấu với đối phương, thân thể như sắp nứt ra.

Thoáng chốc nơi đây sôi trào, giống như các ngôi sao va chạm, mảng lớn núi non trập trùng và khe núi bị phá hủy.

Những người khác trong Đệ Ngũ tiểu đội cũng ra tay, điên cuồng

tiến công, phù văn lấp lóe, các loại thần thông bày ra, khủng bố ngập trời, nếu như phát sinh ở ngoài vực chắc chắn sẽ phá hủy vô số ngôi sao có sinh mệnh.

Bốn người khác bên Dị Vực nét mặt rất ác nghiệt, cũng kinh nghiệm đầy mình, dám chặn đường tại đây thì tự nhiên có nắm chắc, thực lực rất khủng bố.

"Tìm cái chết!" Tô Nghê Thường hừ lạnh một tiếng, trong tay cầm thanh tiên kiếm lấp lóe ánh sáng bạc, mũi nhọn kinh người, tràn ngập Hỗn Độn Khí, khi xuất hiện thì cắt cả hư không.

Tô Nghê Thường đấu với một tu sĩ nữ giới của Dị Vực, thực lực của đối phương rất khủng bố, thành danh nhiều kỷ nguyên trong Đại Đế cảnh, con ngươi màu xanh mang theo sức sống bàng bạc vô tận.

Nàng có thực lực Chuẩn Đế cảnh đỉnh, nhưng có thể đấu vượt cấp, chẳng qua đến cảnh giới giai đoạn sau thì chênh lệch rất lớn, không thể thoải mái vượt nhiều cấp như giai đoạn trước.

Cho nên nàng cũng cảm thụ được áp lực.

Đối phương tuyệt đối là đại cao thủ trải qua mài giũa, chém giết sống chết vô số lần.

“A!”

Đột nhiên có một yêu tăng trên đầu có sẹo giới đỏ thẫm, thực lực Đại Đế cảnh hậu kỳ hét to tấn công Cố Trường Sinh.

Đây là đạo âm truyền thừa từ mạch yêu tăng Dị Vực, như tiếng thiên lôi diệt thế.

Bùm!

Hư không chỗ Cố Trường Sinh bị nổ nát.

Chương 538 - Phát sau mà đến trước, trấn sát yêu tăng Đế cảnh, nhanh đến phản

ứng không kịp

Mơ hồ trông thấy nơi đó xuất hiện yêu tăng cao một trượng sáu, người đỏ máu, là do phù văn ngưng tụ mà thành, trấn áp hết thảy.

“Có chút bản lĩnh.” Mắt Cố Trường Sinh lóe tia sáng.

Có người nói mấy âm tiết kỳ lạ của mạch yêu tăng Dị Vực có thể phát triển thành đạo âm cao nhất vũ trụ, quả nhiên đều có đạo lý của nó.

Nhưng Cố Trường Sinh không sợ chút nào, thân thể không tổn hao gì, dị tượng mở ra, bẩm sinh đứng ở thế bất bại, mặc kệ đối phương là một đại cao thủ Đại Đế cảnh hậu kỳ.

Cố Trường Sinh đứng trong một đoàn thần quang, vạn pháp không xâm!

Cùng lúc đó, hắn triển khai phản kích, dị tượng mở ra, Hỗn Độn Thanh Liên hiện ra, bay ra ức vạn ngôi sao hóa thành một phương vũ trụ.

Sau đó đột nhiên bùng nổ, khuếch tán bốn phương tám hướng.

Bùm!

Đốm sáng như ngân hà nổ tung, bắn về phía yêu tăng.

Thật sự giống như ngân hà đảo ngược.

Vô vàn khí tượng, bàng bạc kinh người, có thể đè chết mọi kẻ địch.

Một kích này nổ tung trong hư không, trở thành dư ba khủng bố, nhưng vô dụng với Cố Trường Sinh, điều này khiến nhiều thành viên Đệ Ngũ tiểu đội âm thầm to lắng có thể thở phào, cũng khiến bên Dị Vực khiếp sợ.

Nam nhân áo trắng chưa đến Đại Đế cảnh này thực lực hơi kỳ dị.

Ngay cả chí cường giả Đại Đế cảnh hậu kỳ cũng khó thể đè chết

hắn.

Yêu tăng có thực lực gần hàng đầu trong nhóm bọn họ.

“Um!”

Yêu tăng rống to, tay bấm pháp ấn, thân thể chuyển động theo.

Tựa như một yêu tăng đang thương hại thế gian, sát phạt kinh người, ngồi xếp bằng tại chỗ.

Bùm!

Sóng gợn máu nổ tung, có tia sáng hữu hình như con dao bắn lung tung trong thiên địa, khắp nơi đều là thần quang, rực rỡ mà chói mắt.

Nhưng mà Cố Trường Sinh cấp tốc ra tay, trong mắt nổi lên hứng thú, lần đầu tiên chân chính trực diện cường giả khủng bố như vậy.

Hỗn Độn Khí cuồn cuộn trong bàn tay hắn, mỗi một tế bào đều điên cuồng dâng lên hà thụy, dường như từng phương vũ trụ đè xuống.

Hư không trước mắt nổ tung, tất cả công phạt đều thành một mảnh tan hoang.

"Làm sao có thể...” Yêu tăng khiếp sợ, không dám tin, chính mình dốc hết sức ra tay mà không thể làm gì được một tu sĩ nho nhỏ chưa đến Đế cảnh?

“Đây tuyệt đối là nhân vật thiên tư ngút trời của Tiên Vực!” Hắn phản ứng lại, hét lớn với những người khác.

Nhưng mà giây sau, Cố Trường Sinh với tốc độ cực nhanh tới gần, sắc mặt lạnh lùng, bên cạnh có tiên khí hiện ra.

Lực lượng Phi Tiên thêm vào cú đấm, huyết khí khủng bố dâng trào mãnh liệt hình thành Hỗn Độn Khí nghi ngút, ánh sáng vàng chói mắt bao phủ phía trước.

“Không! !!” Hơi thở tử vong vô cùng tận bao phủ, kim thân màu máu của yêu tăng bỗng nhiên vỡ toang, trong mắt lộ kinh khủng và không dám tin tưởng, định chạy trốn.

Nhưng giữa hai chân mày Cố Trường Sinh bắn ra ánh sáng vàng, Huy Hoàng Chi Kiếm chém tới, tốc độ nhanh đến nỗi vượt qua trói buộc của không gian và thời gian.

Chỉ Qua Quyết tới sau mà lên trước, chuyên diệt nguyên thần!

Phập!

Nguyên thần của yêu tăng bị một kiếm chém đầu.

Trong phút chốc, quyền quang mới đến, máu văng khắp nơi, toàn bộ thân hình đều nổ tung, chia năm xẻ bảy!

Tất cả người đang đánh nhau đều ngây ra, không thể tin trận chiến này kết thúc nhanh như vậy, yêu tăng đã bị đánh chết.

Nhanh đến nỗi mọi người đều không phản ứng lại.

Sau khi Cố Trường Sinh đánh nổ yêu tăng, nhặt lên binh khí của yêu tăng, đó là một cây trượng màu tím vàng, không biết dính máu của bao nhiêu sinh linh.

Thần trong cây trượng bị Cố Trường Sinh đánh chết, thậm chí không kịp thức tỉnh.

“Thứ này chắc có thể đi Chiến Công Điện đổi chiến công.” Cố Trường Sinh lắc đầu, đánh chết yêu tăng xong hắn đưa mắt nhìn những người khác, định ra tay.

“Đây là thực lực thật sự của thiên kiêu bảng Đế sao?” Tất cả thành viên của Đệ Ngũ tiểu đội có chút khiếp sợ và vui sướng bất ngờ.

Sự cường đại của Cố Trường Sinh tạo niềm tin rất lớn cho bọn họ.

Phía trước còn đang lo lắng, có khi nào bởi vì người mới mà vướng chân vướng tay không.

“Dù gì là thiên kiêu có thể nâng lên Trấn Giới Đỉnh.” Chung Tằng

cười cười, tiếp tục đấu với đối thủ của mình, càng chiến càng mạnh, từng chiêu mang theo máu.

Những người khác bên Dị Vực giật nảy mình.

Họ không bao giờ ngờ sự tình sẽ diễn ra như vậy, mạnh như yêu tăng mà chết mau như thế, thậm chí không kịp lấy ra binh khí.

Bọn họ đang bận giao chiến với những người khác, không rảnh tay.

“Người này rốt cuộc có lai lịch gì mà khủng bố như vậy? Dù có thiên tư ngút trời cỡ nào cũng không thể cường đại như thế!”

“Yêu tăng sơ ý, thân thể của người này rất khủng bố, đừng đấu cứng với hắn!” Sinh linh màu đen hét to, dâng lên vô tận huyết khí, vang tiếng nổ ầm ầm, vung búa sắt màu đen đánh lui Chung Tằng, ngay cả hắn đều cảm giác tim đập nhanh.

Vừa rồi cú đấm kia làm hắn cảm giác thân thể sắp vỡ nát.

Phải biết rằng, bộ tộc của bọn họ ngạo tuyệt cùng thế hệ, chỉ yếu hơn một vài vương tộc trong Dị Vực.

Nhưng hắn cảm nhận nguy cơ từ nam nhân áo trắng của Tiên Vực này.

“Chắc chắn là chí cường thiên kiêu của Tiên Vực, phải tìm một cơ hội giải quyết hắn.” Sinh linh màu đen nhìn Cố Trường Sinh chằm chằm, quát khẽ, toàn thân phát sáng, phù văn như biển động ép lùi Chung Tằng đang tiến công.

Sau đó sinh linh màu đen vung búa sắt màu đen tấn công một thành viên Đệ Ngũ tiểu đội đứng gần hắn.

Chung Tằng thấy thế, khóe mắt muốn nứt ra, hét to:

"Mau tránh ra!"

Nhưng tốc độ quá chậm, sinh linh màu đen của Dị Vực bày ra thần thông mạnh nhất, khiến hư không đông lại.

Thành viên kia của Đệ Ngũ tiểu đội đang cùng một thành viên khác hợp sức đánh một người bên Dị Vực, hoàn toàn không ngờ rằng sau lưng sẽ có người đánh lén.

Chương 539 - Một tay độc chiến chúng Đế, giết khắp bát phương, huyết khí hướng vạn trượng

Phập!

Hắn không kịp phản ứng đã bị đánh trúng, cả người thoáng chốc vỡ toang, máu tươi văng khắp nơi, vô cùng huyết tinh!

"Ngươi đáng chết... "

Cảnh này phát sinh ngay trước mắt Tô Nghê Thường, khiến nàng tức run người, không ngờ mới đi ra Sơn Hải thành chưa bao lâu đã có thành viên gặp nạn.

Tô Nghê Thường vung bàn tay mảnh khảnh bày ra một môn Cổ Tiên công cường đại, có từng đợt thần quang bay lượn, thoạt trông linh động phiêu dật như nàng tiên giáng trần.

Nhưng khi Tô Nghê Thường ra tay thì đáng sợ mà kinh người, tư thái xinh đẹp như đang nhảy múa, váy cung trang bay phần phật, sức tấn công khủng bố.

Ầm!

Vô tận tiên quang tràn ngập, giống như ánh trăng từ cửu thiên buông xuống, sức sát thương kinh thế!

Tu sĩ nữ giới đấu với nàng thoáng chốc bị tổn hại nặng, ho ra máu, vội vàng lui về phía sau, vô cùng rung động.

Ngay lúc này!

Vù vù vù!

Cố Trường Sinh vung kiếm chém ra, nhanh đến mức không thấy vết đứt trên Đại La Kiếm Phôi, kiếm tỏa ánh sáng rực rỡ. Cố Trường Sinh cũng nổi giận, mắt sâu thẳm.

Các ánh kiếm bay tới, chói mắt vô cùng, đều là Hỗn Độn kiếm khí.

Mỗi kiếm khí đều dài cỡ trăm dặm, tựa như núi non trập trùng, thô to kinh người, vẹt đám mây ra, chém nát hư không, bay siêu nhanh về phía những người khác của Dị Vực.

Đây là Trảm Tiên Chi Kiếm, trong Nguyên Thủy Chi Lộ, Cố Trường Sinh ngộ thiên địa chí lý, dùng lực lượng Trảm Tiên giết ra, sức tấn công kinh thiên động địa!

Đám người Dị Vực tái mặt, đặc biệt là nữ tu vừa bị Tô Nghê Thường tổn hại nặng.

Bọn họ liên tục dùng thủ đoạn mạnh nhất chống cự, buộc phải lùi ra sau.

Bởi vì đường kiếm này quá khủng bố, bọn họ không dám đón đỡ.

Oong!

Hư không vặn vẹo, ánh kiếm làm mảng lớn hư không mơ hồ.

Sau đó nhanh chóng chém xuống, nữ tu Dị Vực kia ho ra máu, lại lần nữa tổn hại nặng, toàn thân đẫm máu, bảo giáp hộ thân vỡ nát thành tro tàn.

“Chết!”

Mắt của Cố Trường Sinh lạnh băng, cất bước hướng phía trước, thiên địa như nổ vang, tốc độ nhanh đến mức tột đỉnh, Đại La Kiếm Phôi như vượt qua không gian vô tận.

Cố Trường Sinh chém một nhát kiếm, ức vạn luồng sáng chói lòa.

"Cứu ta!" Nữ tu Dị Vực vẻ mặt kinh hoàng, ánh sáng Đế cảnh tràn ngập, định chống cự, nàng lấy ra Đế Khí của mình, nhưng bị gãy dưới mũi nhọn của Đại La Kiếm Phôi.

Phập!

Đầu bay ra, thi thể tách rời thành hai nửa trên cao.

Nguyên thần không kịp trốn thoát!

Một vị Đại Đế cảnh lại lần nữa chết đi.

"Ra tay! Giải quyết hắn trước đã!" Có người hét to, ánh mắt rất lạnh lùng và tức giận, giận dữ vì thủ đoạn của Cố Trường Sinh.

Nhưng thành viên của Đệ Ngũ tiểu đội không để bọn họ thực hiện được.

Cả đám phản ứng lại, không kịp bi thương, cấp tốc ra tay, tay áo đánh ra ánh sáng mông lung, hình thành bí lực cường đại có thể bao phủ tám phương, giam cầm áp chế.

"Ta liều mạng với ngươi!" Chung Tằng cũng giận điên lên, điên cuồng đánh với sinh linh màu đen của Dị Vực, thật sự vứt cả mạng sống, mỗi một lỗ chân lông đều chảy máu, bộ dáng rất dữ tợn.

Nhưng mà, đám người Dị Vực không cảm xúc, bất chấp bị thương quyết đánh Cố Trường Sinh.

Bọn họ biết Tiên Vực tuyệt đối không cho phép Cố Trường Sinh bị gì, hắn là nhân vật thiên tư ngút trời.

Cho nên quyết định phải đánh chết Cố Trường Sinh trước.

Cả bốn người cùng ra tay.

Toàn thân bọn họ dâng lên phù văn, thả ra thần quang hình thành quầng sáng khủng bố, che trời lấp đất đè ép về phía Cố Trường Sinh, muốn hình thành gông xiềng không gian trói hắn lại.

Răng rắc!

Thần quang ngập trời, cùng phù văn như Chân Long lên xuống, từng luồng bao phủ chỗ Cố Trường Sinh.

Đây mới chỉ là dị tượng của trật tự.

Nhưng cũng đủ đánh chết bất cứ Đại Đế nào.

Lúc này, trong tế bào của Cố Trường Sinh xuất hiện các cánh cửa, toàn bộ vỡ ra, Hỗn Độn Khí chuyển động.

Sau đó hắn triển khai dị tượng của mình, hình thành phù văn khủng bố, thanh liên che trời nhẹ đung đưa.

Vô tận phù văn rực rỡ như mặt trời ban trưa bao phủ Cố Trường Sinh vào trong.

Cố Trường Sinh nhanh chóng ra tay, các loại thần thông khủng bố đánh ra, Chân Hoàng, Côn Bằng, Chu Tước, các đại hung tuyệt thế hiện ra, lao lên trước.

Cố Trường Sinh đứng trong thần quang, trời sinh bất bại, vạn pháp không xâm, nhóm người này lấy ra gông xiềng không gian không thể làm gì được hắn.

Giây sau!

Nơi đây giống như nổ nát, vô tận ánh sáng xuất hiện, giống như ức vạn ngôi sao nổ tung, lại như một mảnh ngân hà hủy diệt đập xuống, nhấn chìm tất cả.

“Thực lực thật sự của tên này mạnh như vậy sao?" Tô Nghê Thường ngây ra, tay cầm thần binh màu tím, đó là đại đạo biến ra, có thể đè chết hết thảy, giờ phút này bỗng khựng lại.

Bởi vì nàng sợ sẽ bị cuốn vào.

Các thành viên khác của Đệ Ngũ tiểu đội cũng ngẩn ngơ, dừng công phạt.

Đây là khí phách khủng bố mà vô địch biết bao? Một người đấu với nhiều Đế.

Bùm!

Trong khoảnh khắc, có huyết vụ tràn ngập, Cố Trường Sinh hú dài, chém giết tám phương, huyết khí bốc lên vạn trượng, âm thanh như đại đạo, ẩn chứa vô tận thần uy, mênh mông mà dâng trào.

Nhóm người này liên tiếp vỡ nát, nổ tung, hoàn toàn trốn không ra.

Sơn mạch xung quanh đều thành phấn, mặt đất lõm xuống lộ ra vô số thi hài trong đó, trở thành hạt bụi trong âm thanh.

Rống một tiếng, sơn hà nát.

Huyết khí bốc lên vạn trượng.

Dãy núi khe sâu đều thành hạt bụi, mảng lớn rừng rậm trở thành tro tàn.

Huyết vụ tràn ngập, cốt vụn văng khắp nơi, cặn binh khí rơi vãi bốn phương.

Đây là cảnh tượng rất rung động, trừ sinh linh màu đen đấu với Chung Tằng ra, những người còn lại chết hết, khi đấu với Cố Trường Sinh thì bị chấn nát.

Mạnh như sinh linh màu đen lúc này cũng cảm giác từng đợt tim đập nhanh và nổi da gà, lông tóc dựng đứng, đây rốt cuộc là quái thai từ đâu đến?

Thế này thì đánh kiểu gì? Chênh lệch lớn như vậy, hoàn toàn là sát thần.

Thực lực khủng bố như vậy!

Một đám Đại Đế, còn không phải là Đại Đế tầm thường, trong từng bộ tộc Dị Vực đều là nhân vật cấp bậc lão tổ.

Nhưng bây giờ như gà con, bị một tiếng rống chấn thành huyết vụ.

Nam nhân áo trắng này rốt cuộc có thân phận gì?

"Không được, không thể đánh, nam nhân áo trắng này rất có thể là thiên kiêu kỷ nguyên trong thôi diễn, ta cần bẩm báo tin tức này cho chủ nhân... " Sinh linh màu đen muốn rút lui, không thể tiếp tục đánh, hắn đã không chiếm ưu thế.

Lúc này, hắn đã một thân một mình.

Nhưng Chung Tằng sớm đoán được, tuy hắn khiếp sợ nhưng phản ứng không chậm, vội vàng ra tay, muốn chặn lại sinh linh màu đen.

Thân là tu sĩ Chân Tiên sơ kỳ duy nhất ở đây, chỉ có Chung Tằng mới có tư cách đánh với sinh linh màu đen.

Bởi vì Chân Tiên và Đại Đế chênh lệch quá lớn.

Chương 540 - Dị Vực sắp đặt, thân phận đi săn đảo ngược, thế cục nguy hiểm

Hoàn toàn không cùng đẳng cấp.

Đám người Cố Trường Sinh không thể nào đánh lại sinh linh màu đen.

Oong!

Sinh linh màu đen vung búa sắt màu đen, tiên quang tràn ngập, hơi thở cường đại kinh sợ tám phương, buộc mọi người lùi về.

Nhưng mà giây sau, hắn không do dự bay về phía xa.

Tốc độ quá nhanh, thoáng chốc biến mất trong hư không.

“Trốn đi đâu!” Chung Tằng hét lớn, đuổi theo sinh linh màu đen, hóa thành luồng sáng, tốc độ cũng rất nhanh.

Đám người Cố Trường Sinh thì không đuổi theo, dù sao đẳng cấp Chân Tiên có thể dễ dàng xóa sổ bọn họ.

Bọn họ cũng không thể nào đuổi kịp.

“Xem ra phía sau chuyện này thật sự có chủ mưu." Cố Trường Sinh hơi thở dài, tuy rằng hắn đã chém giết bốn phương, nhưng không thể nào bảo chứng mọi người đều sống tiếp.

Cố Trường Sinh có nắm chắc sử dụng thủ đoạn khác giữ lại sinh linh màu đen, nhưng hắn không dự liệu được tiếp theo sẽ có nguy

nan gì.

Không đến phút then chốt thì không thể tùy tiện sử dụng những thủ đoạn này.

Chủ yếu nhất là, Cố Trường Sinh cũng muốn biết chủ mưu sau lưng sinh linh màu đen rốt cuộc là ai.

Nếu đúng là gián điệp của Sơn Hải thành thì mọi người đều có nguy hiểm, ra khỏi thành thì không có ai bảo hộ được bọn họ.

Trong chiến đấu vừa rồi, Đệ Ngũ tiểu đội hy sinh một người, có ba người tổn hại nặng, những người khác cũng bị thương không nhẹ.

“Thực lực của Thần Tử quá mạnh, ban đầu chúng ta còn đinh ninh Thần Tử sẽ vướng víu tay chân.” Thành viên của Đệ Ngũ tiểu đội chữa thương, có người ngạc nhiên.

Trận chiến vừa rồi, thực lực của Cố Trường Sinh khủng bố đến nỗi khiến bọn họ trố mắt, không dám tin.

Trước đó không ai đoán được Cố Trường Sinh sẽ kinh khủng như vậy.

Có thể nói một mình hắn làm thịt bốn Đại Đế hậu kỳ bên đối phương.

Mỗi đối thủ đều cực kỳ khó chơi, kinh nghiệm dày dạn.

Chỉ có thể nói lên, thực lực thật sự của Cố Trường Sinh mạnh hơn xa hắn đã biểu hiện ra.

Bọn họ ngược lại giống như cục nợ.

Sự thực này khiến bọn họ không tin nổi, rồi lại phải tin.

“Mấy cái này là chiến lợi phẩm của ngươi, chờ về Sơn Hải thành rồi đổi chiến công.” Đang lúc Cố Trường Sinh suy nghĩ, Tô Nghê Thường đã nhặt lên binh khí, phù cốt mà những sinh linh kia để lại rơi vãi trên mặt đất, giao cho hắn.

Cố Trường Sinh hơi sửng sốt và kinh ngạc, không ngờ Tô Nghê

Thường sẽ thu dọn chiến trường.

Chú ý tới ánh mắt đó của Cố Trường Sinh, Tô Nghê Thường cảm giác hơi ngượng ngùng, nghiêng đầu nói:

“Bổn cung mới vừa rồi không có giúp đỡ cái gì... "

“Vậy đa tạ.” Cố Trường Sinh gật đầu, ngắt lời nàng. Những chiến lợi phẩm này có thể đổi chiến công, đỡ cho hắn khỏi phải lãng phí thời gian.

Sau đó, Đệ Ngũ tiểu đội chỉnh đốn tại chỗ, những người khác mang theo di hài của đội hữu chết trận.

Nếu có cơ hội sẽ mang bọn họ về quê hương Tiên Vực chôn cất.

“Thần Tử, bây giờ chúng ta ở đây chờ đội trưởng trở về hay đi tiếp? “Có đội viên hỏi thăm Cố Trường Sinh.

Sau khi Chung Tằng rời đi, bọn họ xem Cố Trường Sinh như trụ cột tinh thần.

Tu vi của Cố Trường Sinh mặc dù yếu hơn bọn họ, nhưng thực lực thì khủng bố dọa người.

Một khi bùng nổ chiến tranh, còn phải dựa vào Cố Trường Sinh.

Tô Nghê Thường cũng nhìn qua, nàng xem hắn như chỗ dựa.

Đương nhiên, không phải nàng ỷ lại Cố Trường Sinh, chẳng qua ở nơi hiểm ác như vậy, đi theo Cố Trường Sinh khiến nàng yên lòng rất nhiều.

Mài giũa là một nhẽ, nhưng nàng không thể bất chấp an toàn của mình.

Thành viên kia bị đánh chết ngay trước mắt nàng, thân hình thoáng chốc chia năm xẻ bảy, cốt vụn và máu tươi văng khắp nơi, sát khí lẫm liệt, rung động mạnh, khiến Tô Nghê Thường ấn tượng cực kỳ khắc sâu.

Nếu sinh linh màu đen giơ búa sắt về phía nàng, Tô Nghê Thường

không biết chính mình có thể đỡ nổi được hay không.

“Chờ đội trưởng Chung Tằng đã.” Cố Trường Sinh nói, sau đó mọi người tìm chỗ ngồi gần đó trong rừng.

Cố Trường Sinh cầm gốc Tán Hồn Liên, hơi thở oan hồn trong hoa đã biến mất, chỉ còn lại ánh sáng chín màu mông lung thuần túy.

"Ẩn chứa luyện hồn chi ý... "

“Khá giống với miêu tả Dẫn Hồn Thảo trong ghi chép.” Cố Trường Sinh cẩn thận quan sát đóa hoa sen này, có chín cánh, thoạt trông vô cùng yêu diễm mà tim đập nhanh.

Dù không còn vẻ tà dị như lúc trước, nhưng cho cảm giác rất khó chịu.

Nhưng mà luyện hồn chi ý là thuần túy dùng để rèn luyện thần hồn.

Trong Đạo Tâm Chủng Ma có ghi về nó.

Dẫn Hồn Thảo là một loại tiên vật.

Dù cho nguyên thần bị người đánh tan, nếu kịp ăn vào thứ này thì có thể gom lại thần thức tản ra, tái tạo lại, là thứ đoạt thiên địa tạo hóa!

Có được một gốc dược tương đương với thêm một cái mạng.

Tán Hồn Liên chín màu trước mắt hắn, mỗi cánh hoa sen đều ẩn chứa luyện hồn chi ý.

Theo sau, Cố Trường Sinh định luyện hóa đóa hoa sen này.

Quanh người hắn bốc lên từng đợt huyết vụ, đó là khí huyết mờ mịt mà ra, giống như một lò nung lớn, nổ ầm ầm, có thanh thế khủng bố truyền đến, đang luyện hóa đóa hoa sen này.

Sương mù lưu ly chín sắc bị nguyên thần tí hon mở miệng cắn nuốt, ánh sáng Chuẩn Đế càng chói lòa.

"Quả nhiên có thể luyện vào nguyên thần, khiến nguyên thần càng tinh thuần hơn." Cố Trường Sinh khẽ nói, phát hiện Vạn Tiên Sâm Lâm này quả thực có nhiều cơ duyên, chỉ riêng một gốc Tán Hồn Liên đã khiến tu vi của hắn tăng nhiều.

Không lâu sau hắn có thể chẳng những đến Chuẩn Đế đỉnh.

Ba ngày sau, Chung Tằng trở về, nhưng vẻ mặt bất đắc dĩ, dọc đường đi nhiều lần giao chiến với sinh linh màu đen Chân Tiên cảnh của Dị Vực.

Sau đó để sinh linh màu đen trốn thoát, không thể theo dấu hắn.

Nhưng Chung Tằng nghe được một tin bất hạnh.

Bên Dị Vực có một tồn tại khủng bố giỏi bói toán, thôi diễn ra được khí vận bên Tiên Vực dâng lên, nhiều thiên kiêu kỷ nguyên xuất hiện, đã bài bố chuẩn bị săn giết.

Nhóm Cố Trường Sinh lần này rời khỏi Sơn Hải thành, có thể nói là rơi vào cái bẫy của đối phương.

Trong Vạn Tiên Sâm Lâm và nhiều khu vực xung quanh đã thành sân săn bắn của Dị Vực.

Đối với Cố Trường Sinh thì điều này có nghĩa là từ thợ săn biến thành con mồi.

Thế cục thoáng chốc trở nên cực kỳ nguy hiểm.

Chương 541 - Gia Mạc Vương Tộc, dòng sông Kỳ Lân Chân

Vạn Tiên Sâm Lâm rất lớn, khó mà đo được biên cảnh của nó, sương mù mơ hồ bao phủ tám phương.

Ngẫu nhiên có mãnh thú cổ xưa thân hình ngang bằng thiên địa hiện tung tích trong đó, há mồm phun ra sương khói màu đen khủng bố có thể chìm ngập hết thảy.

Đây là một mảnh cổ địa, tràn ngập nguy cơ, tu sĩ dưới Đế cảnh ít ai đặt chân vào, bởi vì không thể nào sống sót rời đi.

Trong không gian ẩn giấu dao động kỳ dị, dường như có thể đi đến không gian khác, tỏ ra đặc biệt kỳ dị.

Đương nhiên, Vạn Tiên Sâm Lâm khiến người cảm thấy kỳ dị nhất là lời đồn kỳ lạ vạn tiên biến mất.

“Có vẻ như đúng thật là đi không gian khác.”

“Cánh rừng này tràn ngập dao động không gian kỳ dị.”

Cố Trường Sinh nhíu mày nói, hắn cảm ngộ rất sâu về tạo hóa chi đạo của thế giới, cho nên càng có thể rõ ràng cảm thụ được nơi đây lạ thường, có thể nói không gian chốn này biến đổi từng giây từng phút.

Đặc biệt xung quanh mọc cây lạ cổ xưa, cành lá tràn ngập sương khói màu đen, khiến toàn bộ rừng rậm đều tràn ngập không khí thần bí.

Hiện giờ nhóm người Đệ Ngũ tiểu đội đã vào sâu trong rừng rậm.

Tuy rằng rõ ràng lần này rất có thể là mồi dụ, nhưng nếu quay về đường cũ thì có lẽ sẽ rơi vào cạm bẫy của Dị Vực.

“Trong Vạn Tiên Sâm Lâm tuy có nhiều cơ duyên, thậm chí có vạn tiên truyền thừa, nhưng vô số kỷ nguyên tới nay không thấy có người đạt được." Đội trưởng của Đệ Ngũ tiểu đội Chung Tằng khẽ thở dài, nét mặt mang theo trầm trọng.

Trong lòng hắn bao phủ bóng ma.

Lần này nhiệm vụ nguy hiểm hơn rất nhiều so với bất kỳ nhiệm vụ nào từng làm.

Mấy ngày này bọn họ đã giết chết nhiều sinh linh Dị Vực đến tập kích.

Thực lực của Cố Trường Sinh và Tô Nghê Thường khiến Chung Tằng yên lòng rất nhiều.

Nhưng trong tình huống không có tiếp viện, bọn họ rất có thể sẽ bị nhốt trong Vạn Tiên Sâm Lâm.

“Việc gấp bây giờ là tìm được tiểu đội khác trong Vạn Tiên Sâm Lâm, nếu đông người thì không chừng còn có thể thêm một phần cơ hội." Chung Tằng nói, mang theo mọi người bôn ba trong rừng hoang. Cây cổ ở đây quá cao, che lấp tầm nhìn bầu trời.

Hơn nữa chủ yếu nhất là nơi đây có tràng vực đặc biệt, dễ khiến người bị lạc đường.

“Nhân vật mà chúng ta định săn bắn rốt cuộc là ai?" Cố Trường Sinh hỏi, đây là cơ mật của tiểu đội săn bắn, chỉ có đội trưởng rõ ràng, để tránh bại lộ.

Nhưng lúc này, hắn cảm thấy mọi người cần phải biết rõ.

Chung Tằng nghe vậy, trên mặt lộ vẻ kiêng kỵ, rất do dự, sau đó thấy đám người đều nhìn qua mới thở dài nói:

"Mục tiêu của chúng ta là bào đệ của một nhân vật Dị Vực thiên tư ngút trời.”

“Bào đệ?" Cố Trường Sinh nhướng mày, không ngờ rằng bọn họ sẽ săn giết bào đệ của ai đó.

“Nhân vật Dị Vực thiên tư ngút trời đó là ai? Bào đệ của hắn đáng giá chúng ta kéo nhiều người ra tay vậy sao?” Tô Nghê Thường tò mò hỏi, bọn họ không hiểu biết nhiều về bên khu vực không người Dị Vực.

Đặc biệt là mù tịt thực lực của thiên kiêu đứng đầu Dị Vực.

“Người này tên Gia Mạc Sát, là bào đệ của một nhân vật thiên tư ngút trời trong Gia Mạc bộ tộc, Vương Tộc Dị Vực.”

“Ca ca của hắn là Chân Tiên trẻ tuổi nhất Gia Mạc bộ tộc, có sức hiệu triệu cực kỳ kinh người trong Dị Vực, có hy vọng trong vạn năm trùng kích cảnh giới càng cao, có sức ảnh hưởng rất lớn với bên Tiên Vực.

Chung Tằng kể rõ cho mọi người, tuy chuyện này là cơ mật, nhưng

Cố Trường Sinh muốn hỏi thì hắn không tiện giấu diếm nữa.

Làm như vậy thì sợ nhất là gặp phe địch sưu hồn bọn họ.

Nếu bị lộ mục tiêu thì hành động săn bắn về sau sẽ phải dừng lại.

Cố Trường Sinh nhíu mày hỏi:

“Gia Mạc bộ tộc? Dị Vực có nhiều Vương nhưng sao chưa từng nghe về gia tộc này?”

Cố Trường Sinh hiểu biết đôi chút về Vương Tộc Dị Vực, tức là gia tộc Tiên Vương từng sinh ra Bất Hủ cảnh.

Trong số đó dường như không có Gia Mạc bộ tộc.

Chung Tằng cười gượng nói:

“Gia Mạc bộ tộc mới xuất hiện trong Dị Vực vài năm gần đây, Gia Mạc Vương là Vương mới sinh ra trong Dị Vực.”

Cố Trường Sinh nghe vậy thì hiểu ra.

Chung Tằng nói tiếp:

“Bên Tiên Vực đã vô số kỷ nguyên không sinh ra Tiên Vương, có chút tung tích thì chỉ có ít ỏi mấy vị bên Sơn Hải thành.”

Hắn rất bất đắc dĩ, mang theo cay đắng.

Ở Dị Vực, khi sinh ra Vương mới thì tộc quân này đều sẽ trở thành Vương Tộc.

Bên Tiên Vực ít có Tiên Vương, hơn nữa giữa các bên đều không đoàn kết như Dị Vực.

Nếu phát sinh đại chiến, một số tộc quần bên Tiên Vực không chừng sẽ ngã hướng Dị Vực.

Nhiều kỷ nguyên trước đều từng phát sinh chuyện như vậy.

Cố Trường Sinh hỏi:

“Gia Mạc Sát? Hắn có thực lực thế nào?”

Chung Tằng trả lời:

“Chưa đột phá Chân Tiên, nhưng bên người có Cổ Tổ Chân Tiên cảnh bảo hộ, sinh linh màu đen lúc trước là người hầu của ca ca của hắn.”

“Chưa đột phá Chân Tiên?” Mắt Cố Trường Sinh lóe tia sáng khác lạ, gật đầu, chỉ cần không đột phá Chân Tiên thì không đủ uy hiếp hắn lúc này.

Thấy biểu cảm đó của Cố Trường Sinh, Chung Tằng cười gượng gạo, tuy thực lực của Cố Trường Sinh rất khủng bố, nhưng hắn còn chưa đột phá Đế cảnh.

Nếu đối diện tu sĩ Chân Tiên cảnh, sau này Cố Trường Sinh không có bao nhiêu cơ hội sống sót.

Đối với Tiên Vực thì địa vị của Cố Trường Sinh quan trọng hơn vị ca ca của Gia Mạc Sát rất nhiều.

Thiên phú của Cố Trường Sinh đã định sẵn chỉ cần hắn không bỏ mạng, tuyệt đối sẽ trở thành tồn tại khủng bố nhất phương thiên địa này.

Nếu bị Dị Vực biết sự tồn tại của Cố Trường Sinh thì bọn họ chắc chắn sẽ phái rất nhiều đại cao thủ đến săn giết.

"Đáng tiếc, hiện tại chỉ thiếu thời gian.” Chung Tằng thở dài.

"Biết mục đích Gia Mạc đi Vạn Tiên Sâm Lâm không?” Tô Nghê Thường hỏi.

Chung Tằng nhìn thoáng qua Tô Nghê Thường, lắc đầu nói:

“Chỉ nghe nói là đi tập luyện, sinh linh Dị Vực đến chỗ này cũng không ít.”

Thiên phú của Tô Nghê Thường cũng thuộc loại hiếm hoi, Tiên Vực không thể để nàng bị gì được.

Chương 542 - Gia Mạc Vương Tộc, dòng sông Kỳ Lân Chân (2)

Oong!

Đột nhiên, gần đó có hơi thở kinh thiên truyền đến, sâu trong rừng rậm tràn ngập khí cơ khiến người chấn động.

"Đó là cái gì?" Cố Trường Sinh nhíu mày, thân hình khẽ động, xuất hiện trên một đỉnh núi, nhìn bằng Tiên Đồng, phù văn lưu chuyển, tiên quang rực rỡ.

Phương xa xăm có tiên quang bắn lên trời, xé rách sương mù dày đặc.

Mặt đất có vết máu, còn có các loại vảy, lông chim đứt rải rác, hơi thở khủng bố khiến người kinh dị.

Trong hư không có một con sông bàng bạc mà mênh mông hiện ra.

Trong đó có lực lượng thời gian đậm đặc chảy xuôi, từng bọt sóng vỗ, quy tắc đan vào, tựa như có thể đảo ngược hồi tưởng đi hướng thời không khác.

Đó là dòng sông thời gian.

Hơn nữa trong sông có một cái chân mãnh thú không biết tên, trong màu vàng mang theo hoa văn phức tạp, giống như được đúc bằng Bất Hủ Tiên Kim, theo bọt sóng va đập, cái chân vắt ngang giữa sông thời gian.

Giống như một vầng mặt trời màu vàng giăng ngang rơi xuống, giờ thì dâng lên trong sương mù, chiếu sáng mọi thứ xung quanh.

Đây là cảnh tượng có tính rung động, từng là tồn tại chí cường, phần thân cụt xuất hiện trong dòng sông thời gian, giống như chặn lại một khúc lịch sử cổ.

Chung Tằng khiếp sợ đến run giọng:

“Đây tuyệt đối là chi cụt của Tiên Vương, hơn nữa không phải Tiên Vương bình thường...”

Khi loại khí cơ khủng bố kia xuất hiện, ngay cả hắn đều kinh dị, thân hình giống như sắp bị giải thể.

Trong sông thời gian còn có cánh chim, tay cụt, góc sừng trôi nổi, màu sặc sỡ, vô cùng kinh người cùng chói mắt, như muốn nghiền nát thân thể của người khác.

“Đó là Kỳ Lân Chân.” Cố Trường Sinh hơi trầm giọng, trong ánh mắt có tiên quang rực rỡ.

Hắn nhận ra hoa văn cổ xưa trên cái chân màu vàng có dấu hiệu điềm lành, hiển hóa thần uy trong sông thời gian ở chốn này.

Gần sông thời gian có rất nhiều sinh linh Dị Vực hội tụ xuất hiện, ánh mắt mang theo nóng cháy và tham lam.

Cố Trường Sinh thậm chí nhìn thấy trong đó có một sinh linh trẻ tuổi trên đầu mọc sừng cầm một cái cũi thanh đồng.

Trong cũi nhốt một con Kỳ Lân nhỏ toàn thân trắng tinh, nó hấp hối nằm sấp, hôn mê, bị lấy máu hiến tế lên tế đài ngũ sắc.

“Không lẽ... đó thật sự là chân của Kỳ Lân đại nhân?

Chung Tằng nghe Cố Trường Sinh nói câu đó thì không kiềm được lớn tiếng hỏi, giọng run run tràn ngập bi thương, trong mắt ngấn lệ.

Kỳ Lân là một vị tồn tại chí cường của Tiên Vực, từng phụ trách giáng xuống tường thụy, tẩy rửa thể xác và tinh thần cho tu sĩ Tiên Vực độ qua kiếp nạn, cũng từng thủ hộ Sơn Hải thành qua nhiều kỷ nguyên.

Về sau giao chiến với tồn tại Bất Hủ của Dị Vực, nghe đồn là bị mai phục, ngay cả hơi thở đều bị che đậy, không còn biết tung tích, con cháu đi tìm cũng không thấy.

Trong Sơn Hải thành từng có lời đồn về việc này, là một nghi án.

Nhưng hiện tại, Vạn Tiên Sâm Lâm bỗng nhiên xuất hiện con sông thời gian, một khúc chân gãy vắt ngang qua có thần văn phức tạp của Kỳ Lân bộ tộc.

Mấy thành viên khác của Đệ Ngũ tiểu đội run giọng hỏi:

"Đó là chỗ nào? Là tuyệt địa cuối cùng mà Kỳ Lân đại nhân cùng rất nhiều kẻ thù đồng quy vu tận?"

Bọn họ cách thật xa nhìn cảnh tượng kia, trong lòng có giận dữ, bi thương.

"Hẳn là lúc giao chiến với địch thủ ảnh hưởng sông thời gian, chi gãy rớt vào sông, không bị sông thời gian ảnh hưởng, giữ mãi đến hiện tại." Cố Trường Sinh nói, lòng sinh ra cảm xúc khó tả.

Trừ cái chân rực rỡ như mặt trời ban trưa kia, còn có nhiều sừng gãy, chi cụt, rõ ràng, tất cả đều là địch thủ của Kỳ Lân để lại.

Kỳ Lân dùng sức mạnh cá nhân giao chiến với nhiều người.

Cái gì là nhân vật vô thượng?

Là sau khi chết đi vẫn có thể ảnh hưởng sâu xa, ngay cả sông thời gian cũng khó thể xóa nhòa.

Máu, xương, thậm chí lông tóc của y đều có thể giết người, khiến cường giả đời sau nghẹt thở.

Sự cường đại của Kỳ Lân xếp vào hàng mạnh nhất trong Tiên Vương, thậm chí khiến nhiều nhân vật vô thượng Dị Vực Chủ thiết kế mai phục.

"Bị bắt nhốt trong cũi thanh đồng là hậu nhân của Kỳ Lân đại nhân?" Trong mắt Tô Nghê Thường tràn ngập tức giận nhìn chằm chằm cảnh tượng phương xa, sát khí tràn ngập, nàng đang điên tiết.

Một con Kỳ Lân nhỏ toàn thân trắng tinh nằm sạp ở nơi đó, dường như không còn sinh cơ.

Nó bị người trẻ tuổi trên đầu mọc sừng không ngừng lấy máu, tiên

đao sắc bén rạch thân thể, máu ngũ sắc nhỏ xuống tế đài, sau đó vết thương nhanh chóng khép lại.

Đây hoàn toàn là một loại hành hạ.

Kỳ Lân được xem như điềm lành trong Tiên Vực lại bị sinh linh Dị Vực lấy máu kiểu này, khiến mọi người đều trong lòng giận dữ, căm hận và sát ý.

“Mục đích của Dị Vực là Kỳ Lân Chân trong sông thời gian, trong đó ẩn chứa máu Kỳ Lân Chân, là cấp bậc Tiên Vương chí cao.”

“Dị Vực thèm muốn nó.”

"Cho nên bọn họ mới lấy máu của hậu nhân Kỳ Lân mở ra tế đài, dẫn phát Kỳ Lân Chân ở trong đó.”

Lúc này Cố Trường Sinh bình tĩnh hơn mọi người.

Ở nơi đó hội tụ quá nhiều sinh linh Dị Vực, có khá nhiều hơi thở Chân Tiên.

Nếu tùy tiện đi, tuyệt đối là dữ nhiều lành ít.

"Đáng chết! Đám chó con Dị Vực, chịu chết đi!”

“Thả Kỳ Lân ra!”

Nhưng mà ngay lúc này.

Vèo vèo vèo!

Bầu trời có tia sáng bay vụt qua, có tu sĩ bỗng nhiên xuất hiện. Người Tiên Vực mài giũa trong Vạn Tiên Sâm Lâm thấy cảnh tượng như vậy thì mắt đỏ ngầu, rống lớn xung phong liều chết mà đi.

Phương hướng khác cũng có tu sĩ Tiên Vực bị kinh động cùng nhau gầm lên ra tay, muốn tấn công sinh linh Dị Vực, bọn họ đã nổi điên.

Trong phút chốc, nơi đó bùng nổ đại chiến hỗn loạn.

Ánh sáng rực rỡ chói lòa, phù văn tràn ngập, dao động chiến đấu khủng bố, giống như thiên hà cuốn ngược, đủ hủy thiên diệt địa.

"Quá kích động, việc này rất có thể là là đám sinh linh Dị Vực cố ý dụ dỗ mọi người ở đây qua, rồi một lưới bắt hết." Chung Tằng tuy rằng tức giận, nhưng đầu óc tỉnh táo, biết lúc này tùy tiện hành động sẽ chỉ làm tăng thương vong.

Mấy thành viên khác của Đệ Ngũ tiểu đội cũng cố kiềm chế xung động.

Chương 543 - Đại chiến hỗn loạn, mục đích của Dị Vực, dự định của Cố Trường Sinh

Tô Nghê Thường nhíu mày nói:

“Lúc này đúng là không nên dễ xúc động, khó mà đến gần sông thời gian...”

Đừng nói sông thời gian, khí cơ còn sót lại trên cái chân Kỳ Lân cũng không phải tu sĩ bình thường có thể tới gần.

Đó không phải hơi thở Tiên Đạo bình thường.

Đây là khí cơ vô thượng khủng bố có thể chém giết với tồn tại Bất Hủ cảnh của Dị Vực, dễ dàng khiến người thân hình tan nát.

Cố Trường Sinh nhìn chằm chằm sinh linh trẻ tuổi trên đầu mọc sừng:

"Hắn muốn dựa vào máu của Tiểu Kỳ Lân hao mòn khí cơ nơi đó, nhưng việc này cần thời gian...”

Nếu hắn không đoán sai thì người kia là mục tiêu hành động của họ, Gia Mạc Sát.

"Nhóm người này đến vừa lúc."

"Thật là ngu xuẩn, mới hấp dẫn đã tập thể ló đầu ra.

“Ha ha ha, các hạ bên Tiên Vực đúng là não rỗng!”

Xung quanh Gia Mạc Sát có không ít sinh linh đều ra mặt, khinh thường cười lớn, bề ngoài khác biệt rất lớn với Tiên Vực, thực lực dũng mãnh.

Trong đó cũng có sinh linh Vương Tộc, bên người có phó tòng cường đại bảo hộ.

Bọn họ cười lớn xông lên, đánh với tu sĩ bên Tiên Vực, số lượng rất nhiều từ nơi khác kéo đến, đã sớm dự liệu được.

"Không biết sống chết."

Gia Mạc Sát nét mặt rất lạnh lùng, tu vi Đại Đế cảnh hậu kỳ, vẫn tập trung lấy máu, niệm kinh văn trước tế đài cổ xưa.

Sông thời gian càng hiện rõ hơn, mọi người nghe rõ tiếng sóng biển từ nơi đó, cực kỳ hùng hồn, như có thể cuốn người vào trong.

Kỳ Lân Chân chìm nổi trong sóng biển, giống như chịu tải các khúc thời không.

Ánh sáng vàng chói mắt như đúc bằng Tiên Kim, qua ức vạn năm vẫn phát sáng, từng tia sáng như muốn xuyên thủng thân thể người.

“Có tiểu đội săn bắn khác đang chạy tới!” Chung Tằng bỗng lộ vẻ mặt vui mừng, cảm giác được hơi thở của đội trưởng tiểu đội khác đang ở trong Vạn Tiên Sâm Lâm, chẳng qua mục tiêu của bọn họ là nhân vật khác của Vương Tộc.

"Tốt quá, hiện giờ chỉ còn thiếu sức chiến đấu cấp bậc Chân Tiên!” Tô Nghê Thường mắt ánh lên tia vui mừng, trong ống tay áo có bí bảo xuất hiện, lấp lóe tia sáng Tiên Đạo khủng bố.

Thứ đó tên là Tụ Lý Nhật nguyệt, là phụ thân luyện hóa cho nàng, luyện mặt trời mặt trăng vào tay áo, lúc sử dụng thì thần uy mênh mông, hủy thiên diệt địa.

Nhưng chỉ có thể sử dụng một lần, dùng để giữ mạng.

Nhưng lúc này thì nàng bất chấp.

Cố Trường Sinh nghe vậy gật đầu, hơi thở phào.

Nhưng hắn vẫn căng thẳng thần kinh, dùng pháp lực thúc đẩy Hồng Mông Ấn lơ lửng trên Linh Hải, đến cảnh giới hiện giờ của hắn đã có thể thúc đẩy nhẹ nó.

Ngày xưa Côn Bằng Đạo Tắc Pháp Thân ra tay hủy diệt cánh cửa màu đen, Hồng Mông Ấn bảo vệ Cố Trường Sinh mà ấn vẫn không sứt mẻ gì, độ cứng của nó tuyệt đối vượt xa một số Tiên Vương Khí.

Oong!

Bên trên Linh Hải xuất hiện cuồng phong sóng lớn, Hồng Mông Ấn rung nhẹ, mạnh như Cố Trường Sinh cũng cảm giác kiệt sức, cảm giác linh khí bị hút sạch cực nhanh.

Thúc đẩy Hồng Mông Ấn cần có pháp lực hùng hồn chống đỡ.

Cố Trường Sinh thậm chí cảm giác dù là một vị Chân Tiên vận dụng nó cũng sẽ bị hút sạch.

Sự khủng bố của Hồng Mông Ấn vượt xa dự đoán của Cố Trường Sinh.

Lúc này, thủ đoạn khác đều vô dụng.

Bên Dị Vực xuất hiện nhiều Chân Tiên cấp bậc Cổ Tổ, tràn ngập hơi thở khủng bố.

“Đám chó con Dị Vực chết tiệt!”

Bỗng dâng lên từng chùm sáng, cùng với tiếng ù ù trầm thấp, Cửu Đầu Vương từ gần đó chạy tới.

Sau lưng Cửu Đầu Vương là Chiếu Vô Thượng ẩn trong sương mù, cùng với thành viên tiểu đội của bọn họ.

Mấy ngày nay tiểu đội của bọn họ cũng không dễ thở, đã chết nhiều người, hiện giờ chỉ còn lại sáu người.

Cửu Đầu Vương có một cái đầu giống Chu Tước thậm chí bị vỡ ra, khó mà khép lại, tình trạng vết thương rất kinh người.

"Cố Trường Sinh, Tô Nghê Thường."

Hắn cũng không ngờ rằng sẽ gặp Cố Trường Sinh, Tô Nghê Thường trong Vạn Tiên Sâm Lâm, hơi khiếp sợ, nhưng cũng không quan tâm nhiều.

Việc gấp bây giờ là giải quyết đám sinh linh Dị Vực ở phương xa.

Chiếu Vô Thượng mỉm cười, giọng nói khó phân rõ là nam hay nữ chào hỏi Cố Trường Sinh:

"Cố huynh, chúng ta lại gặp mặt."

“Chào Chiếu huynh.” Cố Trường Sinh cũng gật đầu, thật ra hắn rất tò mò đối với Chiếu Vô Thượng thần bí.

Trong Sơn Hải thành có một vị tồn tại cổ xưa nói hình như Chiếu Vô Thượng không thuộc về thời không này.

Đương nhiên, Cố Trường Sinh cũng từng suy đoán lớp sương mù trên người Chiếu Vô Thượng là sương mù thời gian.

Người này đến từ thời không khác.

Nhưng hiện tại không tiện hỏi thăm.

Kẻ địch lớn trước mắt, lo giải quyết xong rồi tính.

Chiếu Vô Thượng cùng Cửu Đầu Vương ra mặt khiến đám người Đệ Ngũ tiểu đội thở phào nhẹ nhõm.

Bởi vì thực lực của Cố Trường Sinh, Tô Nghê Thường đều rất mạnh, nếu Chiếu Vô Thượng cùng Cửu Đầu Vương có thể ngang hàng với hai người này thì chắc hẳn thực lực cũng không thể nào quá yếu.

“Đây là chân của Kỳ Lân đại nhân sao?” Cửu Đầu Vương mới chú ý tới cảnh tượng hùng vĩ ở phương xa, thoáng chốc khiếp sợ.

Cửu Đầu Vương thầm nổi da gà nhìn máu màu vàng trên sông thời gian, lại nhìn vảy giáp, lông chim, sừng dài ở phương xa, càng là tâm thần xao động.

Năm đó, trận chiến ấy quá thảm liệt!

Đánh đến mức đó, đây là kết cục đồng quy vu tận sao?

Máu trong đó đều rất bất phàm, ẩn chứa linh tính kinh người, kèm theo tiên khí, đều là nhân vật cảnh giới cao nhất để lại.

“Bọn họ định dùng con cái của Kỳ Lân đại nhân để hiến tế sao? Thật là đáng chết!"

Đội trưởng tiểu đội của hai người là một tu sĩ Chân Tiên cảnh sơ kỳ thực lực khủng bố.

Hắn đang nghị luận với Chung Tằng, bàn bạc nên giải quyết phiền phức trước mắt như thế nào.

Bên cạnh Gia Mạc Sát có người trẻ tuổi cũng là mục tiêu săn giết của bọn họ, đến từ Vương Tộc Dị Vực nào đó.

Trước đó tiểu đội bị phục kích trước Vạn Tiên Sâm Lâm, tổn thương rất nhiều người.

Mặc dù Cố Trường Sinh có chút mối thù truyền kiếp với Cửu Đầu Vương, nhưng lúc này hắn lười so đo.

Chương 544 - Sinh linh Vương Tộc Dị Vực, sức chiến đấu nuốt thiên hạ, không tạo thành uy hiếp?

“Trước Dị Vực thì mối thù nhỏ này có thể gác lại.” Ánh mắt Cố Trường Sinh sâu thẳm, lấy ra mấy gốc thánh dược từ trong tu di giới, dùng để bổ sung pháp lực có chút khô cạn.

Hồng Mông Ấn giờ phút này lượn lờ Hồng Mông Tử Khí chìm nổi trên Hỗn Độn Linh Hải, khuếch tán ra uy áp khủng bố như thuở khai thiên tích địa.

Thậm chí phát ra hơi thở Bất Hủ, giống như có thể chấn rách Thương Vũ, xé rách Càn Khôn!

Cảm thụ được trên người Cố Trường Sinh bỗng nhiên xuất hiện hơi thở đáng sợ, mọi người thay đổi sắc mặt.

Chung Tằng và đội trưởng Đệ Tứ tiểu đội lộ vẻ mặt vui sướng bất ngờ.

“Nội tình của tên này không ít.” Cửu Đầu Vương hơi tim đập nhanh cùng kiêng kỵ.

Phương xa còn đang đại chiến hỗn loạn, số lượng tu sĩ bên Tiên Vực không ít, nhưng không có cao thủ Chân Tiên cảnh.

Ngược lại bên Dị Vực, Chân Tiên ở trong bóng tối không hành động, rất lạnh lùng, không nhúc nhích.

Lại qua một lúc, có thành viên của tiểu đội săn giết khác đến.

Chẳng qua mấy tiểu đội này không được chia thiên kiêu bảng Đế, nên bị tổn thất rất thảm trọng.

“Người gần đông đủ rồi, đội trưởng mấy tiểu đội chúng ta phụ trách kiềm chế mấy vị Chân Tiên trong bóng tối, những người khác ra tay cướp đoạt Tiểu Kỳ Lân.” Chung Tằng trầm giọng nói.

"Không thành vấn đề." Cố Trường Sinh, Tô Nghê Thường, Cửu Đầu Vương, Chiếu Vô Thượng đều gật đầu.

Oong!

Hư không chấn động, tốc độ của Cố Trường Sinh siêu nhanh, hóa thành luồng sáng đạp trên mạch lạc không gian xông về phía chiến trường hỗn loạn đằng trước.

Sau lưng hắn hiện ra một đôi Côn Bằng, Hỗn Độn Khí phát ra thanh thế khủng bố che trời lấp đất.

Phụt!

Động tác của hắn rất nhanh, ánh mắt sâu thẳm, phù văn dâng trào hóa thành sóng lớn, vừa ra tay liền đánh một sinh linh Dị Vực thành huyết vũ.

Ngay tại chỗ hình thần đều diệt!

Cùng lúc đó.

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Cố Trường Sinh dùng Đại La Kiếm Phôi chém về phía trước, kiếm khí ngập trời như đè ép cả khung trời, rung động lòng người, mảng lớn sinh linh Dị Vực đều ho ra máu thụt lùi, thân hình sắp tan vỡ, vô cùng hoảng sợ.

"Là ai?"

Cảnh tượng như vậy rất nhanh kinh động đám người bên Dị Vực.

Bọn họ giật mình không thôi, không ngờ còn có người xông vào chiến trường, hơn nữa thủ đoạn cứng rắn như vậy.

Nhưng tốc độ của Cố Trường Sinh quá nhanh, khuôn mặt vô cùng mơ hồ, giống như một chiến thần giết chóc.

Hắn giết chóc trong sinh linh Dị Vực, không ai đỡ nổi một chưởng.

Nếu là cùng cảnh giới thì nhóm người này không có cả cơ hội đến gần hắn.

Dù là lão cổ đổng kỷ nguyên thành đạo nhiều năm cũng bị hắn một chưởng đập thành thịt nát, dao động mênh mông như sao nghiền nát bát hoang!

Cửu Đầu Vương, Tô Nghê Thường cũng lao vào chiến trường, phù văn cuồn cuộn, tiên khí lượn lờ, đẫm máu giết địch, không để ý sinh tử, đại chiến với sinh linh Dị Vực.

"Giết!"

Tất cả thành viên của tiểu đội săn bắn đều là tinh nhuệ trăm trận không chết, lúc này đều giết đỏ mắt, bày ra thần thông mạnh nhất.

Khu vực này giống như thiên địa đảo ngược, ngân hà đập nát, mảng lớn tiên quang cùng Đế uy tràn ngập, quả thực giống như diệt thế.

Phải biết rằng, bất kỳ người nào ở đây đều là một phương Cổ Tổ ở chỗ của mình, là tồn tại một kỷ nguyên đều khó gặp mặt.

Nhưng hiện tại đánh tay đôi.

Đây là cảnh tượng thảm liệt, bất kỳ ai đều đang chém giết.

Dường như muốn đánh thủng thiên địa.

Sương mù trong Vạn Tiên Sâm Lâm bị đánh tan, lộ ra khung trời sâu thẳm vô ngần.

Ngôi sao rung nhanh, bị dao động khủng bố này đánh rơi.

Thủ đoạn của Cố Trường Sinh kinh người nhất.

Hỗn Độn Khí dày đặc bao phủ toàn thân Cố Trường Sinh, có tiên khí thêm vào, sức chiến đấu kinh thiên động địa.

Một người chiến với một đám Đế, Đại La Kiếm Phôi đang phát sáng, nhuộm máu, điên cuồng giết chóc, cấp tốc đánh chết đối phương.

Ầm!

Khí huyết khủng bố như có một vũ trụ đại hỏa lò đứng sừng sững, khí nuốt bầu trời, chư thiên cùng rung.

Há mồm có tinh huyết dâng trào ngập trời, tựa như ma vân che kín trời, khiến người tim đập nhanh run rẩy.

Mảng lớn sinh linh Dị Vực liên tiếp tan nát, thân hình bị chấn thành huyết vụ, thân là cấp Đế nhưng khó thể áp sát Cố Trường Sinh.

Vạn Tiên Sâm Lâm có tràng vực đặc biệt, nếu không thì đã bị trận chiến này phá hủy thành hạt bụi.

Chiến đấu cấp bậc cỡ này thường ngày chỉ phát sinh ở sâu trong vũ trụ.

Nhiều sinh linh trẻ của Vương Tộc Dị Vực ở gần tế đài ngũ sắc, giờ phút này cũng là chú ý tới Cố Trường Sinh, mắt lộ tia kinh hãi.

"Là hắn!" Sinh linh màu đen bên cạnh Gia Mạc Sát thoáng chốc nhận ra Cố Trường Sinh.

Hắn ấn tượng rất khắc sâu.

Ở lối vào Vạn Tiên Sâm Lâm, là Cố Trường Sinh một mình đấu với nhiều Đế, hú một tiếng, huyết khí vọt lên vạn trượng, dãy núi thành hạt bụi, mọi người đều hóa thành huyết vụ!

Đây tuyệt đối là nhân vật tuyệt thế mà bên Tiên Vực nhiều kỷ nguyên đều không có.

"Thế nhưng giết nhiều người như vậy, thì ra người mà ngươi nói với ta là hắn? Xem ra đúng là một nhân vật, thân thể quả nhiên rất mạnh, đáng tiếc còn chưa thành Đế, không tạo thành uy hiếp được." Gia Mạc Sát lộ vẻ hứng thú, đứng khoanh tay, thả cũi thanh đồng xuống.

Mấy vị sinh linh Vương Tộc Dị Vực đứng bên cạnh cũng ngó qua, tạm thời buông vật hiến tế trong tay xuống.

"Nếu là ở Vương Tộc, loại thực lực này cũng có thể xếp vào tốp đầu, không đến Đế cảnh nhưng đồ sát tu sĩ Đế cảnh dễ dàng."

"Đáng tiếc đây là chiến trường, trước mặt chúng ta thì hắn chẳng là cái thá gì."

Bọn họ nhìn qua, chỉ trỏ, toát ra vẻ cao cao tại thượng nhìn xuống, ánh mắt rất bình thản, dường như không quan tâm.

Dù sao mỗi người trong nhóm bọn họ đều tu ra ánh sáng Đế Đạo, là thiên kiêu tuyệt thế mấy kỷ nguyên mới xuất hiện của Vương Tộc Dị Vực, sức chiến đấu ngập trời, tự thấy có thể nghiền nát bên

Tiên Vực.

Lúc trước bọn họ ở Chuẩn Đế cảnh cũng có thể đánh với Đế cảnh.

Biểu hiện của Cố Trường Sinh tuy rằng khiến bọn họ hơi giật mình, nhưng với thực lực hiện giờ của họ cũng có thể làm được.

Chương 545 - Quét ngang vô địch, uy của Hồng Mông Ấn, đạo âm kinh thế trấn sát Chân Tiên

“Mấy vị đại nhân trẻ, thực lực của người này không thể khinh thường, không cần sơ ý."

Nhưng sinh linh màu đen thì lộ vẻ lo lắng, hắn thân là Chân Tiên cảnh, càng có thể cảm thụ được thực lực khủng bố của Cố Trường Sinh.

Lúc trước thậm chí khiến hắn cảm giác tim đập nhanh.

Mấy vị đại nhân trẻ này tuy rằng rất mạnh, nhưng bọn họ sơ ý coi thường khiến sinh linh màu đen lo âu.

“Không sao, Đế tầm thường Chuẩn Đế hậu kỳ thì gây ra sóng gió gì được.”

“Ta khiến hắn biết chênh lệch là gì." Một sinh linh trẻ tuổi nữ giới cười nói, mang theo coi thường, giữa hai chân mày có ánh sáng Đế Đạo.

Nàng nghiêng người tới trước, bay về phía Cố Trường Sinh, nàng tu ra bốn luồng tiên khí, khoảnh khắc ra tay, thoáng chốc khiến nơi đó bùng nổ dao động kinh thiên.

“Thực lực của Tước Lâm tuy không xem như mạnh nhất, nhưng dư sức trấn áp người kia.”

Những người khác nói, rất nhẹ nhàng, căn bản không lo lắng.

Rất nhiều ánh mắt nóng cháy tập trung vào chân của Kỳ Lân trong sông thời gian.

Gia Mạc Sát nói:

“Còn cần thời gian xóa đi tiên uy trong đó, luyện hóa chân huyết

trong Kỳ Lân Chân tuyệt đối có thể khiến huyết mạch của ta tiến thêm một bước, thậm chí đuổi kịp ca ca của ta."

Lòng hắn rạo rực, tràn ngập tham lam đối với Kỳ Lân Chân trong sông thời gian.

Đây mới là mục đích đến Vạn Tiên Sâm Lâm của hắn.

Một vị tồn tại cổ xưa trong bộ tộc bọn họ khó khăn dùng thôi diễn pháp, thôi diễn ra vị trí chính xác của Kỳ Lân Chân.

Ai đều không ngờ rằng.

Ngày xưa Kỳ Lân chết đi, chi cụt bị các Vương Tộc Dị Vực chia nhau, chỉ có một cái Kỳ Lân Chân không thấy tung tích.

Đến gần đây, kỷ nguyên đến cuối, mới khiến thiên cơ hỗn loạn, thời gian mơ hồ, xuất hiện chút dấu vết.

Vị tồn tại cổ xưa của bộ tộc bọn họ mới thôi diễn được một chút tung tích.

Ngoài ra, một mục đích nữa là bao vây tiễu trừ dụ sát tu sĩ Tiên Vực trong Vạn Tiên Sâm Lâm.

Về điểm này thì Gia Mạc Sát không lo lắng.

Lần này bọn họ xuất động đại cao thủ Chân Tiên cảnh, đứng sừng sững trên đỉnh cao Nhân Đạo, có đến sáu vị!

Hơn nữa trong bóng tối còn mang theo một món Nửa Bước Tiên Vương Khí.

Một khi bùng nổ thần uy, tuyệt đối có thể giết hết tu sĩ Tiên Vực tại đây.

Đây vốn là cái bẫy.

Đang lúc Gia Mạc Sát suy nghĩ thì bỗng nghe tiếng hét thê lương.

Cùng với huyết vụ, vang tiếng nổ điếc tai, thiên địa đều run rẩy.

Trong Hỗn Độn Huyết Khí ngập trời, tu sĩ nữ giới vừa rồi hành

động, tuyên bố trấn áp Cố Trường Sinh bị một đấm đánh cho chia năm xẻ bảy!

Cốt vụn văng khắp nơi, thần hồn lập tức yên diệt!

Ngay cả Đế Khí đều bị nổ nát, thành mảnh nhỏ đầy đất.

Cố Trường Sinh ở trên không trung, toàn thân phát sáng, đứng sừng sững trong đó, như thập phương thần minh, ánh mắt rất sâu thẳm, một đấm rơi xuống, mấy người đứng gần nổ nát thành thịt vụn.

"Cái gì? ! Tước Lâm đã chết?"

Đám sinh linh Dị Vực giật mình đến ngây người, không dám tin tưởng cảnh này.

"Không thể nào, không thể đỡ nổi một chiêu? Tên này rốt cuộc là quái thai gì vậy?"

Bọn họ phản ứng lại thì đều bị chấn động, tái mặt.

Phán đoán lúc trước có sai lầm.

Thực lực của Tước Lâm tuyệt đối không thể nào bị người đập chết dễ như vậy.

Gia Mạc Sát thay đổi sắc mặt, ra lệnh:

"Tên này có gì đó kỳ lạ, không thể khinh thường, tất cả mọi người ra tay, giết hắn."

Gia Mạc Sát cảm giác sự tình hơi ra ngoài dự liệu của hắn.

"Đối thủ của ngươi, là ta!"

Sinh linh màu đen đã đoán trước được, đang định ra tay thì Chung Tằng xuất hiện, mặt mang theo dày đặc sát ý xông vào đánh với hắn.

Thần uy Chân Tiên tràn ngập, tiên vụ dày đặc, Trật Tự Thần Liên đan vào nhau, mọi người đều biến sắc.

Dù là Đế cảnh cũng không thể đến gần, sẽ bị nghiền áp.

Phương hướng khác, Chân Tiên Dị Vực khác cũng ra tay, ánh sáng Tiên Đạo bao phủ, họ là tồn tại đỉnh cao từ nhiều kỷ nguyên trước tới nay, chỉ hít thở thôi đã khiến khung trời rơi xuống.

Bọn họ giao chiến kinh người còn hơn hủy thiên diệt địa.

Đất đai lật úp, hư không tan vỡ, giống như ức vạn ngôi sao nổ tung.

Loại năng lượng này quá mênh mông, phát sinh ở bên ngoài Tinh Vực thì chắc chắn sẽ hủy diệt vô số sinh linh của Cổ Tinh.

Bùm!

“Giết!”

Cố Trường Sinh đến sau mà tới trước, nhanh còn hơn ánh sáng, hóa thành Hỗn Độn Thần Luyện, mang theo huyết khí ngập trời xông tới.

Hắn ra tay đơn giản mà trực tiếp.

Một nắm đấm Hỗn Độn Khí hùng dũng, thần uy mênh mông ba vạn dặm, gió lốc cuốn đất, núi lớn cách xa vạn dặm bị hất bay, trở thành bột mịn.

Phụt!

Một người ở đằng trước nhất toàn thân vỡ ra, sau đó vỡ nát, bao gồm pháp bảo của hắn cũng bị nổ thành một mảnh huyết vụ, nắm tay xuyên thấu.

Ầm ầm!

Cố Trường Sinh giơ tay nhấc chân phát ra âm thanh núi lở biển gầm, huyết khí màu vàng ngập trời, hắn tựa như vị chiến thần, cái thế không gì sánh được, liên tiếp tung mười cú đấm.

Mỗi cú đấm đều là Hỗn Nguyên Giới Tâm Thần Ý.

Dường như thúc đẩy thế giới rơi xuống!

Trong phút chốc lại có mười người nổ nát.

Huyết vụ tràn ngập, bao gồm nhiều món Đế Khí đáng sợ cũng nát, Đế quang sôi trào, khủng bố vô biên!

“Đây... còn là con người sao? Hắn... tay không phá hủy nhiều Đế Khí như vậy!”

Có một số người kinh khủng, linh hồn run bần bật.

Cửu Đầu Vương hét to:

“Chừa mấy tên cho bổn vương!”

Nhóm Tô Nghê Thường giật nảy mình.

Cố Trường Sinh hoành sát tám phương, không ai có thể đến trước mặt hắn, thần thông nào cũng bị thiên phú vạn pháp không xâm của hắn chặn lại.

Không có người có thể ngăn trở hắn!

Đám người Tiên Vực phấn chấn, cảm giác nhiệt huyết dâng trào!

Cố Trường Sinh nói với nhóm người Tô Nghê Thường:

"Các ngươi đi đánh chết người ở vòng ngoài, không để một tên chạy thoát!”

Oong!

Lúc này.

Phiên Thiên Ấn của một sinh linh Vương Tộc giáng xuống.

Chương 546 - Quét ngang vô địch, uy của Hồng Mông Ấn, đạo âm kinh thế trấn sát Chân Tiên

Đó là một món pháp bảo tiếng tăm lừng lẫy, tuy không phải là bảo ấn của nhân vật đỉnh cao Tiên Đạo ngày xưa, nhưng cũng có thể vỡ nát mặt trời mặt trăng.

Nhưng mà, Cố Trường Sinh chiến khí ngập trời, toàn thân Hỗn Độn Khí xán lạn, che lấp mặt trời mặt trăng ngân hà.

Hắn tựa như thần linh giáng thế, một bàn tay vỗ lên trời, đánh nát bấy Phiên Thiên Ấn, nổ ngay tại chỗ.

"Điều này không thể nào, chẳng lẽ chúng ta đều nhìn lầm?"

"Đây rốt cuộc là quái vật gì! ?"

Đám sinh linh Vương Tộc tay chân lạnh lẽo.

Lần đầu tiên bọn họ hối hận vì phán đoán của mình, tu sĩ Tiên Vực này quá khủng bố.

Giây sau, Cố Trường Sinh liên tiếp ra tay, Hỗn Độn Khí ngập trời, dường như sôi trào, mọi người đều bị nhấn chìm, bọn họ cũng không ngoại lệ, vô cùng kinh khủng.

Đám sinh linh Vương Tộc này không đánh lại.

Tiếc rằng khi bọn họ phản ứng lại thì đã muộn.

Ầm!

Thoáng chốc, nơi đây vang lên tiếng gào rú thảm thiết hãi hùng.

Bùm bùm bùm!

Rất nhiều người đều trở thành huyết vụ thịt nát.

“Điều này không thể nào!”

Gia Mạc Sát tái mặt, nhanh chóng né ra, thần hồn run rẩy, hắn chỉ từng gặp loại uy thế này trên người ca ca của mình.

Vô địch, đẩy ngã tám phương!

"Dừng tay!" Một vị Cổ Tổ Chân Tiên cảnh Vương Tộc ra tay đẩy lui

địch thủ của hắn, hốc mắt suýt rách, vội lao đến, tiên uy mênh mông, nổ vang, định ra tay đè chết Cố Trường Sinh.

Đám người Tiên Vực tái mặt.

"Đáng chết! Ngay cả Chân Tiên cảnh cũng vô sỉ như vậy!" Tô Nghê Thường tức giận, mày liễu dựng ngược, thúc đẩy bí bảo Tụ Lý Nhật Nguyệt, định ngăn lại đòn tấn công.

Dù sao Chân Tiên cảnh và Đế cảnh không cùng cấp bậc.

Căn bản không thể nào chống cự!

"Đã sớm đợi các ngươi ra tay!"

Nhưng mà, Cố Trường Sinh nhếch mép cười nhạt.

Hắn chỉ đợi giây phút này thôi.

Ngay lúc này, Hồng Mông Ấn tích súc thật lâu phát ra đạo âm kinh thế, sóng âm khủng bố truyền khắp phía trước, tựa như một phương thế giới Hồng Mông giáng xuống, mảng lớn hư không trở thành hư vô!

"Đây là cái gì... "

Chân Tiên Dị Vực tấn công này xoe tròn mắt, tràn ngập hoảng sợ và khó tin.

Giây sao, phụt một tiếng.

Thân hình của hắn tan vỡ thành phấn, tiên khí cũng hóa thành hạt bụi.

Cảnh này khiến chiến trường hỗn loạn thoáng chốc lắng xuống.

Sắc mặt của Cố Trường Sinh thoáng chốc tái nhợt, nhưng sau khi ăn nhiều thánh dược thì lại khôi phục khí huyết dâng trào.

Bùm!

Hắn thừa dịp này lao nhanh đi, một tay đè Gia Mạc Sát đứng ngây người xuống đất, nửa người thoáng chốc nổ tung, phát ra tiếng hét

thảm.

“Chân của Kỳ Lân đại nhân không phải thứ như ngươi có thể mơ ước." Cố Trường Sinh ánh mắt rất sâu thẳm, bàn tay đè mạnh nổ nát người này, nhưng chừa lại nguyên thần vô cùng kinh hoàng.

Hỗn Độn Khí ngập trời, cuốn sạch Thương Vũ, khiến tám phương chấn động.

Mọi người đều hoảng sợ.

Gia Mạc Sát bị Cố Trường Sinh trấn áp, thân hình tan vỡ, chỉ còn lại nguyên thần cực kỳ hãi hùng.

Tất cả điều này chỉ phát sinh trong tích tắc.

Sông thời gian cuồn cuộn, rất nhiều sinh linh Dị Vực còn chưa phản ứng lại, vẫn thẫn thờ.

Một vị Cổ Tổ Chân Tiên cảnh, nhân vật đứng sừng sững đỉnh cao Dị Vực.

Vừa rồi thế nhưng bị nam nhân áo trắng kia chấn chết?

Máu tươi mang theo ánh sáng Tiên Đạo rơi giữa không trung, vô cùng chói mắt, khiến người tim rung lên, không kiềm được muốn quỳ lạy.

Tồn tại cấp bậc Chân Tiên.

Nhìn xuống đỉnh cao Nhân Đạo vô số năm, đã đến cảnh giới Thiên Nhân.

Trừ Thiên Nhân Ngũ Suy ra, thế gian còn có ai có thể giết chết bọn họ?

Nói thẳng ra là chinh chiến trong Sơn Hải thành nhiều kỷ nguyên tới nay, chưa từng nghe qua có tồn tại Chân Tiên cảnh nào bỏ mạng.

Cho dù đánh không lại đối thủ thì tồn tại Chân Tiên cảnh cũng có thể nghĩ biện pháp trốn thoát.

Huống chi, Chân Tiên cảnh đã chạm đến áo nghĩa sông thời gian, thậm chí có thể quấy nhiễu một phần thời không.

Nguyên thần mà trốn vào đó thì ai tìm ra được?

Nhưng hôm nay, Chân Tiên bỏ mạng!

Điều này không thể tin, như ảo mộng, khiến mọi người đều không dám tin tưởng.

Nhưng nó diễn ra ngay trước mắt.

Tất cả sinh linh Dị Vực da đầu tê dại, thần hồn chấn động. Sinh linh màu đen đang giao chiến với Chung Tằng không dám lỗ mãng đi cứu Gia Mạc Sát.

"Đây rốt cuộc là cái gì?"

“Không lẽ tên này còn ẩn giấu thủ đoạn nào nữa?”

Cửu Đầu Vương và Tô Nghê Thường cực kỳ khiếp sợ xoe tròn mắt.

Vừa rồi Tô Nghê Thường còn muốn vận dụng Tụ Lý Nhật Nguyệt đi cứu Cố Trường Sinh, nhưng nàng ngừng lại giữa chừng.

“Uy lực của Hồng Mông Ấn quả thực bất phàm, nhưng khi vận dụng cần một khoảng thời gian dài.” Cố Trường Sinh nhanh chóng trở lại bình tĩnh, Hồng Mông Ấn là tiên bảo cộng sinh của hắn, cấp bậc cấp độ thật sự là quá cao.

Thế cho nên hiện tại hắn chỉ có thể vận dụng ngắn ngủi.

Nếu thật sự muốn phát huy tất cả uy lực, Cố Trường Sinh phỏng chừng cần phải đột phá đến Tiên Vương cảnh mới được.

Sau đó, hắn nhìn về hướng thần hồn Gia Mạc Sát bị chộp trong tay, nét mặt rất lạnh lùng, hỏi:

“Làm cách nào ngừng lại tế đài này?”

Gia Mạc Sát nét mặt vô cùng kinh khủng, không phản ứng lại, đã bị đánh thành trạng thái nguyên thần.

Giờ phút này, trong đầu hắn ù đặc.

"Dừng tay! Đừng hòng tổn thương tính mệnh của tiểu chủ, có gì bàn lại!"

Sinh linh màu đen cắn răng thúc đẩy tinh huyết, bùng nổ thần uy khủng bố ép lùi Chung Tằng giao thủ với mình, biểu cảm kinh hoàng và lo lắng, hắn vội vàng hét to.

Nhưng e ngại Cố Trường Sinh còn giữ thủ đoạn khủng bố vừa rồi, sinh linh màu đen không dám đến gần.

Nếu Gia Mạc Sát xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì sinh linh màu đen cũng khó thoát khỏi cái chết.

Ca ca của Gia Mạc Sát là nhân vật tuyệt đỉnh.

Chẳng những là Chân Tiên trẻ tuổi nhất Dị Vực, cũng là đệ tử duy nhất của Mạc Vương mới lên.

Cho nên, Gia Mạc Sát không thể chết ở đây.

Sinh linh Vương Tộc khác đều không cách nào đánh đồng với Gia Mạc Sát.

"Đều dừng tay cho ta, nếu không sẽ giết hắn." Cố Trường Sinh quét mắt bốn phía, chú ý biểu cảm kiêng kỵ, hoảng sợ của tất cả sinh linh Dị Vực, biết thân phận của Gia Mạc Sát đặc biệt, hắn quát bảo bọn họ dừng lại.

Ánh mắt Cố Trường Sinh lạnh băng quét qua bốn phương.

Trên áo trắng dính máu, vừa siêu nhiên vừa có sự tàn nhẫn sát phạt.

Uy thế khủng bố vừa rồi tựa như Thần Ma vô địch vẫn còn đọng lại.

Một đấm đánh chết một mảng lớn sinh linh, mọi người đều tim đập chân run.

Bọn họ không dám đối diện với Cố Trường Sinh, thần hồn đang

chấn động.

Sinh linh màu đen luống cuống, uy áp Chân Tiên tràn ngập, quát ra lệnh cho người bên Dị Vực đều dừng tay.

Thoáng chốc, nơi đây ngừng hỗn chiến, sinh linh của Dị Vực và Tiên Vực bầm dập, mang theo vết máu, đầy rẫy vết thương.

Dưới đất có rất nhiều thi hài, hai bên đã chết rất nhiều người.

"Ha ha ha, ngay cả Chân Tiên cũng bỏ mạng, thật là đâm thủng trời!"

"Cố gia đại nhân tới đâu là vô địch đến đó! Dị Vực không có ai dám tranh phong, người nào cũng sợ!"

Tất cả thành viên tiểu đội săn bắn thì cảm xúc phấn chấn, sôi trào máu nóng, trong lòng dâng trào.

Bao nhiêu năm rồi.

Chương 547 - Tên một người, không ai dám động, hư ảnh Kỳ Lân hiện

Trước đến giờ không có một lần nào giống như hôm nay, một người mà khiến tất cả người bên Dị Vực không dám nhúc nhích.

Tên một người, khiến tất cả không dám động!

Vừa rồi có bao nhiêu sinh linh Dị Vực chết trong tay Cố Trường Sinh?

Đã chết nhiều sinh linh Vương Tộc Dị Vực, Đế Khí bí bảo bị đánh nát vụn.

Trong con ngươi màu xanh của Cửu Đầu Vương tràn ngập rung động, ồm ồm nói:

"Chênh lệch giữa chúng ta và hắn đã lớn đến như vậy sao?"

Lúc ở Chung Cực Chi thành, Cố Trường Sinh còn là kẻ đến sau.

Nhưng chớp mắt hắn đã đuổi theo kịp bọn họ.

Vừa rồi Cửu Đầu Vương cũng đẫm máu giết địch, nhưng so với Cố Trường Sinh thì cực kỳ mờ nhạt, bị một mình Cố Trường Sinh che mờ ánh sáng.

"Chỉ cần ngươi không tổn thương tính mệnh của tiểu chủ thì việc hôm nay còn có đường cứu vạn, nếu không thì không ai trong các ngươi có thể sống rời khỏi nơi này."

"Phải biết rằng chúng ta chỉ là một nhóm nhỏ, còn có những người khác đang từ khu vực khác đến."

Sinh linh màu đen nhìn Cố Trường Sinh chằm chằm, nói, tuy rằng đối phương chỉ là một tên tiểu bối, lại khiến hắn tim đập nhanh muốn rớt khỏi lồng ngực.

Biểu cảm bình tĩnh ung dung như thể trời sập cũng không thay đổi, khiến sinh linh màu đen không thể nhìn thấu.

Oong!

Hư không thoáng chốc mơ hồ.

Mấy vị Chân Tiên Dị Vực khác bị vô tận ánh sáng Tiên Đạo bao phủ, vượt qua không gian đáp xuống đây, hơi thở khủng bố đè xuống, nhìn Cố Trường Sinh chằm chằm, để phòng hắn ra tay.

Vẻ mặt Cố Trường Sinh lạnh lùng hỏi:

"Làm sao ngừng lại tế đàn này?

Trong cũi thanh đồng, hơi thở trên người Tiểu Kỳ Lân trắng tinh vẫn đang yếu dần.

Tế đài ngũ sắc vận chuyển rút đi hơi thở của nó.

Roẹt!

Sinh linh màu đen cắn răng, búng ngón tay, từng phù văn rực rỡ

rơi xuống khiến tế đài ngũ sắc ngừng vận chuyển.

Trong cũi, Tiểu Kỳ Lân trắng tinh rùng mình, sau đó mở mắt ra, đôi mắt đẹp như lưu ly màu máu nhìn chằm chằm Cố Trường Sinh.

Nó dường như biết là Cố Trường Sinh cứu nó, cảm giác được hơi thở thuộc về Tiên Vực quen thuộc.

Sau đó Tiểu Kỳ Lân trắng tinh nhìn về phía chân cụt trong sông thời gian, khẽ kêu.

Đó là ngôn ngữ cổ xưa, không ai nghe rõ hoặc hiểu được.

Nhưng người bên Tiên Vực cảm thụ được nỗi đau dày đặc.

Tiểu Kỳ Lân trắng tinh đang khóc trong vô thanh.

Giây phút này.

Sông thời gian cuồn cuộn như đang chấn động, bọt sóng chực chờ ập đến, Kỳ Lân Chân màu vàng ở trong sông thả ra khí cơ Bất Hủ, có thể khiến khung trời tan vỡ, vũ trụ hủy diệt.

Những hài cốt, cánh chim, sừng gãy trong sông tiếp tục vỡ vụn thành phấn.

Tất cả sinh linh của Dị Vực kinh hoàng, không dám tin tưởng, không kiềm được muốn quỳ xuống đất, thần hồn như sắp bị xé rách.

Chỗ hư không chiếu cảnh tượng khủng bố, một thân hình thần vũ khí thế có thể nuốt trời xuất hiện.

Đây là một vóc dáng trung niên, cao lớn thần võ, sợi tóc hoàng kim xõa ra, ánh mắt tựa như thần điện.

Hắn giống như cửu thiên bát hoang duy ngã độc tôn, giao chiến với rất nhiều kẻ địch lớn trong sông thời gian.

Bóng dáng người trung niên đứng chính giữa vũ trụ, sông thời gian chìm nổi, cuốn sạch chư thiên, nâng tay khiến từng dải ngân hà và Tinh Vực biến mất.

Sợi tóc bay có thể vỡ toang vũ trụ, hủy diệt chúng sinh, khủng bố đến vô biên.

Nhưng mà, hắn lại ho ra máu, trong sóng triều hắc ám chém giết với Tiên Vương Dị Vực, toàn thân đẫm máu.

Kế tiếp là thân hình được Hỗn Độn Khí quấn quanh bị tách lìa rơi xuống vị trí khác nhau, giống như chia năm xẻ bảy.

Tiểu Kỳ Lân trắng tinh run nhẹ, trong con mắt lưu ly màu đỏ máu chảy giọt lệ, khiến người đau lòng.

Cố Trường Sinh khẽ thở dài, trong tay Hỗn Độn Khí sôi trào, dốc hết sức bùng nổ, phù văn lấp lánh, một hơi xé rách cũi thanh đồng, nhẹ nhàng vuốt ve nó thay cho an ủi.

Bọt sóng cuồn cuộn có thể nhấn chìm thiên địa!

Mỗi một đóa bọt sóng đều là một phương thời không, hiện giờ hiển hóa cảnh tượng in dấu trong đó.

Trong sông thời gian có hơi thở khủng bố dâng lên, thân hình huy hoàng rực rỡ như mặt trời ban trưa, vô cùng thần võ, hùng vĩ khiếp người.

Khung trời vạn cổ chấn động vì hắn, từng dải ngân hà chìm nổi, sụp đổ, ánh mắt như có thể xuyên qua xưa và nay, hiểu rõ tương lai.

Đạo tắc pháp thân của Kỳ Lân xuất hiện.

Đầu có thể đụng cửu thiên, chân có thể đạp u minh.

Tinh Vực trở nên nhỏ bé.

Đây là cảnh tượng khủng bố rung động, khiến người không kiềm được muốn quỳ xuống đất lạy.

Trong Vạn Tiên Sâm Lâm, tất cả sinh linh Dị Vực run rẩy, thần hồn phát run, căn bản không chịu nổi loại hơi thở này.

Bọn họ kinh khủng mà lại hoảng sợ.

Đây hoàn toàn là đâm vào tổ ong vò vẽ, gây họa lớn.

Ai mà ngờ Kỳ Lân năm xưa còn giữ lại khí cơ.

Để rồi thức tỉnh vào lúc này.

Ai có thể ngăn cản?

Dù là Chân Tiên đứng sừng sững đỉnh cao Nhân Đạo cũng phải giải thể, trở thành bột mịn dưới loại khí cơ này.

Thân là nhân vật vô thượng Tiên Vương đỉnh cao, dù chết đi vô số kỷ nguyên thì huyết mạch, xác chết, chi gãy phát ra hơi thở Bất Hủ vẫn có thể trấn áp chư thiên, dưới vòm trời đều run rẩy!

“Giống như Côn Bằng lúc trước sao? Cảm ứng được hơi thở của hậu đại nên mới hiển hóa đạo tắc pháp thân?"

Tận mắt nhìn thấy tất cả điều này, Tiểu Kỳ Lân trắng tinh được Cố Trường Sinh ôm trong ngực xoe tròn mắt.

Phải công nhận, pháp tắc đạo thân của Kỳ Lân có khí phách khí nuốt vạn cổ, về sau độc tôn.

Mặc kệ là ai cũng phải sợ sệt run rẩy.

Hắn cũng không ngoại lệ.

Việc này không liên quan đến tâm cảnh.

Ngày xưa trong di tích Tiên Cổ, Côn Bằng hiển hóa đạo tắc pháp thân, hủy diệt cánh cửa màu đen thì khủng bố hơn xa lúc này.

Trong sông thời gian, đạo tắc pháp thân của Kỳ Lân tư thái oai hùng đứng thẳng tắp, màu vàng rực rỡ, vô số tiên phù màu vàng lấp lánh, ánh chiếu khung trời, ngạo thị xưa và nay vô tận.

Nhưng hiện giờ, ánh mắt của hắn dần trở nên hiền hòa rơi xuống người Cố Trường Sinh.

Hoặc chính xác hơn là trên người Tiểu Kỳ Lân trắng tinh trong ngực của Cố Trường Sinh.

Đó là tình thân, là tình thương của phụ thân.

Chương 548 - Kỳ Lân hổ thẹn, vô thượng Dị Vực kinh động, nhân quả của Gia Mạc Vương

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch: Libra

Thân là quân vương cái thế một thế hệ, vô địch cõi đời, đối diện con ruột của mình cũng không kiềm được lộ ra thần thái như vậy.

Tiểu Kỳ Lân trắng tinh khẽ run, trong con mắt xinh đẹp như lưu ly đỏ máu không ngừng chảy lệ.

"Ngô có thẹn."

Kỳ Lân mở miệng, âm thanh không tiếp tục tràn ngập uy nghiêm, mà là một loại nhu hòa của từ phụ, mang theo áy náy.

Hắn thẹn với vô lượng sinh linh Tiên Vực.

Lại thẹn với con cái của chính mình.

Cố Trường Sinh lặng im.

Đây là nhân vật bi tình giống như Côn Bằng.

Dùng hết thủ đoạn nhưng cuối cùng chỉ cứu về cái xác rỗng của con cái mình.

Con cái của Kỳ Lân càng bị Dị Vực bắt đi, hành hạ, nghiên cứu nguyên thủy thần văn của Kỳ Lân.

Giây phút này, tất cả tu sĩ Tiên Vực tâm thần dâng trào, nhiệt huyết sôi trào, bi ai, mắt rướm lệ đau thương hét lên:

“Kỳ Lân đại nhân!”

Thời đại xa xưa.

Kỳ Lân thủ hộ Sơn Hải thành, chiến đấu vì dân chúng Tiên Vực, cuối cùng bỏ mạng ở ngoài thành, trở thành một vụ án chưa giải.

Hiện giờ, Dị Vực dùng huyết mạch của hậu đại Kỳ Lân câu thông tế đài, dẫn tới sông thời gian hiện ra, tái hiện tàn khuyết.

Mọi người trái tim run rẩy, đau thương, muốn nghênh tiếp nhân vật cái thế ngày xưa hồn về quê hương.

Giây phút này.

Không chỉ riêng Vạn Tiên Sâm Lâm.

Trong Sơn Hải thành xa xôi, nhiều nhân vật khủng bố đều cảm thụ được hơi thở vô thượng này.

Ầm!

Hỗn Độn tiên vụ ngập trời, thoáng chốc xé rách thiên hạ và khung trời.

Nhiều bóng dáng khủng bố khí huyết cuồn cuộn thoáng chốc xuất hiện ở chân trời xa, ánh mắt đè kín trời, vô cùng khiếp sợ.

"Đây là hơi thở của Kỳ Lân đại nhân...”

“Chẳng phải đại nhân đã bỏ mạng rồi sao?"

Cát vàng mênh mông, không thấy biên cảnh, trên chiến trường hai quân giao chiến đang trình diễn một trận chém giết khủng bố, vô số sinh linh cùng tu sĩ tre già măng mọc nhuộm máu chém giết, thi hài chất đống thành núi, máu hội tụ thành sông nước.

Đây là đại chiến không màng sống chết, đại quân các tộc Tiên Vực và các Vương Tộc Dị Vực đều đang chém giết.

Vô lượng sinh mệnh lấp đầy nơi đây, thậm chí sa mạc dưới chân đều là thi hài phong hóa khô hình thành.

Nhưng giờ này khắc này.

Trên bầu trời đỏ máu có vô số sương khói hội tụ, hình thành một đôi mắt vô cùng khổng lồ, toàn bộ chân trời đều bị phủ lên.

Ánh mắt kia vô cùng lạnh như băng, không ẩn chứa một chút cảm xúc.

Lúc này.

Oong!

Hư không chững lại, thời không đóng băng.

Ánh mắt nhìn sâu vào Vạn Tiên Sâm Lâm, bỗng nhiên dấy lên gợn sóng, giật nảy mình.

“Không thể nào, đây là hơi thở của Kỳ Lân...”

“Hắn chết lâu rồi, trong tộc của ta còn giữ một khúc thân tàn của hắn, sao hắn có thể hiển hóa ra?”

Rõ ràng, đây là một nhân vật vô thượng Bất Hủ cảnh, thực lực sâu không thể đo lường.

Hắn ngồi xếp bằng ở nơi xa không thể biết, sương mù dày đặc che đậy thân hình, giờ phút này ngạc nhiên nghi ngờ.

Nhân vật ngày xưa vây công phục kích Kỳ Lân có mặt của hắn.

Cho nên hắn mới rõ ràng Kỳ Lân tuyệt đối không thể sống sót.

Đối với cấp bậc như bọn họ thì đấu một chọi một đã rất khó phân ra thắng thua, dù bước vào sông thời gian, siêu thoát hết thảy vẫn không phân rõ được.

Chỉ có vây giết mới có cơ may đánh chết địch thủ.

Cái chết của Kỳ Lân là do bọn họ làm, đây là sự thực.

"Đây là đạo tắc pháp thân của Kỳ Lân?”

Một hơi thở vô tận ập đến, tinh hệ xé rách, vũ trụ sụp xuống, vạn

cổ tịch diệt.

Đây cũng là một vị nhân vật vô thượng Bất Hủ cảnh của Dị Vực, vượt qua vô tận cự ly đến, nhìn xuống Vạn Tiên Sâm Lâm xa xôi.

Xoẹt!

Một luồng thần quang kinh thế buông xuống, xé rách vũ trụ, dường như có thể tan biến vô số đại vũ trụ.

Giọng của bóng dáng này rất trẻ trung, mang theo thản nhiên nói:

"Đáng tiếc, chỉ là đạo tắc pháp thân, nếu có thể đấu một trận với hắn rồi đánh chết thì mới có thể đính chính tên của Gia Mạc ta."

“Gia Mạc Vương, ngươi không thể khinh thường Kỳ Lân.”

"Phải biết rằng năm đó xuất động bao nhiêu Bất Hủ cảnh mới đánh chết được hắn, hắn chỉ kém một bước liền có thể bước vào một thiên địa khác.” Chủ nhân của con mắt to lớn lắc đầu nói.

Tuy Gia Mạc Vương chỉ là Tiên Vương Bất Hủ cảnh mới lên nhưng thiên tư tuyệt thế, khiến Tiên Vương thành danh lâu năm như bọn họ đều phải kiêng kỵ.

“Thì ra ngọn nguồn sự việc là như vậy.”

Gia Mạc Vương rất nhanh thôi diễn ra đầu đuôi sự việc, nét mặt rất bình thản, không thấy rõ khuôn mặt, chỉ có trăng non màu máu trong con ngươi tựa như mũi nhọn của thần thương.

"Đạo tắc pháp thân không đáng lo, nhưng không cho phép nhục nhã hậu nhân của ngô!”

“Tuy nhiên, huyết mạch Cố gia?”

Ánh mắt của Gia Mạc Vương trở nên sâu thẳm, theo dõi Cố Trường Sinh.

"Việc này, ngô khó mà nhúng tay, Gia Mạc Địch, hãy đi báo thù cho đệ đệ của ngươi.”

Gia Mạc Vương rất bình thản nói xong những lời này, một bóng người trẻ tuổi khuôn mặt ác nghiệt cung kính đứng sau lưng hắn gật đầu, nói:

“Vâng thưa sư tôn.”

Giây sau, cách vô tận cự ly, nguyên thần Gia Mạc Sát trong tay Cố Trường Sinh phụp một tiếng nổ tung.

"Tự bạo?"

“Hay là có cấm chế?”

Tình huống đột ngột khiến Cố Trường Sinh giật mình, sau đó trong lòng có cảm ứng, trong đầu hiện ra một đôi mắt bình thản chứa hình trăng non màu máu.

Hơi thở Bất Hủ dày đặc tựa như thần quang kinh thế, như muốn xuyên thủng não của Cố Trường Sinh.

Nhưng khoảnh khắc này, Hồng Mông Ấn nhận được áp lực, tự cảm ứng thức tỉnh, rung nhẹ, nhanh chóng đánh tan tia sáng.

“Là Gia Mạc Vương sao?”

“Nhân quả này, Cố mỗ ghi nhớ."

Cố Trường Sinh phản ứng lại, rất nhanh khôi phục bình tĩnh.

Hắn cũng không ngờ rằng, chính mình tiếp xúc với vị Tiên Vương mới lên của Dị Vực nhanh như vậy.

Chương 549 - Từng gặp ở đầu nguồn thời gian, tương lai ngươi mạnh đến vô địch vạn cổ, Kỳ Lân truyền pháp

Nguyên thần Gia Mạc Sát bùng nổ.

Nhiều tu sĩ đều cho rằng là Cố Trường Sinh làm.

Sinh linh màu đen cũng vậy.

Mặc dù bị đạo tắc pháp thân của Kỳ Lân đè ép khó mà động đậy, nhưng hắn vẫn giận dữ, không thể ngờ Cố Trường Sinh không giữ chữ tín.

“Tiểu chủ đã chết, đại công tử tất nhiên sẽ không tha thứ cho ta.”

"Đến lúc đó, ta cũng chỉ có thể chết theo! Gia tộc sau lưng ta đều phải chôn cùng ta!”

Trong mắt sinh linh màu đen lộ tia điên cuồng, cơ hồ hốc mắt sắp rách, vào giây phút này, hắn chỉ muốn kéo Cố Trường Sinh xuống chôn cùng.

Nếu không thì gia tộc sau lưng hắn không ai có thể chạy trốn khỏi lửa giận của đại công tử.

Ầm!

Thoáng chốc, giống như một vầng mặt trời ban trưa nổ tung, uy áp Chân Tiên đáng sợ như thủy triều ập về phía Cố Trường Sinh, mang theo tức giận và sát ý của sinh linh màu đen.

Mọi người đều bị giật mình.

Lúc này còn dám ra tay với tu sĩ Tiên Vực thì chẳng khác nào tự sát.

Mấy vị Chân Tiên bên Dị Vực tái mặt, đồng thanh kêu lên:

“Hắc Vân, không thể lỗ mãng!"

Nhưng sinh linh màu đen không thèm để ý lời kêu gọi, mắt hắn đỏ ngầu, đã ôm lòng muốn chết.

Một vị Chân Tiên ôm ý niệm phải chết, cùng Cố Trường Sinh đồng quy vu tận, năng lượng khủng bố phát ra thì khủng bố biết bao, nguyên Vạn Tiên Sâm Lâm đều đang run rẩy.

Một lũ khí cơ lạnh như băng mà tịch diệt, ẩn chứa cơn giận của Chân Tiên, ánh sáng Tiên Đạo đủ hủy diệt Đại Đế.

“Tên đó bị điên à?”

"Đều đã lúc này, thế nhưng còn dám ra tay với Cố Trường Sinh, quả thực là không muốn sống nữa."

Đám tu sĩ Tiên Vực như Cửu Đầu Vương đều giật mình xoe tròn mắt.

"Tìm cái chết cũng không nên chọn cách này.”

Cố Trường Sinh nét mặt rất bình tĩnh, căn bản không để ý, khóe môi cong lên trào phúng.

Ở trước mặt đạo tắc pháp thân của Kỳ Lân thì Chân Tiên tính cái gì?

Cố Trường Sinh không làm động tác chống cự nào, mặc cho sinh linh màu đen xông đến.

Phập!

Giây sau, mọi người đều nhìn thấy một ánh nhìn tuyệt thế, có màu vàng như mặt trời ban trưa rực rỡ, thoáng chốc xuyên thủng thân thể của sinh linh màu đen, sau đó khiến hắn chia năm xẻ bảy, nổ tung trên không trung.

Một vị Chân Tiên cứ như thế chết đi, hình thần đều diệt!

Đám người Dị Vực run rẩy, nguyên thần như sắp tan nát, không kiềm được quỳ xuống.

Đây là uy của Tiên Vương.

Dù là đạo tắc pháp thân còn sót lại, một tia nhìn có thể xóa sổ Chân Tiên vô số lần.

Trong Vạn Tiên Sâm Lâm một mảnh tĩnh mịch.

“Xem ngô không tồn tại sao?" Giọng Kỳ Lân vang lên, ánh nhìn mãnh liệt, như đế vương vạn cổ độc tôn, bình thản nổ vang trong tâm tất cả sinh linh Dị Vực.

Bọn họ run cầm cập, vô cùng kinh khủng, quỳ rạp dưới đất, căn bản không dám ngẩng đầu.

Mặc kệ nói sao thì Kỳ Lân là Tiên Vương bên Tiên Vực, hắn không thể nhìn hậu bối Tiên Vực bị Chân Tiên Dị Vực đánh giết.

Càng miễn bàn Cố Trường Sinh có ơn với Tiểu Kỳ Lân, cứu nó ra từ tay Dị Vực.

Thân là Tiên Vương Chí Tôn, Kỳ Lân cũng không thể ra tay.

Nhưng bây giờ sinh linh màu đen chọc hắn không vui, Dị Vực có mặt tại đây có lẽ sẽ thành vật hy sinh làm dịu lửa giận của Kỳ Lân.

Trừ phi Dị Vực có Tiên Vương ra mặt, nếu không thì không ai ngăn được.

Nhưng Tiên Vương của Dị Vực bị vô địch vô thượng trong Sơn Hải thành nhìn chằm chằm, không thể thoát ra đi tới đây.

“Tuyết Nhi giao cho ngươi, tiểu tử Cố gia.”

Lúc này, Kỳ Lân lại lần nữa mở miệng, đối thoại với Cố Trường Sinh, ánh mắt chỉ nhìn Tiểu Kỳ Lân trắng tinh.

Kỳ Lân nhìn thấy tương lai trên người Cố Trường Sinh, trong con ngươi màu vàng hiện ra cảnh tượng mặt trời mặt trăng rơi xuống, ngôi sao hủy diệt, vũ trụ sụp đổ, đó là cảnh tượng ngày xưa hắn chém giết với đám kẻ địch Dị Vực.

Kỳ Lân rất quen thuộc hơi thở của Cố gia, nên rất yên lòng.

"Tiền bối yên tâm." Cố Trường Sinh gật đầu nói. So với Tiểu Côn Bằng thì trạng thái của Tiểu Kỳ Lân tốt hơn nhiều, chẳng qua căn nguyên hơi bị tổn hại, khí huyết yếu ớt.

"Tuyết Nhi giao cho ngươi, ta rất yên tâm. Ta từng gặp ngươi ở đầu nguồn sông thời gian.” Kỳ Lân lại lần nữa mở miệng, nói ra nội dung khiến Cố Trường Sinh thầm giật mình, những người khác cũng hết hồn.

Đám người Cửu Đầu Vương, Tô Nghê Thường, Chung Tằng chấn

động.

Đầu nguồn sông thời gian?

Đó là nơi nào?

Thời gian thật sự có ngọn nguồn sao?

Mấy vị Chân Tiên Dị Vực trong mắt cũng toàn là khiếp sợ, khó tin nhìn chằm chằm Cố Trường Sinh.

Bọn họ không dám tin tưởng.

Tồn tại như Kỳ Lân là một trong những sinh linh dứng ở đỉnh cao nhất thế gian này, hắn không thể nào nói dối.

Có mắt đều thấy sự cường đại của Cố Trường Sinh.

Nhiều sinh linh Vương Tộc Dị Vực cộng lại đều không đỡ nổi một chưởng của hắn.

Nhưng khiến Kỳ Lân nói ra lời như vậy quả thực giống như ảo mộng.

“Thiên phú bảo thuật của Kỳ Lân bộ tộc liên quan đến thời gian, Kỳ Lân càng nắm giữ thần thông thiên phú thời gian mạnh nhất thế gian này.”

“Gia Mạc Vương có thể cấp tốc nổi lên, nghe nói là nhờ vào năm xưa chia được một phần thân tàn của Kỳ Lân, lĩnh ngộ chân ý trong đó.”

“Người trẻ tuổi này một khi chân chính trưởng thành, tuyệt đối sẽ là kẻ địch lớn của Dị Vực chúng ta.”

Mấy vị Chân Tiên Dị Vực trong lòng toàn là rung động cùng kiêng kỵ.

"Tiền bối từng gặp ta ở đầu nguồn thời gian?” Giờ phút này, Cố Trường Sinh hơi giật mình, không kiềm được hỏi.

Thực lực của hắn còn lâu lắm mới đến tình trạng vượt qua sông

thời gian.

Tức là người mà Kỳ Lân nhìn thấy chắc chắn không phải hắn hiện tại.

Hơn nữa, đầu nguồn thời gian là nơi nào?

Là khởi nguồn của vạn vật trên đời sao?

“Đó là ngươi trong tương lai. Lúc ấy ngươi rất mạnh, mạnh đến nỗi ngay cả ta cũng sẽ run rẩy, cường đến nỗi vạn cổ không ai đánh lại.” Kỳ Lân lại lần nữa nói, âm thanh vô cùng thận trọng, giống như đang tiết lộ thiên cơ, lại như là đánh giá.

Chưa từng có người đáng giá hắn nói ra những lời này.

Chương 550 - Quy tắc thời gian, quá khứ, hiện tại, tương lai ba thân dung hợp, Đại La hình thức ban đầu

Ánh nhìn màu vàng rơi xuống người Cố Trường Sinh, dường như muốn hiểu rõ mọi thứ của hắn.

Mạnh như Kỳ Lân, cả đời chinh chiến vô số trận, từ nhỏ yếu đến chí cường, chưa từng phục ai.

Nhưng Kỳ Lân cảm thụ được một loại nản lòng cùng tiếc nuối từ người trẻ tuổi này.

Hận không thể sinh cùng một thời đại, tranh phong cùng hắn, hoặc là chứng kiến.

Cố Trường Sinh nghe vậy thì rơi vào trầm mặc.

Hắn bỗng nhiên nhớ đến cảnh tượng ngày xưa.

Đó là lúc hắn định sáng tạo Hỗn Nguyên Kiếp Diệt Tạo Hóa Kim Thân, dường như thật sự trông thấy mình của tương lai.

Toàn thân bao phủ Hỗn Độn pháp tắc, giẫm lên thế gian vạn đạo,

sông thời gian, cường đại vô biên.

Không lẽ Kỳ Lân nhắc đến chính mình hình dạng như thế?

Thân thể tương lai của chính mình?

“Kỷ nguyên này là bất hạnh, nhưng cũng là may mắn." Kỳ Lân nói, lại lần nữa nhìn về hướng tất cả sinh linh ở đây, khoảnh khắc sắp chết, hắn thi triển thần thông mạnh nhất của mình, thấy rất nhiều thứ trong sông thời gian.

Kỷ nguyên này vô cùng hắc ám, Giới đê sụp xuống, Giới Uyên nhấn chìm.

Vô lượng thế giới đi hướng khô cạn, trên đời bao la nhưng không có người sống.

Tất cả ngọn nguồn hắc ám đều ló đầu ra, tất cả thứ huyền diệu đều nhảy ra.

Sinh linh ở vùng đất không thể nói, bàn tay đen khủng bố của thế gian, kẻ chơi cờ sau màn, người thủ mộ trong Cửu U Táng Thổ, ánh nhìn hờ hững bên ngoài Thương Mang.

Đây là cảnh tượng khiến Kỳ Lân cảm thấy vô cùng bất lực và tuyệt vọng.

Vẻ mặt của Cố Trường Sinh bình tĩnh, hơi trầm giọng hỏi:

“Rốt cuộc tiền bối thấy cái gì?"

"Ta nhìn thấy những chân tướng luôn tồn tại, những khủng bố ẩn tàng, những ngọn nguồn tương lai chưa từng biến mất...”

Kỳ Lân lắc đầu, nói:

“Cũng nhìn thấy hy vọng trên người của ngươi.”

Cố Trường Sinh im lặng.

Mọi người ở đây đều ngẩn ngơ.

Lời Kỳ Lân nói ẩn chứa quá nhiều thông tin, tựa như thiên thạch

ném xuống biển sâu, nhấc lên sóng to gió lớn.

Đám người Cửu Đầu Vương, Tô Nghê Thường ngây ngẩn, không tin được.

Chỉ có Chiếu Vô Thượng dường như đã đoán trước, trong mắt tràn ngập cảm khái.

Xoẹt!

Lúc này, trong ánh nhìn khiếp sợ của mọi người, Kỳ Lân bỗng chỉ một cái, cùng với một mảng lớn dấu ấn rực rỡ biến ảo thành một con Kỳ Lân màu vàng chui vào giữa hai chân mày Cố Trường Sinh.

“Đây là bảo thuật thời gian Kỳ Lân của tộc ta, ta thấy ngươi khống chế thế giới đạo hóa chi đạo, thế thì trợ ngươi một phen.” Kỳ Lân nói, không giấu nghề, nhanh chóng truyền bảo thuật mạnh nhất của bộ tộc bọn họ cho Cố Trường Sinh.

Một mảnh dấu ấn màu vàng rực rỡ tựa như ngân hà, thoáng chốc bay vào trong thức hải của Cố Trường Sinh.

Đây là chiến công chí cường của Kỳ Lân bộ tộc, về tạo nghệ thần thông thời gian thì không ai có thể sánh vai.

Kỳ Lân có thể trông thấy nhiều cảnh tượng trong sông thời gian vào phút cuối sinh mệnh có thể nói là có liên quan chặt chẽ với thiên phú bảo thuật này.

Nhìn cảnh này, mọi người đều sinh lòng hâm mộ.

Bảo thuật Kỳ Lân chí cường sớm thất truyền, vô số kỷ nguyên chưa từng xuất hiện.

Hiện nay, đạo tắc pháp thân của Kỳ Lân truyền nó cho Cố Trường Sinh ngay trước mặt mọi người.

Cửu Đầu Vương hâm mộ đến nỗi mắt đỏ ngầu.

Hắn thèm muốn bảo thuật đại hung nhất, tiếc rằng không có duyên với hắn.

Hắn cũng không có bản lĩnh cướp từ tay Cố Trường Sinh.

Hơn nữa lời Kỳ Lân vừa nói càng khiến hắn rung động, da đầu tê dại.

Không ai dám hoài nghi lời của Kỳ Lân.

Tương lai Cố Trường Sinh thật sự mạnh như vậy sao?

Đừng nói là bọn họ, mấy vị Chân Tiên bên Dị Vực cũng đỏ mắt ghen tỵ, thời gian chi đạo là huyền diệu và thâm ảo nhất, không ai nắm chắc có thể lĩnh ngộ điều khiển được.

Bọn họ không có cả tư cách tiếp xúc.

Giây phút này, Cố Trường Sinh giống như yên lặng.

Trong thức hải xuất hiện dòng sông chảy xiết, từng đóa bọt sóng đều là quy tắc thời gian, vô cùng huyền diệu, trong đó dường như muôn vàn đạo âm vang vọng.

Một Kỳ Lân màu vàng từ trong sông thời gian đến gần, dường như mang theo Cố Trường Sinh xuyên qua một đám thế giới cùng kỷ nguyên.

Đây là một loại trạng thái rất đặc biệt.

Tuy phát sinh trong thức hải của mình, nhưng Cố Trường Sinh cảm giác chính mình giống như thấy tận mắt vạn cổ biến thiên, kỷ nguyên thay đổi.

Giây phút này, có cảnh tượng hiện ra trong mắt hắn, mảnh nhỏ thời gian tán loạn.

Có thiên phú thần thông Luân Hồi Bảo Thuật tự động hiện ra, hóa thành tiên khí, sau đó nở rộ Đại Đạo Chi Hoa.

Trong Đại Đạo Chi Hoa có ba người tí hon ngồi xếp bằng, mỗi người tí hon khuếch tán lực lượng năm tháng khác nhau.

Quá khứ, hiện tại, tương lai.

Đây là ba bóng dáng trên sông thời gian.

Lúc này, ba bóng dáng mở to mắt, cùng nhau đi tới trước, sau đó bắt đầu dung hợp.

Sông thời gian cuồn cuộn nhấn chìm ba bóng dáng, muốn chậm rãi dung hợp.

Quá trình này vô cùng thong thả, cũng vô cùng khó khăn và nguy hiểm.

Nhưng có một loại hơi thở siêu thoát bên trên Bất Hủ chậm rãi dâng lên trên người Cố Trường Sinh.

Tuy rằng chỉ là một lũ.

Nhưng đã khiến Kỳ Lân chấn kinh.

"Thành tựu nhiều thời không vào một thân, siêu thoát sông thời gian, quy tắc thiên địa, Đại La cảnh hình thức ban đầu trong truyền thuyết?"

"Nhưng hắn còn chưa thành Đế, là vì nguyên thần?"

Dù là Kỳ Lân, cũng chưa từng thấy tận mắt dị tượng như vậy, khiến hắn khiếp sợ không thôi, nhưng ngoài mặt bình tĩnh tựa giếng cổ không dao động.

"Đa tạ tiền bối."

Rất nhanh, Cố Trường Sinh tỉnh lại từ trạng thái này, biểu cảm rất bình tĩnh, khiến người khó mà suy đoán trong lòng hắn đang nghĩ gì.

Nhưng mọi người có một cảm giác.

Cảm giác Cố Trường Sinh khác hẳn với lúc trước, không ở trong thời không và lịch sử cổ nào.

Đó là một loại sương mù không thể miêu tả, nắm bắt, không ai có thể thôi diễn, phỏng đoán được.

"Không cần cảm tạ ta, Tuyết Nhi về sau sẽ giao cho ngươi."

Kỳ Lân lắc đầu nói, ánh mắt lại nhìn về phía Tiểu Kỳ Lân trắng tinh trong ngực Cố Trường Sinh, ánh nhìn trở nên dịu dàng, chẳng còn dáng vẻ khí nuốt vạn cổ, giây phút này hắn chỉ là một phụ thân.

Hắn đánh một ấn ký màu vàng vào người Tiểu Kỳ Lân trắng tinh, trong đó ẩn chứa nhiều pháp tắc của hắn và những lời muốn nói.

"Tiền bối yên tâm."

Cố Trường Sinh gật đầu, trịnh trọng hứa hẹn.

Chương 551 - Quy tắc thời gian, quá khứ, hiện tại, tương lai ba thân dung hợp, Đại La hình thức ban đầu (2)

Khi đạo tắc pháp thân của Kỳ Lân sắp tan biến thì hắn vung tay lên, pháp tắc Tiên Vương khủng bố bao phủ xuống.

Tu vi của tất cả sinh linh Dị Vực tại đây bị giam cầm, đây là việc cuối cùng hắn làm cho Tiên Vực.

Thân hình Kỳ Lân hóa thành ánh sáng vàng bay vào Kỳ Lân Chân bên trong sông thời gian, phần thân tàn kia càng thêm mơ hồ mà tàn khuyết, xuất hiện vết rạn, dường như sắp rã ra.

Không biết còn có thể tồn tại bao lâu.

"Kỳ Lân đại nhân đi mạnh giỏi!"

"Kỳ Lân đại nhân đi mạnh giỏi!"

Cảnh tượng như vậy khiến đám người Tiên Vực bi thương hét lên, mang theo vô tận sùng kính cùng với bi ý, trong mắt ngấn lệ.

Tiểu Kỳ Lân trắng tinh dường như cũng muốn đi theo phụ thân của mình, nó giãy giụa trong vòng tay Cố Trường Sinh, nhưng bị

hắn ôm chặt không thể nhúc nhích.

Cuối cùng, dường như Tiểu Kỳ Lân trắng tinh mất hết sức mạnh, nặng nề thiếp đi.

Vèo!

Một luồng sáng trắng lóe lên, Cố Trường Sinh thu Tiểu Kỳ Lân trắng tinh vào thế giới bên trong, vừa lúc trong đó có Tiên Linh Diệu Căn có thể thấm nhuần căn nguyên của nó.

"Không ngờ rằng trận chiến này sẽ kết thúc như vậy." Chung Tằng nhẹ giọng nói, rất cảm thán.

Trận chém giết với Dị Vực này, Chung Tằng vốn ôm ý định thà chết không về.

Thành viên của tiểu đội săn giết khác, tu sĩ Tiên Vực xung phong đến đây đều sắc mặt phức tạp.

"Có thể mang chân của Kỳ Lân đại nhân về Tiên Vực, mang về quê hương cũng xem như chúng ta làm điều cuối cùng cho Kỳ Lân đại nhân." Một vị Chân Tiên nói.

Tất cả người Tiên Vực đều bị giam cầm tu vi, sẽ bị mang về Sơn Hải thành.

Bọn họ tuy rằng tổn thất nhiều người.

Nhưng Dị Vực lần này có thể nói là lỗ to.

"Lần này nhiệm vụ thuận lợi hơn trong tưởng tượng nhiều, tuy trong quá trình nhiều lần khúc chiết." Chung Tằng lại lần nữa thở dài.

"Nhờ có Thần Tử, nếu không thì lần này chúng ta phỏng chừng toàn quân bị diệt."

Dù sao tiểu đội bọn họ cũng đã chết một vị thành viên.

Nhưng mục đích của nhiệm vụ lần này là săn giết Gia Mạc Sát, hiện giờ đã hoàn mỹ hoàn thành.

Tô Nghê Thường, Cửu Đầu Vương ánh mắt phức tạp.

Bọn họ còn cần một khoảng thời gian để tiêu hóa việc xảy ra hôm nay.

Lời Kỳ Lân đã nói.

Không ai hoài nghi là thật hay giả.

Sau đó, đám người bắt đầu dọn dẹp vùng chiến trường này, bắt nhốt nhóm người Dị Vực, chuẩn bị quay về.

Cố Trường Sinh không có tham dự công việc, giờ phút này nỗi lòng của hắn rất phức tạp.

Hắn cảm giác chính mình có lẽ không tu Kim Thế Pháp vẫn có thể bước vào cảnh giới cao hơn.

Trong sông thời gian, tâm cảnh và trải nghiệm của hắn cảm thụ được nghìn vạn kỷ nguyên tẩy rửa, hiểu rõ rất nhiều.

Nhưng con đường này một mảnh mênh mông, không ai đi qua, chỉ thuộc về hắn.

Đó là con đường siêu thoát Thái Cổ Tiên Đình Đệ Nhất Pháp.

Thái Cổ Tiên Đình để lại Đệ Nhất Pháp có lẽ đúng như Tô Nghê Thường nói, là một âm mưu, sẽ phát sinh điềm xấu.

Lời của Kỳ Lân khiến Cố Trường Sinh trong lòng suy nghĩ rất nhiều.

Kẻ đánh cờ núp sau bàn cờ thiên địa.

Có lẽ Thái Cổ Tiên Đình cũng chỉ là một con cờ?

Đương nhiên, đối với Cố Trường Sinh hiện tại thì suy xét nhiều như vậy cũng vô dụng.

Mấu chốt vẫn là thực lực của bản thân.

Bảng Đế thí luyện đã vô dụng đối với Cố Trường Sinh lúc này.

Phỏng chừng người ngày xưa đặt ra quy củ cũng không ngờ rằng thực lực của Cố Trường Sinh tăng nhanh như vậy.

Trong cùng cảnh giới, không ai đánh lại hắn.

Dù là đám người Cửu Đầu Vương cùng là thiên kiêu bảng Đế.

Nhiệm vụ săn bắn lần này bày rõ ràng thực lực của từng người.

Phỏng chừng trong Sơn Hải thành sẽ dấy lên một trận chấn động.

“Khi thực lực cường đại tới trình độ nhất định, bất cứ nguy hiểm quỷ quyệt cũng có thể bị một đấm phá tan.” Nghĩ đến đây, Cố Trường Sinh cũng không kiềm được nhẹ giọng nói.

"Cố huynh nói không sai, mặc kệ thiên địa như thế nào, chỉ có thực lực của bản thân mới quan trọng nhất, dù sao đây mới là bản tâm." Lúc này, Chiếu Vô Thượng bỗng nhiên đi đến, nghe thấy lời của Cố Trường Sinh thì cười nói.

“Chiếu huynh có gì chỉ giáo?” Cố Trường Sinh nhìn thoáng qua người này, cảm giác y không thuộc về thời không này càng mãnh liệt hơn.

Sau khi Cố Trường Sinh lĩnh ngộ Kỳ Lân bảo thuật, hắn cực kỳ xác định, Chiếu Vô Thượng quả thực không thuộc về thời không này.

Mắt Chiếu Vô Thượng sáng tỏ, chắp hai tay sau lưng đi đến, khóe miệng dường như hơi cong lên ý cười.

Sương mù bao phủ người của y, Chân Tiên cũng không thể nhìn thấu.

Trong lúc những người khác đều đang thu dọn chiến trường, người này dường như không hứng thú với những điều này, không thèm nhìn cái này.

Dường như mục đích tham dự bảng Đế thí luyện của Chiếu Vô Thượng khác với mọi người.

Không tranh.

Đối với hết thảy đều chẳng để bụng.

Bao gồm thực lực cùng cơ duyên đều mặc kệ.

“Chỉ giáo thì không dám, nhưng mà thấy Cố huynh dường như rơi vào nghi hoặc.” Chiếu Vô Thượng nói.

"Quả thực có chút nghi hoặc, nhưng cũng không có gì, đã nghĩ thông." Cố Trường Sinh cười cười nói.

Đường tu hành quan trọng nhất vẫn là hiểu ra đạo tâm.

Đạo tâm nếu như bất ổn, dù thiên tư cao đến đâu cũng đừng mơ đặt chân vào cảnh giới cao hơn.

Đạo tâm của Cố Trường Sinh là vững tin chính mình vô địch, gặp hư vọng đều một đấm đánh nát.

"Cố huynh nếu như đã nghĩ thông, vậy là tốt rồi." Chiếu Vô Thượng nói, dường như cũng không bất ngờ.

Cố Trường Sinh gật đầu.

Mắt Chiếu Vô Thượng sáng ngời, lại hỏi:

"Cố huynh dường như không có thắc mắc gì về tại hạ?”

“Có một chút, nhưng ta suy đoán ngươi hẳn là sẽ không nói." Cố Trường Sinh lắc đầu, nếu không thuộc về thời không này thì sẽ dính tới nhân quả, một khi mở miệng, ai cũng không biết sẽ phát sinh cái gì.

Thậm chí rất có thể khó mà quay về thời không của người này.

Chiếu Vô Thượng tự nhiên biết những điều này, có vài thứ vốn đã không thể nói, sau đó sắc mặt dần dần nghiêm túc nói:

"Thật ra Cố huynh hẳn là đã suy đoán đến được lai lịch của ta, nhưng mục đích của ta nếu nói ra bây giờ thì còn quá sớm, Cố huynh còn cần một khoảng thời gian dài để trưởng thành.”

Cố Trường Sinh kinh ngạc hỏi:

“Ý của huynh là sao?”

“Phụt!”

Chiếu Vô Thượng định mở miệng nói cái gì, lúc này đột nhiên phun ra một búng máu, thân hình run rẩy, thoáng chốc mơ hồ rất nhiều.

Chương 552 - Chiếu Vô Thượng khuyên bảo, sát kiếp kinh khủng, Gia Mạc Địch

Cố Trường Sinh giật thót tim:

"Không thể nói ra?”

Vào giây phút này, Cố Trường Sinh cảm giác trong thiên địa có khí cơ kỳ dị buông xuống, càng giống như ánh nhìn lạnh như băng vô tình từ nơi xa xôi không biết bắn tới, tuần thị hết thảy.

"Lúc này, Cố huynh hẳn là hiểu rồi chứ?”

Chiếu Vô Thượng cười gượng, lau vết máu bên môi.

Sương mù dày đặc lúc này càng đậm hơn, dường như sắp đến mức độ đặc quánh bao kín người.

Chiếu Vô Thượng mỉm cười nói, giống như khuyên bảo:

“Trong tương lai gần, đường chỉ thời gian sẽ tách ra hai lối rẽ, hai loại khả năng đều sẽ dẫn phát thiên địa chấn động mạnh, lúc ấy Cố huynh sẽ đối mặt một trận sát kiếp khủng bố trước đây chưa từng gặp, Chiếu mỗ sẽ lại đến.”

Giây sau, thân hình của Chiếu Vô Thượng trở nên rõ ràng, oong một tiếng hóa thành đầy trời hạt ánh sáng, tiên khí tràn ngập, không nhìn thấy bất cứ bóng dáng.

“Trong tương lai gần là khi nào? Giới đê sụp đổ hay là lúc nào khác?”

Cố Trường Sinh mặc nhiên nhìn tất cả điều này, trong lòng hoang mang.

Mặc kệ là Kỳ Lân, hay Chiếu Vô Thượng, có lẽ đều mơ hồ biết chân tướng của thế gian.

Có lẽ chư vị tộc lão của Cố gia cũng biết một ít, nhưng vì hắn khiến an tâm tu luyện suy xét, chưa từng nói những điều này cho Cố Trường Sinh.

Nhưng mà đến hiện tại, tu vi của hắn đã lên đến đứng đầu thế gian này.

Dù là tu sĩ Chân Tiên cảnh thông thường cũng không làm gì được hắn.

Cố Trường Sinh cảm thấy, sau khi trở về Sơn Hải thành, hắn cần tìm Hôi Lão để hỏi thăm.

Chiếu Vô Thượng biến mất không nhấc lên nhiều sóng gió trong đoàn người Tiên Vực, đối với bọn họ thì trên người Chiếu Vô Thượng luôn có hơi thở hoàn toàn khác biệt, rất là thần bí.

Người này biến mất có lẽ cũng là tất nhiên.

“Chiếu Vô Thượng, người này rốt cuộc là ai?” Tô Nghê Thường cực kỳ giật mình.”

“Sự cường đại của Chiếu Vô Thượng là một loại chưa biết... " Cửu Đầu Vương lắc đầu nói: “Khác hoàn toàn với sự cường đại của Cố Trường Sinh.”

Cửu Đầu Vương dù sao từng đi theo Chiếu Vô Thượng.

Ngày xưa bị người này một chưởng trấn áp, không có bất cứ sức phản kháng, thậm chí Cửu Đầu Vương không dâng lên chút ý nghĩ phản kháng nổi.

Cho nên hắn càng có thể cảm nhận được sự cường đại của Chiếu Vô Thượng.

Cửu Đầu Vương nói:

"Người này cho ta cảm giác giống như là ở Chung Cực Chi thành chờ ai đó."

Mấy ngày sau, mọi người chỉnh đốn trong Vạn Tiên Sâm Lâm, thanh lý chiến lợi phẩm, định quay về Sơn Hải thành.

Nhiều cường giả Dị Vực đều chết trong tay Cố Trường Sinh, cho nên để lại nhiều chiến lợi phẩm.

Binh khí, phù bảo, thần văn, thánh dược...

Đối với Dị Vực thì mấy thứ này cũng rất quý giá.

Có thể đạp ra chiến trường thì đều là cường giả của Dị Vực, hoặc là Cổ Tổ của một tộc, hoặc là hào hùng một phương, xưng bá nghìn vạn năm thời gian.

Trong trận chiến này, Cố Trường Sinh khiến nhiều người thành đạo nổi danh lâu năm bên Tiên Vực đều kính sợ, hắn giết ra uy danh lừng lẫy.

Ngoài ra Kỳ Lân lên tiếng khiến tất cả mọi người trong lòng đều rất không bình tĩnh.

Việc phát sinh tại đây đã bị truyền về Sơn Hải thành, rất nhiều đại nhân vật ra mặt, chuẩn bị nghênh tiếp Kỳ Lân Chân trở về quê hương.

Làm đương sự, cũng là đệ nhất công thần, Cố Trường Sinh tự nhiên bị chú ý.

Trong Sơn Hải thành cực kỳ xao động.

Mười thiên kiêu bảng Đế ra khỏi thành vốn đã bị chú ý trong trận chiến này.

Nhưng mọi người đều bị Cố Trường Sinh làm lu mờ.

Hơn nữa ở nơi khác phát sinh chém giết, khiến nhiều cao tầng ở Sơn Hải thành giận dữ.

Nhiều tiểu đội săn bắn thương vong thảm trọng.

Nhiệm vụ cùng tuyến đường đã sớm bị Dị Vực đoán biết trước.

Ngay cả Sở Đế, Thái Hư Hoàng đều trên người bị thương nặng, gặp được mai phục, bị rất nhiều cường giả Dị Vực đánh lén.

Cố Ngân Hà, Xích Vương bị tổn hại nặng, bị nhiều Đế cảnh Dị Vực vây giết, thành viên tiểu đội, bao gồm đội trưởng Chân Tiên cảnh chết trong nhiệm vụ.

Vẫn Tiên Ma tổn hại nặng, thoát được một mạng.

Thái Thượng Tiểu Đạo Quân bị Dị Vực bắt đi, dẫn tới mấy vị nhân vật lớn Đạo Gia trong Sơn Hải thành tức giận, sát khí ngập trời.

Nếu không phải ra một quái vật như Cố Trường Sinh thì nhiệm vụ ra khỏi thành lần đầu của bảng Đế thí luyện sẽ là toàn quân bị diệt.

Chuyện này khiến nhiều người trong Sơn Hải thành lòng nặng trĩu.

Tuy đám người Xích Vương, Sở Đế còn chưa thành Đế, cảnh giới cách biệt lớn với cường giả Dị Vực.

Mọi người sâu sắc cảm nhận được sự tàn khốc của chiến trường Dị Vực.

Bên Dị Vực cũng dấy lên một trận sóng to, rốt cuộc không thể che giấu việc Vạn Tiên Sâm Lâm.

Nhiều Vương Tộc, bao gồm Gia Mạc Vương Tộc giận dữ.

Chân Tiên Gia Mạc Địch trẻ tuổi nhất của Dị Vực, đệ đệ ruột của hắn bỏ mạng trong Vạn Tiên Sâm Lâm.

Gia Mạc Địch lên tiếng, sẽ cùng đại quân Dị Vực đi báo thù cho đệ đệ.

Tuy cái tên của Cố Trường Sinh không bị truyền đến bên kia, nhưng đã dẫn phát động đất lớn.

Gia Mạc Địch ở Dị Vực có thể nói là thiên tư ngút trời, chói sáng vô cùng, che lấp vô số sinh linh.

Trong số thiên kiêu cổ xưa bước vào Chân Tiên cảnh chỉ có vài người có thể sánh vai với Gia Mạc Địch.

Hắn càng là từng đánh bại nhiều đại thống lĩnh bên Sơn Hải thành, trên bảng treo giải thưởng của Sơn Hải thành yết giá mấy nghìn vạn chiến công.

Gia Mạc Địch nói muốn báo thù cho đệ đệ, trừ phi Tiên Vương ra tay, nếu không thì ai có thể ngăn trở?

Thu thập dọn dẹp chiến lợi phẩm trên chiến trường mất hết ba ngày, nhiều tu sĩ đến đây đều chuẩn bị quay về.

Nói đến thì, lần này đại chiến hỗn loạn, người sống sót đều có thu hoạch.

Nhưng Cố Trường Sinh không cùng mọi người quay về Sơn Hải thành.

Hắn một mình một người ở lại Vạn Tiên Sâm Lâm.

Ở đây, hắn cảm thụ nhiều mảnh vụn thời gian vỡ nát, lực lượng thời gian tràn ngập bên ngoài không gian.

Hắn cảm giác chính mình tu luyện tại đây có thể càng thêm khắc sâu cảm ngộ quy tắc thời gian.

Đến giai đoạn hiện giờ, tu luyện đối với Cố Trường Sinh chỉ là cảm ngộ các loại quy tắc.

Nguyên thần tăng lên, pháp lực tăng lên đều là thúc đẩy từ từ.

Vạn Tiên Sâm Lâm thật sự có một loại tràng vực hỗn loạn.

Chương 553 - Nhiều chiến công, tràng vực hỗn loạn, cách thành đạo kém một bước

Cố Trường Sinh hoài nghi, vạn tiên ngày xưa biến mất rất có thể đều bị lạc đường.

Loại tràng vực hỗn loạn này tràn ngập mảnh nhỏ thời gian và không gian.

Dù ở Dị Vực cũng ít khi thấy nơi kỳ lạ như vậy.

Vạn Tiên Sâm Lâm rất lớn, nơi đoàn người đang ở chỉ là ngoài rìa.

“Nếu Cố Trường Sinh không vội trở về thì tùy hắn, đi đi." Tô Nghê Thường quay đầu nhìn Cố Trường Sinh một mình vào sâu bên trong, hơi cau mày, rồi nói với nhóm người Chung Tằng.

Nhiệm vụ đã hoàn thành.

Nhưng tiểu đội săn bắn ở bên ngoài Sơn Hải thành kỳ thực rất nguy hiểm.

Nhiều người Dị Vực ước gì tiêu diệt bọn họ để trút giận.

Trả thù rất nhanh sẽ đến.

Thực lực khủng bố của Cố Trường Sinh bày ra đó, những người khác ở lại chỉ làm vướng chân hắn.

"Bổn cung cho dù cùng hắn ở lại cũng không giúp được gì.” Tô Nghê Thường lắc đầu.

Lúc này, nàng cũng nhận rõ chênh lệch giữa Cố Trường Sinh và bọn họ.

Cửu Đầu Vương lắc đầu, nói:

“Ý nghĩ của tên này khác với chúng ta.”

Cửu Đầu Vương không muốn thừa nhận mình sinh ra lòng khâm phục với Cố Trường Sinh.

Ba tháng sau.

Trong Sơn Hải thành, cùng với từng luồng sáng dâng lên trên tế đài.

Nhiều bóng người ra mặt.

Rất nhiều người đều đang chờ đợi, tiểu đội săn bắn lần lượt trở về, rất nhiều người bị thương, nhưng cũng mang theo chiến lợi phẩm và tù binh Dị Vực.

Trong quá trình, Dị Vực phái người tiến đến chặn lại đánh giết, trải qua nhiều đợt chém giết.

Nhưng bọn họ an toàn trở về.

Nhiều tu sĩ trong Sơn Hải thành đến nghênh tiếp hơi sửng sốt.

Không thấy bóng dáng Cố Trường Sinh đâu.

Tô Nghê Thường lên tiếng:

“Hắn ở lại Vạn Tiên Sâm Lâm, không nói lúc nào sẽ về.”

Rất nhiều người đều tiếc nuối, ngay lúc vào thành thì bọn họ không có tận mắt nhìn thấy bóng dáng Cố Trường Sinh, hiện giờ nghe tin tức từ Vạn Tiên Sâm Lâm truyền đến nên muốn gặp mặt.

Nhưng không biết bao giờ Cố Trường Sinh mới về thành.

Cố gia có địa vị rất đặc biệt trong Sơn Hải thành.

Cố Trường Sinh thân là truyền nhân Cố gia thế hệ này, khiến người không dám coi thường, càng tỏa sáng trong trận chiến này, khiến người trố mắt líu lưỡi.

Không nói đến thế hệ trẻ, nhiều thành đạo giả thế hệ trước đều cảm giác sẽ không đánh lại người trẻ tuổi này.

Có thể bình an mang về Kỳ Lân Chân cũng nhờ công của Cố Trường Sinh.

Hơn nữa, hắn mang theo Tiểu Kỳ Lân trắng tinh, nhiều lão cổ đổng, lão quái vật chờ tại đây đều cảm thấy tiếc nuối.

Một mặt là vì khao khát Kỳ Lân bảo thuật, thứ hai là muốn hỏi Tiểu Kỳ Lân trắng tinh vài chuyện, và muốn trợ giúp hắn khôi phục đến đỉnh.

Tiểu Kỳ Lân trắng tinh là con ruột của Kỳ Lân, năm tuổi của nó chắc chắn rất xa xưa, ít có người nào trong Sơn Hải thành có người có thể sánh vai.

Nhưng bởi vì năm đó một mình giết vào Dị Vực, sau đó mất tích.

Rất nhiều người đều suy đoán Tiểu Kỳ Lân đã chết.

Ai đều không ngờ rằng Tiểu Kỳ Lân sẽ bị Gia Mạc bộ tộc Dị Vực cầm tù.

“Gia Mạc bộ tộc nổi lên nhanh chắc chắn có liên quan lớn đến Kỳ Lân.” Rất nhiều đại nhân vật sắc mặt lạnh băng, tràn ngập sát khí.

Tiểu Kỳ Lân trắng tinh được Cố Trường Sinh mang theo, bọn họ không dám can thiệp.

Nhiều lão quái vật Sơn Hải thành thương nghị một phen.

Chuyện Kỳ Lân Chân trở về Tiên Vực có ý nghĩa phi phàm, cho nên đều ghi công tu sĩ tham dự vào lúc đó.

Mỗi người được nghìn vạn chiến công.

Cố Trường Sinh càng là được đến mười ức chiến công.

Càng miễn bàn hắn đã giết nhiều sinh linh Vương Tộc, dùng Hồng Mông Ấn đập chết một vị Chân Tiên vào lúc ấy.

Tất cả chiến công của hắn cộng lại khiến rất nhiều người đều rung động không thôi.

Dù là nhiều nhân vật cấp bậc thống lĩnh của Sơn Hải thành cũng đến thế là cùng.

Nhân vật chói mắt như Sở Đế, Thái Hư Hoàng bị lu mờ.

Nhưng qua mấy tháng đều không thấy Cố Trường Sinh ra mặt nhận món chiến công này.

Rất nhiều người hoài nghi hắn đã đi khu vực khác.

Không có tin tức của hắn truyền về.

Ngoài ra, tình hình trên chiến trường Dị Vực căng thẳng, nhiều truyền thừa cùng đạo thống của ba nghìn Đạo Vực lại lần nữa phái binh tiến đến.

Trong nháy mắt, ba năm qua đi.

Tiểu đội săn bắn cũng bắt đầu nhiệm vụ lần thứ hai.

Đám người Sở Đế, Xích Vương, Cố Ngân Hà, Tô Nghê Thường dần thói quen kiểu chém giết này, giết ra uy danh khủng bố trong sinh linh Dị Vực.

“Trận tập luyện này đã không còn nhiều ý nghĩa ban đầu.”

“Bọn họ đấu với cường giả Dị Vực chỉ còn kém về mặt cảnh giới, nhiều thiên kiêu ở chung một chỗ, ai đều không cam lòng, tranh giành với nhau.”

Tôn Lão mang theo đám người Cố Trường Sinh đi tới Sơn Hải thành tham dự tập luyện cười chua xót nói.

Lão suy xét rất nhiều, sau đó trên mặt thoáng qua giãy giụa, chuẩn bị trở về Chung Cực Chi thành, tìm người khác bàn kỹ lại.

Bởi vì quyết định tiếp theo có lẽ sẽ dính dáng đến vận mệnh của tất cả thiên kiêu trong kỷ nguyên.

Sâu trong Vạn Tiên Sâm Lâm.

Mảnh vụn không gian và thời gian hỗn loạn tựa như cơn lốc, vô cùng khủng bố, có thể xé rách bất kỳ sinh linh nào bước vào trong đó thành bột phấn.

Ầm ầm!

Biển sét khủng bố chậm rãi tan biến, giống như một mảnh ngân hà đổ nghiêng, nhưng lúc này, vô tận điện quang, uy áp khủng bố đều không thấy.

Phạm vi trăm vạn dặm giống như bị cái gì tàn phá.

Nhiều mãnh thú quỳ rạp dưới đất run cầm cập, chấn động đến từ

sâu trong thần hồn.

Trong hư không gần đó có một bóng người mơ hồ ngồi xếp bằng.

Giờ phút này, người tí hon màu vàng ở giữa hai chân mày của hắn há mồm hút, tất cả hơi thở lôi kiếp đều bị cắn nuốt không thấy, dùng để rèn luyện rèn tạo.

Bên cạnh bóng người mơ hồ có nhiều tiên vụ lượn lờ, đó là tiên khí biến thành, ngưng kết thành từng đóa Đại Đạo Chi Hoa, đạo âm huyền diệu vang vọng, có vẻ huyền diệu mà thâm ảo.

Giờ phút này, những Đại Đạo Chi Hoa đều cắm rễ trong sông thời gian, giống như sắp rút ra thành phần trong đó.

Nếu có người ở chỗ này, tuyệt đối sẽ khiếp sợ xoe tròn mắt.

Quá trình sông thời gian hiển hóa dẫn tới nơi này phát sinh gió lốc lớn.

Tràng vực vốn đã loạn càng thêm hỗn loạn.

Lực lượng thời gian và không gian vốn đã vô cùng huyền diệu, cần đến thiên tư ngút trời mới có thể lĩnh ngộ.

Nhưng bây giờ bị bóng dáng mơ hồ kia tùy tay thi triển, bên cạnh giống như có thế giới xuất hiện, trong đó không chỉ có luân hồi, còn có Hỗn Độn cùng với nhiều Thần Ma!

Đây là cảnh tượng khủng bố không cách nào tưởng tượng.

Long trời lở đất, vũ trụ tan vỡ.

Chương 554 - Bàn tay đen không ngờ tới, U Minh Chi Hải, cửa vào Dị Vực

Ba nghìn bóng dáng Thần Ma bao phủ trong Hỗn Độn Khí xuất hiện, mượn quy tắc nơi này luyện thân hình, hơi thở không ngừng biến mạnh.

Trên vai bóng dáng mơ hồ kia có một Tiểu Côn Bằng đang ngây ngô phun bọt nước, mỗi bong bóng đều ẩn chứa sức sát thương quy tắc khủng bố.

Trong ngực bóng dáng có con Tiểu Kỳ Lân trắng tinh nằm sấp, trong con ngươi đỏ máu tựa lưu ly lộ tia giật mình.

“Đến Chuẩn Đế đỉnh thật sự càng có thể cảm nhận được ấn ký Thiên Đạo. Hiện giờ ta muốn thành tựu Đế vị sẽ thoải mái hơn dự đoán.”

Cố Trường Sinh mở mắt ra, mắt lóe tia sáng suy tư.

Hắn cách thành đạo chỉ có một bước.

Ánh sáng Chuẩn Đế chói lòa, tràn ngập trong nguyên thần, biểu hiện tu vi hiện giờ của Cố Trường Sinh.

Cách Đế cảnh chỉ có một bước.

"Tùy thời có thể dung hợp Đế ấn đột phá, loại cảm giác này quả nhiên càng mãnh liệt... "

Cố Trường Sinh cau mày, ánh mắt rất sâu thẳm.

Tu sĩ bước vào Đế cảnh còn được gọi là thành đạo giả.

Tuy rằng hắn còn chưa đến cảnh giới đó, nhưng thật ra đã có thể được xưng là thành đạo giả.

Dù ở trong ba nghìn Đạo Vực cũng xem như nhân vật cấp bậc Trường Sinh Lão Tổ.

Ở giai đoạn này, tu sĩ Đế cảnh đã dung hợp ấn ký thiên địa, chưởng khống thiên địa chi đạo, đó là đại đạo nguyên thủy nhất trong thiên địa.

Lúc ở Chung Cực Chi thành, Cố Trường Sinh từng thấy Đế Ấn, cảm ngộ biến hóa quy tắc từ trong đó, tái tạo lại thế giới bên trong.

Trong Đế Ấn ẩn chứa tất cả huyền ảo của tu sĩ bước vào Đế cảnh.

Cố Trường Sinh đã suy xét đi con đường khác, bước vào Đế cảnh mà không cần bị ấn ký thiên địa trói buộc.

Vào thời kỳ cổ xưa nhất, ấn ký thiên địa sinh ra rồi đến dung hợp, thật ra đều là diễn biến của ý chí thiên địa.

Tu sĩ cùng ấn ký thiên địa thật ra là trạng thái bổ sung tăng tiến cho nhau.

Nhưng hiện tại, ấn ký thiên địa càng giống như một phần cơ duyên, một món thần vật, trợ giúp tu sĩ càng tiến một bước.

Sự biến đổi lặng lẽ này, nếu không phải được Kỳ Lân nhắc nhở, hắn đều không có chú ý tới.

"Cho nên, tu sĩ dung hợp ấn ký thiên địa đến mặt sau, mặc kệ là cảnh giới gì đều bị ấn ký thiên địa kiềm chế."

Nghĩ đến đây, Cố Trường Sinh thầm giật mình.

Nếu trong bóng tối có người động tay chân trong ấn ký thiên địa, chẳng phải là có thể một mình mà khống chế tất cả tu sĩ Tiên Vực vô số kỷ nguyên qua?

Kỳ Lân trông thấy tương lai.

Bàn tay đen trong bóng tối có khi nào liên quan ấn ký thiên địa?

"Nếu đúng là vậy thì thật là cái cục lớn, đã bài bố bao lâu?" Mắt Cố Trường Sinh sâu thẳm, tưởng tượng nếu chính mình không phản ứng lại, có lẽ cũng sẽ bước lên con đường này, trong lòng nghĩ mà sợ.

Nhưng lúc này hắn chỉ suy đoán mà thôi.

Bàn tay đen sau màn, nhiều tồn tại cổ xưa đều chưa từng phỏng đoán được.

Con đường của Cố Trường Sinh đã định sẵn khi hắn thành Đế thì sẽ không lựa chọn dung hợp ấn ký Thiên Đạo.

"Sinh vật như Kỳ Lân, Côn Bằng, Chân Long trời sinh còn có phù

cốt cường đại, đã định sẵn con đường của bọn họ."

"Về mặt này, tuy Nhân Tộc có truyền thừa kiếm nhưng còn kém xa mới đến mức độ tinh thuần như vạn tộc."

Nghĩ đến đây, Cố Trường Sinh ôm Tiểu Kỳ Lân trắng tinh nằm trong ngực, mở to con ngươi lưu ly đỏ máu nhìn mình.

Cố Trường Sinh phớt lờ trong mắt Tiểu Kỳ Lân trắng tinh lóe tia nóng nảy, xem xét phù cốt của nó.

Trong khoảng thời gian này, trải qua Tiên Linh Diệu Căn cùng với nhiều thần vật tẩm bổ, thậm chí dùng Hỗn Độn Chân Huyết tẩy rửa thân thể cho Tiểu Kỳ Lân

Tiểu Kỳ Lân đã sớm khôi phục căn nguyên Đạo cơ, vết thương cũ cũng khép lại.

Hỗn Độn Chân Huyết của Cố Trường Sinh quý giá còn hơn thế đại dược nhiều.

Nói thẳng ra, dư uy một giọt máu của Cố Trường Sinh hiện giờ có thể sánh bằng Tinh Vực.

Có thể tạo ra một vị thiên tài tuyệt thế.

"Phù cốt của Kỳ Lân bộ tộc trời sinh có phong ấn khủng bố, trừ phi nó đến cấp bậc như phụ thân của nó, nếu không thì không ai có thể chạm vào." Cố Trường Sinh có chút thất vọng, tìm kiếm một phen, cũng không có kết quả.

Tiểu Kỳ Lân trắng tinh trừng hắn một cái, lại yên lặng nằm trong ngực của hắn, dường như lười nhúc nhích.

Cố Trường Sinh thử luyện vạn pháp trên con đường này rồi tìm kiếm siêu thoát.

Mà hiện giờ sinh ra chín luồng tiên khí là chứng minh tốt nhất.

Chín là số cực hạn, Cố Trường Sinh thôi diễn tiên khí thứ mười.

Cũng là lực chi tiên khí, nhưng mãi mà không có kết quả.

Lực chi tiên khí, nguồn gốc đến từ Cố Trường Sinh thôi diễn cực độ luyện thể chi pháp của thân thể.

Trên đời có nghìn vạn loại thần thông thuật pháp, quy kết đến cuối cùng, thật ra đều là diễn biến khác nhau của lực lượng.

Tiếc rằng con đường này không đơn giản.

“Khi sáu mươi vạn ức tế bào đều tích lũy hình thành phong lôi chi âm có lẽ mới là thời cơ tiên khí thứ mười sinh ra.” Cố Trường Sinh cũng không sốt ruột, ánh mắt nhìn về hướng bóng dáng ba nghìn Hỗn Độn Thần Ma ở bên cạnh.

Theo tu vi của hắn đột phá, ba nghìn Hỗn Độn Thần Ma cũng nghênh đón phương thức độ kiếp giống lần trước.

Trải qua tẩy rửa, lại mượn đặc biệt ở chỗ này để rèn luyện thân thể, có thể tăng mạnh độ cứng thân hình.

Tu sĩ cùng cảnh giới đều không đánh lại Hỗn Độn Thần Ma.

Ba nghìn chiến phó.

Tuy rằng hiện giờ không giúp gì nhiều cho Cố Trường Sinh, nhưng bọn họ đại biểu là tiềm lực, vượt xa bất cứ thiên tài nào.

Đến cảnh giới sau này mới thể hiện ra sức mạnh của bọn họ.

“Trong khoảng thời gian này Dị Vực khá yên lặng, không phái người vào Vạn Tiên Sâm Lâm nữa.”

Cố Trường Sinh lắc đầu, đứng lên, chuẩn bị rời đi nơi đây.

Trong khoảng thời gian này, Cố Trường Sinh ở trong Vạn Tiên Sâm Lâm giết nhiều mãnh thú biến dị, đa số lây dính hơi thở của Dị Vực.

Có một số mãnh thú là đi qua tràng vực đặc biệt ở đây rồi bị biến dị, ẩn chứa lực lượng thời gian và không gian.

Trong huyết mạch của nhiều mãnh thú rõ ràng chảy xuôi lực lượng thời gian.

Chương 555 - Bàn tay đen không ngờ tới, U Minh Chi Hải, cửa vào Dị Vực (2)

Ngoài ra, cũng không thiếu sinh linh Dị Vực đến đây, nhưng đều bị Cố Trường Sinh giết.

Trong đó, thậm chí có vị Cổ Tổ của bộ tộc mới bước vào Chân Tiên cảnh, định đến đây cảm ngộ quy tắc thời gian.

Kết quả Cố Trường Sinh cũng không sử dụng Hồng Mông Ấn, dựa vào thân thể khủng bố và nhiều thần thông đánh chết kẻ kia, ánh sáng Tiên Đạo bị đánh tan.

Vạn Tiên Sâm Lâm rất lớn, đi mãi về phía bắc là một cái đầm lớn không thấy cuối, các loại cổ thú khủng bố ẩn hiện, ác điểu bay lượn, trong thiên địa vang vọng vượn hú hổ gầm.

Nhiều mãnh thú ở đây đều là Đại Đế cảnh, có cả cấp bậc Chân Tiên cảnh, cực kỳ hung tàn, mở miệng rống làm ngôi sao cách xa trăm vạn dặm bị chấn nát rơi xuống.

Tốc độ của Cố Trường Sinh rất nhanh, đi trong hư không, một đường lao xuống.

Ngược lại không có bất cứ mãnh thú có gan tới gần hắn.

Hiện giờ khí cơ khủng bố trên người Cố Trường Sinh càng thêm đáng sợ đối với những con mãnh thú.

Có mãnh thú mắt mù đến gần sẽ bị Cố Trường Sinh một chưởng đập chết, khí giết chóc trên người hắn càng dày đặc.

“Đi tiếp e rằng vào khu vực sinh hoạt của sinh linh Dị Vực.”

Cứ như thế một đường sát phạt, nửa năm sau, Cố Trường Sinh nhướng mày, dừng bước chân trước một ngọn núi. Khác với sa mạc mênh mông vô bờ ở ngoài Sơn Hải thành, phía cuối từng mảnh đầm lầy là một bãi biển u minh màu đen.

Trên biển có chiến thuyền màu đen bằng xương lênh đênh, một

vầng mặt trời màu vàng siêu to chìm trong U Minh Hải.

Cố Trường Sinh thấy rõ ràng, bên trong mặt trời màu vàng là một xác chết Kim Ô bị luyện hóa, chiếu sáng tám phương.

Bên trên U Minh Hải có một vực sâu màu đen khủng bố, sương mù ngập trời, vắt ngang phía chân trời, không nhìn thấy biên cảnh.

Rất nhiều sinh linh Dị Vực, toàn thân quấn quanh khí thế hung ác, khí thế ngập trời xuất hiện từ vực sâu màu đen, tập kết trên U Minh Hải.

“Xuyên qua vực sâu này là có thể đến Dị Vực?" Cố Trường Sinh chú ý vực sâu xa xôi, trong lòng xung động muốn một kiếm chẻ đôi nó, nhưng rất nhanh hắn lại lắc đầu.

Hiện giờ thực lực của hắn còn kém xa mới tới trình độ đó.

Bỗng nhiên, Cố Trường Sinh lộ biểu cảm khác lạ, trong số sinh linh Dị Vực xuất hiện từ vực sâu kia, hắn thấy một bóng dáng quen thuộc.

"Thái Thượng Tiểu Đạo Quân?"

"Hắn sao có thể từ bên kia lại đây?"

Cố Trường Sinh thoáng chốc nhíu chặt chân mày.

Bên dưới Thiên Uyên.

Đại quân Dị Vực liên tục tuôn ra, đen kịt giống như thủy triều, bao trùm thiên địa.

Các chiến thuyền cổ xưa bao phủ Hỗn Độn Khí cùng tiên vụ trong đó bay ra, cực kỳ khổng lồ, giống như có thể cùng thiên địa sánh vai.

Ngoài ra, còn có rất nhiều kỵ sĩ khí thế bàng bạc xuất hiện, vũ khí sáng choang, khí huyết cuồn cuộn, tiếng giết ngập trời, tựa như từ trong thiên quân vạn mã giết ra!

Rõ ràng, đây là thế lực siêu mạnh của Dị Vực.

Bóng dáng Thái Thượng Tiểu Đạo Quân xuất hiện trong đại quân Dị Vực.

Cố Trường Sinh cách xa thật xa nhận ra Thái Thượng Tiểu Đạo Quân ngay.

Nhưng trạng thái của Thái Thượng Tiểu Đạo Quân hiện giờ rất kỳ dị, trong mắt có từng lũ thần văn màu xanh, cực kỳ lạ lùng, một thân đạo bào cũng lây dính hơi thở Dị Vực.

Cố Trường Sinh cau mày, tuy hắn ở trong Vạn Tiên Sâm Lâm mười mấy năm nhưng vẫn biết đại khái sự tình phát sinh bên ngoài.

Thái Thượng Tiểu Đạo Quân bị cường giả Dị Vực bắt đi, trở thành tù binh, dẫn tới Đạo Gia giận dữ.

Giờ phút này Thái Thượng Tiểu Đạo Quân trông không giống tù nhân.

Một đám sinh linh Dị Vực trẻ đứng bên cạnh Thái Thượng Tiểu Đạo Quân, thần huy bao phủ, dù chưa thành đạo, nhưng đầu chân mày tràn ngập cường đại cùng tự tin.

Đám sinh linh Dị Vực trẻ này đang nói chuyện với Thái Thượng Tiểu Đạo Quân, không có vẻ gì là coi thường hắn.

Gần đó, có các chiếc thuyền rồng cực kỳ khổng lồ, bị vô số phù văn cường đại bao phủ, nổ vang đụng mở bầu trời, đáp xuống U Minh Chi Hải.

Trên những chiếc thuyền rồng này có nhiều hơi thở cường đại, khí huyết kinh thiên, kinh sợ tám phương.

"Xem tình hình thì là Thái Thượng Tiểu Đạo Quân thần phục Dị Vực?" Cố Trường Sinh ánh mắt rất sâu thẳm, hắn đứng trên ngọn núi lẳng lặng nhìn tất cả điều này.

Giờ phút này, toàn thân Cố Trường Sinh ẩn trong lớp sương mù, Chân Tiên cũng không thể nhìn thấu bóng dáng của hắn, cho nên chỉ cần không cố ý lộ ra sự tồn tại của mình thì không ai có thể phát hiện ra hắn.

Đại quân Dị Vực còn đang tập kết.

Nhưng những thuyền rồng không bay qua, hiển nhiên chúng có mục đích khác, sẽ không đi chiến trường.

Cố Trường Sinh có chút kinh ngạc.

Bởi vì những chiếc thuyền rồng như bị kéo đi, mang theo rất nhiều người đi hướng trung tâm U Minh Chi Hải.

Rõ ràng, trung tâm U Minh Chi Hải có cái gì.

"Có lẽ có thể cùng đi nhìn xem." Cố Trường Sinh động ý niệm, thân hình rất nhanh biến mất trên ngọn núi.

Đương nhiên, ở nơi gần Dị Vực như vậy, tu sĩ Tiên Vực bình thường đã sớm bị dọa chạy, căn bản không dám tiếp xúc.

Một khi bị tu sĩ Dị Vực phát hiện ra bọn họ thì tuyệt đối là một con đường chết.

Dị Vực cùng Tiên Vực có hơi thở hoàn toàn khác nhau.

Nhưng Cố Trường Sinh không lo lắng, hiện giờ hắn khá tự tin về mặt ẩn nấp hơi thở.

Lúc ở Nguyên Thủy Chi Lộ, hắn nhiều lần bị người dùng bí bảo chiếu ra hình dáng, hắn đã suy xét ra nguyên nhân.

Khổ Hạnh Tiên Vương đúng là có thiên phú vạn pháp không xâm.

Nhưng những bí bảo này dễ dàng nhìn thấu đặc tính không phải thần thông.

Cố Trường Sinh phát hiện chỉ cần hắn dùng lực lượng dị tượng che đậy thì có thể che lấp luôn thiên cơ, càng miễn bàn hơi thở của mình.

“Trừ phi Tiên Vương tra xét ta, nếu không thì chưa chắc bị lộ.”

Nghĩ vậy, tốc độ của Cố Trường Sinh càng nhanh, đi hướng đại quân Dị Vực.

Oong!

Rất nhanh, Cố Trường Sinh xuất hiện bên cạnh U Minh Chi Hải, nước biển đen thui ập vào mặt, có loại hơi thở tử vong.

Thiên Uyên trên đầu truyền đến sức ép khủng bố, ức vạn đại quân, mênh mông hùng dũng, mây đen bao phủ, kéo về phương hướng chỗ Cố Trường Sinh.

Giống như thiên uy, có thể dễ dàng xé rách người.

“Nhiều đại quân Dị Vực như vậy, tình hình càng trầm trọng.”

“Nhưng hơi thở có lẽ sẽ bị cường giả Dị Vực phát hiện... "

Cố Trường Sinh chú ý một chiếc thuyền rồng cách mình khá gần, trầm ngâm, sau đó đưa Tiểu Kỳ Lân trắng tinh trong ngực, Tiểu Côn Bằng trên vai vào thế giới bên trong.

Chương 556 - Lẻn vào Dị Vực, ngụy trang thân phận, U Long vương chi yến

Như vậy là, trên người của hắn không còn hơi thở Tiên Vực có thể bị tra xét ra, hắn như một làn khói.

Hơi thở bị Cố Trường Sinh dùng lực lượng thời gian che đậy nên tỏa ra cổ xưa xa xăm, giống những lão già bị chôn trong đất vô số kỷ nguyên.

Giây phút này, xem như là người thân thiết nhất đứng ở trước mặt Cố Trường Sinh cũng khó mà suy đoán ra thân phận thực sự của hắn.

Chỉ có hạng người tài cao to gan giống như Cố Trường Sinh mới dám làm việc như thế dưới mí mắt nhiều cường giả Dị Vực.

Vừa rồi đã có rất nhiều thần niệm mãnh liệt quét qua.

Sương mù mịt mờ, ánh mắt hờ hững, Cố Trường Sinh khoanh tay đi trên U Minh Chi Hải.

Phía trước có rất nhiều thuyền rồng, dường như đến từ thế lực Dị Vực khác nhau, thuyền lướt nhanh trên mặt biển rẽ sóng to, tốc độ rất nhanh.

Cố Trường Sinh đặt sự chú ý nhiều nhất vào chiếc thuyền rồng chở Thái Thượng Tiểu Đạo Quân.

Hắn cảm giác mấy năm nay rất có thể Thái Thượng Tiểu Đạo Quân đã quy phục Dị Vực.

Trước kia hắn đã cảm giác Thái Thượng Tiểu Đạo Quân tâm thuật bất chính.

"Nếu đúng như vậy, đến lúc đó thuận tay giải quyết hắn luôn, không xem như hủy căn cơ Tiên Vực." Cố Trường Sinh thầm nghĩ.

Sương mù màu đen vô biên, ở trong đại dương không thấy rõ phương hướng, không có tiếng động, chỉ có thuyền rồng lướt nhanh.

Điều này rất kỳ dị, đại dương không có biên giới, giống như không có tận cùng.

Cố Trường Sinh cũng không biết những chiếc thuyền rồng này sẽ đi đến đâu.

Thời gian trôi qua, rất nhanh đã qua ba ngày.

Trong thời gian này, hắn mượn cơ hội bước lên một chiếc thuyền rồng trong số đó.

Thuyền rồng rất lớn, lướt nhanh trên U Minh Chi Hải, Cố Trường Sinh có mặt khiến các cường giả Dị Vực trên thuyền chú ý.

Bọn họ cho rằng đây là một 'lão quái vật' đi tham gia buổi tiệc.

Không ai phỏng đoán Cố Trường Sinh là sinh linh Tiên Vực.

Bọn họ cũng không dám tưởng tượng, ai có lá gan lớn như vậy, dám che giấu thân phận Tiên Vực ở trước mặt nhiều cường giả Dị Vực.

Một số sinh linh Dị Vực trẻ trên thuyền rồng xem Cố Trường Sinh là tiền bối Cổ Tổ trong tông, thái độ rất cung kính, hỏi gì nói nấy.

Bởi vì lúc Cố Trường Sinh lên thuyền có một nhân vật cổ xưa sắp bước vào Chân Tiên cảnh muốn hỏi thăm.

Kết quả bị Cố Trường Sinh lườm một cái hết hồn, vã mồ hôi lạnh, suýt chút quỳ xuống đất.

Vì thế, Cố Trường Sinh nghe ngóng được nhiều tin tức.

Sâu trong U Minh Chi Hải là đạo tràng của một vị Tiên Vương Dị Vực.

U Long Vương!

Nghe nói là tồn tại vô thượng từng tranh đoạt cái tên Chân Long với Chân Long, từ Đạo Vực phản ra, đi Dị Vực.

Lần này là tiệc cưới của một hậu đại mà U Long Vương yêu thương nhất, cho nên mới rộng rãi mời nhiều gia tộc Dị Vực đến dự tiệc.

Tất cả sinh linh trên thuyền rồng đều đến từ các gia tộc thế lực Dị Vực.

Ở đằng trước nhất là Vương Tộc nội tình mạnh nhất, thậm chí có Đế Tộc.

Đế Tộc của Dị Vực là thế lực ít nhất từng sinh ra cường giả đẳng cấp Chuẩn Tiên Đế, vô cùng khủng bố.

“U Long Vương?”

Cố Trường Sinh khoanh tay đứng ở đầu thuyền rồng, ánh mắt rất sâu thẳm.

Thuyền rồng kỳ thực làm bằng xương, thân thuyền thô ráp thậm chí còn chút ít vết máu lâu năm.

Hơi thở từ những vết máu này đều là của cường giả Tiên Vực.

Rõ ràng, những thuyền rồng này từng làm chiến thuyền, chinh chiến sát phạt Tiên Vực.

Trong khu vực biển này, sương mù càng lúc càng lớn, đặc quánh, cuối cùng phương hướng, quy tắc gì đó đều mất đi hiệu lực.

Mấy ngày sau, tất cả thuyền rồng đi vào một mảnh ma địa, biển rất sâu, không biết cỡ mấy vạn trượng, trên mặt biển thỉnh thoảng lộ ra xương khổng lồ.

Ở đây, thậm chí có thể nhìn thấy mặt trời chìm xuống biển, vô cùng rực rỡ, cũng vô cùng to lớn.

Nhưng nó chiếu ánh sáng âm u lạnh lẽo.

Đùng!

Bỗng nhiên tiếng sấm ầm ầm như muốn đánh nát thần hồn người.

Cùng với đầy trời lôi quang!

Một cánh cửa to lớn đen ngòm xuất hiện trên mặt biển, giống như đại dương, có khí cơ khủng bố hiện ra trong đó.

Nó xuất hiện thật đột ngột, tự dưng hiện ra, hoảng sợ lòng người, quá đột nhiên, phá tan tĩnh mịch nơi này.

Dưới mặt biển phẳng lặng đột nhiên xuất hiện một cánh cửa to lớn.

Trông càng giống mắt biển hơn, phát ra tiếng động khủng bố ầm ầm, vô số nước biển chảy ngược vào, hình thành gió bão khủng bố.

Trong đó nhấp nháy ánh sáng, có nhiều sinh linh cường đại và kỵ sĩ xuất hiện.

Đám sinh linh này thực lực cường đại, khí huyết ngập trời, nét mặt cung kính dẫn đường thuyền rồng đi vào trong đó.

Rất hiển nhiên, đây là đến từ thế lực của U Long Vương, chuyên môn ở đây dẫn đường cho khách.

Cung điện của U Long Vương nằm ở đáy biển U Minh Chi Hải.

Nhiều khách khứa trên thuyền rồng đều bị đưa vào trong đó.

Bọn họ được đưa vào theo thứ tự.

Các thị vệ ở trước mắt biển mặc quần áo sặc sỡ, nhưng biểu hiện bảo huy thần quang, khí phái phi phàm.

Trong đó thậm chí có một vị Chân Tiên cảnh phụ trách dẫn dắt khách quý đi đằng trước nhất.

“U Minh Chi Hải là thành lũy thứ nhất của Dị Vực, có thể nói là U Long Vương có công lớn, từng nhờ cậy đặc tính biển cả hiểm trở chôn sống nhiều đại quân Tiên Vực.”

“Thì ra phủ đệ của hắn giấu ở đáy biển, nhiều tồn tại cổ xưa còn suy đoán trên mặt biển có khi nào tồn tại tiết điểm không gian nào đó, nơi đó mới là ổ của U Long Vương.

"Nếu không có người dẫn dắt, rất ít có khả năng tìm được chỗ của hắn.”

“Đúng là cá chạch già, giấu sâu như vậy.”

Cố Trường Sinh mắt lóe tia sáng đi ở cuối cùng, xen lẫn trong các khách mời, cùng nhau rơi vào mắt biển.

Nơi này giống như có đường hầm thời không, hai bên tràn ngập các loại khí cơ hỗn loạn.

Tất cả sinh linh đều nét mặt nghiêm túc, dường như qua thật lâu mới đáp xuống đất.

Nhiều người lần đầu tiên đến đây bị rung động.

Phủ đệ trước mắt xây trong đáy biển, tiên khí mờ mịt, hà thụy đan vào, một gốc tiên thụ tận trời xòe tán khắp đáy biển, hình thành một thế giới không giới hạn.

Ở đây, mặt trời mặt trăng vì sao đều có, quy tắc thiên địa nguyên vẹn.

Đưa mắt nhìn, sơn xuyên địa mạch, kiến trúc lầu các, thành trì cung khuyết san sát nối tiếp nhau, giống như một phương địa thế giới hoàn chỉnh.

“Thủ đoạn tạo hóa thế giới của U Long Vương xem ra không cạn, hoặc là hắn có một món báu vật chống đỡ nơi này.”

Nghĩ đến đây, ánh mắt Cố Trường Sinh bị gốc tiên thụ kia hấp dẫn.

Hắn nghĩ ngay đến Thế Giới Thụ.

Chương 557 - Hang ổ dưới mắt biển, mười cao thủ Chân Tiên cảnh Dị Vực, Hồng Thác Lôi

Nhưng nếu Thế Giới Thụ xòe ra sẽ hình thành vô số vũ trụ chứ không chỉ có một thế giới.

Cố Trường Sinh hoài nghi gốc tiên thụ này chỉ ẩn chứa chút ít đặc tính của Thế Giới Thụ.

Thế Giới Thụ dù gì là vật trong truyền thuyết.

Ngoài ra, cách bài bố sơn mạch địa thế của thế giới ẩn chứa một ít quy tắc kỳ dị, một vài nơi dâng lên tiên vụ, tỏa ra thần quang, có trọng binh canh gác.

Có vài chỗ hà quang rực rỡ, ánh chiếu bầu trời, thánh khiết vô song.

Cố Trường Sinh có chút ngoài ý muốn.

Hắn cho rằng Hồng Thác Lôi thật sự không phải người thật, đó chỉ là một đạo thân bị ngưng tụ ra.

Nhưng Cố Trường Sinh tin tưởng không chỉ mình hắn nhìn ra điều này.

Tức là buổi tiệc cưới này thật ra không giống như tưởng tượng của nhiều vị khách.

Hồng Thác Lôi không quá chú trọng buổi tiệc này.

Dường như chú ý ánh mắt từ bên này, Hồng Thác Lôi và Hồng Thác Lang đứng ở bên kia cùng ngoảnh đầu nhìn.

Sương mù dày đặc bao phủ toàn thân Cố Trường Sinh, nét mặt rất bình tĩnh, ánh nhìn hờ hững, hắn không dời tầm nhìn, ánh mắt giao nhau với hai người.

Hắn tin tưởng trừ Tiên Vương ra, nơi đây không ai có thể phát hiện chân thân của hắn, cho nên không thấy lo lắng chút nào.

Cho dù bị phát hiện, hắn cũng có thủ đoạn có thể bình an rút lui.

Nếu hắn không đoán sai thì những nơi này hẳn là kho báu của U Long Vương.

Từ xưa Long Tộc thích giấu báu vật.

Đây không phải bí mật gì.

Đương nhiên, rất nhiều người biết, nhưng không ai dám mơ ước những thứ đó.

"Tiền bối, chúng ta đi vào đi." Đang lúc suy nghĩ thì bên cạnh vang lên âm thanh, mấy sinh linh trẻ đi cùng cung kính nói.

Bọn họ đến từ Dị Vực, nhưng trong tộc chưa sinh ra Chân Tiên Vương, người mạnh nhất hiện nay là Chân Tiên.

Lần này bọn họ tiến đến tham dự yến hội, xem như đi cùng trưởng bối trải nghiệm sự đời.

Thân phận của bọn họ không được phép vào yến hội hàng đầu.

Trong Dị Vực, thứ tự cấp bậc giữa từng gia tộc càng nghiêm ngặt hơn.

Đế Tộc, Vương Tộc, Chân Tiên thế gia.

Gia tộc thế lực đi sau không có tư cách tham gia yến tiệc.

“Được.”

Cố Trường Sinh đè xuống nỗi lòng, sắc mặt bình thản gật đầu nói.

Mấy sinh linh trẻ này tuổi lớn hơn hắn nhiều, xem như thiên kiêu kỷ nguyên này của Dị Vực, thực lực đã sắp bước vào cảnh giới Đại Thiên Tôn.

Trong cùng tuổi tác, loại thực lực này đã xem như thiên tư trác việt, bễ nghễ cùng thế hệ, nếu không đã chẳng có cơ hội tham dự buổi yến hội này.

Cố Trường Sinh theo bọn họ vào trong phủ đệ, mở miệng hỏi:

“Lần này là đứa con nào của U Long Vương tổ chức tiệc cưới?”

"Khải bẩm tiền bối, là tiểu nữ nhi của U Long Vương, U Mặc Công Chúa.”

“U Mặc Công Chúa nay sắp bước vào Chân Tiên cảnh, nhưng phu quân của nàng, là đại thống lĩnh Tiên Phong Quân, Hồng Thác Lôi, nói đến thì là cậu cả của Gia Mạc Địch đại nhân.”

Mấy sinh linh trẻ lộ ánh mắt sùng bái nói.

Tiên Phong Quân là quân đoàn cường đại đi chiến trường chém giết với tu sĩ Tiên Vực.

Có thể đảm nhiệm đại thống lĩnh Tiên Phong Quân ít nhất có thực lực khủng bố Chân Tiên cảnh hậu kỳ, tức là siêu đại cao thủ siêu mạnh.

Tiên Vương không ra, đến đâu đều đi ngang.

Càng miễn bàn đại thống lĩnh Tiên Phong Quân chinh chiến vô số, sức chiến đấu cơ hồ không tìm được địch thủ trong cùng cảnh giới.

Hồng Thác Lôi càng là một trong mười cao thủ Chân Tiên cảnh được Dị Vực công nhận.

Tại sao Cố Trường Sinh hỏi thăm những điều này với bọn họ thì cả nhóm không suy nghĩ nhiều.

Trong kỷ nguyên này, rất nhiều lão quái vật đều xuất thế, không hiểu nhiều việc của kỷ nguyên này.

Điểm này cũng không bất ngờ.

Ngược lại là cấp bậc như Cố Trường Sinh mà hỏi thăm ít chuyện với bọn họ, khiến bọn họ cảm thấy vô cùng vinh hạnh.

Phải biết rằng, lão cổ đổng khác đều khinh thường để ý hậu bối như bọn họ.

“Cậu cả của Gia Mạc Địch?”

“Vị hôn thê của U Mặc Công Chúa là ca ca của vị hôn thê của Gia Mạc Địch?”

Cố Trường Sinh nghe vậy, chải vuốt rõ ràng mối quan hệ này.

Nghe nói lúc ấy Thái Thượng Tiểu Đạo Quân bị thế lực phe vị hôn thê của Gia Mạc Địch phục kích.

Gia Mạc Địch là Chân Tiên trẻ tuổi nhất bên Dị Vực, có thể nói tương lai vô hạn.

Vị hôn thê của hắn tên Hồng Thác Lang, cũng là một vị Chân Tiên cảnh cường đại của Dị Vực, trong kỷ nguyên của nàng, không người nào cùng cảnh giới đánh thắng được nàng.

Thái Thượng Tiểu Đạo Quân gục ngã trong tay nàng.

“Hèn gì trông thấy bóng dáng của Thái Thượng Tiểu Đạo Quân.”

Cố Trường Sinh quét mắt qua, lại nhìn thấy Thái Thượng Tiểu Đạo Quân ở yến hội ngay phía trước.

Chỗ đó có nhiều sinh linh, mỗi người hơi thở đều rất khủng bố, khí huyết giống như núi lửa tùy thời trào ra.

Nhưng lúc này, trước mặt Thái Thượng Tiểu Đạo Quân đứng một

nữ nhân thân hình thon dài, phong tư tha thướt, phong cách Dị Vực rất rõ ràng, váy dài màu đen, ánh sáng Tiên Đạo chói lòa, cực kỳ lãnh diễm.

Đứng cạnh nữ nhân váy đen là một nam nhân cao to khuôn mặt hơi giống nàng hơi thở rất khủng bố, con ngươi khép mở dường như có nghìn vạn Hỗn Độn thần lôi bùng lên.

Khí lực của hắn rất khỏe mạnh, tóc đen mượt, có ánh sáng Tiên Đạo bao phủ, giống vị chiến thần Tiên Đạo vô địch, từng lũ Hỗn Độn lôi quang bao trùm bàn tay.

Cả người giống như một vạn cổ thần lôi từ vũ trụ giáng xuống, tràn ngập lực lượng khiến người tim đập chân run.

Sinh linh xung quanh đều sợ hãi người này, ánh mắt kính sợ nhìn hắn.

"Người này hẳn là một trong các nhân vật chính của tiệc cứu hôm nay, Hồng Thác Lôi?"

Mắt Cố Trường Sinh lóe tia sáng rực rỡ, sau đó ra chiều đăm chiêu:

"Thế nhưng không phải chân thân?"

Chương 558 - Thế giới chi quang, sinh linh Dị Vực rung động, thế giới bên trong tái sinh huyền diệu

Khóe môi Hồng Thác Lôi cong lên ý cười nói:

“Thú vị, kỷ nguyên này thật sự ngọa hổ tàng long, dù là ta cũng không nhìn thấu người này.”

“Sao vậy ca ca?” Hồng Thác Lang rất nhanh thu hồi tầm mắt, vẫn không phát hiện có gì kỳ lạ trên người Cố Trường Sinh.

Nàng bị lời nói của Hồng Thác Lôi làm giật mình.

Ngay cả ca ca của nàng đều nhìn không thấu?

"Không sao cả, chẳng qua cảm giác danh hiệu mười đại cao thủ của ta hơi không xứng." Hồng Thác Lôi lắc đầu nói, không để ý nhiều tới Cố Trường Sinh.

Hắn cho rằng, đó là một lão quái vật vừa xuất thế, hơi thở rất cổ xưa thần bí.

Lời của Hồng Thác Lôi khiến nhiều người xung quanh chú ý, đều hơi có chút kinh ngạc.

Thái Thượng Tiểu Đạo Quân ánh mắt có chút nghi hoặc, không hiểu sao bóng dáng kia cho hắn cảm giác quen thuộc.

Dáng người hơi giống kẻ thù kia của hắn.

Nhưng Thái Thượng Tiểu Đạo Quân không suy nghĩ sâu hơn, dù sao việc này không thể nào, hoàn toàn là mơ giữa ban ngày.

"Xem ra người này mới nổi lên gần đây."

"Khiến Hồng Thác Lôi cũng nói lời như thế."

"Nên đi làm quen kết giao mới được."

Những người khác xì xầm, bọn họ cho rằng Cố Trường Sinh là tồn tại Chân Tiên cảnh cổ xưa, lai lịch rất thần bí.

Cố Trường Sinh không biết rằng có một đám Chân Tiên Dị Vực xem hắn là vị cao nhân nào đó.

Giờ phút này, thừa dịp yến hội còn chưa bắt đầu, hắn đã đi ra phủ đệ, đi dạo trong thế giới này.

Tuy có thủ vệ của U Long Vương tuần tra khắp nơi.

Nhưng chỉ cần không đi một vài nơi có lệnh cấm thì không ai dám ngăn trở hắn.

Khiến Cố Trường Sinh hứng thú nhất vẫn là gốc tiên thụ mở ra thế giới này.

Dù sao trong đó ẩn chứa một lũ hơi thở của Thế Giới Thụ.

Vừa hay, hắn luyện hóa một hạt giống thế giới.

Nghe đồn hạt giống thế giới là kết từ Thế Giới Thụ, nhưng không thể khảo chứng.

Gốc tiên thụ kia ở chính giữa thế giới này, vô cùng khổng lồ, điểm xuyết tiên quang màu xanh, sương mù Hỗn Độn dày đặc bao phủ, một mảnh lá cây đều có thể chịu tải từng dải ngân hà, bao la hùng vĩ lạ thường.

Giờ phút này, Cố Trường Sinh bay đi, còn chưa tới gần đã cảm thụ được ý chí bàng bạc của thế giới, dường như muốn nghiền nát toàn thân.

Mỗi ngôi sao đều đang ầm ầm chuyển động, phát ra âm thanh khủng bố.

Nơi này trừ Cố Trường Sinh ra còn có cường giả nghe danh tiếng tìm đến, đều đang quan sát, lộ hâm mộ.

"Nghe nói đây là năm xưa U Long Vương và Chân Long đại chiến thì ngoài ý muốn đạt được một khúc cây mầm thế giới gieo trồng, thậm chí có thể dựa vào cây này quét ngang chúng địch... "

"Chỉ cần nó quét qua là có thể khiến nhiều thế giới tịch diệt, thần uy khủng bố."

Rất nhiều cường giả đều đang đàm luận, ngồi xếp bằng quanh gốc tiên thụ, tĩnh tâm cảm ngộ.

Loại tiên vật này chỉ có Tiên Vương mới sở hữu được.

Còn như bọn họ cũng chỉ có thể quan sát, định cảm ngộ chân ý nào đó từ trong đó.

“Nghe nói Gia Mạc Địch từng đến đây, ngồi xếp bằng nửa tháng dưới gốc tiên thụ, cuối cùng giáng xuống thế giới chi quang, trợ giúp hắn tu thành công tuyệt thế thần thông."

“Xưa kia Hồng Thác Lôi cũng ngồi xếp bằng ba tháng, đạt được

thế giới chi quang, sau đó tu thành công Hỗn Độn Lôi Pháp."

Ở đây hội tụ rất nhiều cường giả, không thiếu Chân Tiên cảnh, thấp nhất cũng là Đại Đế cảnh.

Có nhiều hậu bối trẻ tuổi đứng xa nhìn, với thực lực của bọn họ căn bản không thể tới gần, sẽ bị đè thành thịt nát.

Cố Trường Sinh đến, vẫn không dẫn tới quá lớn chú ý, mọi người đều đang tĩnh tâm cảm ngộ.

Cơ hội như vậy hiếm có.

Nếu không phải tổ chức tiệc cưới của nữ nhi của U Long Vương thì bọn họ không có tư cách đi đến nơi này.

"Thế giới chi ý rất dày đặc, ẩn chứa quy tắc thế giới thuần túy nhất." Cố Trường Sinh lúc này cũng hơi giật mình.

Hắn từng tiếp thụ truyền thừa thế giới tạo hóa chi đạo của Thanh Huyền Đạo Chủ, cảm ngộ thế giới chi đạo vượt xa vô số người cùng cảnh giới.

"Chắc chắn liên quan chặt chẽ với Thế Giới Thụ trong truyền thuyết." Cố Trường Sinh thầm nghĩ, mặt ngoài bình tĩnh, tìm một chỗ ngồi xếp bằng.

Cố Trường Sinh muốn nhìn xem, nếu dùng thế giới bên trong của hắn dẫn động gốc tiên thụ này thì sẽ phát sinh cái gì.

Oong!

Rất nhanh, Cố Trường Sinh cảm thụ được trong hư không có quy tắc thế giới không ngừng nghiền nát rơi xuống.

Rất nhiều người đều đang kêu rên, căn bản không thể kiên trì.

Một ít Cổ Tổ Đại Đế cảnh đều phun ra máu tươi, cười gượng lùi lại.

Quy tắc thế giới không phải người bình thường có thể tiếp xúc.

Nhưng Cố Trường Sinh ngồi xếp bằng ở đó không nhúc nhích, sương mù dày đặc ngập trời, một dòng sông thời gian ẩn hiện.

Cảnh này khiến bốn phương rung động, rất nhiều người âm thầm tâm kinh.

"Chỉ có Tiên Vương mới có tư cách tiếp xúc sông thời gian, không ngờ nó bị dẫn động."

"Vị tồn tại cổ xưa thần bí này chẳng lẽ cũng sắp thành tựu Tiên Vương Đạo Quả?"

Nhiều người đều lộ ra ánh mắt kính sợ.

"Nếu bên chúng ta lại sinh ra một vị Tiên Vương thì chắc chắn sẽ như hổ thêm cánh, thêm một phần thắng khi đại chiến với bên Tiên Vực."

"Vị tiền bối này, thế nhưng cường đại như vậy?" Mấy sinh linh trẻ lúc trước cùng Cố Trường Sinh đi vào đều không kiềm được khiếp sợ, sau đó vô cùng kích động.

Không ngờ rằng chính mình từng giao lưu với tồn tại cường đại như vậy, khiến bọn họ phấn khởi.

Mà lúc này, Cố Trường Sinh cảm giác thế giới bên trong có dị động truyền đến, quy tắc thế giới hoàn chỉnh ở bên trong chạm vào quy tắc thế giới nơi đây.

Ầm một tiếng!

Trong thiên địa giống như có lực lượng quy tắc khủng bố hơn giáng xuống.

Sau đó phát sinh va chạm kịch liệt, gốc tiên thụ bắt đầu lay động như trời sụp đất nứt.

Thế giới chi quang rực rỡ bắn ra, như ngọn lửa lại như thác đổ ập xuống.

Cố Trường Sinh run nhẹ, như một tảng đá dưới thác nước, nhưng trong lòng hắn vang lên âm thanh kỳ diệu.

Đó là thế giới kinh văn, lực lượng quy tắc mờ mịt, vô cùng rực rỡ, bao trùm bốn phương tám hướng.

Cố Trường Sinh loáng thoáng thấy một hạt giống thế giới ở trong vũ trụ lấy ngân hà làm đất trồng, lấy Hỗn Độn làm chất dinh dưỡng, không ngừng bén rễ nẩy mầm, khỏe mạnh trưởng thành, quá trình hình thành Thế Giới Thụ.

Chương 559 - Vũ trụ bên trong, hư vô sinh thế giới, đại đạo vô tình

Trong quá trình này, thế giới bên trong của Cố Trường Sinh cũng đang điên cuồng biến hóa!

Chính giữa thế giới bên trong, một gốc cây giống siêu to dựng thẳng lên, giống như mở ra thiên địa.

Tiểu Kỳ Lân trắng tinh lười biếng nằm sấp bên dưới Tiên Linh Diệu Căn thoáng chốc mở to con ngươi lưu ly xinh đẹp nhìn cảnh này, rất là khiếp sợ.

"Cái gì?"

"Thế nhưng phát ra thanh thế như vậy?"

“Nhưng chúng ta đều có thể nghe thấy đạo âm này, đây là đại tạo hóa!"

Rất nhiều người đều khiếp sợ, sau đó hân hoan không thôi, nghe thấy gốc tiên thụ chấn động mạnh, thế giới chi quang dao động mạnh phát ra đạo âm rung động.

Nhưng giây sau, mọi người đều cùng nhau hộc máu, phát hiện bọn họ không chịu nổi loại đạo âm này, đầu giống như sắp nổ tung.

Thiên địa đang nổ vang, như có đại đạo khác nhau phát sinh va chạm.

Cố Trường Sinh bị bao phủ trong thế giới chi quang vô tận, bị những ánh sáng này đánh sâu vào, cảm ngộ đối với quy tắc thế

giới đang điên cuồng tăng trưởng.

Giây phút này, hắn giống như biến thân thành một gốc Thế Giới Thụ cổ xưa.

Nhánh, cành, lá cây của hắn đều chịu tải từng phương vũ trụ, có thể nâng mặt trời mặt trăng vì sao, có thể kéo dài đến ức vạn thế giới.

Đây là cảm thụ hoàn toàn mới.

Có lẽ có thể gọi là cộng hưởng.

Gốc tiên thụ này của U Long Vương đang phát sinh cộng hưởng với hạt giống thế giới mà hắn luyện hóa.

Tùy theo Cố Trường Sinh động ý niệm.

Một gốc cây giống chống trời ở thế giới bên trong bắt đầu nhanh chóng trưởng thành, cành lá vô cùng to lớn, như có thể gánh lấy chư thiên vạn giới.

Bầu trời bắt đầu hiện ra từng quy tắc đại đạo, hiển hóa thành thực, ngưng tụ thành thể hữu hình, chìm nổi ở nơi đó, mênh mông khó lường.

Ba nghìn Hỗn Độn Thần Ma bị kinh động, tập hợp mấy cây giống chống trời này, thành khẩn mà cuồng nhiệt quỳ xuống, cảm giác được ý thức của Cố Trường Sinh.

Cây giống chống trời đung đưa, vô cùng bàng bạc, che kín trời, giống như có thể bao phủ bầu trời, chảy xuôi thế giới chi ý kinh người.

Từng mảnh lá cây đều nhấp nháy ánh sao, giống như từng dải ngân hà rũ xuống, diễn biến vô tận thần dị.

Giây sau, gốc cây giống lớn lên từ hạt giống thế giới ngưng tụ vô số phù văn đại đạo, toàn thân phát sáng, kéo dài cành lá đến vũ trụ hư vô không nhìn thấy.

Trong những hư vô đó, nhiều Hỗn Độn Khí sôi trào, xuất hiện một

mảnh Hỗn Độn hải dương.

Trong Hỗn Độn hải dương, nhánh cây kết nối thế giới chi ý, mỗi một mảnh lá cây sinh ra một đám thế giới mới.

Những thế giới mới sinh ra, bắt đầu dựng dục sinh linh, thời gian điên cuồng trôi qua, trong nháy mắt đã qua nghìn vạn năm, tiến tới diễn biến một đám văn minh.

Mỗi một thế giới có hướng đi khác nhau, diễn biến ra thay đổi khác biệt.

Những biến hóa này cũng xuất hiện trong thần niệm của Cố Trường Sinh.

“Những thế giới vừa sinh ra này thậm chí có thể so sánh với ức vạn vạn hạ giới của Tiên Vực, điều khác nhau duy nhất là thời gian sinh ra và tồn tại khác nhau.”

“Tức là khi thế giới bên trong của ta trưởng thành thì sẽ trở thành Tiên Vực mới?”

Mặt Cố Trường Sinh lộ vẻ giật mình.

Hắn không ngờ rằng thế giới bên trong sẽ phát sinh nhiều loại biến hóa.

Hiện giờ không nên gọi là thế giới bên trong nữa, đây là nội vũ trụ thuộc về hắn.

Quy tắc đại đạo nhiều vô số kể hiện ra trong đó, vô cùng hoàn chỉnh, thậm chí có thể nói là ngang bằng quy tắc của Tiên Vực.

Chính giữa nhất nội vũ trụ, cây giống siêu to vẫn đang khỏe mạnh trưởng thành, không ngừng kéo dài vào hư vô phương xa.

Trong hư vô sinh ra một đám thế giới mới.

Tốc độ thời gian chảy của đám thế giới mới này rõ ràng khác hẳn bên ngoài, chớp mắt đã qua trăm nghìn vạn năm.

Vô lượng sinh linh diễn biến ra, phát triển qua từng thời đại, thạch

khí hoang dã, nguyên thủy thanh đồng, tu hành tiên lộ... bắt đầu diễn biến hướng văn minh khác nhau.

Trong đó, có văn minh mới sinh, cũng có diệt vong.

Thậm chí chém giết chiến loạn.

Bắt đầu có thế giới tịch diệt, đi hướng diệt vong.

Cố Trường Sinh vẫn không quấy nhiễu.

Vào giây phút này, hắn nhìn chăm chú tất cả điều này phát sinh, nét mặt rất bình tĩnh, hoặc nên nói là hờ hững.

Đại đạo vô tình, vạn vật như chó.

Có lẽ hắn đang trong hiện giờ như vậy.

Chí công chí chính, không thiên vị.

Tiểu Côn Bằng, Tiểu Kỳ Lân trắng tinh ở trong nội vũ trụ không phát hiện biến hóa đáng kinh ngạc này, chúng nó vẫn ở yên tại chỗ.

Chỉ có Tiểu Kỳ Lân trắng tinh rất giật mình nhìn Thế Giới Thụ khổng lồ đột ngột nhô lên từ mặt đất.

Nó đơn thuần cảm thấy giây phút này có vô vàn huyền diệu hình thành, trong mảnh nội vũ trụ dường như rót vào sinh cơ mới.

Toàn bộ vũ trụ đều giống như sống lại.

Ý thức của Cố Trường Sinh không ở lại nội vũ trụ quá lâu.

Tuy tốc độ thời gian trôi khác nhau, bên ngoài một giây, đối với tiểu thế giới sinh ra ở nội vũ trụ là nghìn vạn năm.

Với Cố Trường Sinh hiện tại thì nội vũ trụ trừ có thể xem như chỗ ẩn giấu trấn phong ra, thật ra không có nhiều tác dụng.

Nhưng Cố Trường Sinh tin tưởng trong tương lai tuyệt đối sẽ có tác dụng nằm ngoài sức tưởng tượng của hắn.

Sự biến hóa này khiến hắn nỗi lòng rất phức tạp, nghĩ đến rất nhiều.

Nếu nguồn gốc của Tiên Vực cũng như thế này thì sao?

Chỉ là thế giới sinh ra trong người siêu cường giả không thể miêu tả?

“Chỉ mong suy đoán của ta là sai.”

Cố Trường Sinh lắc đầu, âm thanh chất chứa thở dài.

Ý thức rời khỏi nội vũ trụ, Cố Trường Sinh mở mắt ra, hắn vẫn ngồi xếp bằng ở chỗ cũ.

Tiên thụ của U Long Vương đã ngừng đung đưa, đứng sừng sững chính giữa thế giới này, vẫn bàng bạc, khiến người trong lòng sinh ra nỗi kính sợ.

Nhưng thế giới chi quang đã biến mất.

Bên cạnh Cố Trường Sinh tụ tập nhiều cường giả cùng lão cổ đổng, đều là bị thanh thế vừa rồi hấp dẫn đến, giờ phút này ánh mắt mang theo rung động mạnh mà tò mò.

Ngay cả nhân vật chính của buổi tiệc cưới, Hồng Thác Lôi cũng ra mặt, có chút khiếp sợ nhìn tất cả điều này.

Đạo âm vừa rồi quá mức huyền diệu thâm ảo, rất nhiều người đều vô phúc lắng nghe, đầu như sắp nổ tung.

Rất nhiều người đang nghị luận.

Chương 560 - Vũ trụ bên trong, hư vô sinh thế giới, đại đạo vô tình

"Vị tiền bối này thực lực quá khủng bố, vừa rồi thậm chí dẫn động sông thời gian xuất hiện.”

"Không chừng là tồn tại cổ xưa sắp tu ra Tiên Vương Đạo Quả, nhớ

đừng bao giờ đắc tội.”

“Tuyệt quá, sắp bùng nổ đại chiến Tiên Vực, bên chúng ta xuất hiện chí cường giả, phần thắng lại thêm rất nhiều."

Cố Trường Sinh có thể nhập định thật lâu, bị thế giới chi quang chói lòa bao trùm, khiến bọn họ giật mình, cũng rất hâm mộ.

Điều này chẳng những cần có thiên phú khủng bố, còn phải có thực lực cường đại.

Nhiều Chân Tiên cường đại sống sót trong năm tháng cực kỳ xa xăm còn bị đánh bay thật xa, không cách nào tới gần.

Mọi người đều cho rằng Cố Trường Sinh là một cường giả siêu cổ xưa khủng bố.

Cách Tiên Vương cảnh không xa.

Đa số người tránh đi thật xa, không có tư cách tiến lên phía trước đến gần.

Chỉ có mấy vị Chân Tiên tu vi tinh thâm nhất là tiến lên, chắp tay hỏi:

“Đạo hữu có thu hoạch gì không?”

Thái độ của bọn họ rất là khách khí.

Cố Trường Sinh nhướng mày, nét mặt rất là hờ hững đáp:

“Tạm được.”

Cố Trường Sinh không có chút thiện cảm nào với sinh linh Dị Vực.

Lần này nếu không phải có mục đích khác thì hắn không thể nào ở chung một yến hội với đám sinh linh này, thậm chí là trò chuyện.

Cho nên tự nhiên sẽ không có thái độ tốt.

Đám sinh linh ở đây đều không ngoài ý muốn, cũng không phật lòng, dù sao rất nhiều lão cổ đổng tính khí kỳ lạ.

Nói chuyện không hợp liền giết người.

Thái độ của Cố Trường Sinh mới là bình thường nhất trong mắt bọn họ.

Thân là cường giả, không thể nào thân thiện hiền hòa với người có tu vi yếu hơn mình được.

Đặc biệt Cố Trường Sinh toàn thân bị sương mù dày đặc bao phủ, ánh mắt hờ hững tang thương.

Hơi thở xa xưa lâu dài đó dường như từng đến gần sông thời gian, khiến bọn họ kinh hồn táng đảm.

Sau đó, đám sinh linh cổ xưa này nói chuyện với Cố Trường Sinh, hỏi bóng hỏi gió dòng họ gia tộc của hắn.

Cố Trường Sinh mặc kệ bọn họ, tiếp tục đi dạo trong thế giới này.

Hắn biết được tin tức khác.

U Long Vương hiện giờ cũng không ở chỗ này.

Trừ gốc tiên thụ này ra, nơi khác bốc lên tiên vụ không thiếu vật thần dị, là bảo bối cất chứa của U Long Vương.

Nhiều sinh linh theo sau, rất tò mò về Cố Trường Sinh, nhưng không dám đến gần quá mức.

Cố Trường Sinh đi dạo trong thế giới của U Long Vương.

Trừ một số nơi cấm không được đi ra, nhiều nơi hắn đều xem một lần.

Đám sinh linh đi theo sau lưng đều bị Cố Trường Sinh hừ lạnh ép lùi về, không tiếp tục đi theo.

Nhiều người hiểu rằng vị ‘tiền bối’ lai lịch cổ xưa thần bí này tính cách lạnh lùng cô độc, không thích người đến gần.

Vì thế, xung quanh Cố Trường Sinh yên lặng rất nhiều.

Không ai hoài nghi tu vi và lai lịch của Cố Trường Sinh.

Trừ hơi thở ra, Tiên Vực và Dị Vực lưu truyền thần thông bảo thuật không quá giống nhau.

Một khi giao thủ, rất nhiều người sẽ lập tức phát hiện lạ thường.

Cố Trường Sinh cũng rất to gan, ung dung đi dạo trong đám đông sinh linh Dị Vực, quan sát cường giả của bọn họ để lại di khắc, chân kinh cùng cảm ngộ.

Trong quá trình này, Cố Trường Sinh cũng phát hiện cách tu hành của Tiên Vực và Dị Vực khác nhau, đạo hạnh của hắn tăng lên.

Điều này khiến Cố Trường Sinh trong người thôi diễn có cảm giác nhìn sơ hiểu ngay, suy một ra ba.

Cố Trường Sinh thậm chí cảm giác chính mình về đến Sơn Hải thành là có thể dùng thủ đoạn của mình đột phá Đế cảnh.

U Long Vương là tồn tại từng giao thủ với Chân Long, là một vị Tiên Vương thành danh lâu năm, có nhiều bảo thuật và báu vật, phong trấn chiến lợi phẩm của mình ở các nơi.

Cố Trường Sinh chợt thấy nhiều binh khí đến từ Tiên Vực, thần tính hao hết, dùng phù văn đại đạo phong trấn, chỉ có rất ít thị vệ canh gác.

Cố Trường Sinh dù có lòng muốn mang những binh khí này về Tiên Vực, nhưng cũng suy xét hậu quả làm như vậy.

Rất có thể sẽ bại lộ thân phận của bản thân.

Đạo tràng Tiên Vương rất lớn, trong một chốc không đi dạo hết, Cố Trường Sinh trở về chỗ cũ.

Trước phủ đệ đã có người chờ đón.

"Tiệc cưới sắp bắt đầu, mời đạo hữu?"

Một lão nhân áo vàng cảnh giới cao thâm, trán mọc con mắt thứ ba vươn tay, mỉm cười mời Cố Trường Sinh.

Lúc trước Cố Trường Sinh dẫn phát thế giới chi quang buông

xuống, dẫn đến nơi đây một trận náo động.

Rất nhiều sinh linh đều thầm giật mình, suy đoán hắn là một vị cường giả cổ xưa khủng bố, cách Tiên Vương cảnh cũng không xa.

Cho nên đặc biệt phái người đến chờ.

Cố Trường Sinh gật đầu, nét mặt rất hờ hững.

Lão nhân áo vàng đưa Cố Trường Sinh đến phía trước nhất yến hội, xung quanh đều là người đại biểu của Vương Tộc cường đại, hai vị sinh linh thuộc Đế Tộc khá hiếm thấy.

Hai vị sinh linh Đế Tộc mọc vảy rồng, lông phượng, khuôn mặt thoạt trông rất trẻ, tu vi là Đại Đế cảnh, nhưng nhiều Cổ Tổ Chân Tiên cảnh có mặt đều không dám coi thường bọn họ.

Một mặt là vì chế độ đẳng cấp nghiêm ngặt của Dị Vực.

Thứ hai là vì hai sinh linh Đế Tộc này rất cường đại, nắm giữ thiên phú bảo thuật khủng bố.

Đế Tộc Chi Chủ tuyên cổ trường tồn, vĩnh viễn lưu truyền, nhìn xuống Dị Vực vô số kỷ nguyên.

Yếu nhất cũng là Chuẩn Tiên Đế.

“Chào đạo huynh."

"Đạo huynh tới nơi này ngồi đi.”

Nhiều tồn tại Chân Tiên cảnh khách khí nhường chỗ ngồi cho Cố Trường Sinh, muốn kết bạn với hắn.

Hồng Thác Lôi là nhân vật chính của tiệc cưới cũng hơi vái chào Cố Trường Sinh:

"Tiền bối."

Cố Trường Sinh gật đầu, không ngờ sẽ ngồi chung với hai huynh muội Hồng Thác Lang, mặt mày thì vẫn hờ hững.

Hắn không muốn dây dưa nhiều với đám sinh linh này.

Thái Thượng Tiểu Đạo Quân hiện giờ thân là phó tòng của Hồng Thác Lang, không có tư cách ngồi xuống, đứng hầu một bên, trên khuôn mặt có phù văn màu xanh trải rộng.

Thái Thượng Tiểu Đạo Quân đang nói chuyện với đám sinh linh trẻ Dị Vực, trong lời nói dường như sớm xem mình là sinh linh Dị Vực.

Cố Trường Sinh nhìn tất cả điều này, ánh mắt rất sâu thẳm.

Chương 561 - Chuẩn Tiên Đế sắp gõ quan, Đế Tộc Dị Vực, phần tháng chi hỏi

Yến hội rất nhanh bắt đầu, bưng lên đều là nhiều tiên quả rượu ngon, tràn ngập tiên quang, ẩn chứa quy tắc đại đạo, cực kỳ hiếm thấy.

Thị nữ xinh đẹp châm trà đưa rượu cho khách khứa đều có thực lực phi phàm, kẻ yếu cũng có thực lực Chí Tôn cảnh, huyết khí cực kỳ dâng trào.

Gần Cố Trường Sinh đều là cường giả, tu vi yếu nhất cỡ Chân Tiên cảnh trung kỳ, thân hình rất mơ hồ, là Cổ Tổ bộ tộc Dị Vực.

Lúc này bọn họ nói chuyện toàn về Tiên Vực.

Cố Trường Sinh rất nhanh cũng bị hấp dẫn chú ý, trong lòng hơi giật mình.

Vị sinh linh Đế Tộc luôn uống rượu lộ ra cười nhạt, bỗng nhiên mở miệng nói, trong lời nói dường như có chế nhạo.

Khuôn mặt của hắn rất trẻ tuổi, giữa hai chân mày mọc vảy rồng, tu vi Đại Đế cảnh hậu kỳ mà ngồi trong đám Chân Tiên lại toát ra vẻ cao cao tại thượng cùng ngạo nhiên.

Dù sao hắn đại biểu là Đế Tộc.

Những người có mặt không dám bỏ qua hay bất kính với hắn.

Dù là mấy vị Cổ Tổ Chân Tiên cảnh tu vi tinh thâm nhất cũng chỉ lắc đầu, không tiếp lời.

"Đại nhân nói người mạnh nhất Đế Tộc đương thời chẳng lẽ là vị kia, Xi Vô Thương vô địch?" Một vị Cổ Tổ ánh mắt lóe tia sáng khác lạ, hỏi.

Nghe vậy, sinh linh Đế Tộc kia cười nói:

“Đế cảnh vô địch, chỉ là loan truyền mà thôi, chư vị đừng tin là thật. Nhưng công tử nhà ta lúc ở Chuẩn Đế cảnh từng giao chiến với nhiều Chân Tiên, chẳng qua chiến tích không truyền ra ngoài.”

Nghe như hắn buột miệng nói, nhưng ném ra tin tức khiến đám người đều khiếp sợ.

Xi Vô Thương là công tử sau lưng hắn, lãnh tụ trẻ khủng bố nhất kỷ nguyên này của Đế Tộc.

Đến từ Đế Tộc Xi Tộc, uy thế ngập trời, hung uy cái thế.

Cổ Tổ của bộ tộc bọn họ là một vị Tiên Đế thật sự, vô cùng cổ xưa, bất hủ bất diệt, nhìn xuống thiên địa vô số kỷ nguyên, cường đại đến vô biên, chưa từng chết.

Xi Vô Thương càng là đạo khiến tất cả thiên kiêu Dị Vực ở thế hệ này kính sợ thần phục.

Theo xuất thế đến hiện tại, chưa từng thua lần nào, thậm chí thiên kiêu của các kỷ nguyên khác cũng không dám tranh phong cùng.

Ở Dị Vực, có thể nói là không ai không biết cái tên này.

Giờ phút này nhiều sinh linh trẻ đều lộ ra kính sợ cùng bội phục.

Mấy năm trước Xi Vô Thương đã chứng Đế cảnh.

Hiện nay tu vi càng là sâu không lường được.

Một vị Cổ Tổ vẻ ngoài rất tang thương mỉm cười nói:

"Lần này chư vương thương nghị, muốn tiến hành trận chiến khấu quan với Sơn Hải thành, nghe nói sẽ do vị Đế mới lên kia mang binh.”

“Bên Tiên Vực đã nghìn vạn kỷ nguyên không có nghe nói có Đế sinh ra, lần này Sơn Hải thành chắc chắn bị phá!”

"Dù sao là do Đế mang binh, dù là Tiên Vương cũng không có tư cách đánh nhau, Sơn Hải thành vững chắc cỡ nào cũng không thể ngăn trở."

"Ha ha ha, đến lúc đó chúng ta là nhóm thứ hai cũng có thể tiến quân lao nhanh vào Tiên Vực...”

Trên yến hội, đám Chân Tiên cụng rượu cười nói, không ngừng mặc sức tưởng tượng.

Gần đây, một vị Tiên Vương Dị Vực trải qua vô vàn khó khăn, vượt qua một lần tử kiếp, rốt cuộc tu ra ánh sáng Chuẩn Tiên Đế, dị tượng ánh chiếu chư thiên, vạn đạo cộng hưởng, đại đạo cùng ngân.

Việc này dẫn đến sóng gió lớn trong Dị Vực, vô số sinh linh mừng như điên.

Một vị Chuẩn Tiên Đế sinh ra chứng minh điều gì? Quả thực không cần nói cũng biết, thậm chí kéo lên sức chiến đấu đỉnh cao bên Dị Vực.

Nên biết giai đoạn Tiên Vương phân chia rất kỹ mạnh và yếu.

Cùng là Tiên Vương, giữa các bên thật ra đều tồn tại chênh lệch.

Tiên Vương phổ thông, Tiên Vương tuyệt đỉnh, Tiên Vương đỉnh cao, Tiên Vương trùm, Tiên Vương vô thượng, Tiên Vương vô thượng cực hạn.

Đến cấp độ Tiên Vương vô thượng cực hạn mới dám nói chính mình chạm được đến ngưỡng cửa Chuẩn Tiên Đế.

Có thể thấy quá trình này khó khăn cỡ nào.

Nghe thấy những lời này, Cố Trường Sinh trong lòng giật mình.

Dù sao Hôi Lão lúc ở Sơn Hải thành từng nói lão đến nơi đó, là vì trấn giữ, uy hiếp Chuẩn Tiên Đế Dị Vực.

Vậy là Tiên Vực biết bên Dị Vực sinh ra Chuẩn Tiên Đế.

Nhưng không ngờ kinh động đến Hôi Lão.

Điều này khiến Cố Trường Sinh có chút không rõ.

Trừ Cố gia ra, chẳng lẽ trong Tiên Vực thật sự không có Chuẩn Tiên Đế nào sao?

Nếu đúng như vậy thì trong đại chiến sắp tới, Tiên Vực rất có thể sẽ ở vị trí bất lợi.

Tuy thế lực đạo thống trong ba nghìn Đạo Vực có khá nhiều, nhưng rải rác, lúc then chốt chưa biết chừng đụng trận quay giáo.

Cố Trường Sinh nghĩ đến đây, ngược lại cảm giác bên Dị Vực chẳng những hiếu chiến, hơn nữa đoàn kết rất nhiều.

Lúc này, một vị Cổ Tổ Chân Tiên cảnh uống cạn tiên nhưỡng trong ly, mắt lóe tia sáng khác lạ: "Nhưng bên Dị Vực nghe nói kỷ nguyên này ra nhiều thiên kiêu, đều là thiên tư ngút trời, trong đó có người thậm chí bị Gia Mạc Địch đe dọa sẽ giết."

Một vị Chân Tiên khác mắt lóe tia sáng, dường như rất có hứng thú, tiếp lời:

"Đang nói đến mấy năm trước, người trong Vạn Tiên Sâm Lâm đúng không? Kẻ đã giết đệ đệ của Gia Mạc Địch, lấy thực lực chưa tới Đế cảnh đập chết nhiều tu sĩ Đế cảnh, thậm chí giết một vị Chân Tiên?"

Nghe lời này, rất nhiều người đều chú ý.

Việc này dẫn phát nhiều náo động bên Dị Vực.

Kỳ Lân Chân hiện thế.

Đệ đệ ruột của Gia Mạc Địch đi giành, kết quả bị người chém giết trong Vạn Tiên Sâm Lâm, nhiều Chân Tiên cùng đi cũng bị bắt làm tù binh, giết chết.

Lúc ấy bên Dị Vực có mấy vị Tiên Vương chú ý tới việc này, nhưng bị Tiên Vực kiềm chế, khó mà đi tới.

Chứ không thì Kỳ Lân Chân đã chẳng bị mang về Tiên Vực dễ như vậy.

Nghe đám sinh linh bàn luận về mình, Cố Trường Sinh ánh mắt rất

bình tĩnh, vẫn không lộ ra chút lạ thường.

Ngay cả hắn đều không ngờ rằng, chính mình gây ra sóng gió không nhỏ bên Dị Vực.

Một vị sinh linh trong Đế Tộc bỗng lộ vẻ hứng thú, lên tiếng hỏi:

“Thiên kiêu kỷ nguyên của Dị Vực nếu đối diện mấy vị mạnh nhất của bộ tộc chúng ta sẽ có mấy phần phần thắng? Ba phần hay một phần?”

Chương 562 - Tiên Đế bộ tộc Dị Vực, Đế cảnh vô địch, Xi Vô Thương

Có người nói hắn hiện giờ tu luyện trong Huyết Sắc Đại Ngục, sắp phá tan tầng thứ mười tám.

Huyết Sắc Đại Ngục của Dị Vực là một phương trọng địa, bắt nhốt tù binh cường đại ở vô số kỷ nguyên tới nay.

Nghe nói chỗ tận cùng trấn áp Tiên Vương Tiên Vực.

Giờ phút này, nhiều người nghị luận, bàn về sự cường đại của Xi Vô Thương, tràn đầy kính nể.

Có người nói Xi Vô Thương sẽ phá vỡ kỷ lục Chân Tiên cảnh trẻ tuổi nhất của Gia Mạc Địch.

Cố Trường Sinh yên lặng nghe, ánh mắt rất sâu thẳm, trong lòng biết nhiều tin tức về thiên kiêu bên Dị Vực.

Kỷ nguyên này, bên Dị Vực chỉ có một người thành Đế.

Đó là Xi Vô Thương.

Một người đè ép vô số thiên kiêu cùng thế hệ hay thậm chí là từ kỷ nguyên trước, chói mắt chói lòa, cực kỳ rực rỡ, là lãnh tụ của cùng thế hệ.

Còn những người khác thì không chênh lệch quá lớn với bên Tiên

Vực.

Ngược lại số lượng thiên kiêu kỷ nguyên bên Dị Vực kém xa Tiên Vực.

Nếu nhóm Sở Đế, Xích Vương mà ở bên Dị Vực thì cũng sẽ chói sáng, có thể quét ngang một thế hệ vô địch.

Ngay lúc này, Hồng Thác Lang mặc váy dài màu đen, khuôn mặt xinh đẹp lạnh lùng lóe tia sáng, bỗng nhiên mở miệng nói:

"Hai người cảnh giới khác nhau, không cách nào so sánh."

"Nghe nói người Tiên Vực kia cũng là thiên kiêu mạnh nhất kỷ nguyên này, theo xuất thế đến hiện tại, một đường thẳng tiến, khủng bố vô địch, chưa từng thất bại, càng mang Kỳ Lân Chân trong truyền thuyết."

"Hắn hiện giờ còn chưa đột phá Đế cảnh nhưng đã phá vỡ nhiều kỷ lục vạn cổ, địa vị bên Tiên Vực không thấp hơn Xi Vô Thương đại nhân."

Lời nàng nói khiến mọi người khiếp sợ.

"Thật hay giả?"

"Kỳ Lân Chân trong truyền thuyết xuất thế? Hèn gì... "

Rất nhiều người đều khiếp sợ, nhấc lên sóng to gió lớn, lúc trước chưa từng nghe qua.

Sinh linh Đế Tộc kia nghe vậy cũng hơi giật mình, sau đó lại lắc đầu lộ vẻ khinh thường nói:

"Xi Vô Thương đại nhân là truyền nhân Đế Tộc, dù cho người kia thiên phú tài cao, cũng không cách nào so sánh với Xi Vô Thương đại nhân."

Huyết mạch Đế Tộc và không phải huyết mạch Đế cảnh là khái niệm khác nhau.

Đây là lằn ranh không thể vượt qua.

Mọi người đều đồng ý. Kỳ Lân Chân dù nghịch thiên cũng chưa chắc có thể thành tựu Tiên Đế.

Khó khăn và nguy hiểm trong quá trình đã không phải thể chất có thể quyết định.

Dù có tư chất Tiên Đế cũng chưa chắc thành tựu Tiên Đế.

Nhưng mà thân là huyết mạch Đế Tộc, trong người có dấu ấn của tổ tiên, so với sinh linh không phải huyết mạch Đế Tộc thì có ưu thế rất lớn.

Lúc này, Hồng Thác Lang thở dài, lại lần nữa mở miệng nói:

“Nếu là những người khác thì quả thực không thể so sánh với Xi Vô Thương đại nhân, nhưng người kia họ Cố."

Tất cả giật mình, trợn to mắt, hoàn toàn nói không ra lời.

Sinh linh Đế Tộc vừa rồi còn có thái độ coi rẻ, môi mấp máy muốn nói cái gì nhưng nuốt ngược lại.

Hắn cũng nói không ra lời.

“Không ngờ họ Cố.”

Nhiều Cổ Tổ thở dài, đáy mắt lộ tia kiêng kỵ cực mạnh.

Trong yến hội rộ lên tiếng kêu giật mình.

Đối với tin tức này, rất nhiều người đều khiếp sợ, nói không ra lời.

Vốn cho rằng Xi Vô Thương đã rất ghê gớm, nhưng mà không ngờ rằng Tiên Vực còn có nhân vật như vậy, khiến bọn họ sinh ra cảm giác áp lực.

Đặc biệt là một số sinh linh trẻ tuổi.

Nhìn tất cả điều này, Cố Trường Sinh cũng hơi kinh dị, không ngờ rằng ở Dị Vực, Cố gia có sức uy hiếp như vậy.

"Chuyện này là thật hay giả?”

“Đúng rồi, nàng biết tin từ đâu ra?”

Cổ Tổ khác đều hỏi thăm, đặc biệt chú ý nguồn gốc tin tức của Hồng Thác Lang.

Lúc trước không có bất cứ tin tức gì truyền đến.

Làm sao Hồng Thác Lang biết được?

Loại chuyện này, ngay cả Đế Tộc cũng chưa từng biết, có thể thấy bên Tiên Vực chú trọng cỡ nào, giữ bí mật kỹ.

“Chắc mấy tin này đều là Thái Thượng Tiểu Đạo Quân nói." Cố Trường Sinh ánh mắt rất sâu thẳm nhìn Thái Thượng Tiểu Đạo Quân, phát hiện khóe miệng Thái Thượng Tiểu Đạo Quân cong lên nụ cười.

Trừ nguyên nhân này ra, Cố Trường Sinh không nghĩ ra ý do gì khác.

Thái Thượng Tiểu Đạo Quân có thù với Cố Trường Sinh, chắc chắn rất vui tiết lộ tin tức của hắn cho Dị Vực.

Trừ Cố Trường Sinh ra, tin tức của người khác, một số tình huống trong Sơn Hải thành đều sẽ bị Thái Thượng Tiểu Đạo Quân tiết lộ.

Người này lòng dạ đáng bị diệt.

"Tiền bối, chẳng lẽ phát hiện cái gì?"

Hồng Thác Lôi luôn chú ý Cố Trường Sinh, thấy hắn lúc này bỗng nhiên nhìn về hướng Thái Thượng Tiểu Đạo Quân thì tò mò hỏi.

Trong lòng Hồng Thác Lôi muốn đưa vị tiền bối lai lịch cổ xưa thần bí vào gia tộc, thu làm khách khanh.

Phía trước nói bóng nói gió, ra một kết luận.

Vị tiền bối này rất có thể là một tán tu sắp bước vào Tiên Vương cảnh.

Gia tộc bọn họ rất thiếu cường giả đẳng cấp cỡ này.

Cho nên thái độ của Hồng Thác Lôi rất cung kính.

"Tin tức này là người này báo cho các ngươi đúng không?" Nghe vậy, Cố Trường Sinh trong lòng suy nghĩ, ánh mắt rất bình tĩnh nói.

“Sao tiền bối biết?” Đừng nói là Hồng Thác Lôi, Hồng Thác Lang cũng rất giật mình, không ngờ rằng sẽ bị phát hiện lạ thường.

Dù sao Hồng Thác Lang chưa từng báo cho ai biết thân phận của Thái Thượng Tiểu Đạo Quân, chỉ có thân tín bên cạnh nàng mới biết.

Trong đầu Cố Trường Sinh vụt qua nhiều ý nghĩ, hắn nói theo cái nhìn của đám sinh linh này:

“Hơi thở của Tiên Vực không giấu được, nếu lão phu không nhìn lầm thì đây là thiên kiêu kỷ nguyên bên Tiên Vực?”

Câu này thoáng chốc vạch rõ thân phận của Thái Thượng Tiểu Đạo Quân.

Mọi người đều chấn kinh.

Đặc biệt nhiều Cổ Tổ Chân Tiên có mặt cùng mở to mắt, tiên quang dâng lên, không ngừng đánh giá Thái Thượng Tiểu Đạo Quân.

Không thể ngờ vị phó tòng bên cạnh Hồng Thác Lang thế nhưng đến từ Tiên Vực.

Bản thân Thái Thượng Tiểu Đạo Quân cũng cực kỳ khiếp sợ.

Thần văn màu xanh trên người hắn là Hồng Thác Tiên Vương tự mình gieo, vì che đậy hơi thở của hắn, để tránh dẫn phát rắc rối không cần thiết.

Trừ tồn tại cùng cấp bậc ra, ai còn có thể nhìn ra?

Chẳng lẽ vị cường giả Dị Vực thần bí trước mắt là tồn tại không thua gì Tiên Vương?

Im lặng giây lát, Hồng Thác Lang mở miệng nói, trong lòng khiếp sợ không thôi:

“Không ngờ bị tiền bối phát hiện, đây là dấu ấn do lão tổ của tộc ta tự mình gieo, nói là trừ Tiên Vương ra không ai có thể phát hiện.”

Chương 563 - Dự định của huynh muội Hồng Thác Vương Tộc.chiêu Cố Trường Sinh làm khách khanh?

Mọi người trên yến hội đều rất giật mình.

Dù sao Cố Trường Sinh đã nói lời quá rung động, không ngờ phó tòng bên cạnh Hồng Thác Lang là một vị thiên kiêu kỷ nguyên của Tiên Vực.

Sao hắn nhận ra được?

Một đám Cổ Tổ Chân Tiên cảnh ánh mắt đều rất sâu thẳm, hơi thở khủng bố dâng lên, biểu hiện trong lòng không yên tĩnh.

Bọn họ hoàn toàn không nhìn ra.

Nếu không phải Cố Trường Sinh nói thì mọi người không biết nam nhân mặc áo đạo này đến từ Tiên Vực.

Vậy tức là tu vi của Cố Trường Sinh cao thâm hơn xa tưởng tượng của bọn họ?

Cách Tiên Vương không quá xa?

“Thực lực của tiền bối quá khủng bố, vậy mà lúc trước chúng ta có thể nói chuyện với tiền bối.”

Đám sinh linh trẻ ở phương xa trong lòng toàn là phấn chấn cùng kích động, cảm giác chính mình có thể nói chuyện đôi câu là quá may mắn.

Mắt Hồng Thác Lôi lóe tia sáng, Hỗn Độn lôi quang lấp lóe trên người, trầm giọng nói:

"Không hổ là tiền bối, tu vi sâu không lường được, ngay cả việc này cũng bị người nhìn ra, căn bản không gạt được người."

"Người này đúng là một vị thiên kiêu kỷ nguyên bên Tiên Vực, tên là Thái Thượng Tiểu Đạo Quân, đến từ Đạo Gia, tu ra sáu luồng tiên khí, Chuẩn Đế cảnh thực lực cường đại, thiên tư vô song."

"Ba năm trước, Lang Nhi ở bên ngoài mộ địa Chân Tiên tốn nhiều công sức mới phục kích bắt được hắn, theo sau quy hàng Hồng Thác bộ tộc ta."

"Trên người của hắn có tổ văn do lão tổ gieo, có thể che giấu hơi thở Tiên Vực trên người hắn, vì tránh cho có rắc rối."

Lời này lại làm dấy lên náo động.

Đám sinh linh Dị Vực trẻ lúc trước trò chuyện vui vẻ với Thái Thượng Tiểu Đạo Quân bị rung động.

Tu ra sáu tiên khí?

Đó là khái niệm gì?

Ít nhất bên Dị Vực, trừ thiên kiêu tuyệt đỉnh như truyền nhân Vương Tộc ra, sinh linh khác không thể nào đạt đến mức độ này.

Lúc nãy bọn họ đàm luận với thiên kiêu như vậy?

Nhiều người có cảm giác như ảo mộng.

Hèn gì Hồng Thác bộ tộc để ý như thế.

Phỏng chừng truyền nhân ưu tú nhất của bộ tộc của bọn họ cũng chỉ đến trình độ như vậy.

"Thì ra là vậy." Cố Trường Sinh gật đầu nói, nét mặt vẫn bình thản lạ thường, giống như không quan tâm nhiều.

"Tin tức bên Tiên Vực đều đến từ hắn, nhưng một số bí mật dính

dáng sâu hơn thì bị cấm chế khủng bố niêm phong trong thức hải, nếu đụng vào hắn sẽ chết.”

Hồng Thác Lang giải thích nguồn thông tin cho mọi người.

“Cho nên người mang Kỳ Lân Chân là tin thật?”

"Quả thực là thật sự."

Một vị Chân Tiên Cổ Tổ gật đầu, ánh sáng rực rỡ lấp lóe, cấp tốc thôi diễn cái gì, một lát sau kêu rên một tiếng, bị cắn ngược.

Cổ Tổ Chân Tiên khác nhìn cảnh này, im lặng một lúc lâu.

“Truyền nhân Cố gia, Xi Vô Thương đại nhân có đối thủ.” Bọn họ ánh mắt rất sâu thẳm, hơi thở dâng lên.

“Nhưng chư vị cứ yên tâm đi, người kia đắc tội, sớm muộn sẽ bị chém giết, hắn hiện giờ đều còn chưa thành Đế cảnh, muốn đến cấp bậc của Gia Mạc Địch còn cần mấy trăm năm hoặc là mấy nghìn năm.”

Hồng Thác Lôi lắc đầu, ý bảo mọi người không cần lo lắng.

Yêu nghiệt cỡ nào cũng cần lớn lên, không thiếu người chết yểu giữa đường.

Trong mắt Cố Trường Sinh lóe tia sáng khác lạ.

Nghe đám người Dị Vực đàm luận về mình, trong lòng cũng có chút không biết nên khóc hay cười.

Nếu bọn họ biết thân phận của hắn thì sẽ có biểu cảm như thế nào?

“Về bên Tiên Vực, các ngươi còn biết tin tức gì?”

Theo sau, rất nhiều Cổ Tổ Chân Tiên cảnh hỏi thăm huynh muội Hồng Thác Lang, cực kỳ quan tâm.

Thái Thượng Tiểu Đạo Quân cũng hấp dẫn tất cả mọi người chú ý.

Nhiều người đều bắt đầu hỏi thăm hắn.

Nét mặt Thái Thượng Tiểu Đạo Quân rất tự nhiên, thậm chí lộ ra nụ cười, giải đáp thắc mắc cho mọi người, không thèm để ý thân phận tu sĩ Tiên Vực cũ của mình.

“Nguyên Thủy Chi Lộ, bảng Đế thí luyện, thì ra Tiên Vực đang mưu đồ việc này, tức là kỷ nguyên này còn không ai thành Đế."

Đám người Dị Vực đều cười to, thở ra.

Dù sao lãnh tụ cùng thế hệ bên họ đã dẫn đầu Tiên Vực một bước.

"Tên này, quả thực đáng chết." Cố Trường Sinh nhìn chằm chằm Thái Thượng Tiểu Đạo Quân.

Cố Trường Sinh nghe hết mấy tin tức này, không có một chút giả dối.

Vì sống sót, Thái Thượng Tiểu Đạo Quân biết gì đều khai ra hết.

"Ta thấy tiền bối độc thân một người, có muốn suy xét đến Hồng Thác gia tộc cúa ta, làm một khách khanh? Sau này tài nguyên tu luyện của tiền bối đều do Hồng Thác gia tộc ta cung cấp."

"Ngoài ra, cảm ngộ chép tay của lão tổ gia tộc chúng ta cũng có thể cho người tùy ý lật xem... "

Yến hội đến giữa chừng, hai huynh muội Hồng Thác Lôi, Hồng Thác Lang bỗng bưng ly rượu đi tới trước mặt Cố Trường Sinh, muốn mời hắn gia nhập Hồng Thác Vương Tộc.

Hồng Thác Tiên Vương là một vị Tiên Vương thành danh lâu năm của Dị Vực, nổi tiếng từ vô số kỷ nguyên trước kia, cường đại vô biên.

Hồng Thác Vương Tộc tự nhiên cũng là Vương Tộc thành danh lâu năm, nội tình cực kỳ thâm hậu, số lượng Chân Tiên trong gia tộc rất nhiều.

Có thể nói Hồng Thác Vương Tộc là gia tộc đứng đầu Dị Vực, trừ Đế Tộc ra.

Nhiều người nghe câu đó đều ngó qua.

Vị tiền bối này thần bí cường đại, ai có mắt đều thấy, thậm chí rất có thể không bao lâu sau sẽ thành tựu vị trí Tiên Vương.

Hắn gia nhập vào gia tộc nào sẽ khiến gia tộc đó thực lực tăng nhiều, không có người sẽ từ chối.

"Gia nhập gia tộc các ngươi?"

Cố Trường Sinh nghe vậy nhướng mày, buông xuống ly rượu trong tay, biểu cảm không có gì lạ thường.

Trong lòng hắn vụt qua nhiều suy nghĩ.

"Đúng vậy, tiền bối có muốn suy xét chút không?"

Hồng Thác Lang mỉm cười, trên khuôn mặt lạnh lùng xinh đẹp bỗng nở rộ nụ cười, khiến nhiều sinh linh trẻ nhìn mê mẩn.

Phải công nhận nàng rất xinh đẹp.

Một thân váy dài màu đen, sa y mông lung, tiên quang lấp lánh, tóc đẹp trơn mềm, rèm mi cong cong, giờ phút này thiếu phần lạnh lùng, tăng phần mê người.

Thân là vị hôn thê của Gia Mạc Địch, nàng cũng có thiên tư siêu đẳng, lúc ở cùng cảnh giới thì quét ngang vô địch, hiếm ai sánh bằng.

"Tiền bối có điều kiện gì đều có thể đưa ra." Hồng Thác Lôi lại lần nữa thành khẩn nói.

"Điều kiện?" Cố Trường Sinh dường như nghiêm túc suy nghĩ.

Chương 564 - Đế Tộc cũng giết, ai phản đối ai từ chối? Kẻ dữ dằn khủng bố

Sau đó, hắn bỗng nhiên nhìn về hướng Thái Thượng Tiểu Đạo Quân, nói:

"Lão phu hơi hứng thú với người này, đưa hắn cho lão phu thì lão

phu sẽ suy xét.”

“Chỉ với điều kiện này?”

Hồng Thác Lôi và Hồng Thác Lang hơi sửng sốt, điều này này khiến bọn họ rất ngoài ý muốn.

Hai người nhìn nhau, cùng thở phào.

Điều kiện này thật ra cũng không có gì.

Đến lúc đó vị tiền bối này gia nhập gia tộc bọn họ, Thái Thượng Tiểu Đạo Quân cũng thành người hầu thuộc về Hồng Thác gia tộc, không có gì khác biệt.

Đám người đều suy đoán, Cố Trường Sinh có hứng thú với Tiên Vực, muốn hỏi người hầu này điều gì đó.

Nói thật thì bọn họ cũng rất có hứng thú, chẳng qua không trực tiếp như vậy.

Không có hoài nghi Cố Trường Sinh có mưu tính khác.

"Tiền bối... " Nhìn Cố Trường Sinh, Thái Thượng Tiểu Đạo Quân cũng giật mình không thôi.

Hắn không biết người trước mắt là ‘người quen cũ’.

"Về sau ngươi đi theo vị tiền bối này đi." Hồng Thác Lang nói với Thái Thượng Tiểu Đạo Quân, chuyển nhượng người hầu này cho Cố Trường Sinh.

“Chào tiền bối!”

Thái Thượng Tiểu Đạo Quân vái chào Cố Trường Sinh, trong lòng hơi có chút thấp thỏm.

Hắn cho rằng, vị tiền bối này có chút cô quạnh hờ hững, lạnh lùng, không biết kế tiếp sẽ phát sinh cái gì.

Sưu hồn?

Nhìn ngó ấn ký nguyên thần?

Cố Trường Sinh gật đầu, ánh mắt rất bình tĩnh.

Hắn tự nhiên sẽ không để mối họa này ở lại Dị Vực.

Đương nhiên, hắn cũng sẽ không mang Thái Thượng Tiểu Đạo Quân về Tiên Vực.

Đạo Gia bên Tiên Vực tuyệt đối sẽ không cho phép hắn giết Thái Thượng Tiểu Đạo Quân.

Vì vậy, cách tốt nhất là tranh thủ còn ở Dị Vực, tìm phương pháp giải quyết Thái Thượng Tiểu Đạo Quân.

Nhưng ngay lúc này, sinh linh trẻ Đế Tộc lại lần nữa mở miệng, vẻ mặt có chút bất mãn nói:

“Khoan đã, Đế Tộc chúng ta cũng rất có hứng thú với thiên kiêu Tiên Vực này, hay là giao hắn cho gia tộc chúng ta trước, nghiên cứu xong mới trả lại Hồng Thác bộ tộc.”

Sinh linh nữ giới mọc lông phượng đồng ý nói:

"Khó khăn lắm mới bắt được thiên kiêu bên Tiên Vực, chắc hẳn Cổ Tổ của chúng ta cũng sẽ có hứng thú."

Hai người nhìn nhau một cái, đều rất là động lòng.

Nếu như có thể mang Thái Thượng Tiểu Đạo Quân về Đế Tộc thì chắc chắn là công lớn.

Lỡ như Cổ Tổ vui vẻ ban thưởng cho vài món pháp khí thần thông thì đủ để bọn họ hưởng thụ nửa đời sau.

"Xem ra Đế Tộc thật sự muốn nhúng tay chen ngang, nhưng cũng bình thường, dù sao là thiên kiêu kỷ nguyên bên Tiên Vực.”

"Ai đều sẽ cảm thấy hứng thú."

"Chuyện này xử lý không tốt sẽ đắc tội Đế Tộc.”

Trên yến hội, nhiều Cổ Tổ Chân Tiên cảnh đều lộ vẻ hứng thú dào dạt.

Hồng Thác Lang và Hồng Thác Lôi nhíu chặt chân mày.

Bọn họ che đậy hơi thở trên người Thái Thượng Tiểu Đạo Quân cũng có một phần vì nguyên nhân này.

Đế Tộc cực kỳ bá đạo.

Dù sao sau lưng bọn họ là Vương Tộc thành danh lâu năm, chẳng cần kiêng dè cái gì.

"Ca ca... " trong mắt Hồng Thác Lang lóe tia sáng tức giận, mở miệng nói, rất bất mãn với hai tên sinh linh Đế Tộc.

"Chuyện này, chúng ta không tốt ra mặt." Hồng Thác Lôi phất tay, nét mặt rất nghiêm túc, trong mắt lấp lóe từng lũ Hỗn Độn lôi quang.

Thân là chủ nhân của tiệc cưới, nữ nhi của U Long Vương, U Mặc Công Chúa ra mặt.

Giữa hai chân mày của nàng mọc vảy rồng, khuôn mặt tinh xảo, hiển nhiên quen biết hai sinh linh trẻ của Đế Tộc.

Nàng dịu giọng nói với Hồng Thác Lôi:

“Lôi, hay là giao người này cho Đế Tộc xử lý trước đi.”

"Tiền bối, việc này... " Nghe vậy, Hồng Thác Lôi cười gượng gạo, dáng người cao lớn lượn lờ một chút Hỗn Độn Chân Lôi, giống như một ngọn Ma Sơn đứng sừng sững ở này, khí huyết cuồn cuộn, nhưng không dám đắc tội Đế Tộc.

Cố Trường Sinh nhướng mày.

Lúc này, hắn tự nhiên không thể nào đưa Thái Thượng Tiểu Đạo Quân cho Đế Tộc.

Một mặt là vì ấn ký trên người Thái Thượng Tiểu Đạo Quân căn bản không thể nào ngăn trở Tiên Đế.

Lúc đó nhiều bí mật trên người hắn sẽ lộ ra, trong đó thậm chí liên quan một số bí ẩn của Tiên Vực.

Thứ hai là Cố Trường Sinh quyết trừ bỏ Thái Thượng Tiểu Đạo Quân.

Rất nhiều người lộ vẻ xem kịch.

Tuy rằng cảm giác Cố Trường Sinh rất thần bí cổ xưa, thực lực cường đại, nhưng ở trước mặt Đế Tộc cũng tỏ ra vô cùng nhỏ bé.

Tiên Vương đối diện Đế Tộc mà còn phải hết sức khách khí.

Chuẩn Tiên Đế nâng tay lên, hủy diệt Tiên Vương như nghiền con kiến, không có bất cứ khó khăn.

Chớ nói chi Xi Tộc là Tiên Đế bộ tộc, quyền thế ngập trời, ở trên đỉnh Dị Vực.

Sinh linh Đế Tộc thản nhiên nói, mang theo coi thường và cao cao tại thượng:

“Chờ chúng ta nghiên cứu tên này xong sẽ trả lại cho Hồng Thác bộ tộc, đến lúc đó xử lý như thế nào như vậy tùy các ngươi."

Tên của hắn là Xi Vũ, chỉ có thực lực Đại Đế cảnh hậu kỳ.

Hắn ỷ vào thân phận Đế Tộc, những người có mặt tại đây không dám coi thường và dây vào.

"Tiền bối... " Hồng Thác Lang bất đắc dĩ, cũng đành phải khuyên nhủ, không muốn đắc tội với bên nào.

Ánh mắt Cố Trường Sinh hờ hững mà sâu thẳm, nói:

“Vậy tức là các ngươi muốn đổi ý đúng không?"

Hồng Thác Lôi khẽ thở dài:

“Xin tiền bối thứ lỗi, việc này chúng ta cũng rất bất đắc dĩ, Đế Tộc mở miệng, không có dám từ chối."

Cố Trường Sinh nhìn hắn một cái:

“Để ta xử lý được chứ?”

Hồng Thác Lôi không muốn vì chuyện này đắc tội Cố Trường Sinh, không cách nào lộ vẻ do dự, tiếp đó gật đầu.

“Việc này không có chỗ cho ngươi lựa chọn.

Xi Vũ liếc Cố Trường Sinh một cái, trong Dị Vực không ai dám không nể mặt Đế Tộc.

Cường giả cực kỳ thần bí này dù mạnh đến đâu thì chẳng lẽ dám chống đối Đế Tộc?

Sinh linh Đế Tộc nữ giới ánh mắt khinh thường nói:

“Tiền bối hãy giao sinh linh Tiên Vực này cho chúng ta trước đi.”

“Biến!” Nhưng Cố Trường Sinh vẻ mặt lạnh lùng, đơn giản mà dứt khoát thốt ra một chữ.

"Ngươi nói cái gì?"

Xi Vũ và sinh linh Đế Tộc nữ giới kia sầm mặt xuống.

Mọi người đều có chút khiếp sợ.

Vị tiền bối này nói như vậy không sợ chọc giận Đế Tộc?

To gan quá!

"Còn muốn lão phu lặp lại một lần sao?" Cố Trường Sinh vẻ mặt rất lạnh lùng nói.

Chương 565 - Đế Tộc cũng giết, ai phản đối ai từ chối? Kẻ dữ dằn khủng bố (2)

"Tìm cái chết! Gọi ngươi là tiền bối là đã coi trọng ngươi, thật sự cho rằng chính mình vô địch thiên hạ?”

Ầm!

Xi Vũ nổi giận, vươn ra bàn tay to đập xuống Cố Trường Sinh, vận

dụng vô địch tổ thuật. Vảy rồng xanh rậm rạp lộ ra.

Ánh sáng Đại Đế cảnh tràn ngập khiến hư không nổ tung, như đạn pháo đánh thủng mọi thứ.

Xi Vũ không tin Cố Trường Sinh dám chống cự.

Đến lúc đó không đơn giản là chọc giận Đế Tộc.

Nhiều Cổ Tổ Chân Tiên cảnh thay đổi sắc mặt, không hổ là sinh linh Đế Tộc, chiêu vô địch tổ thuật này uy lực siêu tuyệt.

Dù là cường giả Đại Đế cảnh đỉnh cũng phải thay đổi sắc mặt.

Giây phút này, mọi người đều tránh né.

"Không biết sống chết."

Cố Trường Sinh nét mặt rất lạnh lùng, tay áo ẩn trong sương mù dày đặc phất nhẹ, có thần lực cuồn cuộn nổ tung.

Hắn không có sử dụng thuật pháp thần thông, sẽ dễ dàng bị nơi đây rất nhiều sinh linh phát hiện lạ thường.

Cho nên, hắn chỉ dựa vào lực lượng thân thể khủng bố.

Đùng!

Hư không nổ tung, phù văn sôi trào, hư không tràn ngập ánh sáng rực rỡ cùng quy tắc.

Vô địch tổ thuật của Xi Vũ nổ tung.

Hắn trợn to mắt, tràn ngập khó tin và tức giận.

Người này, thế nhưng thật sự dám chống cự?

Thần lực dâng trào chấn động, hư không dường như thành hạt phấn.

"Không... "

Xi Vũ kinh hoàng hét lớn một tiếng, bỗng nhiên tuyệt vọng cùng

hối hận.

Hắn lấy ra một món Đế cảnh pháp khí, thoáng chốc bị đụng thành đầy trời bột mịn.

Răng rắc một tiếng, bàn tay vươn ra lập tức vỡ nát, sau đó cả người giống như bị một tòa Thần Sơn khủng bố đụng rớt xuống.

Giây sau, Xi Vũ phụt một tiếng trực tiếp chia năm xẻ bảy, hình thần đều diệt, huyết vụ đầm đìa, làm cho người ta sợ hãi lạ thường.

Cảnh này khiến mọi người đều biến sắc, toàn thân nổi da gà.

Dù là mấy vị Cổ Tổ Chân Tiên cảnh tu vi tinh thâm nhất cũng cảm thấy tim đập chân run.

Bọn họ không phải hoảng sợ vì thực lực của Cố Trường Sinh mà e ngại thủ đoạn của hắn.

Đây chính là sinh linh Đế Tộc!

Hắn nói giết liền giết?

Một chút cũng không lưu tình?

"Tiền bối... "

Hồng Thác Lang và Hồng Thác Lôi thoáng chốc ngớ ngẩn.

Một vị sinh linh Đế Tộc nữ giới khác đang định lấy ra pháp khí, bị Cố Trường Sinh lườm một cái lập tức dọa sợ hai chân mềm nhũn ngồi bệch dưới đất.

"Tiền bối tha mạng, đừng giết ta! !!”

Nàng da đầu tê dại, không ngờ rằng đây là một vị dữ dằn, không sợ Đế Tộc, không chút nào kiêng kỵ.

Nhưng Cố Trường Sinh vẻ mặt vẫn lạnh lùng, chỉ một cái.

Đầu ngón tay có hơi thở khủng bố tràn ngập, lực chi cực cảnh hỗn hợp thành một, phụt một tiếng xuyên thủng giữa hai chân mày

nàng kia.

Trong khoảnh khắc, hai sinh linh Đế Tộc cứ thế chết đi.

Tất cả mọi người da đầu tê dại, hoảng sợ không thôi, có người âm thầm nuốt một ngụm nước bọt, bốn phía đều tĩnh mịch.

"Hiện tại còn có ai phản đối, ai từ chối?" Cố Trường Sinh hỏi, ánh mắt vẫn sâu thẳm mà hờ hững, giết hai sinh linh này như bóp chết hai con kiến.

Rất nhiều người đều run cầm cập, trong lòng sợ sệt, vị tiền bối này thật là một kẻ dữ dằn khủng bố.

"Tiền bối... "

Hồng Thác Lang và Hồng Thác Lôi giật mình ngây người.

Khi phản ứng lại, hai huynh muội sắc mặt lúc xanh lúc trắng, sau đó liên tục cười khổ.

Vị tiền bối này thật là quá cứng rắn.

Như vậy là đắc tội với hai nhà Đế Tộc.

Đến lúc đó, ngay cả Hồng Thác gia tộc cũng khó ăn nói.

"Nếu tiền bối thành tựu Tiên Vương Quả Vị thì cục diện còn đường cứu vãn..."

“Tiên Vương không thể bị nhục."

Hồng Thác Lang suy nghĩ biện pháp, không muốn gia tộc tổn thất một khách khanh cường đại như vậy.

Nàng không hay biết tính toán của Cố Trường Sinh.

Đắc tội Đế Tộc?

Cố Trường Sinh chẳng thèm quan tâm.

Đợi sau khi hắn giải quyết Thái Thượng Tiểu Đạo Quân rồi sẽ quay về Tiên Vực, tự nhiên chẳng cần có đắc tội Đế Tộc hay không.

Nếu không phải không có nắm chắc, hắn muốn giết hết sinh linh Dị Vực ở đây, giảm bớt một ít áp lực cho Tiên Vực.

Nét mặt của Cố Trường Sinh vẫn hờ hững như ban đầu:

“Đế Tộc Chân Tổ ra mặt có lẽ còn khiến lão phu kiêng kỵ, nhưng các ngươi là cái thá gì.”

Đáng tiếc, Xi Vũ và sinh linh Đế Tộc nữ giới này đều đã hình thần đều diệt, dù hối hận cũng không có thuốc hối hận để uống.

Hồng Thác Lôi cười gượng, cũng giật mình vì sự tàn nhẫn của vị tiền bối này.

Giờ phút này, rất nhiều người còn trong trạng thái hoảng sợ.

Nhiều Chân Tiên tim đập nhanh, suy nghĩ mong rằng không bị kéo vào chuyện này.

Một bên là Đế Tộc.

Một bên là tồn tại sâu không lường được, rất có khả năng chứng vị Tiên Vương.

Bọn họ đều không thể đắc tội.

Rất nhanh, buổi yến hội này vội vàng tan tiệc, nhiều Chân Tiên vẻ mặt nghiêm nghị, nhanh chóng thu thập chuẩn bị rời đi.

Bọn họ dự cảm đến kế tiếp sẽ không yên ổn.

Tất cả sinh linh trẻ ngây ra, khiếp sợ nhìn tất cả điều này.

“Đế Tộc giận dữ thì không ai ngăn được!”

“Tiền bối thật sự không suy xét đến hậu quả của sự tình sao?”

Tuy Đế Tộc cuồng vọng nhưng người ta có vốn liếng để cuồng.

Vương Tộc bình thường có ai dám bỏ qua?

Dù sao chuyện này không thể nào giấu diếm được.

Tin tức rất nhanh truyền ra, kế tiếp sẽ nhấc lên sóng gió lớn trong Dị Vực.

Bao nhiêu năm rồi?

Lần đầu tiên có người dám ngay mặt đắc tội Đế Tộc, đập chết hai sinh linh Đế Tộc ngay trước mặt mọi người.

Nói thẳng ra, việc này tuyệt đối sẽ khiến Xi Tộc và một Đế Tộc khác giận dữ, phái ra nhiều tộc nhân tiến đến tẩy rửa sỉ nhục.

Rất nhiều người lắc đầu, hơi thở dài.

Cường giả thần bí Cố Trường Sinh rất có thể sẽ không sống được lâu.

"Tiền bối... "

Rời khỏi phủ đệ U Long Vương, trên thuyền rồng, Thái Thượng Tiểu Đạo Quân vẻ mặt thắp thỏm nhìn Cố Trường Sinh chắp hai tay sau lưng, đưa lưng về phía hắn, không biết số phận tiếp theo của mình sẽ ra sao.

Cảnh tượng vừa rồi khiến hắn sợ teo tim.

Chương 566 - Thân phận thật sự của tiền bối, Thái Thượng Tiểu Đạo Quân kinh dị

Ngay cả Đế Tộc đều bị giết, có thể tưởng tượng vị tiền bối trước mắt tàn nhẫn ác nghiệt cỡ nào.

Cố Trường Sinh nhìn bên bờ U Minh Chi Hải, đang suy tư cái gì, nghe vậy không nói chuyện.

Thái Thượng Tiểu Đạo Quân cuối cùng vẫn là bị Hồng Thác Lang, Hồng Thác Lôi giao cho Cố Trường Sinh xử trí.

Bọn họ rất thông minh.

Một mặt không muốn đắc tội Cố Trường Sinh.

Vừa không muốn bị liên lụy vào ân oán giữa hắn và Đế Tộc.

Vì thế giao khoai lang phỏng tay Thái Thượng Tiểu Đạo Quân cho Cố Trường Sinh ngay trước mặt bao người.

Huống chi trên người Thái Thượng Tiểu Đạo Quân có ấn ký do Tiên Vương của bộ tộc bọn họ gieo, người bình thường không xóa được.

Trên mặt biển bình tĩnh, số lượng thuyền rồng không ít, tốc độ bay nhanh, phá vỡ bọt sóng rời khỏi đây, lướt về phía bờ bên kia.

Tiệc cưới của nữ nhi U Long Vương tuy rằng có nhiều Vương Tộc tham dự, nhưng nhân vật lớn có uy tín danh dự đều không đến.

Chiến sự ở biên cảnh căng thẳng.

Nhiều Tiên Vương kéo nhau đi đến đó, thương nghị việc lớn.

Tinh anh, siêu cường giả của các tộc đều tập kết, chuẩn bị theo sự dẫn dắt của vị Chân Tiên cảnh kia của Dị Vực vượt ải đánh vào Sơn Hải thành.

Nửa tháng sau.

Cố Trường Sinh mang theo Thái Thượng Tiểu Đạo Quân rời khỏi U Minh Chi Hải.

Dọc theo phương hướng lúc đến bay nhanh trong địa hoang, tốc độ rất nhanh, vụt qua hư không, vượt qua nhiều hiểm cấm địa hiểm trở, chuẩn bị quay về Sơn Hải thành.

Sau lưng ngẫu nhiên có thần niệm bàng bạc quét qua, có một số sinh linh trong yến hội âm thầm bám theo.

Những người này phụ thuộc vào Đế Tộc, muốn tìm hiểu hành tung của Cố Trường Sinh để bẩm báo cho Đế Tộc.

Nhưng đều bị Cố Trường Sinh dùng thủ đoạn cứng rắn đập chết, không chút không lưu tình.

Tất cả điều này Thái Thượng Tiểu Đạo Quân nhìn mà tim đập

nhanh, kinh hồn táng đảm.

Mà trong khoảng thời gian này, trong Dị Vực nhấc lên sóng gió lớn.

Sinh linh trong yến hội tận mắt nhìn thấy hết thảy, khiếp sợ hung uy của Cố Trường Sinh, không dám nói thêm cái gì.

Nhưng sau khi rời đi đều cấp tốc tuyên dương tình huống lúc đó.

Việc này khiến Đế Tộc Xi Tộc và các tộc giận dữ, có đại nhân vật mở miệng đòi trấn áp Cố Trường Sinh, giam vào đại lao.

Nhiều sinh linh Dị Vực đang tìm Cố Trường Sinh.

Nhưng mọi người đều không ngờ rằng vị tiền bối thần bí kia không phải sinh linh Dị Vực.

Thừa dịp trong khoảng thời gian này, Cố Trường Sinh đi biên cảnh Sơn Hải thành, ngừng lại trong một thôn trang nhỏ tàn phá.

Tiểu thôn trang rất hoang vắng, cư dân sớm bị Dị Vực đồ sát, hiện giờ không có ai ở, ngược lại bị nhiều mãnh thú cường đại và binh sĩ Dị Vực chiếm lĩnh.

Phương xa là mây đen ngòm và đại quân khủng bố trấn áp chân trời, phù văn mênh mông bao phủ bầu trời, bao la hùng vĩ mà lại khiến người tim đập nhanh.

Cố Trường Sinh rất quả quyết, lúc này cũng không sợ bại lộ thân phận của mình nữa.

Dù sao sắp về Tiên Vực.

Bùm!

Mấy tiếng thanh thế khủng bố, huyết khí ngập trời, dâng trào mãnh liệt, nhanh chóng đánh chết binh sĩ Dị Vực trong tiểu thôn trang, không để tin tức khuếch tán ra ngoài.

"Tiền bối... "

Thái Thượng Tiểu Đạo Quân lại lần nữa bị dọa, cực kỳ sợ sệt, tại

sao cùng là sinh linh Dị Vực mà người này xuống tay giết binh sĩ Dị Vực?

Vị tiền bối này chẳng lẽ thật là kẻ mất trí phát cuồng?

"Tiền bối? A, Cố mỗ không dám nhận."

Lúc này, một tiếng cười khẽ hơi quen thuộc khiến Thái Thượng Tiểu Đạo Quân trợn to mắt, khí lạnh chạy dọc sống lưng lên sau gáy, da đầu sắp nổ tung.

Giây sau, sương mù dày đặc tán đi, bề ngoài của 'tiền bối' trước mắt lộ ra.

"Ngươi... "

Thái Thượng Tiểu Đạo Quân suýt nhảy cẫng lên, hoàn toàn không dám tin tưởng.

Cố Trường Sinh!

Tiền bối hờ hững tàn nhẫn lạ thường ở trước mắt thì ta là Cố Trường Sinh!

Điều này không thể nào! ?

Hắn sao có thể đi Dị Vực, đi phủ đệ U Long Vương, bình tĩnh tự nhiên, không lộ một chút sơ hở ở trước mặt một đám Cổ Tổ Chân Tiên cảnh?

Thậm chí còn giết hai sinh linh Đế Tộc Dị Vực?

Lúc này hắn nên ở trong Sơn Hải thành mới đúng.

"Sao có thể..."

Thái Thượng Tiểu Đạo Quân vô cùng kinh dị, trợn to mắt, cảm giác hộp sọ sắp bay ra ngoài, cực kỳ hỗn loạn, ngơ ngẩn tại chỗ.

"Có phải cảm giác sự tình rất trùng hợp? Làm tiền bối của ngươi lâu như vậy khiến ta cũng tởm lắm."

Cố Trường Sinh nói, không cười nữa, rất nhanh trở lại vẻ bình tĩnh

hờ những lúc trước.

"Cố Trường Sinh, sao có thể là ngươi?"

Thái Thượng Tiểu Đạo Quân toàn thân lạnh lẽo.

Hắn biết, Cố Trường Sinh không thể nào bỏ qua cho hắn.

Đặc biệt là rõ ràng hắn đã làm những gì trong Dị Vực, Cố Trường Sinh càng không thể nào tha cho hắn.

Nhưng Thái Thượng Tiểu Đạo Quân không hiểu.

Thực lực của hắn cho dù không bằng Cố Trường Sinh, nhưng không thể nào kém nhiều đến thế, đến nỗi trong Dị Vực không ai phát hiện ra thân phận chân thực của Cố Trường Sinh.

Điều này khiến Thái Thượng Tiểu Đạo Quân sinh lòng tuyệt vọng.

"Không có gì là không thể nào."

Cố Trường Sinh ánh mắt yên tĩnh mà ung dung, cũng rất trực tiếp, không giải thích cái gì, trực tiếp động sát ý, không muốn nói nhảm nhiều.

Khí cơ khủng bố thoáng chốc ập đến, nhấn chìm Thái Thượng Tiểu Đạo Quân.

Hiện giờ thực lực của hắn mà muốn giết Thái Thượng Tiểu Đạo Quân thì không tốn hơi sức.

Ầm!

Tử khí mênh mông.

Một hạt giống màu tím vô cùng thần bí quấn quanh Hồng Mông Tử Khí dâng lên trong Linh Hải của Thái Thượng Tiểu Đạo Quân, rũ xuống nghìn vạn quy tắc.

Giống như một vầng mặt trời màu tím, khủng bố mà to lớn.

Thái Thượng Tiểu Đạo Quân cắn răng, toàn thân phát sáng, liều mạng chống cự, sáu luồng tiên khí hoàn toàn hiện ra.

Các loại Cổ Thiên Công thi triển, ba đóa Thanh Hoa trên đầu đang dung hợp.

Thái Thượng Tiểu Đạo Quân chuẩn bị thành đạo khí cùng nhiều bí bảo đã bị trấn lột sạch trong Dị Vực, giờ phút này hoàn toàn là liều mạng.

Nhưng mà giây sau, hắn liền tuyệt vọng, ngay cả hét thảm đều không kịp phát ra, đã bị Cố Trường Sinh đánh chết thành tro tàn.

Hạt giống Hồng Mông Tử Khí thần bí mất đi chủ nhân, muốn hóa thành luồng sáng chạy trốn, kết quả bị Cố Trường Sinh chộp lấy, xóa bỏ dấu ấn trong đó.

Chương 567 - Trực tiếp trấn sát, trở về Sơn Hải thành, cơn giận của Tiên Vương

“Ngọn nguồn lúc ấy Hồng Mông Ấn rung nhẹ là vì hạt giống này, thoạt nhìn cùng nguồn, có lẽ giống như Hồng Mông Thủy Khí Căn ngày xưa, đều có thể hấp thu."

Cố Trường Sinh lắc đầu, vung tay lên hủy diệt tất cả dấu vết ở đây, rồi mới hóa thành luồng sáng đi hướng Sơn Hải thành.

Khoảnh khắc Thái Thượng Tiểu Đạo Quân chết đi, phủ đệ của Đạo Gia ở Sơn Hải thành vang lên tiếng rống giận dữ.

Khí huyết cuồn cuộn, tiên vụ khuếch tán, chấn rách vòm trời.

Mấy bóng dáng khủng bố mặc áo đạo xuất hiện ở chân trời, phát ra tiếng rống giận dữ:

“Dị Vực, lão đạo sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

Bọn họ luôn nghĩ cách cứu Thái Thượng Tiểu Đạo Quân.

Nhưng không thể ngờ hồ đăng của Thái Thượng Tiểu Đạo Quân hôm nay tắt.

Có nghĩa là Thái Thượng Tiểu Đạo Quân ở trong Dị Vực bị người

giết chết.

Hỏi sao không khiến bọn họ giận dữ.

Cảnh này tạo sóng gió lớn trong Sơn Hải thành, rất nhiều tu sĩ đều xoe tròn mắt, không dám tin tưởng.

Thái Thượng Tiểu Đạo Quân bị Dị Vực tù binh, bắt đi đã hơn ba năm.

Sư tôn của hắn là một vị tồn tại cực kỳ cổ xưa, cường giả khủng bố luận đạo, đấu tay đôi với Tiên Vương, luôn bế quan ở sâu trong Sơn Hải thành.

Nhưng hôm nay, vị kia thức tỉnh!

Hơi thở khủng bố cuốn sạch thiên địa, nhiều ngôi sao rung rinh như muốn rớt xuống.

Ánh nhìn lạnh như băng tập trung vào Dị Vực, như chém giết vô tận sinh linh nơi đó.

Cùng lúc đó, Dị Vực, tổ địa Hồng Thác Vương Tộc.

Đây là một khu vực bị sương mù dày đặc bao phủ, vô ngần mà rộng lớn, sơn mạch bao la hùng vĩ, thác bạc treo cao, đảo thần lơ lửng, liên miên không dứt.

Hồng Thác Lang và Hồng Thác Lôi đang quỳ rạp trước một chỗ động phủ, nơi này tràn ngập khí cơ vô thượng khủng bố, Chân Tiên bước vào cũng phải nháy mắt hình thần đều diệt.

“Cổ Tổ, ngọn nguồn sự việc là như vậy.”

Hai huynh muội đang bẩm báo việc xảy ra hôm đó.

Bọn họ thiên phú xuất chúng, là hậu bối có hy vọng nhất của Hồng Thác Vương Tộc, rất được Hồng Thác Tiên Vương xem trọng.

Cho nên mới có tư cách tới đây bái kiến Cổ Tổ.

Những người khác đều không có tư cách.

“Tù binh kia của Tiên Vực...”

"Hắn đã chết, hơi thở mới tan biến không lâu.”

Sâu trong động phủ to lớn, phù văn thành từng mảnh, giọng Hồng Thác Thiên Vương vọng ra, tang thương mà cổ xưa, rồi lại tràn ngập huyền diệu như đại đạo.

"Chết rồi?"

Hồng Thác Lang và Hồng Thác Lôi giật nảy mình.

Nếu không phải Cổ Tổ chính miệng nói ra thì bọn họ đều không dám tin tưởng đây là sự thật.

"Các ngươi đều bị lừa, các ngươi nói vị tiền bối kia dù là ngô cũng không thôi diễn được tung tích.”

Hồng Thác Tiên Vương lại lên tiếng, khiến hai huynh muội sững sờ.

Cổ Tổ mà cũng không thôi diễn ra tung tích?

Vậy chỉ có hai loại khả năng, một loại là thực lực mạnh hơn Cổ Tổ nhiều.

Nhưng Cổ Tổ đã là Tiên Vương thành danh lâu năm, đứng sừng sững đỉnh cao vô số kỷ nguyên.

Vị tiền bối kia mạnh cỡ nào cũng không thể mạnh hơn Cổ Tổ.

Vậy chỉ còn lại khả năng thứ hai.

Sau lưng vị tiền bối kia có người che đậy hơi thở giùm, thực lực của người kia dù là Cổ Tổ cũng không thôi diễn được.

Nghĩ đến đây, hai người toàn thân nổi da gà.

"Người kia, đến từ Tiên Vực... " Giọng Hồng Thác Tiên Vương chất chứa lạnh lùng, tâm tình vô số kỷ nguyên chưa từng có gợn sóng giờ phút này sinh sát ý.

Trong phút chốc, bên trên tổ địa

Hồng Thác Vương Tộc xuất hiện nhiều dị tượng khủng bố, vũ trụ tan vỡ, mặt trăng ngôi sao bị hủy, núi sông hủy diệt, vạn linh quy khư.

Tiên Vương giận dữ, thiên địa cùng run rẩy.

Vô số sinh linh khiếp sợ, không rõ tại sao Hồng Thác Tiên Vương tức giận.

Dị Vực lại lần nữa trở nên gió thổi mây phun.

Trước mắt dâng lên từng vầng sáng rực rỡ, cùng với dao động không gian, Cố Trường Sinh xuyên qua từng lớp truyền tống trận và tế đài cổ xưa, cách ba năm, lần nữa trở lại Sơn Hải thành.

Nhưng Cố Trường Sinh trở về không dẫn tới cơn sóng lớn.

Hiện giờ chiến sự căng thẳng, rất nhiều tu sĩ bận rộn chuẩn bị cho chiến sự, trên đường ít thấy bóng dáng tu sĩ.

Sâu bên trong có vài thần niệm bàng bạc quét qua, sau đó lại thu về.

“Hôi Lão.”

Cố Trường Sinh trước tiên trở lại chỗ Cố gia, gặp Hôi Lão phụ trách trấn thủ Sơn Hải thành.

Trong cung điện to lớn nhấp nháy phù văn, Hôi Lão ngồi xếp bằng trên một bồ đoàn, mỉm cười nói:

“Xem ra ba năm này công tử có nhiều thu hoạch.”

Dường như Hôi Lão đã biết trước Cố Trường Sinh về Sơn Hải thành.

Hôi Lão tùy tay chỉ, dưới chân Cố Trường Sinh có thêm một cái bồ đoàn.

“Đúng là hiểu ra nhiều hơn con đường của mình, biết về sau nên đi như thế nào.”

Cố Trường Sinh ngồi xuống, cười cười, sau đó kể cho Hôi Lão nghe những gì mình gặp gỡ trong mấy năm nay.

Cố Trường Sinh không che giấu buổi yến hội của nữ nhi U Long Vương.

Hắn cũng nói Thái Thượng Tiểu Đạo Quân đầu nhập vào Dị Vực, bị hắn giết.

Cố Trường Sinh không cần thiết giấu giếm Hôi Lão điều gì.

“Giết cứ giết, tiết lộ bí mật Tiên Vực, thần phục Dị Vực, để hắn sống thì sau này cũng sẽ phản.”

Hôi Lão lắc đầu, nói:

“Về sau nếu người của Đạo Gia dám điều tra thì lão phu sẽ tìm bọn họ hỏi tội.”

Cố Trường Sinh lại nhắc đến vị Chuẩn Tiên Đế mới lên của Dị Vực.

Hôi Lão nói:

“Việc Chuẩn Tiên Đế Dị Vực định vượt ải thì thật ra chúng ta sớm liền biết được, đại chiến trong một chốc còn chưa thể bùng nổ.”

Nhưng sợ Cố Trường Sinh lo lắng, Hôi Lão cười nói:

“Một vị Chuẩn Tiên Đế, tuy lão phu khí huyết khô, chém nhiều lần, nhưng còn chống đỡ được."

Cố Trường Sinh gật gù, nhớ đến việc khác.

“Hôi Lão, bên Tiên Vực hiện giờ còn có Tiên Đế không?”

Nghe hỏi, Hôi Lão im lặng.

Một lúc sau, ánh mắt lão sâu thẳm nói:

"Việc này, lão phu cũng nói không rõ, nhưng nếu Tứ Gia có thể rời đi tổ địa thì...”

Nói đến đây, lão lại lắc đầu, dường như có chút cảm thán cùng bất đắc dĩ.

Có một số việc không thể nói nhiều.

Không đến cấp bậc đó, bị lôi kéo vào quá nhiều nhân quả thì đến giai đoạn cảnh giới sau sẽ dây vào phiền phức lớn.

Chương 568 - âm Dương Phục Thiên Thần Sát Kiếm Trận, ba nghìn Tiên Vương chưởng phân kiếm, có thể thí Tiên Đế

Cố Trường Sinh cáo từ rời đi.

Hắn được Hôi Lão cho biết nhiều điều.

Nếu Dị Vực cùng Tiên Vực bùng nổ đại chiến sống chết, lúc đó ba nghìn Đạo Vực không thể nào khoanh tay chịu chết.

Đến lúc ấy, rất nhiều tồn tại đều sẽ toát ra.

Thứ hai, trừ Cố gia ra, nhiều nơi trong ba nghìn Đạo Vực còn ẩn giấu thế lực cổ xưa, nội tình không thể bỏ qua.

Từ xưa đến nay, các thế lực đó ít khi rời khỏi quê hương, cho nên không nổi tiếng, người đời ít biết.

Ví dụ như Táng Tuyền ở tận cùng trong mười vạn cấm khu, Đệ Tam Thập Tam Sơn bên ngoài Vạn Thú Tiên Sơn, Thận Lâu Huyễn Cảnh ở Hỗn La Tiên Khư...

Những chỗ này đều có tồn tại cực kỳ cổ xưa ngủ say, có thể ngược dòng đến thuở xưa nhất Tiên Vực.

Thực lực của bọn họ sâu không lường được, một khi thức tỉnh cũng có thể làm kinh sợ Dị Vực.

Ngoài ra, Cố Trường Sinh biết được khá nhiều tình huống bên Dị Vực.

Vị tổ tiên kia của Cố gia ngày xưa dặn hậu nhân không được đi vào tận cùng khu vực không người Dị Vực, nói trong đó có sinh linh ngoài Thương Mang đang ngủ say.

Nhưng cũng để lại lời khác.

Sinh linh bên ngoài Thương Mang tình trạng không đến đỉnh cao mà là trạng thái bị tổn hại nặng.

Cố Trường Sinh biết với thực lực hiện giờ của hắn suy xét nhiều như vậy không có tác dụng gì.

Nhưng hắn tiếp xúc cấp bậc đã vượt xa cùng thế hệ.

Việc gấp bây giờ là ưu tiên tăng lên thực lực.

Theo sau, Cố Trường Sinh trực tiếp đi thẳng tới Chiến Công Điện, lĩnh tất cả chiến công của mình.

Mười ức chiến công chưa lĩnh, cộng thêm mấy năm qua hắn đồ sát sinh linh Dị Vực, đây là một món thu nhập lớn.

Oong!

Ánh sáng rực rỡ tràn ngập, ánh sáng vũ trụ chói lòa mà sâu thẳm.

Trong Chiến Công Điện, rất nhiều tu sĩ đều bao phủ trong thần quang, họ đang đổi cái gì, biểu cảm hoặc là kích động, hưng phấn, cũng có không cam lòng, cực kỳ phức tạp.

Nếu có được một môn chiến công cấp Tiên Vương cường đại thì ý nghĩa không cần nói cũng biết, ai đều sẽ động lòng.

Nguyên nhân Sơn Hải thành có thể đối kháng Dị Vực lâu như vậy có một phần là vì chế độ chiến công.

Cố Trường Sinh đến, hấp dẫn nhiều người chú ý, rất nhiều người đều nhận ra hắn, khiến nơi này rộ lên ồn ào.

Lúc trước Cố Trường Sinh chưa đột phá Đế cảnh đã phá kỷ lục cực cảnh mà Khổ Hạnh Tiên Vương để lại lúc ở Đế cảnh đỉnh, náo động toàn bộ Sơn Hải thành.

Rất nhiều người đều nhận thức thần thoại vô địch trẻ tuổi này.

Càng miễn bàn Cố gia có ý nghĩa không tầm thường trong Sơn Hải thành.

Thân là truyền nhân Cố gia, Cố Trường Sinh tự nhiên cũng gây chú ý.

Sau đó lần đầu tiên đi theo tiểu đội săn bắn ra ngoài, hắn biểu hiện khiến tất cả mọi người khiếp sợ không thôi, nhìn với cặp mắt khác.

Nhưng rất nhiều người đều không ngờ rằng Cố Trường Sinh lựa chọn tu hành bên ngoài Sơn Hải thành nguy cơ trập trùng.

“Thần Tử Cố gia đã về Sơn Hải thành?”

“Xem hơi thở hiện tại so với lúc trước nhìn thấy thì càng sâu không lường được, xem ra mấy năm nay hắn có nhiều thu hoạch trong Dị Vực.”

“So với người trẻ tuổi khác thì Thần Tử Cố gia quả thực là kẻ tài cao gan cũng lớn, một người mà dám đi ở biên cảnh hai giới.”

Nhiều tu sĩ nhìn qua với ánh mắt giật mình.

Bọn họ đều rất tò mò Cố Trường Sinh sẽ đổi lấy cái gì trong Chiến Công Điện.

“Mười ức chiến công, nghe thì nhiều nhưng muốn đổi công pháp lại thiếu rất nhiều.”

Cố Trường Sinh lắc đầu, bị một đoàn sáng năm màu bao phủ.

Hắn tính sơ, Đại Hồi Tố Kiếm Thuật của Thiên Xà bộ tộc, âm Dương Phục Thiên Thần Sát Kiếm Trận khiến hắn động lòng có tổng giá trị là hai trăm ức điểm chiến công.

Có thể nói là một trong mấy môn thần thông đắt nhất Chiến Công Điện.

"Đại Hồi Tố Kiếm Thuật là hai mươi ức điểm chiến công, âm

Dương Phục Thiên Thần Sát Kiếm Trận là một trăm tám mươi ức điểm chiến công."

Cố Trường Sinh phát hiện có gì đó kỳ lạ.

Đại Hồi Tố Kiếm Thuật.

Âm Dương Phục Thiên Thần Sát Kiếm Trận.

Chiến công của hai môn thần thông này chênh lệch rất lớn, cách biệt gấp tám lần.

Vậy phải chăng âm Dương Phục Thiên Thần Sát Kiếm Trận mạnh hơn Đại Hồi Tố Kiếm Thuật?

Thiên Xà bộ tộc.

Cố Trường Sinh có hỏi thăm Hôi Lão về Thiên Xà bộ tộc, đây là bộ tộc cực kỳ thần bí, lai lịch không thể tìm kiếm.

Thậm chí rất có thể đến từ bên ngoài Tiên Vực.

Cũng là đến từ vùng đất Thương Mang.

Hai môn thần thông này là tộc nhân cuối cùng của Thiên Xà bộ tộc lúc trước tặng cho, bởi vì không nỡ để truyền thừa của bộ tộc bọn họ bị cắt đứt.

"Đại Hồi Tố Kiếm Thuật thì phải là Tiên Vương mới có tư cách học tập, chỉ riêng áo nghĩa thời gian đã chia ra hai thức, Hồi Tưởng Trảm Lưu, Hoành Đoạn Thời Không."

Nhìn chữ viết màu vàng cổ xưa hiện ra trên ngôi sao, Cố Trường Sinh thầm thở dài, có chút thương tiếc.

Liên quan đến áo nghĩa thời gian thì giá cả tự nhiên cực đắt.

Hiện tại hắn mới chỉ nắm giữ một chút bề ngoài.

“m Dương Phục Thiên Thần Sát Kiếm Trận có tổng cộng mười tám loại biến hóa, kết hợp lực lượng âm dương, hợp với chư thiên thần sát, một kiếm phục thiên!"

“Để bày kiếm trận cần ba nghìn Tiên Vương chưởng phân kiếm, một vị Chuẩn Tiên Đế cầm chủ kiếm, uy năng có thể thí Tiên Đế."

Cố Trường Sinh nhìn giới thiệu của môn kiếm trận này, không kiềm được hơi giật mình.

Giới thiệu thật lớn lối.

Tạm không nói chênh lệch giữa Tiên Đế và Chuẩn Tiên Đế lớn cỡ nào.

Chỉ riêng Chuẩn Tiên Đế và Tiên Vương đã không biết thiếu bao nhiêu.

Hoàn toàn không thể dùng số lượng để bù đắp.

Nhưng âm Dương Phục Thiên Thần Sát Kiếm Trận này có thể khiến Chuẩn Tiên Đế thí Tiên Đế?

Có thể đột phá đến cấp độ Tiên Đế thì có ai là hạng người đơn giản?

Đều là nhân vật tài tình kinh vạn cổ, quét ngang chúng sinh vạn giới, cái thế vô địch.

Cùng cảnh giới muốn phân ra thắng thua đều rất khó, chớ nói chi vượt cảnh giới giết ngược.

Nếu hắn đột phá đến cấp độ Chuẩn Tiên Đế thì có liều hết sức giết Tiên Đế không?

Cố Trường Sinh cũng không rõ ràng.

Chương 569 - Đường thành Đế, hỏi đạo, tất cả thiên kiêu trong kỷ nguyên này đều tránh lui

"Nếu đúng là thật thì ai sáng tạo ra âm Dương Phục Thiên Thần Sát Kiếm Trận này?”

“Ba nghìn Tiên Vương chưởng phân kiếm?"

"Thật sự xem Tiên Vương là rau cải trắng, tùy tiện đều có thể tìm được sao?"

Cố Trường Sinh thở dài, tuy rằng động lòng, nhưng môn kiếm trận này cần ít nhất ba nghìn người mới thi triển được.

Hơn nữa có tổng cộng mười tám loại biến hóa.

Tức là mười ức điểm chiến công chỉ có thể đổi một loại biến hóa.

"Hèn gì đặt ở đây mà từ trước đến giờ không có người đổi, trừ phi là kẻ ngốc thật sự.”

Mắt Cố Trường Sinh bỗng lóe tia sáng khác lạ, nghĩ đến nội vũ trụ của mình.

"Nếu khiến ba nghìn Hỗn Độn Thần Ma chưởng phân kiếm thì sao? Có thể thử một lần."

"Dù sao ba nghìn Hỗn Độn Thần Ma thực lực biến mạnh theo sức mạnh của ta.”

“Khi nội vũ trụ của ta chân chính lột xác ra hình thức ban đầu hoàn chỉnh, tiểu thế giới đều diễn biến trọn vẹn thì có lẽ ba nghìn Hỗn Độn Thần Ma thật sự có thể đạt đến cảnh giới Tiên Vương.”

Cố Trường Sinh nhủ thầm, sau đó không chần chừ nữa.

Trên Chiến Công Phù lấp lóe ý chí vũ trụ hùng hồn, ánh sáng chói lòa vụt tắt.

Mười ức điểm chiến công biến mất.

Cùng lúc đó, một đoàn sáng màu xanh hùng hồn mà thần bí xuất hiện trong đầu Cố Trường Sinh.

Trong mơ hồ, Cố Trường Sinh thấy trong đại vũ trụ lạnh băng hắc ám bỗng vang tiếng chém giết ngập trời, có vô biên sát khí cuốn sạch mà đến!

Thiên địa hóa thành Hỗn Độn, phân hóa âm dương nhị khí, chìm nổi cùng nhau.

Sau đó ức vạn ngôi sao nổ tung thành bột phấn vô cùng tận, mảng lớn biển thế giới sôi trào.

Giây sau, ba nghìn luồng kiếm ý khủng bố đột nhiên bao phủ ba nghìn sinh linh mơ hồ, đâm rách vô số thế giới hải, khiến đại vũ trụ nháy mắt vỡ toang, hóa thành khô cạn.

Con mắt Cố Trường Sinh đau nhói, chảy nước mắt ròng ròng, giống như sắp bị kiếm ý khủng bố này xuyên thủng.

“Đây là uy lực của âm Dương Phục Thiên Thần Sát Kiếm Trận sao?”

Rồi đoàn sáng màu xanh này vụt tắt trong óc Cố Trường Sinh.

Dường như từ vô vàn phù văn thần bí và vô số đại đạo tổ thành, quá huyền diệu sâu thẳm, diễn biến quy tắc chí lý trong vũ trụ, lúc thì hóa âm, lúc thì biến dương.

Đoàn sáng biến mất, dần lắng xuống trong óc.

Cố Trường Sinh chỉ đổi biến hóa thứ nhất của âm Dương Phục Thiên Thần Sát Kiếm Trận.

Tuy rằng tiêu phí mười ức điểm chiến công, nhưng hắn không đau lòng chút nào.

Dù sao xem hình ảnh trong óc của hắn thì uy lực của môn kiếm trận này không yếu.

Cố Trường Sinh định chờ lúc rảnh sẽ tiếp tục nghiên cứu.

Nói đến thì hắn cùng Thiên Xà bộ tộc có nhiều sâu xa.

Thuật Cán Huyền Tạo Hóa của Thiên Xà bộ tộc cũng bị hắn nắm giữ, mượn nó sáng tạo vạn vật sinh linh trong nội vũ trụ, vô cùng thần dị.

Khi tu vi của Cố Trường Sinh càng tinh thâm thì có thể sáng tạo

mọi thứ ở bên ngoài.

Hiện giờ được kiếm trận uy lực siêu lớn âm Dương Phục Thiên Thần Sát Kiếm Trận.

Cố Trường Sinh đang suy xét chờ về sau có đủ chiến công sẽ đổi biến hóa kiếm trận còn lại và Đại Hồi Tố Kiếm Thuật.

Tiếp theo, Cố Trường Sinh rời khỏi Chiến Công Điện.

Rất nhiều tu sĩ nhìn hắn rời đi, đều đang suy đoán Cố Trường Sinh đổi những thứ gì, mọi người đều biết Cố Trường Sinh lúc trước được tồn tại cổ xưa Sơn Hải thành thương nghị, khen ngợi cho mười ức điểm chiến công.

Bọn họ rất hâm mộ.

Dù là những đại thống lĩnh Chuẩn Tiên Đế cũng không có đãi ngộ như vậy.

Mục tiêu của nhiều người là tích lũy đủ một ức điểm chiến công để đổi một môn thần thông bảo thuật cấp Tiên Vương.

Sau đó, tin Cố Trường Sinh trở về Sơn Hải thành bị truyền ra ngoài, rất nhiều tu sĩ đều tiến đến bái phỏng, mang theo lòng khâm phục.

Cũng có người mang theo tò mò, muốn biết Thần Tử Cố gia rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Rất nhiều lão cổ đổng, lão quái vật bối phận cao kinh khủng đều lộ mặt, chủ yếu là muốn gặp mặt Tiểu Kỳ Lân trắng tinh, tiện thể hỏi thăm một ít bí ẩn.

Nhưng Tiểu Kỳ Lân trắng tinh xuất hiện cũng chỉ nằm trong ngực Cố Trường Sinh, ngáp dài, híp con ngươi lưu ly đỏ máu, bộ dạng lười biếng không quan tâm ai.

Điều này khiến đám lão cổ đổng rất bất đắc dĩ, cũng không dám bất kính.

Đừng nhìn bề ngoài Tiểu Kỳ Lân trắng tinh nhỏ nhắn xinh xắn

nhưng thật ra bối phận cực kỳ khủng bố, tồn tại trong Sơn Hải thành cùng thời với nó đều sắp xuống lỗ.

Đây là một tồn tại bối phận lớn còn hơn lão tổ tông của bọn họ.

Nhưng dáng vẻ hiện giờ của Tiểu Kỳ Lân trắng tinh khiến bọn họ câm nín, đặc biệt là Cố Trường Sinh khá dửng dưng

Cố Trường Sinh không để ý nhiều như vậy.

Hắn nhận ủy thác của Kỳ Lân, nuôi Tiểu Kỳ Lân trắng tinh như thú cưng, đãi ngộ giống Tiểu Côn Bằng.

Ngoài ra.

Trong khoảng thời gian này, đám người Xích Vương, Sở Đế, Thái Hư Hoàng, Cửu Đầu Vương, Tô Nghê Thường, Cố Ngân Hà lúc trước cùng nhau đi Sơn Hải thành tập luyện đều bận làm nhiệm vụ, không ở trong thành.

Cố Trường Sinh vốn định hỏi thăm tình huống gần đây của bọn họ, nhưng với tình hình như vậy thì đành gác lại.

Những ngày sau đó Cố Trường Sinh không lộ mặt, tuyên bố với bên ngoài là đang bế quan, kỳ thực là nghiên cứu âm Dương Phục Thiên Thần Sát Kiếm Trận vừa đổi về.

Cố Trường Sinh cũng dung hợp hạt giống Hồng Mông Tử Khí thần bí của Thái Thượng Tiểu Đạo Quân vào trong Hồng Mông Ấn, khiến dấu ấn Hồng Mông ở mặt ngoài càng thêm rõ ràng mà sâu thẳm.

Nửa năm qua trong chớp mắt.

Trong động phủ cổ xưa phù văn mênh mông, tiên vụ, thải hà đan vào.

Cố Trường Sinh ngồi xếp bằng trên một tấm bồ đoàn đạo nhiên, ánh mắt rất sâu thẳm.

Trong con ngươi giờ phút này có ức vạn biến hóa cùng huyền diệu đang tiêu tan, một đám phù văn đại đạo diễn biến.

“Loại biến hóa thứ nhất thì ra là như vậy."

Hắn nhẹ gật đầu, hơi tìm hiểu rõ ràng hình thức ban đầu của kiếm trận này.

Giây sau, trong nội vũ trụ, ba nghìn Hỗn Độn Thần Ma cùng nhau hét to một tiếng, trên thân thể từng người xuất hiện kiếm ý khủng bố.

Những kiếm ý khủng bố tổ hợp từ âm dương chi ý cùng ức vạn thần sát, là năng lượng huyền diệu nhất trong thiên địa.

Giờ phút này tổ hợp với hình thức đặc biệt, hình thành thế tuyệt diệu.

Đây là ba nghìn phân kiếm.

Chương 570 - Đường thành Đế, hỏi đạo, tất cả thiên kiêu trong kỷ nguyên này đều tránh lui (2)

Nếu do Cố Trường Sinh hiện tại chưởng chủ kiếm thì có thể dễ dàng giây giết tu sĩ Chân Tiên cảnh.

Khác với Đại Hồi Tố Kiếm Thuật, điều kiện học thấp nhất là Tiên Vương cảnh, môn kiếm trận này ngưỡng cửa bước vào không quá cao.

Nhưng Cố Trường Sinh không nghiên cứu tiếp, tu vi của hắn là một ngưỡng cửa, không thành Đế thì nghiên cứu sức chiến đấu cỡ nào chung quy có hạn mức cao nhất.

"Nên nghiêm túc suy xét việc thành Đế.”

Nhưng trên con đường thành Đế, Cố Trường Sinh hiếm thấy rơi vào bình cảnh.

Không phải bình cảnh về tu vi mà là phân vân lựa chọn.

Sự lựa chọn này quyết định con đường về sau hắn sẽ đi.

Tu pháp của người đi trước, đi con đường người ta đã đi, dùng ấn ký Thiên Đạo thành Đế.

Hay đi con đường của riêng mình?

Ba tháng sau, Cố Trường Sinh rời đi động phủ, hỏi thăm Hôi Lão về ấn ký Thiên Đạo.

Nhưng Hôi Lão cũng không hiểu nhiều về việc này.

Bản thể của lão không phải nhân tộc, ngày xưa thành đạo cũng không chọn con đường dung hợp ấn ký Thiên Đạo.

Hôi Lão khuôn mặt tường hòa, cười cười nói:

“Nếu công tử có ý tưởng của mình thì cứ làm theo ý của mình, dung hợp ấn ký Thiên Đạo thật ra là con đường người xưa đã đi, chưa chắc công tử phải đi đường như bọn họ.”

“Đường của người đi trước ít nhất thông thoáng.”

“Còn con đường của chính ta thì sẽ đi thông hướng nơi nào?"

Cố Trường Sinh lắc đầu, trong con ngươi luôn bình tĩnh hiếm thấy lộ tia mờ mịt.

“Công tử cảm thấy mệt mỏi rồi sao?"

“Cuộc chiến Đế lộ chưa chắc theo ý tưởng của mấy vị di lão Tiên Cổ, không có ấn ký Thiên Đạo thì không thể thành Đế sao?"

"Lão phu không nghĩ như vậy.”

Khuôn mặt Hôi Lão lộ nét hiền từ, như nhìn Cố Trường Sinh lúc còn nhỏ rơi vào khó khăn khi tu luyện.

Loại tình huống này nằm trong dự liệu của lão.

Đối với cùng thế hệ thì hiện tại còn đang tranh phong trên Nguyên Thủy Chi Lộ, tìm kiếm các loại cơ duyên, muốn tìm một chỗ nổi bật trong kỷ nguyên này.

Tu vi của bọn họ cao nhất là cảnh giới Đại Thiên Tôn.

Cách Đế cảnh, Chân Tiên cảnh không biết còn kém bao xa.

Nhưng mà Cố Trường Sinh thì khác, năm tháng tu hành của hắn ngắn hơn cùng thế hệ rất nhiều, tu vi lại bỏ xa họ.

Tuy có tâm cảnh bù đắp, nhưng hắn còn thiếu chút tích lũy.

Thứ Cố Trường Sinh tiếp xúc, chịu đựng vượt xa tưởng tượng của cùng thế hệ.

Nói đến cùng, hắn chẳng qua là một người trẻ tuổi hơn hai mươi tuổi, nhưng đi đến bước như hắn có ai không phải là lão quái vật tu hành vô số năm tháng?

Dù là Tô Nghê Thường, Xích Vương, Sở Đế, tuổi thật của họ hơn xa Cố Trường Sinh.

"Đây là con đường phải tìm kiếm khi thành đạo."

Hôi Lão ánh mắt mang theo mấy phần cảm thán.

Tu sĩ ngày nay mấy ai có đạo của riêng mình?

Trong lúc Cố Trường Sinh rơi vào lựa chọn đạo tâm của bản thân, nhóm Xích Vương, Sở Đế, Cửu Đầu Vương lần lượt trở về Sơn Hải thành.

Tôn Lão cũng từ Chung Cực Chi thành mang đến tin tức khiến bọn họ đều khiếp sợ, nỗi lòng phức tạp.

Trầm mặc thật lâu, Sở Đế mới cười gượng nói:

"Tất cả thiên kiêu trong kỷ nguyên này đều phải tránh né Cố Trường Sinh sao?"

"Xem ra đã quyết định, nhưng chúng ta đợi biết bao lâu vì kỷ nguyên này..."

Thái Hư Hoàng siết chặt nắm tay, sắc mặt cực kỳ bất đắc dĩ, cũng không cam lòng.

Nhóm Cửu Đầu Vương, Tô Nghê Thường nhận được tin này cũng đều rơi vào trầm mặc.

Nét mặt của bọn họ tràn ngập không cam lòng, cũng mang theo bất đắc dĩ cùng cay đắng.

Một giới không chứa hai thiên kiêu.

Chớ nói chi trong giới này, sự tồn tại của Cố Trường Sinh đã phá vỡ cân bằng giữa các thiên kiêu.

Một mình hắn đè ép tất cả mọi người không thở nổi.

Đối diện những người khác, bọn họ còn có ý nghĩ tranh phong, có lòng bất bại vô địch.

Nhưng đối diện Cố Trường Sinh, trong bọn họ có ai dám nói chính mình có thể thắng?

Bảng Đế thí luyện.

Thật ra cũng là tập luyện cuối cùng của Chung Cực Chi thành dành cho bọn họ, quyết định ai giành được ấn ký Thiên Đạo của kỷ nguyên này.

Bọn họ tích lũy chờ đợi nhiều kỷ nguyên chỉ vì ở kỷ nguyên này có thể thành tựu Đế cơ mạnh nhất.

Mục đích của bọn họ không đơn giản là thành Đế, thành Tiên.

Cho nên mới hao hết công sức muốn bày ra phong hoa rực rỡ trong đời này.

Nhưng bây giờ, Tôn Lão truyền tin về khiến bọn họ hụt hẫng, nỗi lòng vô cùng phức tạp.

“Cùng một thời đại với hắn là bi ai của chúng ta.”

Sở Đế khẽ thở dài, nỗi lòng dần bình tĩnh lại.

Thái Hư Hoàng gật đầu, nói:

"Như vậy là, chúng ta đành mạo hiểm lớn đi giới khác.”

Đây là cơ hội lựa chọn cuối cùng của bọn họ.

Từ vùng đất Giới Uyên là bọn họ đã nhìn ra.

Từng đóa bọt sóng vỗ đều là đại thế giới hoàn chỉnh.

Tiên Vực không phải thế giới duy nhất.

Chẳng qua muốn phá vỡ biên giới của Tiên Vực đi giới khác là vô cùng khó khăn.

Bọn họ sinh ra ở Tiên Vực, lựa chọn tốt nhất thật ra là dẫn ấn ký Thiên Đạo Tiên Vực buông xuống, mượn nó thành tựu Đế vị.

Việc này cũng phù hợp với bọn họ nhất.

Nếu không cần thiết, ai mà muốn rời đi Tiên Vực?

Con đường phía trước dài dặc, hung hiểm chưa biết.

Sở Đế cười gượng nói:

“Nhóm Hôi Lão cũng có ý như thế, kêu chúng ta đi giới khác, kỷ nguyên này không có ai tranh thắng Cố Trường Sinh nổi.”

"Xem ra không chịu cũng không được." Tô Nghê Thường khẽ nói, nhanh chóng chấp nhận quyết định này, sau đó lên đường về Chung Cực Chi thành.

Như vậy là, nàng cũng cần thành đạo.

Chẳng qua, nàng chỉ có thể lựa chọn đi giới khác.

Tin tức này truyền về, thoáng chốc nhấc lên sóng gió trong Sơn Hải thành.

Rất nhiều người đều kinh hãi.

Tất cả thiên kiêu né tránh một người?

Tiên Vực sinh ra vô số kỷ nguyên tới nay nhưng lần đầu tiên phát sinh chuyện như vậy.

Từ đó nhìn ra được Cố Trường Sinh khủng bố cỡ nào.

Tất cả thiên kiêu đều không địch lại hắn?

Đám người Sở Đế, Thái Hư Hoàng tuy đã nghĩ thông, nhưng thế lực sau lưng bọn họ thì cực kỳ không cam lòng.

Cùng là thiên kiêu kỷ nguyên, tại sao phải nhường nhịn?

Bọn họ vì bồi dưỡng truyền nhân cũng tốn tài nguyên vậy.

Trong Sơn Hải thành, trong một chốc dấy lên mạch nước ngầm.

"Thì ra là đã làm ra lựa chọn rồi sao?"

Nhận được tin tức, Cố Trường Sinh vẻ mặt rất bình tĩnh.

Chương 571 - Lựa chọn của nhóm Sở Đế, Thái Hư Hoàng, thành đạo mà hiện

Mặc kệ nhóm Tôn Lão lựa chọn kiểu gì cũng không thể thay đổi ý tưởng của Cố Trường Sinh.

Đế lộ vốn vô tình, thiên kiêu nhiều xương khô.

Trên con đường này, Cố Trường Sinh hoàn toàn có thể đánh chết tất cả đối thủ tranh phong, nhưng hắn không có làm như vậy đã xem như tận tình tận nghĩa.

Chớ nói chi hiện giờ hắn đã ở phút then chốt thành đạo.

"Tất cả thiên kiêu tránh lui?" Hôi Lão yên lặng.

Có thể nói, lựa chọn này cũng xem như suy xét đại cục cho ba nghìn Đạo Vực.

Về thiên phú hay bối cảnh thì Cố Trường Sinh mạnh hơn những người khác.

Dù muốn tranh thì có ai giành thắng được?

Cố Trường Sinh nói:

"Nếu bọn họ không nhường thì đánh tới khi nào bọn họ lùi lại.”

Khoảng thời gian tiếp theo, nhóm Thái Hư Hoàng, Sở Đế đều lựa chọn con đường như Tô Nghê Thường, bước lên con đường đi giới khác.

Nhưng trước khi đi lên con đường đó, Xích Vương, Cố Ngân Hà đều tiến đến bái phỏng Cố Trường Sinh, giao lưu kinh nghiệm của nhau trong khoảng thời gian này.

Cuối cùng ra kết luận khiến bọn họ câm nín.

Hiện giờ Cố Trường Sinh cường đại đến nỗi bọn họ không đánh lại.

Cùng trong cảnh giới Chuẩn Đế đỉnh, nhưng có lẽ bọn họ không đỡ nổi một chưởng của Cố Trường Sinh.

Cố Trường Sinh đến sau mà vượt lên trước, đã bỏ xa bọn họ.

"Nếu về sau còn có cơ hội gặp lại, bổn cung sẽ trả nhân tình đã nợ ngươi.”

Tô Nghê Thường nói xong, cáo từ rời đi, bước lên tế đài ngũ sắc.

“Thần Tử bảo trọng."

"Đại nhân bảo trọng."

Cố Ngân Hà, Xích Vương cũng lần lượt rời đi, chuẩn bị đi giới khác.

Bọn họ không thể lại lựa chọn phủ bụi thêm một đời, đời này là cơ hội thành Đế cuối cùng của họ.

Một khi Cố Trường Sinh thành Đế, có lẽ đời sau nghìn vạn kỷ nguyên không sinh ra Đế.

Trừ phi đời sau có người mạnh đến nỗi áp chế Đế của Cố Trường Sinh.

Lúc này, bọn họ cười gượng cùng cảm khái, tại sao cứ phải chờ đến kỷ nguyên này mới thành Đế?

Ở thời đại của bọn họ, mỗi người chắc chắn thành Đế, là tồn tại quét ngang vô địch.

Xét cho cùng là vì vận khí.

Ở đời này gặp được Cố Trường Sinh.

Đây là điều không ai ngờ tới.

Tất cả thiên kiêu kỷ nguyên đều bước lên con đường đi giới khác thành đạo, việc này khiến nhiều tu sĩ Sơn Hải thành không nói nên lời.

Có tu sĩ Chân Tiên cảnh tu vi cao thâm trong gia tộc sau lưng thiên kiêu kỷ nguyên đến tìm Cố Trường Sinh lý luận, rất không cam lòng, cảm thấy như vậy không công bằng.

Kết quả, vị tu sĩ Chân Tiên cảnh kia bị Cố Trường Sinh cứng rắn trấn áp, đánh gãy tứ chi, phong lại Linh Hải, ném ra giữa đường Sơn Hải thành.

Việc này nhấc lên sóng giớ lớn trong Sơn Hải thành, dẫn phát náo động lớn.

Tất cả mọi người lúc này mới chân chính sáng tỏ thực lực của Cố Trường Sinh, Chuẩn Đế đỉnh nhưng có thể đè chết Chân Tiên cảnh.

Tất cả mọi người da đầu tê dại, đều hoảng sợ rung động.

Dù là lúc Cổ Chi Tiên Vương ở Đế cảnh cũng không thể làm tới mức độ này.

“Hèn gì chọn quyết định như vậy.”

“Việc này kinh khủng quá.”

“Yêu nghiệt như thế, dù không lựa chọn giống như vậy thì những người khác cũng không có bất cứ cơ hội."

Lúc này, không ai dám phàn nàn gì nữa.

Cố Trường Sinh thân là hậu bối trẻ mà khiến vô số lão cổ đổng kiêng kỵ.

Mọi người loáng thoáng xem Cố Trường Sinh là lãnh tụ thiên kiêu bên Tiên Vực.

Cùng lúc đó, rất nhiều người mong đợi, muốn biết Cố Trường Sinh thành Đế thì sẽ có thực lực như thế nào.

Bất giác, Cố Trường Sinh đã ở Sơn Hải thành mấy năm.

Một quả đạo tâm không ngừng mài giũa trong giết chóc cùng tiềm tu.

Trong thời gian này, nhiều sinh linh Đại Đế cảnh, Chân Tiên cảnh bên Dị Vực đều chết thảm trong tay Cố Trường Sinh, để lại thanh danh không nhỏ trong chiến trường.

Rất nhiều cường giả Dị Vực thậm chí tuyên bố chắc chắn giết Cố Trường Sinh.

Hôm nay.

Tôn Lão vẻ mặt nghiêm túc tìm đến Cố Trường Sinh.

“Tiền bối tìm ta có chuyện gì?"

Quanh người Cố Trường Sinh rực rỡ ánh sáng, phù văn sâu thẳm, tỉnh lại từ trong tu luyện, cảm giác chính mình cách thành Đế chỉ còn một bước cuối cùng.

Vẻ mặt Tôn Lão vô cùng nghiêm túc nói:

“Thành Đạo Địa đã xuất hiện, lão phu đến mang ngươi đi.”

“Thành Đạo Địa?”

Cố Trường Sinh động ý niệm, nghĩ đến bước cuối cùng.

Có thể khiến nét mặt Tôn Lão nghiêm túc như vậy thì Thành Đạo Địa rất có thể giống như Cố Trường Sinh suy nghĩ.

Vạn cổ đến nay, nơi ấn ký Thiên Đạo hiển hóa.

Thành Đạo Địa.

Đó là nơi vô số thành đạo giả đắc đạo trong vô số kỷ nguyên tới nay, nằm ở sâu trong vũ trụ, gần với đại đạo tự nhiên, có thể hợp quy tắc chí lý.

Ấn ký Thiên Đạo đều là ở nơi đó cảm ngộ dung hòa.

Nếu tu sĩ muốn thành đạo, thành tựu Đế vị thì tuyệt đối sẽ đi Thành Đạo Địa.

Nhưng Thành Đạo Địa khác với nơi khác.

Thời cơ không đến, nó sẽ không hiển lộ ra, hơn nữa một kỷ nguyên chỉ hiển hóa một lần.

Khi nó không hiện ra thì không ai biết nó rốt cuộc ở đâu.

Nghe Tôn Lão giải thích xong, Cố Trường Sinh kết hợp với tin tức chính mình biết được, hắn gật đầu.

“Nhưng lần này Thành Đạo Địa có lẽ sẽ không yên ổn, cùng với một mảnh Hỗn Độn Hải xuất hiện, ở trong đó có rất nhiều Hỗn Độn sinh linh tồn tại... "

"Những sinh linh này dựng dục từ Hỗn Độn Hải, cực kỳ cường đại, thân thể khó bị hủy, dù ngươi thân là Hỗn Độn Thể cũng phải cẩn thận, trong đó có một ít sinh linh bá chủ cực kỳ khao khát căn nguyên của Hỗn Độn Thể.”

Tôn Lão khuyên bảo, nhắc nhở Cố Trường Sinh cẩn thận.

Bản thân Tôn Lão đi qua Hỗn Độn Hải trong vũ trụ cũng cần cẩn thận dè dặt, không dám tới gần.

Không cần Tôn Lão nói thì Cố Trường Sinh cũng hiểu, Thành Đạo Địa mỗi lần hiển hóa đều sẽ hấp dẫn nhiều sinh linh kỳ dị tìm đến, ấn ký Thiên Đạo chẳng những có diệu dụng vô cùng với tu sĩ, nó cũng là tiên vật khó tả đối với các sinh linh kỳ dị, có thể tăng lên đạo hạnh tu vi, chỉ có thể gặp chứ không thể cầu.

Tiếp theo, Tôn Lão và Cố Trường Sinh bàn bạc, cho hắn biết vị trí tọa độ, dặn dò nguy hiểm cần chú ý trong quá trình thành đạo, sau đó Tôn Lão mới rời đi.

Thành Đạo Địa không cho phép nhiều người xuất hiện.

Một khi có hơi thở hỗn tạp sẽ hạ thấp xác suất ấn ký Thiên Đạo dung hợp, thậm chí khiến quá trình thành đạo thất bại trong gang tấc.

Cố Trường Sinh gật đầu biểu thị đã hiểu, dấu hiệu trong không gian trong óc lấp lóe ánh sáng vàng chói mắt, dao động không gian khuếch tán, đánh dấu vị trí của Thành Đạo Địa ở sâu trong vũ trụ.

Chương 572 - Lên đường thành đạo, khuôn mặt quen thuộc ở Nguyên Thủy Chi Lộ, Hỗn Độn Hải

Tuy Cố Trường Sinh định dùng phương pháp của mình thành Đế, nhưng cũng phải lấy được ấn ký Thiên Đạo của kỷ nguyên này.

Sau khi Tôn Lão rời đi, Cố Trường Sinh bắt tay vào chuẩn bị, trước khi đi Thành Đạo Địa, hắn điều chỉnh trạng thái của bản thân đến đỉnh cao nhất.

Mặc kệ là nguyên thần hay thân thể đều đến tình trạng khó mà tiếp tục tăng lên.

Sau đó, Cố Trường Sinh từ biệt Hôi Lão, một mình lên đường.

Oong!

Hư không bắt đầu mơ hồ, dao động không gian hiện ra, sau đó xuất hiện ánh sáng rực rỡ, Cố Trường Sinh một bước đạp vào trong đó, rời khỏi Sơn Hải thành.

Hắn lấy một món pháp khí không gian của Chân Tiên cảnh phá vỡ hư không, chuẩn bị vượt Tinh Không đi vào vũ trụ.

Trong nháy mắt đã qua nửa tháng.

Cố Trường Sinh rời khỏi Tinh Vực chỗ Sơn Hải thành, quay về nơi ba nghìn Đạo Vực.

Nhưng vũ trụ chỗ Tiên Vực quá rộng lớn, mênh mông.

Cả đời tu sĩ Chân Tiên cảnh cũng không thể nào đi đến biên cảnh.

Cố Trường Sinh liên tục vượt qua Tinh Không, chưa từng tạm nghỉ, thậm chí giữa đường mượn dùng mấy đại truyền tống trận nhưng mãi không tới đích đến.

“Theo dấu hiệu không gian thì Thành Đạo Địa nằm ở sâu trong vũ trụ cách xa chỗ cũ, tức là phía bên kia Giới Uyên.”

Thậm chí giữa đường mượn dùng mấy đại truyền tống trận, hắn lướt nhanh qua các Tinh Không, hóa thành ánh sáng vàng chói mắt, giống như sóng triều màu vàng lớn che trời lấp đất, phát ra thanh thế khủng bố.

Dọc đường gặp phải nhiều tu sĩ đều bị hắn bị dọa, nhanh chóng tránh lui, tưởng là vị tiền bối cổ xưa nào.

Bọn họ không bao giờ nghĩ đó là một người trẻ tuổi.

So với Sơn Hải thành thì ba nghìn Đạo Vực tổng thế khá là yên lặng hòa bình.

Nhiều thế lực đạo thống có ma sát cùng tranh đấu, vì địa bàn Tinh Vực mà thường chém giết chiến đấu.

Cố Trường Sinh một đường đi tới, thấy tận mắt nhiều thế lực bị diệt, cũng thấy nhiều thế lực mới sinh ra.

Trừ đạo thống vô thượng và thế lực Bất Hủ ra, thế lực khác của Tiên Vực đều đang luân phiên thay thế trong luân hồi ngày qua ngày, năm này sang năm khác.

Cảnh tượng này khiến trong lòng hắn có cảm ứng.

Đây là quá trình vũ trụ diễn biến phải trải qua.

Cố Trường Sinh xuyên qua từng mảnh lãnh thổ và Tinh Vực, tìm dấu vết cũ trên Nguyên Thủy Chi Lộ, rốt cuộc đi tới đích đến.

Trên Nguyên Thủy Chi Lộ vẫn còn chém giết cùng tranh đấu.

Vô số thiên kiêu bước lên con đường này vì cơ duyên báu vật, liều sống liều chết.

Dọc đường đi, Cố Trường Sinh quét thần niệm qua, thấy nhiều người quen, giới trẻ từng tranh phong với hắn.

Truyền nhân Kim Sí Đại Bằng Tộc Kim Bằng giờ đã sắp đột phá cảnh giới Đại Thiên Tôn trung kỳ.

Truyền nhân Vạn Hoàng Sào Thiên Hoàng Nữ bị Cố Trường Sinh tù binh, về sau cũng bước lên cảnh giới Đại Thiên Tôn.

Ngoài ra còn nhiều người đi theo cũ của hắn.

Có truyền nhân của Thái Cổ Hoàng Tộc, có Thánh Tử Duy Nhất của đạo thống vô thượng Nhân Tộc.

Hắn cũng thấy mộ bia nhiều người quen, cuối cùng chôn xương trên con đường này.

Cố Trường Sinh thấy hồng nhan của mình, Ma Nữ của Xiển Thiên Giáo, công chúa Diệp Minh Nguyệt của Vũ Hóa Tiên Triều...

Hắn cũng trông thấy nữ nhân đội mặt nạ thân hình quỷ Cố Vô Song ngày xưa đã gặp mặt một lần, đến từ hạ giới.

Cũng trông thấy tộc nhân cùng nhau bước lên con đường này, Cố Quang Minh, Cố Minh Hoàng, Cố Lâm Trần vân vân.

Nhìn thấy tọa kỵ Đồ Tiên bị hắn mang ra từ Cửu U Táng Thổ.

...

Dù là mấy người thân thiết nhất cũng không có cảm giác được hơi thở của Cố Trường Sinh.

Cố Trường Sinh không lộ mặt, biết những gương mặt quen thuộc

vẫn còn đó thì hắn an tâm.

Về sau hắn có thể tập trung ứng đối Thành Đạo Địa trước mắt.

Ầm ầm ầm!

Hỗn Độn Hải mênh mông vô bờ, vô cùng bao la hùng vĩ, giống như chìm nổi trong vũ trụ.

Từng lũ Hỗn Độn Khí nổ tung trong đại dương này, hóa thành tinh hải khủng bố. Sau đó lại bắt đầu sôi trào, mỗi giây mỗi phút như có ức vạn ngôi sao nổ tung.

Rìa Hỗn Độn Hải có nhiều vì sao rơi, cũng có mảng lớn tinh hài rớt xuống, không tạo nên bọt sóng đã bị nhấn chìm, thành phấn.

Đây là năng lượng khủng bố.

Một lũ khí cơ trong đó đã dễ dàng đánh nát một vị Đại Đế.

Đặt trong kỷ nguyên khác thì nơi nguy hiểm như Hỗn Độn Hải tuyệt đối không thể nào xuất hiện Thành Đạo Địa.

Đây là cảnh tượng khiến thiên kiêu tuyệt vọng.

Một lũ Hỗn Độn Khí đủ đè sập một ngôi sao.

Càng miễn bàn trong mảnh Hỗn Độn Hải này còn sinh tồn rất nhiều sinh linh khủng bố.

“Thành Đạo Địa đúng là ở sâu trong Hỗn Độn Hải, trong đó có dao động huyền diệu truyền đến, giống ấn ký Thiên Đạo lúc trước cảm ngộ được.”

Bóng dáng Cố Trường Sinh xuất hiện trên một ngôi sao, nhìn từ xa, hơi cau mày.

Bỗng nhiên, gần đó có một ấn ký Thiên Đạo ngập trời ập đến, mang theo huyết khí cuồn cuộn.

Đó là một thân hình cao lớn đạp sao mà đến, mọc vảy giáp dày nặng, hà quang dâng lên, một món Đế Khí treo trên đầu.

“Một cường giả Đại Đế cảnh hậu kỳ.” Cố Trường Sinh nhìn thấu tu vi của bóng dáng phá không gian đi đến, hắn không quan tâm.

Ở ba nghìn Đạo Vực, cường giả Đại Đế cảnh đã là tồn tại cỡ lão tổ của đạo thống vô thượng, cực kỳ hiếm thấy.

Nhưng Cố Trường Sinh ở Sơn Hải thành nhìn quen mắt tu sĩ Đại Đế cảnh.

Trên tay hắn không biết dính bao nhiêu máu của sinh linh Dị Vực Đại Đế.

Đây là Hỗn Độn Khí hỗn tạp, tràn ngập thô bạo cùng hung uy, không dịu dàng chút nào.

Dù Cố Trường Sinh thân là Hỗn Độn Thể cũng khó mà tới gần.

Hắn chống mắt xem bóng dáng này muốn làm thế nào, vừa lúc cũng nhìn xem hung hiểm của Hỗn Độn Hải.

Chương 573 - Dự định phá biển, Ngũ Đế hợp lực, sẽ không quá đơn giản

Đây là một cường giả Đại Đế cảnh hậu kỳ, đứng sừng sững ở sâu trong Tinh Không, cả người bị quy tắc đại đạo bao phủ, khí huyết ngập trời, kinh sợ mảnh Tinh Không này.

Hắn chân đạp ngôi sao, ánh mắt lạnh băng, vảy giáp màu đen phủ toàn thân.

Một cái lò to màu đen lấp ánh Đế uy trôi nổi trên đầu hắn, rũ xuống từng lũ hà quang màu đen.

Đến chỗ này, nhìn chằm chằm Hỗn Độn Hải đang sôi trào, cường giả này ánh mắt rất là khiếp sợ.

“Trong Hỗn Độn Hải truyền đến dị động, ẩn chứa ấn ký Thiên Đạo, không lẽ Thành Đạo Địa của kỷ nguyên này xuất hiện?"

Hắn rất là khiếp sợ.

Phải biết rằng Thành Đạo Địa từ xưa đã thần bí, mỗi một kỷ nguyên chỉ xuất hiện một lần.

Đối với tu sĩ dưới Đại Đế cảnh thì đây là cơ duyên vô thượng, có thể đúc thành Đế cơ của bọn họ.

Nhưng lần đầu tiên hắn gặp Thành Đạo Địa xuất hiện trong Hỗn Độn Hải.

Đừng nói là tu sĩ Chuẩn Đế cảnh, ngay cả hắn đều cảm giác hóc búa khó khăn vô cùng.

“Thành Đạo Địa của kỷ nguyên này ẩn chứa cơ duyên, tuyệt đối không thể tưởng tượng... " Sinh linh Đại Đế cảnh này không kiềm được động lòng, mắt lấp lóe, đang tìm cách bước vào trong đó.

Giờ phút này, hắn cũng không có phát hiện ở phương xa, trên một ngôi sao khô cạn, Cố Trường Sinh đang đứng.

Hắn còn cho rằng chính mình là người đầu tiên phát hiện Thành Đạo Địa, trong lòng âm thầm hân hoan.

"Xem ra người này còn chưa ngốc, không có tự tiện xông vào."

Cố Trường Sinh nét mặt rất bình tĩnh, hắn đứng trên ngôi sao nhìn tất cả điều này, cũng đang suy nghĩ cách đi vào Hỗn Độn Hải.

Trong tầm nhìn của hắn, bên trong Hỗn Độn Hải ẩn giấu rất nhiều hơi thở khủng bố, Hỗn Độn Khí hùng dũng, mỗi luồng hơi thở đều là khí huyết thô bạo hùng hồn, đủ xé rách hết thảy.

Đó là sinh linh dựng dục trong Hỗn Độn Hải.

Đủ các loại hình thù kỳ lạ.

Từng đôi mắt đỏ tươi lạnh như băng nhìn chăm chú hết thảy.

Chỉ riêng lực lượng thân thể của chúng nó đã có thể chịu đựng Hỗn Độn loạn lưu thô bạo này, càng miễn bàn thần thông khủng bố khác.

Cố Trường Sinh không có tự tin thân thể hiện tại của mình có thể

lướt qua Hỗn Độn Hải.

Hắn cần tìm hiểu mức độ hung hiểm trong đó trước đã.

Cố Trường Sinh không vội vã đi vào.

Hắn đang đợi.

Toàn thân Cố Trường Sinh ẩn trong sương mù, cực kỳ mơ hồ, không ai có thể nhìn thấu hình dạng thật của hắn.

Trừ phi cố ý lộ ra hơi thở, nếu không thì chỗ này không thể nào có người chú ý hắn.

Ầm!

Lúc này, sinh linh Đại Đế cảnh ra tay, hắn lấy ra một món pháp khí tràn ngập Đế uy, thần uy hùng hồn khuếch tán, đánh xuống Hỗn Độn Hải.

Hắn đang thử, định tách ra Hỗn Độn Hải.

Kết quả giây sau, trong Hỗn Độn Hải có sóng triều dâng lên, thoáng chốc đánh pháp khí của hắn nát vụn.

Cảnh này khiến sinh linh Đại Đế cảnh sắc mặt cực kỳ khó xem, đen như than.

"Đáng giận!"

Hắn mắng chửi một tiếng, pháp khí Đế cảnh này là toàn tộc của hắn tốn nhiều thần tài mới luyện chế thành.

Cứ bị hủy như vậy, làm hắn vô cùng đau lòng.

Sâu trong Tinh Không vốn khó tìm tài liệu, muốn luyện chế một cái khác không biết phải mất bao nhiêu năm tháng.

“Pháp khí Đế cảnh vậy mà trong khoảnh khắc hóa thành bột mịn, uy lực này đủ đánh nát tu sĩ Đại Đế cảnh hậu kỳ.”

“Xem ra phải có thủ đoạn Tiên cảnh mới lướt qua Hỗn Độn Hải này được.”

Cố Trường Sinh hơi cau mày, cũng cảm giác hơi hóc búa.

Nếu dùng thân thể cứng rắn chịu đựng thì Cố Trường Sinh không rõ ràng thực lực của những Hỗn Độn sinh linh này.

Sâu trong Hỗn Độn Hải còn có thú dữ cấp bá chủ khác, thực lực tuyệt đối đến đẳng cấp Chân Tiên cảnh.

Chủ yếu nhất là, một khi thành đạo trong Hỗn Độn Hải, bước ra một bước kia.

Vậy Cố Trường Sinh sẽ gặp phải Thành Đế Kiếp khủng bố nhất vạn cổ.

Cho nên trước đó, Cố Trường Sinh cần xác định bốn phía có môi trường an ninh, hắn phải hết sức cẩn thận.

Sinh linh Đại Đế cảnh hậu kỳ này chưa đủ trình độ khiến Cố Trường Sinh để ý.

Oong!

Nghĩ đến đây, Cố Trường Sinh ánh mắt dần dần sâu thẳm, bắt đầu câu động Hồng Mông Ấn, từng lũ Hồng Mông Tử Khí chìm nổi đan vào nhau, vô cùng huyền diệu thần dị.

Hiện giờ Cố Trường Sinh đã có thể điều khiển Hồng Mông Ấn được chút ít.

Lúc này, hắn cũng đã nghĩ ra cách đối phó.

Đang lúc Cố Trường Sinh suy nghĩ thì phía đông chỗ Tinh Không lại lần nữa truyền đến hơi thở khủng bố.

Ánh sáng vàng chói lòa, hà thụy bốc hơi, một con đường ánh sáng vàng kéo dài mà đến, trong đó nhiều phù văn lan tràn đan vào, vô cùng thần thánh.

Đó là một sinh linh màu vàng, đứng trên con đường ánh sáng vàng, tựa như thần linh, giữa hai chân mày tựa như thần linh, Đế Kích vàng, vô cùng uy vũ.

“Kim Linh Lão Tổ?”

Sinh linh Đại Đế cảnh ra tay nhận ra bóng dáng này, hơi ngẩn ra, có chút kiêng kỵ.

Kim Linh Lão Tổ là từ một khối Tiên Đạo Kim Thạch thành tiên vận biến ra, thân thể cực kỳ khủng bố, được gọi là thân thể bất diệt cùng cảnh giới.

“Mãnh Tộc Lão Tổ?”

Kim Linh Lão Tổ cũng nhận ra sinh linh này, nhưng không để bụng, ánh mắt lấp lóe nhanh nhìn về phía dị tượng trong Hỗn Độn Hải.

Kim Linh Lão Tổ đang thôi diễn biến hóa trong đó.

Rất nhanh, hắn lộ ra vẻ mặt vui sướng bất ngờ, hiển nhiên cũng biết Thành Đạo Địa tái hiện.

Nhưng Kim Linh Lão Tổ cẩn thận hơn Mãnh Tộc Lão Tổ rất nhiều, không trực tiếp thăm dò, hắn biết Hỗn Độn Hải lợi hại.

Muốn đi vào trong đó không phải việc đơn giản.

Trong khi hai người này thăm dò thì từ phương hướng khác lại truyền đến thanh thế to lớn, động tĩnh ở đây hấp dẫn sinh linh Đại Đế cảnh khác.

Sâu trong vũ trụ có nhiều Cổ Tộc, cũng ẩn giấu nhiều con đường Chân Giới.

Những sinh linh Đại Đế cảnh này đến từ những chỗ đó.

Thoáng chốc, nơi đây hội tụ năm sinh linh Đại Đế cảnh, đạo va chạm nhau, hơi thở khủng bố đan vào, phát ra tiếng động lớn nhức óc.

Sâu trong vũ trụ, mỗi người đều không kiêng nể gì bày ra thực lực cùng hơi thở của bản thân.

“Thành Đạo Địa trong Hỗn Độn Hải tuyệt đối ẩn chứa đại cơ

duyên, chúng ta cùng nhau ra tay, lấy ấn ký Thiên Đạo làm chứng, đến lúc đó sẽ chia ra tỉ mỉ hơn.

Kim Linh Lão Tổ nói, thực lực của hắn rõ ràng khá mạnh trong chúng Đế.

Chương 574 - Đại đạo vô hình, thiên hạ chung cực, ba nghìn Hỗn Độn Thần Ma dàn kiếm trận

Mọi người đều gật đầu, bắt đầu ra tay.

Năm luồng uy áp Đại Đế kinh khủng đè hướng Hỗn Độn Hải.

Cùng lúc đó, Kim Linh Lão Tổ tỏa ánh sáng vàng chói lòa, vung Đế Kích vàng, chịu đựng Hỗn Độn sóng triều đáng sợ, phá vỡ hết thảy, đi vào trong đó.

Ầm!

Năm người hợp sức phá mở một con đường.

Trên mặt bọn họ lộ ra vui sướng bất ngờ, nhưng cũng cảm thụ được kiệt sức, uy lực Đế Khí mênh mông tràn ngập, cố gắng ngăn chặn Hỗn Độn sóng triều từ hai bên.

Rõ ràng, đây là cực hạn của bọn họ.

Trong Hỗn Độn Hải xuất hiện một con đường, nhưng tốc độ tiến lên của bọn họ rất chậm.

Chậm như rùa bò.

Mỗi người đều đang cắn răng, thân hình tựa như bị vô số núi lớn đè ép, nứt nẻ, sắp vỡ ra.

"Muốn đi vào trong đó đâu đơn giản vậy."

Cố Trường Sinh nhìn cảnh này, khẽ lắc đầu, cũng ra tay, nhưng hắn chọn đi phương hướng khác, không đi cùng năm người này.

Hắn đã phỏng đoán được mức độ hung hiểm ở đây.

Giây sau.

Trên đỉnh đầu của hắn có từng lũ Hồng Mông Tử Khí bắt đầu rũ xuống.

Mỗi tế bào đều phát sáng, cả người dâng trào ra khí huyết khủng bố, Hỗn Độn Khí tràn ngập, Cố Trường Sinh bước vào trong.

Ức linh bảo vệ xung quanh, Chân Long, Chu Tước, Tiên Hoàng, Bạch Hổ, Côn Bằng, các đại hung hiện ra hư ảnh khủng bố, ầm một tiếng khiến Hỗn Độn Hải dâng lên sóng triều ngút ngàn.

Giây phút này, từng tế bào của Cố Trường Sinh đều phát ra tiếng phong lôi khủng bố rung động Tinh Không, Hỗn Độn Khí dâng lên.

Đây là cảnh tượng cực kỳ khủng bố.

Hỗn Độn Hải sôi trào, sóng to ngập trời, giống như có thể nhấn chìm vũ trụ.

Mặt trời mặt trăng lu mờ, ngân hà bị đánh rơi xuống.

Chân Long giơ vuốt!

Bạch Hổ gầm rống!

Tiên Hoàng bay lượn!

Côn Bằng vỗ cánh!

...

Ức vạn Quy Tắc Thần Liên cùng với vô số hà quang vào giây phút này giống như thiêu đốt lên.

Hỗn Độn Khí dày đặc bao bọc Cố Trường Sinh, hắn lướt nhanh trong Hỗn Độn Hải, thoáng chốc bước ra rất nhiều bước, thân hình đều kêu răng rắc.

Mỗi một tấc da thịt, mỗi khúc xươngg đều đang chịu áp lực khủng bố.

Hai loại Hỗn Độn Khí thuộc tính khác nhau phát ra va chạm kinh thiên, giống như một mảnh thương thiên rơi xuống.

Thanh thế như vậy chớp mắt khiến năm sinh linh Đại Đế cảnh phía bên kia biến sắc, lộ ra hoảng sợ, vẻ mặt khó tin.

"Nơi đó cũng có người đang đi vào!"

“Thanh thế quá khủng bố, không dám tưởng tượng là loại người nào.”

Năm người hợp sức mới miễn cưỡng đi trong Hỗn Độn Hải, nhưng mỗi một bước đều vô cùng gian nan, Kim Linh Lão Tổ đi ở đằng trước nhất thân hình sắp vỡ vụn.

Cả người không ngừng run rẩy.

Có thể tưởng tượng áp lực chỗ này khủng bố cỡ nào.

Đây chính là Hỗn Độn Hải!

Một trong những tuyệt địa khủng bố nhất trên cõi đời, ngay cả Chân Tiên cũng không dám dễ dàng đến gần.

Nếu không phải vì Thành Đạo Địa ở trong Hỗn Độn Hải thì không ai trong bọn họ dám đến đây dấn thân vào nguy hiểm.

Giờ phút này, Thành Đạo Khí của bọn họ nứt rạn như sắp vỡ ra.

“Không lẽ là một vị lão quái vật Chân Tiên cảnh?”

Mãnh Tộc Lão Tổ trong lòng không kiềm được hoảng sợ, có chút chấn động.

Một sinh linh Đại Đế cảnh khác lắc đầu, nói:

“Từ hơi thở lộ ra ngoài thì khá mơ hồ, nhưng không có uy áp Tiên Đạo, tuyệt đối không phải là tồn tại Chân Tiên cảnh.”

“Nhưng chắc chắn là một nhân vật khủng bố, vô địch Đế cảnh, phỏng chừng cách Chân Tiên cảnh không xa.”

Bọn họ không bao giờ đoán rằng đây là một người trẻ tuổi.

Cũng không đoán được người kia ngay từ đầu đã thấy những gì bọn họ làm.

Giờ phút này, trong lòng bọn họ tràn ngập hoảng sợ, kinh hoàng khiếp sợ.

Mới đi vài bước, bọn họ đã cảm thụ được tuyệt vọng.

Đây không phải nơi Đại Đế cảnh nên đến.

Hỗn Độn Hải quá lớn, dù Cố Trường Sinh đã sải bước đi nhanh nhưng cũng rơi vào một mảnh sâu thẳm hắc ám.

Càng đi sâu vào trong thì Hỗn Độn loạn lưu càng cuồng bạo, cũng càng khủng bố.

Thân thể mạnh như Cố Trường Sinh mà lúc này cũng phát ra tiếng răng rắc, trong mạch máu phát ra âm thanh như Hỗn Độn Chân Lôi

Giống như có các tòa thần sơn biến thành đao không khí liên tục chém xuống.

Nơi đây cho Cố Trường Sinh áp lực rất lớn.

Dù là hắn, cũng cảm thụ được lực lượng nghiền nát người ta thành huyết vụ.

“Grao!”

“Grao!”

“Grao!”

Lúc này, trong Hỗn Độn loạn lưu truyền đến tiếng gầm, từng cặp mắt đỏ máu sáng lên.

Các sinh linh khủng bố hình thù kỳ lạ, sát khí kinh thiên, ngoài người tràn ngập khí bỗng nhào về phía Cố Trường Sinh.

Đây là sinh linh dựng dục từ Hỗn Độn Hải.

Thân thể của từng sinh linh lớn vô biên, dễ dàng đập nát Đế Khí.

Dù sao chúng nó có thể sinh tồn tại đây.

Dù là tu sĩ luyện thể từ nhỏ dùng vô số thiên tài địa bảo rèn luyện thân hình, trong cùng cảnh giới cũng không thể đạt tới cấp độ của đàn sinh linh này.

Ầm!

Cố Trường Sinh vừa cứng rắn chịu đựng Hỗn Độn loạn lưu bạo loạn, vừa đấu với chúng nó, có một con sinh linh nhanh chóng giơ móng vuốt, tốc độ quá nhanh, thoáng chốc đến gần hắn.

Hư không đầu tiên là xuất hiện khe nứt khủng bố, rồi mảng lớn sụp xuống, trở thành hư vô.

Đây là rất cảnh tượng kinh người.

Nhưng Cố Trường Sinh phản ứng rất nhanh, một chưởng vươn ra, tất cả lực lượng bùng nổ, ầm một tiếng đập sinh linh khủng bố này thành huyết vũ.

Nhưng sau khi đánh chết một con sinh linh thì còn có sinh linh khác nhào lên.

“Xéo!”

Cố Trường Sinh đánh giết trong Hỗn Độn Hải, Hồng Mông Ấn xuất hiện, bất động như núi, ở trên đỉnh đầu chiếu xuống.

Hắn hét to, Hỗn Độn Huyết Khí dâng trào, phóng lên cao, giống như sắp nhấn chìm ngân hà.

Đằng trước xuất hiện sinh linh khủng bố liên tiếp tan vỡ, thân hình vỡ vụn, hóa thành huyết vụ.

Sau đó, Đại La Kiếm Phôi xuất hiện.

Cố Trường Sinh vung kiếm chém, một kiếm cực độ, ánh sáng chói mắt, mênh mông vô cùng tận.

Xoẹt!

Hỗn Độn kiếm khí thô to chém tới, vô biên như dãy núi.

Cứ như thế một đường chém tới, Cố Trường Sinh không biết đã có bao nhiêu sinh linh chết trên tay mình, vạt áo dính máu đỏ thẫm.

Có máu của hắn, cũng có máu của đám sinh linh này.

Chương 575 - Đại đạo vô hình, thiên hạ chung cực, ba nghìn Hỗn Độn Thần Ma dàn kiếm trận (2)

Dù là Chân Tiên cũng không thể vào sâu như vậy, sớm bị đám sinh linh xé thành mảnh nhỏ.

"Nơi này có quá nhiều sinh linh, nếu giết mãi thì không biết phải giết bao lâu." Cố Trường Sinh cau mày, thở hồng hộc, cảm giác kiệt sức.

Cường đại như hắn trực tiếp lựa chọn cách nhanh nhất.

Nhưng làm như vậy khiến thân thể tiêu hao lớn nhất.

Dọc đường đi Cố Trường Sinh đã cắn nuốt nhiều thánh dược, khôi phục tinh khí cùng pháp lực bị tiêu hao nhiêu.

Đột nhiên!

Một hơi thở khủng bố cực kỳ nguy hiểm xuất hiện, Hỗn Độn Hải phía trước bình tĩnh vô biên, không gợn sóng.

Cố Trường Sinh dừng bước chân, cảm thụ được sự tồn tại của Thành Đạo Địa, sâu trong Hỗn Độn Hải có một chỗ mắt biển yên tĩnh.

Nơi đó là một mảnh đất liền, không quá lớn, có vô vàn hà thụy đan xen, ức vạn ánh sáng dâng lên, hiển hóa chân tích đại đạo trên bầu trời.

Rõ ràng, ấn ký Thiên Đạo buông xuống tại đó.

Cố Trường Sinh cực kỳ quen thuộc với loại hơi thở kia.

“Là sinh linh cấp bá chủ trong Hỗn Độn Hải? Loại thực lực này, dù là người tu vi tinh thâm trong Chân Tiên cảnh cũng phải biến sắc."

Cố Trường Sinh sửng sốt, nhìn chăm chú mảnh đất liền kia.

Nói chính xác hơn, đó không phải đất liền mà là lưng.

Toàn bộ thân hình chìm trong Hỗn Độn Hải.

Sinh linh kia quá khổng lồ, dù là vắt ngang trong vũ trụ cũng dài ức vạn dặm, hơi thở mênh mông vô ngần, khiến người lòng sinh ra hoảng sợ bất lực.

Từng dải ngân hà rũ xuống lưng nó, tinh hài khô cạn rơi rớt, nhỏ bé như tro bụi.

Ầm!

Hơi thở khủng bố cuốn sạch mà đến, khiến chư thiên vạn giới đều run rẩy, không gian đứt từng khúc, trở thành vô số bột mịn.

Sinh linh kia chú ý tới Cố Trường Sinh, trong hắc ám, một con mắt bỗng nhiên mở, vắt ngang trong hắc ám vô tận.

Con mắt này tràn ngập màu đỏ máu mênh mông, ánh nhìn vô cùng lạnh lẽo hờ hững, giống như nhìn chăm chú con kiến.

Nhưng lại khiến Cố Trường Sinh nhớ đến thứ khác.

Đại đạo vô tình, thiên địa vạn vật là chó.

Ấn ký Thiên Đạo buông xuống, chọn nơi như vậy.

Cố Trường Sinh liên tưởng hai thứ này lại với nhau.

Nhưng giờ phút này, hắn khó mà suy nghĩ về thứ khác.

Con sinh linh này tấn công hắn, đao không khí đại đạo màu đen đột nhiên chém xuống, có ức vạn Trật Tự Thần Liên xuyên thấu từng mảnh hư không trở thành hư vô bột phấn, muốn giam cầm Cố Trường Sinh.

“Đây là đại đạo chân tích diễn biến ra hay nó vốn là ấn ký Thiên Đạo?”

Cố Trường Sinh có chút kinh ngạc, chủ yếu là thủ đoạn này hòa cùng ấn ký Thiên Đạo nơi đây.

Giây sau.

Cố Trường Sinh dùng Đại La Kiếm Phôi chém qua, các kiếm pháp đã học, Chỉ Qua Quyết, Trảm Tiên Kiếm, Sát Sinh Kiếm, Táng Sinh Kiếm gộp lại thành một kiếm.

Ánh kiếm khủng bố nhấn chìm hết thảy, thần uy mênh mông chém đứt mớ Trật Tự Thần Liên.

Nhưng đao không khí đại đạo màu đen giống như vật vô hình, không thể bị chém đứt.

Nó tiếp tục chém xuống Cố Trường Sinh, đại đạo vô tình, đồng thời cũng vô hình.

Cảnh này không khiến Cố Trường Sinh bất ngờ.

Hồng Mông Ấn treo trên đầu, Cố Trường Sinh quát lớn, lại khống chế kiếm:

"Hiện!"

Một lũ hơi thở vô cùng khủng bố, một ý niệm có thể khiến chư thiên dưới vòm trời đi hướng chung cực chậm rãi hiện ra trên Đại La Kiếm Phôi.

Đệ Nhất Pháp đệ nhất thức, Hoàn Vũ Chung Cực.

Đồng thời, ba nghìn Hỗn Độn Thần Ma xuất hiện ở nội vũ trụ, tiếng giết ầm ầm phát ra từ phương hướng khác nhau.

Âm dương khởi, thần sát hiện, vô lượng sát khí, diễn biến âm Dương Phục Thiên Thần Sát Kiếm Trận.

"Trấn!"

Mắt Cố Trường Sinh lạnh băng, áo trắng phần phật, chậm rãi nâng tay lên.

Nhiều áo nghĩa huyền diệu lần lượt hiện ra quanh hắn.

Từng đợt tiên khí nở thành Đại Đạo Chi Hoa, hà thụy mờ mịt, tiên quang cuồn cuộn.

Quy tắc thời gian năm tháng, quy tắc hư vô tịch diệt, quy tắc phi tiên, quy tắc thế giới tạo hóa, quy tắc cán huyền tạo hóa...

Tất cả quy tắc trật tự đều đang phát sáng, đều đang run rẩy.

Tất cả sinh linh trong Hỗn Độn Hải lộ biểu cảm kinh hoàng tột độ, giống như đang đối diện thiên uy cổ xưa.

Dưới loại hơi thở này, bọn họ sẽ bị giết dễ dàng, hình thần đều diệt.

Hơi thở đáng sợ hơn thiên kiếp nhiều.

"Trong đó rốt cuộc phát sinh chuyện gì... "

"Quá khủng bố, tuyệt đối là cái người đi vào sau chúng ta dẫn tới!"

“Loại hơi thở này... là sắp diệt thế sao?"

Đám người Mãnh Tộc Lão Tổ, Kim Linh Lão Tổ đã sớm rút ra ngoài Hỗn Độn Hải tái mặt, sinh ra xúc động muốn quỳ lạy dưới đất.

Bọn họ quả thực không dám tin tưởng.

"Vạn pháp làm lò..."

Cố Trường Sinh đang bước tới trước, Đại La Kiếm Phôi bị vô tận quy tắc chiếu rọi, lúc này kêu leng keng, như đang sôi trào, lóe ánh kiếm chói mắt.

Nó muốn chém hết vạn giới.

Cố Trường Sinh dùng thức Hoàn Vũ Chung Cực kiểm soát chủ kiếm, hơi thở vô cùng khủng bố bắt đầu hiện ra trên Đại La Kiếm Phôi.

Giây phút này, chư thiên thế gian đang run rẩy, vô cùng tận quy tắc trật tự, quấn quanh nhau, hình thành từng sợi xích đại đạo, đưa hắn đi hướng chung cực.

Con mắt màu đỏ máu trong hắc ám dường như rung lên, biểu cảm lạnh như băng vô tình lộ nét chấn động.

Nó sinh ra cảm xúc không nên có.

"Trảm!"

Cố Trường Sinh chém xuống một kiếm này.

Sát khí khủng bố quá dày đặc, giống như có thể bao phủ ức vạn thế giới.

Ánh kiếm cuồn cuộn hóa thành thực chất xé rách vòm trời, như muốn khiến mọi sự vật trên cõi đời tịch diệt, đi hướng chung cực!

Ầm một tiếng!

Đao không khí đại đạo màu đen ở phía trước khi đụng vào liền rã thành phấn, bị gió thổi tán.

Sinh linh trong hắc ám rên đau, tròng mắt vỡ ra, có nhiều vết rạn đỏ máu.

Nó đã bị thương, máu đen nhỏ tí tách, nó gầm rống.

Âm thanh có thể xuyên thấu thời gian cùng không gian, khiến nguyên thần của tu sĩ Chân Tiên cảnh nổ tung.

Từng đợt quy tắc trật tự bắn tới, lại lần nữa xuyên thấu từng tấc không gian, muốn nghiền nát tất cả.

Chương 576 - Đệ Nhất Pháp khủng bố, chung cực như diệt thế, hừng hực lột xác

Nó tức giận!

Tâm tình vốn hờ hững vô tình giây phút này bị tức giận tràn ngập.

Vô số kỷ nguyên tới nay, chưa từng có ai có thể tổn thương nó.

Nhưng hôm nay nó bị thương, tròng mắt suýt bị chém rớt.

Ánh kiếm như vậy đã không thể hình dung bằng từ kiếm, nó là lực lượng chung cực tinh thuần.

Là Đệ Nhất Pháp bày ra.

Giống như khung trời vạn cổ tịch diệt đè xuống, khiến vạn vật suy bại.

May mà phát sinh trong vũ trụ, nếu ở bên ngoài chắc chắn làm thiên địa nứt vỡ, quá khủng bố.

"Đây là uy lực của Đệ Nhất Pháp sao?"

Cố Trường Sinh cũng hơi giật mình, cảm thụ được yếu ớt chưa từng có, tất cả lực lượng, bao gồm nguyên thần đều giống như bị hút sạch.

Đây là lực lượng của Đệ Nhất Pháp.

Siêu thoát trên tất cả thần thông, ẩn chứa lực lượng vô thượng không thể miêu tả.

Loại uy lực này khủng bố còn hơn diệt thế.

Tuy rằng đây là lần đầu tiên thi triển, nhưng tuyệt đối có thể nghiền nát hết thảy quy tắc trật tự.

Đáng tiếc, chỉ làm tổn thương con sinh linh này.

“Với thực lực hiện tại của ta, thi triển đến mức độ này đã là cực hạn.”

Cố Trường Sinh buông tiếng thở dài, Hồng Mông Ấn lơ lửng trên đỉnh đầu, rũ xuống từng lũ Hồng Mông Tử Khí chặn lại Trật Tự Thần Liên bắn tới.

Hắn có chút tiếc nuối.

Nếu như là thành đạo rồi mới thi triển Đệ Nhất Pháp thì chắc chắn uy lực càng nâng cao một bậc.

Đến lúc đó càng dễ điều khiển Hồng Mông Ấn, chứ không phải như bây giờ lựa chọn bị động phòng ngự.

Con mắt đỏ máu ở trong hắc ám tức giận nhìn chằm chằm Cố Trường Sinh, phát ra âm thanh:

"Nhữ tìm cái chết!"

Sát khí cuồn cuộn hóa thành quy tắc trật tự che trời lấp đất ập đến.

Nó muốn giết Cố Trường Sinh.

"Ba nghìn Thần Ma, nghe hiệu lệnh của ta, bày kiếm trận!"

Biểu cảm của Cố Trường Sinh giây lát trở lại bình tĩnh, ánh mắt rất sâu thẳm.

"Cẩn tuân sai khiến của ngô chủ!"

Trong Hỗn Độn Hải lại lao ra sát khí vô thượng, long trời lở đất, mặt trời mặt trăng lu mờ.

Đây là ánh kiếm khủng bố to lớn không gì sánh bằng, ba nghìn đạo che kín vũ trụ, thoáng chốc chiếu sáng khu vực sâu thẳm trong Hỗn Độn Hải.

Ba nghìn Hỗn Độn Thần Ma ra khỏi nội vũ trụ, vô tận Hỗn Độn Khí bao phủ thân thể, đại biểu cho ba nghìn đại đạo.

Thân hình của bọn họ cực kỳ lớn, giống như có thể đạp vào Cửu U, người đụng thanh minh, đứng ở phương hướng khác nhau, trong tay chấp chưởng ba nghìn phân kiếm.

Cố Trường Sinh lại lần nữa khống chế chủ kiếm, ăn vào nhiều thánh dược, huyết khí cuồn cuộn, rất nhanh khôi phục.

Đại La Kiếm Phôi bị quy tắc chiếu rọi, xán lạn mà hùng dũng, vẫn phát ra tiếng leng keng giòn vang, ức vạn luồng sáng chói lòa.

Thần sát cuồn cuộn ngập trời, hóa thành vô tận sát lượng.

Âm Dương Phục Thiên Thần Sát Kiếm Trận.

Tuy chỉ có loại biến hóa thứ nhất, nhưng Cố Trường Sinh tin tưởng uy lực của kiếm trận huyền diệu này.

Đây không phải kiếm trận mà Tiên Vực có thể sở hữu.

Loại uy năng này hình dung bằng từ mênh mông vô tận cũng không đủ.

Sát lượng khủng bố dâng lên, bao trùm sinh linh trong hắc ám, giống như có vô tận chư thiên thần linh đang kêu gào.

Cố Trường Sinh dẫn đầu phóng đi, ánh sáng Chuẩn Đế chói lòa, giống như hòa cùng thiên địa đại đạo.

“Giết!”

Ba nghìn Hỗn Độn Thần Ma cùng hét lớn, đằng trước thoáng chốc bị đánh nổ, tựa như trở về thuở Hỗn Độn khai thiên tích địa.

Chủ nhân của con mắt đỏ máu hét to, chất chứa tức giận cùng với khiếp sợ:

"Nhữ rốt cuộc là người nào?"

Từ trước đến giờ nó chưa từng gặp nhân vật như vậy.

Hơi thở rõ ràng không quá mạnh, tại sao thực lực khủng bố như vậy, thậm chí khiến nó cảm thấy tim đập nhanh.

Đây là sinh vật quái dị khó mà miêu tả, vô cùng khổng lồ, có mai rùa to, đầu giống mãng xà, toàn thân đầy vết máu cổ xưa màu đen.

“Ấn ký Thiên Đạo buông xuống trên lưng thứ này!”

Ánh mắt Cố Trường Sinh sâu thẳm nhìn chằm chằm lưng của nó, dùng Đại La Kiếm Phôi chém đứt mọi thứ trước mắt.

Hắn cũng đang bị thương, ho ra máu.

Sinh linh này quá mạnh, là một trong những sinh linh khủng bố nhất mà Cố Trường Sinh từng gặp phải.

Mỗi cử động đều dẫn động Quy Tắc Thần Liên, thiên đạo chấn động.

Nơi này thoáng chốc nổ tung, toàn bộ Hỗn Độn Hải đều dường như muốn quy khư.

Thiên địa chấn động mạnh, Hỗn Độn sóng triều cùng vô lượng sát khí nhấn chìm hết thảy!

Chỉ có trong đó không ngừng truyền đến sát phạt cùng gầm rống khiến chư thiên chấn động, vạn giới hoảng sợ.

Cố Trường Sinh giống như chìm trong một loại trạng thái.

Hắn không chém giết với quái vật cấp bá chủ, mà là chém giết với Thiên Đạo, Hỗn Độn chi đạo hùng dũng phủ lên hết thảy, mỗi một tế bào đều đang dâng lên.

Cố Trường Sinh đang trưởng thành, lột xác.

Ánh sáng Chuẩn Đế cực kỳ chói mắt.

Chín đóa Đại Đạo Chi Hoa dựng dục từ chín luồng tiên khí cũng nở rộ tới cực độ.

Thời gian trôi qua.

Trong Hỗn Độn Hải này, Cố Trường Sinh dùng mạng sống để chiến đấu.

Ba nghìn Hỗn Độn Thần Ma đã chết rất nhiều, lại được Cố Trường Sinh hồi sinh trong nội vũ trụ, lại chiến đấu, cứ thế lặp đi lặp lại.

Trong quá trình này, Cố Trường Sinh toàn thân đẫm máu, đến giai đoạn sau hắn bất chấp chữa lành vết thương, cả người khí huyết dâng lên, đỉnh đầu nở rộ ánh sáng rực rỡ.

Hắn đang rèn luyện công phạt cực độ.

Mỗi một tế bào đều giống như nhận được ức vạn lần rèn giũa.

Một năm!

Hai năm!

Ba năm!

Bốn năm!

...

Chín năm!

Mười năm!

Rốt cuộc!

Răng rắc!

Cố Trường Sinh nghe thấy tiếng tan vỡ nào đó.

Máu cực kỳ đậm khuếch tán trong thiên địa, quái vật khó miêu tả kia vắt ngang trong vũ trụ, còn sót lại chút sinh cơ.

Trong khoảnh khắc.

Ánh sáng Thiên Đạo dày đặc tỏa ra từ lưng của nó.

Cùng với ấn ký Thiên Đạo buông xuống cũng hiện ra nứt nẻ.

Đây là việc vạn cổ đều không thể nào xuất hiện.

Không ngờ ấn ký Thiên Đạo vỡ ra.

Nó vốn là thứ hư vô xa xăm, không thể bắt giữ.

“Ấn ký Thiên Đạo vô dụng với ta, nó vốn không phải đạo của ta.”

Cố Trường Sinh ánh mắt rất sâu thẳm, chú ý cảnh này, hắn không do dự nhiều.

Chương 577 - Ta vốn không tu pháp của người xưa, cần gì phải lấy mệnh chống lại Thiên Đạo, thiên hạ rung chuyển

Tất cả lực lượng chỉ vì bùng nổ cực độ vào giây phút này, chỉ vì đánh nát ấn ký Thiên Đạo.

Hắn sẽ không lựa chọn dung hợp.

Càng không lựa chọn tiếp thụ.

Răng rắc một tiếng!

Bộc phát ra thanh thế khủng bố kinh thiên động địa.

Giống như ức vạn ngôi sao cùng nổ tung.

"Ngươi... "

Con quái vật quái dị thấy thế đột nhiên kêu to lên, vô cùng kinh khủng và khó tin.

Vô số sinh linh đều thèm muốn, dùng mạng sống tranh giành ấn ký Thiên Đạo, nhưng bây giờ nó vỡ vụn, sắp tan biến trong thiên địa.

Quái vật cảm thụ được một loại kinh khủng, hoảng sợ.

“Ta vốn không tu pháp của người đi trước, không cần lấy mệnh chịu tải Thiên Đạo.”

Trước mắt Cố Trường Sinh hiện ra nhiều cảnh tượng, hắn nhẹ giọng nói.

Đạo của hắn vững chắc không thể phá, không cách nào dao động.

Con đường trước mắt mù mịt sương mù thoáng chốc trở nên rõ ràng.

Sau đó, giữa hai chân mày của hắn nứt ra, nguyên thần tí hon như

lưu ly chín màu một bước đi ra, từ đầu tới chân đều rực lửa.

Oong!

Có ánh sáng xanh huyền diệu hiện ra.

Ánh sáng Đế Đạo vô cùng dày đặc mà chói lòa chiếu sáng chư thiên.

Đế uy trấn cả thiên hạ.

Ầm!

Giây phút này, sinh linh tu sĩ trong ba nghìn Đạo Vực đều cảm thụ được quy tắc thiên địa kỳ dị.

Đại đạo nổ vang, vạn đạo áp chế, hà thụy đan vào, thần quang khủng bố chói lòa bắn ra.

Vô lượng sinh linh đều giật mình, không kiềm được muốn quỳ lạy, thần phục dưới loại hơi thở này.

Trường Sinh thế gian, đạo thống vô thượng, cấm khu cổ xưa...

Trong các thế lực truyền thừa Bất Hủ, nhiều tồn tại hơi thở cổ xưa bị kinh động, cuồn cuộn khí huyết xuất hiện trong Tinh Không, ánh nhìn như thiên đao nhìn về phương hướng này.

“Là phương hướng Nguyên Thủy Chi Lộ.”

“Đây là hơi thở có người thành đạo, hơn nữa hơi thở này, thế nhưng khủng bố như thế, vừa sinh ra đã áp chế chúng ta.”

"Quả thực không dám tin tưởng." Có tồn tại cổ xưa mặt lộ vẻ mặt kinh hãi, rất là rung động.

“Xem ra ở kỷ nguyên này, những người khác đều không có cơ hội... " Rất nhiều ánh nhìn đều nhìn về hướng kia, trong Tinh Không bắt đầu hiện ra nhiều hơi thở khủng bố.

"Sẽ là ai trong Nguyên Thủy Chi Lộ? Hay là lão quái vật chưa thành đạo của những kỷ nguyên khác?”

“Nhưng Thành Đạo Kiếp không đơn giản... "

Có người thành đạo, cũng có nghĩa là trong kỷ nguyên này, ở giới này, những người khác không có cơ hội thành đạo nữa.

Đối với tồn tại có lòng thành đạo thì tự nhiên không cam lòng, sẽ tìm tất cả biện pháp phá hư.

Cùng lúc đó, trên Nguyên Thủy Chi Lộ, vô số thiên kiêu tranh đấu lúc này đều ngước lên nhìn, trên mặt lộ nét buồn, hụt hẫng mờ mịt.

"Chúng ta còn tranh sao?" Có thiên kiêu lẩm bẩm nói.

Mọi người đều cảm thụ được trên khung trời có một đạo mới sinh, vừa sinh ra đã khiến người giật mình run sợ, không kiềm được muốn quỳ lạy.

Bọn họ chưa đi đến cuối Nguyên Thủy Chi Lộ, thậm chí còn đang chém giết vì cơ duyên, nhưng kỷ nguyên này đã có người thành đạo.

Khoảnh khắc vừa rồi, ánh sáng Đế Đạo ánh chiếu chư thiên vạn giới.

Mỗi kỷ nguyên chỉ có một lần như vậy.

Nam Thắng Đạo Vực, tộc địa chỗ Trường Sinh Cố gia.

Nhiều tồn tại cổ xưa giây phút này cùng nhau mở to mắt, lộ ra vui sướng bất ngờ.

Hơi thở Tiên Đạo khủng bố nháy mắt bao phủ toàn bộ lãnh thổ.

"Trường Sinh đã thành đạo?” Cố Tứ Gia mặc đồ màu xám đang nấu nước sôi châm trà trong tổ điện, sắp nhâm nhi trà thì bỗng ngước đầu lên, nhìn ra ngoài điện.

Sau đó, Cố Tứ Gia bấm đốt tay tính toán, khóe môi cong lên ý cười như có như không.

“Dọc theo sông thời gian mà đến? To gan lắm.”

Oong!

Cố Tứ Gia không đứng lên, trong giữa hai chân mày có một bóng dáng màu xám đi ra, ngưng tụ thân thể.

Vài giây sau, hai bóng dáng giống hệt nhau xuất hiện.

Nhưng rõ ràng, thân thể vừa ngưng tụ có hơi thở yếu hơn bản tôn Cố Tứ Gia rất nhiều.

Giây sau, trước mắt Cố Tứ Gia xuất hiện một dòng sông dài thời gian, phân thân của hắn một bước đạp vào.

Rào rào!

Sóng to ngập trời, thời gian mảnh nhỏ bay tán loạn, phân thân mới ngưng tụ, chắp tay sau lưng đi dọc theo sông thời gian xuống.

Đến cấp độ như Cố Tứ Gia, đi ngược trong sông thời gian, mặc kệ làm cách nào thì dấu vết đều cực kỳ rõ ràng, căn bản không thể che giấu được.

Nếu bị tồn tại cùng cấp bậc có ý xấu biết thì chắc chắn sẽ tìm đủ mọi cách cho Cố Tứ Gia chôn xác trong sông thời gian.

Đây là kiêng kị, cũng là nguy hiểm lớn không thể nói rõ.

Nhưng Cố Tứ Gia không quan tâm, mục đích của hắn là muốn những tồn tại vô thượng dọc theo sông thời gian tiến đến biết rằng.

Bọn họ không thể động vào Cố Trường Sinh.

Bùm!

Trong khoảnh khắc, bọt sóng ngập trời.

Trong sông thời gian, có ba sinh linh vô thượng hiện ra, bọn họ dọc theo sông thời gian đến, hơi thở vô cùng cường đại, toàn thân bị vô tận sương mù thời gian bao bọc.

"Ngươi là người nào?"

Bọn họ nhìn chằm chằm Cố Tứ Gia, mặt lộ khiếp sợ, không ngờ rằng sẽ có nhân vật chờ sẵn bọn họ trong sông thời gian.

Điều này khiến bọn họ vô cùng giật mình.

"Ta là người nào không trọng yếu, quan trọng là các ngươi không thể động vào người của Cố gia ta."

Biểu cảm của Cố Tứ Gia rất bình thản, giống như đang nói việc cỏn con.

Một sinh linh trong số đó mở miệng nói:

"Không thể để dị số này sống, bọn ta chỉ phụng mệnh đến, hắn can thiệp quá lớn với tương lai, nhất định phải chết."

Tuy không nhìn thấu tu vi của Cố Tứ Gia, nhưng sinh linh này muốn dọa sợ hắn.

Có thể đi ngược trong sông thời gian thì trừ Tiên Vương vô thượng tinh thông đạo thời gian ra, chỉ có Chuẩn Tiên Đế.

Nhưng bọn họ chỉ là phụng mệnh mà đến.

Nếu là người bình thường nghe thấy đã sớm bị dọa sợ.

Tồn tại sau lưng bọn họ khủng bố đến mức nào?

Ánh mắt Cố Tứ Gia bình tĩnh, bước tới trước, thoáng chốc nhấc lên sóng triều thời gian khủng bố:

"Đến như thế nào đều không trọng yếu, quan trọng là hôm nay các ngươi không có một người rời đi được."

Cố Trường Sinh mới thành đạo đã dẫn tới ba tồn tại cấp bậc cỡ này từ sông thời gian tìm đến, muốn đánh chết trong lúc hắn còn nhỏ yếu.

Điều này khiến trong lòng Cố Tứ Gia sinh ra vô tận sát ý.

Chương 578 - Thành Đạo Kiếp, đại đạo

luyện huyết thịt, Đế cảnh mạnh nhất từ vạn cổ đến nay

Ba sinh linh này thoáng chốc thay đổi sắc mặt nói:

“Cái tên điên, dám ra tay trong sông thời gian, ngươi thật sự không sợ nhân quả sao?”

Giọng nói của bọn họ chấn động vô số kỷ nguyên, quanh quẩn trong sông thời gian, dẫn tới nhiều tồn tại vô thượng giật mình, cảm thụ được lạ thường.

Ầm!

Đột nhiên, sông năm tháng dâng trào, sông thời gian vốn chảy xiết trở nên chậm lại.

Nhiều tồn tại vô thượng từ vô số kỷ nguyên tới nay lúc này đều có thể cảm giác được bốn luồng hơi thở cường đại từ trong sông thời gian, cũng phát sinh đại chiến.

"Ít nhất là bốn Chuẩn Tiên Đế ở trong sông thời gian...”

Tất cả tồn tại vô thượng vẻ mặt nghiêm túc, trong đôi mắt bắn ra tia sáng rực rỡ nhìn thấu sông dài năm tháng, nhìn vào trong sông thời gian.

Bọn họ có thể đi đến bước này đều là thiên tư tung hoành, tài tình ngút trời, trấn áp chư thiên.

Nhưng đều không ngờ sẽ thấy tận mắt cảnh này.

Trong sông thời gian nơi đó sóng lớn ngập trời, bọt sóng năm tháng dâng trào mãnh liệt, có bốn tồn tại khủng bố giao chiến.

Nếu như nhìn kỹ sẽ phát hiện là một người chống lại ba người.

Đây là cảnh tượng tất cả mọi người chấn động.

Một người đấu với ba người?

Đây là việc khủng bố cỡ nào.

Nam nhân mặc áo xám kia rốt cuộc là ai?

Mọi người đều da đầu tê dại, cùng một đẳng cấp nhưng một chọi ba?

Hơn nữa, giao thủ trong sông thời gian thì nhân quả cực kỳ khủng bố, nếu như quấy nhiễu một chút quỹ tích hiện thực thì chắc chắn sẽ bị cắn ngược khủng bố.

Trong Hỗn Độn Hải.

Cố Trường Sinh không biết việc đã xảy ra trong sông thời gian.

Giờ phút này, hắn khép hai mắt, bị vô tận dải sáng bao bọc.

Hắn ngồi xếp bằng tại chỗ, ba nghìn Hỗn Độn Thần Ma đẫm máu anh dũng chiến đấu, hộ vệ xung quanh hắn.

Hỗn Độn Hải bị máu nhuộm đỏ dâng trào bốn phía lúc này cũng yên tĩnh lại.

Trên người Cố Trường Sinh bắt đầu hiện ra đạo của hắn.

Chín đóa ánh sáng đại đạo chiếu rọi nhau, cuối cùng diễn biến ra đạo chi hình thức ban đầu.

Trong đó đang diễn biến thần uy mênh mông vô thượng.

Đó là lực chi cực cảnh!

Vạn thiên thần thông, ức vạn biến hóa, cuối cùng đều quy kết thành lực lượng.

Bùm bùm bùm!

Mỗi tế bào của Cố Trường Sinh lúc này giống như nở rộ, ánh sáng Hỗn Độn rực rỡ diễn sinh ra hơi thở áp chế Thiên Đạo.

Sáu mươi vạn ức tế bào phát ra tiếng hô hấp khủng bố như núi rống biển gầm.

Thân thể đang lột xác.

Ánh sáng Đế Đạo, bắt đầu từ nguyên thần dần lột xác từng tấc da thịt, cốt cách, cốt tủy, mạch máu, tiếp tục thiêu đốt tới trước.

Đạo của hắn cuốn sạch thiên địa.

Thậm chí mơ hồ có sông thời gian hiện ra.

“Không ngờ tên này định dùng phương thức này thành đạo, quá khủng bố, thật là quá khủng bố... "

Mãnh thú hình dạng kỳ lạ vắt ngang trong vũ trụ, sinh cơ yếu dần lúc này vô cùng hoảng sợ và kinh hoàng.

Nó sống vô số kỷ nguyên, vậy mà bị cái tên chưa thành đạo này suýt tiêu hao chết.

Thậm chí ngay cả ấn ký Thiên Đạo cũng bị hủy.

Điều này khiến trong lòng nó sinh ra một loại hoảng sợ.

Khiến nó càng kinh hoàng là thiên không được dung hợp, ngược lại bị người đánh nát.

Nghĩ đến đây, nó run bắn, sinh ra tuyệt vọng.

Cho dù Cố Trường Sinh không giết nó thì nó cũng sống không nổi.

Lý do ấn ký Thiên Đạo buông xuống trên người nó không phải việc ngẫu nhiên.

“Thành Đạo Kiếp của ta đã đến?”

Cố Trường Sinh mở mắt ra, hắn không quá bất ngờ khi không có sinh linh tiến đến quấy nhiễu.

Sâu trong Hỗn Độn Hải không phải ai cũng có thể xâm nhập.

Phía cuối chân trời kéo đến mây đen to lớn.

Trong đó đan xen đủ loại tia chớp, cùng với tiếng sấm nổ vang khắp vũ trụ.

Chỉ một giây trôi qua, tận cùng vũ trụ, mây sét cuồn cuộn, tia chớp đủ màu đan xen.

Vào giây phút này, lục hợp bát hoang, bốn phương vũ trụ, sinh linh cùng tu sĩ đều có thể cảm giác được hơi thở nặng nề buông xuống.

Lấp kín vũ trụ là biển sét vô cùng vô tận, hóa thành một mảnh lôi kiếp đáng sợ.

Ầm!

Giây sau, Cố Trường Sinh đã bị biển sét nhấn chìm.

Trong thiên địa một mảnh ánh sáng tím, lôi quang quá mức đáng sợ.

Sét nổ trên đầu Cố Trường Sinh, đánh nát hư không, nổ đứt Càn Khôn, uy lực khủng khiếp hơn xa thiên kiếp mà lúc trước Cố Trường Sinh gặp được.

Mỗi tia chớp đều tổ hợp từ quy tắc Hỗn Độn, kêu đì đùng.

Mỗi tia chớp giống như một mảnh Hỗn Độn ngân hà từ tận cùng vũ trụ rũ xuống, mênh mông vô biên.

Tất cả sinh linh trong Hỗn Độn Hải, thậm chí nhiều tồn tại ở bên ngoài bị rung động, con mắt họ đau nhức, khó mà mở to mắt.

Ngoài ra, trong đó còn ẩn chứa các loại quy tắc khủng bố, Đại Đạo Thần Liên xuyên thấu bắn xuống, hóa thành biển sét mênh mông, chuyên đánh nguyên thần.

Một sợi Đại Đạo Thần Liên có thể diệt sạch nguyên thần.

Có thể tưởng tượng loại biển sét này dọa người cỡ nào.

Dải sáng bao trùm người Cố Trường Sinh, Hỗn Độn Khí bao phủ, Đế uy đan vào.

Trong quá trình này, thân thể của hắn không ngừng chuyển hóa thành thân thể Đế.

Nhưng bị lôi quang xuyên qua, xuất hiện vết thương kinh khủng.

Hỗn Độn huyết rơi trong Tinh Không, sau đó bốc hơi trong biển sét.

Cố Trường Sinh đang đối kháng lại lôi kiếp này, dùng quyền ấn đánh qua, chặn đánh xuyên thủng tất cả.

Nhưng xương cốt bị vỡ nát, từng tấc da thịt xương, bao gồm xương sọ đều vỡ ra, rơi xuống.

Tình trạng vết thương quá khủng bố.

Phía sau giáng xuống biển sét như cối xay đại đạo, giống như một mảnh thương thiên rớt xuống, như muốn diệt thế.

Vạn vật tịch diệt, chư thiên đi hướng quy khư.

Oong!

Lúc này, trên vai Cố Trường Sinh bay lên một đoàn sáng.

Đó là Hỗn Độn Chân Hỏa, nó đang phỏng theo những quy tắc đại đạo.

Lúc này, ba nghìn Hỗn Độn Thần Ma cũng đang độ kiếp.

Nhưng từ Cố Trường Sinh dẫn dắt, kiếp của chúng nó không khủng khiếp như của hắn.

Hỗn Độn Hải bị chiếu rọi chói lòa, sinh linh ở đây bị lôi quang chiếu trúng phát ra hét thảm, tan biến thành mây khói.

Chương 579 - Cổ chi vô thượng, không gì hơn cái này, bái kiến Trường Sinh Đại Đế

Trong vũ trụ, vô số tu sĩ nhìn cảnh này, nỗi lòng cực kỳ phức tạp, có hâm mộ, cũng có khâm phục, càng có vô cùng sùng bái.

“Loại Thành Đạo Kiếp này quá khủng bố, rốt cuộc là yêu nghiệt

nào thành đạo? E rằng vị Đại Đế nào đi đều sẽ tan nát ngay.”

“Thiên kiếp cỡ này quả thực không thể tưởng tượng, vạn cổ tới nay lần đầu tiên thấy. E rằng Chân Tiên Kiếp cũng không đáng sợ như vậy.”

"Người này có thể vượt qua sao?"

“Đạo của một người áp chế tất cả mọi người. Nếu lão phu không có đoán sai thì người này hẳn là vị kia của Trường Sinh Cố gia!”

Trên một hành tinh, có tồn tại cổ xưa ánh nhìn tràn ngập khiếp sợ, không kiềm được nhỏ giọng nói.

"Một người thành đạo, vạn đạo đều mất, thật sự ứng với lời xưa kia...”

“Chắc đúng rồi. Truyền nhân Cố gia thành đạo, từ khi hắn xuất thế rồi thành tựu Đế vị đã được trăm năm chưa? Chưa tới trăm năm mà đã phá vỡ kỷ lục từ vạn cổ đến nay.”

Đế uy ánh chiếu chư thiên, dưới vòm trời đều một mảnh rực rỡ.

Đạo vận vô thượng đó hiển hóa chân tích, tựa như thiên địa đại đạo, có thể trấn áp hết thảy.

Vô số tu sĩ nhìn cảnh này, không kiềm được sinh lòng thần phục, sùng bái, bàn tán xôn xao.

Bọn họ cực kỳ giật mình, trước đó nhiều người suy đoán, Đế lộ mở ra bao nhiêu năm, sẽ có Đế mới sinh ra chứ?

Kết quả hôm nay, Đế uy mênh mông lại hiện ra ở sâu trong vũ trụ, khiến mọi người đều rung động.

Bọn họ tin tưởng, chờ khi vượt qua Thành Đạo Kiếp này thì trên đời sẽ sinh ra Đế cảnh mạnh nhất vạn cổ đến nay.

Lôi quang chớp lóe, biển sét giống như nhấn chìm tám phương.

Lôi kiếp khủng bố như vậy quá mức mênh mông, cùng với đại đạo trật tự kinh thiên động địa, giống như cối xay lớn rơi xuống.

Như muốn hủy diệt hết thảy, không cho người có cơ hội sống sót.

Lật úp vạn cổ, đè sụp vòm trời.

Hồng Mông Ấn trên đánh Thanh Minh, dưới trấn Cửu U, chìm nổi trong biển sét.

Vô tận Hồng Mông Tử Khí ở nơi đó diễn biến vô thượng huyền diệu, giống như đang khai thiên tích địa.

Nó cũng hứng chịu mảnh lôi quang này để rèn tạo bản thân.

Thân hình Cố Trường Sinh bắt đầu chuyển hóa lột xác, từng đợt Hỗn Độn Lôi Đình, quy tắc đại đạo trật tự bị tế bào của hắn cắn nuốt, hóa thành hạt ánh sáng năng lượng.

Cơ thể của hắn bắn ra ánh sáng hỏa đạo, phát ra thiên âm rèn đúc phôi sắt từ trong biển sét.

Mọi người đều trố mắt líu lưỡi, cảm giác da đầu tê dại.

“Thân thể quá đáng sợ, hơn nữa đây mới chỉ là đợt lôi kiếp thứ nhất mà đã đến mức độ này... "

"Quả thật là Thành Đạo Kiếp khủng bố nhất từ vạn cổ đến nay.”

“Thần Tử Cố gia thật sự là quá đáng sợ, cường đại đến không thể tưởng tượng.”

Hiện giờ trong biển sét đã chiếu ra ánh sáng đại đạo.

Đó là đại đạo lôi đình!

Mỗi một kích đều ẩn chứa uy của đại đạo, ở trên Thiên Đạo, đủ nghiền nát hết thảy.

Nhưng đáng sợ nhất không phải uy của đại đạo mà là tồn tại hiển hóa trong đó.

Bùm!

Sâu trong vũ trụ phát ra tiếng nổ khủng bố, ức vạn ngôi sao rung bần bật.

Đó là âm thanh khiến thiên địa đều phải run rẩy, thậm chí có thể chấn động sông dài thời gian!

Nhiều bóng dáng siêu tuyệt vạn cổ xuất hiện, mỗi vị đều tỏa ánh sáng vô thượng, khủng bố đến vô biên.

Đây là nhân vật đi đến tận cùng từng cảnh giới, từng bí thuật, mới có thể để lại dấu ấn trong đại đạo lôi hải.

Các bóng người hiện ra trên đại đạo lôi hải ức vạn trượng, ánh mắt hờ hững nhìn xuống bên dưới, sau đó một bước buông xuống!

Mọi người đều tỏa ánh sáng vô thượng, nhìn xuống ức vạn kỷ nguyên, không nói mặt khác, chỉ riêng thần uy cái thế đã khiến vô lượng sinh linh trong chư thiên vạn giới run rẩy!

Giây phút này, ba nghìn Đạo Vực náo động, mặc kệ là nhân vật cỡ nào đều sinh ra nỗi sợ, chấn động.

Bọn họ không dám tưởng tượng.

Đây chỉ là Thành Đạo Kiếp của một người, vậy mà ảnh hưởng đến ba nghìn Đạo Vực, phạm vi lan rộng dọa người như thế, cực kỳ khó tin.

“Đây ít nhất cũng là nhân vật cấp bậc Chuẩn Tiên Đế từ vô số kỷ nguyên Tiên Vực đến nay mới có tư cách để lại dấu ấn.”

“Tiên Vương đều không có tư cách để lại dấu ấn trong ánh sáng đại đạo.”

Trong Tinh Không, nhìn cảnh này, nhiều tồn tại cổ xưa thần hồn đều đang run rẩy, toàn thân run run, hoảng sợ không thôi.

“Thần thoại trong truyền thuyết tái hiện, nhiều vô thượng tranh bá nhân gian!"

“Một cái, hai cái, ba cái, bốn cái...”

“Có đến chín bóng dáng hiện ra, đây đều là ấn ký tồn tại vô thượng để lại!”

“Tồn tại vô thượng Tiên Vực sinh ra từ vô số kỷ nguyên tới nay phỏng chừng đều ở đây... "

“Đây là bóng dáng lúc họ thành đạo...”

Bọn họ da đầu tê dại, môi run run, cảm giác đã đánh giá quá thấp sự khủng bố của Cố Trường Sinh.

“Những người này đều là đá lót chân trong Thành Đạo Kiếp của ta sao?”

Cố Trường Sinh nhìn những bóng dáng vô thượng hiển hóa ra, nhẹ giọng tự nói, thân hình thon dài thẳng tắp đứng sừng sững trong lôi quang, áo trắng không dính hạt bụi trần, giống như chảy xuôi tiên quang.

Hắn không sợ chút nào, nét mặt bình thản ung dung.

Trong mắt hắn phẳng lặng như giếng cổ.

Ầm!

Cố Trường Sinh bước ra một bước, nâng tay vỗ về phía một bóng dáng vô thượng xông đến trước mặt mình, thoáng chốc giống như vô lượng sơn hà hóa thành bột mịn, ức vạn Tinh Vực lật úp.

Ánh sáng rực rỡ nhấp nháy, vô cùng chói mắt, không ai có thể mở mắt ra.

Đây là cực độ pháp đang diễn dịch, bày ra.

Vô tận ánh sáng rực rỡ giống như quy tắc thần liên đan vào nhau ở sâu trong lão tổ.

Phù văn đại đạo hùng hồn hiện ra trong tay Cố Trường Sinh, chiếu sáng mảnh vũ trụ này, như có thể chiếu rọi chư thiên.

Năng lượng khủng bố cùng với đại đạo lôi quang thoáng chốc nổ tung!

Cảnh tượng này giống như là thiên địa vỡ ra khe hở, ngân hà đổ ập xuống, muốn hủy diệt chúng sinh.

Chương 580 - Cổ chi vô thượng, không gì hơn cái này, bái kiến Trường Sinh Đại Đế (2)

Phụt một tiếng!

Bóng người vô thượng trước mắt lập tức vỡ nát, bị Cố Trường Sinh một chưởng dễ dàng nghiền nát, hóa thành một mảnh bụi ánh sáng quy tắc.

Đây là cảnh tượng khiến vũ trụ một mảnh tĩnh mịch.

Tất cả mọi người rung động đến mức da đầu sắp nổ tung.

Xưa nay vô thượng một đường chinh chiến, từ xưa đến nay luôn vô địch, để lại dấu ấn ở cảnh giới này chưa từng thua, nếu không thì đã chẳng đi đến một bước kia!

Nhưng bây giờ bị người một chưởng đập nát, khó đỡ nổi một chưởng.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, mọi người đều cho rằng đây là cảnh tượng mộng ảo không thể tưởng tượng.

Không phải cổ chi vô thượng không mạnh, mà là Cố Trường Sinh quá khủng bố, đạt đến trình độ vạn cổ đều chưa từng gặp.

"Cổ chi vô thượng cũng chỉ có bấy nhiêu!"

Cố Trường Sinh quát lớn, khí huyết ngập trời, như có thể nhấn chìm ngân hà, đánh chết một bóng dáng vô thượng xong hắn cất bước tới trước.

Trạng thái đã lên tới đỉnh cao.

Trên đỉnh đầu, nguyên thần tí hon bao phủ trong ánh sáng Đế Đạo, ngũ tâm hướng thiên, lưu ly mờ mịt, như chung như đỉnh, bất động nguy nga.

Dao động thần thức dâng trào hùng dũng, cuốn sạch Cửu U Thanh

Minh, khiến dưới vòm trời đều chấn động.

Khi hắn ra tay, pháp khủng bố diễn biến đến cực độ, vận chuyển đến đỉnh cao.

Giây phút này, Cố Trường Sinh giống như đi trong sông dài thời gian, một bước một kỷ nguyên, đi chém giết với đám tồn tại này.

Trong cùng cảnh giới, hắn tự tin vô địch!

Các tồn tại vô thượng thi triển thủ đoạn khủng bố nhất tranh phong với Cố Trường Sinh, chém giết túi bụi.

Sâu trong vũ trụ bị vô tận quang lượng nhấn chìm, mọi người đều không thấy rõ cảnh tượng trong đó.

Bùm!

Các ngôi sao bị dư ba đánh thành vụn phấn, đây mới chỉ là cảnh tượng phát tán ra.

Có thể tưởng tượng trận đại chiến này khủng bố cỡ nào.

Trận Thành Đạo Kiếp này kéo dài suốt ba tháng, ai cũng không biết cuối cùng diễn biến ra kiếp như thế nào.

Nơi đó bị vô tận ánh sáng nhấn chìm, không ai thấy rõ được.

Ngay cả Hỗn Độn Hải đều khô cạn, tất cả Hỗn Độn Khí đều bị Cố Trường Sinh đánh tan, chỉ có phần tinh khiết nhất bị tế bào của hắn cắn nuốt.

Lúc này, dù là thần thông Tiên Vương thức tỉnh cũng không dám dễ dàng quấy rầy.

Cuối cùng.

Cố Trường Sinh đi ra từ sương mù đại đạo, toàn thân đều là vết thương, Hỗn Độn huyết dính bết trên tóc.

Nhưng tinh thần và tu vi của hắn quá hùng dũng, giống như một lò nấu Hỗn Độn thiêu đốt trong vũ trụ.

Từng chùm ánh sáng nguyên thần Đế Đạo bắn ra từ xương gò má, vô cùng rực rỡ mà hừng hực.

Không có người tin tưởng đây là nhân vật vừa thành đạo.

Dù là thành đạo giả cổ xưa nhất cũng không gây ra rung động mạnh như thế.

Sau đó, Cố Trường Sinh quát lớn, âm thanh chấn Tinh Không, dâng trào mà kinh thế.

Từng lũ Hỗn Độn Chân Hỏa dâng lên ngoài người hắn, bắt đầu thiêu đốt thân mình.

Sinh mệnh lực của hắn thịnh vượng hơn cả đại dương, tất cả vết thương nháy mắt khôi phục như ban đầu, giống như dục hỏa trùng sinh.

Khí thế lên tới đỉnh xưa nay chưa từng có.

Đạo uy hùng dũng xen lẫn đạo mới sinh hiện ra ở sâu trong vũ trụ, rung động ba nghìn Đạo Vực.

Cố Trường Sinh vượt qua trận Thành Đạo Kiếp khủng bố nhất này, hắn thành đạo.

Một vị đạo mới vượt qua xưa và nay sinh ra!

Vô số tu sĩ đều rung động, sợ teo tim, hoảng sợ lạ thường.

Giây phút này, mặc kệ là Thái Cổ hoàng tộc, hay vô thượng đạo thống, truyền thừa Bất Hủ đều rơi vào tĩnh mịch.

Sau đó rộ lên âm thanh như núi hú biển gầm vang vọng dưới Tinh Không.

"Bái kiến Trường Sinh Đại Đế!"

"Bái kiến Trường Sinh Đại Đế!"

"Bái kiến Trường Sinh Đại Đế!"

Giây phút này, trong Tinh Không vang vọng tiếng hô như vậy.

Đây là ức vạn sinh linh kính sợ, sùng bái hô lên.

Có tu sĩ càng là thành kính quỳ xuống đất.

Vô số ánh nhìn cùng hướng về sâu trong vũ trụ.

Vô số kỷ nguyên tới nay, thành đạo giả xứng được gọi một tiếng Đại Đế.

Nếu ở trong ức vạn vạn hạ giới trong quyền cai quản của Tiên Vực, thành đạo giả càng có thể lập truyền thừa Bất Hủ, dựng cơ nghiệp vạn thế.

Trong minh ước Thái Cổ, xưa nay nghiêm cấm thành đạo giả ra tay.

Làm thành đạo giả càng là chấp chưởng thiên mệnh, tuần thị vạn giới, vạn tộc cùng tôn, tôn quý không thể tả.

Có thể làm thành đạo giả đều cần có đại nghị lực cùng đại cơ duyên.

Một đường chinh chiến, trải qua ức vạn mài giũa mới có thể đi đến bước này.

Trong Tinh Không, Cố Trường Sinh chậm rãi đi ra từ Hỗn Độn Hải khô cạn.

Hồng Mông Ấn treo trên đỉnh đầu của hắn, quy tắc thần liên đan vào, có hơi thở khủng bố tràn ngập, giống như một kích có thể hủy diệt khung trời vạn cổ.

Sương mù Hỗn Độn khuếch tán, áo trắng bay phất phới, không dính hạt bụi trần, tóc đen suôn mượt như mực xõa sau lưng, siêu nhiên mà tuyệt thế.

Cố Trường Sinh đi đến, vẻ mặt bình tĩnh, mắt sâu thẳm tựa như Tinh Không vô ngần.

Nhiều sinh linh bên ngoài Hỗn Độn Hải, bao gồm đám người Mãnh Tộc Lão Tổ, Kim Linh Lão Tổ giờ phút này vô cùng hoảng sợ.

Máu của bọn họ phát ra tiếng như sấm nổ, kịch liệt đụng chạm, xương kêu răng rắc, hai chân mềm nhũn.

Xương và thân thể như sắp nổ, không kiềm được muốn quỳ xuống.

Bọn họ quả thực không dám tin tưởng.

Dưới uy Đại Đế của Cố Trường Sinh, tất cả bọn họ không kiềm được muốn quỳ lạy, thân thể suýt nổ?

Phải biết rằng, bọn họ là tồn tại thành tựu Đế vị từ kỷ nguyên cổ xưa, tu vi tinh thâm hơn Cố Trường Sinh.

Nhưng bây giờ, Cố Trường Sinh mới thành đạo đã áp chế bọn họ?

Bọn họ cay đắng, trong lòng càng là hoảng sợ.

Cố Trường Sinh chẳng những siêu nhiên ra ngoài tầm với, càng có khí vận đặc biệt, khiến bọn họ tâm sinh kính sợ.

Đám người Mãnh Tộc Lão Tổ, Kim Linh Lão Tổ vội vái chào:

“Kính chào Trường Sinh Đại Đế.”

Cùng là Đại Đế, vốn không cần làm như vậy, nhưng bọn họ không tự chủ được muốn bái kiến.

Chương 581 - Sát cơ âm thầm, Đế uy mênh mông, giơ tay lên đập nát

Hơn nữa lúc này, bọn họ nhớ ra lúc trước có người theo sau bọn họ xâm nhập Thành Đạo Địa trong Hỗn Độn Hải.

Thanh thế và dao động lúc ấy có thể nói là kinh thiên động địa, khiến bọn họ kinh hãi.

Vậy tức là, ngay lúc đó bọn họ cho rằng vị tiền bối nào đó sắp thành tựu Chân Tiên cảnh nhưng thật ra là Cố Trường Sinh chưa thành đạo?

Nghĩ đến đây, bọn họ càng run rẩy.

Cố Trường Sinh liếc qua nhóm người Kim Linh Lão Tổ, Mãnh Tộc Lão Tổ, nhẹ gật đầu, nhưng vẫn không mở miệng.

Những người này tuy rằng cùng hắn không oán không thù.

Nhưng họ chờ ở bên ngoài Thành Đạo Địa, vốn ôm lòng xấu xa.

Một khi chính mình không thành công thành đạo, như vậy đến lúc đó thân thể của chính mình tuyệt đối sẽ bị những người này tranh giành.

Xoẹt!

Nhưng mà, ngay lúc này.

Mọi người trong mảnh vũ trụ này tái mặt, da đầu đều sắp nổ tung, toàn thân nổi da gà.

Bọn họ cảm thụ được một luồng hơi thở đáng sợ ập vào mặt, giống như đặt mình vào kỷ nguyên tận thế điêu tàn.

Một ánh kiếm tuyệt thế, xanh âm u, không chút ánh sáng, lại dường như thoáng chốc xuyên qua vũ trụ cùng Tinh Không, đâm về phía thân thể của Cố Trường Sinh.

Đây là sát khí tuyệt thế, có thể khiến vạn vật điêu tàn, vô cùng khủng bố.

"Cái gì! ?"

“Ai vậy?

Nhóm Kim Linh Lão Tổ sắc mặt trắng bệch, nét mặt kinh khủng, thần hồn chấn động, bọn họ suýt vỡ tan trước hơi thở của kiếm.

Đó là một kiếm có thể thí Đế!

Hư không hiện sóng gợn, một bóng người xuất hiện ở sâu trong vũ trụ.

Trên người của hắn hiện ra tiên quang, tay cầm thanh trường kiếm

màu xanh muốn chém chết Cố Trường Sinh ngay trước mắt bao người.

Cảnh này khiến tất cả mọi người khiếp sợ, không ngờ rằng sẽ phát sinh loại chuyện này.

Cố Trường Sinh mới vừa thành Đế đã có người không kiềm được muốn giết hắn?

Hơn nữa, đây còn là một vị đã tu ra ánh sáng Tiên Đạo.

Có thể là nhân vật Chân Tiên cảnh!

Phải có thù hận bao lớn?

Hơn nữa, người này sau khi thành công sẽ bị Trường Sinh Cố gia trả thù sao?

Tất cả tồn tại đều khiếp sợ, không dám tin tưởng.

Có người càng là toàn thân nổi da gà, cảm thấy người này ác độc vô cùng.

Cách xa ức vạn dặm, cảm ứng và phát sinh chỉ trong tích tắc.

Phản ứng của Cố Trường Sinh rất nhanh.

Đối diện đường kiếm khủng bố đột nhiên đâm tới, hắn có chút kinh ngạc, nhưng không tức giận hay khiếp sợ.

Keng!

Cố Trường Sinh vươn hai ngón tay ra, tốc độ quá nhanh, thậm chí mơ hồ thời gian.

Ầm!

Trong vũ trụ bùng nổ thanh thế khủng bố, giống như thiên binh thiên kiếm va chạm vào nhau.

Một kiếm này không chém trúng người Cố Trường Sinh, ngược lại bị hai ngón tay của hắn kẹp chặt.

Tiên quang rực rỡ bùng nổ, khói đen dày đặc, quy tắc thần liên chém xuống, mang theo tính chất ăn mòn.

Đây là hơi thở khủng bố có thể ăn mòn Chân Tiên, càng có ý tịch diệt có thể khiến vạn vật điêu tàn.

“Trò vặt.”

Cố Trường Sinh lắc đầu, dễ dàng đánh tan.

Kiếm màu xanh biếc khó thể đâm tới, giống như bị giam cầm trong Tinh Không.

Sau đó, ngón tay Cố Trường Sinh rung lên, lực lượng khủng bố bộc phát, răng rắc một tiếng, trường kiếm xanh biếc gãy ngang.

Đám người Kim Linh Lão Tổ, Mãnh Tộc Lão Tổ trợn to mắt, ngơ ngẩn:

“Lực... lực lượng khủng bố quá!”

Chỉ riêng hơi thở của thanh kiếm này đã khiến cơ thể bọn họ suýt nổ tung, nhưng ở trong tay Cố Trường Sinh thì bị dễ dàng bẻ gãy.

Sức mạnh này khủng khiếp đến cỡ nào?

"Ngươi là người nào?"

Cố Trường Sinh mở miệng, nhìn chằm chằm bóng người màu đen trước mắt.

Bóng người màu đen cầm kiếm là một lão nhân mặc áo đạo màu đen, nghe vậy không nói lời nào, trong mắt giống như một mảnh nước lặng.

Hơi thở chết chóc dày đặc quấn quanh trên người lão như sắp chui vào thần hồn.

Ánh sáng Tiên Đạo cũng sắp bị dập tắt.

Bùm!

Giây sau, thân hình lão nhân bắt đầu phát sáng, tựa như một tiểu

vũ trụ rực rỡ, dao động mênh mông, dùng thần thông tuyệt thế xông về phía Cố Trường Sinh.

Chuẩn bị đồng quy vu tận.

"Xem ra chỉ là một vị Tàn Tiên không còn nhiều thời gian."

"Nhưng càng giống một con rối?"

Cố Trường Sinh đã sớm nhìn thấu ý đồ của lão, biết đây không phải là chính chủ, trực tiếp giơ tay vỗ, đại đạo nổ vang, ức vạn quy tắc đè xuống.

Dao động mênh mông này chớp mắt bị dập tắt.

Lão nhân mặc áo đạo màu đen há mồm ọc máu, đã bị thương nặng.

Vẻ mặt Cố Trường Sinh thản nhiên nói:

"Có bấy nhiêu thực lực mà dám giết ta?"

Lão nhân mặc áo đạo màu đen biết mình không có đường sống, bỗng nhiên mở miệng, âm thanh lạnh như băng, không ẩn chứa một chút cảm xúc:

"Ngươi biết điều không nên biết, đắc tội người không nên đắc tội."

Giây sau, thân hình của lão bỗng bị ngọn lửa màu đen phủ lên, cả người im hơi lặng tiếng hóa thành hạt bụi, vô cùng quả quyết.

Cố Trường Sinh nhíu mày.

Hắn không có ngăn cản, cũng tự biết không ngăn được.

Hắn nhớ mãnh thú hình dạng kỳ lạ trong Hỗn Độn Hải cuối cùng cũng chết kiểu này.

Ngọn lửa màu đen ẩn chứa sự nguy hiểm không thể tả, giống như chỉ cần lây dính sẽ thành tro tàn.

Lão nhân mặc áo đạo màu đen kỳ thực đến để thăm dò thực lực của mình?

Tất cả điều này liên quan đến việc hắn hủy đi ấn ký Thiên Đạo?

Giây sau, trong lòng Cố Trường Sinh bỗng có cảm ứng, nhìn sang Tinh Vực gần đó, lập tức giơ chưởng vỗ xuống, phủ lên Thương Vũ.

Phụt!

Thoáng chốc, nơi đó tràn ra huyết quang ngập trời, vài sinh linh núp trong bóng tối bị hắn giam cầm, trực tiếp đập chết.

Sau đó, lửa đen đốt cháy nhanh, hủy thi diệt tích, không cho người ta biết lai lịch của nó.

Trong Tinh Không, nhiều tồn tại cổ xưa trông thấy cảnh này thì trong lòng vô cùng hoảng sợ, nói không ra lời.

Một Tàn Tiên đột nhiên xông lên rồi cứ thế chết đi.

Chuyện này rốt cuộc liên lụy đến việc gì?

Lấy một vị Tàn Tiên làm con rối đến đánh lén Cố Trường Sinh.

Trong bóng tối thế nhưng còn ẩn tàng sinh linh cường đại khác.

Nhưng giây phút này, cơ hồ tất cả tồn tại đều thấy rõ sự cường đại của Cố Trường Sinh.

Vừa thành đạo đã mạnh chưa từng thấy.

Tàn Tiên đều bị một chưởng dễ dàng đập chết.

Sau hôm nay, ba nghìn Đạo Vực sẽ nghênh đón cục diện cùng tôn Trường Sinh Đại Đế.

Chương 582 - Siêu thoát cảnh giới, năm bước thôi diễn, con đường tương lai

Trong vũ trụ xuất hiện đường Đế màu vàng rực rỡ, hoa văn huyền diệu đan xen hiện ra dưới chân Cố Trường Sinh.

Hắn áo trắng bay bay, hóa thành thần quang rời khỏi nơi đây.

Trong hư không còn sót lại hơi thở quái dị của đám sinh linh lúc nãy.

Hắn muốn tiện thể đi tra xét một phen.

Có lẽ đúng như Kỳ Lân nhắc nhở, là bàn tay đen núp phía sau ấn ký Thiên Đạo?

Sau khi Cố Trường Sinh rời đi.

Nơi đây mới có từng đợt thần quang đáp xuống, không gian chấn động, mơ hồ hiển hóa các bóng người.

“Hơi thở thiên kiếp sót lại mà khủng bố đến loại tình trạng này, e rằng trong ức vạn niên nơi này sẽ không tồn tại bất cứ quy tắc... "

"Đây cũng không phải là Hỗn Độn Thể thành đạo đơn giản, Thần Tử Cố gia tu đạo đã siêu thoát hết thảy."

Có người thở dài, là một nhân vật cấp bậc Giáo Tổ của đạo thống Bất Hủ, vô cùng cổ xưa, có thể ngược dòng đến nghìn vạn kỷ nguyên trước kia.

Ánh sáng thành đạo còn sót lại tại chỗ vẫn chiếu rọi Tinh Không, khiến sinh linh các giới tim đập nhanh, sững sờ thật lâu.

Đây là đạo uy khủng bố cường đại đến mức áp chế mọi thứ.

Oong!

Trong đại vũ trụ, Cố Trường Sinh cất bước mà đi, một bước đạp xuống, quy tắc cùng ngân, đại đạo rung lên, muôn vàn Tinh Vực biến mất ở sau lưng, trong chớp mắt không thấy.

Hiện giờ đạo hạnh của Cố Trường Sinh đã không cách nào dùng Đế cảnh bình thường để miêu tả.

Đó là sự hùng hồn và huyền diệu siêu thoát cảnh giới trói buộc.

Việc này liên quan đến phương thức thành đạo của hắn, khác hẳn

phân chia của Tiên Vực từ xưa đến nay.

Đây cũng là con đường của chính hắn.

Đối với Cố Trường Sinh, đây mới chỉ là bước đầu tiên mà hắn bước ra.

Cũng là tự mình thành đạo, chính mình là đạo, thành tựu Đế cảnh.

Bước tiếp theo mới là nhân quả không dính vào người, nhảy ra ngoài thời gian không gian, thành tựu Tiên cảnh.

Bước thứ ba, Tiên Vương cảnh, chấp chưởng ba nghìn đại đạo, một niệm Bất Hủ, một niệm tan biến muôn vàn vũ trụ.

Bước thứ tư, Chuẩn Tiên Đế cảnh, siêu thoát đạo của mình, quá khứ, hiện tại, tương lai, vạn cổ duy nhất, tiêu dao tự tại vĩnh hằng.

Bước thứ năm, Tiên Đế cảnh, một tay tan biến chư thiên, vĩnh hằng hoàn vũ, động ý niệm chém Chuẩn Tiên Đế.

Đây xem như con đường tương lai mà hắn thôi diễn trong Thành Đạo Kiếp.

Còn trên Tiên Đế thì trong lòng Cố Trường Sinh đã mơ hồ có hình thức ban đầu.

Tất cả điều này nói đến thì cũng nhờ có Đệ Nhất Pháp.

Nếu không có pháp này, Cố Trường Sinh khó mà tìm được con đường lấy vạn pháp làm lò nấu, rèn tạo đạo của mình.

Cho nên hiện tại hắn tuy rằng vừa vào Đế cảnh nhưng đã tự mình thành đạo, khác hẳn với Đại Đế Tiên Vực chấp chưởng ấn ký Thiên Đạo ngày xưa.

Không khoa trương khi nói Cố Trường Sinh cảm giác hắn hiện giờ sử dụng toàn bộ thực lực có thể đấu với Chân Tiên cảnh đỉnh cao của Tiên Vực, cũng là Chuẩn Tiên Vương.

Nếu Hồng Mông Ấn chân chính thức tỉnh thì có thể đè chết Tiên

Vương.

Dù sao hắn một đường chinh chiến mà đến, về thân thể, nguyên thần, mỗi một cảnh giới, mỗi một bảo thuật thần thông đều đến độ cao vạn cổ chưa từng có ai làm được.

Không ai có thể nhìn theo bóng lưng của hắn.

Hiện giờ đột phá Đế cảnh xem như biểu hiện của tích lũy chờ ngày bùng nổ.

Bùm!

Cố Trường Sinh sải bước đi xa trong Tinh Không.

Một bước một ấn ký, Đế uy hiếp trời sao.

Ngôi sao rung bần bật suýt rơi xuống.

Đây mới chỉ là uy thế tự nhiên bộc lộ của thân thể Đế.

Dọc đường đi, nhiều sinh linh cùng tu sĩ trông thấy đều vô cùng sùng kính hô to:

“Bái kiến Trường Sinh Đại Đế!”

“Bái kiến Trường Sinh Đại Đế!”

Một vị Đế mới, thậm chí rất có thể là vị Đế cuối cùng.

Đời sau Tiên Vực nếu như không sinh ra tồn tại mạnh hơn thì sẽ không ai có thể thành Đế.

Đây là cục diện khiến vô số tu sĩ chấn động mà cay đắng.

Nhưng nhìn từ khía cạnh khác cũng chứng minh Cố Trường Sinh cường đại.

Ba nghìn Đạo Vực cùng tôn.

Sau khi vượt qua vô vàn Tinh Vực, Cố Trường Sinh tìm theo hơi thở, tìm đến một tinh cầu hoang vu.

Thần niệm bàng bạc mênh mông quét qua, Cố Trường Sinh phát hiện bên trong bày đại trận khủng bố.

Sát khí ngập trời, nồng mùi máu tanh, có thể dễ dàng đè chết tồn tại dưới Đế cảnh.

Nhưng hiện giờ bên trong toàn là thi hài, không có bất cứ người sống.

Đây là một chỗ ổ.

Rõ ràng liên quan đến nhóm người đánh lén hắn, Cố Trường Sinh lần tìm theo loại hơi thở này.

Nhưng nay xem ra hắn đã đến chậm.

“Có vẻ như đoán được ta sẽ tìm đến nên tự đốt chết.”

Cố Trường Sinh quét thần niệm, nguyên tinh cầu nổ tung, giống như bị sức mạnh ức vạn quân đánh rơi, hóa thành bột mịn.

Đại trận trong đó chớp mắt tan biến thành mây khói, không có chút tác dụng chống cự.

Nơi này bị hắn hủy đi, hóa thành hạt bụi.

Nhưng làm như vậy cũng tương đương với đứt manh mối.

Cố Trường Sinh lắc đầu, trong lòng cũng không tiếc nuối, nằm trong dự đoán của hắn.

Hắn không biết bàn tay đen sau màn núp ở chỗ nào.

Có thể sắp xếp con rối tử sĩ Chân Tiên cảnh, thậm chí ảnh hưởng ấn ký Thiên Đạo thì thực lực tuyệt đối không yếu.

“Tương lai mà Kỳ Lân trông thấy phỏng chừng cũng không xa... " Cố Trường Sinh dừng chân một lúc rồi hóa thành luồng sáng rời khỏi đây.

Nguyên Thủy Chi Lộ đang nhấc lên sóng triều kinh thiên.

Thành Đạo Kiếp kết thúc, đạo mới sinh ra hiển hóa trong Tinh

Không, rõ ràng mà khắc sâu, phong cách cổ xưa mà tự nhiên, huyền diệu khó lường, ánh sáng rực rỡ vạn trượng.

Trong đạo mới sinh bắt đầu giáng xuống nhiều hơi thở huyền diệu, hà thụy hiển hóa, trật tự quy tắc mờ mịt, giống như có thể cho tu sĩ ngộ đạo.

Đế uy mênh mông đó tựa như Hỗn Độn đại đạo cô đọng mà thành, cực kỳ rực rỡ, khiến chúng sinh sùng bái.

Vô số thiên kiêu cùng tu sĩ đều dừng chân ở các nơi, ngước đầu nhìn hướng khung trời, nét mặt vô cùng phức tạp.

Hâm mộ, cay đắng, đố kị, khâm phục, không cam lòng... đan vào nhau.

Chương 583 - Siêu thoát cảnh giới, năm bước thôi diễn, con đường tương lai (2)

“Dưới đại kiếp nạn khủng bố này, Thần Tử Cố gia thành đạo?”

"Thật sự không ngờ sẽ nhanh như vậy, nhưng với thiên tư của hắn thì nên như thế.”

“Cùng thời đại với hắn, mọi người đều không thấy được một tia hy vọng, ngày xưa cùng nhau tranh phong, nhưng hiện tại hắn đã thành Đế... "

"Xem ra ngay cả mấy vị tồn tại Cấm Kỵ Chung Cực Chi thành cũng tranh không nổi.”

Các âm thanh vang lên trên Nguyên Thủy Chi Lộ, tin tức từ thành thứ nhất truyền đến Chung Cực Chi thành, khiến vô số thiên kiêu rung động.

Người đi theo của Cố Trường Sinh, đám người Đạo Cực Tiểu Thánh Quân, Doanh Gia Đạo Tử mang theo sùng bái và cuồng nhiệt cực lớn.

Xoẹt!

Hư không chấn động, một con đại bằng màu vàng hiển hóa chân thân trong Tinh Không, toàn thân như đúc bằng hoàng kim, rực rỡ lóa mắt, đúng là truyền nhân của Kim Sí Đại Bằng Tộc.

Hắn vừa chém giết sống chết với một kẻ địch lớn xong, người đầy vết thương, giờ phút này cảm giác được hơi thở trong thiên địa, ngây người tại chỗ.

Hắn âm thầm đặt quyết tâm, muốn bắt kịp người kia đã mạnh đến không thể tưởng tượng.

Mọi người không có cả tư cách ngước nhìn.

Ầm!

Ngay lúc này, trong mảnh Tinh Không này vang tiếng nổ điếc tai, đó là thanh thế đại đạo va chạm, vô số quy tắc đan vào.

Một con đường màu vàng vô cùng rực rỡ từ sâu trong vũ trụ hắc ám vươn tới.

Một thân hình thon dài mặc áo trắng ẩn trong hơi thở Hỗn Độn cất bước đi tới, tựa như Tiên Đế tuần không gian, Chân Long, Tiên Hoàng, Côn Bằng, Kỳ Lân hiển hóa, vạn linh vòng quanh.

Hơi thở khủng bố giống như sánh vai khung trời, đứng ở tận cùng vũ trụ.

"Cố... Trường Sinh... "

Kim Bằng toàn thân run rẩy, xoe tròn mắt, ngơ ngẩn nhìn bóng dáng này.

Nhưng mà rất hiển nhiên Cố Trường Sinh không có chú ý hắn, hoặc là chú ý tới, cũng không để ý.

Cố Trường Sinh một bước lướt qua, không gian mơ hồ, đi hướng sâu trong Nguyên Thủy Chi Lộ.

Dọc đường đi, nhiều tồn tại cổ xưa bị kinh động, tiến đến bái kiến, không thể không kính.

Cố Trường Sinh nhẹ gật đầu, hắn tới đây tự nhiên là có mục đích.

Nếu hắn đã thành Đế thì không cần chinh chiến Đế lộ nữa.

Đám thiên kiêu Cố gia trên con đường không cần phải đổ máu tạo thêm thương vong nữa.

Nếu bọn họ muốn, Cố Trường Sinh sẽ ra tay mang họ về ba nghìn Đạo Vực.

Dưới Tinh Không, trước tòa thành trì to lớn hùng vĩ nguy nga, Cố Trường Sinh cất bước mà đến, bỗng nhiên dừng bước.

Chỗ tường thành, hắn cảm giác hơi thở thân thiết rất quen thuộc, trên mặt không kiềm được lộ ý cười ngạc nhiên.

“Nô gia xin chào Trường Sinh Đại Đế.”

Chưa thấy mặt đã nghe âm thanh.

Âm thanh tựa như suối chảy róc rách, cho người cảm giác tâm tĩnh thần ngưng.

Một tuyệt sắc giai nhân đứng chờ dưới tường thành, giống như sớm biết hắn sẽ tới đây.

Thân hình yểu điệu, eo nhỏ một bàn tay ôm hết.

Linh bào tơ gấm màu ánh trăng trắng, tóc dài đen mun rũ xuống thắt lưng.

Mắt sáng mi cong, ngoẻn miệng cười, trên dung nhan tinh xảo tuyệt đẹp, từng cử động đều lộ ra khí chất quyến rũ chúng sinh.

Ngân hà rũ xuống, trăng như nhô lên từ sông lớn, trước tòa thành lớn một mảnh trống trải.

Muôn vàn khí tượng, bao la hùng vĩ lạ thường.

Từng đợt ánh sao chiếu xuống, tựa như hạt bạc, rực rỡ lấp lánh.

“Nô gia kính chào Trường Sinh Đại Đế.”

Nữ nhân đẹp tuyệt trần con mắt sáng chớp nhẹ, trên khuôn mặt trắng trẻo như ngọc mang theo ý cười.

Dáng vóc yểu điệu dưới lớp tơ gấm màu ánh trăng trắng tăng thêm ba phần thanh tú xinh đẹp.

Nàng là Ma Nữ của Xiển Thiên Giáo.

Cố Trường Sinh cũng không ngờ nàng sẽ chờ mình tại đây, hắn từ trong Tinh Không đáp xuống tường thành, thu lại Đế uy.

Nhưng uy thế khủng bố vẫn khiến tất cả tu sĩ trong tòa thành cổ không tự chủ được tâm sinh sùng bái, không kiềm được muốn quỳ xuống.

Cố Trường Sinh mỉm cười hỏi:

“Sao nàng biết ta sẽ tới đây?"

Hắn chẳng còn uy áp vô địch lúc thành đạo, dịu dàng mà tự nhiên vén tóc đen bên tai nữ nhân.

Ma Nữ cười nói:

"Đây là trực giác, không cần đoán thì nô gia vẫn biết.”

Trên khuôn mặt hoàn mỹ vô khuyết lộ ý cười giống như có thể họa loạn chúng sinh, khiến tu sĩ tâm tình chập chờn, đạo tâm bất ổn.

Một khoảng thời gian không gặp, tu vi của nàng hiện giờ đã là cảnh giới Đại Thiên Tôn.

Ngày xưa nghe Cố Trường Sinh biến mất từ di tích Tiên Cổ, nhiều tu sĩ ba nghìn Đạo Vực đều đinh ninh hắn sẽ chôn xác tại đây.

Nhưng nàng kiên định cho rằng, Cố Trường Sinh sẽ không sao hết, nàng đợi hắn thật lâu mới bước lên Đế lộ.

Khi lại nghe được tin tức của Cố Trường Sinh thì hắn đã đột ngột có mặt ở Nguyên Thủy Chi Lộ, thực lực ngập trời, một đường đẩy ngã, quét ngang vô địch.

Đồ Chuẩn Đế, vào thiên kiêu Cấm Kỵ, tiến bảng Đế, đi Sơn Hải thành tiến hành tập luyện cuối cùng.

Mấy năm ngắn ngủi, lại gặp mặt, hắn đã thành tựu Đế vị.

Tất cả điều này khiến trong lòng Ma Nữ cũng hơi hoảng hốt.

Ngày xưa, nếu không phải trùng hợp tình cờ đi hạ giới, nàng lại trùng hợp bị hắn chuốc uống cốc Túy Tiên Đảo thì đã không có việc hiện tại.

Ma Nữ không thể không thừa nhận, duyên phận này thật là diệu không thể tả.

Người trong lòng của nàng thật là cường đại đến khó tin.

“Nói cho ta nghe mấy năm qua nàng đã trải qua những gì.”

Cố Trường Sinh cười cười, ôm eo nhỏ của nàng, cất bước, thoáng chốc rời khỏi đây.

Đế uy bao phủ nguyên tòa thành lớn chậm rãi tán đi, vô số tu sĩ tâm thần chấn động, khó mà bình tĩnh.

Tinh nguyệt u lãnh, vũ trụ trống trải.

Cố Trường Sinh mang theo Ma Nữ sóng vai đi trong Tinh Không, tựa như một đôi thần tiên quyến lữ.

Mấy trăm vạn dặm không thấy bóng người.

Đương nhiên, cảm giác được hơi thở hiện tại của Cố Trường Sinh thì không ai dám tùy tiện tới gần.

Ma Nữ kể cho Cố Trường Sinh nghe những gì mình trải qua suốt mấy năm nay, không che giấu lo lắng và nhớ nhung của mình.

Nàng là dạng nữ nhân to gan mà thẳng thắn.

Nếu không thì đã chẳng trực tiếp cướp nam nhân với khuê mật thân thiết của mình.

Chinh chiến Đế lộ nguy hiểm biết bao.

Chương 584 - Lựa chọn của hồng nhan, trên theo đến Bích Lạc, dưới xuống tận Cửu U, không ai ngăn được

Mỗi vị nhân kiệt thiên kiêu đều cực kỳ cường đại, có nhiều thủ đoạn khủng bố, nàng gặp nguy cơ sinh tử mấy lần.

Cho nên nàng biết Cố Trường Sinh đối diện đối thủ yêu nghiệt cỡ nào.

Tuy Ma Nữ rất có lòng tin vào Cố Trường Sinh, nhưng vẫn rất lo lắng.

Cố Trường Sinh cũng kể cho nàng nghe trải nghiệm của mình.

Nhưng hắn bỏ qua một số việc không nhắc tới, liên quan đến bí ẩn chân thực, nhân quả to lớn, vì không muốn khiến nàng cuốn vào trong đó.

Đối với nữ nhân của mình, Cố Trường Sinh không giấu giếm điều gì.

Một số chuyện ở Sơn Hải thành, Dị Vực khiến Ma Nữ giật mình không thôi.

"Trước kia nô gia luôn luôn cho rằng thành Đế đã xem như đứng sừng sững trên đỉnh ba nghìn Đạo Vực, vậy mà chỉ vừa đủ tư cách đi Sơn Hải thành..."

“Tu vi hiện giờ còn kém xa lắm.”

Ma Nữ rất khâm phục các tiền bối Sơn Hải thành huyết chiến với Dị Vực.

Cố Trường Sinh ở nơi đó chinh chiến mười năm, cũng trải qua vô số chém giết.

Nàng không dám tưởng tượng trong khoảng thời gian này hắn trải qua bao nhiêu nguy cơ sống chết.

Nói thì nhẹ nhàng, thật ra một đường đi tới, hắn trải qua cùng trả giá nhiều hơn những người cùng thế hệ.

Thực lực của tất cả thiên kiêu trong kỷ nguyên này còn quá yếu, đều chưa lớn lên.

"Nô gia muốn đi giới khác."

Thật lâu sau, Ma Nữ nhẹ giọng nói, tóc đen bay rối tôn lên gò má mịn màng như dương chi ngọc càng thêm bóng loáng.

Cố Trường Sinh đã sớm dự đoán, nghe vậy chỉ nhẹ giọng hỏi:

"Xác định chưa?"

Hắn quay đầu, nhìn chăm chú vào ánh mắt của nàng.

"Ở lại ba nghìn Đạo Vực, ta không dám nói có thể che chở thiên hạ, nhưng còn có thể che chở nữ nhân của mình bình an cả đời."

"Đi giới khác, nguy cơ trập trùng, giao tính mệnh cho điều chưa biết, không ai biết kết quả cuối cùng thế nào."

Ma Nữ nghe vậy chỉ lắc đầu, rồi nàng nhẹ nhàng kéo cánh tay hắn, yểu điệu thon thả, dưới ánh sao trong trẻo lạnh lùng như sắp theo gió bay đi.

Vẻ mặt vui đùa của nàng dần trở nên nghiêm túc và nghiêm nghị.

"Xác định."

"Nô gia có đạo của mình, tuy rằng nô gia cũng muốn ở lại ba nghìn Đạo Vực, nhưng tương lai rộng thoáng, nếu không thành Đế, chung quy qua nghìn vạn năm sẽ hóa thành nắm đất vàng, đống xương khô.

Sau khi Cố Trường Sinh thành đạo, ba nghìn Đạo Vực sẽ không dung chứa đạo của người khác.

Nhưng Giới hải mênh mông, nhiều đại giới, đó sẽ là cơ hội cuối cùng của họ.

Vạn cổ tới nay, rất nhiều tu sĩ đều làm thử, nhưng đi giới khác, rất ít có nhân vật thành đạo.

Dù là thiên tư tung hoành, tài tình cái thế cũng thành xương khô giữa đường.

Tu sĩ địa phương đi giới khác thì có vài phần cơ hội?

Chung quy mơ một đường sinh cơ xa vời.

"Ta biết."

Cố Trường Sinh vẻ mặt rất bình tĩnh, gật đầu.

Hắn hiểu tâm tình của Ma Nữ, đây cũng là lựa chọn cuối cùng của vô số thiên kiêu đương thời.

Ma Nữ cười khúc khích, dường như thấy vui vì được Cố Trường Sinh quan tâm.

"Nô gia cũng muốn luôn bên cạnh quân, sinh nhi dưỡng nữ vì quân, quấn quýt bên nhau."

“Nhưng con đường này chung quy phải đi cho hết.”

"Nếu nô gia bỏ mạng trên con đường này thì đó cũng là bến đỗ cuối cùng của nô gia."

Cố Trường Sinh lắc đầu, nói:

“Đừng suy nghĩ nhiều, nàng là nữ nhân của ta, dù nàng bỏ mạng giữa đường thì ta cũng sẽ khiến nàng lại xuất hiện trên đời.”

“Trên cùng Bích Lạc dưới xuống Cửu U, không ai ngăn được ta.”

“Không hổ là người trong lòng của nô gia, bá khí quá.”

Ma Nữ vẫn cười, ngửa đầu nhìn chăm chú vào Cố Trường Sinh, trong mắt tràn đầy tình ý.

Sau đó, nàng nhẹ nhàng đưa môi lên.

Tất cả ở trong vô hình.

...

Ma Nữ rời khỏi, váy trắng thắng tuyết, tóc đẹp bay bổng, một mình bước vào Tinh Không.

Nàng lựa chọn con đường của chính mình, không trở về ba nghìn Đạo Vực.

Nàng ở đây chỉ vì chờ đợi Cố Trường Sinh, nói cho hắn biết những điều này, khiến hắn không cần lo lắng.

Con đường này, không chỉ riêng là nàng, mấy thiên kiêu chưa thành đạo khác rất có thể cuối cùng đều lựa chọn như vậy.

Chẳng qua trong Sơn Hải thành, nhóm người Xích Vương, Sở Đế, Thái Hư Hoàng lựa chọn sớm nhất.

Cố Trường Sinh thành đạo là điều tất nhiên, ai đều không cách nào ngăn cản.

Sau đó, Cố Trường Sinh tiếp tục đi trên Nguyên Thủy Chi Lộ.

Hắn tìm được đám thiên kiêu Cố gia, mười thế hệ đương đại Cố gia, Cố Quang Minh, Cố Minh Hoàng, Cố Lâm Trần.

Có người lựa chọn về ba nghìn Đạo Vực, cũng có người lựa chọn tiếp tục đi con đường này.

Cố Trường Sinh cũng thấy nhiều người đi theo cũ của mình, như Doanh Gia Đạo Tử, truyền nhân Đạo Cực Thánh Viện, Thiên Hoàng Nữ của Vạn Hoàng Sào, hắn không quấy nhiễu lựa chọn của họ.

Cố Trường Sinh cũng trông thấy Cố Vô Song đến từ hạ giới, nữ nhân này mang theo khí vận dày đặc, hắn nhìn thấy một loại cố chấp thành đạo khác biệt.

Cố Trường Sinh ở trong bóng tối nhìn thoáng qua, vẫn không lộ mặt.

Theo sau, Cố Trường Sinh tìm được Đồ Tiên, cũng tìm được Diệp Minh Nguyệt.

Không có ngoại lệ.

Đồ Tiên cùng Diệp Minh Nguyệt cố chấp với thành đạo vượt xa những người khác.

Bọn họ đều lựa chọn con đường gian khổ nhất.

Nhưng trước khi bước lên con đường kia, Diệp Minh Nguyệt muốn Cố Trường Sinh cùng mình một thời gian.

Cố Trường Sinh tự nhiên sẽ không từ chối việc này.

Hai người ở trong một tòa thành cổ nửa tháng, cuối cùng, Diệp Minh Nguyệt cũng đi xa, để lại bóng lưng thanh tú, biến mất trong Tinh Không.

Cố Trường Sinh sẽ không quấy nhiễu lựa chọn của bọn họ.

Hắn tin tưởng dưới thực lực tuyệt đối, tương lai mặc kệ phát sinh cái gì, hắn đều có thủ đoạn có thể xoay chuyển thay đổi.

Cuối cùng, ở Chung Cực Chi thành, Cố Trường Sinh gặp mặt mấy vị di lão Tiên Cổ, hỏi một số việc bí ẩn.

Sau đó, hắn mới quay về ba nghìn Đạo Vực.

Lúc này, ba nghìn Đạo Vực cũng bởi vì chuyện Cố Trường Sinh thành đạo mà nhấc lên sóng gió lớn.

Cùng lúc đó, bên trong Đế lộ không bình tĩnh chút nào.

Thể chất trong truyền thuyết, Hỗn Độn Thể thành đạo, ba nghìn Đạo Vực run rẩy.

Thần Tử Cố gia đi ra con đường thuộc về chính hắn, trở thành Trường Sinh Đại Đế.

Thậm chí sẽ là Đế mạnh nhất vạn cổ tới nay!

Chương 585 - Cộng tôn ba nghìn Đạo Vực đến chúc, Cố gia hà thụy cộng minh

Vô lượng sinh linh đều rơi vào rung động.

Tin tức này truyền đến từ Nguyên Thủy Chi Lộ.

Từ sâu trong Tinh Không, cũng từ trong vũ trụ, do nhiều tu sĩ cổ xưa chứng kiến Thành Đạo Kiếp truyền tin về.

Ức vạn trật tự quy tắc điên cuồng cô đọng trong khung trời.

Hà thụy giăng đầy, đạo âm quanh quẩn.

Đạo mới sinh tràn ngập hơi thở bàng bạc mới, hùng dũng trong chư thiên.

Ức vạn vạn sinh linh đều đang quỳ lạy, trong miệng ca tụng Trường Sinh Đại Đế.

Có thể nói ba nghìn Đạo Vực rơi vào cục diện sôi trào.

Truyền thừa Bất Hủ, đạo thống vô thượng đều im lặng trước chuyện này.

Đạo của một người áp chế tất cả mọi người, dẫn đến đời sau không ai có thể thành đạo.

Thời nay, nhân kiệt lớp lớp như cá trích qua sông, nhiều không đếm xuể.

Có thể nói vạn cổ tới nay tích lũy cho đời này bùng nổ.

Cũng vì vậy khiến nhiều tồn tại cổ xưa đều đang thở dài.

Kỷ nguyên vô cùng rực rỡ này thịnh thế chưa từng có.

Nhiều thiên kiêu, thiên tài tuyệt thế vô số kể, nhưng cuối cùng không có hy vọng thành đạo.

Đến hiện giờ, trừ đi giới khác ra, còn có lựa chọn nào khác sao?

Sống ở đương thời, cộng tôn Trường Sinh Đại Đế?

Có lẽ đối với nhiều thiên kiêu, kết cục như vậy không khác gì

khiến bọn họ chịu chết.

Có thể trở thành thiên kiêu thì ai mà không bất khuất, vững tin bản thân vô địch?

Đến hiện tại, chỉ có thể rời đi cố thổ, đi đại giới khác.

Nhưng đại giới khác cũng tàn khốc không kém.

"Đáng tiếc, đáng tiếc... "

“Chinh chiến Đế lộ chôn biết bao nhiêu xương, con đường này chôn vùi quá nhiều, kết quả là không có chút cơ hội nào.”

Các vị tồn tại cổ xưa sống thật lâu đều lẩm bẩm, đứng trên lãnh thổ của mình, trên người rậm rạp đạo ấn, quy tắc đan vào, huyền diệu vô cùng.

Bọn họ đều là thành đạo giả, trong kỷ nguyên khác chịu tải thiên mệnh, vạn tộc cộng tôn.

Nhưng hiện giờ, họ cảm thụ được áp lực nặng nề.

Đặc biệt là hình ảnh trong vũ trụ lúc ấy, Cố Trường Sinh mới thành đạo đã bị vô địch Chân Tiên cảnh đánh lén.

Kết quả Cố Trường Sinh giơ tay đập nát Chân Tiên cảnh, sức chiến đấu khủng bố đến ngập trời, khiến bọn họ vô cùng chấn động.

“Trường Sinh Đại Đế đã quay về Cố gia, xem ra chúng ta nên đi bái kiến một phen.”

"Không cần nói, Trường Sinh Cố gia có tiếng là đệ nhất thế gia, lần này Trường Sinh Đại Đế thành đạo, tất cả đạo thống cùng thế lực đúng là nên đi bái phỏng.”

“Chắc hẳn Trường Sinh Cố gia cũng đang thương nghị việc này."

"Truyền lệnh xuống, lão phu sẽ bái phỏng Đại Đế, mang theo nghìn cân Hoàng Tuyền Thủy, vạn đóa Đế Hỏa, vạn mẫu Lam Linh Tiên Thổ, nghìn cân Bất Lão Tuyền, vạn quả Thạch Tiên Đảm...”

Trong các Đạo Vực vang lên lệnh truyền, là của người cầm quyền từng Đạo Vực hiện nay.

Mỗi thế lực Bất Hủ hoặc đạo thống vô thượng đều thống ngự nhiều Đạo Vực.

Hiện giờ dưới địa thế hoàng kim, Chân Tiên hiển hóa, thành đạo giả đi trong nhân gian.

Những người cầm quyền Đạo Vực thực lực yếu nhất cũng là thành đạo giả.

Giờ phút này, bọn họ bận rộn lên, mỗi Đạo Vực chuẩn bị cho việc chúc mừng Cố Trường Sinh thành đạo.

Trên từng chiến thuyền cổ to lớn khí thế bàng bạc, ánh sáng rực rỡ vạn trượng, tiên quang bốc hơi, xuất hiện ở chân trời.

Nhiều thị nữ xinh đẹp, tộc nhân trẻ tuổi đang vận chuyển những quà tặng.

Có thể nói chỉ cần những Thái Cổ hoàng tộc, Bất Hủ đạo thống không ngốc đều phải hiểu rằng lúc này nên làm như thế nào.

Thành đạo tuyệt đối không phải điểm dừng cuối cùng của Cố Trường Sinh.

Thành tựu tương lai của hắn sớm vượt qua tưởng tượng của mọi người.

Lúc này, ở Nam Thắng Đạo Vực, lãnh thổ chỗ Cố gia cũng đang là cảnh tượng náo nhiệt phồn hoa.

Gióng trống khua chiêng, giăng đèn kết hoa, có thể nói là giống như việc vui thành hôn.

Mảng lớn Tinh Vực xuất hiện dấu hiệu điềm lành, âm thanh đại đạo tràn ngập, tựa như một vị Tiên Đế vô thượng đang giảng đạo cho chúng sinh.

Mỗi ngôi sao lưu chuyển tinh khí, bắn ra ánh sáng rực rỡ chiếu rọi khung trời, chiếu ngược xuống lãnh thổ này.

Quy tắc thiên địa buông xuống, nhiều hơi thở tiên tính tràn ngập, khiến những chỗ này trở thành nơi như Phi Tiên.

Không chút khách khí nói, tu sĩ tu luyện tại đây được lợi nhiều.

Chẳng những được ưu đãi, càng có thể nhận được đại đạo ưu ái, tiêu tai miễn nan, loại trừ tâm ma, tiến cảnh siêu nhanh.

Tất cả đều nhờ Cố Trường Sinh thành đạo.

Dù sao Nam Thắng Đạo Vực là nơi hắn sinh ra, cũng là tổ địa của hắn.

Sau khi hắn thành đạo.

Thiên địa giáng xuống điềm lành, chủ động che chở vùng này.

Từ mấy hôm trước Cố Trường Sinh đã trở về Cố gia.

Toàn bộ Cố gia náo nhiệt lên, trong ngoài đảo đều là một mảnh chúc mừng.

Tộc nhân bị cử ra ngoài, rèn luyện ở bên ngoài đều lần lượt chạy gấp về.

Cố Trường Sinh thành đạo, Cố gia sắp tổ chức đại điển xưa nay chưa từng có, mời khắp ba nghìn Đạo Vực.

Đây là điển lễ long trọng thịnh đại hơn cả lễ trưởng thành của Cố Trường Sinh, không thể so sánh được.

Hiện giờ hắn là Đại Đế đương thời, vạn tộc cộng tôn!

Trong tổ điện, nhiều lão tổ Cố gia tụ họp, hơi thở khủng bố đan xen, có thể dễ dàng nứt vỡ khung trời.

Các lão tổ thức tỉnh ngày xưa tham dự chiến tranh Trường Sinh cơ hồ đều hội tụ tại nơi này.

Tam Thập Lục Tổ, Tam Thập Thất Tổ, Tam Thập Bát Tổ...

Nhị Thập Tam Tổ, Nhị Thập Tứ Tổ, Nhị Thập Ngũ Tổ...

Đằng trước nhất là năm vị lão tổ Tiên Vương cảnh xuất thế, Lục Tổ, Thất Tổ, Bát Tổ, Cửu Tổ, Thập Tổ.

Mỗi người giống như đứng trong một thế giới khác, toàn thân bao phủ phù văn đại đạo, khuôn mặt mơ hồ, hơi thở sâu thẳm mà mênh mông.

Có thể nói, sức chiến đấu trong tổ điện có thể dễ dàng che lấp chư thiên, thổi quét đa số truyền thừa đạo thống ba nghìn Đạo Vực hiện nay.

Cố Trường Sinh mặc đồ trắng, khuôn mặt mang theo mỉm cười, trên người ẩn hiện Hỗn Độn chi đạo, nói chuyện với đám lão tổ trong tổ điện.

Chương 586 - Yết kiến Trường Sinh Đại Đế, ngày kế tiếp bái, lỡ sinh thời đại

Trong khi nói chuyện, đạo của hắn và mọi người cùng ngân vang, phát ra các loại phù văn đại đạo, thần uy mênh mông.

Giống như khai sáng đại thế, diễn biến Thái Sơ, tựa như một vị người thống trị.

Cảnh này khiến nhiều lão tổ tán thán không thôi, cực kỳ bội phục.

Tuy rằng Cố Trường Sinh chỉ là hậu bối, nhưng hắn lĩnh ngộ với đạo không yếu hơn đám lão quái vật như bọn họ.

Ở vài khía cạnh, bọn họ đều không dám nói có thể thắng Cố Trường Sinh.

Ngay cả năm vị lão tổ Tiên Vương cũng khen thực lực của Cố Trường Sinh đã chạm đến phạm trù một cảnh giới khác, khiến bọn họ đoán không ra.

Có thể tưởng tượng, hiện giờ Cố Trường Sinh mạnh cỡ nào.

Đế cảnh mạnh nhất từ vạn cổ đến nay, quả thực không phải đồn đãi.

Lúc này, Cố Tứ Gia ngồi trên ghế chủ vẫy tay, khiến nhiều lão tổ rút đi, chỉ để lại một mình Cố Trường Sinh.

Trên mặt Cố Tứ Gia lộ vẻ mờ mịt đến khó hiểu, mở miệng nói:

“Khi ngươi thành đạo, có ba vị tồn tại vô thượng ngược sông dài thời gian mà đến, muốn bóp chết ngươi từ trong trứng nước.”

"Ngay lúc đó ta xuất động một phân thân.”

“Nhưng ba vị tồn tại vô thượng trong sông dài thời gian cuối cùng được người cứu đi rồi, đáng tiếc lúc ấy ta không có sử dụng chân thân, nếu không thì có thể giữ bọn họ lại.”

Trận chiến lúc đó.

Cố Tứ Gia tách ra một phân thân ở trong sông dài thời gian chặn đánh ba người kia.

Đáng tiếc, phút cuối sắp đập chết bọn họ thì bên ngoài sông dài thời gian bỗng nhiên xuất hiện một bàn tay to màu đen lướt qua khung trời, chém thẳng xuống cứu đi ba người.

Ngay cả Cố Tứ Gia cũng không kịp ngăn cản.

Có thể tưởng tượng chủ nhân của bàn tay to màu đen thực lực mạnh cỡ nào.

Cho nên hắn không nghĩ ra, Cố Trường Sinh đã đắc tội hoặc đụng chạm vào ích lợi của loại người nào mà dẫn tới nhiều người đến đánh lén muốn giết hắn.

"Không ngờ rằng còn có loại chuyện này."

Nghe lời này, Cố Trường Sinh cũng không khỏi nhướng chân mày, con ngươi sâu thẳm.

Cố Tứ Gia kể lại tồn tại vô thượng ngược dòng sông dài thời gian mà đến, rõ ràng tệ nhất cũng là nhân vật Chuẩn Tiên Đế.

Trong Tiên Vực vô số kỷ nguyên tới nay, sinh ra không nhiều tồn tại Chuẩn Tiên Đế.

Nhưng đều không ngoại lệ, mỗi vị đều là nhân vật khủng bố đến vô biên.

Nâng tay dễ dàng hủy diệt vô số Tiên Vương.

Phải biết rằng, Đế Tộc bên Dị Vực đứng sừng sững Bất Hủ, nhìn xuống vạn cổ, là bởi vì có được một vị Cổ Tổ cấp bậc Chuẩn Tiên Đế.

Nhưng Cố Trường Sinh mới thành đạo đã có tồn tại Chuẩn Tiên Đế đến, muốn bóp chết hắn từ trong nôi.

Hơn nữa, không phải một mà là ba vị.

Nếu không có Cố Tứ Gia ra tay ngăn cản, phỏng chừng không ai cứ nổi Cố Trường Sinh.

Đây rốt cuộc là loại thù hận như thế nào?

“Nhưng ngươi tạm thời cũng không cần lo lắngchuyện này, chỉ cần lão phu còn ở ngày nào thì không ai động vào ngươi được.”

Cố Tứ Gia nhìn Cố Trường Sinh, nói, trên bàn cờ trước mắt, quân trắng, quân đen lộn xộn, nhưng nếu nhìn kỹ vẫn có thể phát hiện hắn đang bày cục.

Tuy rằng có nhiều hơi thở che đậy, nhưng hắn cũng mơ hồ thôi diễn ra một ít hình ảnh.

Bên ngoài sông dài thời gian, vùng đất hắc ám trong thế gian này chung quy còn ẩn giấuu nhiều bí ẩn không ai biết.

Giới Uyên mà sập thì Thương Mang sẽ nhấn chìm Tiên Vực.

Đến lúc đó ba nghìn Đạo Vực, Dị Vực đều ngập trong nước.

"Đa tạ lão tổ." Cố Trường Sinh lộ ra nụ cười, sau đó lắc đầu, nhẹ giọng nói.

"Xem trong tương lai thật sự có yêu ma quỷ quái nhảy ra hết.”

Dựa theo Kỳ Lân đã nói, tận cùng kỷ nguyên, Giới Uyên sụp đổ,

nhấn chìm.

Vô lượng sinh linh đi hướng suy vong tịch diệt, trên đời mênh mông, chẳng còn một người sống.

Tất cả ngọn nguồn hắc ám đều ló ra, những thứ không thể miêu tả đều nhảy ra.

Sinh linh ở nơi không thể miêu tả thiên ngoại thiên, bàn tay đen khủng bố trên thế gian, người chơi cờ sau màn, Thủ Mộ Nhân trong Cửu U Táng Thổ, ánh nhìn hờ hững bên ngoài Thương Mang...

Tuy thành đạo đáng giá chúc mừng, nhưng hắn còn có rất nhiều chặng đường phải đi.

Sau khi thành đạo mới có thể cảm giác thế gian này bao la.

Khoảng thời gian tiếp theo, Cố Trường Sinh trở lại Trung Ương Thần Đảo, vừa cô đọng đạo của mình vừa ở bên người nhà.

Phụ thân, mẫu thân, gia gia nãi nãi, Liên Tinh, lâu rồi không gặp nhưng tu vi của họ không tụt xuống.

Liên Tinh hiện giờ cũng có thực lực Đại Thiên Tôn đỉnh.

Thiên tư của nàng thuộc hàng đứng đầu trong cùng thế hệ.

Còn những người đi theo khác thì không ở lại Cố gia, họ rèn luyện ở khắp nơi, tìm kiếm con đường của riêng mình.

"Công tử, trong khoảng thời gian này người đều ở đây à?"

Trong cung điện, Liên Tinh mặc váy trắng, thanh lệ vô song, ngoan ngoãn đứng yên.

Trong thời gian Cố Trường Sinh vắng mặt, đều là Liên Tinh hầu hạ phụ mẫu của hắn.

Làm con phải báo hiếu, nhưng cho tới nay, là Liên Tinh làm hết đạo hiếu.

Đây cũng là nguyên nhân Cố phụ, Cố mẫu xem Liên Tinh như con dâu.

Nhiều tộc nhân đều khó mà tiếp tục xem Cố Trường Sinh như người trẻ tuổi.

Bao gồm nhiều tộc lão cũng như vậy.

Việc này không liên quan đến thân phận, đơn thuần là vì đạo hạnh, tu vi của một người, thậm chí độ cao.

Cũng chỉ có Liên Tinh luôn rất ngoan ngoãn tự nhiên, thái độ đối với Cố Trường Sinh trước kia như thế nào thì bây giờ vẫn vậy.

"Trong khoảng thời gian này đều sẽ ở trong tộc."

Cố Trường Sinh mỉm cười đáp, nhẹ nhàng ôm eo nàng:

“Ít nhất trong vòng mấy năm sẽ không đi nữa.”

“Vậy thì tốt quá rồi!”

Mắt Liên Tinh ánh lên hân hoan cùng vui vẻ.

Chương 587 - Yết kiến Trường Sinh Đại Đế, ngày kế tiếp bái, lỡ sinh thời đại (2)

Nàng cũng biết thực lực của mình hiện giờ ở bên cạnh Cố Trường Sinh cũng không thể giúp đỡ cái gì.

Điều duy nhất nàng có thể làm là ở trong tộc, hầu phụ mẫu, làm tròn đạo hiếu thay hắn.

Liên Tinh không mãnh liệt theo đuổi thành đạo, nàng chỉ muốn ở bên cạnh Cố Trường Sinh, dù chỉ nhiều hơn một ngày cũng tốt.

Cố Trường Sinh mỉm cười, ôm Liên Tinh vào ngực.

Hắn tự nhiên biết tâm ý của Liên Tinh, từ đầu đến cuối, nàng là người mà hắn không thể phụ lòng nhất.

Những ngày sau đó, đại điển Cố gia còn chưa cử hành, nhiều cường giả, nhân vật khoáng thế đến Cố gia bái phỏng.

Ầm ầm ầm!

Khung trời run rẩy.

Rất nhiều chiến thuyền cổ, tàu bay, tọa kỵ dị chủng Thái Cổ ầm ầm lướt qua, từ trên trời rơi xuống, chủ nhân ngồi trên đó hơi thở dâng trào, thực lực khủng bố ngập trời.

Có nhân vật vô địch đến từ mười vạn cấm khu.

Cũng có người chấp chưởng đạo thống vô thượng, truyền thừa Bất Hủ.

Từng là nhân vật vạn tộc cộng tôn.

“Chúng ta yết kiến Trường Sinh Đại Đế!”

Âm thanh hùng hồn từ bên ngoài sơn môn xa xôi truyền vào.

Mọi người đều muốn bái kiến Cố Trường Sinh, Hỗn Độn Thể trong truyền thuyết thành đạo, uy thế nhiếp chư thiên, cường đại đến khó tin.

Bên ngoài đảo của Cố gia không biết đến bao nhiêu người, sắp chen sập sơn môn.

Nhưng đại trận hộ sơn khủng bố vận chuyển uy năng, khiến tất cả mọi người tim đập nhanh, không dám dễ dàng vượt qua.

Không được người của Cố gia cho phép, không ai dám dễ dàng tiến lên.

Việc này cũng vì uy danh khủng bố của đệ nhất thế gia ba nghìn Đạo Vực,

Trong khoảng thời gian này, Cố gia cũng phát ra thiệp mời, rộng rãi mời nhiều thế lực đạo thống trong ba nghìn Đạo Vực tiến đến tham dự đại điển.

Ba nghìn Đạo Vực náo động, bao gồm nhiều thế lực ẩn tàng trong Chân giới, không ai có gan vắng mặt.

Đây là bất kính với Cố gia, với Cố Trường Sinh.

Trong Nam Thắng Đạo Vực đầy rẫy tu sĩ, chi chít rậm rạp, có ức vạn sinh linh.

Đặc biệt là bên ngoài sơn môn, rất nhiều tu sĩ đến yết kiến, quỳ ở nơi đó, thành kính vô cùng.

Thiên kiêu ngày xưa tranh phong với Cố Trường Sinh cũng làm như vậy.

Nhiều tộc lão Cố gia ra mặt giữ trật tự bên ngoài sơn môn.

Sau đó Cố Trường Sinh xuất hiện trên một vách núi, gặp mọi người.

Áo trắng tinh khôi, tuấn tú như tiên không vướng trần tục.

Toàn thân bao phủ sương mù Hỗn Độn, vô số phù văn đại đạo đan vào, thần quang quy tắc ẩn hiện, khiến người khuất phục.

Hiện giờ hắn đã đến độ cao mà vô số không với tới được, thiên kiêu không thể so sánh thân phận với hắn, ba nghìn Đạo Vực cộng tôn.

Rất nhiều nữ tu mắt lấp lóe tia sáng, sinh lòng ngưỡng mộ, khó mà kìm nén.

Rất nhiều người đều kinh sợ, kính sợ Cố Trường Sinh đến tột độ, không dám thở mạnh trước mặt hắn.

Trong quá trình, nhiều thiên kiêu trở về từ Nguyên Thủy Chi Lộ cũng đến, có nhiều gương mặt quen thuộc.

Nhóm người Thiên Hoàng Nữ, Đạo Cực Tiểu Thánh Quân, còn có nhiều con cái của cấm khu thần bí, nét mặt vô cùng phức tạp, trong lòng thở dài.

Mọi người đều sinh sai thời đại.

Tu sĩ đến yết kiến đều đang chờ bên ngoài sơn môn.

Mọi người đều mang quà đến, ôm lòng hành hương, quỳ lạy ở ngoài sơn môn.

Theo sau, đại điển bắt đầu, Cố Trường Sinh ngồi xếp bằng trên một mảnh đạo đài, một con Tiểu Kỳ Lân trắng tinh nằm trong ngực hắn.

Một con Tiểu Côn Bằng bộ dạng khờ khạo đậu trên vai hắn, thổi bong bóng huyền bí, bên trong đan xen trận văn cường đại mà khủng bố.

“Kỳ Lân, Côn Bằng làm thú nuôi.”

"Không hổ là Trường Sinh Đại Đế!”

"Bắt đầu!"

Nhiều tu sĩ ánh mắt rung động, nỗi lòng phập phồng.

Cố Trường Sinh ngồi trên vách núi bắt đầu giảng đạo, luận phương pháp tu hành, nói rõ điểm quan trọng của đại đạo.

Đây là đại đạo kinh văn, vô cùng thần dị, trong thiên địa hiện lên nhiều dị tượng.

Thiên ngoại, các ngôi sao sinh mệnh nhận được ảnh hưởng, bắt đầu run rẩy như sắp rơi xuống, chiếu rọi ánh sáng rực rỡ.

Ánh sao rơi, chiếu rọi tám phương.

Sau lưng Cố Trường Sinh hiện ra một đóa sen xanh chống trời.

Đây là dị tượng khi hắn sinh ra.

Nhưng hiện tại, đóa sen xanh chống trời này dường như sắp trở thành thực chất, sinh trưởng trong thiên địa.

Ở trong đó dường như có khung trời vạn cổ mở rộng theo đáo sen xanh.

Từng lũ Hỗn Độn Khí chìm nổi, phù văn đại đạo ẩn hiện.

Từng vật chất màu đen treo lơ lửng như một đám thế giới khô cạn tĩnh mịch.

Hà quang dâng lên, hiển hóa ức vạn loại biến hóa.

Thế giới, năm tháng, tạo hóa, không gian, Phi Tiên.

Các loại đại đạo hiện ra vào lúc này.

Sông dài thời gian thậm chí mơ hồ cuồn cuộn, khiến mọi người đều rung động.

Tất cả tu sĩ cảm thấy vô cùng vinh hạnh, tiến đến nghe đạo, như mê như say.

Kinh văn đầy trời hóa thành mảng lớn mưa ánh sáng bao phủ nhiều Thần Đảo của Cố gia, nhiều tu sĩ lập tức ngộ ra, rơi vào cảnh giới ngộ đạo.

Nhân vật vô địch của mười vạn cấm khu, người cầm quyền của đạo thống khác ở trong đoàn người, đều lộ biểu cảm phức tạp, cảm thụ được đạo nghĩa cường đại.

Vừa thành đạo đã thâm ảo đến trình độ bọn họ khó mà với tới, khiến bọn họ rung động mà thán phục.

Tròn nửa tháng, Cố Trường Sinh đều ngồi xếp bằng tại đây, ở trên vách núi giảng đạo.

Hắn cũng phúc trạch đương thời, trong hư không vang vọng từng đợt đạo âm.

Tiếng tụng kinh vang khắp trên trời dưới đất, quanh quẩn trong Nam Thắng Đạo Vực và nhiều Đạo Vực khác.

Vô số tu sĩ đều rơi vào ngộ đạo, trong miệng ca tụng tên Trường Sinh Đại Đế.

Từng đóa Đạo Liên hiện ra, lấp lánh rực rỡ, mọc ra, dâng lên hà quang, tựa như Phật Đà bảo tướng trang nghiêm, lại giống Tiên Thần thánh khiết.

Trên bầu trời rơi xuống các cánh hoa lấp lánh, dưới đất tuôn chảy suối thần, không ngừng chảy xuôi, đạo khí mênh mông dâng lên.

Tu sĩ đến đây đều lòng có thu hoạch, được lợi nhiều, tiến cảnh tăng nhanh.

Có người đột phá ngay lập tức, thần hỏa thiêu đốt, nguyên thần bộc phát ra hà thụy.

Chương 588 - Giảng đạo nửa tháng, Đệ Nhất Pháp thức thứ ba, Vô Thuỷ Vạn Tượng

Cũng có người bí pháp, đạo pháp thần thông có thành tựu, có người thiên phú mãnh liệt, huyết mạch càng tiến một bước, phù cốt rực rỡ ánh chiếu tám phương, bày ra tiềm lực khủng bố.

Tất cả không gian đều đông kín người, không có chỗ chứa thêm người.

Người đến sau vô cùng tiếc nuối, hối hận thắt ruột.

So với lần trước Cố Trường Sinh thành niên có năm Tiên Vương Cố gia giảng đạo, lần này hắn nói rõ đạo lý cùng đường đi hiển nhiên càng thích hợp đương đại.

Một ít tồn tại đã bước vào Chân Tiên cảnh, bên cạnh có đại đạo vòng quanh nhưng vẫn rơi vào ngộ đạo, thu hoạch nhiều điều.

Nửa tháng sau.

Cố Trường Sinh rời khỏi vách núi.

Bốn phía mọc đầy đủ loại tiên ba thánh nhụy, thụy thú tụ về, đạo hải mênh mông, tiên vụ mờ mịt, trở thành một phương thánh địa tịnh thổ.

Có tồn tại cổ xưa 42n muốn thỉnh giáo Cố Trường Sinh, nhưng rồi dừng lại tại chỗ, khẽ thở dài, bật thốt sợ rằng dưới Tiên Vương

không ai có thể trấn áp Cố Trường Sinh.

Đây là một loại tán thành cao độ, sau đó dẫn phát bốn phương khiếp sợ.

Không có người biết, đạo của Cố Trường Sinh là con đường nào.

Nhưng rõ ràng, thực lực của hắn đã mạnh đến mức không thể diễn tả.

Cổ chi Đại Đế cũng bị phục.

Trận đại điển này được nhân vật cổ xưa ghi vào lịch sử, cho vô số tu sĩ đời sau cheiem ngưỡng.

Ba nghìn Đạo Vực đều trong trạng thái sôi trào.

Tu sĩ không nghe trận giảng đạo này đều vô cùng hối hận.

Cái tên Trường Sinh Đại Đế cũng vang vọng khắp thiên hạ, khiến tất cả sinh linh kính sợ.

Thời gian sau đó.

Cố Trường Sinh trấn giữ Cố gia, tu hành trong tổ điện, cũng sáng tạo ra pháp của bản thân.

Hắn tiến triển rất nhanh.

Trong thời gian đó, sâu trong vũ trụ có một số cấm khu cổ xưa làm loạn, Tàn Tiên không còn nhiều thời gian lén cắn nuốt sinh linh vũ trụ, bị Cố Trường Sinh phát hiện.

Hắn từ trong Nam Thắng Đạo Vực ra tay, bàn tay to che kín trời, vượt qua ức vạn lãnh thổ, quét tay qua đè chết Tàn Tiên.

Cũng có vật chất bất tử từ khu vực không người Dị Vực rơi xuống.

Trong đó có Hắc Ám Tiên Linh xuất hiện, mở miệng tựa như vũ trụ, nuốt trọn tiêu diệt nhiều lãnh thổ.

Cố Trường Sinh không nhúc nhích, ánh nhìn hóa kiếm, cách nhiều Đạo Vực chém chết Hắc Ám Tiên Linh.

Vật chất bất tử màu đen tựa như kịch độc đối với vô số sinh linh ba nghìn Đạo Vực, nhưng không mang lại ảnh hưởng lớn với Cố Trường Sinh.

Điều này liên quan đến lúc trước khi hắn lột xác thì cắn nuốt nhiều hạt năng lượng ánh sáng màu đen.

Chớp mắt đã qua ba trăm năm kể từ khi Cố Trường Sinh thành tựu Đế cảnh.

Sâu trong Tinh Không mênh mông sâu thẳm tối đen.

Một thân hình áo trắng ngồi xếp bằng, đỉnh đầu có một phương đại ấn màu tím lơ lửng, toàn thân bị vĩnh hằng Hỗn Độn Khí bao trùm.

Cố Trường Sinh rèn luyện thân hình trong đại vũ trụ, mỗi một tế bào đều đang cắn nuốt tinh khí từ Tinh Vực bốn phương, đây là cảnh tượng khủng bố.

Mỗi luồng tinh khí đều to lớn như ngân hà, mênh mông rũ xuống, bị tế bào của Cố Trường Sinh hấp thu.

Ngoài ra, trong vũ trụ còn nhiều năng lượng kỳ lạ khác bị Cố Trường Sinh cắn nuốt.

Hỗn Độn Khí, Thế Giới Chi Sa, Thiên Địa Huyền Quang...

Hỗn Nguyên Kiếp Diệt Tạo Hóa Kim Thân đã bị hắn thôi diễn đến một độ cao mới.

Thân thể Đế của hắn đã có sáu mươi ức tế bào, nuôi dưỡng ra phong lôi chi âm, Hỗn Độn chi ý.

Trong giai đoạn này, mỗi một tế bào đều ẩn chứa lực lượng một giới.

Thân thể hiện giờ của Cố Trường Sinh đơn thuần dùng lực lượng cũng cỡ sáu mươi ức giới.

Tức là Cố Trường Sinh đánh một đấm có thể chớp mắt phá hủy sáu mươi ức thế giới.

Nếu bỏ thêm bí thuật thì sẽ đến tình trạng càng khủng bố.

Trừ rèn luyện thân thể ra, Cố Trường Sinh còn dùng nhiều loại nguyên thần bí thuật để rèn luyện nguyên thần Đế cảnh.

Nguyên thần tí hon như lưu ly chín màu đang đi trong vũ trụ biên hoang, thoát khỏi thân thể.

Ở nơi như vậy có địa khu màu xám tĩnh mịch mọi thứ đều diệt.

Trong đó có sinh linh kỳ lạ sinh tồn, có quy tắc lôi đạo nuôi dưỡng, cũng có tinh hoa thiên địa nuôi nấng, thực lực cường đại, nhưng tính tình thô bạo, thấy sinh linh liền giết.

Nhưng nguyên thần của Cố Trường Sinh phát ra ánh sáng chói lòa hóa thành các loại hình dạng, như đỉnh như lò, có thần thái kinh người trấn áp xuống.

Những sinh linh kỳ lạ này vô cùng thần bí, cuối cùng cũng trở thành năng lượng quy tắc bị nguyên thần của Cố Trường Sinh hấp thu.

Trong quá trình này, nguyên thần của hắn vung hai tay, thi triển thức thứ hai Đại Đạo Dong Lô của Đệ Nhất Pháp.

Ánh sáng đại đạo ngập trời, sau đó hóa thành lò nấu trấn thiên, các sợi xích kết nối trong hư vô, giống như có thể cắn nuốt hết thảy.

Tiếp theo, trong Đại Đạo Dong Lô, Cố Trường Sinh nấu các loại thuật nguyên thần mà mình học được.

Trảm Tiên Thuật, Chỉ Qua Quyết, Táng Tiên Kiếm Điển, Bồ Đề Minh Kính Pháp...

Quá trình này kéo dài thật lâu.

Doong!

Cuối cùng, một tiếng chuông khủng bố ngân vang, dưới vòm trời run rẩy, rung động sâu trong vũ trụ.

Ức vạn luồng tiên quang hội tụ, mạnh mẽ đến vô biên, trở thành

một tòa thanh đồng tiên chung, đó là Đệ Nhất Pháp bày ra, thành thế trấn áp giam cầm.

Cố Trường Sinh thôi diễn Đệ Nhất Pháp chẳng những có thần thông, càng có nguyên thần bí thuật.

Thức thứ ba là nguyên thần bí thuật, nguyên thủy vạn vật.

Thanh đồng tiên chung chỉ là một loại thần hình diễn biến của nó.

Giây sau, thanh đồng tiên chung hóa thành một thanh đồng tiên kiếm bắn ra từ vũ trụ, sát khí mênh mông, khủng bố mà dâng trào, khiến nguyên thần của vô lượng sinh linh run rẩy.

Chương 589 - Khốn cảnh của Thái Hư Thần Tộc, Chân Tiên đến đây, có chuyện cần giúp

Tiên kiếm thanh đồng này lao ra từ vũ trụ, nháy mắt đóng băng ức vạn dặm, sát khí mênh mông, như mở ra vòm trời, khủng bố bàng bạc.

Thanh thế này khiến mảng lớn tinh tú run rẩy, kinh thiên động địa, vô số sinh linh đều sợ hãi, không nhịn được muốn quỳ lạy.

Tu sĩ nào không biết còn tưởng rằng đây là một vị sát đạo đế giả đang thành đạo.

Một kiếm có thể hủy diệt vô số sơn hà!

Sau đó, tiên kiếm thanh đồng này bay trở về giữa chân mày của Cố Trường Sinh, hóa thành nguyên thần nhỏ, ngồi xếp bằng ở bên trong.

Vô thủy vạn tượng.

Đây chính là vạn tượng huyền diệu của nguyên thần, thân biến hóa vạn vật, hàng ức vạn thần hình đều có thần uy to lớn.

Nếu Cố Trường Sinh muốn, hắn thậm chí có thể khiến nguyên thần hóa thành lò luyện vũ trụ, nuốt luyện chư thiên.

Đây là thần uy mênh mông biến hóa theo tâm ý của hắn.

Đệ Nhất Pháp bây giờ đã được Cố Trường Sinh thôi diễn ra ba thức.

Mỗi một thức đều ẩn chứa thần uy khủng bố khác nhau.

Thức thứ nhất, hoàn vũ chung cực, chưởng cực cảnh công phạt.

Thức thứ hai, đại đạo lò luyện, chưởng cực cảnh phòng ngự.

Thức thứ ba, vô thủy vạn tượng, tắc chưởng cực cảnh nguyên thần.

Ở mỗi mặt đều có thể đạt được cực cảnh, đi đến điểm cuối.

Đương nhiên, Đệ Nhất Pháp còn có nhiều biến hóa có thể đi, nhưng mỗi lần thôi diễn một thức đều cần tiêu hao rất nhiều tinh lực và thời gian.

Vô thủy vạn tượng là nguyên thần cực cảnh, thân như đại đạo, dáng như chư thiên. Trong đạo nguyên thần có thể đi tới đỉnh cao mà không ai có thể đạt được.

Trong mấy trăm năm nay, Cố Trường Sinh đi dạo khắp trung tâm vũ trụ, tìm được rất nhiều thần vật, đi qua rất nhiều cấm khu mà trước đây hắn chưa từng tới.

Cuối cùng, ngay cả Đại La Kiếm Phôi cũng bị hỏng, được hắn dùng một khối Tiên Kim vô thượng tìm được trước đó tu bổ lại.

Nó được tạo thành từ quy tắc trật tự đan xen nhau, trong lúc khuếch tán có thể khép lại rất nhiều chỗ hổng.

Đến tận đây thì, hình dạng hoàn mỹ của Đại La Kiếm Phôi rốt cục hiện ra trong tay hắn.

Lúc đầu u ám không ánh sáng, hiện giờ trải qua vô số Trật Tự Thần Liên soi sáng đã rực rỡ hẳn ra, giơ kiếm lên, tiếng leng keng

vang vọng, có uy thế khủng bố ngập trời.

Trừ cái đó ra.

Trong khoảng thời gian này, hắn ngoại trừ lúc luyện thân thể, phần lớn thời gian khác đều thôi diễn rất nhiều quy tắc thần thông.

Thành Đế chẳng qua chỉ là điểm bắt đầu của hắn.

Sau Đế cảnh, còn có Tiên lộ mà hắn muốn đi.

Cùng lúc đó, ngay khi Cố Trường Sinh đang thôi diễn ra nguyên thủy vạn tượng, trong đại vũ trụ, một luồng ánh sáng lấp lánh bay tới.

Cố Trường Sinh mở mắt ra, trong con ngươi thâm thúy lộ ra một chút khác thường.

Đó là một vị lão giả, sắc mặt hồng hào, tiên phong đạo cốt, đạo bào phấp phới, có tiên khí lượn lờ.

Hắn bước tới một bước liền biến mất cách trăm vạn dặm.

Rất hiển nhiên đây là một vị nhân vật Chân Tiên cảnh, tu ra ánh sáng tiên đạo, đại đạo không gia thân, vượt qua vũ trụ mà đến.

Ở xa xa, lão giả thấy Cố Trường Sinh đang ngồi xếp bằng ở nơi sâu trong vũ trụ, chắp tay cúi đầu nói: "Lão phu là Giang Thành, Bát Tổ của Thái Hư Thần Tộc, gặp qua Trường Sinh Đại Đế!"

Thân làm nhân vật Chân Tiên cảnh, cho tới bây giờ đều là tồn tại Đế cảnh tôn kính hắn.

Nhưng lão giả là ngoại lệ, đối với cường giả như Cố Trường Sinh thì là kính sợ từ tận đáy lòng.

“Thái Hư Thần Tộc?”

Trong mắt Cố Trường Sinh có tia khác thường, từ ngồi xếp bằng giữa không trung đứng lên.

Hồng Mông Ấn lơ lửng trên đỉnh đầu thuận thế rơi vào trong bàn tay hắn, bàng bạc mà khủng bố, tràn ngập hơi thở kinh thiên.

Thái Hư Thần Tộc, đây là một chủng tộc cực kỳ thần bí như Tâm Ma bộ tộc.

Có điều số lượng rất ít ỏi.

Xưa kia ở trong Vọng Nguyệt Cổ thành, hắn từng thấy một vị tử tù của Thái Hư Thần Tộc thi triển bảo thuật của Thái Hư Thần Tộc, uy lực siêu tuyệt, khiến Cố Trường Sinh khắc sâu ấn tượng.

Hắn cũng từng nhận được thiên phú thần thông của Tâm Ma bộ tộc, Đạo Tâm Chủng Ma Chi Thuật.

Cố Trường Sinh dùng Đạo Tâm Chủng Ma Chi Thuật nô dịch không ít thiên kiêu của Thái Cổ Hoàng Tộc.

Chẳng qua cho tới bây giờ, môn thần thông này đã bị hắn vứt xó không xài nữa.

Dù sao cũng không dùng được.

Có điều, Cố Trường Sinh không nghĩ ra lão giả Thái Hư Thần Tộc này tới đây tìm hắn vì chuyện gì.

Chẳng lẽ có liên quan đến Thái Hư Hoàng của Sơn Hải thành?

Dù sao Thái Hư Hoàng từng là truyền nhân của Thái Hư Thần Tộc.

Nhắc tới thì, hắn không có ấn tượng mấy đối với Thái Hư Hoàng.

Hai người không quen thuộc nhau.

Lẽ nào Thái Hư Hoàng đi tới giới khác rồi gặp chuyện?

"Gặp qua đạo hữu."

Nghĩ tới đây, Cố Trường Sinh nhìn lão giả tự xưng là Bát Tổ của Thái Hư Thần Tộc này, hơi gật đầu.

"Chúc mừng Trường Sinh Đại Đế thiên công thành công."

Giang Thành chúc mừng, vẫn rất thán phục Cố Trường Sinh, chỉ bằng vừa rồi hắn cảm giác được dao động khủng bố truyền đến liền khiến hắn không dám bỏ qua.

Vị Trường Sinh Đại Đế trong truyền thuyết này, thực lực thực sự là sâu không lường được.

Xem ra tìm hắn là đúng đắn.

"Không biết đạo hữu đến đây tìm Cố mỗ có việc gì?" Cố Trường Sinh không muốn nói nhảm, trực tiếp hỏi thẳng vấn đề.

Đến cấp bậc hiện giờ của hắn, có rất nhiều chuyện, trong đầu đã tiên tri thời gian gần.

Càng đừng nói tới việc hắn có thành tựu trên Thời Gian Không Gian Chi Đạo, có thể cảm nhận được ý niệm trong đầu của đối phương.

Nghe vậy, Giang Thành cũng nói thẳng ra: "Lão phu đến đây đích thật là có một chuyện muốn làm phiền Trường Sinh Đại Đế. Nhưng Đại Đế cứ yên tâm, việc này Thái Hư Thần Tộc sớm đã chuẩn bị trả thù lao thật tốt, chắc chắn khiến người hài lòng."

"A, chuyện gì? Chuyện mà ngay cả Thái Hư Thần Tộc cũng không giải quyết được mà Cố mỗ lại có thể giải quyết?"

Cố Trường Sinh mắt lộ ra tia sáng khác thường nói, không đáp ứng ngay.

Chương 590 - Gông xiềng bên trong huyết mạch thiên phú, họa tộc đàn, Tiên Môn bí mật

Thái Hư Thần Tộc làm chủng tộc cực kỳ thần bí của Tiên Vực, tộc nhân rất thưa thớt, nhưng thế lực tuyệt đối cường đại.

Cụ thể tộc giới ẩn nấp ở khu vực thần bí không người nào biết.

Dù là Cố gia cũng không mò ra thực lực chân chính của Thái Hư Thần Tộc.

Bình thường Thái Hư Thần Tộc rất ít xuất hiện ở Tiên Vực, thế nhân muốn gặp mặt một lần cũng rất khó khăn.

Nhưng nội tình tuyệt đối sâu không lường được.

Mặc dù thực lực hiện giờ của bản thân không yếu, nhưng Cố Trường Sinh không cho rằng mình đã cường đại đến nỗi có thể quét ngang Thái Hư Thần Tộc.

"Chuyện này, nói ra thì chỉ có Trường Sinh Đại Đế mới có thể giải quyết." Giang Thành hiểu được ý tứ của Cố Trường Sinh, không nhịn được cười khổ.

Ngược lại không phải là vấn đề thực lực, loại chuyện đơn giản như vậy, cần phá giải Thái Hư Thần Ý mới được

Sau đó, Giang Thành nói rõ với Cố Trường Sinh.

Một lát sau, ánh mắt của Cố Trường Sinh xuất hiện một tia bừng tỉnh: "Thì ra là thế."

"Chính vì như vậy, mong Trường Sinh Đại Đế có thể ra tay giúp đỡ, sau đó Thái Hư Thần Tộc sẽ vô cùng cảm kích."

Giang Thành cười khổ nói.

Việc Giang Thành nhờ giúp đỡ có liên quan đến chuyện nguyền rủa huyết mạch của Thái Hư Thần Tộc.

Thái Hư Thần Ý của Thái Hư Thần Tộc là sức mạnh to lớn khủng bố có thể đánh đồng với lực lượng Phi Tiên.

Một khi gia cố trong người liền có thể khiến thực lực của tu sĩ tăng gấp đôi, thậm chí có thể so với Hỗn Độn Khí về mặt trọng lượng.

Mỗi một tộc nhân Thái Hư Thần Tộc sinh ra đều có huyết mạch thiên phú như thế, bởi vậy có thể thấy rõ điểm mạnh của Thái Hư Thần Tộc.

Có thể tưởng tượng, nếu không phải vì tộc nhân Thái Hư Thần Tộc quá thưa thớt thì tuyệt đối có thể trở thành đệ nhất đại tộc quần của Tiên Vực.

Nhưng cũng vì huyết mạch thiên phú này lại khiến nữ nhân Thái Hư Thần Tộc sinh dục hết sức khó khăn, đây cũng là lý do vì sao tộc nhân Thái Hư Thần Tộc thưa thớt như thế.

Nhưng mấy trăm năm nay, đã không còn hài tử Thái Hư Thần Tộc được sinh ra.

Mặc kệ chư vị tộc lão Thái Hư Thần Tộc nghĩ biện pháp gì, cào rách da đầu cũng không có cách nào giải quyết.

Cuối cùng, bọn họ rốt cục tìm được vài ghi chép trong một di sách vô cùng cổ xưa.

Lời nguyền này thực chất là gông xiềng bên trong huyết mạch thiên phú.

Thái Hư Thần Ý quá mạnh mẽ, trong quá trình âm dương tương hợp sẽ dẫn tới việc huyết mạch thai nhi mới ra đời bị tách ra, hóa thành một đoàn máu đục.

Tình huống này càng rõ ràng hơn ở kỷ nguyên này.

Dù là nhóm tộc lão của Thái Hư Thần Tộc cũng bất đắc dĩ thở dài.

Bọn họ tìm đến sinh linh chủng tộc khác để thông hôn với Thái Hư Thần Tộc, nhưng dù thế vẫn không sinh được con nối dòng.

Vấn đề duy nhất nằm ở chỗ Thái Hư Thần Ý.

Thần thông thiên phú cường đại mà bọn họ vẫn luôn kiêu ngạo, đã trở thành gông xiềng cuối cùng đưa bọn họ đi hướng diệt vong.

Mà hết thảy nguyên do này là bởi vì Thái Hư Thần Tộc không thuộc về tộc đàn Tiên Vực.

Lời nguyền này sẽ bám theo bọn họ suốt cuộc đời.

Bọn họ đến từ ngoại giới, thật ra là bộ tộc bị lưu đày.

Điều này có ghi lại trong di sách.

Chuyện này nhấc lên sóng thần trong Thái Hư Thần Tộc.

Rất nhiều người không thể tin nổi.

Bộ tộc bá khí như bọn họ thế mà là tộc đàn bị lưu đày tới nơi này sao?

Nói tới thì, Thái Hư Thần Tộc rất giống Thiên Xà bộ tộc mà trước đây Cố Trường Sinh đã gặp qua.

Hai tộc quần này có thể nói đều tới từ bên ngoài Thương Mang.

Thế nhưng, Thiên Xà bộ tộc đã biến mất trong Tiên Vực.

Mà Thái Hư Thần Tộc vẫn còn sinh hoạt ở nơi nào đó bên trong Chân Giới ở Tiên Vực.

Trước đây, lúc Cố Trường Sinh tìm được Hỗn Độn Chân Hỏa, Thiên Xà bộ tộc chỗ Chân Giới đã trở thành một mảnh phế tích.

Khi nghe đến đây, Cố Trường Sinh không khỏi có chút giật mình.

Đây đã là chủng tộc thứ hai mà hắn gặp có liên quan đến bên ngoài Thương Mang.

Nếu đúng với suy đoán trước đây của hắn, đến cuối cùng, nội vũ trụ của bản thân cũng sẽ diễn biến thành Tiên Vực như bây giờ sao?

Ánh mắt của Cố Trường Sinh lóe lên tia khác thường.

Lúc này, Giang Thành lần nữa lên tiếng, nói:

"Không biết Trường Sinh Đại Đế còn nhớ Sơ Nguyệt không?"

"Sơ Nguyệt?" Cố Trường Sinh hơi sửng sờ, hắn tựa hồ có chút ấn tượng đối với cái tên này.

Nhưng phút chốc không nhớ ra.

Hai người không tính là quá quen thuộc.

Có quá nhiều thiên kiêu đã từng tranh tài với hắn, rất nhiều người hắn đều không có ấn tượng gì.

"Trước đây hình như hai ngươi có duyên gặp qua một lần ở Không Thiền Giới, bên trong nơi ở cũ của Thiên Xà bộ tộc, Sơ Nguyệt nàng chiếm được Thái âm Chân Hỏa Chủng, mà Đại Đế ngươi chiếm được Thái Dương Chân Hỏa Chủng."

"Không biết Đại Đế còn nhớ việc này không?"

Giang Thành cười cười, tiếp tục nói.

"Thì ra là nàng, Giang Sơ Nguyệt."

Nghe đến đây, Cố Trường Sinh chợt bừng tỉnh.

Hắn nhớ ra, khẽ gật đầu.

Lúc hắn vẫn chưa thành tựu Chân Thần cảnh, đi Không Thiền Giới tìm kiếm Hỗn Độn Chân Hỏa và Thiên Đạo Bi thì gặp được Giang Sơ Nguyệt ở trong di tích cũ của Thiên Xà bộ tộc.

Nàng là thần nữ của Thái Hư Thần Tộc, thực lực rất mạnh, dựa vào tu vi Hư Thần cảnh đánh bại Chí Tôn Đạo Cực Tiểu Thánh Quân trẻ tuổi Chân Thần cảnh.

Lúc đó, hai người đi vào trong Thanh Đồng Điện.

Cố Trường Sinh ở bên trong Thanh Đồng Điện lấy được Thái Dương Chân Hỏa Chủng, Giang Sơ Nguyệt chiếm được Thái âm Chân Hỏa Chủng.

Nhưng sau đó, Thái Dương Chân Hỏa Chủng này bị hắn để lại bên trong Luyện Khí Phong ở Cố gia.

"Xem ra Đại Đế đã nhớ ra, Sơ Nguyệt có nói cho chúng ta biết lúc đó từng thấy Đại Đế có một loại thủ đoạn, thủ đoạn đó tương tự với Phi Tiên Chi Quang trong truyền thuyết, không biết việc này là thật hay giả?"

Giang Thành bỗng nhiên lộ ra vẻ mặt thận trọng nghiêm túc, dò hỏi.

Việc này liên quan đến bí ẩn.

Bỗng nhiên hỏi ra câu này, đối với tu sĩ nào cũng không phải là việc tốt.

Nhưng bây giờ hắn chỉ đành làm như vậy.

Chương 591 - Gông xiềng bên trong huyết mạch thiên phú, họa tộc đàn, Tiên Môn bí mật (2)

Thế nhưng Cố Trường Sinh ngược lại không giấu giếm, con ngươi hơi động, gật đầu nói: "Việc này đích xác là thật."

"Vậy thì tốt quá."

Giang Thành nghe vậy thở phào một cái, yên lòng.

Hắn sợ nhất là việc này là giả.

Bởi vì trong di sách ghi chép rằng, Thái Hư Thần Ý thực ra chỉ là một loại biến hóa của Phi Tiên Chi Quang.

Muốn loại bỏ lời nguyền trong đó, còn cần dùng Phi Tiên Chi Quang chân chính.

Trừ cái đó ra, còn cần nhiều loại đại đạo như Hỗn Độn Chi Đạo trấn áp mới có thể bài trừ được.

Nhưng vạn cổ đến nay, Phi Tiên Chi Quang vốn khó gặp, càng đừng nói đến cần tinh thông Hỗn Độn Chi Đạo.

Quyển di sách kia, lúc đầu bị bọn họ ném vào trong đống sách cổ, phủ đầy bụi.

Thẳng đến bây giờ tộc đàn xuất hiện nguy cơ lớn, bị tộc nhân tìm thấy, muốn tìm phương pháp phá giải.

Cuối cùng, từ Giang Sơ Nguyệt biết được Cố Trường Sinh sở hữu một môn thần thông Phi Tiên Chi Quang.

Hắn mang Hỗn Độn Thể, chắc hẳn cũng có thể kiểm soát được Hỗn Độn Chi Đạo.

Có thể nói Cố Trường Sinh là người được chọn tốt nhất.

"Mong Đại Đế ra tay, cứu tộc ta trong nguy nan, chắc chắn biết ơn vô cùng." Sau đó, Giang Thành trịnh trọng nói.

Nhưng Cố Trường Sinh chỉ cười cười nói: "Mặc dù Cố mỗ và Giang Sơ Nguyệt đạo hữu có duyên gặp qua một lần, nhưng giao tình này, phải chăng đạo hữu hơi có hiểu lầm gì đó?"

Hắn sẽ không đi làm chuyện lãng phí sức.

Trước không nói chuyện này có nguy hiểm hay không.

Hơn nữa, hắn không được lợi ích gì, còn không bằng Cố Trường Sinh dùng chút thời gian này tu luyện cảm ngộ.

Thứ của Thái Hư Thần Tộc, Trường Sinh Cố gia chắc chắn sẽ không thiếu.

Cho nên, Cố Trường Sinh ngược lại muốn biết Giang Thành này sẽ khuyên nhủ mình như thế nào.

"Đại Đế yên tâm, ngươi cần gì, trên dưới Thái Hư Thần Tộc chắc chắn sẽ chắp tay dâng lên." Giang Thành cười, ngược lại không ngoài ý muốn, nhưng nếu là cầu người, bọn họ nên lấy ra thành ý.

Bọn họ không dám ép buộc Cố Trường Sinh.

"Hiện tại Cố mỗ không thiếu cái gì." Cố Trường Sinh lắc đầu nói, sắc mặt bình thản tự nhiên.

Đương nhiên, nếu có chuyện hắn muốn, thì đó là chuyện thành tiên.

Nhưng hắn mới thành Đế được trăm năm, trong thời gian ngắn, muốn đi ra bước tiếp theo thì sẽ rất khó khăn.

Thứ nhất, Tiên Môn không thấy đâu.

Thứ hai, tu vi của hắn chưa tích lũy đến tình trạng có thể đi Tiên Môn.

"Ha ha, có một chuyện quên nói cho Đại Đế biết, thực ra Thái Hư Thần Tộc ta từng chấp chưởng Tiên Môn trăm vạn ức năm, thực ra biết được một số che giấu về vị trí của Tiên Môn đương đại."

"Việc này tuyệt đối giúp ích cho Đại Đế."

Giang Thành cười cười nói, đề cập đến việc Tiên Môn.

Chỉ cần là thành đạo giả đều sẽ động tâm.

Không biết Tiên Môn, căn bản là không có cách đặt chân lên Tiên lộ, khó có thể đi tới bước tiếp theo.

Cho dù vất vả chờ đợi mấy trăm mấy nghìn kỷ nguyên cũng khó mà thành tiên.

"Tiên Môn?"

Cố Trường Sinh nhướng mày, con ngươi khẽ động.

"Nếu như Đại Đế nguyện ra tay giúp đỡ, chuyện có liên quan đến Tiên Môn, tộc ta nhất định sẽ báo cáo chi tiết, ngoài ra tộc ta nguyện phụng Đại Đế làm thượng khách."

"Mặc kệ thành công hay không đều sẽ như thế."

Giang Thành nói ra điều kiện này khiến Cố Trường Sinh khó có thể từ chối.

"Được."

Lần này Cố Trường Sinh không có cự tuyệt, chậm rãi nói:

"Đa tạ Trường Sinh Đại Đế." Giang Thành mừng rỡ, lần nữa cúi đầu nói, thân làm Bát Tổ của Thái Hư Thần Tộc Chân Tiên cảnh hậu kỳ, có thể nói hắn đã lấy ra toàn bộ thành ý.

Cố Trường Sinh gật đầu.

Sau đó, hai người cất bước đi trong trung tâm vũ trụ, hóa thành

ánh sáng lấp lánh, rất nhanh đi xa, phá vỡ hư không, đi tới chỗ Chân Giới thần bí của Thái Hư Thần Tộc.

Cố Trường Sinh và Giang Thành đi xuyên qua Tinh Không, tốc độ cực nhanh, giống như đi trên mạch lạc không gian.

Hai người đi qua từng mảnh Tinh Vực, từng ngôi sao sinh mệnh nháy mắt bị bỏ xa ở sau lưng bọn họ.

Dù cùng là thành đạo giả cũng khó mà bắt được tung tích của hai người.

Cho dù dùng đại truyền tống trận vượt vực cũng không nhanh bằng họ.

Nháy mắt, Tinh Vực ức vạn dặm bị ném ra sau hai người.

Trong vũ trụ rộng lớn, ngân hà buông xuống, lộ ra vô tận sâu thẳm.

Rất nhanh, nửa năm đã trôi qua.

Phía trước hai người xuất hiện mảng lớn Tinh Vực loạn lưu khô kiệt, trong đó có rất nhiều ngôi sao trôi nổi lặng lẽ, không có bất kỳ sinh linh nào.

Tử khí trôi nổi, vô cùng khô kiệt, thoạt nhìn chỗ này giống như bị người đánh nát, mảnh đất hoang vu bị vứt bỏ.

Ngôi sao vỡ nát, rải rác xương cốt màu đen không biết tên.

Nhưng Cố Trường Sinh trong nháy mắt cảm nhận được dị thường.

Đây là không gian dao động đặc biệt.

"Dùng pháp trận tiên đạo bố trí xương cốt Không Gian Thú, nếu thành đạo giả không để ý kỹ thì sẽ không tìm ra được."

"Không hổ là Thái Hư Thần Tộc."

Cố Trường Sinh khẽ gật đầu, có chút tán thưởng.

Không Gian Thú giống với Vọng Nguyệt Cổ Thú, trong cơ thể sinh

ra một phương thế giới tiên thú hoàn chỉnh.

Kết quả xương cốt lại bị Thái Hư Thần Tộc dùng để bố trí che lấp pháp trận.

Nếu hắn đoán không sai, phía dưới mảnh không gian này ẩn tàng Chân Giới của Thái Hư Thần Tộc.

Ở Tiên Vực, sợ rằng hắn là người đầu tiên biết sự tồn tại của Chân Giới ngoại trừ tộc nhân của Thái Hư Thần Tộc.

Giang Thành cười khẽ nói: "Khiến Đại Đế chê cười, thật sự không có cách, tộc đàn của chúng ta quá nhỏ, chỉ có thể nghĩ biện pháp ẩn tàng lối đi.

Nhưng hắn trong lòng giật mình.

Xương cốt của Không Gian Thú sớm đã bị bọn họ nung sạch hết hơi thở.

Nhưng vẫn bị Cố Trường Sinh liếc mắt nhận ra.

Hơn nữa, đoạn đường bay tới này, tốc độ của Cố Trường Sinh thế nhưng không kém hắn chút nào.

Hắn có thể sánh bằng Cố Trường Sinh là do sớm thành đạo vô số kỷ nguyên.

"Đại Đế, mời!"

Trong lòng Giang Thành cho tới bây giờ chưa từng có ý khinh thường, nhưng vẫn cảm thấy chấn động.

Hắn dùng tay ra hiệu mời, sau đó một đoàn ánh sáng dâng lên trước mặt hai người, tiên khí biến mất, không gian mờ nhạt, thiên vạn thần quang hiện ra.

Một con đường hầm không gian xuất hiện.

Cố Trường Sinh và hắn bước vào trong đó.

Chương 592 - Thái Hư Chân Giới, thân

phận biến hóa, cố nhân Giang Sơ Nguyệt

Tình cảnh này, trong nháy mắt khiến Cố Trường Sinh nhớ lại phủ đệ của U Long Vương trong U Minh Hải Nhãn ở Dị Vực ngày trước.

Đó cũng là thế giới nằm trong một không gian khác.

Trong lối đi này, sấm sét ầm ầm, mảnh vụn quy tắc tựa như sát trận, phóng ra sát khí khủng bố, có thể xé rách vòm trời.

Không hề nghi ngờ, dưới sát trận ở nơi này, thành đạo giả cũng phải cẩn thận, không dám tùy tiện tiếp cận.

Còn chưa chạm đến đã lộ ra hàn ý đáng sợ.

Thái Hư Thần Tộc quả thực đã bày ra rất nhiều pháp trận tiên đạo vì chỗ ở lâu năm của mình.

Giang Thành phất ống tay áo, mảng lớn tiên quang bao phủ, đánh tan hơi thở trong sát trận, đi trước dẫn đường.

Hai người không đi lâu trên con đường này.

Nhưng Cố Trường Sinh lại có thể cảm nhận được thời gian chi ý trôi qua.

Nếu như đi nhầm một bước, phỏng chừng sẽ bị sông thời gian nuốt chửng, thân tử đạo tiêu.

"Không tệ, xem ra sau này có thể bố trí một cái như thế ở nơi cũ."

Cố Trường Sinh ngược lại học được nhiều điều từ việc này, với cách bố trí như vậy, nơi ở cũ có thể nói sẽ trở thành một cái mai rùa đen.

Dù bị địch nhân tìm được, trong phút chốc khó có thể phá tan đi vào.

Giang Thành nghe như thế thì khóe miệng co giật.

Cũng chỉ có hắn mới biết được, vì bố trí những tiên trận này mà bọn họ đã hao tốn biết bao nhiêu thời gian và tinh lực vạn ức năm.

Rốt cục, cuối lối đi này hiện lên ánh sáng, có hơi thở thế giới trong lành truyền đến.

"Đây chính là Thái Hư Thần Tộc nơi chân giới sao?"

Ánh mắt Cố Trường Sinh quan sát bốn phía, phát hiện vách ngăn không gian ở nơi này yếu hơn Tiên Vực.

Nhưng chảy xuôi quy tắc thiên địa giống nhau.

"Đại Đế, mời đi theo lão hủ."

Đến nơi này, Giang Thành bày ra thái độ thân làm chủ nhân, đi trước dẫn đường.

"Gặp qua lão tổ!"

"Gặp qua lão tổ!"

Ở phía trước sớm có rất nhiều sinh linh và tu sĩ đang đợi, nam nữ đều có, thái độ vô cùng cung kính, mặc kim giáp bảo y, hơi thở cường đại.

Cách đó không xa còn có một đám nam nữ trẻ tuổi chú ý tới nơi này, thân chảy xuôi bảo huy, tò mò quan sát Cố Trường Sinh đang đi tới.

Bọn họ chưa từng rời khỏi giới này, cũng không biết tin tức bên ngoài.

Hoàn toàn không ngờ lão tổ nhà mình sẽ có thái độ tôn kính như vậy, còn mang theo một người trẻ tuổi tới đây.

Hơn nữa, từ hơi thở này thì thấy thanh niên trạc tuổi bọn họ còn là Nhân Tộc.

Nhưng có thể nhìn ra người tuổi trẻ này có thực lực rất khủng bố, chỉ đứng ở nơi đó đã có khí vận đặc biệt, giống như trung tâm thiên địa, khiến người ta không dám bỏ qua.

Sau khi thấy Bát Tổ mang theo Cố Trường Sinh rời đi, đám nam nữ trẻ tuổi này mới dám nhỏ giọng bàn tán, ánh mắt vô cùng hiếu kỳ.

Không ít nữ nhân trẻ tuổi đều mang tia sáng kỳ dị, không nhịn được nói:

"Đáng tiếc không thấy rõ khuôn mặt, nếu không nhất định là nhân vật tiên giáng trần."

"Nhìn thái độ của Bát Tổ, lẽ nào lai lịch của người trẻ tuổi rất đáng sợ?"

"Đây còn là lần đầu tiên có người đến Thái Hư Chân Giới chúng ta."

Bọn họ đang suy đoán lai lịch của nam nhân áo trắng thần bí kia.

Đúng lúc này.

Một kim giáp thần tướng cường tráng ở bên cạnh nghe được lời của bọn họ, bỗng nhiên làm ra động tác im lặng, vẻ mặt rất nghiêm túc, mang theo tôn kính nói:

"Xuỵt, các ngươi nói nhỏ một chút, đừng để lão tổ nghe được, không thể bất kính với vị Đại Đế này!"

Nghe thấy thế, đám nam nữ trẻ tuổi này lập tức trợn to hai mắt.

"Cái gì? !"

"Đại Đế?"

"Đại Đế trẻ tuổi như vậy, tại sao ta cảm giác hắn còn không lớn bằng ta nữa?"

Nữ nhân vừa rồi còn đang suy đoán thân phận của Cố Trường Sinh hoàn toàn mở to hai mắt, quả thực không thể tin được.

Nhóm đồng bạn của nàng cũng sững sờ.

Một Đại Đế còn trẻ tuổi hơn bọn họ?

"Đây là Đại Đế trẻ tuổi nhất và cũng mạnh nhất từ trước tới nay

của Tiên Vực." Kim giáp thần tướng mắt tràn đầy sùng kính, rõ ràng hiểu biết nhiều hơn so với bọn họ.

Sau đó, hắn bắt đầu nói về lai lịch của Cố Trường Sinh cho đám nam nữ trẻ tuổi đang kinh ngạc này.

"Để Đại Đế chê cười rồi."

Giang Thành cười cười tỏ vẻ xin lỗi nói.

Rõ ràng đám con nối dòng kia lớn tuổi hơn Cố Trường Sinh, nhưng hiện tại xem ra cũng như hậu bối, khiến hắn bất đắc dĩ và thổn thức.

"Không sao." Cố Trường Sinh mỉm cười.

Âm thanh sau lưng tất nhiên không lừa được lỗ tai của hắn, nhưng hiện tại hắn hoàn toàn không có khả năng để ý những việc này.

Rất nhanh, hai người đi vào sâu trong mảnh thế giới này.

Bốn phía linh vụ mịt mù, núi non trùng điệp, thảo dược thơm ngát.

Hơi thở cỏ cây trong lành quyện vào gió, tiếng chim hót du dương và tiếng thú kêu lọt vào lỗ tai.

Có động tiên khác như thế ngoại tiên cảnh!

Đây là một thế giới hoa thơm cỏ lạ chim hót véo von.

Như thơ như hoạ, thực vật xanh biếc, hồ nước trong vắt, tiên vụ tràn ngập, trời quang mây tạnh.

Nhưng số lượng tộc nhân Thái Hư Thần Tộc rõ ràng quá ít, lúc này đều đang tập trung đi về phía này.

"Tộc đàn không đến nghìn người." Cố Trường Sinh khe khẽ thở dài, đã hơi hiểu ra tình huống hiện giờ của Thái Hư Thần Tộc.

Giang Thành cũng chỉ cười khổ không thôi.

Hiện nay, tộc quần của bọn họ quả thực không đến nghìn người, nhưng lại không có hài nhi mới sinh ra.

"Sơ Nguyệt gặp qua Trường Sinh Đại Đế!"

Lúc này, bỗng nhiên một nữ nhân mặc áo bào trắng cùng váy dài tiến lên, ống tay áo phấp phới, tóc đen đung đưa, cả người mang theo tiên vận kỳ ảo, vô cùng mỹ lệ, thân hình yểu điệu.

Đây Giang Sơ Nguyệt mà lúc trước hắn đã gặp bên trong di tích cũ của Thiên Xà bộ tộc.

Lúc đó nàng còn ngang hàng với Cố Trường Sinh, bây giờ lại rất câu nệ, không dám tùy ý.

Cố Trường Sinh vẻ mặt lạnh nhạt, hơi gật đầu.

Mặc dù biết đây là thay đổi do thực lực và độ cao vị trí của hắn mang đến, nhưng trong lòng vẫn hơi cảm khái.

Chương 593 - Bày yến tiệc mời khách, Thành Tiên Tinh trên cửu thiên

"Sơ Nguyệt cô nương, đã lâu không gặp."

Cố Trường Sinh hơi gật đầu, xem như chào hỏi Giang Sơ Nguyệt.

Bây giờ Giang Sơ Nguyệt có tu vi Vô Thượng Thiên Tôn cảnh, còn kém xa Chuẩn Đế cảnh.

Càng đừng nói tới thành đạo.

"Sơ Nguyệt gặp qua Trường Sinh Đại Đế..."

Giang Sơ Nguyệt nhìn Cố Trường Sinh, trên gương mặt tuyệt mỹ lộ ra ý phức tạp, không cách nào dùng thân phận người cùng tuổi để đối đãi, cũng không thể hành động tùy ý.

Trước đây nàng và Cố Trường Sinh cùng là nhân vật Hư Thần cảnh, cách đó không lâu còn từng hợp tác với nhau khi đang ở bên trong di tích cũ của Thiên Xà bộ tộc.

Nhưng trong nháy mắt Cố Trường Sinh đã thành Đại Đế.

Còn nàng thì vẫn ở Vô Thượng Thiên Tôn cảnh.

Trong này đã không thể dùng từ chênh lệch để hình dung được nữa.

Cố Trường Sinh tất nhiên biết ý tưởng trong lòng của Giang Sơ Nguyệt, nhưng không vạch trần.

Bây giờ hắn đã là Đế.

Cái từ cùng thế hệ này, đã cách hắn rất xa.

Đây cũng không phải là hắn cố ý gây nên, mà do cảnh giới tu vi đạt đến trình độ nhất định, khó có thể dùng tâm tư bình thường để đối đãi.

Phía sau Giang Sơ Nguyệt còn có một đoàn cao tầng Thái Hư Thần Tộc, ước chừng mười mấy người.

Trong đó, tu vi người yếu nhất cũng là Đại Đế cảnh.

Ngoài ra còn có mấy vị Chân Tiên tu vi tinh thâm, trên người mang theo ánh sáng tiên, trên tay áo thêu trời trăng sao, bày ra tu vi cường đại.

"Gặp qua Trường Sinh Đại Đế!"

Đám người kia cũng nhìn Cố Trường Sinh, hơi chắp tay hành lễ nói, quan sát kỹ hắn.

Bọn họ muốn biết vị nhân vật vô địch trong truyền thuyết này rốt cuộc là như thế nào.

Đến cùng có bao nhiêu chênh lệch với lời đồn.

Nhưng mà, chỉ riêng ánh mắt đầu tiên đã khiến cho bọn họ tâm sinh dao động, hơi không kềm được tim đập nhanh.

Tuy tuổi còn trẻ, nhưng không thể bỏ qua loại Đại Đạo Chi Vận này, giống như trung tâm thiên địa, toát ra Đế Uy huy hoàng, có thể khiến chúng sinh sùng bái.

Một số nhân vật đã sớm thành đạo càng cảm giác xương sọ đang kêu răng rắc, máu chảy ngược khắp người, có chút không chịu nổi uy thế như vậy.

Bọn họ không khỏi trong lòng thầm thở dài, nói:

"Không hổ là Hỗn Độn Thể thành đạo, thực lực như thế quả thực quá khủng bố, không thể tưởng tượng nổi."

"Ước chừng không có bao nhiêu đối thủ trong Chân Tiên cảnh."

Nghĩ tới đây, thái độ của đám người kia càng cung kính, trong lòng cũng yên tâm hơn.

Dù sao bọn họ còn có mắc phải chuyện nguyền rủa huyết mạch, lát nữa còn phải nhờ Cố Trường Sinh ra tay giúp đỡ.

Sau đó, Giang Thành giới thiệu nhiều cao tầng ở trước mắt với Cố Trường Sinh.

Ngoại trừ Lục Tổ, Ngũ Tổ cũng có tu vi Chân Tiên cảnh hậu kỳ giống hắn, mấy vị lão tổ Chân Tiên cảnh khác đều có tu vi trung kỳ.

Bởi vậy, Cố Trường Sinh cũng nhìn ra vài phần nội tình của Thái Hư Thần Tộc.

Tuy còn kém xa Cố gia, nhưng về phương diện số lượng Chân Tiên thì đã vượt xa rất nhiều thế lực Bất Hủ, thế gia Trường Sinh.

Chẳng qua số lượng tộc nhân quá khan hiếm.

"Đại Đế, mời đi bên này, một đường đến đây, xin để chúng ta đón gió tẩy trần cho người."

Giang Thành nói, sau đó ở bên trong một tòa cung điện hùng vĩ, Thái Hư Thần Tộc tổ chức yến tiệc đón gió cho Cố Trường Sinh.

Nhiều tiên trân linh tửu, kỳ qua dị quả được dâng lên. Thiếu nữ tuổi xuân xinh đẹp ở bên vừa múa vừa hát, tiên vụ lượn lờ, tiếng ca uyển chuyển, tựa như tiên cảnh.

Rất nhiều nam nữ trẻ tuổi đều ở ngoài điện, không có tư cách đi vào.

Trong đại điện, trừ đám nhân vật cổ xưa ra thì cũng chỉ có một tiểu bối là Giang Sơ Nguyệt.

Dù là phụ mẫu của nàng cũng không có tư cách vào đây.

Bởi vì nàng quen biết với Cố Trường Sinh nên được sắp xếp ngồi bên cạnh hắn, tựa như thị nữ, mời rượu rót rượu cho Cố Trường Sinh.

Đương nhiên loại đãi ngộ chỉ mình Cố Trường Sinh mới có, ngày thường sẽ không có sinh linh đi vào trong Thái Hư Chân Giới.

Thái Hư Thần Tộc có chuyện cần giúp, nếu không cũng sẽ không để thần nữ đi làm chuyện của thị nữ.

Trên yến tiệc, rất nhiều tộc lão Thái Hư Thần Tộc bàn tán về chuyện của nguyền rủa huyết mạch, than ngắn thở dài.

Bọn họ không rõ chuyện này đến cùng có mấy phần cơ hội thành công.

Ngay cả mấy vị thức tỉnh ở nơi sâu nhất tổ địa cũng không có bất kỳ biện pháp nào.

Hiện giờ chỉ có thể gửi gắm trên người Cố Trường Sinh.

Cố Trường Sinh nhấp một hớp trong ly rượu tiên, khẽ mỉm cười nói:

"Sơ Nguyệt cô nương cần gì phải câu nệ, xưa kia, khi nàng ở di tích cũ của Thiên Xà bộ tộc cũng đâu có như thế."

Nghe vậy, thân thể của Giang Sơ Nguyệt khẽ run lên, hơi rụt rè ngồi, nghiêm chỉnh, cẩn thận từng li từng tí.

Trên gương mặt tuyệt mỹ của nàng chỉ lộ ra nụ cười khổ, khẽ nói: "Cảnh giới hiện giờ của Đại Đế khiến Sơ Nguyệt chỉ có thể ngước nhìn, tất nhiên không thể tùy ý nói chuyện được nữa."

Cố Trường Sinh không tận lực thay đổi và sửa chữa cái gì, lắc đầu nói: "Cảnh do tâm sinh, Sơ Nguyệt cô nương nếu vẫn như vậy thì sẽ khiến Cố mỗ trước đây nhìn lầm."

Nghe nói như thế, Giang Sơ Nguyệt run lên, trong lòng như có bình cảnh gì đó bị phá vỡ.

Quả thực trước đó nàng rơi vào ma chướng.

Rơi vào mê võng.

"Đa tạ Đại Đế chỉ giáo."

Sau đó, Giang Sơ Nguyệt mặt lộ vẻ cảm kích, chắp tay nói cám ơn với Cố Trường Sinh.

Thân làm thiên kiêu bất thế, trấn áp cùng thế hệ, nàng đã mất đi nhuệ khí lúc ban đầu.

Khi đó, thấy Cố Trường Sinh vô cùng cường đại, nàng vẫn mang lòng tranh phong.

Nhưng bây giờ thì sao?

Rất nhiều tộc lão thấy cảnh tượng này, bỗng nhiên liếc nhìn nhau, tâm thần khẽ động, lộ ra nụ cười có chút kỳ lạ

"Nói không chừng đây cũng là một biện pháp?"

Đám lão cổ đổng đều không hẹn mà cùng nghĩ tới một điều.

Tiệc rượu kết thúc, mọi người tản ra.

Cũng thương nghị xong việc vào ngày mai ở trong tổ điện, Cố Trường Sinh sẽ ra tay trợ giúp bọn họ tháo bỏ nguyền rủa huyết mạch.

Đảo mắt đã đến nửa đêm, ánh trăng mông lung.

Cố Trường Sinh nghỉ ngơi trong cung điện, hắn đang tu luyện, ngồi xếp bằng, trong lỗ mũi phun ra nuốt vào từng tia Hỗn Độn quy tắc, đại đạo mênh mông dâng lên bên người.

Chương 594 - Giang Sơ Nguyệt nửa đêm bái phỏng, thay đổi ký ức

Lúc này, một vị tộc lão bỗng nhiên đến đây, mang theo một khối ngọc giản phát ra ánh sáng nhạt lấp lánh, đưa cho Cố Trường Sinh, nói: "Đại Đế, đây là ngọc giản ghi chép toàn bộ bí ẩn về Tiên Môn của tộc ta."

Bọn họ biết Cố Trường Sinh sẽ đồng ý hoàn toàn là vì bí ẩn của Tiên Môn.

Mặc kệ cuối cùng có thành công hay không, bọn họ vẫn đưa ra thành ý của mình.

"Bí ẩn của Tiên Môn?"

Cố Trường Sinh gật đầu, nhận lấy, chuẩn bị lát nữa có thời gian sẽ tìm hiểu.

Tuy Tiên Môn mờ mịt khó tìm, nhưng cách trăm nghìn kỷ nguyên, cuối cùng sẽ hiện ra một lần trên thế gian.

Càng đừng nói kỷ nguyên này chính là đại thế hoàng kim rực rỡ, Tiên Môn vừa hiện, kinh động vô số tu sĩ ở ba nghìn Đạo Vực.

Chí hướng của hắn, là thành tựu trên Tiên Đế.

Sau đó, khi vị tộc lão của Thái Hư Thần Tộc kia rời đi, Cố Trường Sinh quan sát ngọc giản này, thần quang hà thụy nhè nhẹ đan xen, chiếu rọi trong lòng bàn tay hắn, tựa như rèn từ tiên ngọc.

Hắn đưa thần niệm vào thăm dò, trên mặt lộ ra chút khác lạ.

Có người nói Tiên Môn là cánh cửa cần thiết để đi thông nơi thành tiên trên cửu thiên.

Trong Tiên Môn có đường thành tiên.

Nhưng nhân vật bước qua đường thành tiên, thành tựu Chân Tiên đều giữ kín như bưng, không muốn nói nhiều về chuyện này.

Ngay cả Chân Tiên cũng không biết nơi thành tiên là ở đâu.

Chỉ có thể nói nơi đó quá mức thần bí, tràn đầy vô tận huyền diệu và quỷ dị.

Cũng có cơ hội siêu thoát, đó là nơi tuyệt mật của thiên địa, phong trấn cửu thiên chư ma.

Còn có cách nói khác, đường thành tiên này được tạo thành từ rất nhiều xương cốt của Chân Tiên.

Ở một Thành Tiên Tinh trên cửu thiên.

Muốn tới nơi đó cần đi qua rất nhiều kiếp nạn dưới cửu thiên như thiên hỏa lôi kiếp, địa phong hỏa kiếp, cửu âm thiên kiếp.

Dù là thành đạo giả cũng khó mà đi hết con đường kia, sẽ chết ở

trên đường, thân tử đạo tiêu.

Vạn cổ đến nay, nếu thành đạo giả thuộc nhóm đỉnh cao không có Tiên Môn, cuối cùng cả đời cũng khó mà bước vào cảnh giới cao hơn.

Mà Chân Tiên là cấp bậc siêu thoát Đế cảnh, cũng chỉ có đẳng cấp yêu nghiệt như Cố Trường Sinh mới có thể phá vỡ gông xiềng giữa hai cảnh giới.

Có thể dùng Đế cảnh chém giết Chân Tiên.

Phải biết rằng đối với thành đạo giả bình thường, dù tu luyện trăm nghìn kỷ nguyên cũng rất khó tiến thêm một bước.

"Trường Sinh Đại Đế, Sơ Nguyệt cầu kiến."

Đang lúc Cố Trường Sinh suy nghĩ xem xét, ngoài điện bỗng nhiên truyền đến âm thanh của Giang Sơ Nguyệt.

Thần niệm bàng bạc của Cố Trường Sinh sớm đã bao trùm phụ cận đại điện, bất cứ gió thổi cỏ lay nào cũng không thoát được cảm nhận của hắn.

Cho nên khi Giang Sơ Nguyệt tới, hắn ngay lập tức đã biết được.

Có điều hắn không rõ Giang Sơ Nguyệt nửa đêm tới thăm là có ý gì.

Cố Trường Sinh con ngươi xuất hiện tia nghi hoặc, sau đó gật đầu nói: "Vào đi."

Rất nhanh, Giang Sơ Nguyệt đứng ở trước mặt hắn.

Hiện giờ trời đã tối, nàng rõ ràng đã trang điểm tỉ mỉ, đứng ở bên cửa sổ, ánh trăng rơi xuống, trên mặt tô chút phấn son.

Nhưng nàng tựa hồ có chút bất an và lo lắng, ngón tay siết chặt bào giác.

Lúc này, Cố Trường Sinh trong lòng đã đoán ra, nhìn Giang Sơ Nguyệt, hỏi: "Là các tộc lão của nàng an bài?"

Giang Sơ Nguyệt đẹp không thể nghi ngờ, khuôn mặt hoàn mỹ không tỳ vết, tựa như một kiệt tác hoàn mỹ nhất của ông trời.

Áo bào trắng rộng lớn, dáng người nhỏ nhắn mềm mại, làn da nhẵn nhụi không tỳ vết như tiên ngọc, đôi chân thon dài lộ ra bên ngoài, cao hơn so với nữ nhân bình thường.

Nhưng Cố Trường Sinh rất hiển nhiên không cần thị nữ để thị tẩm.

Hắn không có thói quen này.

Giữa Giang Sơ Nguyệt và hắn, thực ra cũng không tính là quá quen thuộc.

Nghe vậy, Giang Sơ Nguyệt trong lòng run lên, lắc đầu nói: "Không phải, không phải do các tộc lão an bài... Là Sơ Nguyệt tự nguyện."

"Mong Đại Đế thành toàn."

Cố Trường Sinh con ngươi sâu thẳm, nhìn chằm chằm nàng: "Nàng đang nói dối, thừa dịp ta chưa tức giận thì rời khỏi đây đi."

Hắn không biết vì sao Giang Sơ Nguyệt lại làm như vậy.

Thái Hư Thần Tộc cho hắn tin tức và một số bí ẩn của Tiên Môn, hắn giúp Thái Hư Thần Tộc giải quyết chuyện nguyền rủa huyết mạch.

Việc Khác, hắn thật sự không muốn quản nhiều.

"Đại Đế, Sơ Nguyệt thực sự không có nói dối, mong rằng Đại Đế thành toàn, Sơ Nguyệt tự biết mình yếu ớt, không thể vào trong mắt Đại Đế, nhưng..."

Giang Sơ Nguyệt nói đến đây trong mắt lóe lên tia quật cường.

So với lúc ở trên yến tiệc, nàng lúc này hiển nhiên can đảm hơn nhiều, đã dám cự tuyệt lời nói của Cố Trường Sinh.

Phải biết rằng, hiện giờ ở ba nghìn Đạo Vực, không ai dám chống lại lời nói của Cố Trường Sinh.

Dù là Chân Tiên cũng phải biến sắc.

"Nàng nghiêm túc?" Cố Trường Sinh nhìn vào mắt nàng, hỏi.

"Nghiêm túc." Giang Sơ Nguyệt đáp.

"Được."

Cố Trường Sinh không nói gì nữa, gật đầu.

Phía sau hắn bỗng nhiên trào ra nhiều Hỗn Độn Khí, khuếch tán ở trước mắt, bao phủ cả mảnh cung điện, không ai có thể nhìn trộm.

Trong con ngươi của Cố Trường Sinh lóe lên chút khác thường.

Hắn sẽ không chạm vào Giang Sơ Nguyệt.

Hắn không phải là hạng người đói khát khó nhịn.

Trước không nói hắn không làm được việc lợi dụng lúc người gặp khó khăn.

Tiếp theo, hắn không có bất cứ tình cảm gì khác đối với Giang Sơ Nguyệt.

Từng luồng khí màu đen như có sự sống đang vờn quanh đầu ngón tay của hắn.

Sau đó rơi vào giữa chân mày của Giang Sơ Nguyệt.

Hắn đang vận dụng Đạo Tâm Chủng Ma, sẽ không tổn tương nguyên thần, chỉ đơn giản là phỏng đoán ký ức để vận dụng.

"Định kết hợp huyết mạch của ta và Giang Sơ Nguyệt?"

Mấy giây sau, Cố Trường Sinh trong lòng đã biết được dự tính của Thái Hư Thần Tộc.

Giang Sơ Nguyệt là người mang Thái Hư Thần Huyết, nếu kết hợp với hắn, nói không chừng có thể nhờ vào đó sinh ra hậu đại phá vỡ nguyền rủa huyết mạch.

Như vậy là, Thái Hư Thần Tộc có cơ hội tiếp tục kéo dài.

Đương nhiên đây cũng chỉ là có khả năng mà thôi.

Chương 595 - Giang Sơ Nguyệt nửa đêm bái phỏng, thay đổi ký ức (2)

Đối với Thái Hư Thần Tộc, việc này chẳng qua là con đường khác để phá vỡ nguyền rủa huyết mạch.

Đám lão cổ đổng kia của Thái Hư Thần Tộc đích xác không có ép Giang Sơ Nguyệt, chẳng qua có nhắc tới một chút.

Cuối cùng, Giang Sơ Nguyệt lại chọn cách này.

Thật ra khiến Cố Trường Sinh có hơi bất ngờ là, Giang Sơ Nguyệt quả thực có ôm tình cảm mông lung đối với hắn.

Sau đó, Cố Trường Sinh dùng Đạo Tâm Chủng Ma Thuật sửa đổi ký ức tối nay của Giang Sơ Nguyệt, không muốn nàng phải rối rắm.

Bên ngoài cung điện, cảm giác được nơi đó bị nhiều ý Hỗn Độn bao phủ, giống như cắt đứt với thế giới bên ngoài, rất nhiều tộc lão Thái Hư Thần Tộc đều hai mắt nhìn nhau.

"Xem ra Sơ Nguyệt thật sự đi vào, ài, thật ủy khuất cho nha đầu này..." Gia gia của Giang Sơ Nguyệt thở dài một tiếng.

"Cũng chưa chắc, dù sao nam nhân trẻ tuổi như Trường Sinh Đại Đế, thế gian khó mà tìm được người thứ hai, lấy đâu ra chuyện ủy khuất gì chứ, ta thấy Sơ Nguyệt chiếm được đại tiện nghi mới đúng." Lão giả bên cạnh lắc đầu nói.

"Huống chi nha đầu Sơ Nguyệt này hoàn toàn là tự nguyện, chúng ta đều không có ép buộc nàng..."

Một đêm bình yên.

Chớp mắt đã đến thời gian ước định cởi bỏ nguyền rủa huyết mạch cho Thái Hư Thần Tộc.

Cố Trường Sinh áo trắng như tuyết, đi ra từ trong cung điện, sắc

mặt như thường tự nhiên, Giang Sơ Nguyệt đi theo phía sau hơi cúi đầu, có chút ngượng ngùng.

Nói thật ra, nàng cũng không nhớ rõ đêm qua đã xảy ra chuyện gì.

Chẳng qua chỉ có chút ấn tượng mơ hồ.

Chính mình dường như cuối cùng ngất đi.

Trong lòng nàng vừa ngại ngùng cũng vừa phức tạp, bây giờ không biết phải đối mặt như thế nào với Cố Trường Sinh.

Mặt trời treo cao bên ngoài cung điện, chiếu xuống tia sáng màu vàng lóng lánh.

Đám người Giang Thành sớm đã chờ sẵn.

"Đêm qua Đại Đế có nghỉ ngơi tốt không?" Giang Thành mỉm cười, ý của câu nói ai cũng nghe hiểu.

Cố Trường Sinh thản nhiên liếc qua họ, không nói chuyện.

Mấy vị tộc lão vội ho một tiếng, dời mắt đi.

Bọn họ đều là người thông minh, rất hiển nhiên Cố Trường Sinh đã biết được tính toán của bọn họ.

Mặc dù không phải là hãm hại gì, nhưng việc này cũng có chút xấu hổ.

Nói cho cùng thì bọn họ chỉ đề cập tới, cuối cùng Giang Sơ Nguyệt lại tự nguyện đi vào hầu hạ.

Nhưng người trẻ tuổi khí huyết thịnh vượng, càng thân làm Đại Đế đương đại, bên người giai nhân như mây, hồng nhan vô số, không phải là rất bình thường sao?

"Đại Đế, xin nghe nhóm chúng ta giải thích, việc này thật ra không liên quan gì đến nhóm lão phu." Mấy vị tộc lão giải thích với Cố Trường Sinh, sợ chọc Cố Trường Sinh không vui.

Cố Trường Sinh khoát tay áo, không nói thêm gì nữa.

Mấy vị tộc lão trong lòng có vướng mắc, liên tục cười khổ.

Sâu trong Thái Hư Thần Tộc.

Đó là một mảnh tịnh thổ, hơn nữa còn do nhóm Chân Tổ của Thái Hư Thần Tộc phân hoá ra thành tiểu thiên địa độc lập.

Không có thủ đoạn chí cường thì không thể tìm được lối đi.

Cố Trường Sinh theo bọn họ một đường đi sâu vào.

Nơi đây vô cùng thần dị, trời quang mây tạnh, Hỗn Độn dâng lên.

Từng mảnh thần sơn nguy nga đứng sừng sững, tựa như thời kì cổ xưa nhất, thiên địa tinh khí vô cùng dày đặc, hóa thành các hình dạng như hình Long, hình Phượng, hình Kỳ Lân... Như sắp biến thành chất lỏng.

Nơi hồ nước trong xanh như phỉ thúy, từ trên cao nhìn xuống cứ ngỡ trân châu, dòng sông như đai mỏng.

Trong đó đều do thiên địa tinh khí hóa lỏng mà thành, từng giọt hội tụ, giới bên ngoài hoàn toàn không có khả năng nhìn thấy.

Tùy tiện hít thở ở chỗ này đều có thể hít vào thiên địa tinh khí dày đặc mà thuần túy.

Hắn thậm chí chú ý tới vài loại Thần Thạch Thai bảy màu chỉ có thể nhìn thấy ở thời kì Tiên Cổ, đang dựng dục sự sống.

Giữa núi rừng, thậm chí có rất nhiều cây trà cổ rêu rao, cây bất tử chống trời, thần dược, tiên dược lóe ra ánh sánh chói mắt, bảo quang lấp lánh như những vì sao.

Tất cả dị thú có hơi thở vô cùng khủng bố kinh thiên đang ngủ say trong những dãy núi.

Thỉnh thoảng thức dậy ngẩng đầu, thấy mấy bóng người này, sau đó lại lắc đầu, tiếp tục ngủ say.

Hắn còn thấy không ít cột trụ thanh đồng đứng sừng sững ở chỗ sâu nhất, như có thể sánh vai với thiên địa.

Cảnh tượng này khiến hắn nhớ tới cảnh mà mình đã thấy khi còn ở bên trong di tích cũ của Thiên Xà bộ tộc.

Vì sao hai chủng tộc đến từ bên ngoài Thương Mang đều dựng cột trụ thanh đồng ở bên trong tộc địa?

Rất nhanh, Cố Trường Sinh đã đến một tòa cung điện cổ xưa.

Trong đó sớm có không ít lão nhân đang chờ sẵn, phía sau chuẩn bị số lượng lớn chí bảo, sử dụng cho việc bài trừ lời nguyền.

Ở giữa nhất có một đầm máu, huyết quang dày đặc, lưu chuyển Thái Hư Thần Ý thần dị, nặng nề như vòm trời, khiến người ta lòng run rẩy.

"Đây chính là Thái Hư Thần Huyết sao?"

Cố Trường Sinh quan sát đầm máu này, cảm nhận được một loại hơi thở nặng nề như núi biển.

Mơ hồ cảm giác cùng loại với Hỗn Độn Khí.

Thiên đạo tỏa sáng điềm lành, lộ ra ánh sáng rực rỡ muôn màu.

Ở trong đó tựa hồ hội tụ tất cả tinh túy của thế gian.

"Đây là Thái Hư Thần Huyết do tộc ta các đời cung phụng, sau khi hài đồng trưởng thành cần tới đây mở ra thiên phú, kéo dài truyền thừa thần thông, đây cũng là chỗ đứng căn bản của tộc ta."

"Từ xưa đến nay, Trường Sinh Đại Đế là người đầu tiên tới đây nhìn thấy thứ này."

"Không biết Trường Sinh Đại Đế có biện pháp giải quyết không?"

Mấy vị trưởng bối này gương mặt mang theo lấm tấm mục nát, lên tiếng dò hỏi, trên người có hơi thở bất hủ khiến Cố Trường Sinh có cảm giác đau đớn.

Đây là mấy vị Tiên Vương!

Hơn nữa không phải là Tiên Vương bình thường, tu vi của họ vô

cùng tinh thâm, cực kỳ mạnh mẽ.

Quanh người bọn họ tràn ngập khí cơ khủng bố, một khi bùng nổ đủ để khiến Chân Tiên trong nháy mắt chôn vùi, tan vỡ.

Nhưng khí huyết đang yếu dần, lưng còng, đã sống không biết bao lâu.

"Không rõ ràng lắm."

Cố Trường Sinh lắc đầu, sau đó nhìn chăm chú đầm máu này.

Đây rõ ràng là thánh vật của Thái Hư Thần Tộc.

Chương 596 - Nguyền rủa huyết mạch, Thái Sơ Chi Quang, Đại Trụ Cung

Trường Sinh Cố gia cũng có thứ như vậy, bên trong tổ điện có Niết Bàn Trì.

Trước đây hắn ở Niết Bàn Trì khiến Trường Sinh Cốt lần nữa tiến hành lột xác, do đó sinh ra Phi Tiên Chi Quang.

Đầm máu này rất quan trọng với Thái Hư Thần Tộc, tu sĩ Chân Tiên cảnh hậu kỳ như Giang Thành mà vẫn phải ở ngoài điện chờ, không thể tới gần.

Những nhân vật bên trong tổ điện này, Cố Trường Sinh thậm chí hoài nghi thời gian bọn họ đến Tiên Vực lâu hơn mọi người nhiều.

Đương nhiên, nếu hắn không biết đến bên ngoài Thương Mang, ngay cả Tiên Vương cũng nửa bước khó đi.

Hắn hoài nghi những nhân vật này đến từ bên ngoài Thương Mang.

"Tương lai tộc ta có thể kéo dài được không đều hoàn toàn dựa vào Trường Sinh Đại Đế!"

Mấy vị Tiên Vương của Thái Hư Thần Tộc không quấy rầy Cố

Trường Sinh nữa, lui qua một bên.

Dù sao trước khi tiến hành trừ bỏ, cần phải biết lời nguyền này rốt cuộc là thứ gì.

Bọn họ nghiên cứu đã lâu, thậm chí dùng rất nhiều thủ đoạn để thôi diễn ra, nhưng vẫn không có bất cứ kết luận gì.

Hiện tại chỉ có thể gửi gắm hết hy vọng lên người Cố Trường Sinh.

"Thái Hư Thần Ý quả nhiên là thứ tương tự với Phi Tiên Chi Quang, ẩn chứa quy tắc cực cảnh..."

Thời gian dần dần trôi qua, Cố Trường Sinh đứng cạnh đầm máu, trong tròng mắt có rất nhiều ánh sáng tan vỡ, như lưu ly lại như tiên quang, vô cùng thần dị.

Hắn đang dùng tiên đồng tra xét đầm máu này.

Đây là đầm máu được tạo thành từ vô số huyết vụ, mỗi một luồng huyết vụ đều do hàng nghìn tơ máu hình thành nên, giống như có sinh mệnh, đang đan xen dung hợp.

"Tuy tuổi còn trẻ nhưng thực lực lại không thể khinh thường, ở trên người hắn ta cảm giác được hơi thở khiến ta sợ hãi..." Một vị Tiên Vương ở bên cạnh nhìn chằm chằm Cố Trường Sinh, truyền âm giao lưu với vị khác.

Thực ra bọn họ ôm thái độ bàng quan đối với quyết định này trong tộc.

Ngay cả bọn họ cũng không thể giải quyết được chuyện này.

Một tiểu bối mới vừa thành đạo thì có thể có biện pháp gì?

Nhưng cuộc gặp mặt ngày hôm nay khiến bọn họ đều thu lại khinh thường trong lòng.

Đối với bọn họ, dưới Tiên Vương đều là con kiến.

Nhưng hôm nay họ cảm nhận được nguy hiểm từ trên người con kiến này.

Đây không phải là chuyện đùa.

Cố Trường Sinh thử dẫn động hơi thở bên trong đầm máu, nhưng rõ ràng cảm thấy trong đó quá nặng nề, di chuyển một chút sẽ là lực lượng kinh khủng ức vạn quân.

Đây là lực lượng khổng lồ có thể so với Hỗn Độn sóng triều bùng nổ.

Tuy hắn không sợ, nhưng một khi bùng nổ, rất dễ dàng tổn hại đầm máu này.

Sau đó, Cố Trường Sinh dùng thủ đoạn khác để kiểm tra.

Hắn hơi động ý niệm, Trường Sinh Cốt bắt đầu nóng cháy, bên trong có rất nhiều ý huyền diệu hiện lên, rực rỡ trong suốt, giống như sắp bay lên trời.

Phi Tiên Chi Quang xuất hiện.

Tại thời điểm này.

Đầm máu ở trước mặt bắt đầu sôi trào!

Mấy vị Tiên Vương bên cạnh có chút khiếp sợ.

Đầm máu chưa từng xảy ra dị biến, ngày hôm nay lại bị Cố Trường Sinh dẫn động.

Nếu như thế, hắn rất có thể sẽ có biện pháp giải quyết.

Nghĩ tới đây, bọn họ không nhịn được có chút kích động.

"Mỗi một dòng máu đều giống như Phi Tiên Chi Quang, nhưng quy tắc tạo thành khác nhau, đây là huyết mạch của Phi Tiên Chi Quang sau khi bị ô nhiễm..."

Cố Trường Sinh vẻ mặt có chút kỳ dị, cảm nhận được Phi Tiên Chi Quang khác với tơ máu ở trong này.

Nó tựa như hạt ánh sáng màu đen, mang theo lấm tấm thứ quỷ dị.

Nếu để hắn miêu tả thì, những huyết mạch này ngược lại gần

giống như thân cây mục nát.

Trách không được Thái Hư Thần Tộc không có con cháu mới ra đời...

"Thái Hư Thần Ý thật ra là sự kết hợp giữa quy tắc Hỗn Độn và Phi Tiên Chi Quang bị mục nát..."

"Phần quy tắc bị mục nát này đến từ nơi chưa biết."

Sau đó, Cố Trường Sinh cảm nhận mảnh lấm tấm màu đen quỷ dị này, trong lòng hơi lạnh lẽo.

Hắn suy đoán nơi chưa biết này chính là bên ngoài Thương Mang.

Thực ra, lúc Thái Hư Thần Tộc đến Tiên Vực thì đã dính vào thứ quỷ dị này.

Nhưng thứ quỷ dị này sẽ không lập tức bùng nổ, ngược lại không ngừng tích lũy theo thời gian.

"Trường Sinh Đại Đế có kế hoạch gì không?"

Mấy vị Tiên Vương cũng nhận ra, hỏi Cố Trường Sinh, trong lòng bị chấn động mạnh.

"Chỉ biết khởi nguồn của nguyền rủa." Cố Trường Sinh nhìn qua bọn họ, không nói vòng vo, nói cho bọn họ biết những biến hóa mà bản thân cảm nhận được.

Nghe vậy, mấy vị Tiên Vương đều rơi vào trầm mặc.

Lai lịch của bộ tộc bọn họ liên quan đến rất nhiều thứ, ngay cả bọn họ cũng không rõ ràng.

Trong di sách nói rằng bọn họ là bộ tộc bị lưu đày.

Rời khỏi Thương Mang, tự sinh tự diệt.

Mà nguyền rủa huyết mạch này rất có thể là bị tồn tại thần bí ở trong Thương Mang gieo vào.

Sau đó, Cố Trường Sinh thử dùng Hỗn Độn Chi Đạo trùng kích

những lấm tấm ăn mòn trong huyết mạch này, Trật Tự Thần Liên rực rỡ ánh sáng vàng như lưỡi dao quất thẳng xuống.

Răng rắc răng rắc!

Từng đợt âm thanh quỷ dị truyền đến.

Giống như âm thanh của hòn đá và tấm sắt ma sát nhau, khủng bố ngút trời, khiến người hoảng sợ.

Trường Sinh Cốt phát sáng, cuồn cuộn phun trào Phi Tiên Chi Quang.

Quá trình này giằng co qua nhiều ngày, đầm máu kịch liệt sôi trào, dày thành sương.

Rất nhiều tộc nhân Thái Hư Thần Tộc ở ngoài điện, vô cùng sốt ruột.

Bỗng nhiên.

Ầm!

Bầu trời phía trên cung điện, có một tia Thái Sơ Chi Quang đánh xuống, quấn quanh thần hà ngũ sắc, chảy xuôi Hỗn Độn tinh túy, khủng bố vô cùng, sau đó ngưng tụ thiên địa tinh hoa, nhật nguyệt lôi quang.

Đầm máu này giống như trở thành vô tận trật tự đan xen nhau.

Thái Sơ Chi Quang này bị Cố Trường Sinh dẫn tới, chém xuống đó.

"Cái gì! ?"

Mấy vị Tiên Vương trong điện cũng bị kinh sợ, sắc mặt biến đổi nhanh.

Bị Thái Sơ Chi Quang chiếu rọi, vũ trụ giống như sắp tan vỡ, phương thế giới này sẽ bị đánh chìm.

Bọn họ vội ra tay vững chắc phương thế giới này, tránh khỏi bị hủy, trong lòng vô cùng chấn động.

Trước mắt Cố Trường Sinh, lúc này đang hiện lên rậm rạp chữ viết, không thuộc về bất cứ kỷ nguyên nào của Tiên Vực.

Những chữ viết này hiển hóa ở bên trong những lấm tấm màu đen, giống như một loại chân ngôn siêu thoát trên đại đạo!

Mơ hồ, trong đầu hắn như có đại đạo hồng chung chuông vang lên, âm thanh vang vọng toàn bộ thức hải.

"Trụ!"

Hắn giống như thấy được nơi chưa biết bị vô tận Thương Mang Khí bao phủ, có tòa cung điện nguy nga tỏa ra ánh sáng vô thượng đứng sừng sững.

"Đại Trụ Cung!"

Chương 597 - Chân Tổ của Thái Hư Thần Tộc, Hư Đế, toàn tộc trên dưới nguyện phụng công tử làm chủ

Đại Trụ Cung!

Mặc dù không biết những chữ viết này.

Nhưng Cố Trường Sinh dường như hiểu được ý nghĩa thật sự của ba chữ kia.

Cái này như vật dẫn của đạo, trình bày thiên địa diệu ngôn.

Hoàn toàn không cần đọc hiểu vẫn có thể biết được hàm nghĩa trong đó.

Tòa cung điện sừng sững ở trong Thương Mang vô tận này như đang quan sát hàng ức vạn vũ trụ tan biến, vĩnh hằng bất hủ, tỏa ra ánh sáng thần bí khó có thể xóa bỏ.

Nó bị vô tận hơi thở của Thương Mang Khí bao vây, vô cùng rực rỡ, cổ xưa sâm nghiêm, như thể nó không nên tồn tại trên thế gian.

Vào lúc này, Cố Trường Sinh chỉ cảm thấy thức hải đau đớn, như bị một cây kim đâm vào.

Nguyên thần kiên cố như Tiên Kim lại mơ hồ xuất hiện vết rạn.

Điều này khiến cho trong lòng hắn vô cùng giật mình.

Chỉ riêng hình dạng của tòa cung điện này cũng đã khiến người bình thường khó có thể nhìn thẳng vào.

Rất nhanh, những chữ viết rậm rạp không thể xem hiểu kia biến mất trước mắt hắn.

Tòa cung điện hùng vĩ này dần trở nên vô cùng mờ nhạt, từ từ không còn nhìn thấy dấu vết gì nữa, giống như là ảo giác.

Nhưng Cố Trường Sinh biết rằng đó không phải là ảo giác.

Đây là cung điện thần bí tồn tại ở nơi chưa biết.

Có lẽ là ở bên ngoài Thương Mang!

Bỗng nhiên, Cố Trường Sinh con ngươi sâu thẳm, cảm giác mu bàn tay nóng lên, không biết từ lúc nào trên đó xuất hiện một dấu ấn màu đen bí ẩn.

Vô cùng thâm thúy, như hình thành từ rất nhiều đại đạo phù văn đan xen nhau.

Nhưng ngay khi hắn muốn dò xét thử, phát hiện rằng vệt ấn ký màu đen này đã biến mất không thấy đâu.

"Là chữ Trụ khi nãy sao?"

Cố Trường Sinh lẩm bẩm nói, lòng có cảm giác.

Ấn ký màu đen này giống hệt chữ viết kỳ dị mà hắn thấy khi nãy, thể hiện ý nghĩa của chữ 'Trụ' này.

Hắn không rõ đây là tốt hay xấu.

Bên kia, sau khi Thái Sơ Tiên Quang khủng bố đánh xuống, thiên địa như chợt ảm đạm đi.

Đầm máu thoáng chốc có hàng ức vạn thần hà ngập trời, kèm theo âm thanh răng rắc răng rắc như xiềng xích bị đứt ra.

Sau đó, nơi đây giống như hóa thành Tiên Trì, vang lên từng đợt đạo âm huyền diệu.

Trời ban điềm lành, dưới đất tuôn ra thanh tuyền.

Giờ phút này, hết thảy tộc nhân Thái Hư Thần Tộc trong lúc mơ hồ cảm nhận được một cảm giác thoải mái, tựa như gông xiềng trên người đã được tháo xuống.

"Gông xiềng đã bị đứt, sức mạnh nguyền rủa đã biến mất..."

"Là thật, hơi thở mục nát trong huyết mạch đã không thấy đâu, ta không cảm nhận sai."

"Thật tốt quá, thật tốt quá!"

Trong tổ điện, mấy vị Tiên Vương của Thái Hư Thần Tộc ở một bên không nhịn được vô cùng kích động, toàn thân run rẩy, môi run run.

Cảm thụ của bọn họ rõ ràng nhất, lúc này, từng luồng khí màu đen như mất đi đầu nguồn, dâng lên từ trong huyết mạch của họ.

Hơi thở mục nát trong cơ thể của bọn họ cũng đang nhanh chóng được loại trừ.

Tất cả mọi người giống như được tái sinh.

Lực lượng khí huyết bàng bạc dâng lên trong huyết mạch, vang lên tiếng sấm nổ đì đùng.

Thứ này quấy nhiễu bọn họ vô số năm tháng.

Ngày hôm nay rốt cục bị giải quyết!

Vốn ban đầu bọn họ đã không còn ôm hy vọng gì nữa.

Nhưng tuyệt đối không ngờ thế mà thật sự có thể thành công.

"Thật tốt quá!"

"Tốt quá, tộc của ta có thể tiếp tục kéo dài rồi!"

Mấy vị tộc lão Thái Hư Thần Tộc chờ ở bên ngoài tổ điện không nhịn được vô cùng kích động, dâng trào sóng lòng, có người càng không nhịn được lệ nóng tràn mi.

Khoảnh khắc lời nguyền được giải bỏ, bọn họ đều có một loại cảm giác giành được cuộc sống mới.

Còn có rất nhiều tộc nhân Thái Hư Thần Tộc đang đứng ở nơi cách xa tổ điện, lúc này đều không hẹn mà cùng cảm nhận được sự giải thoát.

"Cảm tạ đại ân đại đức của Đại Đế, Thái Hư Thần Tộc bộ tộc trọn đời khó quên."

Tất cả mọi người đều làm đại lễ hướng Cố Trường Sinh, vô cùng tôn kính.

Trước là bởi vì thực lực và thân phận của Cố Trường Sinh, còn hiện giờ là vì Cố Trường Sinh giải quyết xong chuyện nguyền rủa huyết mạch giúp bọn họ.

Hai chuyện này đại biểu ý nghĩa hoàn toàn khác nhau.

Bên trong tổ điện, hơi thở của Cố Trường Sinh khôi phục lại bình thường.

Vừa rồi, một ít Thái Sơ Thần Quang bị hắn dẫn xuống không có phá huỷ đầm máu này, chẳng qua bị hắn dùng Hỗn Độn Chi Đạo xóa bỏ lấm tấm màu đen trong đó.

Cả tòa tổ điện không bị thiệt hại cái gì, cũng không bị phá hư.

Hơn nữa, suy đoán của hắn không sai, lấm tấm màu đen hẳn là một loại chú ấn thần bí đến từ bên ngoài Thương Mang.

Phải tinh thông quy tắc Phi Tiên và Hỗn Độn Chi Đạo mới có thể tìm ra cách xóa bỏ nó.

Quá trình này, hắn thử dùng Thái Sơ Thần Quang đánh xuống, dù sao nó cũng đại biểu cho ý thiên kiếp chí cương.

Không ngờ cuối cùng thật sự có thể xóa bỏ nó.

Về điểm này, nói thật thì ngay cả bản thân Cố Trường Sinh cũng có chút bất ngờ.

Nhưng giải quyết rồi thì cũng tiện.

"Cảm tạ ân đức của Đại Đế." Mấy vị Tiên Vương tiến lên cảm kích nói, tâm trạng rất là kích động.

Đến đẳng cấp như bọn họ, lòng đã phẳng lặng như nước, quen nhìn sơn hà biến thiên, mặt trời mặt trăng luân phiên.

Nhưng hôm nay lại khó tự kiềm chế.

Điều này có ý nghĩa phi phàm đối với bọn họ, thậm chí đối với cả một tộc quần đều tựa như ân tái tạo.

"May mắn không làm nhục mệnh." Cố Trường Sinh cười cười, sau đó lắc đầu, trong lòng âm thầm suy nghĩ.

Chắc hẳn mấy người này không thấy những chữ viết thần bí vừa rồi, nói cách khác, thực ra chỉ có hắn chú ý tới dấu ấn bí ẩn kia.

Đại Trụ Cung?

Nó có ý nghĩa gì?

Chẳng lẽ là thế lực bên ngoài Thương Mang? Hoặc là một nơi thần bí nào đó?

Thực ra trong lòng Cố Trường Sinh hơi nghi hoặc một chút.

Nhưng hắn không biết nên hỏi ai về nghi vấn này.

Hôi Lão hay Cố Tứ Gia thực ra đều hiểu rất ít về bên ngoài Thương Mang.

Nguyền rủa huyết mạch bị giải trừ, toàn bộ Thái Hư Thần Tộc bắt đầu ăn mừng, trên mặt tất cả mọi người ai nấy treo nụ cười.

Sự tôn kính của bọn họ đối với Cố Trường Sinh mơ hồ đã sánh ngang với chư vị lão tổ.

Ngay cả địa vị của Giang Sơ Nguyệt cũng nước lên thì thuyền lên, các tộc lão Chân Tiên cảnh như Giang Thành bắt đầu khách khí với nàng.

Chương 598 - Nguồn gốc của Đại Trụ Cung, Giới Hải cùng Thương Mang, Cửu U kịch biến

Sau đó, xảy ra một chuyện khiến toàn bộ người Thái Hư Thần Tộc giật mình, bởi vì một vị nhân vật cổ xưa nhất của bọn họ bỗng nhiên thức tỉnh.

Vị nhân vật này có thể nói là Chân Tổ của Thái Hư Thần Tộc, thời gian tồn tại rất lâu, vượt xa rất nhiều thế lực Bất Hủ và thế gia Trường Sinh của ba nghìn Đạo Vực.

Trước đây Thái Hư Thần Tộc an cư ở Tiên Vực, giống như có liên quan.

Oong!

Chân Tổ của Thái Hư Thần Tộc xuất hiện, là một nam nhân trung niên mặc tiên thiết chiến y.

Khuôn mặt hắn bị hơi thở vô thượng bao phủ, toàn thân chảy xuôi kim quang óng ánh, cực kỳ chói mắt, chỉ đứng ở nơi đó đã khiến chúng sinh thần phục.

Tay phải cầm mâu chiến, tay trái cầm hắc kim thuẫn, giống như chiến thần tung hoành chư thiên.

Hư không như sụp xuống, tất cả ánh sáng vụt tắt tan biến, ngay cả quy tắc thiên địa cũng biến mất.

"Gặp qua Chân Tổ!"

Hết thảy tộc nhân Thái Hư Thần Tộc đều quỳ xuống, ngay cả mấy vị Tiên Vương cũng như thế, sùng bái quỳ lạy trước mặt vị Chân Tổ cổ xưa kia, vô cùng tôn kính.

Trong thời kỳ cổ xưa nhất, Chân Tổ của bọn họ có danh hiệu vang vọng chư thiên!

Hư Đế!

"Tu ra ánh sáng Chuẩn Tiên Đế!"

Cố Trường Sinh trong lòng hơi rung động, không ngờ Thái Hư Thần Tộc lại có Chân Tổ cấp bậc Chuẩn Tiên Đế tọa trấn.

"Không ngờ ngày này thực sự đã tới."

Hư Đế ngủ say quá lâu, vừa mới thức tỉnh thì thoáng chốc đã hiểu rõ mọi chuyện xảy ra trong kỷ nguyên này.

Vẻ mặt của hắn rất phức tạp, ánh mắt rơi xuống trên người Cố Trường Sinh, nói đúng hơn là rơi xuống trên lòng bàn tay của hắn.

"Từ nay về sau, toàn tộc trên dưới Thái Hư Thần Tộc nguyện phụng công tử làm chủ."

Lúc này, Hư Đế làm ra một hành động khiến toàn bộ người Thái Hư Thần Tộc cực kỳ khiếp sợ.

Hắn hơi hành lễ hướng Cố Trường Sinh, sau đó nói lời như thế.

Lời nói của Hư Đế khiến nguyên Thái Hư Thần Tộc chìm vào một mảnh sợ hãi, mọi người trợn to hai mắt, không dám tin tưởng.

Điều này sao có thể?

Phụng Cố Trường Sinh làm chủ?

Thái Hư Thần Tộc từ khi tồn tại cho tới nay, chưa từng thần phục ai khác.

Sự cường đại của bộ tộc bọn họ càng vang vọng khắp ba nghìn Đạo Vực, không người dám xem thường.

Nhưng những lời này từ chính miệng Hư Đế nói ra, khiến tất cả mọi người không dám hoài nghi và phản bác.

Mặc dù Cố Trường Sinh có đại ân tình với Thái Hư Thần Tộc,

nhưng chuyện như phụng hắn làm chủ thì sao có thể giống nhau, có thể đánh đồng được chứ?

Hơn nữa thực lực của Cố Trường Sinh còn chưa tới tình trạng khiến bọn họ thần phục.

Hết thảy tộc nhân Thái Hư Thần Tộc đều có vẻ mặt khiếp sợ, nghi hoặc, khó hiểu, chuẩn bị nghe Chân Tổ của bọn họ giải thích, loại chuyện như vậy không có khả năng vô duyên vô cớ nói ra được.

Lúc này Cố Trường Sinh cũng rất giật mình, căn bản không ngờ sự việc lại đột nhiên phát triển như thế.

Nhưng rất nhanh, hắn chú ý tới ánh mắt của Hư Đế.

Hắn đang nhìn dấu ấn bí ẩn trên bàn tay mình sao?

Vừa nghĩ tới đây, Cố Trường Sinh trong lòng đã hơi hiểu ra.

"Xem ra ấn ký này có thể đại biểu cho một ý nghĩa khác."

"Thế nên Hư Đế mới làm ra quyết định như vậy..."

Nghĩ tới những điều này, Cố Trường Sinh trong lòng khẽ động, nếu quả thật là như vậy, tương lai có lẽ sẽ trợ giúp gì đó cho hắn.

Nói không chừng Hư Đế sẽ biết một số bí ẩn nào đó.

Lúc này, Hư Đế lên tiếng lần nữa, trên khuôn mặt bị hơi thở vô thượng bao phủ, con ngươi vô cùng sâu thẳm, tựa như ẩn chứa vũ trụ Càn Khôn vô tận.

Hắn nhìn toàn bộ tộc nhân ở xung quanh, hơi thở cường đại dâng lên, tựa như sóng thần, có thể khiến vũ trụ khô kiệt, chúng sinh tịch diệt.

"Việc này không cần bàn lại, liên quan đến chuyện trở về cố thổ của tộc ta, từ nay về sau, toàn tộc trên dưới Thái Hư Thần Tộc ta phụng công tử làm chủ, nghe theo sai khiến."

"Trở về cố thổ?"

Mấy vị Tiên Vương liếc mắt nhìn nhau, trong mắt hiện lên vẻ khiếp sợ.

Bọn họ cũng biết bộ tộc mình không phải là chủng tộc bản thổ của Tiên Vực, mà đến từ bên ngoài Thương Mang.

Trong di sách có ghi chép rằng bộ tộc của bọn họ là bộ tộc bị lưu đày.

Phải chăng ý của Chân Tổ là bọn họ sau này có cơ hội quay về cố thổ?

Thực ra họ không có ấn tượng gì đối với cố thổ thần bí.

Nó chỉ được ghi chép mơ hồ trong điển tịch cổ xưa ở trong tộc.

Trừ cái đó ra, chỉ có thể nghe được chút ít chuyện từ miệng Chân Tổ.

Cố Trường Sinh cũng nghĩ đến điều này, trong lời nói của Hư Đế rõ ràng ẩn giấu rất nhiều tin tức.

Hư Đế rõ rãng biết rõ lai lịch của ấn ký trong lòng bàn tay của hắn.

Hắn cũng có rất nhiều lý giải về bên ngoài Thương Mang.

"Chắc hẳn trong lòng công tử đang có nghi hoặc, nhưng đừng gấp gáp, xin cho phép lão phu chậm rãi nói ra."

"Việc này liên quan đến nhiều thứ, đã siêu thoát hết thảy nhận thức của tu sĩ, là bí ẩn lớn nhất của thế giới này."

Cố Trường Sinh đang định mở miệng hỏi, lúc này Hư Đế lại lần nữa nhìn về phía hắn, vẻ mặt bình tĩnh nói.

Thân làm Chuẩn Tiên Đế trấn áp chư thiên, nhưng hắn không hề phách lối, ngược lại, thái độ rất khách khí với Cố Trường Sinh.

Nghe vậy, Cố Trường Sinh gật đầu, không gấp gáp.

Sau đó, hết thảy tộc nhân Thái Hư Thần Tộc cung kính rời đi, bên

trong tổ điện chỉ còn lại hai người Hư Đế và Cố Trường Sinh.

"Mời!"

Hư Đế mỉm cười, vươn tay ra, một đoàn ánh sáng hiện lên trước mắt, hắn lấy ra trà cụ phong cách cổ xưa.

Không biết nguồn gốc của nước trà trong đó, có vẻ đã rất lâu, chín màu mông lung như mây lành, thiên vạn quy tắc trật tự đan vào nhau, như chiếu rọi vạn cổ luân hồi.

Bên kia xuất hiện bàn ghế đá.

Cố Trường Sinh cũng không khách khí, chậm rãi ngồi xuống.

"Lại nói tiếp việc này, nên ngược dòng đến nguồn gốc của tộc ta..."

"Nhưng có lẽ điều công tử muốn biết nhất là lai lịch của ấn ký kia đi? Không sai, nó chính là ấn ký của Đại Trụ Cung."

"Trước đây, tộc của ta bị Đại Trụ Cung trục xuất."

"Đại Trụ Cung? Đó là cái gì? Là đạo thống, thế lực, hay là cái gì khác?" Cố Trường Sinh không khỏi nhíu mày hỏi, nhìn lòng bàn tay mình, lúc này mơ hồ cảm giác ấn ký ở trong đó đang nóng lên.

Ấn ký thần bí kia dường như muốn lần nữa hiển hóa ra ngoài.

Chương 599 - Nguồn gốc của Đại Trụ Cung, Giới Hải cùng Thương Mang, Cửu U kịch biến (2)

"Đại Trụ Cung là cung điện thần bí ở trong Thương Mang, không có người biết nguồn gốc của nó, nhưng điều duy nhất có thể xác định rằng, nó không phải là đạo thống gì đó, cũng không có ai có thể chấp chưởng được nó."

"Nhưng nó lại có ý thức, có thể kiểm soát hình phạt, tự chủ trục xuất sinh linh chủng tộc trong Thương Mang."

"Về ấn ký trên tay công tử, đó là ấn ký của Đại Trụ Cung. Ở trên người công tử, lão phu thấy được hy vọng trở về cố thổ. Với thiên tư của công tử, tương lai nhất định có thể đi tới Thương Mang."

"Thế gian này còn tồn tại loại ý thức như vậy sao?" Cố Trường Sinh có chút kinh sợ, nhưng trong lòng lại nghĩ cũng không đúng lắm.

Chuyện này lại giống như cách Thiên Đạo sinh ra ý thức.

Hắn chợt nhớ tới nội vũ trụ của mình.

Ý thức của mình đối với sinh linh sinh hoạt ở nội vũ trụ không phải cũng giống với Đại Trụ Cung này sao?

Có thể tùy ý trục xuất bọn họ.

Cũng có thể tùy ý sáng tạo bọn họ.

"Hư Đế tiền bối, trong Thương Mang rốt cuộc là cái gì?" Cố Trường Sinh hỏi lần nữa, đối với vấn đề này, hắn vẫn luôn muốn biết nguồn gốc.

"Trên Giới Hải bao phủ Thương Mang, trong Thương Mang là cái gì, không ai nói rõ được, có lẽ cùng là một dạng vật chất giống với Giới Hải..."

Hư Đế một bên uống trà, sắc mặt bỗng nhiên phức tạp, tựa như nghĩ tới điều gì đó, có các loại cảm xúc như cảm khái, thổn thức, hoài niệm.

"Thái Hư Thần Tộc không phải đến từ Thương Mang sao? Ngay cả tiền bối cũng không biết?" Cố Trường Sinh đứng lên, hỏi lần nữa.

"Ta đúng là đến từ Thương Mang, nhưng Thương Mang đối với tộc ta cũng là nơi thần bí chưa biết. Giống như Giới Hải đối với Tiên Vực, sinh linh sinh hoạt bên trong Tiên Vực thì có thể nói rõ Giới Hải là cái gì không?"

Hư Đế cười cười.

Nhưng Cố Trường Sinh lại cau mày, hắn vẫn luôn cho rằng

Thương Mang hẳn là vũ trụ càng cao cấp hơn Tiên Vực.

Nhưng hôm nay nghe lời này của Hư Đế, rất hiển nhiên Thương Mang cũng giống như Giới Hải, đều là do vô số thế giới hợp thành.

Hắn nên sớm nghĩ tới, tu sĩ muốn vượt qua Giới Hải thì thực lực ít nhất cũng cần đạt tới cấp bậc Tiên Vương.

Hôi Lão đã từng nói, muốn bôn ba trong Thương Mang thì ít nhất cần có tu vi Tiên Vương.

Trong đó tồn tại gió lốc đại đạo, vô số quy tắc trật tự thần quang cực kỳ khủng bố có thể xoắn nát tất cả.

"Cho tới nay cái nhìn của ta đều đã sai." Cố Trường Sinh trong lòng bỗng nhiên thở dài một tiếng.

Trong những tháng ngày tiếp theo, Cố Trường Sinh ở lại Thái Hư Thần Tộc, tiện thể tiếp tục thỉnh giáo Hư Đế không ít bí ẩn về Thương Mang và Đại Trụ Cung.

Trong mơ hồ, trong đầu hắn cũng có diễn biến hình thức đầu tiên nội vũ trụ tiếp theo sẽ như thế nào.

Cùng lúc đó, ở phương diện tu luyện, Hư Đế cũng nói thẳng đạo của mình, không giấu giếm, nói ra rất nhiều kinh nghiệm tu luyện năm xưa cho Cố Trường Sinh, không giữ lại chút gì.

Đây quả thực còn trân quý hơn so với giảng đạo của Chuẩn Tiên Đế.

Tuy Cố Trường Sinh đã nghe nhóm người Hôi Lão, Cố Tứ Gia nói qua, nhưng tu sĩ có thể đi tới bước Chuẩn Tiên Đế này, mỗi người không ai đơn giản, đều có chỗ độc đáo riêng ở mỗi mặt.

Vô số kỷ nguyên mới có thể ra một người.

Lời Hư Đế nói, mỗi một chữ như đại đạo kinh nghĩa, có thể thôi sinh ra quy tắc thiên địa khác nhau, cải biến trật tự vũ trụ.

Có thể thấy được đạo hạnh thâm sâu của hắn.

Mà trong khoảng thời gian này, tung tích của Thái Hư Thần Tộc tái hiện ở ba nghìn Đạo Vực.

Sau đó càng truyền ra tin tức bọn họ thần phục Cố Trường Sinh, chẳng khác nào thiên thạch rơi xuống biển sâu, dấy lên sóng thần ở ba nghìn Đạo Vực.

Thực lực của Thái Hư Thần Tộc cực kỳ khủng bố, vượt xa đạo thống cấp bậc Bất Hủ.

Một vị Chuẩn Tiên Đế tọa trấn.

Trong tộc còn có nhiều vị Tiên Vương.

Một tộc đàn khủng bố như vậy thế mà thần phục Cố Trường Sinh, khiến vô số tu sĩ khiếp sợ không thôi, hoàn toàn không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Trong nháy mắt, năm trăm năm trôi qua, đại thế hoàng kim của ba nghìn Đạo Vực vẫn rực rỡ như cũ.

Tuy có Cố Trường Sinh chấp chưởng thiên mệnh, thiên hạ cùng tôn, nhưng vẫn có nhiều thiên kiêu đột nhiên xuất hiện, có người chọn tự phong, cũng có người chọn đi giới khác.

Vô số người thở dài, những thiên kiêu này đều sinh nhầm thời đại.

Một hôm nọ, biên cảnh Cửu U Táng Thổ của ba nghìn Đạo Vực lao ra ánh sáng đen khắp trời, che khuất bầu trời, bao phủ Tinh Vực nghìn vạn dặm, vô cùng khủng bố, tựa như tràn nghập tử khí.

Hết thảy tu sĩ đi vào dò xét đều kinh hoàng sợ hãi.

Bởi vì bọn họ phát hiện vật chất bất tử dày đặc ở bên ngoài Cửu U Táng Thổ đang không ngừng tan biến.

Ngay cả tu sĩ dưới Chí Tôn cảnh cũng có thể đến gần.

Việc này khiến ba nghìn Đạo Vực khiếp sợ!

Cửu U Táng Thổ xảy ra kịch biến!

Khi tin tức này truyền ra, đám người ba nghìn Đạo Vực tinh thần rung lên, nhiều tu sĩ trẻ thậm chí hơi kích động.

Điều này có ý nghĩa như thế nào?

Nghĩa là Cửu U Táng Thổ còn tái hiện ở trước mặt người đời, vén lên tấm màn thần bí, lộ ra mọi thứ bên trong.

Cửu U Táng Thổ là cấm địa sinh mệnh, là tất cả người của ba nghìn Đạo Vực đều biết, ngay cả Chân Tiên đều phải biến sắc, không dám dễ dàng bước vào.

Vô tận kỷ nguyên tới nay, chưa từng nghe có người đã đi vào trong đó.

Mấy trăm năm trước, khi Cố Trường Sinh chưa thành đạo, được nhiều bí bảo mà trong tộc ban tặng bảo vệ bản thân thế này mới có thể an toàn vào rồi ra.

Ngoài ra, chưa từng nghe có ai đi Cửu U Táng Thổ.

Hiện giờ vật chất bất tử bên ngoài Cửu U Táng Thổ mỏng dần, bắt đầu tiêu tan, mây đen dày đặc bao phủ trăm vạn dặm lãnh thổ cũng giảm bớt từng ngày.

Như vậy là, rất nhiều tu sĩ đều kích động, ngay cả tu sĩ dưới Chí Tôn cảnh cũng dám lảng vãng ngoài rìa Cửu U Táng Thổ, tìm kiếm cơ duyên.

Phải biết rằng, tu sĩ chết bên ngoài Cửu U Táng Thổ nhiều không đếm xuể.

Bọn họ để lại nhiều binh khí, truyền thừa rải rác ở các nơi.

Chương 600 - Cửu U tân đế sinh ra, tìm vô thượng thương nghị, Trường Sinh đi tới

Hiện giờ Cửu U Táng Thổ không còn nguy hiểm nữa, đối với bọn họ là cơ duyên lớn vô cùng.

Chân Tiên để lại, thần binh Đại Đế, thi hài Thiên Tôn...

Quá nhiều quá nhiều...

Nhưng mà, nơi có rất nhiều sương mù Hỗn Độn bao phủ.

Khác với cái nhìn của nhiều tu sĩ bình thường, đám tồn tại cổ xưa của ba nghìn Đạo Vực nét mặt rất nghiêm túc, nhìn từ xa, biểu cảm nghiêm nghị.

Cửu U Táng Thổ phát sinh kịch biến như vậy.

Bọn họ suy đoán trong đó tuyệt đối ra vấn đề lớn.

Vật chất bất tử không phải chủ động tiêu tan, mà là bị người dùng đại pháp lực, đại thần thông vô thượng đánh tan.

Tức là trong Cửu U Táng Thổ có lẽ phát sinh đại chiến kinh thiên nào đó, thậm chí lan đến bên ngoài.

Nhiều tu sĩ bình thường không biết giả thiết này, họ vẫn quanh quẩn gần Cửu U Táng Thổ.

Một ngày nào đó có tu sĩ phát hiện trong Cửu U Táng Thổ tràn ngập ánh sáng thông thiên, tiếp đó hình thành một con đường lớn màu vàng, đạo âm vang vọng.

Một vị sinh linh cổ xưa cưỡi xe ngựa dát vàng đi ra, hơi thở vô cùng tang thương, nói thẳng là sứ giả trong Cửu U Táng Thổ.

“Đế mới của Táng Thổ mời vô thượng của các tộc thương nghị việc quan trọng.”

Sinh linh cổ xưa này chỉ nói ra lời như vậy, đứng bên trên Cửu U Táng Thổ truyền lời cho tu sĩ của nhiều thế lực đạo thống.

Đế mới của Táng Thổ?

Rất nhiều người hơi biến sắc, chẳng lẽ trong Cửu U Táng Thổ cũng giống như ba nghìn Đạo Vực, sinh ra Đại Đế mới?

Nhưng rất nhanh giả thiết này bị người lắc đầu phủ định.

Bởi vì hoàn cảnh thiên địa của Cửu U Táng Thổ không khó thành đạo.

Có đủ thiên phú, chỉ cần chôn xuống đất, chờ vô số kỷ nguyên trôi qua, bị đào ra là có thể tại chỗ thành đạo.

Sau đó, rất nhiều người đều suy đoán trong Cửu U Táng Thổ e rằng sinh ra Tiên Đế hoặc Chuẩn Tiên Đế mới.

Giả thiết này làm ba nghìn Đạo Vực dậy sóng thần, nhiều thế lực Bất Hủ đều biết tận cùng Cửu U Táng Thổ tồn tại Đế.

Chẳng qua giả thiết đó đã có từ vô số kỷ nguyên trước.

Hiện giờ vị sứ giả Cửu U này xuất hiện, vô thượng các tộc đều đi.

Được xưng là vô thượng thì ít nhất phải là Chuẩn Tiên Đế.

Trừ Thái Hư Thần Tộc và Trường Sinh gia gần đây ra, chưa từng nghe nói thế lực nào của Tiên Vực còn có nhân vật Chuẩn Tiên Đế trấn giữ.

Vị sứ giả Cửu U kia ở bên trên Cửu U Táng Thổ chờ nửa tháng, nhưng không thấy ai đến.

Mặc kệ là Thái Hư Thần Tộc hay Trường Sinh Cố gia đều phớt lờ.

Thế lực Bất Hủ khác tuy phái cường giả tới đây nhưng bị hờ hững, ghét bỏ, hậm hực rời đi.

Đối với kết quả này, vẻ mặt sứ giả Cửu U lộ ra chút tiếc nuối, dường như đã dự đoán từ trước, theo sau lái xe rời đi.

Tiên Vực chung quy không bằng Cửu U Táng Thổ, môi trường thiên địa khác hẳn.

Tiên Vực muốn sinh ra một Chuẩn Tiên Đế khó hơn Cửu U Táng Thổ nhiều.

Đây là nguyên nhân tại sao nhiều tồn tại cổ xưa đều đi Cửu U Táng Thổ, muốn kéo dài sinh mệnh.

Sứ giả Cửu U cho rằng Tiên Vực đã không có Chuẩn Tiên Đế trấn giữ.

Về sau khu vực không người Dị Vực tổng tấn công, e rằng Tiên Vực không còn cơ hội phản kháng.

Cho nên đối với kết quả này, sứ giả Cửu U không bất ngờ chút nào.

Vô số tu sĩ đều đang suy đoán Cửu U Táng Thổ có mục đích gì.

Có người nói không lâu sau Tiên Vực sẽ đối mặt biến cố lớn, thậm chí có nguy hiểm hủy diệt, cho nên Cửu U Táng Thổ mới sẽ phái sứ giả đi ra.

Nhưng mà không có người dám tùy ý đến góp mặt.

Tạm không nói tới chuyện Cửu U Táng Thổ sinh ra Đế mới, trong Cửu U Táng Thổ có các loại nguy cơ khiến người không muốn mạo hiểm.

Ai biết Cửu U Táng Thổ ôm ý định như thế nào?

Có ý tốt hay là ác ý?

Nhưng nửa năm sau, sự tình có cơ hội thay đổi.

Tất cả tu sĩ đều không ngờ rằng, Đế uy mênh mông khuếch tán.

Bùm!

Tinh Vực run rẩy, đàn sao rung lên.

Đại Đế đương thời Cố Trường Sinh thế nhưng ra mặt, khí phách hiên ngang, xuất hiện trong vũ trụ, bay về một phương hướng.

Vô số người đều không dự liệu được, cuối cùng vẫn là Cố Trường Sinh lại đi Cửu U Táng Thổ.

“Trường Sinh Đại Đế đi Cửu U Táng Thổ!”

Chuyện này dấy lên sóng gió lớn, dẫn phát động đất lớn.

Có người nói đây là Trường Sinh Đại Đế nghĩ cho chúng sinh ba nghìn Đạo Vực, cam nguyện dấn thân vào nguy hiểm.

Các nơi ba nghìn Đạo Vực kinh sợ Cố Trường Sinh đã lên đến tình trạng càng cao hơn.

Vô số tầm mắt đổ dồn vào Cửu U Táng Thổ.

Ánh sao lấp lóe, dải sáng rực rỡ theo sau Cố Trường Sinh đi xa, hắn không có che giấu hơi thở của mình, kinh động nhiều thế lực Bất Hủ, đi hướng Cửu U Táng Thổ.

Không phải Cố Trường Sinh lo nghĩ cho chúng sinh.

Đơn thuần là vì Tam Tổ Chuẩn Tiên Đế cảnh của Cố gia thức tỉnh, khiến hắn mang theo tín vật của Tam Tổ đi Cửu U Táng Thổ.

Tam Tổ là một vị lão tổ Chuẩn Tiên Đế cảnh của Cố gia.

Tứ Tổ và Ngũ Tổ ở Tiên Vương cảnh, nhưng mỗi người đều cường đại khủng bố hơn nhóm Lục Tổ nhiều.

Cùng là Tiên Vương cảnh, giữa các bên chênh lệch vẫn là rất lớn.

Đến đây thì Cố Trường Sinh hiểu rõ ràng hơn nội tình thực lực của Cố gia.

Tam Tổ tự mình nói Đế mới của Cửu U Táng Thổ sinh ra có lẽ là cơ duyên lớn cho Cố Trường Sinh.

Vì vậy, Cố Trường Sinh dứt khoát đồng ý.

Những năm gần đây, đạo hạnh của hắn tuy từ từ tăng lên, nhưng muốn đến cấp bậc Tiên cảnh ít nhất còn cần tích lũy nghìn năm, thậm chí trên vạn năm, thậm chí là lâu hơn nữa.

Ánh sáng Tiên cảnh, nếu không đi vào Tiên Lộ thì không tu ra được.

Vừa lúc hắn cũng định đi dạo các nơi, tìm kiếm cơ hội.

Cửu U Táng Thổ quá thần bí, tuy rằng Cố Trường Sinh đã đi một

lần, nhưng khó mà tả hết sự hùng vĩ của nó, từ chết đến sống, nghịch thiên đoạt tạo hóa.

Sinh linh ở trong đó vừa sinh ra đã có thực lực Chí Tôn cảnh.

Chương 601 - Lại đến Bạch Cốt Châu, cái chết của Cốt Dương, Tô Huyên Vương thành Đế mới

Tuy rằng về sau tiến cảnh thong thả, nhưng nhìn chung ức ức ức vô lượng tu sĩ ba nghìn Đạo Vực, có thể đi đến bước Chí Tôn cảnh thì được mấy người?

Trong Cửu U Táng Thổ tử khí tràn ngập, đất đai một mảnh khô cạn.

Vật chất bất tử bên ngoài Táng Sinh Địa đã tán đi hết, cơn lốc màu xám khủng bố cũng không thấy nữa.

Cố Trường Sinh hóa thành thần quang, lại lần nữa đến chỗ này, ánh mắt quét qua trong đó.

Cái chỗ này đã bị đánh tàn phế, từng ngôi sao rơi xuống, đập thủng nơi này thành hố to.

Nhiều tu sĩ ba nghìn Đạo Vực xuất hiện ngoài rìa Táng Sinh Địa, quỳ lạy hắn, vô cùng tôn kính.

Cố Trường Sinh đi qua Táng Sinh Địa.

Cửu U Táng Thổ mênh mông không biên giới, giống như mảnh vũ trụ khác.

Trong thiên địa có ba vầng mặt trời đen ngòm, tử vong là chủ đề vĩnh hằng, đất đen vô cùng vô tận.

Cố Trường Sinh nhớ kỹ lần trước đến đây thì ba vầng mặt trời này không phải màu đen.

Rất hiển nhiên nơi này sau khi phát sinh đại chiến thì đã biến đổi lớn.

Mặt trời cũng bị dính vào hơi thở không biết tên.

Cố Trường Sinh lại lần nữa đi tới, nhíu mày.

Hắn nhìn thấy rất nhiều cảnh tượng ghê người, Minh Thổ to lớn này không có cuối.

Dưới những hố sâu bị ngôi sao đập thủng có rất nhiều thi hài, không biết từ thời đại nào.

"Phỏng chừng là sinh linh từ thật lâu trước kia đã chôn vùi, muốn từ chết thành sống, nhưng không thành công, bị lật ra trong trận đại chiến này..."

Cố Trường Sinh nhẹ giọng nói, quy tắc Hỗn Độn bao phủ người hắn, lướt nhanh qua nơi đây.

Hắn không thấy sinh linh Táng Thổ nào còn sống.

Lúc trước, khi Cố Trường Sinh lần đầu tiên đến, tuy sinh linh Táng Thổ thưa thớt nhưng không hiếm gặp.

Hắn một đường đi qua, bước qua Táng Thổ màu đen vô tận.

Đập vào mắt đều là hủy diệt, dưới đất rải rác sông máu, xác chết, càng có rất nhiều quan tài mục nát.

Chỗ này bị phá hủy, tan nát hết, dường như Cửu U Táng Thổ đi hướng điểm cuối của con dốc.

Có thể tưởng tượng trận chiến kịch liệt cỡ nào.

"Đế mới sinh ra... "

Cố Trường Sinh lắc đầu.

Hắn có chút kinh ngạc, trận chiến Đế mới khủng bố đến thế sao? chẳng lẽ thật sự khiến Cửu U Táng Thổ bị hủy một nửa?

Nghe nói nơi này không chỉ có một vị Đế ngủ say.

Tuy sức chiến đấu của cấp bậc Tiên Đế một ý niệm có thể hủy vũ trụ, nhưng chiến đấu cùng đẳng cấp ít nhất sẽ suy xét đến xung quanh.

Không có lý nào phá vỡ Cửu U Táng Thổ chứ?

Nếu đánh kịch liệt đến mức đó, Cửu U Táng Thổ cũng bị hủy một nửa thì Đế khác không có lý nào không xuất thế!

Cố Trường Sinh tiếp tục đi về phía trước, rốt cuộc nhìn thấy sinh linh Táng Thổ ở Bạch Cốt Châu, một trong mấy châu của Cửu U Táng Thổ.

Nhưng mấy sinh linh Táng Thổ trông thấy Cố Trường Sinh đều thụt lùi, không xông lên tấn công.

Người mạnh cỡ nào đều run cầm cập dưới hơi thở của Cố Trường Sinh, sao dám chiến?

Đây là uy thế hiện giờ của Cố Trường Sinh, chỉ cần huyết khí dâng lên, vạn linh đều phải run rẩy.

Hơi thả ra khí cơ, những binh sĩ Táng Thổ cường đại sẽ vỡ nát.

Mọi người đều thụt lùi, bọn họ như con sâu cái kiến ngước nhìn thiên long, sâu sắc cảm nhận được bản thân nhỏ bé.

Bạch Cốt Châu là chỗ của Bạch Cốt Tiên Vương.

Lần trước Cố Trường Sinh đến đây thì không đi viếng thăm Bạch Cốt Tiên Vương.

Hôm nay, hắn đến lãnh thổ của Bạch Cốt Tiên Vương.

Nơi này tràn ngập khí cơ của Bất Hủ, giống như nơi tồn tại vĩnh hằng.

Từng tấm bia lớn đều là bia lớn huy hoàng ngày xưa, khắc kỷ nguyên của Bạch Cốt Châu và chiến tích của các đời chủ nhân.

Bây giờ bia đá vỡ vụn, dính máu.

"Bạch Cốt Vương đi đâu rồi?"

Cố Trường Sinh nhíu mày, không có cảm giác được hơi thở của Bạch Cốt Vương, dường như đã biến mất.

Thân là Tiên Vương, không thể nào bỏ mạng trong trận chiến này chứ?

Nhưng Cố Trường Sinh thật sự không cảm giác được chút xíu hơi thở Tiên Vương.

Cố Trường Sinh tìm kiếm xung quanh.

Bạch Cốt Châu, lãnh thổ rộng lớn vô biên, xem vô số ngôi sao đập thủng ra hố sâu là biết nó rộng cỡ nào.

Vô số sinh linh Táng Thổ hoảng sợ, đối diện Cố Trường Sinh đến, rất nhiều người không chịu nổi quỳ rạp dưới đất.

Hành động này không phải đến từ tận đáy lòng, chỉ vì uy thế từ thân thể của Cố Trường Sinh.

Trong quá trình, có Vô Thượng Thiên Tôn cổ xưa cường đại xuất hiện, không thiếu Chuẩn Đế chí cường.

Nhưng cuối cùng cũng đều kinh hãi, không thể tới gần, nơm nớp lo sợ.

Cố Trường Sinh xông thẳng đến nơi cuối cùng Bạch Cốt Tiên Vương bế quan, như vào chốn không người.

Cuối cùng, hắn đi tới phủ đệ chỗ sâu trong.

Đó là một dãy Bạch Cốt Điện hùng vĩ vắt ngang, phía trước có một người ngồi trên bậc thang, trên người loang lổ vết máu

Người này mặc chiến y bạch cốt màu vàng đen, ánh sáng đen lấp lóe, có vài chỗ vỡ nát đang chảy máu đen.

Cốt Dương?

Cố Trường Sinh nhận ra ngay người này.

Lúc trước Cố Trường Sinh đến Cửu U Táng Thổ, Bạch Cốt Vương phái đại đệ tử này ra.

Nhưng lúc này, Cốt Dương đã hấp hối, không tiếp tục uy vũ, nhiều chỗ bạch cốt bị đánh nát.

Trong đó có hơi thở khủng bố bao phủ, khó mà đánh tan.

Có thể thấy trong trận chiến ấy, Cốt Dương đã bị thương khủng bố cỡ nào, cơ hồ không thể cứu chữa.

"Là ngươi... "

Cốt Dương cũng nhận ra Cố Trường Sinh, ánh mắt lộ ra khiếp sợ.

Nhưng hiển nhiên, hiện giờ Cốt Dương vô cùng yếu ớt, ngồi đây chờ chết, không thể động đậy.

Nói ra lời này giống như hắn đã dùng hết tất cả sức lực.

Hắn không ngờ rằng nam nhân áo trắng ngày xưa mới bao lâu không gặp đã trưởng thành đến nước này.

Đó là tồn tại mà khi hắn ở thời kỳ đỉnh cao cũng phải kính ngưỡng.

Cố Trường Sinh hỏi thẳng:

"Nơi này phát sinh cái gì?"

Trong cung điện ở phủ đệ của Bạch Cốt Tiên Vương, Cốt Dương ngồi đây, sinh cơ đều mất.

Chương 602 - Lại đến Bạch Cốt Châu, cái chết của Cốt Dương, Tô Huyên Vương thành Đế mới (2)

Phía sau hắn là cung điện sụp đổ, nhiều mảnh vụn binh khí rải rác, cửa điện rách nát.

Vẻ mặt Cốt Dương bình tĩnh nói:

"Đế mới sinh ra, thanh tiễu hết thảy."

Rồi Cốt Dương kể lại tỉ mỉ tình cảnh lúc ấy.

Nhiều chỗ trong Bạch Cốt Châu bị một chỉ xóa sổ, sư tôn Bạch Cốt Tiên Vương của hắn cũng bị tùy ý đè chết.

Chẳng qua là vì không tôn Đế mới.

Cốt Dương đơn giản bị một lũ hơi thở lan đến, nhưng cũng rơi vào kết cục như vậy.

Cố Trường Sinh trầm mặc giây lát, từ trong lời nói của Cốt Dương, hắn được biết Bạch Cốt Tiên Vương đã chết.

Tồn tại Bất Hủ ngày xưa trấn giữ Bạch Cốt Châu, ở trong sông thời gian nhìn xuống vô số kỷ nguyên đã bị người trấn áp.

Vị Đế mới kia thật mạnh mẽ.

"Trước khi chết, muốn kính nhờ Cố công tử một việc... "

Cốt Dương lại mở miệng, vẻ mặt dường như có bi ý cùng tiếc nuối, dường như đang nhớ lại cái gì.

Cố Trường Sinh nhìn Cốt Dương một cái, không nói gì thêm, mắt lóe tia sáng.

Một lát sau, hắn gật đầu nói:

“Được.”

“Xin Cố công tử đến gần thêm một chút, việc này cần cẩn thận.”

Giọng của Cốt Dương nhỏ dần, ngọn lửa sinh mệnh đang nhanh chóng biến mất.

Cốt Dương thật sự sắp chết.

Hắn ngồi đây lâu như vậy, giống như hồi quang phản chiếu.

Cố Trường Sinh không nói thêm cái gì, bước lên mấy bước, đứng lại cách trước mặt Cốt Dương ba bước.

"Việc này... "

Cốt Dương chậm rãi mở miệng, nét mặt không vui không buồn.

Nhưng trong khoảnh khắc, tay Cốt Dương bỗng cầm một món binh khí màu đen dính máu, đột nhiên đâm về phía Cố Trường Sinh.

Một kích này vô cùng khủng bố, dồn hết sức, thiên địa náo động, tám phương đều chìm, muôn vàn táng văn chuyển động, muốn đâm thủng Cố Trường Sinh.

Quá đột ngột, nhanh còn hơn thời gian.

Diễn ra trong tích tắc, Cốt Dương không chừa chút tình cảm, trực tiếp ra tay, lực lượng sinh mệnh còn sót lại đều dồn vào một kích này.

Đại Đế bình thường phỏng chừng trong khoảnh khắc hóa thành bột mịn, thân chết đạo tiêu.

Nhưng Cố Trường Sinh dường như đã đoán biết trước.

Vẻ mặt của hắn rất bình tĩnh.

Ánh mắt luôn luôn sâu thẳm, không chút dao động.

Cố Trường Sinh giơ tay lên đè xuống đằng trước, chậm rãi mà vững vàng, như đang đẩy muôn vàn vũ trụ tới trước.

Nơi này nổi lên phong lôi, ức vạn trật tự quy tắc bùng nổ, Thần Ma gào thét, tiên phật run rẩy.

Phụt!

Cốt Dương bỗng bay ngược ra, đụng sập cung điện, binh khí trong tay thoáng chốc vỡ nát, không đỡ nổi một kích.

Cố Trường Sinh cường đại hơn Cốt Dương rất nhiều.

Đánh lén cũng vô dụng.

Huống chi Cố Trường Sinh giống như đã sớm nhìn thấu vai diễn của Cốt Dương.

Cốt Dương mất hết hy vọng, cười thảm, thân thể vỡ ra.

"Ha ha... "

"Ngươi đáng chết, các ngươi đều đáng chết... "

“Sao ngươi nhận ra được?”

Hắn thẳng tắp nhìn chằm chằm Cố Trường Sinh, nghiến răng nghiến lợi, vô cùng không cam lòng.

Cố Trường Sinh bình thản nói:

“Hận ý của ngươi quá đậm, nhưng chúng ta vốn không có thù.”

“Ha ha, Tô Huyên Vương thành Đế, ngươi đến tìm ả đúng không? Đôi cẩu nam nữ các ngươi, ta muốn báo thù cho sư phụ!”

Trong mắt Cốt Dương tràn ngập hận ý, tự biết không có cơ hội nhưng vẫn muốn xông lên nữa.

Tiếc rằng ngọn lửa sinh mệnh của hắn đã đốt cạn.

Giây sau, bùm một tiếng!

Thân thể Cốt Dương nổ tung, hóa thành đầy trời máu đen!

Thân chết đạo tiêu!

Vừa rồi Cố Trường Sinh tuy là tùy tay một kích, nhưng đã đánh tan sinh mệnh cuối cùng của Cốt Dương.

“Tô Huyên Vương thành Đế mới?"

Tin tức này khiến Cố Trường Sinh sửng sốt.

Trong đầu hắn hiện ra cảnh tượng ngày xưa gặp mặt Tô Huyên Châu và Tô Huyên Vương.

Theo sau, hắn lắc đầu, không suy nghĩ nhiều.

Mặc kệ nói như thế nào, Tô Huyên Vương hiện tại không ngờ đã là Chuẩn Tiên Đế.

Điều này hoàn toàn ngoài dự đoán của Cố Trường Sinh.

Lúc ấy Tô Huyên Vương chém ra Tiên Vương Đạo Quả, cho tới hôm nay Cố Trường Sinh vẫn chưa tiêu hóa hấp thu hết.

Còn về Bạch Cốt Tiên Vương không tôn trọng nàng dẫn đến bị giết.

Cố Trường Sinh không tin lời của Cốt Dương.

Khả năng lớn nhất là vào phút then chốt Tô Huyên Vương tu ra ánh sáng Chuẩn Tiên Đế thì bị đám người Bạch Cốt Tiên Vương hợp sức đánh lén.

Cuối cùng Tô Huyên Vương khó khăn lắm mới bài trừ hết thảy nguy nan, thế này mới ra tay thanh tiễu tất cả.

Cốt Dương sẽ xem Cố Trường Sinh và Tô Huyên Vương chung một bọn, mắng hai người là cẩu nam nữ, Cố Trường Sinh cũng không bất ngờ.

Nhưng Cốt Dương nghĩ quan hệ giữa Cố Trường Sinh và Tô Huyên Vương thân mật hơn thực tế.

Nhìn từ khía cạnh khác.

Tô Huyên Vương hung uy lừng lẫy, khí thế trấn áp Cửu U Táng Thổ, khiến nhiều Tiên Vương kiêng kỵ.

Vạn cổ tới nay, hắn xem như là người duy nhất từng thấy khuôn mặt thật của Tô Huyên Vương, hơn nữa còn sống rời đi.

Ngày xưa Tô Huyên Châu phát sinh dị biến, kinh động tất cả sinh linh Cửu U Táng Thổ.

Cố Trường Sinh bình yên vô sự rời đi, thật ra đã chứng minh rất nhiều vấn đề.

Hơn nữa, hắn đến từ ba nghìn Đạo Vực, tìm gặp Tô Huyên Vương, đối với nhiều sinh linh thì đây vốn là việc khó tin.

Trên đời còn có người không sợ Tô Huyên Vương?

Tồn tại vô địch tâm ngoan thủ lạt, sát phạt ngập trời đó giết đến tám phương đều sợ, không có người dám xưng vương!

Cửu U Táng Thổ hiện giờ là cục diện như vậy.

Tô Huyên Vương thành tựu Đế mới, giết đến các phương im thin thít, Cửu U Táng Thổ suýt tan vỡ.

Cố Trường Sinh nhìn thoáng qua tín vật trong tay, sau đó hơi thở dài.

Cuối cùng vẫn phải gặp mặt Tô Huyên Vương.

Nỗi lòng Cố Trường Sinh hơi phức tạp.

Không đúng, nàng hiện giờ đã xưng Đế.

Chuẩn Tiên Đế, đó là tồn tại mạnh hơn Tiên Vương nhiều, vạn cổ tới nay, có bao nhiêu người đến trình độ đó?

Gặp lại nàng, có khi nào giống như lần trước không?

Nghĩ đến đây, Cố Trường Sinh cũng hơi đau đầu.

Phần Tiên Vương Đạo Quả trong thức hải vẫn tỏa ra tiên quang, sắc màu mông lung, tỏ ra vô cùng thần dị, chờ đợi hắn từ từ dung hợp.

"Thôi, dù sao phải đi thay mặt Tam Tổ."

Không bao lâu, Cố Trường Sinh quyết định, nét mặt rất nhanh bình tĩnh trở lại.

Chương 603 - Gặp lại Tô Huyên, chém nát luân hồi trước kia, pháp trong kiếp này

Hắn cũng không ngờ rằng chính mình hiện giờ là Đại Đế mà ba nghìn Đạo Vực cùng tôn, nhưng vẫn cực kỳ không muốn gặp nữ

nhân kia.

Đương nhiên, Tô Huyên Vương không thể nào ra tay giết hắn.

Điểm này, hắn không hoài nghi.

Nhưng quan hệ giữa hai người thật sự rất phức tạp.

Đường đường Tô Huyên Vương, hung uy cái thế, lúc ở ba nghìn Đạo Vực lại làm thị nữ nhỏ mấy năm bên cạnh Cố Trường Sinh?

Nói ra phỏng chừng không ai chịu tin.

Theo sau, Cố Trường Sinh rời khỏi phủ đệ của Bạch Cốt Tiên Vương, đi sâu vào Cửu U Táng Thổ, hắn đi thẳng tới Tô Huyên Châu.

Nhưng sau khi trải qua đại chiến, Cửu U Táng Thổ rõ ràng càng thêm rách nát.

Mấy châu khác bị đánh rớt, bao gồm Tô Huyên Châu, không còn mênh mông như ngày xưa.

Trông nó cực kỳ khô cạn, dưới đất toàn là khe rãnh khủng bố, tựa như khe hở thiên địa vỡ ra.

Tại đây, Cố Trường Sinh cảm thụ được nhiều khí cơ và vết máu Bất Hủ khủng bố.

Đó là từ đại chiến ngày ấy để lại.

Có vài nơi thậm chí thành sông máu, hắn rất quen thuộc hơi thở trong đó.

Là máu của Tô Huyên Vương.

"Xem ra trận chiến ấy, nàng cũng không thoải mái chút nào, tùy thời có nguy hiểm mất mạng."

Biểu cảm của Cố Trường Sinh hơi kỳ lạ.

Ngày ấy Tô Huyên tự mình chém Đạo Quả, chịu đựng thống khổ hơn lóc xương gấp ức vạn lần, sự tàn nhẫn khi chém giết với mấy

vị Chân Tiên, tất cả hiện ra trong óc Cố Trường Sinh.

Tuy Tô Huyên Vương là nữ nhân nhưng về mặt tu hành thì sự tàn nhẫn quả quyết còn hơn nam nhân.

Cố Trường Sinh cất bước đi sâu vào Tô Huyên Châu.

Từng khe nứt lớn kinh thiên xuất hiện ở dưới chân, giống như xẻ ra vũ trụ, xuyên qua thiên địa, có thể thấy trận chiến ấy khủng bố cỡ nào.

Tô Huyên Vương tu ra ánh sáng Chuẩn Tiên Đế, đi lên trình độ chư vương Cửu U Táng Thổ không thể tới gần.

Đối với bọn họ thì đây là cục diện không thể tiếp thụ, ra tay quấy nhiễu vây giết cũng là bình thường.

[Cút!]

Gần đó, Cố Trường Sinh nhìn thấy một tấm bia đá cổ xưa rất quen mắt, tấm bia không có bị phá vỡ, vô cùng cao lớn.

Chữ viết rất loang lổ, giống như dùng máu của chí cường giả nhuộm, có khí cơ khủng bố lộ ra, vô cùng bá đạo mà lạnh lùng.

Đó là tồn tại Bất Hủ tự mình viết, chỉ một chữ đủ đè chết tất cả, xóa sổ sinh linh nào tự tiện xông vào.

Ngày xưa hắn tới nơi đây đã từng thấy nó.

Tô Huyên Châu trừ Tô Huyên Vương ra không có sinh linh nào khác.

Trên tấm bia đá có khí cơ mà nàng để lại.

Nhưng hiện tại Cố Trường Sinh đã không cần nương tựa vật ngoài thân chống cự.

Khí cơ trên tấm bia đá vô dụng với hắn.

“Vẫn giống như lần trước thấy, không có sinh cơ của người sống, phạm vi trăm vạn dặm không có bất cứ sinh cơ."

Cố Trường Sinh lắc đầu, không có dừng lại, cũng không cảm thụ được hơi thở nguy hiểm gì ở đây.

Hắn đi thẳng tới cung điện của Tô Huyên Vương.

Đến cấp độ Chuẩn Tiên Đế, Tô Huyên Vương không thể nào không biết hắn tiến đến.

Chẳng qua nàng không chủ động đi ra gặp mặt, nhưng cũng không ra tay đuổi hắn đi.

Tuy rằng Cố Trường Sinh cũng không muốn đi gặp nàng.

Nhưng mà trước đó đã nói chuyện với Tam Yổ, thay mặt Tam Tổ thương nghị với Đế mới.

Không bao lâu, Cố Trường Sinh cất bước đi tới trước một cung điện hùng vĩ cao lớn, vô cùng rộng lớn, giống như đứng ở chân trời.

Khí cơ đáng sợ tràn ngập, hai bên có sóng triều màu đen, giống như nước sông Thái âm, có Hỗn Độn Khí tràn ngập, có thể đi thông sâu trong Tinh Không.

“Lại đến nơi này.”

Lúc này, Cố Trường Sinh trong lòng cũng sinh ra một chút sóng gợn, cảm xúc khó tả.

Sau đó hắn đứng ở cửa cung điện, lấy ra tín vật của Tam Tổ.

Hai lần đến đây, ý nghĩa hoàn toàn khác nhau.

“Ba nghìn Đạo Vực Trường Sinh Cố gia Cố Trường Sinh...”

Cố Trường Sinh đang định mở miệng.

Ầm!

Giây sau, đại điện trực tiếp mở rộng, bên trong phát ra âm thanh mục nát như di tích phủ bụi.

Cố Trường Sinh không có bước vào, trông thấy máu dưới đất, chín

màu đan vào, chói mắt kinh người, tiên quang rực rỡ.

Máu tươi!

Hơn nữa, số lượng rất nhiều, tụ thành một cái hồ nhỏ.

Xem ra nàng bị thương.

Đây là suy nghĩ đầu tiên trong lòng Cố Trường Sinh.

"Tiến vào."

Giây sau, một giọng nói bình tĩnh hờ hững vang lên, vô cùng êm tai.

Giống như có thể làm vô số sinh linh trên đời chìm đắm, lại có vô tận sát khí, có thể đồ sạch chư thiên vạn giới.

Đây là âm thanh vừa mâu thuẫn vừa hòa hợp.

Cố Trường Sinh không có do dự.

Hắn cất bước đi vào đại điện, tựa như đi vào tận cùng vũ trụ.

Các ngôi sao cổ xưa to lớn lơ lửng trên đầu, muôn vàn ánh sao rực rỡ, thiên hà bao la hùng vĩ, lan tràn đến đầu bên kia thế giới.

Ở nơi đó, có Đế tọa đứng yên!

Một bóng dáng thon dài yểu điệu, vô cùng mơ hồ, bị khí cơ vô tận che đậy.

Ánh sáng Chuẩn Tiên Đế lấp lóe trên đầu, như Tiên Khí cùng Hỗn Độn Khí đan vào, vô cùng thần bí.

Bóng dáng này mặc váy dài màu đen, yểu điệu vô cùng, cần cổ thon dài trắng lạ thường, hơi nghiêng đầu, chống cằm ngồi trên ngai vàng.

Chân trần tuyết trắng, bộ dạng không quá uy nghiêm.

Nhưng sau lưng lại có vô tận huyết hà cuồn cuộn.

"Lại gặp mặt."

Cố Trường Sinh lúc này ngược lại rất bình tĩnh, bình tĩnh hơn những lúc gần đây nhiều.

Nữ nhân ngồi trên Đế tọa gật đầu, cũng mở miệng:

"Ngươi đến."

Ánh nhìn không mang cảm xúc nhìn mặt Cố Trường Sinh.

Giờ phút này, trong ánh nhìn đó có đủ loại cảm xúc vụt qua.

Tu pháp kiếp trước, sau đó chém Đạo Quả, đi con đường kiếp này.

Đây là lựa chọn của nàng.

Đánh nát Luân Hồi Ấn là chém quá khứ, chỉ tin hiện tại.

Nàng không biết Cố Trường Sinh có biết điều này không.

Vốn có lời muốn nói, giờ phút này lại lặng im.

Thân là Chuẩn Tiên Đế, nhìn xuống ức vạn kỷ nguyên, tự mang ý ngạo nghễ, rất nhiều sự tình nàng sẽ không giải thích quá nhiều.

Chương 604 - Không dám nhận là công tử, Dị Vực bày cục, minh tu sạn đạo ám độ trần thương

Lần trước lúc gặp mặt, chính mình thậm chí chưa đến Chí Tôn cảnh, nàng là Tiên Vương cảnh.

Lần này gặp mặt, chính mình đã thành tựu vạn cổ đệ nhất Đại Đế cảnh, nàng cũng là Chuẩn Tiên Đế.

Cố Trường Sinh cũng nói không ra rốt cuộc là ai tu vi tinh thâm hơn.

Nhưng theo tin đồn trong Cửu U Táng Thổ, Tô Huyên Vương từng

vào sâu trong Táng Thổ, bị tồn tại vô thượng ở trong đó tổn hại nặng.

Có thể đỡ đòn từ Chuẩn Tiên Đế, bị thương nặng mà không chết đủ chứng minh tu vi ban đầu của nàng cách Chuẩn Tiên Đế không xa.

Nói như vậy, nàng có thể đi đến bước này thật ra cũng không phải ngẫu nhiên.

Cố Trường Sinh đứng ở cửa điện, trong lòng thoáng qua các loại ý niệm, nhưng không lên tiếng.

Đại Đế và Chuẩn Tiên Đế, hiện giờ thực lực của hai người chênh lệch đã không cách nào diễn tả bằng ngôn từ.

Oong!

Lúc này, Tô Huyên động, thân hình của nàng chớp mắt biến mất khỏi Đế tọa.

Chân trần trắng tuyết, mịn màng không tỳ vết.

Hư không dập dờn sóng gợn, một bước đạp tới, vượt qua không gian vô tận.

Váy dài như đóa sen màu đen bao lấy thân hình yểu điệu thon dài, lạnh lùng như núi băng, rồi lại phong tư tuyệt thế, tóc xanh bay rối.

Nàng xuất hiện ở không trung, trên cao nhìn xuống nhìn Cố Trường Sinh, tuy rằng hai người cách nhau một trượng.

Cố Trường Sinh nhìn nàng, bỗng nhiên mở miệng, có chút đùa cợt:

“Sao vậy? Không lẽ Tô Huyên Chuẩn Tiên Đế muốn giết ta?"

Hắn dường như không lo lắng.

"Hừ... " Tô Huyên lạnh lùng hừ một tiếng, nhưng không tức giận.

Cũng chỉ có Cố Trường Sinh dám nói lời như vậy trước mặt nàng.

Sinh linh khác, dù là Tiên Vương cũng phải nơm nớp lo sợ quỳ xuống đất, không dám thở mạnh.

Tô Huyên biết lần trước Cố Trường Sinh đến Cửu U Táng Thổ tìm nàng từng lạnh lòng.

Vì vậy, nàng lười so đo với hắn.

Từng là tồn tại đỉnh cao Tiên Vương vô thượng, mặc kệ vì lý do gì, sao nàng có thể làm hành động đi theo Cố Trường Sinh còn chưa tới Chí Tôn cảnh, rời khỏi Cửu U Táng Thổ?

Tạm không nói chuyện đó là phi lý.

Hơn nữa nàng có con đường phải đi.

Ấn ký Luân Hồi từ ức vạn kỷ nguyên qua hỗn hợp với nhau, tu hành đến giây phút then chốt.

Sự việc liên quan đến nàng tu ra ánh sáng Chuẩn Tiên Đế.

“Ta đến đây thay mặt Tam Tổ trong tộc.”

Theo sau, Cố Trường Sinh cũng không nói nhảm, ngắn gọn giải thích, lấy ra tín vật của Tam Tổ.

Bên trong có dấu ấn Chuẩn Tiên Đế.

"Thì ra là việc này."

Trông thấy dấu ấn Chuẩn Tiên Đế này, Tô Huyên hơi ngẩn ra, dường như có chút ngoài ý muốn cùng thất vọng, nhưng rất nhanh khôi phục tự nhiên, gật đầu.

Nàng vốn cho rằng Cố Trường Sinh cố ý đến gặp nàng.

Với thiên tư của Cố Trường Sinh, muốn đột phá Đại Đế cảnh chỉ cần mấy chục năm.

Nhưng ngẫm kỹ lại, nếu không có chuyện thì sao Cố Trường Sinh đến gặp nàng?

Trong lòng Tô Huyên sinh ra cảm xúc khó tả.

Rất khó chịu.

Muốn giết người.

Cố Trường Sinh nhìn nàng một cái, không nhanh không chậm nói:

“Không biết Tô Huyên Chuẩn Tiên Đế có chuyện gì muốn thương nghị?"

Tô Huyên thản nhiên nói:

“Công tử gọi ta là Tô Huyên được rồi.”

Giọng điệu đó của Cố Trường Sinh khiến nàng trong lòng rất khó chịu, rất bức bối.

Đúng là nàng muốn tìm ba nghìn Đạo Vực bàn bạc việc quan trọng.

Nhưng sứ giả phái ra ngoài báo lại rằng ba nghìn Đạo Vực không có Chuẩn Tiên Đế ra tay, nói ba nghìn Đạo Vực đã không còn Chuẩn Tiên Đế.

Tô Huyên không tin cách nói này, cho rằng tồn tại Chuẩn Tiên Đế của ba nghìn Đạo Vực không xem trọng việc thương nghị.

Tô Huyên dù gì ở trong Cố gia hơi lâu, đặc biệt là đi theo bên cạnh Cố Trường Sinh, gặp nhiều tộc lão Cố gia, biết thực lực của bọn họ.

Nội tình của Cố gia rất khủng bố, tuyệt đối có Chuẩn Tiên Đế tồn tại.

"Công tử?"

Nghe lời này, Cố Trường Sinh hơi ngẩn ra, nhưng cũng chỉ là cười khẽ:

“Không dám nhận, Tô Huyên Chuẩn Tiên Đế, xin đừng làm Cố mỗ giảm thọ.”

Tô Huyên nhíu chặt chân mày, sâu thẳm nhìn hắn một cái, sau đó bình thản nói:

“Được rồi.”

Trải qua chuyện ngày xưa, nàng biết Cố Trường Sinh ôm thái độ xa cách với nàng.

Tuy cực kỳ khó chịu, nhưng loại chuyện này không thể nói một, hai câu là có thể giải quyết.

Nếu như là những người khác, sớm bị nàng một chưởng đập chết.

Nhưng Cố Trường Sinh rất đặc biệt đối với Tô Huyên, nàng nguyện ý đợi hắn từ từ gỡ bỏ gút mắt.

Sau đó Tô Huyên nói ra việc muốn thương nghị:

"Dị Vực sắp xâm nhập ba nghìn Đạo Vực, Cửu U Táng Thổ sẽ là điểm đột phá của bọn họ.”

Việc này là cổ chi vô thượng ở sâu trong Cửu U Táng Thổ báo cho nàng biết, muốn nàng chuẩn bị sẵn sàng.

Dị Vực và Cửu U Táng Thổ luôn có mối liên hệ.

Có thể nói ở vài khía cạnh, hai vùng đất thật ra cùng nguồn.

Tận cùng Táng Thổ khắc tế đài chín màu cổ xưa, đúc bằng căn nguyên nhiều thi cốt Tiên Vương, dù là Chuẩn Tiên Đế cũng có thể lại đây.

Khi ba nghìn Đạo Vực nghênh đón đại quân Dị Vực thì nơi này sẽ có đại quân Dị Vực xuất hiện, đánh ba nghìn Đạo Vực không kịp ứng đối.

Chuyện này bị cổ chi vô thượng ở sâu trong Cửu U Táng Thổ báo cho Tô Huyên.

Nhưng vị tồn tại vô thượng kia tuyệt đối không ngờ rằng, Tô Huyên không đứng về phía Dị Vực, nàng thậm chí muốn giúp ba nghìn Đạo Vực một tay.

Đáng tiếc, ba nghìn Đạo Vực không xem trọng chuyện này, trừ Cố gia ra, Chuẩn Tiên Đế của thế lực khác đều chẳng để ý.

“Nếu đúng là vậy thì đến lúc đó ba nghìn Đạo Vực sẽ bị hủy diệt, không ai ngờ rằng Cửu U Táng Thổ là cục do Dị Vực thiết lập...”

Cố Trường Sinh nghe xong im lặng.

Hắn không hoài nghi chuyện này là thật hay giả.

Tô Huyên thân là Chuẩn Tiên Đế, không thể nào dùng chuyện này lừa hắn.

“Nếu có Chuẩn Tiên Đế khác đến đây thì có thể phá cục."

Tô Huyên bình thản nói, cực kỳ bất mãn với thế lực đạo thống ba nghìn Đạo Vực không mảy may đoái hoài đến mình.

Nhiều tu sĩ đều cho rằng đây là cái bẫy do nàng đặt ra, không có ý tốt, vì chôn sống tồn tại cổ xưa của ba nghìn Đạo Vực.

Kết quả chỉ có Cố Trường Sinh một mình tiến đến.

Chương 605 - Luân Hồi cổ lá trà pha trà uống, Tô Huyên kiêu căng ngang ngược

Cố Trường Sinh nhíu chặt chân mày:

"Ngay cả vật chất bất tử bên ngoài Táng Sinh Địa tán đi thật ra cũng nằm trong tính toán?”

Biên cảnh ba nghìn Đạo Vực có Sơn Hải thành ngăn đại quân Dị Vực.

Nhưng Cửu U Táng Thổ nằm ở bên trong ba nghìn Đạo Vực.

Một khi bùng nổ đại chiến, ba nghìn Đạo Vực sẽ gặp địch từ hai mặt.

Cố Trường Sinh nhìn Tô Huyên, dò hỏi:

“Sâu trong Cửu U Táng Thổ hiện giờ có bao nhiêu vị vô thượng?”

Tô Huyên trả lời:

“Ít nhất ba vị, một vị đã thức tỉnh, một vị ngủ say, thêm vào một vị Chuẩn Tiên Đế từ Dị Vực đến.”

Đáp án này khiến lòng Cố Trường Sinh chùng xuống.

Không ngờ bên Dị Vực đã có một Chuẩn Tiên Đế lặng lẽ đến đây.

Chuyện này nếu không phải Tô Huyên nói ra, phỏng chừng ngay cả mấy vị lão tổ của Cố gia cũng không ngờ tới.

Minh tu sạn đạo, ám độ trần thương.

Hơn nữa còn là một vị Chuẩn Tiên Đế!

Trong Dị Vực, nhân vật như vậy là tổ của một phương Đế Tộc, cao hơn Bất Hủ, xếp vào hàng đứng đầu thế gian, nhận ức vạn vạn sinh linh kính sợ kính ngưỡng!

Dù là tồn tại cùng đẳng cấp cũng khó mà phát hiện, càng miễn bàn tu sĩ khác.

Nhưng tồn tại như vậy lại lén lút nấp tại đây, đang ở sâu trong Cửu U Táng Thổ.

Cố Trường Sinh khẽ thở dài:

“Tình hình không lạc quan.”

Ổ lật úp thì không có trứng còn nguyên.

Ba nghìn Đạo Vực bị hủy diệt, trừ phi đầu vào Dị Vực, nếu không thì đến lúc đó, mọi người, bao gồm Cố Trường Sinh chỉ có thể chờ chết.

Sau đó, Cố Trường Sinh thông qua dấu ấn của Tam Tổ gửi những tin tức này về.

Tô Huyên bỗng nghĩ đến điều gì, mắt lóe tia sáng, nhìn Cố Trường Sinh, nói:

“Lát nữa ngươi cùng ta đi Luân Hồi Hải một chuyến.”

“Được.” Cố Trường Sinh gật đầu, không từ chối: “Luân Hồi Hải ở đâu?”

Dù sao Tô Huyên báo cho hắn biết tin tức quan trọng như vậy, hắn không phải kẻ không biết ơn.

Tô Huyên trả lời:

“Ở tận cùng Táng Thổ.”

Trong Luân Hồi Hải, trừ kết Luân Hồi Quả ra, còn có Lục Đạo Căn.

Cũng vì vậy nên vị tồn tại vô thượng Dị Vực kia mới mang con cái trong tộc đến.

Nhưng Tô Huyên không nói nguyên nhân này cho Cố Trường Sinh biết.

“Tận cùng Táng Thổ chẳng phải là nơi mấy vị Chuẩn Tiên Đế ngủ say? Nàng có chắc là muốn ta đi cùng nàng đến đó?

Cố Trường Sinh nhướng mày.

Tuy rằng hắn tin tưởng Tô Huyên sẽ không hại hắn.

Nhưng ở dưới mí mắt Chuẩn Tiên Đế, có khi nào quá rõ ràng?

Hắn không nắm chắc ẩn tàng hơi thở của bản thân, không bị Chuẩn Tiên Đế phát hiện.

"Yên tâm, có ta ở, bọn họ không phát hiện được hơi thở của ngươi.”

"Đến nơi đó, ngươi không cần lo mấy việc khác.”

Tô Huyên thản nhiên nói, thân là Chuẩn Tiên Đế, nàng có tự tin đó.

“Được rồi.”

Cố Trường Sinh nhìn nàng một cái, sau đó nhẹ nhàng gật đầu, cũng không tiếp tục hoài nghi.

Sau đó, Tô Huyên vung ống tay áo rộng, trên cổ tay thuôn mảnh

treo chuỗi lục lạc bạch ngọc, phát ra âm thanh trong trẻo.

Rất nhanh, hư không ở trước mặt hai người trở nên mơ hồ, xuất hiện một đường hầm không gian mênh mông, sông dài thời gian ẩn đi, ngay cả thiên địa cũng lặng xuống.

Nàng mang theo Cố Trường Sinh cất bước đi vào, nháy mắt biến mất không thấy, đi tận cùng Táng Thổ.

Ánh sáng rực rỡ đi xa, đất đai trong phút chốc thu nhỏ, thiên nhai chỉ cách một bước.

Táng Thổ như đứng trong một mảnh vũ trụ độc lập, sâu tận bên trong càng mênh mông, tựa như một ngôi sao bỏ hoang từ lâu.

Khắp nơi đều là ghồ ghề hoang tàn đáng sợ, máu loãng đủ màu tụ thành vũng, tràn ngập hơi thở khủng bố, dù là tu sĩ Chân Tiên cảnh cũng sẽ cảm giác thân thể sắp nổ tung.

Ngoài ra, còn có rất nhiều quan tài bị xới lên nằm la liệt các nơi, vô cùng cổ xưa.

Nơi này vẫn rộng lớn vô biên, trong thiên địa lấp lánh từng ngôi sao lớn, ánh sáng mông lung.

Sông đen ngòm cuồn cuộn, dải sáng màu đen nhấp nháy xen lẫn muôn vàn quy tắc thần quang phức tạp.

Tô Huyên mang theo Cố Trường Sinh đi đến nơi này, hai người sóng vai đứng trên một ngọn núi màu đen.

“Xem ra tế đài chín màu lại bị mở ra."

Tô Huyên xem hướng đằng trước, cau chân mày thanh tú, rất hiển nhiên cảm giác được cái gì.

"Đây là tận cùng Táng Thổ?”

Cố Trường Sinh hơi ngạc nhiên, khác với tưởng tượng của hắn.

Tận cùng Táng Thổ trông như một ngôi sao lớn.

Tử khí dày đặc dâng trào, sơn hà màu đen cực kỳ tráng lệ.

Đất rộng mênh mông, vật chất bất tử vô cùng dồi dào, phi thường thích hợp cho sinh linh Táng Thổ tu hành và ngộ đạo.

Hơn nữa nơi đây rất đặc biệt, trải qua vạn kiếp mà bất diệt.

Đến nay còn khắc đạo ngân dành riêng cho sinh linh Cửu U Táng Thổ, Đạo Quả nào ở đây đều phải bị áp chế.

Tu sĩ bình thường không dám tới gần, bởi vì ở đây khó mà phát huy ra sức chiến đấu thật sự.

Đương nhiên, nhân vật cấp bậc Chuẩn Tiên Đế thì không bị hạn chế.

Tô Huyên nói:

“Còn ở phía trước nữa, nơi đây khắc trận văn sát khí cấp bậc siêu cao của Tiên Vương vô thượng, đi nhầm một bước, hình thần đều diệt."

Một con đường ánh sáng màu đỏ trải đến gần, Tô Huyên đạp chân trần trắng nõn lên, sau đó biến mất.

Tô Huyên mang theo Cố Trường Sinh, im hơi lặng tiếng, một bước hạ xuống.

Ở đây có rất nhiều động phủ cổ xưa, khói đen ngập trời, tử khí dày đặc, trong đó có hơi thở khủng bố, thậm chí có cấp bậc Tiên Vương ẩn tàng trong những thứ đó.

Nhưng khi cảm giác hơi thở của Tô Huyên, những tồn tại khủng bố cấp bậc Tiên Vương nơm nớp lo sợ, không dám lộ mặt.

Mãi đến khi Tô Huyên rời đi mới có người xuất hiện, trong lòng sợ hãi.

"Tô Huyên mang theo một người là ai?”

"Lần đầu tiên nghe nói bên cạnh Tô Huyên có người sống, quả thực không dám tin tưởng."

"Chẳng lẽ là nam nhân năm xưa?”

“Hai người rốt cuộc có quan hệ gì?”

Những tồn tại khủng bố tuy đã chôn vùi ngủ say, nhưng bọn họ vẫn biết việc phát sinh ở Cửu U Táng Thổ trong mấy năm gần đây.

Mấy trăm năm trước nghe nói có tu sĩ bên ngoài vào, cũng là sinh linh duy nhất còn sống rời đi.

Ngay lúc đó rất nhiều người đều tận mắt nhìn thấy tất cả điều này.

Đều suy đoán nam nhân kia có mối quan hệ thế nào.

Việc này từng nhấc lên sóng to gió lớn trong Cửu U Táng Thổ.

Hiện giờ, bên cạnh Tô Huyên có một thanh niên trẻ.

Hỏi sao không khiến bọn họ khiếp sợ?

Chương 606 - Luân Hồi cổ lá trà pha trà uống, Tô Huyên kiêu căng ngang ngược (2)

Bọn họ cực kỳ hâm mộ ghen ghét nam nhân trẻ tuổi kia.

Sương mù màu đen dày đặc bao phủ vòm trời, càng vào sâu bên trong càng tối tăm.

Bất cứ thần thông cùng pháp lực đều không thể xua tan loại hắc ám này.

Cố Trường Sinh thử dùng Tiên Đồng nhìn ngó hết thảy.

Nhưng thất bại.

Trong chỗ như vậy, ngay cả quy tắc thiên địa đều ẩn đi.

Hơi lạnh cực độ tràn ngập trong không khí, dường như có thể chui

vào trong thần hồn.

Đây là lực lượng quy tắc.

Mỗi tấc không gian nơi đây đều tràn ngập lực lượng quy tắc.

Sông màu đen hội tụ tựa như hoàng tuyền, hình thành đại dương tĩnh mịch ở tận cùng Táng Thổ.

Vô cùng yên ả nhưng cũng đen dọa người.

Cố Trường Sinh thậm chí trông thấy nhiều âm linh quanh quẩn bên bờ sông đen, cuối cùng hóa thành bụi ánh sáng bay vào đại dương.

Đại dương rất lớn, mắt nhìn không thấy cuối, lộ ra hơi thở vô cùng huyền diệu thâm ảo.

Đưa mắt nhìn, có thể thấy một gốc cổ thụ cắm rễ trong hải dương, cành lá khô quấn quanh từng lũ ánh sáng.

Bốn phía hải dương là các ngọn núi màu đen đứng yên, trong núi có động phủ cổ xưa, giống như tiên động, vô cùng rực rỡ, tràn ngập thần quang đủ màu, tiên vụ bốc lên.

Tiếng bước chân rất trống trải, Tô Huyên mang theo Cố Trường Sinh đi đến nơi này, bước thật chậm.

Mỗi động phủ cổ xưa đều tràn ngập hơi thở khủng bố, tuy rằng chỉ có một lũ, lại có thể làm chư thiên sụp đổ, vũ trụ khô cạn.

Không chút nghi vấn, bên trong tuyệt đối là tồn tại vô thượng ngồi xếp bằng!

Giọng Tô Huyên bình tĩnh nói với Cố Trường Sinh:

"Đằng trước là Luân Hồi Hải, một trong những nơi thần bí nhất thế gian, chốn yên nghỉ của vạn linh trong truyền thuyết."

"Tất cả sinh linh sau khi chết đều sẽ đi đến nơi này sao?" Cố Trường Sinh xem qua, nét mặt có một chút hoảng hốt.

Thế gian này thật sự có luân hồi sao?

Ở đây, hắn nhìn thấy rất nhiều cảnh tượng kỳ dị.

Một đám đốm sáng chìm vào hải dương, rậm rạp, kéo dài vô tận, hội tụ mà đến, giống như là chúng sinh vạn linh đi hướng cuộc sống mới.

Mỗi đốm sáng khi chìm vào đáy biển sẽ có từng hình ảnh vụt qua, đó là ký ức khi còn sống.

Ở đây bị nước biển tẩy rửa sạch sẽ, hoàn toàn quên đi.

Nhưng mà, trong đó cũng có người thực lực cường đại khi còn sống, một phần ký ức được giữ lại trong Luân Hồi Hải.

Đây được gọi là túc tuệ.

Tô Huyên nói:

“Mỗi vũ trụ muốn giữ cân bằng thì không thể thiếu luân hồi, nếu không có thì làm ra luân hồi.”

Với Tô Huyên, luân hồi chỉ là một thủ đoạn giữ cân bằng sinh linh trong vũ trụ.

Chỉ cần tu vi đến cảnh giới nhất định thì hoàn toàn có thể nhảy ra luân hồi.

Chân mày Cố Trường Sinh giật nhẹ, hỏi:

"Nếu điều khiển Luân Hồi Hải thì chẳng phải nghĩa là ngay sau đó mệnh mạch của vô lượng chủng tộc cùng sinh linh Tiên Vực rồi?”

Tô Huyên nhìn hắn một cái, nói:

“Không đâu, Luân Hồi Hải là mấy quy tắc cấp bậc cao của Tiên Vực vận hành, dù đến cấp bậc như ta cũng không cách nào quá mức quấy nhiễu, sẽ chạm đến nhân quả khó thể tưởng tượng.

Cố Trường Sinh gật đầu, nhớ đến chính mình đã từng luyện hóa Luân Hồi Quả, trong nội vũ trụ hình thành sáu cánh cửa.

Đó thật ra cũng là quy tắc Lục Đạo Luân Hồi cần thiết để thế giới hoàn chỉnh tồn tại.

Chẳng qua mới chỉ là hình thức ban đầu.

Tô Huyên mang theo Cố Trường Sinh đi đến nơi này đã kinh động sinh linh trong từng động phủ.

Có người đi ra, đứng ở trên ngọn núi nhìn qua, rất nghi hoặc, nhưng không dám tiến lên quấy nhiễu.

Đối với Cố Trường Sinh khuôn mặt mơ hồ, hơi thở xa lạ, bọn họ ôm lòng tò mò, nhưng không dám hỏi thăm.

Trừ mấy vị tồn tại vô thượng ra, không ai có tư cách nói chuyện với Tô Huyên.

Nàng mang theo Cố Trường Sinh tiếp tục đi tới, sau đó trực tiếp đi hướng một chỗ động phủ.

Nơi đó có một gốc cổ thụ cắm rễ, cành lá đung đưa, ánh sáng rực rỡ đầy trời, đúng là một gốc Luân Hồi Cổ Trà Thụ cắm rễ tại đây, ánh sáng nhiều màu lấp lánh.

Mỗi mảnh lá cây đều khác nhau, có một trăm lẻ tám chiếc lá, trong suốt lấp lánh, rực rỡ chói mắt.

Có giống chòi nhỏ, có giống Tiểu Kỳ Lân, có hình dạng như Tiểu Tiên Hoàng, hấp thu quy tắc trong Luân Hồi Hải, chìm đắm luân hồi chi ý.

Chúng nó đại biểu đạo khác nhau, có ý nghĩa cực kỳ quan trọng đối với cảm ngộ luân hồi chân thực.

Hiện nay tuy cổ thụ chưa tới mùa chín nhưng bị Tô Huyên trực tiếp ngắt lấy, hái tất cả lá cây, từng mảnh như tiên quang phá không gian, rực sáng tột đỉnh.

Luân Hồi Cổ Trà Thụ, chỉ xuất hiện ven Luân Hồi Hải, vô số kỷ nguyên qua chỉ có vài cây, có thể thấy nó quý hiếm cỡ nào.

Tiên Vương dùng một mảnh đều thấy tiếc đứt ruột.

Chủ nhân của động phủ này xuất hiện, tuy chưa đến Chuẩn Tiên Đế cảnh nhưng cũng cực kỳ khủng bố.

Đạo hạnh của người này vô cùng tinh thâm trong Tiên Vương, là nhân vật cấp bá chủ tại đây.

Nhưng mà, giờ phút này hắn sắc mặt rất xanh mét, vô cùng kiêng kỵ, không chút nào dám ngăn cản, không dám hé miệng một câu.

Hắn không chút nào hoài nghi.

Chính mình nếu dám ngăn cản, tuyệt đối sẽ bị Tô Huyên một chưởng đập chết.

Tô Huyên ung dung vô cùng, giống như đi dạo trong vườn hoa nhà mình, dùng ống ngọc niêm phong mớ lá trà, ném cho Cố Trường Sinh, nói:

“Pha trà uống.”

Các sinh linh trong núi đều ngây người, rất kiêu căng ngạo mạn, không hổ là Tô Huyên hung uy cái thế.

Sau khi nàng thành tựu Chuẩn Tiên Đế thì càng không kiêng dè gì, không ai trị được nàng.

Chủ nhân của động phủ toàn thân ẩn mình trong sương mù Hỗn Độn, sắc mặt xanh mét, thân hình run rẩy.

Đây là bởi vì tức giận và tiếc của.

Luân Hồi Cổ Trà Diệp, hắn còn không nỡ dùng.

Kết quả lại bị Tô Huyên thoải mái hái xuống, ném cho nam nhân áo trắng bên cạnh nàng.

Khiến hắn nỗi lòng bất bình, vô cùng buồn bực là, hắn không dám ngăn cản.

Việc này cũng quá kiêu ngạo, rất khi dễ người!

Luân Hồi Cổ Trà Thụ đã sinh ra linh trí đều run rẩy, nơm nớp lo

sợ, không dám chạy trốn.

Dưới khí cơ Chuẩn Tiên Đế của Tô Huyên, chư thiên đều đang run rẩy, càng miễn bàn sinh linh nơi đây đều không kiềm được biến sắc.

“Pha trà uống?”

Cố Trường Sinh sửng sốt, nhận lấy ống ngọc, không từ chối, hơi bật cười.

Hắn không ngốc.

Luân Hồi Cổ Trà Diệp nhìn liền biết là đồ tốt.

Chương 607 - Tô Huyên giận dữ, bản tính hung uy, rốt cuộc là ai

Tô Huyên nhìn hắn một cái, khóe miệng lộ ra ý cười, nhưng chỉ tồn tại trong phút giây, rất nhanh khôi phục lạnh lùng hờ hững, giống như ảo giác.

Nàng biết Cố Trường Sinh yêu thích uống trà.

Luân Hồi Cổ Trà Diệp không có tác dụng lớn với nàng, nhưng rất hữu dụng với Cố Trường Sinh.

Có hiệu quả kinh người hơn Ngộ Đạo Cổ Trà Diệp, có thể tăng trưởng tu vi đạo hạnh hiện giờ của Cố Trường Sinh.

“Nam nhân áo trắng kia là ai? Còn chưa đến Tiên cảnh mà đi bên cạnh nữ ma đầu này.”

“Còn được đãi ngộ như vậy?”

"Không ngờ rằng bên người nàng sẽ xuất hiện người sống, trông hai người khá thân mật.”

Giây phút này, sinh linh trong từng ngọn núi đều đang truyền âm, suy đoán thân phận của Cố Trường Sinh, mắt bắn ra thần quan đủ

màu, muốn nhìn thấu hắn.

Nhưng ngoài người Cố Trường Sinh tràn ngập quy tắc chi ý mông lung, ngăn trở hết thảy ánh mắt.

"Tìm cái chết!"

Lúc này, Tô Huyên hừ lạnh một tiếng.

Dám truyền âm trước mắt nàng, xem Chuẩn Tiên Đế là tu chơi thôi sao?

“Nguy rồi!”

Thấy thế, đám sinh linh rung lên, thần hồn suýt vỡ, nổ tung, người vã mồ hôi lạnh, nghĩ mà sợ.

Rất hiển nhiên, nhìn ngó Cố Trường Sinh chọc Tô Huyên không vui, sát ý khủng bố nháy mắt bao phủ khung trời.

Toàn bộ Luân Hồi Hải dâng lên sóng triều màu đen ngập trời.

Tất cả sinh linh đều run rẩy, hô to tha mạng, không kiềm được quỳ xuống. Cảm giác sát khí ngưng tụ trên đầu, một ý niệm có thể quyết định sự sống của bọn họ.

Đây là cơn giận của Chuẩn Tiên Đế.

Ngay cả Tiên Vương cũng như con kiến.

Phụt phụt phụt!

Trên ngọn núi, những thân thể vỡ nát, trong hư không liên tiếp xuất hiện huyết vụ, hình thần đều diệt tại chỗ.

Đây mới là bản tính của Tô Huyên.

Hung uy cái thế, sát tính ngập trời.

Giết đến không có ai dám nói nhiều trước mặt nàng.

Không biết Tô Huyên đã kiềm chế nhiều cỡ nào khi ở trước mặt Cố Trường Sinh.

Bùm!

Mỗi động phủ đều nổ vang, giống như lỗ hổng thiên địa, tiên vụ bay ra ngoài, hiện ra chín màu, vô cùng huyền diệu.

Tồn tại vô thượng ở trong đó cảm giác được sát ý của Tô Huyên, khó mà tiếp tục bình tĩnh, sợ nàng giết sạch đám sinh linh này.

Trên một ngọn núi xuất hiện nhiều sinh linh trẻ tuổi, đến từ Dị Vực, họ theo Cổ Tổ Chuẩn Tiên Đế tới đây.

Nhưng lúc này cũng không kiềm được quỳ xuống đất, đầu đầy mồ hôi, kinh khủng muôn phần, trong lòng hoảng hốt.

Lần đầu tiên bọn họ cảm thụ được cơn giận của Chuẩn Tiên Đế.

Luân Hồi Hải luôn yên ả từ vạn cổ tới nay bỗng dâng lên sóng triều ngập trời, cảnh tượng khiến người sợ hãi tột độ.

“Nàng ta đã lộ ra bản tính chân thực.”

Cố Trường Sinh nhìn thoáng qua Tô Huyên, không quá bất ngờ.

Tô Huyên vốn có tâm trạng khá tệ.

Kết quả những tên kia bình yên không muốn, cứ phải lao đầu vào lưỡi dao, thành chỗ cho nàng trút giận.

Trong lòng Cố Trường Sinh không kiềm được dâng lên cảm xúc khác lạ.

Tô Huyên thân là Chuẩn Tiên Đế lại chịu thiệt khi ở trước mặt hắn, đành quay sang trút giận lên đám sinh linh kia.

Cảm giác này...

Giống như biết suy nghĩ trong lòng Cố Trường Sinh, Tô Huyên quay đầu lườm hắn một cái, gương mặt xinh đẹp trắng nõn không tỳ vết, lạnh như băng sương.

Dường như đang nói, ngươi thử xem?

Cố Trường Sinh cười khẽ che giấu sự lúng túng, nhanh chóng vứt

bỏ suy nghĩ.

Tô Huyên tuy sẽ không giết hắn, nhưng nàng dư sức làm Cố Trường Sinh nếm mùi thương gân động cốt.

Hắn tin tưởng điều này.

Bùm!

Theo sau, Tô Huyên lại lần nữa ra tay, đánh về phía động phủ phía trước, tay ngọc thò xuống chộp lấy một sợi địa mạch chín màu, nhấc lên.

Tiên vụ mông lung bay lên, thành màu bạc trắng thấm vào lòng người, hương thơm ngát.

Đây là một Luân Hồi Thần Tuyền tuôn ra từ địa mạch nơi này, từ xưa không bao giờ khô cạn, khi phun lên mặt đất thì lại thấm vào lòng đất, hình thành tuần hoàn.

Nó càng là tiên vật quý hiếm sinh ra gần Luân Hồi Hải.

“Pha trà uống.”

Tô Huyên vẫn câu nói cũ, dùng thần thông phong trấn Luân Hồi Thần Tuyền này, ném cho Cố Trường Sinh.

Luân Hồi Cổ Trà Thụ, Luân Hồi Thần Tuyền, chúng là vật quý hiếm nhất của Luân Hồi Hải trừ Luân Hồi Quả, Lục Đạo Diệu Căn ra.

Cố Trường Sinh tự nhiên nhận hết.

Giờ hắn mới hiểu Tô Huyên mang hắn tới nơi này là để cướp đoạt.

Cố Trường Sinh sẽ không khách khí với nàng.

Lúc này, sâu trong động phủ có người mở miệng, âm thanh lạnh lùng nói:

"Tô Huyên, ngươi đừng quá đáng!”

Đây là vị tồn tại vô thượng thức tỉnh từ tận cùng Táng Thổ rốt

cuộc không kiềm được, thay đổi sắc mặt.

Hắn biết bản tính của Tô Huyên là như vậy, cho nên mới tin tưởng lòng nàng hướng về Dị Vực, nói hết kế hoạch cho nàng.

Nhưng hôm nay, Tô Huyên mang theo nam nhân trẻ này tới đây, còn cướp lấy Luân Hồi Thần Tuyền của hắn.

Điều này khiến hắn hoàn toàn không kiềm được.

Luân Hồi Thần Tuyền là tiên vật mà hắn cô đọng Luân Hồi chân ý và pháp tắc.

Không thể có sơ sẩy gì!

“Đấu một trận?”

Đối với việc này, Tô Huyên chỉ có một câu nói, rất đơn giản, hơi thở vô thượng dâng lên.

Váy đen như sen, thân hình thon dài yểu điệu, ba nghìn sợi tóc xanh bay lên.

Giây phút này, Tô Huyên có tiên vận vô thượng không linh, ánh nhìn giống như trải qua ức vạn kỷ nguyên, sâu thẳm mà siêu nhiên, rồi lại hờ hững vô cùng.

Nàng có một loại bá đạo cùng cứng rắn, giơ tay nhấc chân đạp sập vạn cổ, hung uy cái thế vô địch, có thể nhìn xuống sông dài vạn cổ.

Sông dài thời gian cũng phải ẩn vào!

Đây mới là phong tư tuyệt thế thật sự của nàng thân là Chuẩn Tiên Đế.

Ngọn núi gần Luân Hồi Hải đều run rẩy.

Tất cả tồn tại đều không kiềm được run cầm cập, không tự chủ được run sợ.

Đây là nguyên thần cùng thân thể bản năng làm ra động tác, kính sợ Chuẩn Tiên Đế.

Cố Trường Sinh đứng ở bên người nàng, nhưng không chịu chút ảnh hưởng.

Hiển nhiên Tô Huyên cố ý thu lại hơi thở đối với Cố Trường Sinh, không muốn thương tổn đến hắn.

Nếu không thì Chuẩn Tiên Đế tiết ra chút hơi thở đủ hủy diệt Cố Trường Sinh hiện tại ức vạn lần.

Chương 608 - Thiên phú Lục Đạo, tính toán không tệ, đáng tiếc tìm lộn người

Vị vô thượng trong động phủ xanh mặt, tuyệt đối không ngờ Tô Huyên chẳng thèm nể nang hắn khi ở trước mặt tất cả sinh linh.

Nhưng mà hắn hiện giờ không thể nào đánh một trận với Tô Huyên.

Đến lúc đó, dao động ở đây chắc chắn sẽ làm tồn tại vô thượng ba nghìn Đạo Vực chú ý.

Kế hoạch của bọn họ sẽ thất bại.

"Xin Huyên Đế bớt giận."

Lúc này, Chuẩn Tiên Đế đến từ Dị Vực xuất hiện.

Vị này tên là Hoành Đế, lên tiếng ngăn lại trận chiến này.

Hắn xuất hiện ở trên ngọn núi, toàn thân ẩn trong hơi thở vô thượng, không thể nhìn thấu hình dáng.

Cường đại đến tựa như một đoàn sương khói, không tồn tại trong thiên địa.

Cùng là cấp bậc Chuẩn Tiên Đế, muốn phân ra thắng thua cần vạn năm, thậm chí mười vạn năm.

Nhưng dao động khi bọn họ giao thủ tuyệt đối rất kinh người, liên quan đến đại vũ trụ, sẽ trong khoảnh khắc bị ba nghìn Đạo Vực

phát hiện.

Bọn họ chiến đấu cần rời khỏi không gian này, đi bên ngoài vũ trụ.

Vị Chuẩn Tiên Đế Táng Thổ thức tỉnh cũng lạnh lùng nói:

"Nếu Huyên Đế muốn vật ấy thì cứ lấy đi."

Tuy rằng tức giận nhưng hắn lựa chọn thỏa hiệp.

Hắn không ngu, cho dù có mâu thuẫn với Tô Huyên cũng sẽ không chọn ra tay vào thời điểm này.

Hắn nói tiếp:

"Coi như bồi thường ngày xưa tổn thương Huyên Đế."

Ngày xưa Tô Huyên xâm nhập sâu trong Cửu U Táng Thổ, bị người này tổn hại nặng.

Nhưng mà, Tô Huyên không lĩnh tình, nét mặt vẫn hờ hững.

Nàng nói tiếp:

"Ta muốn một nửa Lục Đạo Diệu Căn."

Cái gì? !

Lúc này, ngay cả Hoành Đế đều giật mình, không thể bình tĩnh như vừa rồi.

Lục Đạo Diệu Căn còn chưa chín.

Nhưng Hoành Đế đã lấy một nửa, vì hậu bối trong tộc rất cần dùng.

Hơn nữa, Lục Đạo Diệu Căn tuy rằng quý hiếm, rất hiển nhiên không có tác dụng quá lớn với Tô Huyên.

Thêm vào Luân Hồi Cổ Trà Thụ và Luân Hồi Thần Tuyền.

Dường như Tô Huyên muốn lấy vì nam nhân áo trắng bên cạnh nàng.

Giờ phút này, Hoành Đế vô cùng giật mình, muốn hiểu rõ thân phận thật sự của Cố Trường Sinh.

Hắn rốt cuộc là người nào của Tô Huyên?

“Lục Đạo Diệu Căn, ta muốn một nửa."

Tô Huyên lại lặp lại một lần, vẫn cứng rắn mà bá đạo, không cho chút cơ hội từ chối.”

"Huyên Đế, ngươi rất quá đáng! Lục Đạo Diệu Căn không phải Luân Hồi Thần Tuyền, vạn cổ tới nay tới nay tổng cộng mới chín ba lần, ngươi há mồm đòi một nửa, còn chúng ta thì sao?”

Táng Đế quát, sắc mặt trở nên càng khó coi.

Hắn cần dùng Lục Đạo Diệu Căn.

Hơn nữa, Hoành Đế đến từ Dị Vực có một phần là vì bàn bạc chuyện chinh chiến ba nghìn Đạo Vực, thứ hai là vì Lục Đạo Diệu Căn sắp chín.

Hắn nhìn chằm chằm Cố Trường Sinh, hơi thở Chuẩn Tiên Đế khủng bố toát ra, muốn nhìn thấu hắn.

Nam nhân này có thể khiến Tô Huyên làm đến mức này.

Quả thực là không dám tưởng tượng, việc khó tin.

Vẻ mặt Hoành Đế khó chịu nói:

"Huyên Đế, sự tình gì đều có thể đồng ý với ngươi, nhưng chỉ riêng việc này thì không được."

Hơi thở đáng sợ dâng lên, có thể khiến chư thiên run rẩy, vạn linh run sợ.

Tô Huyên muốn tranh giành Luân Hồi Thần Tuyền của Táng Đế, Hoành Đế không xen vào, dù sao không dính dáng gì đến ích lợi trực tiếp của hắn.

Nhưng Lục Đạo Diệu Căn thì không được!

Hắn vốn định chờ Lục Đạo Diệu Căn chín rồi cùng Táng Đế chia đôi.

Nhưng hiện tại Tô Huyên hé môi đòi lấy một nửa.

Hắn tự nhiên không thể nào đồng ý.

“Lục Đạo Diệu Căn rốt cuộc là cái gì?"

Cố Trường Sinh còn ngơ ngác không hiểu gì, tuy rằng Tô Huyên rất rõ ràng muốn tranh giành Lục Đạo Diệu Căn cho hắn.

Nhưng hắn căn bản không biết Lục Đạo Diệu Căn là cái gì.

Hiện giờ trong nội vũ trụ của hắn vừa lúc có Tiên Linh Diệu Căn.

Nhưng trừ diễn sinh Tiên Linh Chi Khí, tăng lên tư chất của người tu hành ra tác dụng không lớn.

Nghe lời này, Tô Huyên kiên nhẫn giải thích cho Cố Trường Sinh:

“Lục Đạo Diệu Căn là biến ra từ căn nguyên Lục Đạo trong Luân Hồi Hải, rất là thần bí."

“Nếu bắt buộc giải thích rõ hơn thì giống như thiên phú căn cốt, huyết mạch thần thông, có thể khiến tu sĩ sinh ra thiên phú Lục Đạo, có được Lục Đạo bí lực, là lực lượng quy tắc chí cao cùng cấp bậc với luân hồi.”

"Thiên phú Lục Đạo? Hèn gì hai người này tranh giành cho con cái trong tộc.”

Nghe xong giải thích, Cố Trường Sinh thầm hiểu, thiên phú Lục Đạo ngang ngửa với luân hồi.

Điều khiển thiên địa Lục Đạo, chúng sinh luân hồi, chôn vùi sinh diệt.

Một khi điều khiển thiên phú này thì tu hành hay trong chiến đấu đều có thể như hổ thêm cánh.

Trường Sinh Cốt của hắn từng sinh ra luân hồi bảo thuật.

Hắn cũng mượn đó ngộ ra lực lượng năm tháng.

Thần quang trắng đen điều khiển sinh tử.

Đến hiện giờ, thiên phú Luân Hồi đã tu thành công tiên khí, ngưng tụ Đại Đạo Chi Hoa.

Trong đó dựng dục ba người tí hon quá khứ, hiện tại, tương lai.

Cố Trường Sinh thử hợp nhất ba người tí hon để đến trình độ kiểm soát tuyến thời gian, duy nhất vĩnh hằng.

Nhưng đến hiện giờ còn không làm được.

Nếu hắn được đến Lục Đạo Diệu Căn thì có thể vừa lúc cảm ngộ lực lượng Lục Đạo Luân Hồi trọn vẹn.

Trong nội vũ trụ xuất hiện sáu cánh cửa cũng có thể tự lo vị trí riêng, hoàn thiện quy tắc thế giới.

Khi nội vũ trụ diễn biến, tu vi đạo hạnh của hắn cũng tăng thêm.

Hoành Đế, Táng Đế nghe vậy tái mặt cũng không có gì lạ.

“Các ngươi không đồng ý đúng không?”

Tô Huyên sắc mặt càng lúc càng lạnh, sát ý giống như khiến thời không đóng băng.

Nhưng lúc này, Hoành Đế và Táng Đế không nhường nửa bước, trên mặt một mảnh lạnh lùng cùng tức giận.

Đùa giỡn cái gì.

Bọn họ chính là Chuẩn Tiên Đế, sống vô số năm nhưng chưa từng bị ai uy hiếp.

Hoành Đế lạnh lùng nói:

“Việc này không bàn nữa, nếu Huyên Đế muốn đánh một trận thì...”

Khí thế ngập trời chậm rãi dâng lên, bốn phía thoáng chốc xuất

hiện cảnh tượng khủng bố, vũ trụ khô cạn, thương thiên tịch diệt.

Một đám thế giới không ngừng sụp đổ, thành hư vô.

Thân là Chuẩn Tiên Đế, tự nhiên sẽ không e sợ người khác.

Chẳng qua không muốn bùng nổ đại chiến, tiết lộ hơi thở của mình dẫn phát ba nghìn Đạo Vực chú ý.

Nhưng giờ thì Hoành Đế không quan tâm nữa.

Chương 609 - Thiên phú Lục Đạo, tính toán không tệ, đáng tiếc tìm lộn người (2)

Lục Đạo Diệu Căn liên quan đến kế lớn tu hành mà hắn lên kế hoạch, không thể có sơ suất gì.

Giọng Táng Đế lạnh băng nói:

"Huyên Đế, ngươi quá cuồng vọng, không đặt chúng ta vào trong mắt."

"Hôm nay khiến cho ngươi biết, cùng là Chuẩn Tiên Đế, nhưng chúng ta vẫn có chênh lệch!"

"Tìm cái chết!"

Tô Huyên lúc này không sợ chút nào, ngược lại sát ý ngập trời, tóc xanh bay rối, trong bàn tay thuôn mảnh bỗng cầm một cây trường thương màu đỏ.

Đối diện hai vị Chuẩn Tiên Đế, còn là tu ra ánh sáng Chuẩn Tiên Đế lâu hơn nàng nhiều, nhưng nàng không nhường bước, ngược lại muốn chém giết với họ.

Loại gan dạ này khiến tất cả mọi người tim đập chân run, chấn động không thôi.

Tất cả sinh linh quanh Luân Hồi Hải đều thay đổi sắc mặt, dưới uy áp khủng bố này làm họ nghẹt thở, nguyên thần và thân thể sắp vỡ ra.

Ba vị Chuẩn Tiên Đế giằng co!

Ngay cả sông dài thời gian cũng ẩn đi.

Đại chiến kinh thế chực chờ bùng nổ.

Đang lúc tất cả sinh linh run rẩy, Cố Trường Sinh bỗng nhiên mở miệng, âm thanh rất bình thản, kéo lại cổ tay của Tô Huyên:

“Không cần đánh nhau.”

Cố Trường Sinh đã báo cho nhóm người Tam Tổ, bây giờ bám chân Hoành Đế và Táng Đế là được.

Một khi đại chiến bùng nổ, mặc kệ kết cục như thế nào, sau đó Hoành Đế chắc chắn sẽ tìm cách thoát khỏi ba nghìn Đạo Vực, quay về Dị Vực.

Đến lúc đó muốn tìm được Hoành Đế sẽ cực kỳ khó khăn.

Hơn nữa, hắn cũng không cho rằng Tô Huyên có thể một đánh hai.

Tồn tại có thể đi tới cấp bậc Chuẩn Tiên Đế đều là từ vạn cổ giết ra, cái thế vô song, không kém gì người khác.

Rất có thể nàng sẽ bị thương, hơn nữa là trọng thương.

Cũng có lẽ sẽ bỏ mạng.

Thứ hai, Cố Trường Sinh không muốn thấy Tô Huyên xảy ra chuyện gì tại đây.

“Được.”

Tô Huyên hơi ngẩn ra, thấy Cố Trường Sinh kéo lại cổ tay của mình thì không vùng ra, hơi thở khủng bố chậm rãi lắng xuống.

Nàng để mặc Cố Trường Sinh kéo tay mình.

Hoành Đế và Táng Đế thấy thế thì tim đập nhanh:

"Tên này rốt cuộc là ai của Tô Huyên?”

Bọn họ rõ ràng sự cứng rắn, tàn nhẫn của Tô Huyên, vậy mà có người dám chạm vào nàng, còn kéo tay nàng lại.

Hơn nữa không có bị Tô Huyên giơ tay đập chết.

Chuyện này chấn động mạnh đến họ.

Chỉ riêng dao động trên người Tô Huyên đủ đè chết tất cả sinh linh trên thế gian.

Điều này nói lên nàng cố ý giấu bớt hơi thở đối với Cố Trường Sinh, không để hắn bị tổn thương.

Nếu không như vậy, thân thể của Chuẩn Tiên Đế đâu dễ đụng vào?

Nếu Tô Huyên không đánh, bọn họ tự nhiên cũng sẽ không ra tay.

Đánh một trận là sự lựa chọn bất đắc dĩ cuối cùng.

Nhưng dù là Chuẩn Tiên Đế, giờ phút này bọn họ không hiểu nổi, suy đoán thân phận của Cố Trường Sinh.

Ở trước mặt Tô Huyên, bọn họ không tiện thôi diễn.

Giờ phút này, tất cả sinh linh đều nơm nớp lo sợ, kinh hãi trên từng đỉnh núi, sợ lát nữa ba tồn tại vô thượng lại đánh nhau.

"Nếu Huyên Đế cũng muốn nhúng tay trong đó, hay là như vậy, sau khi Lục Đạo Diệu Căn chín, hậu nhân của chúng ta tự dựa vào thủ đoạn tranh giành?"

"Chúng ta từ bên cạnh nhìn, không nhúng tay vào, chịu không?"

Hoành Đế một lần nữa mở miệng, trên khuôn mặt bị hơi thở vô thượng che đậy mang theo nụ cười.

Hoành Đế đoán được Tô Huyên tranh giành Lục Đạo Diệu Căn là vì Cố Trường Sinh, bản thân nàng tự nhiên là không cần Lục Đạo Diệu Căn.

Vậy thì để hậu nhân của họ tranh giành càng tốt.

Vừa lúc mượn điều này bịt miệng Tô Huyên, coi như đã tận tình tận nghĩa.

Đến lúc đó, nam nhân áo trắng có cướp được hay không cũng đừng trách ai.

Dù sao chỉ là một tu sĩ Đại Đế cảnh, con cái hậu bối của Hoành Đế yếu nhất cũng sắp bước vào lĩnh vực Tiên Đạo.

Táng Đế nhanh chóng hiểu ý của Hoành Đế, hai người nhìn nhau

cười, đồng ý bảo:

“Bản Đế cảm thấy phương pháp này không tệ, vừa lúc chúng ta không cần nhúng tay, xem như công bằng.”

Nói công bằng thật dễ nghe, nói khó nghe thì gọi là dương mưu.

Cho dù là hậu bối thiên phú mạnh nhất của họ cũng không thể giành thắng một đám Chân Tiên khi tu vi ở Đại Đế cảnh.

Nghe thì như là nể mặt Tô Huyên, thật ra đang chờ xem trò cười.

Tô Huyên tự nhiên hiểu những điều đó, nàng cau mày, mặt lạnh băng.

Sát ý sôi trào!

Vô cùng buốt giá.

Trường thương đỏ thẫm lấp lánh ức vạn quy tắc thần quang lại xuất hiện trong bàn tay.

Nàng không thể nào khiến Cố Trường Sinh đi mạo hiểm như vậy.

"Phương pháp này có thể, xin đa tạ.”

Nhưng mà, Cố Trường Sinh lại lần nữa giữ nàng lại, trên mặt lộ ra mấy phần cười khẽ, nói với Hoành Đế và Táng Đế.

Tính toán rất hay.

Tiếc rằng tính kế hắn là tìm nhầm người.

Hoành Đế híp mắt lại, vẻ mặt mang theo dào dạt hứng thú.

Toàn bộ thân thể tựa như bị Hỗn Độn sương mù bao phủ, ức vạn trật tự quy tắc quấn quanh, khiến người trong lòng phát run.

Một tu sĩ Đại Đế cảnh nho nhỏ mà dám nói ra lời đó trước mặt hai vị Chuẩn Tiên Đế là hắn và Táng Đế.

Hoành Đế cảm thấy người này ngu chưa từng thấy.

Táng Đế cũng không kiềm được lắc đầu.

Sau đó nhếch mép cười nhạt, đây là tự mình tìm chết, dù xong việc Tô Huyên tìm hai người trả thù thì nàng cũng không chiếm lý.

“Tốt tốt tốt, không hổ là nhân vật có thể khiến Huyên Đế chống đối bản Đế, khí phách lắm, bản Đế xem trọng ngươi. Nhưng Lục Đạo Diệu Căn mọc trong Luân Hồi Hải, nếu không có tâm chí kiên định rất dễ dàng lạc đường, vĩnh viễn rơi vào luân hồi, không cách nào trốn thoát. Một khi suy nghĩ kỹ rồi thì không thể thay đổi.”

Táng Đế lộ vẻ xem trọng Cố Trường Sinh, kỳ thực trong lòng cười nhạt không thôi.

"Không nhọc Táng Đế lo lắng, tại hạ có nắm chắc.”

Cố Trường Sinh nét mặt rất bình tĩnh, không tiện không kiêu.

Dù là Chuẩn Tiên Đế thì sao chứ?

Hắn cũng không có biểu hiện ra chút tôn kính và kính ngưỡng.

“Tốt lắm.” Hoành Đế gật đầu, sẽ không hạ thấp thân phận nói nhiều với thứ như con kiến.

Hoành Đế quay sang dặn dò con cái hậu bối trong tộc ngay trước mặt Tô Huyên:

“Trong Luân Hồi Hải nhớ nhường người ta một chút, nếu xuất hiện cái gì ngoài ý muốn, nhớ kỹ ra tay cứu trợ một phen, nếu không đến lúc đó Huyên Đế giận dữ, các ngươi sẽ không chịu nổi lửa giận này.”

“Cẩn tuân lời của Bất Hủ Chi Đế!”

Hậu nhân của Hoành Đế đều quỳ xuống đất, cung kính nói.

Chương 610 - Lục Đạo Diệu Căn chín, vào Luân Hồi Hải, Táng Đế hoài nghi

Lời này nghe như giống như nể mặt.

Nhưng thật ra cũng là châm chọc mỉa mai.

Khoảnh khắc nghe lời này, Tô Huyên nổi khùng lên, sát khí ngập trời, bầu trời âm u nổ tung, như sắp hủy diệt vũ trụ.

Nàng đâu chịu nổi cơn tức này, trên khuôn mặt tuyệt đẹp trắng mịn như sứ không tỳ vết tràn ngập băng giá.

"Tìm cái chết!"

"Không cần thiết tức giận, như thế nào, không tin ta sao?"

Cố Trường Sinh nhanh chóng giữ nàng lại, hơi bất đắc dĩ, tính khí này của Tô Huyên quả nhiên là không giết người không được.

Nàng có thể tu đến Chuẩn Tiên Đế cũng là không dễ dàng.

Thật không biết vô số kỷ nguyên qua, nàng rốt cuộc đã giết bao nhiêu người.

"Hừ... "

Không phải Tô Huyên không tin Cố Trường Sinh, nhưng nàng không muốn bị Hoành Đế châm chọc mỉa mai.

Tô Huyên dựng đứng chân mày lá liễu lườm Cố Trường Sinh một cái, rút cổ tay ra khỏi tay hắn.

Nàng không ra tay, nhưng hơi lạnh toát ra khiến mặt đất và không gian đóng băng vụn khủng bố.

Chuẩn Tiên Đế một ý niệm có thể ảnh hưởng vũ trụ sinh diệt, lời này không phải nói chơi.

“Lục Đạo Diệu Căn ở trong Luân Hồi Hải, nhưng không có tu vi Chân Tiên thì ngươi không có hy vọng cướp đoạt được.”

Thấy Cố Trường Sinh ba lần bốn lượt ngăn cản Tô Huyên, Táng Đế trong lòng càng nghi hoặc, lại nhìn qua.

Cố Trường Sinh không nói nhiều, thản nhiên nói:

“Cái đó thì chưa chắc.”

Với điều kiện không bại lộ thân phận thực, đám sinh linh này không tạo thành uy hiếp với hắn.

“Tên này cuồng vọng y như Huyên Đế, không thèm để mọi người vào mắt!”

"Quả thực đáng giận."

“Chút nữa sẽ cho hắn biết tay, giả vờ cái gì, còn chưa chạm vào ngưỡng cửa lĩnh vực Tiên Đạo nữa là!”

“Ta thấy tên này là mặt trắng nhỏ, không có Đế thì hắn lấy đâu ra tư cách đứng đây!”

Có sinh linh tức giận, hâm mộ ghen ghét, cũng có sinh linh cười nhạt, sát khí đằng đằng.

Lời của Cố Trường Sinh nhấc lên sóng to gió lớn ở xung quanh.

Tuy hắn có Tô Huyên ở phía sau chống lưng.

Nhưng nói ra lời như vậy không cảm thấy rất ngu xuẩn sao?

Sinh linh Dị Vực và Cửu U Táng Thổ có tu vi mạnh hơn hắn nhiều, yếu nhất cũng là Đại Đế cảnh đỉnh, đứng ngạo nghễ cao Nhân Đạo.

Hắn có mạnh đến mấy cũng chỉ ở Đại Đế cảnh.

Làm sao tranh giành với nhóm bọn họ được?

“Sâu trong Luân Hồi Hải có sáu cánh cửa, rìa sáu cánh cửa là nơi Lục Đạo Diệu Căn mọc, ngươi phải cẩn thận.”

Tuy Tô Huyên tức giận muốn giết người, nhưng sự tình liên quan an nguy của Cố Trường Sinh, nàng rất nhanh tỉnh táo lại.

Sau đó Tô Huyên giải thích cẩn thận cho Cố Trường Sinh.

Cố Trường Sinh thầm thận trọng, nghe không sót một chữ nào.

Tiên căn kết trong Luân Hồi Hải?

Cố Trường Sinh liếc mắt qua, trông thấy khu vực chính giữa Luân Hồi Hải có dải sáng rực rỡ như ngân hà.

Nơi đó giống như vô tận ngân hà rũ xuống, hội tụ với nhau hình thành cái gọi là biển.

Nơi đó cách bờ rất xa xôi.

Trừ Luân Hồi Thụ khô héo ra, toàn bộ Luân Hồi Hải trầm tịch, chỉ có muôn vàn đốm sáng bị gột rửa.

Nó rất rộng lớn, giống như khảm vào sâu trong vũ trụ, không có giới hạn, ánh sáng rực rỡ khác với khu vực bên bờ.

Nơi đó càng giống đại dương màu bạc không giới hạn.

Hơn nữa, tự thành một giới, to còn hơn một phương Đạo Vực.

Sóng biển bạc thỉnh thoảng dâng lên, ở nơi đó nổi lên từng đợt sóng.

Trong cơn sóng, Cố Trường Sinh cảm thụ được hơi thở của luân hồi.

Từng vòng luân hồi!

Ở đây nửa tháng, giọng của Táng Đế lại cất lên, vang vọng toàn bộ Luân Hồi Hải.

“Lục Đạo Diệu Căn đã chín!”

Bên bờ sớm có sinh linh Cửu U Táng Thổ, con cái hậu bối của Hoành Đế Dị Vực chờ đợi.

Hai bên đều có hơn mười người.

Trừ ba tên Đại Đế cảnh đỉnh ra, sinh linh khác đều vào lĩnh vực Tiên Đạo.

Nhưng không có Tiên Vương.

Dù ở tận cùng Cửu U Táng Thổ cũng hiếm khi thấy Tiên Vương, sinh linh bình thường không thể so sánh địa vị với Tiên Vương.

Nơi này rộ lên ồn ào.

“Tên đó tới kìa.”

“Không ngờ thật sự đến chịu chết, Luân Hồi Hải sẽ trở thành chỗ chôn xác của hắn.”

Có người lạnh lùng cười nói.

Trong hậu nhân Hoành Đế có một nam nhân dáng vẻ trẻ trung đi ra, màu da trắng trẻo, ánh mắt rất sâu thẳm, nhưng hơi thở lại rất tang thương, lưng cõng một thanh trường kiếm, là tu vi Chân Tiên cảnh hậu kỳ.

Hắn tên là Hoành Vũ, tôn tử ruột của Hoành Đế.

Hắn nhìn chằm chằm đằng trước:

"Tên này bất kính với Bất Hủ Chi Đế, nên giết.”

Cố Trường Sinh cũng xuất hiện bên bờ, không để ý tầm mắt sau lưng, cau mày.

Toàn bộ Luân Hồi Hải đều biến thành một mảnh màu bạc rực rỡ, rất chói lọi, khác hẳn với cảnh hắn nhìn thấy lúc đến.

Cố Trường Sinh ngửi được mùi hương rất kỳ dị, thơm ngát, khiến người không kiềm được ngủ say, rơi vào luân hồi.

“Dị tượng khi Lục Đạo Diệu Căn chín?”

Cố Trường Sinh nhẹ giọng nói, theo sau cất bước trực tiếp đạp sóng mà đi. Luân Hồi Hải màu bạc bắn tung, quy tắc luân hồi ở trong nước không dính vào người hắn một ly.

Cố Trường Sinh cất bước vào sâu trong, rất nhẹ nhàng, tựa như ung dung tản bộ.

Những lực lượng quy tắc không cách nào ngăn trở bước chân của

hắn.

“Không ngờ tên này biết lực lượng luân hồi...”

Hoành Đế hơi bất ngờ, nhưng không để ý nhiều.

So sánh với quy tắc Lục Đạo, lực lượng luân hồi chỉ là một loại diễn biến của nó.

Nhờ cậy rất nhiều thần vật cùng với cơ duyên đều có thể lĩnh ngộ điều khiển nó.

Nhưng lực lượng Lục Đạo, Hoành Đế tìm khắp chư thiên, đi di tích ở các nơi, cuối cùng phát hiện chỉ có ở sâu trong Luân Hồi Hải.

Táng Đế nhướng mày, bỗng nhiên tâm huyết sôi sục, sinh ra bất an và điềm xấu.

Táng Đế càng hoài nghi lai lịch của Cố Trường Sinh hơn.

Nhiều sinh linh ở bên bờ thầm giật mình.

“Thì ra kẻ này có chút bản lĩnh, hèn gì dám kiêu ngạo như vậy. Nhưng thế thì sao? Đi càng nhanh, chết càng mau.”

“Sương mù luân hồi bao phủ, đến lúc đó Chân Tiên cũng phải cẩn thận, sẽ có nguy hiểm lạc đường.”

Từng đợt thần hồng phá không gian, rất nhanh, đám sinh linh này cũng rời khỏi bờ biển, đạp sóng mà đi, đuổi theo bước chân của Cố Trường Sinh.

Trên Luân Hồi Hải có quy tắc kỳ dị bao phủ, không thể bay, chỉ có thể đi trên mặt biển.

Chương 611 - Trọn vẹn Luân Hồi Chi Đạo, bên trong vũ trụ Luân Hồi Hải hình thức ban đầu

Cố Trường Sinh nhìn thấy gốc cổ thụ khô kia ở sâu trong Luân Hồi

Hải.

Tuy rằng rất khô, rất nhiều chỗ nứt vỡ, nhưng cổ thụ vẫn cao vút đâm vào Cửu Thiên, giống như có thể chống dậy vũ trụ.

Cố Trường Sinh thậm chí thấy một đám hư ảnh tiên ma mơ hồ ngồi xếp bằng trên cổ thụ này.

Nhưng cổ thụ không có chút sinh cơ, giống như đã chết.

Ở ngọn cây, sông dài màu bạc đổ xuống, hội tụ thành dòng.

Đó là ánh sáng rực rỡ, Hỗn Độn Khí tản ra bốn phía, ngay cả trăng sáng cũng thành phông nền.

Cố Trường Sinh tiếp tục cất bước vào sâu hơn.

Bọt sóng màu bạc hóa thành từng đợt sóng gợn bên chân hắn.

"Cảm giác này... "

"Hắn là không nhầm được.”

Cuối cùng, trong lòng hắn có cảm ứng, ngừng lại trước cổ thụ khô cạn.

Cố Trường Sinh ngồi xếp bằng, cả người giống như lơ lửng trên Luân Hồi Hải.

Giờ phút này, Cố Trường Sinh giống như bị ánh sáng chói lòa vô tận bao phủ.

Tất cả đốm sáng màu bạc hội tụ bên chân hắn.

“Hắn làm gì trước Luân Hồi Cổ Thụ?”

“Không lẽ muốn thức tỉnh nó? Sau khi Luân Hồi Quả chín thì Luân Hồi Cổ Thụ sẽ rơi vào trạng thái chết giả, không tu dưỡng nghìn vạn kỷ nguyên thì khó mà thức tỉnh.”

Hoành Đế, Táng Đế xuất hiện bên trên Luân Hồi Hải, ánh mắt vô cùng sâu thẳm, hơi thở khủng bố, giống như có thể trấn áp hết thảy.

Nỗi lòng của họ dao động, khí huyết mênh mông như biển cả đè ép mọi người nghẹt thở suýt nổ tung.

"Tên này muốn làm gì? Thế nhưng ngừng lại, còn ngồi xếp bằng, thật sự cho rằng có thể mượn điều này khiến Luân Hồi Cổ Thụ phát ra cộng hưởng sao?"

"Quả thực ngu xuẩn, hắn cho rằng chính mình là ai?"

“Tưởng mình là Tiên Đế sao? Muốn mơ ước Luân Hồi Cổ Thụ, nực cười chưa từng thấy.”

“Không lẽ định chờ sương mù luân hồi tán đi mới vào trong? Coi như thông minh, như vậy thì hắn sẽ không có cơ hội.”

Sinh linh Dị Vực, sinh linh Cửu U Táng Thổ đến sau thấy cảnh này, đều không kiềm được nở nụ cười.

Luân Hồi Cổ Thụ là tiên vật vô thượng, dù là Chuẩn Tiên Đế cũng không làm gì được.

Vô số kỷ nguyên qua, Luân Hồi Hải có thể bình ổn tự vận chuyển, có thể nói là nhờ công Luân Hồi Cổ Thụ.

Tất cả sinh linh đều cảm thấy Cố Trường Sinh đang làm chuyện uổng phí.

Cũng có người cho rằng hắn là tự biết khó mà tiếp tục tiến thêm nửa bước, đơn giản dùng phương thức này bỏ cuộc.

“Lấy Lục Đạo Diệu Căn trước rồi tìm biện pháp giết chết người này." Hoành Vũ xuất hiện, nhìn chằm chằm Cố Trường Sinh, trong lòng vụt qua các loại suy nghĩ.

Bây giờ mà ra tay ngay trước mặt Tô Huyên là đang khiêu khích nàng.

Trừ phi Hoành Vũ muốn chết, hắn không ngốc, đến lúc đó, Hoành Đế cũng không che chở hắn được.

Cho nên, phải đợi đi vào Luân Hồi Hải, lấy cớ tranh giành rồi ra tay.

Tất cả sinh linh mặc kệ Cố Trường Sinh, tiếp tục vào sâu hơn, muốn lấy Lục Đạo Diệu Căn thì nhất định phải tìm được mắt biển của Luân Hồi Hải.

Nếu không thì bọn họ không chìm xuống được.

Nơi này là chốn yên nghỉ của vạn linh, chỉ có linh hồn mới có thể chìm vào đáy biển.

Mà lúc này, Cố Trường Sinh chậm rãi mở mắt ra, trong mắt lóe tia sáng khác lạ.

Hắn đương nhiên không phải muốn mượn điều này khiến Luân Hồi Cổ Thụ cộng hưởng, đơn thuần muốn ánh chiếu hình thức ban đầu của Luân Hồi Cổ Thụ.

Đương nhiên, nếu như có thể thức tỉnh Luân Hồi Cổ Thụ thì càng tuyệt.

Đáng tiếc, điều đó không hiện thực.

Việc này cũng chứng minh một phỏng đoán.

“Luân Hồi Cổ Thụ kỳ thực là nhánh của Thế Giới Thụ.”

Cố Trường Sinh cảm giác dao động luân hồi quen thuộc đến từ bên trong nội vũ trụ.

Nội vũ trụ giống như diễn biến đến trình độ hoàn mỹ vô khuyết, thậm chí sánh vai Tiên Vực.

Việc đầu tiên cần làm là sinh ra quy tắc cơ sở trong thiên địa.

Phạm vi bao gồm quy tắc cơ sở rất lớn, bao hàm thế giới vận chuyển, cũng bao hàm chúng sinh biến hóa.

Sinh lão bệnh tử, mặt trời mặt trăng luân hồi, thương hải tang điền.

Từ khoảnh khắc nội vũ trụ Hỗn Độn phân hóa, thanh khí bay lên, trọc khí chìm xuống, mở mang thiên địa, sinh ra ba nghìn Hỗn Độn Thần Ma thì nhiều quy tắc đã sinh ra.

Trong quá trình này, Cố Trường Sinh lại dùng cán huyền tạo hóa chi đạo sáng tạo ra sinh mệnh.

Nó sinh ra cùng với quy tắc sinh mệnh.

Mà hiện giờ, hắn đang định sáng tạo Luân Hồi Chi Đạo hoàn chỉnh.

Luân Hồi Cổ Thụ này là hình thức ban đầu mà hắn muốn mượn sao chép.

Trong đó đang diễn biến một đám thế giới, cuối cùng tuy rằng đi hướng văn minh khác nhau, nhưng có chốn về cuối cùng.

Đó là luân hồi.

Ý thức của Cố Trường Sinh chìm vào nội vũ trụ.

"Bái kiến ngô chủ!"

Ba nghìn Hỗn Độn Thần Ma xuất hiện từ các nơi vũ trụ của mình.

Cố Trường Sinh nhẹ gật đầu, theo sau cất bước biến mất.

Tùy theo hắn động ý niệm.

Vô tận ánh sáng rực rỡ màu bạc giống như thiên hà hội tụ trong vũ trụ.

Đó là các đốm sáng hiện ra theo văn minh hủy diệt hồi sinh ra cái mới trong một đám tiểu thế giới.

Cũng là sinh mệnh mà Cố Trường Sinh sáng tạo ra!

Oong oong oong!

Sông màu bạc chảy tới nơi này, hình thành cảnh tượng vô cùng bao la hùng vĩ trong vũ trụ.

Chỉ thấy sâu trong nội vũ trụ sâu thẳm mênh mông.

Một Thế Giới Thụ siêu khổng lồ rung lên, tất cả cành lá đều đang nẩy mầm, ánh sáng màu bạc lấp lánh tràn ngập trong thế giới.

Rồi ánh sáng rực rỡ màu bạc đan xen tại đây, hội tụ thành đại dương mới.

Nhìn từ bề ngoài thì đây là Luân Hồi Hải mới.

Nếu bị những người khác thấy thì chắc chắn sẽ khiếp sợ nói không ra lời.

Nhưng Cố Trường Sinh biết rõ mảnh Luân Hồi Hải này chỉ có cái vỏ, không thể so sánh với Luân Hồi Hải ở sâu trong Táng Thổ.

Trong nội vũ trụ của hắn, Luân Hồi Hải mới này cũng có tác dụng luân hồi.

Chẳng qua hiện giờ còn kém Lục Đạo chi ý.

Luân hồi thật sự là Lục Đạo Luân Hồi.

Lục Đạo, bao gồm vạn linh chúng sinh, chư thiên vạn giới.

“Ngày mà Luân Hồi Hải của nội vũ trụ trọn vẹn thì ta thậm chí có thể sống lại người đã chết trong Tiên Vực.”

Cố Trường Sinh không kiềm được lắc đầu nhẹ giọng nói, trên người bao phủ ánh sáng màu bạc.

"Là thật sao?"

"Vậy ngươi cũng có thể sống lại phụ vương của ta chứ?”

Một giọng nói êm tai khẽ run hỏi.

Chương 612 - Thân thể lĩnh vực Tiên Đạo, như che trời xanh, Đế Tộc Hồng Vũ

Cố Trường Sinh sửng sốt, trong nội vũ trụ của hắn, trừ ba nghìn Hỗn Độn Thần Ma ra còn ai có thể cảm giác hắn nói chuyện?

Xoẹt!

Một luồng sáng trắng chói mắt bay tới.

Cố Trường Sinh nhìn qua, chợt hiểu ra, là Tiểu Kỳ Lân trắng tinh được hắn nuôi thả trong nội vũ trụ.

Nhưng hắn không ngờ Tiểu Kỳ Lân trắng tinh mở miệng nói chuyện.

Diễn biến của nội vũ trụ, bao gồm thế giới, luân hồi đều bị Tiểu Kỳ Lân trắng tinh thấy hết.

Giờ nó nghe hắn tự lẩm bẩm câu này thì không kiềm được nữa.

Cố Trường Sinh cười cười, bắt lấy Tiểu Kỳ Lân trắng tinh:

“Có lẽ được, nhưng ta không thể bảo chứng."

Tiểu Kỳ Lân trắng tinh không giãy giụa, ngơ ngác nhìn Luân Hồi Hải bên dưới.

Lời nói của Cố Trường Sinh nhấc lên cơn sóng lớn trong lòng Tiểu Kỳ Lân trắng tinh, không thể giữ sự bình tĩnh như mọi khi.

Có lẽ nội vũ trụ có thể trưởng thành đến trình độ sánh ngang Tiên Vực.

Cố Trường Sinh thật sự có thể nắm trong tay tất cả.

Luân Hồi Chi Đạo thành hình cũng là lúc tu vi đạo hạnh của hắn tăng vùn vụt.

Nguyên thần bị ánh sáng Đế Đạo bao phủ ánh sáng chói lọi, rực rỡ muôn màu.

Quy tắc luân hồi màu bạc to lớn biến ra một đóa Đại Đạo Chi Hoa xuất hiện trong nội vũ trụ.

Đạo hạnh của Cố Trường Sinh vốn là mười luồng Tiên Khí siêu thoát ngưng tụ, cuối cùng phá vỡ ấn ký Thiên Đạo.

Bây giờ cơ duyên xảo hợp thúc đẩy Cố Trường Sinh tu quy tắc luân hồi đến mức trọn vẹn.

Ý thức của Cố Trường Sinh rời khỏi nội vũ trụ.

Ở bên ngoài, hắn ngồi xếp bằng ba ngày.

Táng Đế và Hoành Đế cũng quan sát hắn tròn ba ngày.

Trong khoảng thời gian này, ánh sáng luân hồi trên người Cố Trường Sinh quá chói mắt, ánh sáng bạc rực rỡ như sắp hòa thành một với Luân Hồi Hải.

“Tên này chắc chắn từng ăn...”

“Có lẽ đúng là kẻ kia mấy trăm năm trước từng đến Cửu U Táng Thổ một lần.”

Phía trước hoài nghi càng rõ ràng.

Ánh mắt của Táng Đế trở nên rất sâu thẳm.

Nhưng mà hắn không nghĩ thông, Cố Trường Sinh ngồi xếp bằng ở nơi đó tròn ba ngày là vì sao?

Nếu như nói hắn muốn dẫn phát Luân Hồi Cổ Thụ cộng hưởng thì không thấy chút gợn sóng nào lan tới.

Luân Hồi Cổ Thụ cũng chẳng có một chút động tĩnh.

Ngay cả Tô Huyên đều không rõ ràng Cố Trường Sinh đang làm cái quỷ gì.

Tùy theo Cố Trường Sinh lại lần nữa đứng lên, đi vào Luân Hồi Hải sâu hơn, nơi đó bỗng dâng lên sóng triều màu bạc kinh thiên.

Trong mơ hồ, sáu cánh cửa rực rỡ mà thần bí vắt ngang xuất hiện, giống như nằm trong vũ trụ.

"Lục Đạo hiện!"

“Lục Đạo Diệu Căn xuất hiện, hiện giờ đúng là phút then chốt tranh giành.”

Trên ngọn núi, nhiều sinh linh kích động, cảm thụ được sức kéo khủng bố.

Vô số đốm sáng gần Luân Hồi Hải hội tụ lại, bị hấp thu vào trong đó, đưa đi vãng sinh.

Đây là cảnh tượng kinh người.

Lục Đạo thần dị nhất, thường ngày chìm ở sâu trong Luân Hồi Hải, chỉ có vong linh vãng sinh mới có thể thông qua.

Nhưng bây giờ sáu cánh cửa cùng hiện ra, ánh sáng chói lòa, khiến người không dám tin tưởng.

Tuy chỉ là cảnh tượng phản chiếu, nhưng cũng chứng minh vấn đề.

Sâu trong Luân Hồi Hải, tranh giành Lục Đạo Diệu Căn đã đến phút mấu chốt.

Hoành Đế, Táng Đế đều không kiềm được nhìn qua, muốn nhìn rõ mặt biển.

“Nếu Tô Huyên cố ý muốn giành Lục Đạo Diệu Căn cho ta, vậy tự nhiên không thể chắp tay tặng cho người.”

Cố Trường Sinh cũng nhanh chóng đi qua, nội vũ trụ của hắn chỉ còn thiếu Lục Đạo chi ý.

Hắn tuyệt đối không thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy.

Bùm!

Sóng to màu bạc ngập trời, Cố Trường Sinh lướt trên mặt biển với tốc độ cực nhanh, chớp mắt đến chỗ mắt biển.

Ánh sáng bạc đảo ngược, quy tắc luân hồi nhiều vô số kể hội tụ tại đây, giống như con rắn luân hồi to khỏe, khiếp hồn người.

Từ nơi này có thể nối thẳng đến đáy Luân Hồi Hải.

Hắn không có do dự, nháy mắt lao xuống.

Oong!

Thanh thế khủng bố truyền đến, không khí nặng nề khiến người

nghẹt thở.

"Tìm cái chết."

Cố Trường Sinh nét mặt hờ hững.

Đằng trước có bóng người chặn đường của hắn.

Cố Trường Sinh không thấy rõ đó là ai, hắn không chút do dự vỗ chưởng xuống, lực lượng đáng sợ như núi lửa kiềm nén từ vạn cổ bùng nổ.

Phụt một tiếng!

Bóng người ở phía trước tiên quang lấp lánh, thần uy bộc phát, muốn chống cự.

Nhưng mà một chút tác dụng đều không có, cùng với tiên binh tan vỡ, huyết quang văng khắp nơi, hình thần đều diệt.

Thực lực của Cố Trường Sinh hiện giờ mạnh hơn lúc mới đến rất nhiều.

Bóng người này tuy đã bước vào lĩnh vực Tiên Đạo, nhưng vẫn khó đỡ uy lực một chưởng của hắn.

“Nguy rồi, thực lực của tên này có vấn đề, ai đó mau đến!”

Một người khác ở trên mắt biển cùng nhau ngăn trở Cố Trường Sinh thoáng chốc tái mặt, thần hồn như bị đóng băng, ngây người.

Sau khi phản ứng lại thì hắn vô cùng kinh khủng và hoảng sợ, vẻ mặt đắc ý hoàn toàn cứng ngắc.

Hắn tuyệt đối không ngờ rằng Cố Trường Sinh thế nhưng cường đại đến loại tình trạng này.

Rõ ràng chỉ là Đại Đế cảnh, vậy mà một chưởng đập chết đồng bạn bước vào Tiên cảnh của hắn.

Điều này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Cố Trường Sinh không cho người này bất cứ cơ hội.

Hắn cũng không muốn lãng phí thời gian.

Ầm!

Huyết khí dâng trào vọt lên trời, tựa trời xanh đổ ập xuống.

Hắn lại lần nữa ra tay, nhanh chóng đánh chết người này rồi vào mắt biển.

Trong hư không, huyết vụ nổ tung, xương vụn màu trắng cực kỳ máu me.

Chỉ có Táng Đế và Hoành Đế rất nhanh trông thấy ảnh này, hai người sắc mặt cực kỳ khó xem.

Thực lực của Cố Trường Sinh hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của bọn họ.

Thân thể như vậy ít nhất đã bước vào lĩnh vực Tiên Đạo.

Vậy mà tu vi chỉ là Đại Đế cảnh?

Chương 613 - Thân thể lĩnh vực Tiên Đạo, như che trời xanh, Đế Tộc Hồng Vũ (2)

“Loại thiên phú này có thể sánh vai truyền nhân Đế Tộc, hèn gì được đến Huyên Đế ưu ái... "

Táng Đế híp mắt nhìn thoáng qua Tô Huyên, phát hiện nàng nét mặt rất bình thản, không hề bất ngờ.

"Cứ cảm thấy tâm thần không yên, nguyên nhân là gì?” Hoành Đế cau chân mày, giây phút này bỗng nhiên có mấy phần bất an.

Đến cấp bậc như hắn, miễn bị ai thầm nhắc tên là sẽ cảm ứng được.

Cho nên rất nhiều chuyện không thể giấu cảm giác của bọn họ.

Trừ phi là tồn tại cùng đẳng cấp.

Hắn không nghĩ thông, đến cấp bậc Chuẩn Tiên Đế, chẳng lẽ trong bóng tối còn có người thầm tính kế hắn sao?

Mà lúc này, Cố Trường Sinh đã đến dưới mắt biển.

Phía trước có sáu cánh cửa màu bạc rực rỡ nằm ở sâu trong, tựa như có thể đi thông thế gian thần bí chưa biết.

Trước mỗi một cánh cửa màu bạc đều có ức vạn đốm sáng hội tụ, dọc theo tuyến đường cố định đặc biệt, hình thành từng dòng suối nhỏ màu bạc.

Từng cảnh tượng lộng lẫy còn hơn ngân hà.

Bởi vì mỗi dòng suối nhỏ màu bạc đều là ức vạn hồn.

Cảnh này quá huyền bí, có sương mù màu bạc bốc hơi.

Sắc màu mông lung đan vào thành dải sáng chảy xuôi trước sáu cánh cửa, tựa như dòng suối mát.

Có sáu con suối trong giống như vậy, biến ảo sắc màu khác nhau trên hư không, đôi khi như Chân Long, có lúc giống Tiên Hoàng, đôi khi như Kỳ Lân.

"Đây là Lục Đạo Diệu Căn?"

Cố Trường Sinh nhìn chằm chằm sáu con suối này.

Sinh linh Cửu U Táng Thổ và sinh linh Dị Vực đều đang giao chiến, tranh giành với nhau, nơi này bùng nổ dao động khủng bố.

Nếu ở trong vũ trụ có thể dễ dàng đánh tan một đám thế giới, ngay cả Đại Đế cũng thành hạt bụi.

"Tên này làm cách nào vào trong được?"

"Chẳng phải hắn nên bị ngăn ở ngoài mắt biển sao? Không ngờ lọt vào được, hai tên kia mất mặt quá."

Có người nháy mắt chú ý tới Cố Trường Sinh, có chút khiếp sợ, không ngờ rằng hắn có thể đi đến nơi này.

Dù sao bên ngoài mắt biển có hai Chân Tiên ngăn trở.

"Tên này hẳn là có báu vật mà Huyên Đế ban cho, thế này mới có thể bình yên vô sự đến chỗ này, giải quyết hắn trước rồi chúng ta chia Lục Đạo Diệu Căn sau!"

"Mặc kệ hắn vào bằng cách nào, hôm nay khiến cho hắn vùi thây tại đây!"

Có sinh linh Dị Vực đề nghị, ánh mắt không tốt, cực kỳ khó chịu nhìn Cố Trường Sinh, rất là đố kị hâm mộ.

Huyên Đế che chở Cố Trường Sinh như thế, khiến rất nhiều sinh linh đố kị không thôi.

Nhiều người đều cho rằng hắn là kẻ ăn cơm trắng.

Lời này thốt ra, thoáng chốc được đến rất nhiều người tán thành.

"Ta giết hắn cho, kẻ bất kính với Bất Hủ Chi Đế thì nên giết!"

Hoành Vũ bỏ lại đối thủ của mình, bước tới, màu da trắng trẻo, khuôn mặt rất trẻ tuổi, ánh mắt vô cùng sâu thẳm, lộ ra sát ý mãnh liệt.

Hoành Vũ sống vô số năm, tu vi vô cùng tinh thâm, ngoài người lượn lờ tiên quang cùng Hỗn Độn Khí.

Ngay cả hô hấp đều đang thổ nạp phong lôi chi thế, nổ điếc tai.

Rõ ràng, Hoành Vũ là đại cao thủ của Hoành Tộc, có địa vị rất cao.

Đặc biệt bản thân còn là tôn tử của Hoành Đế, đứng sừng sững lĩnh vực Tiên Đạo.

Sau lưng Hoành Vũ cõng trường kiếm, đang phun ra nuốt vào kiếm thế khủng bố, tuyệt đối có thể một kiếm xẻ đôi vô số Tinh Vực.

"Giết ta? Để xem ngươi có bản lĩnh đó hay không." Vẻ mặt của Cố Trường Sinh rất tự nhiên, thậm chí còn cười cười.

"Con kiến, ngươi quá cuồng vọng, lúc này còn dám buông lời

ngông cuồng!”

Hoành Vũ lạnh lùng, xem Cố Trường Sinh như con kiến, hắn thân là đại cao thủ Đế Tộc, đứng ngạo nghễ lĩnh vực Tiên Đạo vô số năm, chưa từng gặp sinh linh Đại Đế cảnh nào dám khiêu khích mình như vậy.

"Nhiều lời vô ích."

Cố Trường Sinh quét mắt đám người, không quan tâm.

Hắn chủ yếu đặt tầm mắt vào Lục Đạo Diệu Căn.

Dù sao đây mới là mục tiêu của hắn.

Còn đám sinh linh này thì chỉ là thuận tay diệt sát.

Thấy ánh nhìn của Cố Trường Sinh, Hoành Vũ lạnh lùng nói:

“Ngươi không xứng mơ ước Lục Đạo Diệu Căn!”

Hoành Vũ vươn ra một bàn tay to, tiên quang lượn lờ, chỉ tay cực kỳ rõ rệt.

Có nhiều dị tượng khủng bố chìm nổi trong đó, vì sao chuyển động, sơn hà khô cạn, vô cùng làm cho người ta sợ hãi.

Tựa như lò lửa điệt thế, hơi thở khủng bố áp chế tất cả mọi người, cơ thể như sắp nổ tung.

Sông dài thời gian ẩn hiện dưới chân Hoành Vũ, giống như có thể xuyên qua xưa và nay.

Mắt Hoành Vũ lạnh băng, muốn một chưởng đập chết Cố Trường Sinh.

Ầm!

Nơi đây thoáng chốc bị nhiều quy tắc hủy diệt tràn ngập, bất cứ người nào đều phải nổ tung, hình thần đều diệt.

Hơi thở này quá kinh khủng, khiến tất cả mọi người hô hấp khó khăn.

Rất nhiều sinh linh đều tránh né, không dám tiến lên, sợ bị lan đến.

Hoành Vũ quá mạnh, sớm bước vào lĩnh vực Tiên Đạo, tu vi vô cùng tinh thâm.

Bên Dị Vực, cùng ở Chân Tiên cảnh, hiếm có sinh linh đỡ nổi một chưởng của Đế Tộc.

Có thể thấy sự dũng mãnh cỡ nào.

Nếu không phải Luân Hồi Hải vô cùng đặc biệt thì đã sớm hóa thành một mảnh bột mịn, căn bản không thể nào chịu đựng một lũ khí cơ của Chân Tiên.

Đối diện một kích này, Cố Trường Sinh ngoài người vẫn bị khí cơ mông lung che đậy, không lộ hình dáng.

Hắn cũng giơ chưởng vỗ, không hiển lộ Hỗn Độn chi ý, Đại Đạo Chi Hoa cùng nở rộ, dùng quy tắc Đế đạo thuần túy cứng rắn chống lại đối phương.

Lực chi cực cảnh biến thành, khủng bố hơn bất kỳ lực lượng nào nhiều.

Dù là Luân Hồi Hải cực kỳ đặc biệt, hư không trước mắt vẫn vỡ ra khe nứt kinh người.

Không gian mỗi một tấc đều đang phát sáng, tiên vụ dâng trào, hà thụy cuồn cuộn, càng có sát khí kinh người bốc lên.

Đây là một kích tuyệt thế của Hoành Vũ.

Mọi người đều cho rằng Cố Trường Sinh chết chắc rồi, cơ hồ không có bất cứ khả năng sống.

Răng rắc một tiếng!

Nhưng mà giây sau, có tiếng xương gãy giòn vang lên, máu tươi màu đỏ và xương vụn màu trắng bắn tung tóe.

Khoảnh khắc nhìn thấy cảnh tượng trong đó.

Mọi người thay đổi sắc mặt, trợn to mắt.

Chương 614 - Thân phận bại lộ, vạn giới run rẩy, Chuẩn Tiên Đế Cố gia hiện thế

Hoành Vũ thì càng không dám tin tưởng cảnh này, đau đớn thấm sâu vào linh hồn, người như sắp nổ tung, máu chảy ròng ròng.

Khi đụng vào Cố Trường Sinh, nguyên cánh tay của Hoành Vũ nổ tung.

Nếu không phải hắn dùng tiên quang bảo vệ, phỏng chừng cả người đã hóa thành bột mịn.

Điều này tựa như ảo mộng.

Hư không chấn động, vỡ nát thành hư vô.

Loại lực lượng này khiến tất cả mọi người lông tơ dựng đứng, da đầu nổ tung.

“Sao vậy? Không phải nói muốn giết ta sao?"

Cố Trường Sinh thản nhiên cười, huơ nắm tay, lau vết máu dính bên trên, siêu nhiên mà tuyệt thế, không nhanh không chậm đi tới trước.

Áo trắng không dính hạt bụi nay nhuộm vết máu, nhưng không phải của Cố Trường Sinh.

Nếu Hoành Vũ sử dụng thần thông Tiên Đạo xông về phía Cố Trường Sinh thì còn khiến hắn khó giải quyết một chút.

Tiếc rằng Hoành Vũ dùng thân thể của mình.

Vậy chẳng khác nào tìm cái chết.

"Điều này không thể nào! Quái vật gì vậy? Rõ ràng còn chưa chạm vào lĩnh vực Tiên Đạo... !”

"Nhìn chung xưa và nay người hướng về thành đạo, dù là Tiên Đế trong truyền thuyết thì khi ở thành đạo cũng không kinh người như vậy!"

“Thân thể của hắn quá khủng bố, Bất Hủ cũng không dọa người như vậy.”

“Kẻ này rốt cuộc có lai lịch gì?”

Mọi người đều kinh khủng, lưng nổi da gà, sởn gai ốc.

Cố Trường Sinh thể hiện thực lực khiến bọn họ không dám coi thường nữa, ngược lại có chút e sợ.

Hoành Vũ Chân Tiên cảnh hậu kỳ cũng bị thương đến mức đó.

Vậy thì chẳng phải là bọn họ sẽ bị nháy mắt đánh cho hình thần đều diệt.

Nghĩ đến đây, bọn họ không kiềm được rùng mình một cái.

So với đám người ở đây, sắc mặt của Táng Đế và Hoành Đế cực kỳ khó coi.

"Loại thực lực này, còn chưa bước vào lĩnh vực Tiên Đạo, Huyên Đế, bản đế cần ngươi cho ta một lời giải thích."

Táng Đế lạnh lùng nói, sát ý hiện ra, hắn không ngốc.

Nhìn chung xưa và nay, tìm khắp sông dài thời gian vạn cổ cũng không thể nào tìm được tu sĩ Đại Đế cảnh khủng bố như vậy.

Tuy Táng Đế ngủ say trong Cửu U Táng Thổ nhưng nhiều biến hóa của Tiên Vực trong gần ngàn năm nay không lừa được cảm ứng của hắn.

Thân phận của Cố Trường Sinh tuyệt đối có vấn đề.

"Huyên Đế, người này rốt cuộc là gì của ngươi?"

Hoành Đế lúc này cũng cảm giác được không ổn, hắn mơ hồ có linh cảm xấu đến từ Cố Trường Sinh.

Hoành Đế không hiểu nhiều về Tiên Vực.

Cho nên đang suy đoán Cố Trường Sinh có thể là vị Tiên Đế nào đó chuyển thế.

Nếu không thì giải thích như thế nào về thái độ của Huyên Đế?

Và cả thực lực mà Cố Trường Sinh bày ra.

Đối với việc này, Tô Huyên không nhiều lời, mắt mày vẫn hờ hững như băng, chỉ nói một câu:

“Hắn là người của ta.”

Trong mắt Táng Đế càng lạnh lùng nói:

“Hay cho Huyên Đế, uổng phí bản đế tin tưởng ngươi như vậy, không tiếc báo cho ngươi hết thảy kế hoạch, vậy mà ngươi đối xử với chúng ta như thế.”

“Thân là Táng Thổ Chi Đế, vốn thuộc về Dị Vực, nhưng lòng ngươi hướng về ba nghìn Đạo Vực.”

“Ngươi rõ là khăng khăng một mực muốn chống lại chúng ta?”

Những lời của Táng Đế khiến Hoành Đế tái mặt, sắc mặt lúc xanh lúc trắng.

Nếu Huyền Đế làm phản, Hoành Đế có thể sẽ gặp phải nguy cơ không thể đo lường.

“Huyên Đế, Táng Đế nói có thật hay không?”

Biểu cảm của Hoành Đế trở nên ác nghiệt, không giống như lúc trước nữa, sát ý ngập trời dường như có thể chặt đứt vạn cổ đè ép về phía Tô Huyên.

"Các ngươi đang nói cái gì? Là muốn đánh một trận?”

Nghe thấy những lời này, Tô Huyên sắc mặt vẫn rất lạnh lùng, không thay đổi chút nào.

Không ai có thể đoán được suy nghĩ trong lòng nàng.

"Ha ha, đến lúc này còn muốn giấu diếm chúng ta? Trừ tiểu bối Hỗn Độn Thể thành đạo ra, hẳn là không ai có thực lực như vậy trong Đế cảnh. Huyên Đế, ngươi còn không thừa nhận?"

Táng Đế hét to, rốt cuộc xé rách da mặt, hơi thở Chuẩn Tiên Đế bàng bạc vào giây phút này tựa như dâng lên, khiến toàn bộ Cửu U Táng Thổ rung lắc bần bật.

Hơi thở Chuẩn Tiên Đế của Cửu U Táng Thổ thậm chí xao động, kinh động vô số tồn tại cổ xưa.

"Chuyện gì vậy?"

“Trong Cửu U Táng Thổ phát sinh cái gì? Loại hơi thở này... không lẽ là tồn tại vô thượng tức giận... "

Giây phút này, ba nghìn Đạo Vực giống như sôi trào, nhiều tu sĩ đều bị sợ tới mức tái mặt, mềm nhũn ngã dưới đất, không kiềm được run rẩy.

"Xem ra chính mình đã bị lộ thân phận, trong thời gian ngắn phỏng chừng Tô Huyên sẽ không có nguy hiểm tính mạng."

Cố Trường Sinh thay đổi sắc mặt, rất nhanh bình tĩnh lại.

Thực lực của hắn quả thực rất khó giấu Chuẩn Tiên Đế.

Tâm tư của Táng Đế cực kỳ cẩn thận.

Táng Đế đã sống quá lâu, đến nỗi rụng hết lông mi, tự nhiên nháy mắt liên hệ đến hết thảy.

Cố Trường Sinh chỉ lo lắng Tô Huyên có bị nguy hiểm hay không.

Hắn mặc kệ đám sinh linh trong Luân Hồi Hải.

"Cái gì? !"

“Táng Đế nói thật không?”

"Tên này thế nhưng là vị Hỗn Độn Thể thành đạo kia?”

Trong Luân Hồi Hải, tất cả sinh linh đều nghe thấy câu nói này, nét

mặt trở nên hoảng sợ còn hơn vừa rồi, thần hồn đều đang rung động.

Không ngờ người trước mắt là vị Hỗn Độn Thể thành đạo kia.

Được gọi là vạn cổ đệ nhất Đế cảnh.

Hèn gì thực lực của hắn khủng bố như vậy, dù sao rất nhiều người đều nghe qua đồn đãi.

"Thì ra là vậy."

Hoành Vũ lạnh lùng nhìn Cố Trường Sinh, ngoài người tràn ngập khí huyết bàng bạc, phát ra thanh thế sấm sét ầm ầm, tình trạng vết thương rất nhanh khép lại.

Sau khi học được bài học, hắn tự nhiên không thể nào lại dùng thân thể chém giết với Cố Trường Sinh.

Lúc này, bên ngoài Cửu U Táng Thổ vang lên âm thanh:

“Táng Đế, ngươi cuồng vọng tận trời, dám tư thông Dị Vực, bằng vào ngươi cũng muốn động người của Cố gia ta?”

Từng đợt uy thế khủng bố cuốn sạch hết thảy, nháy mắt chấn động ba nghìn Đạo Vực, khiến vô lượng sinh linh run rẩy, mỗi ngôi sao có sự sống như sắp rơi rụng.

Vạn giới cùng kinh, chư thiên cùng run.

Ức vạn vạn sinh linh đều quỳ xuống đất, quỳ lạy.

Nhiều đạo thống vô thượng cùng truyền thừa Bất Hủ đều rơi vào trạng thái hoảng sợ, thần hồn run rẩy.

Lúc này, Chuẩn Tiên Đế của Trường Sinh Cố gia cũng ra mặt.

Chương 615 - Ngũ Đế tổng hợp, cuộc chiến Chuẩn Tiên Đế, vang dội xưa và năm

Âm thanh đó truyền khắp ba nghìn Đạo Vực, chấn động thiên hạ, Chuẩn Tiên Đế thức tỉnh, uy hiếp vạn cổ.

Một khi tức giận, khiến người run rẩy.

Giây phút này, Cửu U Táng Thổ như sắp vỡ ra, trong khung trời hiện ra khe nứt lớn khủng bố, tựa như thấu kính vỡ vụn.

Đây là một cảnh tượng có tính rung động.

Sương mù màu đen dày đặc cuồn cuộn bay ngược lên trời, như muốn nhấn chìm sông dài vạn cổ.

Vạn linh đều đang chấn động.

Nhiều truyền thừa đạo thống của ba nghìn Đạo Vực phát ra tiếng gầm rú khủng bố, tồn tại cổ xưa nhất trong tộc địa thức tỉnh.

Các luồng thần đạo ánh sáng vàng hiện ra, hà quang ngập trời, thụy thải vạn trượng vắt ngang vũ trụ bay đến, xuyên qua xưa và nay vĩnh hằng.

Những hơi thở khủng bố khiến chúng sinh tim đập nhanh, thần hồn run rẩy.

Các pháp thân thiên địa cực kỳ khổng lồ chen chật thiên địa, dao động khí huyết giống như vương dương, mênh mông vô ngần.

Đây tuyệt đối là nhân vật của mỗi một đạo thống, mỗi một truyền thừa dài lâu, Quy Tắc Thần Liên đan vào, Hỗn Độn Khí cùng tiên vụ tràn ngập.

Hơi thở ngập trời, lại vô cùng tang thương, giống như sống vô số năm tháng.

"Phát sinh cái gì?"

“Đế trong Cửu U Táng Thổ vừa bộc phát khí thế... "

"Chẳng lẽ Cửu U Táng Thổ muốn lại lần nữa huyết tẩy tám phương?"

“Ài, cấp bậc này mà giao chiến thì thiên địa sẽ bị đánh nát, chúng sinh khổ, cuối cùng thành kiếp thổ.”

Các luồng sáng vàng, cầu vồng thần xuất hiện trong Tinh Không, đều là nhân vật rất cổ xưa, mang theo tổ khí, vượt qua vũ trụ Tinh Vực, đi hướng Cửu U Táng Thổ.

Bọn họ vô cùng khiếp sợ, toàn thân nổi da gà.

Lúc này, mặc kệ là Trường Sinh thế gia, đạo thống Bất Hủ, hoàng tộc Thái Cổ, tiên triều Bất Hủ.

Tất cả sinh linh đều ý thức được, Cửu U Táng Thổ tuyệt đối phát sinh việc lớn.

Lúc trước bùng nổ hơi thở là cơn giận của Chuẩn Tiên Đế, khiến vũ trụ như sắp nổ tung.

Hiện giờ lại có Chuẩn Tiên Đế đi nơi đó, có đại chiến kinh thế chực chờ bùng nổ.

Tất cả sinh linh đều kinh khủng, cảm giác sắp đi hướng tận thế cuối cùng.

Tồn tại cấp bậc Chuẩn Tiên Đế, vạn cổ tới nay đều không thấy vài người.

Nhưng hôm nay, âm thanh khủng bố đó vang vọng toàn bộ ba nghìn Đạo Vực.

Chuẩn Tiên Đế đại chiến, động một tí hủy diệt vũ trụ, chúng sinh đều phải hóa thành hạt bụi, khủng bố đến khó mà hình dung.

Bên trên Cửu U Táng Thổ xuất hiện vô số cơn lốc quy tắc.

Nơi đó có dao động huyết khí như biển, một bóng dáng sớm xuất hiện trong Tinh Không.

Nhìn từ xa, nơi đó tràn ngập sương khói màu đen.

Một bóng dáng màu đen hùng vĩ đứng đó, tràn ngập một loại ma tính, áp lực không khí khiến người ngừng hô hấp.

Táng Đế ở Cửu U Táng Thổ mang theo sát ý lạnh như băng xuất thế.

Mặt Táng Đế tràn đầy sát ý, từ bờ Luân Hồi Hải bước ra một bước, xuất hiện ở bên trong Tinh Không.

Giây phút này, ngôi sao và núi biển xung quanh như sắp vỡ ra, nhiều ngôi sao lớn lắc lư, hư không rạn vỡ.

“Trường Sinh Cố gia dám tính kế bản Đế!”

Một thân hình khủng bố xuất hiện trong vũ trụ, hơi thở khủng khiếp, không thể nhìn thẳng, có loại thế bá đạo trấn áp chư thiên, nghiền nát vạn cổ.

Đó là Hoành Đế, giờ phút này hắn cực kỳ tức giận.

Hoành Đế nói cổ ngữ của Dị Vực, muốn liên hệ Chuẩn Tiên Đế của Dị Vực đến giúp đỡ.

Thân hình khủng bố này tạo áp lực quá lớn, như chân đạp thiên địa, đứng trên đỉnh vạn cổ.

Hắn niệm ngôn ngữ cổ xưa, khiến người khó mà nghe hiểu, như ma chú đáng sợ.

Âm thanh này truyền ra, mang theo pháp tắc cấp Chuẩn Tiên Đế, như một đám cơn lốc đại đạo có thể cuốn sạch hết thảy.

“Nguy rồi!”

“Đó là Chuẩn Tiên Đế bên Dị Vực, sao hắn đến ba nghìn Đạo Vực?"

"Quá khủng bố, đúng là sinh linh không thể địch lại.”

Tuy rằng rời xa khu vực này, nhưng rất nhiều sinh linh cùng tu sĩ phun ra máu tươi, nguyên thần cùng thân thể giống như sắp nổ tung.

Bọn họ vô cùng khiếp sợ, cũng vô cùng kinh khủng.

Đây là Đế Tộc Dị Vực chi chủ, tuyên cổ trường tồn, vĩnh viễn lưu

truyền, cường đại đến khó tin.

Mọi người đều tuyệt vọng.

Không đánh lại Tiên Vương nổi, càng miễn bàn Chuẩn Tiên Đế khủng bố hơn Tiên Vương gấp vô số lần.

Giữa ba nghìn Đạo Vực và Dị Vực tuy rằng cách Sơn Hải thành, nhưng tất cả sinh linh đều biết sinh linh bên kia khủng bố và tàn khốc.

Nếu như không có các tộc phái cường giả đi Sơn Hải thành, ba nghìn Đạo Vực sớm bị chiếm đóng.

Không thiếu Đế Tộc Dị Vực, nhưng ba nghìn Đạo Vực thì ít khi thấy Chuẩn Tiên Đế lộ mặt.

Chỉ có Thái Cổ Tiên Đình từng chấp chưởng vô tận lãnh thổ cũng vỡ nát trong sông dài lịch sử.

Chuẩn Tiên Đế, thậm chí Tiên Đế của Thái Cổ Tiên Đình cũ đều không biết tung tích, hoặc chết hoặc biến mất không thấy.

"Ngay cả Chuẩn Tiên Đế Dị Vực đều ra mặt, có lẽ ba nghìn Đạo Vực sẽ nghênh đón năm tháng hắc ám nhất."

Trong các ngôi sao cổ có sự sống vang lên giọng lão nhân run rẩy, không kiềm được run run, đã đoán được năm tháng hắc ám và khói lửa đan vào.

"Nhưng Trường Sinh Cố gia có Chuẩn Tiên Đế trấn giữ, chúng ta còn hy vọng... "

"Đúng rồi, Trường Sinh Cố gia là hy vọng cuối cùng của chúng ta, có bọn họ ở thì chúng ta mới có thể nhìn thấy ánh sáng."

"Trường Sinh Cố gia không thẹn với cái tên Trường Sinh, nội tình quá mạnh, lúc mấu chốt thì Chuẩn Tiên Đế của bộ tộc bọn họ xuất hiện, cứu tòa nhà sắp sập, cứu thương sinh khỏi hắc ám."

Các nơi đều có người đang nói, rất nhiều người nghe lời này thì quỳ xuống đất, lặng lẽ cầu nguyện.

Bọn họ rất vui mừng, cũng rất kích động.

Lúc mấu chốt, tồn tại vô thượng của Trường Sinh Cố gia xuất thế, sắp bình định hắc ám này.

Mọi người đều cảm giác sóng lòng trào dâng, nhiệt huyết sôi trào.

Mảng lớn sinh linh cùng tu sĩ quỳ dưới đất, miệng niệm tên Trường Sinh Cố gia.

Giọng nói cứng rắn mang theo lạnh lẽo vang vọng trong vũ trụ:

"Cấu kết Dị Vực, lão phu thấy ngươi đã chán sống, e rằng không muốn giữ vô số năm khổ tu."

Người nói chuyện là Cố gia Tam Tổ vừa mới đến.

Chương 616 - Cuộc chiến vạn năm, khống chế Lục Đạo Luân Hồi, sừng sững Nhân Đạo đỉnh cao

Bùm!

Trong Tinh Không, vài bóng dáng khủng bố đang giằng co với Táng Đế, Hoành Đế.

Có Chân Tổ, Hư Đế của Thái Hư Thần Tộc trên người mặc chiến giáp vàng đen.

Còn có Trường Sinh Cố gia Nhị Tổ.

Có đến ba Chuẩn Tiên Đế đặt chân trong vô số trật tự quy tắc, tu vi đáng sợ ngập trời.

Sông dài thời gian ở dưới chân bọn họ cũng mơ hồ không rõ, dường như sắp vỡ ra.

Đây là một trong những tồn tại khủng bố nhất từ vạn cổ đến nay, mảnh thiên địa này từng sinh ra.

Bọn họ đã ra tay, dùng quy tắc vô thượng phong trấn khu vực này, để tránh bị dao động khi họ đánh nhau phá nát.

Cùng lúc đó, cũng là vì phòng ngừa Táng Đế và Hoành Đế chạy thoát.

Trước khi ra mặt, bọn họ đã chuẩn bị thủ đoạn ứng đối tốt nhất.

“Tốt quá, ba nghìn Đạo Vực còn cứu được, không ngờ Trường Sinh Cố gia có hai vị vô thượng trấn giữ!"

"Không hổ là đệ nhất thế gia, nội tình thật là sâu không lường được."

Thấy cảnh này, đám tu sĩ ba nghìn Đạo Vực vốn cực kỳ tuyệt vọng lúc này không kiềm được sóng lòng trào dâng, nước mắt lưng tròng.

Thân hình thon dài yểu điệu của Tô Huyên cũng xuất hiện trong Tinh Không, mặt lạnh băng, phát ra hơi thở Chuẩn Tiên Đế.

Nhưng so với hai vị Chuẩn Tiên Đế thành danh lâu năm Táng Đế và Hoành Đế, hơi thở của Tô Huyên yếu hơn nhiều.

Tam Tổ và Nhị Tổ lập tức biết nữ nhân váy đen này là Táng Thổ Đế mới vừa tu ra ánh sáng Chuẩn Tiên Đế.

Nhưng theo như tin đồn về Cố Trường Sinh, vị Táng Thổ Đế mới này đứng về phía ba nghìn Đạo Vực.

Vậy nên, bọn họ yên lòng.

Táng Đế cũng cảm giác hình thức rất không ổn, ức vạn dặm vũ trụ quanh đây đều bị phong tỏa, bèn hét to với Tô Huyên:

"Huyên Đế, nếu ngươi có thể cùng chúng ta hợp sức thì sẽ xóa bỏ chuyện lúc trước phản bội chúng ta!”

Táng Đế và Hoành Đế hợp sức cũng không thể đánh lại ba vị Chuẩn Tiên Đế ở trước mắt.

Càng miễn bàn bên cạnh còn có một Tô Huyên như hổ rình mồi.

Cho nên hắn muốn khuyên giải Tô Huyên, khiến nàng "Bỏ gian tà theo chính nghĩa "

Bất quá lúc này Tô Huyên vẫn không để ý tới Táng Đế, sắc mặt lạnh băng, đứng bên trên Cửu U Táng Thổ, nhìn thoáng qua Luân Hồi Hải, sau đó binh khí hiện ra trong tay nàng.

Trên trường thương đỏ thẫm, ức vạn Quy Tắc Thần Liên đan xen, thần quang chiếu lên trời cao, chiếu sáng vùng đất thần bí vĩnh hằng chưa biết, bày ra hơi thở hủy thiên diệt địa.

Nàng đang đề phòng Đế khác ở tận cùng Cửu U Táng Thổ thức tỉnh.

Cửu U Táng Thổ không chỉ có một mình Táng Đế.

“Giết!”

Thấy Tô Huyên chẳng chút để ý chính mình, Táng Đế sầm mặt xuống, xông về phía ba Đế ở đằng trước.

Luân Hồi Hải lập tức sôi trào!

Nước biển màu bạc dậy sóng, sau đó đảo ngược, trong tay Táng Đế xuất hiện một bảo bình màu bạc.

Đây là Chuẩn Tiên Đế Khí của hắn, luyện chế vô số kỷ nguyên.

Trong quá trình này, mặt trời mặt trăng vì sao đều run theo loại dao động này, cực kỳ đáng sợ.

Trận đại chiến này bùng nổ, liên quan đến phạm vi quá lớn, mảnh Tinh Không này chớp mắt thành bột phấn, thành vùng đất chưa biết vĩnh hằng.

Cố gia Nhị Tổ hét lớn, lộ ra chân thân:

“Đưa bọn họ ra vũ trụ!”

Đây là một nam nhân trung niên, mái tóc đen nhánh, mắt có hai đồng tử, sắc bén khiếp người.

Năm xưa Cố gia Nhị Tổ cũng có thiên phú Trọng Đồng.

Hắn đã tu phương pháp Trọng Đồng đến cực độ.

Hư Đế gật đầu, lấy ra một mâu một thuẫn, diễn biến đại thuật công phạt vô thượng, thế giới chuyển động, mặt trời mặt trăng vì sao cùng rung lên, trực tiếp lao về phía Hoành Đế.

Thái Hư Thần Tộc quy thuận Cố Trường Sinh.

Hành động này cũng là Cố Trường Sinh báo cho biết.

Thái Hư Thần Pháp của hắn có thể so với Hỗn Độn Khí, bao bọc trong người, cứng rắn vô biên, các dòng sông dài thời gian hiện ra đều bị đánh gãy.

Đây là uy của Chuẩn Tiên Đế, ngay cả vũ trụ đều không chịu nổi dư ba chiến đấu của bọn họ.

Tam Tổ tên là Cố Tuyên, thủ đoạn cao thâm khó dò, miệng lẩm bẩm, tiên chú vang vọng vũ trụ.

Trong tĩnh lặng, xung quanh Táng Đế xuất hiện vô số tiên bia, cao ngất đâm vào vũ trụ, vòng quanh hắn, cảnh tượng kinh người.

Tiên bia thật sự rất to lớn, không ngừng tăng vọt.

Cuối cùng mặt trời mặt trăng vì sao đều quay quanh chúng nó, trang nghiêm mà túc mục, uy nghiêm mà kinh người, khiến ức vạn sinh linh khiếp sợ.

Đây là tình cảnh như thế nào?

Tiên bia vắt qua vũ trụ, từng tấm bia, giống như bia mộ của đàn Tiên, chất đầy Tinh Không.

Chư thiên hành tinh khi so với nó thì chẳng là gì, quá mức nhỏ bé.

Dao động táng diệt hùng hậu truyền ra, muốn chôn vùi Táng Đế tại đây.

Táng Đế và Hoành Đế hét lớn, toàn thân bị sương mù ánh sáng bao

phủ, giơ tay nhấc chân khiến chúng sinh tịch diệt.

Năm vị Chuẩn Tiên Đế đại chiến, loại cảnh tượng này quá khủng bố, bao nhiêu năm qua đều chưa từng gặp, trong khoảnh khắc nơi đây hóa thành bột mịn hạt bụi.

Mặt trời mặt trăng vì sao đều nổ tung, thế giới trở thành bóng tối tuyệt đối, bất cứ pháp tắc cùng quy tắc nào đều bị đánh thành bột mịn, hạt bụi.

Năm người xuất hiện ở bên ngoài vũ trụ, đó là nơi kỳ dị mà thời gian, không gian đều biến mất, thoát ra ngoài chư thiên vạn giới.

Không ai có thể thấy tận mắt trận đại chiến này, dù là tồn tại cấp bậc Tiên Vương vận chuyển pháp lực cực mạnh cũng không thể nhìn rõ.

Vèo!

Trong Tinh Không bắn ra từng luồng sáng.

Đó là lão cổ đổng, tồn tại cổ xưa đến từ các tộc, nghe tin mà đến, mặt mũi vô cùng nghiêm túc cùng khiếp sợ.

Những người này đều là chí cường giả, Chân Tổ, người sáng lập của các tộc, thực lực yếu nhất cũng là đẳng cấp Chân Tiên.

Thậm chí có mấy vị Tiên Vương lánh đời thành danh lâu năm xuất hiện, đến từ vùng hư vô bên ngoài ba nghìn Đạo Vực.

Cũng có nhân vật đỉnh cao nhất của Tiên Vương Điện, Cổ Đế Miếu, Thánh Phật Tự.

Thường ngày họ tu luyện trong đó, khi cảm giác được ba nghìn Đạo Vực phát sinh đại chiến, có nguy hiểm liền nhanh chóng chạy về.

Trận đại chiến này đến quá đột ngột, toàn bộ ba nghìn Đạo Vực đều bị ảnh hưởng, vách tường không gian nứt vỡ.

Không gian đều bất ổn.

Chương 617 - Cuộc chiến vạn năm, khống chế Lục Đạo Luân Hồi, sừng sững Nhân Đạo đỉnh cao (2)

Một vị Tiên Vương của Cố gia xuất hiện, giải đáp thắc mắc cho mọi người:

“Táng Đế hợp sức với Chuẩn Tiên Đế Dị Vực, muốn từ bên trong ba nghìn Đạo Vực liên hợp với Dị Vực đánh cho chúng ta không kịp ứng đối."

“Tiền bối, Trường Sinh Đại Đế đi Cửu U Táng Thổ chẳng lẽ là bởi vì việc này?"

Có một Chân Tiên cảnh thành danh lâu năm không kiềm được hỏi thăm.

Đoạn thời gian trước, Cửu U Đế mời các tồn tại vô thượng ba nghìn Đạo Vực đi thương nghị.

Kết quả không ai đi.

Cuối cùng là một mình Cố Trường Sinh đi.

Việc này dẫn phát sóng gió lớn trong ba nghìn Đạo Vực, không ngờ rằng cuối cùng thế nhưng dính líu việc lớn như vậy.

Nhiều người nghĩ đến đây toát mồ hôi lạnh.

Nếu như không có Chuẩn Tiên Đế Cố gia lộ mặt thì ai có thể ngăn được trận hạo kiếp này?

“Trường Sinh không sao, nói đến thì chuyện này cũng nhờ hắn, nếu không thì chính chúng ta đều không biết trong Cửu U Táng Thổ ẩn giấu âm mưu to lớn như vậy.”

Tiên Vương Cố gia thở dài nói, tay áo phần phật, đứng trong Tinh Không, nhìn vào bên trong Cửu U Táng Thổ.

Nơi đó đã tan vỡ, Táng Thổ hiện ra trước mắt người đời.

Đất đen ngòm, sao lớn rơi xuống, lốc xoáy.

Một vị tồn tại cổ xưa của Tiên Vương Điện nhìn hư vô sâu thẳm ngoài vũ trụ, không kiềm được rùng mình một cái nói:

“Trận đại chiến này phỏng chừng sẽ liên tục mấy trăm năm, thậm chí mấy nghìn năm... "

Chuẩn Tiên Đế mà đánh nhau, mỗi người khi đi đến bước này đều là thiên tư mạnh mẽ đến vô cùng, trải qua vô số chiến đấu cùng chinh phạt.

Ai không có bản lĩnh ngạo thị xưa và nay?

Dù là bị vây giết cũng rất khó bỏ mạng.

Khả năng cuối cùng, tệ lắm là tổn hại nặng đối phương, hoặc nên nói trấn áp, rất khó chân chính giết chết.

“Tồn tại vô thượng này là ai?”

Rất nhiều người lúc này chú ý tới Tô Huyên.

Hơi thở khủng bố đến mức làm tất cả mọi người nghẹt thở, đây tuyệt đối là một vị Chuẩn Tiên Đế.

Trong khoảng thời gian ngắn, đã xuất hiện sáu vị Chuẩn Tiên Đế.

Dù là Chuẩn Tiên Đế vạn cổ tới nay để lại tên tuổi cũng không có nhiều như vậy.

Điều này khiến người hết sức giật mình, quả thực không dám tin tưởng.

“Chào Huyên Đế."

Tiên Vương Cố gia hơi chắp tay vái chào Tô Huyên, đây là tỏ ý kính sợ đạo hạnh tu vi của nàng.

Tô Huyên vốn khuôn mặt lạnh băng ngược lại nhẹ gật đầu với Tiên Vương Cố gia, xem như nể mặt Cố Trường Sinh.

Sau đó, nhiều sinh linh cùng tu sĩ đều tụ tập ở Cửu U Táng Thổ,

trừ Hoành Đế ra còn có nhiều tộc nhân Dị Vực thông qua cổ xưa tế đài mà đến.

Đối với tu sĩ ba nghìn Đạo Vực thì đám sinh linh kia là kẻ dịch lớn sống chết.

“Chưa thức tỉnh sao?”

Tô Huyên nhíu chặt chân mày, trên khuôn mặt tinh xảo tuyệt đẹp lộ nét nghi hoặc.

Nàng nhìn chằm chằm mấy tòa động phủ ở tận cùng Táng Thổ.

Nơi đó có hơi thở khiến nàng bất an, chúng đan xen chảy xuôi.

Trong đó tuyệt đối có tồn tại vô thượng ngủ say, ẩn giấu đại khủng bố.

Nhưng mãi đến bây giờ vẫn không tỉnh lại.

Tô Huyên không hiểu nổi.

Cùng lúc đó, sâu trong Luân Hồi Hải, ánh sáng màu bạc rực rỡ hội tụ, cuối cùng đan xen thành đại dương màu máu.

Hồng Mông Ấn tỏa ra tử ý mông lung, chiếu xuống muôn vàn Tiên Quang.

Cố Trường Sinh ngồi xếp bằng, ngoài người lấp lóe ánh sáng Hỗn Độn.

Tất cả sinh linh đều bị hắn đánh chết, bao gồm Hoành Vũ.

Sau khi bị lộ thân phận thật thì Cố Trường Sinh không cần giấu giếm làm gì nữa.

Tất cả thực lực bùng nổ, sinh linh ở đây bị giết chết, tất cả binh khí, thi hài đều nổ tung, hóa thành mảnh nhỏ rơi rụng khắp nơi.

Đây là nghiền nát nghiêng về một phía, Hoành Vũ thực lực khủng bố nhất cũng thua xa Cố Trường Sinh hiện giờ.

Sáu dòng suối chảy xuôi dưới chân Cố Trường Sinh, chậm rãi hội

tụ.

Đó là Lục Đạo Diệu Căn đã chín.

Trong đó có một loại huyền diệu chi ý bị Cố Trường Sinh luyện hóa dung hợp, mỗi một tế bào đều giống như mở ra mồm to, điên cuồng cắn nuốt dòng suối này.

Oong!

Nơi này phát sinh một loại biến hóa kỳ dị.

Dần dà, sáu cánh cửa thần bí sâu thẳm xuất hiện sau lưng Cố Trường Sinh, có thể nối với thế giới bao la chưa biết.

Giây phút này, hắn giống như trở thành Lục Đạo Luân Hồi chi chủ, chưởng quản thiên địa chúng sinh táng diệt.

Trên người Cố Trường Sinh dâng lên quy tắc chi ý huyền bí, nếu xem kỹ sẽ phát hiện đó là ánh sáng quy tắc sáu màu khác nhau.

Giống như lực lượng nguyên sơ thuở thiên địa sinh ra.

Lục Đạo Luân Hồi, tự nhiên cũng bao gồm Lục Đạo vận chuyển.

Hắn đang tham ngộ Lục Đạo chi ý, đồng thời cũng đang luyện Lục Đạo Diệu Căn.

Đạo âm tinh diệu phát ra từ mỗi một tế bào của hắn, giống như có viễn cổ Tiên Phật ở trong đó ngồi xếp bằng ngâm tụng.

Trong nội vũ trụ, bên dưới Luân Hồi Hải màu bạc mênh mông giờ phút này cũng có sáu cánh cửa hiện ra.

Đây là nơi đi thông vãng sinh, dùng thần bí tận cùng trời đất cũng không đến được.

Cố Trường Sinh cảm ngộ Lục Đạo Luân Hồi, điều khiển loại lực lượng hùng hồn này.

Ba nghìn Đạo Vực và Dị Vực bởi vì việc Chuẩn Tiên Đế tụ tập mà phát sinh biến hóa kinh người.

Nơi đây, tuy thời gian trôi rất chậm nhưng vẫn không ngừng trôi qua.

Trăm năm!

Nghìn năm!

Ba nghìn năm!

...

Cố Trường Sinh ngồi xếp bằng ở sâu trong Luân Hồi Hải, cả người như lão tăng đối diện giếng cổ, không gợn sóng, giống như nhập định trăm nghìn vạn năm.

Không biết qua bao lâu, hơi thở trên người hắn trở nên bình tĩnh, sau đó chậm rãi mở to mắt.

Ánh sáng màu bạc rực rỡ sâu thẳm vụt qua trong đáy mắt hắn.

"Đây là lực lượng Lục Đạo sao?"

Cố Trường Sinh nhẹ giọng nói.

Một luồng lực lượng pháp tắc thô to ngưng tụ tựa như Chân Long, sau đó Cố Trường Sinh chỉ phía trước.

Hư không mở ra, từng cánh cửa kỳ dị, khung cửa mang theo mênh mông chi ý màu tím sậm lặng lẽ hiện ra.

Theo Cố Trường Sinh động ý niệm, xiềng xích đen thui nhiều vô số kể, cực kỳ lạnh lẽo bắn ra từ trong cánh cửa, bay tới trước.

Dường như muốn kéo chúng sinh vạn giới vào trong đó, táng diệt hết thảy!

Chương 618 - Dự định xông Cửu Thiên, ý của Tô Huyên, điều kiện vào Cố gia

Hắn vụt đứng dậy, uy áp thiên địa bàng bạc như núi biển gầm

rống ập đến, dẫn động nơi này phát ra âm thanh Hỗn Độn Chân Lôi khủng bố.

Tinh khí thiên địa nhiều như biển từ bốn phương tám hướng Tinh Vực vọt tới, điên cuồng ùa vào Cửu U Táng Thổ.

Như muốn nhấn chìm mọi thứ.

Cùng lúc đó, ánh sáng Đế Đạo rực rỡ phát sáng trên nguyên thần.

Nhờ cậy lực lượng của Lục Đạo Luân Hồi, Cố Trường Sinh đã mài giũa tu vi đến Nhân Đạo đỉnh cao.

"Tỉnh rồi?"

"Không ngờ đến đỉnh cao Đại Đế cảnh nhanh như vậy."

Một đỉnh núi bên ngoài Cửu U Táng Thổ, Tô Huyên nghiêng người dựa vào núi, trên khuôn mặt có chút hờ hững lười biếng lộ nét kinh ngạc cùng ý cười.

Sau đó chút ý cười bình thản này rất nhanh biến mất không thấy.

Bởi vì Cố Trường Sinh giờ phút này đã biến mất khỏi sâu trong Luân Hồi Hải, đang bước ra ngoài hư không.

Luân Hồi Hải vẫn yên ả, nhưng Cửu U Táng Thổ trong khoảng thời gian này đã phát sinh biến hóa lớn bằng trời.

Cố Trường Sinh rời khỏi Luân Hồi Hải, xuất hiện ở trên cao.

Hắn quét mắt qua, lộ vẻ ngạc nhiên.

"Xem ra trong khoảng thời gian này, Cửu U Táng Thổ không bình tĩnh."

Đưa mắt nhìn qua, toàn là cảnh tượng khô cạn hoang tàn, đất đai phương xa vỡ ra, tràn ngập hơi thở khủng bố đen sậm.

Rất hiển nhiên, trong khoảng thời gian này, nơi này phát sinh đại chiến kinh người.

Bên ngoài Cửu U Táng Thổ đã bị phá vỡ.

Luân Hồi Hải vẫn thần bí mênh mông, ánh sáng màu bạc rực rỡ dường như vạn cổ không tắt.

Bên dưới Luân Hồi Cổ Thụ khô, nơi này giống như thấm vào mặt trời mặt trăng vì sao, vô cùng mỹ lệ mà rực rỡ.

Những động phủ cổ xưa vẫn giấu trong bóng tối sâu thẳm, mơ hồ bay ra tiên vụ và Hỗn Độn Khí hướng về phía bên ngoài.

Sinh linh cổ xưa ngủ say ở bên trong giống như vĩnh viễn sẽ không tỉnh lại.

Điều này nằm ngoài dự đoán của Cố Trường Sinh.

Tuy Tô Huyên từng nói với hắn.

Cửu U Táng Thổ trừ Táng Đế ra còn có Đế khác.

Nhưng những Đế này không tỉnh lại.

Xem ra Táng Đế và Hoành Đế bị Chuẩn Tiên Đế Cố gia vây giết không khiến những sinh linh cổ xưa này để ý.

"Ta tu luyện bao lâu?"

Cố Trường Sinh thấy ngay Tô Huyên trên đỉnh núi, hắn lắc người đáp xuống bên cạnh nàng.

“Hơn ba nghìn năm.”

Tô Huyên đánh giá Cố Trường Sinh từ trên xuống dưới, biểu cảm bình thản.

Tu vi đã tu luyện đến Nhân Đạo đỉnh cao.

Xem ra Lục Đạo Diệu Căn có tác dụng khá lớn với Cố Trường Sinh, không uổng công của nàng.

“Không ngờ đã qua hơn ba nghìn năm!”

Cố Trường Sinh mặt lộ một chút kinh ngạc, hắn luôn luôn tham ngộ Lục Đạo Luân Hồi, không phát hiện thời gian trôi qua.

Hắn thậm chí cảm giác mới trôi qua trong chớp mắt.

Tô Huyên liếc xéo hắn:

“Vậy ngươi cho rằng sẽ là bao lâu?"

"Trong khoảng thời gian này, xin đa tạ."

Cố Trường Sinh không nói thêm cái gì, cười cười nói.

Hắn cũng không phải loại người không biết tốt xấu.

Từ lúc đến Cửu U Táng Thổ, Tô Huyên luôn chăm sóc hắn.

Nào là báo cho hắn biết kế hoạch của Táng Đế, nào là mang hắn đi Luân Hồi Hải, cướp đoạt cơ duyên ở đây.

Thậm chí lúc hắn tham ngộ Lục Đạo Luân Hồi quy tắc, Tô Huyên ở đây hộ pháp cho hắn hơn ba nghìn năm.

Đường đường tồn tại Chuẩn Tiên Đế, còn là nữ mà làm đến mức này vì hắn.

Nói thật ra, hắn có chút cảm động.

Chuyện này không có gì phải phủ nhận.

Tô Huyên không ngờ Cố Trường Sinh nói tiếng cảm ơn với mình, tâm thần trong một chốc có chút hoảng hốt.

Đương nhiên, với tâm cảnh tu hành của nàng hiện giờ thì chút hoảng hốt này rất nhanh biến mất không thấy, ngoài mặt vẫn lạnh lùng.

Xưa kia Tô Huyên luôn ôm lòng áy náy với Cố Trường Sinh, thậm chí sợ hắn bởi vậy mà chán ghét chính mình.

Dù tu đến trình độ hiện giờ, Tô Huyên vẫn không chém chết thất tình lục dục.

Loại cảm xúc này luôn theo nàng đến nay.

Tô Huyên có thể lựa chọn ra tay giết Cố Trường Sinh.

Nhưng nàng cũng không có làm như vậy.

Dù sao nàng luân hồi vô số lần nhưng đây là ký ức duy nhất từng động tình.

Luân Hồi Ấn ngưng tụ từ kỷ nguyên khác đến cuối cùng bị nàng chém hết.

"Không cần khách khí."

Tô Huyên lắc đầu, âm thanh thiểu mấy phần hờ hững, nhiều mấy phần trong trẻo lạnh lùng.

Cố Trường Sinh hỏi thăm trong khoảng thời gian này ba nghìn Đạo Vực đã phát sinh sự tình gì.

Hắn cũng rất tò mò, tại sao tồn tại vô thượng khác ở sâu trong Cửu U Táng Thổ không có thức tỉnh.

Tô Huyên nhìn hắn một cái, giải thích:

“Cùng là Táng Thổ Chi Đế, thật ra không đồng lòng với nhau. Đối với họ thì cái giá khi thức tỉnh quá lớn."

"Chỉ cần không nguy hiểm đến sinh mệnh của bọn họ, hoặc liên lụy họ thì họ sẽ không dễ dàng thức tỉnh."

Cố Trường Sinh quay đầu nhìn Luân Hồi Hải vẫn thần bí, gật đầu, nói:

“Cho nên, chỉ cần sâu trong Cửu U Táng Thổ không bị xóa tên khỏi Tiên Vực thì những sinh linh cổ xưa này sẽ không tỉnh lại?"

"Có thể nói như vậy."

Tô Huyên khẽ ừ, nàng đã suy nghĩ về vấn đề này suốt ba nghìn năm.

Nhưng mà về sau cũng không thấy trong đó có bất cứ dao động gì truyền đến.

Có thể thấy những sinh linh cổ xưa này không định xuất thế.

“Cuộc chiến Chuẩn Tiên Đế đến hiện giờ đều còn chưa kết thúc, nhưng phỏng chừng sắp xọng rồi. Táng Đế và Hoành Đế đã bị thương nặng."

Sau đó, Tô Huyên nói tiếp.

Nàng cũng không có tham dự trận chiến ấy, chủ yếu lo lắng để Cố Trường Sinh một mình ở đây sẽ có nguy hiểm tính mạng.

Nếu không thì với tính cách của nàng, với kẻ thù cũ Táng Đế, nàng quả quyết không thể nào bỏ qua cho người này.

Đương nhiên, Tô Huyên sẽ không nói cho Cố Trường Sinh biết suy nghĩ trong lòng mình.

Cố Trường Sinh hỏi:

“Vậy còn ba nghìn Đạo Vực?”

Chân mày như vẽ của Tô Huyên hơi cau:

"Ngươi thật sự xem ta là trạm thông tin sao?”

Ở bên cạnh Cố Trường Sinh, nàng chẳng có chút uy nghiêm của Chuẩn Tiên Đế.

Cố Trường Sinh tự nhiên biết giận dỗi trong lời nói của nàng, hắn cười nói:

“Ta biết nàng sẽ nói cho ta.”

Tô Huyên nghe vậy mắt lấp lóe, trong lòng tuy rằng có chút vui mừng, nhưng trên mặt vẫn bình thản, như thể không vui chút nào.

"Ba nghìn Đạo Vực những năm gần đây cảnh giác hơn, cơ hồ mỗi đạo thống cùng thế lực đều đang tập kết tộc nhân."

“Giữa các Đạo Vực có thuyền bay và chiến thuyền chạy qua, nhiều cỡ hàng nghìn, vạn, đi chi viện Sơn Hải thành."

“Bên Dị Vực có Chuẩn Tiên Đế xông ải, nhưng bị ngăn trở, không đánh chiếm Sơn Hải thành được.”

Lời của Tô Huyên khiến Cố Trường Sinh hơi ngẩn ra.

Chương 619 - Dự định xông Cửu Thiên, ý của Tô Huyên, điều kiện vào Cố gia (2)

Có Hôi Lão trấn giữ Sơn Hải thành, Dị Vực muốn thành công phá ải ít nhất cần vài Chuẩn Tiên Đế ra tay mới được.

Giải quyết xong việc Táng Đế và Hoành Đế, phỏng chừng Cố gia Nhị Tổ, Tam Tổ cũng sẽ đi Sơn Hải thành.

Chuyện này liên quan sống còn của Sơn Hải thành.

Không có người dám sơ ý.

Bên Dị Vực trừ Chuẩn Tiên Đế ra còn có Tiên Đế trấn giữ.

Thực lực đỉnh cao của hai bên không ngang bằng.

Đặc biệt bên ba nghìn Đạo Vực, rất nhiều thế lực nhận hao tổn rất lớn trong đại chiến trước kia.

Cổ Tổ, Tiên Vương trong tộc đều chết trong chiến tranh.

Thật ra, việc này người trong ba nghìn Đạo Vực đều biết, không xem như bí ẩn.

Xương khô ngoài Sơn Hải thành đều là tiền bối tiên liệt năm xưa thủ hộ ba nghìn Đạo Vực để lại.

Bao gồm Cố gia cũng có rất nhiều tộc nhân bỏ mạng ở nơi đó.

Dị Vực một khi công phá Sơn Hải thành, tất cả sinh linh bên ba nghìn Đạo Vực hoặc là hóa thành xương khô, hoặc là trở thành phó tòng của Dị Vực, sống không bằng chết.

"Đúng rồi, tế đài cổ của Dị Vực ở đâu?"

Cố Trường Sinh bỗng nhiên nhớ ra truyền tống trận do Dị Vực xây dựng.

Xây từ tinh hoa thi hài Tiên Vương, ổn cố không gian, có thể cho Chuẩn Tiên Đế đến đây.

Nếu không phá hủy nó sẽ là tai họa ngầm rất lớn cho ba nghìn Đạo Vực.

Tô Huyên trả lời:

“Trong khi ngươi luyện hóa Lục Đạo Diệu Căn thì nó đã bị tộc lão của Cố gia các ngươi hủy rồi.”

"Như vậy thì tốt rồi."

Cố Trường Sinh trong lòng hơi thở ra.

Như vậy là trong những ngày tiếp theo, hắn có thể chuyên tâm tăng lên thực lực của mình.

Đã từng được đến Tiên Nguyên sớm bị luyện hóa hết.

May mắn tu vi của hắn bây giờ đã đến Nhân Đạo đỉnh cao, đã tới lúc lần mò con đường Tiên Đạo.

Tuy Tiên Môn không hiện thế, nhưng Cố Trường Sinh không muốn chờ tới lúc đó.

Theo như ghi chép của Thái Hư Thần Tộc, từ mấy vạn kỷ nguyên trước Tiên Môn đã quay về với trời, không có tộc quần nào đủ sức chấp chưởng.

Cho nên ở kỷ nguyên này, Tiên Môn xuất hiện rất mơ hồ.

Điều duy nhất xác định là trong kỷ nguyên này, tất cả thành đạo giả đều có hy vọng thành Tiên.

Trên Phi Tiên Tinh thần bí sẽ hiện ra phi tiên cực quang, tiếp dẫn tất cả tu sĩ đường tranh Tiên.

Đối với tu sĩ đã thành Tiên, trong Tiên lộ vẫn có cơ duyên vô tận, có thể khiến tu vi của họ tiến bộ thêm.

Không cần ngẫm nghĩ, vào lúc đó sẽ phát sinh va chạm kịch liệt,

chư Hoàng nổi lên, Đại Đế tranh phong, đi cướp đoạt vị trí Tiên lộ.

Nhưng Cố Trường Sinh có tự tin trong cùng cảnh giới không ai tranh thắng được hắn.

Chân Tiên cũng không được.

Tiên Vực từ xưa để lại phương pháp, phải ở trong Tiên lộ mới có thể tu ra ánh sáng Tiên Đạo, thành tựu vị trí Chân Tiên được thiên địa tán thành.

Cố Trường Sinh có pháp của riêng mình, nhưng vẫn cần dùng pháp của Tiên Vực để xác minh.

“Ngươi quá sốt ruột, Phi Tiên Tinh ở trên Cửu Thiên, Tiên Môn chưa hiện, những thiên tai địa nan ở giữa chừng sẽ chỉ khiến ngươi thần hồn tiêu trừ."

Tô Huyên biết tính toán của Cố Trường Sinh, nhíu chặt chân mày.

Không ngờ hắn định cứng rắn xông Cửu Thiên.

"Việc này quả thực không vội, ta cảm giác tuy rằng tu vi đã đến Nhân Đạo đỉnh cao, nhưng ở vài mặt ta còn có thể tiếp tục tăng lên, đi đến đỉnh cao cực cảnh khác.”

Cố Trường Sinh nghe vậy chỉ là cười cười, trong lòng có tính toán riêng của mình.

Tô Huyên nhìn chằm chằm hắn, trên khuôn mặt tinh trí như tranh lộ vẻ nửa tin nửa không.

Thực lực hiện giờ của Cố Trường Sinh đã mạnh đến khó tin.

Trừ phi gặp phải Tiên Vương, nếu không thì không có người có thể đè ép hắn.

Hắn nói còn có thể tiếp tục tăng lên?

"Đúng rồi, về sau nàng hãy ở lại Cố gia đi."

Cố Trường Sinh vẫn cười tủm tỉm, tiện thể cho Tô Huyên bậc

thang leo xuống, bổ sung thêm:

“Dù sao hiện giờ Cửu U Táng Thổ cũng bị hủy gần hết.”

Tô Huyên sâu thẳm nhìn hắn:

"Ngươi muốn khiến ta ở lại Cố gia cũng được."

Thêm một vị tồn tại Chuẩn Tiên Đế trấn giữ.

Bất cứ thế lực đều không thể nào từ chối, ngược lại sẽ cực kỳ kích động, toàn tộc đón chào, tiếp đãi bằng lễ tiết cao nhất.

Nàng biết Cố Trường Sinh có ý định này.

Nhưng nàng không thể để hắn thoải mái lừa mình vào Cố gia như vậy.

Thân là Chuẩn Tiên Đế, tốt xấu cũng muốn chút thể diện.

"Nàng muốn điều kiện gì?" Cố Trường Sinh cười hỏi.

"Còn chưa suy nghĩ kỹ." Tô Huyên nói.

"Vậy khi nào nàng suy nghĩ kỹ rồi, tùy thời có thể nói cho ta."

Cố Trường Sinh nhìn thẳng vào mắt Tô Huyên, mỉm cười ẩn ý nói:

“Chỉ cần ta có thể làm được điều kiện của nàng thì ta sẽ đồng ý hết.”

Thời gian vội vàng, mặt trời mặt trăng luân phiên, thương hải thành tang điền, hồng nhan hóa xương khô.

Sông dài năm tháng cuồn cuộn, ba nghìn Đạo Vực cũng phát sinh biến hóa lớn, có lớp thiên kiêu mới sinh ra, cũng có nhân vật cổ xưa không chịu đựng nổi nữa, cuối cùng tọa hóa về với đất.

Dị Vực cùng ba nghìn Đạo Vực giao chiến cũng trở nên càng kịch liệt.

Ù ù!

Kèn tù và cổ xưa vang vọng trong vũ trụ, dưới Tinh Không.

Nó đúc từ chân giác của Cổ Chi Long Tộc, có thể kích động dũng khí của tu sĩ.

Các chiến thuyền to lớn như đúc từ hành tinh, tiên vụ cùng sương mù Hỗn Độn quấn quanh, lướt nhanh qua dưới Tinh Không.

Các cường tộc cùng đạo thống đều phái tộc nhân đi Sơn Hải thành tiếp viện, rậm rạp tu sĩ che lấp khung trời, trường hợp to lớn mà bao la hùng vĩ.

Những năm gần đây, tu sĩ lao tới chiến trường càng lúc càng nhiều.

Khi kèn tù và cổ xưa thổi lên, rất nhiều người đều dừng tu luyện, tự động tập kết.

Nhiều người trẻ tuổi muốn đi rèn luyện, tuy rằng sóng lòng trào dâng, nhưng cuối cùng đều bị đạo thống của các tộc quần ngăn ngăn lại, muốn cho bọn họ lớn lên đã.

Sơn Hải thành tuy rằng chiến sự căng thẳng, nhưng còn chưa đến mức khiến người trẻ tuổi tham chiến.

Bọn họ là tương lai, cũng là mồi lửa của ba nghìn Đạo Vực.

Dưới loại thế cục này, người không ngừng trưởng thành, cũng có người lựa chọn nhát gan đầu hàng, trong bóng tối quy thuận Dị Vực.

Cục diện trở nên phức tạp.

Ba nghìn Đạo Vực không hòa bình, cùng thế hệ ít tranh phong hơn.

Thời đại không có Cố Trường Sinh, thiên kiêu rực rỡ, hoàng kim đại thế huy hoàng.

Năm tháng trôi nhanh, Cố Trường Sinh đã thành người của thời đại trước.

Chương 620 - Một vạn năm, trước chưa có

ai sau không có người, lại khó tồn tiến

Đã qua một vạn năm kể từ khi hắn chấp chưởng Đại Đế Chi Tôn đương thời.

Trận chiến Chuẩn Tiên Đế dẫn phát ba nghìn Đạo Vực chấn động cũng hạ màn che.

Hoành Đế bị tổn hại nặng trấn áp.

Táng Đế thi triển cấm thuật vô thượng, trả giá đắt thiêu đốt ánh sáng Chuẩn Tiên Đế, trốn chạy vào sông dài thời gian.

Sau đó, Hoành Đế bị áp đi Sơn Hải thành, định mượn điều này đả kích sĩ khí Dị Vực.

Mà trong khoảng thời gian này, Cố Trường Sinh luôn khổ tu trong Cố gia.

Tuy tu vi của hắn đã đạt đến Nhân Đạo đỉnh cao, nhưng ở về khía cạnh nhiều cổ pháp, thần thông thì chưa đi đến cuối.

Hắn vẫn còn trong pháp rèn luyện bản thân, định đi mỗi bước đều phải tới trình độ trước không có ai sau không có người.

Đây là quá trình gian nan, cũng là quá trình dài dòng.

Đến cuối cùng, toàn thân của hắn đều tràn ra máu, ánh sáng Hỗn Độn khuếch tán, giống như có vạn cổ hung uy bùng nổ trong máu thịt.

Khoảnh khắc đó, khí thế của hắn dường như đã đến cấp bậc Tiên Vương, trấn áp chư thiên, khiến vạn cổ cùng run.

Sông dài thời gian cuồn cuộn, rực rỡ lạ thường.

Cố Trường Sinh ngồi xếp bằng trong đó, giống như ngồi xem đẩu chuyển tinh di, vạn cổ thành thanh.

Trong quá trình này, Hỗn Độn Chân Hỏa hợp thành một thể, hóa thành Sinh Mệnh Chân Hỏa của Cố Trường Sinh.

Mỗi một tế bào đều bị Hỗn Độn Chân Hỏa thổ nạp.

Từ đầu tới chân, tổng cộng sáu mươi vạn ức tế bào, thành một phương tiểu thế giới Hỗn Độn thần bí bao la.

Bên trong là một mảnh Hỗn Độn sâu thẳm đen ngòm, đã xuất hiện đặc tính không gian.

Bùm!

Đến giai đoạn sau, khi Cố Trường Sinh hít thở cũng là thổ nạp ngân hà chi khí mênh mông, chấn động Thương Vũ, toàn bộ Tinh Không rung rinh theo.

Hắn đi hướng vũ trụ, bước vào trong đó.

Mỗi tế bào tự nhiên dung hợp vào không gian.

Giống như trở thành một phương tiểu thế giới thật sự.

Đạo hạnh của hắn cũng trưởng thành đến trình độ khủng bố mà Đại Đế cảnh có thể dung chứa.

Pháp thân chân chính to hơn Tinh Vực nhiều, mênh mông mà bàng bạc, giống như người khổng lồ mở trời chém đất trong truyền thuyết xa xưa.

Xung quanh Cố Trường Sinh, mặt trời mặt trăng vì sao vòng quanh, sợi tóc rũ xuống phát ra ánh sáng, tựa như thác nước Hỗn Độn, lại như ngân hà mênh mang.

Dao động khí huyết bao la như ngân hà, tựa như lò lửa vũ trụ đứng yên.

Tay có thể hái sao?

Bây giờ ngôi sao ở dưới tay hắn nhỏ bé như hạt bụi.

Đại Đế đỉnh, đã đứng ở Nhân Đạo đỉnh cao, với thực lực của hắn, Tiên Vương không ra thì không ai địch lại nổi.

Cố Trường Sinh chỉ mới tu hành khoảng một vạn năm.

Tốc độ như vậy nghe khiến người sợ, đã vượt xa tưởng tượng của mọi người.

Dù là Cổ Chi Tiên Đế cũng không có tốc độ tu luyện như Cố Trường Sinh, hơn nữa mỗi một bước đều đi tới trình độ đỉnh cao nhất, không ai có thể vượt trên được.

Trong quá trình này, Cố Trường Sinh suy nghĩ con đường tiếp theo của mình.

Ngược lên Cửu Thiên, chắc chắn phải đi rồi.

Dù Tiên Môn không mở thì hắn cũng sẽ nghĩ biện pháp thành Tiên.

Hắn cảm thụ được phương thiên địa này có một loại trói buộc, khi tu vi đến Đại Đế cảnh đỉnh cao thì khó mà tiếp tục bước ra bước tiếp theo.

Dù dùng thời gian dài đằng đẵng chờ đợi cũng chỉ có thể tăng trưởng một chút đạo hạnh.

Thậm chí, đạo hạnh này chẳng mang lại tác dụng bao lớn.

Cho nên lúc này, mọi người mới khát vọng thành Tiên, chỉ có ở trong Tiên lộ mới có thể đi xa hơn.

“Với thực lực của ta bây giờ hẳn là có thể ngược lên Cửu Thiên. Các loại đại kiếp nạn trong đó dù có giày vò cỡ nào cũng không thể hành chết ta.”

Cố Trường Sinh thì thào, hắn rời khỏi vũ trụ, quay trở về Cố gia, cần dặn dò một số việc.

Trên thần đảo trung ương của Cố gia, một tấm bia đá màu xanh nguy nga hùng vĩ đứng yên, vô cùng cao lớn, chảy xuôi thần huy, vô số phù văn đều đang lấp lóe.

Giờ phút này, đang có một đám nam nữ trẻ tuổi rèn luyện tại đây.

Bia này là Kiếp Kiều cảnh Thiên Đạo Bi mà Cố Trường Sinh ngày xưa từ hạ giới mang về.

Trên tấm bia này để lại nhiều dấu ấn cường đại của các thiên kiêu vô thượng trong từng giai đoạn.

Cố Trường Sinh cũng từng cùng bọn họ chém giết, cuối cùng đúc ra cực cảnh mạnh nhất vạn cổ, thành tựu thần thoại vô địch của hắn.

Tấm Thiên Đạo Bi này về sau thuộc về Cố gia.

Nhiều thiên kiêu trẻ đều muốn trắc nghiệm thực lực của bản thân, bao gồm thiên kiêu của Cố gia và thiên kiêu của thế lực đạo thống khác.

Đám nam nữ hội tụ ở đây đều là người trẻ tuổi hai mươi mấy tuổi.

Bọn họ là thiên kiêu mới xuất thế trong khoảng thời gian này.

Một thiếu nữ tinh nghịch, trong đôi mắt to tràn đầy tò mò cùng sùng bái, không kiềm được hỏi:

“Đây là Thiên Đạo Bi mà Trường Sinh Đại Đế đã để lại sao? Dấu ấn ở bên trên nhất là của hắn?”

Một thiếu niên áo đen vẻ mặt kiêu ngạo nói:

“Đúng rồi, đây là Trường Sinh Đại Đế Cố gia ta để lại, nhìn chung xưa và nay, không ai đạt đến trình độ đó, vượt qua tất cả mọi người. Cũng không có người có thể bắt kịp bước chân của Trường Sinh Đại Đế.”

Nhiều người có mặt cực kỳ hâm mộ.

Bởi vì thiếu niên áo đen họ Cố, được ba nghìn Đạo Vực công nhận là thế gia mạnh nhất hiện nay.

Hơn nữa, Đế mạnh nhất đương thời Trường Sinh Đại Đế là Thần Tử Cố gia năm xưa.

Rất nhiều người sắp quên xưng hô này.

Người cùng thế hệ với Cố Trường Sinh đã có hậu đại, cũng có con cái.

Đám thanh niên này dùng thái độ kính ngưỡng thế hệ trước quan sát tấm bia văn này.

“Mạnh quá, Trường Sinh Đại Đế năm xưa rốt cuộc đạt đến tình trạng gì... "

"Quả thực không dám tưởng tượng."

Một thiên kiêu rèn luyện trên Thiên Kiêu Bi xong lui ra, vẻ mặt khiếp sợ và khó tin nói.

Hắn là người nổi bật của bộ tộc bọn họ, thiên phú cường đại, trò giỏi hơn thầy, vượt qua bậc cha chú.

Nhưng trên dấu ấn thiên kiêu vô thượng để lại trong tấm Thiên Đạo Bi này, hắn không chống đỡ được giây lát.

Hắn quả thực không dám tưởng tượng, Cố Trường Sinh rốt cuộc cường đại tới trình độ nào.

Nghe đồn, Trường Sinh Đại Đế lúc ở cảnh giới này đã chém giết với một đám thiên kiêu vô thượng.

Thậm chí trấn áp bọn họ, đến cuối cùng, đẩy ngã vô địch, đúc thành thần thoại mạnh nhất.

"Mạnh quá, đó là độ cao mà ta cả đời đều không thấy được...”

Thiên kiêu trẻ này chẳng những không có chán nản, ngược lại là vẻ mặt sùng bái cùng kính sợ.

Chương 621 - Lần này đi Cửu Thiên, không biết ngày về, hứa hẹn thành Tiên trở về

Một thiếu niên tóc vàng giống làm bằng vàng, toàn thân đều đang phát sáng, nhìn cảnh này thì cũng lặng lẽ siết chặt nắm tay.

Biểu cảm của hắn hơi chân chất, thoạt trông tỏ ra rất là kiên nghị.

"Kim Dương, nghe nói phụ thân của ngươi năm xưa cũng là nhân vật thiên kiêu từng cùng Trường Sinh Đại Đế tranh phong, về sau cũng từng bước lên Đế lộ, có đúng vậy không?"

Thiếu nữ tinh nghịch kia bỗng nhiên hỏi thăm hắn, nàng chắp tay sau lưng, nhảy lò cò đến gần, rất là ngây thơ đáng yêu.

Thiếu nữ rất kính nể Trường Sinh Đại Đế, muốn biết nhiều về chuyện xưa của hắn.

Trong ba nghìn Đạo Vực, Trường Sinh Đại Đế bây giờ đã trở thành nhân vật như thần thoại, ức vạn vạn sinh linh kính ngưỡng.

Thiếu niên tên Kim Dương đúng là truyền nhân của Kim Sí Đại Bằng Tộc hiện nay, hắn nghe vậy hé môi muốn nói cái gì, cuối cùng chỉ gật đầu:

"Đúng."

Đó là đối thủ mà phụ thân cả đời đuổi theo, nhưng mặc kệ cố gắng cỡ nào cũng không thấy được bóng dáng.

Mặc dù đối phương không để phụ thân của hắn vào mắt, đặt ở cùng độ cao.

Vị kia bây giờ cũng thành mục tiêu mà hắn cố gắng đuổi theo.

"Kim Dương, phụ thân của ngươi quá lợi hại, từng cùng Trường Sinh Đại Đế tranh phong."

"Phụ thân của Kim Dương dù sao là một vị Chuẩn Đế, trấn giữ Kim Sí Đại Bằng Tộc!"

"Nếu là ta thì nhất định sẽ hưng phấn muốn chết, sinh ra cùng thời đại với người như vậy, tận mắt nhìn thấy thần thoại nổi lên... "

Nghe lời này, một đám thiếu nữ đều líu ríu thảo luận, trong mắt toàn là kính ngưỡng cùng hướng tới.

Trong ghi chép, Trường Sinh Đại Đế là một nam nhân cực kỳ tuấn tú, phong thần như ngọc, tựa như tiên giáng trần.

Cõi đời không có người thứ hai.

Các nàng ước gì được thấy tận mắt.

Kim Dương nghe lời này, cay đắng cười nói:

“Thế hệ của nhóm phụ thân đều hối hận sinh cùng thời đại với hắn, các ngươi...”

Cảm giác vô lực cùng tuyệt vọng đến tột độ, nếu không phải là người ở thời đại đó thì không thể hiểu được.

"Công tử, năm đó người cùng một thời đại với công tử đều có hài tử rồi.”

Trong một tòa cung điện hùng vĩ, Liên Tinh vẫn mãi xinh đẹp tuyệt trần thấy cảnh tượng như vậy không kiềm được nhỏ giọng nói, có chút hâm mộ.

Bây giờ tu vi của nàng cũng sắp đến Chuẩn Đế cảnh.

Tuy chưa bước lên Đế lộ, nhưng có Cố Trường Sinh ở bên người chỉ đạo, không đến mức chậm chạp.

"Ta cũng không ngờ rằng."

Cố Trường Sinh gật đầu, ánh mắt quét qua thiếu niên tóc vàng, có chút cảm khái.

Trong nháy mắt, Kim Bằng ngày xưa kiệt ngạo bất thuần, tự cho mình vô địch đã có hậu đại.

Tính cách của thiếu niên kiên nghị trầm mặc, khác với phụ thân.

Chỉ có thể nói tạo hóa trêu người.

“Vạn năm bình thường chỉ trong chớp mắt, có gì phải nhớ nhung.”

Tô Huyên mặc váy dài màu đen đứng một bên khẽ hừ một tiếng, tỏ ra khinh thường.

Đối với nàng thì vạn năm bọt sóng nhỏ nhoi đến mức không thể tạo ra sóng gợn trong vô tận thọ nguyên.

Cố Trường Sinh lắc đầu, nói:

“Trong vạn năm thật ra vẫn có thể phát sinh rất nhiều sự tình."

Tuy vạn năm nay hắn luôn làm bạn bên phụ mẫu người thân, nhưng rất nhiều chuyện dần thay đổi.

Những người cùng thế hệ đi giới khác để thành đạo, có người chết, cũng có người sống trở về, nhưng không ai có thể thành đạo.

Hỗn Độn Thể thành đạo trong truyền thuyết không chỉ ảnh hưởng Tiên Vực, đại giới bốn phía cũng bị ảnh hưởng đến.

Lời đồn từ xưa đến nay cuối cùng bị chứng thực.

Cố Trường Sinh cũng không muốn vì một mình bản thân cuối cùng dẫn đến phụ mẫu tộc nhân, hồng nhan bên người khó mà tăng tiến tu vi.

"Ta muốn đi trên Cửu Thiên, sau khi thành Tiên sẽ trở về.”

Ba ngày sau, Cố Trường Sinh bỗng nói với người Cố gia, khiến mọi người đều giật mình không thôi.

Bao gồm rất nhiều tộc lão đều cực kỳ khiếp sợ, không ngờ rằng Cố Trường Sinh làm ra quyết định này.

Trong số bọn họ có tồn tại từng đi lên Tiên lộ, hiểu rõ con đường bước lên Cửu Thiên nguy hiểm cỡ nào.

Tiên Môn chưa mở, kiếp nạn sẽ chỉ càng thêm khủng bố, không cho bất cứ sinh linh đường sống.

Cắt đứt mơ mộng đi vào trong đó của các sinh linh.

Một vị lão tổ Chân Tiên cảnh của Cố gia mở miệng nói, rất là thận trọng:

“Trường Sinh, ngươi phải suy nghĩ cho kỹ. Hiện giờ không có dấu hiệu Tiên Môn hiện, cho dù ngươi xông qua Cửu Thiên cũng khó mà mở ra Tiên Môn.”

“Với chút thời gian này, thật ra ngươi có thể chờ thêm chút nữa."

"Chúng ta không muốn ngươi đi mạo hiểm như vậy, thời gian tu hành của ngươi còn quá ngắn, cho dù tương lai bùng nổ đại chiến với Dị Vực thì cũng do đám già chúng ta lên trước, ngươi sốt ruột làm gì?”

Mọi người khuyên nhủ Cố Trường Sinh, không muốn hắn mạo hiểm như vậy.

"Trường Sinh, chuyện này không tầm thường, ngươi phải suy nghĩ rõ ràng." Phụ mẫu thân, gia gia nãi nãi cũng khuyển nhủ, quá lo lắng.

Cố Trường Sinh mỉm cười nói:

"Ta tự có nắm chắc, mọi người không cần lo lắng, hơn nữa tu vi của ta đã đến cực hạn, không cách nào tiến bộ thêm nữa.”

“Cần phải xông vào Tiên Môn một lần.”

Mọi người đều thở dài, nếu Cố Trường Sinh đều nói như vậy, bọn họ cố khuyên cỡ nào cũng vô dụng.

Cuối cùng ở ngoài sơn môn, Cố Trường Sinh chuẩn bị rời đi, chuyến này đi Cửu Thiên không biết ngày về.

"Công tử... " Liên Tinh đến đưa tiễn mắt rưng rưng nhìn về hướng Cố Trường Sinh.

"Như thế nào? Nàng cũng muốn khuyên ta sao?"

Cố Trường Sinh cười hỏi.

"Công tử, ta đợi ngươi trở về." Liên Tinh nhỏ giọng nói, lỗ tai ửng đỏ.

“Nàng thì sao?”

Cố Trường Sinh nhìn về hướng Tô Huyên.

Những năm gần đây, Tô Huyên ở trong Cố gia, tu thân dưỡng tính,

ít khi ra ngoài, tâm tính sắp trở nên bình thản.

Thân là Chuẩn Tiên Đế, nàng không còn sự tàn nhẫn như trước, hung uy hở chút diệt sát sinh linh.

Tô Huyên lạnh lùng hỏi:

"Ta khuyên ngươi không đi thì ngươi sẽ không đi sao?

Cố Trường Sinh cười nói:

“Đương nhiên không thể.”

Tô Huyên hừ lạnh một tiếng, sớm đoán được hắn sẽ nói như vậy.

"Chờ ta thành Tiên trở về, cũng nên cho các nàng một danh phận."

Liên Tinh và Tô Huyên ngẩn ra.

Đặc biệt là Liên Tinh.

Nàng chờ câu nói này đã bao lâu?

Khóe mắt Liên Tinh ướt nước, gật mạnh đầu.

Chương 622 - Tinh hà bao la, rùa già cõng thuyền, nô bộc già Thần Chủ

Tô Huyên phản ứng lại, lườm hắn một cái:

“Ai thèm danh phận của ngươi?”

Nói như thể nàng muốn lắm vậy.

Nhưng lúc này, thân là Chuẩn Tiên Đế mà nỗi lòng của nàng không bình tĩnh được, dao động mạnh.

Cố Trường Sinh rời khỏi, trực tiếp đi chỗ Cửu Thiên, dọc đường cần đi qua khu vực thần dị nhất ở sâu trong vũ trụ.

Cửu Thiên được gọi là chỗ ở của thần linh, cũng là đạo tràng của

Cổ Chi Chân Tiên.

Đây là thần linh thật sự được ấn ký thiên địa.

Thần uy mênh mông vô ngần, chứ không phải loại thần linh đốt thần hỏa tự phong, không thể đánh đồng.

Cố Trường Sinh rời khỏi ba nghìn Đạo Vực, đi sâu vào vũ trụ, trừ một số tộc nhân Cố gia ra, không ai biết nữa.

Ba nghìn Đạo Vực rất lớn, nhưng nó chỉ là một phần của Tiên Vực.

Ở tận cùng vũ trụ còn ẩn giấu rất nhiều bí mật, dù là Tiên Vương cũng khó mà hiểu rõ.

Hiện giờ, tu vi của Cố Trường Sinh đã đến cực hạn Đại Đế cảnh đỉnh cao, khó mà tiến thêm chút nữa.

Hắn muốn tăng lên tu vi thì bắt buộc phải tìm được Tiên Môn, ở bên trong Tiên lộ xác minh đạo của chính mình, tu ra ánh sáng Tiên Đạo.

Cửu Thiên khó tìm.

Phi Tiên Tinh càng khó tìm hơn.

Trên đường đi Cửu Thiên cũng có rất nhiều nguy cơ, bao gồm nhiều thiên địa đại kiếp nạn, có thể tiêu trừ thần hồn tu sĩ, khiến người thân chết đạo tiêu.

Từ xưa đến nay, tu sĩ đi lên con đường này thường chỉ hành động khi Tiên Môn hiện ra, kiếp nạn trên đường ẩn vào.

Cố Trường Sinh không thể chờ đợi Tiên Môn hiện ra, không biết phải chờ bao nhiêu năm.

Thời gian đối với hắn mà nói rất là quý giá.

Cho nên rời đi ba nghìn Đạo Vực, Cố Trường Sinh dùng tốc độ siêu nhanh vượt qua vũ trụ, đi qua hư không, hóa thành Hỗn Độn Khí dâng trào, cấp tốc chạy đi.

Trên đường đi, hắn gặp được nhiều sinh linh khủng bố, hình thể to lớn, phun ra nuốt vào tinh khí thiên địa trong vũ trụ, hút khô từng mảnh Tinh Vực.

Mãnh thú to lớn toàn thân bị ánh sáng mặt trời mặt trăng vì sao bao phủ, con mắt to hơn cả hành tinh, hơi thở khiến Đại Đế cũng hoảng loạn, thân hình suýt nổ tung.

Nhưng Cố Trường Sinh không dừng lại.

Những mãnh thú khủng bố này sinh tồn trong hư không loạn lưu, thác nước Hỗn Độn, sương mù ánh sáng thời gian, Chân Tiên đều không dám tùy ý tới gần, có nguy hiểm sống chết.

Nhưng hơi thở của Cố Trường Sinh khiến chúng nó kiêng kỵ, lựa chọn tránh lui.

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Trong nháy mắt năm trăm năm trôi qua.

Có khi Cố Trường Sinh gặp phải một ít mãnh thú có huyết mạch dũng mãnh, thân thể cực kỳ cứng rắn, được ưu đãi, cô đọng thiên phú quy tắc, thực lực có thể so với Nửa Bước Tiên Vương.

Lúc này, hắn sẽ dừng lại, đánh nhau với chúng, mài giũa kinh nghiệm chiến đấu sống chết.

Hắn không sử dụng thần thông bảo thuật, cũng không sử dụng vũ khí, dựa vào thân thể chém giết với đám mãnh thú.

Pháp thiên tượng địa triển khai.

Pháp thân của hắn tràn ngập Hỗn Độn Khí, dường như đứng sừng sững đỉnh vũ trụ, vì sao vòng quanh, tẩm trong máu tươi, như thần như ma, khiến người run rẩy.

Nếu bị người thấy những cảnh tượng này, tuyệt đối sẽ khiếp sợ xoe tròn mắt.

Rất khó tưởng tượng, Cố Trường Sinh tựa như tiên mà cũng có khía cạnh cuồng bạo như vậy, toàn thân đẫm máu, thân thể vỡ ra,

có chỗ lộ xương trắng hếu.

Những mãnh thú này sinh hoạt vô số năm tháng, thậm chí tồn tại từ lúc Tiên Vực sinh ra tới nay, thân thể cứng rắn thậm chí sánh bằng một số vũ khí phôi thô Tiên Vương.

Đó là độ cứng vượt xa Bất Hủ Tiên Kim.

Thế giới vỡ nát thì chúng nó cũng khó bị hủy diệt.

Đại chiến như vậy thường kéo dài mấy trăm năm, thậm chí mấy nghìn năm.

Có lúc xương của Cố Trường Sinh bị nghiền nát, toàn thân đẫm máu, sau đó sinh mệnh lực kinh người bùng nổ, tái tạo lại thân thể, tựa như tái sinh.

Đây là một loại quá trình rèn luyện tàn khốc.

Có hiệu quả còn hơn thiên kiếp.

Lửa nung Tiên Kim, để lại phần tinh hoa nhất.

Quá trình mỗi lần tạo lại thân thể là tế bào của Cố Trường Sinh sẽ sinh ra ý thức chiến đấu, sáu mươi vạn ức tế bào từ đầu tới chân phát sinh lột xác kinh người.

Kiểu ý thức chiến đấu này thậm chí khiến tế bào của hắn khi bị tổn thương sẽ tổ hợp, biến hóa với tốc độ điên cuồng để giảm bớt tình trạng vết thương.

Về sau, Cố Trường Sinh lại gặp mãnh thú Tiên Vương cảnh khủng bố thì đã có thể giết chết.

Tuy rằng hắn cũng sẽ bị thương rất nặng, nhưng là trong chiến đấu hắn không vận dụng thần thông pháp lực, bảo thuật binh khí.

Vũ trụ chỗ Tiên Vực rất lớn.

Cố Trường Sinh vừa mài giũa vừa chạy đi, nhưng mãi chưa tới rìa vũ trụ.

Hắn vẫn đang đi ở nơi sâu trong.

Lại qua ba nghìn năm, Cố Trường Sinh rốt cuộc cảm thụ được một chút lạ thường.

Bóng dáng Cố Trường Sinh xuất hiện trong không gian.

"Xem ra hắn là ở đây."

Càng vào sâu trong vũ trụ càng có thể cảm thụ phương thế giới này bao la hùng vĩ cùng sâu thẳm.

Hành tinh lớn nhiều như mây, cổ thụ ngang trời mọc trong vũ trụ, rút ra tinh khí thiên địa, mỗi một mảnh cành lá đều có thể nâng lên thế giới.

Ngân hà vô cùng to, Hỗn Độn Khí ngập trời bao bọc từ đằng trước rũ xuống!

Ầm ầm ầm!

Bọt sóng bắn tung, đập ra sóng gợn đáng sợ trong vũ trụ.

Mỗi một đóa bọt sóng giống như là vô số tiểu thế giới hội tụ mà thành.

Thanh thế rầm rộ giống như một mảng lớn thương thiên rơi xuống, mãi rơi xuống hắc ám sâu thẳm nhất.

Cố Trường Sinh đi tới trước vài bước, ngừng bước trước thác nước ngân hà to lớn này.

Toàn bộ vũ trụ giống như bị ngăn cách ra.

Các ngôi sao chìm nổi trong ngân hà, mặt trời mặt trăng vòng quanh, giống như hạt bụi.

Loại ngân hà này nếu đổ xuống Tinh Không thì có thể nháy mắt nhấn chìm vô số tiểu thế giới.

“Dọc theo thác nước ngân hà này đi lên có thể đến Cửu Thiên không?”

Cố Trường Sinh nhẹ giọng nói, một đường đi đến, trải qua rất nhiều chém giết, tu vi tuy rằng chưa từng tăng trưởng nửa phần, nhưng thực lực tăng mạnh hơn nhiều.

Nhưng ở nơi này, hắn vẫn cảm thụ được một loại uy áp hùng hậu.

Chương 623 - Tinh hà bao la, rùa già cõng thuyền, nô bộc già Thần Chủ (2)

Giống như con dao đại đạo từ phía trước chém tới, khiến xương và tế bào của hắn phát ra tiếng rung khẽ.

Đây mới là con đường Cửu Thiên mà hắn tin tưởng.

Theo sách Thái Hư Thần Tộc để lại ghi chép, trên Cửu Thiên cần Thanh Vân Tiên Chu để vượt qua.

Nhưng vũ trụ bao la, hắn biết đi đâu tìm Thanh Vân Tiên Chu?

"Đạo hữu muốn đi lên?"

Bỗng nhiên, một âm thanh cổ xưa tang thương vang lên, khó tìm được phát ra từ đâu, tự dưng xuất hiện.

Nếu người bình thường nghe thấy âm thanh, tuyệt đối sẽ bị dọa nhảy dựng.

Dù sao nơi này đã không thấy được dấu vết sinh linh.

Dù là Cổ Chi Đại Đế, Chân Tiên đều không thể nào vào sâu tận chỗ này.

Nhưng Cố Trường Sinh cũng không ngoài ý muốn, ngược lại mặt lộ vẻ khác lạ.

Hắn nhìn chằm chằm ngân hà trước mặt, âm thanh phát ra từ bên trong.

Cố Trường Sinh mỉm cười nói, ra vẻ không hề lo lắng:

“Tại sao đạo hữu không ra ngoài gặp mặt mà giấu mình tại đây?”

Giây sau.

Đằng trước truyền đến thanh thế khủng bố to lớn.

Rào rào!

Ngân hà to lớn vô biên từ chỗ cao vũ trụ đổ xuống.

Ngân hà bị tách ra một khe hở siêu to, hơi thở bàng bạc chậm rãi hiển lộ ra.

Đầu rồng mình rùa đuôi rắn.

Đây là một con Huyền Vũ thân hình siêu khổng lồ.

To cỡ trăm vạn dặm, khoảnh khắc trở mình thì long trời lở đất, toàn bộ vũ trụ rung lên.

Con Huyền Vũ cổ xưa này toàn thân trắng như mặt trăng, trên người nâng một con thuyền bay màu thanh vân.

Các sợi Tiên Thiết Liên màu đen to mà chắc khóe cột vào người nó, cố định con thuyền bay màu thanh vân ở bên trên.

Nó xuất hiện trong thác nước ngân hà, dường như mới thức tỉnh, con mắt tựa như sao nhìn chằm chằm Cố Trường Sinh, hiển lộ uy áp khủng bố.

Đây tuyệt đối là sinh linh khủng bố rất gần với cấp bậc Tiên Vương.

Nhưng ở đây thì nó cõng thuyền.

Cố Trường Sinh thầm giật mình, lai lịch của Cửu Thiên hơi vượt sức tưởng tượng của hắn.

Lão Quy màu trắng dường như biết nỗi ngạc nhiên trong lòng Cố Trường Sinh, chậm rãi mở miệng nói:

"Khiến đạo hữu chê cười, lão hủ không phải Huyền Vũ thật sự, chỉ có huyết mạch hơi giống nó, hiện giờ làm nô bộc già của Thần

Chủ, ở đây chờ khách đến."

Thác nước ngân hà to lớn đập xuống người nó, nhưng nó vững vàng như núi, không nhúc nhích một li, vô cùng nguy nga.

Thần Chủ?

Là Thần Linh Chi Chủ sao?

Xưng hô này khiến Cố Trường Sinh có chút kinh ngạc.

Vị Thần Chủ thần bí này là Chuẩn Tiên Đế hay Tiên Đế?

Cố Trường Sinh nhẹ gật đầu, hỏi thăm:

"Dám hỏi đạo hữu nói Thần Chủ có phải là Cửu Thiên Chi Chủ?

Lão Quy màu trắng nghe vậy lắc đầu nói:

"Không dám nhận Cửu Thiên Chi Chủ, Thần Chủ đại nhân chẳng qua là tự lập dưới Cửu Thiên, phân hóa ra ngoài vạn trượng."

"Xem bộ dạng của đạo hữu chẳng lẽ muốn lên Cửu Thiên? Nhưng Tiên Môn chưa mở, giữa đường kiếp nạn khó mà tính toán, động một tí là thân chết đạo tiêu, hồn phi phách tán, mong đạo hữu hãy nghĩ kỹ."

Lời của Lão Quy màu trắng khiến Cố Trường Sinh thầm sinh ra khác lạ.

Hắn không lo Lão Quy màu trắng có ác ý với mình.

Hiện giờ thực lực của hắn đã chẳng cần sợ gì nữa.

Hắn thuần túy là cảm thấy vị Thần Chủ thần bí kia tự lập dưới Cửu Thiên, phân hóa ra ngoài vạn trượng hồng trần.

Vậy chẳng phải là giống những người gọi là mười vạn cấm khu chi chủ sao?

Nhưng Cố Trường Sinh không hỏi nhiều.

Thực lực của vị Thần Chủ kia ít nhất mạnh hơn Lão Quy màu

trắng này.

Khi không cần thiết, Cố Trường Sinh không muốn đắc tội, trêu chọc rắc rối không cần thiết.

Cố Trường Sinh mỉm cười nói:

“Tại hạ đã biết Cửu Thiên khó khăn, nhưng nếu đi đến nơi này thì vẫn muốn xông vào một lần."

Lão Quy màu trắng thở dài một tiếng:

“Nếu đạo hữu nói như vậy, lão phu cũng sẽ không khuyên ngươi, xin hãy leo lên, lão phu cõng ngươi lên.”

“Làm phiền đạo hữu.”

Cố Trường Sinh động ý niệm, mặt ngoài không lộ vẻ gì, nhưng vẫn giữ sự cảnh giác.

Thấy Cố Trường Sinh vẻ mặt thản nhiên như thường, Lão Quy màu trắng thầm khen.

Nó nhìn ra được cốt linh của Cố Trường Sinh không quá lớn.

So với tồn tại hở chút ngủ say nghìn vạn kỷ nguyên giống như nó thì Cố Trường Sinh thật sự là quá trẻ tuổi.

Hơn nữa thực lực của Cố Trường Sinh loáng thoáng cho Lão Quy màu trắng cảm giác nguy hiểm.

Điều này nói lên người trẻ tuổi trước mắt thật sự là sâu không lường được.

Sau đó Cố Trường Sinh lắc người, bước lên lưng của Lão Quy màu trắng, đáp xuống thuyền bay màu thanh vân, thác nước ngân hà vô biên đổ xuống, phát ra thanh thế ngập trời, khiến người tim đập nhanh.

"Đạo hữu ngồi vững.”

Lão Quy màu trắng lên tiếng, theo sau thân hình chậm rãi đi vào

thác nước ngân hà.

Bề ngoài thuyền bay màu thanh vân rất cổ xưa, tiên vụ mông lung bao phủ thuyền, ngăn cách tất cả, ngước dòng thác nước mà lên, vô cùng vững vàng, như bàn thạch cổ xưa.

Sức nặng khủng bố như trời đập xuống, vậy mà Lão Quy màu trắng không lảo đảo chút nào, có thể thấy thân thể mạnh mẽ.

Cố Trường Sinh ngồi xếp bằng không nhúc nhích, trong lòng không khỏi cảm thán Thần Chủ chịu bỏ vốn.

Chiếc thuyền bay màu thanh vân này lấy tinh vân xinh đẹp làm nóc, Tiên Kim Cổ Mộc làm cột chống, Tiên Kim vô thượng làm thân, Tiên Quang làm mái chèo, mênh mông mà cổ xưa.

Hắn thậm chí cảm thụ được một loại tang thương chi ý.

Giống như vượt qua sông dài thời gian.

Cùng lúc đó, trên một mảnh đại lục trôi nổi tráng lệ mà bao la.

Có nhiều mãnh thú cổ xưa, man cầm đầy trời, rừng rậm nguyên thủy cổ xưa, núi lớn hùng vĩ, cung điện xa xưa.

Hỗn Độn tiên bộc rũ xuống, lơ lửng giữa các ngọn núi.

Tiên vụ tràn ngập, Tiên Quang đan vào.

Hàng vạn hà thụy, hàng nghìn thụy thải.

Đây là cảnh tượng khiến người khiếp sợ.

Nơi này tựa như miền đất hứa thật sự, như cảnh tiên ở cõi trần.

Sinh linh ở đây đều có một loại Tiên vận, khác hẳn với người bên ngoài.

Các loại tiên dược cùng thần tuyền hiếm thấy trên đời.

Bên trong có tử nham đứng thẳng, vách đá sáng trong, cỏ mọc, sâm thổ nạp.

Kỳ Lân một mình ngồi dưới đất xanh, ngân luyện rũ xuống, mờ mịt bốc hơi, linh cầm bay lượn, thuốc lâu năm thơm ngát.

"Chủ nhân, lão Bạch hình như chở khách nhân đến. Đã bao nhiêu kỷ nguyên không có sinh linh đặt chân nơi đây, không ngờ rằng còn có thể trông thấy người sống."

Chương 624 - Thế giới bao la hùng vĩ, thiên địa thế ngoại, hồng trần cấm khu

Ở một chỗ vách đá, một nam nhân trung niên áo trắng yên lặng ngồi xếp bằng, trước mặt bày một bàn cờ, vẻ mặt siêu nhiên bình tĩnh, toát lên vẻ siêu thoát trần thế.

Trên người của hắn lượn lờ một loại huyền diệu, dường như có ức vạn ngôi sao vòng quanh, chìm nổi không ổn định, diễn biến tiên ý vô biên.

Thoạt nhìn tựa như chân chính đắc đạo Cổ Tiên.

Giờ phút này nói chuyện một là tiểu đồng mặc áo đạo bên cạnh nam nhân trung niên áo trắng, môi hồng răng trắng, mi thanh mục tú.

Nhưng tuổi thật thì rất cổ xưa, tồn tại vô số kỷ nguyên.

"Không ngờ rằng hiện giờ thế nhưng có người còn đến Cửu Thiên."

Nam nhân trung niên áo trắng đặt cờ xuống, ánh mắt rất sâu thẳm, nhẹ lắc đầu.

Theo sau, mặt của hắn lộ một chút kinh ngạc, tầm mắt xuyên thấu tầng tầng không gian, lẩm bẩm nói:

"Trên người tiểu tử này có hơi thở của Cố thị bộ tộc, không ngờ là Hỗn Độn Thể thành đạo trong truyền thuyết."

"Xem ra những năm gần đây bên ngoài phát sinh rất nhiều sự tình."

"Ngươi đi đưa hắn đến đây."

“Vâng thưa chủ nhân.” Tiểu đồng áo đạo đồng ý nói, sau đó lắc người, biến mất trên vách núi.

Thác nước màu bạc rộng rãi không nhìn thấy tận cùng.

Lão Quy màu trắng luôn cõng Cố Trường Sinh ngược thác nước mà lên, giống như đi trên con đường vốn không tồn tại trên đời.

Hai người đôi khi nói chuyện một câu.

Nhưng Lão Quy màu trắng không hiểu nhiều về tin tức trên Cửu Thiên.

Nó chỉ phụ trách ở đây cõng khách nhân tìm đến, đi lên trên.

Nhưng cách lần trước nó thức tỉnh đã là qua trăm nghìn vạn kỷ nguyên trước.

Từ miệng của Lão Quy màu trắng, Cố Trường Sinh biết được nhiều tin tức về vị Thần Chủ thần bí kia.

Nghe nói là một trong những vị Tiên Thiên Thần Linh cổ xưa nhất từ khi Tiên Vực sinh ra tới nay.

Sinh làm thần, tự nắm giữ đại đạo.

Cố Trường Sinh yên lặng ngồi xếp bằng, các loại ý tưởng vụt qua trong lòng.

Nửa tháng sau.

"Đạo hữu, lão phu chỉ có thể chở ngươi đến nơi này."

Lão Quy màu trắng ngừng lại trên một mảnh đất lơ lửng mênh mông vô ngần.

Nguồn thác nước ngân hà màu bạc là ở đây.

Một con sông lớn ngập trời, không giới hạn từ rìa đại lục đổ xuống.

Đúng là ứng một câu nói.

Hư hư thực thực ngân hà rơi Cửu Thiên.

"Đa tạ."

Cố Trường Sinh rời đi thuyền bay thanh vân, xuất hiện trên mảnh đại lục bao la này.

Hắn có chút kinh ngạc.

“Lực lượng quy tắc thiên địa rất dày đặc, thậm chí còn có pháp tắc... "

Trong không khí, tiên vụ tràn ngập, vô cùng thần dị.

Nhiều cảnh tượng tường thụy đều đang hiện ra.

Thụy cầm ở đây không sợ Cố Trường Sinh chút nào, ngược lại dùng ánh mắt tò mò quan sát hắn.

“Một nơi thần kỳ, tựa như cõi yên vui trong trần gian.”

Cố Trường Sinh nhẹ giọng nói, đưa mắt nhìn qua, có nhiều sinh linh, nhưng không thấy dấu vết của tu sĩ.

Cố Trường Sinh đang định tìm sinh linh hỏi thăm.

Một tiểu đồng mặc áo đạo bỗng nhiên xuất hiện.

Hắn môi hồng răng trắng, mi thanh mục tú.

Nhưng trong mắt có vô tận tang thương, đứng ở nơi đó cho cảm giác muốn tách rời khỏi thế gian, bàng quan.

Rất hiển nhiên, tiểu đồng này không trẻ tuổi như bề ngoài.

"Đạo hữu là... ?" Cố Trường Sinh giật mình, chắp tay hỏi.

“Chào công tử, chủ nhân đã chờ lâu, mời đi theo lão phu.” Tiểu đồng áo đạo mỉm cười vái chào Cố Trường Sinh, giọng nói rất già nua, tiếp đó dẫn đường.

Cố Trường Sinh thầm giật mình.

Thực lực của tiểu đồng này tuyệt đối sâu không lường được.

Tuy rằng thoạt trông như người thường, nhưng dù là Tiên Vương thì phỏng chừng đến thế là cùng.

Giơ tay nhấc chân mơ hồ hòa vào thiên địa.

Đạo pháp tự nhiên.

Dung hợp như nhất.

Hơn nữa hắn cũng chú ý tới, trong bàn tay của tiểu đồng có rậm rạp vảy màu xanh nhạt, trông giống như rồng.

“Chân Long bộ tộc?"

Cố Trường Sinh trong lòng có chút suy đoán.

Tiểu đồng chú ý tới biểu cảm của Cố Trường Sinh, mỉm cười nói:

“Công tử không cần tốn sức suy đoán, trong người lão phu chỉ chảy xuôi huyết mạch giống với Chân Long, chứ không phải con cháu của Chân Long.”

“Được chủ nhân thương tình tu hành tại đây.”

"Thì ra là vậy." Cố Trường Sinh bình tĩnh gật đầu.

Lão Quy màu trắng, huyết mạch giống Huyền Vũ.

Tiểu đồng áo đạo trước mắt có huyết mạch giống Chân Long.

Vậy chỗ này có khi nào còn có huyết mạch giống Tiên Hoàng, Kỳ Lân không?

Vị Thần Chủ thần bí này có tính toán gì?

Trong đoạn đối thoại bình thường này, Cố Trường Sinh có hiểu biết sâu hơn về nơi đây.

“Thật là một thế giới bao la hùng vĩ chân thực, siêu thoát Tiên Vực."

Những gì chứng kiến ở trên đường làm Cố Trường Sinh thầm giật mình, hơi tán thán.

Bỏ vốn lớn như vậy, tu sĩ bình thường không thể làm được.

Không chỉ có thế giới chi đạo, còn có pháp tắc sáng tạo ngưng tụ trong đó, một niệm sinh diệt, huyền diệu mà kỳ diệu.

Rốt cuộc, trên vách núi, hắn trông thấy Thần Chủ áo trắng này.

“Mời tiểu hữu.”

Thần Chủ áo trắng cười nói, đột nhiên xuất hiện một bộ bàn ghế uống trà, làm động tác mời Cố Trường Sinh.

"Tiểu hữu là đến từ ba nghìn Đạo Vực đúng không?”

Thần Chủ áo trắng trông rất hiền hòa, siêu nhiên khó tả, ngồi xếp bằng trên vách núi, cả người dường như cùng thiên địa đại đạo dung thành một thể.

Loại hơi thở này, Cố Trường Sinh chỉ từng thấy ở một người.

Là Cố Tứ Gia.

Dù là Hôi Lão đều không có hơi thở như vậy.

Trên vách núi, tiên vụ màu trắng nhẹ bay, mông lung thành sương chảy xuôi dưới chân.

Chỉ riêng chỗ này đã có thể cảm thụ được tiên ý ập vào mặt, đối với tu sĩ thì diệu dụng nhiều đến nỗi khó mà hình dung.

Quả thật là thánh địa của thiên địa.

"Không giấu gì tiền bối, tại hạ quả thực đến từ ba nghìn Đạo Vực." Cố Trường Sinh gật đầu, ngồi xuống ghế đá.

Tiểu đồng áo đạo đứng sau lưng hắn.

Tiểu đồng pha trà cho Cố Trường Sinh, chiêu đãi khách nhân, hương trà nghi ngút khiến người vui vẻ thoải mái, nguyên thần dường như sắp phi tiên.

Trong chén trà hội tụ ánh sáng của muôn vàn tinh tú, lấp lánh trong suốt, có thế giới chi quang đan vào, dường như một phương phương thế giới ngâm thành cổ trà.

Chương 625 - Có qua có lại, thế giới bản nguyên ngàn vạn tinh đấu, bàn tay đen sau màn

Ầm ầm ầm!

Nếu lắng nghe, thậm chí có thể phát hiện nước trà phát ra âm thanh khủng bố Hỗn Độn đan vào va chạm.

Loại thanh thế này hòa vào trong một cốc nước trà, quả thực không dám tin tưởng.

Cố Trường Sinh cảm giác Tô Huyên đều không thể nào có thủ đoạn như vậy.

“Mời tiểu hữu, đây là Thế Giới Trà do ta sáng tạo khi rảnh rỗi, thu thập căn nguyên thế giới và chư thiên tinh đấu, trên đời khó tìm chén thứ hai.”

Thần Chủ áo trắng làm động tác mời, mỉm cười, toát lên vẻ tiêu sái không kiêng kỵ, khiến người sinh lòng thiện cảm.

“Thế Giới Trà?”

Cố Trường Sinh trong lòng không kiềm được kinh thán.

Lấy căn nguyên thế giới làm trà, lấy muôn vàn tinh tú làm nước, hóa thành một chén.

Bỏ vốn lớn như vậy, phỏng chừng cũng chỉ có Thần Chủ này mới làm ra được.

Cố Trường Sinh ngửa đầu một hơi uống cạn.

Chỉ cảm thấy giống như vô vàn thế giới chảy qua cổ họng, hóa thành ý chí mênh mông bàng bạc, sắp mở ra Hỗn Độn.

Cùng lúc đó, nội vũ trụ vang lên cộng hưởng, hấp thu hết căn nguyên thế giới ẩn chứa trong tách trà này.

Thế giới chi ý trong đó càng thêm trọn vẹn mấy phần.

Nguyên thần của Cố Trường Sinh tỏa sáng chói lòa, ánh sáng Đế Đạo càng chói sáng, sắp chói mù mắt người.

Đây là cảm giác không thể tả rõ.

Cả người dường như hóa thành một phương thế giới.

Trải qua sinh ra, khô cạn, tan biến, luân hồi, vòng đi vòng lại.

Tu vi khó thể tiến bộ thế nhưng vào giây phút này có một chút tinh tiến.

Đây đúng là niềm vui bất ngờ.

“Trà này quả thực là trên đời khó tìm chén thứ hai, thủ đoạn của tiền bối thật sự là khiến ta kinh thán không thôi."

Cố Trường Sinh cũng không khỏi tán thán nói.

Nhưng nhận được phải cho đi, đây là lẽ đương nhiên.

Sau đó, hắn lấy ra Luân Hồi Cổ Trà Thụ, Luân Hồi Thần Tuyền, dung hợp lực lượng Lục Đạo Luân Hồi, dùng Hỗn Độn Chân Hỏa đun nấu.

Trong khoảnh khắc, trước mắt hiện ra ánh sáng Lục Đạo kỳ dị.

Ánh sáng chói lòa.

Các loại dị tượng hiện ra.

Hư ảnh sáu cánh cửa cổ xưa mà thần bí hiện ra trong nước trà.

Trong đó thậm chí có dòng sông đen chảy xiết.

Muôn vàn đốm sáng hiện ra, hội tụ trong dòng sông đen, dường như muốn đi hướng vãng sinh.

Lục Đạo, luân hồi, hoàng tuyền... các cảnh tượng lần lượt hiện ra.

“Cái này...”

“Không ngờ chấp chưởng trọn vẹn lực lượng Lục Đạo Luân Hồi."

Tiểu đồng áo đạo đứng sau lưng không kiềm được lộ ánh nhìn khiếp sợ.

Hắn vốn cho rằng Cố Trường Sinh chỉ là thân phận cùng thể chất đặc biệt mới bị chủ nhân mời đến.

Nhưng hiện tại thứ nhìn thấy thật sự là khiến hắn khiếp sợ không thôi.

Còn chưa bước vào lĩnh vực Tiên Đạo mà đã điều khiển lực lượng Lục Đạo Luân Hồi mà bao nhiêu sinh linh cả đời cũng khó cảm ngộ được.

Phải biết rằng ngay cả hắn đều không thể chạm tới ngưỡng cửa này.

"Có thể bị chủ nhân xem trọng, quả nhiên có chỗ hơn ngươi.” Tiểu đồng áo đạo thầm cảm thán.

“Đây là Luân Hồi Trà, mong được tiền bối đánh giá." Cố Trường Sinh mỉm cười nói, cũng làm động tác mời.

“Luân Hồi Trà, không tệ không tệ.”

Thần Chủ áo trắng cười cười, ngửa đầu một hơi uống cạn, thoáng chốc cảm thụ được lực lượng Lục Đạo Luân Hồi dày đặc khuếch tán.

Dù đến cấp bậc như Thần Chủ áo trắng cũng không khỏi có chút kinh ngạc.

Hắn không kiềm được lộ ra tán thán:

“Thủ đoạn của tiểu hữu ở lứa tuổi này thật sự khiến người tán thán, không hổ là Hỗn Độn Thể của Cố gia.”

Đứng sừng sững Nhân Đạo đỉnh cao, muốn đi mà không có đường để đi.

Loại thiên tư này khiến Tiên Thiên Thần Linh như hắn hâm mộ.

"Tiền bối biết thân phận của ta?"

Cố Trường Sinh có chút kinh ngạc.

Sau khi thành đạo, trừ phi hắn bày ra hơi thở, nếu không thì không thể phát hiện thể chất của hắn.

Chỉ có Thần Chủ áo trắng trước mắt một hơi thốt ra những điều này.

Phải biết rằng lúc trước, Táng Đế và Hoành Đế trong Cửu U Táng Thổ cũng không phát hiện hơi thở của Cố Trường Sinh, họ dựa vào suy đoán mà ra.

Tuy có phần nào nhờ Tô Huyên che đậy giúp hắn.

Nhưng điều này cũng chứng minh hắn hiện giờ chỉ cần muốn ẩn nấp hơi thở thể chất thì rất ít người có thể phát hiện.

“Trong mảnh thiên địa này của ta, không có sự tình gì giấu giếm được ta."

"Huống chi, ta nhận ra được Cố thị bộ tộc, năm xưa ta và bộ tộc các ngươi có chút giao tình. Cố Tứ Gia còn khỏe không? Phỏng chừng vẫn không cách nào đi quá xa khỏi tổ địa Cố gia đúng không?” Thần Chủ áo trắng cười tủm tỉm nhìn Cố Trường Sinh, nói.

Trong câu nói đề cập tới Cố Tứ Gia.

“Lão tổ vẫn khỏe, quả thực không thể rời tổ địa quá xa.” Cố Trường Sinh gật đầu, lần này thì hắn không còn hoài nghi nữa.

Nếu Thần Chủ áo trắng biết Cố Tứ Gia thì tất nhiên hiểu rõ Cố gia.

Hắn cũng buông xuống lòng cảnh giác.

"Ta cũng không thể rời khỏi đây, so với ta thì Cố Tứ Gia may mắn hơn nhiều.

Thần Chủ áo trắng dường như nhớ đến cái gì, khe khẽ thở dài nói.

Tuy hắn là Tiên Thiên Thần Linh, một trong những tồn tại cổ xưa nhất từ khi Tiên Vực sinh ra tới nay.

Nhưng ngày xưa hắn bị người ám hại, gặp kiếp, khó mà bước ra khu vực này nửa bước.

Tuy Cố Tứ Gia cũng gặp kiếp, nhưng có Tổ Khí của Cố gia đỡ một đợt cho hắn, không giống Thần Chủ áo trắng phải luôn ẩn nấp.

“Tiền bối nói thế là sao? Gặp kiếp?”

Cố Trường Sinh hơi ngẩn ra, có chút kinh ngạc.

Nếu cảm giác không nhầm thì Thần Chủ áo trắng hắn là một vị Tiên Đế mới đúng.

Nhưng Tiên Đế mà cũng gặp kiếp?

“Xem ra Tinh Vực không nói những lời này với ngươi.”

Thần Chủ áo trắng lắc đầu, nói:

“Tiên Vực tuy rằng rộng mênh mông, nhưng cũng có nhiều sinh linh thần bí tồn tại từ trước khi Tiên Vực sinh ra.”

“Năm tháng vạn cổ cuồn cuộn, nhiều giới nguyên tan biến, Giới Hải khô cạn, vũ trụ luân hồi đều có bóng dáng của bàn tay đen. Hắn ẩn tàng trong bóng tối, thúc đẩy sự thay đổi của Tiên Vực trong nhiều kỷ nguyên, vạn tộc sinh diệt."

"Ngày xưa chúng ta bị trúng kế của bàn tay đen ẩn trong bóng tối nên mới gặp nạn, khó mà bước ra cấm khu nửa bước."

“Bàn tay đen trong bóng tối?”

Chương 626 - Huyết mạch Cố gia, tiềm năng của Hỗn Độn Thể, từ cực hạn tuyệt đỉnh lại đánh phá

Tim Cố Trường Sinh rớt cái bịch, bỗng nhiên nhớ đến ngày xưa

hắn thành đạo ở Hỗn Độn Hải thì gặp con mãnh thú dữ tợn kia.

Ngoài ra, ấn ký Thiên Đạo lúc ấy rõ ràng có vấn đề.

Sau đó hắn bị một vị Tàn Tiên đánh lén.

Có ba vị Chuẩn Tiên Đế ngược sông dài thời gian mà đến, muốn đập chết hắn.

“Bàn tay đen trong bóng tối tính kế luôn cả Tiên Đế.”

Cố Trường Sinh không hỏi nhiều về chuyện này.

Chắc chắn Thần Chủ áo trắng biết rất nhiều, nhưng không nói tỉ mỉ với Cố Trường Sinh.

Hiện giờ thực lực của hắn còn không đủ để hiểu rõ quá nhiều.

Theo sau, Cố Trường Sinh và Thần Chủ áo trắng nói chuyện, đề cập việc muốn đi Cửu Thiên để mài giũa xác minh, bước vào lĩnh vực Tiên Đạo.

Đây mới là mục đích chuyến đi của hắn.

Nhưng Thần Chủ áo trắng lắc đầu, dùng ánh mắt cực kỳ đáng tin nói:

“Hiện tại nếu ngươi xông Cửu Thiên thì chắc chắn thân chết đạo tiêu, dù thực lực của ngươi có thể đánh với một ít Tiên Vương hơi yếu cũng không được."

Thần Chủ áo trắng vạch ra thực lực hiện giờ của Cố Trường Sinh.

Hơn nữa nói thẳng hắn không có bất cứ đường sống.

Đến cấp độ như Thần Chủ áo trắng, rất nhiều chuyện hắn nhìn thoáng qua liền biết.

Bao gồm thân phận và thực lực của Cố Trường Sinh.

Tư chất của Cố Trường Sinh quả thực là người mạnh nhất từ khi Tiên Vực sinh ra tới nay mà Thần Chủ áo trắng gặp được.

Điểm này không thể nghi ngờ.

Dù là Cổ Chi Tiên Đế, bao gồm cả hắn, khi ở Đại Đế cảnh cũng không dám nói có thể đè chết nhiều Chân Tiên, càng miễn bàn đấu với Tiên Vương.

Đó là sự khác biệt về đạo hạnh và cấp độ sinh mệnh.

Nhưng Cố Trường Sinh hoàn toàn không giống nhau, hắn đi ra con đường hoàn toàn khác.

Trên con đường này, hắn mới thành đạo đã đánh lại Chân Tiên, hiện giờ thậm chí có được sức chiến đấu cấp bậc Tiên Vương.

Điều này hoàn toàn vượt sức tưởng tượng.

Trước đến giờ không có một thiên kiêu nào có thể đi tới bước như hắn hôm nay.

Cũng vì vậy nên Thần Chủ áo trắng tích tài, không hy vọng Cố Trường Sinh đi chịu chết.

"Thực lực của ngươi quả thực đi tới cực hạn mà cấp độ của ngươi có thể đạt đến, nhưng cực hạn là dùng để phá vỡ, không phải bắt buộc lên Cửu Thiên, tìm được Tiên Môn mới có thể thành Tiên."

Thần Chủ áo trắng khẽ lắc đầu nói.

"Cho dù ngươi có thể đi lên Cửu Thiên cũng không thể đánh mở Tiên Môn, không có bất cứ hy vọng."

"Thực lực của ngươi, còn kém xa."

Thần Chủ áo trắng nói thẳng, không chút nể mặt.

"Chẳng lẽ thật sự không có một chút hy vọng sao?"

Cố Trường Sinh ngây ra, Thần Chủ áo trắng cũng nói như vậy, không ôm chút hy vọng nào vào hắn.

Trước khi đến đây, Cố Trường Sinh cực kỳ tự tin.

Dù sao một đường đi đến, hắn xuôi chèo mát mái, đẩy ngã vô địch,

mặc kệ là chuyện gì đều cơ hồ không gặp trắc trở.

Nhưng hôm nay bị Thần Chủ áo trắng phủ định.

Nếu như là những người khác nói như vậy, Cố Trường Sinh tuyệt đối khinh thường.

Nhưng Thần Chủ áo trắng là một vị Tiên Đế.

Tồn tại như vậy không có lý nào lừa gạt hắn.

Xem tính tình của Thần Chủ áo trắng cũng sẽ không làm ra chuyện như vậy.

“Thực lực của ta còn kém xa?" Cố Trường Sinh trầm mặc.

Nhưng hắn không biết chính mình hiện giờ còn có thể tu luyện kiểu gì.

Hắn đã đứng sừng sững Nhân Đạo đỉnh cao đến cực hạn, trước không có ai, sau không có người.

Con đường này phải đi như thế nào nữa?

Thần Chủ áo trắng xem Cố Trường Sinh một cái, mỉm cười nói:

“Tiềm năng của Hỗn Độn Thể, tiềm năng của huyết mạch Cố gia, ngươi thật sự đều khai quật hết rồi sao?"

"Chớ nói chi thân thể con người vốn là kho báu vô tận, ngay cả ta đều không cách nào nói hết thâm ảo của nó.”

“Chẳng lẽ ngươi không muốn tiếp tục suy nghĩ kỹ càng?”

Ở trên người Cố Trường Sinh, Thần Chủ áo trắng nhìn thấy một loại đạo mới tinh, cũng là một con đường mới.

Có lẽ trong tương lai, con đường như vậy sẽ nở rộ ánh sáng khó tả, lưu trữ trên đời, chiếu rọi xưa và nay.

Thần Chủ áo trắng không nỡ nhìn Cố Trường Sinh dừng lại tại đây.

Tuy Tiên Thiên Thần LinhƯ tự nắm giữ đại đạo, nhưng vẫn hâm mộ nhân tộc.

Nhân tộc có thể sinh sản nhanh chóng trong vũ trụ, truyền thừa sinh sôi, mồi lửa không tắt, trở thành chủng tộc đệ nhất, nguyên nhân phần lớn là vì thân thể con người có tiềm năng vô hạn.

"Ta biết, đa tạ tiền bối chỉ giáo."

Cố Trường Sinh trầm mặc nửa ngày, sau đó mới gật đầu, vẻ mặt rất thận trọng.

Thần Chủ áo trắng nói câu này tựa như xua tan sương mù trước mắt Cố Trường Sinh, cảnh tượng dần dần trở nên rộng mở sáng sủa.

Đám người Hôi Lão, Cố Tứ Gia tuy cũng từng nói lời tương tự.

Nhưng lúc ấy Cố Trường Sinh không suy nghĩ sâu xa.

Bởi vì hắn không cần khai quật những điều này, hắn đã đứng ở đỉnh cao cùng thế hệ, thậm chí kỷ nguyên.

Nhưng mà hiện tại, hắn dường như phải suy xét chuyện này sâu sắc hơn.

“Trước khi Tiên Môn xuất hiện, Chân Tiên, Tiên Vương ở trên đời này đến từ đâu?”

Thần Chủ áo trắng lại nói, giải thích lai lịch của Phi Tiên Tinh cho Cố Trường Sinh nghe.

Đó thật ra là con đường tắt do người đời sau làm ra.

Nếu thật sự phải có Tiên lộ mới được thành tựu Chân Tiên, vậy trước khi Tiên lộ xuất hiện, nhóm người đó làm như thế nào?

Bọn họ đến từ đâu?

Vẫn câu nói cũ, con đường do người đi ra.

"Vãn bối không muốn đi đường tắt, chẳng qua trong lời đồn ghi

chép từ vạn cổ đến nay, ánh sáng Tiên Đạo chỉ có thể tu từ trong Tiên lộ.”

“Phải được thiên địa tán thành, mới có thể thành tựu Chân Tiên quả vị."

Cố Trường Sinh hơi giật mình, sau đó lắc đầu nói.

Thần Chủ áo trắng nói:

“Tuy là vậy, nhưng Thành Tiên Lộ còn chưa đến lúc mở ra, ngươi hiện tại chỉ có hai lựa chọn, hoặc là chờ đợi nó xuất hiện, hoặc là đi chịu chết."

“Tiên lộ mở ra thì ít nhất phải đợi trăm nghìn vạn năm nữa, ta không đợi được lâu như vậy. Nhưng hiện giờ ta không có lựa chọn khác...”

Cố Trường Sinh nói, thời gian của hắn cực kỳ eo hẹp.

Chương 627 - Huyết mạch Cố gia, tiềm năng của Hỗn Độn Thể, từ cực hạn tuyệt đỉnh lại đánh phá (2)

Ba nghìn Đạo Vực tùy thời gặp nguy hiểm bị Dị Vực công phá.

Cố gia dù mạnh, nhưng đến lúc đó cũng chưa chắc có thể chỉ lo thân mình.

Hắn cần trở nên càng mạnh, cường đại đến mức có thể thủ hộ tộc nhân, thân nhân, cùng với hồng nhan.

“Ngươi đừng coi thường tiềm năng huyết mạch của ngươi.”

“Người đời trước của Cố gia ngươi là một đám tồn tại tu ra ánh sáng Tiên Đạo sớm nhất từ khi Tiên Vực sinh ra tới nay.”

Thần Chủ áo trắng nhìn Cố Trường Sinh, khẽ thở dài:

“Nhưng không ngờ đời sau có nhiều tu sĩ muốn đi Tiên Môn, vào

Tiên lộ.”

“Dưới Cửu Thiên có nhiều kiếp nạn là vì trời giận, là thương thiên giận sự vô dụng hèn nhát.”

Thần Chủ áo trắng nói rồi vung ống tay áo, trước mắt hiện ra thần quang chói lòa, vách núi rung lên.

Ngay sau đó, một sức mạnh to lớn không thể cưỡng lại xuất hiện, đưa Cố Trường Sinh vào một tòa cổ điện đá đen thần bí.

"Tiền bối... "

Cố Trường Sinh khiếp sợ thốt lên.

Giây sau, hắn đã ở trong cổ điện đá đen thần bí, cửa điện đóng kín, khó mà mở ra.

Hắn bị nhốt trong này.

Cố Trường Sinh cố gắng hết sức mà như trâu đất xuống biển, không mở cửa được.

Dù vận dụng Hồng Mông Ấn cũng vậy.

"Trong đó có ta vô số kỷ nguyên thu thập nhiều sách cổ ngọc giản, cùng với ta tự sáng tạo nhiều tiên pháp, ngươi có thể lật xem."

"Nhưng ta sẽ không mở cửa."

"Cho nên ngươi hiện tại chỉ có hai cái lựa chọn, hoặc là ở trong đó phá vỡ cực hạn, hoặc là đợi đến khi Tiên Môn hiện ra.”

“Lúc ấy ta sẽ mở cửa.”

Giọng Thần Chủ áo trắng vang lên trong cung điện đá đen.

Cố Trường Sinh ngây người nhìn tất cả điều này, rất nhanh bình tĩnh trở lại.

Hắn quét mắt từng chỗ.

Ánh sáng tràn ngập, tiên ý mờ mịt, như có vô tận thần tàng.

Nơi này quả thực bày đầy các loại sách cổ cùng ngọc giản, thậm chí nhiều Tiên Vương cảm ngộ bên ngoài khó gặp cũng đầy rẫy.

Đây là kinh nghiệm tu luyện của người đi trước.

Cũng có rất nhiều ghi chép cổ sử, biến mất trong sông dài lịch sử, không được lưu truyền lại.

Thần Chủ áo trắng nói cũng có lý.

Với thực lực hiện giờ của Cố Trường Sinh không thể cứng rắn mở cửa điện.

Vì vậy, lựa chọn duy nhất là từ nền móng hiện tại lại phá vỡ cực hạn Nhân Đạo đỉnh cao.

Cố Trường Sinh thì thào:

“Tiềm năng của Hỗn Độn Thể, tiềm năng huyết mạch Cố gia, tiềm năng thân thể con người...”

Hắn lật xem bốn phía, đọc đạo và pháp ghi trong những điển tịch cổ xưa.

Cùng lúc đó, trên vách núi, một làn gió nhẹ thổi qua, bàn cờ lộn xộn trước mặt Thần Chủ áo trắng nhanh chóng sắp hàng ngay ngắn, từng quân đặt vào vị trí.

Trông như ức vạn ngôi sao xoay quanh mặt trời và mặt trăng ở chính giữa.

Biến đổi này khiến Thần Chủ áo trắng lộ vẻ mặt cảm khái.

Tận mắt nhìn thấy cảnh này, tiểu đồng áo đạo rất là khiếp sợ, khó hiểu hỏi thăm:

"Chủ nhân, có cần thiết trợ giúp hắn đến thế không?”

Cố Trường Sinh tuy rằng có thiên phú khủng bố, thực lực cường đại, đạt đến trình độ cùng cảnh giới không ai có thể sánh vai.

Nhưng Thần Chủ áo trắng ở thời kỳ đỉnh cao, còn là Tiên Đế.

Trên đời này ai nhận nổi nhân tình của Tiên Đế?

"Điều này xem như ta nợ Cố gia đi."

Mắt Thần Chủ áo trắng có chút phức tạp, dường như nghĩ tới cái gì, nhưng rất nhanh trở nên một mảnh bình tĩnh sâu thẳm.

Cố Tứ Gia sớm dự liệu Cố Trường Sinh sẽ đến chỗ của Thần Chủ áo trắng, nhưng Cố Tứ Gia không khuyên bảo Cố Trường Sinh.

Chỉ có Thần Chủ áo trắng mới hiểu thâm ý trong đó.

Mặc dù Thần Chủ áo trắng tích tài, nhưng cũng không cần thiết làm đến bước này.

Cố Trường Sinh yên lặng ngồi xếp bằng, đã bình tĩnh, không tiếp tục rối rắm về Tiên Môn.

Việc tiếp theo là đào móc ra cái gọi là tiềm năng, do đó đạt đến trình độ phá vỡ cực hạn mà Thần Chủ áo trắng đã nói.

Trước mắt hắn đang đặt ngọc giản cùng với tiên thư, cổ kinh cao cỡ nửa người, phong cách cổ xưa mà mênh mông, tỏa ra sắc màu mộng ảo xinh đẹp.

Những thứ này đủ khiến thế gian vô số tu sĩ hâm mộ ghen ghét đến phát điên.

Tiên Vương cảm ngộ, đại đạo di khắc, pháp tắc chân ý... cực kỳ nhiều.

Đây là tích lũy của một vị Tiên Đế qua vô số kỷ nguyên, vượt qua tưởng tượng.

Hơn nữa, có thể lọt vào mắt của Tiên Đế thì vượt qua tưởng tượng.

Hơn nữa, có thể nhập một vị Tiên Đế nhãn, mấy thứ này tuyệt đối có chỗ không tầm thường.

Cố Trường Sinh cũng không nhịn được bình tâm lại, tâm thần không dao động, tựa như lão tăng nhập định, chìm đắm vào.

Trong quá trình này, hắn không cảm giác thời gian trôi qua.

Hắn lật xem nhiều điển tịch cùng di sách, nét mặt đôi khi hiểu ra, đôi khi nghi hoặc.

Một ít bia đá bể rải rác đập vào mắt hắn.

Chữ trên bia cực kỳ trúc trắc, căn bản không thuộc về Tiên Vực.

Đó là chữ xưa còn hơn thời đại cổ nhất Tiên Vực.

Không phải chữ đến từ Thương Mang.

Cố Trường Sinh đã từng thấy ba chữ kỳ dị 'Đại Trụ Cung' rồi.

Sau đó, Cố Trường Sinh kết hợp mấy cuốn sách trong này lại, từ trong sách biết được một số tin tức cực kỳ kinh người.

Những chữ này không biết thuộc về thời đại cách bao nhiêu trước vạn cổ.

"Không lẽ tiền bối muốn cho ta biết chân tướng Tiên Vực?"

Trong quá trình này, hắn hoảng hốt trông thấy quá trình Tiên Vực diễn biến.

Sinh ra trong Hỗn Độn, sau đó trải qua diễn biến, táng diệt quy khư, lặp đi lặp lại, thành tựu luân hồi.

Cái gọi là một luân hồi mênh mông còn hơn trong tưởng tượng của Cố Trường Sinh.

Chôn vùi vũ trụ, chôn vùi chư thiên, chôn vùi vạn tộc, cuối cùng quay về Hỗn Độn.

Sau đó mở lại vũ trụ, lại diễn biến vạn linh cùng với thiên địa, văn minh khác nhau lại lần nữa phát triển và diễn biến.

Trong quá trình này, vạn cổ đều thay đổi không biết bao nhiêu lần.

Tiên Vực hiện tại không biết là diễn biến lại từ vũ trụ nào bị táng diệt.

“Sự thật về Tiên Vực đúng là như vậy sao?"

Cố Trường Sinh không kiềm được suy nghĩ.

Văn minh Tiên Vực mà hắn đang ở trong đó thật ra nằm trong vòng luân hồi thứ thấy?

Chẳng phải giống hệt như quá trình sinh ra nội vũ trụ của hắn?

“Lẽ nào tất cả sinh linh chúng ta đều sinh tồn trong thế giới giống như nội vũ trụ?”

Cố Trường Sinh thầm rung động.

Phương vũ trụ chỗ Tiên Vực cũng có tận cùng.

Chương 628 - Siêu cấp đa nguyên vũ trụ, vĩnh hằng duy nhất, đẳng cấp Tiên Vương, pháp thân Hỗn Độn Thần Linh

Trong nhận tri cho tới nay của Cố Trường Sinh, vũ trụ chỗ Tiên Vực xem như cấp đa nguyên vũ trụ.

Dù sao Tiên Vực dựa vào ức vạn vạn tiểu thế giới.

Những tiểu thế giới này cùng lắm xem như đơn thể vũ trụ.

Sức chiến đấu đỉnh cao nhất chỉ có thể đến Đại Đế, dốc hết sức một kích có thể hủy diệt tiểu thế giới.

Dù là thế giới mạnh nhất cũng chỉ có thể xem như siêu cấp đơn thể vũ trụ, cũng là thế giới có thể sinh ra nhiều Đại Đế.

Nếu Tiên Vực có thể sinh ra tồn tại cấp độ như Tiên Đế thì phỏng chừng cấp bậc vũ trụ có thể đến siêu cấp đa nguyên.

Cũng là nhiều đa nguyên vũ trụ dung hợp.

Nhưng sự thực về Tiên Vực là vũ trụ hiện đang ở có tận cùng và điểm cuối.

Trong phút chốc, Cố Trường Sinh hơi hiểu tại sao những tồn tại đến Tiên Đế còn muốn đuổi theo càng xa hơn.

"Nghĩ thông sự thật về Tiên Vực, càng có thể hiểu ý nghĩa trong lời nói của tiền bối, ngay cả vũ trụ đều có nhiều chưa biết cùng mênh mông."

"Thân thể con người tự nhiên cũng giống như vậy."

Cố Trường Sinh thì thầm, thoải mái hơn, thân và tâm biến đổi.

Trong quá trình này, hắn từ ngũ tạng lục phủ, dùng tâm cảm ngộ mỗi một tấc biến hóa.

Thân thể con người là bảo tàng, nhiều cốt cách, da thịt, lông tóc, thậm chí trong máu đều ẩn chứa thần dị khó tả.

Tu sĩ mở ra linh trong đan điền là vì đến trình độ hái sao lấy trăng, là quá trình tiềm năng bị khai quật.

Trong Nê Hoán Cung, thức hải mới lượng, nguyên thần mới thành, cũng là quá trình tiềm năng bị khai quật.

Nghĩ thông những thứ này, Cố Trường Sinh đã hiểu cái gọi là pháp thật ra đều là thủ đoạn bày ra tiềm năng.

Thời gian trôi qua.

Trong thời gian này, nhiều pháp vụt qua trong lòng Cố Trường Sinh.

Thái Cổ đại hung chi pháp, cổ gia tiên pháp, Thiên Xà bộ tộc chi pháp, Đệ Nhất Pháp...

Học rất nhiều pháp khác nhau, đếm kỹ thì không đếm xuể được.

Nhưng pháp đào móc tiềm năng của bản thân thì Cố Trường Sinh chưa gặp bao giờ.

Tiên Vực từ trước đến giờ không có pháp như vậy.

Đa số là cách vận dụng pháp lực và khí huyết của bản thân.

Cho nên Cố Trường Sinh bắt đầu tập trung tinh thần vào bản thân.

Tiềm năng của Hỗn Độn Thể...

Trừ Hỗn Độn chi đạo, trời sinh ở trên vạn đạo ra?

Hỗn Nguyên Kiếp Diệt Kim Thân chẳng phải là quá trình như vậy sao?

Nhưng... còn có cái gì?

Hắn tâm thần trầm tĩnh.

Mỗi một tế bào đều đang hô ứng, giống như hóa thành cánh cửa nối với thế giới khác sâu thẳm mênh mông.

Ầm ầm ầm!

Hỗn Độn Tinh Khí đáng sợ tuôn ra từ miệng mũi Cố Trường Sinh, giống như ngân hà to lớn khiến người thầm run.

Cố Trường Sinh ngồi xếp bằng trong Hỗn Độn, giống như hóa thành Hỗn Độn Thạch cứng rắn khó vỡ.

“Hỗn Độn vốn có thể diễn biến vạn vật... "

“Giống như khoảnh khắc khi nội vũ trụ sinh ra.”

“Hỗn Độn tách ra, âm dương tự hiển."

Cố Trường Sinh thì thầm, bỗng nhiên hiểu rõ, trong lòng dường như vang lên tiếng sóng gầm của Hỗn Độn sóng triều.

"Thiên địa phân âm dương."

"Hỗn Độn sinh vạn vật, vạn vật thân mẫu khí, ngũ khí tương sinh tương khắc, lại khả diễn biến vạn vật, sinh sôi không ngừng.”

“Đạo chia ba nghìn, ba nghìn hóa Thần Ma."

"Cuối cùng Thần Ma hợp nhất, ba nghìn đại đạo cũng hợp nhất... "

"Đây là chân lý bất tử bất diệt, vĩnh hằng duy nhất.”

Cố Trường Sinh dường như hóa thành một vị thần minh rực rỡ.

Hắn chậm rãi ngồi xếp bằng trong từng cánh cửa, chìm nổi trong từng tế bào, đào móc ra thần áo trong đó.

Sau đó, hắn giống như hóa thành hạt ánh sáng màu vàng thần thánh chui vào trong từng tế bào.

Thần nhập tế bào, vĩnh hằng duy nhất!

Quá trình này rất thong thả.

Trong nháy mắt, một nghìn năm trôi qua.

Răng rắc một tiếng!

Âm thanh tan vỡ giòn vang quanh quẩn chốn này.

Cố Trường Sinh cả người giống như đang đốt cháy, thịt xương cũng bị chiếu trong suốt rực rỡ.

Vừa rực rỡ vừa lấp lánh.

Hắn nghe thân thể của mình phát ra âm thanh tan vỡ, âm thanh đến từ mỗi một tế bào.

Sáu mươi vạn ức tế bào đều thành một loại trạng thái rực rỡ.

Hơi thở bàng bạc mênh mông trở nên ngưng thực hơn trước kia.

Cuối cùng, thân thể hắn phát sáng, ánh sáng chói lòa, pháp lực dâng trào.

Hỗn Độn hà quang đáng sợ xé rách hắc ám, xuyên qua xưa và nay, thành duy nhất trong thiên địa.

Một pháp thân màu vàng siêu khổng lồ xuất hiện, bề ngoài giống hệt Cố Trường Sinh.

Toàn thân rực rỡ trong suốt, ánh sáng chói lòa, chảy xuôi ánh sáng Tiên Đạo.

Hỗn Độn Khí khủng bố khuếch tán, tựa như thần minh viễn cổ

thuở khai thiên tích địa đứng sừng sững dưới mảnh vũ trụ này.

Pháp thân Hỗn Độn Thần Linh!

"Không thuộc về bất cứ một mảnh sông dài thời gian nào, không có quá khứ, tương lai, đây là pháp thân thần linh của riêng ta, đương thời vô địch, vĩnh hằng duy nhất, bất tử bất diệt."

Cố Trường Sinh khẽ quát.

Bùm một tiếng, hắn đứng bật dậy, vung hai cánh tay, dường như muốn mở ra Hỗn Độn, khai thiên phách địa, tái tạo vũ trụ.

Pháp thân Hỗn Độn Thần Linh màu vàng cử động theo động tác của Cố Trường Sinh, lấp lánh ánh sáng Tiên Đạo cực kỳ chói mắt.

“Đây là hơi thở Tiên Đạo...”

“Nhưng còn kém xa."

Mắt Cố Trường Sinh sáng rực, ánh mắt giống như đang đốt cháy cả người đều bị Hỗn Độn Chân Hỏa phủ lên.

“Khúc Trường Sinh Cốt của ta vốn là tiên cốt... "

Hắn thì thào, đặt quyết tâm.

Bùm!

Nguyên khúc Trường Sinh Cốt bỗng rung lên, dâng trào ra ức vạn luồng tiên hà rực rỡ, bắt đầu bị hòa tan, sau đó chảy về phía tứ chi bách hải.

Trong quá trình hòa tan, mỗi khúc xương của Cố Trường Sinh đều sinh ra tiên ý rực rỡ.

Hỗn Độn Chân Huyết của hắn trở nên một mảnh nóng bỏng, giống như sắp bốc hơi hết.

Quá trình này vô cùng thống khổ, khủng bố hơn hình phạt Thái Cổ rất nhiều.

Nhưng vẻ mặt của Cố Trường Sinh không chút thay đổi.

Bình tĩnh đáng sợ!

Hóa cốt tạo lại!

Trong quá trình này, trên người pháp thân Hỗn Độn Thần Linh dần hiện ra hơi thở khủng bố ngập trời chỉ riêng Tiên Vương mới có.

Chương 629 - Sức chiến đấu Tiên Vương tuyệt đỉnh, đi tới Cửu Thiên, con đường kỳ dị

Hơi thở Tiên Vương ngập trời khuếch tán trong cung điện đá đen.

Thậm chí mơ hồ câu động sông dài thời gian, nhấc lên lực lượng thời gian khủng bố.

Trong khoảnh khắc khiến cho nơi này run rẩy.

May mà điện vũ chính là ra từ tay Thần Chủ áo trắng, cứng rắn khó vỡ, thế này mới không bị hủy.

Sau khi hòa tan Trường Sinh Cốt hóa thành tiên ý bàng bạc tràn ngập trong tứ chi bách hải.

Bắt đầu từ xương sọ chảy tới tận chân, hai trăm lẻ sáu khúc xương như được nhuộm một loại ánh sáng mới.

Đó là tiên ý chói lòa, thần thánh mà hạo nhiên, không thể xâm phạm.

Cố Trường Sinh cố chịu đựng thống khổ vượt sức tưởng tượng này.

Từ đầu tới chân, tất cả cốt cách đều bị nghiền nát, rồi tổ hợp lại, sinh ra cái mới.

Cho đến cuối cùng, hai trăm lẻ sáu khúc cốt cách đều hóa thành Tiên Cốt, dâng lên từng lũ Tiên Khí.

Theo sau, Hỗn Độn Chân Huyết đã khô cạn bốc hơi lại hình thành

từ trong cốt tủy.

Chẳng qua lúc này đã thêm một loại tiên ý rực rỡ, như bề mặt Hỗn Độn phủ lên một lớp Tiên Quang.

Chói lọi mà lóa mắt, rực rỡ mà mãnh liệt, cảm giác thần bí mênh mông.

Quả thực khiến người không mở mắt ra được.

Pháp thân Hỗn Độn Thần Linh được bao phủ trong Hỗn Độn ánh sáng, đứng sừng sững trong hắc ám, giống như mở ra vô tận vũ trụ.

Đây là cảnh tượng mênh mông.

Dù là người khổng lồ thiên địa cũng không có uy thế lớn như vậy.

Ba nghìn đại đạo bên người.

Vạn cổ thanh thiên trong người.

Càng tràn ngập hơi thở Tiên Vương như muốn đè sụp vạn cổ.

“Pháp thân Hỗn Độn Thần Linh cấp độ Tiên Vương, thế này xem như phá vỡ một loại cực hạn khác.”

Cố Trường Sinh rốt cuộc mở mắt ra.

Đạo hạnh của hắn không tăng thêm chút nào, vẫn là cấp độ Đại Đế cảnh đỉnh cao, nhưng đã tu ra pháp thân Tiên Vương.

Việc kinh thế hãi tục này nếu như truyền đến bên ngoài, không biết sẽ dấy lên sóng gió lớn cỡ nào.

Không ai tin tưởng.

Chênh lệch giữa Đại Đế và Chân Tiên khó mà phỏng chừng.

Chớ nói chi Đại Đế và Tiên Vương càng là cách biệt kinh khủng hơn cả lạch trời.

Tựa như con kiến đối diện Chân Long.

Ở cấp độ Đại Đế, tu ra thủ đoạn Tiên Vương càng là kinh thế hãi tục, điển tịch đều không dám ghi như vậy.

Cố Trường Sinh cũng không ngờ rằng chính mình cuối cùng tu ra pháp thân như vậy.

Hắn đơn giản là theo bản tâm, đi con đường của mình.

Không đến cuối cùng, hắn cũng không biết sẽ hình thành cái gì.

"Nguyên thần cùng đạo hạnh tuy rằng dừng lại ở cấp độ Nhân Đạo đỉnh cao, nhưng mà không ảnh hưởng ta thi triển pháp thân."

"Dù sao pháp thân là tương đương với một ta khác."

"Xem ra muốn chân chính bước vào lĩnh vực Tiên Đạo còn cần hợp nhất Đại Đạo Chi Hoa, mượn đó xác minh ấn ký Tiên Đạo."

"Do đó ba thân dung hợp, quá khứ, tương lai, hiện tại không để lại dấu vết, nhân quả không dính vào người, siêu thoát bên ngoài thời gian không gian."

Cố Trường Sinh đang thì thầm thì cánh cửa điện trước mắt mở rộng.

Hoàn thành giao hẹn, Thần Chủ áo trắng tự nhiên sẽ thả hắn ra.

"Đa tạ tiền bối."

Cố Trường Sinh rời đi nơi ngồi xếp bằng mấy nghìn năm, hơi chắp tay nói với Thần Chủ áo trắng đứng ở ngoài điện.

Hắn sẽ ghi nhớ ân tình này.

Nhiều cổ pháp, cổ kinh, một số bí ẩn của Tiên Vực trong đại điện đá đen là người bình thường không thể tiếp xúc.

Thần Chủ áo trắng nhẹ gật đầu, mặt lộ tán thán cùng kinh ngạc, gật đầu, nói:

"Ngoài dự đoán của ta, thiên phú của tiểu hữu thật sự vang dội xưa nay, không ai bằng."

“Mấy nghìn năm ngắn ngủi đã từ Đế cảnh đi tới thiên địa mới, khiến ta thán phục.”

Tiểu đồng áo đạo xoe tròn mắt, vẻ mặt khiếp sợ và khó tin.

Hắn thậm chí cảm giác được áp lực cực lớn từ pháp thân Hỗn Độn Thần Linh khủng bố kia.

Phải biết rằng, hắn không phải Tiên Vương bình thường, sắp bước vào cấp độ tuyệt đỉnh.

Chuẩn Tiên Vương và Tiên Vương bình thường không đánh lại hắn.

"Tiền bối khen trật rồi, nếu như không có tiền bối trợ giúp, vãn bối cũng không đi tới bước này được.”

Cố Trường Sinh nói.

Có pháp thân Hỗn Độn Thần Linh, cộng thêm thực lực hiện giờ của hắn, dù gặp Tiên Vương tuyệt đỉnh thì hắn cũng không sợ.

Theo như hắn biết thì dù cùng ở cấp bậc Tiên Vương, giữa các bên cách biệt rất lớn.

Tiên Vương bình thường, Tiên Vương tuyệt đỉnh, Tiên Vương đỉnh cao, Tiên Vương trùm, Vô Thượng trùm...

Đương nhiên đối với Cố Trường Sinh hiện tại, toàn bộ thực lực của hắn ước chừng ở giữa Tiên Vương tuyệt đỉnh và đỉnh cao.

Chân chính bước vào lĩnh vực Tiên Đạo rồi, Tiên Vương đỉnh cao hẳn là sẽ không đánh lại hắn.

Loại tình huống này nếu như nghiêm túc suy xét thì tương đương với Cố Trường Sinh hơn tu sĩ cùng cảnh giới một đại cảnh giới.

"Không cần cảm tạ ta, đây là duyên pháp của cá nhân ngươi, không đủ thiên phú thì không tiếp xúc được. Với thực lực hiện tại của ngươi, cứng rắn xông Cửu Thiên cũng thêm mấy phần hy vọng."

"Nhưng cũng chỉ là mấy phần hy vọng, có thể sống tiếp hay không

thì phải xem ngươi.”

Thần Chủ áo trắng đổi đề tài, nhắc đến chuyện Cửu Thiên, không ngăn cản Cố Trường Sinh nữa.

Cố Trường Sinh gật đầu, vẻ mặt rất bình tĩnh.

Hắn cũng muốn chân chính đi Cửu Thiên, tuy trong đó nguy nan trập trùng, nhưng cũng không thể ngăn cản bước chân của hắn.

Mấy ngày tiếp theo, Cố Trường Sinh điều chỉnh hơi thở của bản thân, điều chỉnh thực lực đến trạng thái đỉnh cao nhất.

"Làm phiền tiền bối." Cố Trường Sinh đã chuẩn bị sẵn sàng, tùy thời có thể lại lên đường.

Hắn đã chậm lại mấy nghìn năm.

Không biết ba nghìn Đạo Vực bây giờ ra sao.

“Đường Cửu Thiên ở bên trên.”

Thần Chủ áo trắng nói, lại lần nữa vung ống tay áo, tiễn Cố Trường Sinh lên đường, sau đó đứng ở đỉnh núi nhìn hắn đi xa.

"Chủ nhân, ngươi nói xem, hắn có thể sống rời đi không?”

Tiểu đồng áo đạo hỏi thăm, trong con mắt lộ ra lo lắng.

Cửu Thiên nguy hiểm ở chỗ thiên địa giận, sinh linh diệt tuyệt.

Tựa như địa tuyệt thiên thông, cửu tử vô sinh.

Tiên Vương đi cũng không thể bảo đảm sống sót.

“Người có đại khí vận sẽ không dễ dàng bỏ mạng, ta ngược lại mong đợi giây phút hắn thành Tiên.”

Khi Thần Chủ áo trắng nói đến đây thì mắt lóe tia sáng lạnh.

Chương 630 - Bên bờ Giới Hải, điểm kết thúc Càn Khôn, tận cùng vũ trụ

“Có lẽ bàn tay đen ám hại chủ nhân cũng sẽ ló đầu ra đúng không?”

Tiểu đồng áo đạo nghe vậy liền biết Thần Chủ áo trắng nghĩ tới cái gì, cũng không khỏi lộ ra tức giận cùng sát ý.

"Mặc kệ thế nào, kỷ nguyên này là cuối cùng, hắn sẽ ra mặt, lúc ấy ta mới từ từ thanh toán với hắn.”

Thần Chủ áo trắng hừ lạnh một tiếng, trên người bỗng nhiên hiện ra uy thế khủng bố chư thiên tịch diệt, khung trời như sắp nổ tung, vạn linh cùng rung.

Tiên Đế giận dữ, hậu quả không thể tưởng tượng.

Ầm!

Cùng lúc đó, bên trên vũ trụ hắc ám, Cố Trường Sinh toàn thân quấn quanh Hỗn Độn quang.

Một đường nhanh như điện chớp vượt qua Tinh Vũ, dọc theo quỹ tích vô hình cảm giác được mà đi.

Thần Chủ chẳng những tiễn hắn lên đường, cũng chỉ ra đường đi cho hắn.

Trên con đường này đúng là nguy cơ trập trùng, trong thiên địa tràn ngập quy tắc kỳ dị.

Mới đi tới không lâu, Cố Trường Sinh chợt thấy đến một sinh linh toàn thân trong ánh lửa bỗng nhiên xuất hiện, xông về phía hắn.

Hư không vỡ ra, sinh linh màu đỏ thẫm ùa ra.

Loại sinh linh này rất giống với Tiên Thiên Hỏa Linh trong truyền thuyết, trôi nổi ở rìa vũ trụ.

Ngọn lửa đỏ thẫm khủng bố uy năng ngập trời, có thể dễ dàng đốt chết Chân Tiên.

Vừa xuất hiện đã là một đám.

Bùm!

Ánh mắt Cố Trường Sinh lạnh lùng, cách xa vươn tay chộp.

Năm ngón tay phát sáng.

Thoáng chốc các ngôi sao trong hư không đều bị hắn giam cầm, dùng Hỗn Độn quang bao bọc, luyện hóa vào tay.

Phụt!

Cố Trường Sinh bỗng ném về phía kia, trong khoảnh khắc giống như đổ cơn mưa Hỗn Độn ngôi sao, hư không rách nát.

Đám sinh linh kia nổ tung, khó mà ngăn cản bước chân của hắn.

Theo sau, Cố Trường Sinh tiếp tục xông lên con đường này.

Nhưng mà không bao lâu.

Trong thiên địa lại phát ra tiếng nổ, đổ cơn mưa Hỗn Độn ngôi sao rào rào, mang theo thế ngập trời, có thể đập sinh linh nát bấy.

Là những ngôi sao vừa bị Cố Trường Sinh luyện hóa.

“Nơi này quả thực có kỳ dị."

Cố Trường Sinh phất tay đánh lui mưa Hỗn Độn ngôi sao, không kiềm được nhíu mày.

Trên con đường này, vô số ánh sáng hắc ám dâng lên, các loại cơn lốc trật tự thổi quét, khiến mỗi một chỗ không gian đều tràn ngập nguy cơ lớn, giống như cấm khu vạn linh.

Cố Trường Sinh một đường mà đi, xuyên qua trong hư không, rốt cuộc cảm nhận được nguy hiểm mà Thần Chủ áo trắng nói.

Đầu tiên là Tiên Thiên Hỏa Linh xuất hiện trong khe nứt lớn hư không, mỗi con Tiên Thiên Hỏa Linh lang thang bên rìa vũ trụ, thực lực vô cùng khủng bố.

Chân Tiên bình thường gặp được sẽ bị đốt thành cục than trong tích tắc, hình thần đều diệt.

Bởi vì đó là một tộc quần lớn, số lượng nhiều cỡ hàng trăm, nghìn.

Nghĩa là có hơn một nghìn con Tiên Thiên Hỏa Linh giống như vậy.

Chúng nó từ đầu tới chân do ức vạn trật tự tổ thành, không có bất cứ linh trí, chỉ biết giết chóc cùng tàn phá.

Bởi vậy mới khiến thực lực của chúng nó giảm bớt, không bằng Chân Tiên thật sự, nhưng cũng vô cùng kinh người.

Ban đầu Cố Trường Sinh cũng cảm thấy khó chơi, nếu chỉ có một nhóm nhỏ thì hắn không lo lắng.

Nhưng trên con đường kỳ dị này có một loại tràng vực đảo ngược, bật ngược thần thông chiêu thức của hắn về.

Việc này cũng dẫn đến tốc độ đi tới của Cố Trường Sinh giảm mạnh.

Bùm!

Hư không phía trước lại vỡ ra, ngọn lửa đỏ thẫm vô tận lao ra, dâng lên Tiên Đạo hà quang, tựa như Địa Ngục Chân Hỏa.

Nhiệt độ cao đáng sợ thoáng chốc đốt hư không thành một mảnh bột mịn, hình thành khu vực chân không tuyệt đối.

Cố Trường Sinh không kiềm được nhíu mày:

“Địa Hỏa thiên kiếp?”

Oong!

Giây sau, Cố Trường Sinh tăng tốc, thân hình trở nên càng thêm mơ hồ, giống như dung hợp vào thời không.

Đây là tốc độ vượt qua lĩnh vực Tiên Đạo.

Hồng Mông Ấn lơ lửng trên đầu Cố Trường Sinh, từng lũ Hồng Mông Tử Khí giống như thác nước rũ xuống.

Cố Trường Sinh vung ống tay áo, Hỗn Độn Khí bùng nổ, trực tiếp

nhấn chìm nhúm lửa đỏ thẫm kia, sau đó vọt tới.

Hắn lướt qua mảnh vũ trụ biển lửa này.

Nhiệt độ cao đáng sợ có thể đốt một phương vũ trụ thành tro tàn, khiến thân thể của Cố Trường Sinh cũng sinh ra một loại cảm giác đau đớn, dường như muốn quy liệt.

"Không hổ là Địa Hỏa thiên kiếp trong lời đồn, một trong những nhiệt độ đáng sợ nhất vũ trụ, thân thể hiện giờ của ta cũng suýt chút vỡ ra... "

Nửa tháng sau, Cố Trường Sinh lao ra khỏi mảnh vũ trụ biển lửa này, thân thể nứt nẻ dâng lên hà quang khủng bố, sinh mệnh lực bàng bạc như biển cả bùng nổ, tình trạng vết thương nháy mắt biến mất.

"Cũng không tệ, nếu xem như rèn luyện thì có thể khiến thân thể của ta lại cường đại một chút."

Cố Trường Sinh lộ ra nụ cười.

Dù là tu sĩ Chân Tiên đỉnh cao bị vũ trụ Chân Hỏa này đốt cũng chỉ có nước thân chết đạo tiêu.

Chỉ có Cố Trường Sinh xem nó như phương pháp rèn luyện thân thể, khiến thân thể càng thêm khủng bố, chỉ riêng khí cơ đã suýt đánh nát vũ trụ.

Nếu bị tu sĩ khác nhìn thấy chắc chắn sẽ hoảng sợ xoe tròn mắt, hô to khó tin.

“Ta bây giờ chắc chắn có thể tay không đỡ Tiên Vương Khí.”

Cố Trường Sinh tự nói, thân hình lại lần nữa biến mất, xông vào hắc ám chưa biết ở phía trước.

Nơi đó giống như bao phủ sương mù đen vô tận, che lấp vũ trụ, khiến thiên địa ở trong một mảnh đen ngòm.

Ngay cả hắn đều chỉ có thể dựa vào một chút cảm ứng trong vô hình, lần mò đi tới trên con đường này.

Trong nháy mắt.

Trăm năm trôi qua.

Trên con đường này, Cố Trường Sinh trước sau gặp nhiều Tiên Thiên Sinh Linh khác, bao gồm Tiên Thiên Lôi Linh, Tiên Thiên Thổ Linh, Tiên Thiên Thủy Linh.

Những Tiên Thiên Sinh Linh này xen lẫn trong thiên địa đại kiếp nạn, vô lượng sát kiếp nổi lên, sức tấn công cực kỳ kinh người, một chút hơi thở liền có thể đánh chết Chân Tiên.

Đặc biệt là Tiên Thiên Lôi Linh, toàn thân quấn quanh quy tắc hủy diệt, giơ tay nhấc chân giống như kẻ chấp chưởng thiên địa hình phạt.

Chương 631 - Bên bờ Giới Hải, điểm kết thúc Càn Khôn, tận cùng vũ trụ (2)

Ầm!

Cuối cùng, Cố Trường Sinh một đấm đánh ra, Hỗn Độn quang như sắp nhấn chìm mảnh vũ trụ này, đánh tất cả sinh linh ở phía trước thành bột mịn.

Dù cho trong thiên địa đại kiếp nạn còn có Quy Tắc Thần Liên khác cũng không cách nào ngăn trở uy thế của hắn.

Đây là hành động rất kinh người.

Từ xưa tu sĩ có ai dám khiêu khích trời giận?

Cố Trường Sinh càng chiến càng mạnh, chinh chiến trên con đường đi thông Cửu Thiên, hoành hành biên cảnh vũ trụ, tựa như một vị Tiên Vương đang chém giết.

Chư thiên vạn giới đều dường như run rẩy!

Hắn toàn thân đẫm máu, như thần như ma, pháp thân Hỗn Độn xuất hiện, che kín trời, cao cỡ ức vạn trượng, bàn tay to đập

xuống, chặt đứt kiếp nạn mênh mông từ Cửu Thiên rơi xuống.

Địa hỏa, thiên lôi, Vũ Trụ Chân Thủy, Cửu U Minh Thổ...

Đủ loại đại kiếp nạn nối gót mà đến, đủ diệt sát Tiên Vương.

Đến đoạn sau, trên con đường này không xuất hiện đại kiếp nạn nữa.

Mà là kiếm khí màu máu bao la, sát khí vô biên giắt qua vòm trời, giống như những ngọn núi hùng vĩ đứng thẳng chân trời, trên không quét xuống.

Trong kiếm khí màu máu bao la kia xuất hiện cơn lốc màu máu khủng bố thổi quét trong vũ trụ, giống như đi trong điểm cuối kỷ nguyên.

Muốn thu chúng sinh vạn linh về với đất.

Cố Trường Sinh cầm Đại La Kiếm Phôi lao vào, Tiên Quang dâng lên, các loại dị tượng lấp lóe, một kiếm xẻ ra một nửa biên cảnh vũ trụ.

“Grào!”

“Grào!”

“Grào!”

Trong cơn lốc màu máu, các loại sinh linh đều xuất hiện, thân hình cực lớn đến không nhìn thấy giới hạn, toàn thân đỏ máu, phát ra tiếng gào thét kinh thiên động địa.

Có Thao Thiết, Cùng Kỳ, Tất Phương, Thần Hống, Chân Long, Tiên Hoàng, Chu Tước, Kỳ Lân...

Cảnh tượng như vậy đủ khiến Chân Tiên sợ sệt, Tiên Vương biến sắc.

Tất cả Thái Cổ đại hung, giống như sống lại, ngửa đầu gầm rống trong cơn lốc đỏ máu, giết ra thanh thế khủng bố hùng hồn cõi đời.

Biên cảnh vũ trụ như nổ tung, thiên địa lật, tất cả mặt trời mặt trăng vì sao đều hóa thành bột mịn.

Tinh hài rải rác, ngân hà khô cạn.

Đây là thiên địa giận dữ dẫn phát cảnh tượng, muốn táng diệt Cố Trường Sinh.

Thân thể Cố Trường Sinh nổ tung, hóa thành đầy trời Hỗn Độn Chân Huyết.

Dù là có Hồng Mông Ấn đỡ đòn nhưng khó thể chịu đựng công kích như vậy.

Đây là nhiều Tiên Vương hợp sức một kích.

Hoặc nên nói là Tiên Vương Chân Linh trong thiên địa thời kỳ Thái Cổ tái hiện, tại đây đè chết kẻ khiêu khích thiên uy.

Nhiều sinh linh cổ xưa bị khiếp sợ, tuy rằng cách ức vạn tầng không gian, vẫn có thể cảm thụ được dao động như diệt thế kia.

Bọn họ không dám tưởng tượng, trong kỷ nguyên này vậy mà phát sinh sự tình khủng bố như vậy.

Ầm ầm ầm!

Thân thể Cố Trường Sinh nhanh chóng tái tạo lại, vết thương khép lại ngay, đến cấp độ hiện giờ của hắn, nhỏ máu trọng sinh đã là dễ như trở bàn tay.

Dù là bị phân thây chôn ở các góc thiên địa cũng có thể lập tức ghép lại.

“Giết!”

Cố Trường Sinh vung kiếm chém, toàn thân nhuộm máu, tất cả lực lượng đều đang dâng lên, mênh mông mà dâng trào, bày ra sức chiến đấu cấp bậc Tiên Vương.

Pháp thân Hỗn Độn Thần Linh màu vàng, đội trời đạp đất, lấy Hỗn Độn làm đạo, hóa thành thần kiếm ngút trời chém thẳng xuống.

Mảng lớn Tiên Vương Chân Linh ở phía trước tan biến, không đỡ nổi một kiếm này.

Chân Long gầm rống, Chu Tước gào thét, Tiên Hoàng vỗ cánh.

Hiện giờ đã không thấy được bóng dáng Cố Trường Sinh.

Từ đầu tới chân chỉ có ức vạn Hỗn Độn ánh kiếm nở rộ.

Từng con Thái Cổ đại hung cấp bậc Tiên Vương gầm rống dưới ánh kiếm Hỗn Độn, ngửa đầu gầm lên, khiến một đám tiểu thế giới vỡ nát thành hư vô.

Trời sụp đất nứt, mặt trời mặt trăng tắt ánh sáng, từng phương Tinh Vực thành phấn.

Đây là con đường gian khổ.

Cố Trường Sinh rất nhiều lần đều suýt chết, ngay cả nguyên thần đều bị tổn hại nặng, xuất hiện vết nứt.

Nơi này hiện ra quá nhiều hư ảnh Tiên Vương, đoạn sau thậm chí xuất hiện một Tiên Vương trùm.

Cố Trường Sinh dồn hết sức cũng chỉ có thể miễn cưỡng sống dưới một kích của nó.

May mắn những hư ảnh này không phải chân thực, cũng không thể hoàn toàn bày thực lực thật sự.

Cố Trường Sinh lấy tốc độ cực nhanh lao vào hắc ám mênh mông, tìm con đường trong vô hình, qua chín chết một sống, thế này mới tránh đi.

Thiên địa giận, quả thực đáng sợ.

Cố Trường Sinh còn như vậy, đối với tu sĩ khác muốn thành tựu Tiên vị càng không có một chút cơ may.

Vũ trụ chỗ Tiên Vực không có biên cảnh.

Nhưng Cố Trường Sinh đi lên con đường này mơ hồ có quy củ,

trực tiếp đến rìa ngoài cùng biên cảnh.

Ở đây tràn ngập sương mù màu xám, có thần quang màu đen mênh mông vô tận, có thể diệt sát hết thảy sinh linh.

Càng có một đê đập rộng lớn vô biên vắt ngang, chặn ở phía trước đại dương màu đen.

Cố Trường Sinh một đường chém giết chinh chiến, đối kháng trời giận, đi tới khu vực giao giới của Tiên Vực và các đại giới khác.

Hắn thậm chí nhìn thấy cảnh tượng phương xa.

Khoảng cách quá gần, thế giới chi ý bàng bạc chậm rãi dâng lên, có thể nghiền nát tất cả thành tro tàn.

Sóng triều màu đen vỗ vào đê đập, nhấc lên bọt sóng khủng bố.

Mỗi đóa bọt sóng đều ẩn chứa nhiều đại giới!

Đây là đại giới vận chuyển, cũng là đại giới ầm ầm va chạm.

Bờ Giới Hải.

“Cửu Thiên!”

Cố Trường Sinh nhìn thấy tận cùng thần quang màu đen, đó là điểm cuối con đường này, cũng là một mảnh cổ địa vô cùng thần bí nằm trên đê đập.

Nơi đó bị sương mù màu xám mênh mông vô cùng tận bao phủ.

Đùng!

Hắn cầm kiếm đánh qua, thân hình giống như bị vô tận ánh sáng hòa tan, dao động khủng bố mãnh liệt mà mênh mông, giống như thiên địa bị xuyên thủng.

Trong Giới Hải, mỗi một đóa bọt sóng đều đang lăn lộn, trong đó có thần niệm đáng sợ quét qua, rồi dần chìm xuống tĩnh lặng.

Cố Trường Sinh cảm giác chính mình giống như lướt qua thời không, lệch thời gian, không gian thay đổi, một con sông dài ẩn đi,

một đám thế giới chìm nổi.

Chương 632 - âm mưu thành Tiên, trong luân hồi vĩnh hằng bất hủ, Đại La Kiếm Phôi đập Tiên Môn

Giây sau!

Trời sụp đất nứt, tiên khóc ma khóc, mặt trời mặt trăng chìm, cảnh tượng khủng bố tận thế xuất hiện, cuối cùng hóa thành một mảnh hắc ám.

Cố Trường Sinh toàn thân đẫm máu, thân hình tổn hại nặng, đi tới một mảnh đất thần bí.

Nơi này u ám, lạnh lẽo, không có phi tiên hà quang như trong lời đồn, ngược lại tàn khuyết, rách nát.

Nơi này là điểm cuối Càn Khôn, tận cùng vũ trụ.

“Nơi này là Cửu Thiên có Thành Tiên Lộ?”

“Được gọi là chỗ ở của Tiên Thiên Thần Linh?”

Cố Trường Sinh ngây ra tại chỗ, đứng trên mảnh đất hoang vu tàn khuyết.

Nơi này giống như chốn yên tĩnh vĩnh hằng.

Không có không gian, thời gian trôi qua, vạn cổ tới nay đều sẽ không biến hóa.

Lạnh lẽo âm u từ mặt đất dưới chân dâng lên, giống như ức vạn thi cốt chất đống mà thành.

Hắn chỉ cảm thấy lông tơ đều dựng đứng.

Mỗi một bước đều có thể thấy xác chết nằm rải rác trên mặt đất, tỏa ra hơi thở khiến thân thể tu sĩ suýt nổ tung.

Chết ở chỗ này toàn là Chân Tiên.

Đưa mắt nhìn, núi non, đất đai, trong hố toàn là thi hài của Chân Tiên, Tiên huyết chảy xuôi, rậm rạp, vô cùng vô tận.

Quả thực không dám tưởng tượng, Tiên ở bên ngoài được vạn tộc kính ngưỡng, đứng trên lĩnh vực Tiên Đạo nhưng ở đây đã chết nhiều như vậy.

Bất cứ tu sĩ thấy cảnh này đều sẽ bị sợ tới mức nói không ra lời, cảnh tượng quá rung động lòng người.

Đồng thời cũng khiến người sợ sệt.

Tại sao nơi thành Tiên lại biến thành chỗ chôn Tiên?

Cố Trường Sinh nhìn thấy một hành tinh cổ vô cùng hoang vu vắt ngang bên trên thế giới này.

Nếu Cố Trường Sinh không có đoán sai, nơi đó là Phi Tiên Tinh trong truyền thuyết.

Tiên Môn và Tiên lộ đều ở bên trong.

"Không đúng, nơi này hơi thở không đúng, chẳng lẽ là bởi vì thời cơ thành Tiên chưa đến nên cảnh tượng ở đây mới như vậy?"

Cố Trường Sinh hơi sợ hãi, điển tịch ghi chép Cửu Thiên không phải như vậy.

Cửu Thiên là một thế giới rộng lớn bao la, cổ xưa còn hơn Thái Cổ, Tiên Vực.

Quy tắc thiên địa ở đây thích hợp cho tu sĩ tu luyện nhất, một phương thế giới chuyên môn mở ra cho tu sĩ tu luyện.

Dù là Đại Đế đi vào nơi này đều có thể đạo hạnh tăng nhiều, thu lợi nhiều.

Cho nên mới có mỗi lần Tiên Môn mở sẽ hấp dẫn vô số thành đạo giả tiến đến tranh giành.

Bởi vì chỉ cần có thể đi vào Cửu Thiên, mặc kệ có thể thành Tiên hay không đều là tạo hóa lớn.

Bây giờ Tiên Môn chưa hiện, Tiên lộ chưa mở.

Cố Trường Sinh đến không đúng lúc, trái với quy tắc thiên địa của Tiên Vực.

Cho nên dưới Cửu Thiên, hắn mới cần chịu đựng trời giận, vượt qua nhiều kiếp nạn mới có thể đi đến bước này.

"Nơi này quả thực là Cửu Thiên, nhưng không phải Cửu Thiên lúc thành Tiên."

Cố Trường Sinh khôi phục tình trạng vết thương, toàn thân khí huyết nổ vang, hắn bước tới trước, bước qua nhiều Tiên thi ở đây.

Cố Trường Sinh đến Phi Tiên Tinh một mảnh hoang vu, không có bất cứ sự sống. Trên hành tinh rất hoang vắng, chẳng có một chút thảm thực vật, đất đai đều là màu đen ngòm, giống như một mảnh ma thổ.

Nơi này có càng nhiều Tiên thi.

Mỗi đi một bước đều có thể đụng tới một Tiên thi, máu sớm khô cạn, không biết chết đi bao nhiêu ức vạn kỷ nguyên.

"Cửu Thiên tuyệt đối không phải chỉ xuất hiện trong đợt luân hồi này, dù sao nơi này có quá nhiều xác chết Chân Tiên."

"Dù là Đại Đế của Tiên Vực vô số kỷ nguyên đi Cửu Thiên cộng lại không thể nào có nhiều như vậy."

Cố Trường Sinh không kiềm được nhíu mày.

Lý do hắn cho rằng như vậy là bởi vì hắn trông thấy cách ăn mặc trên những Tiên thi.

Không hoàn toàn thuộc về Tiên Vực, càng giống những bia văn tàn phá mà Cố Trường Sinh nhìn thấy trong cung điện của Thần Chủ áo trắng.

Cho nên hắn mới cảm thấy những Tiên thi này là sinh linh của luân hồi trước Tiên Vực, hoặc nhiều luân hồi từ trước.

Tức là, Cửu Thiên thật ra đã tồn tại không biết bao nhiêu vòng luân hồi, luân hồi chỗ Tiên Vực hiện giờ là sau ức vạn kỷ nguyên.

Dù Tiên Vực bị hủy thì nó vẫn trường tồn bất hủ.

Nếu không thì không thể nào giải thích nơi này tại sao có nhiều Tiên thi như vậy.

“Ta tốn bao nhiêu công sức mới đi tới Cửu Thiên... "

Cố Trường Sinh thầm thở dài, hơi nhức đầu, thậm chí cảm thấy Tiên Môn giống như âm mưu.

Vạn cổ tới nay, vô số tu sĩ đều muốn tới đây.

Nhưng không ai trông thấy hình dạng thật sự của Cửu Thiên.

Ai mà ngờ rằng nơi thành Tiên lại trở thành nơi chôn Tiên?

Bây giờ Cố Trường Sinh là người đầu tiên chứng kiến.

Ấn ký Thiên Đạo có vấn đề.

Hiện giờ ngay cả Tiên Môn cũng có vấn đề.

Từ đầu đến cuối, phía sau Tiên Vực luôn có bóng ma hắc ám tính toán hết thảy, tính kế tất cả sinh linh.

"Tất cả điều này có khi nào là do bàn tay đen mà Thần Chủ áo trắng đã nói làm ra không? Dù sao ngay cả lão tổ cũng bị bàn tay đen đánh lén.”

“Lúc trước ba Chuẩn Tiên Đế đến giết ta, có khi nào cũng do hắn làm?”

"Mà hiện tại ta lại đụng phải một âm mưu khác của hắn?

“Ba Chuẩn Tiên Đế trong tương lai đến đánh lén ta của hiện tại, vậy còn ta của tương lai? Kỳ Lân đã nói hắn từng nhìn thấy ta ở phía cuối sông dài thời gian, khi đó ta hẳn là sớm thành Tiên."

"Nhưng hiện tại ta còn chưa chạm đến lĩnh vực Tiên Đạo."

Cố Trường Sinh nhẹ giọng nói, đi qua đi lại trên Phi Tiên Tinh, cuối cùng hắn đi tới một cánh cửa đá cổ xưa dựng trên đỉnh núi.

Cửa đá rất cổ xưa, cũng rất cao lớn, giống như Thiên Môn.

Điêu khắc hoa văn và đồ án không biết thời kỳ nào, còn có một số chữ mà Cố Trường Sinh không nhận ra.

Cuối cùng, Cố Trường Sinh nghĩ đến một chữ.

Tiên!

Đây hẳn là chữ Tiên, nhưng không phải chữ của Tiên Vực.

Cố Trường Sinh dừng lại trước cửa đá, định đẩy mở nó.

Nhưng rất nhanh, cửa đá rung động, giống như Ma Thần Viễn Cổ thức tỉnh, Tiên Quang cuồn cuộn, giống như thiên địa giận dữ.

Chương 633 - âm mưu thành Tiên, trong luân hồi vĩnh hằng bất hủ, Đại La Kiếm Phôi đập Tiên Môn (2)

Bùm!

Lực lượng cắn ngược đáng sợ truyền đến, khiến hắn phun ra một búng máu, thân thể suýt chút nổ tung.

"Với lực lượng của ta quả nhiên không mở được, có thiên địa bí lực đáng sợ tồn tại."

Cố Trường Sinh thở dài, thân thể rất nhanh trở lại như cũ, hắn tạm thời không muốn rời đi nơi đây.

Thời gian tiếp theo, Cố Trường Sinh nhờ cậy quy tắc đặc biệt ở đây, muốn nghiên cứu vách ngăn thế giới của Cửu Thiên, cuối cùng phát hiện nơi này thế nhưng không tồn tại ở đâu trên Tiên Vực.

Nói chính xác hơn, Cửu Thiên trôi nổi trên sông dài thời gian.

Năm tháng vạn cổ cuồn cuộn, chảy xuôi dưới Cửu Thiên.

"Hèn gì thời cơ chưa đến sẽ gặp kiếp nạn và cắn ngược mạnh mẽ như vậy, thì ra là ngược dòng xông Cửu Thiên thật ra là ngược dòng xông sông dài năm tháng."

Cố Trường Sinh xuất hiện bên ngoài vách tường không gian Cửu Thiên, hắn nhìn thấy dưới chân có có một con sông dài thời gian vô cùng hùng hồn chảy xiết, mảng lớn mảnh vụn thời gian bay lượn, không biết đi thông kỷ nguyên nào.

Trên con sông dài thời gian này thậm chí tách ra mấy con sông nhỏ, dọc theo những sông nhỏ thời gian thậm chí thấy nhiều thế giới biến thiên táng diệt.

Cố Trường Sinh yên lặng thể ngộ loại biến đổi này.

Tuy hắn cũng tu thời gian chi pháp, nhưng rất khó hiểu rõ thời gian biến hóa.

Đây là lực lượng thần bí nhất trong thiên địa, Chuẩn Tiên Đế mới có tư cách lội trong sông dài thời gian, nhưng cũng không dám can thiệp nhân quả quá nhiều.

Tồn tại càng cường đại thì càng cẩn thận với loại chuyện này.

Những người định thay đổi lịch sử đều bị nước lũ năm tháng nghiền nát thành tro tàn.

"Cùng với như vậy, chẳng bằng suy nghĩ biện pháp mở ra Tiên Môn."

Cố Trường Sinh rất nhanh thu thập tâm tình, trở nên một mảnh bình tĩnh, không chút nào nản lòng.

Nếu đi đến nơi này, vậy hắn sẽ không dễ dàng buông bỏ, chuẩn bị cạy mở cánh cửa đá kia.

Lần này, Hồng Mông Ấn rũ xuống, ức vạn Hỗn Độn quang phủ lên, Cố Trường Sinh chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ, tay cầm Đại La Kiếm

Phôi, toàn thân khí huyết dâng trào, chém mạnh xuống.

Phụt một tiếng!

Cố Trường Sinh bị đánh bay, ngay cả Hồng Mông Ấn cũng bị đánh rớt xuống đất.

Đại La Kiếm Phôi vô cùng kiên cố, có thể dễ dàng chặt đứt Tiên Khí, vậy mà không thể làm trầy cánh cửa đá này.

Sau đó, Cố Trường Sinh lấy ra sừng Chân Long, đây là phần cứng nhất trên người Chân Long, ngày xưa hắn chém giết đối thủ Long Đằng thì lấy được nó, vô cùng quý giá.

Ở thế gian này chỉ có một đôi sừng Chân Long.

Dù Cố Trường Sinh dùng Hỗn Độn Khí nâng thì sừng cũng tỏa ra dao động khủng bố.

Sừng Chân Long có tác dụng bài trừ cấm chế trận văn.

Cố Trường Sinh định dùng thứ này thử xem.

Lần này, Cố Trường Sinh lại lần nữa bị đánh bay, sừng Chân Long nứt một chút, cửa đá rung nhẹ.

"Xem ra vẫn hữu dụng."

Cố Trường Sinh vẫn không buông bỏ, tiếp tục thử.

Thời gian trôi qua, trong nháy mắt mấy trăm năm qua đi.

Trong những ngày này, Cố Trường Sinh cứ như thế kiên trì không ngừng thử mấy trăm lần, nghìn lần, sừng Chân Long cũng không chịu nổi dao động này, bùm một tiếng nổ thành bột mịn.

Oong!

Cửa đá phát ra tiếng rung cũng càng lúc càng lớn, thậm chí mở ra một chút khe nứt, có ánh sáng chói mắt chiếu ra, cực kỳ rực rỡ.

“Là lúc này!”

Mắt Cố Trường Sinh lóe tia sáng, thấy thế không chút do dự, tất cả lực lượng bùng nổ, xoẹt một tiếng chém Đại La Kiếm Phôi vào khe hở cánh cửa.

Cửa đá sắp khép kín bị Cố Trường Sinh cạy ra cái khe.

Đại La Kiếm Phôi kẹt ở nơi đó, ngăn trở cửa đá khép kín.

Trong khoảnh khắc, toàn bộ thế giới bắt đầu biến hóa, quy tắc huyền bí buông xuống, Tiên ý mênh mông tràn ngập.

Đất đen tràn đầy Tiên thi chớp mắt bị Tiên vụ dày đặc bao phủ.

Xác chết biến mất, máu khô cạn, sắc xanh phủ lên tám phương.

Núi cao mênh mang cao bằng trời, thần đằng, Tiên thụ sinh trưởng, Tiên ý dạt dào.

Thụy thú xuất hiện, Tiên cầm bay lượn, Tiên Quang chói lòa bắn lên tận trời.

Tiên Môn xuất hiện một khe hở, muôn vàn hà quang ở trong đó chiếu ra, mang theo lực lượng thần kỳ phủ lên toàn bộ thiên địa.

Đại La Kiếm Phôi cứng rắn không thể phá vỡ, bị Cố Trường Sinh dùng biện pháp như thế kẹt ở chỗ khe cửa.

Đây là biện pháp cuối cùng mà hắn nghĩ ra được.

Thực lực hiện tại của Cố Trường Sinh chưa đủ để phá mở Tiên Môn này, nhưng chất liệu của Đại La Kiếm Phôi cực kỳ đặc biệt, ngay cả Chuẩn Tiên Đế cũng không thể phá hủy.

Tiên Môn dù cứng rắn cỡ nào cũng không thể bẻ gãy nó.

"Đây rốt cuộc là ảo tưởng hay chân thực phát sinh?"

Cố Trường Sinh đứng trước Tiên Môn, nhìn thấy mưa ánh sáng chói lòa từ sau cánh cửa ùa ra.

Ánh sáng này quá rực rỡ chói lòa, như từng bọt sóng thần nở rộ, rực rỡ mà lóa mắt, ánh sáng rực rỡ chiếu rọi xưa và nay, tẩy rửa

sông dài thời gian.

Trong khoảnh khắc, toàn bộ thiên địa đều phát sinh nổ vang.

Sắc xanh bao bọc đất đai hoang vu, xuất hiện sinh cơ cùng cỏ cây um tùm, thời gian như trôi nhanh qua trăm nghìn vạn năm.

Toàn bộ thế giới phát sinh thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Sơn mạch hang hóc vốn đã khô cạn lại mọc ra cổ mộc, chọc trời tươi tốt, cổ ý tang thương, có sinh cơ dào dạt khuếch tán.

“Phía sau Tiên Môn thật sự là Tiên lộ?”

Giọng của Cố Trường Sinh khó giữ sự bình tĩnh, tuy hắn luôn muốn biết phía sau Tiên Môn rốt cuộc là cái gì.

Nhưng không ngờ rằng sẽ phát sinh loại chuyện này, thậm chí dẫn phát thế giới này lại hiện ra sinh cơ, xuất hiện núi cao cao, biển mây Thương Mang, tựa như tiên cảnh thánh thổ.

Phải biết rằng phía trước thế giới này là cảnh tượng hoang vu tàn khốc.

Tiên thi khắp nơi, thi cốt thành đống, máu đọng thành hố, tựa như địa ngục trần gian.

Tất cả điều này giống như là mộng ảo, quả thực khiến người không dám tin tưởng, xem như là sáng thế chi pháp cũng khó mà trong nháy mắt thay đổi tất cả điều này trở nên rực rỡ hẳn lên.

Chương 634 - Kiểm chứng và lựa chọn cuối cùng, mười đóa Tiên hoa nở rộ, chói lòa cực độ

“Có quy tắc huyền bí buông xuống, không phải ảo giác, mà là chân thật."

“Cửu Thiên mà ta đang thấy mới là Cửu Thiên trong mắt người đời

khi Tiên Môn xuất hiện."

Cố Trường Sinh cầm Đại La Kiếm Phôi, thân kiếm tỏa Tiên Quang ngập trời, muốn mở rộng khe cửa.

Cố Trường Sinh muốn nhìn qua khe cửa thấy con đường bên ngoài Tiên Môn, nhưng có lớp sương mù che đậy.

Trong khoảnh khắc, có mảng lớn mưa ánh sáng từ sau Tiên Môn chiếu ra, từ trên trời rơi xuống, mang theo phù văn Tiên Đạo.

Những phù văn Tiên Đạo này chui vào người Cố Trường Sinh, dường như muốn rèn luyện thân thể của hắn thành Thần Tiên.

Mưa ánh sáng vô tận mang theo cuồn cuộn Tiên Quang chui vào từng tấc cơ thể cùng với cốt cách, dường như muốn phá vỡ thân thể rồi tái tạo lại.

Đây là quá trình rất khủng bố, mỗi một tấc cơ thể đều bị giải thể, hóa thành ánh sáng rực rỡ, thánh khiết mà thần thánh, tất cả đạo cùng pháp đều bị xóa sổ.

"Vậy thì sau khi thành Tiên, ta còn là ta chứ?"

Mắt Cố Trường Sinh lạnh băng, cảm thụ xóa sổ chi ý khủng bố tựa như bánh xe diệt thế truyền đến từ trong mưa ánh sáng này, muốn xóa sổ tất cả đạo và pháp của hắn.

Xương cốt kêu răng rắc.

Cố Trường Sinh lập tức cảm thụ được không ổn.

Đạo và pháp của bản thân đang kháng cự.

Nếu là tu sĩ khác, lúc này đã sớm mừng rỡ như điên, tiếp thụ xóa sổ và tái tạo lại, hình thành thân thể Thần Tiên, thành tựu Tiên vị.

Cơ hội thành Tiên ở ngay trước mắt, ai mà chịu dễ dàng buông bỏ.

Nhưng mưa ánh sáng muốn xóa đạo và dấu ấn của tu sĩ, ngưng tụ ấn ý Tiên Đạo trong mưa ánh sáng.

Đó là ấn ký Tiên Đạo hoàn toàn mới, có thể nói là khác hẳn với đạo và pháp mà lúc trước chính mình tu được.

Chôn vùi thứ mình cực khổ vất vả tu ra, thành Tiên, tiếp thụ đạo cùng pháp mới?

Vậy đến lúc đó mình vẫn còn là mình chứ?

Đạo pháp cũng là của người khác.

“Thành Tiên Lộ quả nhiên là âm mưu, còn là âm mưu khiến người rất khó từ chối, dù là phát hiện không ổn, rất nhiều người cũng rất khó lựa chọn buông bỏ."

“Cơ hội thành Tiên trong tầm tay, chờ mưa ánh sáng tẩy rửa xong, thân hình tái tạo lại thì sẽ trở thành Chân Tiên cao cao tại thượng.”

Cố Trường Sinh không kiềm được thì thầm, oong một tiếng, tất cả khí huyết đều đang dâng lên, đẩy lùi mưa ánh sáng trong người, khó mà lây dính hắn một ly.

Vì để an toàn, hắn thậm chí đốt cháy Hỗn Độn Chân Hỏa ngoài người, từng lũ Hỗn Độn Chân Hỏa khuếch tán, tựa như lò thần vũ trụ, ngăn cách mưa ánh sáng ở bên ngoài.

Cố Trường Sinh đến Cửu Thiên vì tìm cơ hội thành Tiên, cũng vì xác minh đạo của bản thân.

Hiện giờ hắn đã rõ Thành Tiên Lộ là âm mưu.

Mưa ánh sáng này là Tiên vũ, nhưng cũng là ma đạo vũ.

"Vừa lúc mượn cơn mưa Tiên này xác minh đường Tiên Đạo của ta, không dính nhân quả, nhảy ra luân hồi."

Cố Trường Sinh trầm ngâm nửa ngày, cuối cùng lựa chọn ngồi xếp bằng trước Tiên Môn, hắn cảm giác nơi này có hơi thở đáng sợ có thể khiến tinh khí cùng nguyên thần giải thể.

Cố Trường Sinh đối kháng lại hơi thở này, cũng xác minh quy tắc Tiên Đạo ở trong đó, định hoàn thiện đường của chính mình.

Rào rào!

Từng mảnh mưa ánh sáng bay về phía Cố Trường Sinh, rực rỡ lấp lánh, vô cùng rực rỡ, Tiên ý mênh mông, muốn chui vào người hắn, xóa sổ đạo hạnh của hắn.

Nhưng mà hắn thân như bảo chung, nguy nga bất động, giống như vũ trụ bao la cổ xưa đang diễn biến, có vô tận thần bí.

Oong oong oong!

Mưa ánh sáng che kín trời, bao phủ trên đỉnh đầu của hắn, đây là một loại dị tượng khủng bố, giống như có tồn tại vô thượng ở trong đó gầm lên, muốn độ hóa người đời thành Tiên.

Cố Trường Sinh đang đối kháng loại sức mạnh đáng sợ này.

Thế gian này, thế nhưng còn có người không chịu dễ dàng thành Tiên?

Nếu có người biết tất cả điều này, tuyệt đối sẽ cực kỳ hoảng sợ, nhưng sự thực đúng là như vậy.

Sau khi thành Tiên, pháp của chính mình đều biến mất, Tiên như vậy còn là chính mình không?

Giờ phút này, Cố Trường Sinh dùng đạo pháp vô thượng của mình thôi diễn, đối kháng, tất cả khí huyết đều dâng trào.

Hỗn Độn Khí lên xuống, giống như vương dương hùng hậu trong phương thế giới này, nhấn chìm đỉnh núi, cũng nhấn chìm Tiên Môn, khiến Tinh Không ức vạn vạn dặm này đều đang run rẩy.

Đây là pháp lực thật sự của Cố Trường Sinh hiện giờ, mênh mông vô tận, không gì sánh kịp.

Quanh thân không tỳ vết, đạo pháp hoàn mỹ.

Năm tháng như nước, một đi không trở lại.

Ở đây, Cố Trường Sinh ngồi xếp bằng nghìn năm lại nghìn năm, ngay cả bản thân hắn đều nhớ không rõ có bao nhiêu lâu.

Ánh sáng Đế Đạo rực rỡ giống như ức vạn thái dương đã đến trạng thái cực hạn.

Trên người nguyên thần tí hon lưu ly chín màu tỏa ánh sáng đại đạo.

Ánh sáng đại đạo ẩn vào.

“Nếu Tiên Đạo có vấn đề, vậy đi ra Tiên Đạo của chính mình.”

“Đường đi vì thành Tiên mới là Tiên lộ của Chân Tiên, Phi Tiên Tinh này chỉ là âm mưu, chờ sau khi ta thành Tiên sẽ đập nát nó.”

Cố Trường Sinh nhẹ giọng nói, tâm có cảm ngộ.

Thân thể Cố Trường Sinh xua tan tất cả mưa ánh sáng, thần quang bắn lên trời, ức vạn thần quang đều đang nở rộ.

Dù hắn không lấy pháp lực chống cự thì vẫn không có mưa ánh sáng nào có thể chui vào người hắn, xóa sổ đạo hạnh của hắn.

Đến cuối cùng, trên mặt Cố Trường Sinh không còn biểu cảm gì, bình tĩnh mà sâu thẳm.

Một đôi mắt giống như hóa thành lỗ đen thăm thẳm.

Cố Trường Sinh đang hấp thu đại đạo vũ trụ đáng sợ ở đây, trật tự quy tắc rũ xuống, bao bọc hắn.

Ầm ầm ầm!

Sông dài thời gian cuồn cuộn, bọt sóng bắn lên vạn trượng, giống như có một Tiên Đế cái thế ở trong đó thức tỉnh!

Cố Trường Sinh đang thử đi ra bước thứ hai của mình.

Một đóa Đại Đạo Chi Hoa, trong suốt ngát hương, cắm rễ trong hư không, hấp thu quy tắc vũ trụ ở đây, ba người tí hon mơ hồ ngồi xếp bằng trong đó chậm rãi mở mắt ra.

Đây là ba thân của Cố Trường Sinh, quá khứ, tương lai, hiện tại.

Chương 635 - Bước vào lĩnh vực Tiên Đạo, ánh sáng thành Tiên, xuyên qua vũ trụ

Ba thân dung hợp, vạn cổ vĩnh hằng, chư thiên duy nhất.

Ba luồng thanh khí hiện ra, cuối cùng mỗi luồng thanh khí kết thành Tiên Đạo Chi Hoa.

Đóa Đại Đạo Chi Hoa thứ hai xuất hiện.

Đóa Đại Đạo Chi Hoa thứ ba cũng xuất hiện.

Đóa thứ bốn.

Đóa thứ năm.

...

Đóa Đại Đạo Chi Hoa thứ chín rực rỡ đến cực độ.

Chín đóa hoa đều hiện, là Cố Trường Sinh tu ra Tiên Khí biến thành.

Đến cuối cùng, đóa Đại Đạo Chi Hoa thứ chín xuất hiện.

Đó là lực chi cực cảnh, bao gồm tất cả lực lượng trên đời.

Đây là Tiên Đạo Chi Lộ của Cố Trường Sinh.

Vào giây phút này, tất cả lực lượng quy tắc mà Cố Trường Sinh điều khiển đều hiện ra.

Hỗn Độn, phi tiên, Lục Đạo Luân Hồi, cán huyền tạo hóa...

Nguyên thần tí hon thiêu đốt trong nháy mắt này lao ra vô tận Tiên Quang, từ đầu đến chân bị Tiên hỏa đốt cháy.

Bóc một tiếng, mười đóa Đại Đạo Chi Hoa cùng nở rộ.

Ầm!

Cửu Thiên xao động, vô tận ánh sáng rực rỡ nháy mắt xuyên qua biên cảnh vũ trụ, khiến sông dài thời gian cũng phải xao động.

Khoảnh khắc này.

Sâu trong vũ trụ bắn ra ánh sáng ngút trời, khiến ức vạn vạn ngôi sao trong ba nghìn Đạo Vực xa xôi vô tận cũng lu mờ.

"Cái gì, đó là? !"

“Không... không lẽ là Hỗn Độn Tiên Quang trong truyền thuyết?”

“Chuyện này không thể nào, đây là ánh sáng thành Tiên!"

"Rốt cuộc là chuyện gì, Tiên Môn ở đâu? Làm sao có thể có người thành Tiên?"

Thấy cảnh tượng này, vô số tu sĩ cùng sinh linh hoảng sợ, giật mình.

Sinh linh ngủ say trong các cấm khu bừng tỉnh, các tồn tại trong truyền thừa Bất Hủ, đạo thống vô thượng đều mở mắt ra, nhìn mảnh Tinh Không này, nhìn về phía điểm cuối Càn Khôn, tận cùng vũ trụ.

"Ánh sáng thành Tiên, vạn cổ bất hủ, chiếu rọi xưa và nay!"

"Làm sao có thể? Điểm cuối kỷ nguyên này, Tiên Môn chưa mở, sao có người thành Tiên được?”

“Không tin nổi, tận mắt nhìn thấy ánh sáng thành Tiên, tuy rằng chỉ là trong khoảnh khắc tỏa ra nhưng chắc chắn là bá đạo sắp thành Tiên."

Không cần nói tới tu sĩ khác, trong cấm khu sinh mệnh đáng sợ nhất rộ lên âm thanh giật mình, hoàn toàn không quá tin tưởng, bị khiếp sợ đến nỗi nói không ra lời.

Nhưng mà đây là việc thật.

Ánh sáng thành Tiên chiếu rọi Càn Khôn, tuy rằng chỉ bắn ra trong chớp mắt.

Nhưng mưa ánh sáng vô tận rơi xuống, bao trùm các mảnh Tinh Không trong ba nghìn Đạo Vực.

Nhiều thành đạo giả ngơ ngẩn, lòng mơ mịt, không tin nổi.

Tại sao bọn họ không cảm giác được mảnh thiên địa này có cơ hội thành Tiên?

Bởi vì, đây là cuối kỷ nguyên, Tiên Môn chưa mở, Tiên lộ chưa hiện.

Một khi thành Tiên sẽ không thể tưởng tượng, trực tiếp ảnh hưởng đến toàn bộ vũ trụ, các tộc các giáo đều biết, rung động thật sâu mỗi một người.

Bởi vì vạn cổ tới nay, chỉ khi nào Tiên Môn xuất hiện, đi vào Tiên lộ mới có thể thành tựu Tiên vị.

Thành Tiên trong tình huống đó mới được thiên địa tán thành.

Hơn nữa, không có Tiên Môn và Tiên lộ thì làm sao thành Tiên?

Điều này vượt qua nhận tri của Tiên Vực, quả thực không dám tin tưởng.

Giờ phút này, trong Cửu Thiên, các loại quy tắc hiện ra.

Trời đổ cam lộ, đất tuôn ra thần tuyền, giữa hư không sinh ra vô số hoa sen màu vàng, các loại dị tượng khó mà nói rõ, toàn bộ thiên địa đều là thần thánh.

Tuy rằng cách xa vô tận, vô số khuếch tán trong khoảnh khắc đã đủ khiến vô số tồn tại rung động.

Các tộc hoảng sợ!

Tiên Vực lần đầu tiên trong tình huống không biết Tiên lộ mà có người thành Tiên, phá vỡ lẽ thường, phải khó khăn đến mức nào?

Thành Tiên trong hồng trần, đẳng cấp ở giai đoạn cuối kỷ nguyên, khó khăn còn hơn lên trời, cơ hồ không thể nào hoàn thành!

Dù cho tu đạo năm tháng dài dòng, tính theo thôi diễn, loại thời đại này không có Tiên lộ, căn bản không thể nào thành Tiên.

Không phải quá khó khăn!

Là căn bản không có một chút khả năng nào.

Chỉ có thể đợi đến Tiên Môn xuất hiện, chỉ rõ Tiên lộ cho chúng sinh, có cơ hội bước vào lĩnh vực Tiên Đạo.

Thời đại này, ngay cả Đại Đế còn không làm được, làm sao có thể thành Tiên?

“Thành Tiên trong thời kỳ không thể thành Tiên, đây là tư chất nghịch thiên biết bao, thực lực tuyệt đối hơn xa lúc thành tựu Chân Tiên.”

"Nếu không có đoán sai, hẳn là vị kia. Dù sao hắn đã mai danh ẩn tích mấy vạn năm... "

Giây phút này, cảm giác được thay đổi trong khoảnh khắc ở tận cùng vũ trụ, thiên hạ rung động, thế gian ồn ào.

"Thành công sao?"

"Thành Tiên, thật sự thành Tiên. Đã bước qua ngưỡng cửa khó qua nhất!”

Trong Trường Sinh Cố gia, nhiều tộc lão đều ngẩn ngơ, sau đó mọi người kích động không thôi.

Nếu kỷ nguyên này còn có ai có thể thành Tiên, như vậy tuyệt đối là Cố Trường Sinh.

Điểm này không chút nghi vấn.

Cho nên bọn họ mới kích động, khó mà kiềm chế, toàn thân đều đang run rẩy, nhiều tộc lão thậm chí rơi lệ.

Đã năm vạn năm từ khi Cố Trường Sinh rời khỏi ba nghìn Đạo Vực.

Trong khoảng thời gian này, đã phát sinh rất nhiều chuyện.

Mọi người đều lo lắng không thôi, sợ hắn gặp chuyện, Cửu Thiên khó tìm, hầu như không có chút cơ may nào thành Tiên.

"Thành Tiên? Thành Tiên thì tốt rồi." Một nam nhân áo xám ở trong một tòa cung điện trông về phía xa, sau đó lắc đầu cười khẽ.

Thật ra hắn cũng không rõ ràng Cố Trường Sinh rốt cuộc có thể thành công được hay không.

Mỗi cá nhân lựa chọn con đường không giống nhau, phương thức thành Tiên của từng người cũng khác biệt.

Trên Cửu Thiên là có đường tắt, nhưng cuối cùng cũng tùy vào lựa chọn của cá nhân.

Sự tồn tại của Tiên Môn từ khía cạnh khác có lẽ là thử thách cho tu sĩ.

"Huyên tỷ tỷ, là công tử thành Tiên rồi sao?" Liên Tinh kích động không thôi.

“Hơi thở trong khoảnh khắc vừa rồi chắc đúng vậy.”

Tô Huyên gật đầu, trên khuôn mặt lạnh lùng lộ nét thoải mái.

Tuy rằng chỉ là trong khoảnh khắc rồi biến mất, nhưng cấp bậc như Tô Huyên thì bắt giữ rõ ràng, không nhầm lẫn được.

Tô Huyên thấy lạ là khi hơi thở này biến mất, nàng muốn lần theo nhưng không tìm ra.

Giống như là biến mất trong vũ trụ.

Chương 636 - Tiên Môn dị biến, tử cục của bàn tay đen, gặp lại Chiếu Vô Thượng

Trong cấm khu hồng trần, Thần Chủ áo trắng mỉm cười, thần thái siêu nhiên mà tiêu sái:

“Đã không nhìn lầm tiểu hữu, thế nhưng thật sự để hắn thành công."

Trong Cửu Thiên, trên vách núi, Cố Trường Sinh ngồi xếp bằng.

Mưa ánh sáng rơi, Tiên Môn vẫn rung bần bật, dâng lên vô tận hà quang.

Nhưng mà giây phút này, tùy theo người Cố Trường Sinh dâng lên ánh sáng Tiên Đạo chói lòa bắn lên trời đâm thủng mảnh vũ trụ này, chiếu rọi tám phương trong sông dài thời gian.

Toàn thân Cố Trường Sinh tràn ngập trong Tiên ý.

"Rốt cuộc sắp thành Tiên rồi sao?"

Cố Trường Sinh buông tiếng thở dài, vì giây phút này, hắn đã chờ lâu rồi.

Mấy vạn năm qua, hắn thậm chí cảm giác chính mình trải qua nhiều vòng luân hồi, thân thể theo khô cạn đến tái sinh, rồi lại cạn kiệt tử vong già cả.

Nhưng may mà tâm tính của hắn cực kỳ kiên định, chưa từng dao động, vững như tảng đá, khó mà phá hủy.

"Đến?"

Cố Trường Sinh bỗng nhiên ngẩng đầu, dù là ở Cửu Thiên thì thiên địa vẫn có Thành Tiên kiếp nạn rơi xuống.

Nhưng mà đối với Cố Trường Sinh bây giờ, Thành Tiên Kiếp khủng bố vô biên cùng lắm chỉ xem như làm cho có lệ.

Ầm!

Khung trời thoáng chốc bị nổ tung, chỉ có cấp bậc Tiên Vương mới có thể dẫn động sông dài thời gian bây giờ diễn biến trong lôi đình.

Cố Trường Sinh giơ tay, Càn Khôn rạn vỡ, mảng lớn hư không trở thành bột mịn.

Lôi đình đáng sợ đánh xuống đều bị hắn một chưởng xóa đi.

Giây sau, càng nhiều Hỗn Độn Lôi Quang đánh xuống.

Đó là tia chớp Tiên Đạo, quá nhiều, rậm rạp, bao phủ chỗ này.

Răng rắc!

Chỉ một lát sau, đỉnh núi này hoàn toàn hủy đi, không tồn tại nữa.

Chỉ có một bóng dáng áo trắng vẫn ngồi xếp bằng trong Tiên Quang, trong Hỗn Độn, Hỗn Độn Khí Huyết trên đầu bắn thẳng lên trời, Tiên Khí dày đặc quấn quanh, chấn vỡ khung trời.

Cố Trường Sinh lấy ra Hồng Mông Ấn, hấp thu rèn luyện trong thiên kiếp này, tuy hiệu quả không lớn.

Trận đại kiếp nạn này kéo dài mấy tháng, tình cảnh cực kỳ khủng bố, làm cho người ta sợ hãi vô cùng.

Đây là Thành Tiên Kiếp, phá hủy nhiều sơn mạch và hư không trong Cửu Thiên.

Nơi lôi điện vụt qua, nhiều Quy Tắc Thần Liên hóa thành hư vô, bị đánh hoàn toàn vỡ nát.

Cuối cùng, Cố Trường Sinh nguyên vẹn từ trong mảnh lôi quang đi ra ngoài, điển trai tuấn tú, áo trắng xuất trần, Tiên ý và hơi thở Hỗn Độn cùng tồn tại, cả người giống như tiên giáng trần đứng sừng sững ở thế giới khác.

Mười đóa Đại Đạo Chi Hoa nở rộ, sinh sôi không dứt, cung cấp Tiên Khí cuồn cuộn không ngừng cho Cố Trường Sinh.

Hắn rèn luyện mòn mỏi mấy vạn năm, rốt cuộc thành một vị Chân Tiên, thực lực thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Thành Tiên ở thời điểm không thể nào thành Tiên, thực lực của Cố Trường Sinh hơn xa những Chân Tiên cổ xưa.

Càng miễn bàn lúc hắn chưa thành Tiên thì thực lực sớm cường đại đến vô biên, đã có được sức chiến đấu của Tiên Vương tuyệt

đỉnh.

Hiện tại hắn thậm chí có cảm giác có thể đẩy ngã mọi kẻ địch trên đời, tung hoành Tiên Vực, dù là Tiên Vương Dị Vực cũng khó đỡ thần uy khó lường của hắn.

Thân thể không tỳ vết, tu Hỗn Nguyên Kiếp Diệt Tạo Hóa Kim Thân đã đạt đến tình trạng quỷ thần khó lường.

Sáu mươi vạn ức tế bào Tiên Đạo có được lực lượng quả thực mênh mông vô ngần, tựa như vũ trụ cổ xưa.

Nguyên thần Bất Hủ, Tiên Đạo chi ý chảy xuôi, Tiên Khí mờ mịt, không chiếm nhân quả.

“Tiên Môn này nên bị hủy.”

Cố Trường Sinh ánh mắt dần dần sâu thẳm, nhìn chằm chằm Tiên Môn vẫn không bị hủy diệt trong Thành Tiên Kiếp

Tiên lộ thật sự không ở trong Cửu Thiên.

Tiên lộ xuất hiện là con đường các đời tu sĩ đạp thành lối mòn vì thành Tiên.

Để lại con đường này sẽ là tai họa.

Đại La Kiếm Phôi bay về, Cố Trường Sinh một kiếm chém, Hỗn Độn Tiên Quang ngập trời bùng nổ, xen lẫn nhiều quy tắc đáng sợ trong đó, giống như có thể một kiếm táng diệt một phương vũ trụ.

Tiên Quang dâng trào, cùng với vô tận thụy thải đánh nổ chỗ đó.

Nhưng mà Tiên Môn vẫn nguy nga bất động.

Mức độ cứng rắn của nó cực kỳ đáng sợ, không biết chế tạo từ loại tài liệu gì.

"Xuất hiện khe nứt."

Nhưng Cố Trường Sinh vẫn chú ý tới, có một khe hở xuất hiện, cũng không phải không có tác dụng.

Hắn lại lần nữa một kiếm chém qua, muốn trừ bỏ Tiên Môn này, đánh nát hết.

Rất nhanh, nơi này Tiên Quang rực rỡ, ức vạn hà thụy hoàn toàn bao phủ nơi này, thật sự quá chói mắt.

Cố Trường Sinh dốc hết sức ra tay, tựa như một vị Tiên Vương vô địch đang chém giết với nhiều kẻ địch lớn, uy thế trấn áp hết thảy, vạn cổ cùng run.

Sông dài thời gian xuất hiện ở trong đó, lấp lóe vô số mảnh vụn thời gian, diễn biến vũ trụ, loại cảnh tượng này quá mức đáng sợ.

Đến đoạn sau, nguyên Tiên Môn đều đang run rẩy, đồ án điêu khắc trên cánh cửa đang phát sáng, dường như có sinh linh khủng bố nào đó sắp đi ra.

Tiên Môn vô cùng thô ráp đang rung bần bật.

Tiên Môn chảy máu tràn ra ngoài!

Cảnh tượng này quá khủng bố, quả thực có thể khiến tu sĩ sợ teo tim, nổi da gà khắp người.

Oong!

Hư không vỡ toang, ở trong đó có sương mù xám ngập trời tràn tới, muốn bao phủ chốn này.

Có một sinh linh mơ hồ xuất hiện, biến ra thân thể trên Tiên Môn.

Hắn bước ra một bước, nhìn chằm chằm Cố Trường Sinh, mặt mũi lạnh lùng, hơi thở vô cùng cổ xưa xa xăm, không thuộc về đương thời, thậm chí không thuộc về vòng luân hồi Tiên Vực này.

"Rốt cuộc đợi được ngươi đến."

Hắn nở nụ cười, giống như rốt cuộc thu lưới, toát ra siêu thoát mọi thứ nằm trong tay và cao cao tại thượng.

Bóng dáng mơ hồ biến ra trên Tiên Môn dường như đã ngủ say ức vạn vạn kỷ nguyên trong cánh cửa, nay thức tỉnh liền bày ra hơi

thở khủng bố ngút trời.

Tuy chỉ đứng ở lĩnh vực Tiên Đạo nhưng có hơi thở vô địch trấn áp chư thiên vạn cổ.

"Rốt cuộc ngươi là ai?"

Cố Trường Sinh cũng nhìn chằm chằm kẻ đột nhiên xuất hiện, nét mặt rất lạnh lùng, nhưng không lộ ra quá nhiều ngạc nhiên.

Thành Tiên Lộ vốn là âm mưu.

Trên Tiên Môn niêm phong bóng dáng như vậy cũng là lẽ đương nhiên.

Nhưng Cố Trường Sinh không rõ, bóng dáng này rốt cuộc là ai?

Hơi thở của bóng dáng này thuộc về lịch sử cổ Tiên Vực.

"Ta là ai? Ngươi hiện tại chẳng lẽ còn đoán không ra sao?"

Bóng dáng này phát ra tiếng cười, toát ra tự tin mọi thứ nằm trong tầm kiểm soát, hiện ra trên Tiên Môn, xuất hiện trong hư không.

Hắn rất có hứng thú nhìn Cố Trường Sinh, nhìn Cố Trường Sinh xác minh con đường, nhưng hắn không thèm để ý.

Trên người của hắn hiện lên sương mù ngập trời, màu xám mà thần bí, gương mặt bị bao phủ, nhưng chắc chắn người này có lai lịch rất đáng sợ.

Tiên Vực tồn tại tới nay, sự tồn tại của Tiên lộ là bí ẩn.

Chương 637 - Tiên Môn dị biến, tử cục của bàn tay đen, gặp lại Chiếu Vô Thượng (2)

Không ngờ trong Tiên Môn này ẩn giấu bóng người, hỏi sao không khiến người khiếp sợ?

“Ngươi là bản tôn để lại âm mưu trong Tiên Môn, bàn tay đen ở sau lưng thúc đẩy Tiên Vực thay đổi?

Cố Trường Sinh hỏi, nhìn chằm chằm vào người này, con ngươi rất sâu thẳm, Tiên ý dâng lên từ đầu tới chân, Hỗn Độn quang chói lòa, mênh mông như biển cả.

Hơi thở của đối phương không quá mạnh, nhưng rất kỳ lạ.

Rõ ràng ở lĩnh vực Tiên Đạo nhưng cho Cố Trường Sinh cảm giác cực kỳ nguy hiểm, tu sĩ bình thường không thể có được.

"Xem ra ngươi cũng biết không ít chuyện, ta đợi ngươi thật lâu."

Bóng dáng này cười nói, rất tự tin, hết thảy đều không để bụng, mọi thứ nằm trong kiểm soát.

"Tại sao ngươi muốn chờ ta? Ngươi biết ta sẽ hủy Tiên Môn này?” Ánh mắt Cố Trường Sinh bình tĩnh mà lạnh lẽo, trên Đại La Kiếm Phôi có Tiên Quang càng chói mắt lấp lánh.

"Đúng vậy, nếu ngươi không thể hủy cánh cửa này thì ta không cần thức tỉnh làm gì, ngươi như thế trong tương lai không tạo được uy hiếp cho ta.”

Bóng dáng này nói, không ngại giải thích những điều này cho Cố Trường Sinh nghe, bởi vì hết thảy đều nằm trong dự liệu của hắn.

Cửu Thiên vốn là nơi hắn thiết lập cục vì giết Cố Trường Sinh.

Cục này bày quá nhiều luân hồi, thậm chí bắt đầu từ trước khi Tiên Vực sinh ra.

Bên cạnh Cố Trường Sinh có quá nhiều cường giả, muốn mưu hại hắn, trừ bám giữ hắn đến từ sông dài thời gian tương lai ra, còn cần bố cục, che giấu cường giả đời này bên cạnh hắn.

Cho nên mới có nơi đặc biệt như Cửu Thiên.

"Tương lai?"

Cố Trường Sinh trong lòng sinh ra bất an:

“Lúc trước ba vị Chuẩn Tiên Đế đến từ tương lai cũng liên quan tới ngươi?”

“Dù sao đây là cơ hội duy nhất giết ngươi, sửa chữa tương lai.”

Bóng dáng này cười rất tự nhiên, không cảm giác được một chút sát ý, nhưng miệng đang nói về làm sao giết chết Cố Trường Sinh.

"Rốt cuộc ngươi là ai?" mắt Cố Trường Sinh càng lạnh lẽo.

"Ta là ai? Ta là Khai Thiên Thần Chi bộ tộc."

Giọng của bóng dáng này trở nên bình tĩnh, nhắc đến một tộc quần mà Cố Trường Sinh chưa từng biết.

Khai Thiên Thần Chi bộ tộc?

Tộc quần này là gì? Trong sách cổ của Tiên Vực vô số kỷ nguyên tới nay chưa từng nhắc tới.

“Đừng suy nghĩ, thời gian Khai Thiên Thần Chi bộ tộc tồn tại có thể ngược dòng đến luân hồi ban đầu nhất của Tiên Vực, Tiên Vực hiện nay không có người biết."

Bóng dáng mơ hồ nói xong giơ chưởng vỗ về phía Cố Trường Sinh.

Mảnh thiên địa này đều đang nổ vang, hắn giống như thành chủ của thiên địa, bốn phương thiên địa đều run, một mảnh vương dương màu xám đáng sợ đang lên xuống, đó là tử khí vô tận bên bờ biển chết.

Mảnh thiên địa này giống như thành thế giới của hắn, giơ tay có thể xóa sổ tất cả.

Loại lực lượng này tựa như chúa sáng thế, siêu thoát bất cứ quy tắc cùng trật tự.

Dù là Tiên Đế đi đến nơi này cũng sẽ bị hắn kiềm chế.

Đây là áp chế cấp độ tuyệt đối.

“Lực lượng thế giới, phương thế giới này thì ra do ngươi sáng

tạo?”

Mắt Cố Trường Sinh lạnh băng, thân hình chấn động mạnh, giống như có ức vạn cân lực lượng đè xuống, xương kêu răng rắc.

Mở ra pháp thân Hỗn Độn thông thiên động địa, nhưng cũng bị áp chế gắt gao.

Đây là điều khiển và áp chế tuyệt đối, giống như Cố Trường Sinh khống chế nội vũ trụ của mình vậy.

Đối với sinh linh trong nội vũ trụ thì ý chí của Cố Trường Sinh là thiên uy không cách nào chống cự, mảnh thế giới này cũng giống như vậy.

“Hôm nay không ai có thể cứu được ngươi, dù là Tiên Đế trong tộc của ngươi cũng không cảm giác được chỗ này.” Giọng nói của bóng người mơ hồ dần trở nên hơ hững, đã đoán trước được cái chết của Cố Trường Sinh.

Cố Trường Sinh mà không chết sẽ ảnh hưởng rất lớn với hắn trong tương lai, lớn đến nỗi sẽ xoay chuyển mảnh thiên địa này, thậm chí hết thảy.

Cho nên, Cố Trường Sinh nhất định phải chết!

Nhưng mà vào giây phút này, phương thế giới này đột nhiên run rẩy dữ dội.

Trong sông dài thời gian vỗ sóng mạnh, thiên địa nổ vang, đại đạo ầm ầm, một bóng dáng mơ hồ khác xuất hiện ở trong đó.

“Cố huynh, đã lâu không gặp, vẫn khỏe chứ, chúng ta lại gặp mặt."

Cùng với một câu cười khẽ, Cố Trường Sinh nhìn qua, thầm giật mình.

“Chiếu Vô Thượng?”

“Cố huynh, lâu không gặp.”

Cùng với tiếng cười khẽ, Chiếu Vô Thượng từ sông dài thời gian

cất bước đi lên.

Trên người Chiếu Vô Thượng vẫn bao phủ sương mù, khiến người khó mà nhìn rõ khuôn mặt thật.

Nhưng rõ ràng, Chiếu Vô Thượng có thể đi tới chỗ này thì chắc chắn hiểu rất rõ về 'Cửu Thiên'.

Chiếu Vô Thượng nhìn Cố Trường Sinh, không quan tâm bóng dáng mơ hồ hiện ra trên Tiên Môn, mắt của y sáng trong.

Cố Trường Sinh nhìn Chiếu Vô Thượng, hỏi:

"Sao Chiếu huynh ở đây?

Trên người Chiếu Vô Thượng bao phủ nhiều sương mù.

Ngày xưa hai người tuy rằng nói chuyện nhiều, nhưng Cố Trường Sinh không hiểu bao nhiêu về Chiếu Vô Thượng, nếu bắt buộc phải nói thì hắn chỉ biết người này không thuộc về mảnh thời không này.

Không thuộc về thời không này, đến từ tương lai, hay là đến từ quá khứ?

Sự tồn tại của Chiếu Vô Thượng vốn là điều bí ẩn, nhiều tồn tại cổ xưa trong Sơn Hải thành cũng khó mà nhìn ngó, nói rằng liên quan đến nhân quả không thể can thiệp vào.

"Hơi thở quen thuộc, chúng ta đã từng gặp nhau chưa?"

Bóng dáng mơ hồ của bàn tay đen nhìn chằm chằm Chiếu Vô Thượng, biểu cảm hờ hững lộ ra mờ mịt và khó hiểu.

Hắn đột nhiên cảm giác sự tình vượt qua dự liệu, không tiếp tục nằm trong kiểm soát của hắn, xuất hiện biến số.

Biến số này đến từ Chiếu Vô Thượng.

Điều này khiến thấy sinh ra cảm giác không ổn.

Bố cục lâu như vậy, sao có thể xuất hiện ngoài ý muốn?

Hơn nữa bóng dáng này cũng không thuộc về một mảnh thời không này.

“Tại sao ta về chỗ này? Đương nhiên là để giúp Cố huynh.”

Chiếu Vô Thượng phớt lờ câu hỏi của bàn tay đen, nhìn về hướng Cố Trường Sinh, khóe miệng dường như hơi cong lên, mang theo ý cười, đi tới bên cạnh Cố Trường Sinh.

Chiếu Vô Thượng vung ống tay áo, ánh sáng lấp lánh tràn ngập, chín màu mông lung, đại đạo nổ vang, nhiều Quy Tắc Thần Liên xuất hiện, triệt tiêu dâng lên, chớp mắt xóa bỏ áp chế trên người Cố Trường Sinh.

Chương 638 - Cá lọt lưới của bộ tộc kia, không thuộc về mảnh thời không này, bàn tay đen tái mặt

"Đây là... "

Cố Trường Sinh giật mình, loại thủ đoạn này thật sự là không đơn giản, ở trước mặt bàn tay đen mà có thể giải trừ thế giới này áp chế trói buộc.

"Tương lai không lâu sau, tuyến thời gian sẽ xuất hiện hai lối rẽ, hai loại khả năng đều sẽ dẫn phát thiên địa xao động, đến lúc ấy, Cố huynh sẽ đối mặt sát kiếp khủng bố chưa từng gặp, khi đó sẽ lại đến."

"Không biết câu nói này, Cố huynh còn nhớ kỹ sao?"

Chiếu Vô Thượng lại lần nữa mở miệng nói, giải thích cho Cố Trường Sinh.

Y cười tủm tỉm, tuy vẫn bị sương mù dày đặc bao phủ nhưng trở nên chân thực mà rõ ràng.

“Đương nhiên còn nhớ câu này, là Chiếu huynh để lại lúc biến mất, thì ra có ý này. Nếu hôm nay Chiếu huynh không ra mặt

tương trợ, ta quả thực khó đoán sống chết.”

Cố Trường Sinh gật đầu, đây là tin tức Chiếu Vô Thượng để lại cho hắn trước khi biến mất ở Vạn Tiên Sâm Lâm Dị Vực.

Lúc ấy Cố Trường Sinh rất hoang mang, hắn sẽ gặp đại kiếp nạn khủng bố khó thể tưởng tượng?

Với thực lực của hắn và bối cảnh, trừ phi Tiên Đế Dị Vực ra tay, nếu không thì ai có thể chân chính giết hắn?

Nhưng việc này hôm nay khiến hắn cảnh giác, trừ Tiên Đế ra, hiện giờ còn có tồn tại có thể ra tay diệt hắn, còn là trong tình huống che trời qua biển.

Nhưng Cố Trường Sinh vẫn khó thể tưởng tượng tại sao bàn tay to trong bóng tối tốn công muốn giết chết chính mình?

Vượt qua sông dài thời gian mà đến, thậm chí để lại dấu ấn trên cánh cửa, muốn chôn vùi chính mình trong thế giới này.

"Ta biết Cố huynh hiện tại rất nghi hoặc, có một số việc ta sẽ giải thích cho huynh sau, việc gấp hiện giờ là xóa sổ dấu ấn này.”

Chiếu Vô Thượng thu về ý cười, nói xong nhìn về hướng bàn tay đen bóng dáng mơ hồ.

Nếu mất quyền kiểm soát phương thiên địa này, thực lực thật sự của dấu ấn này cỡ Tiên Vương.

Với thực lực hiện nay của Cố Trường Sinh thì dư sức đối phó Tiên Vương.

Nghĩ đến đây, Chiếu Vô Thượng nói với Cố Trường Sinh:

“Cố huynh, dấu ấn này làm phiền huynh, ta cần phân ra tâm thần ổn cố đường hầm của thế giới này, tránh cho cuối cùng chúng ta đều chôn vùi ở đây."

Chiếu Vô Thượng hiểu biết bàn tay đen, khi đã rõ không còn cơ hội nữa thì bàn tay đen sẽ nghĩ biện pháp hủy đi phương thế giới này.

Quy tắc ở đây rất đặc biệt, sinh ra thuở khai thiên, khởi đầu luân hồi, nếu bị xóa sổ sẽ bộc phát năng lượng khủng bố vượt sức tưởng tượng.

Thực lực hiện tại của Cố Trường Sinh cũng rất khó sống sót trong đó.

“Được, vậy làm phiền Chiếu huynh."

Cố Trường Sinh gật đầu, nếu đối phương chỉ có thực lực Tiên Vương, với thực lực hiện giờ của chính mình tuyệt đối có thể dễ dàng đè chết.

Oong!

Nghĩ đến đây, Cố Trường Sinh lắc người, Hỗn Độn quang ngập trời bùng nổ, cùng với mênh mông vô tận Tiên Quang, tay cầm Đại La Kiếm Phôi, trên đầu lơ lửng Hồng Mông Ấn, xông về phía bàn tay đen.

Ý chí của phương thế giới này khó mà áp chế hắn nữa.

Đối với Cố Trường Sinh thì không cần bó tay bó chân, có thể đánh hết sức.

“Không ngờ triệt tiêu ý chí thế giới, xem ra ngươi là cá lọt lưới của bộ tộc kia, thế nhưng chạy đến thời không này...”

Ánh mắt bàn tay đen lạnh lùng nghiêm nghị, có âm trầm, hắn đã suy đoán ra thân phận của Chiếu Vô Thượng.

Chỉ có bộ tộc kia mới có thủ đoạn như vậy.

“Bộ tộc kia?”

Cố Trường Sinh nhướng mày, nhưng không hỏi nhiều Chiếu Vô Thượng vào lúc này.

Động tác của hắn rất nhanh, cơ hồ là chớp mắt đã đến trước mặt bàn tay đen.

Keng!

Đại La Kiếm Phôi kêu ù ù, thân kiếm mơ hồ có dị tượng phi tiên hiện ra, ức vạn hà quang bùng nổ, cực kỳ chói lòa, khiến người thầm run.

Cố Trường Sinh vừa ra tay đã bày ra sát chiêu mạnh nhất, ánh kiếm Hỗn Độn rực rỡ không gì sánh được vắt ngang xuất hiện, xuyên qua vòm trời.

Chỉ một lũ kiếm khí đã tựa như sao to lớn, có thể xẻ đôi vũ trụ.

“Không hổ là biến số lớn nhất trong tương lai, mới bước vào Chân Tiên cảnh đã có loại thực lực này, quả thật không thể giữ lại ngươi.”

Ánh mắt bàn tay đen lạnh băng, không có đón đỡ một kích này.

Hư không dưới chân tan vỡ, xuất hiện tầng tầng lớp lớp vô số trật tự không gian, muốn tan rã lực lượng khủng bố từ một kích này.

Bàn tay đen để lại dấu ấn này tuy chỉ có cấp độ Chân Tiên, nhưng thủ đoạn của hắn hoàn toàn có thể đè chết rất nhiều Tiên Vương.

Hơn nữa, trong thế giới này dùng ý chí thế giới trấn áp, dù Chuẩn Tiên Đế đến đây cũng phải nuốt hận.

Kế hoạch và bố cục của hắn có thể nói là không có lỗ hổng.

Nhưng không thể ngờ hiện giờ khó mà sử dụng ý chí thế giới.

Thực lực hiện tại của hắn rất khó đánh lại Cố Trường Sinh.

Điều này nằm ngoài dự đoán của hắn, hoàn toàn không ngờ tới.

Oong!

Hư không nở rộ vô lượng quang!

Bàn tay đen cấp tốc thụt lùi, thoáng chốc rời khỏi nghìn vạn dặm, xuất hiện ở nơi sâu trong thế giới này.

“Trốn đi đâu!”

Cố Trường Sinh ánh mắt lạnh lùng, nhanh chóng đuổi theo, xuyên

qua trong hư không, muốn chém giết bàn tay đen, không chừa bất kỳ cơ hội.

Ức vạn ánh kiếm lóe lên bên cạnh hắn, dời núi lấp biển, che kín trời, mênh mông bàng bạc, lấp đầy thế giới này.

Tiên Quang cái thế trên người hắn chói lòa, nhiều thần thông vô địch đều hóa thành một chưởng, như vương dương đè xuống, khiến mảng lớn Tinh Không ở phía trước như mạng nhện vỡ ra.

Chỗ này nổ tung, xuất hiện lỗ đen, Tinh Không yên diệt.

Bàn tay đen ho ra búng máu, bóng dáng ngày càng mơ hồ, theo sau dùng bí thuật vô thượng trốn thoát, tách ra một phân thân, muốn giữ chân Cố Trường Sinh.

Tốc độ của hắn rất nhanh, lại lần nữa trốn vào hư không, nháy mắt rời đi nghìn vạn dặm, tựa như chó nhà có tang.

Nơi này vốn là thế giới mà hắn sáng tạo, hiện giờ lại bị Cố Trường Sinh truy sát.

Điều này khiến mặt bàn tay đen lạnh băng, sát ý sôi trào, không còn nắm chắc phần thắng như lúc trước nữa.

Chỉ có thể chọn dùng thủ đoạn cuối cùng.

Chương 639 - Sức chiến đấu của Tiên Vương trùm, tiên thiên lạc ấn chi bảo, diệt sát

Dù sao đây chỉ là một dấu ấn của hắn, cho dù bị giết chết cũng không đáng giá nhắc tới.

Mấu chốt nhất là chôn vùi Cố Trường Sinh tại đây luôn, mới không uổng phí hắn sử dụng nhiều thủ đoạn cùng tính toán.

“Là muốn dẫn ta đến chỗ nào sao?”

Cố Trường Sinh truy sát hơn phân nửa Tinh Không, xuyên nhanh trong thế giới này.

Sau đó, hắn một kiếm chém giết phân thân của bàn tay đen, hơi cau mày.

Hắn tự nhiên có thể suy đoán ra ý đồ của bàn tay đen, nhưng hắn cũng không ngại.

Chẳng qua bàn tay đen luôn không chịu đấu ngay mặt với hắn, khiến Cố Trường Sinh hơi thấy phiền.

Tạo nghệ thời gian cùng không gian chi đạo của bàn tay đen không kém gì hắn.

Tuy đây chỉ là một dấu ấn Chân Tiên cảnh, nhưng nhiều lần sống sót trong tay hắn.

Phải biết rằng, Tiên Vương bình thường sớm bị chém giết.

Oong!

Cố Trường Sinh một bàn tay đập xuống phía trước, yên diệt hư không chỗ đó, không cho bàn tay đen cơ hội trốn vào hư không.

Một chưởng này vô cùng nhanh chóng, Cố Trường Sinh còn dùng ánh kiếm phong tỏa đường lui của hắn, bàn tay đen chỉ có thể chống cự, hoàn toàn hứng lấy một chưởng này.

“Phụt!”

Bàn tay đen ọc ra búng máu, thân thể bay ngược ra ngoài, lại lần nữa trở nên mơ hồ, suýt chút chia năm xẻ bảy.

Mặc dù như vậy, hắn vẫn không có đánh trả, vẫn nghĩ biện pháp bỏ chạy, lướt ngang hơn phân nửa Tinh Không, nhanh chóng ẩn vào trong.

"Tuy rằng biết hắn có âm mưu, nhưng vì giết chết hắn, đành đi tiếp.” Cố Trường Sinh nhíu chặt chân mày, cảm giác bị người tính kế khiến hắn rất khó chịu.

Tuy rằng này chỉ là một dấu ấn ở lại thời đại, nhưng Cố Trường Sinh quyết chém chết.

Rất nhanh, hai người đi tới một khu vực đặc biệt.

Xung quanh có các ngôi sao lớn, nhưng đều là tàn khuyết, giống như đi tới một vùng đất vỡ nát, quy tắc thiên địa còn sót lại rất cổ xưa, va chạm vào nhau phát ra tiếng nổ như đại đạo.

Cố Trường Sinh nhẹ nhàng bâng quơ nói, dường như không thèm quan tâm:

“Ngươi muốn dẫn ta đến nơi này? Cái gọi là Khai Thiên Thần Chi bộ tộc?"

Trên đầu hắn lơ lửng Hồng Mông Ấn, tay cầm Đại La Kiếm Phôi, Hỗn Độn Tiên Quang mông lung bao phủ toàn thân, hơi thở cường đại đến mức khiến chư thiên run rẩy chịu phục.

Tuy rằng hắn cũng cảm thụ được một loại huyết khí dâng lên, xương run nhẹ.

Hoàn cảnh thiên địa, thậm chí quy tắc thiên địa chỗ này đều khác biệt rất lớn với Tiên Vực, có hơi thở hồng hoang cổ xưa, không cùng một luân hồi.

“Nơi này là Phần Khư của nhiều cổ giới trước khi Tiên Vực sinh ra, bị ta dời đến Cửu Thiên, hôm nay quyết chôn vùi ngươi tại đây.”

Bàn tay đen chậm rãi khôi phục khí huyết, trong mắt lạnh băng, ngồi xếp bằng trong khu vực này.

Hai tay của người này hươ qua lại, dẫn động một loại thuật pháp khủng bố mà cổ xưa, ức vạn Tiên Quang hội tụ trong tay hắn, tỏa ánh sáng kinh người.

Sau lưng hắn chậm rãi xuất hiện một đỉnh lớn chín màu, rất mơ hồ nhưng có hơi thở Hỗn Độn ngút trời tràn ngập.

Đây là một Hỗn Độn Tiên Đỉnh.

Đỉnh này trôi nổi trên đỉnh đầu của hắn, từ bên trong bắn ra Tiên Quang ngập trời như muốn bao phủ vũ trụ chỗ Cửu Thiên.

"Đây là thủ đoạn của ngươi sao?"

Cố Trường Sinh nhìn chằm chằm cái đỉnh kia, tuy chỉ là dấu ấn nhưng hắn tin rằng thứ đó là vật tiên thiên giống Hồng Mông Ấn của hắn.

Nhiều tiên thiên thần quang hiện ra, có vô tận huyền diệu chảy xuôi, trên đỉnh thậm chí lấp lóe dị tượng khai thiên, có thần linh cổ xưa mở ra thế giới trong Hỗn Độn.

Bóng dáng bàn tay đen lạnh lùng quát:

“Đây là Khai Thiên Đỉnh của Khai Thiên Thần Chi bộ tộc ta! Hôm nay ngươi sẽ vùi thây tại đây!”

Hắn ra tay, mảnh thiên địa này sụp xuống, hư không hủy diệt, từng ngôi sao nổ tung, hơi thở Thương Mang tịch diệt cổ xưa ập đến.

Điều này rất khủng bố, trả giá bằng một phương thế giới hủy diệt để thúc đẩy dấu ấn đỉnh kia.

Nó giống như một mảnh vương dương mênh mông mà đến, thoáng chốc nhấn chìm Cố Trường Sinh.

Bàn tay đen muốn mượn dùng nhiều quy tắc cổ xưa ở đây phát ra va chạm mạnh, giết Cố Trường Sinh hoàn toàn.

Hơn nữa vào giây phút này, một tiếng nổ đáng sợ vang lên, giống như có vị thần cầm đỉnh khai thiên.

Nguyên Hỗn Độn Đỉnh ánh chiếu hư không, hấp thu quy tắc vũ trụ, kết nối thiên địa đại đạo, diễn biến sinh tử huyền diệu, chúng sinh luân thế.

Sau đó đè xuống chỗ Cố Trường Sinh, sông dài thời gian cũng bị đứt đoạn.

Loại dao động này quá khủng bố, đủ khiến Tiên Vương đỉnh cao

trong nháy mắt thân chết đạo tiêu, cường đại đến mức khó tin.

Giây phút này, bàn tay đen ở cấp độ Chân Tiên nhưng bày ra sức chiến đấu rất gần với Tiên Vương trùm.

Bùm!

“Chém ngươi tử hình!"

Cố Trường Sinh khẽ quát, hắn đợi giây phút này thật lâu, không sợ chút nào, Đại La Kiếm Phôi phát sáng, với thế ngập trời chém qua.

Đệ Nhất Pháp lập tức bày ra vô tận thần uy, thần quang lấp lóe diễn biến, hóa thành từng khung trời, như đi hướng chung cực.

Hoàn Vũ Chung Cực!

Các sợi xích đại đạo kết nối sau lưng hắn, hấp thu ức vạn loại trật tự quy tắc thần quang, luyện một thân!

Vừa có chư thiên thế giới, lại có Lục Đạo Luân Hồi.

Đại Đạo Dong Lô!

Cố Trường Sinh đùng Hồng Mông Ấn bảo vệ trong người, mỗi tế bào đều hiện ra ý bất hủ khó diệt, Hỗn Độn Tiên Quang dâng lên, hắn cất bước mà đi, thiên địa nổ vang!

Giây phút này, bên cạnh không chỉ có nghìn vạn Hồng Mông Tử Khí rũ xuống, còn có tiên thiên lạc ấn, là Trật Tự Thần Liên của Hồng Mông Ấn.

Loại Tiên Quang này giống như thúc đẩy các vũ trụ cổ xưa chí cao nghiền nát giáng xuống, muốn đánh nát tất cả sinh linh.

Nhiều quy tắc phát sinh va chạm.

Một đám thế giới cổ xưa tàn khuyết cũng bị lan đến, phát ra thanh thế kinh thiên, bắt đầu yên diệt, hóa thành hạt bụi.

Dưới đường kiếm này, vạn đạo đều mất.

Lúc này, phương thế giới này nổ tung, Hỗn Độn Khí đáng sợ nhấn

chìm vĩnh hằng, tất cả ngôi sao cùng trật tự quy tắc đều thành bột mịn.

Nơi đó giống như thành hư vô, cái gì đều không tồn tại nữa!

Dấu ấn Hỗn Độn Đỉnh cũng nổ tung.

Chương 640 - Sức chiến đấu của Tiên Vương trùm, tiên thiên lạc ấn chi bảo, diệt sát

“Thực lực hiện giờ của Cố huynh ở trong cấp độ Tiên Vương cũng rất khó tìm được đối thủ, nhưng Khai Thiên Thần Chi bộ tộc, đặc biệt là tên này thì cực kỳ khủng bố, thực lực không thể khinh thường."

"Trận chiến này... "

Chiếu Vô Thượng chân mày nhíu chặt, ngồi xếp bằng trong hư không xa xôi, trên người lấp lánh thần quang kỳ dị, đang ổn cố đường hầm của thế giới này, tránh cho dư ba cuối cùng lan đến nơi này.

Trong trận đại chiến này, tuy Chiếu Vô Thượng xem trọng Cố Trường Sinh, nhưng bàn tay đen sống quá lâu rồi, phía sau mỗi vòng luân hồi đều có bóng dáng của hắn.

Bàn tay đen có nhiều thủ đoạn, tuy chỉ để lại một dấu ấn tại đây, nhưng không thể bỏ qua.

Chiếu Vô Thượng rất nhanh nhìn thấy bóng dáng Cố Trường Sinh trong dư ba, máu bắn tung tóe, trên người của hắn lộ xương trắng, bị thương rất nặng.

Tất cả dấu ấn quy tắc ở đây đều vỡ vụn, sông dài thời gian vỡ nát, hóa thành từng mảnh hư vô, có thể thấy trận chiến này khủng bố.

Nhưng không thấy bóng dáng của bàn tay đen, có lẽ đã bị tiêu diệt?

Chiếu Vô Thượng đang suy đoán.

Chưa kịp chứng thực suy đoán, Chiếu Vô Thượng chợt thấy Cố Trường Sinh hành động.

Một người tí hon màu vàng khủng bố lao ra từ giữa hai chân mày của hắn, cất bước trong hư vô, xuyên qua hết thảy!

Sau đó kiếm thế cuồn cuộn, hóa thành một thanh tiên kiếm thanh đồng huy hoàng, vù một cái chém tới.

Phụt một tiếng!

Trong hư vô bỗng có vết máu màu vàng bắn ra, một bóng dáng cực kỳ chói lòa, như vị thần mặt trời xuất hiện.

Sau đó giữa hai chân mày nổ tung, bị một kiếm này xuyên qua!

"Thế nhưng bị ngươi phát hiện... "

Hư ảnh nguyên thần của bàn tay đen trở nên mơ hồ, biểu cảm của hắn dần dần tỉnh táo lại, tự biết thất bại.

“Ngươi không chạy thoát mắt của ta được.” Vẻ mặt Cố Trường Sinh lạnh băng, trận chiến này hắn bị thương nặng, bàn tay đen mạnh vượt qua lẽ thường.

Đương nhiên, nếu không phải bàn tay đen mượn dùng cổ giới tàn khuyết ở đây thúc đẩy Hỗn Độn Đỉnh nổ tung thì khó mà tổn thương Cố Trường Sinh.

Bàn tay đen không cho Cố Trường Sinh cơ hội khảo vấn chính mình, vù một tiếng, hư ảnh nguyên thần này lập tức nổ tung.

Tiên Môn khó bị phá hủy cũng nháy mắt nổ tung, thành bột mịn.

"Chúng ta sẽ còn gặp mặt... "

Ánh mắt cuối cùng của bàn tay đen chăm chú đặt trên người Chiếu Vô Thượng.

Cố Trường Sinh không nói chuyện, cũng tự biết khó mà ngăn cản

bàn tay đen.

Trận đại kiếp nạn sống chết này khiến nỗi lòng của hắn trong một chốc khó mà bình tĩnh.

Nếu như không có Chiếu Vô Thượng đến, hắn có lẽ thật sự sẽ bỏ mạng ở đây.

"Hư ảnh nguyên thần của Khai Thiên Thần Chi bộ tộc, thì ra hắn trốn đến nơi này."

Cảnh này khiến Chiếu Vô Thượng thở ra, nhưng rất nhanh tái mặt, sốt ruột kêu lên:

“Cửu Thiên sắp sụp xuống, bất kể như thế nào, Cố huynh, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi nơi này... "

Cố Trường Sinh và Chiếu Vô Thượng đi theo con đường cũ rời khỏi Cửu Thiên.

Trải qua sương mù màu đen mênh mông, hai người đứng sừng sững trong tận cùng vũ trụ, đứng ở trên Cửu Thiên.

Nơi đó cuối cùng đã thành hư vô, bị sông dài thời gian ở bên dưới nhấn chìm, yên diệt không thấy bất cứ tung tích.

Tất cả dấu vết về Cửu Thiên từ nay biến mất trong Tiên Vực, trừ Cố Trường Sinh và Chiếu Vô Thượng ra, không ai biết tin tức của nó.

"Cố huynh, tình trạng vết thương của huynh không sao chứ?

Chiếu Vô Thượng có chút lo lắng hỏi thăm, dọc đường đi Cố Trường Sinh trên người đều đang chảy máu, vẫn còn sót lại hơi thở khai thiên đáng sợ của Hỗn Độn Đỉnh tan vỡ, muốn phá hủy thân thể của Cố Trường Sinh.

Loại vết thương này là bị dấu ấn đại đạo tổn thương, ẩn chứa quy tắc thiên địa rất cổ xưa, vô cùng dọa người.

Dù là với sự cường đại của Hỗn Độn Chân Huyết của Cố Trường Sinh cũng khó mà trong một chốc khép lại.

“Chút vết thương này tốn một ít thời gian liền có thể điều dưỡng tốt, không đáng lo.”

Cố Trường Sinh lắc đầu nói, rời đi Cửu Thiên, hai người đi tới bờ Giới Hải.

Nơi này là tận cùng vũ trụ, điểm cuối Càn Khôn.

Đê đập vắt ngang trên Giới Hải bao la hùng vĩ vô biên, đứng sừng sững ở sâu trong vũ trụ, ngăn trở bọt sóng đáng sợ từ bên kia.

Ở đây chẳng những có thể nhìn trộm thần bí của thế giới này, cũng có thể thấy sự bao la hùng vĩ cùng mênh mông ở bên ngoài Tiên Vực.

Trong những bọt sóng này đều là một đám đại giới thần bí, tràn ngập chưa biết.

Cố Trường Sinh ngồi xếp bằng bên bờ Giới Hải, Tiên ý mờ mịt, điều chỉnh tình trạng vết thương.

Tinh khí thiên địa trong vũ trụ đều hóa thành gió lốc dâng lên, giống như mảng lớn ngân hà đổ xuống.

Cố Trường Sinh đang ép ra tổn thương dấu ấn đại đạo từ trong người, lúc dấu ấn Hỗn Độn Đỉnh vỡ nát thì nó nổ bắn vào người hắn, cơ thể của hắn mạnh nhưng không ngăn được.

Trong khoảng thời gian này, thân thể của hắn phát ra ánh sáng chói lòa, dẫn phát thanh thế lớn bên bờ Giới Hải.

Phía trước hắn thành Tiên đã có ánh sáng thành Tiên từ Cửu Thiên chiếu ra, dẫn phát ba nghìn Đạo Vực náo động.

Rất nhiều tồn tại cổ xưa đi tới sâu trong vũ trụ, muốn thấy tận mắt vị Chân Tiên này rốt cuộc là ai.

Nhưng rất khó đến bờ Giới Hải, dù là Chân Tiên cũng rất ít có người có thể tiếp xúc đến nơi này.

Hơn nữa ngay lúc đó Cố Trường Sinh giao chiến với dấu ấn bàn tay đen để lại trong Cửu Thiên, không ai tìm được tung tích của

hắn, nhiều tồn tại cổ xưa thất vọng mà về.

Cho nên hiện giờ hắn tạo thành thanh thế tuy lớn nhưng chưa tới mức gây náo động nhiều.

“Đa tạ ơn giúp đỡ của Chiếu huynh, nhưng bây giờ huynh có thể báo cho ta biết ngọn nguồn của tất cả điều này rồi chứ?”

Cố Trường Sinh một bên điều dưỡng tình trạng vết thương, một bên hỏi Chiếu Vô Thượng trước mắt mình.

Chương 641 - Sáng Thế Thần Chi bộ tộc, chín lần Luân Hồi, vạn cổ đại tế

Chiếu Vô Thượng lộ ra nụ cười, lấp lửng hỏi ngược lại:

“Nhưng trước đó, ta nghĩ Cố huynh hẳn là đã biết thân phận của ta rồi đi?"

"Nếu như vậy, thì ta nói thẳng."

Cố Trường Sinh hơi mở mắt ra, lộ ra trầm ngâm, sau đó từ tốn nói:

“Chắc Chiếu huynh có liên quan với Thiên Xà bộ tộc?”

Khi Chiếu Vô Thượng ổn cố con đường Cửu Thiên, còn đối kháng thế ở trong đó thì Cố Trường Sinh hồ có suy đoán.

Đây là vận dụng cán huyền tạo hóa chi đạo, hơn nữa cực kỳ thâm ảo, đã đến cấp độ rất cao.

"Cố huynh lời nói không sai, ta xác thực có liên quan Thiên Xà bộ tộc, nhưng không phải như Cố huynh nghĩ. Thiên Xà bộ tộc chỉ là bộ tộc phụ thuộc của tộc ta, Sáng Thế Thần Chi bộ tộc cổ xưa nhất của ta.”

“Thế giới chỗ Cửu Thiên là từ một viên hạt giống thế giới do tộc ta ngày xưa bồi dưỡng biến thành, cho nên ta mới có thể đối kháng ý chí thế giới trong đó.”

Chiếu Vô Thượng giải thích nói, đề cập Sáng Thế Thần Chi thì biểu cảm hơi buồn.

Trong luân hồi năm tháng cuồn cuộn, đã không có người biết chủng tộc này, thành hạt bụi lịch sử, yên diệt từ trước vạn cổ.

“Sáng Thế Thần Chi bộ tộc? Có quan hệ thế nào với cái gọi là Khai Thiên Thần Chi bộ tộc?” Cố Trường Sinh hỏi, nghĩ đến lời bàn tay đen đã nói.

Khi đó bàn tay đen đề cập chủng tộc đến từ trước vòng luân hồi chỗ Tiên Vực, vô cùng cổ xưa.

Thậm chí không có bất cứ điển tịch ghi chép.

“Sáng Thế Thần Chi bộ tộc và Khai Thiên Thần Chi bộ tộc đều là chủng tộc sinh ra thuở ban đầu của vũ trụ này, tính theo thời gian thì Tiên Vực hiện giờ ở điểm tận cùng luân hồi thứ chín.” Chiếu Vô Thượng nhẹ giọng nói.

“Luân hồi thứ chín?” Cố Trường Sinh nhíu mày, hắn quả thực biết trước Tiên Vực thì mảnh vũ trụ này còn tồn tại văn minh cổ xưa hơn, nhưng không ngờ có đến chín cái.

Tức là, Tiên Vực theo sinh ra đến hủy diệt trải qua vô số kỷ nguyên, thật ra chỉ là một phần chín trong chín vòng luân hồi.

Trước đó, Tiên Vực đã trải qua chín lần sinh ra cùng hủy diệt.

Vô số văn minh mới sinh ra, vô số văn minh bị hủy diệt, biến mất trong dòng lũ năm tháng không biết.

Đối với phàm nhân thì trăm năm là một đời, vạn năm là một trăm lần luân hồi.

Đối với tu sĩ, nếu tính vạn năm là một đời thì một kỷ nguyên là nghìn vạn lần luân hồi.

Nếu Tiên Vực có sinh mệnh, đối với nó thì nghìn vạn kỷ nguyên là cả đời nó.

Nó cũng sẽ đi hướng mục nát và cuộc sống mới, không phải tuyên cổ trường tồn.

"Mỗi một lần luân hồi sẽ là Tiên Vực tan biến, đi hướng khô cạn tịch diệt, trải qua vô số năm lạnh như băng hắc ám, lại sinh ra sinh mệnh mới, vòng đi vòng lại. Đây là sự thật về Tiên Vực."

“Tận cùng kỷ nguyên sẽ nghênh đón thiên địa thanh tẩy lớn, tất cả sinh linh đều sẽ chết.”

Giọng Chiếu Vô Thượng trầm xuống.

Chân tướng như vậy rất tàn khốc đối với sinh linh Tiên Vực hiện giờ.

Nghe thấy những điều này, Cố Trường Sinh cũng không khỏi trầm mặc nửa ngày.

Nhưng thứ Cố Trường Sinh biết được nhiều hơn các tu sĩ khác, cho nên rất nhanh bình tĩnh lại.

“Vậy Tiên Vực mỗi một lần luân hồi, hẳn là đều có văn minh cùng sinh mệnh sống tiếp đúng không?" Cố Trường Sinh bỗng nhiên hỏi, nghĩ đến Thương Mang thần bí bên trên Giới Hải.

“Đúng rồi, chủng tộc và sinh linh cư ngụ trong Thương Mang đều sinh ra từ luân hồi thật lâu trước kia. Trong đại hủy diệt, chí cường giả của tộc quần bọn họ hướng dẫn tộc quần đi Thương Mang, tránh thoát thanh tẩy lớn.” Chiếu Vô Thượng trầm mặc, sau đó gật đầu, điều này không phải bí mật gì.

Theo sau, Chiếu Vô Thượng lộ ra nụ cười, lại lần nữa nói:

“Lần này kiếp nạn biến mất, tương lai cũng không phải không có hy vọng. Thời gian của ta không nhiều, nhưng việc nên làm đã làm xong, nhiệm vụ hoàn thành, không còn tiếc nuối gì.”

“Có vài lời vốn không thể nói, nhưng đã không sao. Thân thể này của ta thật ra đến từ trước vòng luân hồi đầu tiên của Tiên Vực, đã chết không biết bao lâu rồi.”

"Hiện tại quả thực là có việc muốn báo cho Cố huynh, điều này rất trọng yếu, nếu Cố huynh có người thật sự quan tâm...”

“Thì hãy nhớ kỹ lời ta sắp nói.”

"Có lẽ về sau, chúng ta còn có thể gặp lại.”

Nhưng mà nói đến đây, thiên địa nổ vang, có lôi quang đáng sợ vụt qua vũ trụ, giống như phát ra giận dữ, sông dài thời gian hiện ra, dấy lên sóng biển ngập trời.

Thân thể của Chiếu Vô Thượng dần dần trở nên mơ hồ mà trong suốt, giống như tùy thời đều sẽ hóa thành mưa ánh sáng vỡ nát.

Lời Chiếu Vô Thượng nói trở nên mơ hồ không rõ, chỉ có chữ lúc ngừng lúc nói chui vào lỗ tai Cố Trường Sinh.

"Chín lần luân hồi... Vạn cổ đại tế... Khó mà may mắn thoát khỏi... "

"Vạn cổ đại tế, đó là gì?"

Cố Trường Sinh sửng sốt, muốn bắt lấy thân thể của người này nhưng uổng công, Chiếu Vô Thượng giống như là tan biến, trong khoảnh khắc tiêu tan không thấy.

Trong tay Cố Trường Sinh trống rỗng.

Từ đầu đến cuối, Chiếu Vô Thượng xuất hiện chỉ vì giúp Cố Trường Sinh giải quyết kiếp nạn lần này.

Chiếu Vô Thượng để lại câu nói lúc ngừng lúc nối rồi biến mất không thấy, cả người hóa thành mưa ánh sáng mơ hồ, dường như bị thiên địa xóa đi dấu vết.

Đại đạo ầm ầm!

Thiên địa chấn động!

Ầm!

Sau đó, một Đại Đạo Chân Lôi siêu khủng bố rạch phá vũ trụ, đánh thủng sông dài thời gian, giáng xuống chỗ này, không gian Chiếu Vô Thượng vừa ở bị nổ tung, thành một mảnh hư vô.

Đây là trừng phạt vì tiết lộ thiên cơ, nhiễu loạn thiên địa nhân quả, khiến thiên địa giận dữ.

Không có bất cứ người nào có thể nghịch chuyển thiên cơ, Càn Khôn lãng lãng, đều có bí lực tràn ngập trong vũ trụ.

Vừa rồi một kích này mênh mông hùng dũng, loại bỏ hết thảy kẻ có gan làm xáo trộn nhân quả tương lai.

Nhưng Chiếu Vô Thượng đã sớm liệu đến kết quả này, cũng hoàn thành sứ mệnh của chính mình, cho nên mới không sợ chút nào.

Nhưng lời Chiếu Vô Thượng nói liên quan đến nhân quả quá lớn, chỉ có thể truyền ra vài chữ mơ hồ, Cố Trường Sinh cũng không có hoàn toàn nghe rõ.

“Ý Chiếu huynh nói Tiên Vực trải qua chín lần luân hồi sẽ nghênh đón vạn cổ đại tế?"

"Vạn cổ đại tế là cái gì? Chẳng lẽ hiến tế chư thiên khung trời, khiến mảnh vũ trụ này quay về vĩnh hằng? Thôi kệ, hiện giờ suy xét những thứ này còn quá sớm, đợi đến lúc thời cơ chín mùi, hết thảy đều sẽ sáng tỏ."

"Lần này cũng nhờ Chiếu huynh, nếu không thì ta thật sự sẽ bỏ mạng. Sáng Thế Thần Chi bộ tộc, Khai Thiên Thần Chi bộ tộc, xem ra đều có lai lịch thể ngược dòng đến sâu nhất Tiên Vực.”

"May mà ta cũng biết nhiều bí ẩn, trong Thương Mang có lẽ ẩn tàng sinh cơ.”

Chương 642 - Sáng Thế Thần Chi bộ tộc, chín lần Luân Hồi, vạn cổ đại tế (2)

Cố Trường Sinh đứng bên bờ Giới Hải thật lâu sau, mặc nhiên nhìn tất cả điều này, trong lòng thật lâu không cách nào bình tĩnh.

Thời gian tiếp theo, hắn ở đây lặng lẽ điều dưỡng tình trạng vết thương, ức vạn ngân hà rũ xuống, mênh mông không thôi trong vũ trụ.

Cố Trường Sinh ngồi khoanh chân ở nơi đó, từ từ thổ nạp, không nhúc nhích, Tiên ý rực rỡ hóa thành ánh sáng chảy xuôi trên áo trắng, trông như một vị tổ tiên.

Hỗn Độn Chân Huyết khủng bố chảy trong máu, ép ra vết thương dấu ấn đại đạo, phát ra tiếng gầm rú to lớn.

Hắn không có phạm vi lớn phun ra nuốt vào tinh khí, nếu không sẽ dẫn phát sóng lớn bên kia Giới Hải, có lẽ sẽ hấp dẫn sinh vật hoặc là tồn tại không biết tên lại đây.

Đến lúc đó nếu lại bùng nổ đại chiến, tuyệt đối không tốt cho Cố Trường Sinh.

Ức vạn tinh tú, ánh sao đầy trời đều hội tụ vào vũ trụ, rơi xuống người Cố Trường Sinh, tình trạng vết thương của hắn dần tốt hơn.

Phải công nhận, thủ đoạn của bàn tay đen thật sự là kinh người, đặc biệt là Hỗn Độn Đỉnh, tuy chỉ là một dấu ấn nhưng giống như bảo bối khai thiên, có thể mở lại vũ trụ hồng hoang.

Trong nháy mắt, trăm năm trôi qua.

Cố Trường Sinh từ hư không đứng lên, tình trạng vết thương hoàn toàn khép lại.

Cả người khí thế lại lên đến đỉnh từ sau khi thành Tiên, khí thế đáng sợ giống như một phương chí cao vũ trụ thức tỉnh, khiến toàn bộ Giới Hải nhấc lên sóng triều ngập trời.

Một bảo bối có tử ý mông lung bao phủ xuất hiện trong bàn tay Cố Trường Sinh, dấu ấn tự nhiên hình thành, vô cùng huyền diệu mà phức tạp.

Có từng lũ Hồng Mông Tử ý rũ xuống, trông vô cùng dày nặng, giống như một kích có thể đè chết một phương vũ trụ.

Nhìn Hồng Mông Ấn trong tay, Cố Trường Sinh lộ vẻ đăm chiêu, nhẹ giọng lẩm bẩm:

“Hồng Mông Ấn trừ thủ hộ ra còn có thể cưỡi vật đè chết, thực lực hiện giờ của ta đã có thể điều khiển nó, nhưng so với Hỗn Độn Đỉnh cũng có dấu ấn tiên thiên thì cứ cảm giác thiếu chút gì đó.”

Hồng Mông Ấn tuy là vật cộng sinh, nhưng nó làm bạn Cố Trường Sinh một đường đi đến, thật ra cũng ăn nhiều báu vật.

Hồng Mông Thủy Khí Căn, Hồng Mông Tử Khí Chủng... những thứ này khiến liên hệ giữa nó và Cố Trường Sinh trở nên sâu hơn, có thể dễ dàng điều khiển sử dụng.

Nhưng Cố Trường Sinh cảm giác Hồng Mông Ấn chỉ tính là binh khí cấp độ Tiên Vương, chưa đến tiêu chuẩn Chuẩn Tiên Đế Khí.

Về mặt công phạt thì Cố Trường Sinh có Đại La Kiếm Phôi, phòng ngự có Hồng Mông Ấn, thật ra cũng chẳng thiếu gì.

Hơn nữa thân thể của hắn cũng đến trình độ khủng bố khó tin.

Dù gặp Tiên Vương trùm thì Cố Trường Sinh cũng có nắm chắc đánh một trận.

Lúc ở thế giới kia trong Cửu Thiên, một kích cuối cùng của bàn tay đen bộc phát thực lực cấp bậc Tiên Vương trùm, tuy chỉ một kích nhưng đủ để thương tổn đến Cố Trường Sinh.

"Cũng nên trở lại, nhưng nếu đến bờ Giới Hải rồi, với thực lực hiện giờ của ta cũng có thể đi nhìn một cái nơi đó rốt cuộc có cái gì."

Cố Trường Sinh vốn định trở về ba nghìn Đạo Vực, nhưng mà hiện giờ đã đến rìa Giới Hải, gần đó là đê đập, hắn quyết định đi nhìn một cái.

Oong!

Hư không bỗng mơ hồ, Cố Trường Sinh rất nhanh xuyên qua khu vực sương mù màu đen đáng sợ dày đặc, đến bên kia đê đập.

"Xem ra thật lâu phía trước nơi này từng phát sinh đại chiến."

Cố Trường Sinh mới đến chỗ này, chợt thấy các loại di hài Chân Tiên, những xác chết rách nát, đầy rẫy vết thương, có các loại vết thương vết cào, lỗ nắm đấm.

Còn có xác cháy đen sau khi bị sét đánh, cùng với hơi thở điềm xấu.

Khu vực này có nhiều tinh hài to lớn rải rác.

Cố Trường Sinh tiếp tục bước thong thả đi về phía trước, cẩn thận đánh giá cảnh tượng xung quanh, xem xét lạ thường.

Nhưng không có trông thấy vật sống, phía trước hắn chữa tình trạng vết thương phát ra động tĩnh lớn nhưng không có tiến đến, đã chứng minh vấn đề.

Ở đây, hắn cảm thụ được lực lượng đại đạo, có các loại quy tắc đáng sợ vượt qua ba nghìn Đạo Vực, có chút quy tắc quá mức kinh người, chưa gặp bao giờ.

Những lực lượng quy tắc này rất giống Cửu Thiên, vô cùng cổ xưa.

Ngoài ra, ở đây có từng lớp sóng gợn thần bí, tựa như ánh sáng đại đạo, lại giống cơn lốc quy tắc.

Người bình thường căn bản không cảm thụ được, chỉ có tu sĩ đến cảnh giới như Cố Trường Sinh mới có thể bắt giữ.

Đó là vô hình, nhưng ở trong mắt hắn thì giống như những luồng sáng từ phía sau đê đập bắn tới, hóa thành sóng gợn.

“Tồn tại dưới Chân Tiên bước vào nơi này sẽ nháy mắt bị loại sóng gợn này hóa thành bột mịn." Cố Trường Sinh cuối cùng đi tới rìa đê đập, đại dương màu đen nhấp nhô ở trước mắt, từ trên vách núi tuôn ra.

Phương xa là vực sâu hắc ám.

Cố Trường Sinh lại đứng ở đây, nhìn đê đập chống cự hết thảy vật chất màu đen từ trong vực sâu xô tới.

Lần trước đến đây là được di lão Tiên Cổ trong Chung Cực Chi thành dẫn tới.

Hiện giờ đứng ở đây, nhớ lời Chiếu Vô Thượng nói, nỗi lòng Cố Trường Sinh thay đổi nhiều.

Theo sau, Cố Trường Sinh hơi trầm ngâm, cất bước hướng phía trước, Hỗn Độn quang bùng nổ bao bọc thân thể, chống đỡ các loại cơn lốc quy tắc ở đây.

Cố Trường Sinh đi hướng Giới Hải, cảm giác cơ thể dường như bị đại đạo hóa thành lưỡi đao cắt, rất đau, quy tắc ở đây có thể phân giải quy tắc Tiên Đạo.

Vực sâu quá lớn, dù là vũ trụ dường như cũng chỉ là hạt bụi nhỏ bé trong đó, xung quanh có mảng lớn vách vực, cao lớn vô biên.

Trên vách vực có hang động, có khe nứt, mọc cành cây kỳ lạ, treo sông và đại dương màu đen, tụ lại thành hồ nước dài mảnh.

Sông, hồ nước, hải dương đều dường như do một đám vũ trụ tổ thành, giống như một đám thế giới rũ xuống mà hình thành.

Mỗi một lần miệng vực có vật chất gột rửa mà đến.

Sông, hồ nước, hải dương đều đang run rẩy.

Tất cả thế giới cùng vũ trụ đều sụp xuống, bị hủy tiêu diệt, trở thành bột mịn.

Chương 643 - Tiến đến Giới Hải, Tiên Vương khó khăn, có người đang độ Thành Đạo Kiếp

Cố Trường Sinh đi trên bề mặt Giới Hải, thần thức quét qua, chui vào những thế giới này, giống như tạo hóa mắt thấy hết thảy.

Trong những thế giới này có nhiều văn minh, tu sĩ cùng trời tranh mệnh, vạn tộc vật lộn với tự nhiên.

Nhưng theo bọt sóng màu đen vỗ tới, một đám thế giới bị nhấn chìm, đi hướng chung kết, thiên địa sụp đổ, hóa thành luyện ngục.

Sinh linh ở trong đó không thể phản kháng chút nào.

"Tại sao... "

"Tại sao muốn hủy diệt hết thảy... "

Người mạnh nhất trong đó thực lực đã đạt đến cấp độ Đại Đế, khoảnh khắc thế giới hủy diệt thì dùng hết mọi thứ vọt ra.

Theo sau, hắn nhìn thấy Cố Trường Sinh đứng sừng sững trên biển màu đen, liền ngây ra như phỗng.

Giây sau, hắn tuyệt vọng nhìn vật chất màu đen gột rửa mà đến, giống như đống cát rào rào trở thành hạt bụi.

Cố Trường Sinh vốn muốn ra tay ngăn cản một phen, nhưng cuối cùng chỉ thở dài.

Hắn không ngăn được.

Giống như số phận cuối cùng của Tiên Vực, đối với những thế giới này thì cũng trải qua một đám luân hồi.

Những hạt bụi trong thả tạo lại trong hắc ám, lại hình thành vũ trụ và thế giới mới, sinh ra sự sống mới.

Sau đó, chờ đợi bọn họ lại là lần sau vật chất màu đen gột rửa.

Lặp đi lặp lại, tựa như luân hồi.

“Thế giới chỗ cạn bên này đê đập cấp độ không quá cao, kẻ mạnh nhất thực lực chỉ cỡ Đại Đế, dù chạm đến sự thật thì cuối cùng cũng sống không được.”

Cố Trường Sinh tiếp tục đi về phía trước, Giới Hải màu đen phía trước có cơn lốc đáng sợ lao đến, bốc lên sương mù xám, trông càng sâu thẳm.

Cố Trường Sinh cảm thấy được, nơi này hơi thở nguy hiểm.

Những sương mù xám bốc lên ở chỗ này rồi bay vào sâu trong Thương Mang khuất mắt.

Trên Giới Hải bao phủ tầng mây Thương Mang màu xám vô hình, vô cùng bát ngát, không nhìn thấy bất cứ phương hướng.

Ở trong đó, Cố Trường Sinh nhận ra một loại nguy hiểm lớn.

Hắn không có lựa chọn tùy tiện tới gần.

Bùm!

Tiếp theo, khi Cố Trường Sinh tiếp tục cất bước, bước lên khu vực nào đó thì huyết quang hiển hiện, lôi đình hùng dũng đánh tới.

Đùng!

Cố Trường Sinh chấn động mạnh, thân thể tê dại, cảm giác Giới

Hải dưới chân phát sinh xao động đáng sợ.

Điều này rất đáng sợ, ở đây có lực lượng thần bí.

Cùng một lúc, huyết vụ bốc lên, hơi thở xa lạ bùng nổ.

Một bàn tay màu trắng bệch đầy tơ máu vươn ra từ trong Giới Hải, chộp hướng Cố Trường Sinh, muốn kéo hắn xuống.

Điều này quá đột ngột, bỗng nhiên xuất hiện, khiến người khó lòng phòng bị.

Nhưng phản ứng của Cố Trường Sinh là một đấm đánh qua, nơi này dấy lên cơn lốc quy tắc ngập trời, khiến bàn tay trắng bệch rung bần bật, nứt rạn, cuối cùng chìm vào đáy biển, thực lực của Cố Trường Sinh rất khó đỡ.

“Thi cốt Tiên Vương, hơn nữa còn không phải Tiên Vương bình thường.”

Cố Trường Sinh không quan tâm nhiều, nhưng cũng cảnh giác hơn, đi mấy trăm bước, tìm được một hòn đảo nhỏ trong khu vực này.

Hòn đảo này nổi trên biển, tổ hợp từ nhiều quy tắc. Cố Trường Sinh đặt chân trên Giới Hải, thực lực như hắn hiện giờ cũng không dám tiếp tục đi tới.

Hơn nữa dùng Hỗn Độn quang chống đỡ quy tắc ở đây rất hao tinh lực, Chân Tiên bình thường khoảnh khắc đi xuống đê đập thì đã chết rồi.

Còn trên Thương Mang, từ đầu đến cuối đều tỏ ra một mảnh bình tĩnh, giống như ngăn cách vạn cổ với chỗ này.

“Muốn đi sang bên kia Giới Hải thì phải có đạo hạnh Chuẩn Tiên Đế hoặc là Tiên Đế.”

Cố Trường Sinh khe khẽ thở dài, sau đó ngồi xếp bằng trên đảo.

Hắn đem hết khả năng, dùng hết một thân đạo hạnh, hai mắt thoáng chốc thông thấu, có loại rực rỡ và lấp lánh, hơn nữa tỏa ra Hỗn Độn Tiên Vụ, sau đó ánh sáng Tiên Đạo chói lòa lấp lánh.

Sau khi đến Chân Tiên cảnh, Tiên Đồng trở nên càng thêm đáng sợ, có thể hiểu rõ hết thảy huyền diệu.

Hắn muốn nhìn xem đầu bên kia có cái gì.

Sương mù vô tận, đưa mắt nhìn không thấy cuối, không thấy được tận cùng, dường như không thể bắt giữ được cái gì.

Ngoài ra, còn có nhiều sóng gợn kỳ dị, chỉ có ở cảnh giới này mới thấy loại ánh sáng đó, nó khuếch tán mà đến, quấy nhiễu hắn.

Đó là sóng gợn đại đạo, là ánh sáng quy tắc, quá dày đặc, mỗi một tấc không gian đều bị lấp đầy, sinh linh bình thường không thấy được.

Sóng biển lên xuống, bao la hùng vĩ vô biên, vô cùng thần bí và mênh mông, vũ trụ rộng thật nhỏ bé khi ở trước nó.

Sâu trong Giới Hải, từng cổ giới tàn phá và đại giới trọn vẹn đang chìm nổi, ẩn hiện trong bọt sóng, có tan biến, có khô cạn, có trở thành bọt nước.

Cố Trường Sinh cảm thụ được đại giới khác nhau, thế giới bàng bạc khác nhau, hơi thở khác nhau vượt qua sông dài năm tháng ập vào mặt.

Bọt sống khác nhau, cổ giới tàn phá khác nhau, ẩn chứa hơi thở khác nhau, đại đạo diễn dịch khác nhau.

“Tại sao muốn như vậy? Ta không cam lòng! !!”

“Ục ục ục!”

Cố Trường Sinh nhìn thấy phương xa trong sóng biển có một sinh linh đang rống to, người đầy vết máu, yếu ớt tới cực điểm, giãy giụa trong biển, miệng mũi trào máu, sau đó bị nước biển nhấn chìm.

Trên người nó có hơi thở Tiên Vương đáng sợ, nhưng mà tùy theo một đợt sóng biển đập xuống, thân hình dần dần chìm xuống biển, phát ra một chuỗi tiếng ùng ục, bị chết chìm, cuối cùng biến mất không thấy.

Ngay cả Tiên Vương khi muốn vượt qua mảnh Giới Hải này cũng bị chết chìm, trở thành xác chết dưới biển.

“Tiên Vương khó qua...” Cố Trường Sinh lắc đầu, sau đó trăm năm, hắn đều ngồi xếp bằng nơi đây, quan sát biến đổi của Giới Hải, thể ngộ nhiều đại đạo bàng bạc ở đây, cũng trông thấy nhiều sinh linh, không biết đến từ đâu, tất cả vượt biển.

Nhưng đều không ngoại lệ, không ai có thể vượt qua Giới Hải này, chết giữa đường.

Hắn cũng nhìn thấy sương mù dày đặc bị người xua tan, sâu bên trong có nhiều hòn đảo, bên trên có sinh linh chú ý tới Cố Trường Sinh, nhưng mà cũng không có tiến đến.

Trăm năm ở đây, thật ra cũng chỉ qua trong chớp mắt.

Chương 644 - Hư Không Thể, rất nhiều Tiên Vương hội tụ, cuộc chiến của trùm

Tự mình cảm thụ sự đáng sợ của Giới Hải, Cố Trường Sinh cũng có chút tim đập nhanh, nếu đê đập vỡ nát, vậy Giới Uyên càng thêm sâu thẳm sẽ nháy mắt nhấn chìm Tiên Vực.

Lúc ấy, người nào có thể sống tiếp?

Nhưng cảm xúc tim đập nhanh chỉ thoáng qua, tâm cảnh của Cố Trường Sinh rất ổn cố, tu đạo chi tâm khó mà dao động, rất nhanh bình tĩnh trở lại.

Cố Trường Sinh rời khỏi hòn đảo này, đi khu vực xung quanh xem xét, sương mù dày bao phủ chốn này, nếu không lấy bí lực xua tan, rất khó xem rõ ràng cảnh tượng.

Bùm!

Khu vực Giới Hải đột nhiên truyền đến dao động lớn, đó là lôi kiếp, từ sâu trong chỗ đó lan đến tận nơi này.

Cố Trường Sinh nhướng cao chân mày, có chút sửng sốt:

“Thế nhưng có người độ kiếp trong Giới Hải? Hơn nữa còn là Thành Đạo Kiếp?”

“Trong Giới Hải, Tiên Vương khó qua, Chân Tiên chết chắc, thế nhưng còn có người chạy đến nơi này độ Đại Đế Kiếp, đây không phải là tìm cái chết sao?"

Ầm!

Nơi đó lại lần nữa dấy lên sóng to, ngay cả bọt sóng trong Giới Hải cũng bị xẻ ra.

Lại một tiếng đại kiếp nạn truyền đến, mặt biển bao la chấn động mạnh, vô số tiểu thế giới đại tan biến.

"Hơi thở này tuy rằng yếu hơn lúc ta thành đạo nhiều, nhưng cũng đã rất mạnh, là ai đang độ kiếp? Nhưng hẳn là có trưởng bối hộ đạo.”

“Trong tình huống vạn đạo bị ta áp chế, đi Giới Hải độ kiếp cũng là biện pháp hay, nhưng nếu hấp dẫn sinh linh trong Giới Hải tìm đến thì sẽ rất nguy hiểm... "

Cố Trường Sinh nghĩ đến đây, đi tới chỗ kia, nằm ở khu vực nước cạn trong Giới Hải, cách đê đập không xa.

Vô lượng lôi quang lấp lóe trong Giới Hải, từ trong bầu trời ngưng tụ ra, mảnh đất mênh mông khó lường này dâng lên ánh sáng thẳng lên trời, thanh thế rất là kinh người.

Bọt sóng dâng trào, trùng kích bốn phương, nhiều tiểu thế giới nhận được trùng kích và lan đến, thành bột phấn dưới dư ba này.

Từng đợt lực lượng hư không đáng sợ bùng nổ, khiến không gian này phát sinh xao động, có thể mơ hồ xem rõ ràng trong đó có bóng dáng đang cứng rắn đỡ những kiếp nạn này, muốn thành đạo.

Xung quanh có nhiều hơi thở kỳ dị hiện ra.

Nơi này thanh thế quá lớn, đặc biệt là bùng lên thiên địa lôi quang, tràn ngập thiên địa chi ý mênh mông, xua tan sương mù dày đặc.

Loại cảm giác này, giống như là đốt đống lửa trong Giới Hải hắc ám, hải đăng chiếu sáng, rất nhiều sinh linh đều chú ý tới, rất bắt mắt.

Trong Giới Hải, khu vực quy tắc hỗn loạn, đại đạo mơ hồ đan vào mà độ kiếp thì quả thực có thể thoát khỏi Tiên Vực ảnh hưởng, nhưng phải trả cũng rất lớn.

Nếu sơ sẩy sẽ bị sinh linh khủng bố trong Giới Hải giết chết.

Phải biết rằng dù là vượt qua Đại Đế Kiếp thì cũng khó sống sót trong Giới Hải, sẽ nháy mắt trở thành bột mịn.

Cố Trường Sinh đứng trên một hòn đảo nhỏ, nhìn cảnh tượng gần đó, hắn đã cảm giác được trong bóng tối có cường giả hộ đạo cho người ở trong đó, cũng cảnh giác sinh linh khác ra tay.

Nơi này sẽ hấp dẫn đến rất nhiều sinh linh, trong Giới Hải, thi hài Tiên Vực đều sẽ phát sinh dị biến, chớ nói chi sinh linh kỳ dị khác.

Đặc biệt nơi này còn tới gần đê đập, khá nhiều sinh linh có thể đến đây.

Ít có người đơn thuần đến xem náo nhiệt giống như Cố Trường Sinh, chớ nói chi mang theo thiện ý mà đến, trong đó đa số đều là mang theo ác ý.

Chỉ riêng hơi thở bị Cố Trường Sinh hiện tại cảm giác được đã khá nhiều.

"Đáng tiếc, cho dù độ qua Đại Đế Kiếp cũng đi không ra nơi này."

Cố Trường Sinh lắc đầu, không định nhúng tay, chỉ muốn xem kịch.

Đây là thịnh thế huy hoàng, đây là một thời đại chói mắt, đàn sao lấp lánh, thiên kiêu ra lớp lớp, tất cả thể hiện đầy đủ vào lúc này.

Dù trong phương thiên địa này hắn đã thành đạo, nhưng vẫn có người tre già măng mọc không buông bỏ, hơn nữa đi vào Giới Hải.

Cố Trường Sinh mơ hồ cảm giác hơi thở độ kiếp hơi quen thuộc.

Chẳng lẽ là người quen từng gặp mặt?

Trong Giới Hải vang lên tiếng cười nhạt:

"Ha ha, thật là không sợ chết, dám đến chỗ này thành đạo, Chân Tiên ở đây cũng chỉ là con kiến, cho dù thành đạo thì sao chứ?"

Một thân hình cao lớn bị hơi thở mơ hồ bao phủ đứng sừng sững giữa bọt sóng, dường như một vị Ma Thần.

Một giọng nữ vang lên, tựa như tiếng trời:

"Lâu rồi chưa đi ra, Tiên Vực phát sinh cái gì, mà lựa chọn tới đây độ kiếp, mạo hiểm lớn như vậy?"

Nàng mặc vũ y ngũ sắc, giống như một vị nữ tiên vô song, hiện thân trên cao, ánh sáng Tiên Vương bao phủ toàn thân.

Một phương hướng khác cũng xuất hiện một bóng dáng mơ hồ, bị sương mù dày đặc che đậy, thân hình tỏa ra ánh sáng vàng, giống như Bất Hủ Kim Thân.

Bóng dáng giống như vậy giờ phút này đều bị hấp dẫn lại đây, có một số ngồi xếp bằng trên đảo trong Giới Hải, số khác từ gần đê đập kéo đến.

"Các vị đạo hữu, đây là tiểu đồ của bà già này thành đạo tại đây, mong các vị cho mặt mũi, sau này sẽ đền đáp dày."

Một bà già áo đen ra mặt, dáng người thấp bé, lọm khọm, chống một cây gậy đầu rồng vàng.

Nhưng hơi thở của bà rất khủng bố, đã đạt đến cấp bậc Tiên Vương trùm, mơ hồ tỏa ra quy tắc hư không, khiến khu vực bốn phía sụp xuống, trở thành lỗ đen.

Bà nói với tất cả sinh linh, muốn bọn họ nể mặt, không quấy nhiễu kiếp nạn này.

"À, thì ra là đồ đệ của Hư Bà Bà thành đạo, ta cứ thắc mắc ai mà to gan như vậy, dám đi đến nơi này."

Một sinh linh cao lớn mọc ba đầu hiển nhiên nhận biết bà già này, cười gượng nói, nhưng trong mắt lộ một chút kiêng kỵ.

Cùng trong cấp bậc Tiên Vương, giữa các bên chênh lệch rất lớn.

Trừ bà già áo đen ra, đa số sinh linh ở đây đều là Tiên Vương tuyệt đỉnh.

Ít có Tiên Vương đỉnh cao.

Chương 645 - Hư Không Thể, rất nhiều Tiên Vương hội tụ, cuộc chiến của trùm (2)

Thân là Tiên Vương trùm, bà già áo đen muốn giết bọn họ, căn bản không tốn hơi sức.

“Từ khi nào Hư Bà Bà có thêm một đồ đệ? Sao ta không biết?”

Vang tiếng cười nhạt, một bóng dáng huyết quang ngập trời đi đến, con ngươi đỏ máu, giống như ngưng tụ từ mưa máu vô biên, một đám thế giới cổ xưa tan biến dưới chân hắn, trở nên bọt nước biến mất.

Hơi thở của hắn khiến nhiều sinh linh tại đây tái mặt, kẻ này giống như bà già áo đen, ở cấp độ Tiên Vương trùm.

"Sự tình gì đều phải nói cho ngươi sao? Huyết Vô Thường, xem ra tám nghìn vạn năm không đánh chết ngươi là sai lầm của bà già này.”

Bà già áo đen nhìn chằm chằm bóng dáng đi tới, sắc mặt cực kỳ khó xem, lời nói lạnh băng.

Điều bà lo lắng nhất vẫn phát sinh, kẻ thù cũ ngày xưa cũng bị hấp dẫn tìm đến, nếu sau đó bùng nổ đại chiến, bà không có phép phân thân, không cách nào bảo chứng sự sống chết của đồ nhi.

Sinh linh khủng bố tên Huyết Vô Thường cười khẩy nói:

“Không ngờ tới đúng không? Trong Giới Hải khiến ta càng tiến một bước, hôm nay khiến cho ngươi và đồ đệ của ngươi cùng nhau vùi thây tại đây."

Tuy rằng hắn bước vào Tiên Vương trùm không lâu, chỉ bằng vào nhiều thủ đoạn kỳ dị đã đủ đánh với bà già áo đen.

Sinh linh khác có mặt tại đây phần lớn không có ý tốt, tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội cực kỳ tốt này.

“Máu thịt tươi mới, đã bao nhiêu năm ta không được nếm, hôm nay thật may mắn.”

Lúc này, trong Giới Hải bỗng vang tiếng nổ lớn, một bàn tay xương trắng đầy tơ máu vươn lên, một bộ xương trắng hếu khổng lồ đi ra, là nó nói câu trên.

Bộ xương thoạt trông tuy rằng trong suốt lấp lánh, nhưng lây dính máu thịt, nhìn vô cùng đáng sợ cùng dữ tợn, giống như bị hòa tan

Hơi thở cũng cấp bậc là Tiên Vương trùm, nó đã tồn tại vô số kỷ nguyên ở gần mảnh Giới Hải này.

Lời nó nói khiến bà già áo đen sắc mặt cực kỳ khó xem, lạnh lùng quát:

“Thi Cốt Vương, nước giếng không phạm nước sông, ngươi thật sự muốn chống lại bà già này?

“Bớt nói vô nghĩa đi, Hư Bà Bà, có thể làm đồ đệ của ngươi thì hẳn là có thể chất giống như ngươi? Ta chưa từng ăn thịt của Hư Không Thể.”

Thi Cốt Vương cười lớn, âm thanh dẫn phát cơn lốc quy tắc mãnh liệt, sinh linh cấp bậc Tiên Vương khác đều biến sắc, không kiềm được lui ra.

Thi Cốt Vương giống như Hư Bà Bà, là Tiên Vương thành danh lâu năm, từ nghìn vạn kỷ nguyên trước thành tựu quả vị Tiên Vương.

Trong một chốc, nơi này xuất hiện sát khí ngập trời, như muốn đánh nát Càn Khôn, chấn vỡ vũ trụ, vô số bọt sóng bị đánh tan nát,

ức vạn tiểu thế giới hủy diệt.

Rất nhanh, nơi đây bùng nổ đại chiến đáng sợ, Hư Bà Bà và Thi Cốt Vương, Huyết Vô Thường đánh nhau, dao động vô cùng khủng bố, quả thực có thể so với diệt thế, ức vạn Tiên Vương thần quang đều đang bay lượn, cơn lốc đại đạo cuốn sạch thiên địa Càn Khôn, khiến Giới Hải sôi trào không ngừng.

Sinh linh khác đều không dám tùy tiện tới gần.

Tiên Vương trùm muốn giết bọn họ thì rất dễ dàng, chỉ đụng vào một lũ dao động chiến đấu liền bị tổn hại nặng.

Cố Trường Sinh đứng sừng sững trên đảo đơn độc, thân hình mơ hồ mà mông lung, toàn thân bị sương mù Hỗn Độn che đậy, có sinh linh chú ý tới hắn, nhưng mà lại không dám đến quá gần, cảm thấy hắn rất thần bí, thực lực khó mà đánh giá.

Giờ phút này, Cố Trường Sinh nhìn tất cả điều này, hơi cau mày.

“Hư Không Thể?”

“Không ngờ là Hư Không Thể thành đạo, hèn gì có thanh thế như vậy.

Cố Trường Sinh nhìn chằm chằm vào mảnh biển sét kia, các ý tưởng vụt qua trong óc.

Liên hệ lời nói lúc trước, Hư Bà Bà hẳn là Hư Không Thể, đồ đệ của bà cũng là Hư Không Thể, thể chất thần bí vạn cổ hiếm có một.

Từ khi Tiên Vực sinh ra đến nay, chỉ có vài lần ghi chép về Hư Không Thể, đúng dịp Hư Không Thể lần trước xuất thế thì Cố Trường Sinh có quen biết.

Cộng thêm nơi đó truyền đến hơi thở có chút quen thuộc.

Cho nên Cố Trường Sinh suy đoán, người đang thành đạo hẳn là Thiên Nữ của Trường Sinh Tần gia, Tần Khanh Khanh.

Sự tình tuy rằng trùng hợp, nhưng hẳn là không có Hư Không Thể

thứ hai.

"Tần Khanh Khanh... " Cố Trường Sinh ánh mắt hơi phức tạp, sau đó khôi phục bình tĩnh.

Hai người đã từng kết bạn tại Bắc Hoang Thánh Mộ, trải qua nhiều điều, xem như cùng chung hoạn nạn.

Hơn nữa nàng cũng là số ít người 'tứ bát linh' biết Cố Trường Sinh có hạt giống thế giới.

Lần trước trông thấy nàng là vào lễ trưởng thành của Cố Trường Sinh.

Sau đó hắn đi Cửu U Táng Thổ tìm Tô Huyên Nhi, lúc về lại ba nghìn Đạo Vực thì Tần Khanh Khanh đã bặt vô âm tín, chưa từng nghe nàng bước lên Đế lộ.

Cố Trường Sinh cũng không ngờ rằng cuối cùng sẽ gặp lại nàng trong Giới Hải.

Lúc nãy Cố Trường Sinh định đứng ngoài xem náo nhiệt, không định nhúng tay, nhưng hiện tại xem ra không thể khoan thay đứng nhìn.

Tạm không nói Tần gia và Cố gia đời đời thân thiết, hắn và Tần Khanh Khanh quen biết với nhau, phải ra tay giúp một phen.

"Oa!"

Lúc này, Hư Bà Bà rõ ràng rơi vào thế yếu, ọc bãi máu.

Sau đó bị bàn tay to kín trời của Thi Cốt Vương đập xuống, quy tắc hư không ngăn không được, Hư Bà Bà rớt xuống Giới Hải, nhấc lên sóng lớn.

Cùng ở cấp độ Tiên Vương trùm, đấu mội chọi một rất khó phân ra thắng thua, càng miễn bàn thêm vào một đối thủ sức chiến đấu tương tự.

Hư Bà Bà có thể chống lâu như vậy đã đủ chứng minh thật ra bà cường đại, dù sao tồn tại có thể đi đến bước thì chẳng ai dễ chọc.

Đặc biệt là như Thi Cốt Vương và Huyết Vô Thường, tồn tại khủng bố chinh chiến nghìn vạn kỷ nguyên trong Giới Hải, tùy tay đánh tan nhiều cổ giới, ngay cả vũ trụ bên kia đê đập cũng xao động.

“Hư Bà Bà, hôm nay là ngày chết của ngươi, phía trước ỷ vào hư không pháp tắc khi dễ chúng ta, bây giờ nên cho ngươi nếm thử mùi vị này.”

Chương 646 - Nữ tiên thân thể thành đạo, mỗi người đều có mục đích riêng phải đạt được, ra tay cướp đoạt

Huyết Vô Thường cười lớn, pháp lực mênh mông, đứng sừng sững hư không, chân thân to lớn vô biên, tay cầm một thanh trường đao huyết quang ngút trời chém bay gậy đầu rồng của Hư Bà Bà.

Ức vạn hà quang đỏ máu tràn ngập, nở rộ tựa như núi thây biển máu phủ lên, cực kỳ khủng bố.

Uy thế của Tiên Vương trùm khiến sinh linh khác ở đây cùng thầm run, không kiềm được sinh ra kính sợ

“Nói nhảm với ả làm gì, mau giải quyết ả, để tránh đêm dài lắm mộng."

Thi Cốt Vương vô cùng lạnh lùng, năm đó ở trong Giới Hải đánh lén Hư Bà Bà, kết quả bị bà tổn hại nặng, việc hôm nay nói đến thì chỉ là mồi dẫn.

Mặc kệ có người thành đạo hay không, Thi Cốt Vương mà tìm được Hư Bà Bà thì sẽ đánh với bà, càng miễn bàn có Huyết Vô Thường định ra tay.

“Xem thường bà già này quá, hai ngươi cùng ra tay đi!”

Hư Bà Bà không ngừng ho ra máu, pháp của Thi Cốt Vương và Huyết Vô Thường không ngờ thẩm thấu vào người bà, lực lượng hư không cũng khó thể xua tan.

Nhưng nét mặt của bà vẫn đanh lại, nhìn thoáng qua đồ nhi đang độ kiếp, bà cắn răng, tiếp tục ra tay, ức vạn ánh sáng hư vô tỏa ra, đấu với Huyết Vô Thường, Thi Cốt Vương.

Ánh sáng hư không lấp lánh như thác đổ, vô cùng vô tận, như thiên kiếm, như thần ấn hội tụ tại đây, có lực lượng hùng hồn như vũ trụ, chặn lại hai người.

"Vô dụng, cùng là trùm, ngươi không đấu lại hai chúng ta, hôm nay chờ chết đi." Huyết Vô Thường cười nhạt, dốc hết sức ra tay, uy thế khủng bố đến khó mà tưởng tượng, quả thực có thể so với khai thiên tích địa, sông dài năm tháng quấn quanh, sức mạnh không gian hùng hồn ánh chiếu, vạn giới cộng hưởng.

“Giết!”

Thi Cốt Vương chỉ nói một chữ, giơ tay vỗ, quy tắc thần quang vô tận chảy xuôi, trật tự đại đạo đan vào, trên thi cốt như có Bất Hủ Đạo Kim, khó mà phá hủy.

Hư Bà Bà nháy mắt đã bị đánh bay, không ngừng ho ra máu thụt lùi, sau đó thân thể nổ tung, bị ức vạn trật tự quy tắc ảnh hưởng, máu tươi đầm đìa, khó mà khép lại.

Hư Bà Bà bị thương rất nặng, nhưng vẫn gắt gao chống đỡ, bảo vệ đồ nhi thành đạo.

Ầm!

Đến cấp độ này, giơ tay nhấc chân đều là pháp, chớp mắt nơi này lại lần nữa bùng nổ thanh thế kinh thiên động địa, Thương Mang khí cũng đang sôi trào, đáng sợ vô biên.

Tiên Vương khác ở trong Giới Hải nhìn tất cả điều này, nét mặt khác nhau, có người quan sát loại đạo pháp này, có người lòng mang ý xấu, ánh mắt đánh giá biển sét bên kia.

"Sư phụ... "

Trong lôi đình khủng bố vạn trượng, các loại ánh sáng rực rỡ, mang theo hơi thở hủy diệt đáng sợ, ánh sáng vĩnh hằng như muốn xuyên qua hết thảy.

Một thân hình yểu điệu thon dài cố gắng độ kiếp, chịu đựng sét đánh, mắt rướm lệ, tóc xanh bay rối, nàng vô cùng lo lắng hét to.

Nàng nhìn trận chiến kinh thế này, càng cảm giác bản thân nhỏ bé cùng yếu ớt, mạnh như sư phụ mà cũng chỉ có thể ho ra máu trọng thương.

Nếu không phải vì khiến nàng độ qua Thành Đạo Kiếp, sư phụ của nàng không thể nào gặp tình huống cực kỳ nguy hiểm này, mạng sống cũng sẽ chôn vùi ở đây.

Cho dù nàng bình an độ qua Thành Đạo Kiếp cũng không thể giúp gì cho sư phụ, cuối cùng vẫn là một con đường chết.

Nghĩ đến đây, nàng vừa tuyệt vọng vừa hối hận, tất cả đều tại nàng, nếu nàng không độ Thành Đạo Kiếp thì đã không hại sư phụ đến nơi như vậy.

“Thì ra là một tiểu cô nương xinh đẹp, không tệ, vừa lúc ta cũng nên đổi thân xác.”

Khi Hư Bà Bà, Huyết Vô Thường, Thi Cốt Vương giao chiến thì một tiếng thở dài sâu kín vang lên, âm thanh khiến người sau lưng nổi da gà, sởn gai ốc.

Đúng là nữ Tiên Vương đứng trên một hòn đảo đơn độc.

Nàng mặc Tiên y ngũ sắc, toàn thân Tiên Quang chảy xuôi, thoạt trông vô cùng thánh khiết, nghìn vạn Trật Tự Thần Liên rũ xuống.

Nhưng lời nói ra khiến Tiên Vương khác tái mặt.

Nữ Tiên Vương này tại thời gian rất cổ xưa, cũng rất thần bí, không ai biết lai lịch của nàng.

Nghe nói là một vị nữ tiên tuyệt thế vô song của Tiên Vực tu ra nguyên thần thành đạo.

Thực lực của nàng rất khủng bố, tuy rằng không đến tiếp tục trùm nhưng cũng là Tiên Vương đỉnh cao.

Mạnh hơn những tuyệt đối cấp bậc Tiên Vương tuyệt đỉnh như

bọn họ rất nhiều.

Nàng nhìn chằm chằm bóng dáng yểu điệu trong biển sét, ánh mắt rất bình thản, từng bước đi tới, đi trên Giới Hải, nhìn trúng thân thể kia.

Thức hải của nàng phát sáng, dao động bao la như vũ trụ, vô cùng rực rỡ, có một nữ tiên vô song ngồi xếp bằng, ánh sáng rực rỡ vạn trượng, sau lưng hiện ra ba nghìn đại thế giới.

Tùy theo cất bước, thân thể của nữ Tiên Vương héo tàn, bóc ra, lộ ra xương đen ngòm đáng sợ, âm u mà rợn người, khác hẳn ngoài mặt thánh khiết, ngược lại ác ý sâu thẳm.

"Dừng tay!"

Cảnh này khiến hốc mắt Hư Bà Bà muốn nứt ra, bà đã bám giữ hai Tiên Vương trùm, nhưng không ngờ có người ôm ý xấu định ra tay.

"Ha ha, xem ra không chỉ riêng chúng ta, ngay cả những người khác đều phải nhúng tay, ngươi lấy đâu ra bản lĩnh ngăn cản?"

Huyết Vô Thường cười nhạt không thôi, lại chém một đao vào người Hư Bà Bà, khiến cánh tay mới tạo lại bị nổ nát, gậy đầu rồng bay khỏi tay, chìm xuống Giới Hải.

Nữ Tiên Vương không quan tâm đến biển sét, nàng trực tiếp ra tay tìm kiếm, bàn tay tỏa sáng chói lòa, tinh tú xoay tròn, muốn tóm lấy thân thể ở trong đó.

"Sư phụ... "

Nữ nhân áo xanh đang độ kiếp nét mặt tuyệt vọng, cảm thụ được run rẩy đến từ linh hồn, nhỏ bé như con kiến, khó thể nhúc nhích một chút, bị chặt chẽ giam cầm.

Thiên kiếp cũng không chịu nổi hơi thở đáng sợ này, bị vỡ thành phấn.

Dưới hơi thở Tiên Vương, đừng nói là Đại Đế, Chân Tiên cũng sẽ run rẩy, tựa như con kiến, không cùng cấp bậc thì không có chút

cơ hội chống cự.

Oong!

Giới Hải nhấc lên sóng lớn, mảng lớn cổ giới chìm nổi rồi tan biến đi.

Bàn tay nữ Tiên Vương chộp hướng biển sét, tựa như một mảnh vũ trụ, muốn giam cầm mọi thứ ở trong tay, cho nàng luyện hóa, trở thành thân thể mới.

Tiên Vương khác lạnh lùng bàng quan, không nhúng tay, đối với bọn họ thì đó chỉ là con kiến, không có hứng thú khiến họ chú ý.

Chương 647 - Cử động của Cố Trường Sinh, như ngăn, vậy liền chém ngươi

Nếu không phải tò mò thanh thế lúc trước thì bọn họ sẽ không đi đến nơi này, hiện tại đều đang quan sát ba vị Tiên Vương trùm chiến đấu.

"Lão phụ liều mạng với các ngươi! Đúng là khinh người quá đáng!"

Đồ nhi của mình đang trong phút then chốt độ kiếp, bị người quấy nhiễu còn muốn cướp đoạt thân thể, Hư Bà Bà tức muốn rách khóe mắt.

Hư Bà Bà nổi khùng lên, khí huyết mênh mông vô ngần sôi trào, liều mạng bị tổn hại nặng sắp chết, thà đỡ một kích của Huyết Vô Thường và Thi Cốt Vương, bà quyết ngăn cản tất cả điều này.

Nhưng Huyết Vô Thường và Thi Cốt Vương không cho Hư Bà Bà cơ hội đó, lại lần nữa ra tay, dùng thần uy ngập trời đánh Hư Bà Bà rớt xuống Giới Hải, sóng lớn bắn lên, như sắp nhấn chìm vũ trụ.

"Sư phụ hãy đi đi, rời khỏi nơi này, không cần quản ta!”

Nữ nhân áo xanh hô lớn, đã tuyệt vọng buông bỏ, mặc kệ thế nào thì nàng đều sống không nổi.

Nhưng mà sư phụ thì khác, bà là Tiên Vương, nếu muốn đi, có ai giữ được bà?

“Sư đồ tinh thâm thật, đáng tiếc, các ngươi hôm nay đều sẽ ở lại đây hết.”

Giọng của nữ Tiên Vương bình thản, nghe như tiếng trời nhưng thủ đoạn thì vô cùng tàn khốc, bàn tay to phủ lên vòm trời, thiên kiếp cũng bị chấn vỡ, giam cầm nữ nhân áo xanh trong bàn tay.

“Dù ta có chết cũng không cho ngươi vừa ý!”

Tính cách của nữ nhân áo xanh kiên cường, nàng cắn chặt răng, tự biết không cách nào chống cự, định tự bạo nguyên thần, hủy luôn thân thể.

Nhưng mà giây sau, một luồng bí lực xuất hiện, ức vạn quy tắc rũ xuống áp chế nàng chặt chẽ, ngay cả nguyên thần đều khó mà động đậy một chút.

“Nếu tìm hiểu được huyền diệu của Hư Không Thể thì không chừng ta cũng có thể càng tiến một bước, bước vào cấp độ trùm...” Nữ Tiên Vương nhẹ giọng lẩm bẩm, ánh mắt hờ hững, như nhìn con kiến.

"Đáng giận... " Nữ nhân áo xanh tuyệt vọng.

Ở trước mặt Tiên Vương, nàng thật sự giống con kiến, một ý niệm có thể giết nàng ức vạn lần.

Phụt!

Nhưng mà giây sau, bàn tay giam cầm nàng nổ tung, một luồng Tiên Quang cực kỳ chói mắt xuyên qua, giống như ánh chiếu chư thiên, vĩnh hằng mà rực rỡ, đâm thủng cánh tay này, thành bột mịn.

"Là ai?"

Cảnh tượng như vậy khiến nữ Tiên Vương thay đổi sắc mặt, có chút lạnh lẽo, gương mặt khô héo không còn thánh khiết, tràn ngập ác ý thối rữa.

Tiên Vương khác đều giật mình, có chút bất ngờ.

Lúc này ai mà không biết tốt xấu đến quấy nhiễu tất cả điều này?

“Chuyện gì vậy?”

Nữ nhân áo xanh vốn chờ chết cũng ngẩn ngơ, lúc này trừ sư phụ của nàng ra, còn ai đến cứu nàng?

Giới Hải bao la, mênh mông vô ngần, tuy có nhiều tồn tại cường đại ẩn tàng, nhưng người nào tốt bụng như vậy?

Nàng không nghĩ ra.

"Là ngươi."

Nữ Tiên Vương rất nhanh liền phát hiện là ai ra tay, nhìn chằm chằm Cố Trường Sinh cũng đứng sừng sững trên một hòn đảo, nét mặt lạnh băng, nàng không ngờ bị người đâm thủng cánh tay.

Đây là sỉ nhục, khiến nàng trong lòng tức giận, sinh ra sát ý đáng sợ.

Trong khoảnh khắc, muôn vàn tinh tú quanh người nàng đều đang vỡ nát, mảng lớn tiểu thế giới tan biến, hóa thành bụi ánh sáng, bong bóng tan vỡ.

Theo cảm xúc của Tiên Vương dao động, mảnh thiên địa này cũng phát sinh biến hóa đáng sợ.

“Tại sao đạo hữu muốn cản ta? Chẳng lẽ ngươi cũng nhìn trúng thân xác này?”

Nhưng nữ Tiên Vương này rất nhanh phát hiện lạ thường, bóng dáng thần bí kia hơi thở rất kỳ lạ, cho nàng cảm giác cực kỳ nguy hiểm, cho nên không có lập tức ra tay, mà là ra tiếng hỏi thăm.

"Ta muốn che chở nàng ta, nếu ngươi dám cản trở thì sẽ chém ngươi.”

Giọng của Cố Trường Sinh rất bình thản, nhẹ nhàng bâng quơ, lại ẩn chứa sát ý khủng bố, không cho phép nghi ngờ.

Cố Trường Sinh không nhúng tay vào chiến đấu giữa Hư Bà Bà với Huyết Vô Thường, Thi Cốt Vương, dù sao Tần Khanh Khanh còn đang độ kiếp, cần một người ở bên cạnh hộ pháp.

Nhưng nữ Tiên Vương này đột nhiên tấn công Tần Khanh Khanh, điều này khiến Cố Trường Sinh sinh lòng sát ý, ánh mắt lạnh lùng, trực tiếp đánh nát cánh tay của nàng.

“Người thần bí này là ai? Vì sao có cảm giác rất quen thuộc?” Tần Khanh Khanh thầm sửng sốt, ánh mắt nghi ngờ nhìn Cố Trường Sinh.

Cách thật xa, chính giữa có sương mù màu xám dày đặc, trên người Cố Trường Sinh bao phủ Hỗn Độn Tiên Quang cuồn cuộn, căn bản không thấy rõ khuôn mặt, nhưng vẫn khiến Tần Khanh Khanh cảm giác yên tâm khó tả.

Loại cảm giác này rất kỳ lạ, cảm giác quen thuộc khó giải thích.

"Người kia là ai... "

Hư Bà Bà toàn thân rách rưới bay ra từ Giới Hải, tuy rằng nghi hoặc, nhưng cũng không nghĩ nhiều, lại đấu với Huyết Vô Thường, Thi Cốt Vương, tình hình không được tốt lắm.

Hư Bà Bà không nhìn thấu thực lực của người thần bí này, bao gồm mục đích của người này.

Nhưng nghe giọng nói khá trẻ trung.

Là địch hay bạn còn chưa biết.

"Người này là ai? Chẳng lẽ Tiên Vương mới đến Giới Hải? Lúc trước chưa từng gặp, nhưng khá thần bí, dám khiêu khích nữ Tiên Vương này.”

Một Tiên Vương ẩn trong sương mù nghi hoặc nói, có chút tò mò với Cố Trường Sinh thần bí, lúc trước chưa từng gặp gương mặt này.

“Có trò hay để xem, thật muốn biết thực lực hiện tại của nữ Tiên Vương như thế nào, e rằng cách trùm không xa.” Bóng dáng đáng

sợ tựa như Ma Thần dào dạt hứng thú nói, hy vọng chút nữa bùng nổ đại chiến, để tìm hiểu thực lực hiện tại của nữ Tiên Vương.

“Khẩu khí lớn lắm, cũng muốn kiến thức thủ đoạn của đạo hữu, đã bao nhiêu năm, sinh linh nói chuyện kiểu đó với ta đều chết rồi." Nữ Tiên Vương âm thanh lạnh như băng, không có một chút tình cảm.

Nhưng không đại biểu nàng trong lòng không giận, chính mình nói chuyện hiền hòa mà đối phương thì có thái độ như vậy.

Thân là Tiên Vương, bị khiêu khích như vậy, làm nhục tôn nghiêm, ai có thể chịu dựng.

Cho nên nàng cảm thấy phải chém người này trước rồi mới luyện hóa thân thể kia.

Cố Trường Sinh nói nhẹ tênh:

“Người ngăn ta cũng đều chết rồi."

Chương 648 - Cường đại, vạn kiếp bất diệt, nhân quả bất hủ Chân Tiên trảm Tiên Vương

Xoẹt!

Nữ Tiên Vương ra tay, bàn tay bị bắn nát lại mọc ra, đè xuống Cố Trường Sinh, ức vạn Tiên Quang hội tụ, giống như vũ trụ tan biến, mở trời chém đất.

Cảnh tượng như vậy rất khủng bố, giống như trong tay nắm một phương vũ trụ, lật tay có thể luyện hóa chúng sinh.

Bùm!

Đối với việc này, Cố Trường Sinh dùng cách rất đơn giản, vươn tay chỉ, Hỗn Độn Tiên Quang đáng sợ ngưng tụ giữa ngón tay, hóa thành một chùm sáng rực rỡ vĩnh hằng, hủy thiên diệt địa.

Chỉ trong khoảnh khắc, bàn tay của nữ Tiên Vương bị đánh tan, cảnh tượng đáng sợ trong đó tiêu tan, thành bột mịn.

"Thật cường đại."

Đã không có nữ nhân Tiên Vương trấn áp, lôi kiếp thành đạo lần nữa phủ xuống, Tần Khanh Khanh ở một bên độ kiếp, khi nhìn thấy cảnh tượng này thì không khỏi kêu lên, tâm thần run rẩy.

Bóng người này thật sự quá sáng chói, mơ hồ trùng khớp với bóng người trong đầu nàng!

"Là ngươi sao..."

Nàng thì thào hỏi, đôi mắt ướt nước.

"Có trò hay để xem rồi."

Tiên Vương khác ánh mắt sâu thẳm, bóng dáng thần bí này quả nhiên thực lực cường đại, thuận tay phá vỡ thủ đoạn của nữ Tiên Vương.

Phải biết rằng nữ Tiên Vương là nhân vật đáng sợ cách trùm không xa.

"Hèn gì lớn lối như vậy, thì ra là do có chút thủ đoạn."

Nữ Tiên Vương hừ lạnh một tiếng, ánh mắt lạnh giá, nàng cất bước về phía trước, bóp pháp ấn, hàng ức vạn Trật Tự Thần Liên rũ xuống, tựa như hóa thành vũ trụ vô cùng vô tận, trấn sát xuống.

Nàng là Tiên Vương đỉnh cao, khi toàn lực ra tay, xuất hiện cảnh tượng cực kỳ dọa người, quả thực như muốn huỷ diệt chúng sinh, đập nát thiên địa, chấn nứt Càn Khôn.

Hết thảy Tiên Vương đều biến sắc, tự hỏi không tiếp nổi một kích này, chỉ có hai loại khả năng, hoặc là bỏ mình, hoặc là xoay người chạy trốn.

Hư không ở nơi này chớp mắt nổ tung, trở thành một nơi hoàn toàn hoang vu.

"Trò vặt, cũng chỉ có thế."

Cố Trường Sinh bình thản lên tiếng, bóng dáng cao ngất bất động, đứng sừng sững ở trên đảo nhỏ, không hề di chuyển.

Chẳng qua nháy mắt nữ Tiên Vương xông lên, ngón tay như kiếm, chém về phía trước.

Trong nháy mắt, quy tắc đại đạo vô cùng vô tận đan xen, hóa thành Hỗn Độn Kiếm Bộc, xuyên qua vĩnh hằng, mỗi ánh kiếm đều rực rỡ như mặt trời, đủ để tan biến một phương vũ trụ!

Từng hành động của nàng đều là thiên địa chi pháp, đã đạt đến trình độ không thể tưởng tượng nổi.

Không cần dùng binh khí đã có thể bày ra thần thông và pháp chí cường.

Ầm một tiếng!

Vô tận tia sáng bùng nổ ở trước mắt, tựa như hàng ức vạn phương vũ trụ tan biến, hàng ức vạn ngôi sao nổ tung, khiến Tiên Vương cũng không khỏi nhắm hai mắt lại.

Loại ánh sáng này quá chói mắt, không cách nào nhìn thẳng, suýt chút nữa nước mắt chảy ròng.

Phụt!

Có màu đỏ chói bắn tung tóe ở nơi này, ẩn chứa khí cơ khủng bố, có thể ép sập rất nhiều thế giới!

Đây là máu của nữ Tiên Vương, bóng dáng của nàng bay ngược ra, ngã vào trong Giới hải, vô cùng chật vật.

"Hôm nay sẽ chém chết nàng."

Cố Trường Sinh ánh mắt thờ ơ, bóng dáng hơi thay đổi, từ trên đảo nhỏ biến mất, vọt tới trước mặt nữ Tiên Vương, hàng ức vạn ánh kiếm nở rộ từ trong lòng bàn tay, tựa như đang nắm thanh kiếm vũ trụ, nháy mắt chém xuống!

Tiên Quang cuồn cuộn hóa thành lực lượng vũ trụ mênh mông, có thể nghiền ép tan biến tất cả, sở hữu sức mạnh đáng sợ nhất thế gian.

Đây là Cố Trường Sinh vận dụng Đệ Nhất Pháp, không cần Đại La Kiếm Phôi cũng có thể bày ra thần uy ngút trời.

"Sao có thể như vậy... hộc... a..."

Nữ Tiên Vương trợn to mắt, tràn ngập không dám tin tưởng, nàng muốn trốn đi.

Nhưng thân thể trong nháy mắt nổ tung, bị hàng ức vạn kiếm khí đâm xuyên qua, ngay cả thủ đoạn chống cự cũng bị chém thành tro bụi!

Nguyên thần Tiên Vương trong thức hải nhanh chóng bỏ trốn, phía sau xuất hiện cảnh tượng ba nghìn thế giới vô cùng đáng sợ, nàng đang hấp thu năng lượng ở trong đó, muốn chữa trị thương thế, tâm thần sợ hãi không thôi.

Cảnh tượng này khiến cho Tiên Vương khác đều không nhịn được sợ run người, hơi phát lạnh, bóng dáng thần bí đó thế mà cường đại đến trình độ này?

Ngay cả nữ Tiên Vương có trình độ đỉnh cao cũng không phải là đối thủ của hắn, trong nháy mắt đã thất bại.

"Không đúng, với hơi thở vừa rồi, có lẽ tu vi của kẻ thần bí này chỉ mới ở Chân Tiên cảnh thôi..."

"Nhưng thực lực lại đạt đến cấp bậc trùm." Lúc này, bóng dáng tựa như ma thần kia đang nói với âm thanh run rẩy, lần đầu tiên cảm giác được nỗi sợ hãi.

"Chẳng lẽ là Chân Tiên vạn kiếp bất diệt, nhân quả bất hủ trong truyền thuyết, nhưng vị đó chỉ tồn tại trong thôi diễn thôi mà?"

Tiên Vương khác nghe nói như thế cũng không nhịn được sinh ra sợ hãi, da đầu như sắp vỡ ra, bắt đầu tê dại.

Nếu không thì phải giải thích như thế nào đây?

Tu vi chỉ mới là Chân Tiên cảnh, lại sở hữu sức chiến đấu trùm Tiên Vương? Quả thực là chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Từ xưa đến nay đều chưa từng gặp qua yêu nghiệt khủng bố như vậy, phỏng chừng điển tịch cũng không dám ghi chép như thế.

"Đa tạ đạo hữu ra tay giúp đỡ."

Tuy Hư Bà Bà máu me khắp người, bị hai người vây công, nhưng lúc này cũng không nhịn được cười to, thấy được hy vọng, cảm giác Cố Trường Sinh không giống với những sinh linh khác.

Có cường giả như vậy tương trợ, hôm nay tuyệt đối có thể chuyển nguy thành an.

"Tên quái thai này từ đâu chạy đến..."

Huyết Vô Thường và Thi Cốt Vương vẻ mặt khẽ biến, Cố Trường Sinh đột nhiên ra tay khiến hai người bọn họ cảm nhận một loại nguy hiểm bất an.

Nhất là hiện tại đang là thời khắc mấu chốt vây giết Hư Bà Bà.

Ầm ầm!

Điều này khiến trong lòng hai người sinh ra lo lắng, thi triển chiêu thức càng đáng sợ hơn, quả thực như muốn đánh nát phương thế giới này, Giới Hải bên này nhấc lên sóng biển ngập trời, cực kỳ kinh người.

Chương 649 - Cường đại, vạn kiếp bất diệt, nhân quả bất hủ Chân Tiên trảm Tiên Vương (2)

Xoẹt!

Trong hư không, lần nữa truyền tới thanh thế đáng sợ, một thanh tiên kiếm thanh đồng xuất hiện, mang theo cuồn cuộn Tiên Quang, kiếm khí rực rỡ mà trong suốt, đó là nguyên thần của Cố Trường

Sinh biến thành.

"Ngươi rốt cuộc là người nào..."

Vẻ mặt của nữ Tiên Vương hoảng sợ, thậm chí có chút vặn vẹo, lần đầu tiên cảm nhận được nguy cơ sinh tử.

Ức vạn năm qua, nàng chưa bao giờ gặp tình huống như hiện tại.

Chẳng lẽ thật sự sẽ bỏ mạng ở nơi đây sao?

Nàng không cam lòng! Nàng chính là Tiên Vương cái thế!

Ầm!

Nguyên thần của nữ Tiên Vương đang thiêu đốt, vô tận trật tự đại đạo đan xen, hóa thành tiên bộc đáng sợ, mênh mông chói lọi, bao lấy thân thể không còn trọn vẹn của nàng, muốn trở về thời kỳ đỉnh cao!

Thế nhưng, tiên kiếm thanh đồng do nguyên thần của Cố Trường Sinh biến thành ẩn chứa huyền diệu của Đệ Nhất Pháp, chính là vô thủy vạn tượng.

Kết hợp với rất nhiều thần thông mà nguyên thần của Cố Trường Sinh nắm trong tay, đại biểu cho sức công phạt nguyên thần cực hạn.

Phụt một tiếng!

Tiên kiếm thanh đồng không gì phá nổi kêu vang, ức vạn ánh sáng rực rỡ đâm rách tất cả, trong nháy mắt đâm vào nguyên thần của nữ Tiên Vương!

"A!"

"Chuyện này không có khả năng, sao ta có thể chết ở đây được chứ!"

Khuôn mặt của nữ Tiên Vương trong nháy mắt nứt ra, giống như lệ quỷ, vô cùng đáng sợ.

Nàng muốn mượn nguyên thần hấp thu năng lượng tu bổ thương thế, nhưng Cố Trường Sinh không để cho nàng bất kỳ cơ hội nào.

Nàng còn có nhiều tiên thuật vô thượng chưa thi triển, hoàn toàn không cam lòng.

"Còn có thủ đoạn sao?" Cố Trường Sinh âm thanh bình thản, trước đó hắn không sử dụng toàn lực là vì định cảm thụ thực lực chân chính của Tiên Vương đỉnh cao.

"A!"

Nữ Tiên Vương điên cuồng thét dài, nguyên thần đã vỡ nát lần nữa bốc cháy lên, hóa thành tiên hỏa cuồn cuộn.

Một Tiên Quang đen kịt đáng sợ đến tột độ hiện ra, quấn quanh thân thể tàn phế, bị nàng cuối cùng thi triển ra, vừa mới xuất hiện liền khiến chúng sinh mất đi hủy diệt chi ý ngút trời.

Thậm chí xung quanh Giới Hải hiện lên từng tia từng sợi khí màu đen, hội tụ vào trong đó, Càn Khôn dao động mạnh, vũ trụ hủy diệt.

Đây là chung cực chi pháp mà nàng cảm ngộ từ trong Giới hải, ẩn chứa căn nguyên hủy diệt, có vô số Tiên Vương đã chết dưới một thuật này.

Không thể không nói nàng thân làm Tiên Vương đỉnh cao, thủ đoạn cũng cực kỳ kinh người, đã như thế mà vẫn chưa chết.

Chung cực chi thuật này khiến những trùm Tiên Vương như Hư Bà Bà, Huyết Vô Thường, Thi Cốt Vương đều thay đổi sắc mặt, cảm nhận được một chút uy hiếp.

Tiên Quang màu đen này được xưng là không gì không hủy được, một khi ra, chắc chắn sẽ diệt hồn vạn linh.

"Loại thủ đoạn này vô dụng với ta."

Cố Trường Sinh thờ ơ lắc đầu, thiên phú dị tượng của Hỗn Độn Thể bây giờ đã trở thành cảnh tượng chân thực, Thanh Liên khủng bố hóa thành Tiên Quang vô biên, sừng sững ở phía sau hắn, có thể

ngăn cách vạn pháp, vạn thuật bất xâm.

Oong!

Tiên Quang màu đen này vọt tới, kết quả bị đóa Thanh Liên kia cản được, thanh quang mông lung chiếu xuống, lá sen quét qua, trong nháy mắt trừ khử, thần dị vô cùng.

"Cái gì? !"

Nữ Tiên Vương không dám tin tưởng, thủ đoạn cuối cùng của chính mình thế mà không có bất cứ tác dụng gì.

Phụt!

"Cũng chỉ có thế."

Cố Trường Sinh không lưu tình nữa, nguyên thần biến thành tiên kiếm thanh đồng bay trở về, nở rộ ánh kiếm Hỗn Độn vô tận, xóa sổ một tia nguyên thần cuối cùng.

Sau đó hắn chỉ một cái, đại đạo vù vù, trọng lực thế giới ức vạn quân đè xuống, nghiền thân thể tàn phế của nữ Tiên Vương thành bột mịn.

Một thế hệ nữ Tiên Vương cái thế, đứng sừng sững ở cấp bậc Tiên Vương đỉnh cao, đã nửa bước bước vào nhóm trùm, hiện giờ thân tử đạo tiêu ở nơi này!

Ầm!

Khu vực an tĩnh này trải qua một trận chiến thì bị đánh thành một mảnh nát vụn, tràn ngập hơi thở quy tắc khủng bố và bụi bậm hủy diệt, có thể tuỳ tiện giết chết sinh linh lỡ bước vào khu vực này.

Một tấm gương cổ màu đen nhánh, óng ánh trong suốt, lưu chuyển hàng ức vạn Tiên Quang đang chìm nổi trong hư không, có hơi thở Tiên Vương khủng bố khuếch tán, một kích dường như có thể phá hủy vũ trụ.

Nhưng thần chi trong đó lại đang run rẩy, sinh ra sợ hãi.

Lúc này, bầu trời Giới Hải hoàn toàn tĩnh mịch, hết thảy Tiên Vương vẻ mặt tràn ngập hoảng sợ và kinh hồn, thần hồn đang run rẩy.

"Để lại khí bảo Tiên Vương bản mệnh..."

Oong!

Cố Trường Sinh thò tay ra, trấn áp hư không, chộp lấy tấm gương cổ màu đen nhánh này, sau đó một ý niệm rơi xuống, thần chi trong đó thoáng chốc kinh hoàng, sợ hãi lộ ra ý thần phục.

"Chế tạo từ Vạn Kiếp Tiên Kim, hèn gì chất liệu cứng rắn như vậy."

Cố Trường Sinh thu lại tấm gương cổ này, dù sao cũng là Tiên Vương Khí, ít nhiều gì cũng sẽ có chút tác dụng.

Tiên Vương khác đều câm như hến nhìn cảnh tượng này, không dám lên tiếng.

Trận chiến này kết thúc, mạnh như nữ Tiên Vương cũng bỏ mình, hơn nữa còn là từ đầu tới cuối không có chút sức chống cự.

Muốn giết chết Tiên Vương đỉnh cao, lúc đầu hết sức khó khăn, trừ phi thực lực chân chính áp đảo.

Nếu không thì cần phải chuẩn bị cực kỳ sung túc, dùng các loại thủ đoạn luyện hóa, xóa bỏ dấu vết và nguyên thần của mình.

Nếu như ở thế giới khác vẫn còn ấn ký thì cũng cần ra tay tiêu diệt nó, không thì rất dễ dàng khôi phục chính mình.

Nhưng hôm nay, nữ Tiên Vương ngay cả chạy trốn cũng không làm được, bao gồm nguyên thần ở bên trong thân thể cũng nháy mắt hóa thành bột mịn, thân tử đạo tiêu, khiến toàn bộ Tiên Vương đều hoảng sợ.

Thực lực của nam nhân thần bí này thật sự quá cường đại, mà điều khiến bọn họ cảm thấy khó tin nhất là tu vi của nam nhân thần bí này chỉ mới là Chân Tiên cảnh.

Nhưng hắn lại sở hữu sức chiến đấu của trùm Tiên Vương.

Đây quả thực là một yêu nghiệt khủng bố khó có thể dùng lời để diễn tả.

Bọn họ có thể tu luyện đến một bước này, có ai mà không thiên tư nghịch thiên, xưng tôn cùng thế hệ, một đường chinh chiến chém giết đi tới, sẽ không dễ dàng thừa nhận mình không bằng người khác.

Chương 650 - Uy hiếp tứ phương, trùm rút đi, hiển lộ chân dung

Nhưng bây giờ, bọn họ không khỏi sinh ra một loại cảm giác vô lực và kinh sợ.

Thế gian này thật sự có thiên kiêu như vậy sao?

"Sao có thể như thế..."

"Yêu nghiệt này từ đâu tới, thế mà thái quá đến loại trình độ này."

Huyết Vô Thường, Thi Cốt Vương đang chém giết với Hư Bà Bà cũng thay đổi sắc mặt, trong lòng tim đập nhanh, lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên nghi ngờ.

Nam nhân thần bí đột nhiên xuất hiện này, thực lực khiến bọn họ rất kiêng kỵ.

Chuyện hôm nay rất hiển nhiên lần nữa nằm ngoài dự đoán của bọn họ, không ngờ sẽ phát triển như vậy.

Đạo hạnh của Hư Bà Bà thâm hậu, dù đã bị thương nặng nhưng trong chốc lát khó mà giết chết.

Một khi nam nhân thần bí kia gia nhập vào cuộc chiến, tuyệt đối sẽ ảnh hưởng đến kết quả hôm nay.

Đều là trùm Tiên Vương, muốn chém giết nhau là điều vô cùng khó khăn, không chiến vạn năm thì đừng mơ có thể phân ra thắng bại.

Vừa nghĩ đến đây, sắc mặt của bọn họ thay đổi lúc xanh lúc trắng, trong lòng có ý định rút lui.

"Ha ha, đa tạ ân đạo hữu cứu nguy."

Cảnh tượng này khiến Hư Bà Bà cười to, tâm trạng thông suốt, trên gậy đầu rồng có hàng ức vạn hà quang, bùng nổ lực lượng Càn Khôn khủng bố, đánh bay Huyết Vô Thường, lòng yên ổn, sống sót sau tai nạn.

Cố Trường Sinh vừa ra tay thì nàng biết ngay thực lực của hắn không đơn giản, dễ dàng tiêu diệt một vị Tiên Vương đỉnh cao.

Dù là nàng cũng làm không được nhanh như vậy.

Thực lực của nam nhân thần bí này phỏng chừng cao hơn cả nàng.

Cố Trường Sinh vẻ mặt thản nhiên, hơi gật đầu, đứng sừng sững trên hư không, Hỗn Độn Tiên Quang chảy xuôi trên áo trắng, tựa như một vị tiên tổ cái thế.

Đối với hắn, việc giết chết một vị Tiên Vương tuyệt đỉnh cũng không có gì đáng để đắc ý.

Nhưng những Tiên Vương khác không nghĩ như vậy, sắc mặt trắng bệch, trong lòng sinh ra sợ hãi.

Nhất là thấy Cố Trường Sinh bảo vệ nữ nhân đang độ Thành Đạo Kiếp thì càng muốn rút lui, không muốn tiếp tay làm việc xấu, sợ bỏ mạng ở đây.

Bọn họ đều là nhân vật sống vô số năm, thân làm Tiên Vương, tung hoành vô địch bên trong một phương vũ trụ, nhìn xuống hàng ức vạn sinh linh, cường đại đến khó tin.

Nhưng so với nhân vật mạnh mẽ ở trước mắt này, bọn họ cũng phải cúi đầu.

Sau đó, nhóm Tiên Vương bắt đầu lặng lẽ rời khỏi chỗ này, không muốn nhúng tay vào, để tránh khỏi rước họa vào thân.

Bọn họ cũng không ngốc, nữ Tiên Vương đã bỏ mạng là ví dụ tốt

nhất, trừ phi có thủ đoạn càng mạnh hơn, bằng không thì tốt nhất không nên dính vào.

Ánh mắt của Cố Trường Sinh quét qua, rất lạnh nhạt và bình tĩnh, không quản những người này, hắn đã có tác dụng uy hiếp, cam đoan Tần Khanh Khanh độ kiếp sẽ không bị làm phiền.

"Lui."

Lúc này, Thi Cốt Vương và Huyết Vô Thường liếc nhau, mặc dù có chút không cam lòng, nhưng cũng không có sự lựa chọn nào khác.

Vốn Hư Bà Bà ngày hôm nay rơi vào tình huống tuyệt vọng, nhưng bọn họ bây giờ chỉ có thể rút lui.

Nam nhân thần bí này có thủ đoạn khó lường, bọn họ thật sự không muốn tùy tiện trêu chọc vào.

Bọn họ rất tiếc mạng, không muốn mạo hiểm tính mạng.

Oong!

Huyết Vô Thường xé rách vũ trụ nơi này, rời khỏi Giới Hải, đi tới nơi khó lường, lấy tốc độ cực nhanh bỏ chạy, không ai có thể tìm thấy.

Thi Cốt Vương cũng phá vỡ Giới Hải, rơi xuống biển, nó là thi cốt Tiên Vương thành đạo, trải qua vô số năm tiêm nhiễm, có thể vượt qua sâu trong Giới Hải, trốn vào trong đó.

Trùm Tiên Vương muốn rời đi, không ai ở đây có thể ngăn lại, Cố Trường Sinh hiện tại cũng không thể, nhưng hắn không có ý định ra tay.

Dù hắn có nắm chắc chiến thắng một người trong đó thì cũng không cách nào tiêu diệt được, càng đừng nói tới còn tên khác.

Hắn đúng là có sức chiến đấu Tiên Vương hàng đầu, nhưng cấp bậc sinh mệnh của bản thân vẫn chưa đạt tới trình độ này, về mặt nhiều thủ đoạn thì vẫn có chút chênh lệch so với trùm Tiên Vương.

Trong nháy mắt, phụ cận Giới Hải yên tĩnh trở lại, ngoại trừ thiên

kiếp lôi quang trùng điệp tràn ngập thì đã nhìn không thấy sinh linh nào khác.

"Bây giờ hắn đã cường đại đến loại trình độ này..."

Tần Khanh Khanh từ thủ đoạn vừa rồi đã nhận ra thân phận của Cố Trường Sinh, không khỏi ngẩn ngơ, hắn thật sự quá mạnh mẽ, một người mà đã chấn nhiếp những Tiên Vương khác ở nơi này.

Nhưng nàng không có thời gian ôn chuyện, toàn lực ứng đối với thiên kiếp khủng bố trên đỉnh đầu, áo xanh bay phần phật, không linh xuất trần, tóc đen bay lượn, tựa như một vị Nữ Đế cái thế.

Biển sét mênh mông cuồn cuộn, trong hư không dâng lên Tiên Quang, tràn ngập vùng trung tâm vũ trụ này, khiến phía trên Giới Hải rung chuyển không ngừng.

Nàng ho ra máu, nhưng ánh mắt rất rực rỡ, mang theo thần ý, đang toàn lực đối kháng, không muốn lãng phí sư phụ vì mình tranh thủ cơ hội này.

Thành Đạo Kiếp của Tần Khanh Khanh rất khủng bố, hư không xuất hiện lôi quang, thiên vạn thần huy nở rộ, rực rỡ mà sáng lạn, trừ khử hết thảy lực lượng quỷ dị.

Đây là Đại Đế Kiếp của nàng, chỉ có bản thân nàng mới có thể vượt qua.

Thiên cơ bên Giới Hải hỗn loạn, đại đạo quy tắc mờ nhạt, nhưng khiến bọn họ thấy được hy vọng thành đạo.

"Cảm tạ ân của đạo hữu, không biết đạo hữu xưng hô như thế nào?" Hư Bà Bà một bên khôi phục thương thế, một bên đi tới bên cạnh Cố Trường Sinh, dò hỏi.

Nàng rất tò mò, từ giọng nói của Cố Trường Sinh thì hẳn là tuổi còn trẻ, không giống tồn tại sống vô số năm như bọn họ, khó nén loại hơi thở cổ xưa này.

"Cố gia, Cố Trường Sinh."

Cố Trường Sinh hơi gật đầu, lộ ra hình dáng, không giấu giếm

thân phận của mình.

Dù sao rất nhanh hắn sẽ trở về ba nghìn Đạo Vực, đến lúc đó tất cả thế lực đều sẽ biết được.

"Đạo hữu thế mà là vị truyền nhân Cố gia kia?"

Hư Bà Bà khiếp sợ, trong lòng nhấc lên sóng lớn.

Dù sao Cố Trường Sinh và Tần Khanh Khanh cùng thế hệ người trẻ tuổi, tuy hồi trước đã biết hắn đã thành đạo.

Nhưng điều Hư Bà Bà không ngờ nhất là, thực lực của Cố Trường Sinh đã đạt đến tình trạng như bây giờ, địa vị ngang hàng với nàng, khiến lòng nàng khó mà bình tĩnh.

Chương 651 - Ôn chuyện, hắn vẫn là hắn, trở về Tiên Vực, rời đi Giới Hải

Trước mặt Cố Trường Sinh, mặc dù Hư Bà Bà là tiền bối, nhưng cũng không dám coi hắn là hậu bối, ngược lại dùng từ đạo hữu ngang hàng, đặt ở địa vị ngang nhau.

Chẳng qua nàng vẫn vô cùng cảm thán, sớm biết truyền nhân Cố gia thiên tư vạn cổ có một không hai, đi tới tình trạng trước không có ai sau không có người, nhưng vẫn không ngờ hắn đã cường đại đến loại trình độ này.

Tu vi Chân Tiên cảnh có sức chiến đấu của trùm Tiên Vương.

Hậu sinh khả uý!

Hư Bà Bà cảm khái trong lòng, lúc đầu nàng cho rằng thiên phú của đồ nhi mình không kém Cố Trường Sinh bao nhiêu, chẳng qua thiếu thời cơ thành đạo, rơi ở phía sau mấy bước.

Nhưng hôm nay gặp mặt, nàng đã không tìm được lời nào để nói.

Nếu như không có Cố Trường Sinh, ngày hôm nay nàng và đồ đệ đều phải chôn xương ở trong Giới Hải.

"Lẽ nào đạo hữu là vị Chân Tiên chứng thành trong truyền thuyết vạn kiếp bất diệt, không dính con đường nhân quả kia sao?" Hư Bà Bà khiêm tốn thỉnh giáo, xét về tuổi tác, tuổi Cố Trường Sinh còn không bằng cả số lẻ của nàng.

Nhưng người giỏi hơn làm thầy, nàng vẫn không nhịn được muốn thỉnh giáo, nàng đứng ở cảnh giới trùm Tiên Vương đã nghìn vạn kỷ nguyên, khó có thể tiến thêm một bước.

Nàng nhìn thấy được sự thần bí và cường đại khó có thể nắm bắt từ trên người Cố Trường Sinh.

Nếu hắn không lộ ra hơi thở của mình, nàng khó có thể cảm nhận được thực lực của hắn.

Loại thủ đoạn này khiến nàng sợ hãi, chẳng lẽ là điểm đặc thù của Hỗn Độn Thể? Hay Cố Trường Sinh đi con đường tương đối đặc biệt?

Cố Trường Sinh ngược lại không giấu giếm gì, gật đầu.

"Vị Chân Tiên trong thôi diễn thế mà thực sự xuất hiện, hèn gì thực lực của đạo hữu lại cường đại như vậy." Có được đáp án, Hư Bà Bà trong lòng càng phức tạp và cảm thán, chỉ có trong điển tịch cổ xưa nhất mới từng thôi diễn, từ xưa tới nay chưa từng có ai qua được.

Nhưng Cố Trường Sinh lại có thể đi ra.

Chỉ từ điểm này đã nói lên thực lực của hắn kinh khủng hơn Chân Tiên nhiều, đã không cùng cấp bậc sinh mệnh.

Cố Trường Sinh không khỏi lộ ra vẻ mặt khác thường: "Nói như vậy thì ta quả thực là cảnh giới cao hơn tu sĩ cùng cảnh giới rất nhiều."

Sau đó Hư Bà Bà lại hỏi thăm việc khác, đều là về tu hành, nàng cũng đem tin tức chính mình hiểu được về Giới Hải nói cho Cố Trường Sinh biết.

Phủ đệ của nàng đang ở Giới Hải, nhưng cần phải rời đi mảnh vũ trụ này.

Ầm ầm!

Cùng với lôi quang ngút trời cuối cùng, một thanh đạo âm rung động vạn cổ chư thiên, xé rách vạn đạo, xuyên thẳng lên bầu trời!

Giờ phút này, chùm sáng kia trở thành duy nhất ở Giới Hải, rất nhiều sinh linh kinh hãi, toàn thân run rẩy, ánh sáng đó đánh thủng giữa trời lao lên, tựa như có thể sánh vai với trời xanh.

Có một loại đạo mới sinh ra, cường đại thần bí, tràn ngập lực lượng hư không mênh mông.

Tần Khanh Khanh bình yên vượt qua Thành Đạo Kiếp, trở thành Đế sau Cố Trường Sinh, vị Đại Đế thứ hai ở mảnh thiên địa này.

Nếu không ở trong Giới Hải, nàng hoàn toàn không có cơ hội dẫn Thành Đạo Kiếp tới.

Bởi vì vạn đạo của ba nghìn Đạo Vực đã bị bao trùm bởi đạo của Cố Trường Sinh, dẫn tới việc hậu thế không ai có thể thành đạo, trừ phi cường đại đến có thể áp chế Hỗn Độn Thể.

Tần Khanh Khanh thân hình yểu điệu thon dài, mặc áo xanh, ngồi xếp bằng ở nơi này, hấp thu rất nhiều Trật Tự Thần Liên ở xung quanh.

Tinh huy màu trắng bạc tụ đến, thiên địa tinh khí phô thiên cái địa sôi trào mãnh liệt bị nàng hấp thu.

Hơi thở của nàng đang không ngừng tăng cường, uy áp Đại Đế cường đại đang khuếch tán.

Nhưng theo lôi kiếp biến mất, chấn động đáng sợ trong Giới Hải lần nữa xuất hiện, có thể tuỳ tiện xóa sổ Chân Tiên.

Hư Bà Bà phất tay, bảo vệ Tần Khanh Khanh, phòng ngừa nàng bị thương.

Tuy đã độ qua Đại Đế Kiếp nhưng nàng vẫn không cách nào sống sót trong Giới Hải.

"Không hổ là Hư Không Thể, mới vừa thành đạo đã có thể hấp thu

lực lượng hư không thần bí của trung tâm vũ trụ." Cố Trường Sinh nhìn cảnh tượng này cũng không khỏi tán thán, cười khẽ nói.

"Thiên phú của Khanh Khanh rất mạnh, đáng tiếc sinh nhầm thời đại, nếu không cũng không cần mạo hiểm tính mạng tới Giới Hải." Hư Bà Bà cười cười nói, sau đó trong lòng thở dài, đời này rất rực rỡ, thiên kiêu quá nhiều, Tần Khanh Khanh chẳng qua cũng chỉ là một trong số đó.

Còn có những thiên kiêu khác đang tranh đấu trong hồng trần vạn trượng, muốn thành Đế vị.

Chẳng qua Tần Khanh Khanh may mắn hơn bọn họ mà thôi.

Cố Trường Sinh gật đầu, không nói gì thêm.

Hắn không vì thế mà cảm thấy hổ thẹn cái gì, tu sĩ cạnh tranh với trời, cạnh tranh với người, hắn muốn thành đạo, cho nên những người khác chỉ có thể làm nền.

Từ xưa tới nay Đế lộ nhiều hài cốt, người đạp trên con đường này đều phải có giác ngộ đó.

Nửa ngày sau, Tần Khanh Khanh đã chữa trị xong thương thế, đi tới bên người Cố Trường Sinh, yên lặng nhìn hắn, sắc mặt rất phức tạp, có các loại tâm tình như kích động, cảm tạ, tưởng niệm, hoài niệm... dường như có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói ra.

Nhưng nàng không biết phải làm sao để mở miệng.

Lần trước từ biệt, gặp lại đã mấy vạn năm sau.

Nếu không có Cố Trường Sinh hôm nay ra tay, nàng và sư phụ đều sẽ bỏ mạng ở nơi này.

Cố Trường Sinh đã cường đại đến trình độ đến cả bóng lưng mà nàng cũng không thấy được, nhìn lên không thấy được bóng dáng nào.

Điều này khiến nàng nỗi lòng phức tạp, vốn có rất nhiều lời muốn nói.

"Mấy vạn năm không gặp, sao lại im lặng thế kia, không giống nàng khi xưa..." Cuối cùng Cố Trường Sinh khẽ cười một tiếng, phá vỡ trầm mặc.

Hắn còn nhớ lúc ấy ở Bắc Hoang Thánh Mộ, Tần Khanh Khanh nửa đêm đến đây tra xét sự thật về hắn, sơ ý bị hắn một chưởng lấy mất áo yếm.

Hiện giờ tấm áo yếm kia vẫn còn nằm ở bên trong Tu Di Giới của hắn.

Chương 652 - Ôn chuyện, hắn vẫn là hắn, trở về Tiên Vực, rời đi Giới Hải (2)

Khi đó nàng linh động hoạt bát, mang theo ranh mãnh, tựa như tinh linh trong thiên địa, lúc cười lên sẽ lộ ra hai lúm đồng tiền và hai chiếc răng khểnh.

Nhưng bây giờ nàng an tĩnh mà xinh đẹp tuyệt trần, ánh mắt như nước, đã trưởng thành hơn nhiều, thành thục rất nhiều.

Rõ ràng có nhiều lời muốn nói, lại tựa như có một tầng ngăn cách không nhìn thấy.

Hư Bà Bà hơi hắng giọng một tiếng, rời đi, cho hai người trẻ tuổi mới gặp lại này có cơ hội ôn chuyện.

Tần Khanh Khanh đỏ mặt, bị Cố Trường Sinh nói như thế thì nhớ lại chuyện xấu trước kia.

Chính mình lúc đó còn rất to gan nói rằng bản thân là vị hôn thê của hắn, sợ hắn ra tay ác với mình.

Trong nháy mắt, mấy vạn năm đã trôi qua.

"Ngươi bây giờ đã mạnh như vậy, ta vốn tưởng rằng có thể đuổi theo bước chân của ngươi, nhưng lại cách ngươi càng ngày càng xa." Tần Khanh Khanh nhỏ giọng nói, giọng nói nhẹ nhàng, giống như không có sức.

"Nàng bây giờ cũng rất mạnh, trở thành một vị Nữ Đế, vô địch tứ hải." Cố Trường Sinh cười cười nói: "Phải rồi, lúc đó không phải nàng đã nói muốn tự mình lấy về thứ này sao?"

Tần Khanh Khanh nhìn một vật bỗng nhiên xuất hiện trong tay hắn, sắc mặt lập tức đỏ lên, khó có thể giữ bình tĩnh, lườm hắn một cái, không nhịn được nghiến răng nói: "Ngươi..."

Nhiều năm cõi lòng bình tĩnh tu hành, hiện giờ căn bản không bình tĩnh nổi nữa.

Cố Trường Sinh vẫn có thể khiến nàng tức giận chỉ bằng một câu nói.

"Ngươi trả lại cho ta."

Tần Khanh Khanh sắc mặt ửng đỏ, chu cái miệng nhỏ, một hơi cướp đi, nhưng nghĩ đến Cố Trường Sinh thế mà giữ lâu như vậy, trong lòng sinh ra chút vui vẻ.

Cuộc trò chuyện thổi tan ngăn cách và lo âu nặng nề vừa rồi.

Mặc dù Cố Trường Sinh đã rất mạnh, nhưng hắn vẫn như trước, chưa từng thay đổi.

Sau đó hai người rời khỏi Giới Hải, rời đi đê đập thế giới, cất bước sóng vai đi trong trung tâm vũ trụ, tựa như một đôi thần tiên bích nhân.

Tần Khanh Khanh dịu dàng nhẹ giọng, kể lại những chuyện từng trải trong những năm gần đây, bao gồm mấy chuyện trước kia như sau lễ trưởng thành của Cố Trường Sinh, nàng rời khỏi Cố gia, gặp được sư phụ, được nàng mang tới trung tâm vũ trụ rèn luyện tu hành.

Cố Trường Sinh cũng nói chuyện của mình cho nàng nghe, nhưng có nhiều chuyện không đề cập đến.

Nhưng như vậy cũng đã đủ khiến Tần Khanh Khanh trong lòng hoảng sợ, khó bình tĩnh, biết được hắn một đường đi tới, có được thực lực cường đại như bây giờ cũng là lẽ đương nhiên.

"Bây giờ ngươi vẫn chưa thành hôn sao?" Trong lúc đó, Tần Khanh Khanh đột nhiên hỏi câu này, khiến Cố Trường Sinh hơi ngạc nhiên, sau đó khẽ gật đầu.

"Vậy là tốt rồi." Tần Khanh Khanh cười vui vẻ, lộ ra đôi răng khểnh.

Sau đó, Cố Trường Sinh hỏi nàng có muốn theo hắn trở về hay không, hắn tới trung tâm vũ trụ tu luyện mấy vạn năm, thành tựu Tiên vị, đã tới lúc trở về gia tộc.

Tần Khanh Khanh vẻ mặt có chút do dự, sau đó lắc đầu nói:

"Bây giờ vẫn chưa được, ta còn phải đi theo sư phụ tu hành một đoạn thời gian, tuy hơi nhớ phụ mẫu, nhưng ta phỏng chừng phải qua một đoạn thời gian mới có thể trở về ba nghìn Đạo Vực."

Nàng mới thành đạo, còn rất nhiều điều huyền diệu khó hiểu liên quan đến Hư Không Thể cần Hư Bà Bà chỉ bảo.

Nàng rời khỏi gia tộc mấy vạn năm, nói không nhớ nhà thì không có khả năng, nhưng tu hành làm trọng, việc khác chỉ có thể xếp thứ hai.

Cố Trường Sinh gật đầu tỏ ra đã hiểu, ngược lại không nói gì nhiều.

Sau đó Hư Bà Bà đến đây, mang Tần Khanh Khanh đi, nàng mời Cố Trường Sinh vào phủ đệ của nàng trò chuyện, muốn thỉnh giáo một số chuyện, nhưng Cố Trường Sinh dùng lý do trong tộc có việc để từ chối.

"Trường Sinh đạo hữu, vậy có duyên gặp lại." Hư Bà Bà chắp tay.

Mặc dù Tần Khanh Khanh không xá, nhưng cũng biết bây giờ không phải là lúc bàn chuyện nhi nữ tình trường.

Nỗ lực tu luyện, tăng thực lực lên mới là chuyện quan trọng nhất.

Cố Trường Sinh hơi gật đầu, nhìn theo các nàng đi xa.

Sau đó, hắn xé mở vùng vũ trụ này, rời khỏi đê bá sát biên giới trở

về ba nghìn Đạo Vực, chuẩn bị về tộc, có nhiều chuyện trọng đại muốn thương nghị cùng.

Cố Trường Sinh xé rách vũ trụ, từ Giới Hải vượt qua Tinh Không, thanh thế như vậy quá kinh người, hoàn toàn không có khả năng che giấu, chư thiên đều run rẩy.

Cả vùng vũ trụ đang rung chuyển, hàng ức vạn ngôi sao rung lắc như sắp rơi xuống.

Đây chính là uy thế của Tiên Vương, vô địch trong mảnh trung tâm vũ trụ này, có thể tuỳ tiện xóa sổ tất cả sinh linh, cường đại đến mức độ khó mà tin nổi.

Theo một ý niệm của Tiên Vương, chư thiên tinh đấu còn phát sinh dao động, càng đừng nói tới động tĩnh xé mở, vượt qua vũ trụ.

Giờ phút này, hầu như rất nhiều nhân vật mạnh mẽ ở ba nghìn Đạo Vực đều cảm nhận được, sắc mặt thay đổi.

Bọn họ vô cùng khiếp sợ, nhìn chằm chằm vũ trụ xa xôi.

"Chẳng lẽ là một vị lão tổ Tiên Vương trở về từ sâu trong vũ trụ?"

"Đây tuyệt đối là uy của Tiên Vương, không biết là Tiên Vương của bộ tộc nào, bây giờ chiến loạn không ngừng, ba nghìn Đạo Vực rung chuyển, nếu có lão tổ Tiên Vương tọa trấn thì tuyệt đối sẽ an toàn hơn nhiều."

Rất nhiều người đều đang suy đoán, dù sao có rất ít Tiên Vương được ghi lại trong ba nghìn Đạo Vực, ngoại trừ tổ địa có Tiên Vương tọa trấn, rất nhiều tồn tại đều đi tới trung tâm vũ trụ, tìm kiếm thời cơ đột phá.

Thanh thế hôm nay lớn như vậy, khiến bọn họ khó bình ổn nỗi lòng, muốn biết vị Tiên Vương kia ở tộc nào.

Thời kỳ đầu, ánh sáng thành Tiên chói lòa ở nơi sâu trong vũ trụ như phù dung sớm nở tối tàn.

Nhưng nó lại chiếu sáng chói lòa khắp ba nghìn Đạo Vực, rất nhiều tu sĩ đều biết có người thành Tiên.

Thành Tiên ở thời đại không thể thành Tiên, chuyện này vô cùng gian nan, khó có thể tưởng tượng.

Nhưng không thể nghi ngờ, đây tuyệt đối là vạn cổ đệ nhất Tiên, cường đại đến khó tin.

Rất nhiều tu sĩ đều cho rằng đó là Cố Trường Sinh thành Tiên, chỉ có hắn mới có thể đi tới một bước kia.

Chương 653 - Thảo mộc giai binh, Thành Tiên Lộ ngay dưới chân, thương nghị chuyện quan trọng

Sau đó, có tu sĩ đi tới Nam Thắng Đạo Vực, chỗ ở của Trường Sinh Cố gia để hỏi thăm, muốn bái phỏng Cố Trường Sinh, nhưng biết được tin tức hắn đã rời khỏi ba nghìn Đạo Vực mấy vạn năm.

Tin tức này nhấc lên sóng thần trong ba nghìn Đạo Vực, vô số người cho rằng Tiên Quang ở đoạn thời gian trước là điềm báo Cố Trường Sinh đã thành tựu Tiên vị.

Với thiên tư của hắn thì chuyện này rất có khả năng.

Trong khoảng thời gian này, Nam Thắng Đạo Vực không bình tĩnh, mỗi ngày đều có tu sĩ đến đây bái phỏng, muốn tìm hiểu tin tức về Cố Trường Sinh.

Hơn nữa bên Sơn Hải thành, Dị Vực lần nữa đến đây khấu quan, rất nhiều Đế Tộc mang theo đại quân khủng bố đến đây, chém giết ở ngoài cổng thành, máu chảy thành sông, thi cốt chất đống, tử thương vô số kể.

Bên ba nghìn Đạo Vực hầu như mỗi ngày đều có cường giả vạn tộc chạy đến Sơn Hải thành, đi tới trợ giúp, sợ Sơn Hải thành bị công phá, đến lúc đó toàn bộ ba nghìn Đạo Vực sẽ rơi vào tay giặc.

Ầm ầm ầm!

Từng chiếc chiến thuyền cổ dâng trào Hỗn Độn Khí, Tiên Quang

cuồn cuộn, bay nhanh trong Tinh Không, rất nhanh đi xa, phía trên có rất nhiều cường giả khoác chiến giáp màu vàng, sát ý dày đặc.

Đại quân các tộc đang hội tụ, che khuất cả bầu trời, mênh mông hùng dũng, mang theo bảo khí các tộc, tràn ngập tiên vụ.

Ù ù ù!

Có kèn lệnh cổ xưa bị thổi lên, âm thanh to rõ, rung động trời cao, khiến người nhiệt huyết sôi trào, không nhịn được muốn ra trận giết địch.

Cố Trường Sinh động ý niệm, từ sâu trong vũ trụ lao đi, trong nháy mắt cảm giác được những cảnh tượng này, khiến hắn không khỏi khẽ cau mày.

"Trông gà hoá cuốc, bây giờ thế cục của ba nghìn Đạo Vực đã như vậy rồi sao?" Xem ra chiến sự bên Sơn Hải thành hoàn toàn không mấy lạc quan."

Hắn thấy nhiều tu sĩ vẻ mặt nghiêm nghị, vội vã lao đi, vượt qua nhiều chỗ truyền tống trận lớn, đi hướng Sơn Hải thành, mang theo quyết tâm giết địch.

Nhưng Cố Trường Sinh không dừng lại lâu, hóa thành một luồng Tiên Quang, lao đi trong Tinh Vực, rất nhanh về tới Cố gia.

Ầm!

Giờ phút này, toàn bộ Nam Thắng Đạo Vực đã bị kinh động, dâng trào Tiên Quang cuồn cuộn ngút trời, giống như sắp phi thăng lên trời.

Thời gian qua đi mấy vạn năm, Cố Trường Sinh từ nơi sâu trong vũ trụ trở về, đã thành tựu Tiên vị, đánh vỡ gông xiềng của thời đại này, thành Tiên ở niên đại không thể thành Tiên.

Bóng dáng hắn hiện ra ở chính giữa Thần Đảo, thu lại hơi thở cường đại trên người, lộ ra nụ cười, sau đó hơi gật đầu với đám người Liên Tinh, Tô Huyên, Cố Tứ Gia.

"Xem ra chuyến tu luyện này thu hoạch không ít, nguyên thần rực

rỡ, không ngờ đã đạt đến trình độ này." Cố Tứ Gia mỉm cười, trong nháy mắt hiểu rõ kết quả tu hành của Cố Trường Sinh.

Tuy Cửu Thiên Chi Hành nguy cơ trùng trùng, nhưng chỉ cần thành công thì sẽ có được nhiều thu hoạch, ích lợi cực lớn.

Vốn có ý nghĩa quan trọng đối với việc tu luyện về sau của Cố Trường Sinh.

"Thần Tử đã trở về!"

Từng luồng cầu vồng xẹt qua giữa trời cao.

Trấn Sơn Chung gõ vang, khiến người Cố gia ở toàn bộ Thần Đảo chấn động.

Hết thảy tộc nhân Cố gia đang chạy tới, hết sức kích động, trên mặt tràn ngập nụ cười vui vẻ, khó tự kiềm chế.

Tuy Cố Trường Sinh đã thành tựu Tiên vị, nhưng trong mắt nhiều tộc nhân, hắn vẫn là Thần Tử trước kia, toàn bộ tộc nhân đều sùng kính Thần Tử.

Vô địch đương đại, quét ngang thiên hạ.

"Trường Sinh đã trở về, ta biết là hắn sẽ không có việc gì mà, Cửu Thiên tầm thường sao có thể ngăn được hắn chứ."

Hết thảy tộc lão xuất thế cũng hiện thân, đi vào trong tổ điện, nói chuyện với Cố Trường Sinh.

Tuy bọn họ đã biết trước Cố Trường Sinh đã đánh vỡ gông xiềng, thành tựu Tiên vị, nhưng hắn chưa trở về, lòng vẫn còn lo lắng.

Nhất là hiện giờ thời buổi rối ren, ba nghìn Đạo Vực đối mặt đại chiến.

Ai biết sẽ có cường giả Dị Vực lén ẩn núp ở đây như lần trước hay không.

Bây giờ nhìn thấy Cố Trường Sinh bình yên vô sự, bọn họ cũng yên tâm phần nào.

"Ngày Trường Sinh ra đời vẫn còn rõ ràng ở trước mắt..."

"Không ngờ thoáng chốc đã cường đại hơn cả chúng ta!"

Đám người Tam Thập Thất Tổ, Tam Thập Lục Tổ cười nói, vì chuyện này lớn tiếng thảo luận, vẻ mặt vui mừng.

Sau đó, rất nhiều thiên kiêu Cố gia đến, có người cùng thế hệ với Cố Trường Sinh, xếp hàng chữ trong mười đời như Cố Tinh Thần, Cố Quang Minh, Cố Minh Hoàng...

Cũng có hậu bối của hắn, sinh cơ mạnh mẽ, thiên phú cường đại, là huyết mạch tân sinh của Cố gia.

Có nhóm người phụ mẫu, gia gia nãi nãi của Cố Trường Sinh từ trong tu luyện tỉnh lại, đi đến chỗ này, đến đây đoàn tụ.

Sau đó, Cố gia cử hành yến hội, gọi tới không ít thế lực đạo thống quan hệ hơi thân với Cố gia.

Trừ đám người Hôi Lão, Nhị Tổ, Tam Tổ đang trấn thủ ở bên ngoài Sơn Hải thành, hết thảy tộc nhân đều quay trở về Cố gia.

Ba nghìn Đạo Vực lần nữa rung động.

Cố Trường Sinh trở về Cố gia, thể hiện ra tu vi bây giờ vô cùng cường đại, thành tựu Chân Tiên.

Chứng thực được suy đoán ban đầu, tất cả mọi người lòng hoảng sợ, sau đó không nhịn được kính phục và cảm thán.

Hiện giờ ở khắp Đạo Vực đều đang lưu truyền thần thoại vô địch của Cố Trường Sinh.

Vô số người trẻ tuổi lấy đó làm mục tiêu, điên cuồng sùng bái.

Người đã từng đi theo Cố Trường Sinh, đám người Cổ Thần Mục của Cổ Thần bộ tộc, Thác Bạt Tư Vũ sở hữu huyết mạch Đại Ma Thần cũng bị rất nhiều tu sĩ tuôn ra thân phận, có địa vị không tầm thường.

Có thể đi theo Cố Trường Sinh, đối với vô số người thì đây chính là

vinh dự vô thượng.

Trong khoảng thời gian này cũng có rất nhiều tồn tại cổ xưa đến Cố gia thỉnh giáo đạo pháp của Cố Trường Sinh, muốn hỏi thăm chuyện có liên quan đến việc thành Tiên.

Đối với việc này, Cố Trường Sinh ngược lại không giấu giếm gì.

"Thành Tiên Lộ đã vỡ, thế gian này vốn không còn đường nữa, chẳng qua nhờ có tiền bối đi trước tạo ra đường."

"Thành Tiên Lộ đều nằm ở dưới chân của mỗi người."

Chương 654 - Tại hỗn độn khai thiên, thế giới mới, cả tộc dự định thành đạo

Đến cảnh giới hiện giờ như hắn, mỗi tiếng nói và cử chỉ luôn có sức ảnh hưởng to lớn đối với thiên địa.

Có nhiều nhân vật cổ xưa đến đây thỉnh giáo không nhịn được lòng sợ hãi, cảm thấy trong lời này ẩn chứa thâm ý.

Ở trong yến hội, Cố Trường Sinh đã nói ra không ít bí ẩn, khiến rất nhiều tộc lão hơi biến sắc mặt, cảm thấy Tiên Vực trong tương lai sẽ phát sinh kịch biến.

Dù Dị Vực công phá Sơn Hải thành cũng khó mà may mắn tránh khỏi.

Đó là việc lớn ảnh hưởng đến toàn bộ vũ trụ.

Tất cả mọi người gồm Cố Tứ Gia đều cau mày, Tiên Vực đại loạn, ắt sẽ lan đến tất cả thế lực.

Dù là Trường Sinh Cố gia cũng khó mà thoát khỏi việc này.

Thế nên, cuối cùng Cố Trường Sinh làm ra một quyết định, hắn quyết định khai thiên.

Cố Trường Sinh nói khai thiên, nhưng thực chất chỉ là tìm kiếm

nơi chưa biết trong thế giới hiện đang ở, từ trong Hỗn Độn mở ra thiên địa mới.

Nếu Tiên Vực đã thật sự luân hồi nhiều lần trước khi được sinh ra, vậy thì ở khu vực chưa biết, tuyệt đối còn giấu nơi Hỗn Độn cuộn trào mãnh liệt.

Đối với thế giới, đó là nơi khởi đầu, đại biểu cho nguồn gốc của vạn vật.

Cho nên Cố Trường Sinh dự định từ trong khai thiên sáng tạo ra thế giới chân thật, lúc Tiên Vực đại loạn cũng có thể cho Cố gia một chốn an thân.

Đây là linh cảm hắn lấy được từ Thái Hư Thần Tộc làm ở Thái Hư Giới.

Cùng lúc đó, hắn còn có thể kết nối nội vũ trụ của chính mình với thiên địa mới mở, tạo thêm một tầng bảo vệ.

"Khai thiên?" Biết được dự định của Cố Trường Sinh, Cố Tứ Gia cũng không khỏi hơi sửng sờ.

Thực ra với thủ đoạn của Tiên Vương, mở một phương thiên địa mới ở Tiên Vực chẳng qua chỉ là chuyện một ý niệm.

Nhưng muốn mở ở nơi không gian chưa biết thì không phải là chuyện dễ dàng, dù sao ẩn giấu rất nhiều phiêu lưu và nguy cơ.

"Đúng vậy, từ lúc Tiên Vực sinh ra đến khi đi hướng diệt vong đều ẩn chứa một luân hồi rất mênh mông, mở ở nơi chưa biết, nói không chừng tránh được rất nhiều quy tắc. Có khi đến lúc đó còn phải nhờ lão tổ ra tay giúp đỡ." Cố Trường Sinh giải thích nói.

Cố Tứ Gia gật đầu, hắn đương nhiên sẽ không từ chối chút chuyện này.

Đến cấp bậc như hắn, khai thiên thật ra chỉ là chuyện nhỏ trong một ý niệm, tô vẽ chư thiên tinh thần càng dễ dàng hơn.

Toàn bộ Tiên Vực hủy diệt, đối với Tiên Đế thì chẳng qua là chuyện một kích toàn lực.

Tuy hắn không còn ở đỉnh, nhưng thực lực hiện giờ cũng cường đại đến khó tin, chính vì nguyên nhân này hắn mới không cách nào rời quá xa tổ địa.

Có điều, hủy diệt thì dễ dàng, sáng tạo mới khó khăn.

Cho nên Cố Tứ Gia rất tò mò Cố Trường Sinh rốt cuộc sẽ làm những gì.

Hắn biết Cố Trường Sinh sở hữu một hạt giống thế giới, nhưng hắn không rõ hạt giống thế giới hiện giờ sẽ diễn biến đến trình độ nào.

"Ngược lại có chút chờ mong tên này sẽ khai ra thiên như như thế nào đây..."

Cố Tứ Gia cười cười.

Trong những ngày kế tiếp, Cố Trường Sinh bận rộn với công việc, hai người Liên Tinh, Tô Huyên mặc dù tò mò hắn định làm chuyện gì, nhưng cũng không đi hỏi, chỉ nhìn hắn xé mở vũ trụ, đi vào sâu trong khu vực biên cảnh mang về một số vật kỳ dị.

Không ít tộc nhân Cố gia cũng vô cùng tò mò, không biết Cố Trường Sinh muốn làm gì.

Dù sao trong những thứ kỳ dị hắn mang về, có một số bi văn bị tàn phá rất cổ xưa, không có ai đọc hiểu chữ viết được ghi trên đó.

Thỉnh thoảng còn có một số cát đất dâng trào Hỗn Độn Khí, ẩn chứa nước sông căn nguyên thế giới khủng bố...

Trong khoảng thời gian này, thế cục của ba nghìn Đạo Vực ngày càng nghiêm trọng, thậm chí có vị Tiên Vương thành danh chết trận ở Sơn Hải thành, bọc xác mang về, dẫn phát tiếng kêu khóc của ba nghìn Đạo Vực, trời giáng mưa máu, vô số tu sĩ bi ai.

Các vùng vòm trời Tinh Vực dần ảm đạm, hàng ức vạn ngôi sao mất đi sắc màu.

Nhưng chuyện này không làm giảm sĩ khí của ba nghìn Đạo Vực, trái lại càng khiến nhiều tu sĩ đi tới Sơn Hải thành, lao tới chiến

trường.

Cố Trường Sinh tất nhiên không nhàn rỗi, tiêu hao số lượng lớn thời gian và tinh lực, rốt cuộc cũng có đầy đủ tài liệu cần thiết để khai thiên.

Đầu tiên, hắn ở Cố gia bắt đầu chế tạo một tòa tế đài chín màu, dùng chín loại tiên tài vô thượng có nguồn gốc khác nhau để xây nên, sau đó dùng Hỗn Độn tiên huyết của bản thân làm nguồn, phác hoạ một loại chữ viết vô cùng cổ xưa.

Sau đó, nơi này vọt lên hào quang hàng ức vạn trượng, Tiên Quang thải vụ mông lung, thụy khí bốc hơi, quả thực như sắp hóa thành một mảnh Thành Tiên Đài, rực rỡ mà xán lạn.

Rất nhiều tộc nhân Cố gia đều hiếu kỳ đến đây quan sát, quá trình vô cùng huyền diệu, không phải chỉ đơn thuần là sáng tạo tiểu thế giới, mà là kết nối với vùng đất chưa biết mà Cố Trường Sinh tìm được.

Loại thủ đoạn này, dù là Tiên Vương cũng khó mà thi triển ra.

Bởi vì đây là do Cố Trường Sinh hao phí một khoảng thời gian rất dài, mới từ biên cảnh vũ trụ tìm được một mảnh đất chưa biết.

Hắn dùng pháp lực vô thượng dời mảnh đất chưa biết này đến đây, sau đó lại dùng tế đài chín màu nối lại, chế tạo lối đi.

Chuyện này rất hao phí tinh lực và thời gian, nhưng hắn tu hành Thế Giới Chi Đạo, thi triển không khó khăn gì.

Ầm ầm!

Cố Trường Sinh dùng đại pháp lực vô thượng trấn áp không gian xung quanh, vững chắc hư không nơi này, phòng ngừa bị nổ tung.

Hồng Mông Ấn lơ lửng trong tay hắn, dùng thần uy của nó trấn áp xuống, kết hợp với quá trình sinh ra của nội vũ trụ thi triển ra khai thiên chi đạo.

Nơi đây phát ra tiếng nổ ầm ầm, Hỗn Độn Khí đáng sợ sôi trào, thực sự như đang khai thiên tích địa, ngay cả ngôi sao trên bầu

trời cũng run rẩy, như sắp rơi xuống.

Có thể thấy thanh thế này cực kỳ đáng sợ.

Trong quá trình này, Cố Trường Sinh lại phát hiện không ít tiên thiên tinh hoa, ẩn chứa ở bên trong mảnh đất chưa biết này, đến từ thời kì cổ xưa, càng cổ xưa hơn Tiên Vực hiện giờ.

Tiên thiên tinh hoa một mảnh tinh thuần, ẩn chứa quy tắc mẫu khí không cách nào hình dung, sau đó bị Hồng Mông Ấn hấp thu cô đọng, dấu vết tiên thiên trong đó trở nên càng thêm ngưng thực.

Cố Trường Sinh mơ hồ cảm giác, chỉ cần cho Hồng Mông Ấn thêm một đoạn thời gian, nó còn có thể phát sinh lột xác.

Chương 655 - Tại hỗn độn khai thiên, thế giới mới, cả tộc dự định thành đạo (2)

Nửa tháng sau.

Ở mảnh đất chưa biết này, cuối cùng xuất hiện đường nét thiên địa mông lung.

Hỗn Độn bị rẽ ra một vệt sáng mơ hồ, Cố Trường Sinh dùng Đại La Kiếm Phôi chém tới, sức mạnh đạt tới một loại giới hạn khủng bố, thoáng chốc bộc phát ra ánh sáng chói lòa đến mức tận cùng.

Thanh khí, trọc khí bị tách ra.

Thiên địa bị phân ra, hắn diễn biến Thái Sơ, đắp nặn Càn Khôn, chuẩn bị tái tạo vũ trụ.

Cùng lúc đó, Cố Trường Sinh cảm thấy phiền phức, thò ra bàn tay to, lấn át vòm trời, chộp tới nhiều tinh tú ở nơi Tinh Vực không người xa xôi, đưa vào bên trong vùng thế giới này.

Từ đó, đệ nhất trọng thiên hoàn thành.

Quá trình này tiêu hao nhiều tinh lực, hắn cũng cảm thấy kiệt sức, suýt chút nữa không kiên trì nổi.

Nhưng có thể nhìn thấy chỗ tốt bằng mắt thường, tiên đạo nguyên thần trở nên càng thêm thuần túy, tiên đạo pháp lực vận chuyển càng trọn vẹn, tự nhiên hơn.

"Quy tắc thiên địa mới hoàn toàn khác với quy tắc Tiên Vực..." Tô Huyên vẫn luôn ở bên cạnh nhìn Cố Trường Sinh, lúc này có chút kinh ngạc.

Vào thời điểm khai thiên lập địa, quy tắc thiên địa mới ra đời.

Vậy chẳng phải là tiến vào bên trong thì sẽ không còn chịu sự áp chế của phương thiên địa vạn đạo này?

Ánh mắt của nàng trở nên rất phức tạp, nhìn về phía Cố Trường Sinh: "Thì ra ngươi muốn nguyên tộc thành đạo sao?"

Cố Tứ Gia cũng nhìn thấu sự dị thường này, quy tắc thiên địa hoàn toàn mới đồng nghĩa với Thiên Địa Chi Đạo trong đó đều là Tiên Thiên Chi Đạo.

Không còn bị áp chế bởi bất kỳ tu sĩ nào.

Ở nơi giống như bên trong mảnh thiên địa mới này, người người đều có thể thành đạo?

Cố Trường Sinh gật đầu, từ mặt khác, hắn đúng là có ôm tính toán như vậy.

Ở trong Giới Hải, hắn nhìn thấy được sự khó khăn lúc Tần Khanh Khanh thành đạo, ngay cả sư phụ nàng là một vị trùm Tiên Vương cũng gian nan như vậy, càng đừng nói những người còn lại.

Cố gia có không ít tộc nhân thành đạo chi tư, chỉ riêng đám người cùng một thời đại với hắn thì đã có không ít người đứng ở Chuẩn Đế cảnh nhiều năm, khó có thể tiến thêm.

Tuy bọn họ sinh nhầm thời đại, nhưng Cố Trường Sinh cũng không muốn tộc nhân vì vậy mà bị thua thiệt.

"Nhưng nếu muốn chứa các tu sĩ vào trong đó, với cấp độ hiện giờ của thế giới này thì vẫn chưa đủ." Cố Tứ Gia liếc mắt liền thấy được khuyết điểm, khẽ lắc đầu.

"Đây chỉ mới là đệ nhất trọng thiên, muốn đạt được tình trạng nguyên tộc thành đạo thì vẫn còn hơi sớm..."

Cố Trường Sinh thừa nhận nói, sau đó tiếp tục khai thiên, tiếp tục mở đường ở mảnh đất chưa biết này.

Nhưng so với đệ nhất trọng thiên, sáng tạo ra đệ nhị trọng thiên càng thêm khó khăn, thời gian và tinh lực hao phí sẽ lớn hơn nữa.

Cũng may có Tô Huyên và Cố Tứ Gia ở bên cạnh, một vị Chuẩn Tiên Đế và Tiên Đế, đúng lúc trợ giúp Cố Trường Sinh khôi phục tinh khí.

Trong lúc đó xuất hiện càng nhiều tiên thiên tinh toa, cũng không thiếu tiên tài khí giới trước đó chưa bị hủy hoại trong luân hồi, chôn sâu trong Hỗn Độn, khiến Cố Tứ Gia cũng hơi biến sắc.

Sau đó, Cố Trường Sinh dứt khoát khiến ba nghìn Hỗn Độn Thần Ma ở trong nội vũ trụ tiến vào bên trong trợ giúp, dù sao hơi thở của bọn họ không thuộc về Tiên Vực, cùng có tiên thiên chi ý, ít bị bài xích hơn.

Trong nháy mắt, trăm năm trôi qua.

Oong!

Cố Trường Sinh ngồi xếp bằng trên tế đài chín màu, cả người dâng lên ức vạn tiên hà, tựa như một vị tổ tiên vô thượng, dùng đại pháp lực diễn biến mênh mông trong đó.

Hắn đã mở ra lục trọng thiên, cách mục tiêu cửu trọng thiên còn có một khoảng cách.

Trong quá trình này, đường hầm không gian đi thông thế giới kia dần được ổn cố, đã có thể khiến tu sĩ bình thường đi vào, ít bị bài xích.

Ba nghìn Hỗn Độn Thần Ma đang khai khẩn Hỗn Độn Chi Địa, mở rộng phạm vi thế giới, diễn biến nhiều quy tắc cùng với đại đạo trong đó.

Quá trình này cần thời gian rất dài.

Động một tí trên nghìn năm, thậm chí trên vạn năm.

Cho nên hắn cũng biết không thể tham gia.

Ngoài ra, Cố Trường Sinh cũng đang nghĩ biện pháp khiến thiên địa mở mang và nội vũ trụ của bản thân sản sinh liên hệ, có thể mượn đó điều khiển ý chí thế giới trong đó.

Đến lúc đó, hắn thậm chí có thể khiến nội vũ trụ của bản thân buông xuống hiện thế, nếu như mượn đó cùng Tiên Vực sản sinh liên hệ cộng hưởng, hai vũ trụ phát sinh va chạm dung hợp, không chừng có thể trở thành Tiên Vực Chi Chủ, điều khiển mảnh thiên địa này!

Đương nhiên, trong mảnh đất chưa biết này ẩn chứa quá nhiều tiên thiên tinh hoa, chưa từng phát sinh chiến đấu, cũng chưa từng có sinh linh phát hiện, đến hiện tại, Hỗn Độn ở trong đó như biển, tầng tầng lớp lớp thiên bị mở mang.

Hơi thở thế giới bàng bạc chảy xuôi ra, mênh mông trong thiên địa, tràn ngập hơi thở tiên thiên dày đặc, cơ hồ sắp hóa lỏng, thong thả cải tạo tộc thổ chỗ Cố gia.

Hà thụy đan vào, Tiên Quang rực rỡ, tựa như một phương tịnh thổ của thánh địa.

Mọi người đều cảm thụ được chỗ tốt này, thần kỳ còn hơn tẩy tủy phạt cốt, có thể nói là tạo hóa lớn nghịch phản tiên thiên.

“Nghe nói bên Sơn Hải thành lại có một Tiên Vương bỏ mạng, bị một Tiên Vương Dị Vực từ Giới Hải trở về đánh chết.”

Trong tổ điện, mấy vị lão tổ cao nhất Cố gia hiện giờ nhẹ giọng nói chuyện, nét mặt rất là nghiêm túc.

Cố gia đã phái rất nhiều cường giả đi tới đó, thậm chí có Chuẩn Tiên Đế trấn giữ Sơn Hải thành, nhưng vẫn bị Dị Vực tìm được chỗ trống, đánh chết một vị Tiên Vương thành danh lâu năm.

“Xem ra Sơn Hải thành không ngăn được, nghe nói bên Dị Vực lại có mấy vị Hắc Ám Chân Tổ thức tỉnh, đang tích góp lực lượng, ngặt nỗi Tứ Gia không cách nào rời đi tổ địa... "

Bọn họ có chút thở dài, Cố gia mạnh đến đâu cũng khó mà dùng đất của bộ tộc chống dậy Sơn Hải thành.

Thái Hư Thần Tộc tuy rằng dựa vào Cố gia, nhưng đối với bọn họ thì sự sống còn của ba nghìn Đạo Vực không quá quan trọng.

Dù sao bọn họ đến từ Thương Mang Chi Địa, sớm muộn gì sẽ quay về cố hương.

Chương 656 - Thiên địa lục trọng thiên, dự định của Sơn Hải thành, loạn lạc không ngừng

Càng miễn bàn tộc nhân Thái Hư Thần Tộc thưa thớt, thực lực tổng thể quá yếu khi so với Cố gia.

Hư Đế ra tay giúp đỡ mấy lần, cũng xem như tận tình tận nghĩa.

“Việc khai thiên bây giờ sốt ruột cũng không được gì, có ba nghìn Hỗn Độn Thần Ma ở trong đó mở mang, ta cũng yên tâm hơn nhiều.”

Cố Trường Sinh đi vào điện, nghe lời này thì nhẹ giọng nói.

Hắn vốn định chờ khai thiên xong, giải quyết hết mọi việc trong tộc mới đi Sơn Hải thành.

Sớm muộn gì thì hắn cũng phải đi chỗ đó, có rất nhiều chuyện cùng nhân quả đều còn chưa giải quyết.

Nhưng nay xem ra, việc trong tộc đành tạm gác lại, cần chuẩn bị lên đường đi nơi đó.

Ba nghìn Hỗn Độn Thần Ma tùy thời có thể bị hắn triệu hồi nội vũ trụ, không cần lo không thi triển ra bộ âm Dương Phục Thiên Thần Sát Kiếm Trận được.

“Trường Sinh, thực lực của ngươi bây giờ tuy đã rất mạnh, nhưng trong Sơn Hải thành vẫn có nguy hiểm tính mạng." Nhất Tổ khẽ

thở dài, hắn là người mạnh nhất Cố gia hiện giờ, trừ Cố Tứ Gia ra, Nhị Tổ, Tam Tổ đều đi Sơn Hải thành.

Trên người Cố Trường Sinh gánh tất cả niềm hy vọng của Cố gia.

Cho nên, Nhất Tổ thật sự không muốn Cố Trường Sinh đi Sơn Hải thành mạo hiểm.

Cố Trường Sinh nói:

“Tu vi của ta bây giờ muốn đột phá nữa đã rất khó, chỉ có trải qua chém giết sống và chết mài giũa, mới có thể khiến ta càng tiến một bước. Bên Sơn Hải thành thích hợp với ta nhất.”

Nếu hắn đã làm ra quyết định, Cố Tứ Gia và người thân bên cạnh cũng không ngăn được, Nhất Tổ hiểu điều đó, khe khẽ thở dài, không tiếp tục nói thêm cái gì.

Nhiều tộc lão đều thở dài, không muốn khiến Cố Trường Sinh tiếp tục dấn thân vào nguy hiểm, hắn chỉ cần phụ trách tu luyện, tương lai thành tựu Tiên Vương, thậm chí Tiên Đế cũng chỉ là vấn đề về thời gian.

Nhưng Cố Trường Sinh có ý tưởng của chính mình, không ai khuyên được.

Đương nhiên Cố Trường Sinh cảm thấy mình nợ nhiều nhất là mấy nữ nhân bên cạnh.

Đã hứa thành Tiên trở về sẽ cho bọn họ danh phận.

Nhưng hiện tại bị gác lại vô thời hạn.

“Công tử, việc trong tộc công tử cứ yên tâm đi, danh phận gì đó thật ra đều không trọng yếu, nhưng người nhất định phải bình an trở về.” Vẻ mặt Liên Tinh dịu dàng, nhẹ giọng nói.

Nàng biết thực lực của mình không cách nào giúp đỡ Cố Trường Sinh cái gì, điều duy nhất có thể làm chỉ có bảo vệ cái nhà này thay hắn.

Cố Trường Sinh cười nói:

“Được, ta hứa với nàng.”

“Ta đi với ngươi.”

Tô Huyên liếc Cố Trường Sinh một cái, dường như sợ hắn hiểu lầm cái gì, lại giải thích thêm:

“Táng Đế phỏng chừng đã chạy đến Dị Vực, ta muốn tìm hắn tính sổ.”

Giữa nàng và Táng Đế đúng là có thù.

Ngày xưa Táng Đế tổn hại nặng trốn vào biến mất, cuối cùng rất có thể sẽ về Dị Vực.

Thù này nàng vẫn muốn chính mình tự tay giải quyết.

Mặt khác, cũng vì lo lắng an toàn của Cố Trường Sinh, nếu hắn gặp phải Chuẩn Tiên Đế, tuyệt đối là một con đường chết.

“Vậy nàng phải chú ý, không được chạy lung tung, nếu không hãy ở nhà." Cố Trường Sinh nhìn nàng, ngữ khí hơi có uy nghiêm nói, ra dáng trụ cột trong nhà.

Tuy Tô Huyên là Chuẩn Tiên Đế, nhưng bên Dị Vực có quá nhiều cường giả, nàng cũng chưa chắc có thể bảo vệ chính mình.

Tô Huyên dựng đứng chân mày liễu, có chút bất mãn:

“Việc này cần ngươi quản sao?”

Tuy rằng nàng biết Cố Trường Sinh suy nghĩ cho sự an toàn của nàng, nhưng chính mình đường đường một Chuẩn Tiên Đế, nhìn xuống ức vạn vạn sinh linh, một ý niệm vũ trụ nát, một niệm chúng sinh diệt.

Nàng không cần uy nghiêm sao?

Cố Trường Sinh không cho nàng cơ hội phản bác, căn bản không để ý thân phận Chuẩn Tiên Đế của Tô Huyên:

“Hoặc là ngoan ngoãn ở nhà, hoặc là đến Sơn Hải thành thì phải

nghe lời ta.”

Lúc như thế này không thể theo ý của nàng được.

Cố Trường Sinh biết tính cách của Tô Huyên, nếu không kiềm nàng lại, đến Sơn Hải thành rất dễ dàng bị Dị Vực dẫn dắt cảm xúc, rất dễ dàng trúng kế, bị cường giả phục kích.

Giống như Kỳ Lân năm xưa, ngay cả chết như thế nào đều không biết.

Việc này cũng là vì tốt cho nàng.

"Ta muốn đi, ngươi không ngăn được ta." Tô Huyên lạnh lùng hừ một tiếng.

"Không sao, ta lập tức tìm lão tổ trấn áp nàng là được." Cố Trường Sinh nhẹ nhàng bâng quơ nói.

Nghe lời này, Tô Huyên xìu xuống.

Thực lực của Cố Tứ Gia muốn trấn áp nàng thì dễ như trở bàn tay, không tốn sức chút nào.

Cố Trường Sinh nhìn bộ dạng đó của Tô Huyên thì cười cười, không nói nữa.

Sau đó, tin Cố Trường Sinh quyết định đi Sơn Hải thành, chinh chiến Dị Vực rất nhanh truyền ra, nhiều Đạo Vực ở gần đều xôn xao, rất nhiều đạo thống cùng truyền thừa giật nảy mình.

Bây giờ đang trong thời buổi rối loạn, Dị Vực vượt ải đến xâm phạm, bên Sơn Hải thành đã có hai Tiên Vương bỏ mạng.

Có thể thấy chiến sự thảm liệt, khiến người tâm kinh.

Cố Trường Sinh chưa đến trăm năm đã thành Đế, còn là thành Tiên trong thời đại không cách nào thành Tiên, thiên tư vạn cổ không có một, có thể nói tiền đồ vô lượng.

Nhưng lúc này, hắn lại lựa chọn chinh chiến Dị Vực, điều này khiến vô số đạo thống, thế lực trong lòng cực kỳ phức tạp cùng

xấu hổ.

Đương nhiên chuyện này càng là khiến vô số người trẻ tuổi cuồng nhiệt, sùng kính Cố Trường Sinh đến tột đỉnh.

Biết rõ chinh chiến tàn khốc, hiếm có người trở về, lại lựa chọn làm như vậy, thật sự là khiến người khâm phục!

Chương 657 - Chinh chiến Dị Vực, các tộc cử binh, chôn xương ngoài ải cũng không hối hận

Cố Trường Sinh đang chuẩn bị cho việc chinh chiến Dị Vực, Nam Thắng Đạo Vực cũng không bình tĩnh được.

Oong oong oong!

Các tòa Thần Đảo mở ra cửa ánh sáng chói lòa, Tiên vụ cuồn cuộn, lực lượng truyền tống tràn ngập!

Binh sĩ cổ xưa lao ra từ cửa ánh sáng, như từ vùng đất núi thây biển máu xông đến.

Tiên binh cường đại từng giết ra uy danh lừng lẫy trong cuộc chiến Trường Sinh, huyết khí ngập trời, lại lần nữa tập kết, muốn theo Cố Trường Sinh cùng đi Sơn Hải thành.

Ầm ầm ầm!

Trên bầu trời, nhiều chiến thuyền và thuyền bay đang tập kết, dị thú lao nhanh, ác điểu bay lượn, che kín trời, thần quang xung bắn lên tầng mây, trông vô cùng bao la hùng vĩ.

Ngoài ra, còn có rất nhiều kỵ sĩ cùng chiến binh đi, rậm rạp cỡ ức vạn người, tất cả đều là tử sĩ và chiến sĩ được bồi dưỡng của Cố gia.

Bọn họ đều phải cùng Cố Trường Sinh đi Sơn Hải thành, chinh chiến Dị Vực, cùng chống lại kẻ địch xâm lăng.

Tu tu tu!

Trên trời cao vang lên tiếng gió hú, các chiến thuyền cổ đồng đỏ to lớn vắt ngang chân trời, cấp tốc bay nhanh, tới gần Nam Thắng Đạo Vực.

Trên chiến thuyền cổ đồng đỏ có nhiều tu sĩ cùng chiến sĩ tập kết, sát khí đằng đằng, khí thế tận trời.

Bên ngoài tộc địa Cố gia, có người quát hỏi:

“Là ai?”

Trên chiến thuyền cổ đồng đỏ, một tướng sĩ khôi ngô hô to đáp lại:

“Toàn bộ Vũ Hóa tiên triều dẫn dắt tướng sĩ tiến đến, cùng Thần Tử Cố gia xuất chinh!”

Vũ Hóa tiên triều, đây là một phương thế lực Bất Hủ, có Tiên Vương trấn giữ, cực kỳ cường đại, hơn nữa công chúa trong tộc, Diệp Minh Nguyệt và Cố Trường Sinh quan hệ thân mật.

Biết được Cố Trường Sinh sẽ chinh chiến Dị Vực, đặc biệt phái nhiều cường giả tiến đến, muốn trợ giúp.

“Grào grào grào!”

Bên ngoài Nam Thắng Đạo Vực, vô số cổ thú cường đại lao nhanh, che kín trời, đổ xuống thanh thế to lớn, mang theo hơi thở hoang dã cổ xưa.

Trên người những cổ thú này ngồi các bóng dáng cao lớn, mặc áo da thú, cơ bắp cuồn cuộn, thân thể cường đại, khí huyết cuồn cuộn, giống như các vị Ma Thần.

“Toàn bộ Thác Bạt bộ tộc nguyện trợ công tử thảo phạt Dị Vực!"

Một bóng dáng khôi ngô cao lớn hét to, hơi thở như ma như thần, cực kỳ cường đại, đúng là người đi theo ngày xưa của Cố Trường Sinh, Thác Bạt Tư Vũ.

Hắn mang theo tinh nhuệ toàn tộc cùng đi.

Vèo!

Gió lớn rít gào, biên giới run rẩy, có tiếng rít đáng sợ truyền đến, chiến thuyền cổ xưa nghiền nát khung trời, quấn quanh sương mù dày đặc.

“Toàn bộ Thanh Huyền đạo tràng nguyện cùng công tử chinh chiến Dị Vực!"

Một nam nhân thân hình rực rỡ tựa như thiêu đốt đứng trên chiến thuyền cổ cao giọng quát, biểu cảm kích động, là người đi theo cũ của Cố Trường Sinh, Sở Thanh Huyền.

Hắn cũng đến!

Thanh Huyền đạo tràng vốn phụ thuộc vào Trường Sinh Cố gia, từng là ngòi nổ cuộc chiến Trường Sinh, khiến nhiều thế lực Bất Hủ và cấm khu bị Cố gia hủy diệt.

Hiện giờ trải qua mấy vạn năm tu dưỡng, đã dần khôi phục chút sinh cơ.

Nhưng khi nghe tin Cố Trường Sinh sắp xuất chinh Dị Vực, mọi người không chút chần chừ muốn cùng hắn đi chiến trường, để báo ơn lớn.

Nếu như không có Cố Trường Sinh, Thanh Huyền đạo tràng sớm bị hủy diệt, truyền thừa đã sớm cắt đứt trong lịch sử.

“Toàn bộ Hoàng Dương hoàng triều nguyện chiến vì công tử!”

Tùy theo một tiếng quát khẽ, một bóng dáng áo đỏ lướt qua Tinh Không đến đây.

Sau lưng nàng đi theo đại quân tu sĩ mênh mông hùng dũng, sát khí đùng đùng, bước qua vòm trời, giống như trải qua vô số lần chém giết sống chết, khí thế cường đại đến nỗi làm cho người ta sợ hãi.

Nữ nhân áo đỏ ngũ quan tinh trí, khuôn mặt tuyệt mỹ, thân hình yểu điệu thon dài, ngạo ý của đế hoàng bẩm sinh.

Khoảnh khắc nàng xuất hiện, sau lưng hiện ra một hư ảnh đế

hoàng vô thượng, sánh vai vì sao, uy áp đáng sợ ngập trời.

Đó là Nữ Đế của Cảnh Dương hoàng triều, Sở Yêu Nguyệt, lúc trước được Cố Trường Sinh ban cho khí vận tạo hóa công.

Nàng từ xa nhìn Cố Trường Sinh, nét mặt kích động, và chút si mê bị che giấu thật sâu.

Theo sau, lại có nhiều thế lực đạo thống tiến đến.

Cổ Thần bộ tộc, Xiển Thiên giáo, Thiên Đạo tông, Trường Sinh Tần gia, Trường Sinh Trần gia, Đạo Cực thư viện, đa số là thế lực quan hệ tốt với Cố gia.

Đương nhiên cũng không thiếu thế lực đạo thống lấy đại cục làm trọng, ví dụ Kim Sí Đại Bằng bộ tộc, Thanh Diên bộ tộc, Tiên Vương Điện, Thánh Phật Tự vân vân.

Nếu ba nghìn Đạo Vực bị chiếm đóng thì không có bộ tộc nào có thể may mắn thoát nạn.

Mọi người đều biết đạo lý này, ổ lật úp thì không có trứng còn nguyên.

Xoẹt!

Pháp khí bay đáng sợ xé rách bầu trời, hạ xuống bên ngoài Nam Thắng Đạo Vực, rung động lòng người, khiến nhiều thế lực thầm run, cảm giác xấu hổ.

"Nếu trận chiến này không thắng thì lòng ta khó yên."

Cố Trường Sinh nhìn cảnh tượng che kín trời, mênh mông ức vạn dặm, trong lòng có dòng nước ấm chảy qua, nhưng càng nhiều cũng là trách nhiệm đè nặng lên vai.

Nhiều tu sĩ cùng đạo thống đều tiến đến theo hắn chinh chiến, tuy rằng cũng là vì thủ hộ an ninh của ba nghìn Đạo Vực, nhưng nguyên nhân lớn hơn là vì tín nhiệm Cố Trường Sinh.

Trên chiến thuyền của các tộc có nhiều tu sĩ, từ trung niên đến người già, cơ hồ không thấy gương mặt trẻ.

Người trẻ tuổi không có tư cách tham chiến trong trận chiến trường này, bọn họ đều vẫn chưa lớn lên.

Cho dù đi thì cũng không có tư cách làm quân tốt thí.

“Đều là gương mặt quen thuộc năm xưa.”

Cố Trường Sinh nhận ra nhiều người quen thuộc, trong đó đa số là tu sĩ cùng thế hệ với hắn, nhưng hiện giờ đã đến trung niên, có thê nhi, con cái rất nhiều.

Những người này đều là thiên kiêu năm xưa, bây giờ đứng ra muốn đi tham chiến, rất có thể sẽ chết ở Sơn Hải thành, chôn xương ngoài ải.

Nhưng không có ai trên mặt lộ nét sợ hãi thậm chí hối hận, toàn bộ nhiệt huyết dâng trào, sát khí đằng đằng, dường như chiến thần bất khuất dù gục ngã trăm lần.

"Trận chiến này, các ngươi có lẽ sẽ chết ở nơi đó, ta cũng không thể bảo chứng mọi người đều sống sót... "

Cố Trường Sinh than khẽ, xuất hiện trên bầu trời, nói chuyện với tất cả tu sĩ và thế lực đạo thống.

Âm thanh của hắn rất bình tĩnh, nói rõ sự thực này cho bọn họ.

Chương 658 - Chinh chiến Dị Vực, các tộc cử binh, chôn xương ngoài ải cũng không hối hận (2)

Nhiều người ở đây chưa từng đi Sơn Hải thành, không biết sự tàn khốc ở chỗ đó.

Đúng là bởi vì vô tri, cho nên mới không sợ.

"Xưa nay chinh chiến có mấy người trở về? Xưa nay chinh chiến không ai về! Đây là sự tàn khốc của Sơn Hải thành, một khi đi nơi đó thì hãy chuẩn bị tinh thần vùi thây nơi đó."

"Thê nhi sau lưng các ngươi, người thân của các ngươi có lẽ sẽ mất đi người bọn họ yêu nhất... "

Tùy theo giọng của Cố Trường Sinh truyền ra, Tinh Không bốn phương yên tĩnh trở lại, tất cả tu sĩ đều nhìn hắn, không nói lời nào.

Có người chần chừ, có người nghi hoặc, cũng có người dứt khoát...

"Thì sao chứ? Con người luôn phải chết, nếu nặng như Thái Sơn thì ta không còn tiếc nuối gì!"

Có tu sĩ hét to đáp lại Cố Trường Sinh, lời này khiến mọi người biểu cảm biến đổi.

Lúc này không đứng ra, lựa chọn khiếp nhược.

Vậy ai sẽ bảo hộ người của họ ở phía sau?

"Đúng vậy, thì có sao? Chúng ta không tiếc nuối!"

"Thủ hộ thân tộc sau lưng, thủ hộ quê hương sau lưng, bấy nhiêu đã đủ!"

Mọi người đều lớn tiếng đáp lại, sắc mặt đỏ rực, khí thế thẳng tiến không lùi!

Giây phút này có một loại ý chí bàng bạc chậm rãi ngưng tụ tại chỗ.

Thiên địa hơi biến sắc, mặt trời mặt trăng lu mờ.

Tu sĩ không phải kẻ tuyệt tình vong nghĩa, mỗi người đều có máu có thịt, người sống sờ sờ.

Mỗi người đều cảm thụ được máu nóng sôi trào trong mạch máu, cả người dường như bốc cháy lên, dâng trào mà hùng dũng!

“Chúng ta không sợ hãi, nguyện theo Thần Tử đánh trận!”

“Cho dù chôn xương ngoài ải cũng phải thủ hộ phương trời sau lưng bình yên!”

Âm thanh thẳng tiến không lùi này vang vọng dưới bầu trời, khiến khung trời chấn động, bốn biển cùng gầm rú.

“Lên đường!”

Nhìn cảnh này khiến tâm thần Cố Trường Sinh không kiềm được dâng trào, lớn tiếng quát.

Ầm ầm ầm!

Các chiếc chiến thuyền cổ và thuyền bay nghiền nát vòm trời, hướng về phía Sơn Hải thành xuất phát.

Cố Trường Sinh quay đầu nhìn tộc thổ, ánh mắt quét qua người phụ mẫu thân tộc.

Liên Tinh, Giang Sơ Nguyệt, Cố Khuynh Nhi, Cố Lâm Trần, Cố Quang Minh, Cố Tinh Thần, Cố Minh Hoàng, Cố Tứ Gia... quá nhiều gương mặt vụt qua, sau đó biến mất không thấy.

Hắn xoay người xé rách vũ trụ, lao tới chiến trường!

Chiến thuyền như mây, che lấp bầu trời.

Hàng nghìn, vạn chiếc thuyền lớn, ức vạn tu sĩ chờ xuất phát, tùy theo Cố Trường Sinh một tiếng hét lớn, mọi người đều lao nhanh

đi.

Vô cùng vô tận bóng đen che kín bầu trời, đây là cảnh tượng to lớn mà rung động, khiến nhiều thế lực, đạo thống ở trong bóng tối quan sát hết thảy tâm kinh, sau đó xấu hổ không thôi.

Trong trận đại chiến này, bọn họ không cử ra bất cứ tộc nhân, rất sợ chết, co cụm trong tộc địa.

So với bọn họ thì đây là một đám dũng sĩ bất chấp sống chết.

Giây phút này, rất nhiều đạo thống, thế lực đều rơi vào trầm mặc, đang phản tỉnh, cũng thở dài.

“Mở giới đạo!"

Cố Trường Sinh xé mở vũ trụ, xuất hiện trong Tinh Vũ, chư thiên tinh đấu cùng run, ức vạn ngôi sao lên xuống theo cảm xúc của hắn.

Cố Trường Sinh thò tay tìm kiếm, trong đó có vô tận dị tượng hiện ra, che kín trời, bùm một tiếng xé rách không gian trước mắt, dùng thần thông Tiên Quang trực tiếp mở ra một con đường đi thông Sơn Hải thành, dung nạp tất cả chiến thuyền cùng tu sĩ.

Ầm ầm ầm!

Vô số chiến thuyền tuôn vào đường hầm này, Hỗn Độn Khí quấn quanh, từ thế núi lớn đến ngôi sao to, cái gì cần có đều có.

Rậm rạp bao phủ vòm trời, không thấy được mặt trời, giống như màn đêm buông xuống.

Tinh nhuệ của các tộc đều xông vào trong đó, nhảy vào trong đường hầm, mang theo vô tận sát ý.

"Giết! Xông hướng Dị Vực, thủ hộ Sơn Hải thành!"

Trong thiên địa quanh quẩn thanh thế to lớn đó, động lòng người, rung động tám phương.

Tất cả thân thuyền cùng xuất phát, vượt qua không gian, như thiên

binh thiên tướng xuất chinh, chấn động mặt trời mặt trăng non sông, Càn Khôn run rẩy theo.

“Một giới đạo còn chưa đủ!”

“Lại mở!”

Pháp thân của Cố Trường Sinh cao lớn vô biên, lại lần nữa hét to một tiếng, bàn tay to kéo xuống, có vô tận phù văn lấp lóe, sinh ra ánh sáng rực rỡ, mở ra đường hầm rộng lớn, giống như mở ra đường hầm đại vũ trụ.

Vèo!

Gió to thổi, thiên địa vỡ, tất cả chiến thuyền gào thét vụt qua, cùng lao về phía đường hầm rộng rãi, muốn đi Sơn Hải thành.

Đây đã không xem như cánh cửa không gian thông thường, bởi vì quá lớn, giống như Tinh Vực sụp đổ, dẫn đến thời không vặn vẹo, phi thường rung động.

"Đây là thủ đoạn Tiên Vương mới có! Không ngờ rằng hắn mới thành tựu Chân Tiên đã có thực lực như vậy, hèn gì dám chinh chiến Dị Vực... "

"Trận chiến này, có lẽ thật sự có thể thay đổi cái gì cũng chưa biết chừng.”

Nhiều tồn tại cổ xưa nhìn tất cả điều này, trong lòng chấn động không thôi, thật lâu không thể bình tĩnh.

Cố Trường Sinh quá mạnh, đến trình độ hiện giờ đã không có người rõ ràng thực lực chân chính của hắn.

Nhưng rõ ràng, Cố Trường Sinh tuyệt đối có sức chiến đấu của cấp bậc Tiên Vương, từ thủ đoạn xé rách vũ trụ, mở mang đường hầm lớn thì đã không phải Chân Tiên có thể dễ dàng làm được.

Cũng vì vậy mới khiến bọn họ tâm kinh, rung động không thôi.

Cục diện ba nghìn Đạo Vực cộng tôn mới bao lâu, Cố Trường Sinh lại trưởng thành đến nước này?

Nếu hắn không bỏ mạng, có phải là Tiên Đế trong tầm tay?

Ngày này, cơ hồ tất cả thế lực, đạo thống của ba nghìn Đạo Vực đều đang nhìn tất cả điều này, có người nhiệt huyết dâng trào, cũng có người tâm thần xao động, ước gì được đi theo.

Cũng có rất nhiều tu sĩ ở phương xa đưa tiễn người đi, trong đó có trượng phu, phụ thân, cũng có thê nhi của bọn họ.

Cố Trường Sinh đi trong vũ trụ, dọc theo vách tường không gian, tránh cho sụp đổ, sau lưng là nhiều chiến thuyền cổ, tu sĩ cùng nhau xuyên qua đại vũ trụ.

Thời không chồng lên, dường như trong tích tắc, lại như qua trăm nghìn vạn năm.

Ầm!

Rốt cuộc, tất cả chiến thuyền cùng tu sĩ đều thông qua đường hầm vũ trụ, đi vào mảnh thiên địa khác, linh khí thiên địa mông lung bốc lên, quét qua tất cả thân thuyền.

Chương 659 - Mở giới đạo buông xuống, chém thám tử, Dị Vực chú ý

Mảnh thiên địa này vô cùng tối tăm, mây đen khủng bố bao phủ vòm trời, che tám phương.

Thảm liệt!

Chiến hỏa!

Huyết tinh!

Ngay cả bùn đất đều là màu nâu đen, bị vô tận máu nhuộm đen, chôn vô số thi cốt và mảnh vụn binh khí.

Năm xưa nơi này từng là chỗ ba nghìn Đạo Vực và Dị Vực giao chiến, lửa chiến đốt tới nơi này, không có bất cứ sinh linh sống tiếp.

Phương xa xăm có một tòa thành lớn hùng vĩ như sống lưng thiên địa, vắt ngang trong vũ trụ xuất hiện, vô số ngôi sao chìm nổi trên trời, nhưng so với tòa thành lớn kia thì chúng tỏ ra nhỏ bé vô cùng.

Cố Trường Sinh xuất hiện trên cao, dẫn theo tất cả mọi người, mở miệng nói:

"Đây là vùng biên cương của Sơn Hải thành."

Oong!

Cùng lúc đó, hư không bên cạnh hắn vặn vẹo, một thân hình váy đẹp xinh đẹp hiện ra, đứng sừng sững không trung, chân trần trắng tuyết.

Khuôn mặt mơ hồ, toát ra lạnh như băng, mọi người đều cảm thụ được uy áp như đối diện Thái Cổ cự hung, run rẩy từ tận linh hồn.

Đúng là Tô Huyên.

Nàng tụt lại sau Cố Trường Sinh nửa bước, nhưng chớp mắt đuổi theo kịp.

"Nghe nói vị này là hồng nhan bên cạnh Thần Tử, đến từ Cửu U Táng Thổ, là một vị tồn tại vô thượng, cường đại đến khó tin."

"Ngày xưa Chuẩn Tiên Đế Dị Vực ẩn nấp lại đây, nghe nói bị nàng ngăn cản."

Trên chiến thuyền cổ, rất nhiều người nhìn cảnh này, không kiềm được hô nhỏ, cảm thấy trận chiến này hy vọng càng lớn.

Dù sao này là trường kiếm một vị Chuẩn Tiên Đế.

Tiên Vực vô số kỷ nguyên tới nay chỉ có vài người.

Nhưng hiện giờ nàng đứng sóng vai với Cố Trường Sinh, khiến tất cả mọi người cảm thụ được lòng tin mạnh mẽ.

Cố Trường Sinh nói với mọi người:

"Đi Sơn Hải thành thôi, nhưng vẫn cần chú ý, cẩn thận Dị Vực mai

phục, nơi này cũng không an toàn."

Hắn đã ở trong Sơn Hải thành một khoảng thời gian, càng có thể cảm thụ sự tàn khốc, ra Sơn Hải thành là luôn phải đề phòng.

Lời nhắc của Cố Trường Sinh khiến mọi người đều thầm rùng mình, không dám sơ ý.

Ầm ầm ầm!

Vô cùng vô tận chiến thuyền cổ che lấp thiên địa, có dị thú, có phi cầm, mênh mông hùng dũng lao về phía Sơn Hải thành, đổ xuống bóng đen lớn.

"Như thế nào? Sao thận trọng dữ vậy?"

Tô Huyên có chút nghi hoặc, Cố Trường Sinh thật sự quá cẩn thận, thần thức mênh mông như biển đang bao phủ bốn phương, hiển nhiên là sợ trúng mai phục.

Nhưng mà nàng cũng không có phát hiện có nguy hiểm gì.

Cố Trường Sinh lắc đầu nói:

"Cẩn thận chút là hơn, mảnh đất này từng chết quá nhiều Tiên Vương."

Đây là một mảnh cổ địa thần bí, từng ngôi sao lơ lửng, cách mặt đất rất gần, giống như ngay trên đỉnh đầu, cùng với Hỗn Độn Khí.

Có thể nói, nơi này là tận cùng thế giới, là ngoài rìa của giới này.

Đến về sau, có thể thấy một vài ngôi sao giắt ngang trên đường, một số ngôi sao rơi xuống mặt đất bao la vô ngần.

"A?"

"Ngôi sao cũng bị luyện hóa, nhưng bị hủy trong chiến trường, còn có một khúc xương đen đáng sợ..."

Rất nhiều người đều bị rung động, bởi vì nhiều người đều là lần đầu tiên tới đến nơi như vậy, trước kia chưa từng gặp cảnh tượng

thế này.

Bên dưới có một số sơn mạch to lớn, một số núi cao vút đâm mây, trên núi treo một ít ngôi sao không quá lớn.

Thậm chí có một núi cổ to lớn tràn ngập Hỗn Độn Khí, trên đỉnh núi có nhiều mặt trời giắt ngang.

Chỗ này giống lời đồn Tiên gia cổ xưa, cho người cảm giác không chân thực, các ngôi sao có lơ lửng, có mọc dưới đất.

Đây không phải là ảo giác, một ít tinh thể quả thực là sinh ra từ sơn mạch, hấp thu Hỗn Độn Tinh Khí thuở thời đại khai thiên, hóa thành tinh hạch, sau đó dần dần rời khỏi mặt đất.

Nhưng mà ngay lúc này, một ánh kiếm xé rách vòm trời, xuyên qua, một mảnh hư không nổ tung, trong đó tràn ra máu đen vô tận.

"Đây là cái gì? !"

Tất cả mọi người kinh hãi, Cố Trường Sinh đột nhiên ra tay chém giết một tồn tại thần bí mà bọn họ không trông thấy mặt mũi.

“Đó là thám tử của Dị Vực, hành tung của chúng ta có lẽ đã bị Dị Vực chú ý tới."

Cố Trường Sinh bình tĩnh nói, hắn vẫn luôn sưu tầm bóng dáng của thám tử Dị Vực, cho nên trực tiếp ra tay, nhanh chóng giết chết.

Thanh thế đường hầm lớn vũ trụ quá lớn, vừa xuất hiện đã dẫn đến mảnh thiên địa này chấn động, chỉ cần tu vi không yếu đều có thể phát hiện khu vực khác thường này.

Cho nên Cố Trường Sinh mang theo tất cả mọi người tới đây lập tức thì thám tử Dị Vực truyền tin về.

Ngoài Sơn Hải thành, trong hư không bao la, thân hình khủng bố đang giằng co với một vị Tiên Vương thành danh lâu năm, khí thế ngập trời, cười khẽ:

“Lại có người tiến đến tặng mạng, thật là không chết tâm."

Bóng dáng khủng bố này ngồi trong sương mù dày đặc, giống như một vị Vương Bất Hủ.

Tỏa ra dao động khiến khung trời chấn động, cường đại đến vô biên, chỉ hơi thở đã áp chế tất cả tu sĩ biến sắc, sắp nghẹt thở, chấn động từ tận linh hồn.

Đây là uy thế của Tiên Vương, nhìn xuống ức vạn kỷ nguyên, Bất Hủ khó diệt, chỉ riêng cảm xúc có thể dẫn phát thiên địa thay đổi.

Hắn lúc bình thường rất ít nói chuyện, tràn ngập vô tận uy nghiêm.

Nhưng mà giờ phút này nghe thấy thám tử báo về, hắn nở nụ cười.

Ba nghìn Đạo Vực cử từng đợt tu sĩ đến, rõ ràng đều chết tại đây, vùi thây ngoài Sơn Hải thành.

Đại quân Dị Vực mênh mông hùng dũng ngừng lại trên sa mạc rộng lớn ngoài Sơn Hải thành, đưa mắt nhìn không thấy giới hạn, có cỡ ức vạn, uy thế to lớn, khiến thiên địa đều biến sắc.

Bên dưới vị Tiên Vương Dị Vực này có nhiều Chân Tiên Dị Vực chém giết với tu sĩ Sơn Hải thành.

Tu sĩ dưới Chân Tiên thì số lượng càng nhiều, thi cốt nhuộm đỏ sa mạc lớn, trường hợp vô cùng tàn khốc.

Đồng bằng, vùng núi, vực sâu, tất cả địa hình đều đang run run.

Chương 660 - Mở giới đạo buông xuống, chém thám tử, Dị Vực chú ý (2)

Bởi vì bên trong truyền đến tiếng chém giết, không phải rất cao, nhưng mà kinh thiên động địa, dường như muốn tan vỡ toàn bộ thế giới.

"Biết rõ trận chiến này gian nguy, nhưng tu sĩ Tiên Vực ta không sợ hãi, có gì buồn cười?"

Giọng nói của Tiên Vương thành danh lâu năm của Tiên Vực lạnh băng, đối chọi gắt gao với Tiên Vương Dị Vực.

Tiên Vương sẽ không dễ dàng phát sinh đại chiến.

Nhưng mà bên Tiên Vực đã có hai Tiên Vương bỏ mạng, trong ngày thường căn bản không thấy thân hình, vào phút then chốt họ đến đây, cùng đối kháng Dị Vực.

Đáng tiếc, trong đại chiến gặp một Tiên Vương Dị Vực khủng bố từ Giới Hải trở về đánh chết.

Đế Tộc Chi Tổ của Dị Vực càng là như hổ rình mồi, theo dõi gắt gao Chuẩn Tiên Đế trong Sơn Hải thành, khiến bọn họ khó mà nhúng tay, cuối cùng dẫn đến thảm kịch phát sinh.

Sĩ khí bên Tiên Vực thấp xuống, cực kỳ ủ rũ.

Tiên Vương Dị Vực lạnh lùng cười:

"Còn muốn chờ bọn họ đến hội hợp sao? Đừng có nằm mộng, tộc ta đã có cao thủ đi chặn giết."

Khi thám tử đến báo, Tiên Vương Dị Vực liền ra lệnh phải đánh chết đám tu sĩ đi Sơn Hải thành, khiến bọn họ chết ở ngoài ải.

"Vậy thì sợ rằng ngươi sẽ thất vọng rồi." Tiên Vương thành danh lâu năm của Tiên Vực tên là Cổ Tịnh Tiên Vương, nghe vậy cũng là lạnh lùng cười, sớm biết được tin tức, ba nghìn Đạo Vực có đại quân tiến đến chi viện.

Trong lòng vững vàng, vì biết trong đại quân có ai.

Thậm chí có một vị Chuẩn Tiên Đế.

Chẳng qua tin tức này, Dị Vực còn không biết.

Phái binh đi chặn giết đại quân có một Chuẩn Tiên Đế dẫn dắt, trừ phi Đế Tộc Chi Tổ ra tay, nếu không thì ai có thể còn sống?

"Ồ, vậy mà còn cười được?"

Mắt Tiên Vương Dị Vực lạnh lùng, hơi thở đáng sợ mênh mông, Càn Khôn rung rinh theo.

Tiên Vương Dị Vực cho rằng Cổ Tịnh Tiên Vương mạnh miệng, không chịu thừa nhận.

“Xuyên qua phế tích phía trước là đến chỗ Sơn Hải thành.”

Dọc đường đi đánh chết mấy thám tử Dị Vực, tất cả mọi người rốt cuộc tới gần ngoài rìa Sơn Hải thành, có thể nhìn thấy phương xa có thần quang ngập trời muốn xuyên qua bầu trời.

Cùng lúc đó, có thần quang màu đen đốt cháy tất cả, ngôi sao phía chân trời cũng bốc lửa, sắp bị đốt thành tro tàn, thật khó tin.

“Mùi máu quá nồng, đã chết bao nhiêu người?”

Trên chiến thuyền cổ, có người tái mặt, lộ ra tức giận.

Vừa mới đến gần nơi này đã ngửi được mùi gay mũi, thật sự quá kinh người.

Nhìn về phía trước, từng tòa thành bị hủy diệt, phế tích kéo dài không dứt, hóa thành gạch ngói vụn, tường đổ, hoàn toàn rách nát.

Dưới đất thì không tìm được một xác chết nguyên vẹn, đều là tàn khuyết, huyết tương đen thui, xương cốt trở thành mảnh vụn.

Quá thảm, không thấy được một sinh linh còn sống.

Những sinh linh này đều là tộc nhân của vạn tộc Tiên Vực, tại đây anh dũng chiến đấu, sau đó bỏ mạng.

“Giết!”

Ngay lúc này, phương xa đột nhiên lao ra sinh linh Dị Vực như dòng lũ, thanh thế ngập trời, hơi thở khủng bố, tựa như một con mãng xà vũ trụ lớn lướt qua phế tích, lao nhanh đến.

Số lượng cỡ nghìn vạn, bóng dáng rậm rạp che lấp hết thảy.

Đây là đại quân Dị Vực nhận được mệnh lệnh, tiến đến chặn giết

tất cả mọi người.

“Đến vừa lúc, giết đám chó nhỏ Dị Vực này!”

Mắt tu sĩ ba nghìn Đạo Vực đỏ ngầu, không cần nói nhiều, biết đây là kẻ địch lớn sống chết của bọn họ, khống chế chiến thuyền cổ và tọa kỵ, muốn chém giết.

Tất cả tu sĩ đều đang rống to, có sát khí, cũng có tức giận, khó mà bình ổn, phải dùng giết để nguôi ngoai.

Trông thấy cảnh tượng thảm liệt trước mắt, không ai có thể tỉnh táo lại.

"Giết!"

Một chữ giết nói ra ý nghĩ trong lồng ngực của mọi người, giây phút này cũng không biết có bao nhiêu thuyền cổ cùng phát sáng, từng phù văn to lớn dâng lên.

Mỗi chiến thuyền cổ đều đang phát sáng, đan xen bắn ra cột sáng năng lượng khủng bố bắn tới trước, muốn tiêu diệt hết thảy.

"Con kiến là con kiến, dù cố gắng cỡ nào, giãy giụa tới đâu cũng không thay đổi được tất cả điều này, các ngươi quá yếu."

Chân trời bỗng nhiên có âm thanh vang lên, một thân hình khủng bố xuất hiện, vô cùng cao lớn, đứng đó, sương mù Hỗn Độn bao quanh.

Âm thanh rất lạnh, âm điệu không quá cao, tỏ ra không quan tâm, tỏ vẻ coi khinh mọi người, rẻ rúng.

Hắn rất cường đại, đến từ Dị Vực, đã nửa chân bước vào lĩnh vực Tiên Vương.

Vì giải quyết đám kiến chướng mắt này, hắn tự mình ra tay, từ chân trời thò xuống một bàn tay to, muốn xóa sổ tất cả.

Trong mắt mọi người phản chiếu bàn tay to từ trên trời thò xuống, đen như mực, mang theo một chút vảy, nghênh hướng vô số phù văn ập đến.

Phụp!

Chỉ một cái chộp, khiến hàng vạn loại ký hiệu che trời lấp đất cộng hưởng vỡ tan, hóa thành núi biển, giống như nước lũ cuồng bạo tuôn ra.

Một kích của Nửa Bước Tiên Vương, Chân Tiên cũng như con kiến, thần hồn run rẩy.

Trường hợp này rất kinh người, khiến sĩ khí đại quân Dị Vực tăng nhiều, rống to:

“Giết!”

“Giết!”

Rõ ràng, loại lực lượng này rất đáng sợ, các tộc hợp sức, nhiều chiến thuyền phát sáng, lấy ra sát trận, nhưng không tổn thương được nó.

Quan trọng nhất là đòn hợp sức này bị bàn tay to đánh tan.

Bàn tay to màu đen đập nát Càn Khôn, đánh tan đám mây, xé rách phù văn của tất cả chiến thuyền, chấn vỡ ngôi sao trên bầu trời rơi lộp bộp xuống đất.

Đây là hình ảnh rung động đến mức nào?

Nửa Bước Tiên Vương Dị Vực ra tay, muốn phấn chấn quân tâm, đặc biệt bày ra thực lực của mình, khiến đại quân Dị Vực nghìn vạn rống to, sát ý dâng trào.

"Miểu Vương uy võ! Miểu Vương cái thế vô song!"

Nhưng mà đối diện tất cả điều này, tu sĩ ba nghìn Đạo Vực không có bị dọa sợ, chiến ý càng thêm sôi trào, không chút nào sợ.

Cột sáng càng đáng sợ hơn nữa đan xen trên chiến thuyền cổ, muốn hùng dũng đánh tới.

Cảnh này khiến tồn tại Nửa Bước Tiên Vương Dị Vực nhướng mày, cảm thấy đám con kiến này thật là không sợ chết.

Chương 661 - Không ai sống sót, trung cuộc, Dị Vực rút quân

"Không biết trời cao đất rộng, hay là sớm bỏ mặc sống chết? Vậy được, tiễn các ngươi lên đường."

Hắn lại lần nữa ra tay, không có phát hiện hơi thở khiến hắn trọng thị, vẫn rất khinh miệt, thò tay vào, phủ lên vòm trời, bàn tay quá lớn, muốn táng diệt ức vạn tu sĩ trong tay.

Phập!

Nhưng mà giây sau, có huyết quang ngập trời, vòm trời bị biển máu nhấn chìm.

Một kiếm khí rực rỡ chém qua, Hỗn Độn Khí khuếch tán, vô lượng sát ý ngập trời, vũ trụ dường như đều bị phá tan.

"Cái gì? !"

"Điều này không thể nào... "

Nửa Bước Tiên Vương Dị Vực khó tin nhìn cảnh này, trợn to mắt, thậm chí chưa phản ứng lại.

Ầm một tiếng, hắn cả người nổ tung, bao gồm nguyên thần, bị Cố Trường Sinh trực tiếp một kiếm chém chết, lập tức thân chết đạo tiêu.

Cố Trường Sinh bước lên trời cao, nét mặt rất lạnh lùng, căn bản không rảnh nói nhảm với Miểu Vương.

Cảnh này khiến đại quân Dị Vực vốn chiến ý dâng trào trong khoảnh khắc ngây ra như phỗng, một mảnh tĩnh mịch.

Nhiều Chân Tiên Dị Vực ở phía sau cũng sững sờ, nguyên thần run rẩy, toàn thân nổi da gà.

Miểu Vương đã bước vào Nửa Bước Tiên Vương cảnh thế nhưng bị người một kiếm giây giết?

"Nhóm người này cũng thật là tìm cái chết." Tô Huyên ẩn nấp trong bóng tối lắc đầu, không lộ mặt, nhưng nàng chú ý tới thám tử Dị Vực định gửi tin về, nàng giơ bàn tay thon, không gian bị phong tỏa.

Đám thám tử Dị Vực lập tức nổ tung, nháy mắt bỏ mạng.

Trận giết chóc này định sẵn sẽ không bị truyền về, đám đại quân Dị Vực này sẽ hủy diệt tại đây.

Giây sau, đại chiến bùng nổ, tất cả chiến thuyền cổ lao tới, thần quang ngập trời dường như có thể bốc hơi mọi thứ, giết đại quân Dị Vực ở phía trước.

Miểu Vương, đây là một vị cường giả siêu cấp thành danh vô cùng cổ xưa của Dị Vực, chỉ kém nửa bước có thể bước vào Tiên Vương cảnh, trong ngày thường ngay cả Tiên Vương đều đối xử lễ độ với hắn.

Nếu không phải gần đây đang trong đại chiến tiến công Tiên Vực thì Miểu Vương làm sao có thể tự mình ra mặt hủy diệt tất cả mọi người?

Sự cường đại của hắn là hiển nhiên, chỉ một ý niệm có thể khiến sinh linh táng diệt, Chân Tiên thành con kiến, chỉ có thể run rẩy.

Nhưng bây giờ đại quân Dị Vực này, tất cả mọi người toàn thân nổi da gà, từ đầu lạnh đến chân.

Dù là Chân Tiên Dị Vực sát khí ngập trời, mênh mông toàn bộ hư không cũng ngơ ngẩn, thần hồn chấn động, da đầu như sắp nổ tung.

Trước đến giờ không có một ngày nào giống như hôm nay, khiến bọn họ kinh khủng, cảm thấy không dám tin tưởng!

“Miểu Vương vừa chạm mặt đã bị chém...”

"Điều này không thể nào, đây chắc chắn là giả, sao Vương chết dễ như vậy được.”

Bọn họ đang rống to, toàn thân run rẩy, bị Cố Trường Sinh khí thế

đè ép nguyên thần sắp vỡ ra, phát ra hoảng sợ từ tận linh hồn.

Nam nhân áo trắng đứng ở chân trời là ai?

Hắn thế nhưng một kiếm chém giết Miểu Vương!

Phản ứng lại, đại quân Dị Vực này dao động lòng quân, sinh ra hoảng sợ cùng hối hận.

Đại quân nghìn vạn chạy trốn dọc theo phương hướng lúc đó, bọn họ kinh khủng hãi hùng, Nửa Bước Tiên Vương còn nháy mắt bị đánh chết, bọn họ mạnh đến đâu cũng chỉ có thể bị hủy diệt tại đây.

Oong!

Nhưng khoảnh khắc Cố Trường Sinh ra tay thì Tô Huyên cũng đã phong tỏa mảnh thiên địa này, Tiên Vương cũng không thể nào chạy đi!

Đây là thời cơ cực tốt khiến đại quân Dị Vực này vùi thây tại đây.

“Thần Tử uy vũ, Thần Tử cái thế vô song!"

"Tru sát Dị Vực, Thần Tử vô địch!"

"Đè chết kẻ địch Dị Vực, đến đâu bễ nghễ tới đó!

Ức vạn tu sĩ của ba nghìn Đạo Vực lao đến đây rống to, mặc kệ là nam nữ già trẻ đều hét to, nhiệt huyết dâng trào.

Cường giả siêu cấp của Dị Vực còn bị Cố Trường Sinh giết thì bọn họ sợ gì nữa?

Đám người Cổ Thần Mục, Thác Bạt Tư Vũ, Sở Thanh Huyền từng đi theo Cố Trường Sinh thì càng là nhiệt huyết sôi trào, mắt tràn đầy cuồng nhiệt.

"Giết!"

Mọi người đều vô cùng phấn chấn, vừa đến biên cương Sơn Hải thành đã gặp phải Dị Vực mang binh tập sát, lòng ức chế, nhưng

bây giờ thì mọi thứ tan biến hết.

Ầm ầm ầm!

Chiến thuyền phát sáng, dâng lên Tiên Quang ngập trời, đan xen ra dao động đáng sợ, khiến khung trời run rẩy, Càn Khôn xao động!

Đại quân Dị Vực đã đánh mất chiến ý, rất nhanh bị Tiên Quang chói lòa đánh tan.

Mảng lớn sinh linh Dị Vực vùi thây tại đây, bị Tiên Quang đánh trúng, trong khoảnh khắc hóa thành tro tàn.

Dù là sinh linh cấp bậc Chân Tiên cũng phải kiêng kỵ loại Tiên Quang này, vì là phù văn của vạn tộc, rậm rạp trên chiến thuyền cổ, có thể đan vào thành ánh sáng vô địch, quét ngang hết thảy.

Ba nghìn Đạo Vực có thể nhiều lần chống cự Dị Vực xâm nhập, cũng không phải không có bản lĩnh, trong đại chiến, phù văn vạn tộc không chỉ một lần bùng nổ ánh sáng rực rỡ, thương tổn chí cường giả của Dị Vực.

“Không ai có thể chạy trốn."

Hỗn Độn quang nở rộ, Cố Trường Sinh đứng sừng sững trên bầu trời, không tiếp tục ra tay, nhường cơ hội giết địch cho mọi người.

Tất cả mọi người đi đến nơi này, đều cần trải qua một lần chém giết máu và lửa, gột rửa trong chiến trường mới có thể trưởng thành.

Lần này là cơ hội cho mọi người.

Cố Trường Sinh chỉ phụ trách nhìn chằm chằm chiến trường, phòng ngừa đại quân trốn chạy.

"Trừ phi Chuẩn Tiên Đế Dị Vực tự mình đến, nếu không thì trận chiến hôm nay không ai có thể cứu bọn họ."

Tô Huyên lộ mặt từ trong hư không, vẻ mặt dào dạt hứng tú nói.

Trường hợp chiến trường máu me này làm nàng lộ ra máu hung dữ

kiềm nén mấy năm nay, nhìn sinh linh Dị Vực ở trong đó hét thảm chết đi, tựa như cắt rau hẹ, từng nhóm gục ngã.

Cố Trường Sinh không để ý nàng, vung ống tay áo, một tấm gương cổ đen thui trong suốt lấp lánh hiện ra, là Tiên Vương Khí hắn cướp được sau khi đánh chết nữ Tiên Vương ở Giới Hải.

Tấm gương cổ này thần uy rất kỳ dị, có thể phản chiếu chân hồn tu sĩ, khiến người đó khó lìa khỏi thể xác, bị khóa trong cơ thể.

Chương 662 - Không ai sống sót, trung cuộc, Dị Vực rút quân (2)

Oong!

Gương cổ bắn ra muôn vàn ánh sáng, tỏa ra hơi thở lạnh lẽo mà khủng bố ngập trời, vắt ngang phía chân trời, chiếu vào cường giả Chân Tiên cảnh của Dị Vực.

Cảnh này khiến Chân Tiên Dị Vực chực chờ đột kích chạy trốn cùng sửng sốt, cảm giác nguyên thần bị giam cầm, khó mà tiếp tục động đậy một ly.

Cường đại như bọn họ, đến cấp độ hiện giờ, sinh linh bình thường không thể tạo thành thương tổn cho bọn họ.

Tu sĩ của ba nghìn Đạo Vực dù đông nhưng chỉ có vài người đến cấp bậc Chân Tiên, số khác là nhân vật cấp bậc lão tổ của mỗi bộ tộc.

Nhưng mà tùy theo Cố Trường Sinh giam cầm nguyên thần của Chân Tiên Dị Vực, một loại quỷ lực khủng bố thẩm thấu vào thần hồn bọn họ.

Thậm chí ngay cả một chút pháp lực đều không thể sử dụng, cả người trở thành cá nằm trên thớt thịt, bị chùm sáng liên tiếp bắn thủng, nổ tung trong hư không.

Cố Trường Sinh không có lựa chọn ra tay, mà là khiến tất cả mọi người thể hội chân ý của loại đại chiến này, dù là cường đại như

Chân Tiên cũng phải bỏ mạng.

Không có người nào có thể may mắn thoát khỏi.

Trận chiến này rất nhanh hạ màn, núi non, lòng sông, đất đai, sơn mạch, đều bị đánh tan hoang, ngôi sao nổ tung rơi rụng thành nhiều mảnh nhỏ tinh hài.

Cảnh tượng khiến người thầm run, khắp nơi đều là máu tươi cùng thi cốt, kinh dị còn hơn địa ngục trần gian.

Trên các chiến thuyền cổ, tu sĩ ba nghìn Đạo Vực đều im lặng.

Trải qua trận đại chiến này, mọi người đều biết sự tàn khốc ở đây, chỉ có giết chóc kẻ địch Dị Vực, bình ổn chinh chiến náo động, mới có thể sống tiếp!

“Về thành.”

Giọng Cố Trường Sinh cất lên, nổ vang phía chân trời, khiến tất cả tu sĩ trầm mặc rùng mình, tỉnh táo lại từ cảnh tượng thảm liệt này.

Ầm ầm ầm!

Đại quân che kín trời mênh mông hùng dũng, lại tiến về phía Sơn Hải thành, nhưng so với lúc đó, trên thân thể mọi người mang theo ý thiết huyết, sát phạt không sợ.

Cùng lúc đó, trong hư vô bao la ngoài Sơn Hải thành.

“Sao có thể? Tại sao hơi thở của Miểu Vương biến mất?”

Một thân hình to lớn như Ma Sơn viễn cổ cảm xúc bỗng dao động mãnh liệt.

Khiến ức vạn Tinh Vực bao phủ trên đầu hắn run rẩy, ngôi sao nhiều vô số kể sắp nổ tung, phát ra dao động lên xuống như đại dương mênh mông.

Rất nhiều sinh linh Dị Vực đều cảm thụ được Vương cảm xúc dao động, cực kỳ khiếp sợ khó hiểu.

Ức vạn năm qua, Vương chưa từng lộ cảm xúc rõ rệt như vậy, giây phút này thế nhưng đang giận dữ, sát ý đáng sợ cuốn sạch khung trời, có thể vỡ toang Càn Khôn, khiến vũ trụ nổ tung!

Nguyên Sơn Hải thành tỏa sáng chói mắt dâng lên tận trời, hóa thành ánh kiếm diễn biến rơi xuống, đẩy lùi hơi thở này.

Cổ Tịnh Tiên Vương đang giằng co với Tiên Vương Dị Vực trước mắt biết tin này chỉ nhoẻn miệng cười, dường như sớm đoán trước, lên tiếng:

“Sao vậy? Hồng Thác Vương mà cũng có lúc nổi giận? Không giống như việc ngươi sẽ làm, để ta đoán xem, có phải đại quân ngươi phái đi đều chết rồi, không ai còn sống?"

"Quả nhiên, các ngươi sớm có tính toán! Trong đại quân đó ẩn giấu cường giả vô thượng.” Lời của Cổ Tịnh Tiên Vương khiến sắc mặt Hồng Thác Vương càng lạnh, như sắp diệt thế.

Hồng Thác Vương mới chỉ nhận ra hơi thở của Miểu Vương biến mất, nhưng chưa biết đại quân đều đã bị hủy diệt.

Nhưng hiện tại xem ra, bọn họ trúng kế bên Tiên Vực, dẫn đến đại quân cử đi toàn quân bị diệt.

Hơn nữa mãi đến bây giờ mới khiến hắn phát hiện hơi thở, chỉ có thể nói lên có Chuẩn Tiên Đế ra tay.

"Tiên Vực thế nhưng còn có Chuẩn Tiên Đế đến?”

Nghĩ đến đây, Hồng Thác Vương thay đổi sắc mặt, lắc người xé rách mảnh không gian này, nhanh chóng rời đi, muốn bàn bạc với vô thượng Dị Vực.

"Rút lui!"

Tùy theo Hồng Thác Vương ra lệnh một tiếng, đại quân Dị Vực trú đóng trên sa mạc ngoài Sơn Hải thành bắt đầu rút lui.

Nhìn tất cả điều này, Cổ Tịnh Tiên Vương không có ra tay ngăn cản, cùng là Tiên Vương, đối phương muốn rời đi, hắn không ngăn được.

“Thần Tử Cố gia đến thật là đúng lúc.”

Hắn mỉm cười, sau đó cũng rời khỏi nơi này, quay về Sơn Hải thành, chuẩn bị nghênh tiếp đại quân tiến đến chi viện.

Sơn Hải thành bị một tầng sức mạnh thiên địa to lớn đáng sợ bao vây, cùng lúc đó cũng khắc vạn cổ tới nay, toàn bộ phù văn của chí cường giả chống đỡ một cửa ải thứ nhất của Dị Vực.

Chỉ cần Sơn Hải thành không bị công phá, Tiên Vực sẽ còn hy vọng, vẫn chưa tới thời khắc quan trọng nhất, Tiên Vực bên này có lực lượng của thế giới vô thượng đang bài xích tồn tại vô thượng của Dị Vực.

Một khi bọn họ phủ xuống, sẽ tạo thành thương tổn lớn không cách nào khôi phục, do đó cho cường giả Tiên Vực thừa cơ lợi dụng, thậm chí có nguy cơ bỏ mạng.

Tồn tại vô thượng của Dị Vực đều rất cẩn thận, không muốn mạo hiểm.

Bọn họ cũng không rõ bây giờ Tiên Vực rốt cuộc còn lại bao nhiêu sức mạnh.

Cho nên, mặc dù nhiều lần bùng nổ đại chiến, nhưng cũng không đánh đến trận chiến cuối cùng, dù là Dị Vực hay Tiên Vực đều đang đợi thời cơ này.

Chuẩn Tiên Đế của Tiên Vực đều đang đi tới Sơn Hải thành, Đế Tộc Chi Tổ của Dị Vực cũng đang thức tỉnh, muốn xông lên.

Ngoài ra, Hồng Đế trước đây bị Nhị Tổ, Tam Tổ của Cố gia, cùng với Hư Đế trấn áp, bây giờ đang bị giam ở Sơn Hải thành.

Dị Vực đang nghĩ biện pháp, muốn cứu ra.

Chuẩn Tiên Đế rất khó giết chết, dù là đạo hạnh hay tài nghệ đều chấn động từ xưa đến nay, đạt đến tình trạng không thể phỏng đoán, không ai biết có phải hắn để lại hậu chiêu gì không.

Mặc dù chân chính giết chết hắn, nhưng trong tương lai, một ngày nào đó cũng có thể lại nặn ra chân thân ở chỗ nào đó.

Bởi vì Chuẩn Tiên Đế rất có thể sẽ khống chế một đường sinh cơ đến tương lai, bày ra hậu chiêu kinh thiên, do đó một ý niệm liền sống lại.

Trong thiên lao sâu nhất ở Sơn Hải thành, thậm chí có Chuẩn Tiên Đế tự mình trấn thủ, phòng ngừa Hồng Đế trốn đi, có thể thấy được Tiên Vực rất thận trọng đối với chuyện này.

Theo Hồng Thác Vương dẫn dắt đại quân Dị Vực rút lui, sa mạc lớn bên ngoài Sơn Hải thành lần nữa khôi phục lại khung cảnh hoang tàn trước đây.

Chương 663 - Nghênh đón tụ hợp, Bát Tổ già mà không kính, như thế nào để người ta lừa gạt tới tay

Tin tức này rất nhanh cuốn sạch Sơn Hải thành, nhấc lên sóng to gió lớn.

Rất nhiều tu sĩ vẫn đang kinh ngạc, rốt cuộc vì lý do gì Dị Vực lại lui binh.

Hiện tại bọn họ thật sự rất vui vẻ, tất cả đang điên cuồng hô to.

"Một vị Nửa Bước Tiên Vương của Dị Vực bị chém giết, cho nên mới đưa tới Hồng Thác Vương rút đi..."

"Thật tốt quá, đây là tin tức tốt nhất mà lão phu nghe được gần đây, ha ha ha ha... Rốt cục giết chết một vị Vương của Dị Vực."

Có lão binh chỉ còn nửa người, nhưng vẫn quật cường tiếp tục sống, phút chốc nghe được tin tức này thì cười to.

Chỉ cười cười, nhưng trong mắt hắn chảy xuống giọt lệ, con mắt đỏ lên.

Hắn nhớ tới rất nhiều huynh đệ của mình, trên sa mạc lớn cùng nhau liều mạng chém giết Dị Vực, nhưng đến bây giờ, chỉ còn lại một mình hắn sống sót.

Đáng tiếc, tin tức này, các lão huynh đệ của hắn không thể nghe được nữa.

"Thần Tử của Cố gia dẫn dắt ba nghìn Đạo Vực các tộc đến đây trợ giúp, thậm chí có cường giả vô thượng đến đây."

"Thật sự quá tốt."

Nhận được tin tức này, rất nhiều cường giả Tiên Vực xuất hiện, toàn thân chảy xuôi tiên quang, từ trong thành bay nhanh ra, hóa thành thần quang, đi ra ngoài thành nghênh tiếp.

Đây là siêu cấp cường giả của các đại tộc và đạo thống, có lão quái vật, lão yêu nghiệt lánh đời không ra, tu vi đa phần đều là Chân Tiên cảnh.

Đương nhiên, cũng có mấy vị Tiên Vương thành danh, ngày thường đều tu luyện trong phủ đệ của riêng mình, thời điểm Tiên Vực xảy ra chuyện lớn, họ tới trước Sơn Hải thành, cùng nhau trấn thủ.

Cổ Tịnh Tiên Vương và Cố gia Bát Tổ đứng ở phía trước.

Xa xa có đám người chờ ở bên ngoài, ánh mắt mang theo chờ mong.

"Phần thắng trong trận chiến lần này, lại thêm mấy người truyền nhân Cố gia, đã thành tựu ngôi vị Chân Tiên, mới mấy vạn năm không thấy mà đã ghê gớm như vậy!"

"Thời điểm cuối cùng thấy hắn thì đã là Thành Đạo rồi."

Một vị siêu cấp cường giả Chí Tôn Đường đang cùng một vị di lão Tiên Cổ nói chuyện với nhau, mang theo thổn thức và cảm khái.

"Với thiên phú của hắn, thực ra không nên tới nơi này, cho hắn thêm thời gian lớn lên, đối kháng với Tiên Vương cũng không thành vấn đề, nói không chừng sẽ trở thành Tiên Vương trẻ tuổi nhất trong Tiên Vực từ vạn cổ tới nay."

"Có điều, hiện giờ hắn đã là Chân Tiên trẻ tuổi nhất rồi, hình như còn chưa tới mười vạn tuổi thì phải, đang là thời đại không thể

thành Tiên mà vẫn đạt tới thành tựu như vậy, thật là khiến người ta kính phục."

Một vị lão cổ đổng của Tiên Vương Điện mở miệng nói, vô cùng bội phục.

Mấy vị lão quái vật của Trường Sinh thế gia ở bên cạnh cũng không khỏi gật đầu, có chút hiếu kỳ đối với Cố Trường Sinh đang che mặt.

Ngay lúc này Đế bảng bắt đầu tổ chức tập luyện, bọn họ cũng không có mặt ở Sơn Hải thành, cũng chưa từng nhìn thấy mấy vị thiên kiêu kia trên Đế bảng.

Đối với Cố Trường Sinh bắt mắt nhất trong nhóm người, bọn họ càng hiếu kỳ hơn.

Có điều, bọn họ vẫn chưa biết vị Nửa Bước Tiên Vương kia của Dị Vực là bị Cố Trường Sinh một kiếm chém giết.

Tuy hắn đã thành tựu ngôi vị Chân Tiên, nhưng dưới cái nhìn của bọn họ, muốn chém giết Tiên Vương thì vẫn không thực tế.

Tiên Vương và Chân Tiên hoàn toàn không cùng một đẳng cấp, chênh lệch lớn đến nỗi khó có thể diễn tả bằng lời nói.

Cho dù tài năng xuất chúng đến đâu cũng khó làm được việc lấy thực lực Chân Tiên cảnh giết chết Tiên Vương.

Bọn họ đều cho rằng đó là một vị Chuẩn Tiên Đế thần bí ra mặt đánh chết Miểu Vương của Dị Vực.

Ầm!

Lúc này, cuối chân trời có một luồng mây đen che khuất bầu trời, đó là đại quân rầm rộ đông đúc, thanh thế to lớn, số lượng chừng hàng ức vạn, toàn bộ sĩ khí như hồng, có thể chấn Càn Khôn.

"Tới rồi!"

Cổ Tịnh Tiên Vương lộ ra nụ cười, tiến lên đi nghênh đón, đại quân tiếp viện của ba nghìn Đạo Vực rốt cục đã đến.

Rất nhanh, Cố Trường Sinh mang theo mọi người cùng bọn họ tụ hợp, trước khi đến đây, hắn đã truyền tin tức qua, nói rõ ý đồ của bản thân.

"Tất cả đều là tinh nhuệ của các tộc!"

Nhân vật lớn của các tộc nhịn không được hô nhỏ, quét mắt qua đám người đó, tu vi cường đại nhất trong đó là cường giả Chân Tiên, tu vi yếu nhất, thậm chí còn chưa tới Chí Tôn.

Điều này làm bọn hắn chấn động, trong lòng sinh ra một loại khâm phục, nổi lòng tôn kính.

Không liên quan đến tu vi, đây là kính nể ý chí của bọn họ, quyết tâm không màng sinh tử.

Có điều, bọn họ lại không thấy vị Chuẩn Tiên Đế thần bí mà mình muốn gặp, trong lòng có chút tiếc nuối.

Dù sao loại tồn tại như Chuẩn Tiên Đế đó, làm gì có thể nhìn thấy đơn giản như thế được, thần long thấy đầu không thấy đuôi.

Ngay cả Chuẩn Tiên Đế bên trong Sơn Hải thành, bọn họ cũng chưa từng tận mắt thấy qua, chỉ biết được có Chuẩn Tiên Đế ở chỗ này trấn thủ.

"Bát Tổ."

Cố Trường Sinh và Cố gia Bát Tổ hội hợp, đang ôn chuyện, bàn bạc một số việc.

"Ngươi không nên tới nơi này."

Bát Tổ bất đắc dĩ nhìn hắn, rất quen thuộc Cố Trường Sinh, nhưng cũng không nói gì nhiều, chỉ vỗ vỗ vai hắn.

"Các người đều ở chỗ này, sao ta có thể co rúm ở trong tộc chứ."

Cố Trường Sinh cười cười, sau khi ôn chuyện xong, bắt đầu nói cho Bát Tổ biết chuyện xảy ra trước đó.

"Tô Huyên không muốn xuất hiện trước mặt người lạ, mong Bát Tổ

người thông cảm chuyện này..."

Bát Tổ không để ý những chuyện này, cười cười nói:

"Không có việc gì, chỉ là cảm giác có hơi kỳ lạ."

Nếu như không có gì ngoài ý muốn, vị Chuẩn Tiên Đế thần bí này hẳn là xem như cháu cố dâu không biết bao nhiêu đời sau của bọn họ.

Nhưng về mặt tu vi lại làm cho bọn họ không thể không tôn trọng.

Loại cảm giác này khiến hắn thấy vô cùng quái dị.

Ánh mắt của Bát Tổ nhìn Cố Trường Sinh mang theo một chút kỳ lạ, nói:

"Cái tên này, rốt cuộc ngươi làm thế nào lừa được người ta tới tay..."

Chương 664 - Bày tiệc mời khách, những người đi theo ngày xưa, vô địch dưới Tiên Vương?

Cố Trường Sinh biết Tô Huyên đang âm thầm nghe tất cả chuyện này, đột nhiên Càn Khôn nổ vang, một luồng ý lạnh đáng sợ cuốn tới, dường như có thể đông lạnh vũ trụ.

Tất cả mọi người sợ hết hồn, từ trong linh hồn sinh ra run rẩy.

Lúc này, Cố Trường Sinh sắc mặt cũng không khỏi có chút lúng túng, hơi hắng giọng một tiếng, nói:

"Bát Tổ, người không thể nói như vậy."

Hắn không ngờ Bát Tổ có một mặt già mà không kính như thế.

Sao có thể gọi là lừa gạt tới tay chứ?

Bát Tổ cũng đã nhận ra luồng hơi thở khủng bố này, biết rằng vị

Chuẩn Tiên Đế kia nghe được lời này, vội vàng nói sang chuyện khác, vung tay lên, hô to với tất cả mọi người:

"Vào thành!"

Nội thành Sơn Hải thành rộng lớn, theo Cố Trường Sinh dẫn dắt đại quân ba nghìn Đạo Vực đến chi viện, nơi này dần trở nên náo nhiệt.

Oong oong oong!

Từng luồng cầu vồng trong thiên địa bay nhanh tới, cường giả các tộc cưỡi những chiếc xe thần đến, vô cùng khí phái, uy thế cường đại.

Rất nhiều tu sĩ trong khu vực đều chạy tới, bao gồm các vị đại thống lĩnh tu vi cường đại, suất lĩnh rất nhiều chiến sĩ ở tiền tuyến chém giết với Dị Vực.

Trong đó có không ít người là người quen cũ của Cố Trường Sinh.

Trước đây, lúc hắn tới Sơn Hải thành luyện tập đã quen biết bọn họ, cùng nhau tập sát rất nhiều cường giả Dị Vực, từng để lại uy danh hiển hách.

Trong đại quân ba nghìn Đạo Vực tới đây có tộc nhân của bọn họ, lúc này trong lòng cảm xúc rất phức tạp, vừa có cảm động, lại có vui mừng.

Bọn họ không cần phải một mình chiến đấu anh dũng nữa, dựa vào ba nghìn Đạo Vực vạn tộc phía sau bọn họ, có hàng ức vạn sinh linh đang chống đỡ.

Ngày này, Sơn Hải thành hiếm thấy cử hành tiệc rượu đón gió.

Mỗi tòa cung điện lầu các đều có tiên vụ lượn lờ, mây mù đầy màu sắc, mây lành chảy xuôi, cực kỳ thần thánh.

Sinh linh các tộc đang vui mừng, trong tiệc rượu mỹ nữ có tu vi dâng rượu đưa trái cây, cực kỳ náo nhiệt, ăn uống linh đình, một cảnh tượng an bình hiếm thấy.

Đương nhiên, chuyện một vị cường giả Nửa Bước Tiên Vương bị chém giết cũng dẫn phát náo động rất lớn, tất cả tu sĩ lòng dâng sóng lớn.

Dù sao đây cũng là vị Vương duy nhất của Dị Vực bị giết chết kể từ khi đại chiến bùng nổ cho tới nay, điều này khiến mọi người cảm nhận được một loại hy vọng.

Trận đại chiến này, bọn họ vẫn có hy vọng.

Trên yến tiệc, Cố Trường Sinh toàn thân áo trắng, không dính một hạt bụi, siêu nhiên yên lặng, ngồi đàng hoàng ở hàng đầu, cùng đại thống lĩnh ở hai bên uống rượu, đang bàn luận chuyện hôm nay, cùng lúc đó ôn chuyện khi xưa.

"Tu vi bây giờ của Thần Tử thực sự là sâu không lường được, đã không thể cảm giác được một chút hơi thở nào, thậm chí không biết ngươi đã đến trình độ nào rồi, trước đây Hôi Lão từng nói như thế, thực sự không phải giả. Cố gia ta có một Thần Tử như vậy, liền có thể dựng lên vạn cổ bất hủ."

Người nói chuyện là một nam nhân trung niên mặc áo lam nho nhã, vẻ mặt mỉm cười thở dài nói, thoạt nhìn rất hòa nhã, nhưng trong đôi mắt lại chảy xuôi tiên quang rực rỡ.

Người quen hắn đều biết đây tuyệt đối là một kẻ tàn nhẫn, cường giả Dị Vực chết trong tay hắn nhiều vô số kể.

Cố Thiên Hà, một vị đại thống lĩnh có tu vi Chân Tiên cảnh hậu kỳ.

Hắn đã từng là thiên kiêu tuyệt thế một thế hệ của Cố gia, thiên phú rất đáng sợ, là một nhân vật được cùng thế hệ ở nhiều kỷ nguyên trước xưng tôn, có thể nói bây giờ là một trong mười đại cao thủ Chân Tiên cảnh ở Sơn Hải thành này.

"Thiên Hà thúc khen nhầm rồi, ta chỉ là đi lên con đường khác với các người, con đường tràn ngập ẩn số."

Cố Trường Sinh cười cười, sắc mặt rất bình tĩnh, bây giờ hắn đã thành tựu Chân Tiên, nhưng trong Sơn Hải thành rất ít người biết được thực lực chân chính của hắn.

Miểu Vương chết, rất nhiều người đều cho rằng là do Tô Huyên làm.

Lúc đó Cố Trường Sinh một kiếm chém chết Miểu Vương, điều này quá mơ tưởng viễn vông, mặc dù có hàng ức vạn đại quân chính mắt nhìn thấy, nhưng rất nhiều tu sĩ đều cảm thấy là do vị Chuẩn Tiên Đế kia âm thầm ra tay.

Về chân tướng của sự việc, cao tầng của Sơn Hải thành có ý định giấu giếm, không định bại lộ thực lực chân chính của Cố Trường Sinh, sợ thám tử mà Dị Vực đặt ở Sơn Hải thành sẽ truyền tin tức về, thời điểm chuẩn bị giao chiến, sẽ cho Dị Vực một kinh hỉ lớn.

Dĩ nhiên đối với những tin tức, lời đồn đãi này, Cố Trường Sinh không giải thích gì, hắn tới Sơn Hải thành không phải để chứng minh cái gì.

"Dù là chúng ta, hiện tại xem ra cũng không phải là đối thủ của Thần Tử."

Một vị đại thống lĩnh khác lên tiếng, cũng có Chân Tiên cảnh hậu kỳ, tên là Lạc Phong.

Người này cũng là một thế hệ kỳ tài của mấy kỷ nguyên trước, năm đó danh xưng Chí Tôn, nhân vật cấp bậc hạt giống, là cường giả trẻ có sức lực lớn nhất trong Chí Tôn Đường ở thời đại đó.

Hơn nữa, hắn xếp hạng đại đệ tử của trưởng lão cổ xưa nhất của Chí Tôn Đường, thân phận không giống bình thường.

Đã từng đánh khắp thời đại kia, trong cùng thế hệ chỉ có một hai người mới có thể cùng hắn tranh phong.

Hắn là Chí Tôn trẻ tuổi của mấy kỷ nguyên trước, từng là một trong ba cường giả hàng đầu ở thế hệ đó!

Loại thân phận này, chiến tích như vậy. Năm đó hắn là một thế hệ nhân vật phong vân, Vương Giả tuyệt đối.

Đối với mấy lời này, Cố Trường Sinh chỉ cười cười, không nói gì thêm.

Lạc Phong nói lời như vậy, trong phút chốc tiệc rượu gần đó nhấc lên sóng to gió lớn.

Rất nhiều người đều cố ý nhìn qua, sắc mặt khác nhau, có khen ngợi, cũng có kính phục, phức tạp.

Mặc kệ nói thế nào, Cố Trường Sinh bằng chừng ấy tuổi đã đi tới trình độ này, đã khai sáng khơi dòng vạn cổ.

Ai có thể so sánh?

Trước đây, những thiên kiêu vô thượng này cùng hắn tiến hành tập luyện ở Đế bảng, không nghe nói người nào đã Thành Đạo.

Hành trình đi những giới khác còn rất xa xôi.

Chương 665 - Bày tiệc mời khách, những người đi theo ngày xưa, vô địch dưới Tiên Vương? (2)

Cuối cùng có thể Thành Đạo được hay không thì vẫn rất khó nói, nhưng bây giờ Cố Trường Sinh đã thành tựu Chân Tiên, sớm vượt qua bọn họ.

Đã không có người cùng thế hệ có thể đứng cùng độ cao với hắn.

"Thần Tử Cố gia chưa đến mười vạn tuổi, không ở thời điểm thành Tiên, càng đừng nói đến sức chiến đấu kinh người của hắn. Trước đây, lúc hắn chưa thành Đế thì đã có chiến tích đánh chết Chân Tiên Dị Vực."

Một lão giả nhìn chăm chú Cố Trường Sinh, vẻ mặt khen ngợi nói, rất ước ao có hậu bối như vậy.

Hậu bối của hắn có thiên phú cực kỳ mạnh mẽ, tuổi tác không chênh lệch với Cố Trường Sinh là bao, nhưng bây giờ ngay cả Chuẩn Đế cảnh cũng chưa tới nữa.

"Thực lực bây giờ của Thần Tử Cố gia thì sao? Người nào có thể

nói rõ, lời của đại thống lĩnh Lạc Phong cũng rất có đạo lý."

"Ta đoán Thần Tử Cố gia bây giờ chắc là vô địch dưới Tiên Vương đi? Đối mặt Tiên Vương chân chính thì vẫn còn quá khó khăn, đây không phải là sinh linh cùng đẳng cấp..."

Nghe được cuộc trò chuyện bên này, rất nhiều tu sĩ đều nghị luận bàn tán.

Đương nhiên cũng không có gì bất mãn với Cố Trường Sinh, chỉ thuần túy suy đoán một cách khách quan.

Lời nói như vậy truyền đến, nhưng chưa từng khiến cho Cố Trường Sinh thay đổi sắc mặt, vẫn uống rượu như thường, trong lòng đang nghĩ đến việc khác.

Ngược lại những người đi theo hắn đến Sơn Hải thành đều bật cười lắc đầu, cảm thấy đám tu sĩ này đánh giá thực lực của công tử của bọn họ quá thấp, có điều, nếu công tử không mở miệng thì bọn họ nào dám tự ý lên tiếng?

"Chỉ dựa vào thủ đoạn xé mở vũ trụ ở Nam Thắng Đạo Vực của công tử thì ít nhất cũng cỡ cấp bậc Tiên Vương..."

Sở Yêu Nguyệt khoác áo đỏ nói thầm trong lòng, tuy bản thân là một thế hệ Nữ Đế, nhưng nàng trong lòng vĩnh viễn ngước nhìn bóng lưng này, khắc sâu trong tim, không thể xóa nhòa.

"Đến hết rồi à? Cách xa như vậy làm gì?"

Lúc này, Cố Trường Sinh bỗng nhiên cười cười, vẫy tay nói với đám người Cổ Thần Mục, Thác Bạt Tư Vũ, Sở Yêu Nguyệt, Sở Thanh Huyền cách đó không xa.

Đã lâu không gặp nhau, hắn vẫn chưa nói chuyện, tìm hiểu một chút tình huống của bọn họ.

Thân là người đi theo của hắn ngày xưa, thực ra không cần cùng hắn mạo hiểm tới Sơn Hải thành.

Nếu hắn nhớ không lầm, Sở Yêu Nguyệt còn là một thế hệ Nữ Đế của Cảnh Dương Hoàng Triều.

Nàng phải xử lý rất nhiều chuyện, nhưng lại rời khỏi hoàng triều, tự mình đến đây.

Điều này khiến cho Cố Trường Sinh trong lòng có chút cảm động, dù sao hắn thân làm công tử, thực ra cũng không cho những người đi theo thứ gì.

Nhưng bọn họ lại nguyện thề sống chết đi theo hắn.

"Công tử..."

Nhóm người Cổ Thần Mục, Thác Bạt Tư Vũ có chút kích động, dù sao cũng lâu rồi chưa nói chuyện gần như vậy với Cố Trường Sinh, lần gặp mặt trước đó cũng đã mấy vạn năm trước rồi.

Nhất là tu vi bây giờ của Cố Trường Sinh, càng ngày càng cường đại hơn, ngay cả lão tổ các tộc cũng phải tôn kính mấy phần.

"Câu nệ ở trước mặt ta làm gì?"

Cố Trường Sinh cười mắng một tiếng, lộ ra vẻ mặt chân thật nhất ở trước mặt nhóm người đi theo, cùng bọn họ ôn chuyện với nhau.

"Vâng, công tử."

Mấy người Cổ Thần Mục, Thác Bạt Tư Vũ bắt đầu buông xuống cẩn trọng trong lòng, một bên rót rượu cho Cố Trường Sinh, một bên nói chuyện với nhau, khôi phục lại bộ dạng như xưa ở trước mặt Cố Trường Sinh.

Công tử vẫn là công tử khi xưa, chưa từng thay đổi.

Cố Trường Sinh nói chuyện với bọn họ, nghe những việc mà bọn họ đã trải qua mấy năm gần đây, sau đó rơi vào trầm mặc, đang nghĩ ngợi gì đó.

Cổ Thần Mục thân làm Hoàng Kim Cổ Thần, tuy thiên phú cường đại, vượt xa tổ tông, nhưng bây giờ chỉ có tu vi Vô Thượng Thiên Tôn đỉnh.

Nếu không phải lúc này chiến sự căng thẳng, hắn thật sự không cách nào đi vào Sơn Hải thành.

Dù sao từ xưa đã có quy củ.

Yêu cầu tu vi của tu sĩ trong Sơn Hải thành thấp nhất cũng phải là Đại Đế cảnh!

Trong đại quân ba nghìn Đạo Vực đến đây, thực sự có rất nhiều tu sĩ giống như hắn.

Nhưng tu sĩ chân chính đạt được Đại Đế cảnh của các tộc, số lượng thật sự không đến một trăm.

Mặc dù có phù văn vạn tộc trên cổ chiến thuyền có thể làm thủ đoạn công phạt, có thể bùng nổ tiên quang cuồn cuộn, uy lực tuyệt đối mạnh mẽ.

Nhưng đây không phải là thủ đoạn tốt nhất.

Chân Tiên thật sự có lẽ sẽ không đứng yên ở đó, đợi công kích rơi xuống người mình.

"Ta khiến công tử mất mặt rồi."

Cổ Thần Mục hơi xấu hổ nói, tuy hắn đã nỗ lực tu luyện, hơn nữa tốc độ tu luyện còn nhanh hơn so với những thiên kiêu khác.

Nhưng chênh lệch với Cố Trường Sinh đã lớn đến không nhìn thấy khoảng cách ở đâu, tựa như cách ức vạn lớp thiên địa.

Hắn rất xấu hổ khi nói mình từng đi theo Cố Trường Sinh.

"Không cần phải xấu hổ, ngươi đã rất nỗ lực tu luyện, nhưng tu vi hiện giờ của ngươi đúng là có hơi yếu."

Cố Trường Sinh sắc mặt không thay đổi, gật đầu, chuẩn bị thăng cấp thực lực cho bọn họ.

Không đến thực lực Đại Đế cảnh thì thật sự quá nhỏ yếu trong Sơn Hải thành, nguy hiểm rất lớn đến tính mạng.

Ngoại trừ Cổ Thần Mục, tu vi của Sở Thanh Huyền, Thác Bạt Tư Vũ cũng rất yếu, phải rất lâu mới tới Vô Thượng Thiên Tôn viên mãn, còn chênh lệch quá lớn.

Nếu như là ngày thường, bọn họ muốn tu đến Chuẩn Đế cảnh thì không biết còn phải mất mấy chục vạn năm, thậm chí nghìn vạn năm, phải hao phí rất nhiều tài nguyên.

Ở Tiên Vực, tuy đạt được Thánh Nhân cảnh là có vạn năm thọ mệnh, nhưng không ai nói rõ tuổi thọ có bị hao hết hay không, khó tiến thêm được nữa.

Điều này không liên quan đến thiên phú, tất cả đều do bản thân.

"Thật ra nàng khiến ta hơi bất ngờ."

Cuối cùng, Cố Trường Sinh nhìn về phía Sở Yêu Nguyệt, trong mắt mang theo khác lạ, quan sát nàng từ trên xuống dưới.

Với nữ nhân này, trước đây hắn chỉ ôm thái độ thử một lần, ngược lại đi được xa nhất.

"Không dám cô phụ kỳ vọng cao của công tử."

Sở Yêu Nguyệt sắc mặt có hơi ửng đỏ, giọng run run.

Chương 666 - Dự định đề thăng tu vi của nhóm người Cổ Thần Mục, Dị Vực chư Vương thương nghị

Nếu như người Cảnh Dương Hoàng Triều ở đây, nhất định sẽ giật mình trợn to hai mắt, bộ dạng này, đây là Nữ Đế lạnh lùng, quả quyết sát phạt, thanh danh có thể khiến con nít giữa đêm nín khóc của bọn họ đó sao?

Bây giờ trong lòng Sở Yêu Nguyệt thực ra rất kích động, nhưng cũng hơi lo lắng.

Nàng không biết thực lực bây giờ của mình có thể lọt vào trong mắt của Cố Trường Sinh hay không.

Ở trước mặt Cố Trường Sinh, nàng luôn cảm giác mình thật nhỏ bé và thấp kém.

Mỗi khi đêm khuya vắng người, trong đầu của nàng lại hiện ra bóng dáng tuấn tú không dính một hạt bụi kia, khiến nàng si mê, muốn có hắn.

Tuy nàng hiểu rằng không nên ấp ủ loại tâm tình này.

Hắn là thượng tiên trên Cửu Thiên, còn bản thân là đế vương trong hồng trần.

Dù xa vời nhưng luôn dõi theo hắn.

Dù chỉ là một ánh nhìn của hắn, đã đủ khiến nàng chìm trong vô tận vui sướng.

Đương nhiên, nếu như không có Cố Trường Sinh trước đây ra tay trợ giúp, Cảnh Dương Hoàng Triều sớm đã bị diệt vong.

Ngay cả nàng cũng sẽ hóa thành một đống tro tàn, nào có làm một thế hệ Nữ Đế được phong cảnh vô hạn như bây giờ.

Cho nên, khi biết Cố Trường Sinh muốn chinh phạt Dị Vực, nàng ngay phút đầu tiên đã tập hợp đại quân, muốn đến đây đi theo hắn.

Cũng như thời điểm nguy hiểm nhất trước đây, bóng dáng kia từ trên trời giáng xuống.

"Nàng không khiến ta thất vọng."

Cố Trường Sinh cười cười, giọng nói bình thản dịu dàng.

"Công tử..."

Sở Yêu Nguyệt giọng nói run run, cả người giống như bị cái gì đó đập trúng, chìm trong vui sướng.

Không thể không nói, khí vận hoàng triều trời ban của Thái Cổ Tiên Đình rất nghịch thiên, mặc dù chỉ là bản thiếu sót, nhưng khiến cho Sở Yêu Nguyệt từ đó đi lên con đường của riêng mình.

Nàng phá rồi mới lập, dựa vào khí vận trời ban đã thăng cấp tu vi đến Chuẩn Đế cảnh.

Lực lượng khí vận của toàn bộ thần triều thậm chí có thể chiến với Đại Đế, hoặc với tồn tại càng mạnh hơn.

Đặc biệt là nàng còn dựa vào khí vận chế tạo ra một Khí Vận Thần Đỉnh, bên trong chứa vị thần, một khi thức tỉnh có thể bày ra Đế uy cường đại, lật đổ hàng ức vạn núi non.

"Thời gian tiếp theo, ta sẽ nghĩ biện pháp tăng tu vi của các ngươi lên Chuẩn Đế đỉnh, tuy bây giờ không cách nào chứng Đế, nhưng về sau vẫn còn có cơ hội, như vậy có thể tăng thêm một phần cơ hội sống sót..."

Sau đó, vẻ mặt Cố Trường Sinh dần dần nghiêm túc, quyết định tăng lên tu vi của bọn họ, nếu không, trong trận đại chiến lần này, bọn họ rất có thể sẽ chết.

Với thủ đoạn hiện tại của hắn, muốn tăng lên tu vi của bọn họ thực ra cũng không khó khăn gì.

Đương nhiên, phải xem bọn họ lựa chọn như thế nào.

Dù sao phương pháp đốt cháy giai đoạn như vậy có tai hại.

"Công tử, chúng ta đều nghe theo người, tai hại gì đó, còn cần phải sống sót mới có thể suy nghĩ tới được, không sống nổi, vậy thì cũng vô dụng."

Nhóm người Cổ Thần Mục, Thác Bạt Tư Vũ, Sở Thanh Huyền dứt khoát nói ra.

Bọn họ không muốn cản trở, biến thành gánh nặng trên chiến trường để Cố Trường Sinh phải gánh vác.

Điều này trái với dự định lúc tới đây của bọn họ.

Sở Yêu Nguyệt càng sẽ không phản đối lời của Cố Trường Sinh.

"Vậy thì tốt, ba ngày sau ta sẽ mang các ngươi đi vào vũ trụ, tăng lên tu vi."

Cố Trường Sinh mở miệng nói.

Ngay tại lúc đó, khi Sơn Hải thành bên này cử hành yến tiệc đón gió, Dị Vực bên kia lại không chút bình tĩnh.

Miểu Vương chết, khiến rất nhiều Tiên Vương của Dị Vực tức giận, nhưng đồng thời cũng khiến họ cảm thấy sợ hãi khôn cùng và kinh hoàng.

Dù sao một vị Chuẩn Tiên Đế lặng yên không một tiếng động đến, phong tỏa ngăn cản mảnh không gian kia, không để cho bất cứ tin tức gì truyền ra ngoài.

Nếu như không phải sau cùng một vị Đế Tộc Chi Tổ trong lòng có cảm ứng, cảm giác nơi đó xảy ra chuyện, thế thì bọn họ vẫn chưa biết rốt cuộc là người nào ra tay.

Ầm!

Khói đen kinh khủng ngút trời, dâng lên trong không gian thần bí mênh mông này, ngôi sao run rẩy, uy áp đáng sợ nặng hơn hàng ức vạn cân, lên xuống theo hô hấp giống như biển cả dao động.

"Việc này đã bẩm báo đến Đế Tộc Chi Tổ, tin tưởng không qua bao lâu sẽ có một vị Đế Tổ Chi Tổ đến đây, đến lúc đó bên chúng ta có năm vị vô thượng, để xem Tiên Vực làm thế nào ngăn cản đây!"

Bóng dáng nói chuyện bị khói đen dày đặc bao phủ, tựa như đứng lơ lửng ở chân trời, vô cùng đồ sộ, âm thanh uy nghiêm mà đáng sợ.

Hắn là Tiên Vương mới của Dị Vực, Gia Mạc Vương.

Đế Tộc Chi Tổ của Dị Vực, tu vi yếu nhất đều là Chuẩn Tiên Đế, đó là sinh linh khủng bố đã tồn tại ở Dị Vực hàng ức vạn kỷ nguyên, thậm chí cùng giáp giới với bên ngoài Thương Mang.

Trong đó có sinh linh siêu thoát Tiên Vực trong kỷ nguyên hiện tại.

Chính mình từng trải qua cảm giác thiên địa bị chôn diệt, vạn đạo quay về thuở ban đầu, kỷ nguyên chấm dứt.

Bây giờ năm vị tồn tại vô thượng tự mình phủ xuống bên ngoài Sơn Hải thành, có thể nói đây là lần tình thế nghiêm trọng nhất từ

vạn cổ tới nay.

"Hồng Đế bị Tiên Vực trấn áp, việc này đã kinh động đến Huy Đế, tuy hai người bởi vì nói không hợp cuối cùng chấm dứt, nhưng Huy Đế tuyệt đối sẽ không ngồi xem Hồng Đế xảy ra chuyện."

Một vị Tiên Vương khác mở miệng nói, là Hồng Thác Vương từ ngoài biên ải rút binh về, biết rõ sự ghê gớm trong đó.

Huy Đế cũng là một vị tồn tại vô thượng cực kỳ cổ xưa, nhưng không thuộc về Dị Vực.

Nghe đồn hắn biến mất ở trong Giới Hải, đang tìm kiếm thứ gì đó.

Nhưng quan hệ của Huy Đế và Hồng Đế rất đặc biệt, hắn sẽ không nhìn Hồng Đế bị trấn áp mà không làm gì.

Một khi Huy Đế chạy về từ Giới Hải, vậy thì bọn họ bên này liền sẽ có thêm một vị có sức chiến đấu Chuẩn Tiên Đế, vô cùng có lợi đối với Dị Vực.

Chương 667 - Dị Vực khiêu chiến, kế sách thâm hiểm, đọ sức cùng thế hệ

Các bóng dáng sừng sững đáng sợ tựa như ma thần, hơi thở kinh khủng dâng lên trong mảnh không gian thần bí này khiến người ta cảm thấy áp lực, thần hồn sắp vỡ tan.

Rất nhiều Tiên Vương của Dị Vực đều hội tụ ở đây, đang thảo luận rất nhiều chuyện, rất kịch liệt, tâm tình không ổn định, mênh mông sôi trào mãnh liệt.

"Trước khi mấy vị vô thượng tới, chúng ta không nên hành động thiếu suy nghĩ, Tiên Vực bên kia có lẽ cũng đang triệu tập vô thượng, chuẩn bị quyết chiến cuối cùng."

Một vị Tiên Vương thành danh đã lâu của Dị Vực chậm rãi nói, hắn đã thành danh hơn vạn kỷ nguyên trước, rất có uy tín trong Dị Vực.

"Lẽ nào chờ Tiên Vực nhảy nhót? Một ngày không san bằng Tiên Vực, lòng ta lại khó chịu thêm một ngày..."

"Nhất là con kiến trước đây dám chạy đến phủ đệ của ta giả danh lừa đảo, ta muốn tự tay bóp chết hắn."

Một vị Tiên Vương khác ngắt lời nói, sắc mặt rất lạnh lẽo, toàn thân bị một tầng u quang bao phủ, mọc vảy màu xanh nhạt, trên đầu có cái sừng rồng rực rỡ, chảy xuôi hơi thở diệt thế đáng sợ.

Hắn là U Long Vương, trong câu nói mang theo sát ý, trăm vạn năm tâm tình chưa từng dao động như vậy.

Nhưng bây giờ khó mà ngăn cản sự phẫn nộ.

Chuyện này là nỗi nhục đời hắn, khiến hắn bị mất hết mặt mũi trước mặt rất nhiều Tiên Vương.

Trước đây, khi nữ nhi và nhân vật tuấn kiệt Hồng Thác Lôi của Hồng Thác Vương Tộc cử hành lễ đính hôn, kết quả chui ra một người trẻ tuổi của Tiên Vực, không chỉ ở trước mặt rất nhiều cường giả Dị Vực ngụy trang thành một vị lão cổ đổng, cuối cùng còn lấy trộm tạo hóa của gốc Thế Giới Thụ khiếm khuyết của hắn

Thậm chí đánh chết hai vị sinh linh của Đế Tộc, khiến Xi Tộc tức giận, suýt chút nữa hắn cũng bị liên lụy.

Tuy lúc đó hắn không có ở bên trong phủ đệ, nhưng chuyện này vẫn nhấc lên một hồi sóng lớn ở Dị Vực, khiến cho hắn bị mọi người giễu cợt.

Thân làm Tiên Vương, sao có thể thờ ơ ngồi nhìn chuyện lớn nhục nhã như vậy xảy ra chứ.

Nhưng cho tới bây giờ, hắn vẫn không tìm được thân phận của người trẻ tuổi Tiên Vực lúc đó.

Điều này khiến cho U Long Vương trong lòng bực bội, tuyên bố ai bắt được người tuổi trẻ Tiên Vực kia sẽ được trọng thưởng!

"Chúng ta chắc chắn sẽ không để cho Tiên Vực đắc ý quá lâu, mặc dù bây giờ chúng ta không cách nào ra tay, nhưng để hậu bối của

chúng ta đi khiêu chiến tiêu diệt hậu bối của Tiên Vực cũng là một lựa chọn tốt. Ta nghĩ Tiên Vực chắc chắn sẽ ứng chiến, không dám vứt mặt mũi này."

Một vị Tiên Vương âm thanh lạnh nhạt nói, trên đỉnh đầu có hàng ức vạn ngân hà run rẩy, theo hắn động ý niệm mà phát sinh biến hóa lớn.

Rất hiển nhiên trong lòng hắn đã sớm có tính toán, sẽ không cứ như vậy buông bỏ việc công phạt Tiên Vực.

Cách nói này của hắn trong nháy mắt khiến cho Tiên Vương khác hơi híp mắt, nghĩ tới một vài việc nào đó, lộ ra ý cười.

"Biện pháp này không tệ, vừa lúc tuấn kiệt của tộc ta còn thiếu chút kinh nghiệm chiến đấu, để thiên kiêu Tiên Vực trả giá bằng máu đi."

"Ta cũng đang có ý đó, nếu đám lão gia hỏa của Tiên Vực sợ chết, những người tuổi trẻ kia tuổi nhỏ bồng bột, chắc chắn sẽ không nhịn được, mà đây cũng là một biện pháp tốt để tổn hao nhiều chiến ý của Tiên Vực."

"Tiên Vực đã thói quen thời đại bình yên, thiên kiêu bên bọn họ sao có thể so sánh với thiên kiêu một đường chinh chiến chém giết bên chúng ta chứ!"

Các vị Tiên Vương tranh luận một hồi, đều cảm giác phương pháp này không tệ, Tiên Vực tuyệt đối sẽ đáp ứng.

Lúc này mà chọn lùi bước, đối với Tiên Vực mà nói, tuyệt đối sẽ dao động quân tâm.

"Quyết định như vậy đi, ta đây sẽ hạ chiến thư với Tiên Vực."

Tiên Vương thành danh lâu năm vừa rồi mở miệng nói, bàn tay to thò vào không gian này, thoáng chốc chộp tới hàng ức vạn ánh sao, hội tụ thành một cây bút rực rỡ vô tận.

Một chữ chiến!

Theo hắn hạ bút xuống, chữ viết này thoáng chốc phá vỡ mảnh

không gian này, đái đẩu tiếng gào thét khủng bố, bay về phía Sơn Hải thành ở Tiên Vực.

Đây là lời của Tiên Vương, từng câu từng chữ ẩn chứa uy nghiêm to lớn.

"Tốt, ta đây cũng triệu tập ưu tú trong tộc, nên để bọn họ hiển lộ tài năng trong trận chiến này."

Đám người U Long Vương, Gia Mạc Vương, Hồng Thác Vương mở miệng nói, mỗi người liếc nhau, bàn tay to xé mở mảnh không gian này, phút chốc biến mất.

Đối với Tiên Vương mà nói, dạng so đấu kiểu này thực ra chỉ là trò vặt, so với đại chiến chân chính thì cùng lắm chỉ như trò chơi của con nít thôi.

Nhưng là thủ đoạn tốt có thể đả kích tinh thần của Tiên Vực, cớ sao không làm chứ?

Chữ chiến rực rỡ kia của Dị Vực xé rách vòm trời, chiếu rọi khắp bầu trời Sơn Hải thành, mang theo vô tận quy tắc trật tự Thần Liên, khiến rất nhiều tu sĩ đều rung động, trong lòng rùng mình.

Lúc này, Dị Vực phát ra một chữ chiến, chẳng lẽ định đánh trận đại quyết chiến cuối cùng sao?

Rất nhiều tu sĩ đều bất an, dù sao một khi đại quyết chiến cuối cùng đến, cũng đồng nghĩa với việc phải đối mặt với Dị Vực tiến công toàn diện.

Khi đó, Sơn Hải thành rất có thể sẽ bị công phá, tất cả mọi người đều sẽ chết.

Nhưng rất nhanh, một đám lão cổ đổng hiện ra, quan sát chữ chiến kia, cuối cùng đưa ra kết luận, sắc mặt có chút khó coi.

"Dị Vực có ý định để sinh linh chưa bước vào Tiên Vương cảnh so đấu chém giết với chúng ta, đây là thư khiêu chiến được gửi đi."

Một vị lão cổ đổng của Cổ Đế Miếu nói, vẻ mặt rất trầm trọng.

"Dị Vực muốn cho chúng ta biết, cho dù sinh linh chưa bước vào Bất Hủ thì vẫn có thể áp chế chúng ta sao?"

Trong nháy mắt, rất nhiều người phản ứng lại, rất tức giận, dù sao đây là thể hiện sự khinh miệt và coi thường một cách trắng trợn.

Đương nhiên, rất nhiều người cũng rõ ràng, đây chỉ đơn giản là Dị Vực khiêu khích, xem Tiên Vực lựa chọn ra sao.

Nếu như không trả lời, vậy thì Tiên Vực chắc chắn sẽ bị giảm sĩ khí, tất cả mọi người sẽ bất an.

Chương 668 - Dị Vực khiêu chiến, kế sách thâm hiểm, đọ sức cùng thế hệ (2)

Nhưng nếu đáp ứng, đối mặt với siêu cấp cường giả bên Dị Vực, ai có thể đơn giản chiến thắng được chứ.

Mười cao thủ Chân Tiên cảnh được Dị Vực công nhận đều là siêu cấp cường giả cách Tiên Vương cảnh không xa, tu vi cực kỳ tinh thâm, thực lực vô cùng khủng bố.

Một vị đại thống lĩnh của Sơn Hải thành, từng bởi vì gặp phải mười cao thủ của Dị Vực mà bị một chưởng vỗ chết, khiến cho rất nhiều người lòng sinh ra lo lắng.

Không thể không nói, trong cùng một giai đoạn, sinh linh Dị Vực cường đại hơn sinh linh Tiên Vực rất nhiều.

Đây không chỉ liên quan đến quy tắc thiên địa của Dị Vực, càng liên quan đến thói quen hiếu chiến của sinh linh Dị Vực.

Một khi đồng ý, cũng đồng nghĩa với đi chịu chết.

"Đúng là một kế sách thâm hiểm, mặc kệ chúng ta chọn như thế nào, cuối cùng bên tổn thất đều là chúng ta."

Rất nhiều cường giả Trường Sinh thế gia, đạo thống bất hủ đều phẫn nộ, cảm giác sâu sắc bản thân bất lực.

"Sợ cái gì chứ, cùng lắm thì chết thôi, đã đến lúc này rồi, chúng ta còn sợ Dị Vực hay sao."

Một số tu sĩ tâm huyết rất mạnh đều rống to, cảm thấy không cách nào tránh khỏi trận chiến này, nhất định phải đồng ý.

Nhưng cường giả các tộc đều đang trầm mặc, cảm thấy nếu đáp ứng thì đơn giản là đi chịu chết.

"Mặc kệ, dù sao ta đồng ý, đến lúc đó ta nhất định sẽ lên, liều mạng với đám rùa chó con kia. Thực sự là quá khinh thường người khác."

Một vị tu sĩ Chân Tiên cảnh nói, đằng đằng sát khí, muốn ứng chiến.

"Thiên kiêu ở kỷ nguyên này của chúng ta, ngoại trừ Thần Tử Cố gia, đều đã đi giới khác chứng đạo rồi, bây giờ còn chưa biết kết quả, chưa thấy trở về bao giờ."

"Mà bên Dị Vực, theo ta được biết thì đã có vài vị truyền nhân của Đế Tộc sắp thành Tiên, ngoài ra còn có rất nhiều thành đạo giả, bên chúng ta không hề chiếm chút ưu thế nào."

Một vị lão nhân cười khổ nói, giải thích cho tất cả mọi người nghe, cũng không phải là bọn họ e ngại, mà là không muốn tạo thành thương vong vô nghĩa.

Quy tắc thiên địa của Dị Vực và Tiên Vực hoàn toàn khác biệt, có lực lượng đại đạo đặc biệt bao phủ, không có tình huống như một người Thành Đạo thì áp chế những người khác.

Cho nên, bên Dị Vực có không ít thiên kiêu Thành Đạo ở kỷ nguyên này.

Trái lại, bên Tiên Vực chỉ có một mình Cố Trường Sinh.

Nhưng trong tường hợp này, cũng khiến cho rất nhiều người bên Tiên Vực trong lòng chấn động, nghĩ tới Cố Trường Sinh.

Hắn đúng là đã thành Tiên!

Hơn nữa, tất cả mọi người đều quá rõ ràng thực lực của Cố Trường Sinh, nói là mạnh nhất dưới Tiên Vương cũng không quá đáng!

"Một mình Thần Tử Cố gia cũng đủ để tiêu diệt toàn bộ người, chúng ta sợ gì nữa chứ!"

"Đúng vậy, một mình Thần Tử Cố gia liền tương đương với vạn quân, người nào cản nổi!"

Một số người sùng bái cuồng nhiệt Cố Trường Sinh đều hét lớn, cảm giác nếu Cố Trường Sinh xuất chiến, chắc chắn quét ngang tất cả hậu bối của Dị Vực.

Nói tới Cố Trường Sinh, rất nhiều người dâng trào sóng lòng, cảm thấy trận chiến này có hy vọng, dù sao Cố Trường Sinh một đường đi tới, phá vỡ không biết bao nhiêu thần thoại.

Con đường hắn đi qua, liền là đường vô địch.

Bây giờ Dị Vực muốn khiêu chiến hậu bối Tiên Vực bên này, có Cố Trường Sinh, bọn họ còn e ngại cái gì?

"Tuy Thần Tử Cố gia rất mạnh, nhưng một mình hắn sao có thể chống đỡ toàn bộ hậu bối bên Dị Vực chứ? Cường giả Dị Vực thật sự rất nhiều, tuy có một số người chưa tới Tiên Vương cảnh, nhưng thủ đoạn có thể làm bị thương Tiên Vương..."

"Ài, ngẫm lại Tiên Vực to lớn của ta, kết quả là có thể một mình đảm đương một phía lại là thiên kiêu ở kỷ nguyên này..."

Rất nhiều cường giả thành danh không khỏi cảm thấy xấu hổ.

"Sợ cái gì, cùng lắm thì chết thôi, làm sao có thể để cho Thần Tử Cố gia một người một mình độc chiến chứ, đây không phải là vứt bỏ mặt mũi của Tiên Vực ta sao?"

Một vị đại thống lĩnh đứng dậy, vô cùng cường tráng, thân thể rất mạnh mẽ, bóng dáng tựa như một tháp sắt, tên là Khổ Cảnh, là đồ đệ của Khổ Hành Tiên Vương.

"Ta nhận trận chiến này."

Một vị cường giả của Trường Sinh thế gia đi ra, khuôn mặt rất bình tĩnh, thấy chết không sờn, rất nhiều người giật mình, nhận ra hắn.

Đây được coi là nhân vật có biến hóa hồi trước, từng là Chí Tôn trẻ tuổi được người cùng thế hệ xưng tôn, dung hợp tuyệt thế Thần Chủng, tu ra nhiều tiên khí.

Ở kỷ nguyên kia, có thể đứng trong ba vị trí đầu cùng thế hệ!

"Đánh một trận thôi!"

"Chiến!"

Sau đó, càng ngày càng nhiều tu sĩ đứng dậy, muốn tiến lên đánh một trận, lời nói rất đơn giản, không sợ chết.

Tuy biết cơ hội sống sót trong trận chiến này rất mỏng manh, nhưng không ai sợ hãi chút nào, hùng hồn chịu chết.

"Tốt, nếu đã như vậy, chúng ta sẽ tiếp nhận trận chiến này. Một nắm xương già chúng ta, nên lấy ra dùng rồi."

Ầm!

Mây lành ngập trời, tiên khí dâng lên!

Một đoàn lão cổ đổng bế quan, lão yêu nghiệt xuất hiện, tinh khí dâng trào, tựa như núi thét biển gầm, hình thành một loại tràng vực khủng bố.

Đây tuyệt đối là một đám siêu cấp cao thủ, ngày thường tiềm tu, lúc này lộ diện, thần thái sáng láng, muốn chém giết với Dị Vực.

Rất nhiều cường giả trẻ tuổi đều hoài nghi khí huyết của mình thậm chí không bằng nhóm người lão cổ đổng này, quá thịnh vượng, giống như các lò lửa lớn, sắp nấu chảy thiên địa vạn vật.

Rất nhiều người bỗng nhiên từ đó thấy được hy vọng.

Cũng có nhiều người hận chính mình không đủ tư cách, tu sĩ có thể tiếp nhận một trận chiến này, ít nhất cũng phải là Đại Đế cảnh

đỉnh, thậm chí có tu vi lĩnh vực tiên đạo.

Thời điểm mọi người ở Tiên Vực đang thảo luận về chiến thư của Dị Vực, trong vũ trụ, Cố Trường Sinh đang thi triển đại thần thông vô thượng, thu lấy thiên địa tinh khí bốn phía, bố trí ở chỗ này, muốn tăng tu vi cho đám người Cổ Thần Mục.

Hắn đã biết chuyện Dị Vực phát ra thư khiêu chiến.

Chương 669 - Đường của Cố Trường Sinh, âm thanh vô thượng, âm Dương Phục Thiên Thần Sát Kiếm Trận cuối cùng biến hóa

Trận chiến này đối với hắn ngược lại là một cơ hội tốt, có thể nói đúng ý của hắn.

Đến lúc đó, hắn sẽ khiến cho Dị Vực biết cái gọi là hối hận và đau lòng.

"Cổ Thần huyết mạch, Đại Ma Thần huyết mạch, đối với các ngươi, thực ra còn ẩn chứa càng nhiều thần bí hơn, nhưng các ngươi bây giờ vẫn chưa thể hiểu đến..."

"Tiềm lực của huyết mạch là vô hạn, các ngươi vẫn cần liên tục khai thác..."

Cố Trường Sinh mở miệng nói, ngồi xếp bằng giữa vũ trụ.

Hắn búng ngón tay, một chùm sáng lộng lẫy phát sáng, thân thể của Cổ Thần Mục và Thác Bạt Tư Vũ khiến huyết mạch của bọn họ sôi trào, phát ra âm thanh khủng bố, tựa như bốc cháy lên.

Ngay khi chùm sáng này chiếu xuống, trong nháy mắt hai người cảm nhận được một loại ý huyền bí, kích thích từ trong huyết mạch.

Từng đại đạo phù hiện lên, vô cùng huyền diệu và thần dị, từ trong mỗi một tế bào chiếu ra.

Đây là truyền thừa sâu nhất trong huyết mạch của bọn họ.

Cố Trường Sinh ra tay, khiến cho huyết mạch của bọn họ trong nháy mắt gần với cấp bậc phản tổ, có thể học hỏi đường của tổ tiên.

Những phù văn đại đạo này vô cùng cổ xưa, đến từ thuở thiên địa mới sinh ra, ẩn chứa áo nghĩa sinh mệnh, Thái Cổ lúc ban sơ.

Cổ Thần Mục và Thác Bạt Tư Vũ như si như say, ngay phút đầu tiên đã rơi vào trạng thái ngộ đạo.

Trong khoảnh khắc, thời gian tựa như đọng lại, Sở Thanh Huyền và Sở Yêu Nguyệt khiếp sợ nhìn hết tất cả chuyện này, không thể rời mắt được.

"Đây là thủ đoạn của công tử sao? Thậm chí có thể quấy nhiễu được thời gian?"

Hai người vô cùng hoảng sợ, quá trình biến đổi này, thực ra cũng ẩn chứa mục tiêu Cố Trường Sinh chỉ thị cho bọn họ.

"Đến lượt các ngươi."

Cố Trường Sinh vẻ mặt thản nhiên, nhìn về phía bọn họ, vung ống tay áo lên, toàn bộ thiên địa đều giống như tràn ngập trong âm thanh đại đạo vô thượng.

Sở Thanh Huyền và Sở Yêu Nguyệt trong nháy mắt đã bị loại đạo âm này rung động, trước mắt tựa như xuất hiện một khung cảnh hùng vĩ vô biên.

Đó là uy áp vô biên của Cố Trường Sinh!

Hắn đang vì hai người bày ra đường của bản thân!

Ầm!

Chớp mắt, trong mắt Sở Thanh Huyền và Sở Yêu Nguyệt, thiên địa đang biến hóa huyền ảo.

Một tu sĩ từ lúc sinh ra, rồi đến khi trưởng thành, cùng nhau đi tới,

chinh chiến chém giết, chứng thực con đường của mình, dùng hiểu biết của bản thân hiểu ra pháp của chính mình.

Đó là một quá trình kinh khủng, tâm thần của hai người đều đang chấn động, một chớp mắt hiểu được rất nhiều, đâu là đạo, đâu là đường.

Về sau, rất nhiều cảnh tượng tan biến đi.

Cả người Cố Trường Sinh giống như đang ngồi xếp bằng ở giữa thế giới vô tận, hơi thở đè ép tất cả, vạn cổ độc tôn!

Càng tựa như một vị vô thượng Tiên Tổ, dò xét thiên địa, quân lâm vạn giới!

Ở trong đó có vô tận âm thanh ồn ào truyền ra, đó là âm thanh thế giới hùng vĩ, âm thanh cúng bái, âm thanh tụng kinh, vô biên vô hạn, trên trời dưới đất, tất cả đều là Tiên Linh đang quỳ bái.

Trong phương thế giới này, tất cả Tiên Linh đều đang quỳ lạy.

Chư thiên vạn giới, vô cùng vô tận, mọi tồn tại thành kính đến cực độ, quỳ lạy hướng bóng dáng hùng vĩ ở phía trên!

Thần âm xao động, đại đạo vù vù, Hỗn Độn Khí mênh mông, tiên quang chín màu đan xen, vạn tộc cùng tôn vinh, thiên hạ quỳ bái, chúng sinh quỳ lạy!

Hai người nhìn thấy đủ loại diễn biến của đạo pháp và thần thông trên con đường này, cuối cùng siêu thoát, thành tựu đệ nhất.

Trong nháy mắt, giống như có một hạt giống chôn trong lòng bọn họ!

"Tỉnh lại!"

Cố Trường Sinh hét lớn một tiếng, để cho hai người tỉnh lại trong loại cảnh tượng này, phòng ngừa bọn họ trầm mê trong đó, lạc mất chính mình, dù sao đường của hắn quá đặc biệt, cũng quá duy nhất.

Ầm!

Giây sau, thiên địa tinh khí cuồn cuộn, theo bàn tay lớn của Cố Trường Sinh vỗ ra, từ trung tâm vũ trụ ùn ùn kéo đến, chấn động vòm trời, tựa như gió lốc, hội tụ vào bên trong cơ thể của nhóm người kia.

Bọn họ đều rơi vào trạng thái giác ngộ kỳ dị, hiểu ra con đường của bản thân, ngay cả nguyên thần đều phát ra ánh sáng chói lóa, đang lột xác.

"Chỉ mong các ngươi sau cùng sẽ có thu hoạch."

Cố Trường Sinh khẽ nói, hắn đã làm xong mọi thứ mà mình nên làm, việc còn lại phải dựa vào bản thân bọn họ.

Quá trình này còn cần một đoạn thời gian rất dài, có điều hắn đã bày ra thủ đoạn ở chỗ này, trừ phi Tiên Vương đích thân tới, nếu không thì không ai có thể quấy rầy đến bọn họ.

Sau đó, Cố Trường Sinh xé mở vũ trụ, rời khỏi chỗ này, trở về Sơn Hải thành.

Trong Chiến Công Điện còn có hai bộ công pháp mà hắn cảm thấy rất hứng thú.

Biến hóa còn lại của âm Dương Phục Thiên Thần Sát Kiếm Trận, cùng với bộ Đại Hồi Tố Kiếm Thuật kia.

Mặc dù Thiên Xà bộ tộc là chủng tộc phụ thuộc của Sang Thế Thần Chi bộ tộc, nhưng bộ kiếm trận này thực sự có uy lực vô song, ba nghìn Tiên Vương cầm kiếm phụ, có thể giết Tiên Đế.

Bởi vậy cũng có thể thấy được lúc Sang Thế Thần Chi bộ tộc huy hoàng nhất mạnh đến cỡ nào.

Lão cổ đổng trong Sơn Hải thành đã nói với hắn rằng cứ lật xem hai bộ công pháp này, cho nên Cố Trường Sinh sẽ không khách khí.

Giá trị của hai bộ công pháp này là hai trăm ức điểm chiến công, muốn thật sự đổi lấy thì không biết phải đến bao giờ.

Cố Trường Sinh chân chính nắm trong tay biến hóa thật sự của âm Dương Phục Thiên Thần Sát Kiếm Trận, tổng cộng có mười tám

cách biến hóa, kết quả khiến cho hắn nhịn không được lòng sinh sợ hãi.

Vài loại biến hóa cuối cùng, hoàn toàn chỉ có Tiên Vương chân chính mới có tư cách kiểm soát kiếm phụ, một khi bùng nổ, có thể hủy diệt Tiên Vực dễ dàng.

"Đại Hồi Tố Kiếm Thuật liên quan đến áo nghĩa thời gian, đối với ta thì kiểm soát không hề khó khăn, Hồi Tố Trảm Lưu, Hoành Đoạn Thời Không, hai thức này tuy nghe qua cũng khá dễ dàng, nhưng lại cần lực lượng thời gian vận chuyển..."

Cố Trường Sinh nghiên cứu một đoạn thời gian, cuối cùng có chút manh mối.

Mà trong nháy mắt, mấy tháng trôi qua.

Ngoài biên ải Sơn Hải thành lần nữa nhấc lên khói đen ngút trời, hơi thở kinh khủng đè ép vòm trời, Dị Vực phái ra rất nhiều cường giả phủ xuống, muốn khiêu chiến với sinh linh Tiên Vực!

Chương 670 - Dự định câu cá lớn, ngoài biên ải đánh luân phiên, Dị Vực ba mươi người

Nghe tin tức Dị Vực lần nữa phủ xuống, Cố Trường Sinh ngay phút đầu tiên rời khỏi phủ đệ, đi hội tụ với cường giả các tộc, phải chuẩn bị ứng chiến.

Mặc dù hắn chỉ là Chân Tiên cảnh, nhưng thực lực chân chính lại có thể so với Tiên Vương trùm.

Về điểm này, ngay cả đám người Hôi Lão cũng không biết rõ.

Càng đừng nói tới mọi người ở trong Sơn Hải thành.

Cho nên, Cố Trường Sinh cũng không quá để ý đến kết quả của trận chiến này.

Hắn thuần túy là muốn nhờ vào đó câu cá lớn, chờ nhiều Tiên Vương của Dị Vực hiện thân, tiêu diệt một thể.

"Đến lúc đó, nàng chỉ cần chú ý Chuẩn Tiên Đế bên Dị Vực hiện thân, phòng ngừa họ ra tay quấy rầy là được."

Có điều, khi rời đi, Cố Trường Sinh nói với Tô Huyên đang ẩn nấp trong hư không.

"Ta biết rồi."

Tô Huyên gật đầu, lần này ngược lại không tranh luận với Cố Trường Sinh, biết rằng chuyện này rất quan trọng đối với Tiên Vực.

Cùng lúc đó, một bên khác.

Ầm bùm bùm!

Quy tắc thiên địa va chạm, phát ra âm thanh rung chuyển kịch liệt!

Đại quân Dị Vực lần nữa phủ xuống, xuất hiện ở ngoài biên ải, rầm rộ đông đúc, che khuất cả bầu trời!

Thiên Uyên khủng bố vắt ngang ngoài biên ải, dường như vĩnh viễn không thấy giới hạn.

Mây đen dày đặc vô cùng tận che khuất bầu trời, bao phủ bốn phương tám hướng.

Trong vực sâu màu đen, đứng sừng sững rất nhiều ma ảnh khủng bố, vô cùng khổng lồ, hơi thở cực kỳ kinh người, đè ép tất cả mọi người hô hấp khó khăn.

Không thể nghi ngờ, đây tuyệt đối là siêu cấp cao thủ của Dị Vực, chỉ đứng ở nơi đó đã khiến cho người ta cảm thấy áp lực không gì sánh nổi, tâm thần run rẩy.

Bọn họ rất lạnh nhạt, bị sương mù đen dày đặc của Dị vực bao phủ, trong con ngươi lộ ra lạnh lẽo và khinh thường, dường như không muốn nói cái gì.

"Đã hứa so đấu rồi mà? Sao không thấy tu sĩ của Tiên Vực đến, chẳng lẽ sợ rồi? Nếu sợ, vì sao lại tiếp chiến thư?"

Một bóng dáng khủng bố trong đó chậm rãi mở miệng nói, âm thanh không cao, rất bình thản và hờ hững, dường như không quá quan tâm trận chiến này.

Một đám lão binh ngoài biên ải, phụ trách trấn thủ ở chỗ này, tuy hiện giờ tâm thần run rẩy, nhưng vẫn duy trì tôn nghiêm, không lộ ra chút sợ hãi nào, quát to:

"Cao thủ Tiên Vực đang đến đây, trận chiến này có gì phải sợ chứ? Tiên Vực ta không thiếu loại người nhiệt huyết!"

"A, ngu dại vô tình, chẳng qua lấy nhiệt huyết để làm cái cơ mà thôi, giữa Chân Long và con kiến thì làm sao có thể địa vị ngang nhau, lẽ nào các ngươi vẫn tưởng rằng trận chiến này sẽ có cơ hội sao?"

"Năm đó trong mảnh đất này đã chôn cất rất nhiều tổ tiên của các ngươi, đều là bị chúng ta tự tay chém giết, ném xác chết ở chỗ này, hiện giờ các ngươi muốn đi theo bọn họ rồi à?"

Sinh linh Dị Vực cười lạnh nói, âm thanh không chút gợn sóng, nhưng chính vì nguyên nhân như thế lại khiến người ta cảm thấy chênh lệch thật lớn.

Thực lực của cường giả giữa Tiên Vực và Dị Vực xác thực có khoảng cách rất lớn!

Lời của hắn mang theo xem thường và nhục nhã, khiến tu sĩ Tiên Vực đang không ngừng chạy tới tức giận và không cam lòng, sau đó lại nồng đậm bi ai.

Mảnh đất đen trước mắt này, tất cả đều bị máu nhuộm đỏ.

"A, đợi lâu như vậy, rốt cuộc đã tới rồi sao?"

Sinh linh Dị Vực vừa rồi nói chuyện ngẩng đầu, vẻ mặt rất khinh miệt nhìn phương xa, từng chiếc cổ chiến thuyền đang nghiền ép vòm trời, bay về phía bên này, phía sau còn có đám cầu vồng bay theo.

Sau lưng hắn có rất nhiều bóng dáng màu đen, vẫn luôn duy trì vẻ hờ hững, không nói lời nào, khiến người ta cảm thấy áp lực vô cùng lớn.

Đám cường giả của Tiên Vực chạy đến.

Cầm đầu rõ ràng là Cổ Tịnh Tiên Vương, tuy Tiên Vương không cách nào nhúng tay vào trận chiến này, nhưng hắn vẫn không yên tâm, muốn đích thân hộ tống mọi người tới đây.

Đương nhiên, không thiếu Tiên Vương đang âm thầm chú ý chặt chẽ trận chiến này.

Bao gồm Dị Vực cũng thế, giống như thợ săn, đang quan sát con mồi của mình.

Tu sĩ Tiên Vực ở trong mắt Dị Vực chính là con mồi!

Cổ Tịnh Tiên Vương nhíu mày, bước ra một bước, xuất hiện ở phía chân trời, thản nhiên nói:

"Chúng ta tới rồi."

Phía sau hắn xuất hiện mảng lớn bóng người, ước chừng có mấy trăm người, hơi thở pha tạp, có mạnh có yếu, đều là tinh nhuệ của các tộc tự nguyện đến ứng chiến, ở kỷ nguyên còn lại có uy danh hiển hách.

Tu vi yếu nhất cũng là ở cấp bậc Đại Đế cảnh hậu kỳ.

Phía sau có tu sĩ Tiên Vực đến từ các tộc, nhìn tất cả điều này, đều rất lo lắng, đi tới ngoài biên ải càng có thể cảm nhận được sự cường đại của Dị Vực.

Chỉ riêng sức ép khủng bố như thế đã khiến người ta thần hồn run rẩy, cả người như sắp nổ tung!

Vị sinh linh Dị Vực kia liếc mắt quét qua Tiên Vực bên này, ánh mắt không thèm để ý, cười khẩy nói:

"Trận chiến này, bên chúng ta phái ba mươi người, yên tâm, bọn họ chưa đến Tiên Vương cảnh. Nhưng tàn sát các ngươi thì vẫn dư

sức."

Đến đây, hắn đã không thèm che giấu ý đồ của bản thân, không còn nói so đấu nữa, mà là tàn sát.

Cổ Tịnh Tiên Vương sắc mặt trầm xuống.

Dị Vực thế mà chỉ phái ba mươi người? Trận chiến này phỏng chừng sẽ rất hung hiểm.

"Ba mươi người, bên chúng ta có mấy trăm người, Dị Vực có ý gì? Chẳng lẽ ba mươi người đánh nhau với mấy trăm người bên chúng ta?"

Một số tu sĩ trẻ tuổi không hiểu, vẻ mặt nghi hoặc, hỏi tu sĩ bên cạnh.

Tu sĩ bên cạnh vẻ mặt trầm trọng nói:

"Đây là phương thức tử chiến của các đời trước cho tới nay, đánh luân phiên."

"Đánh luân phiên? Không phải chuyện này rất có lợi cho chúng ta sao? Dị Vực chỉ có ba mươi người, chúng ta lại có tới mấy trăm người! Chỉ riêng tiêu hao đã có thể mài mòn bọn họ đến chết, Dị Vực quả thực quá tự đại, thế mà dám coi thường người khác, chỉ phái ba mươi người tới!

Chương 671 - Nhan Minh Tiên Vương Chuyển Thế Thân, trận đầu thắng lợi, thế cục bất lợi

Tu sĩ trẻ tuổi lòng đầy căm phẫn nói tiếp, cảm thấy Dị Vực quá tự đại, chỉ có ba mươi người mà đã vọng tưởng có thể đối kháng với mấy trăm người bọn họ.

Nghe nói như thế, những người còn lại sắc mặt vẫn nghiêm trọng như cũ, lắc đầu nói:

"Vì lý do này nên trận chiến này mới càng thêm khó khăn, ba mươi người Dị Vực chắc chắn cường đại đến trình độ khó mà tin nổi, nếu không thì bọn họ lấy đâu ra tự tin như vậy..."

Nếu đúng như thế, chẳng khác nào thêm sương lên tuyết, khiến trong lòng tất cả mọi người ở Tiên Vực đều bị phủ lên một tầng bóng ma.

Dưới vực sâu, ba mươi bóng dáng bị sương mù dày đặc bao phủ, con ngươi lạnh lùng mà hờ hững.

Đây là một đám Ma Vương chân chính, quá mạnh mẽ, từng tên ở trong sương mù đen giống như các tháp sắt to lớn, đứng sừng sững ở đó, khiến người ta run rẩy.

"Đây là hậu bối của vực ta, chưa bước vào lĩnh vực Tiên Vương, chờ lát nữa đánh một trận, bọn họ sẽ nương tay, cho các ngươi toàn thây."

Vị sinh linh Dị Vực kia cười lớn nói, sau đó vung tay lên, khói đen sau lưng dâng lên khuếch tán.

Đám người kia cất bước, khói đen không tiêu tan, vẫn như trước bao phủ bọn họ, không thể hoàn toàn thấy chân thân của họ, chỉ có thể nhìn thấy các bóng đen, khiến người ta cảm thấy áp lực.

"Có dám đánh một trận không?" Đối diện, trong những bóng đen kia có sinh linh mở miệng, mang theo tự phụ, còn có một loại cao ngạo.

Hắn bày ra tu vi của bản thân, Đại Đế cảnh đỉnh, đây xem như là người có tu vi yếu nhất cấp bậc kia trong ba mươi người, cho nên quyết định ra sân trước.

Tiên Vực bên này một hồi ồn ào náo động, mọi người nhịn không được cau mày, nếu như trực tiếp phái Chân Tiên đi trước thì sẽ rất mất mặt, dù sao đối phương còn bước vào lĩnh vực tiên đạo.

Nhưng Đại Đế cảnh, ai có thể đơn giản đối kháng?

"Cổ Tịnh Tiên Vương, ta nguyện đánh một trận."

Lúc này, trong đám người, một tu sĩ trẻ tuổi đi ra, rất thanh tú, mang theo nụ cười, nhưng lại cầm một cây trường thương màu đen không hợp với thân hình của hắn.

Hơi thở của hắn là Đại Đế cảnh hậu kỳ, so với sinh linh Dị Vực phía đối diện thậm chí yếu hơn một bậc.

Vào lúc này, hắn đột nhiên đi lên, làm tất cả mọi người hơi ngẩn ra, cho rằng điều này cần có dũng khí đến mức nào, hơn nữa thực lực của hắn ở thế bất lợi.

Một trận chiến này, hầu như không có phần thắng, tương đương với đi lên chịu chết.

Tiên Vực bên này nhấc lên một hồi ồn ào náo động, rất nhiều người đều kinh hãi, bội phục dũng khí của người trẻ tuổi này.

"Tu vi của ngươi quá yếu, đi lên là chịu chết."

"Hay là để đám xương già chúng ta đi lên, người tuổi trẻ, ngươi không nên chiến đấu ở nơi này."

Một số lão cổ đổng hiện thân, có lòng tốt khuyên giải.

Những lão cổ đổng này tinh khí rất thịnh vượng, mặc dù không đến Chân Tiên cảnh nhưng tu vi rất tinh thâm, điều nghiên Đại Đế cảnh vô số năm, không thể khinh thường.

Người tuổi trẻ này đột nhiên xuất hiện, so với bọn họ thì cốt linh rất nhỏ, thậm chí không đến mười vạn tuổi.

Nói cách khác, hắn là thiên kiêu của kỷ nguyên này, không biết chứng đạo ở đâu thành tựu Đại Đế cảnh, bây giờ đến đây tham chiến, ngày thường chưa từng thấy qua, là một khuôn mặt xa lạ.

Nghe nói như thế, người tuổi trẻ cũng không giận, biết được đây là ý tốt, chỉ mỉm cười nói:

"Trận đầu hãy giao cho ta."

Cổ Tịnh Tiên Vương có chút ngây người, cẩn thận nhìn chăm chú người trẻ tuổi này, vẻ mặt hơi giật mình, sau đó hơi chắp tay nói:

"Thì ra là Nhan Minh đạo hữu, trận đầu này giao cho ngươi, vậy ta cũng yên tâm."

Nói đến đây, hắn thở phào một cái, nhận ra vị này là người quen cũ.

Tuy khuôn mặt hơi thay đổi, nhưng hơi thở vẫn không biến đổi.

"Thì ra là hắn."

Cố Trường Sinh cũng chợt bừng tỉnh, nhận ra người trẻ tuổi này, đúng là Nhan Minh Tiên Vương Chuyển Thế Thân mà lúc trước hắn có duyên gặp mặt mấy lần.

Không ngờ cuối cùng hắn đi tới Sơn Hải thành, hơn nữa đã thành tựu Đại Đế cảnh.

Đối với lời này của Cổ Tịnh Tiên Vương, rất nhiều người đều hơi kinh hãi, nghĩ tới điều gì đó.

Chẳng lẽ người trẻ tuổi xa lạ này là một vị đại nhân vật nào đó hay sao?

Rất nhiều lão cổ đổng vẻ mặt biến sắc, đang suy nghĩ điều gì đó, dù sao có thể khiến cho Cổ Tịnh Tiên Vương nói lời như vậy, đồng nghĩa với việc người trẻ tuổi này ít nhất có địa vị ngang hàng với hắn.

"Cố huynh, lâu rồi không gặp, đã đến tình trạng sâu không lường được rồi sao, trận chiến hôm nay có ngươi thì ta cũng yên lòng."

Sau đó, Nhan Minh Tiên Vương Chuyển Thế Thân khẽ mỉm cười nói với Cố Trường Sinh trong đám người, trong mắt có một tia phức tạp.

Mặc dù hắn có Tiên Vương Đạo Quả ở kiếp trước, nhưng về mặt tu hành thì vẫn thấp hơn Cố Trường Sinh không chỉ một bậc, khiến hắn bất đắc dĩ, nhưng cũng rất kính phục.

Cố Trường Sinh gật đầu, trong lòng đã mơ hồ đoán được dự định của Nhan Minh Tiên Vương Chuyển Thế Thân.

Có người nói đời trước hắn bị Tiên Vương Dị Vực đánh chết bỏ mạng, may mà có một luồng chân hồn chưa chết, chuyển thế trùng tu.

Có điều, mặc dù có người mơ hồ đoán được thân phận của Nhan Minh Tiên Vương Chuyển Thế Thân, nhưng càng nhiều người không biết hắn.

Ngay khi hắn đi hướng chiến trường, phía sau nhấc lên một hồi kinh hô.

Chúng tộc tu sĩ Tiên Vực đều vô cùng lo lắng.

"Ngươi là đối thủ của ta à? Tiên Vực thực sự quá rách nát, ngay cả người cùng cấp cũng không có ai, là khinh thường ta, hay chỉ đơn giản là đi chịu chết?"

"Mà sao cũng được, sau khi giết ngươi, ta sẽ tiếp tục giết Chân Tiên trong giới kia của các ngươi."

Vị sinh linh Dị Vực đi ra kia cũng có khuôn mặt rất trẻ tuổi, mọc một đôi sừng trâu, lúc này đang cười nhạt, nhưng đồng thời cũng tức giận khi bị người khác khinh thường.

Hắn vốn tưởng rằng Tiên Vực sẽ phái ra một vị Chân Tiên tiến lên, nhưng kết quả là một vị tu sĩ trẻ tuổi Đại Đế cảnh hậu kỳ, tu vi còn yếu hơn hắn.

Điều này khiến cho hắn cảm giác mình bị Tiên Vực xem thường.

"Bớt nói nhảm."

Nhan Minh Tiên Vương Chuyển Thế Thân lạnh lẽo nói.

Chương 672 - Nhan Minh Tiên Vương Chuyển Thế Thân, trận đầu thắng lợi, thế cục bất lợi (2)

Mặc dù hắn có chút thanh tú, nhưng cả người đẫm máu, dường

như bị một phương biển sao màu đỏ ngòm bao vây lấy, tắm rửa trong vô thượng thần huy.

Tay hắn cầm trường thương màu đen, từng bước một đi tới, thế rất kinh người.

"Ngưu Đằng, người này không đơn giản, chớ khinh địch."

Lúc này trong vực sâu truyền ra một hồi âm thanh thờ ơ, có sinh linh đã nhận ra Nhan Minh Tiên Vương Chuyển Thế Thân không đơn giản.

"Giết!" Sinh linh Dị Vực tên là Ngưu Đằng ra tay, hắn đến từ Đại Ngưu Ma bộ tộc của Dị Vực, thực lực cường đại, đầu tiên vận dụng lực lượng cường đại nhất.

Huyết khí như hồng, khói đen ngút trời, từ trên đỉnh đầu hắn vọt lên, đâm xuyên vòm trời, một thân thần lực sôi trào.

Hai cường giả đánh nhau, kinh thiên động địa!

Tu vi đến trình độ như bọn họ đều đã coi như đứng trên đỉnh cực đạo nhân gian, tạo thành lực phá hoại không cách nào tưởng tượng, khủng bố vô cùng.

Thỉnh thoảng có ánh thương vọt lên, chém xuống ngôi sao lớn.

Nhưng, chỉ vẻn vẹn sau mười mấy chiêu, một tiếng thét thảm truyền đến, mang theo mảng lớn máu tươi văng tung tóe.

Ầm một tiếng, sinh linh Dị Vực tên Ngưu Đằng bị một thương đâm xuyên thủng, nguyên thần và thân thể đồng thời nổ tung trong không trung.

"Quá mạnh mẽ, không ngờ lấy yếu thắng mạnh, đánh chết đối phương bằng sở trường của họ."

Cảnh tượng này khiến đám người bên Tiên Vực chấn động, sau đó lớn tiếng hô lên, vô cùng hưng phấn, hiện giờ rất kích động.

Trận đầu thắng lợi.

Kết quả nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người.

Có điều, Cố Trường Sinh cũng không ngoài ý, hắn đây xem như biết được lai lịch của Nhan Minh Tiên Vương Chuyển Thế Thân.

Rất nhiều người ở bên Dị Vực sắc mặt đều khó xem, không ngờ sẽ là kết quả như thế.

Ngưu Đẳng là nhân vật mạnh mẽ từng dùng tay xé nát thân thể Chân Tiên, là nhân tài kiệt xuất của Đại Ngưu Ma bộ tộc.

"Đúng là phế vật." Trong vực sâu truyền ra âm thanh thờ ơ, "Có điều, mới chỉ chiến thắng người yếu nhất trong chúng ta mà đã kích động như vậy rồi."

"Cũng chỉ có thế."

Nhan Minh Tiên Vương Chuyển Thế Thân thu thương mà đứng, vẻ mặt rất lạnh nhạt.

"Ta biết ngươi là ai, là tồn tại cổ xưa năm đó bị chi tổ của tộc ta đánh chết, không ngờ không chết, lại lựa chọn chuyển thế trùng tu."

Sau đó, trong vực sâu có lời nói như vậy truyền ra.

Có người từ trong giao chiến vừa rồi nhận ra thân phận của Nhan Minh Tiên Vương Chuyển Thế Thân đến, lời nói mang theo giễu cợt và khinh thường.

"Thì ra là hắn, không ngờ ban đầu là tồn tại Tiên Vương, bây giờ lại lưu lạc tới mức này."

Bên kia tiếp tục vang lên âm thanh, một hồi kinh ngạc, không ngờ nam nhân vẻ ngoài tuấn tú ở trước mắt lại là một vị chuyển thế thân của Tiên Vương, có thực lực như thế cũng là bình thường.

"Chẳng qua là bại tướng dưới tay tổ của ta mà thôi, còn có thể gây ra sóng gió gì?"

Sinh linh vừa rồi lên tiếng cười lạnh nói, rất khinh miệt, đang nhục nhã người khác.

Lời này trong nháy mắt khiến cho Nhan Minh Tiên Vương Chuyển Thế Thân sắc mặt khó xem, ánh mắt của hắn rất lạnh lẽo, đôi mắt quét qua vực sâu, chú ý tới sinh linh vừa mới mở miệng.

"Đừng nhìn, ta tới giết ngươi đây, tổ ta trước đây có thể giết ngươi, hiện tại ta cũng có thể."

Sinh linh kia đi ra, mặt đất khẽ rung, thể hình to lớn, hắn bị sương mù đen bao phủ, nhưng có một tầng huyết quang nhàn nhạt, hình thành một vầng sáng.

Rất đáng sợ, đó là thần hoàn màu máu, là bằng chứng hắn từng giết vô số sinh linh có được!

Tu vi của hắn rõ ràng là Chân Tiên cảnh trung kỳ, cường đại hơn Ngưu Đằng vừa rồi rất nhiều.

"Không được, trận chiến này chúng ta không đánh, Chân Tiên cảnh trung kỳ khi dễ Đại Đế cảnh hậu kỳ, không muốn mặt mũi nữa à?"

Tiên Vực bên này, một đoàn lão cổ đổng sắc mặt trầm xuống, vội vàng lên tiếng ngăn cản, rất phẫn nộ.

Tuy đánh luân phiên, nhưng cũng không thể để tu vi cao hơn quá nhiều tới ứng chiến.

Điều này không công bằng.

Nhất là mấy vị lão nhân của Tiên Vương Điện, đằng đằng sát khí, sẽ không để cho Nhan Minh Tiên Vương Chuyển Thế Thân gặp chuyện không may.

Nhan Minh Tiên Vương Chuyển Thế Thân cũng không khỏi cau mày, nếu như hắn đột phá đến Đại Đế cảnh đỉnh, vận dụng chư pháp chém giết với đối phương cũng không thành vấn đề.

Nhưng bây giờ, thực lực của hắn nhiều lắm chỉ sánh ngang với Chân Tiên cảnh sơ kỳ, càng đừng nói tới đối phương tuyệt đối có rất nhiều thủ đoạn cường đại, đứng trong đội ngũ siêu cấp cao thủ của Dị Vực.

"Ha ha, ta biết ngay ngươi không dám mà, cũng chỉ là một kẻ nhát

gan mà thôi, đối diện với tộc ta, ngay cả tư cách ứng chiến cũng không có."

Sinh linh này thấy mọi người trầm mặc thì tiếp tục cười lạnh, gây hấn với Tiên Vực.

Lời này vô cùng khó nghe, khiến cho tu sĩ bên Tiên Vực một hồi tức giận, nhưng không ai ngốc, không muốn để Nhan Minh Tiên Vương Chuyển Thế Thân đi lên mất mạng.

Mấy vị đại thống lĩnh lúc này đi ra, nói:

"Chúng ta sẽ đánh với ngươi một trận."

Tu vi của bọn họ là Chân Tiên cảnh hậu kỳ.

Nhưng đại chiến rất nhanh bùng nổ, mấy vị đại thống lĩnh không địch lại, rất nhanh bị thua, thân thể nổ tung, nguyên thần nhanh chóng chạy về, lúc này mới giữ được một mạng.

Đối phương quá mạnh mẽ, dù là đánh luân phiên thì cũng không thấy hắn có chút gì mệt mỏi.

Thế cục quá bất lợi đối với Tiên Vực.

Vị sinh linh Dị Vực kia mặc dù chỉ có tu vi Chân Tiên cảnh trung kỳ, nhưng từ đầu đến cuối đều không lộ diện, trong sương mù màu đen lộ ra bàn tay màu đen phủ kín vảy.

Hắn rất cường đại, mặc dù là thay phiên giao thủ với mọi người, nhưng không hề rơi xuống thế yếu.

Tu vi của mấy vị đại thống lĩnh đều là Chân Tiên cảnh hậu kỳ, thế mà lại thua trong tay đối phương.

"Đáng giận!"

"Chúng ta không phải là đối thủ của hắn!"

Lúc này bọn họ sắc mặt đều rất hổ thẹn, xen lẫn một chút sợ hãi, đang tu lại thân thể, đến cảnh giới hiện giờ, chỉ cần nguyên thần bất diệt thì có thể khôi phục nhanh chóng.

Tuy cứu được một mạng, nhưng một trận chiến này lại khiến mọi người bên Tiên Vực trong lòng trầm xuống, thậm chí đại thống lĩnh cũng không phải là đối thủ của người thứ hai do đối phương phái ra.

"Đáng tiếc, nếu các ngươi trốn chậm thêm chút nữa thì hiện tại nguyên thần đã bị ta bóp nát."

Bên vực sâu truyền đến một hồi âm thanh cười to.

Chương 673 - Thiết lập cục săn Tiên Vương, kết cuộc, tất cả mọi người cùng tiến lên

Vị sinh linh ra tay kia vẫn như trước không nhanh không chậm nói, thái độ vô cùng khinh miệt, mang theo một chút ý cười châm chọc.

Dù sao tu vi của hắn yếu hơn Tiên Vực một bậc, nhưng hoàn toàn nghiền áp thực lực mạnh hơn mình.

Điều này khiến cho hắn trong lòng cực kỳ sảng khoái.

Buồn bực vì trận đầu vừa thất bại cũng được quét sạch.

"Ở bên ta, thực lực của ta còn không chen vào được hai mươi vị trí đầu, thế mà các ngươi ngay cả ta cũng không thể chiến thắng, một hồi làm sao đánh nữa đây? Thay phiên đi chịu chết à?"

Hắn cười ha ha, không chút che giấu sát ý của mình.

Người sáng suốt đều có thể nhìn ra mấy vị đại thống lĩnh bên Tiên Vực đã là nhân vật rất mạnh mẽ rồi.

Cao thủ mạnh hơn bọn họ, có thể được bao nhiêu người?

Một trận chiến này, đã không có gì để lo lắng.

Trước vực sâu màu đen, rất nhiều bóng dáng sừng sững khủng bố

vẫn lạnh lùng như cũ, không nói lời nào.

"Sao có thể như vậy, Dị Vực sao lại cường đại như thế được chứ? Đây mới là người thứ hai được phái ra thôi!"

Tiên Vực bên này, rất nhiều người trong lòng đều đang phát run, nhịn không được sinh ra tâm tình tuyệt vọng.

Mặc dù có Nhan Minh Tiên Vương Chuyển Thế Thân trận đầu thắng lợi, chém giết đối phương, nhưng dù sao hắn vẫn còn quá trẻ, ngay cả Chân Tiên cảnh cũng chưa đến.

Mà Dị Vực bên kia vẫn còn có hai mươi chín siêu cấp cao thủ, đều là tồn tại Chân Tiên cảnh chém giết không giới hạn.

"Bên chúng ta chỉ còn một người Thần Tử Cố gia là xem như có sức đánh một trận."

"Nhưng Thần Tử Cố gia có mạnh đến đâu thì chẳng lẽ hắn có thể lấy một địch toàn bộ sao?"

Lúc này, rất nhiều người lòng ôm mong đợi, đều nhìn về phía Cố Trường Sinh sắc mặt rất lạnh lùng, cau chân mày, ngay khi bắt đầu chiến đấu, hắn đã bị mấy vị di lão Thái Cổ cản lại.

Hắn là con bài chưa lật sau cùng của bên Tiên Vực.

Cho đến khi đối phương phái ra chí cường giả, nếu không sẽ không để cho hắn ra sân, dù sao đây là đánh luân phiên, càng vào sân trước thì cũng đồng nghĩa với việc tiêu hao càng lớn.

Nhóm người Tiên Vực không muốn hắn đi lên trước mạo hiểm như vậy.

"Thần Tử, ngươi bây giờ chưa thể lên được, chúng ta còn có những người khác." Rất nhiều di lão mở miệng nói, ngăn cản Cố Trường Sinh, không cho hắn ra sân, rất lo lắng.

Mặc dù bọn họ biết Cố Trường Sinh rất mạnh, nhưng Dị Vực có rất nhiều cường giả sâu không lường được.

Một khi Cố Trường Sinh xuất hiện ngoài ý muốn, bọn họ sẽ là tội

nhân vạn cổ!

Cố Trường Sinh lắc đầu, hắn vốn định bày ra thực lực uy áp của bản thân cho mọi người thấy.

Nhưng nếu làm như vậy thì Tiên Vương Dị Vực trong nháy mắt sẽ bị kinh động, đến lúc đó phát hiện không thích hợp, tuyệt đối sẽ ngay lập tức xé mở không gian này rời đi.

Càng đừng nói đến trong âm thầm còn Chuẩn Tiên Đế Dị Vực đang nhìn chằm chằm bên này.

Đám người Hôi Lão đang thương nghị chuyện lưu đày trừ khử Hồng Đế, không rảnh tay tới bên này giúp đỡ.

Như vậy, kế hoạch hắn muốn câu cá lớn, một lưới bắt hết toàn bộ Tiên Vương cũng rất có thể sẽ bị thất bại.

"Lúc này đã không thể quản được nhiều như vậy, sao có thể nhìn nhiều tiền bối vô tội bỗng nhiên đổ dòng máu nóng, mà ta lại ở một bên khoanh tay đứng nhìn chứ..."

Sau đó, Cố Trường Sinh trong lòng khẽ thở dài, một luồng xảo lực truyền ra, đánh văng mấy vị di lão.

Nếu như có thể giết mấy vị Tiên Vương Dị Vực ở tại đây, vậy thì không còn điều gì tốt hơn.

Dù sao ai cũng không ngờ thực lực của hắn cường đại tới mức này.

Mà đây cũng là nguyên nhân hắn muốn giết Dị Vực trở tay không kịp.

Đương nhiên, hai vị Tiên Vương của Cố gia đã sớm trao đổi với Cố Trường Sinh, đang âm thầm bố trí, muốn khóa lại mảnh vũ trụ này.

Chỉ cần có thể ngăn chặn trong khoảng khắc, đến lúc đó hắn có thể nghĩ biện pháp tiêu diệt Tiên Vương Dị Vực ở nơi này.

"Các vị di lão không cần khuyên nữa, một trận chiến này với ta mà

nói dễ như trở bàn tay, không có bất kỳ nguy hiểm gì."

Cố Trường Sinh nói, khiến cho mấy vị di lão ngây ngẩn cả người.

Đúng lúc này, bên tai hắn chợt nghe truyền âm của Tô Huyên: "Vị Chuẩn Tiên Đế kia từ Dị Vực tới đây đã bị ta ngăn cản, giờ ngươi có thể yên tâm hành động."

"Ngăn lại rồi sao?"

Cố Trường Sinh gật đầu, chậm rãi thở phào một cái, đi lên chiến trường.

Ở thời khắc mấu chốt này, Tô Huyên quả thật không khiến hắn thất vọng.

Bùm!

Bước chân của hắn rơi xuống trước vực sâu, xuất hiện ở trước mặt vị sinh linh Dị Vực kia, khuôn mặt bình tĩnh, không dính một hạt bụi.

"Thần Tử Cố gia ra tay!"

Đám người Tiên Vực nhìn cảnh tượng này đều không nhịn được tâm thần run lên, có người càng lòng đầy mong chờ, đang rống to, rất phấn khích.

Mặc kệ nói thế nào, Cố Trường Sinh dù sao cũng là đệ nhất nhân đương đại, không ai có thể sánh vai.

Không người nào biết thực lực của hắn cường đại đến trình độ nào!

Đương nhiên cũng có rất nhiều người trong lòng thở dài, dù sao Cố Trường Sinh ra sân cũng đồng nghĩa với việc Tiên Vực bên này không còn ai khác nữa, không nắm chắc có thể chiến thắng Dị Vực bên kia.

"Ngươi là người phương nào?"

Sinh linh Dị Vực bên người có một thần hoàn màu máu quay vòng

nhìn chăm chú Cố Trường Sinh, cảm nhận được một loại nguy cơ dày đặc trên người hắn.

Đây là cảm giác mà hắn chinh chiến vô số lần cũng chưa từng có.

Người trước mặt này có thực lực rất mạnh!

Nhưng hắn không sợ chút nào!

Có điều, hắn vẫn không nhịn được đặt câu hỏi, muốn biết thân phận của Cố Trường Sinh.

Cố Trường Sinh vẻ mặt lạnh nhạt quét mắt nhìn hắn một cái, từ đầu đến cuối chưa từng mở miệng.

"Có gì đó quái lạ, người này không đơn giản!"

Ầm!

Trong vực sâu vang lên một hồi tiếng ầm ầm, có các loại quy tắc trật tự đang va chạm, sương mù màu đen cuồn cuộn, đôi mắt như ngọn lửa, muốn tra xét thực lực và thân phận của Cố Trường Sinh.

"Là hắn!"

Một nam nhân khuôn mặt tái nhợt, tuấn tú dị thường, ngoại hình giống Nhân Tộc trầm giọng nói, trong con ngươi có sát ý chợt lóe lên, nhìn chằm chằm Cố Trường Sinh!

Hắn là Gia Mạc Địch, được xưng là Chân Tiên trẻ tuổi nhất Dị Vực!

Chương 674 - Thiết lập cục săn Tiên Vương, kết cuộc, tất cả mọi người cùng tiến lên (2)

Từ trên người Cố Trường Sinh, hắn cảm giác được hơi thở quen thuộc, trước đây đệ đệ của hắn đã bỏ mạng ở trong tay đối phương.

Cừu hận này, hắn vẫn luôn nhớ kỹ.

Đáng tiếc qua nhiều năm như vậy, hắn không gặp lại Cố Trường Sinh nữa.

Không nghĩ tới hôm nay lại gặp ở chỗ này, khiến hắn vẻ mặt lạnh lẽo, sát ý không ngừng lấp lóe.

"Nhân Tộc kia lúc trước ở Vạn Tiên Sâm Lâm..."

Lời giải thích của hắn trong nháy mắt đưa tới không ít sóng lớn ở Dị Vực.

Dù sao lúc đó Kỳ Lân Chân hiện thế trong sông thời gian, đưa tới không ít sinh linh Vương Tộc bỏ mạng ở nơi đó!

Trong đó bao gồm đệ đệ của Gia Mạc Địch!

Chuyện này khi đó đã tạo thành chấn động rất lớn ở Dị Vực.

"Ngươi tên gì? Ta tên Huyết Đồ, ngươi có tư cách biết tên của ta, nhớ kỹ ngày hôm nay người giết ngươi là ai!"

Sinh linh Dị Vực trước mặt Cố Trường Sinh bị thần hoàn màu máu bao phủ, nghe thấy lời nói ở sau lưng, không nhịn được lớn tiếng quát hỏi.

"Không có hứng thú nhớ kỹ ngươi là ai, ta chỉ là tới giết ngươi."

Âm thanh của Cố Trường Sinh vô cùng bình tĩnh, sau đó liếc nhìn qua vực thẳm.

Hắn đã nhìn thấu cảnh tượng trong đó, ngoại trừ ba mươi người đến đây tham chiến, còn có ba vị Tiên Vương Dị Vực!

Những lời này, trong nháy mắt khiến không ít người bên Dị Vực phẫn nộ, thái độ này quá khinh bỉ tùy ý, dữ dội còn hơn bọn họ.

"Cuồng vọng!"

Sinh linh bị thần hoàn màu máu bao phủ ra tay, vừa lên đã dùng thủ đoạn mạnh nhất, huyết hải mênh mông, trong đó có rất nhiều

ngôi sao chìm nổi, trăm vạn quy tắc thần quang đan xen, khủng bố đến cực hạn, dường như có thể phá hủy vũ trụ.

So với trận đấu đánh với mấy vị đại thống lĩnh ở Tiên Vực, hắn hiển nhiên vận dụng toàn lực, bị Cố Trường Sinh chọc tức.

"Mạnh mẽ quá, làm sao có thể địch lại, trừ phi Tiên Vương ra tay, người nào có thể chống đỡ đây? Thì ra đây mới là thực lực chân chính của hắn sao?"

Rất nhiều người Tiên Vực trong lòng run lên, nỗi sợ phát ra từ linh hồn, có chút phát lạnh, bị cảnh tượng này trấn trụ, vô cùng hoảng sợ.

"Thần Tử Cố gia hắn sẽ ứng đối như thế nào đây?"

Rất nhiều người nguyên thần run rẩy, nhìn chằm chằm Cố Trường Sinh.

Nhưng đối mặt tất cả điều này, thủ đoạn của Cố Trường Sinh rất đơn giản, chỉ vỗ ra một chưởng, đơn giản tự nhiên, không chút hoa mỹ, như đang đập một con ruồi kêu vo ve.

Giây sau, phụt một tiếng, có huyết quang nổ tung, bao gồm cả sinh linh Dị Vực tên Huyết Đồ và nguyên thần ở bên trong bị trực tiếp đập nát, hóa thành bột mịn.

"Các ngươi cùng lên đi."

Cố Trường Sinh nhìn về phía vực sâu hoàn toàn yên tĩnh, âm thanh không chút gợn sóng.

Đập chết một vị siêu cấp cường giả của Dị Vực, đối với Cố Trường Sinh bây giờ, thực ra chẳng khác gì đập chết một con ruồi.

Chỉ có điều, Cố Trường Sinh không muốn biểu hiện quá mức kinh thế hãi tục, để tránh việc ba vị Tiên Vương Dị Vực bị dọa bỏ trốn.

Nếu không, một chưởng này của hắn vỗ xuống, vũ trụ cũng sẽ bị đánh xuyên thủng.

Nhưng cảnh tượng này cũng đã đủ rung động, khiến Tiên Vực bên

này và Dị Vực bên kia đều ngẩn ngơ.

Trong đầu mọi người đều có chút choáng váng.

Siêu cấp cao thủ Dị Vực cường đại như vậy, đủ để quét ngang đa số tồn tại tuyệt đại dưới Tiên Vương, thế mà đã bị Cố Trường Sinh thuận tay đập chết?

Chuyện này quá sức tưởng tượng, khiến người ta không dám tin tưởng.

Giây sau, Tiên Vực bên này bùng nổ tiếng hoan hô lớn, tất cả mọi người vô cùng kích động, cực kỳ phấn khích, lòng dâng sóng lớn.

Trận thắng lợi này tới quá nhanh.

"Cố gia Thần Tử quả nhiên cường đại, trước mặt có kêu gào cỡ nào cũng chỉ vỗ tới một chưởng, trực tiếp đập chết!"

"Không hổ là Thần Tử Cố gia!"

"Quá mạnh mẽ, ta vừa rồi còn sợ Thần Tử Cố gia gặp nguy hiểm."

Mấy vị di lão vừa rồi ngăn cản Cố Trường Sinh hé môi, nhưng không biết nói cái gì.

"Không hổ là người của Cố gia, Chân Tiên cảnh mà có thực lực như thế, nhưng người tuổi trẻ vẫn quá tự đại, thế mà muốn dựa vào một người chiến thắng toàn bộ chúng ta? Huyết Đồ ở giới này của chúng ta, ngay cả xếp hạng hai mươi còn chưa lọt vào nổi, biết bao nhiêu người có thể trấn áp hắn chỉ bằng một tay!"

Vực sâu bên kia trầm mặc chốc lát, lần nữa có âm thanh truyền đến, nói như thể đang thưởng thức Cố Trường Sinh.

Giây sau, một sinh linh từ trong đó đi ra, tinh khí thần cường đại hơn Huyết Đồ vừa rồi rất nhiều, đặc biệt mọc một đôi sừng xích long, lưng mọc tám cánh tay.

"Muốn lần lượt đi chịu chết? Vậy cũng được, dù sao hôm nay ta là tới giết các ngươi."

Âm thanh của Cố Trường Sinh rất bình thản, không coi đối phương là cái đinh gì.

Tuy mục tiêu của hắn là mấy vị Tiên Vương Dị Vực, nhưng trước đó, có thể tiện tay giải quyết trước đàn cá nhỏ này.

Rất nhanh, đại chiến lần nữa bùng nổ, nhưng kết quả vẫn khiến cho mọi người lòng run rẩy, vị cường giả Dị Vực kia bị Cố Trường Sinh một chưởng vỗ chết, số phận giống như sinh linh trước đó, không có sức chống cự.

Mà Cố Trường Sinh giống như đang làm việc nhỏ không đáng kể.

"Thực lực của người này đích thật là Chân Tiên cảnh, nhưng sức chiến đấu lại rất kỳ quái..."

Trong vực sâu, U Long Vương cảm giác được không thích hợp, trong vô hình sinh ra một luồng bất an.

Gia Mạc Vương vẻ mặt thờ ơ ở bên cạnh hắn cũng hiện lên một tia nghi hoặc, đối diện với nam nhân trẻ tuổi kia, ngay cả hắn cũng khó mà nhìn thấu.

Hồng Thác Vương nói thẳng: "Hồng Thác Lôi, ngươi đi giao thủ với hắn."

"Vâng, Cổ Tổ."

Một bóng dáng to lớn từ sau lưng hắn đi ra, Hỗn Độn lôi quang quấn vòng quanh, hơi thở khủng bố hơn người phía trước rất nhiều.

Hắn là hậu bối mà Hồng Thác Vương coi trọng nhất, thực lực rất cường đại, đã đến Chân Tiên cảnh hậu kỳ, một chiêu Hỗn Độn Lôi Thuật nhắm thẳng vào căn nguyên lôi đạo, công phạt kinh người.

"Thì ra là ngươi."

Cố Trường Sinh lộ ra nhiều hứng thú, nhận ra vị sinh linh này, ban đầu ở phủ đệ U Long Vương, giả trang tiền bối, lừa Thái Thượng Tiểu Đạo Quân ra từ chỗ của hắn.

"Ngươi biết ta?"

Trong mắt Hồng Thác Lôi đều là sát khí, nhưng nghe vậy thì giật mình.

Chương 675 - Thu lưới, lồng giam thiên địa khóa vũ trụ, Tiên Vương Dị Vực biến sắc

Nhưng rất nhanh, cùng với khuôn mặt Cố Trường Sinh trở nên mơ hồ, hơi thở của hắn dần mông lung.

"Thì ra là ngươi."

Trong chớp mắt, Hồng Thác Lôi sắc mặt âm trầm, tức giận lên tiếng, ý lạnh lấp lóe, gương mặt này hắn tự nhiên không thể quen thuộc hơn.

Trước đây còn hại hắn chịu không ít sỉ nhục và quở trách.

"Vậy thì thật tốt, không ngờ ngươi dám ló đầu ra! Tất cả cừu hận đồng thời giải quyết, chém chết ngươi tại đây!"

Lời nói của Hồng Thác Lôi tất nhiên không giấu được U Long Vương trong vực sâu.

Trong nháy mắt khiến U Long Vương sắc mặt lạnh lẽo nhìn tên tiểu bối trước mặt này, đúng là người mà hắn vẫn luôn muốn tiêu diệt để rửa sạch nhục nhã!

Hơi thở Tiên Vương khủng bố từ trong đó quét ngang qua, dường như chấn động chín tầng mây, Càn Khôn vỡ nát.

Toàn bộ sinh linh đều biến sắc, cảm nhận được cơn giận của Tiên Vương.

"Các ngươi có ý gì?"

Cổ Tịnh Tiên Vương biến sắc, vội vàng triệt tiêu hơi thở này, về phương diện số lượng cao thủ đỉnh cao, Tiên Vực vẫn không chiếm ưu thế.

Nếu như Tiên Vương Dị Vực đột nhiên phát động thế tiến công,

bọn họ bên này rất khó ngăn trở!

"Chiến!"

Rất nhanh, Hồng Thác Lôi đứng sừng sững giữa sân ra tay, lôi quang ngút trời, tiên khí quấn vòng quanh, dùng thủ đoạn mạnh nhất giết tới trước mặt Cố Trường Sinh.

Nhưng bóng dáng của Cố Trường Sinh không hề nhúc nhích, chỉ giơ tay lên chỉ một cái, phụt một tiếng, huyết quang nổ tung, giữa chân mày Hồng Thác Lôi nứt ra, nguyên thần ngay lập tức vụt tắt.

Hắn còn chưa tới gần Cố Trường Sinh thì đã bỏ mạng giữa sân, khiến tất cả mọi người trong lòng run rẩy, hoảng sợ không thôi!

"Cái này... Thế này cũng quá mạnh rồi..."

Tất cả người ở Tiên Vực đều ngây dại.

"Cái này..."

"Chuyện này sao có thể chứ, ngay cả Hồng Thác Lôi cũng bị một chỉ điểm chết, hơi thở của người này rõ ràng là Chân Tiên cảnh!"

Dị Vực bên kia, toàn bộ người ở đây không ai bình tĩnh, có chút khủng bố và hối hận, cảm nhận được một loại quỷ dị.

Lúc này, chỉ cần không ngốc đều có thể cảm nhận được dị thường trên người Cố Trường Sinh.

Thực lực của hắn, sợ rằng không đơn giản dừng ở Chân Tiên cảnh!

"Gia Mạc Địch, ngươi cũng lên luôn đi."

Trong vực sâu, Gia Mạc Vương mặt trầm như nước, đã nhận ra không đúng.

Người tuổi trẻ trước mặt này thật sự quá trấn định, không sợ Tiên Vương tức giận, ngay cả hắn cũng không thể đoán được thực lực của người này.

Tuy hắn trở thành Tiên Vương chưa được bao lâu, nhưng thực lực

so với Chân Tiên thì đã đến tình trạng cường đại khó có thể suy đoán.

Hắn không thể nào không thấy rõ thực lực của người tuổi trẻ trước mặt.

Gia Mạc Địch bước ra, sát khí ngút trời, muốn báo thù cho đệ đệ của mình.

"Thì ra ngày đó ngươi là kẻ đã giết tộc nhân của Xi Tộc ta."

Mà lúc này, trong vực sâu lần nữa truyền ra một giọng nói.

Một người tuổi trẻ đi ra phía trước, long hành hổ bộ, thần võ khiếp người, hắn rất tuấn tú, không giống Dị Tộc.

Bởi vì kèm theo tiên khí, giống như một vị tiên giáng trần đi khắp thế gian.

Nhiều đóa Đại Đạo Chi Hoa nở rộ trên đầu hắn, tiên khí rũ xuống, không rơi vào cơ thể của hắn.

Sau đó từ đỉnh đầu lại dâng lên, lần nữa hóa thành đóa hoa đại đạo, tuần hoàn từng vòng tẩm bổ cơ thể.

Đây là truyền nhân Đế Tộc Dị Vực, được xưng là vô địch cùng thế hệ, huyết mạch Đế Tộc Chi Chủ chảy xuôi, mạnh mẽ vô biên.

Có rất nhiều sinh linh Dị Vực đều cực kỳ sợ hắn.

Oong!

Phía sau, lần nữa đi ra rất nhiều bóng người, mang theo sương mù dày đặc, thậm chí có một vị nhân vật mạnh mẽ Nửa Bước Tiên Vương cảnh!

"Đều tới sao? Dứt khoát cùng nhau hiện thân à."

Cố Trường Sinh liếc nhìn đám sinh linh này, vẫn như trước không hề để ý.

Nhưng đồng thời, hắn cũng đang âm thầm hỏi bố trí của Tiên

Vương Cố gia.

"Vừa lúc hợp ý của ngươi, rốt cuộc là nhìn ngươi có gì đó cổ quái."

Truyền nhân Xi Tộc lạnh lùng nói, trên cánh tay có phù văn rực rỡ đang diễn hóa.

Đây là sức mạnh huyết thống Chân Tổ của hắn, ẩn chứa Tổ Thuật vô thượng, thậm chí sở hữu thần uy chém giết Nửa Bước Tiên Vương!

"Giết!"

Sinh linh còn lại trong vực sâu đều đang cất bước hướng về phía trước, bày ra thủ đoạn mạnh nhất của bản thân.

Mà cảnh tượng này khiến cho tất cả mọi người trong Tiên Vực kinh sợ, thậm chí không kịp ngăn cản.

Không ngờ sinh linh còn lại trong vực sâu hiện thân, thật sự muốn chém giết một người Cố Trường Sinh.

"Cái này quá khi dễ người đi? Dị Vực không tuân thủ ước định, đã nói đơn đả độc đấu rồi mà? Thế nhưng tất cả cùng tiến lên?

Rất nhiều người đều bất mãn, đang la hét, cảm thấy Dị Vực không biết xấu hổ.

Trong vực sâu lập tức đi ra hơn hai mươi bóng dáng vây quanh một người Cố Trường Sinh, đây hoàn toàn là chuyện khó có thể tưởng tượng nổi.

Nhưng mấy vị di lão Tiên Cổ nghe được truyền âm từ Cố Trường Sinh, kêu bọn họ không cần nhúng tay, nét mặt không khỏi hiện lên vẻ nghi hoặc.

"Chẳng lẽ Thần Tử Cố gia dự định chôn vùi tất cả người Dị Vực ở chỗ này?"

Bọn họ còn đang nghi hoặc, chợt trợn to hai mắt, cảm giác cực kỳ khó tin.

Ầm bùm bùm!

Đại đạo vù vù, hàng ức vạn luồng Trật Tự Thần Liên từ thiên địa bốn phương tám hướng đập vào mặt, ngưng tụ thành một tòa lồng giam thiên địa, phong tỏa vũ trụ!

Ở trong đó mơ hồ có hai bóng dáng hùng vĩ đang ngồi xếp bằng, dùng đại pháp lực bố trí tất cả điều này!

Mảnh thiên địa này trong nháy mắt bị khóa kỹ, mỗi tấc không gian đều tràn ngập hơi thở Tiên Vương vô cùng dày đặc, khủng bố mà mênh mông!

"Tiên Vực, các ngươi muốn làm gì? Chớ xằng bậy!"

Trong nháy mắt, gương mặt lạnh lùng của Hồng Thác Vương, Gia Mạc Vương cùng với U Long Vương lập tức biến sắc.

Đại đạo ù ù, hàng ức vạn luồng Trật Tự Thần Liên hóa thành thác nước, từ bốn phương tám hướng ùa tới, khóa kỹ mảnh thiên địa này.

Tất cả mọi người cảm giác hít thở không thông, vòm trời chấn động, mỗi một tấc hư không đều tràn ngập uy áp Tiên Vương to lớn mà khủng bố, khiến người ta thần hồn run rẩy, giống như sắp nứt ra.

"Đây là chuyện gì xảy ra?"

Giờ phút này, đừng nói là Dị Vực, ngay cả người Tiên Vực cũng kinh hoàng, ngây ngốc nhìn tất cả điều này.

Chương 676 - Thực lực chân chính, không cùng đẳng cấp, Càn Khôn bao phủ thiên hạ

Không còn nghi ngờ gì nữa, hai bóng dáng vô thượng ngồi xếp bằng ở chân trời chính là Tiên Vương Tiên Vực, pháp lực vô cùng mênh mông, giống như một mảnh vũ trụ đang phập phồng lên

xuống.

"Tiên Vực, các ngươi chớ xằng bậy!"

Âm thanh của Gia Mạc Vương, U Long Vương cùng với Hồng Thác Vương đều rất lạnh lẽo, sau khi khiếp sợ qua đi, biết được ý đồ của Tiên Vực là dự định phong ấn vây khốn ba người bọn họ ở chỗ này.

"Đúng là nực cười, phong tỏa tầm thường mà cũng muốn vây khốn lâu dài chúng ta sao!"

"Vương không thể nhục, các ngươi sẽ vì hành động của mình mà trả giá lớn."

U Long Vương nhìn chằm chằm hai bóng dáng to lớn trong không trung, không khỏi cười lạnh.

Hắn rất phẫn nộ, vạn cổ đến nay vẫn là lần đầu tiên bị người tính kế như thế.

Hàng ức vạn ngôi sao trên đỉnh đầu đang nhấp nhô lên xuống, dao động theo tâm tình của hắn, sau đó ầm ầm một tiếng nổ tung thành vô số bột mịn!

Đây là cơn giận của Tiên Vương.

Bất kỳ sự thay đổi cảm xúc nào đều có thể dẫn động mảnh vũ trụ này rung chuyển!

Hơn nữa, đều là tồn tại Tiên Vương, cho dù dùng tràng vực phong tỏa chỗ này thì cũng không có khả năng phong tỏa được lâu, bọn họ rất nhanh có thể bài trừ nó.

Tiên Vực muốn mượn thứ này vây giết bọn họ?

Vậy thì hoàn toàn không có khả năng!

Càng đừng nói đến tồn tại Chuẩn Tiên Đế trong bóng tối, nhìn chằm chằm nơi đây, sẽ không để cho chuyện ngoài ý muốn xảy ra!

"Tiên Vực đúng là lớn gan lớn mật, dám thiết kế vây giết chúng ta!

Đơn giản là đâm đầu vào chỗ chết!"

"Đã cho các ngươi con đường sống mà vẫn không biết quý trọng, cố tình muốn chọn con đường chết này!"

Trong vực sâu, một số bóng dáng cũng bị rung động, vô cùng phẫn nộ, tuyệt đối không ngờ Tiên Vực dám làm như thế.

Như vậy, rất có thể sẽ dẫn tới đại chiến cuối cùng giữa Tiên Vực và Dị Vực xảy ra sớm hơn!

Càng đừng nói loại chuyện vây giết Tiên Vương như vậy, hoàn toàn không có khả năng thực hiện.

Tiên Vực đang muốn gây hấn với bọn họ!

Mà Cổ Tịnh Tiên Vương rất rõ ràng những chuyện này, hơi khiếp sợ nói: "Sao ta không hề hay biết việc này?"

Hắn vẻ mặt biến sắc, vội vàng ra tay bảo vệ mọi người Tiên Vực ở sau lưng, lo lắng một hồi chiến đấu sẽ lan đến gần.

Hắn chẳng hay biết gì về toàn bộ chuyện này, căn bản không biết Tiên Vực thiết kế muốn phục kích ba vị Tiên Vương Dị Vực tại đây.

Tồn tại Tiên Vương một khi giao chiến, động một tí là lan đến toàn bộ vũ trụ, mảnh thiên địa này sẽ bị phá nát.

Cho nên đây cũng là nguyên nhân lớn nhất mà đại chiến cuối cùng vẫn chưa xảy ra.

Dù là Tiên Vực hay Dị Vực đều không chịu nổi loại đại chiến này, toàn bộ đạo tràng dãy núi đều sẽ hóa thành phấn vụn, trở thành tro tàn.

"Thì ra đây mới là chỗ ỷ lại của ngươi?" Truyền nhân Xi Tộc sau khi khiếp sợ qua đi thì trở về bình tĩnh, ngược lại nhìn chằm chằm Cố Trường Sinh, thản nhiên nói.

Hắn thấy đây mới là nguyên nhân Cố Trường Sinh không sợ chết, bởi vì phía sau có Tiên Vương tọa trấn.

"Nực cười, cho rằng như vậy thì có thể vây giết Cổ Tổ của giới ta sao?" Sinh linh Dị Vực khác thi nhau cười to, sau khiếp sợ ban đầu thì liền mở miệng trào phúng, cảm thấy Cố Trường Sinh không biết tự lượng sức mình, ngông cuồng muốn châu chấu đá xe.

Toàn bộ người Tiên Vực đều lo lắng, trong lòng vô cùng thấp thỏm, run rẩy, không ai biết mọi chuyện sẽ phát triển đến tình trạng này.

"Cố huynh chẳng lẽ còn có sắp xếp gì sao?"

Nhan Minh Tiên Vương Chuyển Thế Thân hơi kinh ngạc mà nhìn Cố Trường Sinh.

Lúc này, hắn vẫn bình thản không dao động, thật giống như mọi chuyện đều nằm trong dự liệu và sắp xếp của hắn.

"Vây giết? Không phải, chỉ là săn giết mà thôi, sợ bọn họ chạy mất, nếu không ta cần gì phải bố trí như vậy."

Âm thanh của Cố Trường Sinh rất lạnh nhạt, trên áo trắng có ánh sáng tiên đang chảy xuôi, Hỗn Độn Khí tuôn ra, trong sáng không một hạt bụi.

Lời của hắn khiến tất cả người Dị Vực ngẩn ngơ, nửa ngày không nói được gì!

Sau đó bùng nổ một hồi sóng triều đáng sợ!

Tất cả mọi người không nhịn được cười to, cười Cố Trường Sinh không biết tự lượng sức mình cùng người si nói mộng!

Săn giết Tiên Vương! ?

Lá gan và giọng điệu của người trẻ tuổi này thực sự quá lớn, nhìn chung sông dài thời gian vạn cổ, người nào dám nói như thế?

Tuy hắn rất cường đại, nhưng sinh linh Chân Tiên và Tiên Vương hoàn toàn không cùng một cấp bậc, căn bản không thể đánh đồng.

"Ta thừa nhận ngươi rất cường đại, đáng giá được chúng ta cùng nhau giết ngươi, nhưng kẻ ngu xuẩn và vô tri như ngươi, thì thật

sự là lần đầu tiên ta nhìn thấy kể từ khi mình tu đạo trong suốt mấy vạn năm tới nay."

Gia Mạc Địch lên tiếng, sinh linh ngoại hình giống Nhân Tộc, khuôn mặt vô cùng tuấn tú, lúc này hoàn toàn là bộ mặt nhìn người chết.

Lời này của Cố Trường Sinh dưới cái nhìn của bọn họ chẳng khác nào tìm cái chết!

"Giết hắn đi!"

Một sinh linh khác lên tiếng, không muốn lãng phí lời nói, trực tiếp ra tay, hắn phun ra một tia sáng lục sắc rực rỡ, tiên quang trong đó trải rộng ra vạn trượng, tựa như một vùng ngân hà!

Đây là Tổ Thuật cường đại của hắn, ẩn chứa lực lượng ăn mòn khủng bố, bên trong chứa Hoàng Tuyền Chi Thủy, có thể diễn biến áo nghĩa sinh tử.

Khi đại thành, thậm chí có thể ăn mòn vũ trụ.

Sinh linh khác cũng ra tay, mỗi người thi triển thủ đoạn cường đại, ánh sáng rực rỡ, chiếu rọi mảnh trời này, khiến hư không sụp xuống, thời gian trường hà ẩn hiện, Càn Khôn đang rung chuyển, mặt trời mặt trăng nổ tung!

Đây là trình độ công phạt cao nhất dưới Tiên Vương, thậm chí có một vị cao thủ Nửa Bước Tiên Vương ra tay, bàn tay to bay lên, thôi động đại đạo rơi xuống, muốn vỗ xuống đập chết Cố Trường Sinh!

Cảnh tượng này quá dọa người, tưởng chừng như muốn hủy thiên diệt địa, tất cả quay về Hỗn Độn, bất cứ quy tắc nào cũng sẽ bị đánh thành bột mịn!

"Không tốt, nhanh ra tay cứu Thần Tử Cố gia! Hắn đang gặp nguy hiểm!"

Chương 677 - Thực lực chân chính, không cùng đẳng cấp, Càn Khôn bao phủ thiên

hạ (2)

Nhóm người Tiên Vực biến sắc, nhân vật mạnh mẽ trong đó đều vội vàng ra tay, muốn hợp lực chống lại một kích này của Dị Vực, sợ Cố Trường Sinh xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Một kích này, trừ phi là Tiên Vương chân chính, nếu không thì ai có thể dễ dàng đỡ được?

Cổ Tịnh Tiên Vương muốn ra tay, nhưng bóng dáng của U Long Vương ẩn ở trong sương mù đen hơi thay đổi, bàn tay khổng lồ đầy vảy từ trên không đập xuống ngăn cản hắn, lạnh lùng nói: "Ngươi quên chúng ta rồi sao?"

Mảnh không gian này bị hai vị Tiên Vương Tiên Vực hợp lực phong tỏa ngăn cản, điều này cũng dẫn đến bọn họ không thể ra tay ngay từ đầu, nếu không thì mảnh không gian này sẽ sụp xuống trong nháy mắt.

Cho nên U Long Vương mắt lóe tia sáng khác thường, rất muốn biết Tiên Vực sẽ làm thế nào để vây giết ba Vương bọn họ.

"Lúc này, chẳng lẽ các ngươi vẫn chưa nhìn ra? Mục tiêu của ta từ đầu đến cuối đều không phải là các ngươi, cuộc nháo kịch này, nên kết thúc rồi."

Cố Trường Sinh nhẹ giọng nói, lúc này, toàn bộ bố trí đều đã hoàn thành, hắn không cần giấu giếm gì nữa.

Ngay lập tức, ống tay áo vung lên, ức vạn lớp ngôi sao tựa như hội tụ ở trong đó, hóa thành một phương vũ trụ mênh mông cổ xưa đập xuống!

"Điều này sao có thể..."

Trong khoảnh khắc, đám người truyền nhân Xi Tộc, Gia Mạc Địch cảm nhận được hơi thở chết chóc khủng bố, trợn to hai mắt, lộ ra vẻ kinh hoàng.

Không có gì ngoài ý muốn.

Ngay phút đầu tiên, bọn họ đã bị hơi thở của Cố Trường Sinh nghiền thành bột mịn, bao gồm nguyên thần ở bên trong cũng trở thành một mảnh hư vô, rất nhiều thần thông chiêu thức đều không thể rơi xuống trước mặt Cố Trường Sinh.

Đây chính là uy áp chân chính của cấp bậc Tiên Vương.

Sinh linh không đến cấp bậc này, ngay cả chạm vào cũng không thể làm được!

"Không ổn!"

U Long Vương, Gia Mạc Vương, Hồng Thác Vương lần đầu tiên lộ ra vẻ mặt không dám tin tưởng và khiếp sợ, cảm nhận được uy áp kinh khủng cùng cấp bậc.

Hơn nữa, tuy cùng đẳng cấp là Tiên Vương, nhưng hơi thở hiện giờ của Cố Trường Sinh càng khiến bọn họ khiếp sợ.

Chuyện này không bình thường!

"Điều này sao có thể, ngươi rõ ràng chỉ có tu vi Chân Tiên cảnh..."

Ba Vương vội vàng ra tay, ánh sáng cuồn cuộn phá tan vòm trời, hơi thở cường đại cuốn sạch bầu trời Càn Khôn, muốn ngăn trở một kích kinh khủng này của Cố Trường Sinh.

Bọn họ không ngốc, lúc này đã nhìn ra thực lực của người trẻ tuổi này, tuyệt đối không phải là Chân Tiên cảnh, đã đến trình độ cường đại như Tiên Vương cảnh.

"Trách không được trước đó ta luôn có một loại dự cảm không tốt..."

U Long Vương thân thể phát lạnh, nguyên thần hơi run rẩy.

Mà giờ phút này, toàn bộ người Tiên Vực và Dị Vực đều đầu óc ù đặc, so với trước kia còn chấn động hơn, đã không thể tìm ra từ ngữ nào có thể hình dung tâm tình lúc này.

Chuyện này đã quá sức tưởng tượng!

Trong khoảnh khắc, đại chiến giữa Cố Trường Sinh và ba Vương ầm ầm bùng nổ.

Nơi này có hai vị Tiên Vương đang duy trì không gian, không đến mức trong nháy mắt nổ tung, nhưng nguyên mảnh vũ trụ đều rung bần bật, vực sâu rung chuyển, sương mù dày đặc ngút trời muốn khép lại!

"Giết!"

U Long Vương bày ra bản thể khổng lồ của mình, trông như sắp xé rách mảnh vũ trụ này, thậm chí có tu sĩ thấy được cảnh tượng mơ hồ ở nơi xa xôi.

Hắn cảm giác không ổn, ngay phút đầu tiên xông thẳng tới chỗ Cố Trường Sinh.

Ầm bùm bùm!

Hàng ức vạn luồng ánh sáng dâng lên, thần hi đan xen, rực rỡ mà sáng lạn, như ánh sáng đại đạo từ trung tâm vũ trụ!

Vô số tinh cầu xung quanh bàn tay đó, tất cả đều bị bàn tay to từ trên trời kéo xuống, từng cái vô cùng hùng vĩ, ầm ầm chuyển động, mang theo Hỗn Độn Khí, phi thường kinh người.

"Cấp bậc Tiên Vương đỉnh cao..."

Cố Trường Sinh khẽ nói, cảm nhận được thực lực chân chính của U Long Vương, cường đại hơn Tiên Vương phổ thông rất nhiều, nhưng còn kém rất xa trình độ hiện giờ của hắn.

Xoẹt!

Hắn chỉ một cái hất văng các loại kiếm khí khủng bố màu đỏ sẫm, màu đen nhánh, màu hỗn độn, bỗng nhiên đâm rách vùng vũ trụ này, bay về phía U Long Vương!

Đây là pháp của hắn, ẩn chứa lực lượng công phạt vô thượng.

Phụt một tiếng!

Giây phút đầu tiên, thân thể của U Long Vương liền bị đâm xuyên qua, mang theo máu, suýt chút nữa chia năm xẻ bảy.

Nếu không phải lúc trước lấy được một món quạt sắt thần bí bảo vệ, nói không chừng hắn đã bỏ mạng dưới một kích này!

Mà đây còn là một kích tùy tiện của Cố Trường Sinh!

Hắn sắc mặt tràn đầy hoảng sợ cùng với không thể tin nổi.

"Cấp bậc trùm..." Giọng nói của U Long Vương đang phát run, rất nhanh chạy về, chuẩn bị cùng hai Vương còn lại liên hợp, nếu không rất có thể sẽ bỏ mạng.

Hắn đã nhận ra thực lực của Cố Trường Sinh!

Đó là cấp bậc mà hắn hoàn toàn không thể chạm tới được!

"Nhanh liên hệ Đế Tộc Chi Tổ..."

"Tên này hoàn toàn là một con quái vật, vì sao lại cường đại như vậy..."

Năng lượng màu đen cuồn cuộn phập phồng trên vòm trời, ba Tiên Vương Dị Vực cũng không còn tùy ý xem thường như trước đó, vẻ mặt đều là cẩn thận và kinh hãi, nhìn chằm chằm người tuổi trẻ trước mặt.

Vừa rồi giao thủ ngắn ngủi, bọn họ đã đại khái biết được thực lực của Cố Trường Sinh, trong lòng nhấc lên sóng thần.

Gia Mạc Vương càng là vẻ mặt tái nhợt, thậm chí có chút không chịu nổi khí thế uy áp cường đại mà Cố Trường Sinh bày ra!

Thời gian hắn thành tựu Tiên Vương rất ngắn, hoàn toàn thua kém Tiên Vương thành danh lâu năm như U Long Vương, Hồng Thác Vương.

Điều này khiến cho hắn không thể chấp nhận được, chính mình thành tựu Tiên Vương sớm nhất trong thời gian gần đây, thiên phú cường đại, tự thành Vương Tộc.

Nhưng hôm nay, lại bị một tên tiểu bối đời sau khiến cho cảm nhận được thất bại và sợ hãi.

Đối phương, đến cùng là tu luyện kiểu gì thế?

Chương 678 - Săn giết Tiên Vương, ba Vương bỏ mạng, trình độ khủng bố không thể địch

Sức mạnh của Tiên Vương đã vượt qua vạn vật thế gian, đạt tới một loại cực hạn, rất khó tiến thêm bước nữa, cần thời gian rất dài tới nghiên cứu để đánh vỡ giới hạn.

Nhưng đối phương hoàn toàn là một người tuổi trẻ!

Tuổi tác tu đạo nhỏ hơn số lẻ của bọn họ rất nhiều!

"Hôm nay, không ai có thể cứu được các ngươi."

Cố Trường Sinh từ trên vòm trời đi tới, bước chân của hắn tràn ngập khí thế khủng bố khiến chư thiên run rẩy!

Bùm!

Hắn đánh xuống, cùng lúc trấn áp hướng ba Vương, Đạo khủng bố hiện lên bên người hắn, tựa như một vị Vạn Tiên Chi Tổ.

Thời gian trường hà chìm nổi, vạn vật đều diệt, chúng sinh đều vẫn!

"Không liên lạc được với Thượng Đế Tộc Chi Tổ, hắn hẳn là bị người khác giữ lại. Trong một lát khó có thể xé rách mảnh không gian này..."

"Chúng ta đều trốn không thoát, chỉ có thể chết ở chỗ này."

Gia Mạc Vương sắc mặt vô cùng tái nhợt, sinh ra một loại tâm tình tuyệt vọng.

Từ khi hắn thành tựu Tiên Vương cho tới nay, vẫn luôn cao cao tại

thượng, nhìn xuống hàng ức vạn sinh linh, tâm tình chưa bao giờ thay đổi.

Cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ tới sẽ có ngày hôm nay, sẽ bị người đánh chết, ngay cả chống cự cũng làm không được!

"Giết!"

Lúc này, Hồng Thác Vương hiện ra bản thể của mình, đó là một con Cửu Đầu Hoàng Kim Điểu khổng lồ, mỗi một cái đầu giống như làm bằng Tiên Kim vô thượng, tỏa ra ánh sáng lung linh, trật tự rũ xuống.

Hắn phát ra hung âm tuyệt thế, muốn nấu chảy vùng vũ trụ này, công phạt hướng Cố Trường Sinh.

Trong ba Vương, thực lực của hắn mạnh nhất, nửa chân sắp bước vào cấp bậc Tiên Vương đỉnh cao.

Nhưng ở trước mặt Tiên Vương trùm, ngay cả tư cách chống cự cũng không có.

Điều này giống như Chân Tiên ở trước mặt Tiên Vương, không cùng một cấp bậc, chỉ có thể bị coi như con kiến mà áp đảo.

Cố Trường Sinh một chưởng vỗ tới, bàn tay lớn màu vàng óng vô biên vô tận, chỉ tay rõ ràng, như Thượng Thương Chi Chưởng, Hỗn Độn Khí quấn vòng quanh, Tinh Vực hiển hóa ở trong đó!

Phụt một tiếng!

Hồng Thác Vương hóa thành bản thể vẫn không địch lại, bị một chưởng đập nát, thân thể nổ tung, chia năm xẻ bảy.

Nguyên thần của hắn bốc cháy, muốn dùng bí pháp vô thượng để bỏ chạy, nhưng Cố Trường Sinh sớm có dự liệu, nguyên thần nhỏ há miệng kêu một tiếng, phun ra một ngân hà rực rỡ, hóa thành một thanh tiên kiếm thanh đồng chém chết nguyên thần của Hồng Thác Vương!

Một thế hệ Tiên Vương Dị Vực vô địch, Vương Tộc Chi Tổ, từ nay bỏ mình!

"Vương!"

Đám người Dị Vực hoảng sợ rống to, thần hồn run rẩy, trong lòng có giận dữ cũng có bi ai rất lớn, không thể tin được đây là sự thật.

Cuộc chiến giữa Tiên Vương rất khó phân ra thắng bại, hở một tí là cần chiến đấu hơn nghìn năm thậm chí trên vạn năm.

Đó là giữa những Tiên Vương cùng một cấp bậc.

Mà Cố Trường Sinh rất hiển nhiên không cùng đẳng cấp với bọn họ, có thể tuỳ tiện xóa sổ.

"Cái này..."

U Long Vương và Gia Mạc Vương lúc này đã sợ mất mật, Hồng Thác Vương mạnh còn hơn bọn họ, nhưng vừa đụng độ thì đã bị Cố Trường Sinh tiêu diệt nhanh gọn.

Điều này khiến cho bọn họ linh hồn đều đang run rẩy, sinh ra cảm giác tuyệt vọng.

Vương không thể nhục, nhưng điều kiện tiên quyết là tính mạng có thể được bảo toàn.

"Các ngươi, ai cũng không thể trốn thoát."

Cố Trường Sinh khẽ nói, toàn thân bị Hỗn Độn tiên quang dày đặc bao phủ.

Áo trắng như tuyết, không dính một hạt bụi, rõ ràng là bộ dáng bàng quan, lúc này lại tựa như một vị ma thần, khiến đám người Dị Vực sợ hãi, sợ đến quỳ phục xuống.

"Chúng ta nguyện hàng."

Gia Mạc Vương và U Long Vương lựa chọn quy hàng, không muốn từ nay chết đi.

"Không thể."

Cố Trường Sinh không đồng ý, dù Tiên Vương Dị Vực quy hàng,

cũng sẽ lần nữa làm phản.

Đến đẳng cấp Tiên Vương, đã không có thủ đoạn nào có thể khống chế bọn họ.

Trận chiến này đã không còn gì để lo lắng nữa.

Cố Trường Sinh sớm đã chuẩn bị sẵn sàng, để hai vị Tiên Vương Cố gia phong tỏa ngăn cản mảnh thiên địa này, chính là vì sợ bọn họ chạy trốn.

Tuy sức chiến đấu của hắn đã đạt đến cấp bậc Tiên Vương trùm.

Nhưng nếu ba Vương một lòng muốn chạy trốn, hắn rất khó đuổi theo đánh chết, sẽ có cá lọt lưới.

Ầm bùm bùm!

Cuối cùng, mảnh vũ trụ này nứt ra, bầu trời vũ vụ tan vỡ, hư không sụp đổ, mọi thứ đều hóa thành hư vô, trở thành Hỗn Độn loạn lưu khủng bố!

Ngay cả mảnh vực sâu do Dị Vực tạo ra cũng bị Cố Trường Sinh một kiếm san bằng.

Ba Vương đều đền tội!

Vô số kỷ nguyên tới nay, đây là lúc nhiều Tiên Vương Dị Vực bỏ mạng nhiều nhất, chắc chắn sẽ được ghi vào sử sách, để vô số tu sĩ hậu thế kính ngưỡng.

"Cảnh tượng hôm nay nhìn thấy, thật sự quá khó tin..." Cổ Tịnh Tiên Vương mở to hai mắt nhìn, thì thào nói, chuyện không thể ngờ tới nhất, đó là thực lực của Cố Trường Sinh thế nhưng đã đạt đến cấp bậc Tiên Vương.

Trách không được hắn dám nói lời như vậy.

Săn giết Tiên Vương!

Đó không phải là lời nói ngu xuẩn mà là có thêm chỗ ỷ lại.

Nhóm người Tiên Vực đều lòng dâng sóng triều, không nhịn được hét lớn, cảm nhận được hưng phấn và chí khí từ trước tới nay chưa từng có.

Thì ra Thần Tử Cố gia sớm đã lớn mạnh đến mức này!

Một mình hắn có thể chống lại ba vị Tiên Vương Dị Vực!

Khí thôn vạn cổ, có ta vô địch!

Giờ phút này, Cố Trường Sinh đứng sừng sững ngoài biên ải, khí thế áp chế chư thiên, khủng bố đến mức đám người Dị Vực sợ hãi, linh hồn run rẩy, không nhịn được muốn quỳ lạy.

Ba Vương đã chết, điều này đối với Dị Vực là một đả kích nặng nề chưa từng có từ trước tới nay.

Mà trong đó, thứ khiến người ta không thể tin được nhất là, thiên kiêu số một đương đại Tiên Vực, đã trưởng thành đến trình độ khủng bố mà tất cả mọi người không thể ngờ tới!

Ba Vương Dị Vực chớp mắt bỏ mạng, vòm trời Dị Vực trong nháy mắt biến sắc, đại đạo ù ù, Tinh Vũ nổ tung, sương mù vô cùng vô tận bao phủ thiên địa.

Chương 679 - Mưa máu ngập trời, Dị Vực chấn động, trùm trẻ tuổi nhất

Vô tận cương vực do ba Vương thống ngự đang bay xuống cơn mưa máu trong suốt rực rỡ, rất nhiều cảnh tượng cùng hiện lên, có thể nghe được vô số Tiên Linh, Thần Ma trong thiên địa đang khóc.

Đây là cảnh tượng khủng bố khiến người khiếp sợ, hoa sen máu nở rộ, tinh tú hủy diệt, Càn Khôn vỡ nát, mọi thứ đều biến mất trong vô hình.

Quy tắc đại đạo trong thiên địa cũng thay đổi, bởi vì Tiên Vương chết đi, loại uy áp cái thế mà hắn mang theo cũng tan biến trong trung tâm vũ trụ.

"Cái này..."

"Điều này sao có thể..."

Giờ phút này, hầu như toàn bộ sinh linh Dị Vực đều xao động, gương mặt hiện lên vẻ đau buồn, không nhịn được quỳ xuống, bi thống gào thét.

"Cổ Tổ đã bỏ mình!"

"Sao có thể như vậy, Cổ Tổ vô địch, nhìn xuống hàng ức vạn kỷ nguyên bất hủ, sao có thể chết được chứ..."

Có người không thể tin được kết quả này, trong nháy mắt ngất đi, tồn tại vô địch mà mình thường tín ngưỡng, giờ phút này đọc tên thật của hắn, nhưng không cách nào dẫn dắt hơi thở của hắn, chân chính biến mất ở chư thiên vạn giới.

Tất cả mọi người không thể tin được, loại hơi thở vô địch cái thế này đã biến mất trong thiên địa, bị người ta xóa đi trong vũ trụ.

Cường đại như Tiên Vương mà cũng bỏ mạng, đây là chuyện vạn cổ tới nay không bao giờ dám tưởng tượng đến.

Tiên Vương bỏ mạng!

Hơn nữa không phải một vị, mà là ba vị Tiên Vương, đều ở trạng thái đỉnh cao nhất, mà nay bị người đánh chết, bỏ mạng ở vực ngoại.

Mưa máu ngút trời, suýt nữa bao phủ một phương thế giới.

Giờ phút này, Dị Vực bị rung động, dù là Vương Tộc hay Đế Tộc đều nhấc lên sóng to gió lớn.

Toàn bộ đều đang trong trạng thái điên cuồng, hoảng sợ, không thể tin được.

Nhất là Gia Mạc Vương Tộc, Hồng Thác Vương Tộc cùng với U Long Vương Tộc, phụ trách thống ngự đại quân đi Tiên Vực, lúc này đều cảm giác như trời sập.

Toàn bộ tộc nhân đều đang thống khổ, quỳ xuống đất khẩn cầu Cổ Tổ tái hiện Chân Linh.

Ầm!

Mấy vị Đế Tộc Chi Tổ ngủ sâu nhất thậm chí bị người đánh thức, uy áp vô thượng, nghiền ép khắp mảnh vũ trụ Dị Vực, vòm trời tan biến, chỉ một ý niệm có thể đánh nát mảnh thế giới này.

Đây là mấy vị Chuẩn Tiên Đế của Dị Vực, chưa từng thức tỉnh trong hàng ức vạn kỷ nguyên, nhưng bây giờ bị vô số sinh linh Dị Vực đánh thức, khẩn cầu bọn họ ra tay điều tra rõ chân tướng của sự việc.

Dưới cái nhìn của bọn họ, thế gian này, có thể giết chết tồn tại Tiên Vương thì tuyệt đối là cấp bậc Chuẩn Tiên Đế.

Cho nên, ba Vương rất có thể bị Chuẩn Tiên Đế của Tiên Vực ra tay đánh chết.

Vì lý do này, khiến hết thảy tộc quần của Dị Vực đều tức giận.

Trước khi tới đại quyết chiến, tồn tại cấp bậc như Chuẩn Tiên Đế đều phụ trách chấn nhiếp, gần như không có khả năng sẽ ra tay.

Dù sao một khi bọn họ ra tay, cục diện muốn đánh nát toàn bộ vũ trụ, trở thành cát bụi, chẳng còn sót lại thứ gì.

Ở Dị Vực, đẳng cấp sâm nghiêm, tựa như kim tự tháp, mà Đế Tộc Chi Tổ là tồn tại đứng sừng sững ở đỉnh cao nhất.

Dù là Tiên Vương cũng phải cung kính ở trước mặt bọn họ.

Xoẹt!

Lúc này, ở một phương cổ địa tràn ngập hơi thở vô thượng, từng luồng bóng dáng khủng bố tựa như khai thiên thần chi đứng lơ lửng, bị vô cùng vô tận Hỗn Độn bao vây, đó là Tiên Vương của các tộc Dị Vực.

Bọn họ ở chỗ này mời một vị Đế Tộc tỉnh lại.

Ầm!

Đại đạo ù ù, vũ trụ run rẩy, chư thiên vạn giới như sắp rơi xuống, nơi đây phát ra ánh sáng rực rỡ!

Một vị tồn tại cổ xưa được bao phủ trong thần quang dày đặc vô thượng, chậm rãi mở mắt, chỉ riêng ánh mắt đó đã đáng sợ đến cực điểm, xuyên qua xưa nay, hiểu rõ tương lai, đánh vỡ phương vũ trụ này.

Đám Tiên Vương này ở trước mặt hắn vô cùng cung kính, không dám thở mạnh.

Oong!

Từng cơn gió lốc đại đạo tan biến trong ánh mắt này, cuối cùng ngay cả sóng gợn thời gian đều hóa thành bột mịn.

Trong con ngươi của hắn hiện lên cảnh tượng ngoài biên ải, yên lặng buốt giá, lại tựa như không có chút tình cảm.

"Một người trẻ tuổi đã giết chết bọn họ."

Vị tồn tại vô thượng này mở miệng, ẩn chứa nồng đậm ý đại đạo, cuốn sạch khắp Dị Vực, khiến cường giả các tộc kinh hãi không ngớt.

"Một người trẻ tuổi?"

Có Tiên Vương Dị Vực khó hiểu, một người trẻ tuổi làm sao có thể đánh chết ba Vương? Thế mà không phải Chuẩn Tiên Đế Dị Vực ra tay sao?

"Người trẻ tuổi này có sức chiến đấu hàng đầu."

Vị tồn tại vô thượng này mở miệng lần nữa, ngôn ngữ rất ít, không chút gợn sóng.

Mặc dù ba Vương Dị Vực bị đánh chết, nhưng đối với hắn tựa hồ cũng như ba con kiến chết mà thôi.

"Xi Đế bị một vị nữ nhân Chuẩn Tiên Đế của Tiên Vực kéo chân."

Rất nhanh, vị tồn tại vô thượng này lần nữa thấy rõ tất cả, nhìn thấy cảnh tượng giao chiến giữa Xi Đế và Tô Huyên.

Đó là một mảnh không gian sớm đã bị đánh thành hư vô, ngay cả không gian đều bị ngừng lại, giống như đã bất động.

Vì lý do này mới để cho Tiên Vực lợi dụng thời cơ đánh chết ba Vương.

"Thiên kiêu số một đương đại Tiên Vực đã thành tựu đến trình độ này, quá đáng sợ..."

Sau đó, rất nhiều người khẩn cầu vị tồn tại vô thượng này ra tay, diễn biến ra cảnh tượng lúc đó, ngược dòng mảnh nhỏ thời gian bị đánh tan, lộ ra hình dáng của Cố Trường Sinh.

"Thật không ngờ, người trẻ tuổi lúc đó thế mà là Hỗn Độn Thể của Cố gia Tiên Vực..."

Điều này khiến cho rất nhiều Vương Tộc Dị Vực lần nữa nhấc lên nỗi sợ hãi.

Rất nhiều người nhận ra gương mặt trẻ tuổi này, ban đầu từng tiếp túc ở ngoài Sơn Hải thành, từng bị hắn đánh chết rất nhiều cao thủ Dị Vực, treo giải thưởng rất cao.

Nhưng ai cũng không ngờ, người trẻ tuổi trước đây chưa tới Đại Đế cảnh, hiện nay đã là tồn tại nhìn xuống vạn cổ.

Loại biến hóa này khiến rất nhiều người Dị Vực hoảng sợ, trong lòng tê dại một hồi.

Nhất là sinh linh đã từng cùng thế hệ với Cố Trường Sinh càng cảm nhận được một loại sợ hãi và tuyệt vọng.

Chương 680 - Giới Hải dị động, cõng lên chư thiên vạn giới, con đường sau đó

Những cường giả thiên tư vô song kia, tu vi bây giờ cũng chỉ là Chân Tiên cảnh, cách xa cấp bậc Tiên Vương, xa không thể với tới,

thật sự ngay cả tư cách ngước nhìn cũng không có.

"Xin hỏi vô thượng, trận chiến này cần đánh nữa không?"

Có Tiên Vương dò hỏi, dù sao ba Vương Dị Vực đã bỏ mạng, đối với Dị Vực, sĩ khí tổn hao rất nhiều, rất nhiều người đều bị dọa sợ.

Lúc này, cần tàn sát Tiên Vương Tiên Vực để nâng cao sĩ khí, do đó mới có thể bù đắp cục diện.

Cho nên bọn họ đều hy vọng Chuẩn Tiên Đế ra tay, mở ra đại quyết chiến cuối cùng.

"Hiện tại chúng ta không nên ra tay, thời cơ vẫn chưa chín muồi, cứ đợi thêm đã."

Vị tồn tại vô thượng này lạnh nhạt nói, nói rõ thời điểm quyết chiến cuối cùng với Tiên Vực vẫn chưa tới, đang đợi thời cơ cuối cùng.

Tổng tẩy rửa cuối cùng vẫn chưa tới.

Khi đó, khí vận của Tiên Vực suy yếu xuống mức thấp nhất mới là thời điểm một hơi tiêu diệt sạch sẽ.

Nhưng hắn không kêu những người khác ra tay, là vì ở cấp bậc như hắn không thể tùy tiện ra tay, sẽ đưa tới nhân quả thêm vào người khó có thể tưởng tượng nổi.

Quyết định này khiến toàn bộ Tiên Vương không biết làm sao, cực kỳ nuối tiếc, bây giờ đã khôi phục, rất muốn mở ra đại quyết chiến cuối cùng giết vào Tiên Vực.

Mặc dù đám người Gia Mạc Vương không tính là nhóm người mạnh nhất trong Tiên Vương, nhưng vốn có sức nặng rất lớn ở Dị Vực.

"Thù này, không thể không báo, vậy thì hãy chôn cất thập phương vũ trụ Tiên Vực."

Cuối cùng, mấy vị Tiên Vương quyết định, muốn phái ra đại quân khác tiến công.

Người mở miệng bị vô tận đại đạo hỏa diễm bao vây, hung uy hiển hách, trấn áp tất cả, khiến vòm trời rung bần bật.

Hắn là một vị trùm chân chính, hung danh ở Dị Vực chấn nhiếp tám phương, không người dám bất kính với hắn!

Từng chiếc chiến thuyền cổ bị ánh sáng rực rỡ bao phủ, nghiền ép bầu trời cao, che khuất vòm trời, bay trở về Sơn Hải thành.

Đại quân Tiên Vực quay về thành, đại trận toàn thắng, trên mặt tất cả mọi người đều tràn ngập nụ cười, vô cùng kích động và thoải mái.

Một số lão binh khóc chảy nước mắt nước mũi, ôm hũ tro cốt của lão huynh đệ, thật lâu kể ra, chưa từng dừng lại.

Cảnh tượng như vậy có thể thấy được ở trên khắp chiến thuyền cổ.

Vạn cổ đến nay, đây vẫn là lần đầu tiên trong khi giao chiến với Dị Vực, chân chính khiến chúng tổn hại nặng, thương cân động cốt.

Ba vị Tiên Vương bỏ mạng, đối với Dị Vực, tuyệt đối là tổn thất rất lớn không cách nào nói rõ được.

Cố Trường Sinh thể hiện ra thực lực chân chính của mình, khủng bố đến khiến người ta khó có thể tin.

Tiên Vương trùm trẻ tuổi như thế!

Nhìn khắp Tiên Vực vạn cổ kỷ nguyên, ai có thể đi đến một bước này, cường đại đến khó tin.

Không ngoa khi nói thực lực như vậy của Cố Trường Sinh đã có thể nhìn xuống vạn cổ, chìm nổi bên trong năm tháng trường hà.

Hơn nữa, hắn còn trẻ như vậy, cuối cùng có thể đi tới trình độ, ai có thể nói trước được?

Trận chiến ngoài biên ải ấy, ba Vương Dị Vực không có cả tư cách chống cự trong tay hắn, bị tùy tiện tiêu diệt, đây là thực lực cường đại của Cố Trường Sinh.

Thử hỏi thiên hạ, hiện giờ ai có thể đấu lại hắn?

Tất cả mọi người đang reo mừng, Sơn Hải thành luôn luôn lạnh lẽo nghiêm nghị hiếm thấy xuất hiện cảnh tượng nghênh đón chúc mừng, ở nơi đã trải qua chiến sự như vậy lại vẫn có thể nhìn thấy cảnh tượng như thế.

Tin tức của trận đại chiến này từ xa truyền về ba nghìn Đạo Vực, dẫn phát chấn động khắp Tinh Vực.

Trên thực tế, lúc Tiên Vương Dị Vực bỏ mạng, Tiên Vực bên này cũng có dị tượng hiện lên, bị nhiều nhân vật mạnh mẽ bắt được.

Bọn họ đều đang suy đoán rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Bây giờ biết được sự thật thì kích động đến khó tự kiềm chế, vô cùng chấn động.

Danh vọng của Cố Trường Sinh càng đạt tới tình trạng từ trước tới nay chưa từng có

"Quá cường đại, không ngờ sở hữu sức chiến đấu Tiên Vương trùm, thật sự quá khó tin."

"Đơn giản tiêu diệt ba Vương Dị Vực, nâng lên uy danh của Tiên Vực ta, trừ hắn ra, sợ rằng không ai có thể làm được điều này đi?"

"Quả thật là nghịch thiên, lấy tu vi Chân Tiên cảnh bá khí chém giết tồn tại Tiên Vương."

"E rằng con đường hắn đi chính là đường Chân Tiên trong truyền thuyết kia..."

Các tộc đều có lão cổ đổng mật ngữ, ai nấy đều vô cùng chấn động đối với việc này.

Dù là người còn trẻ hay đã già đều vô cùng sùng kính hắn, trong miệng xưng hô cái tên Trường Sinh Tiên Vương.

Một số người trẻ tuổi thành kính hắn đến cực điểm, bọn họ từ các nơi quỳ lạy, dập đầu hướng nơi Cố Trường Sinh đang ở.

Ở trung tâm vũ trụ ba nghìn Đạo Vực, có các luồng lực lượng tín ngưỡng màu bạc nhạt đang vọt tới, có thể lớn mạnh nguyên thần của Tiên Vương, trở nên càng thêm vững chắc không thể phá vỡ.

Khắp các giới, vô tận tu sĩ quỳ lạy, toàn bộ vũ trụ đều có thể nghe được âm thanh Trường Sinh Tiên Vương.

Trước đó toàn bộ đại thống lĩnh còn xem Cố Trường Sinh là hậu bối, bây giờ vô cùng sùng bái hắn.

Cái này không liên quan đến bối phận, hoàn toàn là do tu vi đạo hạnh.

Người giỏi hơn làm thầy, mặc dù năm tháng Cố Trường Sinh tu đạo ít hơn bọn họ, nhưng trình độ vượt xa khả năng bọn họ có thể với tới.

Trong quá trình này, Cố Trường Sinh tất nhiên không keo kiệt, lúc mọi người thỉnh giáo thì giải thích nghi hoặc của họ.

Bản thân Cố Trường Sinh không quá rảnh rỗi, tuy hắn đã rất cường đại, có thể quét ngang tất cả kẻ địch, nhưng vẫn thôi diễn con đường và pháp kế tiếp của mình.

Hắn chắc chắn sẽ không ở lại giai đoạn này mãi.

Nửa tháng sau, Tô Huyên đại chiến một trận với vị Chuẩn Tiên Đế Dị Vực kia xong thì quay về, nhưng không phân ra thắng bại.

Hai người đánh chìm hàng ức vạn phương Cổ giới, thậm chí khiến Giới Hải rung chuyển, thiếu chút nữa đánh trúng khu vực thần bí khác ở bên kia.

Nhưng trong quá trình này lại khiến Tô Huyên chú ý tới một số chuyện kỳ quái.

"Thương Mang trên Giới Hải có dấu vết sinh linh xuất hiện?"

Chương 681 - Giới Hải dị động, cõng lên chư thiên vạn giới, con đường sau đó (2)

Cố Trường Sinh hơi kinh ngạc, phía trên Giới Hải luôn luôn yên lặng, mảnh nhỏ khu vực bị vô tận Thương Mang Khí bao phủ, càng phải như vậy.

Lần trước, hắn ở bên bờ Giới Hải chiến đấu với một vị trùm Nửa Bước Tiên Vương, nhưng không làm kinh động sinh linh trong Thương Mang.

"Vị sinh linh kia rất cường đại."

Tô Huyên nói, lúc đó nàng chỉ thấy thoáng qua, sinh linh kia ẩn giấu trong Thương Mang Khí, bị vô tận quy tắc gió lốc bao phủ, bóng dáng vô cùng to lớn, ù ù bàng bạc, giống như cõng lên chư thiên vạn giới.

"Hơn nữa, ta mơ hồ chú ý tới trên lưng kẻ đó dường như có một tòa cung điện."

Tô Huyên tiếp tục nói, hơi thở của sinh linh kia khiến nàng và Xi Đế đều rất kiêng kỵ, sợ kinh động đến bóng dáng đó, cuối cùng đành bỏ dở đại chiến.

"Lưng cõng cung điện?" Cố Trường Sinh hơi giật mình, bỗng nhiên nhìn xuống lòng bàn tay của mình, cảm giác chữ viết thần bí ở trên tay đang hiển hóa, hơi nóng lên.

Hắn mơ hồ cảm thấy tòa cung điện thần bí kia và Đại Trụ Cung có liên quan.

"Nàng không bị thương chứ?" Sau đó, Cố Trường Sinh nhìn về phía Tô Huyên, hỏi thăm.

Dù sao vị Chuẩn Tiên Đế Dị Vực kia thành danh đã lâu, thời gian Tô Huyên thành tựu Chuẩn Tiên Đế chỉ mới qua mấy vạn năm.

Nếu nàng bị thương, hắn sẽ rất áy náy.

"Ngươi thế mà lại quan tâm ta." Tô Huyên hừ khẽ một tiếng, vẻ mặt rất lạnh nhạt, còn có chút ghét bỏ, nhưng trong lòng lại rất ấm áp.

"Tuy Xi Đế rất mạnh, nhưng vẫn chưa thể bị thương được ta."

Nàng lại bổ sung một câu.

Cố Trường Sinh cười cười: "Vậy là tốt rồi."

Tiếp đó, hắn phải bận rộn với chuyện của chính mình, tin tưởng trong khoảng thời gian ngắn, Dị Vực bị thua thiệt nhiều sẽ không dám lại phái đại quân đến gần.

Hai vị Tiên Vương của Cố gia hôm nay tới Sơn Hải thành thì ở nơi giống như Bát Tổ và Cửu Tổ, mặc dù không đến cấp bậc Tiên Vương trùm, nhưng lại ở cấp bậc đỉnh cao.

Thực ra có bọn họ tọa trấn, Dị Vực bây giờ không dám tùy tiện tiến công nữa.

Cho nên, Cố Trường Sinh rất yên tâm đối với vấn đề an toàn về sau của Sơn Hải thành.

Càng đừng nói tới sâu bên trong Sơn Hải thành còn có Hôi Lão cùng với một vị Chuẩn Tiên Đế khác trấn giữ chấn nhiếp, phụ trách trấn áp chân thân của Hồng Đế Dị Vực.

Thời khắc mấu chốt, bọn họ tuyệt đối sẽ ra tay.

Ở trong đoạn thời gian này, không ít Tiên Vương Tiên Vực nghe tin chạy đến Sơn Hải thành, thậm chí bao gồm một vị tồn tại cổ xưa đến từ Giới Hải, đó là một vị thủy tổ của Trường Sinh thế gia.

Cố Trường Sinh thậm chí cảm giác thực lực của hắn đã sánh ngang với Tiên Vương trùm.

Điều này khiến cho tất cả tu sĩ ở Sơn Hải thành lại thấy được không ít hy vọng.

Nhóm chí cường giả của Tiên Vực đều đang không ngừng tập hợp hướng Sơn Hải thành.

Xoẹt!

Một tiên quang xé rách vũ trụ, xuất hiện ở Tinh Vũ mênh mông mù mịt, Cố Trường Sinh chân đạp trời trăng sao, Hỗn Độn Khí vờn quanh, đi tới nơi này.

Hắn nhìn chằm chằm đám người Thác Bạt Tư Vũ, Cổ Thần Mục, Sở Yêu Nguyệt đang lột xác, lộ vẻ hài lòng.

Mấy người này không làm hắn thất vọng, đều từ trong chính mình tìm ra phương hướng về sau phải đi như thế nào, tu vi cùng đạo hạnh đều đang tăng trưởng, tin tưởng sau khi bọn họ tỉnh lại, cảnh giới sẽ tăng lên một mảng lớn.

Như vậy, Cố Trường Sinh cũng yên tâm được phần nào.

Sau đó, trong mấy năm, Dị Vực lần nữa xâm lược, có vài vị Tiên Vương mang binh đến đây gõ quan, thậm chí ở trong đó có một vị trùm điểm danh Cố Trường Sinh, muốn tiến hành Tiên Vương tử chiến.

Nhưng trong khoảng thời gian đó, Cố Trường Sinh đã tạm thời rời khỏi mảnh vũ trụ này, không biết việc này.

Hắn đi tới giới khác, nỗ lực tìm kiếm người quen trước đây đi vào chứng đạo, cùng lúc đó cũng dự định tiến thêm một bước xác minh con đường tiếp theo mà hắn cần phải đi.

Đến cảnh giới hiện giờ như hắn, muốn tiến thêm một bước, trừ lấy thời gian dài đằng đẵng tích lũy, cũng cần phải dựa vào ngoại vật.

Cố Trường Sinh từng dự định hợp ba đóa Tuế Nguyệt Chi Hoa, hợp nhất ba thân quá khứ, tương lai, hiện tại, đi ra Đại La Hằng Nhất chi cảnh.

Nhưng tu vi hiện giờ của hắn còn xa lắm mới tới tình trạng kiềm chế dòng thời gian, càng đừng nói tới việc hợp Tam Hoa, đạt được trình độ hoàn vũ vĩnh hằng, lệ kiếp bất diệt, động niệm bất hủ.

Thế nên, hắn thử tham quan học tập Đạo Quả của các giới, mô tả đại đạo hoàn chỉnh dưới mảnh thiên địa này, đến cuối cùng chấp chưởng ba nghìn đại đạo, giống như ba nghìn Hỗn Độn Thần Ma trong vũ trụ bên trong thân thể đi hướng quy nhất.

Đến lúc đó, hắn động ý niệm là có thể phá nát hàng vạn hàng nghìn vũ trụ, do đó mới có thể được coi như thật sự siêu thoát, thành tựu vương chân chính.

Dù sao, đường hắn đi hoàn toàn khác biệt với đường đi của toàn bộ tu sĩ thế gian, thực lực của Cố Trường Sinh thực ra đã vượt qua phạm trù của cảnh giới.

Thực lực của bản thân hắn là cảnh giới kỳ diệu đối với tu sĩ.

Những ngày kế tiếp, Cố Trường Sinh đi trong trung tâm vũ trụ, Hồng Mông Ấn hóa thành một phương thần ấn vô thượng, nguy nga như núi, mặt trời mặt trăng vờn quanh, chở hắn một đường mà đi, rời khỏi Tiên Vực.

Ngay lúc này.

Xoẹt!

Chư thiên vạn giới sinh ra cảm ứng, quy tắc thiên địa của các phương đại thế giới phát sinh những cuộc va chạm.

Vô số chí cường giả rung động, mặt lộ vẻ nghi hoặc, cảm giác được một nhân vật cường đại đang phá vỡ vách ngăn của Tiên Vực.

Là phủ xuống? Hay là rời đi?

Nhưng bọn họ không tùy tiện tra xét.

Tồn tại có thể đơn giản phá vỡ vách ngăn, ít nhất cũng là Trường Sinh Đại Tộc hoặc Cổ Tổ của đạo thống vô thượng.

"Bây giờ là thời buổi rối loạn, càng ngày càng nhiều nhân vật mạnh mẽ chạy tới đây..."

"Thiên địa đang biến đổi..."

Chương 682 - Mười vạn cấm khu, mô tả thiên địa chi đạo, đạo hữu mời vào

Rất nhiều người đang vì thế mà chuẩn bị, không chỉ Tiên Vực, ngay cả Dị Vực cũng làm như vậy.

Sơn Hải thành rốt cuộc có một đoạn thời gian an bình, Cố Trường Sinh cũng thuận tiện mượn khoảng thời gian này dự định thăng lên thực lực của bản thân cùng Đạo Quả.

Tuy trước đó hắn có được một phần trăm Tiên Vương Đạo Quả của Tô Huyên, nhưng đối với hắn thì cũng chỉ có tác dụng để tham khảo.

Con đường của hắn là phải tự mình bước ra.

Bây giờ Cố Trường Sinh đã đang quan sát xong trái Tiên Vương Đạo Quả kia.

Trong đó không chỉ có cảm ngộ của Tô Huyên khi tu luyện tới Tiên Vương cảnh, ngoài ra còn có đường và pháp lúc nàng đột phá đến Chuẩn Tiên Đế.

Đây hoàn toàn là thần vật vô thượng đối với tu sĩ, một khi bị người ta phát hiện, sẽ dẫn phát điên cuồng.

Dù là Tiên Vương mạnh nhất cũng sẽ khát cầu, vì thế mà ra tay tranh đoạt.

Dù sao nó ẩn chứa đường của một vị Chuẩn Tiên Đế, có thể giúp bọn họ siêu thoát, trở thành Đế trong truyền thuyết, thật sự biến thành Bất Hủ Chi Đế của mảnh thiên địa này!

Loại Đạo Quả này trân quý biết bao, dù là Chuẩn Tiên Đế chân chính cũng sẽ không dễ dàng cho biết.

Thế gian này, ai có thể đơn giản nói ra tất cả điều này? Nếu nói ra thì khác gì chắp tay dâng tặng Đạo Quả của bản thân?

Có điều, Cố Trường Sinh nhờ vào đó tiếp xúc đến một số phương pháp khó hiểu của đẳng cấp Chuẩn Tiên Đế từ chỗ Tô Huyên.

Nhưng tới cấp bậc này của hắn, muốn chân chính lý giải Chuẩn Tiên Đế như thế nào thì vẫn rất khó khăn.

Giống như con kiến muốn đọc hiểu chữ viết của Nhân Tộc, sao không khó khăn được chứ?

Oong!

Năm tháng trôi đi, trong bóng tối dường như thời gian đã ngừng lại.

Ánh sáng của mặt trời và mặt trăng tan biến, bao gồm toàn bộ mảnh thiên địa này.

Tất cả chìm trong trì trệ, bóng tối vĩnh hằng, tìm không thấy ánh sáng.

Cuối cùng, Cố Trường Sinh đi qua rất nhiều nơi.

Hắn lang thang ở các cổ địa, cấm khu, thậm chí quanh quẩn bên ngoài Chân Giới cổ xưa, rất nhiều nơi trước đây hắn chưa từng tới đều đi qua một lần.

Bao gồm mười vạn cấm khu được gọi là tuyệt địa của sinh linh, sương mù xám cuồn cuộn bao phủ vòm trời, thả mắt nhìn, tất cả đều là Ma Sơn đen như mực trôi lơ lửng trên không, tựa như thuở ban đầu khai thiên tích địa.

Các phương thế giới bị che kín ở trong đó, phù văn ngập trời, Thần Tiêu cuồn cuộn, thế giới bao la hơi thở tuôn chảy, thần bí kinh người.

Cố Trường Sinh xuất hiện ở bên ngoài dãy Ma Sơn trải dài vô tận, hơi thở còn chưa khuếch tán ra thì đã dẫn tới nhiều nhân vật khủng bố trong đó thức tỉnh, cực kỳ cảnh giác với hắn.

Ở chỗ này, Cố Trường Sinh cảm nhận được hơi thở giống như của Giới Hải.

"Có rất nhiều Cổ Giới bị tàn phá. Ở kỷ nguyên xa xưa, mười vạn cấm khu còn từng phát động hỗn loạn cấm khu, nuốt chửng tám phương..."

"Thì ra là thế, hơi thở đặc biệt này có thể che lấp thiên cơ, làm chậm lại ngũ suy buông xuống."

Cố Trường Sinh ngay lập tức hiểu rõ dị thường của nơi này, Thiên Nhân Ngũ Suy, đây là chuyện mà mỗi tu sĩ đều không cách nào

phòng ngừa được.

Cường đại như Tiên Vương, nếu chạm tới nhân quả và tai hoạ của bản thân thì khó có thể trốn tránh, sẽ nhận phải cắn trả, thọ nguyên bị chặt một đao, không thể chân chính bất hủ khó diệt.

Thời gian Tiên Vực tồn tại quá lâu, từ khi sinh ra đến bây giờ, không ai có thể nói rõ đã có bao nhiêu kỷ nguyên.

Chân Tiên có thể sống vài kỷ nguyên, nhưng cuối cùng sẽ có một ngày suy kiệt thọ nguyên.

Đến ngày đó, hoặc là lẳng lặng chờ già đi, hoặc là dùng thủ đoạn khác để kéo dài tính mạng.

Cho nên, từ xưa có cấm khu gây rối, thời kỳ hắc ám cắn nuốt sinh linh kéo dài tuổi thọ.

Mười vạn cấm khu ở đây được tạo ra từ rất nhiều Cổ Giới, nhưng có một điểm khác biệt là, Cổ Giới nơi này bị người chiếm cứ, có tồn tại chí cường giả.

Mười vạn cấm khu chỉ là con số giả, không phải là mười vạn phương cấm khu chân chính.

Nhưng có thể thấy được nơi này khủng bố đến mức nào, đã vượt ra hồng trần vạn trượng, tồn tại chí cường đã đặc biệt độc lập ở bên ngoài.

Ngay cả Dị Vực cũng không dám có ý nghĩ gì với mười vạn cấm khu!

Cố Trường Sinh còn nhớ rất rõ mảnh hồng trần cấm khu dưới Cửu Thiên kia, vị Thần Chủ áo trắng đó, vào thời kỳ đỉnh cao có thể là một vị Tiên Đế.

"Nếu đã đi tới nơi này thì vào xem thử vậy, tiện thể mô tả thiên địa chi đạo trong đó."

Ầm!

Nghĩ tới đây, Cố Trường Sinh nhấc chân mà đi, sương mù xám

cuồn cuộn, ánh sáng ngút trời, hơi thở đáng sợ, như muốn làm tất cả tan biến.

Nơi đây tồn tại rất nhiều trận văn và trật tự cường đại, nháy mắt thức tỉnh, loại uy năng khủng bố này cường đại đến khó tin, có thể cản trở người cùng cấp.

Nhưng bây giờ hắn có thực lực Tiên Vương trùm, ai có thể ngăn cản hắn được?

Càng đừng nói đến những cấm khu ở đằng trước nhất, người có thực lực mạnh nhất là Đại Đế cảnh, có không ít là Chân Tiên cảnh. Lúc này toàn bộ lạnh run dưới hơi thở của Cố Trường Sinh, nỗi sợ phát ra từ linh hồn, muốn quỳ lạy hắn.

Càng đi sâu vào bên trong, Cấm Khu Chi Chủ ở trong đó có thực lực càng khủng bố hơn.

"Đạo hữu, xin dừng bước."

Cuối cùng, một vị tồn tại bất hủ cấp bậc Tiên Vương lộ diện, vẻ mặt rất thận trọng, cảm nhận được sự nguy hiểm đến từ Cố Trường Sinh.

Điều này khiến hắn trong lòng rất cảnh giác.

Cố Trường Sinh không che giấu hơi thở của bản thân.

Từng có người cùng cấp bị tiêu diệt trong tay hắn.

Cho nên khi đối mặt với vị Tiên Vương này, hắn vô cùng kiêng kỵ, nhưng cũng không thể không hiện thân, ngăn cản Cố Trường Sinh tiếp tục cất bước đi vào.

"Ta muốn đi vào xem thử một chút, đạo hữu cần gì keo kiệt như vậy."

Cố Trường Sinh nghe thấy thế thì cười nhạt, tiếp tục cất bước.

Hắn không e ngại mười vạn cấm khu, bởi vì trong đó có vị Chuẩn Tiên Đế chí cường từng bị một vị tổ của Cố gia chém qua, bị trọng thương, nhưng không tiếp tục đào sâu hơn việc này.

Chương 683 - Khởi nguồn của cấm khu, Chuẩn Tiên Đế khó có thể luyện hóa, thế giới nguyên thổ

Việc này là do mấy năm trước, khi hắn và Hôi Lão giao lưu thì nghe qua.

"Đạo hữu, mời vào."

Vị Tiên Vương này còn định ngăn cản, nhưng truyền âm đến từ phía sau khiến hắn biến sắc, vội mở miệng nói, làm ra động tác tay mời.

Đó là một vị tồn tại vô thượng mở miệng, muốn để Cố Trường Sinh đi vào.

Điều này khiến hắn vô cùng giật mình.

Không ngờ việc này đã kinh động đến một vị vô thượng, phải biết rằng thời gian thức tỉnh của mỗi một vị tồn tại vô thượng, hở một tí là trên nghìn kỷ nguyên.

Người trẻ tuổi có tu vi khủng bố này đáng giá một vị tồn tại vô thượng tới gặp mặt sao?

Cố Trường Sinh không ngoài ý muốn, đi vào.

Trong dãy cấm khu sâu nhất này, tiếng ầm ầm truyền đến, đại đạo đè ép, cực kỳ uy nghiêm, tự thành một giới vô cùng hoàn chỉnh.

Thậm chí có mấy vị Tiên Vương tỉnh lại, xuất hiện ở trong cấm khu, có thể thấy được nơi này đáng sợ như thế nào.

Giới bên ngoài hầu như không thấy được Tiên Vương, nơi đây lại có thể thấy không ít bóng dáng Tiên Vương.

Cố Trường Sinh đến đây dẫn phát náo động lớn, hắn trực tiếp đi vào, đi tới chỗ sâu nhất.

"Một vị vương mới xông vào nơi này, chẳng lẽ là tồn tại mới xuất

thế gần đây..."

"Chưa thấy bao giờ. Nhưng hơi thở này mạnh quá, đã từng giết người cùng cấp."

Cường giả khắp nơi cũng bị đánh thức, vô cùng khiếp sợ, xa xa nhìn qua, thân thể phát lạnh.

Bọn họ bây giờ mới tỉnh lại, không biết qua một kỷ nguyên này, bên ngoài Tiên Vực đã xảy ra chuyện gì.

Chỉ có một số người chấn động mất bình bĩnh, nhận ra thân phận của Cố Trường Sinh.

"Là hắn, Hỗn Độn Thể của Cố gia, không ngờ đã chịu tải thiên mệnh, đương đại tôn vinh." Có người mở miệng nói, sắc mặt vô cùng phức tạp.

Trước đây từng chú ý một tiểu bối, nhưng bị một vị lão tổ Cố gia cảnh cáo, sau đó không tiếp tục quan tâm nữa.

Nhưng không ngờ lúc gặp lại, đối phương đã trưởng thành đến mức khiến hắn phải ngước nhìn.

"Tại sao đạo hữu lại xông vào mười vạn cấm khu của ta?"

Một âm thanh uy nghiêm từ nơi sâu nhất vang lên, toàn bộ sinh linh ở cấm khu không nhịn được quỳ xuống, dù là mấy vị Tiên Vương cũng lộ ra vẻ tôn kính.

Đây là một vị tồn tại vô thượng của cấm khu mở miệng, từ trong giấc ngủ dài thức tỉnh, cảm nhận được huyết mạch của Cố Trường Sinh, có hơi kiêng kỵ, nên không ra tay đuổi hắn đi.

Oong!

Phía trước hào quang rực rỡ sáng lạn, xuất hiện một cánh cửa, có ý thế giới bao la truyền đến.

Bóng dáng mơ hồ cao lớn ngồi xếp bằng ở trong đó, tựa hồ nối liền với chư thiên vạn giới, vang lên vô tận âm thanh của thế giới.

Trên trời dưới đất, tất cả mọi người đều đang quỳ lạy kính sợ.

Cố Trường Sinh vẻ mặt lạnh nhạt nói: "Đến đây tìm đạo."

Hắn không hề giấu giếm dự định của bản thân.

Giây sau, trên đầu ngón tay của Cố Trường Sinh bỗng nhiên chui ra một ngọn lửa, Hỗn Độn Diễm dâng lên, kèm theo ánh sáng cửu sắc, thần dị toả hơi nóng bức người.

Ngọn lửa này chiếu sáng thiên địa, giống như một tấm gương, đang mô tả đại đạo của mảnh thiên địa này ở cấm khu, bốn phương tám hướng truyền đến âm thanh vù vù, rất nhiều quy tắc trật tự đang run rẩy.

"Mô tả chiếu rọi thiên địa đại đạo trong cấm khu?"

Tất cả mọi người hai mặt nhìn nhau, sau đó lặng lẽ yên lòng, chỉ cần không phải đến đây tiến công cấm khu thì bọn họ sẽ không để ý tới.

"Ra là thế." Trong mắt vị tồn tại vô thượng kia chợt lóe lên tia khác thường, không quấy rầy hắn.

Mỗi người đều tu luyện đường khác nhau, nhất là khi đã đến cấp bậc Tiên Vương này, muốn đi như thế nào thì tùy theo từng người.

Nhưng đây là lần đầu tiên hắn chứng kiến phương thức mô tả đại đạo thế gian này.

Lúc này, Cố Trường Sinh bỗng nhiên dò hỏi: "Đương nhiên, còn có một chuyện muốn hỏi thăm vô thượng ở đây."

"Chuyện gì?" Vị tồn tại vô thượng này con ngươi lóe lên, mở miệng nói.

Lúc đầu hắn định dứt khoát từ chối, nhưng lại suy xét việc đối phương đến từ Cố gia.

Mặt mũi này, không thể không cho.

"Khởi nguồn của mười vạn cấm khu, nhưng mười vạn cấm khu bắt

nguồn từ đâu?" Cố Trường Sinh hỏi, đây là chuyện khiến hắn cảm thấy rất hứng thú.

Có người nói mười vạn cấm khu đã tồn tại trước khi Tiên Vực sinh ra.

Cho nên, hắn suy đoán chuyện này có phải do thứ gì đó để lại từ lần luân hồi trước đã tạo nên không.

"Khởi nguồn của cấm khu?"

Vị tồn tại vô thượng này hơi sửng sốt, không ngờ tới Cố Trường Sinh sẽ hỏi câu này, tuy dính đến bí ẩn của cấm khu, nhưng cũng không phải là bí mật gì không thể cho người biết.

Hơn nữa, ánh mắt của hắn có chút quái dị.

Cố Trường Sinh gật đầu.

Khi hắn tham quan học tập đại đạo của mảnh thiên địa này, đã cảm thấy hơi thở ở đây khác với những vũ trụ khác, nó càng cổ xưa hơn, rõ ràng không cùng kết quả của vòng luân hồi như Tiên Vực.

Hơn nữa rất pha tạp, có các loại đạo xen lẫn đan vào nhau, thậm chí có hơi thở thế giới dung hợp vào.

"Mười vạn cấm khu do người mạnh nhất của mạch chúng ta mở ra, nếu như đạo hữu muốn gặp hắn, phỏng chừng không có cơ hội, vì hắn sớm đã không ở trong cấm khu."

Vị tồn tại vô thượng này trả lời.

Cố Trường Sinh trong lòng hơi chấn động.

Bí ẩn này thật dọa người.

Không ngờ có người mở ra mười vạn cấm khu, phải biết rằng thiên địa đại đạo nơi này cổ xưa hơn thiên địa đại đạo của Tiên Vực.

Theo khía cạnh cấp độ thế giới thì, mười vạn cấm khu độc lập ở

bên ngoài hồng trần vạn trượng, không bị Tiên Vực quấy nhiễu.

Lẽ nào thực lực của người mạnh nhất kia của mười vạn cấm khu đã siêu thoát trình độ mà Tiên Vực có thể đạt tới?

Hay là hắn dùng thủ đoạn đặc biệt để mở ra?

Sau đó, trên bàn tay của vị tồn tại vô thượng này bỗng nhiên có thêm một vật, đó là một nắm đất, trông như màu vàng đất.

Sau đó càng phát ra ánh sáng lóng lánh, từng hạt tựa như sao, màu sắc rực rỡ, tỏa ra Hỗn Độn quang hà.

Chương 684 - Khởi nguồn của cấm khu, Chuẩn Tiên Đế khó có thể luyện hóa, thế giới nguyên thổ (2)

"Đây là cái gì?" Cố Trường Sinh hỏi, từ trong đó cảm nhận được một loại ý mênh mông, trong mơ hồ, dường như đã từng gặp qua.

"Đây là nguyên thổ thế giới do người mạnh nhất của mạch chúng ta để lại, nếu đời sau có người hỏi lai lịch của cấm khu thì đưa vật đó cho hắn."

Vị tồn tại vô thượng này nói, vươn tay tính đưa thứ đó cho Cố Trường Sinh, trong lời nói lại có chút như trút được gánh nặng.

"Nguyên thổ thế giới dùng để làm gì?"

Cố Trường Sinh trong lòng nghi hoặc, không biết vị tồn tại vô thượng này rốt cuộc có ý gì.

Nhưng ngay khi hắn nhận lấy nó thì có chút giật mình, cánh tay tê dại.

Dù là hắn cũng cảm thấy rất nặng.

Giống như đang nâng lên hàng ức vạn phương thế giới cổ xưa, đoán chừng Tiên Vương phổ thông không thể cầm nổi, sẽ trực tiếp

bị nghiền áp.

"Không biết."

Vị tồn tại vô thượng này lắc đầu, không giấu giếm.

Đến cấp bậc này của bọn họ, có rất nhiều chuyện lười suy nghĩ, nói thẳng ra chân tướng của mọi chuyện.

Tuy nguyên thổ thế giới là do người mạnh nhất của mạch bọn họ để lại, nhưng đối với bọn họ lại không có bất cứ tác dụng gì, khó có thể luyện hóa.

Ngược lại cần dùng pháp lực săn sóc ân cần, ngày thường còn phải lấy các loại thiên tài địa bảo quý hiếm đút nó ăn.

Mảnh nguyên thổ thế giới này, mỗi một hạt đều nặng như một thế giới, càng đừng nói đến một nắm lớn như vậy.

Ngày thường Tiên Vương nuôi không nổi, cho nên trách nhiệm này rơi xuống trên đầu hắn.

Tổ tiên để lại lời nhắn, hắn không dám không tuân theo.

Nhưng hắn không ngờ thế mà sẽ gặp phải Cố Trường Sinh đến đây hỏi tất cả điều này, vừa lúc có thể ném cái thứ này đi.

"Ngay cả Chuẩn Tiên Đế cũng khó luyện hóa?"

Cố Trường Sinh khẽ cau mày, nghe không giống như thứ tốt gì, ngược lại là một gánh nặng.

Nhưng trong mơ hồ, hắn cảm giác về sau mình có lẽ sẽ cần dùng đến nó, cho nên không từ chối.

Khởi nguồn của mười vạn cấm khu, có lẽ không đơn giản chỉ là mở mang.

Sau khi đến cấp bậc này, một ý niệm đều không đơn giản, nói không chừng có thể mơ hồ biết trước được tương lai.

Sau khi dừng chân ở mười vạn cấm khu nửa tháng, Cố Trường

Sinh rời đi.

Hắn tiếp tục ghé qua từng vùng trung tâm vũ trụ.

Từng tia quy tắc trật tự như thác nước trút xuống, sau đó thấm vào trong thân thể của Cố Trường Sinh.

Hắn ngồi xếp bằng ở mặt trên Hồng Mông Ấn, cả người vẫn không nhúc nhích, bị Hỗn Độn Khí mù mịt bao vây, vừa hùng vĩ lại mông lung, tràn ngập khí cơ huyền ảo.

Mỗi một tế bào đều phát ra Hỗn Độn Hỏa Diễm rực rỡ, như một mặt gương nhỏ óng ánh trong suốt, chiếu rọi tất cả.

Mỗi khi đi ngang qua một vùng đất, Cố Trường Sinh đều mô tả cảm ngộ quy tắc thiên địa, trật tự chi đạo, thiên địa đại đạo, chúng sinh đại đạo của nơi đó...

Cũng trong lúc đó, hắn đã hoàn thiện nội vũ trụ của bản thân, đang nghiên cứu tác dụng của nắm nguyên thổ thế giới kia.

Lục Đạo Luân Hồi ở trong đó có thể nói đã đạt đến tình trạng vô cùng trọn vẹn.

Thậm chí trong nội vũ trụ tự hình thành dựng dục luân hồi, chúng sinh vãng sinh, sinh tử phục hoàn.

Đến tình trạng tu vi hiện giờ như hắn, muốn tiến thêm một bước là điều vô cùng khó khăn, đương nhiên cũng không phải là không có cách để tăng lên đạo hạnh.

Nhưng lại tăng lên đạo hạnh thì cũng chỉ lần nữa tinh tiến từ cấp bậc ban đầu, không cách nào siêu thoát cấp bậc cao hơn.

Trong thời gian trôi qua, đạo của bản thân Cố Trường Sinh tất nhiên cũng đang tích lũy, nhưng đối với hắn thì vẫn còn thiếu rất nhiều.

Tuy hắn sở hữu sức chiến đấu của Tiên Vương trùm, nhưng hắn sắp đối mặt với đối thủ như Chuẩn Tiên Đế, hoặc Tiên Đế, thậm chí là bàn tay đen trong âm thầm càng đáng sợ hơn.

"Vạn Cổ Đại Tế, nó chính xác là thứ gì?"

"Đến lúc đó, chư thiên vạn giới điêu linh, thậm chí tất cả người trong các đời luân hồi ở Tiên Vực cũng không cách nào may mắn tránh khỏi sao? Thương Mang cũng không ngoại lệ?"

Ở nơi các mảnh thế giới va chạm, Cố Trường Sinh khẽ thở dài, ánh sáng nguyên thần soi sáng mảnh hắc ám thâm thúy này, từng luồng quy tắc trật tự bị hắn tinh luyện.

Hắn đi tới nơi xa xôi vô tận, nơi vô tận chưa biết.

Dù là Chân Tiên thậm chí Tiên Vương mạnh nhất, cổ xưa nhất cũng có lẽ chưa từng đặt chân đến những chỗ này.

Đại đạo vù vù, uy áp thiên địa khủng bố, vô cùng bàng bạc, muốn nghiền người khác thành bột phấn.

Đây là ý thức thế giới dày nặng, sẽ áp chế Đạo Quả của tu sĩ, trói buộc hành động của người đó.

Nhất là người càng cường đại, sức ép phải chịu càng lớn, hầu như nửa bước khó đi.

Mảnh thiên địa này

Hắn chỉ một cái, Giới bích của các thế giới bị phá vỡ.

Đây là một mảnh không gian mênh mông chưa biết, đã không nhìn thấy tinh tú, khắp nơi giăng đầy tinh hài bị tàn phá, cùng với xác chết không biết từ thời đại xa xôi nào.

Bên trên một số chiến y bị tàn phá dùng Tiên Kim đúc thành còn khắc không ít chữ viết cổ xưa, không thuộc về luân hồi hiện giờ của Tiên Vực.

"Đây là chữ viết trước khi vũ trụ đại phá diệt, rốt cuộc Tiên Vực đã từng xảy ra chuyện gì..."

Cố Trường Sinh khẽ nói, thức hải một mảnh mơ hồ, như đang diễn hóa vũ trụ, hắn bắt lấy đạo trong phương vũ trụ cổ xưa không trọn vẹn này.

Ầm bùm bùm!

Vũ trụ nổ tung, mảnh vòm trời hắc ám sâu thẳm này đột nhiên run rẩy.

Hắn thò tay ra, vô tận Hỗn Độn Khí dâng lên, nặng nề mà mênh mông, che lấp tất cả, đại pháp lực vô thượng chém ra mảnh không gian chưa biết này, sau đó từ trong đó chộp được một cái xác chết lạnh băng.

Xác chết này vô cùng khổng lồ, dù đã chết đi không biết bao nhiêu năm tháng nhưng vẫn nặng như một phương vũ trụ, như người khổng lồ khai thiên tích địa trong truyền thuyết.

Băng giá tĩnh lặng, không chút sức sống.

Nhưng nó cứng rắn như Tiên Kim, khó có thể phá hủy, cho dù thế giới sụp đổ thì cũng sẽ không để lại dấu vết trên người nó.

Chương 685 - Quấy nhiễu trước vạn cổ, trải qua sông thời gian, đi tìm lịch sử ở trong đó

Hơi thở kinh khủng chảy xuôi trên thi thể khổng lồ này, làm người sợ hãi mà hoảng loạn, dù là Tiên Vương cũng cảm nhận được một loại nguy cơ.

"Đây là chủng tộc trước khi Tiên Vực sinh ra? Đến từ chính luân hồi chưa biết?"

Cố Trường Sinh hơi nhướng mày, không hề nghi ngờ sự khủng bố của chủng tộc này, tuy đã chết đi không biết bao lâu nhưng vẫn còn sót lại uy lực như thế.

Lúc xác chết này còn sống tuyệt đối có sức chiến đấu của Tiên Vương.

Cố Trường Sinh ra tay xé rách mảnh không gian này, chém mở hơi thở hắc ám ngút trời ở trước mắt, Hỗn Độn chưa mở, hết thảy đều

đần độn chưa biết.

Càng ngày càng có nhiều xác chết cổ xưa hiện lên ở đây, bị đào ra từ trong Hỗn Độn.

Đây là một cảnh tượng hết sức kinh người.

Về sau, ngay cả Cố Trường Sinh cũng có chút giật mình, hắn rốt cuộc đã đi tới tọa độ không gian nào thế này?

Từng thi thể của Tiên Vương hiện ra ở đây, như bị đào ra từ lịch sử chôn vùi.

Rốt cuộc có bao nhiêu Tiên Vương đã chết ở nơi này?

Loại tâm tình không cam lòng, phẫn nộ, bi thương, tuyệt vọng này truyền khắp ở bên trong vùng không gian này, khó có thể xóa nhòa!

Lúc thiên địa đại phá diệt, đến cùng đã xảy ra chuyện gì?

Vì sao ngay cả Tiên Vương cũng không có cách tự bảo vệ mình, chỉ có thể chôn thây tại đây?

Hắn tiếp tục ra tay, muốn đào ra bí mật của mảnh thiên địa này, sau đó, nơi này phát ra thần quang ngập trời, tất cả không gian đều sụp đổ.

Oong!

Văn lộ thiên địa thần bí mênh mông phát sinh sóng gợn dao động, tràn ngập ở mỗi tấc hư không, giống như muốn dung luyện vào trong đó.

"Diệt."

Cố Trường Sinh vỗ ra một chưởng, từng tầng hư không ở trước mắt lần lượt bị nghiền nát, hóa thành cát bụi.

Từng thi thể của Tiên Vương cũng vỡ nát theo lực lượng to lớn của hắn, chia năm xẻ bảy, cuối cùng mở ra một con đường dẫn đến một mảnh vũ trụ tan biến trong Hỗn Độn chưa phân.

Hắn nhấc chân vào trong đó.

Tiên Vương khó diệt, dù sớm đã không có sức sống nhưng vẫn còn sót lại uy áp từ thân thể.

Tu sĩ bình thường nếu dám tới gần, tuyệt đối sẽ ngay lập tức nổ tung, hóa thành bột mịn.

Có điều, cũng không đỡ nổi đường của Cố Trường Sinh.

Vạn tộc chưa biết tàn phá vũ trụ cùng trời sao, đã chết không biết bao nhiêu năm tháng, tràn ngập hơi thở mục nát, trôi giạt ở bên trong vùng không gian này.

Cố Trường Sinh thử kiểm ra vết tích còn sót lại ở nơi này, nhưng phát hiện nó đã sớm biến mất cùng với năm tháng, thần tính và trật tự ở trong đó đều đã tan biến.

"Đây là thời điểm sau đại phá diệt nhưng vẫn không có sinh linh ra đời? Cho nên mọi thứ đều đần độn mơ hồ, tràn ngập hỗn loạn và tuyệt vọng."

"Nếu như có thể thấy được cảnh tượng lúc đại phá diệt trước đây, đối với sau này sẽ gặp phải Vạn Cổ Đại Tế, thì vừa lúc có chút biện pháp ứng đối."

Cố Trường Sinh đi qua rất nhiều nơi, đi lang thang ở mảnh vũ trụ tàn phá này, sau đó khẽ lẩm bẩm, có chút tiếc nuối.

Hắn chứng kiến quá nhiều cảnh tượng hoang vu vắng lặng, đến từ chính thời đại không thể kiểm chứng được.

Nhưng đúng lúc này, chân mày hắn cau lại, trong nháy mắt lại mơ hồ cảm giác được hơi thở của luân hồi, mảnh không gian này còn sót lại một chút căn nguyên.

"Không ngờ còn sót lại một chút căn nguyên, đây là muốn rói rõ chân tướng về thế gian cho người đời sau biết sao? Trả lại cảnh tượng ban đầu?"

Cố Trường Sinh trong lòng hơi thay đổi, khi đối diện thế giới thì một số vật chất đều sẽ hóa thành hư vô, không có thứ gì ngoại lệ.

Nhưng nơi đây lại xuất hiện ngoài ý muốn, có chút giống như luân lưu, không bị quay về cát bụi.

Rõ ràng là từng có chí cường giả dự định vì người đến sau mà để lại chút gì đó, thế nên mới chọn biện pháp như vậy.

"Cơ hội này thật quá trùng hợp, luân hồi tan biến trước khi Tiên Vực sinh ra, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Cố Trường Sinh ngay lập tức đoán được các loại đại đạo phù văn rực rỡ trong con ngươi này vô cùng huyền diệu.

Cho nên hắn bắt đầu ra tay thôi diễn, hai tay dẫn động, có hàng ức vạn luồng thần quang hiện ra, sau khi đã kiểm soát được Lục Đạo Luân Hồi, hắn có thể nhờ lực lượng luân hồi đi vào trong sông thời gian.

Loại lực lượng to lớn này mênh mông mà dâng trào, che khuất bầu trời, trong nháy mắt từ mảnh không gian thần bí này xông vào trong từng mảnh đại vũ trụ xa xôi.

Chí cường giả trong những mảnh vũ trụ này lần lượt khiếp sợ, phút chốc nói không nên lời.

"Người phương nào đang quấy nhiễu trước vạn cổ?"

Rốt cục, một vị sinh linh chí cường cổ xưa mở miệng, ánh mắt tựa hồ xuyên thấu các phương thế giới, đến điểm cuối nơi này.

Bọn họ vô cùng khiếp sợ, ở thời đại bây giờ, kỷ nguyên thay đổi, thiên cơ đã lộ rõ hỗn loạn.

Tự bảo vệ mình đã vô cùng khó khăn, càng đừng nói muốn tiếp cận sông thời gian.

Hơn nữa, Tiên Vương phổ thông không thể làm ra loại thủ đoạn này.

Ba nghìn Đạo Vực.

Lúc Cố Trường Sinh thành đạo, đạo của hắn đã bao phủ hàng ức vạn vòm trời, bao trùm vùng vũ trụ này.

Giờ đây đang thay đổi vô cùng rực rỡ trong suốt, sáng lạn tựa như tiên quang, hàng ức vạn luồng ánh sáng nở rộ, có ý chí cao vô thượng đang bắt đầu hiển hóa.

Trong đó có ý to lớn hiện lên theo ý thức của hắn.

Hàng vạn lực lượng tín ngưỡng màu bạc nhạt từ bốn phương tám hướng tụ đến, giống như ngân hà bay qua vòm trời.

Trong lúc mơ hồ, một ảo ảnh Tiên Vương mông lung, uy nghiêm thần thánh ngồi xếp bằng ở trên Hỗn Độn, ngưng tụ trong đó.

"Trường Sinh Tiên Vương!"

Vô số tu sĩ đến từ rất nhiều Đạo Vực đều đang khuỵu gối quỳ lạy, vô cùng cuồng nhiệt mà thành kính.

Hết thảy tu sĩ đều đang gọi tên thật của Cố Trường Sinh.

Đối với tồn tại Tiên Vương, nếu có người tín ngưỡng mình, thường ngày nhắc tới tên thật, Tiên Vương sẽ có cảm ứng, che chở cho người đó.

Ở phút then chốt, thậm chí sẽ ban thưởng một lũ pháp thân, giúp đỡ người đó ngay phút sinh tử.

Khoảnh khắc đạo của Cố Trường Sinh hiển hóa, ba nghìn Đạo Vực cùng vang lên âm thanh tên thật của hắn, rất nhiều tu sĩ đang quỳ lạy một cách thành kính.

Chương 686 - Quấy nhiễu trước vạn cổ, trải qua sông thời gian, đi tìm lịch sử ở trong đó (2)

Oong!

Mà tại thời điểm này, bên trong mảnh không gian chưa biết này, Cố Trường Sinh quát lớn, toàn thân dâng lên ánh sáng Hỗn Độn, tiên khí cửu sắc dâng trào.

Ngay cả mười đóa Đại Đạo Chi Hoa cũng rực rỡ nở rộ, dẫn động hơi thở luân hồi còn sót lại ở chỗ này.

Rào rào!

Một sông thời gian mơ hồ hiện lên, ban đầu còn rất mờ nhạt, không thấy rõ ràng, nhìn như tùy thời có thể biến mất.

Đây là sông thời gian của mảnh không gian này, vốn đã tan biến theo thế giới, tất cả trở về hư vô, không thể tìm được nữa.

Nhưng bây giờ lại bị Cố Trường Sinh dùng sức mạnh vô thượng hiển hóa luân hồi trong hơi thở còn sót lại ra ngoài.

Loại thủ đoạn này, trừ hắn ra, dù là một vị Chuẩn Tiên Đế tới đây cũng sẽ vô cùng tốn sức.

Quấy nhiễu trước vạn cổ, hiển hóa sông thời gian không tồn tại, đây vốn là hành vi nghịch thiên.

Cũng may Cố Trường Sinh có thể kiểm soát nhuần nhuyễn lực lượng Lục Đạo Luân Hồi, sau đó, sông thời gian này đã trải qua củng cố, bọt sóng dâng trào, tựa như những mảnh vụn thời gian.

Rất nhanh, Cố Trường Sinh tìm được tiết điểm thời gian, cất bước đi vào trong đó, định tiến vào sông thời gian.

Ầm bùm bùm!

Trong nháy mắt, sấm chớp đáng sợ nổ tung ở nơi này, nương theo tiếng vang trầm đục, Thái Sơ thần quang vĩnh hằng đang giáng xuống.

Lực lượng thời gian vô cùng bàng bạc bao phủ ở trên người hắn, nặng như hàng ức vạn quân, khó có thể chân chính đánh giá sức nặng của nó, Chân Tiên cũng sẽ trong nháy mắt bị nghiền thành huyết vụ.

Càng đừng nói tới còn có nhân quả to lớn đang đặt ở trên người hắn, như gông xiềng vững vàng khóa tứ chi, khó có thể di chuyển.

Khuôn mặt hắn trong nháy mắt trở nên mờ nhạt, ngay cả hai mắt

cũng biến mất, bị sương mù dày đặc vô tận che giấu.

Thực ra hắn vốn không cần chịu đựng loại nhân quả đáng sợ này.

Chỉ cần đứng vững vàng ở tiết điểm này, quan sát một chỗ khác của sông thời gian thì sẽ có thể tìm ra một chút chân tướng.

Nhưng Cố Trường Sinh lại muốn đi ngược sông thời gian, tự mình đi một vùng không thời gian khác, truy tìm sự thật của thiên địa đại phá diệt đã bị chôn vùi.

Nhất là khi bước đi trong lịch sử mà lẽ ra từ lâu đã quay về hư vô, càng bị áp lực lớn hơn, vượt xa sông thời gian mà ngày thường hắn bước vào.

Đây hoàn toàn là chuyện khó có thể tin tưởng, sẽ dễ lạc mất phương hướng hoặc bị diệt ở trong đó.

Giờ phút này, Hồng Mông Ấn lơ lửng trên đầu Cố Trường Sinh, hồng tử khí rũ xuống.

Hỗn Độn Khí dâng trào, bao quanh thân thể hắn, hắn rời khỏi thời không này, chịu đựng áp lực lớn vô tận, đi tới tiết điểm thời gian đó.

Bọt sóng cuồn cuộn, áo trắng tung bay, Cố Trường Sinh đang nhanh chóng đi vào.

Thời gian ở dưới chân hắn thay đổi, sấm sét khủng bố nổ tung trên bầu trời, tựa như ánh sáng vĩnh hằng muốn tan biến tất cả, trong thoáng chốc, thần hồn của hắn run lên.

Long trời lở đất, quỷ khóc thần gào.

"Sao ta có thể lạc đường được chứ, thời đại của ta, là ở không gian xa xôi kia..."

Cố Trường Sinh khẽ nói.

Bên tai lần nữa nghe được rất nhiều thanh âm tu sĩ nhắc tới hắn, thanh âm tế tự, thanh âm dập đầu, giống như chúng sinh đang cùng nhau niệm tên thật của hắn.

Hắn thấy được chúng sinh vạn tướng của ba nghìn Đạo Vực, thần hồn vốn đã dao động lần nữa nguy nga như bàn thạch.

Hắn lần nữa cất bước, phớt lờ những cảnh tượng kinh khủng dọc đường đi, một bước nghìn vạn kỷ nguyên, ngưng tụ đường hầm thời gian, tiếp cận sông dài này.

Từ xưa đến nay, kẻ muốn nghịch thiên, kẻ muốn thay đổi lịch sử cổ đều tan biến trong thiên địa, không để lại bất kỳ ấn ký gì.

Bọn họ cuối cùng sẽ bị rất nhiều nhân quả quấn thân, đi hướng thất bại, hóa thành xương khô, hoặc là dọc đường bị đại thế thiên địa nghiền thành hạt bụi.

Từ xưa tới nay chưa từng có ai có thể thay đổi cái gì.

Lịch sử cổ không thể thay đổi.

Cố Trường Sinh cũng biết đạo lý này.

Dù là trước đây, lúc hắn thành đạo, ba vị Chuẩn Tiên Đế nghịch sông thời gian tới chặn giết hắn, hay khi hắn chứng đạo Chân Tiên, dấu vết bàn tay đen lớn che giấu trên Thành Tiên Môn, đều là tồn tại không thuộc về không gian này.

Bọn họ mưu toan muốn đánh chết dị số là hắn, thay đổi tương lai, kết quả sau cùng gặp phải cắn ngược, bị rất nhiều nhân quả làm cho bị thương nặng, cuối cùng hoàn toàn thất bại.

Chính mình sống đến tương lai là chứng minh tốt nhất cho sự thất bại của bọn họ.

Bây giờ, Cố Trường Sinh đang mưu toan thay đổi đại thế thiên địa này, hắn tái hiện lịch sử cổ đã từng biến mất, muốn biết chân tướng của mảnh thiên địa này.

Điều này cần phải chịu đựng bao nhiêu nhân quả?

Thực ra hắn cũng không biết, rất có khả năng sẽ bỏ mạng.

"Rất nhiều nhân quả đều gia thân, bây giờ ta còn sợ gì nữa chứ."

Cố Trường Sinh vẻ mặt không thay đổi, đang nhanh chóng bước vào, trong nháy mắt trải qua nghìn vạn năm tháng kỷ nguyên, thời gian thay đổi, hàng ức vạn kỷ nguyên trôi qua.

Hắn rốt cuộc đã tới tiết điểm của thời gian này, đứng sừng sững ở sông thời gian, quan sát đoạn lịch sử cổ đã biến mất này.

Giờ này phút này, thiên địa xung quanh đều chịu ảnh hưởng, năm tháng ngừng trôi, thời gian bị đông lại, hết thảy tựa như bị giam cầm.

Rào rào!

Hư không run rẩy, tạo nên từng lớp chấn động, có bức hoạ cuộn tròn từ bên trong sông thời gian hiện lên, từng cảnh tượng hiển hóa trước mắt Cố Trường Sinh.

Hắn ẩn giấu ở sông thời gian, trải qua đoạn thời không này, cũng quan sát tất cả điều này.

Trong quá trình đó, hắn giống như một người đứng xem, thấy được Hỗn Độn khi chưa mở, sau đó thiên địa sơ khai, nhìn thấy sự ra đời của các cường tộc trong Tinh không.

Long Phượng Kỳ Lân, Nhân Ma Tiên Thần, đó là một thời đại huy hoàng còn hơn Tiên Vực hiện giờ.

Thần Ma đi lại trong thế gian, kẻ cường đại thì thành Tiên Vương.

Đó là chủng tộc mạnh nhất trong thiên địa, và cũng là những xác chết khổng lồ mà trước đó hắn đã nhìn thấy.

Thần Ma thống trị chư thiên, thành lập Thần Đình, Thần Ma đứng đầu chấp chưởng ba nghìn đại đạo, siêu thoát tất cả.

Chương 687 - Chân tướng thiên địa của trước vạn cổ, xám trắng đen ba màu chẳng lành, rơi vào hắc ám

Sau đó, hắn nhìn thấy một tu sĩ trẻ.

Tu sĩ trẻ này, từng bước một, từ lúc sinh ra cho đến tu luyện, từ nhỏ yếu cho tới cường đại, trải qua vô số kiếp nạn, chịu đựng qua năm tháng dài dòng, kinh nghiệm chém giết dày dặn, từng bước một đi tới cảnh giới Tiên Đế.

Các tộc tôn vinh, chúng sinh quỳ lạy.

Còn rất nhiều cảnh tượng khiến Cố Trường Sinh không khỏi trầm mặc.

Tồn tại chí cao ở thời đại kia hơn xa Tiên Vực.

Chỉ riêng việc Tiên Đế sinh ra đã vượt qua con số mười đầu ngón tay.

Còn có Thần Đình Chi Chủ cao cao tại thượng, phủ thiết, cường đại đến ngay cả Tiên Đế cũng không thể không tôn.

Đó là nhân vật mạnh mẽ mà Cố Trường Sinh chưa từng thấy qua, không thể tưởng tượng nổi, không thể nắm bắt được.

Hắn thậm chí cảm giác rằng, nguyên nhân chính mình có thể thấy những thứ này, tất cả đều là do vị Thần Đình Chi Chủ kia, nhưng một thời đại cường thịnh như vậy cũng nghênh đón đại phá diệt, sương mù màu xám tro từ trên trời giáng xuống, cuốn sạch một phương.

Sương mù màu trắng dâng lên từ lòng đất.

Sương mù màu đen sinh ra từ trái tim...

Đó là địch thủ chưa biết, trên trời dưới đất, toàn bộ bị tuyệt vọng và bi thương bao phủ.

Vũ trụ sụp đổ, đại đạo tan vỡ, Thần Đình cũng vỡ nát.

Tất cả trật tự đều hóa thành hư vô.

Cường đại như Thần Đình Chi Chủ cũng bị sương mù màu đen bao phủ, rơi xuống khu vực không thể biết.

"Đây chính là chân tướng của đại phá diệt sao?" Cố Trường Sinh nhìn tất cả điều này, sau lưng hơi phát lạnh.

Đột nhiên, sông thời gian sụp đổ.

Hắc ám khủng bố phô thiên cái địa, thanh thế kinh người, dường như muốn bao phủ tất cả.

Nhân quả màu đen vô cùng tận quấn quanh, cảnh tượng phía trước biến thành một vùng tăm tối, đưa tay không thấy được năm ngón.

Tất cả đều mơ hồ, nhìn không rõ, ngay cả Cố Trường Sinh cũng cảm giác mình bị hắc ám dày đặc bao vây, không thể động đậy.

Mặc kệ là thủ đoạn gì đều khó có thể nhìn rõ cảnh tượng trong đó.

Đây là bóng tối vĩnh hằng, là thế tuyệt đối của thiên địa được hình thành vì ngăn cản tất cả điều này.

Mạnh như Cố Trường Sinh khi ở đây cũng không thể tìm thấy phương hướng, chỉ có thể cảm nhận được áp lực khủng bố, muốn đập nát toàn bộ xương cốt của hắn.

Loại hắc ám này không chỉ là tầm nhìn tối tăm, mà còn là hắc ám tuyệt đối trong tâm niệm cảm ứng.

Sông thời gian đã biến mất, hắn giống như ở một mảnh không gian chưa biết, sắp bị lạc đường tại đây.

Không có tọa độ, không có quỹ tích thời gian, càng không thể nhúc nhích.

"Đây là định đưa ta về phía vực sâu hắc ám không nhìn thấy kia sao?"

Cố Trường Sinh nhẹ giọng nói, rõ ràng là cục diện rất nguy hiểm, chuyện liên quan đến sinh tử, nhưng trong lòng hắn rất bình tĩnh.

Dù sao sớm đã dự liệu tất cả điều này, kẻ nghịch thiên từ xưa đến nay đều không có kết quả tốt.

Hắn đã thấy được chân tướng của mảnh thiên địa này.

Nhưng ngay cả một tia hy vọng cũng không thể nhìn thấy sao? Kể cả tư cách tìm kiếm cũng không có?

Cố Trường Sinh trong lòng khẽ thở dài, cảm giác mảnh hắc ám này đã thấm vào tâm linh và thức hải của hắn.

Cường đại như vị Thần Đình Chi Chủ kia, đi tới cấp bậc chưa biết, cuối cùng vẫn bị hắc ám bao vây, không biết tung tích.

Hắn có thể làm gì chứ?

Có nhiều trải nghiệm về đạo trong mười vạn năm qua, từ đó mài giũa đạo tâm vô địch, giờ phút này có vẻ không chịu nổi một kích, như bọt nước sắp tan biến.

Ngay cả đạo và pháp của hắn cũng bị dính hắc ám.

Thậm chí ký ức cũng biến thành một màu đen.

Hắn muốn ngăn cản cục diện này, nhưng không có sức, dù lấy đạo hạnh vô thượng ngăn cản cũng khó mà kéo dài.

Sau đó, ngay cả đạo hạnh cũng bị ăn mòn, lây dính vệt màu đen.

Hắn đang dần bị kéo về phía vực sâu hắc ám không thể nhìn thấy kia.

Ai cũng không thể ngăn cản quá trình này.

"Hối hận hay tuyệt vọng?"

"Sớm nên đoán trước quyết định này."

Cố Trường Sinh khẽ nói, cảm giác như bản thân đã trải qua hàng ức vạn kỷ nguyên trong hắc ám.

Một năm rồi lại một năm, từng năm cứ thế trôi qua.

Nghìn năm.

Vạn năm.

Thời gian quá dài, lâu đến nỗi hắn gần như quên mất mình là ai.

Tên của bản thân là gì?

Chính mình gọi hắc ám...

Giờ phút này, bên tai hắn lần nữa vang lên âm thanh tế tự vô cùng tận.

Hắn thấy được rất nhiều cảnh tượng trước mắt mình, dưới vòm trời đông đúc tu sĩ đang tụng niệm, đều đang bi thương.

Hắn nhìn thấy pháp thân tín ngưỡng sừng sững ở trên bầu trời.

Ánh sáng màu bạc ban đầu sáng chói giờ trở nên vô cùng ảm đạm, bị ánh sáng hắc ám dày đặc ăn mòn, mỗi một tấc trên thân thể đều giống như những mảnh sứ nứt, sắp vỡ ra.

Hắn thấy được rất nhiều, rất nhiều người, bọn họ rất quen thuộc, nhưng hắn không nhớ rõ đó là những ai.

Trên mặt tất cả bọn họ đều tràn ngập khiếp sợ, không dám tin tưởng và nồng đậm bi thương.

Một nam nhân áo xám cường đại dường như muốn ra tay ngăn cản tất cả điều này, nhưng đến cùng vẫn đành bỏ cuộc.

"Vì sao..."

"Đến cùng đã xảy ra chuyện gì..."

"Tại sao đột nhiên lại như thế... Trường Sinh Tiên Vương..."

Cố Trường Sinh nghe được những âm thanh như vậy.

Cái tên chúng sinh đang tụng niệm là của ai?

"Những người có công ích lớn đối với chúng sinh, ngay khi còn sống hoặc chết đi thì sẽ có âm thanh tế tự quấn quanh thiên địa, không thể dừng lại. Dù cho cách không gian, cách năm tháng, cách vạn cổ luân hồi, xác chết bị rơi vào vực sâu hắc ám cũng sẽ bị tiếp dẫn, cảm giác được ở địa phương nào, tái hiện với thế gian."

"Nhưng vì sao không tiếp dẫn về được?"

"Ngươi đến cùng đã chạm đến cái gì?"

Nam nhân áo xám lẩm bẩm nói, cường đại như hắn mà cũng sững sờ, cảm thấy bất lực.

Việc này quá đột ngột, ngay cả hắn cũng không biết phải làm như thế nào mới có thể ngăn cản tất cả chuyện này.

Chương 688 - Một ngày hắc ám, kỷ nguyên tận cùng, thiên địa đại biến

Đối với Tiên Vực, đây là một ngày tăm tối không thể tin nổi, tất cả mọi người đắm chìm trong một mảnh bi thương, đang vái lạy, đang kêu gào.

Trên trời dưới đất xuất hiện vô số âm thanh tế tự, hàng ức vạn lực lượng tín ngưỡng màu bạc hội tụ hướng không trung, muốn ngăn cản pháp thân to lớn kia bị ăn mòn.

Hắc ám đại biểu cho thứ chưa biết và điềm xấu, đang từng bước một lây nhiễm.

Mặc kệ thế nhân cố gắng như thế nào, vẫn khó mà tiếp dẫn trở về bóng dáng đang rơi vào vực sâu hắc ám kia.

Không ai biết đã xảy ra chuyện gì.

Cũng không người nào biết cần phải làm gì.

Cường đại như Cố Tứ Gia cũng cảm nhận được sự bất lực, ánh sáng hắc ám ăn mòn tất cả, ngay cả hắn cũng trầm mặc.

"Phần cuối Giới Hải là ngọn nguồn của hắc ám mênh mông, lồng giam hắc ám tồn tại từ xưa đến nay, nhốt toàn bộ nguyên thần rơi vào hắc ám." Cuối cùng, hắn xoay người, rời khỏi tộc địa, chịu đựng ý chí thiên địa bàng bạc, đại đạo vù vù, chư thiên run rẩy.

Hắn không tin Cố Trường Sinh sẽ dễ dàng bị nhốt trong lồng giam

hắc ám như vậy.

Hắn muốn đi xác định một việc.

Cố Trường Sinh rốt cuộc đã chạm đến cái gì...

"Trường Sinh Tiên Vương..."

Giờ phút này, khắp Tiên Vực đều có sinh linh kêu gào, không thể tin mọi chuyện là sự thật.

Trường Sinh Tiên Vương là nhân vật vô địch đỉnh cao, sừng sững như mặt trời ban trưa, từ khi sinh ra cho đến nay chưa bao giờ thua trận nào, quét ngang kẻ địch đương đại, chém giết Vương Dị Vực, được chúng sinh sùng bái.

Bây giờ hắn đang đứng ở tình trạng đỉnh cao nhất, có thực lực của Tiên Vương trùm, tiền đồ vô lượng, tại sao lại đột nhiên nhiễm hắc ám, bị bất hủ ăn mòn?

Tất cả sinh linh đều đang khóc lóc thảm thiết, bao nhiêu thiên kiêu rực rỡ chói lòa từ xưa đến nay, cuối cùng rơi vào hắc ám.

Còn thiếu ví dụ như vậy sao?

Bọn họ không tin, cũng không muốn Trường Sinh Tiên Vương cuối cùng rơi vào hắc ám, đứng ở mặt đối lập với Tiên Vực.

Nhưng bây giờ, ngay cả đạo của hắn cũng bị ăn mòn, thậm chí pháp thân tín ngưỡng được ngưng tụ ra cũng bắt đầu bị hắc ám lây nhiễm, điều này khiến cho rất nhiều người khó có thể chấp nhận được.

"Trường Sinh Tiên Vương vô địch sao có thể rơi vào hắc ám được chứ..."

"Đây chắc chắc là giả, có khi hắn vẫn còn ở Sơn Hải thành chống lại Dị Vực thì sao..."

Nhất là những người trẻ tuổi của ba nghìn Đạo Vực đều đang thét to, đôi mắt ướt lệ.

Tồn tại mà họ sùng bái nhất bất chợt bị hắc ám lây nhiễm, điều này khiến lòng bọn họ tràn ngập đau thương, không muốn chấp nhận.

Có nhiều người không biết Cố Trường Sinh đã rời khỏi Sơn Hải thành, một mình đi tới vũ trụ mờ mịt, tìm kiếm thời cơ đột phá.

Cho nên đều theo bản năng cho rằng lúc hắn đang giao chiến với Dị Vực, vô tình bị dính vật chất hắc ám của Dị Vực.

Ở kỷ nguyên cổ xưa, trong quá trình Tiên Vực và Dị Vực chinh chiến, cũng có rất nhiều nhân vật mạnh mẽ không cẩn thận bị vật chất hắc ám của Dị Vực ăn mòn.

Kể cả nguyên thần ở bên trong cũng đồng thời rơi vào vực sâu hắc ám, cuối cùng tạo thành thương tổn kinh khủng cho Tiên Vực.

"Công tử sao có thể rơi vào hắc ám được chứ, hắn từ nhỏ đã vô địch rồi!"

Nam Thắng Đạo Vực, chỗ Cố gia bây giờ cũng là một mảnh bi thương.

Một nữ nhân xinh đẹp vô song giờ đây nét mặt đẫm lệ, đôi mắt đỏ lên, không muốn tin tưởng tất cả điều này.

Ở bên cạnh nàng còn có rất nhiều người, Giang Sơ Nguyệt, Cố Tinh Thần, Cố Minh Hoàng đều cắn răng, thân thể run rẩy, cảm giác như trời sập.

"Thần Tử..."

"Không đâu, sao có thể như vậy..."

Hết thảy tộc nhân đều đang gào thét, lấy các loại thủ đoạn muốn tiếp dẫn hắn trở về.

Có người hôn mê bất tỉnh vì khó có thể tiếp thu toàn bộ chuyện này, cảm giác như trời sập xuống.

Rất nhiều tộc lão lập tức tìm đọc nhiều sách cổ ở trong các, cố gắng nghĩ biện pháp, vẻ mặt tràn đầy u sầu.

Nhiều người quen cũ của Cố Trường Sinh, lúc này cũng vô cùng ngạc nhiên, từ khiếp sợ đến nghi ngờ khó hiểu, cuối cùng chỉ thở dài, buồn bã.

Nhưng mặc kệ mọi người làm gì cũng khó ngăn cản toàn bộ chuyện này xảy ra, quá đột ngột, không rõ nguyên nhân.

Dù là mấy vị Tiên Vương trấn thủ ở Sơn Hải thành cũng không biết nguyên nhân của toàn bộ việc này.

Bất kể thôi diễn như thế nào cũng không tìm được dấu vết của Cố Trường Sinh, không biết tọa độ không gian của hắn.

Thậm chí không biết hắn ở đâu.

Điều này khiến cho nhiều người thở dài, trong lòng có buồn, cũng có hận.

Có người suy đoán đây là do cường giả Dị Vực âm thầm ra tay.

Dù sao ở thời khắc mấu chốt của cuộc chiến hai giới, sự cường đại cùng với thiên tư của Cố Trường Sinh đã đủ khiến cho toàn bộ tồn tại chí cường Dị Vực kiêng kỵ.

Bọn họ sẽ không cho Cố Trường Sinh lại có cơ hội lớn mạnh.

Vật chất hắc ám, trừ khu vực không người Dị Vực ra, còn nơi nào có thể tìm được ngọn nguồn?

Ầm!

Đột nhiên, ngoài biên ải Sơn Hải thành, một luồng hơi thở khủng bố cường đại khiến chư thiên run rẩy bùng nổ, vạn giới rung chuyển, như thể sắp sụp đổ.

Đây là hơi thở có thể khiến Tiên Vương cũng phải biến sắc, không nhịn được nguyên thần run rẩy, hoảng sợ phát ra từ linh hồn.

Cơn giận của Chuẩn Tiên Đế!

Có Tiên Vương thấy một bóng dáng váy đen một mình giết vào Dị Vực, xé mở vũ trụ ở Dị Vực, một cây trường mâu màu đen khủng

bố vô biên, hàng ức vạn Chuẩn Tiên Đế pháp tắc quấn quanh, dường như muốn tan biến tất cả.

Biển máu bao phủ vũ trụ!

Hung uy trấn áp tất cả!

Rất nhiều Tiên Vương Dị Vực sợ hãi giật nảy mình, ba vị Đế Tộc Chi Tổ thức tỉnh, dùng ánh sáng vô thượng bao bọc lại vùng vũ trụ này, tránh khỏi bị một mâu này xé rách.

Không ai biết kết quả của trận chiến này như thế nào, chỉ biết vũ trụ của Dị Vực suýt chút nữa bị đập nát.

Một vị Chuẩn Tiên Đế tức giận, tạo thành thương tổn kinh khủng, dù người cùng cấp ra tay chống lại cũng khó có thể lường trước.

Chương 689 - Một ngày hắc ám, kỷ nguyên tận cùng, thiên địa đại biến (2)

Vốn chiến sự khẩn trương càng vì vậy mà bị đẩy lên cao hơn, đại quyết chiến tựa hồ hết sức căng thẳng!

Một ngày này, thiên địa đổ cơn mưa màu đen.

Tiên Vực trở thành một vùng tăm tối, toàn bộ mảnh vũ trụ đều biến thành ánh sáng hắc ám, sương mù âm u, đây là đại đạo gào thét, mang theo thê lương bi ý.

Đạo của Cố Trường Sinh cuối cùng chìm vào mảnh hắc ám, tan biến ở trên trời cao, rơi vào vực sâu chưa biết.

Điều này đối với Tiên Vực cũng là một ngày hắc ám.

Từng đường tia chớp màu đen từ vòm trời giáng xuống, đám mây màu máu khuếch tán, ở các nơi ba nghìn Đạo Vực đều xuất hiện cảnh tượng yêu dị này.

"Trời cao đố kỵ anh tài! Không ngờ cuối cùng sẽ là cái kết quả như vậy, rốt cuộc đã đụng vào thứ gì..."

"Dù rơi vào hắc ám cũng khó có thể trở về, điều này chưa từng ghi chép trong điển tịch!"

"Thật đáng tiếc, một thiên kiêu như vậy, đã định trước từ nhỏ vô địch, nhìn xuống tất cả sinh linh, cứ như vậy nhiễm phải điểm xấu, đi tới điểm cuối, rơi vào hắc ám."

"Nếu một ngày gặp lại nhau, có khi nào hắn sẽ sử dụng bạo lực với Tiên Vực không? Còn có thể nhớ kỹ thân bằng hồng nhan ngày trước không? Ài..."

Các đạo thống các tộc đều có âm thanh như vậy truyền ra.

Đó là những người mạnh nhất của các tộc, bây giờ đã thức tỉnh, đang chuẩn bị cho trận chiến cuối cùng chống lại Dị Vực.

Nhưng không nghĩ tới sẽ gặp phải cảnh tượng này, khiến bọn họ thở dài, Tiên Vực tổn thất một chiến lực cường đại.

Đây chính là Tiên Vương trùm trẻ tuổi nhất, là tồn tại khiến bọn họ sùng bái.

Ở một phương cấm khu, có người nghi hoặc mở miệng, cảm thấy dị thường.

"Nhưng vì sao Tiên Vực bây giờ vẫn như cũ khó có thể thành đạo, tuy đạo của Thần Tử Cố gia bị hắc ám ăn mòn, nhưng vẫn bao phủ vũ trụ..."

"Chuyện này rất kỳ lạ, lẽ nào hắn còn có thể từ trong bóng tối trở về sao? Từ xưa tới nay, người trải qua hắc ám đều mất phương hướng ở trong đó."

"Chuyện này quá kinh khủng, quả thực không thể tin được."

Ngày hôm nay càng giống như kết cuộc của thời đại rực rỡ, thiên địa nghênh đón thay đổi của kỷ nguyên cuối cùng, một đóa hoa kỷ nguyên cuối cùng nở rộ.

Trong khoảng thời gian kế tiếp, linh khí thiên địa bắt đầu yếu dần, các nơi tịnh thổ phúc địa cũng bắt đầu thoái hóa.

Nhiều tu sĩ đều phát hiện trong thiên địa xuất hiện quy tắc chưa biết, khiến cho bọn họ muốn đột phá càng khó khăn hơn.

Muốn đột phá đến cảnh giới cao hơn càng trở nên gian nan, cần phải bỏ ra nỗ lực lớn hơn trước kia.

Chuyện kế tiếp càng khiến bọn họ kinh hãi.

Đó là thọ nguyên của bọn họ đang suy giảm.

Lúc đầu trở thành Thánh Nhân sẽ vạn năm thọ mệnh, nhưng bây giờ đã khó có thể chống đỡ đến ba nghìn năm, cần tìm biện pháp khác để kéo dài tuổi thọ.

Rất nhiều người sau khi đến Chí Tôn cảnh thì khó cảm ngộ thời cơ đột phá trong thiên địa, dù là thiên kiêu cũng khó mà đột phá bước này.

Tiên Vực nghênh đón kỷ nguyên tận cùng.

Kỷ nguyên tận cùng, toàn bộ tu sĩ đều cảm nhận được trong thiên địa tràn ngập một mảnh xơ xác tiêu điều, đây là cảnh tượng vô cùng khủng bố.

Mặc kệ là người nào cũng khó trốn khỏi bị loại không khí này bao phủ, kể cả nguyên thần ở bên trong.

Hàng vạn năm dài dằng dặc trôi qua.

Đại quyết chiến rốt cục đã đến, không có bất kỳ thế lực và đạo thống nào có thể tránh khỏi.

Trừ phi tự lập một giới, không bị bất kỳ thứ gì quấy nhiễu, trở thành cấm khu, độc lập ở ngoài hồng trần vạn trượng.

Bên ngoài Sơn Hải thành, thây chất thành núi, tất cả mọi người đang chém giết, biển máu đầy trời, suýt chút nữa bao phủ tất cả, cảnh tượng khiến người kinh hãi, khắp nơi đều là xác chết, vũ trụ gần như bị phá hủy.

Tiên Vương đang giao chiến với Tiên Vương, Chân Tiên đang chém giết với Chân Tiên.

Hết thảy tồn tại cấp bậc đều đã có mặt.

Chuẩn Tiên Đế cũng đi tới chiến trường ở chỗ bọn họ, chỉ riêng dư ba đã khiến vạn giới run rẩy, Giới bích vỡ vụn.

Đây là hai phe đại vũ trụ chém giết và chinh chiến từ hàng ức vạn kỷ nguyên cho tới nay, đến kỷ nguyên cuối cùng, rốt cuộc đã tới thời khắc đại quyết chiến kia.

Ở trong đại quyết chiến, Dị Vực rốt cuộc hiểu ra trước đây tại sao lại đột nhiên có Chuẩn Tiên Đế phát cuồng, xông lên để đánh.

Thì ra Tiên Vương trùm trẻ tuổi nhất Tiên Vực kia đã rơi vào hắc ám.

Tiên Vực hoài nghi là do Dị Vực âm thầm ra tay.

Dù sao đầu nguồn hắc ám của chư thiên vũ trụ đều nhắm thẳng vào khu vực không người Dị Vực.

Dấu vết của Dị Vực, khắp chư thiên vạn vực, không có bất kỳ nơi nào có thể may mắn tránh khỏi.

Tin tức này khiến bên Dị Vực phấn chấn không thôi, trước đây ba Vương bị cùng một người chém giết, khiến cho rất nhiều sinh linh Dị Vực lòng run rẩy, sĩ khí giảm xuống.

Bây giờ, tồn tại trẻ tuổi kia thế mà rơi vào hắc ám, sớm muộn sẽ đi hướng Dị Vực, trở thành một thành viên của bọn họ.

Còn tin tức nào có thể khiến người ta phấn chấn hơn tin này chứ?

Ở trong trận đại quyết chiến này, trong Giới hải không ngừng có sinh linh hắc ám xuất hiện, thậm chí có một vị tồn tại Chuẩn Tiên Đế đến đây, là Huy Đế, hảo hữu của Hồng Đế.

Hắn muốn giải cứu Hồng Đế bị Tiên Vực trấn áp lưu đày.

Đương nhiên, bên Tiên Vực cũng có Chuẩn Tiên Đế hiện thân, là sinh linh tới từ thời đại càng cổ xưa, là Tiên Thiên Thần Linh, đồng nguyên với Tiên Vực, cùng nhau đối kháng tất cả chuyện này.

Nhưng về mặt sức chiến đấu cao cấp nhất thì Tiên Vực vẫn ít hơn Dị Vực bên kia.

Chỉ riêng số lượng Chuẩn Tiên Đế Dị Vực cũng đã xuất hiện cỡ tám vị!

Phải biết rằng Dị Vực là nơi hắc ám bao phủ toàn bộ chư thiên vạn giới, chỉ cần đầu nguồn hắc ám bất diệt, tồn tại Chuẩn Tiên Đế Dị Vực cũng sẽ không bị khô cạn.

Bây giờ so sánh, dù là tồn tại tối cao khác của vũ trụ phủ xuống Tiên Vực cũng khó mà thay đổi được gì.

Toàn bộ vũ trụ đều sắp tan biến.

Chương 690 - Đại quyết chiến cuối cùng, tám mươi vạn năm Tiên Cổ Chi Loạn, ta là ai?

Càng đừng nói Chuẩn Tiên Đế khó diệt, nhưng đối mặt với công phạt của người cùng cấp bậc, càng khó có thể phân tâm.

Bọn họ muốn bảo vệ khu vực khác, nhưng cũng không có sức để phân tâm.

Ầm bùm bùm!

Đại chiến kinh thế cuối cùng bùng nổ, Chuẩn Tiên Đế giao thủ quá mức khủng bố, nhiều Cổ Giới trong nháy mắt hóa thành cát bụi.

Đây là một trận đại chiến khủng bố không thể tưởng tượng nổi, không có bất cứ sinh linh nào có thể tránh thoát.

Sơn Hải thành sừng sững mấy vạn kỷ nguyên, cuối cùng bị mấy vị Tiên Vương Dị Vực hợp lực công phạt đánh thành những mảnh vụn, bay bốn phương tám hướng, vào trong vũ trụ.

Cánh cửa thứ nhất để Chống lại Dị Vực bị đánh thủng,

Nếu như không phải nơi này có nhiều pháp trận thủ hộ, nói không chừng trong nháy mắt đã bị đánh thành tro bụi

Tiên Vực liều mạng phản kháng, rất nhiều người trong trận chiến này tỏa sáng chói mắt, nỗ lực chống lại Dị Vực.

Có người đi theo cũ của Cố Trường Sinh, cũng có cường giả Tiên Vực từ các nơi chạy tới, vì bảo vệ quê hương và cố thổ ở sau lưng mà chiến đấu.

Thiên kiêu vô thượng từng đi tới giới khác cũng trở về, tham gia vào trận chiến này.

Xích Vương, Thái Hư Hoàng, Sở Đế, Cửu Đầu Vương, Tô Nghê Thường...

Bọn họ đã thành đạo, thực lực vượt xa người cùng cấp, đều có thiên tư thành tựu Tiên Vương.

Nhưng không có thời gian để bọn họ lớn mạnh.

Bọn họ sinh nhầm thời đại, vốn tưởng rằng sẽ nghênh đón huy hoàng, cuối cùng lại phải chém giết chinh chiến trong máu và lửa.

Đương nhiên, có người chết trong trận chiến này, không tìm thấy xương cốt.

Trận đại chiến này giằng co mấy chục vạn năm, quét ngang khu vực chỗ Sơn Hải thành, hóa thành một vùng phế tích, người và cố thổ ngày xưa đều biến mất.

Hơn phân nửa cương vực Tiên Vực rơi vào tay giặc, sóng triều hắc ám từ phương hướng Dị Vực ùn ùn kéo đến.

Hết thảy tu sĩ lùi lại, dùng thủ đoạn mạnh nhất và nội tình trấn thủ cố thổ của mình.

Trong trận chiến này cũng có số lượng lớn tu sĩ quy hàng Dị Vực, lựa chọn dấn thân vào bên kia.

Điều này cũng rất bình thường, trong đại chiến có người lựa chọn bách chiến bất khuất, tất nhiên cũng có người chọn đầu hàng để

sống.

Ầm!

Long trời lở đất, ngân hà cuốn ngược, vũ trụ gào thét, đại đạo vù vù.

Vũ trụ chỗ Tiên Vực một mảnh u ám, kỷ nguyên tận cùng, đại chiến đáng sợ nhất lan đến chư thiên.

Năm tháng vô tình, nó có thể giết chết thiên kiêu cái thế, có thể xóa đi tồn tại cấm kỵ, không có bao nhiêu sinh linh có thể trường tồn bất diệt.

Dù là ngoài ý muốn hay nhân quả, khi sông năm tháng trôi đi, từ xưa tới nay, bao nhiêu anh kiệt chôn xương, bao nhiêu thiên kiêu nằm xuống, chết đi.

Thời gian thoi đưa, từ lúc Cố Trường Sinh rơi vào hắc ám cũng đã trôi qua tám mươi vạn năm.

Có thể nói thương hải tang điền, Tiên Vực sớm đã biến đổi lớn, cảnh còn người mất.

Tiên Vực từng phồn hoa huy hoàng giờ bị đánh nát, trôi nổi ở khắp vũ trụ, chẳng biết đi về đâu.

Bao gồm ba nghìn Đạo Vực cũng thế.

Bây giờ còn lại bao nhiêu Đạo Vực?

Không người nào biết, sớm bị tồn tại Tiên Vương đánh thành bột mịn.

Nhưng có thể tìm ra một chút phế tích dĩ vãng trong mảnh vụn đại lục bị tàn phá của trung tâm vũ trụ trôi nổi, nói rõ chiến tranh và thương năm đó.

Đây là những đạo thống cổ xưa, thế gia bất hủ đã từng nhìn xuống nghìn vạn năm, bây giờ đều hóa thành kiếp thổ, không còn tồn tại.

Bọn họ lựa chọn tử chiến, cuối cùng tất cả ngã xuống ở trong trận

chiến ấy, nhân vật đã từng huy hoàng, thiên kiêu cái thế đều chôn vùi trong đó.

Mảnh thiên địa này, còn lại cái gì?

Ngoại trừ những thế giới tự lập cấm khu thì đều bị đánh chìm phế tích.

Rất nhiều đạo thống và thế lực, truyền thừa của đại tộc trường tồn từ xưa tới nay, bây giờ cũng không còn thấy vết tích nữa.

Vết tích từng tồn tại cũng bị người xóa đi.

Chỉ có rất ít thế lực đạo thống có tồn tại Chuẩn Tiên Đế tọa trấn mới có thể bảo tồn nó trong trận chiến này, nguyên tộc rời khỏi chốn cũ, đi mở mang tiểu thế giới.

Nhưng tộc đàn như vậy rất ít, tồn tại Chuẩn Tiên Đế, một phương vũ trụ nghìn vạn kỷ nguyên cũng không thấy sinh ra một vị, thực sự quá hiếm có.

Đây là một mảnh nhỏ lịch sử cổ không trọn vẹn, truyền thừa đứt đoạn, Nhân Đạo đỉnh cao biến mất, lĩnh vực tiên đạo đã trở thành truyền thuyết, được tu sĩ hiện nay xưng là Tiên Cổ Chi Loạn.

Năm đó sau khi đánh một trận, còn có rất nhiều tồn tại vô thượng cùng nhau ra tay, phân tách thiên địa, tái tạo lại trên chín tầng trời, tạo ra một mảnh thiên địa mới tương đối ổn định sau chiến tranh, dung nạp tu dưỡng một số tộc đàn và đạo thống sinh sống.

Dưới Cửu Thiên, địa tuyệt thiên thông, không phải tu sĩ lĩnh vực tiên đạo thì khó có thể đi thông con đường này.

Tiên Vực bị tàn phá hiện giờ sớm đã đạo tắc nghiền nát, đại đạo không xuất hiện, linh khí khô kiệt, tu sĩ sừng sững ở cảnh giới Thánh Nhân đã có thể xưng tổ làm tôn.

Tồn tại Chí Tôn cảnh không xuất hiện trong trần thế, cường đại đến có thể trấn thủ an bình vạn năm.

Nhưng ở nơi thế gian bị tàn phá này vẫn có vật chất hắc ám đang chảy xuôi, thỉnh thoảng có sinh linh Dị Vực xuất hiện, tàn sát bừa

bãi tám phương.

Trận chiến năm đó, Dị Vực cũng không chịu nổi, dư ba từ Chuẩn Tiên Đế giao thủ sao có thể dễ dàng chịu đựng được.

Nhưng so với Tiên Vực, thiệt hại nặng nề mà Dị Vực nhận lấy có thể nói không đáng kể.

"Chẳng lẽ đây là chữ viết trước thời Tiên Cổ?"

Trên một mảnh đại lục bị tàn phá, rất nguyên thủy, cổ mộc che trời, nhưng có bộ lạc và tộc đàn sinh hoạt.

Một đoàn nam nữ trẻ tuổi đang dò tìm một nơi di tích đột nhiên xuất hiện, lúc này một thiếu nữ tuổi thanh xuân đang khiếp sợ nhìn một tấm bia đá trước mắt, giật mình nói.

Chữ viết phía trên rất xa lạ, không phải chữ viết đương đại.

Hơn nữa tấm bia đá này vô cùng cổ xưa đối với bọn họ, vạn năm là thời gian không thể đo lường, huống chi lấy mười vạn năm làm đơn vị đo đếm.

Chương 691 - Dùng thân chôn cất luân hồi, trở về, bước ra một bước Đế kia

Bọn họ nghiên cứu chữ viết trên tấm văn bia này, muốn biết thời đại đã từng cực độ huy hoàng rực rỡ.

Tiền bối bách chiến bất tử, nhiệt huyết dâng trào, vì chống lại Dị Vực, dù chết muôn lần cũng không hối hận!

Mỗi lần nghe trưởng bối trong bộ lạc nói về lịch sử cổ không trọn vẹn này, bọn họ đều có thể cảm nhận được loại bất khuất và chiến ý đó đang chảy xuôi trong mạch máu!

Ầm bùm bùm!

"Ở đây có hậu duệ của Tiên Vực!"

Đột nhiên, nơi đây tràn ngập sát khí ngút trời.

Một đoàn sinh linh Dị Vực xuất hiện, cưỡi mãnh thú, đạp qua vòm trời, muốn cuốn sạch tàn sát bừa bãi mảnh đại lục đã bị tàn phá này, tìm kiếm hậu duệ của Tiên Vực.

Bây giờ sinh linh sống ở khắp mọi nơi, Tiên Vực và Dị Vực sống chung với nhau.

Nhưng có sinh linh Tiên Vực từng sống sót trốn ở các nơi, chí cường giả không thèm ra tay tìm kiếm.

Bọn họ là mục tiêu đi săn của các tộc Dị Vực.

"Không ổn rồi!"

Trên mảnh đại lục nguyên thủy này, nhiều trưởng bối và nam nhân sắc mặt thay đổi, lập tức tái nhợt.

"Ha ha ha, lại tìm được rồi, nơi đây còn có hậu duệ Tiên Vực."

"Những con mồi này, các ngươi ai cũng đừng giành với ta."

Đám sinh linh Dị Vực này cười to, ngồi ngay ngắn bên trên mãnh thú, như vị thần cao cao tại thượng, nhìn xuống bộ lạc ước chừng có mấy nghìn người phía dưới.

Bọn họ rất lãnh khốc, cũng rất tàn nhẫn, cao cao tại thượng, mang theo giọng điệu mèo đùa chuột.

Nhưng vào lúc này, hết thảy nam nhân của bộ lạc này đều đứng dậy, nét mặt không mang chút sợ hãi, cũng không hoảng loạn, chỉ có kiên nghị cầm vũ khí, bảo vệ tất cả lão ấu thê nữ ở sau người.

Lão ấu thê nữ phía sau bọn họ cũng vô cùng cứng rắn, không chút khủng hoảng, không lên tiếng.

Sống lưng Nhân Tộc, vĩnh viễn không ngã!

"Nhân Tộc quả thực không thú vị..."

Cảnh tượng này khiến đám sinh linh Dị Vực đều cảm thấy nhàm

chán, ý trêu chọc biến mất, trở nên thờ ơ, dù sao cũng không thể nhìn thấy dáng vẻ hoảng sợ khi đối mặt với tử vong và tuyệt vọng.

Loại giết chóc này khiến bọn họ cảm thấy chán chết được.

"Giết bọn chúng." Thủ lĩnh trong đó mở miệng, có sinh linh Dị Vực bắt đầu giương cung cài tên.

"Ta là ai?"

Nhưng đúng vào lúc này, mảnh thiên địa này bỗng nhiên vang lên một âm thanh xa xăm, mọi người sởn tóc gáy, da đầu cứ như sắp nổ tung, linh hồn đều bị đông cứng.

Trên mảnh đất nguyên thủy này, cổ mộc che trời, uốn lượn chằng chịt, một ít hậu duệ của Nhân Tộc Tiên Vực sinh sống mấy trăm năm ở đây.

Nhưng hôm nay, sinh linh Dị Vực bỗng nhiên tìm đến, muốn săn giết bọn họ, phá vỡ sinh hoạt yên bình của họ.

Nhóm người nam nữ trẻ tuổi tìm kiếm mảnh di tích kia nhanh chóng quay trở về, bọn họ có tư chất không kém, tu hành qua một đoạn thời gian, cường đại hơn một số người trong bộ lạc.

Lúc này, bọn họ cũng muốn chống lại sinh linh Dị Vực, giống như tiền bối, bách chiến bất khuất!

Trước bộ lạc, sinh linh Dị Vực cao cao tại thượng, ngồi ngay ngắn ở nơi đó, như thần linh lạnh lùng tàn sát con kiến nhỏ bé.

Nhưng sắc mặt của nhóm người Nhân Tộc đều trần ngập kiên nghị, dù là nam nữ lão ấu cũng vững vàng nắm chặt vũ khí trong tay, không cầu xin, không sợ hãi, muốn chống lại toàn bộ chuyện này.

Mặc dù tiền bối thua, nhưng lòng quyết chiến còn ở, sống lưng vẫn thẳng.

"Ta là ai?"

Âm thanh sâu kín này đột nhiên vang lên trong thiên địa, hệt như

âm thanh ma quỷ, không biết phương hướng, không biết đến từ đâu, khiến tất cả mọi người đều rợn tóc gáy.

Giờ phút này, thiên địa hoàn toàn tĩnh mịch, thời không tựa như bị đóng băng, hết thảy quy tắc trật tự đều ngưng trệ.

"Là ai?"

"Lăn ra đây!"

Thủ lĩnh Dị Vực sắc mặt trắng bệch, cả người đều là mồ hôi lạnh, quát to, quay đầu nhìn xung quanh, nhưng không thấy người nào nói chuyện.

Điều này thật sự quá quỷ dị, giọng nói này vô cùng cổ xưa, rõ ràng không cách nào nghe hiểu, nhưng lại có thể hiểu ra ý tứ trong đó.

Như xuyên qua vạn cổ, xuyên qua luân hồi, từ thời gian và không gian chưa biết truyền đến, khiến linh hồn của bọn họ run rẩy.

Dù trước đây yết kiến những tồn tại bước vào lĩnh vực Nhân Đạo đỉnh cao cũng không có cảm giác khủng bố như vậy.

Cả người giống như bị loại hơi thở hắc ám sâu thẳm này đông nứt, mỗi một tấc linh hồn đều chìm vào trong loại khủng bố không cách nào nói rõ này, khiến bọn họ không tự chủ được run lẩy rẩy.

Lúc này, càng đừng nói tới những người khác đã run cầm cập, bị hắc ám vô tận bao vây, nét mặt biến thành vẻ tuyệt vọng.

Chỉ có đám người Nhân Tộc bộ lạc trước mặt hơi nghi hoặc, hai mặt nhìn nhau, tuy bọn họ nghe thấy thanh âm này, nhưng không có cảm giác tuyệt vọng như bên sinh linh Dị Vực.

Ngược lại cảm thấy một loại bi ý khó hiểu.

"Ta là ai?"

Câu nói này trong nháy mắt lại vang lên, thủ lĩnh Dị Vực con ngươi co rút nhanh, da đầu tê dại, cả người đều run rẩy.

Từng tấc không gian trước mắt sụp xuống, hắn thấy được một con

sông dài tĩnh mịch đen như mực, tràn ngập lực lượng thời gian, tưởng chừng như sắp bao phủ tất cả.

Hắn nhận ra con sông này.

Đó là sông thời gian đã sớm đứt đoạn trong truyền thuyết!

Một nam nhân áo trắng bị hắc ám dày đặc vây kín đang từng bước đi ra sông thời gian.

Không thấy rõ khuôn mặt của nam nhân áo trắng này, bóng dáng hoàn toàn mơ hồ.

Nhưng lại có thể cảm nhận được loại vô thượng chi ý siêu nhiên này, mặc dù bây giờ bị hắc ám bao phủ, nhưng vẫn không cảm giác chút tà dị nào.

Mỗi một bước của hắn đều là một kỷ nguyên, câu nói đó vẫn luôn vang vọng trong mỗi kỷ nguyên mà hắn đã đi qua!

"Đây là thủ đoạn gì..."

Tất cả mọi người đều bị dọa sợ, nhất là tên thủ lĩnh Dị Vực kia, hắn hoàn toàn chưa từng nghe qua loại thủ đoạn như vậy.

Đến gần sông thời gian sớm đã đứt đoạn?

Chương 692 - Dùng thân chôn cất luân hồi, trở về, bước ra một bước Đế kia (2)

Phải là tồn tại như thế nào mới có thể làm được đến trình độ này?

"Gay go rồi đây... chẳng lẽ là tồn tại chí cường trong trận chiến năm ấy..." âm thanh của hắn run rẩy, cả người không dám nhúc nhích cái nào.

"Không... không đúng, bị hắc ám lây dính, thế thì là tồn tại vô thượng của giới ta."

Hắn đột nhiên phản ứng lại, rơi vào tâm trạng mừng như điên và kích động, vội vàng mở miệng nói:

"Khởi bẩm vô thượng, người là giới ta..."

Nhưng ánh mắt của nam nhân áo trắng lạnh đến mức giống như không có chút tình cảm nào.

"Đây rõ ràng là hơi thở của Nhân Tộc, tại sao có thể là sinh linh Dị Vực, các ngươi chớ nói bậy!"

Những lời này của thống lĩnh Dị Vực khiến rất nhiều người trong bộ lạc trước mắt tức giận mắng to, trước đó im lặng nhưng không có nghĩa là bọn họ ngốc.

Nam nhân áo trắng này rõ ràng là tiền bối của Nhân Tộc bọn họ.

Rất có thể là vào năm đó lúc chống lại chí cường giả Dị Vực thì bị trọng thương, sau đó mới dẫn đến cục diện như bây giờ.

"Nhân Tộc, Dị Vực..."

Rõ ràng là ngôn ngữ hiện nay, nhưng nam nhân áo trắng lại có thể nghe hiểu được ý tứ trong đó, điều này khiến cho hắn trong phút chốc rơi vào nghi hoặc.

Có quá nhiều thứ, không nhớ được gì.

Ngoại trừ hắc ám thì cũng chỉ là hắc ám...

Hắn cau mày, không nhịn được suy tư, nhưng trong đầu đều tràn ngập một mảnh tối đen, dù là ký ức quá khứ hay ký ức hiện tại cũng chỉ là một mảnh tối tăm.

Mình là ai?

Tại sao đến đây?

"Tiền bối, Tiên Cổ Chi Loạn năm đó, nói không chừng người bị trọng thương..."

Lúc này, trưởng bối bộ lạc mở miệng, rất sùng kính nam nhân áo trắng, dùng giọng điệu ngược dòng quá khứ kể lại một số bí ẩn lịch sử cổ mà hắn biết được.

Đám sinh linh Dị Vực kia không dám mở miệng, bị một loại hơi thở khủng bố chèn ép, trong đầu không dám sinh ra suy nghĩ gì.

Hơi thở của nam nhân áo trắng này thật sự thuộc về Nhân Tộc.

Nhưng trên người hắn dày đặc hơi thở hắc ám, quả thực so với sinh linh chí cường của Vương Tộc còn đáng sợ hơn.

Nhưng mà, sau khi nghe được những lời này, nam nhân áo trắng chỉ lắc đầu: "Ta không bị thương, ta còn không đại quyết chiến với người khác."

"Cái gì? !"

Lời này làm cho tất cả mọi người đều ngây dại, không bị thương, còn không đại quyết chiến với người khác, chuyện quái quỷ gì đây?

"Vì sao ta lại nói chữ còn?"

Nam nhân áo trắng không nhịn được nhíu chặt chân mày, đang tự hỏi chính mình, vì sao lúc hắn nói lại có một chữ 'còn' ở trong đó?

Đây là hành động theo bản năng.

"Đây là nơi nào?"

Nam nhân áo trắng hỏi trưởng bối Nhân Tộc ở trước mắt.

"Khởi bẩm tiền bối, đây là vùng đất bỏ hoang sau đại chiến, mấy chục vạn năm trước, khối đất đai này tên là Đông Huyền Đạo Vực."

"Đông Huyền Đạo Vực?" Trong mắt nam nhân áo trắng lộ ra một tia mê man, cái tên này rất quen thuộc.

Trong đầu óc giống như có những thứ gì đó trước đây được hắn vững vàng bảo vệ, không cho hắc ám bám dính, bây giờ đang dần lộ ra ánh sáng.

Bỗng nhiên, hắn chú ý tới một tấm bia đá được một thiếu nữ tuổi xuân cầm trong tay, hắn rất quen thuộc chữ viết trên đó.

"Đây là chữ viết trong thời đại của ta."

Nam nhân áo trắng lẩm bẩm, giống như đã nhớ ra điều gì đó.

Trong con ngươi sâu thẳm lạnh lùng của hắn, hắc ám càng phát ra dày đặc, nhưng cũng khó mà che giấu hồi ức trong đó.

"Tiền bối, người nhớ lại rồi sao?"

Đám thiếu nam thiếu nữ này đều ôm lòng chờ mong, không nhịn được hỏi thử, tuy tiền bối áo trắng trước mắt bị hơi thở hắc ám bao phủ, nhưng không khiến cho bọn họ cảm thấy sợ hãi.

Ngược lại có một loại cảm giác thân thiết tự nhiên.

So với sinh linh Dị Vực ở trước mắt, loại cảm giác này khiến bọn họ yên tâm, cảm thấy hắn không phải là người xấu.

"Ta dùng bản thân chôn cất luân hồi." Nam nhân áo trắng nhẹ giọng nói.

Hắn đã nhớ ra, vào khoảnh khắc tia ánh sáng cuối cùng sắp biến mất, hắn chọn chôn cất nguyên thần trong Lục Đạo Luân Hồi của nội vũ trụ bản thân.

Một ngày ở ngoại giới bằng mấy năm ở nội vũ trụ, thậm chí là mấy vạn năm.

Ở trong đó, hắn đã trải qua hàng ức vạn lần luân hồi, lặp đi lặp lại, mỗi một lần luân hồi đều là tu hành, đều là đối kháng, mô tả các loại đạo pháp, Thiên Địa Chi Đạo, Chúng Sinh Chi Đạo, Hồng Trần Chi Đạo, ba nghìn đại đạo của bản thân, tất cả chiếu rọi vào tâm.

Vì để tránh cho ánh sáng cuối cùng bị hắc ám ăn mòn, hắn đã luân hồi cực kỳ nhiều lần.

Mỗi một lần đều làm những vầng sáng này càng chói lòa, lần nào cũng trùng kích hắc ám.

Quá trình này, hắn luân hồi quá lâu, lâu đến nỗi ngay cả chính hắn cũng không biết đã trải qua bao nhiêu lần.

Giờ phút này, hàng ức vạn ấn ký Luân Hồi thức tỉnh ở Luân Hồi Chi Địa, cùng phát ra ánh sáng chói lòa.

Ầm!

Ngay lúc này, trên người nam nhân áo trắng đang tràn ngập một loại hơi thở vô thượng khiến chư thiên run rẩy, vô cùng khủng bố, ngay cả đại đạo cũng đồng loạt vang lên, giống như bị vỡ nát, phát ra âm thanh vù vù.

"Thân hướng hắc ám, tâm lại quang minh."

"Ta vẫn là ta, cuối cùng sẽ không thay đổi."

"Ta sẽ trở lại, còn có người chờ ta..."

"Ta tên Cố Trường Sinh!"

Nam nhân áo trắng nói, hắn đã thức tỉnh, trở về từ trong bóng tối, hàng ức vạn ấn ký Luân Hồi tụ hợp, toàn bộ đạo giờ phút này đang dâng lên.

Hắn muốn bước ra một bước thành Đế kia.

Mảnh thiên địa bị tàn phá này rung chuyển, theo lời nói của Cố Trường Sinh, rất nhiều quy tắc trật tự nở rộ trên hư không, rực rỡ thần thánh, huyền diệu phi phàm.

Hắn bước ra từ trong hư không sụp đổ, một bước một ấn ký vô thượng, nguyên thần giống như đã thức tỉnh, đang nở rộ ánh sáng Tiên Đạo chói lòa.

Loại ánh sáng này quá chói mắt, quá hùng vĩ, như vạn tiên ngồi xếp bằng, đang vì một vị tiên tổ dập đầu lạy, trực tiếp xé mở vòm trời, soi sáng Tiên Vực hiện giờ không trọn vẹn.

Hắn đang bước ra bước đầu tiên để thành Đế.

Chương 693 - Ức vạn ấn ký Luân Hồi nhớ quy nhất, hắc ám lột xác, đến gần Chuẩn Tiên Đế

Nhưng bước đầu tiên này không phải một lần là xong, chẳng qua Cố Trường Sinh tích lũy quá thâm hậu, hàng ức vạn ấn ký Luân Hồi đều đang phát sáng, muốn dẫn đạo quy nhất.

Từ xưa tới nay luân hồi thần dị, ai có thể chân chính nói ra đạo minh.

Lúc đó Cố Trường Sinh liều mạng một tia hy vọng cuối cùng, chỉ có thể làm như thế.

Nếu như thất bại, hắn sẽ chân chính lạc mất bản thân, khó có thể trở về từ trong bóng tối.

Muốn biết chân tướng về thiên địa trước thời vạn cổ, phần nhân quả và trả giá này thật sự quá lớn.

Lớn đến nỗi suýt chút nữa hắn đã rơi vào trong đó.

Dù sao thì, ngay cả Thần Đình Chi Chủ trước đó cuối cùng cũng bị hắc ám bao vây, rơi phía khu vực chưa biết.

"Nhưng may mắn, cuối cùng ta đã thành công..."

Lúc này, Cố Trường Sinh khẽ nói.

Nội vũ trụ, nguyên thần ở chỗ Lục Đạo Luân Hồi đang phát ra ánh sáng rực rỡ.

Hàng ức vạn ấn ký Luân Hồi vào phút này cùng dâng lên ánh sáng vô thượng.

Trong thôi diễn ban đầu của hắn, khi hắn thành tựu Tiên Vương đã chấp chưởng ba nghìn đại đạo, động ý niệm là có thể tan biến vũ trụ.

Nhưng ngay lúc vượt kiếp đối kháng hắc ám, hắn sớm đã mô tả thiên địa đại đạo, đặc biệt là đã xác minh với ba nghìn đại đạo trong vũ trụ chỗ Tiên Vực.

Đây vốn là một quá trình dài dòng, cần hao phí năm tháng rất dài.

Để xác nhận một đại đạo thì cần phải dùng thời gian rất dài để cảm ngộ kiểm soát, động một tí là nghìn vạn năm.

Càng đừng nói tới ba nghìn đại đạo cần thời gian hàng ức vạn năm để cảm ngộ khống chế.

Trên thực tế, bên trong mỗi một luồng ấn ký Luân Hồi đều có một bóng dáng của hắn đang ngồi xếp bằng, vô cùng mờ nhạt.

Đó là quá trình tu luyện để lại ấn ký.

Cũng có một số ánh sáng vạn trượng kiên cố như Bất Hủ Tiên Kim đang đối kháng với hắc ám, rèn luyện ra ý vĩnh hằng khó diệt.

Nếu như hắn chưa từng miêu tả ba nghìn đại đạo dưới Tiên Vực, chỉ cần kiểm soát đạo pháp quy tắc của nội vũ trụ thì không cần thời gian dài như vậy.

Nhưng ý chí thiên địa của hai vũ trụ không giống nhau, hoặc nên nói là hoàn toàn khác biệt.

Khi đó, hắn cùng lắm chỉ có thể khiến tu vi hiện tại tiến thêm một

bước, đi thêm một bước tiến tới Tiên Vương cảnh.

Ngay cả tư cách chạm vào con đường trên Tiên Vương cũng không có.

Càng đừng nói tới muốn bước ra bước đầu tiên trở thành Đế như bây giờ.

Lần rơi vào hắc ám này, đối với Cố Trường Sinh càng giống như là một bước ngoặt.

Trong quá trình chìm vào hắc ám, hắn đã dựa vào bản năng đi ra con đường Tiên Vương kia, bây giờ phải đi một con đường khác để thành tựu Đế.

Suy cho cùng, sau khi thành tựu lĩnh vực Tiên Đạo, thế gian sẽ không còn thiên kiếp giáng xuống nữa, vì biết khó mà ngăn cản tu sĩ tiến quân.

Chính vì lý do đó nên Cố Trường Sinh mới có cơ hội này.

Nếu không, hắn muốn đạt đến một bước này, phỏng chừng phải cần năm tháng dài dòng, từ đó phải bế quan đột phá trăm vạn năm.

Hơn nữa, đặc biệt nhất là thân thể của hắn.

Ngày xưa, khi ở trong di tích Tiên Cổ, hắn đã cắn nuốt những năng lượng ánh sáng màu đen, đã lột xác một lần, tạo thành chút hơi thở đồng nguyên với hắc ám.

Vì vậy, khi bị hắc ám bao vây, trong thân thể đã mất nguyên thần không sinh ra nguyên thần mới nữa.

Vật chất hắc ám quỷ dị, thật sự khó mà nói rõ.

"Đúng là tạo hóa trêu người..."

Cố Trường Sinh không nhịn được khẽ thở dài, nguyên thần của hắn chớp mắt sáng lên, toàn bộ thân thể bị một đoàn ánh sáng dịu dàng bao phủ, đó là ánh sáng Tiên Vương của nguyên thần.

Trước kia đứng sừng sững trong lĩnh vực Chân Tiên, hắn đã có sức chiến đấu Tiên Vương trùm.

Bây giờ nguyên thần đã luyện ra ánh sáng Tiên Vương, đạt tới cảnh giới Tiên Vương chân chính, hắn rất muốn biết sức chiến đấu thật sự của mình.

Giây sau, toàn bộ hơi thở hắc ám dày đặc kinh người, sâu thẳm đáng sợ theo hắn động ý niệm biến mất không thấy dấu vết.

Giờ phút này, bên cạnh hắn vang lên âm thanh tế tự vô biên mà to lớn, cả người bị bao phủ bởi một đoàn ánh sáng chín màu vô thượng mông lung.

Cố Trường Sinh đang thử tu ra ánh sáng Chuẩn Tiên Đế.

Nguyên thần của hắn bốc cháy lên.

Sự cường đại của Chuẩn Tiên Đế là không thể nghi ngờ, chân chính quyết định thiên địa diệt vong, nhân vật chấm dứt vũ trụ.

Búng ngón tay có thể hủy diệt một giới vực, bản thân có thể che đậy thiên cơ, dù là quá khứ, hiện tại hay sau khi chết đi đều mang theo sương mù dày đặc, khiến người ta khó có thể nhìn thấu.

Cửa ải khó khăn nhất trong đời hắn có thể không ngừng lột xác, cái gọi là lột xác dùng để chỉ thân thể Bất Hủ vĩnh tồn cường đại mà hoàn mỹ, vạn kiếp bất diệt.

Theo nguyên thần thiêu đốt, tựa như dục hỏa trùng sinh, đại đạo vù vù, ánh sáng vô cùng tận dâng lên tại đây.

Thân thể của Cố Trường Sinh bị uy nghiêm vô thượng bao phủ, cổ xưa mà mênh mông.

Toàn bộ sinh linh đều quỳ xuống, không tự chủ được dập đầu lạy.

Oong!

Loại hơi thở này quá kinh khủng, quả thực trấn áp tất cả, Càn Khôn vỡ nát, Tiên Vực không trọn vẹn hiện giờ căn bản không có khả năng chịu đựng được.

Dưới cửu thiên, địa tuyệt thiên địa, tuy vũ trụ hiện giờ khép kín, nhưng vẫn còn có nhiều cường giả đang ẩn núp bế quan.

Giờ phút này, bọn họ cùng bị đánh thức, rợn tóc gáy, toàn thân rét run.

"Quy tắc thiên địa năm xưa bị phá vỡ không ngờ lần nữa hiện ra..."

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Lẽ nào có tồn tại Tiên Vương phủ xuống? Không đúng, dù là Tiên Vương cũng không kinh khủng như vậy..."

Vô số sinh linh chấn động, cảm nhận được uy nghiêm khủng bố, như đại đạo khôi phục, thống ngự chư thiên, chấp chưởng vạn cổ.

Điều này khiến bọn họ sợ hãi phát ra từ linh hồn, không nhịn được hai chân nhũn ra, muốn quỳ phục, quỳ lạy sùng bái.

Hơi thở của Cố Trường Sinh đang thay đổi, mỗi hô hấp đều như nghiêng trời lệch đất, hoàn vũ tan biến, ẩn chứa uy nghiêm vô thượng.

Mỗi một lời nói và cử chỉ đều ẩn chứa huyền diệu to lớn.

Mặc dù linh khí khô kiệt khiến hiện giờ đại đạo không thể xuất hiện, nhưng có thể cải biến thời thế thiên địa, một ý niệm tan biến vũ trụ.

Cuối cùng.

Nguyên thần của Cố Trường Sinh phát sinh lột xác.

Chương 694 - Thời cổ bao nhiêu chuyện, chôn xương tận ung dung, đời sau của cố nhân

Một luồng ánh sáng yếu ớt hiện ra, loại màu sắc này quá kỳ lạ, không cách nào diễn tả bằng ngôn từ, ẩn chứa hơi thở vô thượng,

Tiên Vương cũng sẽ biến sắc hoảng sợ.

Nhưng ngay lập tức vụt tắt.

Ánh sáng Chuẩn Tiên Đế nào dễ tu ra như vậy.

Hàng ức vạn ấn ký Luân Hồi hợp nhất, cuối cùng chỉ có thể bước ra nửa bước.

Nhưng hắn không hề cảm thấy ngoài ý muốn.

Trên con đường này có quá nhiều hung hiểm, bây giờ hắn cùng lắm chỉ đang trên con đường lần mò.

"Trách không được sẽ sinh ra nhiều Chuẩn Tiên Đế hắc ám như vậy, dấn thân vào hắc ám quả thực càng dễ dàng đi ra một bước kia."

Cố Trường Sinh nói, sớm đã hiểu ra điểm đặc biệt của hắc ám.

Giờ phút này đạo tâm không bị tổn hại, hàng ức vạn ấn ký Luân Hồi quy nhất, vĩnh hằng bất hủ, thiên địa bất diệt, hắn cũng bất diệt.

Đương nhiên, dù thiên địa bị diệt thì hắn cũng sẽ không bị diệt theo.

"Đã rất gần cảnh giới Chuẩn Tiên Đế..."

Cố Trường Sinh lặng lẽ cảm ứng thực lực của bản thân, lần lột xác này nằm ngoài dự đoán của hắn, nhưng lại nằm trong dự liệu.

Ngoại giới tám mươi vạn năm, nhưng luân hồi ở trong nội vũ trụ sao có thể đơn giản như thế.

Khởi bước tám mươi vạn ức năm chẳng qua là thời gian đã được dự tính trước.

Tu hành tám mươi vạn ức năm, đạo pháp hợp nhất, Đệ Nhất Pháp siêu thoát, nhiều nguyên nhân khác nhau đã đúc nên cảnh giới hiện giờ của hắn.

"Nhưng không biết thực lực hiện giờ của ta nếu so với Chuẩn Tiên Đế chân chính thì sẽ như thế nào đây?"

Cố Trường Sinh thu lại uy áp, cả người tuy đứng sừng sững ở chỗ này, nhưng như bị bao phủ bởi sương mù thời không, dù là người cùng cấp cũng khó có thể nhìn rõ.

"Quá đáng sợ..."

"Sao có thể như vậy..."

"Chẳng lẽ là vị cổ nhân của Tiên Vực ngày xưa rơi vào hắc ám trong truyền thuyết.. "

Mà lúc này, đám người đại thống lĩnh Dị Vực đứng ở nơi đó không dám nhúc nhích, khắp người lạnh lẽo, âm thanh run rẩy, cả người lạnh run.

Giờ phút này, không cần hắn nói, rất nhiều người đều đã biết.

Nhất là những sinh linh Dị Vực này sớm đã run như cầy sấy, nỗi sợ phát ra từ tận linh hồn.

Thiên địa không trọn vẹn ở thời đại mạt pháp này, bởi vì đại chiến mà thọ nguyên của sinh linh cũng giảm đi, Dị Vực tất nhiên cũng không ngoại lệ.

Lịch sử cổ mấy chục vạn năm trước đã xuất hiện đứt đoạn, rất nhiều người chỉ hiểu một cách mơ hồ, chỉ nghe thoáng qua.

Nhưng điều này cũng đã đủ khiến cho bọn họ hoảng loạn, cực kỳ sợ hãi.

Lời nói của nam nhân áo trắng này ẩn chứa tin tức thật sự quá lớn.

Chuyện này khiến cho bọn họ nhớ lại một bản truyền thuyết rất cổ xưa.

Tám mươi vạn năm trước, ba Tiên Vương Dị Vực bị chém, Chân Linh bị hủy, việc này dẫn phát Dị Vực náo động lớn.

Sau đó, nghe nói vị tồn tại trẻ tuổi kia không biết đã dính đến

chuyện gì mà rơi vào hắc ám, vĩnh viễn lạc mất phương hướng.

Kết hợp với cuộc gặp gỡ ngày hôm nay, mọi thứ dường như khớp với nhau.

Đây là tồn tại trùm vô địch năm đó! Nhìn xuống vạn cổ, cường đại đến khó tin!

Nhưng, đây lại là nhân vật bên Tiên Vực!

Điều này khiến bọn họ tuyệt vọng!

Nhất là hiện nay, vị tồn tại này rất có thể lại tiến thêm một bước, trở về từ trong bóng tối, cường đại đến khó có thể tưởng tượng, tình trạng không cách nào đoán trước được.

"Tiền bối, người đã khôi phục trí nhớ?"

Lúc này, lão nhân bộ lạc vẻ mặt kích động và sùng bái dò hỏi.

Nhóm người Nhân Tộc đều là vẻ mặt tôn sùng nhìn Cố Trường Sinh.

Cố Trường Sinh vẻ mặt rất bình tĩnh, nhìn bọn họ, gật đầu nói: "Ta đã khôi phục."

Sau đó, Cố Trường Sinh động ý niệm, rất nhiều biến hóa thiên địa hiện ra trong lòng.

Chớp mắt, không cần người khác nói, hắn đã hiểu rõ tất cả, biết được trong tám mươi vạn năm hết thảy biến thiên này, biết được đã xảy ra chuyện gì.

Điều này khiến hắn thở dài trong lòng.

"Dị Vực chết tiệt."

Âm thanh của Cố Trường Sinh rất nhỏ, phương vũ trụ này đang run rẩy, theo tâm tình của hắn, Tinh Không mênh mông lên xuống theo hô hấp giống như biển cả dao động, mảng lớn ngôi sao hóa thành bột mịn.

Tiên Vực đã bị phá hủy, ngay cả tộc địa nơi Cố gia ngày xưa cũng bị đánh vỡ.

Thần niệm của hắn quét qua, nhưng không tìm được tin tức của tộc nhân Cố gia.

Tế đàn mà trước đây hắn để lại cũng đã biến mất, bị Cố gia mang đi, chắc hẳn đã chuyển đến thiên địa mới mở.

Mảnh vũ trụ này, đã không còn người hắn quen thuộc.

Điều này khiến lòng hắn khó mà bình tĩnh.

Có Cố Tứ Gia trấn giữ Cố gia, không ngờ cuối cùng cũng chỉ có thể di chuyển rời đi.

Vậy có nghĩa là Cố Tứ Gia rất có thể đã xảy ra chuyện, hoặc lúc đó không có ở Tiên Vực.

Hắn đã bỏ lỡ quá nhiều thứ trong tám mươi vạn năm này.

Sau đó, Cố Trường Sinh nhìn về phía đám sinh linh Dị Vực trước mắt này.

"Tiền bối tha mạng!"

Đám sinh linh Dị Vực này sắc mặt thay đổi, bắt đầu cầu xin tha thứ, vô cùng tuyệt vọng.

Đối với tồn tại vô thượng ở trước mặt này, dù sinh linh mạnh mẽ nhất trong tộc bọn họ đến thì cũng không khác gì con kiến.

Cố Trường Sinh vẻ mặt rất lạnh nhạt, không có mở miệng.

Giây sau, thiên địa rung chuyển, tựa như cơn giận của Tiên Đế.

Oong!

Đám sinh linh này vô thanh vô tức tan biến, như bị thiên địa xóa sổ, hóa thành bụi ánh sáng, ngay cả vết tích cũng khó để lại.

"Tiền bối..."

Hết thảy người của bộ lạc muốn mở miệng nói cái gì đó.

Nhất là đám thiếu niên thiếu nữ này, vô cùng sùng bái, máu nóng đang cuộn trào.

Lần đầu tiên thấy được nhân vật cổ xưa như vậy, khiến bọn họ có một loại cảm giác chứng kiến thần thoại.

Nhưng Cố Trường Sinh không dừng lại lâu, hắn để lại một luồng pháp thân, trong đó có rất nhiều đạo và pháp có thể tu hành đến lĩnh vực Tiên Đạo, có thể để cho tiểu bộ lạc này về sau kéo dài tiếp.

Chương 695 - Thời cổ bao nhiêu chuyện, chôn xương tận ung dung, đời sau của cố nhân (2)

Đây cũng có thể coi như nhân quả đã gọi hắn thức tỉnh.

"Tụng niệm tên thật của tiền bối, có thể che chở bộ lạc sống mãi."

Lão nhân bối phận xưa nhất trong bộ lạc vô cùng kích động mà nhìn lũ pháp thân này, nước mắt giàn giụa.

Hắn nhớ tới ở thời đại cổ xưa, tồn tại Tiên Vương Nhân Tộc, đứng sừng sững Bất Hủ, chính là làm cách này bảo hộ các tộc.

Càng đừng nói trong đó còn ẩn chứa các loại đạo và pháp, có thể tu hành đến cảnh giới cao hơn.

Trong khu rừng cổ đại rộng lớn này, có thể khiến bộ lạc của bọn họ tiếp tục sinh tồn và truyền thừa, củi lửa bất diệt.

"Cung tạ tiền bối!"

Mọi người hướng về phía Cố Trường Sinh rời đi dập đầu lạy.

Ầm!

Một đại đạo cửu quang xuất hiện ở dưới chân Cố Trường Sinh,

trực tiếp quán thông bến bờ Tinh Không, giống như một cây cầu nối, vắt ngang trong vũ trụ, sau đó hắn bắt đầu cất bước.

Cảnh tượng này rất kinh người, một chớp mắt, hắn từ một mặt vũ trụ chạy tới một bờ khác.

Tiên Vực bị đánh chìm, căn cứ của các tộc, các đạo thống, ba nghìn Đạo Vực cũng không ngoại lệ, rất nhiều đại lục bị đánh thành mảnh vụn, bay vào nơi sâu xa trong vũ trụ.

Chỉ có một bộ phần nhỏ căn cứ Nhân Tộc có cao thủ đang thủ hộ, bộ phận còn lại đều bị sinh linh Dị Vực lảng vãng săn bắn.

Thậm chí các đại tộc Dị Vực như Vương Tộc, Đế Tộc đều đang phân chia cương vực của Tiên Vực hiện giờ.

Nhưng thiên địa linh khí khô cạn, bây giờ pháp tắc không xuất hiện, có rất ít tu sĩ Thiên Tôn cảnh trở lên xuất hiện.

Chí cường giả phủ xuống, sẽ phải chịu thiên địa áp chế, tu vi chân chính khó có thể phát huy được, bị giảm bớt nhiều.

Các tộc và các đạo thống thua trận năm đó đã đi tới Cửu Thiên mới mở, đang nghỉ ngơi lấy sức, chỉ kịp mang đi một phần hậu duệ Tiên Vực.

Còn rất nhiều người rải rác ở khắp nơi đang sống thừa.

Cố Trường Sinh dùng thần niệm quét qua tất cả ngõ ngách ở mảnh vũ trụ này.

Trong đại chiến, địa phương lưu giữ lại không quá nhiều, ngay cả mười vạn cấm khu cũng di chuyển rời khỏi vùng vũ trụ này.

Lúc này, ở bên trong một số cấm khu tự lập, một vài tồn tại Bất Hủ rợn tóc gáy, như bị thứ khủng bố gì đó nhìn chòng chọc.

Trước đó thiên địa đại biến, có đại đạo đặc biệt lần nữa lại buông xuống, bọn họ mơ hồ đoán được có tồn tại chí cường nào đó phủ xuống.

Nhưng sợ đắc tội đối phương, không dám tùy tiện lộ ra thần niệm

xem xét.

Bây giờ toàn bộ thần hồn đều bị đóng băng, càng có thể cảm thụ cái loại đáng sợ này.

Bọn họ không dám nhúc nhích, trong hơi thở này có một loại cảm giác khiến bọn họ quen thuộc.

Giống như trước kia đã từng gặp tồn tại này.

Cũng may Cố Trường Sinh chỉ tùy ý kiểm tra một chút, không cất bước tới mà ngay lập tức rời đi, điều này khiến bọn họ thở phào nhẹ nhõm.

"Chẳng lẽ là vị trước đây rơi vào hắc ám đã trở về?"

"Sao có thể như vậy, từ xưa tới nay không ai rơi vào hắc ám mà còn có thể trở về, ngay cả Tiên Đế cũng như thế."

Bọn họ đang suy đoán, không nhịn được khẽ nói.

Sau đại chiến, tuy Tiên Vực đã hoang tàn, nhưng may mà trở lại an bình.

Nhưng bọn họ có dự cảm, Tiên Vực sẽ lần nữa bị chấn động.

Sau đó, Cố Trường Sinh đến bờ Tinh Không khác, phủ xuống nơi đây, hắn thấy được một số đại lục hoang tàn, vĩ đại vô biên, vắt ngang phía trước.

Nơi đây trải qua đại chiến, bị đánh sụp đổ, bị quét ngang, trở thành mảnh đất bằng phẳng, thi cốt trải đầy.

Sơn Hải thành năm đó nguy nga như sống lưng thiên địa cũng trở thành phế tích, lúc này khiếm khuyết vô cùng nghiêm trọng.

Từng khối tinh hài to lớn rải rác ở các nơi, bị vực ngoại đánh rơi, biến thành cát bụi.

"Cửu Đầu Vương chi mộ."

"Vẫn Tiên Ma chi mộ..."

Bỗng nhiên, Cố Trường Sinh ánh mắt sâu thẳm, lòng bình tĩnh bỗng sinh ra sóng lớn, hắn từ không trung hạ xuống, đi tới một chỗ trong lăng mộ.

Ở vị trí dễ thấy này, hắn thấy được một khối mộ bia đơn giản, dựng ở cách đó không xa, bình thường không có gì lạ, dùng hòn đá thông thường xây thành.

Nhưng rất sạch sẽ, không dính chút bụi, có thể thấy rằng được người quét dọn thường xuyên.

Hắn không ngờ địch thủ trước đây cùng nhau tranh bá, cuối cùng chôn xương ở nơi này, bị người đánh chết, không thể trưởng thành.

Điều này làm lòng hắn phức tạp, có chút uất nghẹn.

Vô thượng thiên kiêu trước đây kiêu căng khó thuần, là tồn tại mà không ai trong cùng thế hệ có thể sánh vai.

Vào lúc đại quyết chiến, trở về Tiên Vực, chống lại Dị Vực.

Cố Trường Sinh lấy ra một bầu rượu từ bên trong Tu Di Giới, ở trước mộ hai người, rót từng chén rượu cho mỗi người.

Lặng im không nói gì.

"Ngươi là?"

Lúc này, một lão nhân coi mộ một mắt thọt chân đi tới thấy được Cố Trường Sinh, tu vi không tính là rất mạnh, quét sạch tất cả mộ bia ở đây.

Giờ phút này, hắn rất khiếp sợ, bởi vì khuôn mặt của Cố Trường Sinh rất giống với gương mặt người được vẽ trong bức tranh cổ được tổ tiên để lại, là cùng một người.

Bức tranh vẽ của một người không bao giờ xuất hiện trên thế gian nữa.

Cố Trường Sinh nhìn về phía hắn, nhẹ giọng hỏi: "Lạc Phong là gì của ngươi?"

"Lạc Phong là tổ tiên của tộc ta." Lão nhân thọt chân một mắt hồi đáp.

"Thì ra là đời sau của cố nhân."

"Hiện giờ Đại thống lĩnh Lạc Phong còn sống không?"

Cố Trường Sinh khẽ thở dài, liếc mắt liền nhận ra khuôn mặt của lão giả thọt chân này rất giống với Lạc Phong, cho nên mới hỏi câu này.

Nỗi lòng bình tĩnh lần nữa sinh ra sóng lớn, đến cấp bậc hiện giờ của hắn, tâm cảnh vốn nên tĩnh như mặt nước phẳng lặng, trời sập cũng sẽ không thay đổi.

Nhưng hôm nay lại ở trong lăng mộ này, sinh ra quá nhiều tiếc nuối.

Thân làm đại thống lĩnh Sơn Hải thành, Lạc Phong dành cả cuộc đời ở đây để chinh chiến chém giết với Dị Vực, hậu bối ở lại cũng ở chỗ này thủ lăng cho tất cả chiến sĩ.

Điều này khiến cho Cố Trường Sinh trong lòng không khỏi sinh ra kính ý.

Chương 696 - Ta đã trở về, chân tướng Sơn Hải thành bị công phá, Chuẩn Tiên Đế dấn thân vào hắc ám

"Tổ tiên năm đó trong đại quyết chiến anh dũng chống lại Dị Vực, cuối cùng không theo chư vị Tiên Vương rời khỏi, mà ngược lại ở lại nơi này, lúc mười vạn năm trước sắp tọa hóa, người đánh tới Dị Vực, cuối cùng chẳng biết đi đâu, sinh tử khó tìm."

"Hậu nhân chúng ta tuân theo di nguyện của tổ tiên, quét mộ cho tất cả chiến sĩ năm đó, giữ lại tôn nghiêm sau khi chết."

Âm thanh của lão nhân một mắt thọt chân hơi run hồi đáp, nhìn khuôn mặt của Cố Trường Sinh, trong lòng nhấc lên cơn sóng thần.

Dùng từ đại thống lĩnh ngang hàng để xưng hô tổ tiên Lạc Phong, ngoại trừ nhân vật năm đó cùng kề vai chiến đấu ở Sơn Hải thành thì còn có thể là ai khác?

Ở mảnh Tiên Vực không trọn vẹn bây giờ, dù là người sống lâu, thọ nguyên cũng sẽ suy giảm lớn, ngay cả trăm vạn năm cũng khó mà sống sót.

Tổ tiên Lạc Phong trước đây càng là bị thương, bị hơi thở của một vị tồn tại Tiên Vương Dị Vực làm cho bị thương căn nguyên, trăm ngàn năm trước thương thế nặng thêm.

Nếu không, một vị tồn tại Chân Tiên cảnh ở mảnh Tiên Vực không trọn vẹn như hiện giờ đã đủ quét ngang tám phương, trấn thủ một phương an bình, không người dám tới náo động.

"Tiền bối, người là vị kia trở về sao?"

Lão nhân một mắt thọt chân lần nữa âm thanh run rẩy hỏi, bởi vì khuôn mặt của Cố Trường Sinh thật sự quá giống với một vị nhân vật trong ghi chép khắc trên đá.

Vị trong truyền thuyết kia, từ lúc xuất thế, đánh vỡ rất nhiều truyền thuyết ký lục, một đường quét ngang, tài tình kinh diễm vô song, thiên tư vạn cổ không một, chưa bao giờ thất bại.

Thậm chí lúc ở Chân Tiên cảnh, một người chém giết với ba vị Tiên Vương Dị Vực ở ngoài biên ải, tăng cao sĩ khí Tiên Vực, trở thành một thần thoại.

Đáng tiếc, không biết đã chạm tới điều gì, bị hắc ám nhanh chóng ăn mòn, sau đó rơi vào vực sâu hắc ám chưa biết.

Đây là bi ai của Tiên Vực, cũng là nỗi tiếc nuối và oán than trong lòng vô số tu sĩ.

Không thể chứng kiến một thần thoại huy hoàng sinh ra, mà chớp mắt bỏ mạng, quá mức chói mắt, giống như phù dung sớm nở tối tàn, như sao chổi rơi xuống.

Thế nhưng, dù vị kia đã sa vào hắc ám, cũng vẫn còn rất nhiều người tin tưởng vững chắc: "Một ngày nào đó trong tương lai, hắn

sẽ trở về."

"Sẽ lại quét ngang kẻ địch khắp thiên hạ."

Bao gồm tổ tiên của bọn họ cũng nghĩ như thế, đánh giá rất cao vị tồn tại trẻ tuổi kia, thậm chí đặt tới tình trạng sùng kính.

Cho nên, lão nhân thọt chân một mắt chỉ có rung động trong lòng, âm thanh run rẩy, hắn đang hoài nghi, nhưng cũng muốn tin tưởng.

Ở thế gian này, làm gì còn có sinh linh nào có thể từ sau đại quyết chiến ban đầu vẫn có thể sống sót được chứ?

"Là ta, ta đã trở về."

Cố Trường Sinh gật đầu, nhẹ giọng nói.

"Thật tốt quá, thật tốt quá!"

Lão nhân thọt chân một mắt thân thể run rẩy, giọng nói run run, vô cùng kích động, nước mắt nước mũi giàn giụa.

Vị cổ nhân trong truyền thuyết kia thật sự đã trở về.

Một khi tin tức này truyền ra, tuyệt đối sẽ khiến Tiên Vực và Dị Vực hiện giờ chấn động.

Thậm chí Cửu Thiên đã đóng lối đi cũng sẽ bị kinh động.

Chuyện này thật sự quá khó tin, đây chính là một vị nhân vật vô địch trở về từ trong bóng tối, đã từng là thần thoại.

Hắn đã không biết phải hình dung tâm tình bây giờ của mình như thế nào.

Sau đó, lão nhân thọt chân một mắt kể lại những chuyện đã xảy ra trong Tiên Vực suốt tám mươi vạn năm qua cho Cố Trường Sinh biết.

Dù sao năm đó tổ tiên của hắn tự mình tham gia trận chiến ấy, rất nhiều chuyện đều là chính mắt nhìn thấy.

Có rất nhiều ghi chép về trận chiến ấy, có người nói Chuẩn Tiên Đế Dị Vực cùng khôi phục, thi triển thần thông vô thượng, một hơi hủy diệt ý chí thiên địa của Tiên Vực.

Sau đó, Sơn Hải thành bị rất nhiều Tiên Vương Dị Vực quét ngang, trở thành phế tích.

Rất nhiều Tiên Vương Tiên Vực chết trận, rất rất nhiều sinh linh và tu sĩ ngay cả thi hài cũng khó để lại trong trận chiến ấy, hóa thành bột mịn.

Nhưng đây chỉ là lời đồn.

Kết quả thật sự khiến người ta phát lạnh.

Bên trong Sơn Hải thành, một vị Chuẩn Tiên Đế sớm đã dấn thân vào hắc ám.

Hắn đánh lén Nhị Tổ Cố gia trước đây trấn thủ Hoành Đế, thả ra Hoành Đế.

Hai vị Chuẩn Tiên Đế nội ứng ngoại hợp, thôi động Chuẩn Tiên Đế Khí với Tiên Vực, một kích thiếu chút nữa đánh chìm chư thiên vạn vực.

Chính vì một kích này mới đưa đến Tiên Vực rất nhanh bị thua.

Dù là sau đó mấy vị Chuẩn Tiên Đế Tiên Vực cùng nhau ra tay trấn áp cũng không thể cứu vãn, cấp bậc Chuẩn Tiên Đế công phạt, sao có thể dễ dàng hóa giải như vậy.

Số sinh linh và tu sĩ bị một kích kia giết chết không cách nào dùng số lượng để ước chừng, thế giới bị xóa bỏ, khó có thể đếm hết.

"Chẳng lẽ Hoành Đế trước đây bị trấn áp cũng là một âm mưu?"

Cố Trường Sinh nhíu mày, bây giờ nghĩ lại, lúc trấn áp Hoành Đế, thật sự có rất nhiều bí ẩn.

Lão nhân thọt chân một mắt lại tiếp tục nói:

"Sau chiến cùng loạn tám mươi vạn năm, rất nhiều người chết ở

trận chiến ấy, ngay cả Tiên Vương cũng khó may mắn tránh khỏi, càng đừng nói tới những sinh linh ở cấp bậc khác."

"Không còn cách nào khác, sau cùng mấy vị Chuẩn Tiên Đế chỉ có thể dùng Chuẩn Tiên Đế Khí, cùng nhau hợp lực một lần nữa xây dựng pháp trận trên Tiên Vực, sáng tạo thế giới, tái tạo lại Cửu Thiên, đóng cửa thông đạo đi thông Tiên Vực."

"Chỉ có bộ phận hậu duệ Tiên Vực được đưa vào trong đó, phần lớn người không kịp được mang đi, Dị Vực đã cử binh đánh tới, rất nhiều Đạo Vực và truyền thừa bị hủy diệt.

Lời nói này không khác biệt quá lớn với hiểu biết của Cố Trường Sinh.

Trên Cửu Thiên, Chuẩn Tiên Đế Khí vẫn luôn thức tỉnh, phụ trách trấn thủ cửa Cửu Thiên, Dị Vực cũng không dám tùy tiện khấu quan.

Bằng cách này, ngược lại có thể cho hậu duệ Tiên Vực có thời gian tu dưỡng sinh tức.

Ầm!

Đúng lúc này, Càn Khôn run rẩy, chân trời bốc lên nhiều làn khói đen, một đoàn sinh linh Dị Vực cưỡi mãnh thú xuất hiện ở trên cao.

Xa xa là một cái khe lớn bị khói đen dày đặc bao phủ, rất rộng lớn, cỡ nghìn vạn trượng, lan tràn bất tận, tựa như khe nứt trên trời vắt ngang ở nơi đó.

Chương 697 - Lại bình Thiên Uyên, một kiếm phá mở cửa lớn Dị Vực, bản thân bắt đầu tổng thanh trừ

Cảnh tượng rất đáng sợ, so với Thiên Uyên lúc trước ở bên ngoài Sơn Hải thành thì lớn hơn gấp trăm nghìn lần.

Phải biết rằng khối Thiên Uyên kia trước đây bị hắn một kiếm san bằng.

"Thiên Uyên lại được tạo ra."

Cố Trường Sinh nhìn cảnh tượng này, âm thanh rất lạnh nhạt.

Đây là phương thức sinh linh Dị Vực phủ xuống, xé mở vách ngăn thiên địa, hình thành Thiên Uyên.

Nếu không sẽ dễ dàng lạc phương hướng ở vùng biên cảnh cửa lớn Dị Vực, dù sao đó là từ vũ trụ không trọn vẹn tạo thành, vô cùng hỗn loạn, là mảng lớn vũ trụ cổ từng bị Dị Vực huỷ diệt.

"Bọn chúng lại tới kiếm ăn."

Lão nhân thọt chân một mắt cực kỳ căm hận sinh linh Dị Vực, trong mắt tràn ngập hận ý lạnh như băng.

Rất nhiều sinh linh đại tộc Dị Vực, trong ngày thường sẽ thông qua Thiên Uyên đi tới các nơi, tìm kiếm hậu duệ Tiên Vực làm thức ăn.

Đây cũng là nguyên nhân bọn họ đuổi tận giết tuyệt hậu duệ Tiên Vực.

"Gia gia, không xong rồi, một đoàn sinh linh Dị Vực đi hướng làng nhỏ, bọn chúng muốn ăn Nhị Cẩu Tử nhà Vương đại thẩm, còn kêu Vương đại thẩm tự mình nấu cho bọn chúng!"

Lúc này, bên ngoài lăng mộ, một thiếu nữ khống chế cầu vồng rất nhanh bay tới, gương mặt trắng bệch, vô cùng lo lắng hô lớn.

"Đám cầm thú chết tiệt này! Bọn chúng phải xuống địa ngục!"

Lão nhân thọt chân một mắt nghe vậy thì tức đến run người, lồng ngực liên tục phập phồng lên xuống.

Sinh linh Dị Vực hoàn toàn xem hậu duệ Tiên Vực là súc vật để nuôi, chờ đến lúc muốn ăn là sẽ đến cửa đòi.

Hơn nữa bọn họ thích ăn trẻ em, chuyên chọn linh đồng huyết mạch cường đại.

Nếu như không đưa, bọn họ sẽ tru diệt toàn bộ ngôi làng.

"Để phụ mẫu nấu hài tử của mình..."

Giờ phút này, con ngươi của Cố Trường Sinh rất lạnh, sát ý trong lòng cực kỳ đậm.

Trình độ bạo ngược đáng hận của Dị Vực càng dữ dội hơn trong đánh giá của hắn.

Cả mảnh trời rung rinh theo tâm tình của hắn, trên đỉnh đầu, hàng vạn hàng nghìn ngôi sao vốn đã vỡ nát càng rào rào một tiếng, tan biến thành bột mịn.

"Tiền bối..."

Lão nhân thọt chân một mắt run lên, tuy Cố Trường Sinh không có nhắm vào hắn, nhưng uy thế kinh khủng này quả thực như sắp hủy diệt Tiên Vực, khiến hắn sợ hãi từ tận đáy lòng.

Sức mạnh này quá khủng bố!

Tám mươi vạn năm trước, vị tiền bối này chính là trùm trong Tiên Vương.

Với thực lực hiện giờ, chỉ sợ là càng thêm sâu không lường được.

"Đi thôi."

Cố Trường Sinh gật đầu, thu lại hơi thở của bản thân, biết được vừa rồi hù sợ hắn.

"Gia gia, hắn là ai vậy?"

Thiếu nữ chạy tới nghi ngờ nhìn Cố Trường Sinh, nghĩ rằng hắn tới đây để tưởng nhớ tu sĩ Tiên Vực.

Mặc dù thiên phú của nàng không tệ, nhưng bây giờ chỉ mới tới cảnh giới Linh Hải, vừa vặn có thể khống chế cầu vồng, bay nhanh đi trên bầu trời.

Nàng tự nhiên không cảm giác được loại hơi thở mênh mông

khủng bố kia của Cố Trường Sinh.

"Vị này là Cố tiền bối, nhân vật vô địch cùng tổ tiên năm đó chinh chiến Dị Vực."

Lão nhân thọt chân một mắt sùng kính nói, giải thích cho tôn nữ.

Thật ra hắn chỉ biết Cố Trường Sinh họ Cố, không biết tên thật.

"Nhân vật vô địch cùng chinh chiến với tổ tiên..."

Con mắt thiếu nữ lập tức trợn tròn, vẻ mặt không dám tin tưởng.

Nếu chỉ xét về diện mạo, phỏng chừng nam nhân trẻ tuổi này chỉ lớn hơn nàng mấy tuổi thôi.

Đương nhiên nàng cũng biết một số nhân vật mạnh mẽ, thọ nguyên nghìn vạn năm có thể trú nhan vĩnh tồn.

"Xin ra mắt tiền bối." Thiếu nữ vội vàng hành lễ với Cố Trường Sinh, trong lòng rất tò mò về hắn.

Cố Trường Sinh khẽ gật đầu.

"Tiền bối, Tiên Nhi nàng là cháu gái của ta, mấy năm trước, phụ mẫu của nàng bị Dị Vực sát hại, bây giờ cùng ta sống nương tựa lẫn nhau." Lão nhân thọt chân một mắt nói, trên khuôn mặt mang nỗi bi ai.

Nhi tử và nhi tức của hắn bị sinh linh Dị Vực sát hại, bây giờ hậu đại Lạc gia chỉ còn một mình Lạc Tiên Nhi mà thôi.

Đường đường hậu duệ của Chân Tiên mà lại suy bại đến trình độ này, có thể thấy cực kỳ bi thảm.

"Thiên phú của nàng không tệ."

Cố Trường Sinh quét mắt qua thiếu nữ, nói, căn cốt quả thật rất tốt, đáng tiếc là thiếu khuyết các loại bảo huyết và linh tài.

Nếu không thì bây giờ không có khả năng chỉ tới cảnh giới này.

"Đa tạ tiền bối khích lệ."

Lạc Tiên Nhi có hơi vinh hạnh không dám nhận, không ngờ sẽ được khen một câu như thế, trong lòng có chút vui vẻ.

Nhưng ngay lập tức nhớ đến chuyện lớn, nét mặt thay đổi, ngay sau đó lo lắng nói: "Gia gia, chúng ta mau trở về đi, một đội ngũ sinh linh Dị Vực đã chạy tới hướng thôn làng rồi..."

"Yên tâm, có tiền bối ở." Lão nhân một mắt thọt chân nói, có Cố Trường Sinh ở đây, hắn rất yên tâm.

"Có ta ở đây, sẽ không có việc gì."

Cố Trường Sinh vẻ mặt bình tĩnh, cũng nói như vậy, hơi động ý niệm.

Giây sau, thiên địa biến đổi, cảnh tượng trước mắt hai ông cháu thay đổi, từ lăng mộ bên ngoài mấy ngàn dặm trở lại trong thôn.

Hai người chưa từng thấy thủ đoạn như vậy, con mắt trợn tròn.

"Đây chính là thủ đoạn của Tiên sao?"

Lạc Tiên Nhi thì thào nói, trong mắt đều là ước ao và hướng tới.

Đi tới nơi này, ánh mắt Cố Trường Sinh quét qua, trong nháy mắt hiểu rõ tất cả.

Đó là một thôn xóm không lớn, rất nguyên thủy, dùng núi đá xây nên, chỉ có mấy nghìn người sinh sống, nhưng tất cả đều là hậu duệ của Tiên Vực, phần lớn là hậu đại của chiến sĩ Sơn Hải thành trước đây.

"Các ngươi là người phương nào?"

Một đội ngũ Dị Vực cách đó không xa đang tìm kiếm hài đồng từng nhà, chuẩn bị lát nữa sẽ nấu ăn.

Bọn họ chú ý tới ba người Cố Trường Sinh chợt xuất hiện, đều rất khiếp sợ, tiến lên lớn tiếng chất vấn.

Sinh linh cầm đầu có thực lực Hư Thần cảnh, trong Tiên Vực đổ nát hiện giờ, có thể xưng là siêu cấp đại cao thủ một phương,

muốn làm gì thì làm.

Lúc này, trên tay hắn đang mang theo một tiểu hài tử ba tuổi, dáng vẻ trêu tức.

Phụ mẫu của đứa trẻ ngất ở một bên, đã bất tỉnh.

"Tu sĩ Tiên Vực?" Hắn nhìn Cố Trường Sinh, vô cùng hứng thú hỏi, vào lúc này lại dám đến đây chịu chết.

Nhưng vẻ mặt của Cố Trường Sinh sâu thẳm lạnh nhạt, không nói lời nào.

Chương 698 - Lại bình Thiên Uyên, một kiếm phá mở cửa lớn Dị Vực, bản thân bắt đầu tổng thanh trừ (2)

Oong!

Khoảnh khắc tiếp theo, thiên địa run lên, ngọn lửa màu đen khủng bố hiện ra, ẩn chứa quy tắc vô thượng, ngay cả hư không cũng sụp xuống.

"Đây là..."

Đám sinh linh Dị Vực này còn chưa nói ra câu nói thứ hai thì đã hoảng sợ trợn to mắt.

Tiếp theo, một tiếng nổ ầm vang, sau đó đột nhiên biến mất trong hư không, hóa thành khói đen cháy khét.

Kể cả nguyên thần cũng bị ngọn lửa màu đen đốt thành bột mịn, không có cả cơ hội luân hồi vãng sinh.

"Cường đại quá!"

Tất cả mọi người trong thôn làng sợ ngây người, thủ đoạn như vậy quá kinh khủng, chưa từng thấy bao giờ.

Bọn họ cũng biết một ít thủ đoạn tu luyện.

Cho dù tu luyện tới giai đoạn mạnh nhất cũng chưa từng có uy thế khủng bố như vậy.

"Đa tạ tiền bối!"

Sau đó, Lạc Tiên Nhi và lão nhân thọt chân một mắt giải thích một hồi.

Hết thảy người trong thôn xóm bây giờ mới kịp phản ứng lại, vô cùng kích động, biết nam nhân áo trắng này là nhân vật ngày xưa của Tiên Vực.

Tin tức như thế chẳng khác nào nắng hạn lâu ngày gặp trận mưa, tất cả mọi người kích động mà mừng rỡ, khó tự kiềm chế.

Cố Trường Sinh cũng để lại một lũ pháp thân ở chỗ này, đây coi như là tạm thời che chở bọn họ.

Tiếp theo hắn còn có việc cần hoàn thành, tuy Tiên Vực bây giờ đã không trọn vẹn, nhưng không thể để sinh linh Dị Vực muốn làm gì thì làm.

"Sau tám mươi vạn năm, để ta thay cho Tiên Vực bắt đầu tiến hành thanh toán." Cố Trường Sinh khẽ nói, ánh mắt tựa hồ xuyên qua từng mảnh vũ trụ này.

Ầm!

Giây sau, trên người hắn tuôn ra hàng ức vạn Hỗn Độn Tiên Quang, vừa rực rỡ vừa sáng lạn.

Một luồng hơi thở vô thượng bốc lên trên Dị Vực Thiên Uyên, tựa như một vị Chuẩn Tiên Đế đang thức tỉnh, uy áp đè xuống thiên địa tám phương, vũ trụ Càn Khôn cũng rung chuyển.

Mảng lớn vũ trụ cổ không trọn vẹn đều như sắp vỡ tan, hóa thành bột mịn.

Loại uy thế này quá kinh khủng, ngay cả Tiên Vương cũng phải biến sắc, thần phục tại chỗ, quỳ sấp xuống đất.

"Là hơi thở ngày đó..."

Tiên Vực không trọn vẹn hiện giờ vẫn tồn tại không ít chí cường giả, sớm đã bước vào lĩnh vực Tiên Đạo trước kỷ nguyên cổ xưa.

Lúc này, linh hồn của bọn họ không tự chủ được run rẩy, không nhịn được muốn quỳ lạy.

Bọn họ chấn động đến cực điểm.

"Đây tuyệt đối là hơi thở của cấp bậc Chuẩn Tiên Đế, ngay cả khi không phải thì cũng không kém quá xa. Làm thế nào mà sau tám mươi vạn năm, Tiên Vực không trọn vẹn hiện giờ còn có nhân vật Chuẩn Tiên Đế?"

Giọng nói của họn họ run rẩy, giờ phút này chỉ cảm thấy kinh sợ.

"Chẳng lẽ là tồn tại vô thượng trở về từ Giới Hải, muốn tiến hành tổng tẩy rửa?"

"Tổng tẩy rửa đã bắt đầu rồi?" Bọn họ run rẩy, không nhịn được suy đoán.

Vòm trời rung chuyển, hàng ức vạn trật tự rũ xuống, tựa như thác nước, đại đạo đang chấn động ầm ầm!

Cố Trường Sinh bước ra một bước, xuất hiện ở bên ngoài Thiên Uyên, Đại La Kiếm Phôi dâng lên ánh sáng sặc sỡ, rực rỡ đến cực hạn, vô tận Tiên Quang, quả thực có thể phá mở chư thiên vạn vực.

"Đây là người nào?"

"Thật đáng sợ, chẳng lẽ là nhân vật như Đế Tộc Chi Tổ sao?"

Vô số sinh linh Dị Vực sợ hãi, cảm giác như sắp diệt thế, tràn ngập vô tận nỗi sợ và tuyệt vọng.

Ầm bùm bùm!

Con ngươi của Cố Trường Sinh sâu thẳm lạnh nhạt, một kiếm hạ xuống, quy tắc vô thượng hóa thành ánh sáng ngút trời, Thiên Uyên trong khoảnh khắc bị huỷ diệt.

Sau đó, ánh kiếm không giảm uy lực trực tiếp chém vào nhiều Cổ Giới bị tàn phá ở trong đó.

Một cánh cửa bị sương mù màu đen cuồn cuộn bao phủ, vắt ngang ở bên trong, nguy nga không thể phá, tựa như vĩnh hằng bất hủ.

Nhưng giờ phút này lại bị một kiếm chém nứt, khói đen cuồn cuộn giờ đây tan rã!

Cửa lớn Dị Vực, sau tám mươi vạn năm lần nữa bị người chém vỡ!

Trong khoảnh khắc này, toàn bộ sinh linh ở Tiên Vực không trọn vẹn, thậm chí ở khắp mảnh Dị Vực cũng bị chấn động!

Ầm bùm bùm!

Vòm trời bị đánh nát, Càn Khôn rung chuyển, cả mảnh vũ trụ đều giống như biến thành mảnh vụn.

Ánh kiếm cuồn cuộn có Hỗn Độn Tiên Quang quấn vòng quanh, đâm xuyên qua tất cả, đè ép khung trời.

Quá rực rỡ và chói mắt, như ban ngày trời xanh soi sáng vạn cổ.

Thậm chí cả sông thời gian cũng biến mất, hết thảy quy tắc trật tự đều đang sụp đổ, tan biến.

Toàn bộ sinh linh đều thấy được một kiếm này, chấn động không thôi, đứng ngây người tại chỗ.

"Hơi thở này, không thể sai được..."

"Là vị tồn tại vô thượng ngày đó, chẳng lẽ hắn định tiến công Dị Vực..."

Bên trong Tiên Vực không trọn vẹn, lúc này một mảnh kinh sợ và ngạc nhiên.

Xưng hô vô thượng này chỉ Chuẩn Tiên Đế mới có.

Đó là ở thời đại cổ xưa nhất, toàn bộ sinh linh thế gian tôn kính gọi cấp bậc Chuẩn Tiên Đế bằng danh xưng này.

Nếu tồn tại cấp bậc khác dám tự xưng là vô thượng thì sẽ bị thiên địa cắn trả.

Bây giờ, từng mảnh cấm khu trong tiểu thế giới chìm vào tĩnh lặng.

Hết thảy tu sĩ và sinh linh đang sợ hãi, run lập cập.

Rất nhiều tồn tại cổ xưa vốn đã tự phong, không xuất thế nữa, nhưng lúc này bị đánh thức, cứ như bị tạt một chậu nước lạnh xuống người, lạnh lẽo thấu xương.

"Tổng tẩy rửa đã bắt đầu?"

Có người nhỏ giọng nói, rất sợ hãi, dữ dội hơn còn hơn Tiên Cổ Chi Loạn, thân thể khó có thể ức chế mà run rẩy.

Đương nhiên, cũng có rất nhiều hậu duệ Tiên Vực vô cùng kích động, hưng phấn phát ra từ linh hồn.

Dù sao đây chính là một vị vô thượng đang giằng co với Dị Vực!

Lỡ người đó thuộc về bên Tiên Vực thì sao!

Xoẹt!

Một luồng ánh sáng lấp lánh xẹt qua vòm trời vũ trụ!

Giờ phút này, vô số sinh linh Dị Vực từ các nơi Tiên Vực đổ nát hội tụ, dồn dập chạy tới vùng vũ trụ này.

Chương 699 - Tiên Vương như sâu kiến, lúc tàn sát con dân Tiên Vực, chưa từng nghĩ tới ngày hôm nay

Cách Tinh Không xa xăm, bọn họ nhìn thấy tận mắt cảnh tượng này, toàn thân phát lạnh, cảm giác có chuyện lớn đã xảy ra.

Tám mươi vạn năm cho tới nay, mảnh Tiên Vực đổ nát này hiện giờ đã trở thành khu vực săn bắn của bọn họ, lãnh thổ của các tộc

và các đạo thống một lần nữa phân chia, trở thành cương vực của bọn họ.

Nhưng hôm nay, lại có tồn tại vô thượng hiện thân, công phá cửa lớn Dị Vực.

Chuyện này khiến bọn họ sợ hãi, hoảng loạn.

Tồn tại vô thượng, đó là sinh linh cùng cấp bậc với Đế Tộc Chi Tổ.

Dù là Tiên Vương thì đối với hắn cũng chỉ là một con kiến, tùy ý dùng một ý niệm trong đầu là có thể tiêu diệt được.

Trận chiến năm đó, quyết định kết quả cuối cùng đều là tồn tại vô thượng.

Ầm!

Trong Tinh Không Dị Vực, từng bóng dáng khủng bố đứng lơ lửng, chảy xuôi ánh sáng Tiên Vương, nhưng có hơi thở hắc ám quấn quanh.

Bọn họ như ma ảnh trước vạn cổ, đến từ các mảnh vũ trụ ở Dị Vực, đi đến trước cửa, muốn nhìn xem là ai dám công phá cửa lớn Dị Vực.

Tám mươi vạn năm trước, một vị nữ Chuẩn Tiên Đế xông tới, trực tiếp xé rách mảng lớn vũ trụ chỗ ở Dị Vực, giết rất nhiều người.

Lúc đó cửa lớn Dị Vực đã bị nàng phá vỡ.

Việc này đã trở thành nỗi sỉ nhục của Dị Vực.

Nhưng không ngờ tới hiện giờ, cửa lớn Dị Vực lại bị đánh vỡ lần nữa, từ hơi thở thì giống như là một vị Chuẩn Tiên Đế.

"Đi mời Đế Tộc Chi Tổ!"

Đám Tiên Vương Dị Vực này bị sương mù màu đen bao phủ, truyền âm nói, vẻ mặt vô cùng thờ ơ.

Bọn họ tự biết mình không phải là đối thủ của tồn tại cấp bậc

Chuẩn Tiên Đế.

Đương nhiên, bọn họ cũng muốn nhìn rõ bóng dáng đó là ai, đến tột cùng có hình dạng như thế nào, dù sao sinh linh đi đến một bước này, không thể không có tiếng tăm gì.

Nhưng tu vi hiện giờ của Cố Trường Sinh sâu không lường được, trừ phi Chuẩn Tiên Đế chân chính hiện thân, nếu không thì ai có thể tận mắt thấy rõ chân thân của hắn?

Xung quanh hắn, hơi thở vô thượng vờn quanh, Hỗn Độn Khí dâng trào, tựa như Đế tuyên cổ trường tồn, thờ ơ mà sâu thẳm, nhìn xuống rất nhiều Tiên Vương Dị Vực ở trước mắt.

"Tiền bối là vị vô thượng nào, vì sao công phá cửa lớn của giới ta?"

Lúc này, một vị Tiên Vương Dị Vực mở miệng, khí huyết dao động như đại dương mênh mông, đứng sừng sững trong Tinh Không, tựa như ma thần thời Thái Cổ.

Tu vi vô cùng cường đại, là cấp bậc tuyệt đỉnh.

Trong lòng hắn có nắm chắc, dù sao cũng đang ở cương vực chỗ Dị Vực, Đế Tộc Chi Tổ rất nhanh sẽ chạy tới, cho nên muốn hỏi đối phương để dò xét một ít tin tức.

Nhưng, vẻ mặt của Cố Trường Sinh vẫn hờ hững, không nói lời nào.

Chẳng qua hắn vỗ ra một chưởng, bàn tay to dâng trào Hỗn Độn Khí, vắt ngang vòm trời, che khuất nguyên mảnh vũ trụ, cả thế giới đều bị bàn tay to của hắn bao trùm.

Đại đạo vù vù, chư thiên vạn vực cùng ngân vang.

Rất nhiều quy tắc trật tự Dị Vực càng phát sinh âm thanh khủng bố như đao, bị nghiền nát dễ dàng, sau đó vỡ nát rơi xuống.

Phụt một tiếng!

Vị Tiên Vương Dị Vực vừa lên tiếng này vô cùng hoảng sợ, muốn xé rách vũ trụ trốn đi.

Nhưng ngay cả cơ hội chống cự cũng không thể, một chưởng chụp xuống, trực tiếp bị đập chết, huyết vụ tràn ngập, thân tử đạo tiêu.

Cả mảnh vũ trụ đều đang gầm thét!

Đường đường là một vị Tiên Vương, nhìn xuống vạn cổ, bất hủ trường tồn, cứ như vậy bị đập chết.

Cảnh tượng này khiến rất nhiều sinh linh Dị Vực kinh hoàng.

Nhưng mà cũng khiến cho rất nhiều tu sĩ bên Tiên Vực phấn chấn, nhiệt huyết sôi trào.

Tám mươi vạn năm tới nay, vô tận sỉ nhục, bị Dị Vực hành hạ, chưa từng thấy qua cảnh tượng như vậy.

Giết chết Tiên Vương Dị Vực tựa như giết chết một con kiến tầm thường!

Vị vô thượng thần bí này quá cường đại, quá thô bạo!

Cố Trường Sinh không nói lời nào, đứng lơ lửng ở nơi đó, nguy nga như khai thiên thần chi, nhìn xuống vũ trụ, một chưởng đập chết Tiên Vương như đập chết một con ruồi tầm thường.

"Đây hoàn toàn là kẻ điên..."

"Hắn căn bản không cố kỵ gì, cứ như vậy mà ra tay, hoàn toàn không sợ Đế Tộc Chi Tổ đang đến..."

Cảnh tượng này khiến những Tiên Vương khác toàn thân phát lạnh, lạnh từ đầu đến chân, quả thực không thể tin được đây là sự thật.

Đây là trên địa bàn của Dị Vực!

Nhưng đối phương không quan tâm, muốn giết cứ giết, điều này khiến bọn họ không dám nói thêm nữa.

Dù sao ở trong mắt đối phương, bọn họ không phải là con kiến sao?

"Lúc tám mươi vạn năm tàn sát con dân Tiên Vực ta, chưa từng nghĩ tới sẽ có ngày hôm nay?"

Lúc này, Cố Trường Sinh rốt cuộc mở miệng, trong con ngươi sâu thẳm, vũ trụ sụp xuống, đại đạo tan vỡ, có rất nhiều cảnh tượng khủng bố hiện lên.

Trong đó hiện rõ vẻ lạnh nhạt như nhìn xuống con kiến hôi, âm thanh to lớn truyền khắp từng mảnh vũ trụ trước mắt.

Hắn lần nữa ra tay, chậm rãi vỗ xuống, bàn tay to che trời dâng trào Hỗn Độn Khí đập xuống, không gian sụp đổ, bao trùm tất cả.

Vùng vũ trụ trước mắt này liền trực tiếp nổ tung, hàng ức vạn ngôi sao trong khoảnh khắc trở thành bột mịn.

Loại dao động năng lượng này quá kinh khủng, diệt thế cũng không dọa người như vậy.

"Không!"

Vị Tiên Vương Dị Vực sừng sững trong đó, năm tháng tu đạo dài dằng dặc, sớm đã dấn thân vào hắc ám, thực lực bản thân khủng bố dọa người.

Lúc này hắn tuyệt vọng mà hoảng sợ, vẫn như trước khó thoát khỏi cái chết, bao gồm nguyên thần ở bên trong cũng phụt một tiếng, bị đánh thành huyết vụ, hình thần đều diệt.

Dưới một chưởng này, không có gì có thể tồn tại nổi.

Vũ trụ bốn phương một mảnh tĩnh lặng, Tiên Vương chạy tới từ vũ trụ các nơi Dị Vực càng thần hồn rét run.

Một vị Chuẩn Tiên Đế cố ý muốn giết bọn họ, ai có thể ngăn trở?

Chỉ có người cùng cấp mới có năng lực như vậy, mới có thể chống lại.

"Chưa từng nghĩ tới ngày hôm nay?" Cố Trường Sinh mở miệng lần nữa, âm thanh rất lạnh nhạt, rung chuyển chư thiên Dị Vực.

Chương 700 - Đại nhân quả khó có thể chịu đựng, vô thượng sợ hãi, chiến Chuẩn Tiên Đế

Với thực lực hiện giờ của hắn, giết chết một vị Tiên Vương hoàn toàn không cần dùng một bàn tay.

Nhưng vì trả lại vô tận sỉ nhục mà Dị Vực mang đến cho Tiên Vực, hắn lựa chọn dùng phương thức như vậy.

Hơi thở vô thượng cuốn sạch tất cả, vũ trụ rung chuyển!

Nhất là lời này của Cố Trường Sinh mang theo uy nghiêm của hắn, trên trời dưới đất lúc này tựa như đang vang vọng.

Tất cả mọi người biến sắc, vẻ mặt sợ hãi.

"Quả nhiên là vô thượng bên Tiên Vực..."

"Hắn tới báo thù chiến sự tám mươi vạn năm sao?"

Sinh linh Dị Vực nghe nói như vậy thì cả người lạnh lẽo, linh hồn quả thực như sắp bị đông nứt, kinh sợ tới cực điểm.

Bắt đầu từ bên Thiên Uyên này, Cố Trường Sinh một kiếm chém tới, kể cả cửa lớn Dị Vực ở bên trong cũng bị chém vỡ.

Có thể nói, cánh cửa Dị Vực hiện giờ mở rộng ra, từng mảng lớn vũ trụ lộ ra bên ngoài!

Khu vực không người Dị Vực thần bí rốt cục hiển hóa ở trong thiên địa.

Nhiều khói đen dâng lên, như từng mảnh quỷ vực mênh mông mà âm trầm, nó được tạo thành từ rất nhiều vũ trụ cổ xưa bị hắc ám lây nhiễm, vô cùng vô tận, khó mà nói rõ điểm cuối.

Lúc này, các mảnh vũ trụ chấn động, dáng vẻ sợ hãi tới cực điểm.

"Sao lại có một vị vô thượng Tiên Vực xông tới? không phải tồn tại

vô thượng Tiên Vực sau trận chiến ấy đều đã đến Cửu Thiên rồi sao?"

"Bọn họ hạ giới, thế mà Đế Tộc Chi Tổ giới ta không phát hiện ra?"

"Đây rốt cuộc là ai?"

"Chẳng lẽ là tồn tại vô thượng trở về từ Giới Hải? Nhưng bây giờ Giới Hải biến động còn khủng bố hơn Tiên Vực! Làm sao hắn có thể thoát thân trở về!"

Rất nhiều sinh linh tâm thần run rẩy, sợ hãi khó mà nói rõ.

Vô thượng khấu quan, công phá cửa lớn, loại dao động như diệt thế này cuốn sạch mảng lớn vũ trụ, quá mức dọa người, khiến thần hồn của bọn họ như sắp vỡ tan.

Không cách nào tưởng tượng, nếu sức công phạt như thế này mà rơi xuống cương vực của bọn họ, sẽ tạo thành cảnh tượng như thế nào đây?

Có thể sẽ giống như Tiên Vực năm đó, máu chảy thành sông, thi cốt chất đống.

Vũ trụ bị đánh vỡ thành bột mịn, không có bất cứ sinh linh nào có thể sống sót.

"Đây là tồn tại vô thượng của giới ta! Hắn tới rửa sạch sỉ nhục năm đó cho giới ta..."

"Tám mươi vạn năm... Tám mươi vạn năm..."

Chính mắt thấy tất cả điều này, bên trong Tiên Vực không trọn vẹn, rất nhiều hậu duệ của Tiên Cổ năm đó ở lại đều không nhịn được quỳ xuống.

Bọn họ nghẹn ngào, trong lòng có một loại bi ai dày đặc khiến họ khóc lớn.

Ai có thể nghĩ đến, sau tám mươi vạn năm sẽ có tồn tại vô thượng xuất thế, muốn rửa sạch nhục nhã cho trận chiến năm đó.

Ầm bùm bùm!

Cố Trường Sinh không nói gì thêm, con ngươi thờ ơ mà thâm thúy, cất bước tới trước, đi thẳng vào bên trong Dị Vực.

Gông xiềng đại đạo vô cùng vô tận kéo dài mà đến, hiện ra trong hư không, từ trên trời giáng xuống, muốn ràng buộc hắn.

Nhưng thân thể của hắn phát sáng, dù là mặt trời cũng không rực rỡ như thế, mỗi một tế bào đều mênh mông như một phương vũ trụ cổ xưa.

Đó là thân thể được tôi luyện đến mức tận cùng, từ lúc rơi vào hắc ám tám mươi vạn năm thì đã đến cấp bậc Chuẩn Tiên Đế.

Bây giờ càng lộ ra bất hủ bất diệt, ngay cả thiên địa cũng khó mà chôn vùi.

Răng rắc!

Trong nháy mắt, hàng ức vạn xiềng xích đại đạo đứt đoạn, không thể ràng buộc Cố Trường Sinh.

"Thế gian này, không ai chạy thoát được tổng thanh trừ..."

Giọng nói của hắn rất lạnh nhạt, truyền khắp các mảnh vũ trụ, khiến vô số sinh linh Dị Vực lộ vẻ sợ hãi.

Giơ chưởng!

Đè xuống!

Hơi thở cuồn cuộn mà khủng bố lần nữa quét sạch, Cố Trường Sinh lại ra tay, ánh kiếm mênh mông, lạnh đến thấu xương, hiện ra ở các vùng trung tâm vũ trụ, ẩn chứa sát khí vô thượng.

"Không ổn!"

Hết thảy Tiên Vương ở nơi này biến sắc, cảm nhận được sát khí của Cố Trường Sinh, linh hồn như sắp tan rã, tựa như đi tới tận cùng của kỷ nguyên.

Bất cứ sinh linh nào đều khó trốn thoát một kiếp này!

"Chạy mau!"

Rất nhanh, bọn họ tuyệt vọng, tuy đã nhận ra Đế Tộc Chi Tổ đang chạy tới, nhưng cũng không kịp ra tay cứu bọn họ.

Ánh kiếm rực rỡ, nở rộ giữa hắc ám mênh mông, trở thành vĩnh hằng tuyệt đối!

Bùm bùm!

Từng mảnh vũ trụ bị hủy diệt, vĩnh viễn mất đi sắc màu, trở thành vùng đất chết lặng.

"Đạo hữu, ngươi có ý gì?"

Xoẹt!

Chư thiên vạn vực đều đang run rẩy, hơi thở tĩnh mịch cuốn sạch trên trời dưới đất.

Toàn bộ sinh linh đang sợ hãi, lúc này, một vị tồn tại vô thượng Dị Vực rốt cục phủ xuống, hắn lạnh lùng nhìn chăm chằm Cố Trường Sinh.

Hơi thở của Chuẩn Tiên Đế sâu thẳm hắc ám, mang theo tức giận và sát khí, từng mảnh vũ trụ mênh mông cuồn cuộn, khủng bố đến cực hạn.

Nhân vật như vậy, nếu toàn lực thức tỉnh thì sẽ tạo thành thanh thế lớn đến vô biên.

Từ Cố Trường Sinh phủ xuống chỗ này, rồi đến công phá cửa lớn Dị Vực, thực ra cũng chỉ mới qua vài giây.

Chuẩn Tiên Đế trong lòng có cảm ứng, từ lúc thức tỉnh đến hiện thân thì hắn đã tới rất nhanh rồi.

Nhưng vẫn không cách nào ngăn cản tất cả điều này.

Đưa mắt nhìn qua, vùng vũ trụ này đã tan vỡ, sinh linh diệt tuyệt,

không ai sống sót.

Tuy sinh linh hắc ám Dị Vực cuồn cuộn không dứt, nhưng cảnh tượng trước mắt khiến cho vị Chuẩn Tiên Đế này phẫn nộ, khó bình ổn sát khí trong lòng.

"Không ai chạy thoát được tính sổ."

Toàn thân Cố Trường Sinh bị nhiều đạo tắc Hỗn Độn bao phủ, lạnh lùng nói, nhìn thẳng vị Chuẩn Tiên Đế này.

Tồn tại Dị Vực đi con đường này đều có chung một đặc điểm, đó là tràn ngập hơi thở hắc ám.

Điểm này hoàn toàn khác với Chuẩn Tiên Đế của Tiên Vực.

Rơi vào hắc ám, có thể giúp tu sĩ đi ra một con đường.

Chương 701 - Đại nhân quả khó có thể chịu đựng, vô thượng sợ hãi, chiến Chuẩn Tiên Đế (2)

Vì lý do này mới đưa đến sức chiến đấu đỉnh cao của Dị Vực vượt xa Tiên Vực.

Hơn nữa, trong quá trình này còn có nhiều tu sĩ và sinh linh không chịu được sự mê hoặc của cảnh giới và thực lực, bản thân đi hướng hắc ám.

"Bản tôn là Di Đế, đạo hữu xưng hô như thế nào?"

Vị Chuẩn Tiên Đế này lạnh giọng hỏi, đang dò xét lai lịch của Cố Trường Sinh, Tiên Vực hiện giờ không có khả năng bỗng nhiên ra một vị tồn tại vô thượng.

Hơn nữa hắn mơ hồ cảm giác trên người đối phương có nhân quả Dị Vực rất lớn.

Trước khi ra tay cần phải biết tin tức của đối phương.

Bây giờ Giới Hải rối loạn, rất nhiều vô thượng Tiên Vực không trọn vẹn, Dị Vực đều đi nơi đó, sắp phát sinh Vạn Cổ Chi Loạn.

Chư thiên vạn giới, hết thảy vũ trụ đều sẽ bị lan đến, không ai có thể may mắn tránh khỏi.

Nói cách khác, số lượng Chuẩn Tiên Đế trấn giữ trong Dị Vực thực ra không nhiều.

Đương nhiên, Cố Trường Sinh không biết điều này.

"Xưng hô?" Cố Trường Sinh con ngươi rất lạnh nhạt, nhìn chăm chằm hắn, nói: "Bản tôn họ Cố."

"Họ Cố?"

Di Đế biến sắc, nét mặt lạnh lùng, lần đầu tiên lộ ra vẻ mặt khác. Lời này khiến trong lòng hắn có chút kinh hãi và hoảng sợ.

Phải biết rằng vào tám mươi vạn năm trước, có một vị Chuẩn Tiên Đế Dị Vực thiếu chút nữa bị Cố gia hợp lực tiêu diệt.

Dù cho bây giờ Tiên Vực đã bị đánh vỡ, tộc nhân họ Cố vẫn luôn khiến Dị Vực kiêng kỵ.

Năm đó, nếu như không có Cố thị bộ tộc, huỷ diệt Tiên Vực sẽ thoải mái hơn nghìn vạn lần.

Nghe nói như thế, sinh linh Dị Vực khác cũng biến sắc, càng hoảng sợ.

"Chẳng lẽ Cố thị bộ tộc lại ra đời một vị vô thượng?" Di Đế hỏi, âm thanh ngay lập tức bình tĩnh trở lại, nhưng trong lòng vẫn có sóng lớn như trước.

"Ngươi rốt cuộc là kẻ nào?" Vì sao có nhân quả sâu như thế với giới ta?"

Vừa rồi trong lòng hắn thôi diễn một phen, sau đó cực kỳ hoảng sợ, hắn cảm nhận được một sự huyền bí khó lường từ trên người đối phương.

Hơn nữa còn có một loại đại nhân quả đáng sợ, khó có thể chịu đựng, thân làm vô thượng cũng phải sợ hãi.

"Chiến."

Lúc này, Cố Trường Sinh không nói nữa, trong con ngươi thâm thúy hiện lên nhiều cảnh tượng khủng bố, trực tiếp ra tay ngay trong trung tâm vũ trụ đổ nát này.

Keng!

Cố Trường Sinh giơ tay lên, trong hư không hiện ra ánh kiếm vô tận, ẩn chứa sát ý vô thượng, khủng bố mà to lớn, có sự tĩnh mịch dẫn thiên hạ đi hướng chung cực, chư thiên diệt tuyệt, sinh linh chôn vùi.

Đây là lần đầu tiên hắn toàn lực ra tay sau khi đến cấp bậc hiện giờ, chính là vận dụng thi triển Đệ Nhất Pháp cấp độ càng sâu, uy lực khủng bố khó có thể hình dung.

Không đến cấp bậc Chuẩn Tiên Đế thì căn bản không tiếp nổi một kích này.

"Đạo hữu tính toán hay nhỉ!"

Di Đế hơi biến sắc mặt, có chút phẫn nộ và lạnh nhạt.

Lúc này, mặc dù hắn không nguyện ý, nhưng cũng không thể không ra tay.

Vù một tiếng, một thần quang vô thượng bay ra, khiến vạn vật tịch diệt, có đại khủng bố thần chết ma khóc.

Ầm!

Chẳng qua dư ba khiến từng mảng lớn vũ trụ cổ vỡ tan, trở thành bột mịn, nháy mắt tan biến, không biết bao nhiêu sinh linh Dị Vực ở nơi này chớp mắt tan thành mây khói.

Cố Trường Sinh biết Dị Vực có không ít Chuẩn Tiên Đế đang tọa trấn, nhưng không hề sợ hãi.

Bởi vì một khi Chuẩn Tiên Đế giao chiến, dư ba ắt sẽ hủy diệt rất nhiều cương vực vũ trụ nơi Dị Vực.

Dù sao hiện tại hắn có thể đang ở khu vực Dị Vực.

Tiên Vực đã bị đánh chìm, nếu như Dị Vực không muốn giẫm lên vết xe đổ, lần nữa tạo thành tổn thất to lớn thì không nên tùy tiện chân chính giao thủ với hắn.

Cuộc thanh toán hôm nay, nhiều nhất chỉ thu chút ích lợi từ Dị Vực mà thôi.

Đương nhiên nguyên nhân chủ yếu nhất là, Cố Trường Sinh có tự tin và chỗ ỷ lại.

Tuy chưa chân chính bước vào cảnh giới Chuẩn Tiên Đế, chỉ mới gần sát cấp bậc đó, nhưng thực lực thật sự của hắn không kém gì sinh linh ở cấp bậc này.

Một đường đi tới, hắn sở hữu thực lực lấy yếu chống mạnh, có thể làm đến vô địch cùng cảnh, dù cho đối thủ là Chuẩn Tiên Đế.

Dù hắn thất bại thì cũng có thể bình yên lui thân.

Suy cho cùng, muốn giết chết Chuẩn Tiên Đế thì sẽ vô cùng trắc trở.

Dù là các vị tồn tại cùng một cấp bậc ra tay thì nhiều lắm cũng chỉ có thể trấn áp, trục xuất.

"Không ngờ dám tàn sát bừa bãi ở giới ta, thật sự cho rằng bản tôn sẽ kiêng kỵ sao?"

Di Đế biết rõ ý đồ của Cố Trường Sinh, vẻ mặt lạnh lẽo, nhưng đối với hắn, cho dù sinh linh khác có chết nhiều hơn nữa thì cũng chỉ là con kiến mà thôi.

Sao có thể đáng giá hắn quan tâm như vậy chứ!

"Kẻ khiêu khích Đế uy, từ xưa tới nay không ai có thể sống sót!" Di Đế mở miệng, bên ngoài thân có sóng gợn hắc ám vô tận hiện lên, cuốn sạch trên trời dưới đất, mang theo vô tận giá buốt và tĩnh

mịch.

Lần này hắn chủ động xuất kích, thi triển thuật vô thượng, rất nhiều hắc ám thần quang hiện lên, diễn biến các loại xiềng xích đại đạo trong hư không, hóa thành các loại thần binh, bay thẳng tới chỗ Cố Trường Sinh!

Nghe nói như thế, Cố Trường Sinh chỉ lạnh nhạt nói: "Rơi vào hắc ám, vứt bỏ tất cả. Ngươi chỉ là ngụy Đế, làm gì có tư cách xưng Đế?"

Hắn rất nhanh đến gần, cũng xuất kích, đánh ra một kích vô thượng, chém ngang đối phương.

Ầm ầm!

Sau tám mươi vạn năm, đại chiến kinh thế lần nữa bùng nổ, thuộc về cấp bậc Chuẩn Tiên Đế, khủng bố như sắp diệt tuyệt chư thiên vạn vực.

Vừa mới bắt đầu, vô tận Hỗn Độn Khí đã sôi trào mãnh liệt, dường như sắp bao phủ trên trời dưới đất.

Đủ loại đại đạo pháp tắc thi nhau hiện lên, Trật Tự Thần Liên đan xen, phô thiên cái địa, đè ép mỗi một tấc hư không.

Không chỉ có bấy nhiêu, các loại thiên tai chỉ tồn tại ở điển tịch cổ xưa cũng đang diễn hóa.

Đại Đạo Thiên Hỏa, Hỗn Độn Chân Lôi, Cửu U Tử Phong... chỉ xuất hiện lúc vũ trụ mới sơ khai, bây giờ lại hiển hóa ở tám phương.

Chương 702 - Không sợ bất tường, vốn là từ trong hắc ám trở về, Di Đế chấn kinh

Bất cứ sinh linh dưới cấp bậc Chuẩn Tiên Đế, nếu lỡ bước vào nơi này thì sẽ cực kỳ hoảng sợ, chớp mắt trở thành bột mịn, thân tử đạo tiêu.

Nơi đây đã trở thành vùng đất chết, vũ trụ tan biến, quy tắc hóa

thành hư vô.

"Giết!"

Cố Trường Sinh con ngươi sâu thẳm lạnh nhạt, áo trắng xuất trần, rất nhanh cất bước đi trên hư không,

Bên người hiện lên hàng ức vạn mảnh vụn thời gian, ánh sáng đại đạo sôi trào, Hỗn Độn Khí bay tán loạn, diễn hóa các loại vô thượng diệu thuật đánh giết địch thủ, bá khí vô biên.

Ngay tại lúc đó, hai ngón tay thon dài của hắn liên tiếp dao động, Thái Sơ tiên ý rực rỡ, loá mắt mà mãnh liệt, vào giây phút này, các loại kiếm thuật vô thượng đã từng học bắt đầu bày ra uy năng mạnh nhất.

Chỉ Qua Quyết, Táng Tiên Kiếm Điển, Trảm Tiên Thuật...

Kiếm khí nổ tung, tan biến các mảnh hư không, khủng bố mà to lớn, rộng rãi đến vô biên.

Đây là kiếm quyết do hắn tự nghĩ ra sau khi dung hợp rất nhiều kiếm pháp.

Một kiếm này, chỉ xứng hai chữ vô thượng!

Keng!

Keng!

Keng!

Trên hư không, kiếm khí vô cùng vô tận hiện lên, bắn đi, khủng bố mà mênh mông, một kiếm khí đã có thể phá diệt một phương vũ trụ!

Ầm!

"Thì ra là thế, đạo hạnh của ngươi có vấn đề..."

Cánh tay của Di Đế tê dại, lui lại mấy bước, ánh mắt lộ ra vẻ khác thường, rất nhanh giao thủ với Cố Trường Sinh, nhưng hơi yếu

thế.

Thân thể phát sinh va chạm, nơi đây bắn ra vô tận tia sáng, hàng ức vạn mặt trời nổ tung cũng không đáng sợ như vậy.

Bên ngoài cơ thể của hắn có sóng gợn hắc ám khuếch tán, hóa thành một cái chuông lớn màu đen tuyệt thế, lực phòng ngự kinh thiên.

Nguy nga bất động, khó có thể phá hủy, ở nơi đó ngăn cản công phạt của Cố Trường Sinh.

Nhưng lúc này, điều khiến hắn cực kỳ giật mình là, bên ngoài chuông lớn màu đen thế nhưng xuất hiện khe nứt nhỏ.

Hơn nữa, Di Đế chú ý tới một điểm dị thường, bóng dáng áo trắng bị bao phủ trong Hỗn Độn Khí, tuy thân thể đã tới cấp bậc vô thượng, Nhưng nguyên thần vẫn chưa tới.

Nói cách khác, đối phương tối đa chỉ có thể được tính là Nửa Bước Chuẩn Tiên Đế.

"Ngươi chẳng qua gần sát cấp bậc này, vẫn chưa đi đến một bước đó, nhưng lại rất to gan."

Di Đế mở miệng nói, có chút hờ hững, nhưng hơi yên lòng, có nắm chắc có thể trấn giết đối phương.

"Đủ giết ngươi là được."

Đối với việc này, Cố Trường Sinh cũng chỉ thờ ơ đáp lại.

Keng!

Kiếm khí rực rỡ mà vô thượng lần nữa nở rộ, tựa như hàng ức vạn khung trời mở ra, quá to lớn, các vùng vũ trụ cũng bị kiếm ý bao trùm.

Vô tận sinh linh và tu sĩ run cầm cập dưới loại hơi thở này, linh hồn run rẩy, sợ hãi tới cực điểm.

Càn Khôn rung chuyển, vòm trời rung rinh.

Đây là hơi thở của vô thượng, cường đại đến mức khó tin.

Không đến cấp bậc này, căn bản sẽ không hiểu sinh linh ở đẳng cấp này khủng bố đến mức độ nào.

"Quá lớn lối, ngược lại muốn nhìn một chút ngươi có năng lực gì." Di Đế lạnh nhạt nói, có chút tức giận, bị sinh linh chưa tới cấp bậc này khiêu khích

Trước đó hắn còn sợ hãi trong lòng, hiện giờ nghĩ lại khiến hắn cảm thấy quá nhục nhã, muốn chém chết đối phương để rửa sạch tất cả điều này.

Hắn đang ngâm xướng pháp chú khó hiểu, vạn giới bị một âm thanh bất tường cuốn sạch, như một vị ma tổ đang kêu gọi thứ chưa biết, quỷ dị khiến người ta da đầu tê dại.

Oong!

Trên trời dưới đất bỗng nhiên trào ra sương mù màu đen mù mịt, bàng bạc vô tận, trong đó là vật chất bất tường của cấp bậc Chuẩn Tiên Đế, có thể ăn mòn nguyên thần của Chuẩn Tiên Đế, đáng sợ đến cực hạn.

Hắn muốn xem thấu nguyên thần chưa đạt đến đẳng cấp Chuẩn Tiên Đế của đối phương, cho nên mới nghĩ ra thủ đoạn này.

Ngay cả Chuẩn Tiên Đế khi thấy sương mù màu đen cũng sẽ biến sắc.

Đối phương sẽ lấy gì để đối kháng đây?

Rất nhiều vũ trụ cổ xưa ở chỗ Dị Vực giờ đây tan vỡ, toàn bộ sinh linh đều hóa thành bột mịn, bị sương mù màu đen cắn nuốt.

Sương mù màu đen này cắn nuốt tất cả, chẳng phân biệt địch ta, quả thực như muốn hủy diệt đất trời, vạn ức vũ trụ run rẩy.

Hết thảy tồn tại nhìn thấy cảnh tượng này đều rợn tóc gáy, sau lưng tê dại, lạnh lẽo chấn kinh cực hạn.

"Toàn bộ sinh linh ở giới ta trong mắt Chuẩn Tiên Đế cũng chỉ là

con kiến..." Nơi xa xăm, trong vũ trụ Dị Vực, có sinh linh mạnh mẽ dùng đại thần thông nhìn thấy tất cả, cay đắng nói, sau lưng rét run.

Cảnh tượng này khiến rất nhiều sinh linh trong lòng trầm mặc, Đế Tộc Chi Tổ không chỉ cao cao tại thượng với Tiên Vực, mà còn với Dị Vực.

Tính mạng của bọn họ không khác gì con kiến, sẽ không được để ý tới.

Điều này khiến trong lòng họ rùng mình, nếu một ngày nào đó có loại hắc ám như vậy cuốn sạch chư thiên vạn vực, Dị Vực còn có thể tồn tại được hay không?

"Hắc Ám Bất Tường? Đáng tiếc thứ này vô dụng với ta."

Cố Trường Sinh bình thản nói, không thèm để ý nhiều sương mù dày đặc cuốn tới chỗ mình, mặc cho chúng bao vây bản thân, muốn kéo vào vực sâu hắc ám.

Thân hình thon dài của hắn lúc này rực rỡ phát sáng, như được tạo nên từ hàng ức vạn phù văn, mỗi một tế bào đều mãnh liệt vô cùng, tựa như hải đăng trong đêm tối!

Mặc dù nguyên thần chưa tới cấp bậc Chuẩn Tiên Đế, nhưng có tiên ý chín màu như lưu ly mông lung quấn quanh, bất hủ bất diệt, vĩnh hằng khó vùi!

Bóng tối mênh mông ập tới, che khuất bầu trời, nhưng không hề có tác dụng với hắn!

"Sao có thể như vậy!"

Cảnh tượng này khiến sắc mặt Di Đế thay đổi, vẻ mặt lạnh lẽo, có chút không dám tin tưởng.

"Vì sao Hắc Ám Bất Tường lại vô dụng với ngươi?"

Hắn quát lớn, không thể tin được tất cả điều này, dù sao ngay cả Tiên Đế chân chính cũng sẽ kiêng kỵ vật chất hắc ám, không dám tùy tiện để bị lây nhiễm.

Nhưng tại sao lại vô dụng với người này?

"Bởi vì bản thân ta trở về từ trong hắc ám..."

Cố Trường Sinh nhẹ giọng bình thản nói.

Chương 703 - Nguyên nhân Chuẩn Tiên Đế khó diệt, đạo pháp vô tình, cường thế trấn sát

Giây sau, hắn từ trong hắc ám đi ra, giơ kiếm trong tay lên, hướng phía trước chém xuống.

Xoẹt!

Đại La Kiếm Phôi thần bí giờ phút này kêu vang, dâng lên ánh sáng sặc sỡ, tiên ý lấp lánh loá mắt.

Kiếm khí không thể đếm hết bao bọc mảnh vụn thời gian, từ bên trong thổi ra, như từ khai thiên tích địa chém tới, có thể cắt ngang mọi thứ.

Chân lý của Đại Nhật Hồi Tố Kiếm Thuật biến hóa ra.

"Trở về từ trong hắc ám..."

Nghe thấy lời này, trên mặt Di Đế lập tức hiện ra vẻ ngạc nhiên, sau đó biến sắc, cảm thấy không lành, nhanh chóng lùi về phía sau.

Bóng dáng nhanh đến mức cực hạn, lướt ngang từng mảng lớn vũ trụ, một kích này khiến hắn tim đập nhanh.

Đối phương chưa tới Chuẩn Tiên Đế cảnh nhưng lại có thực lực đáng sợ như thế, ngay cả hắn cũng phải tránh đi mũi nhọn.

Hơn nữa quan trọng nhất là, vật chất Hắc Ám Bất Tường thế nhưng vô dụng với đối phương?

Trở về từ trong hắc ám?

Lời này có ý gì?

Trong lòng hắn nhấc lên sóng thần, từ vạn cổ đến nay, cảm xúc của hắn chưa từng lên xuống thất thường như hiện giờ.

Đột nhiên!

Di Đế nghĩ tới điều gì đó, vẻ mặt có chút khiếp sợ.

"Ngươi là tên tiểu bối tám mươi vạn năm trước đó..."

Ngay cả hắn cũng không phát hiện giọng nói hiện giờ của mình thế nhưng vì vậy mà run rẩy.

Con kiến duy nhất hắn chú ý tới, có thiên tư cường đại đến nỗi ngay cả Chuẩn Tiên Đế cũng không thể bỏ qua.

May mà bản thân hắn chạm tới thứ không nên chạm nào đó, cuối cùng rơi vào hắc ám.

Trước đây, vị nữ Chuẩn Tiên Đế kia giết tới Dị Vực đòi tung tích của tên này, hắn còn giao chiến với nàng một trận, cuối cùng không giải quyết được gì.

Chẳng qua Di Đế tuyệt đối không ngờ đến, tám mươi vạn năm qua đi, tên hậu bối như con kiến trước đây thế nhưng đã trưởng thành đến trình độ đủ để chống lại hắn.

Điều này khiến hắn căn bản không bình tĩnh được.

"Hèn gì lại có nhân quả lớn đến như vậy... không ngờ trở về từ trong hắc ám... càng không thể để ngươi sống."

Giờ phút này, vẻ mặt Di Đế thay đổi, vô cùng thờ ơ, chuẩn bị vận dụng thủ đoạn mạnh nhất.

Thân làm Chuẩn Tiên Đế, hắn còn chưa đến mức lúc này đi gọi thêm Chuẩn Tiên Đế khác đến đây.

Hắn vẫn cần mặt mũi!

Đương nhiên, các loại ý tưởng trong lòng Di Đế chẳng qua chỉ

trong chớp mắt.

Xoẹt!

Lúc này, kiếm của Cố Trường Sinh đã tan biến các phương vũ trụ, theo sát ở sau lưng.

Tốc độ quả thực siêu việt thời không, lần nữa giết tới, có xu thế muốn chém chết hắn.

"Nhân quả tuần hoàn, tất cả điều này đều sẽ do ngươi gánh chịu." Cố Trường Sinh lạnh lùng nói, không thèm để ý thân phận của mình đã bị nhìn thấu.

Bây giờ hắn trở về, tất nhiên chẳng sợ bất cứ kẻ địch nào!

Keng!

Di Đế biến sắc, ngoài thân chuông lớn màu đen đang run rẩy dữ dội, phát sinh hàng ức vạn vệt sóng gợn, bị chém không ngừng rung rinh.

Phát ra sóng gợn màu đen rất khủng bố, đủ để tan biến thời không, nhưng lại bị xóa bỏ dưới một kiếm này, sau đó nổ tung, đạo tắc bay tán loạn, khiến hắn phun ra búng máu, bay ngược ra sau.

Cảnh tượng này khiến các phương vũ trụ xa xôi khiếp sợ không thôi.

Kể từ sau vạn cổ, đây là lần đầu tiên Di Đế bị thương, trên vai bắn ra một đóa hoa máu, bị một kiếm chém ở vị trí này, sau đó cánh tay bị nổ nát.

"Không hổ là Chuẩn Tiên Đế hắc ám, thân thể cường đại, đạt đến trình độ này."

Cố Trường Sinh suy nghĩ trong lòng, Đại La Kiếm Phôi rất thần bí, gặp mạnh sẽ mạnh, gặp yếu sẽ yếu.

Giờ phút này đã đạt đến trình độ cường đại trước nay chưa từng có, nhưng chỉ miễn cưỡng chém bị thương Di Đế.

Điều này đã nói rõ sinh linh đến cấp bậc Chuẩn Tiên Đế này thật sự quá cường đại, muốn chân chính tiêu diệt thì sẽ càng thêm khó khăn.

Đại chiến cấp bậc kiểu này rất hiếm thấy, với Hồng Mông Ấn hiện giờ, dù điều khiển tiến lên thì phỏng chừng cũng sẽ bị đánh nứt.

Dù sao nó không giống hắn trong lúc này nhận được tăng lên trên diện rộng.

Cho nên Cố Trường Sinh không tùy tiện vận dụng.

"Chưa tới Chuẩn Tiên Đế cảnh mà ngươi đã có thể khiến ta bị thương... tiểu bối, ngươi có vốn liếng để kiêu ngạo."

Âm thanh của Di Đế lạnh lẽo chưa từng có, thương thế đang nhanh chóng khép lại, hắn đang sử dụng Chuẩn Tiên Đế Khí của mình, sát ý mênh mông cuồn cuộn, định toàn lực ra tay.

Đó là một cái đạo chung màu đen nhánh, chảy xuôi pháp tắc màu đen dày đặc, rũ xuống hàng ức vạn, trước đó chỉ là ảo ảnh ngưng tụ.

Keng!

Tiếng chuông dao động, rung động khuếch tán, ẩn chứa lực lượng vĩnh luân tuyệt đối, chư thiên vạn vực đều sắp bị hủy diệt.

"Thanh toán bắt đầu từ việc giết chết ngươi!"

Cố Trường Sinh con ngươi sâu thẳm mà thờ ơ, không nói nhiều nữa.

Đại La Kiếm Phôi cầm trong tay sáng lên, bên người hiện ra cảnh tượng chư thiên khủng bố, sông thời gian khô cạn, cuốn sạch trên trời dưới đất.

Hắn cũng đang toàn lực ra tay, nguyên thần nhỏ giữa chân mày đang gầm lớn, dâng lên ánh sáng vô thượng.

Oong!

Vạn giới run sợ!

Một pháp thân Hỗn Độn Thần Linh màu vàng hùng vĩ hiện ra, có ánh sáng Chuẩn Tiên Đế quấn quanh, dâng trào vô biên, ngưng tụ trong vạn ức vũ trụ.

Giờ phút này, pháp thân đó ra tay, thi triển thủ đoạn vô thượng, cũng ẩn chứa thần uy khủng bố của cấp bậc Chuẩn Tiên Đế.

Đây là vô thượng diệu thuật của Cố Trường Sinh.

Bây giờ mới có thể được xem là cuộc chiến chân chính giữa các Chuẩn Tiên Đế!

"Thủ đoạn hay!"

Di Đế lần nữa biến sắc, hét lớn một tiếng, cảm nhận được không ổn, lấy ra tất cả thủ đoạn, chém giết với Cố Trường Sinh.

Loại đại chiến khủng bố kiểu này, vạn cổ đến nay, mấy ai có thể được chứng kiến?

Ít nhất chúng sinh ở các nơi như Tiên Vực, Dị Vực, Giới Hải chưa từng nhìn thấy bao giờ.

Dù là Tiên Vương cũng không nhìn thấy, chỉ có thể dùng đại thần thông dao tưởng hư ảnh mơ hồ, khó có thể chân chính thấy rõ.

Lúc này, sông dài thời gian xao động, năm tháng vô tình nghiền nát.

Chương 704 - Nguyên nhân Chuẩn Tiên Đế khó diệt, đạo pháp vô tình, cường thế trấn sát

Nơi này trở nên hỗn loạn, chân thân và pháp thân của bọn họ đang tung hoành, đạp sông thời gian mà đi, chém giết dữ dội.

Đến cấp bậc này, đủ loại thần thông kỳ diệu của bọn họ vượt ra

khỏi sức tưởng tượng của Tiên Vương.

Thậm chí có thể chém giết trong thiên địa không thuộc về thời đại này.

Vũ trụ Dị Vực tan vỡ nhiều vô số kể, vô lượng sinh linh chết sạch trong trận chiến này.

Cuối cùng những Chuẩn Tiên Đế Dị Vực khác thức tỉnh, hơi cau mày, nhìn về phương hướng xa xăm kia, đang suy nghĩ có nên nhúng tay vào hay không.

Thời gian biến động, thiên cơ một mảnh hỗn loạn, đại đạo sụp xuống.

Cố Trường Sinh và Di Đế giết đến một mảnh thời không chưa biết.

Thậm chí dọc theo sông thời gian, giao chiến trong thời không của quá khứ, lập tức kinh động chí cường giả, khiến bọn họ thần hồn run rẩy.

Răng rắc!

Từng mảnh vũ trụ ở chỗ này bị xé rách.

Giữa lòng bày tay của bọn họ xuất hiện sóng gợn xé rách mảnh thiên địa này, tạo thành sóng xung kích đáng sợ không thể tưởng tượng nổi.

Đồng thời, sóng gợn không ngừng xao động, dọc theo một khe lớn chém ra ngoài.

Ầm bùm bùm!

Kết quả, Hỗn Độn bị chém mở, thanh khí bay lên, trọc khí rơi xuống, còn có hạt phát sáng liên tục lóng lánh.

Một vũ trụ mới trong nháy mắt được mở mang, quả thực khó có thể tưởng tượng.

Thủ đoạn này khủng bố đến tình trạng khó có thể hình dung.

Tiên Vương cũng phải nghẹn họng nhìn trân trân, sợ hãi nói không nên lời.

Di Đế dùng thần thông hủy diệt vô thượng thẳng hướng Cố Trường Sinh, nhưng bị ngăn trở, khó tạo ra hiệu quả.

Đây là do thần thông miễn dịch của Cố Trường Sinh.

Vẫn như cũ có thể đối kháng lại tất cả kẻ địch ở cấp bậc Chuẩn Tiên Đế!

Ầm!

Thân thể của hai người phát sinh đụng chạm kịch liệt, cuối cùng răng rắc một tiếng, Di Đế vẻ mặt thay đổi, thân thể nổ tung, toàn thân máu chảy đầm đìa, đã bị thương nặng.

Đạo Chung Hắc Ám Hủy Diệt bị Cố Trường Sinh một chưởng đánh vỡ, trôi giạt hướng vũ trụ chưa biết.

Biển máu đang trôi nổi.

Trong phút chốc, nơi đây đẫm máu tươi, cảnh tượng kinh người.

Cố Trường Sinh cũng bị thương, khó diễn tả được sự cường đại của Di Đế, khó giết khó diệt.

Đương nhiên, sự khó chơi của hắn cũng khiến Di Đế cảm nhận được khó tin và tuyệt vọng.

Nhất là Cố Trường Sinh gần như dâng trào lực lượng sinh mệnh bất diệt, dù vũ trụ hủy diệt cũng sẽ không xuất hiện dấu hiệu khô cạn nào.

Mặc kệ đang ở trạng thái gì đều có thể rất nhanh khôi phục đến đỉnh.

Trận chiến này không biết giằng co bao lâu, đã giết ra đương đại, hiển hóa với kỷ nguyên khác.

Cuối cùng, Di Đế cho ra kết luận, sắc mặt rất không cam lòng, đây hoàn toàn là quái vật, hắn không giết nổi Cố Trường Sinh.

"Nhưng ta lại có thể giết được ngươi."

Thấy được sắc mặt của Di Đế, Cố Trường Sinh lạnh lùng nói, đại chiến thật lâu, đã thăm dò được thủ đoạn của đối phương.

Ầm!

Hắn vỗ ra một chưởng, Di Đế nổ tung, nguyên thần bị hắn nắm trong lòng bàn tay.

"Ngươi không có khả năng giết ta, pháp thể của ta không chỉ tồn tại ở đương đại, còn có ở khắp mỗi một vùng thời không và sông thời gian, dù ngươi có thể chém chết thân thể này của ta, nhưng chỉ cần có người hô hoán tên thật của ta thì ta vẫn có thể trở về."

Tuy Di Đế bị thương nặng, đặc biệt là nguyên thần bị thương vô cùng nghiêm trọng, nhưng không sợ hãi, không nhịn được cười lớn nói.

Đây mới là sức mạnh bất diệt của cấp bậc Chuẩn Tiên Đế!

"Vậy sao? Ta có một thức, vừa lúc có thể diệt hết thảy vết tích vạn cổ của ngươi."

Cố Trường Sinh thờ ơ nói, tự nhiên sẽ hiểu Chuẩn Tiên Đế vì sao khó giết, đó là lý do mà hắn sáng tạo ra thức thứ tư của Đệ Nhất Pháp.

Oong!

Trong bàn tay hắn nở rộ một mảnh ánh sáng.

Mới nhìn trông rất mông lung.

Sau đó nhìn lại thì là màu xám tro, nhưng trong đó lại có màu đen và màu trắng đan xen, như hàng vạn sợi tơ, vô cùng quỷ dị.

"Đạo pháp vô tình!"

Cố Trường Sinh nói, vỗ xuống một chưởng, quét ngang nguyên thần Chuẩn Tiên Đế của Di Đế.

"Đây là..."

"Sao có thể như vậy!"

Vẻ mặt đang cười to ban đầu của Di Đế lập tức cứng lại, vô cùng sợ hãi, trở nên tuyệt vọng, không dám tin tưởng.

Đó là do hắn nhận ra ba màu sắc này.

Tất cả biểu cảm đều đã biến mất.

Ầm!

Giây sau, nguyên thần của Di Đế tan biến, hóa thành bụi ánh sáng, bị ba màu sắc cắn nuốt.

Thần quang ba màu ẩn chứa lực lượng vô danh, màu xám lạnh ở trong đó đến từ hư không chưa biết, màu trắng đến từ lòng đất chưa rõ, màu đen trào ra từ lòng người quỷ quyệt.

Vào ngày vạn cổ bị đại phá diệt, chính là bị thần quang ba màu này cuốn sạch chư thiên vạn vực, mọi thứ đều đi hướng chung kết.

Loại vật chất thần dị này có thể làm hao mòn hết thảy vết tích, dù là bất cứ sinh linh nào cũng khó may mắn tránh khỏi.

Trước vạn cổ, ngay cả tồn tại Tiên Đế cũng như thế, hết thảy vết tích sau cùng bị chôn vùi.

Chính Cố Trường Sinh là người đã trải qua tất cả điều đó, hiểu rõ đặc tính của thứ này, thế nên lúc đó mới nghĩ đến dùng Đệ Nhất Pháp thôi diễn thần quang ba màu để đối địch.

Đến cấp bậc Chuẩn Tiên Đế, tất cả đạo và pháp của thế gian, chỉ cần liếc mắt liền có thể hiểu rõ thông suốt.

Hắn muốn thi triển ra thủ đoạn như vậy, thực ra cũng không khó khăn gì, nhất là bản thân Đệ Nhất Pháp đã siêu thoát trên mọi pháp, ngay cả sức mạnh đại phá diệt cũng có thể vận dụng như thường.

Đây mới là chỗ đáng sợ của Đệ Nhất Pháp, cho nên cuối cùng đưa tới bất tường cho Thái Cổ Tiên Đình, đi hướng suy bại.

Ầm!

Theo nguyên thần của Di Đế cuối cùng tan biến, một loại nhân quả vô cùng to lớn bỗng nhiên hiện ra, sau đó tựa như sợi tơ, trong nháy mắt đứt đoạn.

Bùm!

Đây là một luồng sức mạnh kinh người mà mênh mông, cường đại không gì sánh được, hóa thành ký hiệu, theo sóng gió đánh tới tám phương vũ trụ chưa biết này!

Vòm trời run rẩy, các loại đạo tắc tan vỡ.

Chương 705 - Thần quang ba màu đáng sợ, chư thiên vạn vực khóc than, đầu nguồn hắc ám sắp buông xuống

"A!"

Tiếng kiêu gào đáng sợ vang lên, giống như ma quỷ đang khóc, đó là phù văn đại đạo hóa thành cơn lốc, khuếch tán cực nhanh, cuốn sạch hướng chư thiên vạn vực.

Chuẩn Tiên Đế bỏ mạng, tạo thành thanh thế kinh người biết bao.

Giờ phút này, chư thiên vạn vực đều đang khóc than, thiên địa vạn đạo cùng reo vang, đại đạo đỏ thẫm như máu, cảnh tượng vô cùng khủng bố.

Từng mảnh vũ trụ cổ xưa đều có sinh linh chí cường cả người lạnh lẽo, sợ hãi phát ra từ linh hồn, hoảng loạn đến cực điểm.

Bọn họ quả thực không thể tin được đây sẽ là sự thật.

Tồn tại vô thượng, gần như đã đứng ở điểm cuối cùng trong thiên

địa, đã không có khả năng bước một bước nữa.

Cường đại đến khó tin, sở hữu các loại sức mạnh vô thượng huyền diệu.

Nhưng bây giờ, đã có một vị tồn tại vô thượng bị giết chết!

Chuyện như vậy quá mức chấn động, tất cả mọi người run sợ trong lòng, hoảng loạn không thôi.

"Trong đại chiến trước đó có Chuẩn Tiên Đế chết..." âm thanh của một vị sinh linh cổ xưa đang run run, nói chuyện lắp bắp.

"Một vị vô thượng bỏ mình..."

"Điều này sao có thể! Vô thượng là tồn tại bất hủ bất diệt, dù thế giới bị phá huỷ thì hắn cũng có thể trường tồn vĩnh hằng, sao có thể bỏ mạng được!"

Trong Dị Vực, các phương trong vũ trụ đều có sinh linh đau thương, quỳ xuống khóc lớn, không thể tin được đây sẽ là sự thật.

"Hơi thở của Di Đế đã biến mất, dù ở thời không khác cũng không tìm được tung tích của hắn..." Một vị Chuẩn Tiên Đế Dị Vực đã thức tỉnh, toàn thân ánh sáng vàng rực rỡ, đứng ở trên một chiếc chiến xa Đế, vẻ mặt có chút khiếp sợ, nhỏ giọng nói.

Thân làm người cùng cấp bậc, hắn biết rất rõ sự cường đại của Chuẩn Tiên Đế, điều này đã vượt qua phạm trù mà vũ trụ có thể trói buộc.

"Hắn thế nhưng thực sự chết rồi sao? Thế gian này ngoại trừ Tiên Đế, còn có tồn tại có thể xóa sổ chúng ta?"

Trong lòng hắn lúc này có chút phát lạnh, tuy không có tham dự đại chiến trước đó, nhưng cũng biết ít nhất là một vị cùng cấp.

Giữa các Chuẩn Tiên Đế Dị Vực cũng không hề hoà thuận với nhau.

Trước kia là bởi vì muốn công phạt Tiên Vực nên mới không có cách nào khác.

Hôm nay bọn họ hối hận vì đã không có nhúng tay vào trận chiến ấy.

"Thực lực của Di Đế và ta khó phân cao thấp, nếu như tùy tiện giao chiến, nói không chừng ta cũng sẽ bỏ mạng."

Vị Chuẩn Tiên Đế này nhìn khu vực xa xăm kia, đại chiến trước đó, hai người cuối cùng giết xuyên qua một vùng không gian.

Cuối cùng đi về nơi mà hắn không biết.

Ầm!

Giờ phút này có không ít Chuẩn Tiên Đế thức tỉnh, nội tình của Dị Vực quá thâm hậu, hắc ám có thể giúp bọn họ lột xác bước cuối cùng, đi hướng cấp bậc cao hơn.

Trước đây, lúc công phạt Tiên Vực, bọn họ cũng chưa từng thức tỉnh, vẫn luôn ngủ say bên trong khu không người hắc ám.

Nhưng bây giờ cả đám đều bị kinh động.

Từng đại đạo hắc ám rung động ầm ầm, hoa sen đen ở khắp nơi, yêu cầm màu đen bay lượn, thiên địa bao la đang rung chuyển.

"Có thể giết Chuẩn Tiên Đế, đây là tồn tại bên Tiên Vực sinh ra để ứng kiếp sao?"

"Nhưng lại không xem chúng ta ra gì, đến giới ta tùy ý giết chóc..."

Một vị Chuẩn Tiên Đế bị sương mù xám bao phủ nhẹ giọng nói, ánh mắt rất lạnh lùng, cũng rất sâu thẳm, phía sau mọc một đôi cánh.

Trong tầm nhìn của hắn, từ phương hướng cửa lớn Dị Vực đã có mảng lớn vũ trụ bị đánh thành bột mịn.

Dưới trận chiến này, phạm vi ảnh hưởng quá lớn, sinh linh Dị Vực chết đi khó có thể đếm hết.

Tuy hắn không quá để ý sinh linh Dị Vực, xem bọn họ là con kiến, nhưng hành động này chẳng khác nào khiêu khích, khiến trong

lòng hắn tức giận và lạnh lẽo.

"Thiên địa gặp nạn, sinh ra thương tiếc vạn linh, dành cho một tia hi vọng, đáng tiếc đại thế sắp đến, không ai có thể may mắn tránh khỏi."

Một vị Chuẩn Tiên Đế khác đứng sừng sững trong hắc ám nói, đã sớm biết sau đó sẽ xảy ra cái gì, loại đại thế thiên địa này như dòng nước lũ lịch sử, không cách nào kháng cự.

Hết thảy tồn tại muốn ngăn cản, cuối cùng đều gặp phải cắn trả to lớn khó có thể thừa nhận, thân tử đạo tiêu.

"Tổng tẩy rửa kinh khủng nhất vạn cổ đến nay sắp xảy ra, chiến loạn của Giới Hải sắp lan đến gần bên này." Chỗ sâu hơn có người khẽ nói: "Thế gian cuối cùng rồi sẽ bị hắc ám cuốn sạch, tất cả sinh linh đều sẽ đi vào hắc ám."

Bọn họ không có đi tìm kiếm khu vực đã xảy ra trận chiến cuối cùng này.

Ngay cả tọa độ không gian cũng bị đánh chìm, thậm chí rất có thể không nằm ở vùng thời không này.

Thân làm người cùng cấp, muốn ẩn nấp tung tích của bản thân, không cho bọn họ tìm được là chuyện hết sức dễ dàng.

Dù tìm đến đó để báo thù cho Di Đế thì cũng vô ích.

"Sỉ nhục này sớm muộn sẽ phải trả, nhưng cũng không phải là lúc này... Chiến loạn bên Giới Hải cần chúng ta, có người đang ngăn cản ngọn nguồn hắc ám phủ xuống."

Lúc này, Chuẩn Tiên Đế toàn thân bị sương mù xám bao phủ cảm giác được cái gì, bỗng nhiên nói.

Hiện giờ, việc rửa sạch sỉ nhục còn lâu mới quan trọng bằng việc mở ra đầu nguồn hắc ám.

Xoẹt!

Bọn họ gật đầu, bàn tay to vươn ra, trực tiếp xé rách vũ trụ, đi tới

phía bên kia Giới Hải, chuẩn bị cho đầu nguồn hắc ám tiếp theo.

Đối với Đế Tộc Chi Tổ, dù Dị Vực có bị hủy diệt, nhưng chỉ cần bọn họ vẫn tồn tại, tộc đàn liền có thể tái hiện.

Trong phạm vi hắc ám đều là Dị Vực.

Trong hư không chưa biết bị đánh chìm, một mảnh yên tĩnh, thời gian tựa như bị đông lại.

Oong!

Cố Trường Sinh lẳng lặng ngồi xếp bằng ở trong vùng hư không này, thân hình càng phát ra ánh sáng mông lung mờ nhạt, trên áo trắng chảy xuôi ánh sáng bất hủ, hắn đang ngộ ra thu hoạch từ trận chiến này.

Con đường ở trong lòng càng rõ ràng hơn.

Chương 706 - Chuẩn Tiên Đế Khí, Đạo Chung Hắc Ám Hủy Diệt, kẻ đặt chân diệt toàn tộc

Ầm bùm bùm!

Máu của hắn đang sôi sục, quang hoa sáng chói từ đại đạo phù văn xây dựng nên bao phủ thân thể, thương thế trước đó đang nhanh chóng khép lại, khôi phục về đỉnh.

Oong!

Một tinh khí mênh mông thở ra từ miệng mũi, hóa thành Hỗn Độn Chi Tinh mênh mông, pháp tắc cấp bậc Chuẩn Tiên Đế dày đặc quấn quanh.

Chỗ này phát sinh vụ nổ, long trời lở đất, rất nhiều tinh thể đều hoá khí, trở thành hư vô, Hỗn Độn điên cuồng cuộn trào mãnh liệt, nơi đây dường như trở lại thời đại khai thiên tích địa.

Trong quá trình giao chiến với Chuẩn Tiên Đế, tuy hắn cũng bị thương, nhưng lại không bị ảnh hưởng quá nhiều.

Trận chiến này chủ yếu tiêu hao tinh khí thần.

Thủ đoạn của Di Đế rất mạnh, nhưng hắn không may gặp phải địch thủ mạnh nhất.

Vạn cổ đến nay, rất hiếm thấy tồn tại đi đến một bước này, tuyệt đối là nhân vật chính của thế giới, cường đại đến mức độ khó tin.

Hắn có thể bảo đảm lấy yếu chống mạnh, chiến thắng Di Đế, cuối cùng đánh chết.

Nhưng nếu gặp phải hai vị Chuẩn Tiên Đế thì tuyệt đối chỉ có khả năng bị thua.

Dù sao hắn còn chưa chân chính đặt chân vào lĩnh vực Chuẩn Tiên Đế.

"Cái Đạo Chung Hắc Ám Hủy Diệt kia chắc là rơi về phía này..."-

Cách đó không xa trong hư không, Hỗn Độn Khí dâng trào, Cố Trường Sinh thò bàn tay to ra, xé rách tất cả, trực tiếp một hơi chộp tới Đạo Chung Hắc Ám Hủy Diệt.

Đây là vũ khí của Di Đế, được chế tạo bằng rất nhiều Hắc Ám Tiên Kim, là Chuẩn Tiên Đế Khí chân chính, thậm chí Hồng Mông Ấn hiện giờ của hắn cũng kém xa nó.

Nếu như trận chiến này không có Đại La Kiếm Phôi, Đạo Chung Hắc Ám Hủy Diệt này sẽ gây cho hắn khá nhiều phiền phức, khó công khó phá.

Đạo tắc hủy diệt trong đó vô cùng khủng bố, chỉ riêng sóng gợn hắc ám khuếch tán đã có thể hủy diệt vũ trụ cổ xưa.

Hơn nữa nó chủ yếu thiên về phòng ngự, dùng thân chuông bảo vệ thân thể, dù có dùng Đại La Kiếm Phôi cũng khó mà công phá.

May mắn cuối cùng hắn tìm được sơ hở, một chưởng đánh bay, lần nữa mới bị thương nặng Di Đế.

Keng!

Đạo Chung Hắc Ám Hủy Diệt ở trước mắt chấn động, phát sinh thanh thế khủng bố.

Chuông lớn bàng bạc, tuôn ra Hỗn Độn Khí, mỗi lần rung động đều có sóng gợn thời gian lan tràn, nó rủ xuống hàng ức vạn lũ sóng gợn hắc ám, có thể hủy diệt tất cả.

Chủ nhân đã chết, nhưng nó không cam tâm, muốn báo thù cho chủ nhân của mình.

"Chủ của ngươi đã chết, khí giới tầm thường mà cũng muốn phản kháng sao?"

Cố Trường Sinh ánh mắt thờ ơ, giơ lên bàn tay to, vỗ xuống đạo chung, dùng lực lượng vô thượng tiến hành trấn áp.

Tuy không có ai điều khiển, nhưng bên trong Chuẩn Tiên Đế Khí chứa vị thần, đang toàn lực khôi phục, thần uy ngút trời.

Trừ phi Chuẩn Tiên Đế ra tay, nếu không thì không ai có thể ngăn cản thần uy của nó, uy lực này có thể xóa sổ vạn vực.

Vù!

Cố Trường Sinh không nương tay, rất lạnh nhạt, nhanh chóng ra tay, nơi đây lần nữa bùng nổ ánh sáng mênh mông.

Tựa như một vị Chuẩn Tiên Đế cái thế đang thức tỉnh.

Hỗn Độn Khí cuộn trào mãnh liệt, rất nhiều vũ trụ đều trở thành bột mịn, bị sóng gợn hắc ám bao phủ, lập tức nổ tung.

Loại dư ba này quá mức khủng bố, dù là Tiên Vương lúc đối mặt cũng sẽ trong nháy mắt bỏ mạng, hóa thành tro bụi.

Cuối cùng, Cố Trường Sinh xóa bỏ vị thần ở bên trong, đạo chung hắc ám lúc này mới yên tĩnh lại, trôi nổi ở trong hư không.

Vị thần ở trong đó và chủ nhân của nó đã làm bạn không biết bao nhiêu năm tháng, không có khả năng khiến nó thần phục.

Cho nên Cố Trường Sinh trực tiếp xóa bỏ nó, không muốn để lại bất kỳ mối họa nào.

Thực lực hiện giờ của hắn đủ để tiêu diệt Chuẩn Tiên Đế, tất nhiên cũng rất dễ dàng đối phó với một món Chuẩn Tiên Đế Khí.

Cố Trường Sinh không có ý định sử dụng đạo chung hắc ám này, mà là định để nó lại, chuẩn bị về sau dùng để luyện lại Hồng Mông Ấn.

Tuy Đại La Kiếm Phôi rất mạnh, nhưng dù sao cũng không phải là vật cộng sinh của hắn.

Bây giờ Hồng Mông Ấn đã sắp không theo kịp bước tiến của hắn, cần để cho cấp bậc của nó tiến thêm một bước.

Xoẹt!

Hư không nơi này vỡ nát, từng mảng lớn vũ trụ bị Cố Trường Sinh xé rách, hắn rời khỏi chỗ này, chuẩn bị trở về thời không chỗ bản thân ở.

Hắn không sợ bị Chuẩn Tiên Đế Dị Vực trả thù.

Trừ phi Tiên Đế chân chính ra tay, bây giờ ai có thể giết hắn?

Lúc đầu trước khi giao chiến, Cố Trường Sinh đã dự cảm sẽ đánh phá tất cả, bao gồm tọa độ không gian, cho nên để lại một lũ dấu vết của bản thân bên ngoài Sơn Hải thành.

Ầm!

Giây sau, tựa như năm tháng vạn cổ dằng dặc biến mất, thiên địa rung chuyển, tất cả đang tan biến.

Từng tầng gợn sóng không gian khuếch tán, biến mất dưới chân.

Cố Trường Sinh rời khỏi chỗ này, phủ xuống Tiên Vực hiện giờ đã không trọn vẹn, bóng dáng hơi thay đổi, xuất hiện ở bên ngoài cửa lớn Dị Vực.

Hỗn Độn Khí ngút trời, áo trắng như tuyết, đứng trên con đường

xây lên từ đạo phù.

Lúc này, hắn quan sát vạn cổ chư thiên, con ngươi chuyển động, sông thời gian hiện ra.

Sau đại chiến, Cố Trường Sinh không bị tổn hại chút nào, mà còn cường thịnh hơn, khủng bố mà cuồn cuộn, Tiên Vương cũng phải quỳ lạy sợ run.

Khí cơ từ miệng mũi tự nhiên chuyển thời, khiến vũ trụ biển sao rạn nứt, hắn như không thuộc về thế gian này, hiện thân như vậy có thể hủy diệt tất cả.

Hơi thở vô thượng của hắn lần nữa cuốn sạch chư thiên vạn vực, toàn bộ sinh linh đều đang run rẩy.

"Hắn lại đến nữa!"

Trong Dị Vực, vô số cường giả kinh hãi, rợn tóc gáy, da đầu tê dại, hoảng sợ đến cực điểm.

Di Đế bỏ mạng, chuyện này đã tạo thành oanh động quá lớn cho bọn họ.

Không ngờ đối phương không bị tổn hại gì, hơi thở vẫn khủng bố đến tình trạng khó có thể hình dung, hiện thân bên ngoài cửa lớn Dị Vực.

Điều này khiến bọn họ hoài nghi, phải chăng đối phương muốn lần nữa giết tới, thanh toán tất cả.

Ngoại trừ Chuẩn Tiên Đế, người nào có thể ngăn cản?

"Nhanh đi mời Đế Tộc Chi Tổ."

Toàn bộ sinh linh đều kinh hãi, nhất là một số Tiên Vương càng sợ run, biết được người này không cố kỵ gì, giết luôn cả một vị tồn tại vô thượng.

Vị Chuẩn Tiên Đế thần bí này tuyệt đối là một kẻ dữ dằn.

"Đây là Chuẩn Tiên Đế giới ta, thật sự quá mạnh mẽ!"

Chương 707 - Chuẩn Tiên Đế Khí, Đạo Chung Hắc Ám Hủy Diệt, kẻ đặt chân diệt toàn tộc (2)

"Một người nhìn xuống Dị Vực, chém giết một vị tồn tại vô thượng của Dị Vực, phải công nhận ở thời đại hiện giờ, dù trong lịch sử xa xưa, ai có thể làm đến bước này?"

Rất nhiều tồn tại cổ xưa đều từ các tiểu thế giới thức tỉnh, đi tới ngoài rìa các mảnh vũ trụ ở Tiên Vực, giọng điệu run rẩy.

Trái lại, bên Tiên Vực hiện giờ khắp chốn sôi trào.

Hết thảy tu sĩ nhiệt huyết dâng trào, vẻ mặt kích động, phấn chấn trước nay chưa từng có.

Một vị Chuẩn Tiên Đế Dị Vực bị đánh chết, biển máu chiếu rọi sông thời gian, ngay lúc đó dị tượng khủng bố hiện ra chư thiên vạn vực, kinh động mọi người.

Loại chuyện như vậy, dù là vạn cổ cũng chưa từng xuất hiện.

Nhưng bây giờ lại xảy ra, khiến bọn họ phấn chấn, trong lòng kích động vạn phần.

Đường đi tới Cửu Thiên đã bị phong tỏa lại, Tiên Vực hiện giờ không còn trọn vẹn, ngay cả cao thủ tuyệt thế bước vào Chí Tôn cảnh cũng chỉ lác đác mấy người.

Hiện nay lại đột nhiên xuất hiện một vị tồn tại vô thượng, vượt xa Tiên Vương, tất cả mọi người cảm thấy vô cùng kích động và phấn chấn.

Nhất là vị tồn tại vô thượng này thật sự quá cường đại, bá khí tính sổ với Dị Vực, giết vào, thậm chí đánh chết một vị Đế Tộc Chi Tổ.

Khí phách như thế, lừng lẫy xưa và nay.

Thử hỏi vạn cổ đến giờ, người nào có thể làm được điều này?

"Vì sao ta cảm giác vị tồn tại vô thượng này có chút tương tự với hình ảnh được khắc đá tám mươi vạn năm?" Cũng có người nghi hoặc, nhìn chằm chằm bóng dáng áo trắng mông lung mà vô thượng kia.

Hắn biết một đoạn lịch sử cổ kia, cho nên đang hoài nghi, cảm giác vị tồn tại vô thượng này rất giống với một vị cổ nhân đã biến mất.

Nhưng... vị nhân vật kia không thể nào còn tồn tại trên đời này.

"Gia gia, Cố tiền bối cường đại quá..."

Bên ngoài phế tích Sơn Hải thành, trong một tòa thành trì đã bắt đầu thành hình, một thiếu nữ trẻ tuổi kéo gia gia thọt chân một mắt của mình, ngẩng đầu nói với vẻ mặt sùng kính.

"Đúng vậy, năm đó Cố tiền bối chính là tồn tại vô địch cái thế! Đáng tiếc tổ tiên bọn họ đã không thể thấy được cảnh tượng này..." Lão giả cũng vô cùng sùng kính nói, nhưng sau đó thở dài một tiếng.

Ầm!

Lúc này, cảm giác được hơi thở dâng trào của Cố Trường Sinh.

Sâu trong Dị Vực, khói đen cuồn cuộn.

Tia sáng mãnh liệt chiếu khắp bầu trời, hắc ám mà rực rỡ, rọi sáng vạn cổ, cắt sông thời gian, uy lực Chuẩn Tiên Đế hiện lên.

"Đạo hữu vẫn chưa hài lòng sao?"

Một âm thanh trầm thấp vang lên, rung động Càn Khôn.

Tiếp theo, một vị sinh linh cái thế bị sương mù đen bao phủ đi ra, đứng sừng sững trên một chiếc chiến xa cổ xưa.

Thần uy trên người hắn cực kỳ sáng lạn, phát ra ánh sáng chảy xuôi, áp chế thiên địa tứ cực.

Đây tuyệt đối là một vị Chuẩn Tiên Đế, nhưng hắn rất kiêng kỵ thủ đoạn của Cố Trường Sinh, không muốn giao thủ với hắn.

Bây giờ phần lớn Chuẩn Tiên Đế Dị Vực đã đi tới Giới Hải, có chuyện lớn sắp phát sinh.

Hắn không nắm chắc có thể chiến thắng người trước mắt này.

Vết xe đổ từ Di Đế càng làm cho hắn kiêng kỵ.

Tồn tại đến cấp bậc hiện giờ, mặc dù sẽ không thừa nhận mình không bằng người khác, nhưng nếu trước khi không có nắm chắc tuyệt đối thì sẽ không dễ dàng ra tay.

Nhất là hắn biết rõ thực lực của Chuẩn Tiên Đế hắc ám yếu hơn một bậc so với tu sĩ từ bản thân tu ra ánh sáng Chuẩn Tiên Đế.

Dù sao thế gian này không có đường tắt để đi.

Nếu muốn đi, phải tiếp nhận tệ đoan này.

"Toàn bộ sinh linh Dị Vực, từ hôm nay trở đi, cút ra khỏi Tiên Vực."

"Nếu dám đặt chân đến nữa, diệt... toàn tộc."

Cố Trường Sinh mở miệng nói, con ngươi thờ ơ mà thâm thúy, đứng sừng sững bên ngoài cửa lớn Dị Vực, hơi thở trấn áp vòm trời, bộ dáng như thể nói chuyện không hợp sẽ lại giết đi vào.

"Người vi phạm, diệt... toàn tộc."

Hỗn Độn Khí cuộn trào mãnh liệt bên người Cố Trường Sinh, ánh mắt thờ ơ mà thâm thúy, một người đứng sừng sững ở nơi đó, tựa như thần linh trước khi khai thiên tích địa.

Âm thanh cuồn cuộn chư thiên, truyền khắp hết thảy vũ trụ Dị Vực, khiến rất nhiều sinh linh sắc mặt kịch biến, cả người lạnh lẽo.

Dù có một vị Đế Tộc Chi Tổ đang ở trước mặt, hắn cũng vẫn bá khí như thường, kêu sinh linh Dị Vực từ nay cuốn gói khỏi Tiên Vực.

"Đạo hữu, chẳng lẽ ngươi cảm thấy một người liền có thể đánh

với tất cả người của giới ta sao?"

Chuẩn Tiên Đế Dị Vực đứng sừng sững trên chiến xa cổ, sắc mặt rất khó coi, bị quát nói ngay trước toàn bộ sinh linh như vậy khiến hắn rất mất mặt.

Đương nhiên, Dị Vực công phá Tiên Vực, đã được đến món đồ mong muốn.

Lúc này, khiến toàn bộ sinh linh Dị Vực rút lui khỏi Tiên Vực cũng không phải không thể.

Nhưng cứ đồng ý như vậy thì thật sự có chút mất mặt.

Thân làm Đế giả, sợ hãi người khác như thế thì chỉ làm chúng sinh thiên hạ cười chê.

"Không biến, vậy thì chiến."

Cố Trường Sinh đáp lại rất đơn giản, hắn cũng đã nhìn ra bây giờ Dị Vực có chuyện, chính mình lần nữa tới cửa khấu quan, kết quả chỉ có một vị Chuẩn Tiên Đế hiện thân.

Những người còn lại có thể không ở bên trong Dị Vực, khả năng cao là đang ở bên Giới Hải.

Cho nên hắn càng không sợ gì.

Keng!

Tiếng chuông vang lên, vang vọng vạn vực, sóng gợn màu đen nở rộ trong hư không, hiển hóa vô lượng sát ý, có thể hủy diệt tất cả, khủng bố đến cực điểm.

Chuẩn Tiên Đế Khí của Di Đế xuất hiện, bị Cố Trường Sinh nâng trong lòng bàn tay, trên đạo chung hủy diệt màu đen có một loại dao động như diệt thế đang khuếch tán.

Không thể nghi ngờ, dưới một kích này, Dị Vực sẽ bị phá huỷ rất nhiều vũ trụ, táng diệt vô tận sinh linh.

Toàn bộ sinh linh đều thần hồn phát lạnh, tựa như đi tới kỷ

nguyên ngày tận thế, bị đông lại, không nhịn được lạnh run.

Hơi thở khủng bố từ đại chiến Chuẩn Tiên Đế, dù là con chốt thí thì bọn họ cũng chẳng có tư cách, trong khoảnh khắc sẽ hóa thành tro trụi.

Chương 708 - Dị Vực lui bước, một kiếm cắt ngang hai giới, lực lượng tín ngưỡng của vạn vực

Hắn nhìn xuống Dị Vực, ánh mắt chuyển động, như sông dài thời gian đang lên xuống, loại hơi thở đó khiến sinh linh xung quanh trực tiếp sợ run, không tự chủ được quỳ rạp xuống.

Đó là thân thể, xác thịt của bọn họ phản bội ý chí của họ, nơm nớp lo sợ, không thể chịu nổi dù chỉ một giây.

"Khí giới của Di Đế!"

Vị Chuẩn Tiên Đế này vẻ mặt khẽ biến, nhận ra đạo chung hắc ám này, trong lòng càng thêm kiêng kỵ.

Di Đế bỏ mạng, không ngờ cuối cùng ngay cả khí giới cũng bị đối phương trấn áp đoạt đi.

Điều này không còn đơn giản là sự sỉ nhục nữa.

Chỉ có thể nói rõ Di Đế hoàn toàn không phải là đối thủ của đối phương.

Xem ra, sự cường đại của đối phương đã vượt xa dự đoán của hắn.

"Hết thảy tộc đàn giới ta nghe đây, từ hôm nay trở đi, rời đi Tiên Vực, không được bước vào một bước, người vi phạm tự gánh lấy hậu quả..."

Cuối cùng, vị Chuẩn Tiên Đế này cắn răng, lựa chọn nhường đường, mở miệng nói, âm thanh truyền khắp Tiên Vực phía trước,

khiến tộc đàn Dị Vực lui đi.

Bây giờ Giới Hải đang náo động, là thời kỳ mấu chốt hắc ám phủ xuống, hắn cũng không muốn nhiều thêm một chuyện.

Sau đó, đến khi chúng Đế trở về, Tiên Vực muốn công muốn diệt là chuyện dễ như chơi.

Đế Tộc Chi Tổ lên tiếng, sinh linh Dị Vực hiện đang ở Tiên Vực tất nhiên không dám vi phạm.

Hơn nữa bọn họ cũng run như cầy sấy, sợ bị vị tồn tại vô thượng kia vỗ một chưởng đập chết tại chỗ, hận không thể nhanh lên một chút trở lại Dị Vực.

Cố Trường Sinh lạnh lùng nhìn cảnh tượng này, không nói gì thêm.

Mặc kệ nói thế nào, sự cường đại của Dị Vực vượt xa Tiên Vực hiện giờ có thể đuổi kịp.

Đến lúc thật sự bị dồn ép, đám Đế kia từ Giới Hải đánh trở lại, hắn sẽ không thể một mình ngăn cản.

Khiến Dị Vực tạm thời rút lui, cho Tiên Vực có một hoàn cảnh an bình, đây là chuyện duy nhất mà hiện giờ hắn có thể làm được.

Trận chiến tám mươi vạn năm ấy, sau khi công phá Tiên Vực, Dị Vực chắc hẳn đã tìm được vật mình muốn.

Rất nhiều tồn tại cổ xưa trong Tiên Vực đều biết được, vạn cổ đến nay, mục đích Dị Vực tiến công Tiên Vực vẫn luôn chỉ có một.

Đó là phải tìm được một món đồ thần bí rơi xuống Tiên Vực.

Món đồ kia rốt cuộc là cái gì?

Điều này không ai có thể nói rõ.

Ầm bùm bùm!

Vòm trời đang rung chuyển, từng mảng lớn khói đen cuốn sạch sinh linh Dị Vực, rút lui từ các mảnh vũ trụ Tiên Vực, đang nhanh

chóng chạy trốn, không dám ở lâu.

Cảnh tượng này vô cùng hùng vĩ, toàn bộ sinh linh và tu sĩ Tiên Vực không nhịn được dâng trào sóng lòng, ánh mắt nhìn Cố Trường Sinh tràn đầy sùng bái.

Đây là một loại đại khí phách, mặc kệ địch thủ như thế nào, cường đại tự tin đến mức thái quá ra sao.

Một người đánh chết Chuẩn Tiên Đế Dị Vực, thét ra lệnh toàn bộ sinh linh.

Hành động và chiến tích như vậy, trước đó chưa từng có, vô cùng kinh thiên, chấn động khung trời.

Hơn nữa, đây rốt cuộc là ai?

Thật sự chẳng lẽ là vị cổ nhân tám mươi vạn năm trước?

Trong từng cấm khu tự lập, rất nhiều người trong lòng cùng có nghi vấn như thế, càng xem càng cảm thấy bóng dáng vô thượng đó trùng khớp với một vị tồn tại tám mươi vạn năm trước.

Tiên Vực đã không còn trọn vẹn, với hoàn cảnh thiên địa hiện giờ, ngay cả Chí Tôn cũng rất khó sinh ra, càng đừng nói đến xuất hiện một vị tồn tại vô thượng.

Về điểm này, càng khiến cho mọi người nghi hoặc cùng khiếp sợ.

Cuối cùng, thần niệm của Cố Trường Sinh quét qua từng mảnh vũ trụ, không còn phát hiện sinh linh Dị Vực nữa.

Sau đó toàn thân phát sáng, pháp thân Hỗn Độn Thần Linh xuất hiện, ngay cả vũ trụ cũng không chống đỡ nổi, rực rỡ tựa như mặt trời bay lên, chiếu rọi vạn ức vũ trụ.

Hắn từ xa một kiếm chém vào bức tường thế giới trước mắt.

Đây là một kích mạnh nhất của hắn, khủng bố đến tình trạng khó có thể dùng lời diễn tả, sông thời gian vỡ nát, Càn Khôn tan biến, đại đạo sụp đổ!

Ánh kiếm sáng chói, chỉ riêng một luồng ánh kiếm đã dài ức vạn dặm, xuyên qua từng mảnh vũ trụ, vô cùng to lớn.

Quy tắc vô thượng và Hỗn Độn Khí vô tận quấn quanh, cuối cùng phủ xuống.

Ầm bùm bùm!

Thiên địa bắt đầu tách rời, vũ trụ và thế giới bị tách ra.

Đây là một cảnh tượng rung động.

Ánh kiếm quét xuống, phá vỡ tất cả.

Thanh khí bay lên, trọc khí rơi xuống, có rất nhiều hạt thế giới đan xen trong đó.

Một mảnh vực sâu màu đen khủng bố hiện ra trước cửa Dị Vực, như vết thương thiên địa, sâu thẳm mà mênh mông, tràn đầy quy tắc vô thượng cùng hàng ức vạn mảnh vỡ thời gian.

"Tiên Vương khó qua..."

Chuẩn Tiên Đế Dị Vực nhìn tất cả điều này, vẻ mặt kịch biến, tự nhiên hiểu ý đồ của Cố Trường Sinh.

Từ nay về sau, dù có thực lực của cấp bậc Tiên Vương, muốn vượt qua vũ trụ đi đến Tiên Vực thì sẽ rất khó khăn.

Ít nhất vùng vực sâu thế giới trước mắt này không dễ vượt qua như vậy.

Dù là hắn cũng cảm nhận được nguy hiểm ở trong đó.

Các loại quy tắc vô thượng đó hòa lẫn với đại đạo phù văn, đan xen ở trong đó, hóa thành gió lốc, có thể cắn nuốt tan biến tất cả.

Cố Trường Sinh ở chỗ này chém ra một kiếm, chia cách Dị Vực và Tiên Vực, ngăn trở hắc ám mở, cho Tiên Vực hiện giờ có hoàn cảnh tạm thời an bình.

"Một kiếm cắt ngang hai giới..."

Các tộc Tiên Vực chấn động, sau đó cực kỳ kích động.

Thậm chí có người nước mắt giàn giụa, quỳ phục xuống, dập mạnh đầu lạy dài hướng phía đó.

Đây là công tích vĩ đại, đủ để ca tụng ức vạn năm, khiến hậu thế kính ngưỡng sùng bái, vĩnh viễn nhớ kỹ.

Đất trời hòa ca, đại đạo hiện ra, có rất nhiều hoa sen tiên màu vàng nở rộ trong hư không, thần tuyền dâng trào, đạo âm lượn lờ, rực rỡ thần thánh.

Oong!

Giờ phút này, Cố Trường Sinh cảm nhận được hàng ức vạn lũ lực lượng tín ngưỡng truyền đến từ các nơi Tiên Vực, từ đó có thể cảm giác được các tộc các linh cuồng nhiệt sâu đậm đối với hắn.

Đương nhiên, lực lượng tín ngưỡng như vậy hiện giờ đã không có ý nghĩa quá lớn với bản thân hắn.

Thế nhưng trong âm thanh tế tự, âm thanh thế giới, âm thanh lễ bái vang dội, hắn có thể cảm giác được mặt khác của chúng sinh tướng.

Ngay tại lúc đó, ở các nơi Tiên Vực, lực lượng tín ngưỡng màu bạc đang hội tụ trong không gian.

Tín ngưỡng pháp thân kia của Cố Trường Sinh vốn đã biến mất tám mươi vạn, giờ phút này lần nữa hiện lên, hắc ám rút đi, vô cùng thần thánh và rực rỡ.

Cảnh tượng này khiến Tiên Vực vốn đang phấn chấn càng trở nên náo động, gần như sôi trào.

Chương 709 - Người có công tích lớn với chúng sinh, danh xưng Thiên Đế, lại tạo Hỗn Độn Thần Ma pháp thân

Thời gian qua tám mươi vạn năm, quá nhiều lịch sử sớm đã biến mất, cũng có quá nhiều truyền thừa đạo thống bị hủy diệt trong trận chiến năm xưa, hóa thành kiếp thổ, không còn tồn tại.

Hiện giờ Tiên Vực không còn nhiều tồn tại biết bí ẩn năm đó.

Chỉ có sách cổ ghi lại vài dòng năm xưa huy hoàng cỡ nào, các tiền bối trăm trận không chết, chống lại Dị Vực anh dũng cỡ nào.

Nhưng có vài chuyện, vài người chung quy không cách nào bị người quên đi, có khắc đá ghi chép, đại biểu cho rực rỡ trong thời đại đó.

Vào giây phút này, một đám cấm khu, tiểu thế giới dâng lên sóng lớn ngập trời, người lúc trước hoài nghi đều xoe tròn mắt, rung động tới cực điểm.

Người xưa từng rơi vào hắc ám.

Hiện giờ thế nhưng thật sự quay về, còn đi ra một bước kia, thành tựu Chuẩn Tiên Đế.

Thật là mơ giữa ban ngày, không dám tin tưởng.

Phía trước tuy rằng hoài nghi, nhưng không có bất cứ chứng cứ để trực diện tất cả điều này là thật.

Mãi đến bây giờ, âm thanh tế tự quanh quẩn chư thiên vạn vực, lực lượng tín ngưỡng hội tụ như biển, ở trên trời ngưng tụ pháp thân tín ngưỡng bị hắc ám mục nát.

Tất cả chân tướng mới nổi lên mặt nước.

“Không ngờ quay về từ trong hắc ám...”

"Hắn rốt cuộc là làm bằng cách nào... "

"Ta đã nói là thế gian này trừ hắn ra, ai còn có thể làm được, sáng tạo ra nhiều kỳ tích như vậy?"

"Mặc kệ thế nào, hắn đều đã thiên hạ vô địch, trừ Tiên Đế thật sự xuất hiện ra, nếu không thì ai có thể đối kháng? Đã không tìm được bất cứ đối thủ, có thể đẩy ngã hết thảy địch."

Trong một số cấm khu, có người đang thở dài, ánh mắt rất phức tạp.

Sau khi Địa Tuyệt Thiên Thông rồi thì những thế gia đạo thống còn sót lại trên Cửu Thiên hiện giờ Tiên Vực đã phát sinh sự tình gì.

Bọn họ đang suy đoán, Trường Sinh Tiên Vương năm xưa lần thứ hai trở về, thành tựu Chuẩn Tiên Đế chi thân, có khi nào đi Cửu Thiên? Gặp mặt các tộc Tiên Vực ngày xưa?

Đương nhiên, việc này đã không trọng yếu, kế tiếp chỉ cần Tiên Vực khôi phục an ninh, đối với bọn họ là chuyện tốt.

Lánh đời trong cấm khu không ra ngoài có lẽ thật sự có thể tránh thoát cuộc thanh toán lớn cuối cùng này.

Thân phận thật sự của Cố Trường Sinh bị lộ vào ngày này, thiên hạ náo động, vạn vực khiếp sợ.

Mặc kệ là tám mươi vạn năm trước hay hôm nay, nhiều sự tích của hắn bị tu sĩ và sinh linh giở ra, hiện ra trong sách cổ.

Mỗi một việc đều chấn động thiên hạ, không ai không biết, không ai không hiểu.

Sự tích như vậy thật sự quá huy hoàng, như mười mặt trời treo trên cao chiếu khắp thiên hạ.

Ở mọi nơi trong các giới thậm chí có tu sĩ cuồng nhiệt lễ bái, gọi bằng cái tên Trường Sinh Thiên Đế.

Người có công tích lớn với thiên địa chúng sinh mới xứng đôi danh hiệu này, ngày ngày được chúng sinh nhắc đến, ca tụng.

Sau trận chiến với Dị Vực này, Cố Trường Sinh rơi vào bế quan, một mặt ổn cố Đạo Quả của mình, một mặt hắn đang suy xét tăng lên cấp bậc của nội vũ trụ.

Trong khoảng thời gian này, cũng có rất nhiều tu sĩ cùng sinh linh tiến đến bái phỏng, tôn xưng hắn là Thiên Đế, muốn mời hắn vì Tiên Vực chủ trì đại cục, thậm chí trùng kiến Tiên Vực.

Nhưng Cố Trường Sinh đều từ chối, không gặp họ.

Đến cảnh giới hiện giờ, một ý niệm một cử động đều liên quan rất lớn, thậm chí dự cảm trước một số sự kiện lớn liên quan đến bản thân.

Mặc kệ là chủ trì đại cục Tiên Vực hay trùng kiến đều không phải là việc trong một ngày, sẽ liên quan rất lớn đến một đoạn tương lai, sản sinh việc ứng kiếp.

Hiện tại Cố Trường Sinh cũng hiểu tại sao mười vạn cấm khu, vị thủy tổ cấm khu đó tạm gác lại cho người đời sau.

Đây đều là hành động một ý niệm nhưng lan đến rất xa.

Bây giờ nói đến thì nguyên thổ thế giới không phải vật luyện khí mà là vật nuôi dưỡng.

Oong!

Một mảnh cát sỏi lấp lánh vàng nhạt hỗn hợp cửu sắc hà quang cùng Hỗn Độn Khí hiện ra giữa lòng bàn tay của Cố Trường Sinh, có cảm giác bàng bạc như thế giới.

Mỗi hạt cát sỏi đều nặng vô cùng, giống như nâng một phương vũ trụ cổ xưa.

Nhưng giây phút này, tùy theo Cố Trường Sinh động ý niệm, mảnh nguyên thổ thế giới này nuôi dưỡng vào trong vũ trụ.

Bên trong nội vũ trụ lắng đọng tám mươi vạn năm của hắn bỗng vang tiếng ầm ầm, như khai thiên tích địa.

Có Hỗn Độn Kinh Lôi, có tử sắc thần thiểm, có ngũ thải gió lốc,

cũng có Cửu U Thiên Hỏa...

Hỗn Độn đang tái diễn, vũ trụ mở mang, địa phong thủy hỏa bị cố định lại, hình thành cấp độ sâu hơn.

Từ đơn nhất lột xác theo hướng đa nguyên.

Sau đó từ đa nguyên thay đổi thành siêu cấp đa nguyên.

Cấp độ của nội vũ trụ đang thay đổi, càng thêm bàng bạc mà dày nặng hơn lúc trước.

Hỗn Độn phù văn bắt đầu ở trong đó sinh ra diễn hóa, rơi xuống mỗi một đại đạo, rực rỡ chói lòa, trở nên mênh mông khó lường.

Ba nghìn Hỗn Độn Thần Ma sinh ra trong đó vào giây phút này lại hiện ra, có tân sinh chi ý dung hợp, tự điều khiển từng đại đạo.

Cố Trường Sinh có thể cảm thụ được vách ngăn và cấp độ của nội vũ trụ đang thay đổi rực rỡ hẳn lên.

Quá trình này giống như là vỏ trứng biến thành nham thạch cứng rắn.

Đặc biệt là ba nghìn Hỗn Độn Thần Ma, thực lực đều phát sinh thay đổi nghiêng trời lệch đất, mạnh hơn lúc trước gấp nghìn vạn lần.

Tùy theo Cố Trường Sinh động ý niệm, ba nghìn Hỗn Độn Thần Ma không ngừng dung hợp, khí huyết cuồn cuộn, khủng bố mà kinh người.

Ba nghìn đại đạo khác nhau đang hợp thành một.

Cuối cùng, một vị pháp thân Hỗn Độn Thần Ma đáng sợ đan vào vô thượng hơi thở đại đạo, chảy xuôi Hỗn Độn thần quang, hiển hóa trong thiên địa.

Cố Trường Sinh rất vừa lòng kết quả này.

Trừ pháp thân Hỗn Độn Thần Linh ra, hiện giờ hắn lại thêm một pháp thân Hỗn Độn Thần Ma, tự chưởng quản ba nghìn đại đạo,

cùng có sức chiến đấu cấp bậc Chuẩn Tiên Đế.

Đương nhiên vẫn có sự khác biệt với Chuẩn Tiên Đế thật sự.

Nhưng trong chiến đấu sẽ cung cấp nhiều trợ giúp cho Cố Trường Sinh.

Chương 710 - Chỗ Tô Huyên, dấu vết của Ma Nữ, Diệp Minh Nguyệt, an tâm rất nhiều

Phải biết rằng, đứng sừng sững ở cấp độ Chuẩn Tiên Đế trừ luyện chế Chuẩn Tiên Đế Khí ra rất ít có thủ đoạn nào để tăng lên thực lực.

Vô thượng diệu thuật giống như của hắn, có thể ngưng tụ pháp thân thực lực sánh ngang thực lực bản thân đã rất khó tin.

"Đáng tiếc hiện giờ trừ một cái đạo chung hắc ám ra, không có Chuẩn Tiên Đế Khí khác, nếu không thì có thể thừa dịp luyện hóa Hồng Mông Ấn lại lần nữa."

Cố Trường Sinh lấy ra cộng sinh tiên bảo của bản thân, Hồng Mông Ấn trôi nổi trên đỉnh đầu hắn, rũ xuống từng lũ pháp tắc trật tự, tựa như thác đổ, có thể bảo vệ hết thảy.

Một đường đi đến, một đường chinh chiến, hiện giờ nó đã theo không kịp bước chân của chính mình.

Lực lượng bảo vệ cấp độ cỡ này có thể nói không chịu nổi một kích trước công phạt của Chuẩn Tiên Đế.

Thậm chí ngay cả một kích đều không ngăn được.

Cảm giác được nỗi lòng khác lạ của Cố Trường Sinh lúc này, Hồng Mông Ấn nhẹ nhàng run lên, sinh ra ý trấn an, khiến Cố Trường Sinh không cần sốt ruột.

"Ta không vội." Cố Trường Sinh mỉm cười, sau đó ánh mắt lại trở

nên thâm thúy, khẽ thở dài: “Nhưng binh khí của bản thân ta còn như vậy thì chớ nói chi cố nhân... "

Trong khoảng thời gian này hắn vẫn ở trong Tiên Vực, không đi Cửu Thiên.

Trong đó chắc chắn có người quen cũ của hắn, sẽ có nhiều khuôn mặt quen thuộc làm giống như Cửu Đầu Vương, Vẫn Tiên Ma, Lạc Phong, không còn thấy mặt.

Cố Trường Sinh không lo lắng tộc nhân Cố gia nhóm Liên Tinh, chẳng qua cảm thấy còn chưa đến lúc trùng phùng với bọn họ, hắn không tin luân hồi.

Nhưng Luân Hồi Hải ở sâu trong Táng Thổ tồn tại từ xa xưa, hằng cổ không thay đổi, giữ cho thiên địa chúng sinh vận chuyển.

Tồn tại chắc chắn có đạo lý của nó.

Lúc Tiên Vực tan vỡ, nhiều vũ trụ cùng Cổ Giới cũng cùng nhau đi hướng quy khư tịch diệt.

Sau đó, Cố Trường Sinh rời khỏi thời không này, đến gần kỷ nguyên khác, ở trong sông dài thời gian diễn biến tái hiện cảnh tượng tám mươi vạn năm.

Hắn muốn biết tăm tích của những người xưa, tìm tất cả bọn họ về.

Trong thiên địa hiện ra cảnh tượng kỳ dị, một con sông dài thời gian lặng lẽ chảy xuôi trong hư không, mảng lớn mảnh vụn thời gian bay lượn.

Cố Trường Sinh ở đầu bên này ngưng thực cảnh tượng quá khứ phát sinh trong sông dài thời gian, hắn không ngừng thôi diễn, trong lòng khó mà bình tĩnh trở lại.

Tám mươi vạn năm trước, thiên địa táng diệt, Tiên Vực vỡ nát.

Hắn trông thấy một thân hình bị sương mù bao phủ từ ngoài Sơn Hải thành xé mở vũ trụ, giết hướng Dị Vực, tuy rằng khó mà xem rõ ràng hình dáng.

Nhưng Cố Trường Sinh biết, đó là Tô Huyên.

Thân là Chuẩn Tiên Đế, mặc kệ ở quá khứ hay tương lai đều bao phủ sương mù, khiến người khó mà xem rõ ràng.

“Tô Huyên một mình một người giết hướng Dị Vực, hẳn là bị thương, cuối cùng bị trục xuất đến không gian chưa biết.”

Cố Trường Sinh nhíu mày, có chút lo lắng.

Chuẩn Tiên Đế khó chết, những người khác muốn diệt sát Chuẩn Tiên Đế, có thể nói cực kỳ khó khăn.

Cho nên chỉ có thể nghĩ biện pháp trục xuất người đó, xóa sổ tiết điểm không gian và sông dài thời gian, khiến người đó lạc đường trong vũ trụ mênh mông, khó tìm lại chốn về.

Thậm chí kẻ ra tay trục xuất cũng không biết không gian kia ở tọa độ nào.

“Mặc kệ nàng đến đâu, ta đều sẽ tìm nàng trở về."

Cố Trường Sinh nhẹ giọng nói, trong lòng cũng hơi yên lòng.

Thực lực của Tô Huyên rất cường đại, thân là Chuẩn Tiên Đế, sẽ không bị lạc đường dễ như vậy.

Cố Trường Sinh có nhiều thời gian tìm kiếm nàng ở nơi nào.

Ngày xưa trên Tiên Vương Đạo Quả có hơi thở căn nguyên của Tô Huyên.

Tuy rằng Chuẩn Tiên Đế ẩn trong sương mù, khó mà bị thôi diễn, nhưng Cố Trường Sinh có nắm chắc thông qua hơi thở căn nguyên này tìm được nàng.

Sau đó, Cố Trường Sinh lại trông thấy bóng dáng của những người khác.

Trong trận chiến ấy, Hôi Lão bị một vị Chuẩn Tiên Đế sớm rơi vào hắc ám tập kích, Sơn Hải thành phá.

Theo sau, đám Chuẩn Tiên Đế nhóm Hôi Lão giao chiến với tồn tại vô thượng Dị Vực, đánh vào không gian thần bí chưa biết.

Đại quân Dị Vực ồ ạt xâm nhập.

Tiên Vương Hắc Ám đi đầu, không ai có thể chắn.

Hắn trông thấy Nhan Minh Tiên Vương Chuyển Thế Thân bị một đám cao thủ Dị Vực vây giết, cuối cùng thân thể vỡ nát, hóa thành ánh sáng và mưa.

Nguyên thần của Nhan Minh bị Hắc Ám Tiên Vương một chưởng đánh rơi, ngay tại chỗ trở thành bột mịn.

Hắn cũng trông thấy Cửu Đầu Vương hóa thành bản thể, tung hoành trong thiên địa, vô cùng mạnh mẽ, lại bị Tiên Vương Dị Vực công phạt, cuối cùng bị một chưởng đập chết.

Cũng nhìn thấy Vẫn Tiên Ma, Thôn Tiên Phệ Ma Thể bùng nổ, cháy sạch nguyên thần kéo một vị chuẩn Tiên Vương, đồng quy vu tận.

Ngay cả sư tôn đi cùng bọn họ cũng không thể che chở họ trong trận chiến này, chết tại đây.

Cố Trường Sinh thấy người đi theo ngày xưa của mình, Thác Bạt Tư Vũ, Cổ Thần Mục, Sở Thanh Huyền, Sở Yêu Nguyệt, Xích Vương...

Cũng có Sở Yêu Nguyệt, Sở Đế, Thái Hư Hoàng.

Cứu Đồ Tiên mà hắn mang về từ trong Cửu U Táng Thổ, cuối cùng từ Cổ Giới khác trở về.

Thực lực của nàng rất mạnh, không kém gì nhóm Xích Vương, nhưng trong trận chiến này cũng suýt chút bỏ mình.

Bọn họ gặp đại chiến khủng bố, nguyên thần vỡ nát được mấy vị Tiên Vương của Cố gia kịp thời cứu đi.

“Không sao thì tốt rồi.”

Cố Trường Sinh khẽ nói, vẻ mặt có chút mệt mỏi cùng tang

thương.

Cũng không phải pháp lực khó mà chống đỡ, mà là nản lòng.

Hắn chung quy không phải kẻ vô tình.

Tồn tại đến cấp độ này, động một tí bế quan nghìn vạn năm, cho dù là người quen cũ hay hậu đại cũng rất có thể chết già.

Cho nên Chuẩn Tiên Đế đa số vô tình, xem chúng sinh như con kiến.

Cố Trường Sinh không làm được tất cả điều này.

Hơn nữa, trong đó có một ít cố nhân, tuy rằng không phải rất thân mật, nhưng cuối cùng cũng biến mất trong trận chiến này.

Cũng có rất nhiều tộc nhân Cố gia chết tại đây, ngay cả tộc lão đều không cứu được bọn họ.

Có quá ít điều có thể làm trong trận chiến này.

Chương 711 - Chỗ Tô Huyên, dấu vết của Ma Nữ, Diệp Minh Nguyệt, an tâm rất nhiều (2)

Không đến cấp độ Chuẩn Tiên Đế thì không cứu được quá nhiều người.

Cuối cùng, Cố Trường Sinh trông thấy Sơn Hải thành bị đẩy ngã thành đất bằng, ba nghìn Đạo Vực gặp đại nạn, nhiều đại lục bị đánh rơi.

Tất cả người Cố gia mang theo tế đàn trước kia Cố Trường Sinh để lại cùng rời đi, đi thiên địa mới mà hắn mở mang.

Bao gồm Hôi Lão, Cố gia có tổng cộng bốn vị Chuẩn Tiên Đế trấn giữ, thậm chí còn có Hư Đế của Thái Hư Thần Tộc, là thế lực khó đối phó nhất trong trận chiến này.

Thật ra Dị Vực không muốn dây vào bọn họ.

So với thế lực đạo thống khác, cuối cùng chỉ có ba vị Chuẩn Tiên Đế ra mặt.

Cố Trường Sinh lại lần nữa ngược dòng thời gian, trông thấy khoảng năm tháng lúc hắn thành tựu Đại Đế.

Trong lòng hắn hiện giờ không yên tâm nhất là hai nữ nhân Diệp Minh Nguyệt và Ma Nữ.

Nhưng trong trận chiến này, hắn không có trông thấy bóng dáng của bọn họ.

Kết quả này khiến Cố Trường Sinh bỗng dưng thở phào một hơi.

Ngày xưa luôn miệng nói mặc kệ bọn họ phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn thì hắn vẫn sẽ đón các nàng trở về.

Nếu Diệp Minh Nguyệt, Ma Nữ thật sự chết đi, dù Cố Trường Sinh lao tới Luân Hồi Hải thì có chắc thật sự đưa các nàng về không?

Là con người cũ của bọn họ hay chỉ là một đóa hoa tương tự?

Cố Trường Sinh trông thấy Tiên trong sông dài thời gian.

Nàng có được truyền thừa của Xiển Thiên Giáo.

Nhưng Tiên Vực từ xưa có lưu truyền.

Trước Xiển Thiên Giáo thật ra còn có Tiệt Thiên Giáo, Nhân Thiên Giáo.

Ba giáo vốn là một nhà, bắt nguồn từ Huyền Môn thời kỳ càng xưa.

Chẳng qua vì vài lý do, ba giáo đụng vào vài nhân quả lớn, gặp trời giận, ba giáo tách ra.

Nhưng hai giáo khác không hiện trong nhân gian, truyền thừa đã cắt đứt.

Trên Chung Cực Chi Lộ, sau khi chia tay với Cố Trường Sinh, Ma

Nữ bị một con Thanh Ngưu mang đi, đi hướng một mảnh không gian thần bí, tiếp thụ truyền thừa của hai giáo khác.

“Ngày xưa ta không xem rõ con Thanh Ngưu kia, bây giờ ta nhìn nó vẫn có lớp sương mù che.”

“Chẳng lẽ nó liên quan vị vô thượng nào đó?”

Cố Trường Sinh nhíu mày, mặt lộ nét đăm chiêu.

Hắn biết rất ít tin tức về con Thanh Ngưu đó.

Lúc trước Cố Trường Sinh đã gặp nó ở bên cạnh Đạo Tử Doanh Nhiếp của Trường Sinh Doanh gia.

Rất là thần dị, rõ ràng không có bất cứ tu vi, lại có thể thông thiên độn địa.

Doanh Nhiếp đi theo Cố Trường Sinh, từ đó không thấy con Thanh Ngưu kia nữa.

Trên Chung Cực Chi Lộ, Thái Thượng Tiểu Đạo Quân từng nói, Doanh Nhiếp là một trong Tam Hoa Đạo Quả mà hắn tu.

Đáng tiếc Thái Thượng Tiểu Đạo Quân cuối cùng đầu vào Dị Vực, bị Cố Trường Sinh giết chết.

Nhưng mà rất hiển nhiên, Đạo Gia sau lưng Thái Thượng Tiểu Đạo Quân chắc chắn có dính líu với vị Thái Thượng Lão Tử mà kiếp trước Cố Trường Sinh biết.

"Xiển Thiên Giáo, Nhân Thiên Giáo, Tiệt Thiên Giáo... "

Cố Trường Sinh lần thứ hai nhíu mày, sau đó khẽ thở dài.

Khởi nguồn của ba giáo liên quan đến vòng luân hồi trước của Tiên Vực.

Sau đó, Cố Trường Sinh bắt đầu truy tìm tung tích của Diệp Minh Nguyệt, mặc kệ nói sao thì Ma Nữ không bị gì, điều này khiến trong lòng hắn yên ổn nhiều.

Sông dài thời gian cuồn cuộn, cảnh tượng trong đó lại biến đổi.

Diệp Minh Nguyệt có Trọng Đồng, còn có một môn thiên phú thần bí, thiên phú đó nổi bật trong thế hệ trẻ lúc ấy, không kém gì người khác.

Nhưng khi rời đi Chung Cực Chi Địa, đi Cổ Giới khác tìm kiếm cơ hội thành đạo thì Diệp Minh Nguyệt gặp hung hiểm lớn.

Giới đó bị hắc ám ăn mòn.

Nhưng may mà nàng có được Trọng Đồng, biết trước nguy hiểm, né qua tất cả điều này.

Nhưng cuối cùng Diệp Minh Nguyệt rơi vào một chỗ khe nứt không gian, bốn phía nối liền với Giới Hải mênh mông, nàng bị nhốt trong đó.

Nơi đó rất hung hiểm, không gian bất ổn, mỗi giây mỗi phút đều hiện ra khe nứt không gian, sơ sẩy một cái sẽ bị khe nứt xé nát.

"Minh Nguyệt, ta rất nhanh sẽ tìm nàng về!"

Cố Trường Sinh giãn chân mày nhíu chặt, nhẹ giọng nói.

"Trường Sinh Thiên Đế..."

Bên ngoài khu vực này thỉnh thoảng có tu sĩ cổ xưa trong cấm khu, giáo chủ đại giáo ngày xưa tiến đến bái phỏng, muốn hiểu rõ một ít sự tình.

Nhưng mà thấy Cố Trường Sinh tóc hơi bạc thì bọn họ trong lòng không kiềm được run lên, sinh ra bi ai.

Trường Sinh Thiên Đế vô địch cõi đời, một người quát lùi Dị Vực mà cũng có ngày như vậy, khiến bọn họ thở dài.

Bây giờ bên cạnh Cố Trường Sinh chỉ có vài người có quyền lên tiếng, bao gồm hậu nhân của Lạc Phong là Lạc Tiên Nhi và lão nhân què chân.

Cho nên rất nhiều chuyện, bọn họ chỉ có thể tìm hiểu từ miệng

của hai người.

"Nơi này rốt cuộc phát sinh chuyện gì?"

Một vị tồn tại cấm khu hỏi thăm hai người, thái độ rất khiêm tốn, không dám lấy thân phận cũ ra tự xưng.

Lão nhân một mắt què chân trả lời, không kiềm được thở dài:

“Thiên Đế đang ngược dòng cảnh tượng quá khứ, trong lòng đang buồn, người xưa đều chết trận.”

Trong thời gian tiếp theo.

Mảnh thiên địa này vang lên đạo âm vô thượng hùng hồn, mênh mông ức vạn dặm, khiến nhiều đạo tắc rũ xuống, tựa như đất lành Tiên Đình.

Nhưng mà, lại có cảnh tượng đáng sợ hiện ra, cùng với mưa lớn màu đỏ máu, có tiên ma bỏ mạng, tiền bối huyết chiến.

Toàn bộ Tiên Vực đều bị kinh động, quy mô quá khủng bố, chư thiên tinh đấu run rẩy, đang than khóc.

Rất nhiều người đều tò mò, Trường Sinh Thiên Đế rốt cuộc là đang làm gì?

Thế nhưng dẫn phát cảnh tượng khủng bố như vậy.

“Trường Sinh Thiên Đế muốn tiếp dẫn Anh Linh cổ xưa chiến chết ở trong thiên địa này, hành động này gặp trời giận... "

Một ít nhân vật cổ xưa giải thích, dâng lên kính nể, trong lòng chấn động.

"Tiền bối đều đã chết, thật sự có thể tiếp dẫn trở về sao?"

"Làm như vậy thật sự có thể khiến người chết rồi sống lại sao?"

Rất nhiều tu sĩ nhìn cảnh này, đều rất khiếp sợ.

Loại thủ đoạn này quá mức nghịch thiên.

Quả thực không thể tưởng tượng.

Cũng chỉ có tồn tại như Trường Sinh Thiên Đế phỏng chừng mới có thể thi triển ra.

Dưới trời giận vẫn không sợ chút nào, thi triển thủ đoạn vô thượng.

“Hú hú hú!”

Bỗng nhiên, trong thiên địa vang lên tiếng khóc, có tiếng kèn sừng cổ xưa vang lên.

Mưa lớn màu máu đổ xuống, bao phủ trên trời dưới đất.

"Mau nhìn."

"Thật sự có Anh Linh trở về... "

Chương 712 - Tiếp dẫn Anh Linh, chân tướng chúng sinh vạn tộc, lần nữa lên đường

Có tu sĩ khiếp sợ nói, nhìn thấy trong hư không có những bóng dáng mơ hồ nhạt nhòa ngưng tụ hiện ra.

Vầng sáng màu máu bao phủ trên người họ, chẳng qua vẻ mặt đều rất mờ mịt, không biết xảy ra chuyện gì.

“Đây chỉ là ấn ý, không phải thần hồn thật sự.”

"Chết rồi sống lại, làm sao có thể làm được?"

Người bên cạnh lắc đầu, nhưng nét mặt vẫn rất nghiêm túc.

Dù sao thủ đoạn như vậy nếu như lại tiến một bước không chừng thật sự chết rồi sống lại?

Chân chính tìm về người đã mất từ trong sông dài thời gian?

Bọn họ không dám tin tưởng, thủ đoạn thật sự có thể thực hiện sao? Không chịu bất cứ cắn ngược sao?

Đang nói chuyện thì Cố Trường Sinh bỗng phụt một tiếng, một ngụm máu tươi phun ra.

Chẳng qua vẻ mặt của hắn vẫn bình tĩnh, vết thương nhanh chóng khép lại, không đáng lo.

Làm như vậy đương nhiên bị cắn ngược, chẳng qua Cố Trường Sinh chịu đựng tất cả điều này.

Tất cả tu sĩ đều khiếp sợ, nhìn Cố Trường Sinh vung mạnh tay.

Tất cả ấn ký Anh Linh bị hắn dùng thủ đoạn vô thượng phong trấn vào một bộ quan tài thanh đồng được đúc sẵn.

Sau khi làm xong tất cả điều này, Cố Trường Sinh cảm thấy đã đến lúc, hắn nên lên đường, trong vũ trụ mênh mông còn có người đang đợi hắn tiếp dẫn trở về.

Tô Huyên, Diệp Minh Nguyệt, Ma Nữ...

“Trường Sinh Thiên Đế rời đi Tiên Vực."

Ngày này, Cố Trường Sinh lên đường, xé mở từng lớp vũ trụ, biến mất trên khung trời, tất cả tu sĩ đều khiếp sợ, sau đó bất an, lo âu.

Dù sao Cố Trường Sinh không ở, Dị Vực tùy thời sẽ trở về.

Nhưng khi bọn họ tụng niệm tên của Cố Trường Sinh, trong thiên địa có lực lượng kỳ bí buông xuống, giống với lực lượng tín ngưỡng, lại giống như chúng sinh nguyện lực.

Hùng vĩ mà thần thánh.

Pháp thân tín ngưỡng của Cố Trường Sinh hiện ra trong Tiên Vực, thần uy ngập trời, bảo vệ vạn linh chúng sinh.

“Trường Sinh Thiên Đế...”

Vô số tu sĩ cảm động, thành kính quỳ xuống đất lạy, không kiềm

được lễ bái.

Vô cùng vô tận âm thanh thế giới, âm thanh lễ bái, âm thanh tế tự vang lên ở các nơi trong Tiên Vực, to lớn mà vô biên.

Từng mảnh vũ trụ tan biến trước mắt Cố Trường Sinh, hắn một ý niệm đi xa ức vạn tầng không gian, giới chướng bàng bạc, nhưng không ngăn được bước chân của hắn.

Chư thiên vạn vực đều run rẩy, cảm thụ được một vị Đế đang cất bước đến gần.

Hiện giờ, bên Giới Hải dao động càng khủng bố, mỗi ngày đều có vô số Cổ Giới và vũ trụ bị lan đến, đi hướng tiêu vong.

Cố Trường Sinh biết, cái gọi là đại tế vạn cổ sắp đến rồi.

Tam sắc đại tế trước vạn cổ chỉ là một phần trong đó.

Huy hoàng mạnh mẽ như thời đại kia cũng khó thể chịu đựng, biến mất trong lịch sử cổ, bị Hỗn Độn chôn vùi.

Thời đại hiện giờ càng là như vậy.

“Chân tướng của đại tế vạn cổ có lẽ là cuộc tẩy rửa cuối cùng của ức vạn vũ trụ, hết thảy tất cả đều quy khư, Thương Mang cũng không ngoại lệ."

Cố Trường Sinh đi trong từng mảnh vũ trụ, suy nghĩ về ý nghĩa tồn tại của Tiên Vực.

Như vạn vực ức trụ này thì vị trí của Tiên Vực nằm ở khu vực trung tâm, từ nhiều vũ trụ cổ xưa tổ hợp lại, thích hợp vạn linh vạn tộc sinh sản sinh sôi.

Đầu bên kia Tiên Vực là Dị Vực, so với Tiên Vực thì nó càng thêm rộng lớn mênh mông.

Xung quanh Tiên Vực là nhiều Cổ Giới và vũ trụ tàn phá, nhiều không thể tả hết.

Nhưng Cố Trường Sinh cho rằng đó là thứ sót lại của Tiên Vực

trong đợt luân hồi trước.

Sinh linh ở trong đó phần lớn đã diệt tuyệt, chỉ để lại thế giới tan vỡ.

Càng nhiều là hậu đại chủng tộc sau này di dời đi.

Mà hiện giờ đại tế vạn cổ là muốn hiến tế tất cả sinh linh?

Cái gọi là kỷ nguyên đại thanh tỉnh, đại tan biến, kỳ thực là vì hiến tế chúng sinh.

Chân tướng này đối với vạn vực, tất cả sinh linh thật sự là quá tàn khốc.

“Hơi thở của Minh Nguyệt...”

Cố Trường Sinh bỗng dừng lại trước một vũ trụ cổ hơi tàn phá.

Ở đây, hắn tìm được tung tích của Diệp Minh Nguyệt.

Thần niệm quét qua, uy áp bàng bạc mà khủng bố nháy mắt buông xuống.

Tất cả sinh linh đều cảm thụ được hơi thở khủng bố vô thượng ập đến.

Vạn vật điêu tàn, kỷ nguyên chấm dứt.

Thần hồn bị đóng băng nứt.

Không có ác ý.

Chỉ bâng quơ tìm kiếm đã khủng bố đến khó tin.

“Một vị tồn tại vô thượng...”

Kẻ mạnh nhất trong mảnh vũ trụ cổ này đều bị chấn động, vội vàng biến sắc ra mặt, không dám chậm trễ.

Hiện giờ vạn vực xao động, bất cứ một vị tồn tại vô thượng nào đều là tuyệt đối không cách nào đắc tội.

“Chào Thiên Đế.”

Tuy bọn họ không phải chủng tộc thuộc Tiên Vực, nhưng biết thân phận của Cố Trường Sinh, trở nên rất cung kính.

Đập chết một vị Chuẩn Tiên Đế Dị Vực.

Chiến tích như vậy đủ kinh sợ tám phương, dù là Chuẩn Tiên Đế cũng cần kiêng kỵ.

Chớ nói chi bọn họ chỉ là Tiên Vương mà thôi.

Cố Trường Sinh nhẹ gật đầu, không có làm khó bọn họ.

Oong!

Hắn bước ra một bước, bước vào mảnh vũ trụ này, đại đạo ầm ầm run rẩy.

Đám Tiên Vương này đều cực kỳ bất an, cung kính đứng ở một bên, không dám thở mạnh.

Chớ nói chi hỏi thăm mục đích là cái gì.

Một ý niệm của Chuẩn Tiên Đế đủ làm mảnh vũ trụ này đều phải tan biến.

Tám phương hoàn toàn yên tĩnh vô thanh.

Vô số sinh linh nhìn cảnh này càng là hoảng sợ, chấn động đến mức nói không ra lời.

Rất nhanh, Cố Trường Sinh tìm đến một chỗ khe nứt không gian tại đây.

Là mảnh không gian có Diệp Minh Nguyệt trong đó.

Cố Trường Sinh không nói chuyện, xé mở vách ngăn, trực tiếp đi trong đó.

Mãi đến khi hắn khuất bóng thì mảnh vũ trụ này mới có âm thanh.

"Đây là uy của Thiên Đế sao? Quá đáng sợ.” Một vị Tiên Vương run

giọng nói, lưng ướt mồ hôi lạnh.

Cố Trường Sinh đặt chân vào mảnh không gian này, với tu vi hiện tại của hắn muốn tìm một người thì đơn giản biết bao.

Nơi này tuy rằng mênh mông, tràn ngập khe nứt không gian, nhưng không thể tổn thương cơ thể của hắn một ly.

Cho dù thế giới sụp đổ thì cơ thể của hắn không một vết trầy, càng miễn bàn chỉ là khe nứt không gian tầm thường.

Chương 713 - Gặp lại giai nhân, Diệp Minh Nguyệt thương cảm, ta đến đón ngươi

Oong!

Cố Trường Sinh giơ tay tìm tòi, mảng lớn không gian hóa thành bong bóng tan biến trước mắt hắn, hình thành một khu vực chân không tuyệt đối.

Cuối cùng, Cố Trường Sinh thấy một bóng dáng ở sâu bên trong, mặc áo xám, khuôn mặt bị tóc dài che đậy, nhưng không che được phong tư tuyệt sắc, ở nơi đó ngồi xếp bằng, không nhúc nhích.

Dường như là một người sống dài lâu vô tận.

Đương nhiên, nếu tính dựa theo năm tháng tu luyện thì nàng quả thực sống rất lâu, người cùng một thời đại với Cố Trường Sinh.

Là hồng nhan của hắn.

Nhưng trạng thái hiện tại của nàng rất kỳ lạ, giống như nửa sống nửa chết.

Trong mảnh không gian này, muốn sống sót thì phải khiến thân hình ở trạng thái nửa hôn mê, chậm lại thọ nguyên trôi đi.

Lúc này, nàng cảm thụ được hơi thở quen thuộc khiến không gian

nơi này xao động, nàng dần tỉnh lại từ trong trạng thái này.

Cố Trường Sinh im lặng không nói, nhìn nàng.

Nữ nhân áo xám ngẩng đầu, trong mắt xuất hiện Trọng Đồng.

Biểu cảm từ mờ mịt dần trở nên nghi hoặc, rồi khiếp sợ, vui sướng, không dám tin tưởng...

Cuối cùng, trên mặt nàng lộ nước mắt, lăn dài xuống gò má.

"Minh Nguyệt... "

Cố Trường Sinh khe khẽ gọi nàng.

"Ngươi đến đón ta sao?"

Diệp Minh Nguyệt nở nụ cười, cười rất ngọt, biết tất cả điều này không phải ảo giác của nàng.

Cố Trường Sinh tiến lên ôm Diệp Minh Nguyệt vào lòng, nhẹ giọng nói:

“Ta đến đón nàng.”

Diệp Minh Nguyệt dựa vào ngực Cố Trường Sinh, khuôn mặt tiên không tỳ vết, đẹp tựa như ảo mộng, lại mang theo lệ, nỉ non nói:

“Ta mơ một cơn ác mộng rất khủng khiếp, trong mộng ngươi bị hắc ám kéo đi, rơi vào vực sâu không nhìn thấy, ta điên cuồng gọi ngươi, muốn kéo ngươi lại nhưng không làm nên chuyện gì."

"Thế gian chẳng còn gì, chỉ có một mình ta..."

Nàng vốn là một nữ nhân kiên cường, chuyện thế gian rất ít có thể dao động tâm tình của nàng.

Nhưng giờ phút này lại không kiềm được khóc lóc.

Bởi vì nàng rất sợ, một người bị vây khốn trong không gian này.

Không chỗ nương tựa, không ai tiến đến.

Đến cuối cùng, thậm chí ngay cả Cố Trường Sinh cũng biến mất.

Một lần đợi, chờ mấy chục vạn năm.

Người bình thường có lẽ đã sớm phát điên.

"Xin lỗi, ta đến quá muộn, ta hiện tại liền mang nàng về nhà... " Cố Trường Sinh mỉm cười, lau giọt lệ cho nàng, trong lòng có chút thương xót.

“Ừ, chúng ta về đi.”

Diệp Minh Nguyệt ngừng khóc, nhưng trong lòng vẫn khó chịu.

Chỉ có nàng biết nhiều năm như vậy làm sao vượt qua.

Bị nhốt nhiều năm như vậy, nàng nhớ nhung vô tận.

Nhớ quê hương, nhớ người quen xưa, nhưng nàng biết chắc chắn thế gian đã biến đời hóa bể dâu, có một số người không còn gặp được nữa.

Cảnh còn người mất, đó là không thể tránh khỏi.

Hơn nữa nàng có dự cảm, giấc mơ ngày xưa có lẽ là thật.

Nhưng Diệp Minh Nguyệt không quá khủng hoảng, bởi vì còn có Cố Trường Sinh, hắn còn ở bên cạnh, làm bạn bên nàng.

Diệp Minh Nguyệt nói, nắm chặt tay của Cố Trường Sinh:

“Bây giờ ta không muốn đi đâu nữa, chỉ muốn ở bên cạnh ngươi."

Diệp Minh Nguyệt phát hiện Cố Trường Sinh đã rất cường đại, cường đại đến mức độ khó tin, dù là Tiên Vương nhìn xuống hết thảy cũng nhỏ nhoi khi ở trước mặt hắn.

"Mấy năm nay rốt cuộc phát sinh chuyện gì, ngươi thay đổi quá nhiều.”

Diệp Minh Nguyệt hỏi thăm, rất muốn hiểu rõ những điều Cố Trường Sinh trải qua.

Nàng có thể cảm giác được, hiện tại Cố Trường Sinh không còn là người trẻ tuổi tinh thần phấn chấn, tự tin vô địch, ngạo nhiên tuyệt đại ngày xưa.

Tuy cũng vô địch, nhưng hắn tang thương rất nhiều, thậm chí ngay cả sợi tóc cũng nhuộm bạc trắng.

Điều này khiến Diệp Minh Nguyệt rất đau lòng.

So với nàng thì chắc hẳn Cố Trường Sinh trải qua nhiều điều không thua gì nàng.

"Không có việc gì, những chuyện này đều đã trôi qua."

Cố Trường Sinh cười cười, nhìn xa hư không, giơ tay xé rách mảnh không gian này, theo sau rời đi mảnh vũ trụ này, chuẩn bị mang nàng quay về Tiên Vực.

Rất nhiều chuyện, hắn không nói nhiều, nhưng Diệp Minh Nguyệt cũng rõ ràng.

Ở trên đường, Diệp Minh Nguyệt trông thấy rất nhiều cảnh tượng rung động, đại đạo ầm ầm, vạn linh triều bái, trong miệng ca tụng Thiên Đế, ngay cả Tiên Vương cũng cung kính.

Ngày này, Cố Trường Sinh mang theo Diệp Minh Nguyệt trở lại Tiên Vực, dẫn đến náo động lớn.

Rất nhiều người suy đoán Cố Trường Sinh đi mang về một vị cố nhân năm xưa ở cùng thời đại.

"Đây là di tích cũ của Vũ Hóa Tiên Triều, trận chiến hơn tám mươi vạn năm trước, cái gì cũng chẳng còn lại, Tiên Vực cũng bị đánh đắm."

Cố Trường Sinh mang theo nàng đi tới lãnh thổ cũ của Vũ Hóa Tiên Triều, thế lực Bất Hủ ngày xưa hiện giờ đều hóa thành kiếp thổ.

Một mảnh phế tích, không tìm được cảnh vật và người xưa.

Tiên Vực to lớn bây giờ chỉ còn một mình Cố Trường Sinh biết rõ.

Điều này khiến Diệp Minh Nguyệt trong lòng buồn bã, rất là thương cảm, thật lâu không bình tĩnh được.

Cố Trường Sinh an ủi nàng:

“Nhưng rất có thể bọn họ đã cùng nhau rời khỏi Tiên Vực, đi lên Cửu Thiên.”

Diệp Minh Nguyệt gật đầu, trong lòng rất bi thương, chia cách mấy chục vạn năm, thế giới cũ thay đổi hoàn toàn.

Nếu lúc chia tay ở Chung Cực Chi Lộ, nàng không có dứt khoát kiên quyết đi lên thành Đế lộ, hiện giờ tất cả điều này có khi nào đã đổi khác?

Nhưng Diệp Minh Nguyệt biết rõ, cho dù nàng thành Đế, thì trong trận đại chiến ấy cũng không mang đến tác dụng gì, thậm chí rất có thể bỏ mạng chết đi.

Tất cả điều này nên xem như may mắn hay bất hạnh?

Ai cũng nói không rõ.

Trong những ngày tiếp theo, Diệp Minh Nguyệt bế quan, hiện giờ tu vi của nàng kém xa Cố Trường Sinh, người bên cạnh hắn đã thiếu rất nhiều, nàng không muốn bởi vì già mà chết, khiến hắn thương cảm khổ sở.

Dù là Chuẩn Tiên Đế thì sao? Cũng có nhiều chuyện không làm được.

Cố Trường Sinh rơi vào suy tư.

Ngày nào chưa bình Dị Vực thì Tiên Vực không cách nào chân chính yên ổn, hắn cũng không cách nào yên tâm thân tộc, hồng nhan sinh hoạt trong hoàn cảnh như vậy.

Dù sao đại chiến Chuẩn Tiên Đế mà lan đến thì Tiên Vương đều phải hóa thành kiếp tro.

Đây cũng là nguyên nhân Cố Trường Sinh mãi chưa chịu đi lên Cửu Thiên, sợ lại lần nữa quấy nhiễu mảnh đất lành hiếm có kia.

Hơn nữa trước khi đó còn có đại tế vạn cổ càng khủng bố hơn sắp buông xuống.

Chương 714 - Trái tim của Tô Huyên, trùng luyện phối hợp Tiên Khí, một lỗ đen Hồng Mông

Thực lực Chuẩn Tiên Đế ở trong trận đại tế vạn cổ này chỉ miễn cưỡng đủ tư cách làm quân cờ.

Mang theo suy nghĩ đó, Cố Trường Sinh lại lên đường, lần này hắn rời đi vạn năm, ở trong từng mảnh vũ trụ tìm kiếm vị trí Tô Huyên.

Việc này rất khó khăn, chẳng khác nào tìm kiếm dưới biển, đặc biệt là mất hết tọa độ không gian và dấu ấn.

Nhưng may mà hắn còn có được Tiên Vương Đạo Quả của Tô Huyên lúc đó.

Giữa hai người luôn luôn tồn tại liên hệ.

Hỗn Độn mênh mông đan vào trong mảnh vũ trụ này, đây là thời không sớm chôn diệt trước vạn cổ, dù là Chuẩn Tiên Đế ở đây cũng không tìm được bất cứ không gian tiết điểm.

Bởi vì tất cả dấu vết cùng hơi thở tại đây đều bị thiên địa xóa đi.

Giống như là một giọt nước hòa vào đại dương, đập vào tầm mắt đều là nước biển, tuy rằng không đến mức bị nhấn chìm chết, nhưng muốn tìm được phương hướng trong chỗ này là việc không thể nào hoàn thành.

Tô Huyên thân là Chuẩn Tiên Đế, khó chết khó diệt, nhưng vẫn cảm thụ được dày đặc mệt mỏi.

Từ tâm thần đến pháp lực, đều có một loại cảm giác mệt mỏi.

Hơn tám mươi vạn năm, mỗi ngày trôi qua trong tìm kiếm, vòng đi

vòng lại, chưa từng dừng lại.

Thọ nguyên của Chuẩn Tiên Đế có cuối không?

Điều này thì không ai biết.

Nhưng Tô Huyên vẫn cảm thụ được năm tháng xâm thực, cơ thể dường như muốn già đi mấy vạn năm, cả người cảm thấy nặng nề sắp chết, bị một vầng sáng che đậy.

Đây là điểm đáng sợ của trục xuất, khiến một người bị cảm giác kiệt quệ vì tìm kiếm và lạc đường hành hạ.

Tâm cảnh kiên cường dẻo dai cỡ nào cũng sẽ bị mài nhẵn góc cạnh.

"Ta thân là Chuẩn Tiên Đế, sao có thể lạc đường ở đây?"

"Ta còn muốn đi cứu tên kia."

Nhưng mà giống như một giọt nước rơi vào đại dương, sức mạnh đối kháng này quá nhỏ bé, bốn phía có nhiều vũ trụ cổ tàn phá chuyển động.

Mênh mông vô cùng tận, thậm chí không biết ở thời đại nào.

Bỗng nhiên.

Răng rắc!

Một lôi điện kinh thế đánh xuống, kèm theo ánh sáng chói mắt nhất.

"Có người đang cứng rắn xông nơi này, là ai... "

Cùng lúc đó, Tô Huyên hơi giật mình, mở to con mắt như đá quý màu đen láy.

Mảng lớn vũ trụ bị người đánh thủng, sông dài thời gian dâng lên, lực lượng thời gian bay tán loạn.

Nơi này giống như trở thành giấy rách, thoáng chốc bị xé rách.

Giây phút này, Tô Huyên cảm thụ được hơi thở quen thuộc, cùng với tọa độ thời không đã phủ bụi ký ức.

Có người đến tìm nàng.

Răng rắc!

Một đợt lôi điện kinh thế vĩnh hằng đánh xuống, cùng với ánh sáng chói mắt nhất.

Trong Hỗn Độn mênh mông phương xa có một bóng dáng hiện ra, bước tới gần, áo trắng phất phơ, không dính bụi trần.

Ánh mắt thâm thúy mà siêu nhiên, có một loại khí phách vô địch, cũng có phong thái cái thế.

Giơ tay nhấc chân như muốn đè sập thiên địa, tư thái tuyệt đại vô thượng, nhìn xuống sông dài vạn cổ.

Một bước một kỷ nguyên, nhiều vũ trụ thành bột mịn.

Hắn đang nhanh chóng đến gần!

"Làm sao có thể... "

Tô Huyên xoe tròn mắt, cảm thấy cảnh này quá khó tin, cũng quá rung động.

Nàng có chút hoài nghi có phải là chính mình xuất hiện ảo giác.

Người luôn nhớ nhung, người nàng muốn cứu nhất lúc này thế nhưng đến tìm nàng?

Dù thân là Chuẩn Tiên Đế, đầu óc Tô Huyên còn đang ù đặc, ngây ra giây lát.

“Hắn đến đây? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Tô Huyên không kiềm được sinh ra nghi hoặc, chẳng lẽ chính mình bị đày rất xa, đã trải qua nghìn vạn kỷ nguyên rồi sao?

Nhưng rất nhanh, những nghi hoặc biến mất, chỉ còn hân hoan cùng vui vẻ.

Thường ngày nàng thích che giấu cảm xúc, nhưng giờ phút này đuôi chân mày hiện rõ vui sướng bất ngờ.

Nhưng rất nhanh, trên khuôn mặt lạnh lùng mà tinh xảo lộ ra một chút ghét bỏ, mở miệng hỏi:

“Sao ngươi có thể đến đây?”

Cố Trường Sinh tùy tay mở ra một đường hầm thời không, ổn cố đường hầm, tránh cho nơi đây lát sẽ sụp xuống.

Nếu không thì hai người có lẽ bị lạc đường ở đây.

Nghe câu đó, Cố Trường Sinh mới cẩn thận quan sát Tô Huyên, phát hiện nàng còn lành lặn, chẳng qua tâm thần có chút mệt mỏi.

Hắn thầm thở phào.

"Xem ra ta đến nhầm chỗ, không ngờ bây giờ nàng còn hoạt bát như vậy ở đây.”

“Biết trước thì đã không đến."

Cố Trường Sinh lộ ra ý cười, nói móc vài câu, hắn biết tính tình của Tô Huyên hơi không được tự nhiên.

Rõ ràng trong lòng rất vui vẻ nhưng ngoài miệng cứ ra vẻ ghét bỏ, không chịu lùi một bước.

"Ngươi không đến, ta cũng có biện pháp rời đi. Cùng là Chuẩn Tiên Đế, ngươi đừng khinh thường người.”

Tô Huyên hừ khẽ một tiếng, ngoài miệng vẫn là không chịu thua.

"Được rồi, biết nàng lợi hại, có thể rời khỏi nơi này, hiện tại cùng ta trở về đi."

Cố Trường Sinh cười cười.

Hắn biết rõ đầu đuôi sự việc.

Ngày xưa Tô Huyên cho rằng hắn gặp Dị Vực ám hại, dù liều mất mạng cũng quyết một người giết hướng Dị Vực.

Trong lòng Cố Trường Sinh có chút cảm động, bởi vậy lười cãi cọ với nàng.

"Mấy năm nay rốt cuộc phát sinh chuyện gì? Ngươi hiện tại cũng đi tới một bước này..." Tô Huyên vẫn không kiềm được hỏi, có chút nghi hoặc.

Đặc biệt là thực lực của Cố Trường Sinh, khiến nàng rất ngoài ý muốn.

Tuy rằng mấy chục vạn năm trước hắn đã rất cường đại, có thể đánh với Tiên Vương trùm.

Nhưng so với Chuẩn Tiên Đế thì còn kém rất xa.

Dù không phát sinh ngoài ý muốn nhưng cũng không phát huy bao nhiêu tác dụng trong trận chiến ấy.

“Trên đường đi ta sẽ nói tỉ mỉ cho nàng.” Cố Trường Sinh nói, ôm eo nhỏ của nàng.

Sau đó bước ra một bước, đường hầm không gian sụp xuống vỡ nát, bóng dáng của hai người biến mất trong mảnh không gian này.

Cách chỗ bọn họ ở một khoảng khá xa.

Trên đường, Cố Trường Sinh nói vài việc đã phát sinh trong mấy năm nay cho Tô Huyên nghe.

Tuy Tô Huyên không quan tâm người nào khác ngoài Cố Trường Sinh, nhưng khi nghe Tiên Vực bị đánh chìm thì vẫn thấy lòng chùng xuống.

Đặc biệt là nhiều người quen của Cố Trường Sinh đều vùi thây trong trận chiến này, trái tim của Tô Huyên cũng đau nhói theo, rất khó chịu.

Tô Huyên không biết nên an ủi Cố Trường Sinh như thế nào.

Đành phải lặng lẽ nắm chặt tay của hắn, yên lặng dựa vào trong ngực của hắn, rất hiếm thấy lộ ra bộ dạng ngoan ngoãn yên lặng.

Hắn có thể mơ hồ cảm giác được hơi thở của Tô Huyên.

Cuối cùng, trong một mảnh không gian tiền sử bị vô tận Hỗn Độn tràn ngập, Cố Trường Sinh cảm giác được chỗ của Tô Huyên.

Nàng bị mấy Chuẩn Tiên Đế Dị Vực hợp sức trục xuất vào một mảnh thời không hỗn loạn trước vạn cổ, luôn tìm cách quay về tọa độ đương thời.

Chương 715 - Trái tim của Tô Huyên, trùng luyện phối hợp Tiên Khí, một lỗ đen Hồng Mông (2)

Về đến Tiên Vực, Cố Trường Sinh không đi tìm Ma Nữ, biết nàng có cơ duyên của mình, chưa đến lúc gặp mặt.

Ngược lại trong khoảng thời gian này, vừa lúc Tô Huyên ở bên người, cũng có thể giúp hắn tìm một ít tiên tài hiếm thấy ở các nơi trong vũ trụ.

Có hai vị tồn tại vô thượng trấn giữ Tiên Vực, cộng thêm một vực sâu ngăn cách hai giới, khiến hiện giờ các tộc Tiên Vực khôi phục nhiều sinh cơ.

Ánh lửa tận trời, lửa cháy phừng phực, cực kỳ rực rỡ tại đây, có âm thanh khai thiên tràn ngập, chấn động Tiên Vực.

“Không lẽ Trường Sinh Tiên Đế định rèn tạo Đế Khí chân chính?”

Vô số sinh linh cùng tu sĩ khiếp sợ, cực kỳ tò mò.

Cố Trường Sinh tìm được rất nhiều tài liệu, thậm chí có một ít Tiên Vương Khí bị đánh hỏng trong đại chiến.

Nguyên vật liệu của những Tiên Vương Khí này rất là hiếm thấy, vốn có thể thăng cấp theo thực lực của chủ nhân, nhưng đã bị đánh nát trong đại chiến, vị thần diệt vong.

Trong nhiều tài liệu, Tô Huyên còn tìm hai viên thế giới thạch trọn

vẹn cho Cố Trường Sinh.

Còn về Hư Không Tiên Kim, Hắc Ám Tiên Kim, Ngũ Hành Tiên Kim, Cửu Sắc Tiên Kim, Quang Minh Tiên Kim... càng là nhiều không đếm xuể.

Mỗi một khối Tiên Kim đều có thể luyện chế ra Tiên Kim cấp độ Tiên Vương, trong một phương vũ trụ chỉ tìm được một mảnh nhỏ.

Cố Trường Sinh bắt đầu luyện khí, ánh sáng rực rỡ tận trời, đại đạo ầm ầm.

Ầm!

Nơi này Hỗn Độn Khí cuồn cuộn, tràn ngập lực lượng thế giới, cảnh tượng khủng bố.

Một tảng thế giới thạch to lớn bị hắn luyện thành chất lỏng, hơi thở rất dày nặng bàng bạc.

Hồng Mông Ấn chìm nổi, trong đại đạo chi hỏa rũ xuống tử khí mênh mông.

Dấu ấn tiên thiên trong Hồng Mông Ấn thức tỉnh, cắn nuốt chất lỏng thế giới thạch.

Xoẹt!

Cố Trường Sinh lại nung chảy Hắc Ám Tiên Kim, Ngũ Hành Tiên Kim, Thất Thải Tiên Kim, Quang Minh Tiên Kim.

Khắc phù văn đại đạo hàng đầu, hóa thành từng sợi Trật Tự Thần Liên như mạng nhện.

Theo sau, tất cả tài liệu hóa thành chất lỏng, chảy xuôi qua, dung hợp Hồng Mông Ấn, khiến nó càng ánh sáng rực rỡ.

Trong quá trình này, Cố Trường Sinh bắt đầu dùng đại đạo chi hỏa ôn dưỡng, nung một lần trên trăm năm.

Nơi này ánh sáng rực rỡ tận trời, dị tượng lộ ra, vô số Thần Ma và

Tiên Thần gào thét, mang theo hơi thở đáng sợ, tựa như diệt thế.

Đương nhiên, đây mới chỉ là bước đầu tiên, đến mặt sau, Hồng Mông Ấn cũng trở nên mơ hồ, có sức mạnh vũ trụ hùng hồn sâu thẳm bao la tràn ngập.

Cố Trường Sinh tiếp tục ra tay, hòa tan nhiều Tiên Vương tàn khí, hắn không sử dụng gương cổ lấy từ chỗ nữ Tiên Vương bị hắn đánh chết trong Giới Hải, định để lại cho người bên cạnh.

Đến giai đoạn cuối, Hắc Ám Hủy Diệt Đạo Chung cũng bị hắn ném vào, chẳng chút để ý.

Ầm!

Hình dạng của Hồng Mông Ấn thay đổi, dần dần biến thành một lỗ đen khủng bố đen ngòm không thấy đáy.

Hồng Mông Ấn trở nên mơ hồ, ánh sáng rực rỡ dần tối xuống, nhưng vẫn có thể nghe thấy âm thanh mênh mông bàng bạc của thế giới lăn lộn bên trong nó.

Trong lỗ đen này ẩn chứa dung nạp chư thiên vạn giới, có ánh sáng vô thượng lấp lánh, ngay cả các loại đại đạo đều ngân vang.

Mới chỉ vừa xuất hiện hình thức ban đầu mơ hồ, vẫn chưa thật sự trở nên hoàn chỉnh nhưng đã ảnh hưởng hư không và thời gian xung quanh.

Trong lỗ đen sâu thẳm tối tăm truyền đến lực cắn nuốt, dường như có thể nuốt chửng tất cả.

Từng lũ hồng mông tử khí từ bên rìa rũ xuống, có thể đè sụp vạn cổ, lật úp tất cả thần uy cuồn cuộn.

Thậm chí toàn bộ vũ trụ đều dấy lên sóng lớn ngập trời.

Tất cả sinh linh cùng tu sĩ đều cảm thụ được run rẩy, hoảng sợ phát ra từ linh hồn.

Đây là một loại binh khí khủng bố tuyệt thế mà vô thượng sắp xuất thế!

“Lần đầu tiên thấy có người luyện hóa binh khí thành khẩu lỗ đen... "

Tô Huyên nhìn thấy tất cả điều này, cũng rất là khiếp sợ.

Binh khí Chuẩn Tiên Đế quý giá cỡ nào thì không cần nói nhiều.

Một khi thức tỉnh, tương đương với một vị Chuẩn Tiên Đế buông xuống, chỉ có người cùng cấp bậc mới có thể trấn áp chống đỡ.

Những người khác đều sẽ nháy mắt hóa thành bột mịn tro kiếp.

Cho nên mới nói luyện chế binh khí Chuẩn Tiên Đế rất khó khăn, dù cho tìm khắp các vũ trụ cũng khó tìm đủ tài liệu.

Hơn nữa thần uy của Chuẩn Tiên Đế Khí liên quan rất lớn đến bề ngoài.

Chung, đỉnh, hồ, kiếm, ấn, kính...

Như Chuẩn Tiên Đế Khí của nàng là trường mâu luyện chế lúc ở cấp độ Tiên Vương, có thể dễ dàng xé rách vũ trụ, hủy diệt chư vực.

Chẳng qua tùy theo nàng thành tựu Chuẩn Tiên Đế, nó bị nàng luyện chế lại.

“Ý tưởng của tên này từ trước đến giờ luôn khác hẳn với mọi người.”

Tô Huyên nhẹ giọng nói một câu như vậy, hộ pháp cho Cố Trường Sinh, tránh cho có người đến quấy rầy hắn.

Lấy lỗ đen làm binh khí, chẳng lẽ đến cuối cùng, hắn muốn luyện chư thiên vạn vực, thậm chí đem tất cả vũ trụ đều hóa thành bản thân sao?

Ý tưởng này rất hoang đường.

Tô Huyên cũng không kiềm được lắc đầu.

Thời gian nhoáng một cái đã qua mấy trăm năm, đại đạo chi hỏa

ầm ầm, từ trên trời giáng xuống nhiều cảnh tượng khủng bố, thần chết ma khóc, trời sập đất nứt, trụ hủy vũ diệt.

Trong quá trình này, Cố Trường Sinh dường như không có dừng lại.

Hắn nghĩ đến âm Dương Phục Thiên Thần Sát Kiếm Trận.

Tuy có tổng cộng mười tám lần biến hóa, cần ba nghìn Tiên Vương giữ phân kiếm.

Nhưng với đặc tính cắn nuốt hấp thu lực lượng căn nguyên đại đạo của Hồng Mông Động thì có lẽ sẽ là một con đường tắt để thi triển.

Cho nên Cố Trường Sinh định khắc âm Dương Phục Thiên Thần Sát Kiếm Trận vào trong đó.

Ý tưởng này rất hoang đường.

Một khi quá trình chạm khắc có sai lầm thì có lẽ sẽ kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Nhưng Cố Trường Sinh vẫn định thử xem sao.

Dù sao thứ này có thể nâng lực lượng công phạt của Hồng Mông Động lên một cấp độ.

Ầm!

Cuối cùng, kết quả rất thuận lợi.

Chương 716 - Khắc xuống kiếm trận, Chuẩn Tiên Đế Khí công phạt vô song, nghi hoặc

Nhiều dấu ấn tiên thiên rực rỡ phát sáng, trên mười kiếm trận biến hóa bị khắc vào trong đó.

Cố Trường Sinh ngồi xếp bằng trên vũ trụ, áo trắng hơn tuyết,

không dính bụi trần.

Ức vạn Hỗn Độn Tiên Quang hiện ra trên người Cố Trường Sinh.

Cố Trường Sinh nhanh chóng kết ấn, quát khẽ hướng đằng trước:

"Khởi!"

Ầm ầm ầm!

Giây phút này, tất cả vũ trụ đều run rẩy, phát ra âm thanh chuyển động đáng sợ, càng giống như khung trời sụp đổ.

Một lỗ đen khủng bố bay lên tận trời, bên rìa có vô số Hồng Mông Tử Khí bao la bao bọc.

Nó xuất hiện bên trên chư thiên vạn vực, một luồng sáng đen đã có thể đè sập hết thảy, vỡ toang Càn Khôn, náo động vạn cổ.

Trong đó càng dường như bao gồm chư thiên vạn vực, cắn nuốt chúng sinh.

Oong!

Lúc này, từ trong lỗ đen lao ra vô lượng sát kiếp chi ý, sát khí ngập trời, giống như tàn sát chư thiên, khủng bố đến khó mà hình dung, thiên địa tứ cực đều run rẩy.

Đây là sự đáng sợ của âm Dương Phục Thiên Thần Sát Kiếm Trận.

Uy năng mênh mông như vậy, khiến Chuẩn Tiên Đế cũng phải kiêng kỵ.

Chúng sinh đều không nhịn được run rẩy, đều không kiềm được quỳ xuống đất lạy, quỳ lạy lễ bái.

Có thể khai thiên tích địa, uy năng vô cùng, nó phun ra nuốt vào ánh sáng đen mênh mông, cắn nuốt Càn Khôn mặt trời mặt trăng, có thể thu chư thiên tinh đấu vào.

Thành công luyện hóa Hồng Mông Động.

Cố Trường Sinh hao phí rất nhiều tinh lực cùng tiên tài, cuối cùng

không có uổng phí sức lực.

Ánh mắt của hắn xem qua, nở nụ cười vừa lòng.

"Có Hồng Mông Động ở, sức chiến đấu hiện giờ của ta lại tăng lên rất nhiều."

Trong hư không rìa Hồng Mông Động có từng sợi hoa văn chín màu đan vào.

Đó là dấu vết đại đạo, một khi thu người vào thì những hoa văn chín màu này sẽ hóa thành lưới lớn, nung chết người.

Tất cả tồn tại chí cường trông thấy cảnh này đều không nhịn được hút ngụm khí lạnh.

"Đè ép chư thiên thiên hạ, có thể nuốt vạn cổ Càn Khôn, binh khí này quá đáng sợ... "

Bọn họ không kiềm được kinh thán, dù sao chỉ nhìn uy thế xa xăm này là biết.

Đây là một binh khí có thể trực diện một vị Chuẩn Tiên Đế, tự động phun ra nuốt vào ức vạn thần hà, vô vàn tinh hoa trong vũ trụ, có thể chủ động thức tỉnh.

Oong!

Vũ trụ cổ rung lên, luồng sáng đen vụt qua không trung, từ chân trời bay về tay Cố Trường Sinh, lơ lửng trên đầu của hắn, ức vạn lũ tử khí nặng nề mà hùng hồn rũ xuống, công phòng vô song.

“Lỗ đen này mạnh quá.”

Tô Huyên không kiềm được kinh thán, tuy rằng nàng thành tựu Chuẩn Tiên Đế lâu hơn Cố Trường Sinh, nhưng nếu đánh nhau thật, nàng tuyệt đối không đánh lại hắn.

Điều này khiến nàng hơi ủ rũ.

Nhưng đến trình độ hiện giờ, muốn tiến thêm một bước đã vô cùng khó khăn, chớ nói chi trở thành chân chính Đế.

Không có cách nào.

Đó là một con đường vô cùng nguy hiểm, người bước lên đều chết rồi.

Người sống sót thì đưa mắt nhìn vạn cổ không được vài người.

Cố Trường Sinh đang định luyện chế thêm vài thứ khác, lúc này ngược lại buông bỏ.

Chủ yếu là vì tài liệu còn quá ít, đều bị hắn tiêu hết sạch.

"Đáng tiếc Đại La Kiếm Phôi, nếu ta không đoán sai, chủ nhân ngày xưa của nó tuyệt đối không đơn giản là Chuẩn Tiên Đế."

Cố Trường Sinh không kiềm được suy nghĩ, đến cấp độ hiện tại của hắn, rất nhiều chuyện đều có dự cảm trong vô hình.

Nhân quả giữa Đại La Kiếm Phôi và hắn rất sâu.

Hoặc nó là một thanh Đế Kiếm thật sự.

Suy đoán của Cố Trường Sinh cũng không phải không có căn cứ, xem lai lịch của Tiên Vực hiện giờ, nhiều thời đại chôn diệt trong nước lũ lịch sử, huy hoàng còn hơn hiện tại nhiều.

Như Thần Đình Chi Chủ trước vạn cổ mà hắn biết, tình nghi thực lực cao hơn Tiên Đế.

Nhưng mà cuối cùng cũng bị hắc ám bao bọc, rơi xuống nơi không biết tên.

Hơn nữa Cố Trường Sinh còn biết, thủy tổ thật sự của Cố gia tình nghi có thực lực vượt qua Tiên Đế, đi tới trình độ không ai biết.

Cố Trường Sinh từng hoài nghi lai lịch của Cố gia không phải chủng tộc sinh ra từ Tiên Vực.

Lúc trước Cố Trường Sinh từng hỏi thăm Cố Tứ Gia về những chuyện này, được trả lời rằng còn chưa đến lúc đó.

“Thủy tổ thật sự của Cố gia rốt cuộc đi đâu? Rời khỏi Tiên Vực, đi

hướng thế giới cấp độ cao hơn?"

Cố Trường Sinh trong lòng cũng có chút nghi hoặc.

Ngay cả hắn đều đã dần dần biết được chân tướng đại tế vạn cổ, những tồn tại mạnh hơn hắn không thể nào không biết tất cả điều này.

Rất nhiều bí ẩn còn chưa đến lúc vén mở.

Thời gian nhoáng một cái, Cố Trường Sinh trấn giữ Tiên Vực đã mấy vạn năm.

Trong khoảng thời gian này, hắn dùng tất cả thủ đoạn nung nấu nguyên thần của bản thân, dùng Đệ Nhất Pháp tạo lại, thậm chí rèn đúc trong Hồng Mông Động, tan biến rồi hợp lại, cứ lặp đi lặp lại.

Tu hành khó khăn.

Kỷ nguyên hiện giờ, thiên địa không tiếp tục thích hợp cho các linh vạn tộc Tiên Vực tu luyện, thọ nguyên và cấp độ sinh mệnh giảm bớt nhiều.

Đối với việc này, Cố Trường Sinh từng nghĩ đến thay đổi, chẳng qua không có lựa chọn phương thức sáng tạo.

Hắn dùng lực lượng vô thượng cứng rắn xoay chuyển thiên địa đại đạo, thay đổi trật tự thiên địa, tái tạo lại hoàn cảnh tu luyện hiện giờ.

Đây là biện pháp đơn giản thô bạo còn hơn sáng tạo.

Nếu thiên địa không thích hợp tu luyện, như vậy ta sẽ tạo ra một thiên địa thích hợp tu luyện hơn.

Ý tưởng của Cố Trường Sinh là như vậy.

Trong thời gian sắp tới, linh khí thiên địa hiện ra, hà thụy tinh quang bao phủ tám phương, nhiều Quy Tắc Thần Liên nở rộ trong hư không.

Là kỷ nguyên tận cùng, mảnh thiên địa này lại lần nữa nghênh đón linh khí mãnh liệt dâng lên.

Vô số sinh linh cùng tu sĩ mang ơn.

Ngày ngày đêm đêm.

Âm thanh lễ bái Trường Sinh Thiên Đế vang khắp trên dưới chư thiên, mỗi ngày đều có muôn vàn sức mạnh to lớn vô thượng hội tụ trên trời.

Về sau, một tòa thiên cung màu bạc rộng rãi mà cao lớn xuất hiện, chỉ riêng thiên môn đã rộng rãi mà cao lớn, vạn dặm, nguy nga đứng sừng sững ở chân trời, tỏa ra vô lượng quang.

Đây là niềm tin Tiên Đình của chúng sinh.

Chương 717 - Tín niệm của Tiên Đình, kinh văn trong huyết mạch Tiên Đế, đại quân hắc ám buông xuống

Pháp thân tín ngưỡng của Cố Trường Sinh ngồi ngay ngắn trong đó, nhìn xuống thiên hạ thương sinh.

Tô Huyên khó hiểu, hỏi lý do Cố Trường Sinh muốn ra tay ngăn cản.

"Quá khứ không thể nghịch, đây là đại thế thiên địa, tổng tẩy rửa sắp đến, sóng triều hắc ám ập tới, Tiên Đình khó đứng vững, sẽ chỉ để lại tiếc nuối thôi."

Giây phút này, Cố Trường Sinh khoanh tay đứng phía chân trời, ánh mắt sâu kín nhìn xuống sông dài thời gian vạn cổ, hiểu rõ rất nhiều.

Không phải hắn không dám nhận danh hiệu Tiên Đình.

Nhưng về kết quả, trở thành Tiên Đình chỉ có một người sao?

Trong khoảng thời gian này, ánh sáng Chuẩn Tiên Đế của hắn trở nên chói lòa rực rỡ hơn.

Ầm!

Ngày này, ba nghìn đại đạo cùng nhau run rẩy, cộng hưởng phát ra thần quang chói mắt.

Cố Trường Sinh từ trong cấp bậc này rốt cuộc bước ra ngoài, thành tựu Chuẩn Tiên Đế chân chính, chứ không phải vô hạn tới gần.

Hơi thở và đạo hạnh của hắn trở nên khủng bố hơn trước kia.

Dù là Tô Huyên rất quen thuộc với Cố Trường Sinh cũng nghi hoặc, cảm giác trên người hắn bao phủ sương mù, có khi ngay cả nàng đều không thấy rõ.

Điều này nói lên mỗi cách một ngày đạo hạnh của Cố Trường Sinh lại tăng lên không ngừng.

"Chỉ cần có đủ thời gian, hắn thật sự có thể đi ra khỏi con đường đó, Chuẩn Tiên Đế cũng không phải tận cùng... "

Tô Huyên không thể không thừa nhận, thiên phú của Cố Trường Sinh cũng khiến nàng hâm mộ.

Có thể đi đến Chuẩn Tiên Đế thì không có ai là sở hữu thiên phú kém, đều là một trong những người vạn cổ khó tìm.

Nhưng Cố Trường Sinh từng bước một vượt mặt nàng.

Cố Trường Sinh từ khoanh chân bất chợt đứng lên, nhíu chặt chân mày, nói với Tô Huyên:

“Trong huyết mạch của ta có kinh văn cấp Tiên Đế, đến cảnh giới hiện giờ sẽ tự động hiển hóa ra.”

“Kinh văn cấp Tiên Đế...” Tô Huyên giật nảy mình.

Cố Trường Sinh hơi hiểu tại sao Cố gia sẽ cường đại như vậy, chỉ riêng truyền thừa huyết mạch đã cường đại đến mức khó tin.

Kinh văn cấp Tiên Đế, trên đời không ai có được.

Chuẩn Tiên Đế đều sẽ điên cuồng.

Nhưng trước kia không có người đề cập đến.

Đương nhiên, kinh văn cấp Tiên Đế không thể trợ giúp tu sĩ chạy thẳng đến cấp độ Tiên Đế, nó chỉ là cảm ngộ và kinh nghiệm tu luyện mà Tiên Đế để lại.

Nhưng mà lại càng quý giá.

Đi đến bước Chuẩn Tiên Đế, ai sẽ cam nguyện buông bỏ đường và pháp của chính mình, đi đường của người khác?

Trừ phi không có đường để đi, đã đến tình trạng tuyệt vọng.

Hơn nữa thủy tổ Cố gia hẳn là rõ ràng điểm này, mới để lại cảm ngộ cùng kinh nghiệm, không để lại pháp của mình.

“Đây là kinh nghiệm tu luyện của một vị Tiên Đế.”

Cố Trường Sinh nhắm mắt thể hội bộ kinh văn thần bí mênh mông này.

Từng chữ đều ẩn chứa áo nghĩa vô thượng, như có thể diễn biến chư thiên vạn giới.

Một chữ là có thể khai thiên tích địa, tan biến thiên hạ.

Cố Trường Sinh cũng cảm nhận được Đế là gì.

Giơ tay toát ra thế sắc bén là xé rách vạn cổ chư thiên, uy năng cực kỳ cường đại.

Vạn vật sống, diệt, hưng, suy vì thế.

Nó phủ lên sông dài năm tháng, mênh mông khó lường!

Chư thiên mở mang, chư giới diệt vong.

Cảnh thiên địa khép mở, Càn Khôn tan vỡ giống như bọt sóng trong biển cả.

Vô cùng vô tận, sóng xô sóng tan, quá mênh mông, cho người cảm giác khó lường không thể tả.

Uy lực của nó chí cao vô thượng, trước giờ chưa từng có, chân chính ảnh hưởng đến vạn vật, ảnh hưởng đến vạn linh, ảnh hưởng đến vạn giới.

"Đây mới là Đế thật sự, Chuẩn Tiên Đế ở trước mắt Đế giống như con kiến trước tiên nhân."

Cố Trường Sinh không kiềm được thở dài, sau đó thiên kinh văn này cho Tô Huyên.

Trong đó bao gồm cảm ngộ và kinh nghiệm tu luyện của Tiên Đế, rất quan trọng cho việc tu luyện của Tô Huyên.

Tuy là pháp của Cố gia, nhưng xét ra thì Tô Huyên sớm đã là người của Cố gia.

Cố Trường Sinh cảm thấy truyền cho nàng cũng cũng không có gì không ổn.

"Quá đáng sợ, đây mới là Đế sao?" Tô Huyên cũng bị rung động, lần đầu tiên mắt thấy uy của Tiên Đế thật sự.

Cường đại như Chuẩn Tiên Đế mà cảm thụ sự tuyệt vọng như con kiến.

Đạo pháp cái thế, giơ tay tan biến chư thiên.

Điều này hướng dẫn nàng rất nhiều, đường tu luyện đã không nhìn thấy bỗng nhiên có ánh sáng.

Cố Trường Sinh không chút do dự truyền kinh văn quý giá như vậy cho nàng, khiến Tô Huyên rất cảm động.

Dù sao đây chính là kinh văn có thể khiến Chuẩn Tiên Đế khao khát điên cuồng.

Sắc mặt của Tô Huyên hiếm thấy đỏ ửng, hỏi:

“Ngươi tin tưởng ta đến vậy sao?”

Cố Trường Sinh cười nói:

"Chỉ là tu luyện kinh nghiệm thôi, con đường thật sự phải dựa vào chính mình."

"Huống chi nàng là người của ta, một thiên kinh văn có đáng gì."

Tô Huyên bỗng nhiên ngước đầu nhìn hắn:

"Lần trước ngươi nói danh phận, khi nào thì thực hiện?"

Trong đôi mắt trong suốt dâng lên cảm xúc khó tả.

Cố Trường Sinh nhẹ giọng nói, nắm bàn tay mềm của nàng:

"Chờ tất cả điều này đều kết thúc."

Trong khoảng thời gian này, Diệp Minh Nguyệt tỉnh lại từ trong bế quan, sắp độ Thành Đạo Kiếp.

Cố Trường Sinh mang nàng đi tới một phương vũ trụ cổ, tự mình hộ pháp, quá trình này tự nhiên không có bất cứ vấn đề.

Thậm chí ngay cả lôi kiếp từ trên trời giáng xuống đều chỉ là đánh cho có, uy lực không lớn bao nhiêu, lôi kiếp mức độ cỡ này sẽ không tạo thành uy hiếp cho Diệp Minh Nguyệt.

Thời gian nhoáng một cái trôi qua mấy vạn năm, trừ bên Giới Hải thường có dư ba cuồn cuộn ập đến, các mảnh vũ trụ đều rất yên lặng.

Hết thảy gió êm sóng lặng, các tộc đều dường như yên ổn lại.

Trên Cửu Thiên một mảnh yên tĩnh, không có sinh linh và tu sĩ xuống dưới.

Dường như đã quên quê hương ngày xưa.

Chương 718 - Trời không là trời, đất không là đất, cuộc tổng tẩy rửa cuối cùng bắt đầu

Nhiều năm qua, Tiên Vực đều chưa từng phát sinh náo động, vô số sinh linh cùng tu sĩ đều biết là nhờ có Cố Trường Sinh trấn giữ, tràn ngập sùng kính đối với hắn.

Cố Trường Sinh khiến Tô Huyên ở lại Tiên Vực, chính mình thì đi Giới Hải, định tìm hiểu chuyện gì đã xảy ra ở bên kia.

Nhưng Cố Trường Sinh mới đến rìa Giới Hải.

Một luồng hơi thở hắc ám kinh khủng bỗng nhiên cuốn sạch chư thiên vạn vực, tất cả ngôi sao rung rung.

Đó là lực lượng kinh người, cường đại không gì sánh được, hóa thành phù văn đại đạo màu đen, ẩn chứa lực lượng Chuẩn Tiên Đế nở rộ trên Cửu Thiên.

Răng rắc một tiếng.

Trên Cửu Thiên, giới chướng do rất nhiều Chuẩn Tiên Đế cùng nhau bố trí tan vỡ, bị phù văn đại đạo màu đen này công phá.

“U!”

Tiếng hú quái lạ đáng sợ vang lên, giống như ma quỷ khóc lóc.

Đó là đại đạo phù văn hóa thành cơn lốc đen, khuếch tán nhanh, cuốn sạch hướng chư thiên vạn vực.

Đại quân do sinh linh hắc ám tổ hợp đột nhiên buông xuống, từ Dị Vực và Giới Hải mênh mông hùng dũng giết tới.

Tất cả người trong Tiên Vực đều phải run sợ.

Chỉ trong tích tắc, Cửu Thiên đã bị công phá.

“Vào lúc này, sóng triều hắc ám rốt cuộc buông xuống rồi sao?"

“Tổng tẩy rửa đã bắt đầu? Tại sao bắt đầu từ Cửu Thiên?”

Cố Trường Sinh đứng sừng sững bên rìa Giới Hải, nhíu chặt chân mày, hắn tự nhiên cảm thụ được dao động khủng bố này.

Vốn định đi Giới Hải tìm hiểu rõ ràng, giờ đành gác lại.

Cố Trường Sinh nhìn Giới Hải phương xa, nơi đó ẩn giấu khủng bố càng lớn, có hắc ám dày đặc đang uấn nhưỡng, mới rồi ập đến chỉ có thể nói là đợt thứ nhất.

Lúc này, Cố Trường Sinh rất muốn đi Giới Hải ngăn trở những ngọn nguồn này, nhưng suy nghĩ một hồi thì từ bỏ.

Hiện giờ thực lực của hắn còn kém xa.

Cố Trường Sinh vốn định đợi hết thảy bình tĩnh trở lại mới lên Cửu Thiên, trùng phùng cố nhân.

Nhưng hắc ám ập đến phá vỡ kế hoạch của hắn.

Hết thảy đều phải thay đổi.

Cho nên Cố Trường Sinh dựa theo đường xa, xé mở vũ trụ, cấp tốc quay về, chuẩn bị cùng chống đỡ hắc ám.

Ầm ầm ầm!

Sóng to cuồn cuộn, Giới Hải phát ra biến cố cực lớn, phát ra thanh thế to lớn như thế giới va chạm.

Trên Thương Mang không ngừng chiếu xuống thần quang màu đen đáng sợ.

Đó là hắc ám dày đặc, tràn ngập quy tắc vô thượng hỗn loạn, có đại khủng bố có thể tiêu diệt quét sạch hết thảy, tịch diệt vạn vật.

Việc chủ yếu nhất là trong hắc ám có sinh linh hắc ám cơ hồ cuồn cuộn không ngớt, đó là tồn tại cổ xưa đã từng rơi vào hắc ám.

Chân Tiên, Đại Đế, thậm chí ngay cả Tiên Vương đều có không ít.

Đây là lực lượng cực kỳ khủng bố, không có bất cứ thế giới nào chịu nổi công phạt như vậy, chớ nói chi ở phía sau còn có tồn tại như Chuẩn Tiên Đế thúc đẩy.

Loại hơi thở này cuốn sạch chư thiên, khủng bố tuyệt luân, không

gì sánh kịp.

Hơi thở từ bên Giới Hải khuếch tán ra, vô cùng kinh người, hóa thành phù văn đại đạo màu đen nuốt chửng nhiều vũ trụ.

Răng rắc!

Từng phương vũ trụ sụp đổ, Càn Khôn đứt đoạn, thiên địa rã ra, nứt toạc.

Cửu Thiên tan rã trong tích tắc, vách ngăn ổn cố trên vạn năm trong khoảnh khắc đã bị công phá.

Thế giới sụp xuống, đạo thống và truyền thừa ở trong đó phát sinh xao động mãnh liệt, tất cả tồn tại cường đại lần lượt biến sắc, cùng nhau ra mặt.

Ầm!

Từng luồng sáng xẹt tới, vô cùng khiếp sợ nhìn tất cả điều này, tâm thần phát run.

Nơi đó thấp thoáng bóng người, nhiều tồn tại cổ xưa ngày xưa rời đi Tiên Vực đều lộ mặt, bị Dị Vực xua đuổi đến đây.

Nhiều thế lực đạo thống cũ của ba nghìn Đạo Vực giờ phút này đều lộ mặt.

Tuy Cửu Thiên lại được mở mang, trở thành chỗ ở cho hậu duệ Tiên Vực, nhưng vẫn khó ngăn lại công phạt dốc hết sức của Chuẩn Tiên Đế.

Giờ phút này, Chân Tiên và Đại Đế còn sót lại của mỗi bộ tộc và đạo thống đều xuất hiện ở rìa Cửu Thiên, tái mặt, muốn chống cự tất cả điều này.

Có người may mắn sống sót trong trận chiến Sơn Hải thành, hiện giờ cũng là sắc mặt trầm trọng, trong lòng vô lực.

Sóng triều hắc ám trước mắt quá khủng bố, bên trong cuốn lấy từng vũ trụ cổ xưa tàn phá, đều là đã từng bị nhấn chìm.

Không biết bên trong đã táng diệt bao nhiêu, không đếm hết được.

"Vốn tưởng có thể an ổn, nhưng không ngờ nó ập đến.” Có người cay đắng không thôi, giọng run run, không có một chút hy vọng.

“Bắt đầu tổng tẩy rửa, chư thiên vạn vực đều sẽ bị tẩy, đây là tiên tri cổ xưa, ai có thể ngăn cản tất cả điều này?"

Dù là Tiên Vương đều cảm thụ tuyệt vọng, bản thân bất lực, linh hồn run rẩy.

Trong hắc ám này, không thấy được bất cứ hy vọng.

Năm đó Tiên Vực bị công phá là như thế, bây giờ càng là như vậy.

Chư thiên vạn vực, có chỗ nào có thể chống đỡ loại hắc ám này xâm nhập?

"Đại tế vạn cổ, chúng sinh đều thành vật tế.”

“Hắc ám cuối cùng sẽ cuốn sạch hết thảy, thiên địa quy khư, vũ trụ táng diệt."

Một âm thanh cổ xưa mà hờ hững, cao cao tại thượng, lạnh như băng vô tình vang lên trong vạn ức vũ trụ, vang tiếng bước chân quanh quẩn trên trời dưới đất.

Thùng!

Thùng!

Vũ trụ đang tan vỡ, Càn Khôn nổ tung, thiên địa huyền hoàng đều dường như lại quay về Hỗn Độn.

Đó là tồn tại vô thượng khủng bố đến khó mà hình dung.

Lộ mặt từ trong hắc ám, có Đế Tộc của Dị Vực, cũng có Chuẩn Tiên Đế Hắc Ám trong Giới Hải.

Ầm!

Thiên địa run rẩy, vũ trụ vỡ ra, nơi đó thoáng chốc xuất hiện tám bóng dáng vô thượng, bị hơi thở khủng bố màu đen cuồn cuộn

quấn quanh, thân hình to còn hơn vũ trụ.

“Ngô chờ những điều này đã ức vạn năm, rốt cuộc đến.”

Một vị tồn tại trong đó mở miệng, nhìn xuống Cửu Thiên, giọng ồm ồm, phá vỡ thời không, cùng với lực lượng năm tháng, như từ ức vạn năm trước vọng đến.

Cảnh tượng này khiến người hoảng sợ.

Vô số sinh linh cùng tu sĩ thần hồn run rẩy, tràn ngập tuyệt vọng.

Chương 719 - Trời không là trời, đất không là đất, cuộc tổng tẩy rửa cuối cùng bắt đầu (2)

Oong!

Tiên ý chói lọi, ngũ sắc thần quang ngập trời, trong Cửu Thiên giờ phút này cũng có mấy bóng người đi ra, đứng sừng sững trên con đường rực rỡ xây từ ký hiệu đại đạo.

Bọn họ nét mặt rất nghiêm túc, trong con mắt đại đạo ầm ầm, năm tháng chi ý chảy xuôi, là thuộc Chuẩn Tiên Đế bên Tiên Vực.

Cũng là kẻ mạnh nhất Tiên Vực từ vạn cổ tới nay.

Giới chướng giữa Cửu Thiên và Tiên Vực là bọn họ cùng nhau xây dựng.

Đáng tiếc hôm nay bị công phá.

Trong Cửu Thiên, ba vị Chuẩn Tiên Đế đứng sừng sững, bị thần quang nhiều màu bao phủ, ánh sáng ánh chiếu chư thiên.

Trong đó có nam nhân trung niên uy vũ mặc Chân Long bào màu tím vàng, từng là Thái Cổ Tiên Đình Chi Chủ, Dương Đế, trong các đời Tiên Đình Chi Chủ, thực lực của hắn có thể xếp vào ba hạng đầu.

Hai người khác, một người là U Đế trở về từ Giới Hải lúc tám mươi vạn năm trước.

Người còn lại luôn tự phong bế trong cấm khu nào đó ở Tiên Vực, tám mươi vạn năm mới xuất thế, Minh Đế.

Hơn tám mươi vạn năm trước, trong trận chiến ấy, ba Đế phối hợp các vị Chuẩn Tiên Đế của Cố gia tạo áp lực cực lớn cho Dị Vực.

Nhưng bây giờ thế lực Cố gia không hiện, không biết tung tích.

Giờ này khắc này, ba Đế rõ ràng cảm giác rất cật lực, nét mặt vô cùng nghiêm túc.

"Thế gian vạn sự đều có nhân quả, hiện giờ các ngươi tàn sát chư thiên, hết thảy sẽ có người thanh toán." Mặt mày Dương Đế rất uy vũ, đứng sừng sững bên ngoài Cửu Thiên, ngăn cách hơi thở khủng bố phía đối diện.

Hơi thở của đám Chuẩn Tiên Đế Hắc Ám kia quá hùng mạnh.

Chỉ riêng khí cơ thở ra từ miệng mũi, khi tự nhiên lưu chuyển thì khiến cho vũ trụ tinh hải rạn vỡ.

Xuất thế như vậy có thể dễ dàng phá hủy mọi thứ.

Nghe vậy, bọn họ biểu cảm vẫn lạnh lùng vô tình, nói:

“Trời không là trời, đất không còn là đất thì nói gì đến thanh toán? Chúng ta là thanh toán lớn nhất trên thế gian này!”

Nhóm Dương Đế vẻ mặt nặng nề, từ trong lời nói của đối phương, bọn họ nghe hiểu rằng từ hôm nay trở đi ngay cả Thiên Đạo cũng không còn tồn tại, thiên địa hủy diệt, hết thảy quay về tro tàn.

Tự nhiên không tồn tại tương lai.

Đến lúc ấy, đã không có sinh linh tồn tại.

Những lời nói lạnh lùng khiến bọn họ cũng không kiềm được tâm kinh.

Mục đích tàn sát chư thiên rốt cuộc là vì sao?

Vì cấp độ tu vi càng cao sao?

“Các ngươi đã nhập ma, đến hiện tại còn không tỉnh táo, đáng tiếc một thân đạo hạnh." Sợi tóc màu vàng của Minh Đế sáng lấp lánh, lúc này đã không kiềm được ra tay, muốn chặn lại trận họa loạn này.

Tuy Minh Đế hiểu rằng phần thắng lúc này rất nhỏ, gần như bằng không.

Nhưng mà lúc này, nếu bọn họ không đứng ra.

Thế gian này sẽ không còn ai nữa.

Ầm!

Thoáng chốc, nơi đây nổ tung, trở thành một mảnh lộn xộn.

Trong hắc ám, một vị Chuẩn Tiên Đế tựa như xương trắng xuất hiện.

Bên cạnh vị này có một vương miện bằng xương, một cây gậy xương trắng tinh như ngọc lơ lửng, cũng tỏa ánh sáng Chuẩn Tiên Đế rực rỡ.

Vị này đánh với Minh Đế, uy thế vô cùng dọa người, hủy diệt vạn vật.

Đến cấp độ này, đều là Chuẩn Tiên Đế, khi đánh thật thì ai mà kém hơn ai?

Cho dù thất bại, cũng cần đấu thời gian dài.

Nhưng hiện giờ trong hắc ám có tám vị Chuẩn Tiên Đế Hắc Ám, đủ đẩy ngã hết thảy.

Hắc ám cuối cùng sẽ đến.

Giọng nói của bọn họ vô cùng hờ hững:

“Hỡi đại quân hắc ám, hãy nghe sai khiến của chúng ta, giết!”

Vô số sinh linh được tiếp dẫn từ điện cổ bên Giới Hải, cũng từ Dị Vực kéo đến, giết hướng các phương vũ trụ cổ.

Đại chiến bùng nổ trong nháy mắt, sinh linh hắc ám đông đúc không nhìn thấy tận cùng cuốn lấy sóng lớn màu đen không ngừng giết tới, muốn giết hết sinh linh tu sĩ trong Cửu Thiên, trở thành vật tế.

Trừ Cửu Thiên ra, vũ trụ khác cũng bị ảnh hưởng, dưới cuộc tổng tẩy rửa, không có bất cứ thế giới có thể may mắn thoát khỏi.

Do Chuẩn Tiên Đế dẫn dắt, sinh linh hắc ám khủng bố giết hướng tám phương.

Một ít vũ trụ cổ xưa không có Chuẩn Tiên Đế trấn giữ trong nháy mắt đã bị tan rã, trở thành bột mịn.

Bởi vì sinh linh hắc ám quá nhiều, đại quân vô cùng dũng mãnh, không sợ hãi hết thảy.

Trong số đó cũng có nhân vật cực kỳ khủng bố, có nhiều sinh linh mạnh hơn Tiên Vương bình thường gấp vô số lần, cực kỳ gần đến cấp độ Chuẩn Tiên Đế.

Trên Cửu Thiên bùng nổ đại chiến, Tiên Vực ở bên dưới cũng bị ảnh hưởng, đây là điều không thể tránh khỏi.

Hơn nữa so sánh với Cửu Thiên, Tiên Vực hiện giờ quá nhỏ yếu, trên cơ bản là đều là hậu duệ của tu sĩ ngày xưa ở lại hoặc không kịp rời đi Tiên Vực

Nhưng may mà có Tô Huyên ở đây trấn giữ, giơ tay đánh tan nhiều dư ba.

Giờ này khắc này, chúng sinh Tiên Vực lộ vẻ mặt kinh hoàng, quỳ xuống, vái lạy, hô lên tên Trường Sinh Thiên Đế.

Nghìn vạn ức luồng sáng niềm tin hội tụ trong không gian, một tòa thần điện nguy nga hùng vĩ hiện ra.

Giây phút này, âm thanh tế tự, âm thanh lễ bái của thiên địa chúng linh vang vọng khắp chư thiên, niềm tin Tiên Đình hiện ra trên

trời, tỏa ra vô lượng quang.

Một bóng dáng bao phủ trong ánh sáng màu bạc rực rỡ hiện ra trong đó, đầu đội Đế quan, mặt mũi uy nghiêm, tựa như Thiên Chi Đế Chủ.

“Ngô là Thiên Đế, sẽ trấn hắc ám."

Bóng dáng này chậm rãi mở miệng, mặt mũi uy nghiêm, thân hình thon dài, hiện ra trên trời, từng bước một đi ra.

Hơi thở vô thượng phát ra từ người hắn, Hỗn Độn Khí bao bọc toàn thân, cường đại đến khó tin.

Cảnh này khiến nhiều Chuẩn Tiên Đế trên Cửu Thiên hơi thay đổi sắc mặt, đặc biệt Dương Đế từng đảm nhiệm Tiên Đình Chi Chủ càng là trong lòng kinh ngạc.

“Ý niệm của thiên địa chúng sinh tạo ra niềm tin Tiên Đình, đây là người nào?"

Chương 720 - Ta là Thiên Đế, làm trấn hắc ám, chinh chiến chúng Chuẩn Tiên Đế

Trong tám mươi mấy vạn năm nay, bọn họ đều chưa từng chú ý Tiên Vực, cũng không hiểu biết trong đó đã phát sinh sự tình gì.

Cho nên giờ này khắc này đều không kiềm được có chút khiếp sợ.

Niềm tin Tiên Đình, phải là người có công tích lớn với thiên địa chúng sinh mới nhận nổi.

Thiên địa vạn linh ngày đêm lễ bái, trong miệng niệm tên thật của người đó, thành kính sùng bái mới có thể sinh ra pháp thân niềm tin.

“Chắc là cái tên giết vào Dị Vực lúc tám mươi mấy vạn năm trước.”

"Không ngờ rằng hắn thế nhưng đi đến bước này, ngay cả pháp

thân tín ngưỡng đều có thực lực như vậy."

“Vừa lúc thanh toán luôn chuyện cũ.”

Trong hắc ám, âm thanh mênh mông, vang vọng thiên hạ, mấy Tổ hiển nhiên là nhận ra pháp thân niềm tin của Cố Trường Sinh.

Hơn nữa bọn họ cũng trông thấy Tô Huyên, đây là một vị Chuẩn Tiên Đế bị bọn họ tự tay trục xuất.

Không ngờ rằng cuối cùng bị người tiếp dẫn.

“Tốt tốt tốt, không ngờ rằng Tiên Vực hiện giờ còn có nhân vật như vậy, trận chiến này chưa chắc không có hy vọng."

Dương Đế, U Đế, Minh Đế không kiềm được cười lớn, lại trông thấy người cùng cấp bậc, giảm bớt nhiều áp lực.

Hơn nữa chủ yếu nhất có công tích lớn với Tiên Vực.

"Đây là... "

“Là... là hơi thở của Trường Sinh Tiên Vương năm đó mà!”

Khác với nỗi lòng lúc này của ba Đế, trong Cửu Thiên, vô số tu sĩ ngay phút đầu tiên cảm thụ được hơi thở này thì giọng nói run run.

Tuy pháp thân tín ngưỡng bị Hỗn Độn Khí nồng đậm bao bọc, ngay cả mặt mũi đều không thấy rõ, nhưng bọn họ sao có thể nhận sai.

"Trường Sinh Tiên Vương, hắn về rồi!”

"Hắn không có rơi vào hắc ám!"

Ở nơi đó, rất nhiều người hét to, mắt đỏ hoe, nhận ra bóng dáng này, tuyệt đối là Trường Sinh Tiên Vương.

Năm đó từng cùng nhau từ ba nghìn Đạo Vực đi Sơn Hải thành, chống lại Dị Vực, bỏ mạng sống chịu chết.

Nhiều người ngã xuống, nhưng cũng có người sống tiếp.

"Ta đã nói là Trường Sinh Tiên Vương sao có thể rơi vào hắc ám dễ như vậy!”

Một số lão nhân run rẩy nói, là đệ tử binh cũ của Sơn Hải thành.

Giờ phút này, bọn họ rất muốn khóc, hơn tám mươi vạn năm trôi qua, bọn họ đã già rồi, huyết khí khô cạn, không thể cầm lấy binh khí, chống lại Dị Vực nữa.

Nhưng bọn họ không nghĩ thông, tại sao Trường Sinh Tiên Vương đã trở về lại không chịu đến Tiên Vực gặp người quen cũ?

Nhưng những chuyện này không còn quan trọng.

Khỏe mạnh là được, trở về thì tốt rồi.

“Người như ngươi sao xứng nhận cái tên Thiên Đế!”

Hắc ám ầm ầm, bên trong có uy áp bàng bạc càng khiếp người, một vị Chuẩn Tiên Đế bước ra, mắt khép lại mở ra, thiên địa tan vỡ, vũ trụ ngôi sao đều phải hóa thành hạt bụi.

Hắn chuẩn bị ra tay, tự mình xóa sổ pháp thân tín ngưỡng của Cố Trường Sinh.

Nơi này bùng nổ đại chiến, vị Chuẩn Tiên Đế này đấu với pháp thân tín ngưỡng của Cố Trường Sinh, như muốn hủy diệt hết thảy.

Nhưng pháp thân chung quy là pháp thân, không phải Chuẩn Tiên Đế thật sự, sức chiến đấu không bằng, rất nhanh rơi vào thế yếu.

"Ngươi tìm cái chết."

Trong Tiên Vực, Tô Huyên có chút lạnh lùng, bá đạo vô cùng.

Nàng một bước đạp ra, đứng sừng sững tại đây, tay cầm một cây Đế mâu, giờ phút này mũi mâu nhỏ máu, đỏ tươi mà chói mắt, đó là máu của Chuẩn Tiên Đế.

Ngày xưa nàng giết vào Dị Vực đã tổn thương nhiều người.

Trong đó có máu của một vị Chuẩn Tiên Đế Hắc Ám hiện giờ.

Cố Trường Sinh đi Giới Hải, nơi đây hiện tại do nàng trấn thủ.

“Lúc trước trục xuất ngươi, thật sự cho rằng chúng ta không giết được ngươi sao?”

Tô Huyên ra mặt, khiến ba vị Chuẩn Tiên Đế trong hắc ám sinh ra sát ý, lạnh như băng thấu xương, cuốn sạch chư thiên, đóng băng vạn vật.

Bọn họ không chú trọng thể diện, cùng nhau ra tay.

Nhân vật như vậy xuất kích, bất cứ một người nào đều có thể tiêu diệt một giới, huống chi là ba cao thủ bao vây Tô Huyên, điều này càng thêm khủng bố.

Ầm!

Nơi đây nổ tung, trời sụp đất nứt, nhiều hành tinh ngoài vực đều hóa khí, trở thành hư vô.

Hỗn Độn điên cuồng hùng dũng, nơi này giống như trở lại thời đại khai thiên tích địa.

Liên tiếp va chạm mạnh!

Tô Huyên tự nhiên không đánh lại, trong khoảnh khắc, nàng lảo đảo, ho ra búng máu, bị ba cường giả vây công.

Nàng phi thường cật lực, sơ sẩy một cái sẽ bị giết tại đây.

U Đế, Dương Đế, Minh Đế đều bị đối thủ của mình bám giữ, bản thân khó bảo đảm, căn bản không rảnh tay đến giúp Tô Huyên.

“Hôm nay nhất định diệt chân linh của ngươi, không ai có thể cứu.”

Ba vị Chuẩn Tiên Đế hợp sức đối phó một người, căn bản không có khả năng thắng được họ.

Bọn họ rất lạnh lùng muốn xóa sổ tất cả ấn ký của Tô Huyên, chân chính giết chết nàng.

“Các ngươi sẽ hối hận.”

Mặt Tô Huyên lạnh băng, cấp tốc lui về phía sau, nhưng bị đuổi theo, phun ra búng máu, tình trạng vết thương rất nặng.

Oong!

Rất nhanh, Càn Khôn run rẩy dữ dội, một bàn tay to màu đen đập xuống, vô cùng khổng lồ, định đập Tô Huyên xuống hư không, rơi vào hắc ám.

"Không tốt... "

Tất cả tu sĩ Cửu Thiên và trong Tiên Vực thấy cảnh này đều căng thẳng thần kinh, vô cùng lo lắng.

Ầm!

Lúc này, từ bên Giới Hải bắn tới ánh đao Hỗn Độn khủng bố, giống như một thần lô vĩnh hằng trấn áp Càn Khôn, ánh kiếm chiếu sáng xé rách thiên hạ, hủy diệt thiên địa.

"A... "

Cùng với tiếng hét thảm, bàn tay to màu đen nháy mắt nổ thành huyết vụ, tiêu tan trong hư vô.

"Tìm cái chết."

Cố Trường Sinh vẻ mặt lạnh lùng mà sâu thẳm, tay cầm Đại La Kiếm Phôi, từ rìa Giới Hải xa xôi lao nhanh đến.

Chương 721 - Một người một mình chiến với bốn Đế, trận chiến gian khổ cực độ, không có đường lui

Ầm ầm ầm!

Vũ trụ phát ra tiếng gầm rú khủng bố, chư thiên vạn đạo đều run rẩy, dưới một kiếm này, ngay cả Càn Khôn đều vỡ toang, sông dài

thời gian vỡ nát, hết thảy đều bị bốc hơi.

Bàn tay màu đen cực kỳ khổng lồ, vắt ngang trong thiên địa, như có thể nắm trọn vũ trụ trong lòng bàn tay, vỗ xuống chỗ Tô Huyên, định trấn áp nàng xuống hắc ám.

Nhưng bỗng có luồng ánh kiếm Hỗn Độn chém tới, đánh tan bàn tay đen, vắt ngang trong thiên địa, quả thực có thể cùng với tiếng hét thảm, vô cùng kinh người.

Mảng lớn sinh linh hắc ám bị ánh kiếm ánh chiếu hóa thành sương mù đen cuồn cuộn, tan thành mây khói.

Một kiếm ánh chiếu chư thiên, bình diệt hắc ám!

"Người này rất mạnh."

Tất cả Chuẩn Tiên Đế đang giao chiến đều giật mình.

Mấy vị Đế Tộc Chi Tổ Dị Vực trong biểu cảm lạnh lùng thêm chút âm u lạnh lẽo vạn cổ không thay đổi.

Một người trong số đó nói:

“Là chính chủ của pháp thân tín ngưỡng kia, kẻ năm xưa thanh tẩy giới của ta.”

Hai vị Chuẩn Tiên Đế khác vây công Tô Huyên hơi biến sắc, cảm thụ được sát khí khủng bố ập đến, bên rìa Giới Hải có tồn tại vô thượng lao nhanh đến.

Một luồng khí túc sát quét ngang thiên hạ, bao phủ thiên hạ.

Cố Trường Sinh tay cầm Đại La Kiếm Phôi giết tới, hóa thành thần quang, năm tháng dưới chân tan biến, thời không thay đổi, giống như từ viễn cổ giết tới, quét ngang tám phương.

"Tìm cái chết!"

Lời nói của hắn cực lạnh, ánh mắt cũng cực lạnh, cấp tốc đi tới chiến trường từ vô số mảnh vũ trụ cổ tàn phá tổ hợp lại, hỗ trợ ba Đế.

Hỗn Độn Khí đáng sợ giống như một mảng lớn biển vũ trụ rơi xuống, xen lẫn lực lượng đại đạo, bị Cố Trường Sinh giơ tay đánh ra, ập hướng sóng triều hắc ám xô đến các nơi.

Trong sóng triều hắc ám có quá nhiều sinh linh hắc ám, lực lượng đại đạo, bị Cố Trường Sinh giơ tay đánh ra, nhiều sinh linh hắc ám đều bị hủy diệt, ngay cả Tiên Vực sa đọa cũng khó mà đỡ nổi.

Đáng tiếc, vẫn khó mà ngăn cản sóng triều hắc ám cuốn sạch.

Loại dao động này thật sự là quá khủng bố, giống như thiên địa vỡ đê, căn bản không thể nào ngăn trở.

Cố Trường Sinh xuất hiện trong vũ trụ, trên đầu là Cửu Thiên, dưới chân thì là Tiên Vực, giống như một người mở ra hết thảy.

Oong!

Cố Trường Sinh lập tức lấy ra Hồng Mông Hắc Động, ánh sáng đen mênh mông, dâng trào mà hừng hực, giống như có thể cắn nuốt hết thảy, tỏa ra uy áp Chuẩn Tiên Đế.

Đồng thời, trong đó có vô lượng sát khí hiện ra, mơ hồ hóa thành ba nghìn đại đạo chi kiếm khác nhau, sát phạt chư thiên, hủy diệt hết thảy, ngay cả Tiên Đế cũng có thể bị diệt.

Trận chiến này, có thể nói là không có đường lui, nhất định phải đánh lui, hoặc là đánh chết đám Chuẩn Tiên Đế Hắc Ám này.

"Ngươi cuối cùng đã đến."

Tô Huyên thở phào, vết thương trên người rất nặng, nàng tìm một chỗ nhanh chóng khôi phục, hấp thu lực lượng tinh hoa đại đạo trong đại vũ trụ.

“Chào đạo hữu.”

Ba người U Đế, Minh Đế, Dương Đế tuy cực kỳ tò mò về Cố Trường Sinh, nhưng cũng biết hiện giờ không phải lúc hỏi thăm, chào từ xa rồi lao vào chiến trường của họ.

Cố Trường Sinh gia nhập, ba người không hiểu sao cảm thấy yên

lòng.

"Trường Sinh Thiên Đế buông xuống!"

"Có Trường Sinh Thiên Đế ở, chúng ta sợ gì sinh linh hắc ám!"

Mà giây phút này, mặc kệ là Tiên Vực hay Cửu Thiên, tất cả tu sĩ cùng sinh linh cùng niệm tên Trường Sinh Thiên Đế.

Rất nhiều người mắt đỏ hoe, vô cùng kích động, ở nơi đó gào thét, là cố nhân năm xưa.

Hiện giờ trông thấy Cố Trường Sinh thì đều vô cùng kích động cùng hưng phấn, khó mà kiềm nén.

Sóng triều hắc ám ập đến, vũ trụ cổ khác đều gặp nạn, chỉ có Tiên Vực và Cửu Thiên hiện giờ còn chưa bị hắc ám xâm nhập.

Bởi vì đằng trước có người ngăn trở tất cả điều này!

"Chẳng lẽ bằng vào một mình ngươi mà muốn ngăn lại chúng ta? Đại thế không thể nghịch, chẳng lẽ ngươi vẫn không rõ sao? Hắc ám cuối cùng sẽ là sắc màu còn lại duy nhất của thiên địa này.

Cố Trường Sinh ra mặt, khiến mấy vị khác ẩn trong hắc ám đi ra, ánh sáng Chuẩn Tiên Đế của bọn họ càng dày đặc.

Đại đạo màu đen cực đậm bao bọc toàn thân, âm thanh lạnh lùng quanh quẩn thiên địa, giống như sắp truyền bá đi các giới dưới vòm trời, nói rõ sự thật cho thế gian.

Nhưng câu nói đều ẩn chứa thần uy lớn, sinh linh và tu sĩ bình thường làm sao có thể chịu được.

Thần hồn trong nháy mắt bị lạc đường.

Trong số đó có người từng gặp Cố Trường Sinh.

Thậm chí đi sông dài thời gian, muốn giết hắn lúc thành đạo.

Nhưng lúc ấy bị Cố Tứ Gia dự liệu được, phân ra một pháp thân đi chặn lại.

Phút then chốt có người cứu bọn họ đi, nếu không sớm bỏ mạng trong sông dài thời gian.

Cố Trường Sinh nháy mắt hiểu rõ phần nhân quả này.

Chuẩn Tiên Đế Hắc Ám trước mắt có người không thuộc về đương thời mà đến từ thời không khác.

Hắn cũng trông thấy bóng dáng của Táng Đế, Hoành Đế, hai người cùng một vị Chuẩn Tiên Đế khác lúc trước luôn vây giết Tô Huyên.

“Cái gì là đại thế? Lấy chúng sinh làm tế phẩm, là đại thế sao?"

Cố Trường Sinh đáp lại, âm thanh đồng dạng lạnh lùng, một người trực diện chúng Đế.

Đại tế vạn cổ thật ra là hiến tế chúng sinh, lấy đó tiếp dẫn hoặc nên nói là nhận được thứ gì đó.

Đây là mục đích của ngọn nguồn hắc ám.

Cuối cùng khiến hắc ám cắn nuốt chư thiên!

“Nói nhảm với hắn làm gì, vừa lúc huyết tế một vị Chuẩn Tiên Đế, tiếp dẫn Đế thật sự buông xuống.”

Chủ nhân của bàn tay to màu đen bị Cố Trường Sinh một kiếm chém xuống cánh tay, giờ phút này âm u lạnh lẽo mở miệng, trong ánh mắt toàn là sát ý.

"Ngươi đủ may mắn, vạn cổ tới nay, có thể bị chúng Đế vây công là vinh diệu cực lớn.” Có Chuẩn Tiên Đế mở miệng, lạnh lùng, nhìn xuống hết thảy, cho rằng đánh chết Cố Trường Sinh là điều rất trọng yếu, sẽ không chú trọng lễ nghĩa gì đó.

Bọn họ đã thấy tận mắt thực lực của Cố Trường Sinh, nên sẽ không coi thường.

Chương 722 - Một người một mình chiến với bốn Đế, trận chiến gian khổ cực độ,

không có đường lui (2)

"Tất cả mọi người cùng nhau giết ta, các ngươi đã coi trọng ta quá rồi.” Giọng của Cố Trường Sinh hờ hững, nghe không rõ vui giận.

"Ngày xưa phỏng đoán ra biến số kia, không ngờ rằng đã đến tình trạng này, ngay cả Chuẩn Tiên Đế đều chết trong tay của ngươi, nhưng hôm nay không ai có thể cứu được ngươi."

Một vị Chuẩn Tiên Đế nữ giới trong số họ mở miệng, trông như người rắn, vảy phủ lên, khi mở miệng phun ra sương mù xám dày đặc, trong sương mù xám có một đám vũ trụ lăn lộn.

Tất cả sinh linh cùng tu sĩ nghe lời này thì tập thể tái mặt, vô cùng tức giận cùng bất an.

Cùng là Chuẩn Tiên Đế, đều là hạng người vô cùng kiêu ngạo, tự hỏi vạn cổ tới nay ít có người có thể sánh vai.

Nhưng hiện tại thế nhưng định kéo nhau ra tay, vây giết một mình Trường Sinh Thiên Đế?

“Tuy Trường Sinh Thiên Đế từng đi Dị Vực đánh chết một vị Chuẩn Tiên Đế, nhưng hắn mạnh đến đâu cũng không thể nào đối diện nhiều người như vậy mà vẫn bình an.”

“Một đường đi tới, Trường Sinh Thiên Đế từng huy hoàng, từng nhìn xuống thiên hạ."

"Một người chiến chúng Đế, nhưng mà hôm nay lại không ai giúp đỡ hắn... "

Rất nhiều người thống khổ, cảm giác thế đạo này bất công.

Một vị tồn tại bị cho rằng không cách nào trở về, khó khăn lắm mới hiện thế, rồi lại gặp kiếp nạn lớn như vậy?

Trong hắc ám mênh mông này, đại loạn cuốn sạch chư thiên, ai lại biết có Chuẩn Tiên Đế chưa ngủ đông?

"Chiến đi."

Trong vũ trụ, giọng của Cố Trường Sinh vẫn không cao không thấp, trong khoảnh khắc, sau lưng có hơi thở vô thượng dâng lên.

Ánh sáng khủng bố màu vàng và Hỗn Độn thoáng chốc ánh chiếu bốn phương, thời không náo động, vũ trụ vỡ ra.

Bùm!

Pháp thân Hỗn Độn Thần Linh, pháp thân Hỗn Độn Thần Ma, pháp thân tín ngưỡng màu bạc.

Ba pháp thân cùng nhau hiện ra!

Đặc biệt là pháp thân Hỗn Độn Thần Linh và pháp thân Hỗn Độn Thần Ma, đó không phải pháp thân bình thường, mà giống như diệu thuật chân thân cường đại.

Thực lực của hai pháp thân này có thể đọ sức với Chuẩn Tiên Đế bình thường.

“Thuật pháp thân thì chúng ta cũng có, nhưng điều này có thể thay đổi cái gì?" Bốn vị Chuẩn Tiên Đế đều ra tay, không quan tâm pháp này.

Pháp tân mạnh đến đâu cũng không thể nào chiến thắng Chuẩn Tiên Đế chân chính.

“Chết tiệt!”

Tô Huyên đã chữa lành vết thương cũng bị một tên Chuẩn Tiên Đế theo dõi, trên Đế mâu đỏ tươi chói mắt, nhưng khó phân cao thấp, bị gắt gao bám giữ.

“Giết!”

Táng Đế, Hoành Đế cùng một vị Chuẩn Tiên Đế từng đi đầu nguồn sông dài thời gian đánh chết Cố Trường Sinh dẫn đầu tấn công.

Một vị khác mặt mũi vô cùng lạnh lùng thì đang tìm cơ hội, định cho Cố Trường Sinh một kích trí mạng.

Ầm!

Dao động khủng bố như có thể làm tất cả quay về trạng thái đần độn thuở ban đầu, trở thành hư vô.

Cố Trường Sinh sử dụng các loại thủ đoạn đánh với bọn họ.

Hồng Mông Hắc Động đè chết tám phương, ánh sáng đen đáng sợ, trong đó lao ra vô lượng sát khí càng là khiến chúng Đế kiêng kỵ.

Nhưng thủ đoạn của bọn họ đồng dạng khủng bố, bốn người hợp sức cùng giết một người, cục diện như thế, vạn cổ chỉ có một lần thôi.

Đơn độc đánh một mình, hoặc đánh với hai người thì Cố Trường Sinh có nắm chắc đập chết đối thủ.

Nhưng đối diện bốn vị Chuẩn Tiên Đế, tình hình này quá khó khăn, đành liều mạng.

Ngay cả Đại La Kiếm Phôi cũng gặp một món binh khí đáng sợ, không thể lập tức đánh bật ra.

Cuối cùng, Càn Khôn vỡ ra, vũ trụ bốc hơi, sông dài thời gian đều vỡ nát thành hư vô.

Nơi này kịch liệt vô cùng, ở chỗ này khắp nơi đều là bóng dáng, khắp nơi đều là thần lực dao động, đánh cho Hỗn Độn cuộn trào, không ngừng xé rách khe hở to, mở mang ra thế giới.

Có người ho ra máu, có người nổ tung, cũng có người cấp tốc hồi phục như cũ, không ngừng chém giết.

Đồng thời, trong thiên địa có vô số lôi điện quấn quanh ở đây, đây là lôi kiếp như diệt thế, Hỗn Độn Thiểm Điện đan xen, rậm rạp, muốn hủy diệt sinh linh phá hoại cân bằng.

Tiếc rằng lôi đình có thể hủy đi đại thế giới lại vô hiệu với tu sĩ cấp bậc Chuẩn Tiên Đế, không thể trừng phạt bọn họ.

Chiến trường từ vũ trụ cổ mênh mông tàn phá kéo dài đến khu vực chưa biết.

Một người chiến bốn Đế, Cố Trường Sinh tuy cường, nhưng cũng

cảm thụ được áp lực cực lớn, liên tục bị thương.

Phía đối diện có vị Chuẩn Tiên Đế thật sự quá cường, ánh sáng Chuẩn Tiên Đế dày đặc vô cùng, chói lòa còn hơn ba người khác cộng lại.

Cố Trường Sinh nhiều lần bị hắn làm trọng thương.

Đối với chúng sinh chư thiên vạn vực thì đây là thời đại hắc ám mà tuyệt vọng, hắc ám cuốn sạch thiên hạ, không có bất cứ sinh linh có thể tránh khỏi, sương mù màu đen mênh mông vô cùng tận từ bên Giới Hải thổi tới.

Trong thiên địa có cung điện cổ xưa hiện ra, trong đó tiếp dẫn tồn tại khủng bố thời đại cổ xưa, bị hắc ám bao bọc, giết hướng các nơi trong thiên địa.

Có quá nhiều sinh linh hắc ám không chỉ thực lực khủng bố, hơn nữa dũng mãnh không sợ chết, mỗi khi qua một giới sẽ giết hết sinh linh ở trong đó.

Trên đến Tiên Vực, dưới đến tu sĩ Hư Thần cảnh nho nhỏ đều khó mà may mắn thoát khỏi, vô số thế giới đều đang khóc than, chém giết, máu và lửa tràn ngập chư thiên vạn vực.

Các giới mênh mông, thiên địa nổ tung, Hỗn Độn hùng dũng.

Dưới sự trùng kích của Chuẩn Tiên Đế Hắc Ám, mảng lớn vũ trụ tan biến, xao động không ngớt, không ngừng vỡ nát, thỉnh thoảng có giới sinh rồi diệt, lực lượng khai thiên dâng trào không ngớt.

Đây là cảnh tượng khủng bố, giờ phút này ánh chiếu trong vạn giới đang chinh chiến.

Vô số sinh linh không kiềm được quỳ xuống đất lạy, cùng lạy về một phương hướng, miệng hô tên Trường Sinh Thiên Đế.

Bất luận là tu sĩ của Tiên Vực hay vũ trụ cổ khác đều đang cầu nguyện, hy vọng có người có thể bình định cuộc loạn hắc ám này.

Một người độc chiến chúng Đế, tuy rằng gian khổ nhưng cho chúng sinh hy vọng.

Chương 723 - Vang dội xưa nay chưa từng có ai, nguyên thần tối cường pháp, trọng thương

Chư thiên vạn vực rốt cuộc có bao nhiêu sinh linh, vô lượng vô tận, giờ phút này đều hô to, thành kính lễ bái.

Nếu những Đế ở tuyến đầu nhất thua trận, vậy thì tiếp theo tất cả vũ trụ sẽ nghênh đón sóng triều hắc ám khủng bố nhất, trở thành chất dinh dưỡng của sinh linh hắc ám, trở thành tế phẩm của đại tế vạn cổ.

U Đế, Minh Đế, Dương Đế, Tô Huyên và đối thủ của bọn họ đã đánh đến giai đoạn gay cấn, trong dư ba, Hỗn Độn diễn biến, Càn Khôn tan biến, giới sinh giới hiện, cảnh tượng khủng bố đến cực độ.

Mặt trời mặt trăng vì sao tựa như cát sỏi hiện ra trong tay của họ, bị luyện chế thành một đám thế giới, ẩn chứa vô thượng công phạt.

Chiến đấu loại cấp bậc này quá khó tin, chỉ có đại náo động đáng sợ nhất từ vạn cổ đến nay mới có chút giống trận đánh này.

Giây phút này, ngay cả sông dài thời gian đều vỡ nát, quy tắc thiên địa tan biến, đại đạo ầm ầm, liên tiếp sụp đổ.

“Giết!”

Trong không gian càng đáng sợ tại đây, một mình Cố Trường Sinh hiển hóa các loại thủ đoạn, đánh với bốn vị Chuẩn Tiên Đế, toàn thân đẫm máu, ngay cả áo trắng cũng bị nhuộm đỏ.

Nếu có người quen của Cố Trường Sinh ở đây thì tuyệt đối sẽ xoe tròn mắt, không kiềm được hô to, rơi lệ.

Cảnh tượng như vậy rất hiếm gặp trên người Cố Trường Sinh.

Một đường đi đến, mặc kệ là khi nào, áo trắng trên người của hắn

vĩnh viễn không nhiễm bụi trần, trông dửng dưng.

Nhưng bây giờ rách nát, có vết máu đáng sợ, ánh mắt lạnh lẽo mang theo sát ý, tựa như ma thần buông xuống thế gian, lấy mạng đổi mạng với đối thủ.

Hồng Mông Hắc Động treo trên đầu hắn, tay cầm Đại La Kiếm Phôi, vết thương đầy người, phía đối diện cũng vết thương loang lổ.

Pháp thân Hỗn Độn Thần Ma cùng với pháp thân Hỗn Độn Thần Linh vỡ nát rất nhiều lần, tái tạo lại nhiều lần.

Đây là chiến đấu vô cùng gian khổ, người bình thường căn bản không dám tưởng tượng. Đối diện một vị Chuẩn Tiên Đế đã đủ tuyệt vọng, chớ nói chi là tròn bốn người.

Nếu là Chuẩn Tiên Đế khác đối diện loại tình huống này đã sớm bị đánh nổ, chân linh bị xóa sổ trong chư thiên vạn vực.

Hành động vĩ đại hiện giờ của Cố Trường Sinh xứng đáng được chúng sinh ca tụng ức vạn vạn năm.

Ở cấp độ Chuẩn Tiên Đế, một người chém giết bốn Đế, bốn vị cùng đẳng cấp lâu năm, mà mãi không thua, vẫn đang chống đỡ.

Chiến tích như vậy, đừng nói vạn cổ, xem như là trong ức cổ cũng khó tìm được một người.

"Ngươi thật sự rất mạnh, nếu thật sự bước vào cấp độ Đế thì thật sự có thể ngăn cản tất cả điều này, nhưng hiện tại ngươi còn chưa làm được."

Vị Chuẩn Tiên Đế đáng sợ nhất mở miệng, vô cùng lạnh lùng, con ngươi quá đáng sợ, chỉ đảo tròng mắt đã hiện ra cảnh tượng vũ trụ tan biến, thiên địa chôn sinh mệnh.

Tên của vị này là Táng Chủ, thật ra là người mạnh nhất Cửu U Táng Thổ, mạnh hơn Chuẩn Tiên Đế khác một mảng lớn.

Ngay cả Táng Đế cũng chỉ là hậu bối đuổi theo bước chân của hắn đi tới bước đường này.

Táng Chủ nảy ra ý định lôi kéo Cố Trường Sinh:

“Với thiên tư của ngươi, chẳng bằng đầu thân vào chúng ta, cùng nhau đi hướng vĩnh sinh, siêu thoát thiên địa bao la này, vì những con kiến kia có đáng giá không?”

“Ngô là Thiên Đế, nên trấn hắc ám."

Đối với việc này, Cố Trường Sinh đáp lại rất đơn giản, cũng rất lạnh lùng.

Khoảnh khắc này, Đại La Kiếm Phôi rực rỡ đến cực độ, mặt trên khắc tất cả cảnh tượng, Hỗn Độn âm khuếch tán, đang phát sáng, kêu leng keng, chém ra một kiếm tuyệt thế, cường đại đến khó tin.

Phụt!

Có máu bắn ra.

Cường đại như Táng Chủ khi đối mặt một đường kiếm của Cố Trường Sinh thì cũng bị thương, để lại vệt máu trên vai, suýt chút nổ tung.

Táng Chủ sắc mặt cực kỳ khó xem, trầm giọng quát:

“Giết!”

"Táng diệt vạn vật!"

Lúc này, Táng Đế bắt lấy thời cơ rống to.

Người Táng Đế tỏa ánh sáng đen, vặn vẹo không gian, khiến Hỗn Độn tan vỡ, tan rã, hóa thành lực lượng căn nguyên của hắn.

Một tòa tế đàn hiện ra, Táng Đế ngồi khoanh chân trên đó, miệng tụng chân ngôn, thúc đẩy bí pháp vô thượng của mình, liều mạng với Cố Trường Sinh.

Hiện tại, hắn không thể không bày ra hết thủ đoạn, không tiếc luyện hóa Chân Huyết cấp Chuẩn Tiên Đế, chém giết với Cố Trường Sinh.

Ầm ầm!

Thiên địa mênh mông, Hỗn Độn Hải biến hóa, tổng thể hóa thành một tế đàn, thiên địa như vậy, cảnh tượng quá khủng bố.

Tế đàn nhỏ nơi Táng Đế ngồi xếp bằng trở thành trung tâm, ở trong Hỗn Độn tế đàn, pháp tướng của hắn không gì sánh bằng, ánh sáng đen bắn ra, thi triển bí thuật cấm kỵ cấp Chuẩn Tiên Đế.

Tế đài to lớn thậm chí có thể tế cả trời, kỳ dị đến cực độ, do một vị Chuẩn Tiên Đế thiêu đốt tinh huyết thi triển, mọi người đều phải thay đổi sắc mặt.

Cố Trường Sinh cũng cảm thụ được lực lượng khủng bố đang lôi kéo nguyên thần của hắn, sắp bị kéo lên tế đài, điều này khiến biểu cảm của hắn hơi thay đổi.

Đến cấp độ của Cố Trường Sinh hiện giờ nguyên thần cứng rắn không thể phá vỡ, thế giới hủy diệt nhưng nguyên thần bất diệt, có thể bất hủ trường tồn.

Hiện giờ lại có lực lượng có thể dao động nguyên thần của hắn.

Chỉ có thể nói lên thủ đoạn của Táng Đế quả nhiên đủ kinh người.

Thân là Chuẩn Tiên Đế, đạo pháp cái thế.

Oong!

Trong khoảnh khắc này, vận chuyển pháp, chân linh bất động, nguyên thần tỏa ánh sáng xanh, hóa thành một cái chuông thanh đồng to, siêu khổng lồ, như sắp nong nứt mở ra vũ trụ.

Vô thủy vạn vật.

Nguyên thần mạnh nhất pháp.

Vũ trụ điên đảo, Càn Khôn tan vỡ, chuông lớn thanh đồng với thế vô thượng keng một tiếng rơi xuống, vĩnh trấn hết thảy.

“Phụt!”

Táng Đế ngồi xếp bằng trên tế đài bị đánh sâu vào, nguyên thần nứt ra một khe hở, ánh sáng đen bắn ra, hắn không kiềm được phun ra ngụm máu.

"Cái gì?"

Hắn không dám tin tưởng, thuật cấm kỵ của mình bị Cố Trường Sinh phá giải? Điều này quá khủng bố.

Giây sau, tế đài nổ tung, bị chuông thanh đồng lớn thoáng chốc đánh nát, hóa thành mảnh nhỏ, biến mất trong Hỗn Độn mênh mông.

Chương 724 - Giết đến thế gian không người dám xưng địch, cảnh giới tuyệt vọng, một trận chiến này cũng không cô độc

Mà lúc này, Cố Trường Sinh đã lao đến với thế vô địch, mạo hiểm bị ba người khác tổn hại nặng, một kiếm đâm tới giữa hai chân mày của Táng Đế.

Leng keng một tiếng, giây phút này Đại La Kiếm Phôi hóa thành một thanh tiên kiếm tuyệt thế, rực rỡ lóa mắt, chiếu rọi chư thiên, sau đó phát ra tiếng khua.

Ức vạn ký hiệu đại đạo hiển hóa.

Cố Trường Sinh chém mạnh, giữa hai chân mày Táng Đế nổ tung, trong tiếng phụt phụt, Táng Đế quát to, bị Cố Trường Sinh chém bay, bị tổn hại cực kỳ khủng khiếp.

Thần hồn của Táng Đế bị đạo tắc vô thượng trong đó tiêu trừ hơn một nửa!

Trong một thức này bao hàm đạo pháp vô tình của Cố Trường Sinh, đó là thủ đoạn thật sự có thể xóa sổ Chuẩn Tiên Đế, dù là Táng Đế cũng khó mà may mắn thoát khỏi.

Một vị Chuẩn Tiên Đế, từ nay tổn hại nặng, bị thương rất khủng khiếp, không tu dưỡng nghìn vạn năm thì không thể nào khôi phục lại.

Ầm!

Thân thể Táng Đế nổ tung, nguyên thần bị xóa sổ thay đổi lớn đang nhanh chóng bỏ chạy, sau đó hiện hình ở nơi xa xôi, tiếp tục tái tạo lại.

Hắn sắc mặt tái nhợt, thậm chí không kiềm được run rẩy.

Con kiến năm xưa bị hắn nhìn xuống vậy mà đi đến trình độ như vậy, đã có thể giết hắn.

"Tên này quá mạnh, một chọi một thì ta sẽ bị hắn giết chết... "

Phải công nhận, Chuẩn Tiên Đế thật là quá mạnh, dù là như vậy vẫn khó bị thật sự giết chết, Nguyên Thần Chi hỏa vượng thịnh đến khó tin.

Nhưng hiện tại, ánh sáng Chuẩn Tiên Đế của Táng Đế rất mờ nhạt, một kích vừa rồi của Cố Trường Sinh suýt làm Táng Đế rớt khỏi cấp bậc Chuẩn Tiên Đế, khiến hắn sợ sệt.

"Trường Sinh Thiên Đế quá mạnh, vang dội xưa và nay chưa có ai được như vậy, tất nhiên quét ngang thiên hạ."

Cảnh tượng khủng bố như vậy ánh chiếu trong chư thiên, vô số sinh linh cùng tu sĩ đều thấy tận mắt, không kiềm được hô to, không kiềm được dâng trào sóng lòng, cũng không kiềm được rơi lệ.

Trong tình cảnh gian nan nhất, một mình chiến bốn Đế, thậm chí bị thương nặng một vị Chuẩn Tiên Đế trong số đó, đến nỗi vị này suýt bị giết.

Chiến tích như vậy hỏi sao không khiến người kích động, hưng phấn?

Đám người Minh Đế, Dương Đế đang giao chiến với Chuẩn Tiên Đế khác cũng không khỏi cảm thấy phấn chấn, càng lúc càng cảm

thấy có hy vọng.

Ầm!

Nhưng mà lúc này, công phạt của ba vị Chuẩn Tiên Đế, bao gồm Táng Chủ, đã ập đến, Cố Trường Sinh lập tức ho ra máu, lồng ngực nổ tung bắn ra hoa máu khủng bố, suýt chút bị đánh xuyên.

Cơ thể của hắn cường đại như vậy mà lúc này vẫn khó thể chống cự, giây sau có sát chiêu càng khủng bố buông xuống, đến từ Táng Chủ, người này búng ngón tay đã có âm dương nhị khí hiện ra, ẩn chứa vô lượng sát ý.

Vũ trụ tan biến, hóa thành quy khư.

Phập một tiếng.

Trên người Cố Trường Sinh liên tiếp xuất hiện huyết hoa, cánh tay nổ tung, bị thương rất nặng.

Tình huống của hắn cực kỳ tệ, trong hư không bao la, binh khí của Chuẩn Tiên Đế khác ập đến, Hồng Mông Hắc Động dù bất phàm đến đâu cũng khó thể cắn nuốt tất cả công phạt.

Táng Đế bị thương nặng nhưng không làm bọn họ sợ hãi, ngược lại sát chiêu càng khủng bố, quyết giết Cố Trường Sinh.

Nhưng mà Cố Trường Sinh càng không sợ hãi, cho đến ngày nay, chỉ có thể huyết chiến, giết đến thế gian này không có ai dám xưng địch!

“Giết!”

Giây phút này, nơi này hỗn loạn, thiên địa vỡ toang, Cố Trường Sinh tức giận gầm lên một tiếng, Hỗn Độn Khí phun ra từ miệng mũi, sinh mệnh lực dâng lên giống như biển sao bao la, vết thương nhanh chóng khép lại, tiếp tục chống chọi.

Trận đại chiến khủng bố này vẫn tiếp tục, Cố Trường Sinh thân là Chuẩn Tiên Đế, nhưng hắn cũng là tồn tại vô địch trong đám người này.

Dù ở thế yếu, Cố Trường Sinh vẫn có thể giết đến mức tất cả mọi người tim đập chân run, sức chiến đấu kinh thiên, cường đại đến khó mà tưởng tượng.

Tất cả pháp của hắn đều tỏa ánh sáng chói lòa, ánh chiếu chư thiên đại đạo, cứng rắn tuyệt luân.

Ai dám nói bất bại? Vạn cổ mênh mông đều không có!

Phập!

Đến cuối cùng, tất cả Chuẩn Tiên Đế đánh vào sâu trong Hỗn Độn, Cố Trường Sinh một đấm xuyên thủng thân thể Táng Chủ, đánh cho tan nát, cơ thể nổ tung.

Hai vị Chuẩn Tiên Đế khác, bao gồm Hoành Đế cũng bị thương nặng nề, không ngừng ho ra máu.

"A!"

"A!"

Táng Chủ tức giận gầm lên, từ xưa đến nay hắn chưa từng đánh thua kiểu này, cảm giác hơi khuất nhục, đường đường một Chuẩn Tiên Đế vô địch mà bị người đánh nát.

Táng Chủ tái tạo lại cơ thể.

Bất đắc dĩ trong máu thịt ẩn chứa quy tắc trật tự vô địch của Cố Trường Sinh, nhìn người hắn đầy vết nứt, không thể lành lặn như lúc đầu.

Trận chiến này quá gian nan, bọn họ cũng phát hiện rằng không cách nào chân chính giết chết Cố Trường Sinh.

“Ù ù ù!”

Táng Chủ bất đắc dĩ lấy ra vỏ ốc tù và cổ xưa thổi lên, sóng gợn lăn tăn, xao động vạn cổ, truyền đến bên kia Giới Hải.

Hơi thở càng khủng bố hơn hóa thành phù văn đại đạo màu đen vẫn đang ập đến, giống như đang gọi đến những kẻ khác.

Giây phút này, nghe thấy âm thanh kia, ngay cả trời cũng phải tuyệt vọng.

Chẳng lẽ còn có địch thủ sắp ra mặt?

Cùng lúc đó, vùng đất hắc ám, một chỗ chiến trường!

Nơi này mây đen cuồn cuộn, đất đai rạn vỡ, mảnh đất vô ngân lún xuống, từ lòng đất tuôn trào ra dung nham đều là màu đen.

Đây là Tô Huyên đại chiến với Huy Đế.

Huy Đế vốn là Chuẩn Tiên Đế trung lập bên Giới Hải, nhưng hơn tám mươi vạn năm trước đầu vào hắc ám.

Nơi này kịch chiến đã lâu, vô cùng kịch liệt, toàn bộ đại thế giới đều bị phá hủy.

Tinh Không vỡ nát, đàn sao rơi, trở thành tàn thổ, nhưng lực lượng hắc ám vẫn tràn ngập.

Dưới mảnh đất này có căn nguyên hắc ám dày đặc.

Đến đoạn sau, là Tô Huyên kết thúc cuộc chiến trước, Đế mâu nhuộm máu.

Ầm!

Tuy rằng cách ức vạn dặm xa nhưng một giây đã đến nơi, mũi mâu đâm xuyên đại vũ trụ, không có gì không giết được, đánh đâu thắng đó, không có gì có thể ngăn trở!

Chiến mâu đỏ thẫm nhỏ giọt máu, thoạt trông làm cho người ta sợ hãi tột độ.

"A... "

Huy Đế ở phía đối diện không cam lòng, giữa hai chân mày bị xuyên qua, cuối cùng chiến bại.

Sau đó đại đạo chi hỏa bao bọc nguyên thần Chuẩn Tiên Đế cấp tốc bỏ chạy.

Chương 725 - Giết đến thế gian không người dám xưng địch, cảnh giới tuyệt vọng, một trận chiến này cũng không cô độc (2)

Nhưng mà ngay lúc này, trong sương mù màu đen mênh mông dưới đất bỗng có một bàn tay màu đen to vươn ra, sương mù lượn lờ, tựa như xác chết.

Bàn tay đó bắt lấy nguyên thần Chuẩn Tiên Đế, vô tình mà lạnh lùng kéo vào trong đó.

Huy Đế mặt lộ tuyệt vọng, giây phút này thậm chí có chút kinh khủng.

"Cứu ta... "

Huy Đế ngược lại cầu cứu Tô Huyên.

“Không ngờ nơi này ẩn giấu căn nguyên hắc ám."

"Đây là cái gì?"

Tô Huyên nhíu chặt chân mày, mơ hồ cảm giác được bất an.

Theo sau, trong sương mù màu đen mênh mông loáng thoáng phát ra tiếng nhai, nghe rất rùng rợn, sởn tóc gáy, nguyên thần của một vị Chuẩn Tiên Đế đang bị cắn nuốt sao?

Nàng không kiềm được có chút sợ sệt.

Chẳng lẽ cái gọi là sinh linh hắc ám cường đại là được sáng tạo, sinh ra từ quá trình như vậy?

Cắn nuốt lẫn nhau, ai thua trận thì dù là Chuẩn Tiên Đế đều khó mà may mắn thoát khỏi kết quả như vậy.

Ầm ầm ầm!

Đến đoạn sau, trong sương mù đen có một sức mạnh màu đen ngòm đi ra, tỏa ra uy áp Chuẩn Tiên Đế càng khủng bố.

Đặc biệt là nó mọc hai cái đầu, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện một cái trong đó giống hệt mặt Huy Đế vừa rồi.

“Hơi thở mạnh hơn vừa rồi rất nhiều, chẳng lẽ đây là nguyên nhân cảnh giới của sinh linh hắc ám tiến bộ?”

Tô Huyên cũng không kiềm được kinh ngạc, sinh ra bất an.

Sau khi cắn nuốt nguyên thần của một vị Chuẩn Tiên Đế, bây giờ Chuẩn Tiên Đế mới đi ra này hơi thở hiển nhiên càng cường đại.

Nàng không dám tưởng tượng, nếu thật sự đúng là vậy thì Chuẩn Tiên Đế Hắc Ám càng giết sẽ càng mạnh.

Đây là chân tướng khiến người tuyệt vọng.

“Giết!”

Rất nhanh, Tô Huyên khẽ quát, Đế mâu nhuộm máu, lao lên chém giết với Chuẩn Tiên Đế này, không cho nó đi tấn công Cố Trường Sinh.

Hắc ám cuốn sạch mỗi phương hướng, tình hình trên chiến trường khác cũng không thoải mái.

Bởi vì nhóm Minh Đế cũng phát hiện, chỉ cần đối thủ thất bại thì sẽ bị bàn tay to từ trong căn nguyên hắc ám kéo vào, cắn nuốt lẫn nhau, sau đó đi ra một Chuẩn Tiên Đế càng mạnh.

Còn về bên nào nắm quyền kiểm soát thì đã không trọng yếu.

Điều này khiến bọn họ cũng không kiềm được sinh ra tuyệt vọng.

Sau một trận đại chiến gian khổ, khó khăn lắm mới chiến thắng đối phương, lại phát hiện địch thủ trở nên càng mạnh.

Thế thì đánh cái kiểu gì?

Keng!

Bên Cố Trường Sinh cũng đến giai đoạn cuối cùng, đại chiến kéo dài mấy trăm năm.

Hắn có sức chiến đấu cái thế, không gì sánh kịp, dù là trong cục diện tệ nhất cũng cứng rắn xoay chuyển.

Nơi đây tràn ra sóng gợn có thể tan biến thế giới.

Trong khoảnh khắc, ánh sáng hủy diệt chói lòa, có vũ trụ bị mở mang sau đó tan biến.

Trong nháy mắt, thiên địa tan vỡ, mây đen cuồn cuộn.

Đàn sao rơi, có đại giới hủy diệt, từ đấy đi hướng điểm cuối.

Đây là cuộc chiến Chuẩn Tiên Đế khủng bố nhất, trong đại chiến mở mang Càn Khôn, lại hủy diệt thế giới, sinh cùng diệt không ngừng chuyển đổi.

Trừ Táng Chủ ra, ba vị Chuẩn Tiên Đế khác đều bị thương nặng, không còn ở đỉnh cao, một khi bị Cố Trường Sinh tìm được cơ hội thì hắn sẽ ra tay xóa hổ hết bọn họ.

Phải biết rằng hắn có thủ đoạn thật sự xóa bỏ ấn ký Chuẩn Tiên Đế.

Những người khác tối đa đánh bại, khó mà chân chính đè chết.

Tuy nhiên, trạng thái của Cố Trường Sinh không tốt, rồi sẽ có lúc kiệt sức, tinh huyết cùng với nguyên thần đều thiếu hụt rất lớn.

Hắn bị thương rất nặng, không cách nào khép lại, địch thủ Chuẩn Tiên Đế có thủ đoạn kinh thế, tạo thành tổn thương rất lớn cho hắn, cơ thể cũng bị tàn phá, khó thể tái tạo lại.

"Ngươi đã sáng tạo thần thoại, đáng tiếc, dù ngươi mạnh đến mấy cũng không thể thay đổi thế cục."

Táng Chủ nói, vô cùng lạnh lùng, chẳng qua đứng cách Cố Trường Sinh rất xa, giữ cảnh giác.

Trong chiến đấu, hắn đã chịu thiệt rất lớn.

Cố Trường Sinh nhanh chóng hiểu rõ tình hình trên chiến trường khác, trông thấy Tô Huyên rơi vào khổ chiến, nhóm Minh Đế cũng vô cùng gian khổ, người bị thương nặng.

“Cắn nuốt lẫn nhau, tạo ra sinh linh càng mạnh, đây là chân lý của hắc ám sao?”

Cố Trường Sinh con ngươi lạnh lùng mà sâu thẳm, lúc này tuy rằng tình huống không tốt, nhưng vẫn có khí phách vô địch nhìn xuống vạn cổ.

"Trận chiến này sẽ không ai giúp đỡ các ngươi, từ từ tuyệt vọng đi." Táng Chủ cười nhạt nói, từ khi thức tỉnh từ tận cùng Cửu U Táng Thổ thì hắn luôn chờ đợi ngày này.

Bỗng nhiên, hắn cảm giác được cái gì, nhướng mày.

Cố Trường Sinh cũng cảm thụ được, nhìn về hướng xa xăm, nơi đó có các cánh cửa ánh sáng mở rộng, từng luồng hơi thở vô thượng quen thuộc cấp tốc buông xuống.

"Trận chiến này, ta cũng không cô độc."

Hắn bỗng nhiên cười lên, mắt thâm thúy mà sắc bén, khủng bố tựa như muốn mở lại thiên địa.

Ầm ầm ầm!

Giây phút này, không chỉ riêng những mảnh vũ trụ cổ tàn phá, thậm chí toàn bộ chư thiên đều nghe thấy tiếng la giết như binh qua ngựa sắt.

Khí thế bàng bạc, dâng trào mãnh liệt, tựa như đại quân khủng bố giết ra một con sông dài năm tháng.

Các cánh cửa ánh sáng mở rộng trong hư không, hơi thở thế giới bàng bạc tuôn ra, từng đội thiên binh mặc giáp trụ cưỡi mãnh thú lao nhanh ra khỏi cửa, xông hướng hắc ám.

“Giết!”

Đây là tiếng la giết khủng bố vang vọng trong chư thiên.

Trong đó có mấy hơi thở vô thượng đang buông xuống.

Đây là tồn tại cùng cấp độ Chuẩn Tiên Đế.

“Nhi lang của Cố gia ta phải nên không sợ hết thảy!"

Trong đó có người rống to, mắt đỏ ngầu, nhìn thấy Cố Trường Sinh ở phương xa đang chém giết với mấy vị Chuẩn Tiên Đế thì trong mắt suýt chút rơi lệ.

Vừa kích động vừa xót xa.

Tất cả tộc nhân đều tin tưởng Cố Trường Sinh sẽ không rơi vào hắc ám, hắn sớm muộn sẽ có ngày trở về.

Hiện giờ thì ngày hắc ám đại náo động rốt cuộc đến, một mình Cố Trường Sinh ở đằng trước nhất chống cự, một người chinh chiến chúng Đế, kéo dài thời cơ cho chư thiên vạn vực.

"Trường Sinh, chúng ta tiến đến trợ ngươi!"

Lực lượng mênh mông đang diễn biến, Hỗn Độn bị phá vỡ, vũ trụ nhanh chóng bị xé ra.

Chương 726 - Cố gia hiện thân, Ngũ Đế đến đây, binh khí mà tiên tổ trước kia để lại

Nơi đó có mấy bóng người bị sương mờ bao phủ, phù văn đại đạo rực rỡ đến cực độ, có vô thượng thần quang chảy xuôi, hơi thở bàng bạc như chư thiên chìm nổi, Hỗn Độn tái diễn, Càn Khôn xao động.

Lúc này, Hôi Lão, Nhất Tổ, Nhị Tổ, Tam Tổ, thậm chí là Hư Đế đều cùng nhau ra mặt, bọn họ hét lớn báo cho Cố Trường Sinh.

Hôm nay gặp lại, Cố Trường Sinh đã đi đến bước này, khiến bọn họ không kiềm được xót xa, hân hoan, thoải mái, nhưng cũng không kiềm được phức tạp, thương cảm.

Mặc kệ nói sao thì, hiện giờ kề vai chiến đấu, nhất định có thể dọn sạch hắc ám trước mắt.

Đây là một sức mạnh cường đại vô cùng khủng bố, khiến nhiều Chuẩn Tiên Đế trong hắc ám đều không kiềm được biến sắc.

Dù là Táng Chủ cũng xụ mặt xuống:

“Nguy rồi!”

Bỗng chốc có thêm năm sức chiến đấu cấp bậc Chuẩn Tiên Đế, hơn nữa đều ở phe Tiên Vực, khiến bọn họ cảm giác nguy to.

"Thần Tử... "

Cố Trường Sinh đang chém giết với Chuẩn Tiên Đế nghe thấy nhiều tiếng kêu gọi.

Hắn phân tâm chú ý bên kia.

Trong cửa ánh sáng kết nối với một thế giới mới, bên trong có cổ mộc chọc trời, sơn mạch liên miên, cực kỳ mênh mông thần bí.

Các khuôn mặt quen thuộc xuất hiện ở trong đó, muốn tham dự vào trận chiến này.

Nữ nhân thanh lệ xuất trần từ xa nhìn qua nơi này, mắt Liên Tinh đỏ hoe, mặt ngấn lệ, bởi vì hân hoan mà rơi lệ.

Trong cửa ánh sáng có người đi theo ngày xưa, Thác Bạt Tư Vũ, Cổ Thần Mục, Sở Thanh Huyền, Sở Yêu Nguyệt...

Cũng có tộc nhân quen thuộc, phụ mẫu, gia gia, nhiều lão tổ, cùng thế hệ ngày xưa như Cố Minh Hoàng, Cố Lâm Trần, Cổ Khuynh Nhi, Thần Nữ của Thái Hư Thần Tộc.

Bọn họ từ xa nhìn Cố Trường Sinh, biểu cảm cực kỳ kích động.

Mấy năm nay bọn họ sinh hoạt trong thiên địa mới mà Cố Trường Sinh mở mang, cắt đứt liên hệ với Tiên Vực, nhưng được sống trong khoảng thời gian bình lặng.

Có người bị thương nặng trong trận chiến Tiên Vực tan vỡ, suýt bỏ mạng, nhưng ôn dưỡng trong này nhiều năm đã dần khỏe lại.

Hiện giờ Tiên Vực thậm chí bị chư thiên quấy rối, mọi người đều trở về, muốn cùng Cố Trường Sinh cùng nhau chiến đấu.

Bọn họ đều dâng trào sóng lòng, nhiệt huyết sôi trào, không sợ hắc ám, không sợ tử vong.

“Tốt!”

Đối với việc này, Cố Trường Sinh chỉ có một chữ, cũng chất chứa cảm xúc khó tả.

Âm thanh của Thiên Đế vang vọng chư thiên.

Một chữ tốt như có thể chấn động thiên hạ xưa và nay, khiến sông dài thời gian xao động không thôi.

"Tốt quá, Cố gia có cường giả tiến đến chi viện."

Minh Đế, Dương Đế, U Đế sắp đến tình trạng dầu hết đèn tắt lúc này cũng không khỏi phấn chấn, không còn vẻ tuyệt vọng lúc trước nữa, lại dấy lên hy vọng, cảm thụ được ánh sáng tương lai.

Ầm!

Càn Khôn dịch chuyển, giữa vũ trụ xé mở ra một con đường lớn, nhóm Hôi Lão cấp tốc buông xuống khủng bố chiến trường này.

Bọn họ đi tới chiến trường nơi này, toàn thân bao bọc phù văn đại đạo, mạnh mẽ vô biên, đều trong trạng thái đỉnh cao nhất, có thể tung hoành giết Chuẩn Tiên Đế Hắc Ám.

Bọn họ chỉ cần có thể bám giữ một, hai người.

Cố Trường Sinh liền có thể đánh chết đối thủ, kết thúc chiến đấu.

“Hôi Lão, Nhất Tổ, Nhị Tổ...”

“Tốt, chúng ta sóng vai chiến đấu đi!”

Cố Trường Sinh nhìn về hướng bọn họ, chậm rãi gật đầu, trong

thanh âm ẩn chứa ý chí khủng bố trước giờ chưa từng có.

“Các ngươi cứ chống cự vô ích đi, thật sự cho rằng làm như vậy liền có thể ngăn cản sao?"

Sắc mặt của Táng Chủ rất nhanh khôi phục tự nhiên, hắn vận dụng đại pháp lực thổi ốc tù và hắc ám trong tay mình, âm thanh hóa thành sóng gợn khủng bố từ nơi này khuếch tán ra, muốn cuốn sạch chư thiên vạn vực.

Cùng lúc đó, cơn lốc sóng gợn lan đến chỗ Giới Hải, khiến hắc ám lên xuống chỗ đó càng khủng bố hơn, có lực lượng dày nặng mà mênh mông đang diễn biến, bộc phát, cường đại đến khó tin.

“Ốc tù và hắc ám gọi về đại quân vật hắc ám.”

"Xem ra vô số kỷ nguyên tới nay nuôi dưỡng ra sinh linh hắc ám tuyệt đối không chỉ có bấy nhiêu đây.”

Hôi Lão sắc mặt nghiêm túc, âm thanh chất chứa lạnh lẽo.

Hôi Lão từng vì đi khắp thiên hạ mà tự chém nhiều lần, nhưng nhiều năm trôi qua, hắn đã khôi phục đến đỉnh, hiện tại thực lực rất mạnh, dù là ở trong Chuẩn Tiên Đế cũng là người nổi bật.

Nhất Tổ, Nhị Tổ, Tam Tổ cũng là tồn tại chính thức tu ra ánh sáng Chuẩn Tiên Đế, trong trận chiến Tiên Vực và Dị Vực năm xưa, bọn họ gây ra tổn thương lớn cho Dị Vực.

Hư Đế thì là tự nguyện đi theo Cố Trường Sinh, kèm theo chuyện quay về cố hương, nhưng hiện giờ chư thiên vạn giới đối mặt kiếp nạn, hắn cũng không thể nào khoanh tay đứng nhìn.

Năm vị tồn tại vô thượng Chuẩn Tiên Đế xuất thế, dù là sinh linh hắc ám dũng mãnh không sợ chết cũng tái mặt, rất kiêng kỵ, cảm thụ được dày đặc nguy hiểm.

“Hôi Lão, Nhất Tổ, các ngươi đi trợ giúp những người khác, ta rất nhanh sẽ đập chết mấy người này.”

“Chú ý đừng để nguyên thần của Chuẩn Tiên Đế Hắc Ám bị căn nguyên hắc ám bắt đi, nếu không sẽ sinh ra tồn tại càng cường

đại.”

Cố Trường Sinh kêu nhóm Hôi Lão đi trợ giúp Tô Huyên, Minh Đế và sinh linh của vũ trụ cổ khác, hắn đã có kinh nghiệm đánh với bốn vị Chuẩn Tiên Đế, có nắm chắc chân chính trấn giết bọn họ.

Nhóm Hôi Lão, Nhất Tổ, Hư Đế gật đầu, Cố Trường Sinh nếu nói như vậy thì bọn họ tự nhiên tin tưởng hắn.

Đám người Táng Đế, Hoành Đế đã bị thương nặng giờ phút này nét mặt vô cùng khó coi, thậm chí có chút bất an.

Chỉ có Táng Chủ là vẫn mặt lạnh như tiền, dường như vẫn còn tự tin cuối cùng.

“Ù ù ù!

Tiếng ốc tù và hắc ám hóa thành phù văn đại đạo vẫn đang khuếch tán, truyền hướng các giới, dường như muốn kéo chúng sinh vào hắc ám.

Chương 727 - Lục đỉnh bình thường không có gì lạ, Đế Khí chân chính, giết ba Đế

Ầm!

Bỗng nhiên, tận cùng Dị Vực, nhiều sương mù đen khủng bố bốc lên từ phía chân trời, bao phủ mảng lớn vũ trụ tàn phá, lên xuống tựa như hô hấp, cảnh tượng cực kỳ làm cho người ta sợ hãi.

Ức vạn thế giới tàn phá nháy mắt đã hóa thành bột mịn, lặng lẽ không phát ra một chút tiếng động.

Trong giây phút, tất cả vũ trụ, địa giới run rẩy theo, ngay cả chư thiên vạn vực đều dường như không chịu nổi dao động như vậy.

Chỉ riêng từng lũ hơi thở đã khiến vạn vật sinh, diệt, bi vì nó, đi hướng chung kết và quy khư khó tin.

Loại dao động này đã vượt qua cấp độ Chuẩn Tiên Đế, vượt qua năm tháng, náo động xưa và nay, quá khủng bố mà kinh dị.

Chỉ có trong thời đại từng huy hoàng nhất của Tiên Vực, có Đế giáng trần thì chúng sinh mới cảm thụ dao động như vậy.

Hôi Lão nghiêm túc nói:

"Hắn muốn thức tỉnh vị tồn tại kia ở tận cùng Dị Vực, nhưng Tứ Gia từng nói vị kia xảy ra vấn đề, luôn luôn tu dưỡng, ý thức khó mà thật sự tỉnh lại, nếu xuất thế sẽ là mối họa không cách nào tưởng tượng nổi."

Cùng lúc đó, Hôi Lão giao cho Cố Trường Sinh một món binh khí:

"Đây là binh khí mà năm xưa chủ nhân luyện chế, để lại trước khi rời đi, từng theo chủ nhân cả đời, ẩn chứa uy năng của Đế, là căn bản trấn thủ nội tình của Cố gia ta."

Đây là lần đầu tiên Cố Trường Sinh nghe được Hôi Lão chủ động nhắc đến vị tổ tiên kia với thái độ nghiêm túc như vậy, dù sao Hôi Lão từng đi theo vị kia cả đời, cuối cùng đi tới bước Chuẩn Tiên Đế.

Thậm chí bốn người con của vị tổ tiên kia đều cường đại đến vô biên, Tứ Gia thì miễn bàn, chỉ có hắn thiên tư ngu dốt, không bằng ba huynh trưởng.

Tuy đây chỉ là lời nói đùa.

Dù sao đi đến bước này, Tứ Gia là một trong những Tiên Đế mà Cố Trường Sinh từng tiếp xúc, thiên phú của Tứ Gia khủng bố biết bao? Làm gì có chuyện ngu dốt.

Nhưng nhìn từ mặt này cũng đủ chứng minh ba người ca ca của Tứ Gia bất phàm cỡ nào.

Mỗi người thực lực đều mạnh hơn Tứ Gia, tình nghi đã đến cấp bậc cao hơn Tiên Đế.

Đó là cảnh giới gì?

Cố Trường Sinh hiện tại cũng không thể nào nói rõ ràng, khó mà tưởng tượng.

Chớ nói chi vị tổ tiên tràn đầy sắc màu truyền kỳ, chỉ là con của vị đó đã khủng bố như thế, vậy bản thân hắn thì sao?

Tứ Gia từng tán gẫu với Cố Trường Sinh, nói đùa rằng pháp tu hành khai sáng và thôi diễn trong Tiên Vực thật ra có liên quan tổ tiên.

Ngay lúc đó Cố Trường Sinh không mấy tin tưởng.

Nhưng nay xem ra, việc này rất có thể là thật sự.

Lai lịch của tổ tiên hoàn toàn là điều bí ẩn.

"Tổ tiên luyện chế để lại binh khí, ẩn chứa uy năng của Đế."

Giờ phút này, Cố Trường Sinh nhìn Hôi Lão lấy ra binh khí này, với tâm cảnh như hắn cũng không njịn được hoảng hốt.

Đây là một tiểu đỉnh màu xanh to cỡ bàn tay, ba tai bốn chân, phong cách cổ xưa tự nhiên, ánh sáng chín màu mông lung, trang trí nhiều phù văn cùng đồ án.

Tranh viễn cổ tiên dân tế tự, tranh thần khai thiên...

Nhìn sơ thì bình thường không có gì lạ, nhưng nhìn kỹ sẽ phát hiện trong đó ẩn chứa áo nghĩa vô thượng, bị phù văn đại đạo bao phủ, ngay cả Chuẩn Tiên Đế đều khó mà nói rõ ra.

Hôi Lão mỉm cười hỏi:

"Có phải thấy rất quen thuộc?"

Nếu không đến cấp độ hiện giờ, rất nhiều người thậm chí sẽ cảm thấy thứ này chỉ là cái đỉnh nhỏ bình thường.

"Quen thuộc, năm đó ở Niết Bàn Trì, các vị lão tổ dùng tiểu đỉnh này đựng nhiều Chân Huyết đổ xuống đó."

Cố Trường Sinh trả lời, cũng không khỏi có chút cảm thán, nếu

không phải Hôi Lão nói ra thì phỏng chừng hắn không tin tiểu đỉnh năm xưa dùng để đựng Chân Huyết sẽ là Đế Khí thật sự.

Tổ tiên tự mình luyện chế binh khí lưu truyền lại mà là Lục Đỉnh hết sức bình thường trong tổ điện?

Phỏng chừng chư vị lão tổ đều không biết chuyện như vậy.

"Với thực lực của ta hiện giờ rất khó sử dụng nó, phát huy ra uy lực thật sự. Hiện giờ Tứ Gia mất tích, đỉnh kia chỉ có thể nhờ vào ngươi."

Hôi Lão nói xong trực tiếp xé mở vũ trụ ở đây, đi giúp đỡ Chuẩn Tiên Đế Tiên Vực khác, định chém giết một trận.

Vạn năm đằng đẵng, trong lòng Hôi Lão tích trữ ngọn lửa luôn muốn trút ra, tuy rằng hôm nay biết Cố Trường Sinh bình an, nhưng vẫn khó thể nguôi ngoai, muốn đại sát bốn phương.

Đối với Hôi Lão thì Cố Trường Sinh là người hắn luôn dõi theo, theo sinh ra đi đến hiện tại, tựa như tôn tử ruột.

Thấy tận mắt Cố Trường Sinh năm đó rơi vào hắc ám, hỏi sao Hôi Lão không hận không giận?

“Đế Khí...”

Táng Chủ một lần nữa sầm mặt xuống, cảm thụ hơi thở khủng bố phát ra từ tiểu đỉnh màu xanh kia, tuy chưa bùng nổ nhưng đủ thấy nó đáng sợ, e rằng có thể một kích hủy diệt chư thiên, lật úp vạn vật, hủy diệt mọi thứ trước mắt.

Dù là đám sinh linh hắc ám tại đây cũng khó mà lấy số đông cản lại.

Tiên Đế thật sự không được phép bước vào thiên địa này, bởi vì đã không dung chứa được bọn họ.

Dù có che giấu hơi thở nhưng cũng sẽ chịu đựng đại đạo áp chế rất kinh khủng, bó tay bó chân.

Một món Đế Khí thật sự mà bùng nổ thì uy năng quả thực không

dám tưởng tượng.

Chỉ có Đế thật sự mới có thể ngăn trở.

“Ù ù ù!”

Cho nên, Táng Chủ hơi nóng nảy, dùng Chuẩn Tiên Đế Tinh Huyết thúc đẩy tù và hắc ám, trong khoảnh khắc, ma âm càng khủng bố, phù văn đại đạo gào thét, tựa như ức vạn ma quỷ ở trong thiên địa.

Cố Trường Sinh thu lấy lục đỉnh, ánh mắt lạnh băng, lúc này hắn sẽ không để Táng Chủ thực hiện thành công.

Cố Trường Sinh đang chém giết với bốn Chuẩn Tiên Đế, va chạm với nhau, máu văng khắp nơi.

Đây tuyệt đối là đại chiến kịch liệt nhất từ vạn cổ tới nay, hở chút là mở mang một giới từ trong hư vô.

Lực lượng của bọn họ đều quá mênh mông, đánh tan Hỗn Độn, là một mảnh thiên địa.

Giới diệt cùng giới sinh chỉ trong bàn tay.

“A!”

Táng Đế trước đó đã bị thương nặng, tình huống hiện giờ càng tệ, bị Cố Trường Sinh bắt được cơ hội áp sát.

Một đấm đánh rớt Táng Đế, trên trời dưới đất như đông lại, Hỗn Độn Khí mênh mông dâng trào, lực lượng cường đại không gì sánh được.

Chương 728 - Lục đỉnh bình thường không có gì lạ, Đế Khí chân chính, giết ba Đế

Phụt!

Táng Đế ngay tại chỗ trở thành huyết vụ, tình trạng vết thương càng thê thảm, hiện hình gần đó từ từ mọc lại thân thể.

Nhưng Cố Trường Sinh cũng không khá hơn là bao, ho ra máu, bị những người khác áp sát.

Trong trận chiến này, mọi người đều đang tiêu hao, bọn họ cũng rất gian khổ, không thoải mái hơn gì.

Bởi vì Cố Trường Sinh thật sự là quá mạnh, hắn không có đối thủ trong cấp bậc Chuẩn Tiên Đế.

Mạnh như Táng Chủ bày ra chân thân vẫn khó đánh lại, bị đánh nát thân thể rất nhiều lần, khổ không nói nổi.

Táng Chủ lên tiếng:

"Các ngươi bám giữ hắn, ta sẽ kêu gọi đại quân, giờ phút này khó mà ra tay!”

Hắn quát ra lệnh cho ba Đế bám chân Cố Trường Sinh, hắn vừa thổi ốc tù và hắc ám vừa đánh nhau với Cố Trường Sin, nhưng làm như vậy là không được, bị Cố Trường Sinh dồn sức đè đầu đánh.

“Vâng!”

Nhóm Hoành Đế, Táng Đế tuy rằng không cam lòng, nhưng không dám làm trái mệnh lệnh của Táng Chủ.

Bọn họ đang liều mạng thiêu đốt tinh huyết, chuẩn bị bám giữ Cố Trường Sinh, bởi vì phát hiện thế cục trong chiến trường khác cực kỳ bất lợi với bọn họ.

Chúng Đế của Cố gia tham dự vào tình hình cuộc chiến, cấp tốc xoay chuyển tất cả điều này, sinh linh hắc ám liên tiếp tháo chạy, căn bản không đánh lại Chuẩn Tiên Đế, giơ tay một cái đã hủy diệt một mảng lớn.

Ù ù ù!

Âm thanh của ốc tù và hắc ám càng kịch liệt, thậm chí ảnh hưởng đến thời không, khiến sông dài thời gian của các giới bất ổn, trong

đó thậm chí có vật chất hắc ám đang thẩm thấu ra.

Sắc mặt của Táng Chủ hơi nhợt nhạt, nhưng càng nhiều là lạnh lùng, lùi nhanh lại, muốn kêu gọi vị tồn tại ở tận cùng Dị Vực, và cũng gọi ra càng nhiều đại quân hắc ám tiến đến.

"Bốn Đế bỏ ta lại thì sao chứ? Hôm nay các ngươi đều phải chết!"

Lúc này, Cố Trường Sinh không còn Táng Chủ cản tay, hắn thay đổi phương thức chiến đấu lúc trước.

Hắn trực tiếp lấy ra Đại La Kiếm Phôi, dùng kiếm quyết vô thượng chém về phía Hoành Đế, cũng dùng Hồng Mông Hắc Động đè hướng Táng Đế.

Ngoài ra, ba pháp thân thành một, dùng diệu thuật vô thượng này khiến tinh khí thần đạt đến đỉnh cao nhất, cấp tốc tới gần một Đế cuối cùng.

Người này từng đi sông dài thời gian, muốn giết hắn!

Cố Trường Sinh đồng thời giết hướng ba Đế, muốn trấn giết cả ba cùng một lúc.

"Dám coi thường chúng ta!"

Ba người Táng Đế, Hoành Đế sắc mặt cực kỳ khó xem, cảm thụ bị vũ nhục, tuy rằng một chọi một thì không đánh lại Cố Trường Sinh, nhưng hắn làm như vậy là quá coi thường người.

Phập!

Bọn họ thi triển thủ đoạn cuối cùng, đáng tiếc khi mặt đối mặt Cố Trường Sinh thì họ không đánh lại hắn, lần lượt nổ tung!

Giờ thì bọn họ mới hiểu rằng nếu không có Táng Chủ, có lẽ bọn họ đã sớm bị Cố Trường Sinh giết!

"Đạo pháp vô tình."

Cố Trường Sinh ánh mắt lạnh lùng mà sâu thẳm, tuy rằng toàn thân đẫm máu, nhưng giây phút này mạnh đến mức xưa và nay

run rẩy.

Trong tay Cố Trường Sinh hiện ra vầng sáng mông lung ba màu.

Đây là thức thứ bốn của Đệ Nhất Pháp, chém nhân diệt quả, xóa đi dấu vết!

Trắng đen xám đan xen, có lực lượng kỳ dị tràn ngập, thậm chí khiến Táng Chủ đang thổi ốc tù và hắc ám thay đổi sắc mặt.

Trong đó có lực lượng xóa sổ tất cả dấu ấn Chuẩn Tiên Đế.

Loại thủ đoạn này quả thực không thể tưởng tượng, khủng bố khiến người tim đập nhanh.

Nhưng đang trong phút then chốt gọi về, Táng Chủ không thể ngừng lại được.

“Táng Chủ, cứu chúng ta... " Lúc này, nguyên thần của ba Đế kinh hoàng định nhanh chóng chạy trốn, cảm nhận hơi thở chết chóc dày đặc.

Rất đáng tiếc, bọn họ mất đi cơ hội chạy trốn.

Cố Trường Sinh rất lạnh lùng, lật tay lại, bàn tay hóa thành đại pháp ấn ba màu đánh vào ba vầng sáng nguyên thần bắn lên cao, đánh tan chúng nó.

Ù một tiếng, Hồng Mông Hắc Động chấn động, ức vạn luồng sáng lành, vô lượng kiếm khí bắn lên tầng mây, chiếu rọi mà ra.

Nhiều mảnh vụn ánh sáng nguyên thần bị đánh nát trên bầu trời đều chấn vỡ trói buộc, cắn nuốt, thu vào trong đó.

Ánh sáng ba màu rơi nhanh xuống, cùng với tiếng hét thảm của Chuẩn Tiên Đế vang vọng trong chư thiên dưới vòm trời, khiến người sợ hãi mà hoảng sợ, không kiềm được run rẩy.

Đám Táng Đế, Hoành Đế thân thể nổ tung, nguyên thần bị Hồng Mông Hắc Động cắn nuốt trấn áp, thần quang ba màu trắng đen xám tràn ngập, quấn quanh xóa sổ cả dấu vết.

Giây phút này, dù là Chuẩn Tiên Đế cũng khó mà chịu đựng thống khổ như vậy, phát ra tiếng gào thảm thiết vang vọng toàn bộ chư thiên thế gian.

Chuẩn Tiên Đế vốn khó mà giết chết, nguyên thần rất khó bị xóa sổ, chân thân và dấu ấn có thể gieo đến bất kỳ thời không nào.

Xóa sổ thân này thì chân thân ở mảnh thời không khác sẽ lại thức tỉnh khi có người nhắc đến tên thật.

Nhưng thần quang ba màu vô cùng kỳ dị, dính phải nó là bị xóa sổ tất cả ấn ký, được sáng tạo chuyên môn đối phó Chuẩn Tiên Đế.

Ba Đế tung hoành vạn cổ, nhìn xuống sông dài thời gian, đến hiện giờ, chung quy chạy trời không khỏi nắng, rất nhanh bỏ mạng.

Vô số sinh linh hắc ám thay đổi sắc mặt, xôn xao, cảm thấy hoảng loạn chưa từng có.

Bọn họ không sợ cái gì nhưng cũng bị dọa, không kiềm được run rẩy hoảng sợ từ tận linh hồn.

"Trường Sinh Thiên Đế... "

"Vô địch!"

Trong vạn vực, ức vạn vạn sinh linh nhìn cảnh này được chiếu ra, đều rung động thật sâu, phấn chấn, kích động, dâng trào sóng lòng, rất nhiều sinh linh thậm chí không kiềm được rơi lệ, nước mắt tràn lan, quỳ rạp tại chỗ.

Trong cuộc chiến gian khổ mà tuyệt vọng thế này, ngược lại cứng rắn chém giết ba Đế, sáng lập công tích bất hủ vạn cổ, đủ để chúng sinh ca tụng ức vạn năm.

Hắc ám dâng lên, hỗn hợp nhiều pháp tắc thần quang hỗn loạn, tựa như sương mù cuồn cuộn khuếch tán bốn phương tám hướng trong vũ trụ.

Trên chiến trường khác, Chuẩn Tiên Đế Hắc Ám đang giao chiến với nhóm Tô Huyên, Minh Đế, Hôi Lão giờ phút này cũng không khỏi sợ hãi.

Bọn họ nhìn về phương hướng kia, da đầu hơi tê dại.

Chương 729 - Vang dội từ xưa đến nay không có ai, kinh động vũ trụ có ai địch lại?

Người này thật sự là quá mạnh, hèn gì kinh động cường giả vô thượng ở hạ nguồn sông dài thời gian.

Có tồn tại khủng bố giống như Táng Chủ ở nơi đó, vậy mà Cố Trường Sinh một người đánh chết ba vị Chuẩn Tiên Đế, quá cương cường đáng sợ, khiến bọn họ không kiềm được sợ hãi.

Bọn họ dự cảm đến việc lớn không ổn!

"Trường Sinh bước vào Chuẩn Tiên Đế cảnh đã lộ ra xu hướng vô địch, về sau không chừng có thể ngược lại phạt Tiên Đế!"

Hôi Lão nở nụ cười, rất vui vẻ, rất vui mừng, cũng rất thoải mái, không hổ là Trường Sinh khiến gia tộc gửi gắm hy vọng, chung quy trưởng thành đến bước này.

"Đúng là quái vật, không tưởng tượng nổi là một hậu bối trẻ tuổi. Chúng ta đối phó một người đã vô cùng khó khăn, trong cùng một lĩnh vực mà sao chênh lệch lớn quá."

Nhóm Minh Đế, U Đế cực kỳ khiếp sợ, tự hỏi nếu mình đổi lại vị trí với Cố Trường Sinh thì tuyệt đối đã bị đối thủ đánh chết trong tích tắc, không có cơ hội chạy trốn.

Chớ nói chi chống đỡ lâu như vậy, cuối cùng đánh chết ba Đế.

Bọn họ trong lòng rung động khó bình ổn.

"Chiến tích như vậy, không hổ là Trường Sinh Thiên Đế, quả thật vang dội từ xưa đến nay chưa có ai, kinh động vũ trụ ai địch lại..."

Minh Đế không kiềm được nói, ngay cả hắn thân là Chuẩn Tiên Đế đều phải khâm phục.

Đánh chết ba Đế nhưng vẻ mặt của Cố Trường Sinh không thoải mái chút nào, hắn biết có nguy hiểm càng khủng bố hơn sắp kéo đến, ba Đế bám giữ hắn, thành công tranh thủ thời gian cho Táng Chủ.

“Ba người các ngươi bỏ mạng là có ý nghĩa."

Vẻ mặt của Táng Chủ trở lại lạnh lùng như cũ, dồn hết tinh huyết thổi ốc tù và hắc ám, hắn còn thi triển bí pháp vô thượng hóa thành xiềng xích, bắt đầu cắn nuốt bốn phương tám hướng.

Giây phút này, sông dài thời gian sụp đổ, đại đạo vỡ toang, Càn Khôn tan nát.

Thậm chí mảng lớn vũ trụ bị diệt, có nhiều hơi thở căn nguyên bị Táng Chủ cắn nuốt.

Da thịt sớm khô héo của Táng Chủ lại trở lại căng đầy, sinh mệnh lực mãnh liệt hiện ra, lấy đó chống đỡ tiêu hao khủng bố của ốc tù và hắc ám.

Ốc tù và hắc ám phát ra sóng gợn khủng bố, thậm chí có chút đỏ tươi không ngừng khuếch tán, từ bên Giới Hải ầm ầm ập đến.

Càng nhiều cung điện hắc ám hiện ra trong hư không, bị tiếp dẫn ra, trong đó có nhiều sinh linh hắc ám, tuy không có tồn tại nào cấp độ Chuẩn Tiên Đế, nhưng có rất nhiều cấp bậc Tiên Vương.

Đây là lực lượng cực kỳ khủng bố, thổi quét vũ trụ cổ ở các nơi.

Hộc hộc hộc!

Thùng thùng thùng!

Cùng lúc đó, sâu trong Dị Vực khu vực không người mênh mông vô ngần cũng vang lên tiếng hít thở và nhịp tim đập khủng bố.

Tiếng hít thở tựa như mảng lớn vũ trụ phát ra va chạm, quả thực khủng bố đến cực độ, cường đại đến khó tin, chư thiên vạn vực đều không chịu nổi hơi thở như vậy.

Táng Chủ sắp thức tỉnh vị tồn tại kia.

“Giết!”

Cố Trường Sinh không tạm nghỉ, sau khi đánh chết ba Đế, tay hắn cầm Đại La Kiếm Phôi, giống như hóa thành một vị Tiên Đế tuyệt thế lại lần nữa giết hướng Táng Chủ, chuẩn bị đánh chết người này.

Cùng lúc đó, sáu cánh cửa hiện ra bên cạnh Cố Trường Sinh, hơi thở Lục Đạo Luân Hồi cường đại mà thần bí chảy xuôi, nhiều quy tắc vô thượng huyền diệu bao bọc thân hình của hắn.

Phía trước Cố Trường Sinh bị tất cả mọi người cùng nhau công phạt, không rảnh tay.

Hiện giờ Cố Trường Sinh thi triển lực lượng luân hồi, khiến trạng thái của chính mình nhanh chóng lên đến đỉnh, từng bước giết tới, tinh khí ngút trời, tựa như vũ trụ ngân hà khủng bố, quả thực có thể nhấn chìm chư thiên.

Giây phút này, hắn khí huyết dâng trào, không cần giống như Táng Chủ hấp thu căn nguyên trong thiên địa, khiến mảnh thiên địa này khô cạn chết đi.

"Dù ngươi giết chết ngô cũng không thể ngăn lại tất cả điều này.” Táng Chủ lạnh lùng nói, vận dụng thủ đoạn siêu mạnh của mình.

Khi nói chuyện, Táng Chủ như gặp kẻ địch lớn, hóa thành bản thể vô cùng khủng bố, giống như các loại sinh vật tuyệt đỉnh ghép lại với nhau.

Vũ trụ chỉ có thể phụ trợ thân hình khủng bố của Táng Chủ, chỉ riêng từ lông tóc chảy xuôi một lũ thần quang đã bao la còn hơn một phương vũ trụ.

Giờ phút này, Táng Chủ cũng đang liều mạng, sự cường đại của Cố Trường Sinh tạo áp lực rất lớn cho hắn.

Thành tựu Chuẩn Tiên Đế bao nhiêu lâu, Táng Chủ chưa từng thua, dù là người cùng cấp bậc cũng có nhiều người bị hắn đánh chết, cho nên mới sẽ bị những người khác kiêng kỵ như vậy.

Nhưng Táng Chủ cảm thụ được nguy hiểm chết người từ Cố

Trường Sinh.

"Trấn!"

Cố Trường Sinh vẻ mặt cũng lạnh lùng lạ thường, chỉ đáp lại một chữ, thủ đoạn tuyệt thế hóa thành công phạt ngập trời, ẩn chứa sức sát thương khó tả.

Oong!

Hồng Mông Hắc Động giờ phút này không ngừng mở rộng, trong nháy mắt vượt qua vũ trụ, như bao trọn chư thiên vạn vực vào.

Vô cùng vô tận sát kiếp từ bên trong bắn ra, giống như ba nghìn vị Tiên Vương thi triển kiếm chiêu vô thượng, mênh mông mà dâng trào, diễn biến hết thảy.

Nơi này nổ tung, tất cả pháp tắc đạo tắc đều trở thành bột mịn, cái gì đều không sót lại.

“Phụt!”

Bản thể Táng Chủ không ngừng ho ra máu, từ bên trong lao ra đầu rồng, cũng có đầu phượng, thân Kỳ Lân, đuôi Chu Tước, sừng Hư Không... tất cả đều ẩn chứa lực lượng vô thượng không gì sánh bằng, diễn biến bảo thuật cường đại nhất vạn cổ đến nay.

Nhưng vẫn không đánh lại.

Lúc trước bốn người và Cố Trường Sinh ở trong trạng thái cân bằng vi diệu mà kinh người nhất, không ai làm gì được ai, chém giết thật lâu.

Nhưng bây giờ ba Đế bỏ mạng, thiếu sự trói buộc vi diệu đó, Táng Chủ chớp mắt rơi vào thế yếu, không đánh lại.

"Đáng giận! Ta không cam lòng... !”

Táng Chủ không muốn tin, không cam lòng, rít gào, vũ trụ trước mặt thoáng chốc tịch diệt sụp đổ, hóa thành Hỗn Độn.

Táng Chủ đã thức tỉnh vị kia ở tận cùng khu vực không người,

đáng tiếc, chưa đợi vị kia buông xuống thì hắn sắp bỏ mạng ở đây.

Cố Trường Sinh thật sự quá mạnh, có thủ đoạn có thể chân chính giết chết hắn.

Chương 730 - Đầu nguồn hắc ám Dị Vực, giao ước năm xưa của tổ tiên, làm Thiên Đế, không nên sợ

Trận chiến này cuối cùng không kéo dài lâu, Cố Trường Sinh trong trạng thái đó, vận dụng nhiều thủ đoạn, cường đại đến khiến người run rẩy.

Đệ Nhất Pháp, kiếm quyết vô thượng, lực lượng Lục Đạo Luân Hồi...

Táng Chủ mạnh đến mấy cũng chỉ có nước nuốt hận.

Phập!

Ánh kiếm rực rỡ ánh chiếu thiên hạ, đâm rách nhiều vũ trụ.

Táng Chủ muốn trốn, nhưng Cố Trường Sinh sẽ không để điều đó xảy ra.

Không có bất cứ do dự, tay cầm Đại La Kiếm Phôi, ánh sáng rực rỡ chói mắt, một kiếm chém ra, biển máu xô lên, mang theo ánh sáng thê lương rực rỡ.

Nguyên thần của Táng Chủ bị Cố Trường Sinh dùng Hồng Mông Hắc Động cắn nuốt trấn áp.

Lại một vị Chuẩn Tiên Đế bị Trường Sinh Thiên Đế trấn áp.

Hơn nữa còn là một vị Chuẩn Tiên Đế khủng bố đạo hạnh sâu đến khó tin.

Cảnh này một lần nữa làm rung động trong chư thiên vạn vực, có người tận mắt nhìn thấy cảnh tượng phản chiếu lại.

Có người nhìn xuyên qua pháp trận trông thấy tình hình chiến đấu cuối cùng chỗ đó.

Nhưng mặc kệ nói sao thì một mình Cố Trường Sinh giết bốn Đế, mạnh mẽ siêu quần, mở đầu cuộc bình định họa lớn khủng bố nhất từ vạn cổ đến nay.

"Trường Sinh Thiên Đế!"

Giây phút này, tất cả sinh linh đều hô to, âm thanh truyền khắp các giới, các nơi vũ trụ, có thể thấy sự thành kính cùng phấn chấn.

Náo động lớn như vậy, tẩy rửa rầm rộ như thế, hắc ám vừa buông xuống đã thổi quét hết, không có thế giới cùng sinh linh nào có thể may mắn thoát khỏi.

Hoặc là tử vong, hoặc là trở thành sinh linh hắc ám, chân linh yên diệt, không tiếp tục là chính mình.

Không có người nguyện ý tiếp thụ kết cục như vậy.

Trong chiến trường khác, sương mù đen mênh mông, đang phát sinh cuộc chiến kinh thế, nhưng Chuẩn Tiên Đế Hắc Ám ở trong đó đều biến sắc, hoảng loạn vô cùng.

Táng Chủ mạnh nhất cũng bỏ mạng, bọn họ sớm muộn gì cũng sẽ bị đè chết ở đây, trở thành chất dinh dưỡng của sinh linh hắc ám khác.

"Thừa cơ trấn áp bọn họ, đừng để nguyên thần của họ trốn vào hắc ám!"

Lúc này Hôi Lão hét to một tiếng, vận dụng thủ đoạn mạnh nhất đánh với địch thủ trước mắt.

Phương hướng khác, nhóm Tô Huyên, Nhất Tổ, Minh Đế gật đầu, biết đây là thời cơ cực kỳ tốt, không thể bỏ qua.

Sau khi đập chết Táng Chủ, Cố Trường Sinh không rời đi, bởi vì sự tình vẫn chưa xong, hắn không biết tình hình của vị tồn tại trong tận cùng khu vực không người Dị Vực là thế nào, nhưng rõ ràng vị này sắp buông xuống.

Nếu không thì Táng Chủ đã chẳng tốn nhiều công sức thổi ốc tù và hắc ám.

Tiếng hô hấp bàng bạc đó vang vọng trong chư thiên vạn vực, khiến người sởn gai ốc.

"Tứ Gia từng nói đừng tùy tiện đi vào tận cùng Dị Vực, đó là lời khuyên của tổ tiên dành cho người đời sau."

"Nhưng hiện tại đành bất chấp."

Sau đó, Cố Trường Sinh bước ra một bước, cấp tốc xé mở không gian ở đây, xông hướng Dị Vực, vung mạnh tay, rất nhiều sinh linh hắc ám trong phút chốc nổ tung, hóa thành từng mảnh huyết vụ.

Cách biệt vạn năm, hắn lại lần nữa đi đến nơi này.

Hơn nữa so với trước kia, hiện giờ Dị Vực càng thêm khủng bố, sương mù đen mênh mông, trong các mảnh vũ trụ xuất hiện vô số sinh linh hắc ám.

Ở nơi đó còn có nhiều cung điện đang tiếp dẫn, đồng thời có mảng lớn vùng đất hắc ám ẩn chứa căn nguyên hắc ám.

Cố Trường Sinh lao nhanh vào trong nơi tận cùng, Lục Đỉnh trong lòng bàn tay là ỷ lại duy nhất hiện nay của hắn.

Trước khi vị tồn tại kia thật sự buông xuống, phải tranh thủ chặn lại ngay tại đây.

Bùm!

Phía trước là nhiều sinh linh hắc ám dũng mãnh không sợ chết xông lên, đã sớm đánh mất ý chí.

Cố Trường Sinh rất lạnh lùng, hắn ra tay, lực lượng Chuẩn Tiên Đế bao phủ lên nhiều sinh linh hắc ám.

Hỗn Độn Khí dâng trào, một bàn tay to vụt qua, từng tòa điện cổ màu đen bị đánh rơi xuống, hóa thành bột mịn.

Cùng lúc đó, Cố Trường Sinh dùng Đại La Kiếm Phôi chém tới, ánh

kiếm che hết thảy, mảng lớn đất đai màu đen bị phong trấn phá hư, ngăn cản căn nguyên hắc ám ở bên trong lao ra.

Giây phút này, những Tiên Vương sa đọa, sinh vật hắc ám lần lượt tan biến, hóa thành máu và xương, thành tro tàn.

Trên mảnh đất Dị Vực, nhiều Vương Tộc bị Cố Trường Sinh một bàn tay hủy diệt đẩy ngã, đất đai bị chiếm đóng, núi sông vỡ nát thành phấn, mặc cho bọn họ cố gắng chống cự đều vô dụng.

Chuẩn Tiên Đế thật sự còn bị Cố Trường Sinh đánh chết, uy lực của binh khí còn sót lại càng vô dụng.

Cuối cùng thì Cố Trường Sinh vượt qua từng phương vũ trụ, ở tận cùng, hắn trông thấy sinh linh thức tỉnh.

Hơi thở ở chỗ này quá khủng bố, thanh thế từ nơi này truyền ra, vang vọng chư thiên.

Sinh linh kia dựa vào một cây cột sụp đổ, giấu mình trong hắc ám.

Trên người sinh linh đó có vết thương rất khủng bố, phần ngực rách toạc, máu đen chảy ròng ròng.

Thời gian Dị Vực tồn tại quá xa xôi, có thể ngược dòng đến trước khi có Tiên Vực, lai lịch của sinh linh này càng xa xăm hơn không cách nào tưởng tượng.

Hơi thở năm tháng xa xưa tang thương đó giống như có thể đè sụp sông dài vạn cổ.

Vũ trụ bốn phía tịch diệt, huyết vụ màu đen trôi nổi.

Vũ trụ chốn này không có bất cứ sinh linh, tràn ngập khí cơ hỗn loạn, Tiên Vương tuyệt đối không dám bước vào nửa bước.

“Ngọn nguồn hắc ám của Dị Vực?”

Cố Trường Sinh xuất hiện trong mảnh vũ trụ này, nhìn chằm chằm sinh linh này, đang suy đoán đây là ngọn nguồn dẫn đến tất cả hắc ám của Dị Vực.

Rõ rành rành, vết thương trên người của vị này vô cùng khủng bố, lây dính hơi thở hắc ám kinh người còn hơn tất cả của Dị Vực cộng lại rất nhiều.

Nhưng ai gây ra vết thương như thế cho sinh linh này?

“Là hậu nhân của vị kia năm xưa?”

Vị sinh linh này đột nhiên mở mắt ra, cảnh tượng trong mắt quá đáng sợ, ẩn chứa chúng sinh vạn vật, vũ trụ sinh ra hủy diệt, thiên địa khai sáng, vạn vực quy khư.

Vị này mở miệng, chỉ riêng âm thanh đã khiến vũ trụ sụp đổ.

Răng rắc!

Từng mảnh thiên địa tan rã, bất ngờ vỡ vụn.

Cảnh tượng này khiến người hoảng sợ, Dị Vực càng là chia năm xẻ bảy.

Không biết lúc vị này ở thời kỳ đỉnh cao thì mạnh đến mức nào.

Chương 731 - Thiên địa chính là lồng giam, máu của nhân vật mạnh mẽ nhất sau khi chết

Oong!

Tiểu đỉnh màu xanh trong lòng bàn tay Cố Trường Sinh tỏa ra Đế Quang rực rỡ bảo hộ hắn, nếu không thì hắn cũng rất khó chịu đựng loại dao động này.

Cố Trường Sinh nhíu mày, không nói chuyện.

Hắn đang suy nghĩ hơi thở trong này có chút khác lạ, vừa lộ ra tà dị vừa chất chứa quang minh.

“Ngươi muốn chặn lại ngô?”

Sinh linh kia rất lạnh lùng, lộ ra cao cao tại thượng, nhìn xuống thiên địa chúng sinh như con kiến, hiểu rõ tính toán của Cố Trường Sinh.

Cố Trường Sinh im lặng.

Bất kể như thế nào, hôm nay không thể để sinh linh khủng bố này rời khỏi đây, Cố Trường Sinh cố gắng hết sức định thức tỉnh tiểu đỉnh màu xanh.

Nhưng lời của sinh linh này khiến Cố Trường Sinh khó hiểu.

Rõ ràng tổ tiên từng đến tận cùng Dị Vực, nên mới để lại lời nói, khuyên bảo hậu nhân không cần tới đây.

Sinh linh này rõ ràng cũng biết tổ tiên Cố gia.

“Bằng vào ngươi mà muốn chặn ngô? Mơ tưởng viễn vông. Nếu không phải tổ tiên của ngươi và ngô có giao ước thì ngô đã rời khỏi đây từ lâu.”

Nghe sinh linh này nói câu này khiến Cố Trường Sinh giật nảy mình, năm xưa tổ tiên từng có giao ước với tồn tại ở tận cùng Dị Vực?

Cố Trường Sinh bình tĩnh nói:

"Bất kể như thế nào, ngươi muốn rời đi thì hôm nay dù ta phải dốc hết những gì mình có ra cũng quyết giữ ngươi lại đây!”

“Khi nào thì tổ tiên của nhà ngươi đến thực hiện giao ước với ngô, ngô đã đợi hắn vạn vạn cổ."

Vị sinh linh này này rất lạnh lùng, không để ý lời nói của Cố Trường Sinh, có lẽ cho rằng hắn không thể nào gây ra chút vết thương cho mình, ngược lại mở miệng hỏi thăm Cố Trường Sinh tin tức về tổ tiên của hắn.

"Trước đó, ta muốn biết nguyên nhân phát sinh tất cả điều này.”

Cố Trường Sinh mắt lóe tia sáng, thản nhiên lên tiếng, không e dè vị tồn tại rất có thể là Đế thật sự này.

Hắn đã gặp nhiều Tiên Đế, Cố Tứ Gia, Thần Chủ áo trắng, vị Thần Đình Chi Chủ trước vạn cổ càng cường đại kia.

Hắn không cần e dè vị Đế trạng thái không tốt này.

Thân là Thiên Đế, phải nên không sợ hãi hết thảy kẻ địch.

Cây cột sụp đổ giấu trong sương mù màu đen dày đặc, sinh linh khủng bố này dựa vào cột, tất cả vũ trụ phập phồng theo nhịp thở, cường đại đến mức khó tin.

Trong mắt của sinh linh này rực rỡ muôn vàn tia sáng rơi xuống người Cố Trường Sinh, muốn dùng uy năng của Đế khủng bố kinh sợ hắn.

Sinh linh này sống không chỉ vạn vạn cổ, nhìn xuống chư thiên vạn vực, là Đế thật sự.

Tuy rằng hiện giờ trạng thái không được tốt, nhưng sao có thể chấp nhận bị người chèn ép?

Nhưng Cố Trường Sinh hiển nhiên đã sớm dự đoán.

Tiểu đỉnh màu xanh tỏa ánh sáng mờ mịt, rất mông lung, nhưng tựa như mở ra thế giới, có thể chống đỡ hết thảy.

"Không có thành ý mà muốn hỏi chuyện ta?"

Cố Trường Sinh lạnh lùng nói, đứng thẳng tắp, không lùi nửa bước, trực diện sinh linh khủng bố này.

Sinh linh khủng bố này ánh mắt lạnh lùng giống như nhìn xuống người chết:

"Thấy Đế không bái, nhữ muốn chết?"

Nhưng động ý niệm khiến vết thương trên người y vỡ ra, có ánh sáng màu đen dâng lên, giống như hạt ánh sáng màu đen bay ra từ trong máu thịt.

Trong khoảnh khắc, cảnh tượng nơi đây vô cùng dọa người.

Vèo!

Sương mù đen cuồn cuộn mãnh liệt tràn ra ngoài, hiển nhiên nó mang theo nhiều vật chất hắc ám, dày đặc không hòa tan được, đó là căn nguyên hắc ám.

Nhưng bên trong cũng có phù văn đại đạo, ẩn chứa áo nghĩa vô thượng, vượt qua cấp độ của Chuẩn Tiên Đế!

Sương mù đen dày đặc bốn phía hiển nhiên được tạo thành từ mấy thứ này.

“Đến cảnh giới của Đế...”

Cố Trường Sinh chú ý đến tất cả điều này, trong lòng suy đoán càng nhiều.

Sinh linh khủng bố này hẳn là ở tại đây muốn ép ra máu đen trong người, qua vạn cổ tạo ra ngọn nguồn hắc ám này.

Có thể nói Dị Vực sinh ra nhiều sinh linh hắc ám cũng có lỗi của sinh linh khủng bố này này.

Y ép ra máu đen, kết quả trong máu có hạt năng lượng ánh sáng màu đen ăn mòn Dị Vực, nuôi dưỡng ra sinh linh hắc ám.

Bản thân sinh linh khủng bố này bị hắc ám cấp Đế ăn mòn.

Ngọn nguồn của hắc ám chư thiên vạn vực không nằm trên người vị này, chỉ có thể tính là ngọn nguồn hắc ám của Dị Vực.

"Thôi, nói cho nhữ lại ngại gì."

Cuối cùng, cảm giác được chính mình không thể nào tạo thành bất kỳ áp lực gì cho Cố Trường Sinh, sinh linh khủng bố này thỏa hiệp.

Lục Đỉnh kia có thể đánh tan uy thế của y, sẽ không để uy thế rơi xuống người Cố Trường Sinh.

Hành động này chẳng qua là chấp niệm khi y còn là Đế mà thôi.

Y cũng không thể ra tay thật.

Cố Trường Sinh nhíu mày, hắn có chút lo lắng sinh linh khủng bố này giở trò quỷ, nhưng hắn vẫn chọn nghe y nói.

Oong!

Trong cung điện sụp đổ, bóng tối thăm thẳm bắt đầu có nhiều phù văn đại đạo nở rộ, tùy theo căn nguyên hắc ám khuếch tán ra ngoài, không quá nhiều nhưng cũng rất kinh người.

Những phù văn đại đạo màu đen theo máu đen tràn ngập trong hư không, mỗi giây mỗi phút ăn mòn hết thảy.

Nhưng sinh linh khủng bố này sẽ ra tay xóa bỏ phù văn đại đạo màu đen, phòng ngừa khuếch tán.

Y sinh ra căn nguyên hắc ám, nhưng dùng quang minh khác xóa bỏ những căn nguyên này.

Đây là nguyên nhân tại sao hơi thở trong chỗ này tràn ngập quang minh cùng hắc ám.

Y cũng bất lực.

"Thì ra là vậy."

Cố Trường Sinh trong một chốc loáng thoáng hiểu được, đối phương dùng hành động biểu đạt điều muốn nói.

Lúc này, sinh linh này mở miệng, tiếng nói chuyện trong một chốc trở nên rất tang thương, giống như quanh quẩn trong không gian, thở dài bảo:

“Tổ tiên của ngươi từng nhận lời với ngô, hứa sẽ giải quyết vấn đề của ngô, nhưng điều kiện là ngô không thể ra tay với bất kỳ sinh linh nào, cũng không được rời khỏi đây.”

"Hiện giờ vạn vạn cổ đã qua, ngô đã làm được lời hứa, còn tổ tiên của ngươi thì sao? Tại sao không thấy hắn tiến đến?"

Biểu cảm của sinh linh này lạnh băng nhìn chằm chằm Cố Trường Sinh.

Chương 732 - Thiên địa chính là lồng giam, máu của nhân vật mạnh mẽ nhất sau khi chết

"Tổ tiên sớm rời khỏi Tiên Vực, không biết tung tích. Có lẽ đang tìm cách."

Cố Trường Sinh nói, cũng không che giấu, trước mặt cấp bậc như vậy thì che giấu là vô ý nghĩa.

"Rời khỏi Tiên Vực? Hắn vẫn muốn đi ra ngoài sao? Thiên địa là cũi, chúng ta đều bị nhốt trong đó, cuối cùng thành chất dinh dưỡng, ha ha ha ha ha ha!"

Sinh linh khủng bố này nghe vậy, chẳng những không tức giận còn cười lớn, lộ ra ác nghiệt cùng bi thương.

Hai loại cảm xúc hoàn toàn khác nhau trộn lẫn vào nhau, nhưng không có vẻ kỳ dị, rất là tự nhiên.

"Ngươi muốn nói gì với ta?"

Cố Trường Sinh cau mày, muốn đi ra ngoài? Thiên địa là cũi?

Đến cấp độ Tiên Đế, thậm chí tình nghi lên bậc cao hơn nữa mà vẫn chỉ là kẻ bị nhốt sao?

"Ngươi sẽ hiểu cái gọi là thiên địa chẳng qua là từng cái lồng giam chồng chất lên nhau, trước đến giờ không có chân chính siêu thoát..." Giọng nói của y dần ác nghiệt, chất chứa hờ hững như lúc đầu.

"Đáng tiếc ngô bị người tính kế, ngày xưa bị máu đen lây dính, vạn vạn cổ tới nay đều chỉ có thể nghĩ biện pháp trừ bỏ nó, không cho nó ảnh hưởng thần trí của ngô, đi hướng hắc ám... "

Nghe đến đây, Cố Trường Sinh bỗng nhiên thở dài.

Dị Vực xâm lăng chư thiên, chinh chiến Tiên Vực.

Kết quả phát hiện Dị Vực sinh ra là vì như vậy, phỏng chừng không ai ngờ tới.

Đương nhiên việc này cũng liên quan tới bản tính của sinh linh hắc ám, không chỉ riêng là Dị Vực, bao gồm bên Giới Hải kia càng là như vậy.

Hiến tế chúng sinh vạn cổ để đạt tới mục đích nào đó.

Tiếp dẫn một vị tồn tại buông xuống?

Hoặc vì muốn sống lại ai đó?

"Máu đen rốt cuộc là cái gì?"

Theo sau, Cố Trường Sinh hỏi thăm, rất muốn biết lai lịch của những giọt máu đen này.

Bởi vì Cố Trường Sinh đã thấy chân tướng thiên địa đại tan biến thuở trước vạn cổ, ngay lúc đó cũng là như vậy, Thần Đình Chi Chủ bị máu đen lây dính, cuối cùng bị hắc ám ăn mòn, rơi vào khu vực không thể biết.

Nhưng mà nghe lời này, sinh linh khủng bố này trầm mặc, có Đế đạo bàng bạc uy nghiêm hiện ra, lên xuống như đại dương mênh mông.

Nỗi lòng của y bất ổn, phập phồng kịch liệt.

“Đó là máu của tồn tại mạnh nhất trong thiên địa sau khi chết đi.” Y lạnh lùng trả lời, giống như nói những lời này khiến y mất nhiều tinh khí, liên quan nhân quả lớn đến mức khó mà tưởng tượng.

“Tồn tại mạnh nhất trong huyết mạch?”

“Máu sau khi chết?”

Nghe được đáp án này, Cố Trường Sinh cũng không khỏi hơi khiếp sợ.

Hắn luôn luôn cho rằng máu đen là bị người chuyên môn luyện chế, lấy đó đối phó tồn tại Tiên Đế.

Nhưng mà thật sự không ngờ chúng là máu của người chết.

Khi còn sống phải mạnh đến mức nào? Quả nhiên không hổ là tồn tại mạnh nhất trong thiên địa.

Cố Trường Sinh trầm mặc, không ngờ chân tướng máu đen là như vậy, tương đương với tồn tại mà hắn sắp đối mặt càng cường đại, càng khủng bố.

Lần này hắc ám buông xuống, tổng tẩy rửa, thật ra cũng chỉ là khởi đầu.

Còn có máu và loạn càng khủng bố đang chờ chư thiên vạn vực.

Tồn tại mạnh nhất trong thiên địa cũng không cách nào chân chính vĩnh sinh sao?

Vị kia chết như thế nào?

Lúc này trong lòng Cố Trường Sinh dâng lên một chuỗi nghi vấn.

Đến cấp độ Chuẩn Tiên Đế, đưa mắt nhìn vạn cổ đã vô địch, có thể nhìn xuống hết thảy.

Kết quả lại phát hiện chân tướng thiên địa mà mình biết thật ra còn ẩn chứa càng nhiều chưa biết.

Trên con đường Chuẩn Tiên Đế này còn có quá nhiều mênh mông cùng thần bí.

Không lẽ đây là tù giam?

Không có chân chính siêu thoát?

Cuối cùng sẽ làm chất dinh dưỡng?

Cố Trường Sinh nghĩ đến đại tế vạn cổ, cái gọi là tổng tẩy rửa, đại tan biến chẳng khác nào hiến tế chúng sinh.

Không lẽ là để sống lại vị tồn tại mạnh nhất thiên địa?

Nguyên nhân khiến Cố Trường Sinh suy nghĩ như vậy hoàn toàn là bởi vì hắn nhớ đến nội vũ trụ của mình.

Đối với sinh linh trong nội vũ trụ thì hắn là Thiên Đạo, nắm giữ sinh diệt luân hồi, năm tháng hoàn toàn thay đổi.

Vũ trụ tan biến sinh ra chỉ trong một ý niệm của Cố Trường Sinh, tùy theo cảm xúc của hắn thay đổi mà giới sinh giới diệt.

Có lẽ sinh linh trong đó không biết.

Nhưng những sinh linh đó cũng chẳng khác gì sinh hoạt trong một tù giam.

Nếu thiên địa chỗ bọn họ là một tù giam thì sao?

Vậy phải chăng thật ra thiên địa táng diệt, kỷ nguyên luân hồi là nằm trong ý niệm của vị tồn tại nào đó?

Nếu vị tồn tại kia thật ra sớm đã chết, nhưng chấp niệm muốn sống lại ảnh hưởng toàn bộ thiên địa.

Cố Trường Sinh nổi da gà, bị suy đoán của mình dọa sợ.

Hắn cảm giác chính mình đã đến gần chân tướng.

"Cho nên mới nói không có chân chính siêu thoát, chẳng qua đi tới đi lui trong lồng giam vô hạn, phải thật sự phá vỡ hết mới có thể đi ra."

Cố Trường Sinh giây phút này hơi tỉnh ngộ.

Đối với hắn thì có lẽ nội vũ trụ là cơ hội thật sự.

Một cơ hội chân chính phá vỡ.

Giọng Cố Trường Sinh cực kỳ bình tĩnh nói với tồn tại khủng bố trước mắt mình:

"Ta xin ghi nhớ ơn giải thích nghi hoặc hôm nay, hôm khác nếu có cơ hội thì ta sẽ đến cứu ngươi."

Nói ra hứa hẹn như vậy với một vị Tiên Đế, có người có lẽ sẽ cảm thấy hắn phát điên, ngay cả Tiên Đế đều không cách nào giải quyết được thì còn có ai có thể làm được?

Nhưng Cố Trường Sinh lựa chọn làm như vậy.

Mặc kệ có thể làm được thật hay không, Cố Trường Sinh đơn giản là không muốn thẹn với bản tâm.

"Ha ha, tổ tiên của nhà ngươi năm xưa cũng nói với ngô như vậy."

Đối với lời này thì tồn tại khủng bố khịt mũi khinh bỉ, y cho rằng so với lời hứa vu vơ đó chẳng bằng dựa vào chính mình.

Nếu không phải vì Lục Đỉnh kia thì y đã chẳng thèm nói nhảm nhiều với Cố Trường Sinh.

Dù sao thì y cũng ôm chút hy vọng vào tổ tiên của Cố Trường Sinh.

Bùm!

Cố Trường Sinh không nói thêm nữa, cuối cùng rời khỏi nơi này, quay về đến Tiên Vực.

Có biết bao nhiêu vị Chuẩn Tiên Đế ra tay trấn áp, cuộc hạo kiếp hắc ám này rốt cuộc chấm dứt, nhiều sinh linh hắc ám bị hủy diệt, hóa thành tro kiếp, bao gồm nhiều cung điện hắc ám cũng bị đánh nát.

Theo sau đại quân hắc ám lui về bên Giới Hải, không tiến công nữa.

Chương 733 - Thời cơ siêu thoát, cái gọi là chân tướng, Tiên Vực gây dựng lại

Trong trận chiến này, chư thiên vạn vực đã chết rất nhiều sinh linh, bao gồm Tiên Vương cũng đã chết rất nhiều.

Rất nhiều vũ trụ cổ bị hủy diệt, bị đánh tan hoang, không có bất cứ sinh cơ. Rất nhiều đại giới cũng vĩnh viễn biến mất, có một số bị hắc ám ăn mòn, có một số thì là bị Chuẩn Tiên Đế giao chiến lan đến, hóa thành bột mịn.

Chư thiên vạn vực đều thương vong thảm trọng, một mảnh kêu

khóc, rất nhiều sinh linh mất đi thân tộc, chết trong đại loạn hắc ám này.

Tiên Vực cũng thế, tuy rằng có Chuẩn Tiên Đế trấn giữ, nhưng bận đại chiến trong các chiến trường, không kịp ngăn cản.

Tuy là Chuẩn Tiên Đế nhưng không thể cứu tất cả mọi người.

"Tốt quá, Trường Sinh Thiên Đế trở về!"

Đám người Minh Đế, U Đế trước tiên phát hiện ra Cố Trường Sinh, bọn họ đang thanh lý chiến trường các nơi, tiêu diệt sinh linh hắc ám còn sót lại ở các nơi vũ trụ, ra tay cùng lúc xóa sổ căn nguyên hắc ám.

Tuy trong trận chiến này bọn họ bị thương nặng nhưng không đáng lo.

Khoảnh khắc Cố Trường Sinh bước vào Tiên Vực thì bọn họ cảm thụ được ngay, có chút vui sướng bất ngờ.

Bởi vì bọn họ đã cảm thụ việc xảy ra chỗ đại khủng bố Dị Vực, dù cách xa thật xa nhưng vẫn khiến họ run rẩy, cảm ứng dao động vượt qua Chuẩn Tiên Đế.

Rõ ràng, là Tiên Thể chân chính, sau khi Trường Sinh Thiên Đế đập chết bốn Đế thì một mình đánh qua, dữ nhiều lành ít.

Điều này khiến bọn họ vô cùng khâm phục.

“Ta không sao, bên Dị Vực đã yên ổn.” Cố Trường Sinh gật đầu với bọn họ, giải thích.

Cố Trường Sinh bình an trở về, toàn bộ Tiên Vực đều náo động.

"Không có việc gì thì tốt rồi." Diệp Minh Nguyệt, Tô Huyên thở phào nhẹ nhõm, bọn họ luôn luôn lo lắng Cố Trường Sinh.

Tất cả sinh linh đều tiến đến yết kiến, một bước là quỳ một lạy trên từng mảnh đất, ca tụng cái tên Thiên Đế, vô cùng thành kính và tôn kính.

Trong đại hạo kiếp hắc ám này, những gì Cố Trường Sinh làm đủ khiến đời sau khắc ghi mãi mãi ức vạn năm.

Đập chết bốn Đế, ngăn cản họa hắc ám, đi Dị Vực, chặn Tiên Đế.

Công tích như vậy nên được ca tụng bất hủ.

Đương nhiên, tất cả tồn tại anh dũng giết địch trong trận chiến này đều đáng giá hậu nhân vĩnh viễn ghi nhớ.

Tiên Vực và các nơi Cửu Thiên đều sôi trào.

Từ tám mươi vạn năm trước Tiên Vực đã bị đánh thành rất nhiều khối, trôi đi xa, vào khu vực Hỗn Độn khác nhau.

Chân Tiên bình thường không cách nào tìm kiếm những chỗ này, chỉ có Tiên Vương mới có thể.

Hiện giờ số lượng Tiên Vương Tiên Vực rất ít, đa số đều là Tiên Vương từ vũ trụ cổ khác đến, chém giết chinh chiến Tiên Vương Tiên Vực sa đọa.

Cho nên nhóm Minh Đế, Dương Đế, U Đế ra tay, dùng đại pháp lực tạo lại Tiên Vực. Cố Trường Sinh cũng ra tay, Càn Khôn xao động trong bàn tay hắn, lại đặt Cửu Thiên vào Tiên Vực.

Nhiều mảnh đất tàn phá bị kéo ra Hỗn Độn, tổ hợp lại, ghép vào nhau.

Trong đó Hỗn Độn Khí hùng dũng, thần quang ngút ngàn, ánh sáng rực rỡ chiếu rọi vòm trời, đang mở mang vũ trụ mới.

Đối với Chuẩn Tiên Đế thì thủ đoạn như vậy không khó khăn.

Cách biệt hơn tám mươi vạn năm, Tiên Vực cuối cùng cũng khôi phục hoàn chỉnh.

Tất cả tộc quần, truyền thừa đạo thống đều không kiềm được kích động, sau đó là thương cảm.

Khoảng thời gian tiếp theo, khắp nơi hân hoan, tu sĩ ở các nơi chúc mừng.

Rất nhiều người cho rằng họa hắc ám đã bị bình định, Tiên Vực an ninh.

Nhưng nhóm Cố Trường Sinh, Hôi Lão thì biết không phải thế.

"Ngày xưa mở mang thế giới giờ đã có mười tám trọng thiên!"

Cố Trường Sinh có chút cảm khái, cùng nhóm Tô Huyên, Hôi Lão trở lại thế giới độc lập chỗ Cố gia.

Nơi này non xanh nước biếc, tiên vụ lượn lờ, tựa như đất lành lánh đời.

Ngày xưa do hắn tự tay mở mang, hiện giờ đã diễn biến đến nước này.

Cố gia có thể giữ được nguyên vẹn trong đại chiến này cũng nhờ phương thế giới này.

"Công tử."

"Thần Tử."

"Trường Sinh."

"Thiên Đế... "

Liên Tinh, phụ mẫu, gia gia, nãi nãi, các tộc nhân đều đến, nơi này vô cùng náo nhiệt.

Tất cả mọi người gọi Cố Trường Sinh với cái tên khác nhau, nhưng bất kể như thế nào, giờ phút này đều vô cùng hân hoan, thoải mái, kích động.

Đặc biệt là nhóm Liên Tinh, mẫu thân.

Ngày xưa biết được Cố Trường Sinh gặp phải hung hiểm, bọn họ không biết đã chảy bao nhiêu lệ.

"Yên tâm đi, đã không có việc gì." Cố Trường Sinh mỉm cười nói.

"Xin lỗi, khiến các ngươi lo lắng."

Mắt Liên Tinh đỏ hoe nhào vào ngực Cố Trường Sinh:

“Công tử bình an là tốt rồi, mọi người đều nhớ công tử!”

Cố Trường Sinh vỗ nhẹ lưng Liên Tinh, có chút áy náy.

Nhưng có thể lại đoàn tụ với thân tộc khiến Cố Trường Sinh tự nhiên rất vui vẻ.

Ở đây, Cố Trường Sinh lại nhìn thấy người quen cũ, người đi theo ngày xưa như Sở Yêu Nguyệt, Sở Thanh Huyền, Cổ Thần Mục, nhưng mà cũng có rất nhiều tộc lão cùng tộc nhân đã vùi thây trong chiến đấu.

Cùng thế hệ xếp trong mười hạng với hắn hiện giờ chỉ còn lại năm người.

Cố Minh Hoàng, Cố Lâm Trần...

Những người này vẫn còn đây.

Cố Trường Sinh còn trông thấy biểu muội Cố Khuynh Nhi, thiếu nữ ngày xưa cực kỳ ngưỡng mộ hắn hiện giờ đã trở thành nhân vật cấp bậc lão tổ.

Chẳng qua nàng vẫn giữ bộ dáng thiếu nữ, vẫn còn thích hắn.

Rất nhiều người đều không thay đổi.

Mà trong khoảng thời gian này, Tiên Vực các nơi cũng không bình tĩnh.

Vô số tu sĩ đều hy vọng Trường Sinh Thiên Đế có thể xây dựng Tiên Đình.

Hiện giờ nhiều truyền thừa đạo thống Tiên Vực bị cắt đứt, cần có một đạo thống khổng lồ hoặc là niềm tin để chống đỡ.

Đối với bọn họ thì Trường Sinh Thiên Đế nên lập Tiên Đình, Tiên Vực vạn giới cộng tôn.

Với Tiên Vực thì Tiên Đình như tín ngưỡng nguyện lực, từ thuở

Tiên Vực sinh ra đã có hình thức ban đầu của Tiên Đình, thậm chí ảnh hưởng nhiều tồn tại vô thượng đời sau.

Thời trước vạn cổ xa xưa có Thần Đình, Yêu Đình, Thánh Đình, Thiên Đình tồn tại, đáng tiếc không tồn tại bao lâu thì sụp đổ, tan vỡ trong sông dài năm tháng.

Muốn xây dựng thế lực như vậy cần phải chịu đựng nhân quả không thể tưởng tượng nổi, có đại khí phách vô thượng, có trái tim thống ngự chư thiên vạn vực.

Lúc Cố Trường Sinh mới quay lại Tiên Vực, nhiều tu sĩ cầu xin hắn xây dựng Tiên Đình, vực dậy huy hoàng của Tiên Vực.

Nhưng mà ngay lúc đó Cố Trường Sinh suy xét đến bên người không có thân tộc, cố nhân, sau khi xây dựng Tiên Đình thì cũng chỉ là Tiên Đình của mình hắn, vì vậy đã từ chối.

Hắn tự nhiên không sợ hãi cái gọi là đại nhân quả.

Chương 734 - Tiên Đình thiết lập, năm Thiên Đế trị thế, vạn linh đều có thể thành đạo

Chẳng qua, hắn không muốn cuối cùng trở thành Tiên Đình của một người, trên đời bao la nhưng không còn tìm được một người quen.

Cố Trường Sinh vốn muốn đợi đến khi bình định mối họa Đế, tiếp dẫn cố nhân trở về rồi mới suy xét những chuyện này.

Hiện tại thời cơ đã chín muồi, nhóm Hôi Lão, Minh Đế cũng hy vọng hắn có thể xây dựng lại Tiên Đình, chấp chưởng Tiên Vực.

Tiên Vực các nơi đều có sinh linh nhắc tên Trường Sinh Thiên Đế, hy vọng hắn có thể sáng lập Tiên Đình, thống nhất Tiên Vực hiện nay.

Trong thời đại xao động, Tiên Vực không thể mất trụ cột tinh thần.

Nói thẳng ra hiện giờ cũng chỉ có Cố Trường Sinh mới gánh nổi nhân quả lớn như vậy.

Ngày này, trong các mảnh vũ trụ vang lên đạo âm vô thượng, có âm thanh tế tự, âm thanh thế giới, âm thanh lễ bái hùng hồn mà cổ xưa vang vọng khắp chư thiên.

Cùng lúc đó, thần điện và dãy kiến trúc rộng rãi đột ngột nhô lên từ mặt đất chính giữa Tiên Vực, tường vàng dát ngọc, tỏa ánh sáng chói mắt, có hơi thở hùng hậu làm chư thiên vạn vực chìm nổi theo.

Nhiều Chuẩn Tiên Đế ra tay cùng lúc, lại mở mang đạo tràng trong Hỗn Độn, trường hợp cực kỳ tráng lệ, vô số hạt Hỗn Độn dâng trào mãnh liệt trong đó, dao động cuốn sạch vạn vực.

Đây là vạn cổ tới nay, các loại tồn tại cường đại hiểu biết về Tiên Đình, lấy chúng sinh làm nguyện, vừa đến từ chúng sinh, cũng có thể quay ngược về cho chúng sinh.

Tín ngưỡng Tiên Đình là hội tụ từ nguyện lực chúng sinh, đọng lại trên trời, bất hủ bất diệt.

Chỉ cần nguyện lực không ngừng, Tiên Đình sẽ không tan vỡ.

Đây cũng là vì chỉ có người có công tích lớn với chúng sinh thiên địa mới gánh nổi tín ngưỡng Tiên Đình.

Nếu không thì dù là Chuẩn Tiên Đế cũng khó ngưng tụ ra tín ngưỡng Tiên Đình.

“Tiên Đình, thành lập từ hôm nay!”

Một âm thanh uy nghiêm ẩn chứa lực lượng vô thượng truyền ra từ trong đạo tràng, náo động nhiều vũ trụ, nhấc lên sóng gió lớn trong các giới.

Ngay lúc này, lực lượng tín ngưỡng từ trong thiên địa dường như tìm được phương hướng tụ về thần điện và dãy kiến trúc, muốn tụ vào trong đó.

Tiên Đình xây dựng, bàng bạc tráng lệ, bên trong có thân hình vĩ

đại ngồi xếp bằng, cao hơn cả vũ trụ, ức vạn thần quang như Thái Sơ chảy xuôi, tựa như đứng sừng sững ngay chính giữa thế giới.

Các phương các giới đều có sinh linh quỳ lạy!

"Chúng ta bái kiến Trường Sinh Thiên Đế!"

Các nơi vũ trụ, đại giới đều có tồn tại cường đại, tu vi yếu nhất cũng là Chân Tiên tỏ ý cung kính hướng về phương hướng Tiên Đình.

Vô số sinh linh cùng tu sĩ quỳ sát đất, vô cùng thành kính hướng về một phương hướng.

“Nguyện lực hấp thu từ chúng sinh rồi quay về với chúng sinh.”

Cố Trường Sinh ngồi xếp bằng trong Tiên Đình, cảm thụ lực lượng tín ngưỡng từ các nơi ùa đến, nhẹ giọng tự nói.

Pháp thân của Cố Trường Sinh ánh chiếu trong chư thiên, hùng vĩ không thấy giới hạn, từ những nguyện lực thiên địa này có thể cảm ngộ điều chúng sinh nghĩ, nhớ, rồi hắn lo thay cho chúng sinh.

Tiên Đình hiện giờ đã có quy mô bước đầu.

Đây là do tộc nhân Cố gia cùng với nhiều Tiên Cổ Di Tộc đạo thành truyền thừa đạo thống, mạnh xưa nay chưa từng có.

Bao gồm Thái Cổ Tiên Đình ngày xưa, Trường Sinh Tần gia, Vũ Hóa Tiên Triều, Thanh Huyền đạo tràng, Thái Hư Thần Tộc, các thế lực đạo thống ngày xưa.

Thậm chí có thể nói, đây là truyền thừa đạo thống mạnh nhất từ vạn cổ đến nay, tuy rằng trải qua kỷ nguyên điêu tàn nhưng vẫn có nhiều cường giả.

Trong Tiên Đình có chín vị Chuẩn Tiên Đế trấn giữ, uy hiếp chư thiên vạn vực, thậm chí khiến bên Giới Hải cũng không dám dễ dàng đến xâm phạm.

Tiên Đình Chi Chủ chính là Trường Sinh Thiên Đế, càng được gọi là sức chiến đấu khủng bố vô địch dưới Tiên Đế.

Chuẩn Tiên Đế chết trong tay hắn nhiều cỡ một bàn tay.

Còn về sức chiến đấu cấp bậc Tiên Vương, Chân Tiên, Đại Đế thì hiện giờ Tiên Đình cũng có được rất nhiều.

Tiên Vực đã gần như bình ổn, các tộc các linh nghỉ ngơi lấy lại sức, xem như an ninh còn hơn mấy chục vạn năm trước.

Giáo chúng Tiên Đình đi các giới, các nơi vũ trụ, dấu chân đạp khắp chư thiên vạn vực, xây dựng Thần Cung, Kim Thân, pho tượng cho Thiên Đế, đồng thời phòng ngừa hắc ám ập đến.

Cái tên Thiên Đế càng huy hoàng hơn, trong những Thần Cung, pho tượng ẩn chứa một lũ uy của Thiên Đế, có thể ngăn hắc ám.

Cũng có tu sĩ đi các nơi, giảng giải đạo pháp kinh văn, điểm hóa cho nhiều sinh linh đời sau, dùng đại thần thông hoằng pháp phát tán truyền thừa.

Đến về sau, các giáo đều bỏ nhiều công sức, trải qua nhiều năm hoằng pháp, tất cả phát triển theo chiều hướng tốt đẹp, Tiên Vực khôi phục sinh cơ.

Tiên Đình phồn thịnh, vô cùng huy hoàng, vượt qua nhiều Thần Đình, Thiên Đình xưa kia, sinh linh của các vũ trụ khác đều muốn đi tới gia nhập vào, trở thành đệ tử của Tiên Đình.

Tiên Đình cũng chiêu lãm kỳ tài các giới các tộc, không ngừng lớn mạnh, càng phồn thịnh, có xu thế thành tựu vạn cổ không có ai bằng.

Mấy vạn năm sau, Cố Trường Sinh đang tu luyện thì trong lòng có cảm ứng, chỉ một cái, ánh sáng rực rỡ hiện ra.

Thiên mệnh, đại đạo hiện ra giữa hai chân mày của hắn, bên trên Tiên Vực hiện ra nhiều Đại Đạo Thần Liên, thần dị vô song.

"Tiên Đình thống ngự vạn vực, trong thời đại Thiên Đế trị thế, thiên địa vạn linh đều có thể thành đạo."

Giọng nói của Cố Trường Sinh vang vọng vạn vực, ẩn chứa uy nghiêm vô thượng, đại đạo ầm ầm, Thiên Đạo nổ vang như tỏ cơn

giận.

Nhưng rất nhanh, tùy theo Cố Trường Sinh vươn bàn tay ra, vắt ngang hết thảy, Càn Khôn mờ tối, vũ trụ không ánh sáng, toàn bộ Tiên Vực đều bị che lấp.

Ầm ầm ầm!

Đại đạo lùi lại, thiên mệnh quay về với trời nhưng không hoàn toàn thuộc về trời.

"Thiên Đế thánh minh!"

"Chúng ta vô cùng cảm kích!"

Chư thiên vạn vực vang lên âm thanh cảm kích, kính sợ của rất nhiều sinh linh cùng tu sĩ không kiềm được lễ bái.

Các nơi lóe tia chớp, Thành Đạo Kiếp hiển hóa khắp mọi nơi, âm thanh vang vọng các mảnh Tinh Không, to lớn vô biên.

Thiên mệnh quay về với trời.

Thiên địa vạn linh đều có thể thành đạo, không bị trói buộc nữa.

Biển sét chiếu sáng tám phương.

Chương 735 - Tiên Vực phồn thịnh, một đời chỉ ở bên một người, không muốn có kiếp sau

Rất nhiều sinh linh đều đột phá, muốn thành tựu Đại Đế, cảnh tượng thành đạo cùng một ngày chấn kinh nhiều vũ trụ, thậm chí bị người ghi lại, chuẩn bị lưu truyền đời sau.

Vạn cổ tới nay đã bao giờ gặp cảnh tượng tráng lệ hùng vĩ như vậy?

Cố Trường Sinh trả lại thiên mệnh, không chỉ vì trong lòng có cảm ứng, càng là khiến chúng sinh có một đường cơ hội.

Nếu không thì trừ phi hắn tiêu vong bỏ mạng, trong mảnh thiên địa này không ai có thể đột phá.

Đến cảnh giới hiện tại của Cố Trường Sinh, thiên mệnh có hay không đã không trọng yếu.

Mà ngày này, nhiều thành viên Tiên Đình đang độ Thành Đạo Kiếp.

Tu vi của bọn họ sớm đến mức độ đó, chẳng qua không có cơ hội, hiện giờ tự nhiên muốn càng tiến một bước.

Liên Tinh, Tô Minh Nguyệt, Giang Sơ Nguyệt, Cổ Thần Mục, Thác Bạt Tư Vũ, Sở Yêu Nguyệt, Cố Minh Hoàng...

Thiên phú của bọn họ đều không yếu, chỉ thiếu thời cơ như vậy.

Phụ mẫu, thân tộc của Cố Trường Sinh cũng có người thành đạo, chịu đựng năm tháng dài đằng đẵng rốt cuộc nghênh đón một bước này.

Biển sét mênh mông bao phủ, bọn họ toàn thân cháy đen, bị thương rất nặng.

Bọn họ Thành Đạo Kiếp rất gian nan, nhưng Cố Trường Sinh theo dõi tận mắt quá trình tuy đầy biến cố nhưng không hiểm nguy, thành công vượt qua, trở thành Đại Đế.

Cố Trường Sinh làm được hứa hẹn ngày xưa, chẳng những khiến toàn tộc thành Đế, càng cho trên đời vạn linh đều có thể thành Đế.

Các thuộc hạ Tiên Đình vào lúc thế này tự nhiên cũng nhận được ánh sáng Thiên Đế ảnh hưởng, Thành Đạo Kiếp đầy biến cố nhưng an toàn vượt qua.

Tiên Đình cường thịnh không ai so bằng.

Trên trời cũng biết vào lúc thế này, lôi kiếp cùng lắm là rèn luyện bọn họ thôi chứ không cách nào ngăn trở bọn họ đặt chân vào lĩnh vực tiếp theo.

Dù sao Cố Trường Sinh ở một bên nhìn.

Ông trời cũng phải nhìn sắc mặt của hắn mà làm việc.

Chớ nói chi Tiên Đình còn có tám vị Chuẩn Tiên Đế khác trấn giữ, có thể nói là cường thịnh đến mức khó tin.

Trong trận chiến ngày xưa, Minh Đế, Dương Đế, U Đế cũng lựa chọn gia nhập Tiên Đình, nhưng với điều kiện cho bọn họ biết kinh văn cấp Tiên Đế của Cố gia.

Đối với việc này thì Cố Trường Sinh không có từ chối, dù sao kinh văn Tiên Đế chỉ đề cập đến kinh nghiệm cảm ngộ, cụ thể nên đi như thế nào thì còn tùy vào cá nhân.

Đến cấp độ Chuẩn Tiên Đế, khi còn sống hoặc chết đi đều bao phủ một lớp sương mù, khiến người khó mà nhìn rõ.

Tu vi càng là đến tình trạng không cách nào phỏng đoán.

Nhưng muốn tiến thêm một bước là việc không thể nào hoàn thành, vạn cổ tới nay chẳng thể thêm một ly cũng là điều rất bình thường.

Nhiều Chuẩn Tiên Đế Hắc Ám sẽ bị hắc ám hấp dẫn, đi hướng mặt đối lập với chúng sinh cũng là vì nguyên do này.

Minh Đế, Dương Đế, U Đế kiên trì giữ bản tâm, không bị hắc ám hấp dẫn, không vì đuổi theo lực lượng mà bỏ đi hết thảy.

Khi tai nạn và tổng tẩy rửa kéo đến, cùng chư thiên vạn vực chống cự hắc ám, đã chứng minh đạo tâm của bọn họ.

Cố Trường Sinh và nhóm Hôi Lão đều rất yên tâm, tuy kinh văn Tiên Đế quý giá nhưng không phải vật cấm không cho truyền tay nhau đọc.

Nhóm Minh Đế đọc xong có nhiều cảm khái, được dẫn dắt nhiều, cảm giác con đường phía trước có hy vọng, tự nhiên cũng giữ lời hứa, gia nhập Tiên Đình.

Mà ngày này, biển sét biến mất, nhiều nơi hiện ra uy áp Đại Đế trấn áp các nơi.

"Cảm tạ Thiên Đế thánh minh!"

Từng đợt âm thanh thành kính quanh quẩn trong các mảnh vũ trụ.

Ấn ký Thiên Đạo của Tiên Vực hiện ra trên bầu trời, rất nhiều sinh linh cùng tu sĩ vào ngày này đều cảm thụ được cấp độ sinh mệnh nâng cao.

Đối với tu sĩ thì thành tựu Đại Đế hoặc không là hai loại khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Tùy theo ấn ký Đại Đế xuất hiện, tuy rằng linh khí thiên địa khô cạn, thọ mệnh của bọn họ được nâng lên một bậc lớn.

Ít nhất trong một khoảng năm tháng tiếp theo, bọn họ có thể nghĩ biện pháp đi càng xa, chứ không phải dừng lại ở giai đoạn Đại Đế cảnh.

Cố Trường Sinh cũng yên tâm rất nhiều, bởi vì trong số tu sĩ thành đạo có nhiều thân tộc, hồng nhan của hắn, ví dụ như nhóm phụ mẫu, người thân.

Trong thời gian này, có thể nói là thời kỳ phát triển nhanh, phồn thịnh nhất từ khi Tiên Vực trải qua họa loạn hắc ám.

Đời sau ghi chép, thời đại Thiên Đế trị thế, trả về thiên mệnh, thế gian vạn linh đều có thể thành đạo, tạo phúc đời sau vạn cổ.

Tiên Vực phồn thịnh gần bằng thời Tiên Cổ.

Chớp mắt đã qua mấy vạn năm.

Dao động bên Giới Hải dù khủng bố đến đâu cũng không khuếch tán hướng Tiên Vực nữa, trong Thương Mang có chút không bình tĩnh, đôi khi có dao động kinh thiên mênh mông mà dâng trào, sông dài thời gian cắt đứt.

Đó là tuyệt thế cường giả đang giao thủ, ít nhất cũng là cấp độ Chuẩn Tiên Đế.

“Bên Giới Hải có lẽ là một mảnh thế giới giống như Tiên Vực, hiện giờ bên kia cũng đang phát sinh đại họa."

"Tiên Vực sẽ không bình yên được bao lâu, tai họa rồi sẽ có ngày lại đến, sẽ khủng bố vượt qua tưởng tượng, vượt qua mọi thứ từ xưa đến nay."

Cuối cùng, nhóm Minh Đế, Dương Đế, U Đế sắc mặt nghiêm túc cho ra kết luận như vậy.

Bọn họ ở đầu bên này Giới Hải quan sát, dùng thủ đoạn vô thượng tra xét, không có tùy tiện đi qua. Sương mù màu đen bao phủ phía bên kia Giới Hải đã nhạt bớt.

Giới Hải lăn lộn, tràn ngập nhiều đại đạo gió bão, cùng với các loại thần quang, có thể tan biến thần hồn và thân thể của Tiên Vương.

Một đám bọt sóng chìm nổi, nhiều vũ trụ cổ ở trong đó không ngừng sinh ra rồi tiêu tan, ẩn chứa đại khủng bố cùng với chưa biết.

Nếu lúc này mà nhìn kỹ sẽ phát hiện khu vực bên kia có nhiều thế giới mênh mông mà thần bí, không kém gì phía Tiên Vực.

Bên kia đã phát sinh đại chiến cùng náo động không nhỏ hơn Tiên Vực bao nhiêu, thậm chí có từng lũ Đế uy chân chính khuếch tán tới bên này, nhấc lên đại đạo gió bão khủng bố đến mức tận cùng, chúng sinh táng diệt theo vui giận buồn ghét của nó, cuốn sạch chư thiên vạn vực.

Dù có Giới Hải ngăn cách vẫn khó thể cản lại uy thế đáng sợ kia.

Chương 736 - Tiên Vực phồn thịnh, một đời chỉ ở bên một người, không muốn có kiếp sau (2)

May mà chỉ có chân chính Chuẩn Tiên Đế mới nhìn trộm được một ít cảnh tượng nơi đó, sinh linh cấp độ khác trong khoảng thời gian này căn bản không dám đi Giới Hải, không dám tới gần.

Tổng thể, mặt ngoài Tiên Vực vẫn một mảnh yên lặng hòa bình, sinh sinh hướng vinh.

Nhưng dư ba hắc ám không ngừng ập đến, ngẫu nhiên có sinh linh hắc ám dọc theo Giới Hải tiến đến, chẳng qua ở tại trên đường bị mấy vị Chuẩn Tiên Đế ra tay đè chết.

Thời gian trôi qua rất nhanh, đạo hạnh của Cố Trường Sinh trở nên càng thêm sâu không lường được, hắn nghiên cứu các loại pháp, các loại đạo.

Pháp xưa, pháp nay, pháp siêu thoát, chư pháp duy nhất.

Cố Trường Sinh và nhóm người Hôi Lão, Nhất Tổ, Nhị Tổ luận pháp, cũng tham khảo quan sát đường của nhóm người Tô Huyên, Hư Đế, Minh Đế, cảm khái nhiều, trong lòng càng cảm thấy con đường này có hy vọng.

Hắn mơ hồ có manh mối đi ra đường siêu thoát, hắn cho rằng cơ hội đó nằm ở nội vũ trụ của mình.

Nhưng Cố Trường Sinh muốn bước ra một bước kia còn cần thời gian rất dài.

Trên con đường Chuẩn Tiên Đế này tràn ngập nhiều chưa biết cùng mênh mông, nhưng hiển nhiên, càng đi xa càng cảm thụ được sự cường đại của sinh linh ở cấp độ này.

Ngày xưa Cố Trường Sinh đè chết Táng Chủ là một vị đi rất xa trên con đường này, vượt qua rất nhiều Chuẩn Tiên Đế.

Trong khoảng thời gian này, Cố Trường Sinh thậm chí nghiên cứu bên trong căn nguyên hắc ám ẩn chứa phù văn đại đạo hắc ám, trong đó liên quan đến kinh văn Tiên Đế thật sự, khiếm khuyết quá nhiều, không trọn vẹn.

Nhưng nó giống như thuốc độ, có thể hấp dẫn Chuẩn Tiên Đế sa đọa vào, không ngừng nghiên cứu, chìm đắm, muốn càng tiến một bước.

Nói đến thì việc này cũng là quá trình bọn họ tự nguyện, chẳng ai bắt buộc những Chuẩn Tiên Đế Hắc Ám kia, bọn họ ở trong hắc ám cắn nuốt nhau, giống như nuôi cổ, đi ra tồn tại càng cường đại.

Đến lúc ấy, là ai chân chính chấp chưởng thân hình và nguyên

thần thì đã không quan trọng với họ, triều văn đạo tịch tử khả hĩ*.

* Giải nghĩa: Sáng sớm được nghe chân lý rõ ràng, dù đến buổi tối có chết cũng cam lòng. Nói đơn giản là tấm lòng hy sinh cao cả, chết vì chân lý, vì chính nghĩa.

Sức mạnh càng cường đại thì hấp dẫn bọn họ càng mãnh liệt, cũng càng đáng giá.

Cái gọi là thân nhân, quá khứ cũng chỉ là mây khói.

“Trên con đường tu hành này, ta cũng giống như đám Chuẩn Tiên Đế kia thôi, vì lực lượng mà bỏ qua rất nhiều, tuy rằng có thân nhân, hồng nhan, bằng hữu làm bạn, nhưng trong thời gian dài đằng đẵng của ta, thời gian ta làm bạn với họ được bao nhiêu?

“Một phần vạn? Hay là một phần ức vạn?”

Ngày này, Cố Trường Sinh tỉnh lại từ trong việc học, từ lần trước bế quan lại qua mấy vạn năm.

Thần niệm của hắn quét qua, hiện giờ Tiên Vực đã trở nên càng thêm phồn thịnh, thậm chí có chút hơi hướm thuở Tiên Cổ, vạn tộc mọc lên như nấm, đạo thống không dứt, hương hỏa không ngừng.

Tiên Đình thống ngự chư thiên, Thiên Đế chấp chưởng vạn đạo.

Trong các giới, các vũ trụ, hắn đều có thể nghe thấy vô số sinh linh cùng tu sĩ nhắc tên của hắn, vô cùng thành kính, ngưng tụ từng lũ lực lượng tín ngưỡng.

"Lạc Tiên Nhi?"

Cố Trường Sinh chú ý một nữ nhân trong một chỗ Cổ Giới, không kiềm được mỉm cười, đó là hậu nhân của Lạc Phong đại thống lĩnh mà hắn gặp được lúc trở về từ trong hắc ám.

Khi hắc ám tổng tẩy rửa thì nàng may mắn sống tiếp, càng được hắn ban cho tu hành pháp, hiện giờ mấy vạn năm trôi qua, tu vi đã đến Chí Tôn cảnh.

Thần niệm của hắn tiếp tục quét qua chư thiên vạn vực, nhìn những năm gần đây thay đổi nhiều, có con cháu đời sau của người quen cũ, cũng có càng nhiều khuôn mặt mới.

Trong Tiên Đình, rất nhiều người đều bế quan, ngay cả nhóm người Hôi Lão, Tô Huyên là Chuẩn Tiên Đế cũng thế, hoặc nên nói đối với tu sĩ thì trải qua năm tháng luôn làm việc như vậy.

Đa số thời gian trong cả cuộc đời họ trôi qua trong bế quan tu luyện.

Cố Trường Sinh khe khẽ thở dài, hắn nhìn thấy nữ nhân xinh đẹp ngồi ôm chân bên vách núi, mắt nhìn phương xa, ba nghìn tóc tơ bay theo gió, dường như lộ ra cô độc.

Từ lúc nàng đi theo hắn thì luôn chờ đợi, đến hiện giờ đã sắp trăm vạn năm.

Nhưng hắn trừ bế quan ra đã cho nàng cái gì? Thậm chí không thực hiện được lời hứa.

“Liên Tinh...”

Cố Trường Sinh nhích người đi, hắn đang suy xét mình quá bất công với các nàng Liên Tinh theo bên cạnh, nhiều năm qua hắn chỉ lo tu luyện, chưa từng thật sự suy nghĩ cho các nàng.

Thân là Thiên Đế, hắn không thẹn chúng sinh vạn linh, nhưng có lỗi với người bên cạnh mình.

“Công tử đã tỉnh từ trong bế quan?” Liên Tinh có chút kinh ngạc, nhưng càng nhiều là vui sướng bất ngờ.

"Mấy năm nay đã khiến nàng chờ quá lâu." Cố Trường Sinh có chút áy náy, hắn nắm tay Liên Tinh, nhìn nàng.

Nhiều năm trôi qua, nàng vẫn như thuở đầu gặp gỡ.

Phong thái chưa giảm, sợi tóc bóng mượt, đôi mắt trong suốt, đẹp tựa như ảo mộng, phong thái tuyệt thế.

"Công tử, tại sao nói vậy?” Mắt Liên Tinh đỏ hoe, mũi cay, thật ra

nàng không có khát vọng gì, ý tưởng rất đơn giản, chỉ muốn luôn bên cạnh Cố Trường Sinh.

Lên trời xuống đất cũng tốt, sống lâu bất tử cũng thế, nàng đều không cần.

Chỉ muốn ở bên hắn, ngày xưa Chung Cực Chi Lộ mở ra, mọi người đều đi tìm lực lượng.

Chỉ có Liên Tinh luôn ở Cố gia chờ Cố Trường Sinh, làm bạn bên phụ mẫu của hắn, trả hiếu thay hắn.

Liên Tinh xuất thân là sát thủ, định sẵn đời này hoặc là giết hết chư Vương, hoặc là bỏ mạng trong giết chóc, tựa như đóa hoa, nở rộ đến cực hạn rồi sẽ có ngày điêu tàn.

Ngày nào đó, là Cố Trường Sinh giữ nàng ở bên cạnh, cho nàng sự bình an trước giờ chưa từng có.

Từ khoảnh khắc đó, rất nhiều chuyện đã định sẵn.

Cả đời chỉ vì một người, chỉ ở bên một người.

Nàng không muốn có kiếp sau.

Cố Trường Sinh nắm tay Liên Tinh, nhẹ giọng nói:

"Tiên Vực lớn như vậy, nàng còn chưa xem kỹ, hiện tại ta không muốn tu luyện, chỉ muốn cùng nàng đi khắp mảnh thiên địa này, nhìn xuống sơn hà bao la hùng vĩ này, ức vạn cảnh đẹp."

Chương 737 - Bù đắp tiếc nuối, nghịch chuyển sông dài thời gian, thời đại Đạo Tông phồn thịnh nhất

Trong vạn năm tiếp theo, Cố Trường Sinh không làm chuyện gì khác, tự nhiên cũng không tu luyện, hắn làm bạn Liên Tinh đi khắp các góc Tiên Vực.

Hai người giống như một đôi thần tiên quyến lữ, núi sông bao la hùng vĩ, thiên địa tú mỹ đều để lại dấu chân của hai người.

Ở khắp nơi đều có sinh linh hoặc là tu sĩ phát hiện Thiên Đế từng để lại tung tích, rất nhiều người thờ phụng chỗ đó, để đời sau chiêm ngưỡng.

Trong năm Thiên Đế trị thế, ngày tháng năm thời hậu Tiên Cổ, Thiên Đế từng đến đây dạo chơi.

Liên Tinh rất thỏa mãn, rất vui vẻ, trên mặt luôn treo nụ cười.

Cố Trường Sinh bù đắp tiếc nuối của nàng, Liên Tinh chưa từng nghĩ sẽ có ngày như vậy, có thể cùng công tử để lại dấu vết khắp thiên hạ, đi trong phàm trần, ở lại bên bờ hồ, ở ẩn trong thôn núi, như một đôi phu thê già.

Mặt trời mọc thức dậy, mặt trời lặn nghỉ ngơi, nam cày nữ dệt, an ninh bình hòa.

Sinh hoạt như vậy cũng bù đắp thiếu thốn trong lòng Cố Trường Sinh bao nhiêu năm qua, thật ra hắn cũng thích sinh hoạt giống như vậy, nhưng hắn hiểu rằng cuộc sống thế này sẽ không kéo dài bao lâu.

Năm tháng dài dòng, trong nháy mắt vạn năm đã qua.

"Công tử, ta hiểu nỗi lòng của công tử, mấy năm nay công tử luôn tìm cách bù đắp cho người bên cạnh mình, thật ra Liên Tinh đã sớm không có tiếc nuối, vạn năm qua mỗi ngày ta đều rất vui vẻ."

“Tiếc nuối duy nhất là không thể sinh con cho công tử.” Liên Tinh cười, dựa vào ngực Cố Trường Sinh.

Đây là tiếc nuối duy nhất của Liên Tinh, không thể sinh con cái cho nam nhân mà mình yêu nhất.

Bởi vì huyết mạch của Cố Trường Sinh quá mạnh, đến cảnh giới của hắn muốn có được hậu đại thì cực kỳ khó khăn.

Vạn năm qua, bụng của nàng không có động tĩnh gì.

Cố Trường Sinh cười cười, yên lặng vuốt tóc Liên Tinh.

Sau đó Cố Trường Sinh mang theo Liên Tinh trở lại Tiên Đình, vạn năm qua hắn không có mặt ở Tiên Đình, nhưng thật ra cũng không có gì khác biệt, một ý niệm liền có thể từ chư thiên vạn vực trở về.

Rất nhiều người còn đang bế quan, chỉ có số ít thuộc hạ xuất thế, ngẫu nhiên bình định náo động nhỏ bùng nổ từ các nơi.

Liên Tinh đi bế quan, lần này nàng muốn đánh sâu vào cảnh giới càng cao, vạn năm làm phu thê đã khiến nàng rất thỏa mãn, biết với cảnh giới của Cố Trường Sinh, nếu nàng không cố gắng khổ tu thì không biết ngày nào đó hắn bế quan tỉnh lại, nàng đã thành đống xương trắng, nắm đất vàng trong sông dài năm tháng.

Trong vạn cổ, tuy Cố Trường Sinh không tu luyện nhưng tu vi cùng đạo hạnh vẫn tăng tiến, Tiên Đình có khắp chư thiên vạn vực, nguyện lực Thiên Đế càng là vang vọng bát hoang.

Các nơi đều có cung khuyết của Tiên Đình, bên trong dựng tượng thần của Thiên Đế, nguyện lực dày đặc, dâng trào mãnh liệt, đây là lực lượng kinh người.

Hiện giờ Cố Trường Sinh dù cho không lộ mặt, chỉ cần có cảm ứng là đủ sức làm đảo điên Càn Khôn, có thể trong phút chốc sát phạt các nơi.

Chỉ dựa vào nguyện lực đã đủ, có thể ở các nơi ngưng tụ thành hình người, hiển hóa thế gian.

Con đường Chuẩn Tiên Đế khó đi, cần năm tháng dài dòng thôi diễn, lần mò, tuy Cố Trường Sinh đã sớm mường tượng được con đường này nhưng hắn không đi nhanh hơn bao nhiêu.

Chẳng qua hắn bước vững vàng hơn người khác, càng sẽ không lạc đường.

Thời gian trôi qua rất nhanh, vạn năm chỉ trong cái búng tay.

Cố Trường Sinh ngồi xếp bằng trong Tiên Đình, cả người càng mông lung, ánh sáng Chuẩn Tiên Đế vô thượng chói lòa, Hỗn Độn Khí rũ xuống, chư thiên vạn vực vang vọng âm thanh lễ bái, âm

thanh tế tự, âm thanh thế giới hùng hồn.

Hắn vẫn luôn không có bế quan, đang đợi một vài người tỉnh lại.

Diệp Minh Nguyệt, Giang Sơ Nguyệt, phụ mẫu...

Cố Trường Sinh còn có việc chưa làm, hắn không làm nhiều điều cho người bên cạnh mình, đạo lữ một đời, bên nhau một đời.

Chỉ có thể làm được bấy nhiêu đó bù đắp tiếc nuối ngày xưa.

“Trên con đường này, chúng ta tu hành chung quy là giành giật vượt qua, không cố gắng thì khi tỉnh lại bên cạnh không còn ai, hoặc là chính mình cũng mất.” Diệp Minh Nguyệt tỉnh lại, trong mắt phù văn rực rỡ, tu vi có điều đột phá.

Nhưng nàng vẫn tiếc nuối.

Mặc kệ chính mình cố gắng đuổi theo cỡ nào cũng không thấy bóng dáng của Cố Trường Sinh.

Diệp Minh Nguyệt không giống như Liên Tinh hướng tới bình yên, nàng là loại người thích mạo hiểm, thẳng thắn gan dạ, có khát vọng của bản thân, muốn đột phá cảnh giới càng cao, theo đuổi lực lượng càng mạnh.

“Ta dạy nàng tu hành.” Cố Trường Sinh mỉm cười, tự mình chỉ đạo nàng nên đi như thế nào, giảng giải đạo pháp và tu luyện cho nàng. Hai người đi các nơi trên thế gian, chẳng qua không phải du sơn ngoạn thủy, mà là mang nàng lĩnh ngộ chân lý tu hành trong thiên địa.

Diệp Minh Nguyệt rất thông tuệ, hiểu rất nhiều, tuy thời gian gấp gáp nhưng Cố Trường Sinh rút ra vạn năm chỉ đạo cho nàng, điều này khiến nàng rất cảm động, cảnh giới tu vi tăng tiến vùn vụt.

Nói thẳng ra là đưa mắt nhìn chư thiên vạn vực hiện nay, trừ Tiên Đế thật sự ra, không tìm được đối thủ của Cố Trường Sinh.

Dù là tồn tại cùng cấp bậc như nhóm Minh Đế thì Cố Trường Sinh hiện giờ cũng có thể nhẹ nhàng một chưởng trấn áp.

Cố Trường Sinh đã đi quá xa trên con đường Chuẩn Tiên Đế.

Ngay cả Chuẩn Tiên Đế cũng sẽ nghiêm túc nghe Cố Trường Sinh chỉ dẫn.

Thời gian trôi nhanh, Diệp Minh Nguyệt lại đi bế quan, người bên cạnh hoặc bế quan hoặc xuất quan, thay đổi rất nhiều.

Cố Trường Sinh dần bù đắp đầy đủ cho người xung quanh mà mình cảm thấy nợ họ.

Mãi đến một ngày nọ, hắn động ý niệm, rời đi Tiên Vực, phá vỡ chư thiên vạn vực, đi tới nơi đạo pháp hỗn loạn, nơi này âm dương không phân, Hỗn Độn bất diệt, trong trạng thái đần độn hư vô.

Rõ ràng, nơi này cũng là một chỗ đại tan biến đã bị trước vạn cổ tẩy rửa, tất cả đều tan biến, trở thành nơi tuyệt đối không tồn tại.

“Thời đại trước vạn cổ Đạo Tông phồn thịnh nhất.”

Chương 738 - Bù đắp tiếc nuối, nghịch chuyển sông dài thời gian, thời đại Đạo Tông phồn thịnh nhất (2)

Cố Trường Sinh đi đến nơi này, nhắm mắt, sông dài thời gian sớm vỡ nát nay ngưng tụ dưới chân của hắn, ánh sáng lấp lánh chiếu vạn cổ, một đóa bọt sóng nhỏ có thể hủy diệt, nhấn chìm nhiều kỷ nguyên.

Hắn cất bước mà đi, tiến vào bên trong.

Ầm ầm ầm!

Trong thiên địa, thần quang vĩnh hằng mạnh mẽ mà khủng bố chiếu xuống, giống ánh sáng thiên địa trước Thái Sơ, ẩn chứa thần uy vô thượng tan biến tất cả.

Ánh mắt của Cố Trường Sinh hờ hững tĩnh lặng, một chỉ rơi

xuống, tất cả công kích tan thành mây khói trước mặt hắn, trở thành bột mịn.

Từng đóa bọt sóng bị hắn giẫm ở dưới chân, ngưng tụ dấu vết thiên địa từng tan biến, Cố Trường Sinh muốn cất bước đi hướng trong đó.

Hắn muốn mang một người về.

Cảnh tượng thiên địa ở đây bắt đầu tiêu tan, thời gian dường như ngừng trôi, bị Cố Trường Sinh tùy tay xé rách, bắt đầu hiện ra hình ảnh từ ức vạn kỷ nguyên trước.

Lần này Cố Trường Sinh đứng ở đầu nguồn sông dài thời gian, nhìn xuống quá khứ, đi tới thuở Tiên Vực sinh ra, quy tắc va chạm, đại đạo nổ vang, thiên địa sơ khai, vạn linh hiển hóa.

Chỉ cần bước qua chỗ này thì Cố Trường Sinh sẽ đến thời đại trước khi Tiên Vực sinh ra, cái gọi là trước vạn cổ.

“Thì ra Kỳ Lân xưa kia từng nhìn thấy ta ở tiết điểm thời gian này.”

“Hắn cho rằng ta đi tới đầu nguồn sông dài thời gian, nhưng không biết thật ra ta sắp bước vào một con sông khác.”

Cố Trường Sinh trông thấy Kỳ Lân trong sông dài thời gian, Kỳ Lân đã đến giai đoạn cuối cùng tiêu hao sinh mệnh, ở đầu bên kia sông dài thời gian nhìn Cố Trường Sinh.

“Nếu vậy thì cũng là nhân quả ngày ấy.” Cố Trường Sinh và Kỳ Lân nhìn nhau một cái, nhẹ gật đầu, sau đó xoay người bước vào đằng trước nhất.

Quá khứ không thể đảo ngược, hiện tại hắn có thể ra tay cứu Kỳ Lân, nhưng hắn không thể làm như vậy.

Một vị Tiên Vương mặc dù giống hạt tro bụi trong sông dài thời gian, nhưng ở thời đại kia thì cũng như núi Thần sừng sững trên đầu vạn linh.

Thay đổi kết cục của Kỳ Lân sẽ đảo ngược mọi thứ trong quá khứ,

tẩy rửa lại thiên địa.

Dù là Tiên Đế cũng không thể nào làm được. Tồn tại càng cường đại thì thay đổi sẽ mang đến càng khủng bố.

Bên Giới Hải một lần bươm bướm vỗ cánh có lẽ sẽ tạo thành ảnh hưởng khó tả cho chúng sinh, càng đừng nói tới thay đổi cái gì trong sông dài thời gian.

Điều Cố Trường Sinh có thể làm là chăm sóc tốt con cái của Kỳ Lân.

Rào rào!

Bọt sóng chìm nổi, càng nhiều lực lượng năm tháng chảy xuôi, Cố Trường Sinh cất bước đi trước.

Một vị tồn tại cấp bậc Chuẩn Tiên Đế cứng rắn xoay chuyển sông dài thời gian sớm đã biến mất, bôn ba trong đó, việc này liên quan lực lượng nhân quả, trực tiếp hiển hóa đi ra, hóa thành gông xiềng nhân quả khủng bố muốn trói lại bước chân của Cố Trường Sinh.

Nhưng không thể ngăn được hắn.

Cuộn tranh đại thế phồn thịnh rực rỡ chậm rãi mở ra trước mắt Cố Trường Sinh.

"Thái Thượng... "

Cố Trường Sinh đi trong sông dài thời gian, một bước vượt trăm ngàn kỷ nguyên, nghe thấy thiên địa chúng sinh đang lễ bái tên của một đạo nhân.

"Thái Thượng... "

Cố Trường Sinh trông thấy bóng dáng mặc áo đạo này, hắn cũng đứng trong thiên địa, đạo uẩn đan vào, hiển hóa trong chư thiên.

Nhưng khác với lực lượng tín ngưỡng, sự tồn tại của vị này giống như song song với đạo, nơi nào có đạo là hắn sẽ xuất hiện ở đó.

Hắn như đạo, đạo càng như hắn.

Đây là trạng thái đặc biệt, giống như vĩnh tồn bất hủ, nhưng lại giống như biến mất trong sông dài thời gian, tùy theo thiên địa mà tiêu vong.

Trong mắt Cố Trường Sinh thì đây là nhân vật cực kỳ cường đại, ít nhất đứng sừng sững đỉnh vạn cổ, là Đế thật sự, có thể nhìn xuống tất cả, ảnh hưởng đến thiên địa.

Thậm chí đến cấp độ Thần Đình Chi Chủ mà Cố Trường Sinh từng gặp.

Cố Trường Sinh suy đoán đó là con đường cao hơn Tiên Đế, nhưng cũng có thể vẫn là con đường Tiên Đế, chẳng qua đi rất xa rồi.

Hắn không để ý bóng dáng kia, biết mảnh thiên địa này sớm tiêu vong, hắn nhìn trộm dấu vết bị thời gian khắc ghi trong năm tháng vỡ nát.

Những cảnh tượng này như mộng như ảo, như giả như thật.

Từng là tồn tại chân thật, nhưng đối với Cố Trường Sinh hiện tại thì đây là hình ảnh giả dối.

Hắn đến thời đại này chỉ vì mang về một người.

Bởi vì hơi thở của Ma Nữ đã biến mất.

Trong vô hình, Cố Trường Sinh luôn có cảm ứng với nàng, biết nàng có cơ duyên riêng, cho nên mãi đến khi lần đầu tiên hắc ám tổng tẩy rửa kết thúc thì hắn vẫn không đi tìm nàng.

Nhưng ngày này, Cố Trường Sinh cảm giác hơi thở của Ma Nữ biến mất, biến mất trong thời đại Tiên Vực.

Cố Trường Sinh còn cho rằng là chính mình cảm ứng nhầm, nhưng hắn dùng đạo pháp, thậm chí là thần niệm của Chuẩn Tiên Đế quét qua chư thiên vạn vực, thậm chí một niệm tìm kiếm trong từng sông dài thời gian vẫn không thấy bóng dáng của Ma Nữ đâu.

Nói thật lòng, hiện giờ người duy nhất còn khiến trong lòng Cố Trường Sinh vướng bận là Ma Nữ.

Đây là nữ nhân đầu tiên của hắn.

Cố Trường Sinh không thể thờ ơ, may mà giữa hai người luôn luôn có điều ràng buộc, hắn cuối cùng cảm giác được Ma Nữ bị nhốt trong thiên địa trước vạn cổ sớm tan biến.

Có lẽ nàng bước nhầm vào mảnh vụn sông dài thời gian vỡ nát, cũng có lẽ là bị người mang đến nơi này.

Nhưng mặc kệ là nguyên nhân gì thì Cố Trường Sinh đều sẽ mang Ma Nữ trở về thời đại thuộc về nàng.

Oong!

Cố Trường Sinh đi trong thời đại này, đi qua chư thiên vạn vực trước vạn cổ.

Cố Trường Sinh nhiều lần thấy thời kỳ trước vạn cổ, đều là trước khi Tiên Vực sinh ra, thời đại Thần Ma có Thần Đình thống ngự chư thiên, có vị thần khai thiên, có thần sáng thế cùng tồn tại, là thời đại của thần.

Bây giờ thứ Cố Trường Sinh trông thấy là thời đại Đạo Tông phồn thịnh đến mức tận cùng, các nơi thiên địa đều là đạo âm, đạo quan đầy rẫy, đạo tràng nguy nga, đi đâu cũng gặp.

Cố Trường Sinh đi trong sông dài thời gian, vượt qua nhiều kỷ nguyên của thời đại này, nhìn xuống tất cả biến đổi trong thiên địa.

Đạo Tông của thời đại này là thiên địa chính thống, tất cả thế lực cùng đạo thống đều hướng đạo, hầu Thái Thượng Đạo Quân trong thiên địa.

Chương 739 - Thái Thượng Đạo Quân, lấy thân hóa đạo, thỉnh Thiên Đế mà đến

Sự tồn tại của Thái Thượng Đạo Quân đúng như Cố Trường Sinh suy đoán, vị này là hóa thân của đạo ở thời đại này.

Không có đại đạo, cũng không có Thiên Đạo.

Trong thiên địa chỉ có Thái Thượng Đạo Quân!

“Đây là đường siêu thoát lấy thân hóa đạo sao?”

Cố Trường Sinh vượt qua một đám kỷ nguyên, trong thời đại này hắn trông thấy nhiều cảnh tượng, đạo diễn biến, sinh ra, từ cuối thời đại nhìn hướng đầu bên kia.

Thậm chí nhìn thuở thiên địa mới mở, Hỗn Độn chưa phân.

Cố Trường Sinh lặng im.

Một thời đại diễn hóa, cũng từng như Tiên Vực trăm hoa đua nở, các loại bảo thuật, các loại pháp lưu truyền trong chư thiên vạn vực.

Mãi đến về sau, Cố Trường Sinh trông thấy một đạo nhân trẻ tuổi.

Đạo nhân trẻ tuổi kia là từ một lũ thanh khí thuở thiên địa sơ khai biến thành, thần dị phi phàm, không thể tả, muôn vàn đạo pháp, vạn loại thần thông đều đạt tới cực độ trong tay hắn.

Hắn tự xưng Thái Thượng, thôi diễn đạo pháp cho thời đại kia, sáng tạo hệ thống tu hành.

Trăm vạn năm, tu ra ánh sáng Chuẩn Tiên Đế.

Tám nghìn vạn năm, hắn thành tựu cảnh giới Tiên Đế, khai sáng trước vạn cổ bao la hùng vĩ.

Cố Trường Sinh cũng phải tán thán, loại thiên phú này đã có thể sánh ngang với hắn.

Cuối cùng, hắn trông thấy một con Thanh Ngưu chở đạo nhân trẻ tuổi này đi xa trong tử khí mênh mông che phủ.

Cố Trường Sinh rất quen thuộc con Thanh Ngưu này, thậm chí là gặp qua nhiều lần, không ngờ lai lịch của nó xa xưa đến thế.

Cố Trường Sinh muốn biết bọn họ đi đâu, nhưng cảnh tượng ở tiết

điểm thời gian đó mơ hồ, liên quan đến sức mạnh to lớn không thể tả, dù đến gần sông dài thời gian cũng khó nhìn rõ.

Kế tiếp, Cố Trường Sinh tựa như u linh yên lặng xuyên qua thời đại kia.

Về sau, Cố Trường Sinh phát hiện đạo trong thiên địa biến mất, nên đến rồi cũng đến, hắc ám cuốn sạch, tẩy rửa buông xuống.

Thiên Đạo không hiển, đại đạo tan vỡ, Thanh Ngưu một mình trở về, chẳng thấy bóng dáng đạo nhân trẻ tuổi kia đâu.

"Nếu thiên địa vô đạo, hắn lấy bản thân hóa đạo... "

Cố Trường Sinh cảm thán, hơi hiểu ý tưởng của đạo nhân trẻ tuổi kia.

Hiển nhiên đạo nhân trẻ tuổi kia dự liệu được tương lai sắp phát sinh cái gì, hắn cùng Thanh Ngưu đi một nơi, có lẽ là chiến trường, cũng có lẽ là con đường phía trước.

Lần này đi không biết đường về, trong thiên địa chỉ để lại đạo do hắn biến thành.

Nhưng hắn cũng để lại hy vọng cho chúng sinh.

Nhiều thời đại trước vạn cổ, tất cả truyền thừa đều cắt đứt biến mất, chỉ có Đạo Tông luôn luôn kéo dài đến hiện tại, dù ở trong Tiên Vực hiện giờ cũng có rất nhiều hương hỏa.

"Cho nên, hấp dẫn ta đi đến nơi này là muốn khiến ta nhìn thấy tất cả điều này sao?"

Lúc này, Cố Trường Sinh bỗng nhiên mở miệng, nhìn về hướng hư không trước mắt, nơi này vốn là hình ảnh trước vạn cổ, sớm không còn tồn tại, hắn nhờ cậy sông dài thời gian mới có thể nhìn thấy tất cả điều này.

Nhưng Cố Trường Sinh khẳng định trong hư không trước mắt ẩn giấu những người khác, cũng giống như hắn tái tạo sông dài thời gian, tựa như u linh đến đây.

Trừ con Thanh Ngưu kia ra, Cố Trường Sinh không đoán được người nào có thủ đoạn như vậy.

Mang sinh linh hắc ám tới đây, lấy nàng làm mồi, hấp dẫn chính mình tiến đến?

Biểu cảm của Cố Trường Sinh rất bình thản, nhìn chăm chú mọi thứ trước mắt, hắn không muốn ra tay, chứ không thì với dao động hơi thở của hắn, tất cả cảnh tượng ở đây, thậm chí sông dài thời gian đều sẽ lại lần nữa vỡ toang.

“Dùng thủ đoạn ti tiện như vậy mời Thiên Đế đến, xin Thiên Đế khoan dung độ lượng tha thứ.”

Tùy theo âm thanh, trong hư không trước mắt, một con Thanh Ngưu xuất hiện, trong đôi mắt nhân tính hóa có tang thương, cảm khái, xin lỗi, đủ loại cảm xúc.

Cố Trường Sinh nhìn Ma Nữ được Thanh Ngưu cõng, trừ hôn mê ra không có gì đáng lo, biểu cảm không thay đổi.

Hắn nên đoán được từ lâu.

“Tính kế ta như vậy, ngươi muốn tìm cái chết sao?" Cố Trường Sinh lạnh lùng nhìn nó, tuy rằng con Thanh Ngưu này rất thần dị, có nhiều thủ đoạn kỳ lạ, nhưng hắn muốn giết nó không hề khó khăn.

"Lão Ngưu không có biện pháp, chỉ có thể ra kế dở này. Những năm gần đây, Lão Ngưu luôn hết lòng chỉ dạy cô nương tu hành, truyền thừa tất cả đạo của chủ nhân cho nàng.”

“Xin Thiên Đế nghĩ tình này mà tha thứ cho Lão Ngưu một lần.” Thanh Ngưu vô cùng thành khẩn nói, nếu không phải trên lưng còn cõng người, nó thậm chí muốn quỳ xuống trước Cố Trường Sinh.

Cố Trường Sinh nghe vậy thì im lặng, hắn tự nhiên nhìn ra Ma Nữ không bị sứt mẻ gì, thậm chí đã tu hành đến cảnh giới Chân Tiên, trên người nàng có đạo uẩn kỳ lạ, giống hệt như pháp của đạo nhân trẻ tuổi mà hắn trông thấy.

Cố Trường Sinh khẽ thở dài, hỏi:

“Ngươi có mục đích gì?”

Thanh Ngưu nghe lời Cố Trường Sinh nói thì kích động lên, nó làm nhiều như vậy, thậm chí không tiếc dạy dỗ Ma Nữ lâu như thế cũng chỉ vì khiến Cố Trường Sinh nợ một nhân tình.

Từ mấy chục vạn năm trước Thanh Ngưu đã nhìn ra Cố Trường Sinh tương lai nhất định đi đến một bước như chủ nhân của nó, thậm chí không dừng lại ở đó, bởi vì nhiều quỹ tích của Cố Trường Sinh loáng thoáng giống với chủ nhân của nó.

Thanh Ngưu đi theo chủ nhân một đường đi đến, từng chứng kiến quá nhiều, càng thấy tận mắt nhiều chân tướng của thiên địa này, đi qua một đám luân hồi, trông thấy rất nhiều người kinh tài tuyệt diễm.

Chỉ riêng thiên tư của hai người tuyệt đối là chói sáng nhất trước vạn cổ, thậm chí là sau vạn cổ, nhưng chủ nhân của nó bởi vì sự lựa chọn cuối cùng, lấy thân hóa đạo, tính toán ngăn cản hết thảy.

Dù sao năm đó, trước khi tổng tẩy rửa buông xuống, chủ nhân của nó có thể lựa chọn một mình rời đi, bỏ lại thế giới sinh ra mình, nhưng chủ nhân không làm như vậy.

Cuối con đường đó có nhiều người đi trước gục ngã, nhiều người để lại dấu vết trên đường, đó đều là chí cường giả ngày xưa của phương thiên địa này, nhưng không ai có thể phá vỡ lồng giam kia.

Có người bị vây khốn trong đó, có người bị lạc đường.

Chương 740 - Kinh nghiệm của người tiến lên thất bại, dự cảm trở thành chân chính Đế

Nếu không phải ngày xưa Thanh Ngưu được chủ nhân đưa đi ra thì nó tuyệt đối không thể rời khỏi chỗ khủng bố đáng sợ nhất, hắc ám nhất, tuyệt vọng nhất.

Hiện giờ, Thanh Ngưu nhìn thấy hy vọng từ trên người Cố Trường Sinh, là hy vọng lớn hơn tất cả người đi trước, lực lượng phá vỡ lồng giam thật sự.

"Trường Sinh Thiên Đế, Lão Ngưu có một chuyện muốn xin, nếu ở nơi cuối cùng đó người trông thấy chủ nhân của ta thì xin ra tay giúp một phen, ta có thể cảm giác được, hắn tuy rằng hóa đạo nhưng không thật sự biến mất. Hắn còn để lại ấn ký cuối cùng, không bị thiên địa xóa đi... " Thanh Ngưu vô cùng thương cảm nói, trong con mắt nhân tính hóa biểu lộ cảm xúc chân thực, dường như muốn rơi lệ nhưng cố kiềm nén.

“Vùng đất cuối cùng là nơi nào? Thái Thượng mà ta trông thấy cuối cùng đi tới chỗ đó?” Cố Trường Sinh hơi trầm mặc giây lát, ra tiếng hỏi, ngay cả tồn tại tình nghi cao hơn Đế cũng ở lại nơi đó.

Vậy thì hắn hiện tại có thể làm được gì? Hơn nữa đến cảnh giới như bây giờ, Cố Trường Sinh mà đồng ý thì đó là đại thế khó mà sửa đổi, là nhân quả cấp độ Thiên Đế.

Cố Trường Sinh không biết sẽ phát sinh cái gì.

Thiên Đế không dễ hứa hẹn, mọi người đều rõ ràng điểm này.

Thanh Ngưu cũng biết điều đó, nếu không thì đã chẳng tốn công tốt sức dụ Cố Trường Sinh đến thời đại trước vạn cổ, cho hắn nhìn thấy cảnh tượng Đạo Tông trước vạn cổ phồn thịnh nhất.

Thanh Ngưu trả lời:

“Đó là nơi đầu tiên tất cả người mạnh nhất trong thiên địa đều sẽ đến, là chốn về của bọn họ, là chiến trường của những người đi trước. Thiên Đế, cuối cùng rồi ngài cũng sẽ đi.”

Tất cả người mạnh nhất trong thiên địa?

Kẻ mạnh nhất trong thiên địa có khác gì với ngọn nguồn máu đen kia không?

Chẳng phải cùng một nhóm người sao?

Chính mình cuối cùng cũng sẽ đi?

Nghe thấy lời giải thích này, Cố Trường Sinh không có suy nghĩ bao lâu, hắn nhìn thoáng qua Ma Nữ hôn mê bất tỉnh, nói:

“Ta đồng ý thỉnh cầu này của ngươi.”

"Đa tạ Thiên Đế!" Nghe hứa hẹn này khiến Thanh Ngưu kích động, cảm kích, âm thanh có chút phát run, ngày khác không chừng còn có cơ hội được gặp lại chủ nhân một lần.

Tuy Thanh Ngưu có sinh mệnh bất hủ, được chủ nhân ban cho hồn bất diệt, nhưng chỉ có thể cô độc lang thang trong sông dài thời gian, không còn gặp thanh niên đạo nhân dưới cây ngày xưa, không được thấy ý cười ung dung thản nhiên treo bên môi hắn.

Giờ phút này, nghĩ đến những điều này, mắt Thanh Ngưu ửa lệ.

Tuy rằng hy vọng cũng rất xa vời, nhưng chung quy là dành cho nó một tia hy vọng. Trong đêm tối mù mịt rốt cuộc có thể nhìn thấy một tia sáng, hỏi sao không khiến nó kích động, toàn thân run rẩy!

Cố Trường Sinh trầm mặc nhìn tất cả điều này, tuy rằng hắn chỉ trông thấy một ít cảnh tượng trong sông dài thời gian, nhưng cũng hiểu con Thanh Ngưu này và chủ nhân của nó có tình cảm sâu đậm.

Thanh niên đạo nhân cứu nó từ tay đồ tể, làm bạn qua nghìn vạn năm.

Tuy Cố Trường Sinh đến thời đại trước vạn cổ này là ngẫu nhiên, nhưng cũng cho hắn nhìn thấy rất nhiều, ngay cả phương pháp lấy thân hóa đạo siêu thoát, đều thất bại.

Vậy thì siêu thoát chi pháp mà lúc trước hắn thôi diễn có khi nào cũng thất bại?

Giây phút này, Cố Trường Sinh có chút dao động, sản sinh lung lay và hoài nghi con đường của chính mình, một người đi trước có thể sánh vai với hắn, cuối cùng lựa chọn phương thức hóa đạo nhưng không cách nào siêu thoát.

Siêu thoát thật sự là ngõ cụt sao?

Dù sao con đường mà Cố Trường Sinh thôi diễn ra có điểm chung với lấy thân hóa đạo.

“Đạo tâm của ta đang dao động, là vì thấy thất bại của Thái Thượng?” Cố Trường Sinh lẩm bẩm, bỗng con ngươi co rút, thấy cảnh tượng mơ hồ trước mắt trở nên rõ ràng.

Ở nơi đó, Thái Thượng cưỡi Thanh Ngưu đi xa.

Phía trước có sức mạnh to lớn đáng sợ của thiên địa bao phủ, không thể tả, khó mà nhìn rõ.

Dù Cố Trường Sinh ở trong sông dài thời gian đến gần vẫn khó thể xem rõ ràng, nhưng hiện tại bị một loại lực lượng kỳ dị ảnh hưởng, trở nên rõ rệt.

“Con đường thật ra nằm trong vùng đất không thể nói ở thiên ngoại?”

Cố Trường Sinh biết giây phút này là Thái Thượng đang ảnh hưởng nơi đó, khiến hắn có thể trông thấy cảnh tượng trong đó. Có lẽ Thanh Ngưu nói rất đúng, một nhân vật kinh tài tuyệt diễm như vậy, dù mất đi thì cũng nhất định sẽ để lại dấu vết gì đó.

Thiên địa không thể xóa sổ hắn, vũ trụ hồng hoang không chôn hắn được, vạn cổ cũng khó giấu đi bóng dáng của hắn.

Nơi đó có con đường hiện ra, là một con đường mưa ánh sáng rực rỡ, rất mơ hồ, dường như không tồn tại.

Nhưng nó dần bị đạp ra ngay dưới chân những người đi trước, nhuộm máu, dấu chân lộn xộn, xác chết đen ngòm.

Có lửa màu đen rực cháy, có xương cốt sụp xuống.

Cái gọi là thế gian vẫn không có đường, vì nhiều người đi nên mới thành lối mòn.

Cố Trường Sinh nhìn tất cả điều này.

Hắn cảm thụ được khí phách vô thượng của những người đi trước, bôn ba trong mênh mông, không biết chốn về, chẳng biết đi

đâu, nhưng cuối cùng đi ra một con đường nghị lực.

Cuối con đường này là cái gì? Là chiến trường sao? Hay là lồng giam?

Cố Trường Sinh muốn xem rõ ràng, nhưng nơi đó càng mơ hồ, bị mưa ánh sáng bao phủ, giống như một cánh cửa, cũng giống như là một thế giới, cũng giống như là một bóng người ngồi xếp bằng, nhưng càng giống một mảnh... chưa biết.

Rất nhanh, cảnh tượng mơ hồ biến mất không rõ.

Ầm ầm ầm!

Giây phút này, dù cách thời gian vạn cổ, không ở cùng một mảnh không gian, chỉ là một vị khách xem, Cố Trường Sinh cũng nghe thấy bên tai có âm thanh khủng bố.

Đó là sóng triều hắc ám đổ ập xuống, mưa ánh sáng màu trắng, sương mù mênh mông màu xám.

Chương 741 - Duy ta vô pháp vô thiên vô trói buộc, Đại La Chi Lộ

Đại tế ba màu buông xuống!

Mảnh thiên địa này đang biến hóa, sụp xuống, một bóng dáng mặc áo đạo ngồi xếp bằng phía cuối thiên địa, thân hình lớn vô biên, vắt ngang hết thảy, ngăn trở sóng hắc ám đổ xuống.

Giây phút này, đại đạo hiển hóa, Thiên Đạo mới sinh ra, cuối cùng đạo thay thế tất cả điều này.

"Chủ nhân... " Thanh Ngưu không kiềm được rơi lệ, nó không thể nào quên cảnh này, lấy thân hóa đạo vì không còn cách nào khác, nhưng cũng là phương pháp duy nhất cho chủ nhân của nó để lại hy vọng và mồi lửa cho thế giới này.

“Đạo của chủ nhân chưa từng cắt đứt, cũng có nghĩa là chủ nhân chưa thật sự biến mất khỏi thiên địa, chủ nhân sẽ có ngày trở về!”

Thanh Ngưu không kiềm được gầm nhẹ, trên mặt rơi lệ, nó ở nơi đó khóc rống, chân tình biểu lộ.

"Hóa thành đạo, nhưng thân hình bị hắc ám xâm thực hủy hoại, khó mà chịu đựng xu thế tẩy rửa cuồn cuộn đổ xuống, không ai đảo ngược được."

Giây phút này, Cố Trường Sinh được dẫn dắt từ trong đó.

Hắn vươn tay ra, Ma Nữ từ trên lưng Thanh Ngưu chuyển sang vòng tay của hắn.

"Chuyến đi này đáng giá, kinh nghiệm của một người thất bại khiến ta càng có nắm chắc con đường sắp đi."

"Vùng đất không thể nói ở thiên ngoại." Cố Trường Sinh thì thầm, nói đến thì hắn cũng coi như nhận nhân tình của Thái Thượng, có nhân quả rất lớn.

"Đối với ngươi và ta hiện tại thì chỉ là khách xem trước vạn cổ, cần gì chuốc thêm bi thương." Cố Trường Sinh giơ tay đánh xỉu Thanh Ngưu, không gian trước mắt hắn vỡ vụn, sông dài thời gian tan vỡ, hắn rời khỏi trước vạn cổ.

Hắn đã có dự cảm chính mình sắp đột phá thành Đế thật sự.

Cố Trường Sinh có dự cảm như vậy cũng không phải lời vô căn cứ, mà là tận mắt nhìn thấy kinh nghiệm thất bại của người đi trước, từ trong quỹ tích những đạo này diễn biến mà tổng kết ra phương hướng của mình.

Đường của Cố Trường Sinh vững chắc hơn những người khác, càng không dễ dàng lạc đường, mà hiện tại càng là tương đương với đốt lên tia sáng trên con đường hắn đi.

Thái Thượng Đạo Quân lấy thân hóa đạo, đưa đạo của mình lưu trữ trong pháp, chỉ cần pháp không đứt đoạn thì hắn có khả năng quay về.

Cố Trường Sinh nhận được dẫn dắt, hiện giờ Tiên Vực Thiên Đạo hiển hóa, đại đạo thoái ẩn, cực kỳ giống với thời đại mà hắn trông thấy.

Ý thức của Cố Trường Sinh cũng thay thế đạo của Tiên Vực.

Oong!

Sông dài thời gian cuồn cuộn, tan vỡ theo bước chân của Cố Trường Sinh, một bước đạp ra đã biến mất khỏi mảnh thiên địa từng tồn tại, chuẩn bị quay về Tiên Vực.

Thanh Ngưu bị Cố Trường Sinh đánh xỉu, dùng đại pháp lực nâng nó theo sau, đi nhanh trong những cảnh tượng hỗn loạn, có nhiều quy tắc cùng đạo tắc, cho nên lực lượng thời gian không thể gây ra vết thương cho Thanh Ngưu.

Điều này khiến Cố Trường Sinh có chút kỳ dị, cố ý quan sát kỹ Thanh Ngưu, trong mắt hắn có phù văn đại đạo chuyển động, cuối cùng hắn đưa ra kết luận, con Thanh Ngưu này có tạo hóa rất sâu, có lẽ được Thái Thượng cho Đạo Quả.

Chẳng qua Cố Trường Sinh hiện tại cũng hiểu rằng cái gọi là không dính nhân quả chỉ tồn tại trong thôi diễn, cũng không phải chân thực tồn tại.

Hắn đã từng thôi diễn Đệ Nhất Pháp, cho rằng đến Chân Tiên cảnh là có thể không dính nhân quả, nhưng trước mắt tồn tại càng mạnh thì ngay cả sinh tử đều không cách nào điều khiển, chớ nói chi không dính nhân quả.

Điều này căn bản không hiện thực, thôi diễn là một nhẽ, chân chính đi ra lại là chuyện khác, đạo pháp là như vậy, đường cũng thế.

Cố Trường Sinh đến cảnh giới hiện giờ rồi ngẫm lại một số hành động và ý tưởng ngày xưa, có thể nói là được lợi nhiều.

Cái gọi là không dính nhân quả, chỉ cần không chân chính siêu thoát thì không cách nào làm được, hắn ngay lúc đó cho rằng không dính nhân quả chẳng qua là lúc đối mặt địch thủ Tiên Vương thì không bị đối thủ trong vô hình cảm ứng được.

Hiện giờ trạng thái trên người Thanh Ngưu, Cố Trường Sinh đoán Thái Thượng Đạo Quân đưa Đạo Quả của chính mình tặng cho nó.

Khiến nó có thể đi trong sông dài thời gian, không bị thiên địa nhân quả quấn quanh, thậm chí có thể nói ra vùng đất tuyệt vọng kia.

Tuy Thanh Ngưu không có tu vi trong người, lại có thể thông thiên triệt địa, bất tử bất diệt.

Nghe như rất nghịch thiên, nhưng đơn giản là cô độc dài đằng đẵng vô tận.

Cố Trường Sinh bỗng cảm giác trước ngực có khác lạ, Ma Nữ đã tỉnh, trong đôi mắt vốn tinh nghịch lấp lánh có chút mê mang, giống như vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo lại.

"Lại mơ thấy ngươi rồi..."

Nàng vẻ mặt mê ly, thì thào tự nói, vươn tay vuốt khuôn mặt Cố Trường Sinh, cảm giác giống như ở trong mộng, nhưng lại cảm thấy rất chân thực.

Ma Nữ đã có giấc mơ như vậy lâu rồi, mỗi lần tỉnh lại đều là buồn bã hụt hẫng, trong lòng trống rỗng.

Nàng có chút thương cảm, có chút mê mang, đã bao lâu rồi không gặp nhau?

Mấy chục vạn năm? Trăm vạn năm?

"Ta nhớ ngươi lắm, tại sao không đến tìm ta... " Ma Nữ lẩm bẩm, nàng dựa vào ngực Cố Trường Sinh, giây phút này, nàng chỉ muốn giấc mơ kéo dài thêm một chút.

Cố Trường Sinh dịu dàng vuốt tóc nàng:

“Ta đến tìm nàng.”

“Hả?”

“A!”

Ma Nữ nghe lời này thoáng chốc xoe tròn mắt đẹp, đây không phải là mộng, tuyệt đối không phải là mộng, mộng không chân thực

như vậy.

“Sao vẫn còn nằm mơ thế này?”

Cố Trường Sinh cười cười, bị bộ dạng mơ hồ của nàng chọc cười, dáng vẻ ranh mãnh lém lỉnh ngày xưa đi đâu rồi?

“Tại sao ngươi không đến tìm ta?”

“Ta sợ lắm.”

“Ta nghe chuyện Tiên Vực, ta nghe nói ngươi bị hắc ám lây dính...
"

Nhìn Cố Trường Sinh, Ma Nữ bỗng nhiên khóc, không có bất cứ dấu hiệu, nước mắt lăn dài trên gò má, mắt sưng đỏ.

Nàng vẫn luôn là nữ nhân kiên cường mà khôn ngoan, thường ngày không bao giờ lộ dáng vẻ như vậy, tất cả ủy khuất cùng sợ hãi vào giây phút này bỗng dưng bùng nổ.

Có thể thấy những năm gần đây cuộc sống của Ma Nữ không giống như Cố Trường Sinh nghĩ.

Tuy có cơ duyên tốt, nhưng cho dù tu thành công thần thông tuyệt thế cũng vô dụng với nàng.

Người mình yêu nhất đã mất thì còn nghĩa lý gì?

Chương 742 - Duy ta vô pháp vô thiên vô trói buộc, Đại La Chi Lộ (2)

Cố Trường Sinh xin lỗi, nói rõ nguyên nhân và sự thật:

“Xin lỗi, nhưng để nàng ở lại nơi đó là lựa chọn tốt nhất, ta sợ nàng trở về thì không bảo vệ được nàng.”

Cố Trường Sinh không đi đón Ma Nữ trở về là vì ôm lòng lo lắng, biết thế gian này còn có Đế thật sự không xuất thế, đợt hắc ám tổng tẩy rửa thứ hai buông xuống, trong đó có Đế thật sự.

Nếu đến lúc ấy mà hắn chưa đột phá thì có lẽ không bảo vệ được nhiều người, chẳng bằng cho Ma Nữ ở lại nơi đó, khiến hắn an tâm hơn.

"Ngươi rất quá đáng, cho dù ngươi chết trận thì ta cũng sẽ cùng ngươi chịu chết, ta không muốn lại một mình nữa!”

Ma Nữ rất tức giận, hổn hển định cắn Cố Trường Sinh.

Nhưng Cố Trường Sinh hiện tại đạo hạnh rất cao, không thể phỏng đoán, hắn sợ làm gãy răng của nàng, đành phải thu lại hết thảy, thậm chí khiến thân thể dao động đến mức thấp nhất.

Nhưng vẫn làm Ma Nữ cảm thấy rất cứng, suýt mẻ răng, phải biết rằng, nàng đã tu luyện đến Chân Tiên cảnh.

Cố Trường Sinh cười, dịu giọng an ủi nàng:

“Sẽ không chết, sẽ không có ai chết.”

Theo sau, hắn mang theo Ma Nữ về đến Tiên Vực, Thanh Ngưu bị hắn thả đi giữa đường.

Cố Trường Sinh không về Tiên Đình, đối xử với Ma Nữ như những người khác.

Hắn không muốn nợ bất kỳ ai, cho nên hắn cùng Ma Nữ vượt qua

một khoảng thời gian dài, hai người không nói gì đến chuyện của giới tu hành, giống như phu thê phàm nhân mới cưới, lưu lạc thiên nhai, du lịch các nơi, che giấu thân phận, sống thật đơn giản.

Nhưng Ma Nữ phát hiện nàng không thể sinh con cho Cố Trường Sinh, điều này khiến nàng tiếc nuối, thậm chí buồn bã thật lâu.

Không thể sinh con cho nam nhân mình yêu nhất, chuyện này khiến nàng rất đau lòng, nhưng càng kiên định ý muốn tăng tiến tu vi.

Thời gian chớp mắt đã qua mười vạn năm.

Giới Hải lại lần nữa không yên tĩnh, tiếng kèn hùng hồn từ bên kia loáng thoáng vọng đến, phù văn đại đạo càng khủng bố ngưng tụ trong thiên địa, Càn Khôn và vũ trụ trở nên tối tăm.

Cố Trường Sinh ở trong Tiên Đình mở to mắt, nhìn xa phương hướng Giới Hải.

Hắn đã có nắm chắc, có thể thử một lần, hiện giờ đạo hạnh của hắn trong cấp độ Chuẩn Tiên Đế đã sâu không lường được, ánh sáng Chuẩn Tiên Đế chói lòa chuyển biến thành ánh sáng cấp độ khác.

Cộng thêm thu hoạch lúc trước, cho Cố Trường Sinh biết trên con đường chín chết một sống này cần né tránh loại hung hiểm nào, Thái Thượng Đạo Quân có vẻ như đã ở cảnh giới cao hơn Tiên Đế.

Nhưng Cố Trường Sinh cho rằng chẳng qua là đi xa hơn trong phạm vi cảnh giới Tiên Đế, khác biệt lớn với Tiên Đế bình thường.

Tu hành đến hiện giờ, bọn họ đã đi tới tận cùng, cần một mình đi ra con đường riêng, không chia ra tiền, trung, hậu kỳ nữa, chỉ có đi xa hay gần.

Thái Thượng Đạo Quân dùng ví dụ thất bại khiến Cố Trường Sinh hiểu rõ chính mình kế tiếp cần chú ý điều gì trên con đường đó, hơn nữa hắn học nhiều kinh nghiệm từ trong kinh văn Tiên Đế của Cố gia.

Chín mươi chín phần trăm sinh linh đều sẽ mất mạng, dù là nhóm

người Hôi Lão, Nhất Tổ cũng không chạm tới ngưỡng cửa của Cố Trường Sinh hiện tại được.

Dù có nguy hiểm sinh mệnh thì Cố Trường Sinh cũng cần thử một lần, cái gọi là tư chất vào lúc thế này đã không có gì khác biệt, lúc tuổi còn trẻ, chúng tộc lão Cố gia ở trong Niết Bàn Trì trắc nghiệm tiềm lực của Cố Trường Sinh.

Cố Trường Sinh còn nhớ rõ lúc ấy hiện ra một số hình ảnh tương lai, hắn thành tựu vị trí Hỗn Độn Tiên Đế.

Nhưng bao nhiêu tư chất Tiên Đế gục ngã trên con đường này.

Nguyên thần Chuẩn Tiên Đế của Cố Trường Sinh bắt đầu lột xác, có ánh sáng kỳ dị hiện ra, ba đóa Đại Đạo Chi Hoa hiện hình, trong mỗi đóa hoa có một bóng dáng Cố Trường Sinh ngồi xếp bằng, tụng niệm các loại đạo âm vô thượng.

Quá khứ, tương lai, hiện tại!

"Duy ngã, vô pháp vô thiên vô trói buộc."

Hắn chuẩn bị dung hợp ba thân trước, đi Đại La Chi Lộ.

Đây là một bước vô cùng khó khăn, ba đóa Đại Đạo Chi Hoa bắt đầu nở rộ, có vô thượng quang tỏ sáng, là Tiên Khí mà Cố Trường Sinh từng tu biến ra, mỗi một đóa đều dựng dục thủ đoạn siêu mạnh của hắn.

Lực lượng thời gian năm tháng trong đó là đặc biệt nhất, kết ba đóa Đại Đạo Chi Hoa, mỗi đóa Đại Đạo Chi Hoa đều có một người tí hon ngồi xếp bằng, đại biểu cho ba thân hình của hắn trên con đường này.

Quá khứ không thể thấy, tương lai không thể xem, đương thời không thể tìm.

Hiện giờ tùy theo Cố Trường Sinh động ý niệm, ba thân của hắn đi ra từ trong Đại Đạo Chi Hoa, bóng dáng mơ hồ, giống như không tồn tại, không thuộc về bất cứ một đoạn thời không.

Ba thân dung hợp một, đây là quá trình vô cùng hung hiểm, giống

như từ thời không khác nhau đi đến, không thể cùng tồn tại nhưng cứng rắn gặp nhau.

Tuy Cố Trường Sinh là Chuẩn Tiên Đế, nhưng hắn vẫn cảm thấy rất tốn sức, khó mà cưỡng ép hợp nhất ba thân, Đại La Chi Lộ vô cùng khó khăn, không đơn giản như hắn nghĩ.

Hợp ba thân lại chỉ là bước đầu tiên, muốn lột xác thân Chuẩn Tiên Đế dến thân Tiên Đế thì không biết sẽ mất bao lâu.

Cố Trường Sinh cũng không có nản lòng, dù sao điều này nằm trong dự đoán của hắn, nếu quá đơn giản, hắn thậm chí sẽ cảm thấy có vấn đề, con đường này không có người đi qua, hắn là người đi trước, cần lần mò quá khứ.

Xoẹt!

Ngày này, ba thân rốt cuộc có chút dấu vết dung hợp, bản thể của Cố Trường Sinh bỗng nhiên vỡ ra một khe hở, hắn chuyển dời nhân quả lớn này lên người của mình.

"Đạo hạnh lại tinh tiến rất nhiều... "

"Nhưng vẫn dừng lại ở cấp độ Chuẩn Tiên Đế, con đường này còn phải tiếp tục lần mò." Cố Trường Sinh lắc đầu, vết thương trên người nhanh chóng khép lại, tiếp tục dung hợp ba thân, các loại đạo pháp, kinh văn hiện ra bên cạnh hắn, ẩn chứa áo nghĩa vô thượng.

Chương 743 - Đạo hạnh sâu không thể đo lường, sinh linh bên trên mênh mông, một chỗ khác của Giới Hải

Ầm ầm ầm!

Trong khoảng thời gian này, trong Tiên Đình vang lên tiếng sét Thiên Đạo khủng bố, có Thái Sơ Tiên Quang vắt ngang các mảnh vũ trụ, chiếu sáng sông dài thời gian sâu thẳm, có tồn tại Tiên Vương thậm chí thấy bên trong sông có bóng dáng bước tới, bọn

họ vô cùng khiếp sợ.

Đây cũng không phải là lực lượng thời gian, mà là cưỡng bức xoay chuyển các loại thời không, muốn chồng không gian vào nhau.

Nếu bọn họ biết một chữ thì tuyệt đối sẽ buột miệng thốt ra.

Vĩ độ thăng cấp!

Cảnh tượng phát sinh trong Tiên Đình hiện giờ là như vầy, không ngừng chồng thời không khác nhau, thời gian khác nhau lên, do đó sinh ra con đường mà họ không hiểu nổi.

Do đó đi lên con đường sáng tạo siêu thoát?

Trong Tiên Vực vang vọng âm thanh khủng bố, dường như sông dài thời gian cuồn cuộn, dường như đại đạo ầm ầm, vách ngăn thế giới run rẩy.

Khiến vạn linh chấn động, cảm thấy Thiên Đế đang làm việc lớn, có lẽ tính toán đi ra con đường chín chết một sống kia.

Mấy nghìn năm sau, lại một đợt hắc ám náo động bùng nổ, trong Giới Hải có sinh linh Tiên Vực cũ trở về, chẳng qua đã sớm lạc đường, bọn họ giết hướng Tiên Vực, bên trong thậm chí có một vị Chuẩn Tiên Đế Hắc Ám.

Tiên Vực bình tĩnh mấy chục vạn năm lại có dấu hiệu náo động, vạn linh run rẩy, cảm giác được uy thế muốn tan biến chư thiên, một vị Chuẩn Tiên Đế Hắc Ám thế nhưng từ Giới Hải giết tới, muốn tàn sát Tiên Vực.

Ngày nào đó, trong Tiên Đình có một bàn tay màu vàng bỗng vỗ ra, che lấp bầu trời vũ trụ, rực rỡ mà lóa mắt, quấn quanh vô tận Hỗn Độn Khí, trực tiếp đè hướng bên kia Giới Hải.

Vị Chuẩn Tiên Đế Hắc Ám đó bị một chưởng trấn áp, bay ngược ra ngoài vô tận xa xôi, cuối cùng bị bàn tay màu vàng giam cầm, phong trấn trong thiên lao ở Tiên Đình.

Vô số tu sĩ cùng sinh linh mắt thấy cảnh này, rung động đến nói không ra lời.

"Thiên Đế trở nên càng cường đại, một chưởng trấn áp Chuẩn Tiên Đế, chẳng lẽ hắn sắp trở thành Đế thật sự rồi sao?"

"Đế thật sự, đã bao lâu không có gặp qua, quả thực không dám tin tưởng... "

Vô số tu sĩ suy đoán, sau đó các thế lực đạo thống, tồn tại cấp bậc Tiên Vương tiến đến bái kiến, cầu đạo với Thiên Đế.

Nhưng mà Cố Trường Sinh không có ra mặt, hiện giờ Tiên Đình có Chuẩn Tiên Đế khác trấn giữ, hắn đang bế quan, một chưởng kia chỉ là tâm có điều cảm, tùy ý vươn ra mà thôi.

Biết tin này, vô số tu sĩ càng là rung động, trong trạng thái bế quan, một chưởng vô tình mà có thực lực cường đại như vậy?

E rằng hắn đã chính thức đặt chân trên con đường kia, điều này khiến vô số tu sĩ kinh thán, kính nể, đồng thời cũng vô cùng mong đợi, hy vọng Thiên Đế có thể đi con đường kia.

Hiện giờ Tiên Đình vô cùng cường thịnh, nhiều Chuẩn Tiên Đế lần lượt thức tỉnh, trấn áp bốn phương, phòng ngừa sinh linh bên Giới Hải đột nhiên xông đến.

Nhưng cũng có thể là vì lần trước hắc ám tổng tẩy rửa chấm dứt trong thất bại, hơi thở hắc ám bên Giới Hải càng dày đặc, dường như đang uấn nhưỡng, khu vực Thương Mang bên trên Giới Hải bắt đầu rũ xuống từng lũ trật tự đại đạo hỗn loạn.

Trong khoảng thời gian này, sinh linh trong Thương Mang cường đại đến khó tin, xuất hiện và đi trong Giới Hải đến đầu bên kia, không đi hướng Tiên Vực.

Phát hiện này khiến rất nhiều Tiên Vương khiếp sợ, trong lòng bất an, nói đến thì theo Tiên Vực xuyên qua Giới Hải, đến đầu bên kia rốt cuộc là cái gì?

Dù là Tiên Vương cũng không rõ ràng chuyện này là sao, chỉ có chân chính Chuẩn Tiên Đế mới có thể nhìn thấy tình huống bên kia.

Rất nhiều người đều cảm thụ được một loại yên tĩnh trước bão

táp, càng là bình tĩnh thì càng sẽ nghênh đón tai nạn khủng bố hơn.

Ầm ầm ầm!

Ngày này, trong Thương Mang lại truyền đến thanh thế khủng bố, một sinh linh bộ dáng khác với chủng tộc các thời đại xuất hiện.

Hắn vô cùng cường đại, vượt qua Giới Hải, hắc ám phù văn đại đạo không ngừng cuốn sạch, nhưng khó thể gây ra vết thương cho hắn.

“Đại tế ba màu đã thổi quét xong bên kia rồi sao?"

Sinh linh này vượt qua Giới Hải, đi hướng đầu bên kia, lẩm bẩm, đứng bên mép Giới Hải, nhìn bên trong có nhiều vũ trụ, thế giới sụp đổ, tịch diệt, rất hiển nhiên tai nạn đã buông xuống, hơn nữa đã thổi quét xong.

Khu vực đất đỏ ức vạn dặm không thấy bóng người.

Vì sao vỡ nát, mặt trời mặt trăng không ánh sáng, không thấy cổ tinh nào trọn vẹn, loáng thoáng có hơi thở màu đen tiêu điều.

Có khu vực mọc cỏ dại, một mảnh hoang vắng, khuyết thiếu tinh khí, căn bản không giống như có nơi sinh linh sống.

Càng có một ít khu vực, nhìn từ xa một mảnh bạc trắng bao bọc, như tuyết trắng ngần, không có sắc màu khác.

Nó yên tĩnh mà vô thanh, tràn ngập khí cơ chết chóc, đó là bởi vì xương trắng nối liền một mảnh, hóa thành biển xương.

Càng có một ít khu vực đầy rẫy hồ nước, nhưng màu đỏ tươi, mùi máu tanh nồng, đó là máu của sinh linh cổ đại.

Năm tháng vô tận trôi qua, máu kia còn chưa khô cạn, không có đông lại, mang theo lực lượng khiếp người.

Đây là cảnh tượng của thế giới bên kia Giới Hải, nó cũng do nhiều vũ trụ cổ tổ hợp lại, rộng mênh mông không có biên giới, nhưng hiện giờ đầy rẫy cảnh tượng như tai nạn.

“Tìm được rồi!”

Sinh linh đến từ bên trên Thương Mang biểu cảm hơi thay đổi, trông thấy một tòa điện cổ cách mấy trăm vạn dặm, ánh sáng màu vàng xen lẫn từng lũ hắc ám.

Nơi xa hơn, diện vũ thành từng dãy, tan hoang nhưng hùng vĩ, tỏa vầng sáng màu vàng, thần thánh mà tường hòa.

Nếu không phải có một ít khói đen tràn ngập, hơi có vẻ kỳ dị, thật sự khiến nhân cảm thấy đây là một chỗ tịnh thổ.

Nhưng tu sĩ đi ngang qua biết rõ, sinh linh hắc ám cuồn cuộn không ngừng ùa ra từ trong những tòa điện cổ này.

Đây mới là mục đích chuyến đi của vị này, hắc ám tiếp dẫn cổ điện!

Sinh linh kia mở miệng nói:

"Hiện giờ hắc ám vừa ngừng, Tiếp Dẫn Cổ Điện không có ai điều khiển, vừa lúc đánh rơi một tòa mang về... "

Thật ra hắn phụng mệnh mà đến, phải đánh rơi một tòa Tiếp Dẫn Cổ Điện, mang về bên trên Thương Mang.

Chương 744 - Tiếp Dẫn Cổ Điện ẩn chứa căn nguyên hắc ám, có lẽ có thể gọi là Nửa Bước Tiên Đế

Hắc Ám Tiếp Dẫn Cổ Điện nằm trong mảnh vũ trụ vỡ nát này, từng sợi xích ánh sáng màu vàng quấn quanh bên trong nó, trông vô cùng thần dị, cũng có rất nhiều phù văn đại đạo màu đen bám bên trên, lây dính vết máu.

Khi một bên Giới Hải tan biến thì rất nhiều Hắc Ám Tiếp Dẫn Cổ Điện xuất hiện, bắt nhốt quá nhiều sinh linh đến từ thời đại và vũ trụ khác nhau, tu vi yếu nhất cũng là Chân Tiên cảnh.

Đây từng là chí cường giả đã sinh ra, tu vi ngạo thế, đáng tiếc rơi vào hắc ám, thành sức chiến đấu cho đại tan biến, giết chóc thiên địa từng sinh ra bọn họ, diệt tuyệt hết thảy.

Vũ trụ tan vỡ, Càn Khôn thành tro.

Trong trận đại tan biến cuối cùng nơi đây, thế giới một bên Giới Hải cho dù ngoan cố chống cự vẫn phải đối mặt kết cục vỡ nát.

Nhìn tất cả điều này, sinh linh kỳ dị này cũng không ngoài ý muốn, trước khi Luân Hồi Chi Hỏa nở rộ lần cuối ở chốn này thì hắn đã mắt thấy quá rất nhiều lần hắc ám đại tan biến, đây là lực lượng không phải sinh linh có thể ngăn trở, trong đó đại thế thiên địa nặng nề giáng xuống, nghiền nát hết thảy.

Hắn đinh ninh Tiên Vực ở đầu bên kia rồi cũng sẽ giống như vậy, hơn nữa lần này hắn rời khỏi Thương Mang đi đến nơi này cũng có mục đích khác.

Chúa Tể trong Thương Mang thật ra luôn chú ý việc phát sinh ở Tiên Vực, biết Tiên Đình trong Tiên Vực vô cùng cứng rắn, đặc biệt Chuẩn Tiên Đế nhiều nhất vạn cổ, không có thế lực, đạo thống nào có thể sánh bằng.

Cho nên hắn chuẩn bị ra tay đánh rơi một tòa Tiếp Dẫn Cổ Điện rồi đi Tiên Vực, đưa chỉ dụ của Chúa Tể qua, còn về vị Thiên Đế kia sẽ lựa chọn như thế nào thì không biết.

“Sau chín lần Luân Hồi Chi Hoa nở rộ thì tất cả sẽ héo tàn, bên trên Thương Mang cũng khó thể may mắn thoát khỏi, lúc này thật sự cần một vị tồn tại đi mở mang con đường phía trước... "

"Nếu không đến lúc đó mọi người đều phải chết, trở thành chất dinh dưỡng của đại tế vạn cổ.”

Sinh linh này vừa lắc đầu lẩm bẩm vừa ra tay, pháp tắc đáng sợ ầm ầm hóa thành gió bão, giống như lôi đình đánh hướng Tiếp Dẫn Cổ Điện ở phía trước.

Tiếp Dẫn Cổ Điện hiện tại không có ai điều khiển, có thể nói cực kỳ dễ dàng bị đánh rơi.

Đương nhiên, hắn phải làm nhanh một chút, tránh cho bị tồn tại giấu trong Tiếp Dẫn Cổ Điện chú ý đến, đó là tồn tại mà các Chúa Tể trong Thương Mang cũng phải kiêng kỵ, hết thảy hắc ám đại tan biến đều có kẻ kia ở sau lưng thúc đẩy.

Đại Hắc Thủ trong bóng tối, ánh mắt đến từ vùng đất không thể nói thiên ngoại, ngọn nguồn máu đen...

Mảnh thiên địa này mãi chưa bị tu sĩ nhìn thấu thật sự, mỗi lần nghĩ đến những điều này đều khiến hắn không rét mà run.

Rất nhanh, Tiếp Dẫn Cổ Điện gần trước mặt hắn phát ra tiếng nổ, bên trên lấp lóe thần quang màu đen đáng sợ, giống như sương mù rồi lại như thác nước pháp tắc chống cự công kích của hắn.

“Ngẫm lại thực lực gần Chuẩn Tiên Đế như ta mà muốn đánh rơi Tiếp Dẫn Cổ Điện cũng khó khăn thế này, thứ này rốt cuộc là người nào đúc ra? Phù văn căn nguyên hắc ám trong đó chẳng lẽ khi hiểu rõ thì có thể trốn được một kiếp này sao?"

Sinh linh này khẽ nói, nhớ lại nguyên văn mà nhóm Chúa Tể trong Thương Mang đã nói, phù văn căn nguyên hắc ám thật ra đã liên quan đến lực lượng siêu thoát đại đạo, nếu không thì không thể nào ảnh hưởng đến Chuẩn Tiên Đế.

Hơn nữa chưa từng nghe có sinh linh nào có thể điều khiển loại lực lượng này.

Cuối cùng, hắn trả giá cực đắt đánh rơi một tòa Tiếp Dẫn Cổ Điện, cuốn nó tới tay, tiếp đó cấp tốc rời đi, không dám ở lâu.

Đây là thời cơ tốt nhất do nhiều Chúa Tể suy tính ra, có thể nghiên cứu thần dị trong Tiếp Dẫn Cổ Điện vừa tránh cho bị phát hiện.

Ầm!

Trong tòa Tiếp Dẫn Cổ Điện đó bắt nhốt sinh linh hắc ám, cũng có sinh linh thua trận trong lần đại tan biến này, tự nguyện rơi vào trong đó, một số giữ được thần trí, một số đã đọa lạc, sinh ra ý chí hắc ám.

Hắn mặc kệ bên trong Tiếp Dẫn Cổ Điện, vượt qua Giới Hải, vội

vàng rời khỏi trong cơn lốc đại đạo hắc ám, nhưng không lập tức về Thương Mang lơ lửng bên trên Giới Hải, mà là đi Tiên Vực ở bên kia.

“Người từ Thương Mang đến, xin gặp Thiên Đế!"

Sinh linh này xuất hiện ở bên ngoài Tiên Vực, cảm thụ thế lực, đạo thống phồn thịnh mà rộng rãi trong đó, tu sĩ cùng vạn linh sinh sản sinh sôi, một mảnh an ninh, không khỏi có chút hâm mộ, hắn từng trông thấy cảnh tượng giống như vậy.

Chẳng qua hắn cũng nhớ không rõ cách bao nhiêu trước vạn cổ, đại tan biến. Có một số tồn tại không bị hắc ám ăn mòn, chưa chết thì đi lên trên Giới Hải, sinh tồn trong Thương Mang.

Tiếc rằng trong Thương Mang không giống Tiên Vực có vũ trụ rộng lớn như vậy, dù có Chúa Tể che chở vẫn luôn bị sóng triều từ Giới Hải ở bên dưới Thương Mang đánh sâu vào, nhiều vũ trụ cùng thế giới tan biến, luôn luôn tồn tại trong mới sinh ra và hủy diệt.

Tiên Vực có cảnh tượng hân hoan thái bình thật sự là khiến hắn hướng tới, môi trường trong Thương Mang không thích hợp tu sĩ sinh tồn.

Nhưng hắn cũng cảm thấy tiếc nuối, cảnh tượng như vậy thật ra không thể kéo dài lâu, bởi vì Tiên Vực sớm muộn gì sẽ nghênh đón đợt hắc ám cuối cùng ập đến, đó là kiếp nạn đáng sợ còn hơn lần trước.

Đại tan biến, tổng tẩy rửa không chỉ có một đợt, chỉ cần không bị hủy diệt thì nó sẽ lại lần nữa buông xuống, mỗi một lần lực lượng đều khủng bố hơn trước gấp mấy lần.

Hắn đã nhiều lần thấy tận mắt, không xa lạ gì.

Trong Tiên Vực, vô số sinh linh cùng tu sĩ khiếp sợ, nghe thấy câu nói này, rất nhiều Tiên Vương càng là cùng nhau biến sắc, bọn họ biết Thương Mang là chỗ nào.

Một vùng đất chưa biết bao phủ Giới Hải, Tiên Vương bình thường không có tư cách đến gần, sẽ bị hơi thở khủng bố trong đó

chấn rớt xuống, hoặc là hình thần đều diệt tại chỗ!

Sinh linh ở trong đó thế nhưng đến xin gặp Thiên Đế?

Bọn họ có mục đích gì?

Vô số tu sĩ cùng sinh linh khiếp sợ mà nghi hoặc.

Chương 745 - Thủ đoạn của Đế, biện pháp đối kháng hắc ám xâm nhập, đánh một trận uổng công

“Hửm? Cảm giác này...”

Sinh linh kia bỗng nhiên có chút khiếp sợ, cảm giác được không thích hợp, bỗng có một ý niệm bàng bạc rơi xuống, khiến hắn nháy mắt nổi da gà, thậm chí không động đậy được, bất cứ thần thông cùng ý niệm đều không cách nào vận dụng, bị giam cầm trong mảnh thời không này.

"Đế chi vực tràng?"

Hắn không kiềm được hoảng sợ, lông tơ dựng đứng, dù hắn vô hạn đến gần Chuẩn Tiên Đế cũng không kiềm được kinh dị, cảm thụ được một loại tuyệt vọng cùng tử vong!

Đây là uy của Tiên Đế!

Không thể nhúc nhích, thần niệm này đến nhanh mà biến mất cũng rất nhiều, chớp mắt đã tán đi, nhưng hắn không dám nhúc nhích, toàn thân bị mồ hôi lạnh ướt sũng, đứng yên tại chỗ, thái độ cung kính hơn lúc mới đến.

Hắn chắc chắn uy áp vừa rồi là chân chính Đế chi vực tràng, có thể giam cầm tất cả trước mắt trong nguyên điểm hiện tại, dù hắn trốn đi rìa vũ trụ, ra ngoài sông dài thời gian cũng sẽ bị giam cầm quay lại tại chỗ.

Đây tuyệt đối là thủ đoạn của cấp bậc Tiên Đế, dù là mấy vị Chúa

Tể trong Thương Mang cũng chỉ đến thế là cùng.

Sinh linh này trở nên hết sức cung kính, Đế thật sự là tồn tại mạnh hơn Chuẩn Tiên Đế không biết gấp bao nhiêu lần.

Tùy tay hủy diệt Chuẩn Tiên Đế dễ như trở bàn tay.

Chớ nói chi hắn đều chưa đến cảnh giới Chuẩn Tiên Đế, chỉ là vô hạn đến gần mà thôi, càng miễn bàn tồn tại có thể đi tới bước Đế tuyệt đối là vạn cổ không có một người, tài tình gan dạ bỏ xa Chuẩn Tiên Đế.

Hắn lại lên tiếng nói, cung kính chờ bên ngoài Tiên Vực:

“Sinh linh Thương Mang bái kiến Thiên Đế!"

Tiên Đình, trong một tòa cung điện hùng vĩ.

Cố Trường Sinh mở mắt ra, giờ phút này nếu có người ở bên cạnh hắn tuyệt đối sẽ khiếp sợ xoe tròn mắt, bởi vì Cố Trường Sinh toàn thân đều là vết rạn, theo giữa hai chân mày kéo dài xuống, thân thể giống như sắp vỡ ra.

Trong từng vết rạn đều dâng lên đại đạo quang, Hỗn Độn Khí đan xen, hiện ra quy tắc vô thượng.

Răng rắc!

Giây sau, thân hình không ngừng vỡ ra, thân thể đương thời của Cố Trường Sinh nứt ra, phát ra âm thanh giòn vang xương vỡ.

Nhưng hơi thở của Cố Trường Sinh khủng bố đến nỗi khiến chư thiên đều phải run rẩy, nâng tay có thể đè sụp mọi thứ.

“Ba thân dung hợp, nhưng thân đương thời của ta không cách nào chịu đựng... "

"Đế chi vực tràng? Đáng tiếc vẫn không có trở thành Đế thật sự, con đường này ta còn phải tiếp tục lần mò."

Cố Trường Sinh khép mắt lại rồi nhanh chóng mở ra, cảm thụ lực lượng của mình hiện tại, đã không nằm trong cấp độ Chuẩn Tiên

Đế, lên cấp bậc Tiên Đế rồi, hoặc có thể gọi là Nửa Bước Tiên Đế.

Sau đó, thân hình Cố Trường Sinh hoàn toàn vỡ ra, thân đương thời hóa thành thể xác, trong đó vô lượng ánh sáng rực rỡ nở rộ, ức vạn luồng Thái Sơ Tiên Quang bộc phát, Hỗn Độn dâng trào mãnh liệt!

Cố Trường Sinh rút đi thân đương thời.

Một hắn mới bước ra từ trong đó, hơi thở vượt qua Chuẩn Tiên Đế, quá khứ, tương lai, hiện tại đã trở thành duy nhất, bởi vì thân thể của hắn bây giờ đủ cường đại, có thể cất chứa tất cả.

Nửa Bước Tiên Đế, đây là trạng thái hiện tại của chính mình mà Cố Trường Sinh cảm giác được, cái này khác với Chuẩn Tiên Đế, ánh sáng Chuẩn Tiên Đế lột xác đến tình trạng khác.

Ánh sáng Tiên Đế rất mỏng manh, vẫn chưa hoàn toàn đốt lên, hơn nữa nếu Cố Trường Sinh muốn đốt lên còn cần một cơ hội càng khó khăn hơn.

Hiện giờ Cố Trường Sinh đã cảm giác chính mình nâng tay có thể áp chế hết thảy Chuẩn Tiên Đế, ngày xưa lần đầu tiên hắc ám tổng tẩy rửa, thì bây giờ cho dù chỉ có một mình hắn cũng có thể chém hết thảy, ngăn trở họa hắc ám.

Hắn đã đi được đủ xa trên con đường này.

Nhóm Hôi Lão, Hư Đế, Minh Đế, Tô Huyên cũng chỉ đến mức này, chẳng qua trên con đường Chuẩn Tiên Đế, họ không thể bước ra con đường chín chết một sống, chênh lệch với hắn đã rất lớn.

Trong quá trình tu luyện, Cố Trường Sinh cũng có trải nghiệm giống như vậy, suýt gặp tai nạn lớn không thể tả, những người khác không thấy được, nhưng chỉ có hắn rõ ràng.

Lần mò trên con đường Tiên Đế, hắn không cách nào biết giây sau sẽ phát sinh cái gì, có khi nhận được cắn ngược, như bị sét đánh, thân thể Chuẩn Tiên Đế đều không thể chịu đựng, suýt nữa vỡ ra.

Có khi gặp phải gió tà không biết từ đâu thổi tới, suýt thổi tắt ngắm nguyên thần của hắn.

Dù là Chuẩn Tiên Đế cũng phải thận trọng khi gặp loại gió tà này, quả thực giống như ngọn gió diệt thế trong truyền thuyết, thổi qua đâu là thế giới sụp xuống, Càn Khôn tan biến, cái gì đều trở thành tro tàn, không còn tồn tại.

Ngoài ra, trên con đường này còn có đủ loại tai nạn không nhìn thấy, là chân chính chín chết một sống.

Sinh linh bên dưới Chuẩn Tiên Đế là chân chính chín chết một sống.

Cố Trường Sinh bôn ba trên con đường kia, tìm khả năng trở thành Đế, bên ngoài thì hắn dung hợp ba thân, muốn đi ra Đại La Chi Lộ, xác minh lẫn nhau.

Quá trình này kéo dài vô số vạn năm, may mà Cố Trường Sinh cũng thành công bước ra bước đầu tiên, khiến hắn biết kế tiếp nên đi như thế nào, trở thành Đế thật sự, không khiến người quá tuyệt vọng.

Ầm!

Rất nhanh, Cố Trường Sinh thu lại thể xác tan vỡ của mình, mặc kệ nói sao thì nó xem như thể xác mạnh nhất khi hắn ở cấp độ Chuẩn Tiên Đế, mạnh mẽ vô biên, hắn chuẩn bị luyện chế một phen, về sau làm vũ khí trấn đình của Tiên Đình.

Sau đó Cố Trường Sinh rời khỏi Tiên Đình, một bước vượt qua nhiều vũ trụ, đi tới bên ngoài Tiên Vực.

Sinh linh chờ bên ngoài Tiên Vực vừa nhìn thấy Cố Trường Sinh đi ra, trở nên càng cung kính:

“Chào Thiên Đế.”

Trên người thanh niên kia hiện ra khí cơ ‘Đế’.

Hơn nữa vừa rồi thần niệm kia quét xuống, phủ lên thiên địa vũ trụ, giam cầm mọi thứ trong một điểm, mặc kệ có thủ đoạn ngập trời đến đâu cuối cùng cũng chỉ có thể quay về một điểm, khó thể thoát ra.

Đây đã là thủ đoạn của Tiên Đế.

Việc này quá chấn động lòng người, một người đến sau nhưng chân chính chạm tới lĩnh vực này, rất có thể sẽ thành Đế, quân lâm nhân gian, từ đấy vô địch.

Dù là Chúa Tể ở trong Thương Mang cũng chỉ đến cấp bậc này là cùng, giống như vị Thiên Đế trẻ tuổi trước mắt.

Cho nên hắn vô cùng tâm kinh, nhưng mà cũng càng thêm khâm phục.

Chương 746 - Thủ đoạn của Đế, biện pháp đối kháng hắc ám xâm nhập, đánh một trận uổng công (2)

"Chuyện gì?"

Cố Trường Sinh ánh mắt quét qua sinh linh này, khiến thức hải của vị này nổ vang, giống như bị Đại Đạo Chi Chung đụng rớt, khiến hắn không dám suy nghĩ lung tung, sống chết đều nằm trong tay Cố Trường Sinh.

Thậm chí lai lịch của hắn bị Cố Trường Sinh khoảnh khắc hiểu rõ.

Chỉ có Chuẩn Tiên Đế mới sẽ bị sương mù che đậy, bất luận là khi còn sống hay sau khi chết đều khó mà nhìn rõ, nhưng sinh linh trước mắt rõ ràng mới chỉ đến gần Chuẩn Tiên Đế, cho nên Cố Trường Sinh thoáng chốc nhìn thấy quá khứ của sinh linh này.

Đây là thủ đoạn chỉ có Đế mới điều khiển được.

Sông dài thời gian giãn ra trước mắt Cố Trường Sinh, hắn thấy giây phút sinh linh này sinh ra, nhỏ yếu từng bước một đi hướng cường đại, chém giết với các loại địch thủ.

Sau đó thiên địa tan biến, hết thảy đều bị hắc ám cắn nuốt, sinh linh này đi hướng Thương Mang, ẩn cư tại đó.

Sinh linh này không có chút bí mật khi ở trước mặt Cố Trường Sinh, chỉ có lúc liên quan mấy vị Chúa Tể trong Thương Mang mới sẽ có sương mù hiện ra, che chắn mọi thứ.

"Thiên Đế... "

Sinh linh này không kiềm được khủng hoảng, vào lúc này, mọi gốc gác của hắn đều bị nhìn thấu, nếu Cố Trường Sinh có ý xấu với hắn thì chỉ cần một ý niệm là giải quyết được hắn lúc hắn mới sinh ra, còn nhỏ yếu.

Dù sao thế giới mà hắn từng ở đã tan biến, dù hắn mất mạng lúc còn sơ sinh cũng sẽ không ảnh hưởng quá lớn đối với thời đại hiện tại.

Nhân quả như vậy thì 'Đế' hoàn toàn không thèm để bụng.

Đương nhiên, Cố Trường Sinh muốn giết hắn hoàn toàn không cần phức tạp như thế, chỉ riêng thủ đoạn của Đế đã vô cùng kinh người, không thể tưởng tượng.

"Chúa Tể trong Thương Mang..."

Cố Trường Sinh hơi trầm ngâm, một ý niệm đã hiểu rõ mọi thứ của sinh linh này, hắn không có ác ý với sinh linh này, đơn thuần muốn biết một số tin tức bên trong Thương Mang mà thôi.

So với trực tiếp hỏi thăm thì loại thủ đoạn này càng đơn giản tiện lợi, Cố Trường Sinh bây giờ là Nửa Bước Tiên Đế, rất nhiều chuyện không cần quá phức tạp.

"Bản Đế biết... Tiếp Dẫn Cổ Điện tạm thời để ở chỗ bản Đế, đến lúc đi Thương Mang sẽ trả luôn."

Cố Trường Sinh nhẹ gật đầu, nói rồi vung ống tay áo, sinh linh này khó khăn lắm mới đánh rớt Hắc Ám Tiếp Dẫn Cổ Điện đã vào tay Cố Trường Sinh.

Sinh linh này hoàn toàn thay đổi sắc mặt, cũng không dám nói thêm cái gì, theo sau trước mắt bỗng nhiên trời đất quay cuồng, đã xuất hiện ở dưới Thương Mang.

Loại thủ đoạn này càng khiến hắn kinh hoàng.

Một ý niệm thay trời đổi đất, đưa hắn đến cự ly xa vô tận, chỉ có Đế mới làm được.

"Khó khăn lắm mới tìm được thời cơ thích hợp đánh rớt một tòa Hắc Ám Tiếp Dẫn Cổ Điện, không ngờ bị Thiên Đế nẫng tay trên, nhưng Thiên Đế nói trả lại thì chắc... sẽ trả."

Sinh linh này hơi than thở, uổng công làm việc, kết quả làm không công cho Thiên Đế, không biết đám Chúa Tể trong Thương Mang có tức giận vì điều này không.

"Ẩn chứa căn nguyên đại đạo hắc ám, hơi thở trong đó có thể ăn mòn bất cứ sinh linh cùng tu sĩ... "

Trong Tiên Đình, Cố Trường Sinh quan sát Hắc Ám Tiếp Dẫn Cổ Điện bị hắn cầm trong tay, hiểu rõ bí mật trong đó, điều này có lẽ có thể giúp hắn tìm được biện pháp chống cự hắc ám xâm nhập.

Trong Tiên Đình, Cố Trường Sinh ngồi xếp bằng trong Tiên Điện, áo trắng không nhiễm bụi, sợi tóc bóng mượt, từng sợi như Tiên Kim Mặc Ngọc, lấp lóe ánh sáng rực rỡ, mỗi một lũ ánh sáng đều như ánh chiếu chư thiên vạn vực.

Khuôn mặt Cố Trường Sinh vô cùng bình tĩnh, màu mắt thâm thúy như vũ trụ mênh mông, trong đó có nhiều phù văn đại đạo chuyển động, trong lòng bàn tay Tiếp Dẫn Cổ Điện đã thu nhỏ cỡ bàn tay, có Thần Quang màu đen tỏa ra.

Hắc Ám Tiếp Dẫn Cổ Điện rơi vào tay Cố Trường Sinh giống như bị giam cầm trong vũ trụ, bên trong quấn quanh từng sợi ánh sáng màu vàng ròng, tỏ ra vô cùng thần dị.

Nhưng cũng có rất nhiều phù văn đại đạo màu đen bám trên đó, lây dính vết máu.

Hắn cẩn thận đánh giá tòa Hắc Ám Tiếp Dẫn Cổ Điện này, với thủ đoạn của hắn hiện giờ nếu thật sự muốn đánh rớt một tòa Tiếp Dẫn Cổ Điện thì không khó gì.

Chẳng qua có thể sẽ dẫn phát phiền phức không cần thiết, chọc

tồn tại thần bí phía sau Tiếp Dẫn Cổ Điện chú ý, tuy Cố Trường Sinh không sợ, nhưng suy xét đến hiện giờ sau lưng hắn còn có Tiên Đình, chưa đến cấp bậc Đế thật sự, rất khó làm việc không kiêng nể gì.

Nhìn ra được tòa Tiếp Dẫn Cổ Điện này sớm bị nhóm Chúa Tể trong Thương Mang tính toán ra thời cơ tốt, phái sinh linh kia đi cướp đoạt, đúng là thời cơ đánh rớt Tiếp Dẫn Cổ Điện.

Chẳng qua bị Cố Trường Sinh cảm ứng trước, nẫng tay trên, xét cho cùng thì hắn rất có hứng thú với phù văn đại đạo hắc ám bên trong Tiếp Dẫn Cổ Điện, có thể dẫn đến Chuẩn Tiên Đế đi hướng hắc ám, hơn nữa trong đó còn liên quan đến kinh văn cấp Tiên Đế.

Chẳng qua những kinh văn cấp Tiên Đế này không trọn vẹn, từ nhiều năm trước Cố Trường Sinh đã biết rồi, còn ra tay lấy ra chút ít.

Oong!

Cố Trường Sinh dùng thần niệm tìm hiểu, Tiếp Dẫn Cổ Điện trong tay hắn rung lên, có sóng gợn mãnh liệt khuếch tán, bùng nổ sóng triều màu đen khủng bố, ẩn chứa phù văn đại đạo hắc ám, ẩn chứa ăn mòn đáng sợ, nhưng bị hắn tùy tay ngăn trở, không thể truyền ra.

“Chỉ nhìn chất liệu đủ sánh bằng Chuẩn Tiên Đế Khí, hắn là nhiều loại Tiên Kim hỗn hợp thành kim loại, hơn nữa là các loại mẫu kim rất khó sinh ra trong vũ trụ.”

“Rèn các loại mẫu kim vào nhau hình thành hỗn kim, hèn gì cứng rắn đến thế. Nhưng Tiếp Dẫn Cổ Điện tồn tại thời gian quá lâu rồi, có thể ngược dòng đến từng thời đại trước vạn cổ, mẫu kim như vậy hắn là không khó thu thập đủ.”

“Bề mặt của Tiếp Dẫn Cổ Điện rất khó phá hủy, ngay cả Chuẩn Tiên Đế đều không thể phá hư, thậm chí có thể ánh chiếu hình ảnh... "

Cố Trường Sinh trầm ngâm suy tư, giây phút này hắn nhận ra Tiếp Dẫn Cổ Điện không tầm thường. Mẫu kim thật sự nhiều đến không

đếm xuể, Thiên Địa Huyền Hoàng, Vũ Trụ Hồng Hoang, Thái Sơ diễn biến, vạn vật sinh ra, luân hồi tịch diệt... cơ hồ mẫu kim nào có thể tưởng tượng ra được đều hỗn hợp vào chất liệu của Tiếp Dẫn Cổ Điện.

“Quả nhiên là Đại Hắc Thủ âm thầm hành động, tộc Khai Thiên Thần Chi trong đợt luân hồi đầu tiên. Mục đích phát động đại tế vạn cổ của hắn là cái gì?”

“Con đường ánh sáng mơ hồ của những người đi trước rốt cuộc là đi nơi nào?"

“Tứ Gia, nhóm tổ tiên đi đâu?”

Cố Trường Sinh không kiềm được khẽ nói, đến cấp bậc hiện tại, hắn phát hiện rất nhiều chuyện đều rất khó hiểu rõ ngọn nguồn thật sự.

Chương 747 - Loại bỏ vật chất hắc ám ăn mòn, năng lượng hạt ánh sáng, Hỗn Độn thân luyện đỉnh

Sau đó, giữa hai ngón tay Cố Trường Sinh có ánh kiếm đáng sợ hiện ra, thoáng chốc hư không trước mắt sụp xuống, quy tắc tiêu trừ, trở thành một mảnh hư vô, hắn đang thử dùng đạo hạnh của bản thân xẻ tòa Tiếp Dẫn Cổ Điện này ra.

Khoảnh khắc ánh kiếm chém xuống, giống như có vô cùng tận vũ trụ đè xuống, Tiếp Dẫn Cổ Điện rung rung như sắp vỡ ra, trong đó có đủ loại cảnh tượng hiện ra, đất màu đen, sương mù dày đặc màu xám, máu đen xen lẫn lông đỏ...

Cố Trường Sinh nhìn chằm chằm trong đó, đôi mắt bắn ra tia sáng rực rỡ như lửa vàng tuôn ra, giống như mảng lớn Hỗn Độn Quang khiến người tâm thần sợ hãi.

Keng!

Âm thanh đáng sợ phát ra, quả thực quá khủng bố, có thể vang

vọng vạn cổ, khiến sông dài thời gian đều nhấc lên sóng lớn ngập trời, loại dư ba cấp độ này khó mà hình dung, có thể tan biến vũ trụ.

Nhiều thuộc hạ bên ngoài Tiên Đình đều bị dọa, nhiều tồn tại Tiên Vương ở bên ngoài đều hoảng sợ.

"Thiên Đế đang làm gì? Hơi thở này quá đáng sợ, quả thực giống như sắp tan biến vạn cổ."

Trong Tiên Đình.

Cố Trường Sinh phất tay đánh tan tất cả dư ba, mắt nhìn xuống.

Tiếp Dẫn Cổ Điện thoáng chốc hiện ra vết rạn, nhưng Cố Trường Sinh chỉ định tìm hiểu bí mật trong đó chứ không phải phá hủy nó, vì vậy hắn rất cẩn thận khống chế lực lượng.

Oong!

Ánh mắt của hắn nháy mắt xuyên thấu hết thảy, nhìn thấy tình huống chân thực của Tiếp Dẫn Cổ Điện, đó là một đám vũ trụ vỡ nát bị luyện hóa, trong đó tràn ngập dày đặc căn nguyên hắc ám, hóa thành lồng giam bắt nhốt rất nhiều sinh linh.

Những sinh linh này bị nhốt lại, ngẫu nhiên sẽ có lồng giam bị vỡ, bọn họ lao ra chém giết cắn nuốt với sinh linh khác, giống như đang nuôi cổ, có căn nguyên hắc ám ảnh hưởng thần trí của họ, sớm đã khác xưa.

Bọn họ hoàn toàn mới, trong thể xác sinh ra nguyên thần mới, Cố Trường Sinh từng gặp trường hợp này, nhưng chẳng gây nên ảnh hưởng quá lớn cho hắn.

Bởi vì thân thể của hắn từng cắn nuốt quá nhiều căn nguyên hắc ám, sản sinh biến dị, dẫn đến thân thể của hắn sinh ra nguyên thần mới, không chịu hắc ám quấy nhiễu.

Theo sau, Cố Trường Sinh tùy tiện chộp lấy một sinh linh trong đó, ngược dòng cuộc đời, hiểu rõ cảnh tượng phát sinh bên kia Giới Hải, cũng hiểu rõ pháp tu hành của bên kia.

“Đây là pháp tu hành của thế giới bên kia Giới Hải, có điểm chung với Tiên Vực, ngày xưa tổ tiên Cố gia từng cùng mấy vị người đi trước thôi diễn pháp tu hành Tiên Vực, chẳng lẽ có người đi hướng bên kia Giới Hải?”

Cố Trường Sinh có chút kinh dị, dù sao hắn cảm giác được hơi thở quen thuộc từ pháp tu hành của bên kia, khi hắn thành công thăng cấp Chuẩn Tiên Đế đã biết bên kia Giới Hải thật ra là thiên địa giống như Tiên Vực.

Giới Hải ở giữa ngăn cách hai mảnh thiên địa, cảnh tượng như vậy khiến hắn nhớ đến đồ án cá âm dương của Thái Cực, chẳng qua một âm một dương tồn tại, đã liên quan quy tắc vũ trụ khác nhau của hai bên.

Việc này đã không cách nào khảo chứng, dù sao bên kia Giới Hải đã quy khư, bị hắc ám đại tan biến thanh tẩy, thành phế tích vũ trụ.

“Có thể lấy ra những căn nguyên đại đạo hắc ám này, giống như ta lúc trước, loại bỏ hắc ám ăn mòn, luyện hóa thành hạt năng lượng ánh sáng, có thể phòng ngừa người bên cạnh rơi vào hắc ám... "

Nghĩ đến đây, Cố Trường Sinh bắt đầu rút ra căn nguyên đại đạo hắc ám trong Tiếp Dẫn Cổ Điện, từng luồng sáng màu đen xen lẫn sắc vàng rực hiện ra trong tay hắn, lòng bàn tay hắn khuếch tán dao động như cối xay.

Răng rắc!

Từng luồng sáng màu đen xen lẫn sắc vàng bị dao động cối xay phân giải hòa tan, từng hạt năng lượng ánh sáng rơi xuống, tuy rằng là hắc ám, nhưng mà lại hiện ra thánh khiết rực rỡ.

"Quá trình này cũng đơn giản, nhưng công việc tỉ mỉ, cần kiểm soát sức lực.”

Dao động như cối xay này có thể dễ dàng hủy đi vũ trụ, nhưng dùng để loại bỏ hơi thở hắc ám ăn mòn thì phải thật tỉ mỉ.

Khoảng thời gian tiếp theo, Cố Trường Sinh dùng đại pháp lực loại bỏ vật chất hắc ám trong đó, cũng nghiên cứu điểm đặc biệt trong

phù văn đại đạo hắc ám, tìm hiểu tính ăn mòn trong đó.

Dù sao bên trong Tiếp Dẫn Cổ Điện là nhiều vũ trụ tàn phá, có thể nói cực kỳ rộng lớn vô ngần, Cố Trường Sinh không lo bị thiếu vật chất căn nguyên hắc ám.

Cứ như thế, nửa năm sau.

Oong!

Trước mắt Cố Trường Sinh xuất hiện hạt năng lượng ánh sáng mênh mông tựa như ngân hà từ lòng bàn tay của hắn rũ xuống, vô cùng rực rỡ.

Hắn có chút vừa lòng, những hạt năng lượng ánh sáng này không quá nhiều nhưng đủ cho đám người Tiên Đình chống đỡ hắc ám xâm nhập.

"Có thể đánh thức phụ mẫu thân tộc đang bế quan."

"Tiện thể luyện chế thể xác này của ta luôn."

Cố Trường Sinh đang suy nghĩ, dù sao thể xác đã từng lột xác đó vô cùng cường đại, cho dù không luyện chế cũng có thể phát huy thần uy hùng mạnh, nhưng chung quy là thể xác, khó mà đại biểu cho hắn.

"Một khi thức tỉnh, chắc có thể dễ dàng áp chế Chuẩn Tiên Đế bình thường."

"Vậy luyện chế thành một Hỗn Độn Tiên Đỉnh đi, dù gì là Hỗn Độn thân của ta."

Cố Trường Sinh quyết định.

Từ vạn cổ đến nay, không thiếu tồn tại luyện chế thân thể lột xác của mình thành binh khí, Cố Trường Sinh không phải người đầu tiên làm như vậy.

Hơn nữa Cố Trường Sinh cũng chỉ là không muốn lãng phí mà thôi, dù sao hắn lột xác thân tàn, chỉ riêng độ cứng đã hơn rất nhiều Chuẩn Tiên Đế Khí.

Cho dù trong các vũ trụ cổ cũng không có chất liệu gì có thể sánh bằng thân tàn của hắn, chất liệu hỗn kim của tòa Tiếp Dẫn Cổ Điện này cũng kém xa.

Theo sau, Cố Trường Sinh vung mạnh tay, hạt năng lượng ánh sáng mênh mông như ngân hà bị hắn thu vào tay áo, tiếp đó chuẩn bị luyện chế binh khí.

Hỗn Độn Tiên Đỉnh.

Đây là binh khí mà Cố Trường Sinh định luyện chế.

Cố Trường Sinh lấy ra thân tàn của chính mình, trên thể xác rách nát lây dính máu của Chuẩn Tiên Đế sẽ không héo rút, thần tính ngập trời.

Vừa có chín màu lại có Tiên Khí mông lung, hơi thở Hỗn Độn Khí, hiện ra vô thượng chi ý vượt qua tất cả, trên thể xác còn có nhiều hoa văn chí cường, chí thượng, đáng sợ còn hơn Thiên Đạo Văn trước kia.

Cố Trường Sinh muốn luyện chế thể xác của chính mình thì trước tiên phải hòa tan nó, bởi vì đây đã là tài liệu, giống như nhiều thần tài khác hắn đã từng luyện chế, không còn là thân thể biến hóa theo tâm niệm của hắn.

Chương 748 - Ánh mắt bên ngoài thiên địa, người thay thế Thiên Đạo nhất định hứng chịu trời giận

Oong!

Ban đầu, nơi này đã hiện ra đại đạo chi hỏa khủng bố nhất, từng sợi Thần Liên, từng đợt đạo tắc, vượt qua tất cả ngọn lửa từ xưa đến nay, vũ trụ đều sẽ bị đốt sụp, sông dài thời gian đều phải khô cạn.

Bởi vì chỉ có ngọn lửa như vậy mới có thể hòa tan thể xác của Cố Trường Sinh.

Trong óc của Cố Trường Sinh hiện ra hình thức ban đầu, cái đỉnh ba chân hai tai, rộng rãi mà đại khí, mặt trên hiện ra chư thiên vạn vực, vũ trụ diễn biến, Thái Sơ sinh ra, Huyền Hoàng Hồng Hoang, đủ cảnh tượng, như muốn chiếu ra từ xưa đến nay.

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Nơi này tỏa làn khói, chỉ riêng bên trong làn khói đã ẩn chứa năng lượng vượt sức tưởng tượng, thịnh vượng hơn đại dương mênh mông ức vạn lần, toàn bộ thiên địa thậm chí vũ trụ đều rung rinh.

Toàn bộ Tiên Vực đều run rẩy dưới loại khí cơ này, tất cả tu sĩ, bao gồm Tiên Vương đều thấy hoảng loạn, nhìn phương xa chỗ Tiên Vực, nơi đó hiện ra dị tượng khủng bố nhất từ vạn cổ tới nay.

Tuy rằng mỗi cách một khoảng thời gian, Tiên Đình đều sẽ truyền đến đủ loại âm thanh đáng sợ, bọn họ nên thói quen rồi, nhưng những gì trông thấy hôm nay thật sự là làm cho người ta sợ hãi.

Vũ trụ hủy diệt, Càn Khôn đánh nát, ngay cả sông dài thời gian đều hóa thành một mảnh khô cạn, khó mà hiển hóa ra!

Cố Trường Sinh dùng tất cả đạo pháp vô thượng của chính mình diễn dịch ra thần thông cường đại nhất, khắc dấu nhiều pháp và đường, chế tạo Hỗn Độn Tiên Đỉnh.

Đương nhiên, lúc luyện chế thành công thì gọi là Hỗn Độn Đế Đỉnh cũng giống như vậy, dù sao đây là thể xác ẩn chứa lúc hắn đỉnh cao nhất trong cảnh giới Chuẩn Tiên Đế.

Mà giờ khắc này, Cố Trường Sinh cũng rơi vào một loại trạng thái kỳ dị, thể xác con người đôi khi giống như là cây cối, mỗi cách một khoảng thời gian sẽ để lại vòng cây.

Thể xác cũng giống như vậy, dấu ấn để lại tất cả ấn ký từ nhỏ đến lớn, giờ phút này hắn giống như lại chào đời, bước lên con đường từng đi.

Khắp nơi Tiên Vực đều có tu sĩ hoảng sợ.

Giây phút này, bọn họ trông thấy Đế đến rất gần đạo hỏa vô

thượng, dùng hỏa luyện chế Chân Kim, từ trong hắc ám lần mò con đường phía trước.

Bọn họ cũng trông thấy một vị Đế một đường chém giết, bắt đầu từ lúc chào đời, tu hành, lần mò, thôi diễn, đẩy ngã vô địch, vang dội xưa và nay, bễ nghễ vạn cổ, diệt Dị Vực Vương, bình họa hắc ám. Giết đến thiên địa biến sắc, giết đến không có ai dám xưng tôn!

"Đây là cuộc đời của Thiên Đế sao?"

Vô số tu sĩ quỳ xuống đất lạy, không kiềm được lễ bái, dập đầu về phương hướng đó, vô cùng thành kính, phát ra lời cầu nguyện thành tín nhất.

Vô cùng vô tận công tích hiển hóa, đồng thời cũng in dấu trong từng mảnh thiên địa, giây phút này ngay cả Cố Trường Sinh cũng không có chú ý tới, trạng thái của hắn rất giống với Thái Thượng Đạo Quân ngày xưa lựa chọn lấy thân hóa đạo.

Một góc Tiên Vực, một con Thanh Ngưu vô cùng khiếp sợ nhìn tất cả điều này, cảm thụ được hơi thở bao phủ Tiên Vực, đang dung hợp mỗi một tấc hư không, thậm chí thẩm thấu đến quy tắc và trong thiên địa đại đạo.

“Thiên Đế sắp hóa đạo sao? Còn là lấy thân thay thế Thiên Đạo... "

Nó vô cùng hoảng sợ, bởi vì trước vạn cổ từng có người làm như vậy, chẳng qua đều gặp cắn ngược khủng bố nhất, Tiên Đế cũng không thể làm đến trình độ thay thế Thiên Đạo, chớ nói chi Cố Trường Sinh hiện giờ chỉ là Nửa Bước Tiên Đế.

Thiên Đạo vô tình, nhưng Tiên Đế thì có tình, đã có tình thì khó mà làm được cân bằng thiên địa vạn vật, chớ nói chi giữ cố định trong vũ trụ.

Đây là trói buộc không thể phá vỡ, cũng sẽ chọc giận trời.

Bởi vì Tiên Đế vô tình mới rời đi Tiên Vực, sẽ không quản con dân ở đây bỏ mình.

Hơn nữa khiến Thanh Ngưu khiếp sợ là, đây chỉ là quá trình vô

thức của Tiên Đế, tức là hắn đơn giản đi trên con đường mình phải đi, tương lai định sẵn sẽ đối mặt cục diện như vậy.

“Nguy rồi, bất kỳ tồn tại nào muốn thay thế Thiên Đạo đều sẽ đối mặt trời giận... "

“Ánh mắt kia... nó sắp đến!”

Thanh Ngưu run rẩy, hoảng sợ đến cực độ.

Ầm ầm ầm!

Trong thiên địa, giờ phút nàygiáng xuống Thái Sơ Hỗn Độn Lôi Quang đáng sợ, trong đó thậm chí ẩn chứa uy năng của cấp bậc Chuẩn Tiên Đế, đã không cách nào dùng thiên kiếp để hình dung, đây là chân chính trời giận!

Phụp một tiếng.

Tất cả tu sĩ Tiên Vực đều hoảng sợ, trông thấy sâu trong thiên địa vỡ ra một khe nứt, giống như mặt gương vỡ, lại giống trứng gà bị nứt, vào giây phút này không ngừng vỡ ra, vắt ngang trong vòm trời rồi sụp xuống.

Nơi đó đang lan tràn ra tức giận và sát ý mênh mông mà vô ngần, lạnh như băng mà vô tình, như muốn hủy diệt tất cả. Đám tu sĩ trông thấy cảnh này đều tim đập nhanh, toàn thân nổi da gà.

Đó là cái gì?

Sâu trong thiên địa sụp xuống có một ánh nhìn chiếu xuống.

Đó là một con mắt.

Con mắt kia rất dọa người, quả thực giống như do ức vạn phương vũ trụ tổ thành, vô cùng to lớn.

Thâm thúy mà mênh mông, hắc ám mà vô tình, hiện ra màu đỏ đen, rậm rạp, không ngừng chảy máu đen, khiến người sởn gai ốc, từ đầu lạnh đến chân.

Hơn nữa chẳng có một chút cảm xúc, lạnh lùng đến cực độ!

Giây phút này, linh hồn của bọn họ cũng bị đóng băng.

Bao gồm tồn tại Tiên Vương cũng cảm giác như vậy, không dám nhúc nhích một chút, giống như bị tồn tại không thể diễn tả theo dõi, họ không bằng con kiến, không, là không bằng một hạt bụi.

Tồn tại này không cùng một loại vĩ độ, bọn họ quả thực không cách nào lý giải đó là cái gì, đầu cảm giác sắp nổ tung.

Thanh Ngưu sống sót từ trước vạn cổ lúc này cũng là toàn thân nổi da gà, cứng ngắc ở nơi đó, sởn gai ốc, lẩm bẩm nói:

"Quả nhiên, nó đến... nó đến... "

Nơi đó tuôn ra hơi thở khủng bố đến mức tận cùng, đủ để sinh linh rơi vào tuyệt vọng cùng tử vong, thế cho nên giây phút này ngay cả Giới Hải đều ngừng gợn sóng, trở nên một mảnh tĩnh mịch!

Chương 749 - Thiên Đạo Chi Mâu, Đế uy cái thế, hơi thở bao trùm trong ngoài Tiên Vực

Ánh nhìn đó giống như xuyên qua vạn cổ, xưa và nay, tương lai, từ sâu trong thiên địa chiếu đến, nhưng rất hiển nhiên, lai lịch của nó càng khủng bố, không đơn giản chỉ là ở sâu trong thiên địa mà từ bên kia thiên địa sụp đổ.

Nơi đó là cái gì?

Không có sinh linh cùng tu sĩ có thể hình dung tất cả điều này, bởi vì khoảnh khắc nhìn thẳng vào con mắt kia thì họ giống như là mất đi linh hồn, bị đóng băng trong thiên địa, bao gồm Tiên Vương cũng là như vậy, thời gian, không gian đều thành vùng đất yên lặng tuyệt đối.

Giây phút này, chỉ có Chuẩn Tiên Đế mới có thể vùng thoát khỏi loại trói buộc này, tồn tại cấp độ khác chỉ có thể bị giam cầm tại chỗ.

"Tổ tiên đã nói thiên ngoại có ánh mắt..."

Trong Tiên Đình, nhiều hơi thở vô thượng xuất hiện, cùng với uy áp cấp bậc Chuẩn Tiên Đế lan tràn đến sâu trong thiên địa, như muốn đánh tan các vũ trụ.

Nhóm Hôi Lão, Nhất Tổ, Hư Đế, Minh Đế đều bị kinh động, thức tỉnh từ trong bế quan, khiếp sợ nhìn cảnh tượng này.

Một đôi mắt khủng bố từ vô số phương vũ trụ tổ thành vắt ngang trên đầu bọn họ, bên trong ẩn chứa rậm rạp tròng mắt, mỗi con ngươi chảy máu màu đen ra ngoài, khiến người da đầu tê dại, sởn gai ốc.

"Đây là trời giận... "

"Thiên Đạo vô tình, xem vạn vật như sô cẩu, nhưng không có nghĩa là có thể tùy ý chọc giận, chân chính Thiên Đạo tuần thị chư thiên vạn giới, điều khiển mọi thứ thiên địa."

"Những con mắt này là từng thế giới sinh ra trong ánh nhìn của nó, nhưng cuối cùng những thế giới này đều sụp đổ tịch diệt."

Hôi Lão sắc mặt vô cùng nghiêm túc, trầm giọng nói, hắn biết được nhiều việc, biết có Thiên Đạo, đại đạo không hiển, Thiên Đạo chấp chưởng hết thảy, giữ cho thế gian vạn linh vận chuyển, là chân chính chí cao vô thượng.

Trong khe nứt thiên địa đại đạo có Thái Sơ Hỗn Độn Lôi Quang đáng sợ xuất hiện, xẹt đùng tựa như ngân hà đổ xuống, có thể dễ dàng hủy diệt vũ trụ.

"Trường Sinh đang làm gì? Sao dẫn đến trời giận?"

Tô Huyên cũng ra mặt, mấy năm nay nàng luôn bế quan, không lộ mặt, nhưng hôm nay bị hơi thở này kinh động, có chút biến sắc.

Thân là Chuẩn Tiên Đế, nàng lần đầu tiên cảm thụ được sự lạnh lẽo đáng sợ như vậy, cả người giống như thành con kiến, không có sức chống cự dưới ánh nhìn đó.

"Hễ kẻ nào chọc giận chọc giận Thiên Đạo sẽ phải chịu đựng trời

giận, đây là định luật từ xưa đến nay không thay đổi. Thiên Đế muốn bản thân hóa đạo, thay thế Thiên Đạo, do đó dẫn đến tất cả điều này... "

Lúc này, con Thanh Ngưu toàn thân phát sáng, thoáng chốc vượt qua nhiều cự ly đi tới Tiên Đình, nói với mọi người.

Chủ nhân cúa nó là Thái Thượng Đạo Quân, một trong những tồn tại mạnh nhất sinh ra trong thiên địa này, cho nên nó biết nhiều điều bí ẩn.

“Muốn bản thân hóa đạo... "

Nghe lời này, Tô Huyên hơi biến sắc, nhìn chằm chằm Cố Trường Sinh ngồi xếp bằng trong Tiên Đình, Hỗn Độn Tiên Đỉnh lơ lửng trên đầu hắn, Tiên Khí mông lung, dải sáng chín màu lượn lờ, có Hỗn Độn Quang bắn thẳng lên trời, quả thực giống như có thể trấn áp chư thiên vạn vực.

Tô Huyên cảm thụ được hơi thở của Cố Trường Sinh trong Hỗn Độn Tiên Đỉnh, đó là thể xác của hắn.

Chẳng qua bị Cố Trường Sinh luyện chế thành binh. Trong quá trình này, ý thức của Cố Trường Sinh trong hiện giờ như thần du thái hư, định trực tiếp thay thế Thiên Đạo trong thiên địa.

Vì vậy mới chọc giận Thiên Đạo giáng xuống những thứ này, Cố Trường Sinh đang trong trạng thái này, trong phút chốc khó mà thoát ra được.

Nhóm Hôi Lão rất nhanh hiểu được đầu đuôi vụ việc, bất kể như thế nào, trời giận buông xuống thì bọn họ cũng không biết chính mình có thể ngăn trở được hay không, lực lượng như vậy tuyệt đối đến cấp bậc Chuẩn Tiên Đế, thậm chí càng cao!

Ầm!

Trong thiên địa sụp xuống, Thái Sơ Lôi Hải khủng bố đánh xuống, đó là biển sét màu đỏ thẫm nối liền một mảnh, Hỗn Độn Khí ở trong đó đan vào lan tràn, uy lực dường như có thể đè sập vũ trụ.

Hôi Lão thay đổi sắc mặt nói với mọi người:

"Nhất định phải ngăn trở, nếu không thì chờ nó trút xuống Tiên Vực tuyệt đối là tai họa ngập đầu."

Hôi Lão ra tay, miệng niệm phù văn cổ xưa hóa thành cơn lốc quy tắc mênh mông trong thiên địa lao về phía biển sét đỏ thẫm mênh mông kia.

Chuẩn Tiên Đế khác cũng ra tay, từ sau lưng khuếch tán hơi thở vô thượng, khiến nhiều vũ trụ cổ xưa đều đang run rẩy.

Nơi đó hóa thành vùng đất mãnh liệt nhất, tất cả công phạt chí cường đều xuất hiện, từ xưa đến nay ít khi gặp, nhưng hiện tại đều cùng ngăn trở khe nứt sụp xuống.

Ầm ầm!

Ánh sáng chói lòa lan tràn, rực rỡ lóa mắt, cường đại như Chuẩn Tiên Đế cũng định sẵn không cách nào đứng vững.

Con mắt kia bắt đầu chuyển động, phát ra tiếng nổ thế giới va chạm, lạnh như băng mà vô tình. Khi ánh nhìn chiếu xuống, ẩn chứa lực lượng khủng bố không thể miêu tả bằng lời, đủ để đè sụp tất cả, khung trời cùng hư không đều hóa thành bột mịn.

Lôi quang màu đỏ càng thêm mênh mông, từ trong khe nứt điên cuồng trút xuống, giống như thiên hà vỡ đê.

Cuối cùng, nơi đó sụp đổ mảng lớn, tất cả dường như thành điểm bắt đầu, tất cả ánh sáng rực rỡ, bao gồm lôi quang, Thần Quang, Tiên Quang đều sắp tắt.

Phụt!

Hôi Lão lập tức bị cắn ngược, sắc mặt hơi tái nhợt, bởi vì phát động bí thuật rất nhanh liền bị ngăn trở, chủ yếu nhất là trong đó ẩn chứa lực lượng kỳ dị của Thiên Đạo, có thể thẩm thấu vào, trực tiếp thương tổn đến Chuẩn Tiên Đế.

Nhóm Nhất Tổ, Hư Đế, Tô Huyên cũng không kiềm được biến sắc.

Công kích của bọn họ đủ để tan biến nhiều vũ trụ, nhưng vẫn thật nhỏ bé trước loại cấp độ này, căn bản không ngăn nổi ánh nhìn kia

rơi xuống, chờ khi nó rơi xuống thì tuyệt đối sẽ hủy diệt mọi thứ trước mắt.

Bao gồm Tiên Đình cũng là như vậy.

Chương 750 - Đạo trời, tổn hại có thừa mà bổ không đủ, cuộc chiến Đế xưa và nay

Bọn họ toàn thân phát sáng, hơi thở đáng sợ dâng lên cao, muốn xao động thiên hạ Càn Khôn, lấp lỗ hổng của mảnh thiên địa kia, cũng bám giữ không cho dao động từ nơi đó rơi xuống. Tiên Vực hiện giờ trừ Chuẩn Tiên Đế ra, sinh linh và tu sĩ ở cấp độ nào đều không thể động đậy, giống như bị giam cầm tại nơi đó.

Đến lúc đó loại dao động này trút xuống sẽ là tai nạn vô cùng đáng sợ, thậm chí ngang ngửa hắc ám tổng tẩy rửa lần trước.

“Phải chờ Cố Trường Sinh tỉnh lại thì có lẽ mới ngăn được đợt trời giận này.”

Tô Huyên luôn luôn nhìn chằm chằm Cố Trường Sinh trong Tiên Đình, nàng cảm giác trạng thái của hắn rất kỳ dị, giống như là không chỗ không ở, lại giống như cùng tồn tại với thiên địa, mỗi tấc không gian trong mảnh thiên địa này đều có hơi thở của hắn.

Hơn nữa, trong Tiên Đình, khí cơ của Cố Trường Sinh quá khủng bố, so với trước thì có thay đổi về chất, thành Đế giả cái thế chứ không còn là Chuẩn Tiên Đế.

Chỉ riêng là ngồi xếp bằng ở chỗ này mà như thể Cố Trường Sinh sẽ đè sụp vạn cổ chư thiên, sông dài năm tháng, hết thảy đều không ổn định vì sự tồn tại của hắn, thân thể của hắn là có thể trấn áp hết thảy.

“Nửa Bước Tiên Đế, thì ra trong thời gian ta bế quan thì hắn đã đi tới một bước này... "

Tô Huyên giây phút này kinh dị, cảm giác được phương thiên địa

này, bao gồm trong và ngoài Tiên Vực đều bắt đầu xao động, giống như có một loại khí cơ cái thế diễn biến lại.

Ầm!

Giây phút này, Cố Trường Sinh bỗng nhiên đứng lên từ trong Tiên Đình, pháp thân khủng bố tới cực điểm, thân thể khổng lồ đứng sững trong đương thời, lắc nhẹ người là Hỗn Độn tan biến, chư thiên trật tự tan rã!

Hắn vươn ra một bàn tay to, trông như muốn vá trời.

Bàn tay to này phủ lên vòm trời, đánh vào con mắt, đánh nó run rẩy, ức vạn luồng Tiên Quang xé rách vạn cổ chư thiên!

Nhiều lôi đình màu đỏ trong khoảnh khắc hóa thành bột mịn!

Đế uy cái thế cuốn sạch thiên hạ Càn Khôn, Cố Trường Sinh một chưởng đè hướng đôi mắt khủng bố, như thể đánh xuyên tất cả.

“Nửa Bước Tiên Đế, Trường Sinh đã bước ra một bước kia, hèn gì hắn trong trạng thái thần du mà có thể khiến Thiên Đạo giận dữ, hiện giờ thực lực của hắn có thể dễ dàng quyết định thiên địa của Tiên Vực.”

Giây phút này, nhóm Hôi Lão, Nhất Tổ, Minh Đế đã rõ ràng ngọn nguồn sự việc.

Nói chính xác hơn là Cố Trường Sinh đang đi con đường của mình, trên con đường này, ý thức của hắn sẽ thay thế Thiên Đạo, loại bỏ nó.

Bởi vậy mới chọc giận Thiên Đạo, dù sao Thiên Đạo tuyệt đối không cho phép có sinh linh có thể thay thế nó, xét cho cùng thì Tiên Vực chỉ là một mảnh thiên địa dưới sự chấp chưởng của nó.

Tận cùng kỷ nguyên, chư thiên vạn vực rất có thể sẽ nghênh đón chung kết cuối cùng, đi hướng khô cạn quy khư, Thiên Đạo sẽ không để sinh linh trong đó thoát khỏi sự điều khiển của nó.

Việc làm của Cố Trường Sinh đã là khiêu khích trời.

Hỏi sao nó không giận? Con mắt khủng bố này biến ra từ ý thức của Thiên Đạo, thị sát chư thiên vạn vực để giữ cho thiên địa vận chuyển, vũ trụ cân bằng.

Đương nhiên loại tình huống này ở lúc bình thường không có gì đáng trách, thiên địa vạn linh đều sinh tồn dưới sự giám sát của Thiên Đạo, sinh sản sinh sôi, không ngừng truyền thừa, cũng sẽ không nhận được quấy nhiễu.

Nhưng mà đến tận cùng kỷ nguyên, thiên địa đi hướng khô cạn suy bại, vạn linh suy vong, tất cả sinh mệnh đều sẽ chết.

Phát sinh tất cả điều này cũng nằm trong sự vận chuyển của Thiên Đạo, là thiên địa đại thế thuận theo xu hướng, sớm định sẵn.

Cố Trường Sinh đang thôi diễn như thế nào ngăn cản tất cả điều này, trùng hợp lần này hắn luyện chế Hỗn Độn Tiên Đỉnh làm hiển hóa con đường của hắn, bị Thiên Đạo chú ý tới, bởi vậy mới nhìn xuống, muốn hủy diệt tất cả điều này.

Kẻ chống trời, muốn thay thế Thiên Đạo, mặc kệ ở lúc nào thì việc làm này sẽ bị Thiên Đạo cắn ngược, hứng chịu cơn giận.

Thiên Đạo bất nhân, lấy vạn vật làm sô cẩu.

Câu này không phải nói Thiên Đạo cao cao tại thượng, xem chúng sinh xem như con kiến, mà là nói Thiên Đạo không có tình cảm, đối xử bình đẳng với chúng sinh, sẽ không thiên vị.

Nhưng Thiên Đạo vẫn có điểm giới hạn không thể chạm vào.

Sẽ không cho phép có sinh linh muốn thay thế nó!

Giờ phút này, Cố Trường Sinh mở to mắt, lao ra khỏi Tiên Đình, muốn chống lại trời giận.

Con đường này vốn ở trong thôi diễn của hắn, dù sao đây là biện pháp duy nhất có thể ngăn cản thiên địa khô cạn, kỷ nguyên tận cùng, thiên mệnh quay về với trời, nhưng Thiên Đạo phải thuộc về quản lý của hắn!

"Tiên Vực mất, chư thiên vạn vực sẽ bị hủy, vậy Thiên Đạo còn

tồn tại làm gì nữa?”

Mắt Cố Trường Sinh lạnh lùng mà sâu thẳm, nhìn thẳng vào đôi mắt chỗ thiên địa sụp đổ, thân hình đứng yên vũ trụ, giống như người khổng lồ khai thiên đầu đội trời chân đạp đất trong thần thoại cổ xưa.

Con mắt chuyển động, lạnh như băng vô tình, phát ra tiếng nổ ầm ầm khủng bố, giống như từ vô số vũ trụ vỡ nát tổ hợp lại, rậm rạp, hiện ra màu đỏ máu, vô cùng kinh dị, khiến người sởn gai ốc.

Nghe thấy lời của Cố Trường Sinh nhưng nó không có bất cứ phản ứng, vẫn lạnh lùng đến mức tận cùng.

Sau đó có công phạt càng khủng bố giết tới, đó là Thiên Chi Nộ, tựa như thiên hà trút xuống, hỗn loạn đủ loại công phạt cực độ từ trước và sau vạn cổ.

Thiên đao màu đen, tiên kiếm chín màu, Hỗn Nguyên Mẫu Khí Đỉnh, Vạn Vật Dong Lô, Tử Kim Sơn Hà Ấn...

Chúng đều là vũ khí mạnh nhất từng in dấu trong thiên địa, ẩn chứa thần uy hùng hậu của Chuẩn Tiên Đế, thậm chí cao hơn nữa, giờ phút này bị nó chiếu ra, muốn giết hướng Cố Trường Sinh.

Chương 751 - Đạo trời, tổn hại có thừa mà bổ không đủ, cuộc chiến Đế xưa và nay

Ầm!

Cố Trường Sinh không sợ chút nào, ánh mắt sắc lạnh, trong đó hóa thành chùm sáng Hỗn Độn chói lòa tấn công những công phạt này.

Đạo uy cái thế cuốn sạch chư thiên vạn vực, từ mảnh thiên địa này mênh mông giáng xuống, đánh nát Càn Khôn, hắn vươn ra một bàn tay to, trong đó có ức vạn Thần Quang, như muốn vá trời.

Bàn tay to kia trùm lên bầu trời, đánh vào các loại binh khí, đánh

chúng nó rung lên, ức vạn luồng Tiên Quang, Thần Quang, như có thể xé rách vạn cổ chư thiên!

Nhiều lôi đình màu đỏ, Thần Liên màu đen trong khoảnh khắc hóa thành bột mịn!

Đế uy cái thế, cuốn sạch thiên hạ Càn Khôn, Cố Trường Sinh một chưởng đè hướng đôi mắt khủng bố, đánh thủng tất cả.

Các binh khí xoay lật trong tay Cố Trường Sinh, nơi này bùng lên ánh sáng chói lòa nhất, nhấn chìm Càn Khôn.

Thần uy mênh mông, bên trong diễn biến các loại công phạt vô thượng, diễn biến vũ trụ, Thái Sơ, Huyền Hoàng, như có thể bao gồm mọi thứ trong thiên địa.

“Đây là uy của Đế thật sự!”

Nhóm Tô Huyên không kiềm được kinh dị, cảm thụ được Cố Trường Sinh đứng ở nơi đó, chưởng ấn vô song, chống cự thần uy từ trời giận cho thiên địa.

Giây phút này, bất luận là Thương Mang hay trong Giới Hải đều có nhiều tồn tại Chuẩn Tiên Đế bị kinh động, nhìn về hướng Tiên Vực

Bọn họ không kiềm được tâm kinh, cùng là Đế giả, nhưng mà đối diện chân chính Nửa Bước Tiên Đế thì kém gấp vô số lần, đặc biệt khi đối mặt Thiên Đạo Chi Mẫu, dấu ấn còn bị nó nhìn thấu, cảm giác bị nhìn thấu tận cùng linh hồn.

“Bất Diệt Thiên Đao, Cửu Chuyển Tiên Kiếm... đây là binh khí của Đao Đế, Kiếm Đế, không ngờ rằng bọn họ đã biến mất lâu lắm rồi mà còn có binh khí hiện ra.”

“Hỗn Nguyên Mẫu Khí Đỉnh, Vạn Vật Dung Lô, Tử Kim Sơn Hà Ấn, đều là của chí cường giả ngày xưa, hơi thở in dấu trong sông dài thời gian, chưa từng biến mất, bọn họ đang ở đâu?”

Rất nhiều tồn tại không kiềm được nhủ thầm, trong lòng tràn ngập khiếp sợ.

"Tiên Đình Thiên Đế thế nhưng đã đến một bước này, thật sự bị

hắn bước ra một bước kia, Nửa Bước Tiên Đế, đã đến sau mà vượt lên trước, đuổi kịp và vượt qua chúng ta."

Trong Thương Mang, mấy vị Chúa Tể ánh mắt nhìn về hướng Tiên Vực, cũng tràn ngập khiếp sợ, bọn họ không đến Tiên Đế, nhưng mà lại vượt qua Chuẩn Tiên Đế, nói đến thì cũng có thể xưng gọi là Nửa Bước Tiên Đế.

Nhưng khi đối diện khí thế của Cố Trường Sinh, bọn họ cảm thụ được một loại áp chế, điều này khiến bọn họ tâm kinh, không kiềm được phát run.

"Thiên chi đạo, tổn có dư mà bổ không đủ... "

"Cho nên đây là chân tướng thiên địa tồn tại, tổn chúng sinh mà bổ bản thân?"

Trên lỗ hổng thiên địa, Cố Trường Sinh giơ tay chấn vỡ hết thảy, nét mặt cực kỳ lạnh lẽo. Từ trong các cảnh tượng trước vạn cổ cho Cố Trường Sinh biết nhiều điều, cái gọi là đại tế vạn cổ, hắc ám tổng tẩy rửa, kỷ nguyên tận cùng đều phát sinh cùng lúc, giữa ba thứ này có mối liên hệ chặt chẽ.

Ánh mắt từ thiên ngoại, Đại Hắc Thủ trong bóng tối, người chơi cờ, lấy chúng sinh làm quân cờ, mục đích của cả ba đều như nhau.

Chúng sinh là chất dinh dưỡng, làm việc bản thân muốn làm.

Con mắt siêu to nhẹ xoay, con ngươi chuyển động nhìn hướng Cố Trường Sinh, đặc biệt lạnh như băng vô tình, giống như sắp hóa thành thực chất!

Càng nhiều thân hình hiện ra, vô thượng, khủng bố, cực độ, không thuộc về thiên địa, bị Thiên Đạo diễn biến mà ra, có sương mù bao phủ, giống như không tồn tại trong mảnh thời đại này, khó mà bị nhìn rõ.

Bọn họ lại ra tay, thiên địa thoáng chốc mơ hồ, Tiên Vực một mảnh tối tăm, quả thực giống như đi tới tận thế!

Cố Trường Sinh ở trong đó cảm thụ được hơi thở quen thuộc, có lẽ là hơi thở của vị tổ tiên nào đó của Cố gia, cũng bị Thiên Đạo

chiếu ra, bày ra thần uy ngút trời, muốn giết hướng Cố Trường Sinh, đè chết kẻ khiêu khích Thiên Đạo.

Ầm!

“Giết!”

Giây phút này, Cố Trường Sinh toát ra công phạt khủng bố nhất, hơi thở của Đế hùng hồn mãnh liệt, Đại La Kiếm Phôi như bốc cháy, ánh sáng Đế kinh sợ sông dài vạn cổ, thiên địa đều tĩnh lặng.

Cùng lúc đó, Hồng Mông Hắc Động hiện ra trên đầu Cố Trường Sinh, rũ xuống Chuẩn Đế Quang cuồn cuộn, trong đó rộng lớn bao la giống như từng phương vũ trụ, bao phủ nhiều thân thể được sao chép ra ở phía trước, muốn nuốt chửng bọn họ.

Cảnh này khiến nhiều Chuẩn Tiên Đế biến sắc, trong lòng hoảng sợ, đây là khí phách lớn biết bao, phải biết rằng, những thân thể được sao chép ra đều là chí cường giả ngày xưa, có một số thậm chí thành Đế thật sự, để lại thần thoại bất bại.

Cố Trường Sinh tuy rằng cường đại đến khó tin, nhưng hắn đối diện quá nhiều Đế thật sự.

Vậy mà hắn dám dùng một món binh khí trấn giết bọn họ!

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Trong khoảnh khắc, nơi thiên địa sụp đổ tỏa ánh sáng vô tận, biến mất trong thời không này.

Cố Trường Sinh chém nhát kiếm xuống, hơi thở của Đế đè lên hết thảy, thời gian tan biến, chư giới sụp đổ!

Thế sắc bén xé rách vạn cổ chư thiên, uy năng cực độ cường đại, vạn vật sinh vì nó, diệt vì nó, hưng vì nó, suy vi nó, nó phủ lên sông dài năm tháng!

Giây phút này, uy thế Tiên Đế khuếch tán, mênh mông khó lường.

Nhiều thân thể bị sao chép ra ở phía trước thoáng chốc tan vỡ, Đại La Kiếm Phôi đánh nát tất cả, chém thẳng vào con mắt khủng bố

trong hắc ám.

Nơi này thành vùng đất tối nhất tuyệt đối, phủ lên sông dài vạn cổ, nhiều con mắt màu đỏ máu vỡ nát thoáng chốc bị phá tan, bị Cố Trường Sinh một kiếm này chém chết!

Đi tới đâu là vạn vật vì một ý niệm của hắn mà khô cạn, hưng suy, tịch diệt, cũng vì hắn mà sụp xuống, hư vô.

Từng bóng dáng ẩn mình trong sương mù bị vỡ ra, vào giây phút này cũng khó mà ngăn trở, bị một kiếm hùng mạnh tan biến trở thành tro tàn!

Hồng Mông Hắc Động ánh chiếu chư thiên, giống như hóa thành vũ trụ bao la vô tận, bao quát tất cả, nuốt hết khí cơ từ nơi này trút xuống.

Cố Trường Sinh một mình giết đi vào, Đế uy mênh mông, ánh sáng chói lòa bắn ra từ trong mắt của hắn, hóa thành chùm sáng Hỗn Độn mãnh liệt xé rách mọi thứ trong đó.

Chương 752 - Một mình chiến Thiên Đạo, không gian thức hải, một tòa Hồn Cung

Đây là cảnh tượng ngay cả Chuẩn Tiên Đế cũng không thấy rõ, con mắt lạnh băng siêu khổng lồ vỡ ra khe hở, trong đó chảy ra máu màu đen ngòm dính vào Đại La Kiếm Phôi, khiến nó rung bần bật.

“Giết!”

Cố Trường Sinh vung Đại La Kiếm Phôi chém tới trước, ánh kiếm rực rỡ chiếu sáng thời đại vạn cổ, rồi vạch hướng quá khứ, tương lai.

Giống như tia chớp, chiếu sáng bầu trời lịch sử khác nhau.

Giây phút này, dao động khiến chư thiên vạn vực bị Thiên Đạo ảnh hưởng hết thảy cảnh tượng khôi phục, vạn vật bắt đầu vận chuyển, thời gian trôi qua, trừ tồn tại Chuẩn Tiên Đế ra, không có người biết phát sinh cái gì, cũng không có người biết tất cả thiên

địa đều bởi vậy ngừng một khoảng thời gian!

"Thiên Đế giết đi vào, hắn định một mình chiến Thiên Đạo sao?"

"Chúng ta hoàn toàn không giúp được gì!"

Nhìn thiên địa sụp đổ lộ lỗ hổng đáng sợ kia, nhóm Minh Đế, U Đế không kiềm được nói, thân là Chuẩn Tiên Đế, bọn họ rất ít khi sinh ra xúc động, nhưng giây phút này, không kiềm được khâm phục Cố Trường Sinh.

Một mình chiến Thiên Đạo, vì thiên địa chúng sinh mà chống cự đại thế thiên địa, bọn họ thân là Chuẩn Tiên Đế, tuy rằng có thể phỏng đoán dự liệu, thậm chí tránh né, nhưng không cách nào đối kháng.

Bọn họ cũng không chịu nổi nhân quả đáng sợ như vậy, nhưng mà Trường Sinh Thiên Đế không sợ hãi, chẳng những muốn thay thế Thiên Đạo, khiến địa thế Tiên Vực không thuộc về trời quản, hiện giờ càng là giết vào không gian mà bọn họ đều cảm giác khủng bố.

Nơi đó tồn tại cái gì? Bọn họ cũng không rõ ràng, chỉ cảm giác vào sâu bên trong thì bao gồm linh hồn, thân thể, tư tưởng đều sẽ bị giam cầm trong một điểm, không thể nào trốn thoát.

Phải có Đế chi vực tràng mới chống cự, tránh thoát lực lượng đó được.

"Trường Sinh có nắm chắc nên mới làm như vậy."

Tô Huyên nhìn thoáng qua đám người trong Tiên Đình, rất nhiều người đều bị dao động vừa rồi bừng tỉnh, bao gồm người Cố gia luôn bế quan, thân tộc và hồng nhan của Cố Trường Sinh.

Liên Tinh đi tới gần Tô Huyên, không kiềm được lo lắng hỏi:

"Huyên tỷ tỷ, công tử không sao chứ?"

Mới rồi Liên Tinh cảm thấy tim đập nhanh, nàng đang trong bế quan, cảm giác như sắp chết đột ngột.

Tô Huyên lắc đầu, an ủi:

"Yên tâm đi, hắn sẽ không sao, hiện tại hắn như Đế thật sự, mảnh thiên địa này đều không có đối thủ của hắn, hắn chỉ đi tính sổ."

Tô Huyên nhìn những người khác trong Tiên Đình, đáp xuống đất, trấn an mọi người, giải thích đầu đuôi sự việc, thế này mới khiến nhóm Ma Nữ, Diệp Minh Nguyệt yên lòng.

Hiện giờ trong Tiên Đình, quan hệ giữa Cố Trường Sinh và Tô Huyên đã không cần nói nhiều, rất nhiều người âm thầm đều tôn xưng nàng là Thiên Hậu, Đế Hậu.

Đối với việc này, Tô Huyên cũng không để ý.

Hiện giờ Cố Trường Sinh không ở Tiên Đình, nàng tự nhiên phải trông nom cho tốt.

"Trường Sinh đi chuyến này cũng không biết bao lâu mới trở về, Giới Hải dị động càng lớn, đặc biệt vừa rồi dao động tai họa hắc ám lại truyền đến, chúng ta phải cẩn thận." Hôi Lão nói với nhóm người Nhất Tổ, Nhị Tổ.

Hiện giờ Tiên Vực có thể nói là nhiều tai nạn, gặp phải kỷ nguyên tận cùng, đại thế thiên địa đổ xuống, sắp đi hướng chung kết quy khư.

Bên Giới Hải còn có họa hắc ám như hổ rình mồi, chuẩn bị cho đợt xâm nhập càng đáng sợ, muốn tiến hành đại tế vạn cổ, hắc ám tổng tẩy rửa, muốn nhuộm tất cả vũ trụ thành màu hắc ám khô cạn.

Giờ phút này, khu vực khác trong Tiên Vực, nhiều Tiên Vương tiến đến xin gặp, muốn biết phát sinh chuyện gì, bọn họ chỉ là mơ hồ cảm giác được thiên địa này biến đổi, không giống như lúc trước ở đâu cũng cảm ứng được hơi thở của đạo.

Bọn họ suy đoán có lẽ liên quan đến dị động vừa rồi.

Trong không gian màu đen khủng bố, Cố Trường Sinh đang giao chiến với con mắt siêu to, nơi này giống như ức vạn phương vũ trụ chồng lên nhau, ẩn chứa lực lượng không cách nào tưởng tượng, thân thể Đế hiện tại của hắn cũng cảm thụ được áp lực.

Chuẩn Tiên Đế một khi đi đến nơi này, tuyệt đối sẽ trong nháy mắt bị áp chế, không có bất cứ cơ may phản kháng.

Phải trở thành Đế mới đi vào đây được.

"Xưa và nay, tương lai, vạn đạo thành không, ngô làm Thiên Đế, phải trấn kẻ địch trong thiên hạ!"

Mặt Cố Trường Sinh lạnh lùng đến cực độ, giây phút này hắn vận dụng lực lượng chí cao vô thượng thật sự, không chút giữ lại, lộ ra bí thuật cấm kỵ, toàn bộ lấy ra, muốn giết hướng con mắt siêu to kia.

Đó là hóa thân của ý thức Thiên Đạo, Cố Trường Sinh muốn chém chết hóa thân này, cũng chứng minh với đại thế thiên địa, từ xưa đến nay, thiên địa không phải không thể nghịch, nhân định đương thắng thiên!

Phụt!

Ánh sáng đen trong chỗ này nhấp nháy mãnh liệt, con mắt bắn ra ức vạn ánh sáng màu đen khủng bố, lực lượng ẩn chứa cấp bậc Đế, cơ thể Cố Trường Sinh bị xuyên thủng, có ánh sáng đen từ trong người của hắn bắn ra, máu Đế phun ra như suối.

Có ánh sáng đen bắn trúng Đại La Kiếm Phôi, chấn động nó kêu ù ù.

Nhưng Cố Trường Sinh cũng xuyên thủng con mắt to, thân thể Đế cái thế không hủy bất diệt, lực chi cực tẫn, mênh mông khó lường, khiến nó không ngừng vỡ ra, chảy ra máu đen.

Cảnh tượng ở đây quá khủng bố.

Đây là lực lượng chí cao cấp Đế đại quyết đấu.

Nơi này đại chiến kéo dài rất lâu, trăm năm, nghìn năm, hay vạn năm...

Cố Trường Sinh không nhớ rõ, hắn đã đến Nửa Bước Tiên Đế, có được thủ đoạn cái thế, nhưng mãi không thể mãnh liệt trừ bỏ con mắt siêu to này.

Con mắt đó tái tạo rồi lại tan biến nhiều lần, chỉ một tích tắc liền khôi phục, có thể nói là bất tử bất diệt, vĩnh viễn tồn tại trong thiên địa.

Cố Trường Sinh đánh mãi với nó, diễn dịch ra thủ đoạn mạnh nhất từ vạn cổ tới nay đến trình độ huyền diệu, rốt cuộc Đại La Kiếm Phôi cứng rắn chém đứt hơi thở của nó, dùng Thần Quang ba màu của cấp Đế đốt cháy mới hoàn toàn luyện hóa con mắt này.

Cuối cùng, Cố Trường Sinh cũng trong trạng thái thiếu hụt khí huyết, ở đây không thể bổ sung khí huyết, bởi vì hóa thân Thiên Đạo luôn theo dõi Cố Trường Sinh, trong lúc chiến đấu chưa từng dừng lại một giây, cũng không thể nào thả lỏng một chút.

"Năm tháng, lịch sử, luân hồi, xưa và nay... đều không thể nghịch... không ai có thể trốn thoát..."

Chương 753 - Cái gì gọi là siêu thoát, một luồng kiếm khí, chân tướng thiên địa diễn hóa

Khoảnh khắc con mắt siêu to tan biến, Cố Trường Sinh nghe thấy câu nói lạnh lùng vô tình kia, đến phút cuối vẫn chẳng có một chút cảm xúc.

Cuối cùng, Cố Trường Sinh đi vào tận cùng mảnh không gian này, hắn thấy chỗ đó có một tòa cung điện kỳ dị, cổ xưa mà bàng bạc, mục nát, rách nát, loang lổ gỉ sét, dính máu, tràn ngập hơi thở khủng bố áp chế hắn.

Đó tuyệt đối là Tiên Đế hoặc là tồn tại đi rất xa trên con đường Tiên Đế.

"Nơi này giống như không gian thức hải của tu sĩ, tòa cung điện ở bên trong chẳng lẽ là Hồn Cung?"

Tận cùng không gian này, Cố Trường Sinh nhìn thấy cảnh tượng như thế khiến hắn lặng im, cung điện không biết tồn tại bao lâu, vô cùng xa xưa, lây dính máu tươi.

Cố Trường Sinh cảm giác hơi thở thần tính bị trôi đi trong chỗ này.

Hơi thở thần tính này là nguyên thần, hoặc nên nói là ý thức thoái hóa cuối cùng của tu sĩ.

"Cái gọi là Thiên Đạo, thật ra chỉ là ý thức lột xác từ trong tòa Hồn Cung trống rỗng. Khi tu sĩ này ở thời kỳ đỉnh cao thì mạnh đến mức nào? Ít nhất cũng cỡ Tiên Đế hoặc cao hơn nữa."

Nghĩ đến đây, nét mặt của Cố Trường Sinh nghiêm túc, hắn đứng bên ngoài cung điện, không có tới gần.

Cố Trường Sinh từng suy đoán thiên địa chỗ Tiên Vực thật ra giống như nội vũ trụ của hắn, là thế giới hình thành trong cơ thể một vị tồn tại không thể nói.

Hiện giờ e rằng càng khẳng định suy đoán này hơn.

Sau khi chết không biết bao nhiêu năm tháng, trong Hồn Cung sinh ra ý thức, thành Thiên Đạo chấp chưởng thiên địa vận chuyển.

"Trong Thiên Đạo này cũng ẩn chứa một lũ chấp niệm cũ của vị tồn tại không thể nói, tan biến chúng sinh, táng diệt luân hồi, cũng là vì sống lại?"

Cố Trường Sinh đến chỗ này, nảy ra suy đoán như vậy, bởi vì tòa Hồn Cung ở trước mắt quá quen thuộc với hắn, hoặc nên nói mỗi một tu sĩ đều rất quen thuộc.

Chỗ chứa nguyên thần là Hồn Cung, cảnh giới ban đầu khi tu sĩ bước vào tu hành, muốn ngưng tụ nguyên thần thì phải đúc Hồn Cung trước.

Vậy xem ra, cái gọi là quy tắc thiên địa thật ra cũng là thật lâu trước kia, vị tồn tại không thể nói để lại.

Chúng sinh chỉ đang đi theo con đường cũ của vị này.

Cái gọi là đại tan biến, hiến tế chúng sinh, thật ra cũng là vì một chút cơ hội sống lại?

Nơi thần bí mà Cố Trường Sinh đang đứng tràn ngập các loại quy

tắc khủng bố, trước mắt là phát ra từ vị tồn tại không thể nói kia.

Cố Trường Sinh bước lại gần hơn.

Tận cùng mảnh không gian này, bầu trời phía sau cung điện có Trật Tự Thần Liên hiện ra, rậm rạp, nơi đó có một cái lỗ siêu to song song với bên dưới.

Cố Trường Sinh tới gần chỗ này thì vẻ mặt càng là nghiêm túc.

Hắn nhìn thấy khung trời đen ngòm có một khe nứt đáng sợ, trật tự Thần Quang lượn lờ, càng có mây đen không ngừng tuôn ra.

Đáng sợ nhất là trong lỗ hổng trên trời có vô tận quy tắc đáng sợ lao ra, chỉ một lũ đủ sức tan biến hết thảy.

Ngày xưa vị tồn tại không thể nói này chẳng lẽ là bởi vậy mà chết, bị thứ bên ngoài khe nứt giết chết, giữa hai chân mày bị xuyên qua, Hồn Cung tan vỡ, dẫn đến bỏ mình.

Sau khi chết xác chết phát sinh lột xác, diễn hóa thành thiên địa.

Giống như trong câu chuyện thần thoại mà Cố Trường Sinh biết, kiệt sức khai thiên, thân hóa vũ trụ, dựng dục sinh linh.

Nghĩ đến đây, Cố Trường Sinh trầm mặc.

Hắn đi vào Hồn Cung, cảm thụ chấp niệm dày đặc ở bên trong, nó có thần tính khủng bố, có không cam lòng, có tiếc nuối, có ngạo thế, có cay đắng... đủ thứ tình cảm không biết đã tồn tại qua bao lâu.

Dù là Chuẩn Tiên Đế đi đến nơi này cũng sẽ bị những cảm xúc này ăn mòn, thậm chí nổi điên.

Cố Trường Sinh suy đoán, đây tuyệt đối là tồn tại vượt qua Đế, thậm chí đến tình trạng siêu thoát.

Cố Trường Sinh khép mắt lại, cảm thụ những chấp niệm trong chỗ này, hắn bỗng nhiên cảm giác giữa hai chân mày giống như sắp vỡ ra, đau nhói, trong mơ hồ, hắn nhìn thấy cảnh tượng.

Trong không gian mênh mông vô ngần bùng nổ đại chiến kinh thế, một thanh tiên kiếm chém tới, thời gian phủ lên, Huyền Hoàng chảy xuôi, thẳng tắp chém về phía giữa hai chân mày của hắn.

Cố Trường Sinh như bị trói chân tại chỗ, tiếp đó có người từ bốn phương giết tới, tiên kiếm trước mặt đâm vào giữa trán, sọ não của hắn vỡ ra, kiếm khí kinh người bị nguyên thần ngăn trở.

Nhưng rất nhanh, nguyên thần cũng tan vỡ, Hồn Cung sụp xuống...

Càng nhiều kiếm khí từ phía trước bắn về phía hắn.

“Đây là cảnh tượng cuối cùng thấy trong mắt? Bị vây giết đến chết? Đó là tồn tại gì?”

Cố Trường Sinh trầm mặc, tiếp đó mở mắt ra, hắn đang suy nghĩ, dù sao tu vi đến trình độ không thể diễn tả thế nhưng cũng bị giết chết.

Nhưng chắc chắn ở thời đại không biết từ bao nhiêu năm tháng trước.

Tính bằng đơn vị ức vạn năm cũng thật nhỏ bé như hạt bụi.

Bước vào đạo là không có cuối, không thể diễn tả.

Giây phút này, Cố Trường Sinh trong lòng có hiểu ra, hắn luôn luôn cố chấp siêu thoát, nhưng vượt trên siêu soát là thật sự bất tử bất diệt sao?

Chưa chắc.

Sau đó, Cố Trường Sinh cất bước tới trước, cảm thụ dao động kiếm khí còn sót lại trong Hồn Cung, qua lâu như vậy mà nhìn một cái vẫn khiến hắn cảm thấy suýt bị nổ tung.

Năm đó giai đoạn đỉnh cao thì càng đến trình độ nào?

Kiếm chi bản nguyên? Còn là dùng hình thức kiếm khí chém ra căn nguyên.

Không thể tới gần.

Hiện tại hắn tới gần sẽ chỉ là chịu chết.

Cố Trường Sinh trầm mặc giây lát, hắn ngước đầu nhìn ra ngoài, nhìn khe nứt to lớn kia.

Đó là nơi nào?

Như có như không, vô tận quy tắc đáng sợ từ nơi đó tuôn ra, có hơi thở khiến người run rẩy.

Cố Trường Sinh đứng thẳng dậy, bay lên trời, nhưng mà còn chưa tới gần nơi đó thì cơ thể đã nứt nẻ.

“Không thể gần hơn nữa, nếu không thân thể sẽ nổ tung, không gian kia hiển nhiên đã vượt qua cấp độ thế giới Tiên Vực.”

Cố Trường Sinh đến bên dưới khung trời, nhìn khe nứt kia là do bị kiếm khí chặt đứt.

Chương 754 - Đại La Chi Kiếm thật sự, lấy thân hóa đạo, Tiên Vực Chi Chủ

Cảnh tượng bên ngoài quá mơ hồ, vừa giống ánh sáng vừa giống vũ trụ màu đen.

"Sớm muộn có một ngày, ta cũng sẽ đi đến bước này."

Mắt Cố Trường Sinh lấp lánh Thần Quang nhìn chằm chằm nơi đó, cuối cùng hắn lựa chọn ngồi xếp bằng, ngồi trong Hồn Cung, chuẩn bị hấp thu kiếm khí còn sót lại.

Quá trình này có lẽ sẽ rất dài dòng.

Nhưng mà đối với Cố Trường Sinh thì tuyệt đối là biện pháp tốt nhất để biết những tồn tại cường đại sau đó, hơn nữa hắn có thể luyện kiếm khí này thành của mình.

“Ý thức của Thiên Đạo đã biến mất, Tiên Vực ở bên ngoài có nhóm Tô Huyên bảo vệ, ta cũng yên lòng, có thể tập trung luyện hóa kiếm khí này.”

Cố Trường Sinh lấy ra Hồng Mông Hắc Động, rũ xuống từng đợt trật tự Thần Quang, hơi thở Hồng Mông chảy xuôi bảo vệ hắn, tránh cho bị kiếm khí kia gây thương tích.

Cố Trường Sinh trả giá cực lớn rốt cuộc thu đi kiếm khí còn sót lại, hắn cất chứa trong Hồng Mông Hắc Động, chờ về sau có lẽ sẽ hữu dụng.

Trước khi đi, hắn lại lần nữa nhìn một khe nứt khủng bố kia, cảm giác có lẽ về sau hắn sẽ còn đến đây.

Cố Trường Sinh ngẫm nghĩ, thi triển vô thượng chi pháp, cuối cùng lấy Đại La Kiếm Phôi di dời Hồn Cung rách nát ở trước mặt chuyển qua lấp khe nứt kia, cũng ngăn cản hơi thở khủng bố từ bên trong tuôn ra.

Đến đây thì mảnh không gian này khôi phục yên tĩnh và sâu thẳm.

Loại hơi thở hỗn loạn kia thoáng chốc giảm nhiều, không còn cảm giác khiến hắn cũng cảm thấy thân hình sắp vỡ ra.

Cố Trường Sinh phỏng đoán Đại La Kiếm Phôi của hắn có lẽ đến từ thế giới bên ngoài, không phải thế giới này đúc ra, bởi vì hắn luyện hóa lấy đi kiếm khí còn sót lại đó dẫn phát Đại La Kiếm Phôi cộng hưởng.

Cảnh tượng bên trên đều hiện ra, ban đầu rất mơ hồ, tiếp đó như được nước rửa trôi, trở nên vô cùng rõ ràng, có rất nhiều hoa văn phong cách cổ xưa hiện ra.

Lần đầu tiên Cố Trường Sinh nhìn thấy hoa văn cổ xưa kiểu này, dường như có hàm nghĩa đặc biệt, có lẽ là Đại La chân ý mà hắn luôn xưng hô.

Đây là một thanh Đại La Chi Kiếm thật sự.

Cái gì gọi là Đại La?

Tức tiên nhân siêu thoát không gian thời gian, vĩnh hằng tiêu dao.

Đại La có nghĩa là tất cả hết thảy không gian vĩnh hằng tiêu dao.

Kiếp trước Cố Trường Sinh biết Đại La trong Đại La Thần Tiên là theo đuổi tối cao của đạo.

Đại La mang nghĩa rộng, ý chỉ vô lượng.

La nghĩa là ý chỉ bao quát.

Đại La vô lượng, tức là bao dung tất cả.

Đạo vốn không có bến bờ, Đại La vô lượng, lại có bờ.

Đại La là điểm cuối của đạo, thanh kiếm này có thể chấm dứt tất cả đạo.

Đến hiện giờ, Cố Trường Sinh mới cảm giác được rõ ràng sự đáng sợ của Đại La Kiếm Phôi.

Lực lượng của thanh kiếm này vượt qua Tiên Đế mà Cố Trường Sinh biết.

Có lẽ vị tồn tại biến thành Tiên Vực đó nguyên nhân bỏ mạng là vì thanh kiếm đó? Trong hình ảnh lúc bấy giờ, đám tồn tại không thể nói tuyệt đối là đang tranh giành cái gì.

Nghĩ đến đây, Cố Trường Sinh nhìn Đại La Kiếm Phôi trong tay, chấp chưởng kiếm này thì cuối cùng có thể thành tựu Đại La sao?

Hắn rơi vào trầm tư.

Cuối cùng, hắn rời đi nơi đây, xuyên qua không gian sâu thẳm, trở lại Tiên Vực.

Lẻ loi một mình đấu với Thiên Đạo, trận chiến này qua đi, ý thức Thiên Đạo tan biến, Cố Trường Sinh hắn càn quét phương thế giới này, cuối cùng vẫn không phát hiện chút xíu ý thức Thiên Đạo sót lại.

Trong thời gian Cố Trường Sinh mất tích, Tiên Vực một mảnh an ninh, nhóm Tô Huyên giúp hắn giữ Tiên Đình, cũng đề phòng hắc ám bên Giới Hải xâm nhập.

Cố Trường Sinh bình an trở về, khiến tất cả sinh linh Tiên Vực

hoan hô, mọi người đều biết Cố Trường Sinh đi nghịch chuyển đại thế thiên địa, vì chúng sinh thắng được sinh cơ.

Đại công tích, đại công đức lớn lao như vậy, đời đời kiếp kiếp ca tụng khen ngợi cũng không đủ.

Cố Trường Sinh nhìn đám người Tiên Vực, cuối cùng về Tiên Đình, hắn lấy ra Hỗn Độn Tiên Đỉnh đã luyện hóa xong, giao nó cho nhóm Tô Huyên.

Hắn nói:

“Nay mai ta hóa đạo, đỉnh này được luyện hóa từ thể xác được lột xác khi ta ở cảnh giới Chuẩn Tiên Đế đỉnh cao nhất, thức tỉnh được nó thì trong Chuẩn Tiên Đế cảnh không ai địch lại.”

Hắn nói rất đơn giản, đặc biệt là vô địch Chuẩn Tiên Đế cảnh, khiến nhóm Chuẩn Tiên Đế U Đế, Minh Đế nín thở, đây là uy thế vô địch của Trường Sinh Thiên Đế.

Nói vô địch thì tuyệt đối vô địch, không ai có thể hoài nghi câu nói này là thật hay giả.

Tô Huyên cất vào Hỗn Độn Tiên Đỉnh, nét mặt mang theo lo lắng nói:

“Hóa đạo không phải việc tầm thường, nếu thất bại thì ngươi tương đương với tự giải thể, từ nay trên cõi đời không còn ngươi.”

Câu nói của Tô Huyên khiến đám người Tiên Đình đều im lặng, đặc biệt phụ mẫu thân tộc của Cố Trường Sinh, đám hồng nhan Diệp Minh Nguyệt, Ma Nữ, Liên Tinh đều nhìn Cố Trường Sinh, nét mặt tràn đầy lo lắng.

Nhưng bọn họ cũng rõ ràng, loại chuyện này bọn họ không khuyên được.

Mỗi quyết định của Cố Trường Sinh đều có niềm tin và ý chí của hắn, không ai có thể dao động.

Lúc này, Thanh Ngưu cũng đến, tràn đầy thận trọng nói:

“Tu vi hiện tại của Thiên Đế đã đến Nửa Bước Tiên Đế cảnh, nhìn chung trước vạn cổ, vạn cổ đến nay, được bao nhiêu người một bàn tay đếm hết? Việc hóa đạo không tầm thường, mong Thiên Đế thận trọng."

Hôi Lão cũng lên tiếng:

“Từ xưa đã có cách nói hóa đạo, nhưng đó là lựa chọn khi đến đường cùng, tu vi không thể tiếp tục không chỉ thế, ngươi cần gì... "

Cố Trường Sinh lắc đầu nói:

“Trời không còn là trời, đất không phải là đất, thế gian này không thể một ngày không vận chuyển, Thiên Đạo tan biến, vũ trụ sẽ ngừng vận chuyển, khi ta hóa đạo thì có thể lại chấp chưởng thiên địa, thân hóa Thiên Đạo."

“Đối với Tiên Vực, thậm chí chư thiên vạn vực thì là bắt đầu mới, sẽ không có vấn đề."

Đây là con đường của Cố Trường Sinh, dù ý thức Thiên Đạo không tan biến thì hắn cũng sẽ làm như vậy.

Chương 755 - Tất cả chư thiên vạn vực hóa nội vũ trụ, nửa bước cuối cùng, rốt cuộc thành Tiên Đế cái thế

Hiện giờ vũ trụ sụp đổ, hết thảy quy tắc trật tự không ai chấp chưởng, cũng không thể trường tồn.

Hơn nữa Cố Trường Sinh biết nhiều hơn mọi người.

Cái gọi là Thiên Đạo, cũng chỉ là chấp niệm của một vị tu sĩ cường đại sau khi chết biến thành ý thức.

Thiên địa chỗ bọn họ ở thật ra chỉ là trong thân thể của vị tồn tại không thể nói.

Hắn làm như vậy, thật ra không tồn tại nguy hiểm gì.

Đám người Tiên Vực thở dài, tự biết khuyên không được.

Đám người Tô Huyên, Hôi Lão, Hư Đế xuất hiện ở bên ngoài Tiên Vực, hộ pháp cho Cố Trường Sinh hóa đạo, lúc này không cho phép tồn tại vô thượng khác đến quấy nhiễu.

Cuối cùng, Cố Trường Sinh rời đi Tiên Đình, đi tới chính giữa vũ trụ, đứng ngay giữa chư thiên vạn vực. Hắn ngồi xếp bằng ở nơi này, sau lưng có ức vạn vô lượng quang xuất hiện, đủ loại âm thanh tế tự, âm thanh thế giới, âm thanh ca tụng, âm thanh lễ bái hùng hậu vang vọng từ trên xuống dưới.

Tất cả sinh linh cùng tu sĩ đều quỳ xuống, thành kính cầu nguyện về phương hướng ấy.

Oong!

Chư thiên vạn vực giây phút này bắt đầu run rẩy, hơi thở của Cố Trường Sinh phủ lên từng góc, từng tấc hư không, xương sọ của hắn như thiêu cháy, trở nên mơ hồ.

Ánh sáng Tiên Đế chói lòa ánh chiếu một mảnh thiên địa, xua tan mỗi một mảnh hắc ám.

Hắn diễn biến nội vũ trụ đến mức tận cùng vào giây phút này, rốt cuộc bắt đầu buông xuống hiện thế, vũ trụ mênh mông cổ xưa mà vô ngần chồng lên tất cả, bị ý thức của Cố Trường Sinh ảnh hưởng.

Dường như, Cố Trường Sinh trông như thành Tiên Vực Chi Chủ, chư thiên vạn vực chi chủ.

Giây phút này, chư thiên vạn vực đều dẫn tới cộng hưởng, ánh sáng rực rỡ ánh chiếu mỗi một mảnh thiên địa, mỗi một góc!

Trong vũ trụ có Thánh Liên màu vàng nở rộ, đạo âm vang vọng mỗi mảnh hư không, ẩn chứa áo nghĩa vô thượng, giống như có thể dẫn dắt chúng sinh đi hướng chung cực của đạo.

Tiên Vực nháy mắt đã bị phủ lên, tất cả tu sĩ cùng sinh linh đều

cảm thụ được loại biến đổi này, giống như có Thiên Đạo mới sinh đang dựng dục, cũng giống như là có một loại ý chí bao phủ trong thiên địa.

Theo sau loại ý thức này buông xuống chư thiên vạn vực, bao phủ tất cả.

Trừ khu vực Giới Hải, những khu vực chưa biết trước vạn cổ tràn ngập Hỗn Độn, những cấm khu độc lập bên ngoài vạn trượng hồng trần ra, thần niệm của Cố Trường Sinh phủ lên tất cả.

Giây phút này, hắn là Tiên Vực Chi Chủ, cũng là chư thiên vạn vực chi chủ.

Tất cả sinh linh, tất cả tồn tại đều ở trong một niệm của hắn, biểu cảm, suy nghĩ trong đầu, thậm chí là ngược dòng sinh ra, thôi diễn tương lai, biết giờ chết của ai đó đều trong một ý niệm của Cố Trường Sinh.

Chỉ cần ở trong Tiên Vực, thậm chí phạm vi chư thiên vạn vực thì Cố Trường Sinh là toàn trí toàn năng, không có gì không thể làm được, thậm chí sống lại tồn tại đã chết từ lâu cũng không phải không thể được.

Nhưng để làm được cần một điều kiện tiên quyết, tàn hồn đó còn trong thiên địa, nếu không thì dù hắn tái tạo ra cố nhân cũ thì cũng chỉ là hình tượng giống nhau.

Ầm ầm ầm!

Tất cả mọi người cảm thụ được âm thanh khủng bố, giống như từng thế giới cổ xưa mà bao la hùng vĩ phát sinh va chạm, đi hướng dung hợp và chồng lên.

Cố Trường Sinh đứng sừng sững tận cùng vũ trụ, toàn thân đều là vô lượng quang, rực rỡ đến cực độ, cũng mơ hồ đến cực độ.

Giây phút này, thân hình của hắn trở nên lớn vô cùng, giống như mở ra vạn cổ chư thiên, phá tan khung trời vũ trụ, giống như đứng thẳng ở sâu trong Hỗn Độn, mở mang từng phương thế giới mới cho chúng sinh.

Oong!

Từng mảnh phù văn đại đạo thần dị dâng lên từ trong tế bào của Cố Trường Sinh, dựng dục ra đại đạo mới tinh, có thần uy không thể tả hết chớp mắt in dấu trong chư thiên vạn vực.

Cố Trường Sinh thôi diễn Hỗn Nguyên Kiếp Diệt Tạo Hóa Kim Thân của mình đến mức tận cùng, là mỗi một tế bào sinh ra một phương thế giới, đến trình độ hiện tại của hắn tự nhiên cũng có thể làm được.

Từ đầu tới chân, sáu mươi vạn ức tế bào giống như đang ánh chiếu hết thảy, trong đó phát ra âm thanh thế giới ầm ầm, tựa như thế giới cổ xưa đang chuyển động.

Vô số tu sĩ cùng sinh linh nhìn cảnh này, rung động đến nói không ra lời, thủ đoạn như vậy đã không thể hình dung bằng từ thần tích.

Một người giống như là dựng dục vạn cổ chư thiên, trong mỗi một tế bào đều là thế giới hoàn chỉnh, trong đó có quy tắc thiên địa trọn vẹn, có thể sinh ra sinh linh, dựng dục hết thảy!

Tạo hóa không ngừng, sinh sôi không dứt, căn bản không cách nào dùng tư duy của bọn họ để hiểu những điều này.

Dù là Chuẩn Tiên Đế lúc này cũng không kiềm được kinh thán, tràn đầy bội phục.

“Hành động này của Thiên Đế thật sự là từ xưa đến nay chưa từng thấy, là người đầu tiên! Bản thân dựng dục chư thiên vạn vực, ngoài ra, mỗi một tế bào của bản thân đều trở thành thế giới... "

"Hèn gì Trường Sinh Thiên Đế mạnh như vậy, dù sao hắn đi khác với con đường chúng ta đi, đạt đến thành tựu như vậy hoàn toàn là đương nhiên!” Minh Đế nói, trong mắt lấp lóe tia sáng, muốn hiểu thấu những thứ này, đáng tiếc đến cuối cùng, hắn buông bỏ, không làm được.

“Xưng hô vạn cổ đệ nhất thân nên thuộc về Trường Sinh Thiên Đế!”

Cuối cùng, nhiều Chuẩn Tiên Đế nói như thế, rất bội phục.

Trong Giới Hải, bọt sóng ngập trời, có Nửa Bước Tiên Đế xuất hiện, ở nơi đó nhìn xa phương hướng chỗ Tiên Vực, nhưng vì nhóm Tô Huyên ở bên ngoài Tiên Vực hộ pháp nên dù bọn họ muốn quấy nhiễu tất cả điều này cũng không làm được.

Một sinh linh toàn thân bị phù văn đại đạo hắc ám bao phủ nói, hơi thở Chuẩn Tiên Đế khủng bố khuếch tán:

"Chỉ có thể thỉnh Chúa Tể Giả buông xuống, chúng ta đã vô lực tẩy rửa kỷ nguyên này!"

Bên cạnh sinh linh này không thiếu Chuẩn Tiên Đế xuất hiện, đều là sinh linh hắc ám trước vạn cổ, trong đó thậm chí còn có chủng tộc từng sinh ra trong Tiên Vực, thí dụ như Tiên Hoàng sa đọa, đi tới trình độ Chuẩn Tiên Đế, rất cường đại.

Chương 756 - Tất cả chư thiên vạn vực hóa nội vũ trụ, nửa bước cuối cùng, rốt cuộc thành Tiên Đế cái thế (2)

Chúng nó vốn dự mưu đợt hắc ám tổng tẩy rửa thứ hai với Tiên Vực, huyết tế tất cả sinh linh trong đó, khiến Chúa Tể Giả bên ngoài Thương Mang buông xuống.

Nhưng mà hiện tại, Cố Trường Sinh hóa đạo, mỗi một mảnh không gian Tiên Vực đều tràn ngập ý chí của hắn, bọn họ muốn tiến công là điều không thể nào, đặc biệt cuối cùng, Cố Trường Sinh đã đi tới bước Đế.

Đứng ở cảnh giới Đế, hắn đã có thể ngạo thị từ xưa đến nay, không ai địch lại, dù là Tiên Đế thật sự cũng cực kỳ khó khăn giết hắn.

Đối với Cố Trường Sinh thì giết bọn họ chỉ là việc trong một ý niệm, Đế thật sự đối với Chuẩn Tiên Đế đã không phải sinh linh cùng cấp độ.

Tiên Đế nỗi lòng biến hóa có thể khiến chúng sinh vì thế mà sinh, diệt, ai, bi, thần uy hùng hồn không thể đo lường.

Oong!

Trong Tiên Vực, Cố Trường Sinh vẫn đang hóa đạo, quá trình này bình ổn mà tự nhiên, giống như hóa thành mưa ánh sáng đầy trời, rực rỡ đến cực độ.

Hiện giờ bản thân hắn là đại biểu của đạo, ý thức là Thiên Đạo!

Trong quá trình này, nội vũ trụ của hắn buông xuống hiện thế, cùng chư thiên vạn vực dung hợp cùng nhau, có thể gọi là chư thiên mới, đã khác hẳn với thế giới cũ.

Ầm ầm ầm!

Lục Đạo Luân Hồi rơi xuống sâu trong vũ trụ, hóa thành một đại dương màu bạc sẫm màu, mênh mông mà thần bí.

Thế Giới Thụ ở trong đó bắt đầu mở ra, vô cùng lớn, chỉ riêng thân cây đã giống cây thông thiên trong thời đại thần thoại, lá cây xanh mơn mởn, tươi tốt mà rậm rạp, mỗi chiếc lá có thể nâng một phương hắc ám cổ xưa.

“Thế Giới Thụ mới!”

"Chứng kiến thần thoại sinh ra... "

Vô số sinh linh cùng tu sĩ quỳ xuống đất lạy, hướng về phía nơi đó lễ bái, thành kính đến cực độ!

Thấy tận mắt gốc Thế Giới Thụ xuất hiện, vũ trụ thật nhỏ bé khi so với nó, một lá cây một thế giới, khi đung đưa thì vô số thế giới ầm ầm xoay theo, phát ra âm thanh rung động.

Ý thức của Cố Trường Sinh cuối cùng bám vào Thế Giới Thụ, nguyên thần của hắn hiện ra tại đây, ánh sáng Đế vô cùng rực rỡ.

Hắn hóa thành đạo!

Nói chính xác hơn là ý thức của hắn thành công thay thế Thiên

Đạo!

Nội vũ trụ của hắn thành công thay thế dung hợp chư thiên vạn vực cũ, hiện tại hắn là cộng chủ chư thiên vạn vực.

Cố Trường Sinh rốt cuộc phá tan u ám mênh mông, đi tới bước Đế thật sự, khác hẳn với nhiều người đi trước cũ.

Cố Trường Sinh lựa chọn Đại La Chi Lộ chân chính, lấy thân hóa đạo, bản thân bất diệt, chư thiên vạn vực càng không diệt.

Dù bị hủy đi, chỉ cần còn có người gọi ra tên của hắn, chỉ cần còn có người sống trong thế giới thì Cố Trường Sinh có thể từ trong hủy diệt quay về.

Khi hắn trở về, một ý niệm có thể khiến chư thiên vạn vực lại diễn biến, mới sinh ra, mọi người đều trở về.

Giây phút này, Cố Trường Sinh giống như vị tồn tại chết đi thể xác sinh ra thế giới, nội vũ trụ của hắn là chư thiên vạn vực hiện giờ.

Ý thức của hắn là đạo giữ cho thiên địa vận chuyển!

Một ý niệm của Cố Trường Sinh, vô tận ánh sáng bừng lên trong vũ trụ, thân hình của hắn đi ra.

Cố Trường Sinh lúc này đã thành Tiên Đế cái thế, chứ không phải Nửa Bước Tiên Đế, nửa bước cuối cùng này đã đi xong lúc hắn hóa đạo.

“Chúng ta chào Trường Sinh Thiên Đế!”

“Chào Tiên Đế!”

Thân hình Cố Trường Sinh hiện ra trong vũ trụ, hắn từ dưới Tinh Không bước tới, áo trắng tỏa Đế Quang rực rỡ, trên đầu thậm chí hiển hóa một vị Đế Quan vô thượng, hội tụ niềm tin của chúng sinh.

Giờ phút này, ánh sáng Tiên Đế của Cố Trường Sinh ánh chiếu chư thiên vạn vực, tất cả sinh linh cùng tu sĩ cất tiếng lễ bái vang lên trong óc hắn.

Rào rào!

Thế Giới Thụ chọc trời mà cổ xưa đứng sừng sững ở sâu trong vũ trụ, mở ra hết thảy, ngôi sao điểm xuyết trên cành lá, ngân hà chìm nổi, một đám thế giới cổ xưa chuyển động, diễn biến, sinh ra, phát ra âm thanh dâng trào dày nặng.

"Tốt quá!"

"Thành công, Thiên Đế làm được hành động vĩ đại mà từ trước vạn cổ cho đến hiện tại đều không làm được, việc này đã không thể dùng công tích để hình dung... "

Trong Tiên Đình, mọi người hò reo vui sướng, cực kỳ vui vẻ. Cố Trường Sinh hóa đạo thành công, hiện giờ Tiên Vực, thậm chí chư thiên vạn vực đều thành vật trong lòng bàn tay của hắn. Chỉ cần Cố Trường Sinh bất diệt, chư thiên vạn vực sẽ bất diệt.

Hôi Lão, Nhất Tổ, Nhị Tổ, Minh Đế, Hư Đế, cả đám từ bên ngoài Tiên Vực trở về, lúc trước bọn họ ở bờ Giới Hải ngăn chặn Nửa Bước Tiên Đế phía bên kia, hộ pháp cho Cố Trường Sinh.

Nhưng cuối cùng, Nửa Bước Tiên Đế bên kia dẫn theo đại quân hắc ám rút đi, biết rằng bọn họ không thể tấn công qua bên này, những Tiếp Dẫn Cổ Điện đen như mực, thi hài tràn ngập hơi thở mục nát cũng biến mất không thấy.

Bọn họ suy đoán, sinh linh hắc ám rút vào hang ổ hắc ám, cho nên hiện tại đều không thấy được thân hình, đại họa hắc ám bao phủ phía trước chư thiên vạn vực lúc này rốt cuộc không nhìn thấy nữa.

Một vị Tiên Đế chấp chưởng chư thiên vạn vực, trừ phi Đế thật sự buông xuống, nếu không thì ai có thể tương đương? Tiên Vực cuối cùng bình yên, chúng sinh vạn linh tu dưỡng sinh sôi, sinh sản truyền thừa.

Những công tích lớn này đều là đến từ Trường Sinh Tiên Đế!

Tất cả sinh linh trong vũ trụ đều lễ bái, phát ra thành kính từ sâu tận linh hồn, trải qua thời đại hắc ám, trải qua vạn linh diệt tuyệt, bọn họ càng thể hội rõ rệt hòa bình hiếm hoi.

Oong!

Cuối cùng, Cố Trường Sinh đạp ra một bước, biến mất trong vũ trụ, hắn trở về Tiên Đình vô cùng phồn thịnh, mặt mang nụ cười hiền hòa, đoàn tụ với đám thân nhân.

Tất cả thuộc hạ Tiên Đình đều ở đây, bên ngoài Tiên Đình còn có Tiên Vương, Chân Tiên xin gặp, vô cùng cung kính và cùng kính sợ!

"Ta sẽ thành công. Các ngươi đừng lo." Cố Trường Sinh nói, nhìn từng người thân và hồng nhan trước mắt.

Thân là Thiên Đế, càng là Tiên Đế, hắn không phải vô tình, cũng có người quý trọng, có tình cảm trân trọng.

Thân tộc, phụ mẫu, hồng nhan, thân hữu...

Chương 757 - Thiên Đế đại hôn, quan sát chư thiên vạn vực, ngồi trên luân hồi

Cố Trường Sinh nhìn từng khuôn mặt, có người đi theo cũ, cùng thế hệ cũ, toàn là người quen thuộc.

Tô Huyên mỉm cười nói:

"Chúng ta đều tin tưởng ngươi cuối cùng sẽ thành công, dù sao ngươi là hy vọng của thiên địa chúng sinh."

Trong khoảng thời gian Cố Trường Sinh biến mất, Tô Huyên chấp chưởng Tiên Đình, được xưng là Thiên Hậu, Đế Hậu.

Thiên địa chúng sinh thậm chí xây miếu Thiên Hậu cho nàng, thờ cúng song song với miếu Tiên Đế, hưởng thụ tín ngưỡng cùng hương hỏa.

"Vất vả cho nàng, các ngươi cũng vất vả."

Cố Trường Sinh cười nói, trong lòng rất bình yên, hắn thích tất cả điều này, tất cả thân tộc quen thuộc đều đến, hắn cũng không có

cao cao tại thượng.

"Đây là căn nguyên đại đạo đã loại trừ vật chất hắc ám ăn mòn, từ hôm nay, sinh linh Đạo Vực sẽ không tiếp tục bị hắc ám ăn mòn nữa."

Cố Trường Sinh lấy ra hạt năng lượng ánh sáng lấy từ Tiếp Dẫn Cổ Điện, những vật chất mênh mông như ngân hà này bị Cố Trường Sinh phất tay áo hóa thành sông lớn hùng dũng vắt ngang bên ngoài Tiên Vực, có thể ngăn trở hết thảy!

Sau đó, Cố Trường Sinh tuyên bố đại hôn, chuyện này vốn nên hoàn thành từ lâu, kết quả luôn luôn kéo tới hiện tại, mãi đến khi hắn trở thành Tiên Đế vẫn chưa làm được.

Hắn còn thiếu một danh phận.

Nhóm Tô Huyên, Liên Tinh, Diệp Minh Nguyệt, Ma Nữ vẻ mặt sửng sốt, đều lộ ra vui sướng, kích động, thậm chí mừng muốn khóc, dù sao bọn họ chờ đợi ngày này lâu lắm rồi.

Đã qua bao nhiêu vạn năm, bọn họ cũng nhớ không rõ.

"Tốt tốt, sớm nên như vậy!"

Cố phụ, Cố mẫu vô cùng vui vẻ, rất là vui mừng, bọn họ cũng sớm mong ngày này, bọn họ muốn giống như người trong tộc, có con cháu quanh mình.

Đám thuộc hạ Tiên Đình đều mở tiệc mừng linh đình.

Ngày này, Tiên Vực sôi trào, chư thiên vạn vực cùng vui, nhân vật lớn của thế lực, đạo thống đều đến dự. Tồn tại xưa nhất, già nhất đều ra mặt, có Tiên Vương, Chuẩn Tiên Đế, thậm chí Chúa Tể trong Thương Mang cũng tự mình đến.

Uy áp của Nửa Bước Tiên Đế khủng bố đến mức tận cùng, tự mình tặng quà quý giá nhất cho Trường Sinh Thiên Đế, cũng thỉnh giáo Cố Trường Sinh, hỏi thăm cái gì là đạo, cái gì là chân tướng thiên địa.

Cố Trường Sinh không có che giấu, chỉ rõ phương hướng cho bọn

họ.

Trường Sinh Thiên Đế muốn tổ chức đại hôn, điều này khiến rất nhiều tu sĩ hiểu rằng thì ra Cố Trường Sinh một đường tu hành đến nay, người cùng thế hệ với hắn, đã con cháu đầy đàn, hậu bối không biết qua bao nhiêu đời, nhưng hắn vẫn một thân một mình.

Nhiều hồng nhan vẫn đang đợi hắn.

Trận đại hôn này long trọng rung động quả thực vượt qua vạn cổ, khiến tu sĩ may mắn được chứng kiến sĩ vĩnh viễn khó quên, thậm chí trở thành truyền thuyết cổ xưa khiến hậu bối ghi khắc.

Đạo âm vang vọng Cửu Thiên, tiên thanh rung động thiên hạ, cuối cùng Cố Trường Sinh xây hôn cung trên Thế Giới Thụ, rực rỡ và hùng vĩ tột đỉnh, trên trời cũng khó mà đúc được Thần Cung như vậy.

Nhìn xuống chư thiên vạn vực, ngồi trên luân hồi.

Cuộc đại hôn long trọng của Cố Trường Sinh kéo dài nửa năm, tu sĩ đời sau gọi là thiên hôn, khắp Tiên Vực treo đèn lung linh, long phượng tường thụy hiện ra trong các mảnh vũ trụ, ánh chiếu vạn giới.

Nửa năm qua này, không ngừng có vô số tồn tại cổ xưa tiến đến, đưa lên quà quý giá và chúc phúc, cũng có nhiều sinh linh đến từ Giới Hải. Khác với sinh linh hắc ám, bọn họ sinh hoạt trong cấm khu, đã thật lâu không xuất hiện ở nhân gian.

Hiện giờ sau Tiên Cổ, vị Đế thứ nhất sinh ra, cường đại đến khó tin, bình họa hắc ám đợt đầu tiên, thành Tiên Vực cộng chủ, diệt ý thức Thiên Đạo, các loại hành động vĩ đại khiến tất cả sinh linh khâm phục.

Thời gian trôi qua rất nhanh, Cố Trường Sinh làm bạn với thân nhân, hồng nhan qua mấy trăm năm.

Tiên Vực lại lần nữa khôi phục an ninh, lúc mấy trăm năm, Cố Trường Sinh đi khắp nơi trong Tiên Vực, tuy hắn đã thành Cố Trường Sinh nhưng thật ra trong lòng còn có tiếc nuối.

Một hành động, một ý niệm của tất cả sinh linh chư thiên vạn vực đều không gạt được cảm giác của hắn, một ý niệm là Cố Trường Sinh hiểu rõ kiếp trước kiếp này của bọn họ, thậm chí biết giờ chết trong tương lai, trông thấy cả cuộc đời bọn họ.

Nhưng Cố Trường Sinh không tìm được hồn của những cố nhân đã chết trận.

Điều này khiến Cố Trường Sinh trong lòng có tiếc nuối, đi qua nơi từng là Sơn Hải thành, nơi đó đã vỡ vụn thành vô số mảnh, cũng trở thành phế tích cùng tro tàn, hắn đi qua những chỗ vỡ nát đó.

Cố Trường Sinh một ý niệm quét qua khu vực này, tiếp đó hiển hóa sông dài thời gian, nhìn thấy cảnh tượng lúc Sơn Hải thành tan biến, người quen thuộc bị hủy diệt dưới một chưởng của Tiên Vương Dị Vực.

Vòm trời một mảnh hắc ám, vũ trụ tan vỡ, bàn tay phủ lên, tất cả tu sĩ đều bị xóa đi.

Hiện giờ, Cố Trường Sinh ở một đầu sông dài thời gian vươn tay tìm kiếm, bảo vệ chân hồn của các cố nhân tan vỡ vào thuở ấy, tránh cho bọn họ biến mất trong thiên địa.

Tuy Cố Trường Sinh bây giờ là Tiên Vực Chi Chủ, có thể tùy ý nghịch chuyển hết thảy, cách sông dài thời gian tùy tiện thay đổi hết thảy.

Sông dài thời gian trong Tiên Vực tựa như đồ chơi cho Cố Trường Sinh tùy ý tới lui, sửa đổi.

Nhưng Cố Trường Sinh không lựa chọn làm như vậy...

Bởi vì làm như thế sẽ khiến sự tình tương lai thay đổi hết, những việc từng phát sinh đều sẽ biến đổi, thậm chí lặp lại, nghịch chuyển đại thế, trong quá trình sẽ xảy ra thay đổi không đoán trước được.

Cố Trường Sinh cũng không muốn làm như vậy, bởi vì ngay cả hắn đều không dự đoán được cuối cùng sẽ phát sinh bao nhiêu lần thiên địa tổng tẩy rửa, sống chết của một số sinh linh không ảnh hưởng nhiều với thiên địa.

Cho nên hắn bảo vệ Chân Linh của những sinh linh này, bảo hộ bọn họ, vươn tay tìm kiếm, kéo từ đầu bên kia sông dài thời gian về.

Chương 758 - Thế gian này hoa giống nhau, kể từ hôm nay gọi ngươi là Vô Song (2)

Cuối cùng, Cố Trường Sinh nhìn thấy một ít mưa ánh sáng ở nơi đó, rất mông lung, cũng rất mơ hồ, giống như hình người, nhưng cũng có hình dạng khác, trong đó có hơi thở mà Cố Trường Sinh quen thuộc.

Anh Linh năm xưa chết trận, Anh Linh quen thuộc trong Sơn Hải thành, đây là Anh Linh duy nhất mà Cố Trường Sinh có thể tìm được bây giờ, Anh Linh khác đã chết trong trận chiến ấy, hóa thành tro tàn.

Cố Trường Sinh muốn cứu bọn họ thì phải tẩy rửa lại đại thế thiên địa, tuyến thời gian quay về đến ngay lúc đó, vậy thì hiện tại sẽ phát sinh cái gì?

Cố Trường Sinh không đoán trước được.

"Cho dù có thể tùy ý bóp méo tuyến thời gian cũng không thể sống lại tất cả mọi người ngày xưa."

“Nếu ngày xưa còn tồn tại Chân Linh thì còn may ra.”

Cố Trường Sinh lắc đầu, vung mạnh tay, màn mưa ánh sáng ngưng tụ ở trước mặt hắn.

Cảnh tượng trong đó từ mơ hồ trở nên rõ ràng, nhiều gương mặt xuất hiện, có binh sĩ Sơn Hải thành, có tu sĩ ba nghìn Đạo Vực cùng chinh chiến Dị Vực, có thiên kiêu từng tranh phong ở Chung Cực Chi Lộ.

Nhắc đến Chung Cực Chi Lộ, cuối cùng Chung Cực Chi Thành bị hủy trong đợt hắc ám đại tan biến, lúc Dị Vực tấn công vào ba

nghìn Đạo Vực, tòa thành bị Tiên Vương Dị Vực hợp sức hủy đi.

"Ngươi là... "

"Trường Sinh Tiên Vương... "

Những khuôn mặt quen thuộc biểu cảm hơi mờ mịt, dần dà tỉnh táo lại từ trong mê mang, nhìn mọi thứ trước mắt rồi tỉnh táo lại.

Bọn họ nhớ ra mọi thứ, tiếp đó kích động, hân hoan, lại thương cảm, lã chã rơi lệ, có người khóc rống, cũng có người trầm mặc.

Ba nghìn Đạo Vực ngày xưa không còn nữa, người bọn họ muốn thủ hộ cũng mất, tộc địa mà bọn họ muốn che chở cũng biến mất.

Bọn họ nhớ lại mọi thứ, từng bị đánh chết, đã chết đi, nhưng ngay lúc đó, bị một bàn tay to phủ lên bảo vệ họ, tránh cho Chân Linh cuối cùng tiêu tan.

Có lính già thân hình mơ hồ lên tiếng hỏi thăm, rất là sùng kính:

"Trường Sinh Tiên Vương, người đã trở thành Đế thật sự sao?"

Cố Trường Sinh nói:

"Hiện giờ Tiên Vực đã không đáng lo, núi sông còn đó, cố thổ vẫn còn, sự thủ hộ của các ngươi không uổng phí."

Nghe lời này, bọn họ không chịu nổi òa khóc, người giữ im lặng cũng ôm đầu khóc rống, tuy rằng chỉ là một luồng Chân Linh nhưng vẫn rơi lệ.

Cố Trường Sinh ở trong đó nhìn thấy người quen cũ, Vẫn Tiên Ma, Cửu Đầu Vương... bọn họ biểu cảm phức tạp nhìn hắn, không ngờ rằng cuối cùng là kết quả thế này, bọn họ chết từ vô số năm trước, Cố Trường Sinh thành Đế thật sự, ngăn trở hết thảy, bình định mọi thứ.

Cuối cùng, Cố Trường Sinh khiến bọn họ tự chọn, là lựa chọn luân hồi, hay từ nay tu lại, tuy rằng chỉ là Chân Linh, nhưng chỉ cần cường đại thì có thể tái tạo thân thể.

Cố Trường Sinh rời khỏi nơi này, tiếp tục lên đường, cuối cùng đến sâu trong Tinh Không, Chung Cực Chi Lộ trong vũ trụ, con đường ngày xưa đã vỡ nát, một trăm lẻ tám thành cũng toàn bộ trở thành phế tích, có tòa thành còn sót lại.

Nhưng đều rất hoang vu, ít có dấu vết của tu sĩ và sinh linh.

Bởi vì nơi này rất tới gần Giới Hải, sau khi Chung Cực Chi Thành biến mất, gợn sóng của Giới Hải thường sẽ lan đến nơi này, thanh thế như thế giới va chạm đủ hủy diệt mọi thứ.

“Nơi này có nhân quả của ta, không ngờ rằng sẽ là nữ tử ngày xưa.”

“Hoa tương tự, nhưng cuối cùng nàng cũng biến mất trên con đường này.”

Cố Trường Sinh nói, trước mắt lại lần nữa hiện ra sông dài thời gian, hắn nhìn thấy một chỗ khác có một nữ nhân đeo mặt nạ quỷ, mặt nạ như khóc như cười.

Trên con đường này, nàng giết hết chư Vương, cắn nuốt nhiều căn nguyên, luyện thành hậu thiên Hỗn Độn Thể, một đường đi đến Chuẩn Đế tuyệt đỉnh.

Đây là một nữ nhân kinh tài diễm tuyệt, trên con đường này thanh danh không kém gì thiên kiêu vô thượng nào.

Nhưng cuối cùng nàng không lựa chọn thành đạo, cũng không đi hướng ấn ký Thiên Đạo.

“Thiên địa này có một Hỗn Độn Thể đã đủ.”

“Hoa giống nhau? Là ngươi phải không, ca ca?”

Nàng thì thào, nhìn phương hướng ba nghìn Đạo Vực xa xôi.

Nơi đó có một mảnh quặng mỏ, tên là Hắc Tử quặng mỏ, là nơi nàng từng gặp hắn.

Cuối cùng, nàng buông bỏ ý định tranh đấu với Cố Trường Sinh, nhường ấn ký Thiên Đạo cho hắn, lựa chọn một tòa cổ thành, từ

từ chết già tọa hóa.

"Thời gian này thật sự có luân hồi sao... "

Lúc chết già tọa hóa, giọng nói của nàng vang lên bên tai Cố Trường Sinh.

Cố Trường Sinh ở một đầu sông dài thời gian nhìn cảnh tượng đầu bên kia, hắn nỗi lòng phức tạp. Nữ nhân này tên là Cố Vô Song, hắn nhớ kỹ nàng đã từng đi con đường này, nói với hắn rằng nàng đang tìm một đóa hoa tương tự.

Phương thiên địa này, ngay lúc đó chỉ có thể có một người thành đạo, cho nên nàng trực tiếp lựa chọn buông bỏ, chết già tọa hóa.

Đối với nữ nhân kinh tài diễm tuyệt như vậy phải có quyết tâm, nghị lực lớn cỡ nào?

Hoặc nên nói, ngay lúc đó nàng đã biết được đáp án.

“Hoa giống nhau, thế gian này ở đâu ra nhiều hoa như vậy?”

Cố Trường Sinh ở một đầu vươn tay tìm kiếm, sông dài thời gian xao động, khoảnh khắc Chân Linh của nàng sắp tán đi thì bàn tay hắn chộp lấy.

Lúc này, hắn bỗng nhiên nghe thấy trong Tiên Đình vang lên tiếng khóc.

Hỗn Độn Khí khuếch tán, toàn bộ khung trời đều có vô tận tinh khí cuồn cuộn.

“Ta sắp có thêm một muội muội sao?”

Cố Trường Sinh nhìn qua, nở nụ cười, hắn trông thấy phụ mẫu sau mấy năm cố gắng đã sinh ra một muội muội cho hắn.

Chân Linh trước mắt như bị lực lượng khó tả lôi kéo rơi xuống Tiên Đình.

"Không bằng sau này gọi ngươi là Vô Song đi?”

Cố Trường Sinh một bước trở về Tiên Đình, nhìn em bé sơ sinh im lặng không khóc nằm trong vòng tay mẫu thân.

Đôi mắt trong veo của đứa trẻ phản chiếu thân hình Cố Trường Sinh, dường như có ý cười.

Chương 759 - Cố Vô Tiên, Cố Tiểu Huyên, Thiên Đế cuối cùng cũng có đời sau

Cố Vô Song, đây là Cố Trường Sinh đặt tên cho bé gái này.

Vô song có nghĩa là vô song cõi đời.

Cùng tên với năm xưa nàng nói cho hắn.

Nơi đây cùng với một tiếng khóc lóc, Hỗn Độn Khí khuếch tán bao phủ một mảnh Tinh Vực, tinh khí thiên địa mênh mông hùng dũng điên cuồng vọt tới, cũng nhấn chìm mảng lớn cung điện.

"Hỗn Độn Thể! Thể chất giống hệt Thiên Đế ngày xưa! Không ngờ muội muội của Thiên Đế cũng có thể chất này."

Nơi này dẫn phát một mảnh giật mình kêu lên, một đám lão cổ đổng của Cố gia chạy ra, có người bò ra từ mộ, bất chấp quan tài.

Trên người họ mang theo mùi bùn đất, bối phận cao dọa người, chôn rất nhiều năm, ngay cả Cố Trường Sinh ở trước mặt bọn họ vẫn là vãn bối.

Nhưng tu vi của bọn họ thua xa Cố Trường Sinh, hiện giờ nhóm Nhất Tổ, Nhị Tổ đều không đến cảnh giới của Cố Trường Sinh.

“Ha ha ha, lại có hậu bối sinh ra, còn là muội muội ruột của Trường Sinh!”

“Đừng vây quanh, cho lão phu nhìn xem!”

"Lại là Hỗn Độn Thể! Trường Sinh còn ban tên Vô Song, tên này hay, vô song cõi đời, không hổ là thiên kiêu tương lai của Cố gia ta!”

Nhóm Hôi Lão cũng đi đến nơi này, nhìn bé gái sơ sinh có Hỗn Độn Khí quấn quanh trong cung điện, trên mặt lộ ra nụ cười.

"Trời sinh vô khuyết Hỗn Độn Thể, giống như ngươi năm xưa."

Hôi Lão không kiềm được nói:

"Nhưng vừa rồi là ngươi bổ sung đầy đủ căn cơ cho nàng đúng không?"

Cố Trường Sinh cười cười nói:

"Đây là thể chất mà nàng nên có."

Thể chất nuốt hết chư Vương, cuối cùng cũng chỉ là thành tựu hậu thiên có khuyết Hỗn Độn Thể.

Nhưng với thủ đoạn Tiên Đế của Cố Trường Sinh hiện giờ tự nhiên có thể dễ dàng bổ sung đầy đủ những thiếu sót đó.

"Muội muội của Trường Sinh, nhưng tuổi còn nhỏ hơn chúng ta."

Đám hồng nhan Liên Tinh, Tần Khanh Khanh, Giang Sơ Nguyệt cùng đến đây, líu ríu, oanh oanh yến yến, vô cùng vui vẻ, vui sướng.

Mấy năm nay, Tần Khanh Khanh đi theo sư phụ của nàng từ Giới Hải trở về, bây giờ cũng ở trong Tiên Đình, giờ phút này trên mặt mang theo nụ cười tươi rói.

Trong Tiên Đình một mảnh cảnh tượng náo nhiệt phồn thịnh.

Muội muội ruột của Thiên Đế sinh ra, hai người cách nhau không biết bao nhiêu năm, dẫn phát rất nhiều lão nhân xúm lại xem, vô cùng kích động, hưng phấn, giống như mắt thấy Cố Trường Sinh ngày xưa chào đời vậy.

Ngày này, các mảnh vũ trụ chấn động mạnh, lại là một Hỗn Độn Thể xuất thế, trải qua năm tháng dài dòng đã xuất hiện trong Tiên Đình.

Tiên Vực cũng thoáng chốc náo động, rất nhiều Tiên Vương đều

tiến đến bái kiến.

Cố Trường Sinh tự tay nhận lấy bé gái sơ sinh từ tay phụ mẫu.

“Ca ca...”

Bé gái sơ sinh rất thông tuệ, mới sinh ra không lâu đã hiểu mọi thứ, giơ tay nhỏ sờ má của Cố Trường Sinh, đôi mắt trong veo giống như phản chiếu hình ảnh của hắn. Trong đôi mắt như đá quý đen bỗng chảy lệ.

"Đừng khóc." Cố Trường Sinh mỉm cười, nhẹ lau đi nước mắt cho bé gái sơ sinh.

Bé gái sơ sinh nghe lời không khóc nữa, yên lặng nhìn hắn, lộ ra nụ cười vui vẻ.

Cảnh tượng thần kỳ như vậy khiến đám người Tiên Đình không kiềm được tặc lưỡi lấy làm lạ.

Tiên Đình lại xuất hiện một Hỗn Độn Thể, sinh ra đã là Thánh, rất nhiều người cảm thấy nàng tương lai thành tựu ít nhất cũng là Tiên Vương, Cố Trường Sinh tự mình chỉ đạo thì càng có cơ hội trở thành Chuẩn Tiên Đế.

Hiện giờ Tiên Đình càng lớn mạnh, cũng càng cứng rắn.

Chớp mắt đã qua mười mấy năm, Cố Trường Sinh luôn ở trong Tiên Đình, chưa từng rời đi.

Ầm!

Ngày này, toàn bộ Tiên Vực đều bị một loại hơi thở vô thượng bao phủ, uy áp bàng bạc mà khủng bố khiến chư thiên vạn vực đều run rẩy, sông dài thời gian ẩn hiện, bọt sóng cuồn cuộn.

Ngay sau đó, hai tiếng khóc cùng nhau vang lên, giống như ẩn chứa thiên địa chí lý, có nhiều đạo uẩn huyền diệu hình thành trong thiên địa, từng đóa Đại Đạo Chi Hoa nở rộ, rũ xuống ánh sáng rực rỡ mênh mông như ngân hà.

Tinh khí và tiên vận vô cùng tận ùa về phía Tiên Đình.

Đại đạo tụng xướng vì nó, chúng sinh chấn động vì nó.

Vô cùng vô tận dị tượng diễn biến trong Tiên Đình, có hoa sen xanh che trời trong Hỗn Độn, có ức vạn vũ trụ trong tinh hải mênh mông, rộng lớn mà thần bí.

Lúc này, tất cả sinh linh cùng tu sĩ trong chư thiên vạn vực đều cảm thụ được dao động cường đại này.

Có tồn tại Tiên Vương nét mặt rung động, khó tin nói:

“Không lẽ đây là... con cái của Tiên Đế chào đời?”

Phương hướng là trong Tiên Đình, chẳng lẽ là con của Thiên Đế sinh ra? Đây tuyệt đối là việc lớn náo động chư thiên vạn vực!”

Loại hơi thở này quá kinh người, trực tiếp kinh động chư thiên vạn vực, giây phút này bất luận là sinh linh ở cấp độ nào đều có cảm giác như vậy, giống như sắp thần phục quỳ rạp xuống đất.

“Ha ha ha! !!”

Trong Tiên Đình, tiếng cười điếc tai, vang vọng trong vô số vũ trụ vì sao nhấp nháy, Càn Khôn hiển hóa, nhiều tiên tích hiện ra, vô số tu sĩ vào lúc này tu vi đột phá hoặc là rơi vào ngộ đạo, tới trình độ huyền diệu khó giải thích.

Tất cả thuộc hạ và tộc nhân đều xuất hiện, tụ tập bên ngoài Tiên Cung, cùng nhìn tòa Tiên Cung hùng vĩ cao lớn.

Bên trong vọng ra tiếng cười lớn của Thiên Đế.

“Huyên tỷ tỷ rốt cuộc sinh, đã mấy vạn năm, thật là không dễ dàng.”

Chương 760 - Khó mà trốn tránh trách nhiệm, Thiên Đế tiếp tục lên đường

Nhóm Liên Tinh, Diệp Minh Nguyệt nhìn nơi đó, rất kích động cùng hân hoan, nhưng đồng thời trong lòng hụt hẫng.

Hiện giờ chỉ có Tô Huyên thân là Chuẩn Tiên Đế mới có cơ hội sinh con cho Cố Trường Sinh, như các nàng thì không được, tu vi quá yếu, huyết mạch của Cố Trường Sinh quá mạnh.

Mặc cho hắn có thủ đoạn thông thiên cũng khó làm cho con cái sinh ra.

Trong Tiên Đình một mảnh tường hòa, hoa nở khắp nơi, sóng tiên lan xa, thần dược mọc đầy dốc đá, sương mù tiên tinh khiết lượn lờ gần đầu gối, thụy thú ẩn hiện, tiên cầm bay lượn.

Chính giữa Tiên Cung rực rỡ Tiên Quang, bắn thẳng lên trời cao, nhiều vũ trụ đều bị ảnh hưởng, khiến rất nhiều Tiên Vương, thậm chí một ít Chuẩn Tiên Đế đều run rẩy.

Đó là Thiên Đế đang cười, một bàn tay ôm một đứa bé non nớt.

Một nam một nữ!

Long phượng thai!

"Vất vả cho nàng."

Cố Trường Sinh giao đứa bé cho mẫu thân đứng bên cạnh, nhìn Tô Huyên nằm trên giường tiên, mặt mày hơi mệt mỏi nhợt nhạt, tràn đầy mồ hôi, trong lòng hắn tràn ngập cảm động cùng vui sướng, nắm lấy tay của nàng.

Tô Huyên mỉm cười nói:

"Không khổ cực, chúng ta rốt cuộc cũng có hài tử."

"Đúng thế! Ta rốt cuộc cũng có hài tử, còn là một đôi nam nữ!"

Cố Trường Sinh thoải mái cười to, bao nhiêu năm rồi, hắn từng cho rằng chính mình sẽ không có con cái. Tô Huyên đã mang thai bao lâu?

Suốt hơn ba vạn năm!

Cố Trường Sinh nhìn đôi nhi nữ của mình, ánh mắt tràn đầy từ ái:

“Vừa sinh ra đã có thực lực Chân Tiên.”

"Từ hôm nay trở đi, ca ca tên Cố Vô Tiên, muội muội tên Cố Tiểu Huyên.”

Cố Trường Sinh đặt tên cho bọn họ, đại biểu ngụ ý khác nhau.

Cố Vô Tiên, Cố Tiểu Huyên!

Đây là tên của song bào thai của Thiên Đế, khoảnh khắc Cố Trường Sinh đặt tên cho bọn họ, trong thiên địa nổ vang, đại đạo buông xuống, vũ trụ Càn Khôn run rẩy.

Có các chữ màu vàng hiển hóa, giống như ngôi sao rực rỡ hiện ra trong chư thiên vạn vực, báo cho thiên hạ.

Trên đến Chân Tiên, dưới đến sinh linh bình thường đều run rẩy dưới loại hơi thở này, chỉ cái tên mà đã có ý sâu thẳm hùng hậu.

Dù gì là đời sau của Tiên Đế và Chuẩn Tiên Đế.

Nhìn chung trước vạn cổ, thậm chí sau vạn cổ, có bao nhiêu sinh linh có được điểm bắt đầu như thế?

Vừa sinh ra đã có tu vi Chân Tiên cảnh, ngạo thế thiên hạ, chỉ riêng hơi thở đủ khiến Đại Đế run rẩy quỳ rạp.

Cảnh này quá kinh người.

Hai cái tên này quả thực giống như đại đạo ban cho, vừa sinh ra đã ẩn chứa sức mạnh to lớn không thể tả, thậm chí có thể nói đây là quà chào đời mà Cố Trường Sinh ban cho bọn họ.

Ẩn chứa huyết mạch Thiên Đế, đại đạo tự mình hiển hóa vì chúng,

quý không thể nói, thậm chí khi nhắc đến hai cái tên này thì đại đạo sẽ hiển hóa dị tượng.

“Cố Vô Tiên, Cố Tiểu Huyên...”

Tô Huyên nghe tên của con mình, trong mắt tràn ngập dịu dàng vô tận.

Đây là cảm xúc hiếm gặp đối với nàng luôn thích giết chóc, hung tính ngập trời.

Tô Huyên cũng chưa từng dịu dàng như vậy với Cố Trường Sinh, ánh mắt đó là mẫu thân nhìn con trai con gái của mình, dường như có thể hòa tan mọi thứ.

Thể chất của Tô Huyên tuy rằng vừa mới sinh con đẻ cái, nhưng đã không đáng lo, bây giờ nàng ôm hai đứa con, trong lòng có cảm xúc chưa từng có.

Tô Huyên biết lai lịch của chính mình.

Nàng là một vị Chân Tiên từ thuở xa xưa, một lòng hướng đạo, cuối cùng vì đột phá cảnh giới càng cao, đi đất Cửu U Táng Thổ chi địa, tự chôn chính mình.

Trước khi gặp Cố Trường Sinh, trong lòng Tô Huyên trừ tu đạo ra không có bất cứ cảm xúc nào khác.

Theo sau, nàng biết cái gì gọi là trân trọng.

Tiếp xúc người nhà của Cố Trường Sinh, hiểu được rất nhiều cảm xúc, thí dụ như hòa thuận, thân thiện, tình thân...

Hiện giờ có được hai đứa con trai con gái, khiến nàng biết cái gì gọi là chân chính thân nhân.

Đó là bản năng chảy trong huyết mạch, dù cho nàng là Chuẩn Tiên Đế cũng khó thể xóa bỏ.

Cố Trường Sinh tự nhiên nhận ra biến đổi của Tô Huyên, không kiềm được mỉm cười nói:

“Tu vi của nàng lại tinh thâm.”

Đây tự nhiên là chuyện tốt cho Tô Huyên, mỗi người sau khi đến cảnh giới Chuẩn Tiên Đế, muốn tiếp tục đi như thế nào thì đều khác nhau, Tô Huyên có lựa chọn của nàng, Cố Trường Sinh cũng có lựa chọn của chính mình.

Theo sau, Cố Trường Sinh rời đi thần điện, một đám thân tộc cùng hồng nhan ùa vào trong, muốn xem hai đứa bé mới chào đời.

Mấy năm nay Tiên Đình có nhiều hậu bối, nhưng giống như tiểu công chúa thì chỉ có muội muội mới ra đời, Cố Vô Song.

“Ca ca, xem ra ta có thêm một điệt tử và điệt nữ.” Nàng nét mặt trong trẻo lạnh lùng, nhưng cũng không khỏi lộ ra ý cười.

"Về sau giao cho muội dạy bọn chúng, ta cũng dạy cho muội nhiều năm rồi.” Cố Trường Sinh cười nói.

Dù sao mấy năm nay hắn không đi đâu, ở trong Tiên Đình, chỉ đạo tộc nhân, hồng nhan tu luyện, ngoài ra cũng dạy dỗ Cố Vô Song, truyền thừa cho nàng trọn vẹn pháp tu luyện Hỗn Độn Thể mà hắn tự sáng tạo.

Nghe vậy, mắt Cố Vô Song lộ tia ngạc nhiên, bất ngờ hỏi:

“Ca ca định rời khỏi Tiên Vực sao?”

Cố Vô Song bắt giữ được ẩn ý trong lời nói của Cố Trường Sinh, thân là phụ thân, hắn làm sao có thể không muốn tự mình dạy dỗ hài tử của chính mình?

Chương 761 - Manh mối Đại Hắc Thủ, mênh mông, Đại Trụ Cung đến

Vậy chỉ có thể nói lên Cố Trường Sinh còn có việc càng quan trọng hơn muốn đi làm.

Trừ rời khỏi Tiên Vực ra, Cố Vô Song không tìm được lý do nào khác.

“Muội đúng là băng tuyết thông minh."

Cố Trường Sinh không kiềm được cười nói, đối với hắn thì rời đi Tiên Vực là chuyện sớm hay muộn, bởi vì còn có rất nhiều sự tình hắn chưa hoàn thành, còn có rất nhiều người đang đợi hắn.

Tứ Gia rời khỏi Tiên Vực từ nay mất tích.

Có lẽ bọn họ đang chờ hắn ở nơi gọi là Thiên Ngoại Thiên, Cố Trường Sinh ở trong Tiên Vực đã quá lâu rồi.

Ngọn nguồn máu đen, Đại Hắc Thủ trong bóng tối.

Chủ nhân từng dựng dục phương thiên địa này, cùng với Sáng Thế Thần Chi bộ tộc...

Luân Hồi Chi Hoa, Đại Trụ Cung trong Thương Mang, Cố Trường Sinh vẫn không quên mấy thứ này.

Hắn còn có thứ cần truy tìm, tuy hắn đã trở thành Tiên Đế, nhưng trên con đường này, hiển nhiên Tiên Đế chưa phải điểm cuối.

Cố Trường Sinh nói:

“Ta không làm bạn bên họ được bao lâu. Về sau Tiên Vực sẽ không còn giống như trước kia, trừ phi ta chân chính chết đi, khó mà trở về, nếu không Tiên Vực, thậm chí chư thiên vạn vực đều sẽ không hủy diệt... "

Cố Vô Song trầm mặc giây lát, gật đầu nói:

“Ta biết rồi ca ca."

Trong nháy mắt, ba năm trôi qua.

Cố Trường Sinh ở bên hài tử của chính mình ba năm.

Cố Vô Tiên rất giống như hắn trước kia, tuổi còn nhỏ mà Tiên Quang nội liễm, phấn tô ngọc mài, trầm ổn mà thản nhiên, mặt mày giống Cố Trường Sinh như khuôn đúc.

Cố Vô Tiên bắt chước Cố Trường Sinh ngày xưa, biến tu vi Chân

Tiên cảnh thành căn cơ, tuổi nhỏ mà khí huyết làm đám người Tiên Đình đều rung động vô cùng.

Bởi vì hắn lập chí vượt qua phụ thân, trở thành Tiên Đế vô thượng.

Cố Tiểu Huyên không học theo ca ca của nàng, nàng nói chính mình không có đại chí hướng, muốn vĩnh viễn theo sau ca ca, làm cái đuôi nhỏ, tính cách đó khiến đám người Tiên Đình ôm bụng cười.

Nhưng hai đứa trẻ đều rất ngoan, tuổi tuy nhỏ nhưng tâm trí lại vượt xa người thường, biết phụ thân có chuyện rất trọng yếu phải đi làm, không thể tiếp tục làm bạn bọn họ.

Phụ thân của bọn họ chính là Tiên Vực Chi Chủ, Tiên Đế chân chính chấp chưởng chư thiên vạn vực, cường đại đến vô biên, trước vạn cổ, thậm chí sau vạn cổ đều là tồn tại vô địch.

Hắn gánh vác trách nhiệm rất lớn, Tiên Đình là một phần, gia tộc là một phần, thân nhân càng là một phần.

Còn một phần khác thì bọn họ không hiểu lắm, nhưng biết đó là thứ phụ thân khó mà đùn đẩy.

Ngày này, trong Tiên Đình, uy của Tiên Đế bao phủ tám phương, các loại đại đạo quang bắn lên trời cao, Cố Trường Sinh thi triển thủ đoạn cuối cùng, gieo hạt giống đạo cho thân tộc, hồng nhan, bộ hạ.

Cuối cùng, hắn bước ra một bước, thân hình biến mất, rời đi Tiên Vực, sắp đi xa.

Toàn bộ tồn tại cường đại của chư thiên vạn vực đều cảm giác được, lặng lẽ nhìn chăm chú tất cả điều này.

"Thiên Đế lại sắp lên đường, lần này hắn định đi con đường của hiền giả xưa sao?"

Sau khi Cố Trường Sinh rời đi Tiên Vực, bước ra một bước, sông dài thời gian chảy xuôi dưới chân, như có cảnh tượng thời gian luân phiên, Càn Khôn tiêu tan.

Chỉ trong khoảnh khắc, Cố Trường Sinh đã đến khu vực rìa nhiều vũ trụ tàn phá, nơi này hiện giờ một mảnh cảnh tượng u tối, muôn vàn Hỗn Độn đan xen hình thành mảng lớn Hỗn Độn Hải, không đếm được tinh hài rải rác, chìm nổi trong đó.

Từng phương thế giới tàn phá mênh mông mà vô ngần, khô cạn mà lạnh như băng, đã không ẩn chứa chút sinh mệnh lực.

Đừng nói sinh mệnh lực, trong đó không có bóng dáng một sinh linh nào.

Ngay cả thiên địa đều bị đánh hỏng, một mớ lỗ thủng đáng sợ xuất hiện ở nơi này, trong đó có Thần Quang đủ màu bắn lên trời, còn có thi hài chìm nổi, hơi thở yếu nhất đều là Chân Tiên.

Ngoài ra, không thiếu xác chết Tiên Vương, đã rách nát, ẩn chứa hơi thở hắc ám đậm đặc, khi còn sống bị sinh linh hắc ám đánh chết.

"Quả nhiên là tay chân của Đại Hắc Thủ, sau khi đến cấp độ Tiên Đế càng có thể cảm thụ được hơi thở không chỗ không ở của hắn. Đại Hắc Thủ ít nhất có thực lực cỡ Tiên Đế."

Cố Trường Sinh vẻ mặt trầm tĩnh, bàn tay to chộp lấy, sông dài thời gian bị hắn nắm trong lòng bàn tay, trong đó nhiều mảnh nhỏ bay lượn, ghi chép hình ảnh đã phát sinh ngày xưa.

Trong mắt Cố Trường Sinh hiện ra cảnh tượng xưa kia.

Chỉ có chư thiên vạn vực trong Tiên Vực mới có thể được sự che chở của Cố Trường Sinh, thế giới khác vào lúc này đã trải qua đại tan biến, đại khô cạn, kỷ nguyên chung kết.

Theo sau, lại trải qua lần trước sóng triều hắc ám, không có tồn tại Chuẩn Tiên Đế trấn giữ thì những thế giới này sao mà chống cự nổi.

Sau đó Cố Trường Sinh rời khỏi đây, hắn chỉ muốn xác nhận Đại Hắc Thủ trong bóng tối rốt cuộc có phải tồn tại làm ra sóng triều hắc ám hay không, nếu không thì đến lúc đó hắn khó mà tiến hành tẩy rửa.

Dù sao đến cấp độ Tiên Đế, chỉ có nhân quả mới có thể khiến họ kiêng kỵ.

Muốn xác định sự tồn tại của nhau thì trừ dùng nhân quả xác định ra, rất khó đi tìm được Tiên Đế ở đâu.

Ngay cả cuộc đời của Chuẩn Tiên Đế cũng bị bao phủ trong sương mù, sau khi chết đều khó mà nhìn rõ.

Chương 762 - Manh mối Đại Hắc Thủ, mênh mông, Đại Trụ Cung đến (2)

Tồn tại Tiên Đế càng khó tìm, đã không tồn tại ở thời không này, căn bản không thôi diễn ra vị trí chính xác được, chỉ có theo nhân quả mà họ để lại tra xét ra vị trí.

Đối với Tiên Đế thì lực lượng của nhân quả cũng kỳ dị, căn bản không có chuyện không dính nhân quả, chỉ cần giết người, hoặc là làm chuyện gì đó dẫn phát một ít biến hóa thì đều sẽ xảy ra chuyện khác.

Trong chuyện này tạo thành dấu vết ở trong mắt Cố Trường Sinh là nhân quả.

Cho nên, hắn dùng nhân quả để lại trong những vũ trụ tàn phá này để xác định vị trí của Đại Hắc Thủ trong bóng tối, sông dài thời gian chảy đến bất kỳ góc nào, hiện giờ Tiên Vực đã khó mà phủ lên, cho nên Đại Hắc Thủ muốn hiến tế chúng sinh thì phải tìm cách khác.

Cố Trường Sinh cho rằng chỉ có một biện pháp, đó là vượt qua thời không, đi hướng kỷ nguyên và vạn cổ trước khi chúng biến mất, sửa lại tất cả thiên địa, hoặc là đến lúc ấy thì dọn dẹp, hiến tế hết thảy.

Việc này không khó với Tiên Đế, sông dài thời gian ở trong tay bọn họ giống như đồ chơi, có thể dễ dàng chạm vào, thay đổi. Nếu gặp Tiên Đế bất chấp tất cả hậu quả, hắn có thể trong nháy mắt sửa hết thảy thiên địa, tái diễn Hỗn Độn.

Cho nên Cố Trường Sinh suy đoán, Đại Hắc Thủ trong bóng tối không tồn tại trong thời không hiện nay.

"Manh mối có lẽ ở trong Thương Mang."

Oong!

Theo sau, hắn bước ra một bước, rời khỏi nơi này, đến bên dưới Giới Hải, bọt sóng dâng trào mãnh liệt, thế giới vô cùng vô tận vận chuyển lực lượng, bây giờ dưới sức mạnh của Cố Trường Sinh, tất cả trở nên im lặng, trở nên một mảnh bình tĩnh.

Từng phương đại giới cổ xưa vận chuyển trong đó, phát ra tiếng động ầm vang, nhưng Cố Trường Sinh cảm giác những thế giới ở bên trong đã không có sinh cơ, chỉ có một mảnh tĩnh mịch cùng lạnh như băng.

Điều này đúng như Cố Trường Sinh đoán, sóng triều hắc ám lúc trước ập đến Tiên Vực đã nuốt sống tất cả thế giới, trừ Tiên Vực ra, bao gồm sinh linh hắc ám hiện giờ đã không còn dấu vết.

Đại thế hùng hồn này giờ đây khô cạn.

“Sự tồn tại của Giới Hải là phân chia khu vực ra hai bên một âm một dương, Giới Hải là dương, mảnh thiên địa kia là âm, cùng có âm dương mới có thể giữ hòa bình.”

Cố Trường Sinh thầm hiểu ra phương thiên địa này, dù sao hắn xem như chân chính Tiên Vực Chi Chủ, nội vũ trụ diễn hóa ra chư thiên vạn vực, thành đại thế giới chí cao thật sự.

Sau đó, hắn xoay người đi vào Thương Mang, Cố Trường Sinh từ theo tương lai đến đây, nhiều quy tắc hỗn loạn tràn ngập bốn phía, cảnh tượng lộn xộn.

Trong Thương Mang không có sinh cơ, cũng không có linh khí, thậm chí hơi thở ở đây cực kỳ tạp.

Tiên Vương khó vượt Giới Hải.

Nhưng trong Thương Mang, chỉ có Tiên Vương mới có thể tùy ý đi lại.

Cố Trường Sinh cảm thụ được hơi thở quen thuộc trong chỗ này, đó là mảnh không gian lúc hắn đè chết ý thức Thiên Đạo, hiện giờ hắn cho rằng, cái gọi là Thương Mang có lẽ đúng là vị tồn tại không thể nói kia sau khi chết giữ lại một hơi tinh khí biến ra nó.

Chẳng qua trong hơi tinh khí này ẩn chứa sinh khí cùng tử khí, cũng có vết thương khủng bố mà đối thủ gây ra cho y.

“Sau khi trước vạn cổ trải qua tan biến, sinh linh sống sót mang theo tộc nhân di chuyển vào Thương Mang, bởi vì nơi này là nơi duy nhất cho bọn họ sống sót.”

Chỉ trong một ý niệm, Cố Trường Sinh bắt giữ đến rất nhiều hình ảnh, trong thiên địa từng phát sinh sự tình gì thì bây giờ hắn đều có thể nhìn thấy.

Mặc kệ là sự tình mơ hồ, xa xôi cỡ nào.

Thái Hư Thần Tộc là chủng tộc trong Thương Mang, bên trong Thương Mang có một tòa Đại Trụ Cung trôi nổi, có thể xua đuổi sinh linh ở đây, Thái Hư Thần Tộc ngày xưa bị nó xua đuổi.

Hiện giờ, tùy theo Cố Trường Sinh trong lòng có cảm ứng, hai chữ tự nổi lên trên mu bàn tay của hắn.

Đại Trụ!

Chữ này giống như ẩn chứa lực lượng vượt qua xưa và nay, với thực lực hiện giờ của Cố Trường Sinh cũng khó mà phân biệt ra nó là tồn tại như thế nào.

“Chắc có liên quan vị thần không thể nói, hoặc nên nói là đạo phía sau hắn?”

Cố Trường Sinh trong lòng có suy đoán, bước trong Thương Mang, đại thế thiên địa ầm ầm chủ động tránh lui.

Ánh mắt của hắn quét qua, vạn đạo lui tan, trông thấy nhiều thế giới cổ xưa giấu trong Thương Mang, hơi thở tang thương mà hùng hậu.

Đây là thế giới do tồn tại Chuẩn Tiên Đế một mình mở mang ra,

sáng tạo vì tộc nhân của mình.

Cố Trường Sinh tâm niệm quét ngang, nháy mắt hiểu rõ sự tồn tại của những thế giới kia.

Giây sau, mấy vị Chuẩn Tiên Đế cùng nhau bừng tỉnh, thay đổi sắc mặt, cảm giác hơi thở này, bước ra một bước, đi tới trước mặt Cố Trường Sinh.

Bọn họ kính cẩn nói:

“Chúng ta chào Thiên Đế.”

Thân là Chuẩn Tiên Đế, nhưng đối diện Thiên Đế vô thượng như Cố Trường Sinh cũng phải kính sợ, phát ra sự tôn kính từ tận đáy lòng.

Mặc kệ là đại công tích hay thực lực đều xứng đáng khiến bọn họ đối đãi như vậy.

Ngay lúc này, ba tồn tại hơi thở mạnh còn hơn Chuẩn Tiên Đế xuất hiện, toàn thân bao phủ sương mù Hỗn Độn, mảnh nhỏ thời không tràn ngập, hai nam một nữ xuất hiện ở trước mặt Cố Trường Sinh.

“Chào Thiên Đế!”

Chương 763 - Phải đi con đường kia, ảnh thu nhỏ cùng bọt biển

Ba người này đúng là Chúa Tể trong Thương Mang, ba vị Nửa Bước Tiên Đế.

Lúc Cố Trường Sinh thành thân bọn họ còn đi tặng quà, đều là nhân vật vô thượng trước vạn cổ, từ từ đi tới một bước này.

Cố Trường Sinh nhẹ gật đầu.

Theo sau, ba vị Chúa Tể kính cẩn hỏi thẳng:

“Thiên Đế đến vì Đại Trụ Cung?”

Bọn họ thật ra biết Cố Trường Sinh đã rời khỏi Tiên Vực, nhưng hắn giống như các bậc tiền bối khác, đều muốn trước khi đi thì đến nhìn trộm bí mật của Đại Trụ Cung.

"Chư vị đạo hữu không cần đa lễ." Cố Trường Sinh nhẹ gật đầu nói.

Hắn khá quen thuộc ba vị Nửa Bước Tiên Đế ở trước mắt, năm đó bọn họ từng hỏi hắn, hắn cũng dốc lòng chỉ đạo một phen, không có tiếc rẻ. Đạo của ta không cô độc, đối với tu sĩ thì đây là việc đáng giá vui mừng khi tu đạo đến mặt sau.

Cường giả nữ giới trong ba vị Chúa Tể hỏi Cố Trường Sinh:

"Thiên Đế hiện giờ hẳn là cũng đến vì Đại Trụ Cung đúng không? Nhưng Đại Trụ Cung khó mà tìm được tung tích, dù là chúng ta cũng vậy, không biết Đại Trụ Cung thật ra ở đâu, hơn nữa chỉ có người có duyên mới có thể tới gần, nếu không sẽ bị hơi thở trong Thương Mang bài xích, những năm gần đây nhiều tộc quần, đa số là bởi vì Đại Trụ Cung mà bị bài xích ra ngoài.

Tên nàng là Ngữ Đế, thân hình thon dài thướt tha, bao phủ mảnh vụn thời gian, giống như không tồn tại trong thời không này, chủ yếu nhất là lai lịch rất thần bí, nghe nói là một vị Tiên Thiên Thần Linh trong thời đại khai thiên tích địa.

Trải qua năm tháng dài dòng, Ngữ Đế cuối cùng đi tới một bước này, nhưng cũng khó đột phá Tiên Đế, kẹt lại một bước này, đã không biết bao nhiêu năm tháng.

Cho nên nàng rất tôn kính Cố Trường Sinh.

Rõ ràng tuổi tác không bằng số lẻ của nàng, lai lịch cũng vậy, nhưng thành tựu của Cố Trường Sinh lại khiến nàng không theo kịp.

Trải qua Cố Trường Sinh chỉ đạo, tu vi của nàng mơ hồ có dấu hiệu tăng trưởng.

Đây đã là việc khiến nàng vui sướng nhất từ vô số năm tới nay.

Hai vị Chúa Tể khác, một người tên Tinh Đế, người khác tên Trần

Đế, đều là nhân vật trước vạn cổ.

Nghe vậy Cố Trường Sinh gật đầu nói:

“Lần này tiến đến đúng là ta đến vì Đại Trụ Cung, cũng muốn hỏi thăm việc Đại Hắc Thủ trong bóng tối.”

Hắn biết ba người nếu đã sinh tồn không biết bao nhiêu kỷ nguyên trong Thương Mang, nhìn Luân Hồi Chi Hoa điêu tàn và nở rộ vô số lần, xem Hỗn Độn mới sinh và hủy diệt không biết bao nhiêu lần thì bọn họ cũng nên biết sự tồn tại của Đại Hắc Thủ trong bóng tối.

Cố Trường Sinh cũng không phải lần đầu tiên biết sự tồn tại của Đại Hắc Thủ hắc ám, lúc hắn còn chưa thành tựu Đại Đế, bên ngoài Sơn Hải thành đã thấy Chân Linh Kỳ Lân, lúc ấy Kỳ Lân nói cho hắn biết manh mối tương lai của hắn.

Ánh mắt từ thiên ngoại chắc là ý thức Thiên Đạo đã bị Cố Trường Sinh đánh tan.

Còn về Đại Hắc Thủ trong bóng tối tự nhiên là nói về nhân vật thúc đẩy sóng triều hắc ám cuốn sạch chư thiên vạn giới.

Trên Cửu Thiên, Cố Trường Sinh từng thấy khuôn mặt của Đại Hắc Thủ, đó là một ý thức bám trên Tiên Môn.

Đại Hắc Thủ vì tính kế Cố Trường Sinh mà bày ra cục phải chết, may mắn Cố Trường Sinh gặp Chiếu Vô Thượng, được người cứu.

Ngay lúc đó Chiếu Vô Thượng nói Đại Hắc Thủ hắc ám đến từ Khai Thiên Thần Chỉ bộ tộc, mà người đến từ Sáng Thế Thần Chỉ bộ tộc.

Cố Trường Sinh hiện tại cũng rõ ràng, cái gọi là Luân Hồi Chi Hoa chín lần điêu tàn sẽ nghênh đón cuối cùng chung kết, cũng là thời đại mà hắn tồn tại.

Chiếu Vô Thượng cùng Đại Hắc Thủ rất có thể đến từ thời đại Luân Hồi Chi Hoa nở lần đầu tiên.

Bắt đầu từ lúc ấy Đại Hắc Thủ đã mưu đồ hết thảy, mãi đến hiện

giờ, mỗi lần kỷ nguyên chung kết đều có thể nhìn thấy bóng dáng và bộ mặt của hắn.

Lần này sóng triều hắc ám cũng không ngoại lệ, chẳng qua hắn vẫn không lộ mặt mà thôi.

Nhưng mà Cố Trường Sinh đã dựa vào hơi thở của nhân quả mò ra động tác của Đại Hắc Thủ.

Nghe Cố Trường Sinh đặt câu hỏi, Tinh Đế cười gượng nói:

“Chúng ta cũng có thể cảm thụ được sự tồn tại của Đại Hắc Thủ, Thiên Đế không phải người duy nhất hỏi về hắn, nhưng chúng ta biết được cũng không nhiều... "

Không phải bọn họ không thể nói, mà là bọn họ thật sự không rõ ràng.

Thực lực của Đại Hắc Thủ trong bóng tối ít nhất cũng là Tiên Đế, bọn họ làm sao có thể phát hiện sự tồn tại của hắn?

Chẳng qua Đại Hắc Thủ luôn mặc kệ việc trong Thương Mang, chưa từng tính kế tộc quần ở bên trong, không thì bọn họ sao có thể đứng ngoài cuộc, không chịu ảnh hưởng.

Tinh Đế nói thêm:

"Chẳng qua nếu Thiên Đế muốn hiểu rõ tình huống của Đại Hắc Thủ, ta cảm thấy người có thể đi con đường Thiên Ngoại Thiên nhìn xem.”

Con đường Thiên Ngoại Thiên từ xưa đều chỉ có Tiên Đế mới có thể đi, bọn họ chỉ đứng xa xem đã cảm giác toàn thân lạnh lẽo, Chuẩn Tiên Đế Chi Hỏa suýt tắt.

Cái loại đại khủng bố, đại tịch diệt, đại khô cạn, đại thâm thúy... không phải tồn tại dưới Tiên Đế có thể đối mặt.

“Bên ngoài Thương Mang là Thiên Ngoại Thiên đúng không?" Cố Trường Sinh hỏi.

"Không sai, thật ra sự tồn tại của Thương Mang có nguyên nhân rất

lớn là vì ngăn trở con đường kia.” Trả lời câu hỏi là Ngữ Đế, nét mặt mang theo phức tạp cùng rung động nói.

Chương 764 - Phải đi con đường kia, ảnh thu nhỏ cùng bọt biển (2)

Ngày xưa nàng cũng từng dừng chân trên con đường kia, nhìn thấy con đường mơ hồ tan vỡ, dường như do vô số đại đạo vỡ nát ghép lại, từ trong đó thổi ra một luồng gió đủ khiến Ngữ Đế không chịu nổi, thân thể và nguyên thần suýt tách rời, không thể gắn kết lại với nhau.

Nàng biết, dù chính mình thân là Nửa Bước Tiên Đế, nhưng nếu như dám đi lên con đường kia thì cũng sẽ bị lạc đường hoặc là chết đi.

Bao nhiêu năm qua, bọn họ đã thấy nhiều người đi qua, nhưng mà đều không có người có thể trở về.

"Ngày xưa một vị lão tổ của Cố gia ta cũng có tu vi Tiên Đế, có phải cuối cùng vị ấy cũng đi lên con đường đó?” Cố Trường Sinh hỏi, người đó tự nhiên là Cố Tứ Gia.

Lúc trước Cố Trường Sinh rơi vào hắc ám, Cố Tứ Gia đi tìm Chân Hồn của hắn, nhưng từ nay không có trở về.

Cố Trường Sinh suy đoán là Cố Tứ Gia cuối cùng cũng rời khỏi Tiên Vực, đi hướng con đường kia.

Trần Đế nghe vậy gật đầu, nói:

“Lúc ấy quả thực cảm giác có người đi lên con đường đó, quả thực là một vị Tiên Đế, chẳng qua trạng thái của hắn hơi lạ.”

Trần Đế nhớ rõ ràng.

Vị Tiên Đế kia dường như sinh ra trong thời đại mà Trần Đế ngủ say, thế cho nên hắn chẳng có một chút ấn tượng, không biết là vị Tiên Đế nào.

Hơn nữa vị Tiên Đế kia suy nghĩ rất lâu mới đặt chân lên con đường.

Xem bộ dáng thì vị Tiên Đế đó còn có vướng bận cùng lo lắng, nhưng cuối cùng vì sự tình gì đó mới dứt khoát mà đi.

Nghe vậy, Cố Trường Sinh cơ hồ có thể kết luận, Cố Tứ Gia cuối cùng cũng đi hướng chỗ đó.

Hơn nữa, hình như xưa kia Cố Tứ Gia cũng bị Đại Hắc Thủ tính kế, nhưng nhờ Tổ Khí mà Cố gia để lại nên bị thương không tính rất nghiêm trọng.

Ngược lại là vị Thần Chủ áo trắng, khó mà rời đi cấm khu đang ở.

Nghĩ đến đây, Cố Trường Sinh trầm ngâm một lúc, hắn định đi chỗ Đại Trụ Cung trước, hắn cảm giác trong đó có liên quan đến Thiên Ngoại Thiên.

Ba vị Chúa Tể không có ý kiến gì.

Sự thần bí của Đại Trụ Cung trong một chốc khó mà nói rõ, bọn họ cũng không biết Cố Trường Sinh có thể tìm được không, dù sao Đại Trụ Cung chỉ gặp người có duyên, dù là Tiên Đế cũng không được.

Mà rất nhanh, Cố Trường Sinh rời khỏi nơi này, đi sâu trong Thương Mang, đối với hắn thì ấn ký của Đại Trụ Cung là trên bàn tay.

Khoảnh khắc Cố Trường Sinh bước vào Thương Mang thì đã có cảm ứng, cũng không phải cần cố ý tìm.

Trong Thương Mang, một mảnh cảnh tượng hỗn đục, Thần Quang đủ màu đủ hình dạng tràn ngập ở đây, quả thực giống như sắp bị thiên địa nhấn chìm.

Oong!

Cung điện nguy nga mà cổ xưa, hùng vĩ mà sâu thẳm, tỏa ra vô lượng quang, giống như mở ra ở trên thiên địa, trên Càn Khôn.

Đây là cảm giác đầu tiên của Cố Trường Sinh về Đại Trụ Cung, cùng lúc đó, hai chữ Đại Trụ trên bàn tay hắn bắt đầu tỏa sáng, hiện ra Thần Quang chói lòa.

Cố Trường Sinh đứng yên tại chỗ, nhìn Đại Trụ Cung tiếp dẫn đến, giây phút này, hắn nhìn thấy nhiều bóng sáng thần dị, từng bong bóng, bong bóng hợp lại với nhau, va chạm nhau, một số nổ tung, một số mở rộng, trở nên cứng rắn rực rỡ.

Mỗi bong bóng dường như là ảnh thu nhỏ của thứ gì.

Đại Trụ Cung rộng rãi mà thần bí, lại vô cùng thâm thúy, đứng sừng sững trong Thương Mang, trên vũ trụ, trên Càn Khôn, giờ phút này đang có ức vạn ánh sáng rực rỡ ánh chiếu.

Nó dẫn Cố Trường Sinh đến, đặc biệt là Cố Trường Sinh nhìn thấy có rất nhiều tình cảnh kỳ dị sinh ra, hiển hóa.

Xung quanh nó có một mớ bong bóng phát sinh các loại biến hóa, giống như co rút lại, dường như chồng chèo lên nhau, trong đó hiện ra cảnh tượng giới sinh giới diệt.

Trên bàn tay Cố Trường Sinh hiện ra hai chữ Đại Trụ, lấp lánh sáng, nối kết với Đại Trụ Cung phía trước.

Trong đó dường như có một loại lực lượng thần kỳ muốn cho hắn đi vào trong đó.

Chẳng qua Cố Trường Sinh thân là Tiên Đế, tâm cảnh đáng sợ biết bao, e rằng chư thiên vạn vực sụp đổ ở trước mặt của hắn cũng không khiến hắn thay đổi sắc mặt.

Giờ phút này, Cố Trường Sinh giơ tay, ức vạn Thần Quang phủ lên đè xuống, Đại Trụ Cung ở trước mặt giống như bị sức mạnh vĩ đại vô thượng trấn áp, khó mà tiếp tục tiến thêm một ly.

“Những bong bóng này là một đám thế giới còn đang dựng dục, nếu về sau dựng dục thành công, có lẽ là chư thiên vạn vực hoàn chỉnh. Cho nên Giới Hải bên dưới Thương Mang kỳ thực là vật chất hình thành sau khi những bong bóng này hòa tan. Những bong bóng này rốt cuộc là những thứ gì, thế nhưng có thể tổ thành thế giới... Chẳng lẽ liên quan đến căn nguyên thế giới?”

Cố Trường Sinh nhíu mày, bàn tay to chộp lấy, toàn bộ Thương Mang xao động, hơi thở Tiên Đế cuốn sạch vạn cổ hiện giờ, chấn động Càn Khôn.

Ba vị Chúa Tể cách xa ức vạn đều cùng tái mặt, hơi thở Tiên Đế quá khủng bố, dù bọn họ thân là Nửa Bước Tiên Đế cũng cảm thấy kinh dị.

"Chẳng lẽ Thiên Đế thật sự gặp được Đại Trụ Cung, chuẩn bị trấn áp nó, truy tìm bí mật trong đó?"

Ngữ Đế nhíu chân mày, thân hình bị bao phủ trong mảnh vụn thời gian dày đặc, dường như đứng sừng sững ở đầu bên kia thời gian vô tận, đang suy đoán hành động của Cố Trường Sinh.

Chương 765 - Vật chất cấp độ Tiên Đế, nguyên sơ

Hai vị Chúa Tể khác giờ phút này đều trầm mặc, với thực lực Nửa Bước Tiên Đế của bọn họ đều khó mà xem rõ ràng tất cả điều này.

Ầm!

Cố Trường Sinh lại lần nữa ra tay, khoảnh khắc vươn ra, Đại Trụ Cung chấn động, tỏa ra sóng gợn đại đạo kỳ dị, chẳng qua sóng gợn đụng vào bàn tay của hắn liền tan biến.

Đại Trụ Cung dù thần bí nhưng dưới lực lượng của Cố Trường Sinh hiện giờ cũng phải run rẩy, không thể nào đối kháng, hơn nữa giây phút này, hai chữ Đại Trụ trên bàn tay hắn phát sáng, hơi thở uy hiếp khủng bố tỏa ra, khiến tất cả sinh linh trong Thương Mang đều xao động.

Lai lịch của Đại Trụ Cung liên quan đến thuở Thương Mang xuất hiện, có thể nói sự sinh ra của Giới Hải cũng có liên quan tới nó.

Giây phút này, nhìn thấy những bong bóng thì Cố Trường Sinh đã hiểu, có lẽ Đại Trụ Cung đúng là khởi nguồn của tất cả, thậm chí là ngọn nguồn của chư thiên vạn vực.

Cuối cùng, dưới lực lượng của cấp bậc Tiên Đế, Đại Trụ Cung bị trấn áp trên trời cao, các sợi Trật Tự Thần Quang tựa như đại đạo xuất hiện, rực rỡ mà lấp lánh, ẩn chứa lực lượng vượt qua tất cả, muốn vùng thoát trói buộc.

Bởi vì hai ấn ký trên người Cố Trường Sinh khiến Đại Trụ Cung khó mà ẩn đi, bị hắn trấn áp tại nơi này, Cố Trường Sinh cũng không muốn biết chính mình cuối cùng sẽ bị nó tiếp dẫn đến đâu.

Sau khi trở thành Tiên Đế, có nhiều chuyện chỉ cần một ý niệm là hắn hiểu rõ, là nguy hiểm hay an toàn đều có thể nhìn thấu suốt.

Nhưng lúc Đại Trụ Cung tiếp dẫn Cố Trường Sinh, hắn trông thấy một mảnh sương mù, một mảnh chưa biết.

Nơi mà Tiên Đế đều khó mà nhìn rõ, nơi đó bị vô cùng tận nhân quả bao bọc, dù là Tiên Đế cũng khó nói rõ đó là chỗ nào.

Vì vậy Cố Trường Sinh không định đáp lại Đại Trụ Cung tiếp dẫn, muốn tự mình tra xét tất cả điều này.

Tùy theo hắn một chưởng giáng xuống, tiên lực phủ lên Đại Trụ Cung, tựa như vũ trụ ức vạn quân cộng lại, muốn đánh tan, dần dần bao phủ Đại Trụ Cung.

Trong tình huống như vậy, Đại Trụ Cung dần dần ngừng rung động, dường như ổn định lại, nhưng vẫn tỏa ra lực lượng khủng bố, một mớ bong bóng đọng lại, hiện ra quy tắc tiên thiên, trong đó thậm chí có thế giới mới sinh tan biến.

Cảnh này khiến Cố Trường Sinh xác định suy đoán của mình.

Đại Trụ Cung ẩn chứa khởi nguồn của chư thiên vạn vực, trong đó có lẽ có sinh ra vật chất thế giới.

Cố Trường Sinh cho rằng loại vật chất này vượt xa bất cứ thuộc tính, loại vật chất này có thể tùy thời diễn biến thế giới, cũng có thể tùy thời hủy đi thế giới.

Năng lực như vậy đã có thể sánh ngang với Tiên Đế.

Trước khi đó, hắn tối đa gặp một ít vật chất cùng thuộc tính cấp

bậc Tiên Vương, tài liệu vật chất cấp cao hơn thì cần dựa vào luyện chế.

Thí dụ như Hỗn Độn Tiên Đỉnh mà hắn để lại trong Tiên Đình, đó là luyện chế thân thể mà hắn lột xác, ẩn chứa lực lượng cấp bậc Chuẩn Tiên Đế.

Nếu thế gian này còn có cái gì có thể vượt qua thân thể của hắn, vậy chắc chắn đó là thể xác của Tiên Đế.

Đây là việc rất quan trọng đối với Cố Trường Sinh.

Bởi vì nó cũng có nghĩa là hắn có thể rèn tạo binh khí của mình lên cấp bậc cao hơn.

Trước khi đó, mặc kệ hắn tìm kiếm trước hay sau vạn cổ, thậm chí thăm dò trong sông dài thời gian đều không có nhìn thấy bất cứ vật chất vượt qua cấp bậc Tiên Vương.

Việc này cũng khiến hắn cho rằng thế gian này là có đỉnh.

Thí dụ như vật cộng sinh lúc hắn sinh ra, Hồng Mông Ấn, xem như là dốc hết sức thức tỉnh thì tối đa là thần uy đẳng cấp Tiên Vương.

Đến về sau, Hồng Mông Ấn bị Cố Trường Sinh dùng các loại vật chất luyện hóa, từng bước một trở thành Hồng Mông Hắc Động hiện giờ.

“Đại Trụ Cung ẩn chứa vật chất cấp bậc Tiên Đế, đây là tin tức rất quan trọng.”

Cố Trường Sinh bước ra một bước đi hướng Đại Trụ Cung, thoạt nhìn hai bên cách nhau rất gần, nhưng thật ra khoảng giữa không biết cách bao nhiêu năm tháng cùng không gian.

Nếu không phải Cố Trường Sinh trấn áp Đại Trụ Cung ở yên tại chỗ, phỏng chừng nó đã núp đi.

Rất nhanh, đám bóng sáng dưới chân Cố Trường Sinh mất đi, một bước như đạp qua vạn cổ, siêu thoát luân hồi, cửa cung đóng kín của Đại Trụ Cung lúc này rung rinh.

Tùy theo Cố Trường Sinh tới gần, hai chữ Đại Trụ trên đó cũng tỏa ánh sáng chói lòa khủng bố, nặng như chư thiên vạn vực.

Hắn từng nghe nói trên Thương Mang có con rùa già cõng chư thiên vạn vực tiến lên.

Hiện giờ hai chữ Đại Trụ cũng có thể đè sụp hết thảy, ngay cả thời không đều không ổn định.

Nhưng ở trước mặt Cố Trường Sinh thì mấy trò này vô dụng, hắn đi tới gần, cửa cung bị hắn đẩy mở, tất cả ánh sáng rực rỡ chiếu lên người nhưng không thể ảnh hưởng hắn chút nào.

"Quả nhiên là không có một ai, đây là dung nạp vật chất kỳ dị."

Cố Trường Sinh nhìn ánh sáng rực rỡ từ trong cung điện chiếu ra, giống như vật chất có sự sống, có thể sáng tạo hết thảy, cũng có thể hủy diệt hết thảy, trong đó tràn ngập lực lượng cấp độ Tiên Đế.

Chẳng qua đã rất thưa thớt, giống như ngân hà yên lặng chảy xuôi trong đó, phản chiếu ánh sáng xinh đẹp, mông lung mà lại mênh mông, giống như từng hạt kết tinh thế giới, ẩn chứa chân ý cổ xưa nhất.

Chương 766 - Trấn áp tồn tại cùng cấp, đám người tiến lên

Cố Trường Sinh cảm ngộ được loại hơi thở này tại đây.

Đây là cảm giác còn thuần túy hơn cả đạo, hắn thậm chí có thể từ trong đó cảm thụ được bản chất siêu thoát từ căn nguyên.

“Cái này quả thực có thể sinh ra chư thiên vạn giới, ít nhất Tiên Đế mới có tư cách vận dụng vật chất, đúc ra Đại Trụ Cung có lẽ liên quan tới nó. Chút hơi thở thần bí trong Tiếp Dẫn Cổ Điện cũng vậy...”

“Vật chất nguyên sơ.”

Cuối cùng trong đầu Cố Trường Sinh hiểu rõ tên gọi của những vật chất này.

Việc này không quá khó với hắn.

Trong cung điện, vật chất nguyên sơ mênh mông chảy xuôi, phát ra ánh sáng lấp lánh như ánh sao.

Những vật chất này đến từ nơi chưa biết, tuy đã rất mỏng manh nhưng vẫn có hơi thở Tiên Đế cường đại, đây là vật chất thuộc về cấp bậc Tiên Đế, rất là quý giá, thậm chí không tìm được một hạt nào trong chư thiên vạn vực nơi đây.

Cố Trường Sinh vươn tay ra, tóm hết mớ vật chất, hắn định giữ lại chờ khi cần dùng, dù sao đến Tiên Đế, rõ ràng còn chặng đường dài phải đi, đạo không có bến bờ, đường không có cuối.

Những vật chất này có thể sinh ra chư thiên vạn giới, có thể khiến vũ trụ sinh diệt, quả thực là vật sáng thế tốt nhất.

Cố Trường Sinh thậm chí cảm thấy hắn có thể luyện chế mớ vật chất này vào Hồng Mông Hắc Động, tăng lên cấp bậc Hồng Mông Hắc Động đôi chút, nhìn chung trước vạn cổ chưa từng có ai tìm được vật chất cấp bậc Tiên Đế.

“Đại La Kiếm Phôi trong tay ta rất có thể là dùng loại vật chất này luyện chế ra, đến từ thế giới của vị tồn tại không thể nói dựng dục phương thiên địa này, có lẽ là một thế giới tồn tại đạo siêu thoát.”

Cố Trường Sinh bắt tay vào luyện chế, đưa mớ vật chất vào trong Hồng Mông Hắc Động, từng luồng hơi thở Tiên Đế rũ xuống, đại đạo đều rung lên.

Lúc Cố Trường Sinh thành tựu Tiên Đế, thật ra Hồng Mông Hắc Động không theo hắn trở thành Tiên Đế Khí, tối đa chỉ có thể xem như Nửa Bước Tiên Đế Khí. Nhưng theo Cố Trường Sinh luyện hóa mớ vật chất nguyên sơ này vào Hồng Mông Hắc Động thì nó sinh ra ý lột xác.

Đây là một loại hơi thở sinh mệnh, giống như bên trong Hồng Mông Hắc Động ẩn chứa nhiều thế giới cùng vũ trụ, vào giây phút này đều sinh ra ý thức, đều ẩn chứa sinh mệnh, sáng tạo ra sinh

linh.

"Không hổ là vật chất nguyên sơ, đầu nguồn Thái Sơ của hết thảy căn nguyên, Hồng Mông Hắc Động vừa lúc thiếu cơ hội như vậy, không chỉ đơn giản là Nửa Bước Tiên Đế Khí."

Trong mắt Cố Trường Sinh có nhiều cảnh tượng khủng bố hiện ra, trong khoảnh khắc thậm chí có ức vạn thế giới vũ trụ tan vỡ trong mắt hắn.

Thời gian chậm rãi trôi qua, nhiều đại đạo hiện ra bên cạnh Cố Trường Sinh, thời gian, sinh tử, luân hồi, sáng tạo... dưới hơi thở Tiên Đế, tất cả đại đạo đều thần phục, bị Cố Trường Sinh dùng để luyện chế Hồng Mông Hắc Động.

Bùm!

Hơi thở trong Đại Trụ Cung rất thần bí mênh mông, nhưng lúc này cũng suýt nữa bạo động, bởi vì quá trình luyện chế không khác gì một vị Tiên Đế sinh ra, loại lực lượng này vượt xa giới hạn chịu đựng của phương thế giới này.

Dù sao chư thiên vạn vực bị hủy hoại chỉ trong một ý niệm bâng quơ của Tiên Đế, một món Tiên Đế Khí nếu dốc hết sức thức tỉnh, bùng nổ thần uy, thậm chí có thể chống đỡ một vị Tiên Đế thật sự. Tiên Đế có Tiên Đế Khí đều rất hiếm thấy, bởi vì quá trình luyện chế thật sự là quá khó khăn.

Trừ phi dùng năm tháng dài dòng tích lũy, mới có khả năng ẩn chứa một chút uy của Tiên Đế, nếu không thì tối đa đến cấp bậc Nửa Bước Tiên Đế, bởi vì không có vật chất cấp bậc Tiên Đế thì cuối cùng khó mà đạt đến một bước kia.

Trường Sinh Cố gia có một Lục Đỉnh bình thường chẳng có gì lạ, nó cũng chỉ đến Nửa Bước Tiên Đế Khí, không tới trình độ Tiên Đế Khí thật sự.

Oong!

Từng sợi Quy Tắc Trật Tự Thần Liên như dãy núi xuyên qua tám phương Thương Mang, hấp thu các loại tinh hoa khủng bố, phát ra âm thanh trời gầm đất hú.

Tùy theo Cố Trường Sinh ra tay, đánh ra một đám phù văn đại đạo cổ xưa, những phù văn ẩn chứa vượt qua lực lượng vô thượng, sau đó in dấu vào Hồng Mông Hắc Động, phát ra thần uy mênh mông.

Trong Đại Trụ Cung lúc này vang lên tiếng kinh văn hùng hậu, trên đài cao, mơ hồ có thể thấy bóng người mờ nhạt, bị quy tắc thời gian đại đạo dày đặc phủ lên.

Bọn họ giống như không tồn tại trong thời không này, đây là dấu ấn mà họ để lại, từng bị Đại Trụ Cung miêu tả, hiện giờ bị lực lượng của Cố Trường Sinh kích phát, cùng hiển hóa ra.

Bọn họ là Đế thật sự, tồn tại vô địch nhìn xuống vạn cổ chư thiên.

Ở dưới chân bọn họ có lực lượng thời gian hiện ra, các đại đạo ngưng tụ, bị bọn họ giẫm lên, trông như phụ trợ bọn họ mà sinh ra.

Đế không gặp Đế.

Nhưng lai lịch của Đại Trụ Cung quá thần bí, liên quan đến một thế giới khác tình nghi đã siêu thoát.

Đúng là bởi vì nó, mới đưa đến chư vị Đế tái hiện thân hình, muốn tái hiện, muốn lại lần nữa kinh sợ thế gian này.

Giây phút này, tất cả sinh linh trong Thương Mang cảm giác tim đập nhanh, muốn thần phục quỳ lạy về phương hướng Đại Trụ Cung.

Loại cảm giác này khủng bố mà sâu thẳm, cuốn sạch thiên hạ, thậm chí sông dài thời gian cũng xao động, giới sinh giới diệt, ánh sáng trôi đi.

Chương 767 - Trấn áp tồn tại cùng cấp, đám người tiến lên (2)

“Hơi thở của Đế, xảy ra chuyện gì? Trừ Thiên Đế ra, chẳng lẽ thế gian này còn có Tiên Đế khác?”

Mấy vị Chúa Tể như Ngữ Đế, Tinh Đế bị rung động mạnh, phải biết rằng bọn họ chính là Nửa Bước Tiên Đế, giây phút này cùng có cảm giác thần hồn run rẩy.

Điều này nói lên nơi đó có Đế thật sự.

"Thiên Đế gặp được cái gì? Hắn là tồn tại vô địch, chẳng lẽ lúc này còn gặp phải đạo khác? Đại Trụ Cung rốt cuộc giấu cái gì mà Thiên Đế cũng khó thể chạm vào?"

Họ không biết đây là vì Cố Trường Sinh đúc Tiên Đế Khí thì dẫn động dấu ấn Đại Trụ Cung.

Nói chính xác hơn là quy tắc ở đây cảm ứng có Tiên Đế mới sinh ra, bởi vậy hiển hóa ra, muốn xác minh.

"Người đến sau..."

Trong Đại Trụ Cung, bóng sáng khủng bố đang biến ảo, ngay cả thiên địa đều phải thần phục ở dưới chân của họ.

Ầm ầm ầm!

Vạn đạo ầm ầm, Càn Khôn chấn động.

Bọn họ ẩn tàng trong sương mù dày đặc, ánh mắt thâm thúy mà mênh mông, giống như bao trọn vũ trụ vô tận, giây phút này nhìn chăm chú Cố Trường Sinh, dường như muốn nhìn thấu hắn.

"Sau ức vạn vạn năm lại có người đi đến nơi này."

Có một vị Đế mở miệng, mặt mũi khác hẳn với nhân tộc, có tám đầu sáu tay, mỗi cái đầu toát ra hơi thở đè sụp trời xanh vạn cổ khuếch tán đan xen.

Tuổi của hắn cổ xưa đến khó mà hình dung, muốn nhìn thấu bóng dáng của Cố Trường Sinh.

Tiếc rằng cùng là Đế, đường của Cố Trường Sinh định sẵn hắn mạnh hơn người cùng đẳng cấp. Cho nên khi hắn vung ống tay áo, lực lượng thời gian khuếch tán, thời không trước mặt vặn vẹo, dường như có đường hầm không gian hiện ra, biểu cảm của hắn

bình thản, trực tiếp đạp bước vào bên trong.

Ầm ầm ầm!

Đường hầm thời gian sụp đổ, cách vô tận thời gian cùng không gian, Cố Trường Sinh cùng vị Đế này giao thủ, hắn chủ động mà cứng rắn, đối phương muốn nhìn thấu hắn, hắn cũng muốn nhìn thấu đối phương.

Sương mù thời gian dày đặc khuếch tán, Cố Trường Sinh chỉ một cái, ánh kiếm đáng sợ giống như xé rách đại vũ trụ, tan biến hết thảy, dọc theo đường hầm chém tới.

Vị Tiên Đế tám đầu sáu tay mắt lóe tia sáng, không ngờ người đến sau cứng rắn như vậy, có gan chủ động tấn công mình.

“Thời ngô sinh ra thiên địa còn chưa phân, ngươi chỉ là người đến sau...”

Nhưng Tiên Đế này còn chưa dứt lời, Cố Trường Sinh không nói một câu, đã đi tới trước mặt hắn, thời không giữa hai người bị xóa bỏ chỉ trong một bước.

Xoẹt!

Kiếm khí này mũi nhọn mà tuyệt thế, giống như ngôi sao trong chư thiên biến ảo thành kiếm khí, thô to, phủ lên đè sụp tất cả.

Keng keng keng!

Vách ngăn không gian chớp mắt hóa thành bột mịn, ức vạn lớp vũ trụ đều khô cạn chết đi.

Ầm!

"Ngươi... " Vị Tiên Đế này cảm xúc dao động rất lớn, dù đây chỉ là một hư ảnh của hắn nhưng vẫn là Tiên Đế, không cho phép khinh nhờn.

Cố Trường Sinh chủ động ra tay, khiến hắn cảm thấy tức giận.

Nhưng mà giây sau, vị Tiên Đế này thay đổi sắc mặt, dưới ánh

kiếm này, ngay cả thời gian cùng không gian đều hóa thành nguyên điểm, tất cả vật chất đều giống như chỉ có thể tiếp thụ một loại kết cục, đi hướng chung kết.

Oong!

Hắn không ngờ rằng Cố Trường Sinh thế nhưng cường đại đến mức này, quả thực không giống như một người đến sau mới bước lên Tiên Đế Chi Lộ.

“Ngô là Bát Thủ Đế, người đến sau, vi phạm." Giọng của Tiên Đế này lộ ra lạnh lùng, không chứa bất cứ cảm xúc, sáu cánh tay ở sau lưng diễn biến thần uy vô thượng.

Sáu cánh cửa xuất hiện, đại biểu cho Lục Đạo, thậm chí là Lục Đạo hình thức ban đầu thuở đầu tiên, ẩn chứa lực lượng luân hồi thần bí nhất chư thiên.

Cố Trường Sinh tuy mạnh, nhưng cùng là Đế, dù chỉ là một hư ảnh cũng cường đại đến vô biên, không có đối thủ đánh lại.

Đối với việc này, Cố Trường Sinh đáp lại rất đơn giản, tiếp tục ra tay, diễn biến Tiên Đế pháp vô thượng, lan đến vạn vật sinh diệt, vui giận buồn khóc.

Từ khi Cố Trường Sinh thành tựu Tiên Đế tới nay, lần đầu tiên gặp phải đối thủ cấp bậc Tiên Đế, chỉ có thể gặp chứ không thể cầu, mặc kệ đối phương có mục đích gì.

Trận đại chiến thăm dò này là không thể tránh khỏi, hai người đều muốn xem rõ hình dáng của đối phương, muốn tìm hiểu lai lịch của đối phương, nhưng sương mù bao phủ trên người Cố Trường Sinh càng nồng, hơn xa Tiên Đế bình thường, càng miễn bàn con đường của hắn rất đặc biệt, Tiên Đế bình thường tuyệt đối không cách nào biết hắn cắt thời không.

Muốn biết lai lịch của Cố Trường Sinh thì càng khó khăn hơn, là không thể làm được.

Bùm!

Lực lượng cấp bậc Tiên Đế bùng nổ, hai người lan đến thời không

và vũ trụ khác nhau, Cố Trường Sinh chảy xuôi giữa chư thiên đều bị đánh thành mảnh nhỏ, bốc hơi khô cạn ở các nơi.

Đạo và pháp của Cố Trường Sinh khiến hắn đủ sức vô địch trong cùng cảnh giới, thân hóa hết thảy, Đệ Nhất Pháp thiên hạ, trấn áp tất cả.

Dù Bát Thủ Đế điều khiển lực lượng luân hồi, còn là đạo luân hồi nguyên thủy nhất, thần uy mạnh mẽ đến chư thiên run rẩy, cuốn sạch sông dài vô tận.

Cuối cùng trận đại chiến này rất nhanh kết thúc, hư ảnh của Tiên Đế tám đầu sáu tay này bị Cố Trường Sinh một chưởng bổ ra, pháp tắc Tiên Đế đan vào khiến thân hình Bát Thủ Đế nhạt nhòa, trong mắt tràn ngập khiếp sợ.

Chương 768 - Thân là chất môi giới cùng môi giới, khái niệm vĩ độ.

“Người đi trước cũng chỉ có bấy nhiêu.” Cố Trường Sinh mở miệng, ánh mắt rất thâm thúy, cách thời không, bàn tay to lại bao phủ đè xuống, va chạm chưởng với Bát Thủ Đế. Trong khoảnh khắc, chư thiên run tẩy, từng phương vũ trụ cổ tan vỡ, trong vô số thời không, có sinh linh cường đại từng cảm ứng đến trận chiến này, kinh khủng mà hoảng sợ.

Loại dao động này lan đến thời không khác nhau, thậm chí từ đầu bên này sông dài thời gian truyền tới đầu bên kia.

Đối với bọn họ thì có lẽ đến từ trước vạn cổ, hoặc có thể là từ sau vạn cổ.

Loại tồn tại này có thể dễ dàng thay đổi thời không, sông dài thời gian tựa như đồ chơi trong tay bọn họ, tùy tay xoay chuyển hết thảy.

Cũng chỉ có tồn tại như vậy giao chiến, nháy mắt ảnh hưởng đến thời không vạn cổ.

"Ngươi rất mạnh... "

Cuối cùng, hư ảnh Bát Thủ Đế nhạt nhòa, thừa nhận nói, không thể không tiếp thụ cục diện này.

Bản thể của Bát Thủ Đế đã sớm không biết đi đâu, dù cho hư ảnh cũng không thể cảm ứng được bản thể ở nơi nào.

Hiện giờ Bát Thủ Đế bày ra thực lực cao nhất, nhưng vẫn không đánh lại Cố Trường Sinh.

Điều này khiến hắn trầm mặc, trong lòng nhấc lên sóng lớn.

Thân hình Cố Trường Sinh trở lại bên trong Đại Trụ Cung, hắn cách thời không hỏi:

“Người đi trước đã đi đâu? Hơi thở của ngươi sớm đã không tồn tại trong bất kỳ thời không nào.”

“Ngươi sẽ biết, chúng ta đều ở trên con đường kia.” Bát Thủ Đế mở miệng, vì tán thành thực lực của Cố Trường Sinh nên thái độ so với ban đầu đã tốt hơn gấp mấy lần” “Nhưng có lẽ ta đã chết.”

Trong Đại Trụ Cung chiếu ra thân hình của Đế khác, giờ phút này cũng rốt cuộc nhìn thẳng vào người đến sau, tương lai của bọn họ thế nhưng xuất hiện người kinh tài diễm tuyệt như vậy.

Cùng là Tiên Đế, ai mà không một đường tranh phong, đi đến bước này?

Bọn họ tự tin mà cường đại, cùng cảnh giới không có bất kỳ đối thủ nào, e rằng đối diện Tiên Đế cũng không ngán.

Nhưng bọn họ phát hiện một loại rung động từ trên người Cố Trường Sinh.

Kẻ đến sau này có thể đè đầu người cùng cấp.

Tồn tại được một đám người đi trước gọi là cùng cấp, đây đã là tán thành rất cao đối với người được đánh giá, cùng là Tiên Đế nhưng có thể trấn áp Tiên Đế khác, thậm chí có thủ đoạn diệt sát.

Thủ đoạn mạnh mẽ như vậy, thật sự là khiến bọn họ cũng không khỏi trầm mặc, tuy rằng chỉ là một dấu ấn bị để lại, nhưng vẫn là uy của Tiên Đế thật, đủ kinh sợ chư thiên vạn vực.

Các ánh nhìn như muốn cách thời không xem rõ ràng Cố Trường Sinh, nhưng cũng rất nhanh tan biến trong thời gian đại đạo tựa từng làn sóng gợn.

"Đế không thấy Đế, một thời đại, thậm chí không thể xuất hiện một vị Đế thật sự, vạn cổ dài dòng, được gặp cường giả như vậy không uổng hy vọng." Trong những thân hình bị sương mù thời gian dày đặc bao phủ, có người lên tiếng, con ngươi ánh vàng rực rỡ, uy nghiêm mà ác nghiệt, chảy xuôi ánh sáng Tiên Quang rực rỡ như mặt trời. Hắn rất cường đại, cùng là một vị Tiên Đế, bản thể thậm chí giống như là một hành tinh mặt trời bẩm sinh.

Giờ phút này, hắn cảm khái như vậy là cực kỳ tán thành Cố Trường Sinh.

Bởi vì sự tồn tại của bọn họ giống như Bát Thủ Đế, chỉ là một lũ hư ảnh bị Đại Trụ Cung in dấu trong thời gian, không gian vô cùng tận, bọn họ căn bản không biết bản thể ở đâu, cũng không biết cái gọi là chân tướng thiên địa là cái gì.

Có lẽ bản thể bước trên con đường đó truy tìm, hoặc đã bỏ mạng giữa đường, hôm nay nếu không phải bị hơi thở của Cố Trường Sinh kinh động, bọn họ đều không thể nào thức tỉnh, thậm chí sẽ mãi mãi bị in dấu trên Đại Trụ Cung, cùng nó chìm nổi trong Thương Mang, mãi đến khi vũ trụ tận cùng, Càn Khôn hủy diệt.

"Chết trên con đường đó, ngay cả Tiên Đế cũng như vậy sao?"

Lời Bát Thủ Đế nói khiến Cố Trường Sinh trong một chốc cũng rơi vào trầm mặc. Tồn tại Tiên Đế không có nghĩa là bất tử bất diệt, mỗi một đạo cùng pháp hoàn toàn không giống nhau, đối với Tiên Đế, nếu gặp phải vị tồn tại ngày xưa dựng dục toàn bộ thiên địa, phỏng chừng cũng không đủ sức chống lại.

"Không biết Thiên Đế có cái nhìn thế nào về việc này?" Hư ảnh Bát Thủ Đế hỏi, thái độ tôn kính rất nhiều, dù sao Cố Trường Sinh thật sự là quá mạnh, tuy mới trở thành Tiên Đế không lâu, nhưng các

loại thủ đoạn đủ sức khiến hắn không tìm được địch thủ trong cảnh giới này.

Phải biết rằng, tồn tại trở thành Tiên Đế có ai không phải nhân vật chính duy nhất của thời đại đó, làm tỏa sáng vô số năm tháng?

Đàn sao rực rỡ, tụ tập lại, trong năm cổ xưa nhất, mặc kệ là sinh linh hay tu sĩ đều có nhân vật như vậy đi ra, khuấy động phong vân, trăm sông đổ vào biển, ở trong biển nhảy lên long môn.

Mà cái gọi là Tiên Đế, đó là người mạnh nhất trong những tồn tại đã nhảy qua long môn.

Nghe câu hỏi của Bát Thủ Đế, Cố Trường Sinh thiệt tình cũng không biết nên trả lời thế nào, đường của mỗi vị Tiên Đế khác nhau, nếu con đường giống nhau thì bọn họ cũng đi không ra cảnh giới này.

Cho nên đối với loại chuyện này, mỗi cá nhân có cái nhìn không giống nhau.

Chương 769 - Thân là chất môi giới cùng môi giới, khái niệm vĩ độ (2)

Các bậc tiền bối đi trên con đường này thật ra đều là vì truy tìm cái gọi là chân tướng. Nhưng sự thật của mỗi việc thì trong lòng mỗi người có cái nhìn riêng, đối với ta thì phương thiên địa này là cũi, nếu muốn siêu thoát thì cần phải đi ra cũi.

“Như chúng ta xem cá, thế giới của con cá, đối với tồn tại khác cũng giống như thế giới mà chúng ta ở, chẳng qua thế giới khác đã liên quan đến siêu thoát... "

“Một đường nét hoặc một từ đều ẩn chứa uy năng khó tin, cái gọi là Đại La, cái gọi là chân tướng, cũng chỉ là bọn họ tùy ý có thể sửa đổi hết thảy. Chúng ta ở trong mắt bọn họ có lẽ tổ hợp từ một ít vật chất đặc biệt hoặc là môi giới.”

Cố Trường Sinh mở miệng nói, âm thanh rõ ràng, ẩn chứa uy

nghiêm hùng hậu, dù gì hắn là người xuyên qua, chưa bao giờ quên thân phận của chính mình.

Khái niệm vĩ độ tức là thế giới huyền huyễn ẩn chứa pháp tắc, đại đạo, căn nguyên, là thứ rất khó hiểu.

Nếu muốn tìm hiểu cần thông qua một loại vật đặc biệt, Cố Trường Sinh nghĩ về sau đặt tên cho nó là môi giới hoặc gọi là chất môi giới.

Thí dụ như cá ở trong nước nếu muốn biết thế giới của con người thì nó nhất định phải trở thành thứ giống như người, quá trình này là quá trình nó siêu thoát ra nước biển.

Trong quá trình này, cá cần vật chất tên là môi giới, chất môi giới, vật chất này có thể khiến nó siêu thoát lột xác, trong thế giới huyền huyễn, loại vật chất này là linh khí.

Hấp thu linh khí tu luyện có thể trợ giúp nó lột xác, mở ra ngũ giác giống như người.

Nếu không thì cả đời này, trở thành sinh vật mạnh nhất trong biển, cũng chỉ có thể hiểu thứ trong biển.

Sau khi Cố Trường Sinh trở thành Tiên Đế liền phát hiện đạo lý này.

Bọn họ đã đứng trên đỉnh cao nhất của một thế giới, dù cố gắng tiến bộ thế nào khi ở trong thế giới này vẫn là như vậy, khó mà phá vỡ.

Mà hắn được đến vật chất nguyên sơ, Cố Trường Sinh cho rằng giống như linh khí, là chất môi giới từ thế giới khác đưa đến.

Trong thế giới khác, vật chất nguyên sơ có thể sinh ra thế giới, sáng tạo vũ trụ, thậm chí sinh ra đã là vật chất mạnh nhất của thế giới bọn họ, là cấp bậc Tiên Đế.

Nhưng sau khi nghe lời Cố Trường Sinh nói, dù là đám người Bát Thủ Đế trong một chốc có chút mê mang cùng nghi hoặc, đạo lý như đúng như không quả thực giống như như lọt vào trong sương mù, rõ ràng cảm giác có thể mơ hồ nhìn thấy vài thứ, nhưng lại

không thấy được, không thể chạm vào, thậm chí không biết hình dáng của nó.

Thời gian luân hồi, thiên địa chí lý, bọn họ đều có thể nghe hiểu, thậm chí có thể điều khiển.

Nhưng lời nói của Cố Trường Sinh khiến bọn họ nghi hoặc, thân là Tiên Đế cũng khó mà hiểu thấu, cần cẩn thận suy nghĩ.

Cùng lúc đó, bọn họ biết trong lời này ẩn chứa chân ý.

Lời nói mà Tiên Đế cũng không hiểu nổi, chẳng lẽ còn chưa đủ kinh người sao?

"Đây là đường siêu thoát, đường tiến hóa mà ta cho rằng, cũng là cái gọi là chân tướng thiên địa." Cố Trường Sinh nói, theo sau lấy đi tất cả vật chất nguyên sơ trong Đại Trụ Cung. Hồng Mông Hắc Động đã bị hắn thành công luyện chế đến cấp độ Tiên Đế, uy năng nâng cao trên diện rộng.

Nhưng Cố Trường Sinh không thấy hào hứng chút nào.

Nếu vật chất nguyên sơ là chất môi giới và môi giới thuộc về phương thiên địa này, thế thì phương pháp đi thông con đường này ẩn chứa trong vật chất nguyên sơ.

"Lời của Tiên Đế nếu khiến chúng ta tham ngộ thấu thì đã không cần vô số năm tháng vạn cổ, không có một chút tồn tại, khó mà cảm thụ chút biến đổi của lực lượng."

"Đạo không có bến bờ, đường không có cuối, Tiên Đế không phải điểm dừng."

Bọn họ cảm khái nói, từng đợt hư ảnh từ từ biến mất, sau đó mất tăm, giống như từ nay tan biến trong bất kỳ thời không nào.

Mà Cố Trường Sinh vào giây phút này đã rời khỏi Thương Mang, đi Thiên Ngoại Thiên, muốn cùng các bậc tiền bối đi lên con đường này.

Kẻ địch cuối cùng của hắn và thân tộc mong nhớ đều còn ở trên con đường đó.

"Thiên Đế rời đi Thương Mang... "

"Hắn đi lên con đường kia, đã đến Thiên Ngoại Thiên, xem ra động tĩnh lúc trước đúng là do Thiên Đế phát ra, hắn cùng vị Đế nào đó cách ức vạn thời không giao chiến."

"Xem ra Thiên Đế đã trấn áp vị kia."

Lúc này, ba vị Chúa Tể Trần Đế, Tinh Đế, Ngữ Đế nhìn chăm chú Cố Trường Sinh đi hướng con đường ánh sáng mơ hồ mà tất cả các bậc tiền bối đã đi.

Bọn họ kính nể nói.

Bùm!

Một dấu chân, giống như vượt qua năm tháng nghìn vạn cổ, Cố Trường Sinh một đường đi đến, thân hình mơ hồ, bị đủ loại ánh sáng đại đạo bao phủ, có sương khói Tiên Đế mênh mông bao trùm hắn.

Khí cơ của cấp bậc Tiên Đế đan xen trong không gian chưa biết này, để phòng ngừa nơi nào đó bỗng xuất hiện nguy hiểm không biết, dù sao đây là con đường các bậc tiền bối đã đi, tuy Cố Trường Sinh rất tự tin, nhưng cũng phải chú ý cẩn thận, sẽ không bởi vậy mà coi thường chỗ này.

Cố Trường Sinh rời khỏi Thương Mang, dựa theo chỉ thị của Tiên Đế khác để lại, cuối cùng nhìn thấy con đường này. Chẳng qua con đường này chỉ có thể dựa vào cảm ứng vô hình mà bước lên.

Chương 770 - Chín đóa Luân Hồi Chi Hoa, quan sát nghĩ ra được kết quả

Dọc đường đi, Cố Trường Sinh thấy Luân Hồi Chi Hoa héo tàn trên một hòn đảo nhỏ màu xám tro trôi nổi, mỗi một mảnh đóa hoa đều rất xinh đẹp, ánh sáng rực rỡ chói lòa, từng lũ trật tự đại đạo rơi xuống cánh hoa, dù vạn giới sụp xuống thì nó vẫn sẽ không biến mất.

Đóa Luân Hồi Chi Hoa này vô cùng kỳ dị, xung quanh hiện ra nhiều cảnh tượng thần bí, các giếng cổ xưa chìm nổi lên xuống, mỗi một miệng giếng đều tràn ra ánh sáng huyền diệu.

Có sáu giếng cổ giống như vậy, Cố Trường Sinh dừng bước, sương mù xám tỏa ra, hắn nhìn chăm chú sáu cái giếng như ẩn như hiện, trong đó có bí mật vãng sanh.

Nhưng mà rất nhanh, Cố Trường Sinh liền phát hiện điểm lạ, đây không phải giếng bình thường, đây là Luân Hồi Chi Tỉnh, giống sáu cánh cửa, đại biểu cho Lục Đạo, trước khi đó, cái gọi là luân hồi thật ra chỉ là sáu miệng giếng.

Thế gian thay đổi, chư thiên vạn giới đẩu chuyển tinh di, đổi thành sáu cánh cửa, Cố Trường Sinh cũng bị bất ngờ trước điều này.

“Lục Đạo như vậy có lẽ có thể xưng là căn nguyên luân hồi ban đầu của mảnh thiên địa này.” Cố Trường Sinh ánh mắt bỗng nhiên trở nên rất thâm thúy, hắn khẽ nói, sớm nhận biết chân tướng của thế giới này kỳ thực là dựa vào bên trong xác chết của một vị tồn tại không thể nói.

Vị tồn tại không thể nói đã sớm chết, sinh ra thế giới mà bọn họ đang sinh tồn, có khả năng rất lớn mang theo mục đích khác.

Thí dụ như sống lại.

"Luân hồi kỳ thực là có tồn tại, đây là khởi nguồn và đi theo của sinh mệnh, nếu chết thật thì tại sao bày ra cục lớn kinh thiên này? Lai lịch của vật chất nguyên sơ vốn không thuộc về thế giới này, giống như từng lớp vách ngăn không gian vậy, phá vỡ lớp này còn lớp khác, ai có thể xác định chính mình thật sự đang ở lớp ngoài cùng?”

Cố Trường Sinh thở dài thì thầm, lúc này hắn càng xác định Đại Hắc Thủ trong bóng tối có quan hệ rất sâu với vị tồn tại không thể nói dựng dục phương thiên địa này.

Còn về tại sao Cố Trường Sinh nghĩ như vậy, là bởi vì Cố Trường Sinh bỗng nhiên cảm thấy mục đích cuối cùng của Đại Hắc Thủ khác với các bậc tiền bối.

Đại Hắc Thủ luôn âm thầm tính kế, từ lần đầu tiên thiên địa luân hồi thì đã bắt đầu, hắn đến từ Khai Thiên Thần Chỉ bộ tộc, là chủng tộc cổ xưa nhất thế giới này, chỉ có Sáng Thế Thần Chỉ bộ tộc mới sánh ngang được.

Đại tế tự vạn cổ, nếu không có ý thức của phương thiên địa này lén thúc đẩy thì làm sao có thể phát sinh, kết luận là Đại Hắc Thủ và ý thức thiên địa là chung một nhóm.

Thế gian này có luân hồi tồn tại, vậy tại sao không đoán Đại Hắc Thủ là vị tồn tại không thể nói chuyển thế luân hồi? Ai có thể bảo chứng, cái gọi là Đại Hắc Thủ không phải là vị kia hiển hóa trong thế giới của bản thân?

"Hắn muốn hiến tế chúng sinh để cầu sống lại bản thân, hoặc nên nói là khiến chính mình đi càng xa, về đến thế giới ban đầu, thế giới này đối với bản thân hắn cũng chẳng khác nào lồng giam."

Cố Trường Sinh nghĩ thông điểm này, Đại Hắc Thủ trong bóng tối cũng giống như con mắt Thiên Đạo đã bị hắn đánh nát.

Đại Hắc Thủ trong bóng tối ẩn giấu ở tiết điểm nào đó, Cố Trường Sinh chỉ có thể mơ hồ lợi dụng hơi thở nhân quả ngược dòng tung tích của kẻ này.

Điều này khiến Cố Trường Sinh trong lòng mơ hồ có chút kế hoạch.

Hắn không thể nào biết chỗ của Đại Hắc Thủ, nhưng hắn có thể xác định một việc là, trong thế giới hiện giờ, Tiên Đế đã là cực hạn, thực lực của hắn đã đến đỉnh.

Nếu muốn tiến thêm một bước thì hoặc là có thể bố cục như Đại Hắc Thủ, phá vỡ hết thảy, hoặc nên nói là sống lại mình ngày xưa?

Chẳng qua đối với Cố Trường Sinh thì đây là chuyện hoàn toàn không thể nào, bởi vì hắn đi con đường ba thân hợp nhất, quá khứ, tương lai, hiện tại, ba thân đã duy nhất thì đi kiểu gì?

Oong!

Cố Trường Sinh định hái đóa Luân Hồi Chi Hoa này, bỗng nhiên

cảm thụ được không đúng.

Tay của hắn xuyên qua đóa Luân Hồi Chi Hoa, không thể hái xuống, hoặc nên nói không thể chạm vào.

“Chẳng lẽ là thứ không tồn tại thật sự, có thể lừa luôn cả ta?” Cố Trường Sinh nhíu mày, trong lòng có chút kinh ngạc, ngay cả hắn đều bị lừa thì đúng là việc khó tin.

Nếu không phải tự tay đụng vào thì Cố Trường Sinh hoàn toàn không biết đây là đồ giả.

Luân Hồi Chi Hoa trước mắt hắn không tồn tại, hoặc nên nói là ảo ảnh, cũng là hình ảnh khi nó nở rộ hoặc héo úa rồi được lưu giữ đến giây phút này, điều này khiến hắn cũng không khỏi trầm mặc.

“Thứ này không thể nào là hình ảnh cũ, thế gian này không có loại hình ảnh này, có thể lừa được cảm giác của ta, điều này đã không liên quan đến lực lượng nhân quả.”

“Không lẽ luân hồi cũng là ảo tưởng?” Cố Trường Sinh nhớ đến Luân Hồi Chi Hoa nở rộ đại biểu cho thiên địa một lần luân hồi.

Dù là héo tàn cũng tỏa ra ánh sáng khiến chư thiên vạn vực chìm đắm, run rẩy.

Loại ánh sáng này không thể miêu tả, khiến Cố Trường Sinh đều không kiềm được có chút kinh ngạc.

Dựa theo lời đồn xa xưa, lúc cổ xưa nhất khi thiên địa còn chưa tách ra, Cố Trường Sinh biết thế gian này có tổng cộng chín đóa Luân Hồi Chi Hoa, vô cùng thần bí, không có người biết lai lịch của nó.

Chương 771 - Chiến trường cấp bậc Tiên Đế, vị kia lấy thân hóa đạo

Một đóa hoa héo thì đóa hoa khác nữa, khi một đóa Luân Hồi Chi Hoa điêu tàn cũng có nghĩa là thiên đi tới cuối cùng, việc này cũng là Cố Trường Sinh chiếm được chân tướng lúc thành Tiên trên Cửu

Thiên.

Chín lần Luân Hồi Chi Hoa héo úa hết, cũng có nghĩa là thế giới trước mắt không cách nào dựng dục ra sinh cơ mới nữa, vĩnh viễn quay về lạnh như băng cùng hắc ám.

“Bây giờ cho ta biết chín đóa Luân Hồi Chi Hoa này đều chỉ là ảo tưởng ra?”

Cố Trường Sinh nhớ đến một câu nói, tin thì có, không tin thì không có, nếu đúng thật thì chín đóa Luân Hồi Chi Hoa này rất có thể là mấu chốt.

Chúng sinh luôn luôn cho rằng thế gian này có chín đóa Luân Hồi Chi Hoa, cũng đại biểu cho chúng sinh một lần luân hồi, nếu luân hồi bị phá vỡ sẽ có vị như thế nào?

Nếu chúng sinh ban đầu tin tưởng có mười đóa Luân Hồi Chi Hoa chứ không phải chín thì sao?

Rất có thể hiện giờ thiên địa sẽ tiếp tục vận chuyển, trừ Tiên Vực được Cố Trường Sinh che chở ra, thế giới khác cũng có thể vận chuyển tiếp, mãi khi lần luân hồi thứ mười kết thúc.

"Nếu tin tưởng thì sẽ tồn tại, việc này huyền diệu khó giải thích... " Cố Trường Sinh rất mau rời khỏi hòn đảo nhỏ kia, tiếp tục lên đường. Sự tồn tại của Luân Hồi Chi Hoa khiến hắn càng vững tin suy đoán của chính mình.

Ánh sáng phía trước trở nên mơ hồ, như ẩn như hiện, có cái cây cao lớn vô cùng xa xưa xuất hiện, giống như xuyên qua một thế giới vĩnh hằng chưa biết.

Bên dưới cây này là một mảnh hư vô mênh mông, không thấy rõ, cũng không chạm vào được.

"Đây mới là con đường Thiên Ngoại Thiên, dùng Kiến Mộc trong thần thoại liên thông hết thảy... "

Cố Trường Sinh bước qua nơi này, đi trong đó!

Trong không gian xa xôi bên ngoài Thương Mang, nhiều xiềng xích

đại đạo đan vào, hình thành nơi giống như cây cột chống trời.

Thiên Ngoại Thiên là một nơi thần bí mà mênh mông, tràn ngập ánh sáng kỳ dị mông lung, đủ loại hơi thở đại đạo đến từ thời đại khác nhau hội tụ ở đây.

Tiên Đế ở đây cũng có thể trông thấy màu sắc như mộng ảo, sẽ bị lạc, không thấy được trời tròn đất vuông, không thấy được đông tây nam bắc, vô pháp vô thiên vô trói buộc.

Nơi này quy tắc mơ hồ, vũ trụ không rõ, Càn Khôn không hiện, bóng sáng trên con đường kia rất mông lung, cũng rất mơ hồ, dường như có bóng người ngồi xếp bằng, cũng dường như bị trói buộc.

“Hơi thở của Tứ Gia, người để lại ấn ký tại chỗ này cho ta, xem ra Tứ Gia biết ta sẽ tới nơi này."

Cố Trường Sinh chú ý tới con đường phía trước bị sương mù màu xám bao phủ, lấp lóe tia sáng mông lung, nơi đó dường như có bóng người đang giao chiến, cũng giống như là có người đang quát hắn đi mau, không cần tới gần...

Cố Trường Sinh cho rằng những bóng người kia hẳn là các bậc tiền bối.

Tận cùng Càn Khôn, sâu tận bên trong Thiên Ngoại Thiên xuất hiện một con đường mơ hồ mà lại thâm thúy, xung quanh là sương mù xám giăng khắp lối, như sắp nhấn chìm chư thiên vạn vực, khiến người không tìm được bất cứ phương hướng, bất cứ địa giới, thậm chí không thấy được chút tung tích.

Nơi đây giống như vùng đất tuyệt vọng nhất, hắc ám nhất, như là nơi căn nguyên sinh ra, khởi nguồn của tất cả, bao gồm chư thiên vạn vực đều sinh ra từ đây, phình to ra, va chạm mạnh, sinh ra vật chất cùng với sinh mệnh.

Cố Trường Sinh đứng ở đây, cảm thụ được một loại hơi thở sự sống dâng trào mà khủng bố, từng lũ vật chất lóng lánh từ trong đó rơi xuống tràn ngập mà đến, ẩn chứa huyền diệu của vũ trụ thế giới.

Dù thân là Tiên Đế, hắn cũng rất khó theo nửa đường hiểu thấu cái gì, không thể thoáng chốc hiểu ra hiểu rõ tính chân thực của nó, cũng không thể nói ra lai lịch của nó, càng không thể ngược dòng đến tương lai.

“Nguồn gốc của vật chất nguyên sơ đúng là đến từ nơi này sao?" Cố Trường Sinh xuất hiện phía trước con đường ánh sáng mơ hồ này, trông thấy cảnh này trên đường có nhiều bóng người mơ hồ, giống như thời không khác nhau vượt qua mà đến, là tồn tại mạnh nhất trong thời kỳ khác nhau, có thể đi đến nơi này thì đều là tồn tại Tiên Đế.

Cố Trường Sinh cảm giác được Cố Tứ Gia từ chỗ này, thậm chí hơi thở của tồn tại cổ xưa thuộc Cố gia, rất có thể là huynh đệ của Cố Tứ Gia, tổ tiên Cố gia, người đi trước, các tiên hiền ở thời không khác.

Cuối cùng, Cố Trường Sinh cũng bước lên con đường này, hiện tại hắn đến nơi này, thật ra có thể xoay người lựa chọn về đến Tiên Vực, chỉ cần hắn trường tồn bất diệt, vạn cổ bất hủ, Tiên Vực tự nhiên có thể vĩnh thế đứng sừng sững không ngã.

Chẳng qua đã đến nơi này, rất nhanh liền có thể từ con đường kia của hắn tìm được đường thiên địa cuối cùng, hắn không cần do dự làm gì, triêu văn đạo tịch tử đã đủ. Huống chi đạo của hắn không phải tầm thường mà là đạo siêu thoát.

Oong!

Trên đỉnh đầu của Cố Trường Sinh, Hồng Mông Hắc Động đã trở thành Tiên Đế Khí phát ra ánh sáng đen mông lung, Đại Đạo Thần Liên thô to tựa như ánh sáng trật tự, mênh mông như từng dải biển sao, giống như ánh sáng chói lòa Thái Sơ thứ nhất thuở khai thiên tích địa.

Chương 772 - Chiến trường cấp bậc Tiên Đế, vị kia lấy thân hóa đạo (2)

Hắn bước vào con đường này, mưa ánh sáng mông lung ở phía

trước đang tiêu tan, trở nên mơ hồ, trong mơ hồ, hắn giống như đi vào chiến trường cổ xưa, trên chiến trường này, các bậc tiền bối bất chiến bất tử, một chưởng là một mảnh vũ trụ rộng rãi.

Đây là chiến trường của cấp bậc Tiên Đế, khoảnh khắc xuyên qua sương mù xám mênh mông Cố Trường Sinh liền nhận ra nơi này khác với bất cứ khu vực nào từng đến.

Đây là chiến trường to lớn mà rộng rãi, Tinh Vũ kéo dài thành ngân hà mênh mông không dứt, long trời lở đất, Càn Khôn vũ trụ đều bị hủy diệt trong cái búng tay, thời gian thác loạn, vạn linh tĩnh lặng, bất kỳ thời đại nào đều ảnh chiếu cảnh tượng nơi đây.

Tiên Đế Khí lơ lửng trên đầu Cố Trường Sinh, đạp ra một bước, nháy mắt đi tới nơi đây, biểu cảm bình tĩnh trở nên có chút kinh ngạc.

Hắn chú ý đến nơi này có nhiều cảnh tượng khủng bố, hắn mới bước vào nơi này đã cảm thụ được lực lượng kỳ dị của mảnh thiên địa này.

Cấp bậc chiến trường ở đây có lẽ gọi là chiến trường Tiên Đế cũng không đủ, trừ Tiên Đế ra, Cố Trường Sinh không biết còn có tồn tại như thế nào có thể sống sót dưới hơi thở trong chỗ này, mạng sống cũng sẽ tan biến trong khoảnh khắc.

Cố Trường Sinh đến dường như cũng không có ảnh hưởng đến người khác, giống như không có người chú ý tới hắn, hắn ngăn cách, lạc lỏng cô độc tại đây.

“Hơi thở từ chỗ này khuếch tán ra hiển nhiên vượt qua Tiên Đế, rất có thể là hơi thở đến từ bên ngoài trận đại chiến ấy đã từng thấy, vị tồn tại không thể nói cuối cùng bị một kiếm chém vào giữa hai chân mày.”

Cố Trường Sinh không kiềm được nhíu mày, bàn tay to đẩy qua, phương thiên địa này giống như làn nước, tất cả quy tắc trật tự tựa như màn sân khấu, tái diễn sinh ra, ẩn chứa vô thượng.

Dọc theo mảnh chiến trường này đi vào sâu bên trong sẽ phát hiện nơi đó có ánh sáng màu đen mơ hồ chảy xuôi, sắp rơi xuống, thiên

địa dường như bị thứ gì chống dậy, vũ trụ cũng vậy.

Trong đó có các loại trật tự đại đạo cấp bậc Tiên Đế đan xen, dường như muốn nối liền thành một mảnh đại dương mênh mông.

Các bóng dáng khủng bố mơ hồ mà to lớn từ thời đại khác nhau ánh chiếu vào chỗ này, ánh sáng tận trời, hơi thở Tiên Đạo Khí hùng hồn, hoặc là Tiên Đỉnh to lớn treo trên đầu, hoặc tay cầm Bất Diệt Đế Đao, ánh mắt chiếu nứt vạn cổ.

Có người ở trên đường đánh nhau với bóng dáng vô hình, chiến trường khủng bố đến nỗi có thể giết hết sinh linh trong vũ trụ.

Có người đứng yên tại chỗ, giống như thân cây chết héo, nhưng mà trên người lại rõ ràng có sinh cơ tồn tại, thân thể đứng sừng sững bất hủ, tỏa ra ánh sáng cấp bậc Tiên Đế, ngay cả chư thiên sụp xuống cũng có thể bình yên vô sự.

Nhưng người đó không tỉnh lại, giống như chết ở nơi này, đánh mất hồn phách, nguyên thần.

Cố Trường Sinh không chỉ thấy một bóng dáng như vậy, dường như đang ngộ đạo, cũng giống như là bị nhốt trên con đường này.

Hắn trầm mặc, rất hiển nhiên những bóng dáng này là người đi trước, không biết vì nguyên do gì mà không thể rời đi, càng không cách nào phá vỡ kỳ dị ở đây, vĩnh viễn chìm đắm.

Cố Trường Sinh còn nhìn thấy một ít thân hình bị gông xiềng trói lại, những xiềng xích đại đạo này quá kinh người, như những con Chân Long to khỏe, toàn thân đều bị các loại Thần Quang tràn ngập, dù là Cố Trường Sinh cũng cảm thụ được hơi thở Tiên Đế hùng hồn trên mớ xiềng xích này.

Những hơi thở xiềng xích này rõ ràng bị quy tắc ở đây trói buộc, đạt đến cấp bậc Tiên Đế, đủ sức phong tỏa hết thảy.

Nơi này tồn tại một con đường, nhưng trên con đường này rõ ràng có tồn tại kỳ dị.

“Những người đi trước năm xưa cuối cùng đều biến mất trên con đường này, cùng là Tiên Đế mà tại sao vẫn là bị nhốt ở đây? Thiên

địa là một cái lồng?”

Cố Trường Sinh đi qua nơi này, trên người của hắn dâng lên ánh sáng mông lung, trên con đường này có hơi thở điềm xấu muốn lây dính hắn, nhưng đều bị vầng sáng thiêu hủy hầu như không còn, phát ra âm thanh khiến người thầm run.

Âm thanh rõ ràng xen lẫn kỳ dị cùng điềm xấu, khiến Cố Trường Sinh nghĩ đến ngọn nguồn máu đen, nơi vị tồn tại không thể nói chết có khi nào là nơi này?

"Xem ra nguồn gốc những điềm xấu đều là đến từ nơi này, chẳng qua đã không thể lây dính ta một ly." Cố Trường Sinh nâng tay, hơi thở Tiên Đế mênh mông tràn đầy, hóa thành một một cối xay to như diệt thế, đủ để nghiền nát đẩy ngã hết thảy.

Ầm ầm ầm!

Những kỳ dị và điềm xấu bị hắn xóa sổ hết, giống như xua tan sương mù và hắc ám.

“Nhân quả ngày xưa...”

Cố Trường Sinh đang đi sâu vào con đường này chợt nhận ra hơi thở kỳ diệu, hơi thở đến từ đại dương màu đen khô cạn.

Cố Trường Sinh đi hướng nơi đó, dọc đường dường như có ức vạn con quỷ đang kêu khóc muốn bắt lấy hắn kéo về phía nơi đó, cùng hắn chìm đắm suốt kiếp.

Trong biển màu đen đó, Cố Trường Sinh trông thấy một bóng sáng mơ hồ, có bóng dáng toàn thân chuyển động đạo vận xếp bằng.

Hắn không nhúc nhích, giống như chết đi, nhưng lại không có, sinh cơ mỏng manh ẩn tàng trong người.

Khác với Tiên Đế khác, bóng dáng này rõ ràng là có ý thức.

Nhận ra Cố Trường Sinh đến, hắn đột nhiên mở mắt ra.

"Là ngươi."

Chương 773 - Tiên Đế cũng thuận theo, Thiên Đế chưa bao giờ rời đi

Cố Trường Sinh nhận ra vị tồn tại này chính là Thái Thượng từng lấy thân hóa đạo, một vị nhân vật kinh tài diễm diễm trước vạn cổ, mặt thiên phú đủ sức sánh vai với Cố Trường Sinh.

Đồng thời cũng là chủ nhân của con Thanh Ngưu kia!

Thái Thượng Đạo Quân, đây là tên của hắn, Cố Trường Sinh đã từng vượt qua vô số thời không, đi hướng trước vạn cổ, ở nơi đó phát hiện nhiều dấu vết.

Thời đại kia, Đạo Gia sinh sản đến cực độ, chư thiên vạn giới toàn là người tu đạo, mặc kệ là bất cứ tu sĩ, bất cứ sinh linh nào đều sinh ra vì tu đạo, thiên địa chi đạo, chúng sinh vạn vật chi đạo, ba nghìn đại đạo, ngoài ba nghìn đại đạo, tận cùng đạo không bến bờ.

Mặc kệ đang ở đâu đều có thể nghe thấy đạo âm hùng hậu, nghe thấy có sinh linh tụng đạo, tranh luận đạo pháp, đại thế huy hoàng, có thể thấy vạn tộc hưng thịnh đến đỉnh, mỗi người như rồng.

Cố Trường Sinh vì tìm hành tung của Ma Nữ mà bị tọa kỵ của Thái Thượng Đạo Quân là Thanh Ngưu mời đi, đến gần sông dài thời gian, ngược dòng môi trường thiên địa quá khứ.

Ở thời đại kia, hắn tận mắt nhìn thấy thiên địa mở ra, Thái Thượng sinh ra, xuất thế, đi khắp thiên hạ, thiên kiêu tranh phong, trăm sông đổ về một biển, đi đến chí cao.

Hắn cũng mắt thấy cái gọi là đường siêu thoát, đồng thời xác minh tham khảo pháp của người khác, do đó khiến đường của hắn càng vững chắc hơn, từ đó có hành động về sau.

Cũng trong thời đại kia, mắt thấy thiên địa nhân xao động, do đó tìm được một chút cách phá giải, thiên địa dù sao vẫn có tình, sẽ để lại một tia hy vọng cho chúng sinh mà nó dựng dục.

Phải công nhận, đây là nhân quả rất lớn, lớn đến nỗi Cố Trường

Sinh phải tìm biện pháp giải quyết.

Bởi vì ngay lúc đó tu vi của Thái Thượng Đạo Quân đã đến Tiên Đế cảnh.

Thái Thượng Đạo Quân phát hiện thiên địa không ổn, đời sau tuyệt vọng, vì thế dứt khoát kiên quyết đi lên con đường mà các bậc tiền bối đã đi, định tìm một chút sinh cơ, nhưng trên con đường này, hắn không có trở về, cuối cùng chỉ có một con Thanh Ngưu Ngưu rời đi, mang theo thống khổ cùng đau lòng phiêu bạt trên cõi đời mênh mang, chờ một người đến.

Nhưng Thái Thượng lựa chọn hóa đạo, lấy thân đúc khung trời, để lại hy vọng cho thiên địa chúng sinh, truyền xuống đạo pháp.

Dù là hiện tại, nhiều đạo thống cũng có thể thấy con đường của Thái Thượng Đạo Quân, có thể cảm ngộ pháp của hắn.

Thái Thượng Đạo Quân lấy thân hóa đạo, cuối cùng bao phủ chư thiên vạn vực, dường như đã biến mất. Nhưng tọa kỵ Thanh Ngưu của hắn thì vững tin hắn sẽ không rời đi, càng không biến mất, cho nên nó cầu xin Cố Trường Sinh ra tay, nhờ hắn về sau nếu ở trên đường gặp gỡ chủ nhân của nó thì hắn vươn tay cứu một phen.

Việc này liên quan đến nhân quả vô cùng lớn, Cố Trường Sinh khó mà từ chối, dù sao đạo và pháp hiện giờ của hắn đều từng xác minh với Thái Thượng Đạo Quân, bổ sung đạo pháp và thiếu sót trên con đường, do đó có thể đi càng xa, thành tựu vị trí Tiên Đế.

Cố Trường Sinh nợ Thái Thượng Đạo Quân một nhân quả lớn, việc này không thể tránh khỏi, đến bây giờ vẫn chưa giải quyết xong nhân quả này.

Nhưng hiện tại, trước mắt Cố Trường Sinh, trong đại dương màu đen bao la mà thần bí, thân hình Thái Thượng Đạo Quân ngồi xếp bằng, vô cùng cao lớn, thoạt trông lại vô cùng nho nhã trẻ tuổi.

Mặc áo đạo, vũ y tinh quan, lấp lánh ánh sáng, hơi thở khác với phàm trần, không giống như một đạo sĩ, cũng không giống như một vị Tiên Đế, mà là một người tự nhiên như vậy.

Chẳng qua hiện tại, toàn thân Thái Thượng Đạo Quân không có

chút dao động hơi thở sinh mệnh, cô quạnh mà lạnh như băng, giống như yên lặng phiêu bạt trong mảnh không gian này, không nhúc nhích.

Dường như đã chết.

Tùy theo Cố Trường Sinh một bước đạp vào chỗ này, khiến không gian đó tăng vọt, mỗi một tấc hư không đều bị ý chí Tiên Đế hùng hồn của hắn lấp đầy, vô cùng vô tận.

Thái Thượng Đạo Quân mở mắt ra, trong đôi mắt sâu thẳm như ẩn chứa vô tận không gian, có nghìn vạn Thần Quang khác lạ tỏa sáng, một tia Thần Quang đủ để mở mang vũ trụ và thế giới mới, mạnh mẽ mênh mông đến mức độ và cấp độ không thể biết.

"Đạo hữu."

Cố Trường Sinh mở miệng, hắn xuất hiện trong biển đen, trên người có Hỗn Độn Khí dâng lên, che trời lấp đất, che lấp hết thảy.

Toàn thân bao bọc đại đạo Thần Quang ẩn chứa mọi thứ, bao gồm dao động kỳ dị trong biển đen đều không thể tạo thành bất cứ ảnh hưởng gì với Cố Trường Sinh.

Biển cả kỳ dị này có thể vây khốn Tiên Đế. Trên những hòn đảo càng đen hơn có rải rác tảng đá hình dạng kỳ lạ, đen như mực, đen thui, trông không giống tảng đá mà như mảnh vỡ thế giới sót lại rơi xuống biển, khiến người tim đập nhanh mà run rẩy.

Có dấu vết người từng xuất hiện, rất mơ hồ, cũng rất cổ xưa, dường như từng đi tới đây, nhưng bị buộc phải bước qua những tảng đá này.

Không biết vì lý do gì mà Thái Thượng Đạo Quân cũng bị nhốt tại đây, dường như không bước qua được, đường như dưới chân hắn nứt nẻ vỡ nát, những tảng đá kỳ dị có màu sắc như vật chất nguyên sơ, Tiên Đế cũng sẽ bị đánh thương.

Chương 774 - Tiên Đế cũng thuận theo, Thiên Đế chưa bao giờ rời đi (2)

Cố Trường Sinh cảm thấy mảnh đất này rất thần dị, cho nên hắn hết sức thận trọng, nhưng rất nhanh hắn cảm thấy chính mình dường như lo xa, một vầng sáng rực rỡ theo bàn tay hắn tìm kiếm, thiên địa nơi này thoáng chốc bị trùm lên.

Mặc cho Cố Trường Sinh nói kiểu gì thì Thái Thượng Đạo Quân đều ở trong trạng thái kỳ lạ, không sống không chết, bất tử bất diệt, nhưng khó thể nhìn rõ ràng thứ trước mắt.

Trong đôi mắt kia phản chiếu hình ảnh là chiến đấu phương xa, chiến trường cấp bậc Tiên Đế, giơ tay vỡ nát vạn cổ, sông dài thời gian cuồn cuộn, rời ra vỡ nát, vỡ ra thành vô số mảnh nhỏ.

"Tỉnh lại!"

Giây sau, tùy theo Cố Trường Sinh hét lớn, nhiều đạo âm phức tạp, những âm thanh tụng niệm, cầu nguyện, tế tự kỳ dị quanh quẩn trong đại dương đen ngòm.

Oong! !!

Lúc này nhiều bóng người mơ hồ hiện ra, muốn từ chỗ đặc biệt nào đó tiến đến tiếp dẫn Thái Thượng Đạo Quân ở đây.

Mỗi thời đại, nhân vật được chúng sinh đại khí vận hội tụ, có công tích lớn với thiên địa chúng sinh đều có thể được tiếp dẫn như vậy.

Có thể bảo đảm vạn kiếp mà bất diệt, thiên địa sụp đổ, Càn Khôn hủy diệt cũng có thể vĩnh tồn bất hủ.

Dù rơi vào hắc ám sâu nhất cũng có thể bị tiếp dẫn trở lại.

Giờ phút này, Cố Trường Sinh định dùng thủ đoạn đó thức tỉnh Thái Thượng Đạo Quân.

Thái Thượng Đạo Quân bị nhốt ở đây quá lâu, dù là mở mắt ra cũng khó nhìn thấy cái gì, có lẽ ý thức của hắn đang bị giam cầm trong lồng giam nào đó, hoặc đang ở trong vùng đất hắc ám nào đó.

Oong! !

Long trời lở đất, Càn Khôn tan vỡ, giống như có hơi thở Tiên Đế vô cùng vô tận hiện ra tại đây, khiến biển đen tĩnh mịch này dâng lên hơi thở mênh mông.

Người Thái Thượng Đạo Quân nhúc nhích.

Một vị Tiên Đế vô cùng mạnh mẽ sắp thức tỉnh, sắp trở về, bất cứ một lũ hơi thở đều đủ phủ lên chư thiên, khiến ức vạn vạn sinh linh run rẩy, không kiềm được muốn vái lạy.

Nhưng vẫn không thành công.

Cố Trường Sinh lại trầm giọng quát:

“Tỉnh lại!"

Cố Trường Sinh chộp về phía Thái Thượng Đạo Quân, trong tiếng nổ lớn, toàn bộ thiên hạ xao động, chiến trường Tiên Đế ở phương hướng khác dường như bị lan đến.

Cố Trường Sinh định đánh thức Thái Thượng Đạo Quân khỏi biển đen, nhưng mặc cho động tác của hắn kinh thế đến đâu, dù cho khiến sông dài thời gian xuất hiện ở thời không khác, nói chuyện với Thái Thượng Đạo Quân trong kỷ nguyên đó thì vẫn không thể làm Thái Thượng Đạo Quân nhúc nhích hoặc đứng lên.

Cuối cùng, Cố Trường Sinh thở dài, hắn nghĩ đến cách duy nhất là nâng bàn tay Tiên Đế từ mảnh không gian này rơi xuống, khổng lồ vô biên, vắt ngang qua vô số vũ trụ cùng thế giới, mặt trời, mặt trăng, vì sao nhỏ bé như hạt bụi trong lòng bàn tay.

Tay hắn xuyên qua các vũ trụ, thò vào, tìm được chỗ của Thanh Ngưu, thoáng chốc hơi thở làm bạn thật lâu truyền đến nơi này.

Thanh Ngưu không thể vào chiến trường cấp bậc Tiên Đế, nhưng Cố Trường Sinh dùng thủ đoạn vô thượng khiến nó cách vô tận cự ly cùng không gian gặp chủ nhân một lần.

"Chủ nhân... "

Giây phút này, Thanh Ngưu đang ở một góc vũ trụ cổ xưa nào đó, định tìm truyền nhân, nó vô cùng kích động, âm thanh khàn khàn, run rẩy, giọt nước mắt nóng bỏng ứa ra, nó nhìn thấy người muốn gặp nhất.

Bên cạnh nó có một đứa bé nhỏ xíu vào giây phút này cũng khiếp sợ, ngơ ngẩn xoe tròn mắt, nó giống như Thanh Ngưu, thấy tận mắt cảnh tượng như vậy, kinh người biết bao?

Bàn tay màu vàng quả thực giống như đẩy ra tất cả vũ trụ, tất cả thời không, ngay cả sông dài thời gian cũng run rẩy chìm nổi, giống như khe suối chảy trong rừng.

Đây là thần uy khiến người hoảng sợ cỡ nào? Tiên tích? Dù là tiên tích cũng còn lâu mới giải đáp rõ ràng tất cả điều này.

Thời không vạn cổ cùng chấn động, khung trời dường như không chịu nổi hơi thở của bàn tay kia, vũ trụ run rẩy, vạn linh cùng quỳ.

“Hơi thở của Thiên Đế! Người mạnh nhất trước vạn cổ, thậm chí là sau vạn cổ, hắn đang đấu với địch thủ trong bóng tối sao? Thiên Đế vẫn luôn ở, hắn luôn nhìn chăm chú Tiên Vực!"

“Đúng rồi! Đây là hơi thở của Thiên Đế, hắn rời khỏi Tiên Vực, nhưng hơi thở của hắn truyền đến đây, chẳng lẽ đang biểu thị cái gì?"

Giây phút này, toàn bộ chư thiên vạn vực đều kinh động, vô số chí cường giả, Chân Tiên, Tiên Vương, thậm chí Chuẩn Tiên Đế đều đang run rẩy, kính sợ và sùng bái từ tận linh hồn, suýt mềm nhũn ngã xuống đất, muốn quỳ xuống.

Không ngờ rằng ngày này, hơi thở của Thiên Đế từ nơi xa xôi truyền đến.

Tiên Đình sôi trào!

Đám người Cố gia đều nhìn phương xa.

"Ca ca, đây là hơi thở của phụ thân!”

Trong một nơi tiên vụ lượn lờ, một thiếu nữ xinh đẹp tuyệt trần

nói chuyện với một thiếu niên tuấn tú, thần thanh cốt tú, tiên tư đạo cốt đứng bên cạnh, nàng rất là nhảy nhót vui vẻ.

"Phụ thân chưa bao giờ rời xa chúng ta!”

Thiếu niên tuấn tú nhìn khung trời xa, mở miệng nói, trầm ổn mà thản nhiên, phía sau lưng là rầm rộ người đi theo.

Hiện giờ thiên hạ thiên kiêu cộng tôn cái tên Vô Tiên.

Hắn không thua kém phụ thân chút nào!

Giây phút này, Thiên Đế hiển hóa hơi thở, uy hiếp thiên địa thiên hạ, không có người biết Tiên Đế có dụng ý gì.

Nhưng mọi người đều rõ ràng, Thiên Đế luôn ở, dù cho Tiên Vực vỡ nát, vạn vực sụp xuống, hắn cũng từ xưa trường tồn, bất hủ bất diệt!

"Đa tạ Thiên Đế!"

“Ơn lớn của Thiên Đế suốt đời không quên!”

Chương 775 - Cái gọi là người đi trước chẳng qua là quân cờ cuối cùng cũng bị tính kế

Thanh Ngưu hiểu rõ dụng ý của Cố Trường Sinh, từ trong đường hầm kia, nó thấy rõ chủ nhân của mình, giây phút này cực kỳ kích động, phát ra tiếng rống kêu gọi.

Cố Trường Sinh trông thấy Thái Thượng Đạo Quân bị giam cầm trong biển đen trước mặt mình bỗng khẽ run, ngay sau đó hắn mở mắt ra, trong mắt lóe tia mờ mịt và nghi hoặc.

Thái Thượng Đạo Quân dường như không thấy rõ con đường trước mặt, thì thào hỏi:

“A Thanh, là ngươi sao?"

Mắt Thái Thượng Đạo Quân ướt át, bên trong có hình ảnh xuất hiện.

Đó là một người một con trâu từng đi qua ức vạn vạn kỷ nguyên, nói là tọa kỵ nhưng thật ra là người thân bên nhau.

Hắn là tiên thiên chi khí, vô thân vô tộc, cả đời này khó tìm được người làm bạn, chỉ có con trâu già cùng hắn từ tuổi nhỏ nổi lên, đời sau chinh chiến thiên hạ, quét ngang tám phương địch, uy hiếp Vương chư giới, thành tựu Thái Thượng Tiên Đế!

Thân là Tiên Đế, hắn cũng có tình!

"Đạo hữu sao vẫn không tỉnh lại?" Cố Trường Sinh lại lần nữa quát hỏi, âm thanh Thiên Đế khiến toàn bộ ức vạn thời không đều dường như sắp sụp đổ tan biến.

"Ngô tên Thái Thượng, ức ức vạn kỷ nguyên trước cũng có người gọi ngô là Thái Thượng Tiên Đế."

Thái Thượng Đạo Quân rốt cuộc mở miệng, đứng lên từ trong biển đen, vô cùng trịnh trọng lạy dài Cố Trường Sinh:

"Ơn của Thiên Đế xứng nhận một lạy này."

Tiên Đế có ai chịu thấp người? Nhưng Thái Thượng Đạo Quân nên cúi đầu.

Giây phút tỉnh lại, Thái Thượng Đạo Quân đã hiểu rõ đầu đuôi sự việc, giữa hắn và Cố Trường Sinh có nhân quả, hiện giờ sợi chỉ nhân quả nằm ở chỗ Cố Trường Sinh là người đánh thức hắn.

"Năm xưa đạo hữu cho ta nhân, ngày nay có quả này, không cần như vậy."

Cố Trường Sinh gật đầu, nét mặt đã trở lại bình tĩnh thản nhiên.

Biểu cảm của Cố Trường Sinh trở lại bình tĩnh, nhìn trước mặt mình là Thái Thượng lạc đường nay trở về, trong lòng thật ra có rất nhiều việc muốn hỏi thăm.

Bởi vì trước vạn cổ, thậm chí sau vạn cổ có nhiều việc chưa từng

giải quyết, bao gồm những gì hắn muốn biết, những người đã đi trước, bọn họ chẳng lẽ cũng đều biến mất tại nơi này?

Tổ tiên của Trường Sinh Cố gia, bao gồm Cố Tứ Gia và ba huynh đệ trưởng hắn, bọn họ rốt cuộc đi đâu?

Là đi sâu vào con đường này hay giống như Thái Thượng? Bị lạc đường ở đây, hoặc lạc ở nơi xa hơn nữa?

Đây là những điều mà Cố Trường Sinh muốn biết, cho dù hắn thành tựu Tiên Đế mạnh nhất vạn cổ cũng khó mà tìm hiểu rõ ràng những chuyện quá khứ này.

Nói đến thì, con đường Tiên Đế nếu là điểm cuối, năm rộng tháng dài tới nay không thấy có người tiếp tục đi đến cuối đường, thậm chí siêu thoát.

Chẳng lẽ thật sự là bởi vì phía trước đã bị cắt đứt đường, hay nguyên nhân gì đó không biết? Cố Trường Sinh biết bí mật lớn nhất của phương thiên địa này.

Phải biết rằng, bao gồm một số sinh linh từng mạnh nhất đều chẳng qua là nhờ phúc của vị tồn tại không thể nói mới có thể đạt đến cảnh giới hiện giờ.

Điều này khiến Cố Trường Sinh nhớ đến câu chuyện Hồng Hoang trong kiếp trước mình nghe, thiên địa chính là Bàn Cổ bổ ra, đời sau hồng Hoang vạn linh đều được dựng dục từ thân thể sau khi Bàn Cổ chết.

Sinh linh giống như bọn họ thật ra đều là di trạch của vị tồn tại không thể nói kia, đến hiện giờ thiên địa vận chuyển, vạn vật tồn tại đều có liên quan chặt chẽ đến vị kia.

Vị tồn tại không thể nói rõ ràng đã đến cảnh giới trên Tiên Đế.

Đặc biệt Cố Trường Sinh còn từng tận mắt nhìn thấy vị tồn tại không thể nói bị mấy tồn tại cấp bậc ngang ngửa vây giết trong một thế giới chưa biết, cuối cùng không cam lòng bỏ mạng.

Vậy chẳng phải là con đường Tiên Đế chưa phải điểm cuối?

Hơn nữa, trong không gian Cố Trường Sinh từng giao chiến Thiên Đạo, hắn tìm được một luồng kiếm khí vượt qua cấp độ Tiên Đế, bị hắn lưu trữ chờ về sau sử dụng, dù sao lực lượng trên Tiên Đế tuyệt đối có thể dễ dàng phá vỡ Tiên Đế.

Cho dù hắn hiện giờ khó tìm được đối thủ trong cảnh giới Tiên Đế, nhưng con đường bên trên Tiên Đế thì sao?

Từ luồng kiếm khí này có thể nhìn ra lực lượng siêu mạnh vô địch đó, có thể dễ dàng quét ngang hết thảy, vô địch thiên địa, che hết thảy, ngay cả Tiên Đế cũng không thể đánh lại.

Có cả sự tồn tại của vật chất cấp bậc Tiên Đế, tức là trên Tiên Đế tuyệt đối có con đường, chẳng qua còn chưa từng bị người bước lên.

Về những chuyện này, Cố Trường Ca luôn luôn rất vững tin mình đúng, đạo tâm vượt xa bất cứ Tiên Thiết Thần Kim, trải qua nghìn vạn kiếp vẫn không thay đổi.

Sau đó Cố Trường Sinh mở miệng hỏi thăm Thái Thượng Đạo Quân:

“Mong đạo hữu giải thích nghi hoặc, trên con đường này rốt cuộc là có chuyện gì? Tại sao các ngươi đều bị lạc đường tại đây?”

Mặc kệ nói sao thì lai lịch của Thái Thượng càng cổ xưa, nếu Thái Thượng đã đến chiến trường Tiên Đế thì chắc hẳn sớm hiểu biết về việc này.

Cố Trường Sinh cảm thấy Thái Thượng Đạo Quân nên biết không ít chuyện, hiểu nhiều hơn mình.

Kém đến mấy thì Thái Thượng Đạo Quân báo cho biết ít chuyện về Đại Hắc Thủ cũng không tệ, dù sao Đại Hắc Thủ một đường mưu đồ, cuối cùng ngay cả nhiều Tiên Đế đều bị hắn tính kế.

Ngày xưa trong cấm khu dưới Cửu Thiên, vị Thần Chủ áo trắng là Tiên Đế thật trăm phần trăm, nhưng vì Đại Hắc Thủ mà không thể bước ra khỏi nơi đó.

Chương 776 - Cái gọi là người đi trước chẳng qua là quân cờ cuối cùng cũng bị tính kế (2)

Những chuyện như vậy, Cố Trường Sinh tin tưởng Thái Thượng tuyệt đối hiểu rõ một ít bí ẩn.

“Về chuyện mà đạo hữu hỏi thì thật ra ta cũng chỉ biết đôi chút, không quá sâu, nhưng một ít sự tình vẫn có thể chứng minh cho đạo hữu.”

Thái Thượng nghe vậy, tỉnh táo lại từ trạng thái mơ hồ, nhìn về phía Cố Trường Sinh, lộ ra nét mặt kính sợ, phức tạp, cảm khái.

Đây là một tồn tại mạnh nhất mà Thái Thượng trông thấy, đứng ở cấp độ Tiên Đế, lại có thể nhìn xuống, trấn áp người cùng cấp, còn trẻ tuổi như vậy, tu vi đã khiến tồn tại có tư chất đệ nhất vạn cổ như hắn cũng không kiềm được cảm thán.

“Mời đạo hữu nói.”

Cố Trường Sinh gật đầu, nét mặt cũng lộ ra thận trọng, bởi vì ngay cả Tiên Đế cũng thận trọng như thế thì chứng minh chuyện này liên quan đến nhân quả rất lớn.

Có câu gọi là Đế không gặp Đế, nhưng ở đây có nhiều Tiên Đế, rõ ràng có vấn đề rất lớn, trong một chốc hắn ngược lại cảm thấy Đại Hắc Thủ tính toán rất xa.

Tuyệt đối không đơn giản là siêu thoát.

“Mảnh chiến trường này thật ra là bị những người đi trước thuở ban đầu mở mang, trên đời vốn không có đường.”

Biểu cảm của Thái Thượng Đạo Quân dần ghiêm túc, lời thốt ra, mỗi chữ đều ẩn chứa nhân quả không gì sánh bằng, liên quan đến lực lượng khủng bố, khiến mảnh không gian đủ sức chịu đựng lực lượng Tiên Đế phải phát ra từng làn sóng gợn.

“Ban đầu chiến trường Tiên Đế là giao chiến trong từng thời không, lan đến rất rộng, sông dài thời gian sụp xuống, vạn đạo tan vỡ, thành một khu vực tuyệt đối.”

Nơi này vô pháp vô thiên vô trói buộc... "

"Vô pháp vô thiên vô trói buộc? Đó chẳng phải là cấp độ liên quan đến con đường Tiên Đế?”

Cố Trường Sinh hơi hiểu ra, dù sao vô pháp vô thiên vô trói buộc, từ một khía cạnh khác chính là siêu thoát.

Nhưng Thái Thượng Tiên Đế hiểu về siêu thoát khác hẳn với Cố Trường Sinh.

Hai bên không có chút gì giống nhau.

Ngày xưa con đường này không tồn tại, là người đi trước đạp qua, mở mang, tức là lúc ban đầu mọi người đều không biết phương thế giới này siêu thoát như thế nào.

Đến bước Tiên Đế thì phát hiện không có đường để đi, thế là một đám người đi đến nơi này, đối với đời sau thì bọn họ là người đi trước, sáng lập hệ thống tu luyện cho đời sau, để lại truyền thừa, để lại phương pháp tu luyện.

Nhưng mà cuối cùng vẫn không tìm được đường siêu thoát.

Lúc này, Đại Hắc Thủ trong bóng tối xuất hiện.

Nghĩ đến đây, Cố Trường Sinh thật ra đã làm rõ đầu đuôi sự việc. Đại Hắc Thủ tự xưng không phải người đi trước, nhưng con đường hắn đi qua đã vượt qua rất nhiều người.

Cố Trường Sinh thậm chí cảm giác, Đại Hắc Thủ có mối quan hệ nào đó khó tả với vị tồn tại không thể nói.

Cộng sinh cùng tồn tại? Hay là mặt khác?

Chẳng lẽ còn có sinh linh hoặc là tồn tại khác?

Mà rất nhanh, Cố Trường Sinh nhìn về hướng Thái Thượng Tiên

Đế, lần thứ hai hỏi thăm:

“Trên mảnh chiến trường nơi này, đạo hữu từng gặp được chuyện gì không?”

“Có bị người đánh lén không?”

Thái Thượng Tiên Đế nghe vậy gật đầu, trong mắt lóe tia hồi ức, tiếp đó chậm rãi mở miệng.

"Nói đến thì, đúng là ta bị người tập kích, đó là một vị tồn tại không biết giấu ở đâu, tu vi của y có lẽ hơi giống với đạo hữu hiện giờ.”

Ngày xưa Thái Thượng Tiên Đế vì ngăn cản họa hắc ám mà đi đến khu vực này, muốn hỏi thăm người đi trước, tìm được nguyên nhân cùng với biện pháp.

Nhưng mà không ngờ rằng ở đây đụng phải Tiên Đế sa đọa hắc ám.

Nếu Tiên Đế Hắc Ám theo họa hắc ám cuốn sạch chư thiên vạn vực, khi đó chỉ dựa vào một mình hắn là không thể nào chống đỡ được, thế thì chẳng những không ngăn được tai họa, bao gồm hắn cũng rơi vào nguy cơ sống chết.

Cho nên, Thái Thượng Tiên Đế mới nghĩ đến cách lấy thân hóa đạo.

Nhưng mà trong trận chiến ấy, Thái Thượng Tiên Đế chẳng những đụng phải một vị Tiên Đế Hắc Ám, còn có chí cường giả đến từ họa hắc ám.

Từ tu vi thì không thua gì Tiên Đế bình thường, nhưng nếu đánh thật sự thì cao hơn Tiên Đế thật một bậc.

Bởi vậy, Thái Thượng Tiên Đế gọi đám sinh mệnh này là Ngụy Tiên Đế, tuy rằng có thể hiệu lệnh họa hắc ám cuốn sạch thiên hạ, nhấn chìm chư thiên vạn vực, nhưng mà không biết dùng thủ đoạn nào trở thành Tiên Đế, cũng không phải Tiên Đế thật.

Chỉ là được tạo ra, có chút thủ đoạn của Tiên Đế, nhưng dư sức

quét ngang Chuẩn Tiên Đế.

Khác với loại sinh linh đã trở thành Tiên Đế, nhưng không biết vì lý do gì tự cam nguyện sa đọa vào hắc ám, khác biệt rõ nhất là thực lực cách biệt rất lớn.

Thái Thượng Tiên Đế nhanh chóng kể rõ, chuyện quá khứ chậm rãi hiện ra ở trước mắt Cố Trường Sinh.

"Tiên Đế Hắc Ám?"

"Ngụy Tiên Đế?"

Đột nhiên, ánh mắt Cố Trường Sinh trở nên sâu thẳm, hắn hiểu loại Tiên Đế mà Thái Thượng nói là loại tồn tại nào.

Một loại là thông qua Hắc Ám Tiếp Dẫn Cổ Điện, ở trong đó dùng cách nuôi cổ trở thành Tiên Đế, kiểu đi đường tắt, không thể so sánh với tồn tại dựa vào chính mình đi ra Tiên Đế Chi Lộ.

“Sau trận chiến ấy, chân thân của ta ở trong mảnh chiến trường này bị hơi thở kiếp nạn bao phủ, lạc đường, cộng thêm lúc đó ta bị một vị tồn tại không biết lai lịch tập kích, không có biện pháp mới nghĩ ra cách như vậy, lấy thân hóa đạo, giữ cơ may quay về.”

Chương 777 - Các tồn tại trước vạn cổ, vị một đao bổ ra Luân Hồi Lộ

Thái Thượng Tiên Đế nói tiếp, trong tự thuật của hắn thì đã bị một vị Tiên Đế xa lạ đánh lén, chẳng qua thân là Tiên Đế, muốn giết chết hắn là điều rất khó, đối phương thấy hắn rơi vào lạc đường thì mặc kệ, lựa chọn rời đi.

Nghe xong mấy lời này, Cố Trường Sinh chợt hiểu ra ý đồ của Đại Hắc Thủ, dù gì là Tiên Thiên Thần Chi cũ, đến từ Khai Thiên Thần Chỉ bộ tộc, bản thân Đại Hắc Thủ liền biết được bí ẩn của phương thế giới này.

Lấy đó là mồi hấp dẫn nhiều Tiên Đế tới đây, nhưng kỳ thực là tính nhốt hết bọn họ trong chỗ này, cái gọi là con đường phía

trước, cũng chỉ là các bậc tiền bối ban đầu đi thành lối mòn.

Bọn họ cũng không biết con đường này rốt cuộc có chính xác hay không.

Cho nên, Đại Hắc Thủ hoàn toàn có thể mượn thủ đoạn này khiến một phần Tiên Đế rơi vào hắc ám, do đó trợ giúp hắn, giúp hắn đạt thành mục đích nào đó.

Đối với Chuẩn Tiên Đế thì một bộ kinh văn Tiên Đế đủ khiến rất nhiều người kiềm chế không được, nhưng đối với Tiên Đế thì có sức hấp dẫn nhất là Siêu Thoát Chi Lộ.

Cuộc âm mưu này bắt đầu lên kế hoạch từ không biết bao nhiêu kỷ nguyên trước vạn cổ, mãi đến hôm nay vẫn còn đang bài bố.

“Đại Hắc Thủ này tính toán thật rộng, khiến một đám Tiên Đế ở chỗ này chém giết, trợ hắn hoàn thành bí mật không ai biết, có lẽ đó mới là siêu thoát thật sự của hắn.”

Cố Trường Sinh suy nghĩ rõ ràng tất cả điều này, cái gọi là vật chất cấp bậc Tiên Đế đến từ thế giới không thể nói, các vùng đất thần dị ở đây rõ ràng do Đại Hắc Thủ bố trí cùng mưu đồ.

“Không lẽ đạo hữu phát hiện điều gì trong đó?” Thái Thượng Tiên Đế thấy Cố Trường Sinh nghiêm túc suy tư thì hỏi.

Cố Trường Sinh gật đầu, sau đó nói cho Thái Thượng Tiên Đế biết suy đoán của mình, dù sao có một minh hữu cấp độ Tiên Đế là chuyện tốt đối với hắn.

Thái Thượng Tiên Đế ngây người:

"Cái gì? Thế nhưng còn có mặt tính toán như vậy? Thật là khiến người quá rung động!”

Cố Trường Sinh gật đầu, im lặng.

“Lời của đạo hữu không khác gì rẽ mây thấy mặt trời, cho ta nhìn thấy trời mây, hiểu ra những điều này.”

Thái Thượng Tiên Đế rất là giật mình, cuối cùng phát ra một tiếng

thở dài.

Trong biển hắc ám bao la không thấy cuối, hết thảy đã khô cạn, chỉ có một số tảng đá tựa như vũ trụ cổ rải rác tại đây.

Trên tảng đá chảy xuôi quy tắc trật tự cấp bậc đại đạo, đáng sợ đến cực độ, thỉnh thoảng nơi này xuất hiện gió bão trật tự đáng sợ, không biết sẽ thổi đến đâu.

Phương xa hơn có dư ba chiến đấu cấp bậc Tiên Đế lan đến đây, nơi này nếu là chiến trường cấp bậc Tiên Đế, chứa được chiến đấu cấp bậc Tiên Đế thì tự nhiên sẽ không tồn tại bất cứ vấn đề gì.

Mặc kệ là Tiên Đế tỉnh táo hay lạc đường, lúc này bọn họ cơ hồ dựa vào bản năng chiến đấu từ vạn cổ tới nay.

Những Tiên Đế đã rơi vào hắc ám thì càng điên cuồng, muốn phát ra thần uy như diệt thế hướng tới thế giới từng sinh ra dựng dục mình.

Cuộc đại chiến hỗn loạn này không biết đã kéo dài bao lâu, dù là Tiên Đế, muốn kết thúc chiến đấu cũng cần thời gian tính bằng đơn vị vô tận.

Thân là Tiên Đế, bản thân đã đứng trên đỉnh cao nhất thế giới này, cố gắng cỡ nào cũng khó thể tiến bộ, e rằng bọn họ lần đầu gặp chiến đấu như vậy, không thể làm giống như Cố Trường Sinh là trấn áp người cùng cấp.

Có lẽ đối với thế giới xa xôi thì bất kỳ luồng dao động nào ở đây đều đủ hủy thiên diệt địa, tạo thành hạo kiếp lớn như diệt thế.

Giờ phút này, Cố Trường Sinh cùng Thái Thượng Tiên Đế nhìn xa chiến trường, nét mặt phức tạp, đang thảo luận.

Về chuyện Đại Hắc Thủ trong bóng tối, hai người xác minh với nhau, cuối cùng từ trong nhiều dấu vết phát hiện bóng dáng của Đại Hắc Thủ thật ra trải rộng mỗi một luân hồi cùng với thời không, hắn đi trong sông dài thời gian, trong từng kỷ nguyên đều có bóng dáng của hắn.

E rằng phía sau náo động hắc ám cũng có bóng dáng của Đại Hắc

Thủ, Cố Trường Sinh cho rằng Đại Hắc Thủ có hai mục đích, hoặc là siêu thoát, hoặc là sống lại vị tồn tại không thể nói.

Cố Trường Sinh càng cảm thấy sự tồn tại của Đại Hắc Thủ giống như chấp niệm, dù như thế nào đều không thể xóa nhòa mục đích của hắn, dù cho vạn cổ thành tro, cho dù chư thế tan biến thì Đại Hắc Thủ quyết khắc ấn ký vào phương thiên địa này.

Thoạt nhìn Đại Hắc Thủ giống như bị chấp niệm của vị tồn tại không thể nói ảnh hưởng, nếu không thì tại sao Đại Hắc Thủ biết nhiều việc bí ẩn liên quan phương thiên địa này?

"Những thứ này đều là vật chất đến từ thế giới khác, ẩn chứa năng lượng cấp bậc Tiên Đế, nếu ta suy đoán không sai thì có lẽ Đại Hắc Thủ trong bóng tối đã có được chúng nó. Cuộc hạo kiếp lan đến chư thiên vạn vực thậm chí nhiều luân hồi không chừng diễn ra vì mớ vật chất này, ngọn nguồn khiến Tiên Đế rơi vào hắc ám dường như đến từ chúng."

Cố Trường Sinh bày ra vật chất nguyên sơ cho Thái Thượng Tiên Đế thấy.

Vật chất này tựa như căn nguyên sinh mệnh chư thiên, lấp lánh ánh sáng rực rỡ xinh đẹp, mỗi sắc màu đều cực kỳ mộng ảo. Dù là Tiên Đế, trông thấy loại ánh sáng này đều bị lạc tâm thần, càng miễn bàn sinh linh dưới Tiên Đế.

Chương 778 - Các tồn tại trước vạn cổ, vị một đao bổ ra Luân Hồi Lộ (2)

Thái Thượng Tiên Đế hơi thay đổi sắc mặt khi thấy mớ vật chất nguyên sơ, vật chất cấp bậc Tiên Đế thật sự là chưa từng nghe, chưa từng thấy bao giờ.

Trong thời đại Thái Thượng Tiên Đế tu đạo, vật chất mạnh nhất trong thiên địa là cấp bậc Tiên Vương, đến cấp bậc Chuẩn Tiên Đế cần tích lũy năm rộng tháng dài và luyện hóa.

Vật chất cấp bậc Tiên Đế như vậy đều là không thể gặp, không

biết chúng sinh ra bằng cách nào.

“Đạo hữu lấy được loại vật chất này từ đâu? E rằng thế giới này không thể có được vật chất cấp bậc Tiên Đế.”

Giọng của Thái Thượng Tiên Đế hơi nặng nề, vốn cho rằng đến cảnh giới Tiên Đế rồi thì trên đời này đã không có thứ gì khiến hắn rung động nữa.

Nhưng vật chất cấp bậc Tiên Đế khiến lòng Thái Thượng Tiên Đế nặng trĩu, chứng minh thế gian này còn có rất nhiều thứ mà hắn không biết.

Tiên Đế rõ ràng không phải điểm cuối tu hành, nhưng Thái Thượng Tiên Đế đã không thấy đường đi tiếp, vật chất cấp bậc Tiên Đế cho hắn trông thấy hy vọng bước tiếp.

Đạo không có bến bờ, đường của bọn họ chưa đến cuối.

Biểu cảm của Cố Trường Sinh rất bình tĩnh, không hề bất ngờ với câu hỏi của Thái Thượng Tiên Đế, giải thích rằng:

“Vật chất này đến từ Đại Trụ Cung trong Thương Mang, lai lịch của Đại Trụ Cung rất là thần bí, mãi đến bây giờ ta đều còn không rõ ràng Đại Trụ Cung do ai xây dựng. Nhưng có một điều duy nhất rõ ràng là Đại Trụ Cung không tồn tại trong thế giới này.”

“Sự tồn tại của nó dường như liên quan đến khởi nguyên ban đầu của thế giới này.”

Nói tới chỗ này, Cố Trường Sinh cũng không nhịn được rơi vào suy tư, ngày xưa hắn một mình chiến Thiên Đạo, trong hình ảnh thấy tận mắt thì đám tồn tại không thể nói dường như đang tranh đoạt thứ gì.

Cho nên Cố Trường Sinh suy đoán có lẽ liên quan Đại Trụ Cung.

Nhưng Cố Trường Sinh không nói cho Thái Thượng Tiên Đế nghe những điều này, bởi vì sự tồn tại của Đại Trụ Cung vốn không có dấu vết để tìm kiếm, dù là Tiên Đế, nếu không được nó thừa nhận thì đừng hòng tới gần nửa bước.

"Thì ra là tòa Đại Trụ Cung thần bí kia, ngày xưa ta cũng từng truy tìm nhưng không tìm được tung tích của nó, xem ra nó quả nhiên liên quan đến thế giới khác mà chúng ta không biết. Không biết ở thế giới kia, cảnh giới Tiên Đế đến bước nào."

Trong giọng nói của Thái Thượng Tiên Đế tràn ngập cảm khái, mặc kệ nói sao thì, hắn hiện giờ cũng tính là một trong những tồn tại đứng sừng sững ở đỉnh cao nhất từ khi phương thiên địa này sinh ra tới nay.

Nhưng lúc đối diện thế giới kia thì Thái Thượng Tiên Đế không kiềm được sinh ra hướng tới.

Đến cấp bậc Tiên Đế, buồn vui của vạn vật, thiên hạ xao động đều không thể ảnh hưởng đến bản thân.

Đứng ngoài cuộc nhìn xuống hết thảy, bất luận là xem ức vạn năm năm tháng hay luân hồi khó quay ngược đều là như vậy.

Đặc biệt khi đối mặt hy vọng siêu thoát thì mới làm bọn họ sinh ra chút gợn sóng.

"Hiện tại ta rốt cuộc hơi hiểu tại sao một ít Tiên Đế lựa chọn rơi vào hắc ám, đối với bọn họ thì, đây là cơ hội duy nhất... "

Nghe lời này, Cố Trường Sinh không khỏi mặc nhiên, đối với một ít Tiên Đế thì đã chẳng còn cảm xúc thuộc về tu sĩ, vạn cổ trôi nhanh, năm tháng tuyên cổ về sau ở trong mắt bọn họ cũng chỉ là một đường thẳng, nhìn liền biết tất cả kết cục.

Bọn họ đã không còn khả năng sinh ra cảm xúc dư thừa.

Cho nên, đối với bọn họ thì siêu thoát là theo đuổi duy nhất, biết rõ rơi vào hắc ám là con đường không lối về.

Giây phút này, mặc kệ là Cố Trường Sinh hay Thái Thượng Tiên Đế đều sâu sắc hiểu được chân tướng của thế giới này thật tàn khốc.

Theo sau, hai người rời biển đen khô cạn, phương xa hơn có sóng gợn kinh thiên lan đến, đó là uy của Tiên Đế bao la vô ngần cuốn sạch cả chiến trường.

Nơi này vốn là chỗ vô pháp vô thiên vô trói buộc, không tồn tại bất cứ quy tắc, dù chịu tải công phạt của cấp bậc Tiên Đế vẫn có thể giữ cho trải qua vạn kiếp mà bất diệt.

Nhưng mà hiện giờ nơi đây đã thủng lỗ chỗ, thiên địa đều vỡ ra lỗ thủng, trong đó chảy ngược vào Thần Quang đáng sợ cấp độ vượt xa đại đạo, dù là Chuẩn Tiên Đế ở dưới loại Thần Quang này cũng phải biến sắc, cảm giác khó tin.

Cố Trường Sinh cùng Thái Thượng Tiên Đế một đường đi đến, nhìn thấy rất nhiều chiến đấu, nhưng hai người không can thiệp vào. Chiến đấu cấp bậc Tiên Đế đều là liên quan đến nhân quả lớn, mặc kệ quá khứ hay tương lai đều có dính líu chặt chẽ.

Người ngoài tùy tiện nhúng tay dễ làm mảnh thiên địa này sửa đổi lại, đảo ngược mọi thứ từ đầu.

Tuy rằng Tiên Đế đã không chịu ảnh hưởng, nhưng mà đối với sinh linh bình thường thì rất có thể là hạo kiếp như diệt tuyệt.

Hơn nữa, rất nhiều Tiên Đế chiến đấu theo bản năng vốn có, dẫn đến chiến đấu là nếu hai người tùy ý nhúng tay, rất có thể khiến hai người bị cuốn vào, mất nhiều hơn được.

Mục đích Cố Trường Sinh đến đây chủ yếu là tìm tổ tiên của Cố gia, biết bọn họ cũng đều bước lên con đường này, quan trọng nhất là về hành tung của Đại Hắc Thủ.

Trận chiến đấu này đã định sẵn không thể tránh khỏi, nên đến rồi sẽ đến, Cố Trường Sinh hiểu thấu siêu thoát chưa chắc ít hơn Đại Hắc Thủ.

Ầm ầm ầm!

Chương 779 - Hạo kiếp cuối cùng, tất cả Đế trở lại

Phía trước, Cố Trường Sinh và Thái Thượng Tiên Đế nhìn thấy tận mắt chiêu thức đáng sợ đến mức tận cùng, hấp thu căn nguyên

chư thiên vạn vực, từ trong sông dài thời gian hiển hóa ra vũ trụ cổ xưa từng tan biến.

Sau đó những Thần Quang vô tận này nối với Thiên Địa Tứ Cực, hóa thành xiềng xích đại đạo siêu khủng bố, ầm ầm ầm nghiền nát rơi xuống.

Dư ba đó giống như từ tận cùng Cửu U quét tới, đủ khiến sinh linh vạn vật điêu tàn chết đi.

Cố Trường Sinh có chút ấn tượng với vị Tiên Đế ra tay này, lúc ở Đại Trụ Cung, hắn gặp mấy vị Tiên Đế cũng có vị này, ngay lúc đó hắn còn ra tay đấu với một vị Đế tám đầu, cũng trấn áp.

Tuy rằng lúc ấy bọn họ chỉ là hư ảnh, nhưng thần vận Đế đó là sẽ không tiêu tan.

Hiện giờ khuôn mặt của vị Tiên Đế này vô cùng mơ hồ, hiện tại Cố Trường Sinh cũng khó mà phân biệt được.

Trông như vị Tiên Đế này sống trong năm tháng, chiêu thức đánh ra làm mảnh vụn thời gian bay lượn, đầy trời thời gian đại đạo giống như kéo dài thành cảnh tượng lúc khai thiên tích địa.

Trên đỉnh đầu của hắn treo Tuế Nguyệt Cổ Linh màu vàng kim, chỉ riêng một làn sóng gợn đủ để đủ cuốn sạch chư thiên vạn giới, khiến thời gian trở thành nguyên điểm.

Loại lực lượng liên quan đến thời gian này thì dù là chí cao đều sẽ kiêng kỵ.

Khi Cố Trường Sinh quan sát vị Tiên Đế này, Thái Thượng Tiên Đế ở bên cạnh hắn mở miệng, âm thanh lộ ra một chút cảm khái:

“Đối thủ của hắn là Đao Đế, vị từng một đao bổ ra Luân Hồi Lộ, nghe nói hắn vì sống lại tình cảm chân thành của mình, luyện chế thân hình người yêu thành Vãng Sinh Đao trong tay.”

Ánh mắt Thái Thượng Tiên Đế thoáng chốc trở nên rất là phức tạp, nhìn chằm chằm vào bóng dáng mơ hồ ở nơi xa hơn.

Bóng dáng đó dường như đứng trên sông dài thời gian, tay cầm

thanh ma đao màu đen, chém chết hết thảy, e rằng Chuẩn Tiên Đế ở trước mặt hắn cũng bị một đao chém chết.

Điều này khiến Thái Thượng Tiên Đế rất là cảm khái, đây chính là tồn tại cổ xưa còn hơn hắn, hắn từng chỉ nghe chút lời đồn về vị này.

Biết đây là kẻ điên, nhưng thành tựu về đại đạo thì trước và sau vạn cổ e rằng không ai sánh bằng.

Thái Thượng Tiên Đế không ngờ cuối cùng gặp gỡ vị Đao Đế này tại đây.

Mũi nhọn đao đạo khủng bố quấn quanh Đại Đạo Quang, sông dài năm tháng đều bị một lũ hơi thở đánh nát thành tro tàn.

"Là hắn? Ngày xưa ta dường như đã gặp."

Con ngươi Cố Trường Sinh hơi co rút, nhớ lúc ở Không Thiền Giới, hắn phá vỡ Vạn Cổ Cực Cảnh Thiên Đạo Bi từng thấy một bóng dáng tay cầm đao màu đen.

Khi đó hắn cùng nhiều thiên kiêu vô thượng giao thủ, nói đến thì từng đấu với Đao Đế, đánh nát hư ảnh của vị này.

Khi đó Cố Trường Sinh đụng phải thiên kiêu vô thượng đa số là cấp bậc Tiên Vương, hiện giờ mới biết Đao Đế thành tựu vị trí Tiên Đế.

Xem ra lai lịch của Thiên Đạo Bi cổ xưa hơn tưởng tượng của Cố Trường Sinh rất nhiều.

"Trạng thái của Đao Đế hơi lạ, đối thủ của hắn cũng vậy, hai người rõ ràng đều chưa từng rơi vào hắc ám, tại sao đánh nhau ở đây? Trận chiến này e rằng kéo dài lâu đến mức không dám tưởng tượng."

Thái Thượng Tiên Đế ánh mắt rất là trầm trọng, thân là Tiên Đế, xưa kia hắn mới đứng ngoài rìa đường cổ này, không giống như Cố Trường Sinh đi thẳng tới sâu trong.

Hắn đều không ngờ rằng, những tồn tại chí cao ngày xưa, để lại

các loại truyền thuyết huy hoàng, hiện giờ bởi vì các loại nguyên nhân bị nhốt tại đây.

Nếu đây là một bàn cờ, vậy người chơi cờ có khí phách rất lớn, dùng nhiều Tiên Đế làm quân cờ.

Trong lúc Cố Trường Sinh và Thái Thượng Tiên Đế nói chuyện, dường như cảm giác được cái gì.

Từ nơi tận cùng bỗng có một ánh nhìn lướt qua, ánh nhìn đó cực kỳ chói mắt, tựa như ánh sáng Thái Sơ xuyên qua Thiên Địa Huyền Hoàng, Vũ Trụ Hồng Hoang, vạn vật buồn vui, hưng suy, tử vong, luân hồi đều không thể che giấu trước ánh mắt này.

Đao Đế và vị Tiên Đế thần bí khác đang giao chiến lúc này cũng không kiềm được dừng động tác, hơi thở Tiên Đế bàng bạc bao trùm, đè sụp Càn Khôn.

Oong! !

Ánh mắt chiến trường Tiên Đế xa xôi rơi xuống, dù là sương mù mông lung mênh mông cũng không ngăn được, so với ánh mắt kia thì tất cả dường như đều là mây khói, tùy thời có thể tan biến.

Giây phút này, dù là Tiên Đế khác đang đánh nhau cũng sinh lòng cảm ứng, có lẽ là bản năng, cũng có lẽ là khoảnh khắc tỉnh táo.

Bọn họ ở trên chiến trường lại bùng nổ thần uy vượt qua vạn cổ, Càn Khôn hủy diệt, sông dài thời gian cắt đứt, vỡ nát thành hư ảnh.

"Đây là người nào?"

“Hơi thở hắc ám đậm quá, Tiên Đế bình thường không thể sánh bằng.”

Vẻ mặt Thái Thượng Tiên Đế sửng sốt, trở nên hết sức nghiêm túc, hắn cảm nhận được uy hiếp trước kia chưa từng có trong ánh nhìn này, e rằng đã đi rất xa trên con đường Tiên Đế, tu vi cảnh giới bỏ xa Tiên Đế bình thường.

“Không phải trên Tiên Đế, nhưng đến cảnh giới hiện nay đã vượt

qua đa số Tiên Đế rất nhiều, đây là người đi trước thật sự, đi đằng trước nhất trên con đường này."

Cố Trường Sinh cũng chú ý tới nguồn gốc ánh nhìn kia đến từ phía cuối đường cổ không biết, nơi đó giống như tràn ngập tử khí dày đặc, Hồng Mông Tử Khí tràn ngập, từ vùng đất không biết buông xuống, tràn ngập mà đến.

Chương 780 - Hạo kiếp cuối cùng, tất cả Đế trở lại (2)

Có lẽ nơi đó thật sự là nơi xa xôi nhất thiên địa từ vạn cổ tới nay.

Giờ phút này, Cố Trường Sinh bỗng cảm thụ được chiến trường Tiên Đế khô cạn giống như sống lại, hơi thở hắc ám dày đặc lại hiện ra.

Sương mù đen đậm đặc đáng sợ đột nhiên từ bốn phương tám hướng bao phủ, đại tế ba màu mà Cố Trường Sinh trải qua loáng thoáng lại từ sông dài thời gian ập đến.

“Tình hình này là mặc kệ phát sinh cái gì, đều phải diệt tuyệt hy vọng cuối cùng của mảnh thiên địa này? Hoặc đây là ý nghĩa tồn tại cuối cùng của đường cổ này, hội tụ tất cả Tiên Đế từ vạn cổ đến nay?”

Trong lòng Cố Trường Sinh chợt nhớ ngày xưa hắn rơi vào hắc ám đã trông thấy chân tướng thiên địa.

Vị Thần Đình Chi Chủ vô cùng cường đại cuối cùng cũng bị rơi vào hắc ám, không biết đi về đâu.

“Vị này là tồn tại đã bị hắc ám lây dính, không lẽ Thần Đình Chi Chủ ngày xưa bị tiếp dẫn đến chỗ này?”

Giây đầu tiên Cố Trường Sinh nhận ra ngay Thần Đình Chi Chủ.

Đại tế ba màu đen, trắng, xám, đó là thứ khiến vô số thế giới, vô số sinh linh rơi vào tuyệt vọng.

Hiện giờ Tiên Vực tuy rằng gặp phải họa lớn hắc ám, nhưng chưa tiếp xúc đại tế ba màu.

Đây là âm mưu to lớn lấy thiên địa chúng sinh, tất cả sinh linh chư thiên vạn vực làm chất dinh dưỡng mà hiến tế.

Bùm!

“Nên trấn hắc ám."

Trong khoảnh khắc này, Cố Trường Sinh ra tay, Hỗn Độn Thần Quang cuồng cuộn quấn quanh hơi thở khiến thiên địa khô cạn, một chưởng đè tới trước, từ mảnh chiến trường này vươn hướng sâu tận bên trong.

Từ sau khi thành tựu Tiên Đế thì Cố Trường Sinh ít khi ra tay.

Bởi vì đã không tìm được đối thủ đáng giá hắn ra tay, lúc ở Đại Trụ Cung gặp Bát Thủ Đế thật ra còn kém xa, bởi vì con đường Cố Trường Sinh đi đã định sẵn sẽ là đệ nhất trong cùng cảnh giới.

Giây phút này, toàn bộ chiến trường Tiên Đế rung lắc mạnh, chỉ trong khoảnh khắc, một chưởng của Cố Trường Sinh đã thò hướng ánh nhìn khiến Thái Thượng Tiên Đế đứng một bên hết hồn.

Mảnh vụn thời gian bay lượn, hơi thở này thậm chí khiến nhiều cảnh tượng trong thời kỳ cổ nhất hiện ra, hơi thở này vượt qua thời gian, thời không, vượt qua chí cao, khí thế sắc bén đủ để khiến chúng sinh chư thiên vạn vực buồn, thương vì nó.

Ầm ầm ầm!

Uy của Tiên Đế đan vào tận cùng luân hồi vạn cổ, chớp mắt chấn vỡ.

Ánh nhìn kia dù mạnh đến đâu thì ở dưới chưởng của Cố Trường Sinh cũng hóa thành bột mịn sụp đổ, không thể tiếp tục nhìn qua.

Chiến trường cấp bậc Tiên Đế này không nói ngoa khi bảo rằng nó chứa quá nhiều Tiên Đế chiến đấu, nhưng mà giây phút này có xu thế mất ổn định.

Có thể thấy dư ba vừa rồi đáng sợ cỡ nào.

Tiên Đế bình thường tuyệt đối không thể cản lại ánh nhìn kia giống như Cố Trường Sinh làm.

“Ngô còn ở!”

Nhưng cùng với tiếng quát, nơi tận cùng, ánh nhìn siêu đáng sợ

tiếp tục bắn thẳng về phía Cố Trường Sinh.

Dường như không cam lòng, hoặc nên nói là không quan tâm.

Ba chữ đơn giản nhưng toát ra khí thế vô địch chỉ thuộc về tồn tại Đế cảnh, mặc kệ là trước vạn cổ hay sau vạn cổ đều không ai có thể vượt qua khí thế đó.

Hơi thở này khuếch tán ra chiến trường Tiên Đế, rơi vào Thương Mang, vào Tiên Vực, vào chư thiên vạn vực.

Bất luận là tận cùng vũ trụ, trên Cửu Thiên, tất cả sinh linh dưới hơi thở này đều run cầm cập, thần hồn run rẩy, cảm giác được hơi thở khủng bố nhất.

Oong! !

Mà giây sau, dường như bị âm thanh này ảnh hưởng, có âm thanh tế tự, âm thanh thế giới, âm thanh tụng niệm kỳ dị từ mỗi một thời không quanh quẩn, đó là Tiên Dân cổ xưa muốn tiếp dẫn tồn tại chí cường đã biến mất rơi vào hắc ám quay trở về.

Những thời không này dù cho đã sụp xuống, không tồn tại cùng thế giới này, cũng không tồn tại quá khứ, sớm hủy diệt trong hạo kiếp, bao gồm dấu vết đều bị xóa đi.

Nhưng mà vẫn có âm thanh tế tự cầu nguyện của Tiên Dân quấn quanh trong thiên địa, tràn ngập bi thương, bi ai vì chí cường giả đã từng thủ hộ mảnh thiên địa này.

Trong chiến trường có thể nói là vô cùng vô tận, không có biên giới này, bỗng nhiên có một đóa hoa nở rộ trong hư không.

Nó rất là bình thường, hiện ra màu xám, không có bất cứ sắc màu nào khác, nhưng mỗi cánh hoa giống như một cối xay cổ xưa ở nơi đó chậm rãi chuyển động, phát ra tiếng động lớn.

Tùy theo nó chuyển động một lần, phương thiên địa này dường như già thêm một lúc.

Cảm giác già cả cạn kiệt đan vào mỗi tấc hư không và góc, sau đó kéo dài ra ngoài, muốn bao phủ toàn bộ chư thiên vạn vực.

“Luân Hồi Chi Hoa lại hiện ra, lần này là đóa Luân Hồi Chi Hoa thứ chín héo úa, chẳng lẽ điều này có nghĩa là lần này mới là hạo kiếp cuối cùng?”

Biểu cảm của Thái Thượng Tiên Đế nghiêm túc chưa từng có, dù sao mảnh thiên địa này từng dựng dục hắn, hắn cũng từng để lại hy vọng đạo cho sinh linh trong thiên địa.

Dù đã không có ai nhớ đến Thái Thượng Tiên Đế, nhưng không thể xóa bỏ tất cả dấu vết sự tồn tại của hắn.

Hiện giờ giống như sự tồn tại của Thái Thượng Tiên Đế, đóa Luân Hồi Chi Hoa thứ chín ánh chiếu từ xưa đến nay, vô số kỷ nguyên cùng năm tháng đều từng hóa thành phấn dưới sự chuyển động của nó.

Chương 781 - Hạo kiếp cuối cùng, tất cả Đế trở lại (3)

Vào giây phút này, đóa hoa sắp héo úa.

Thái Thượng Tiên Đế đã hiểu tại sao chỗ sâu tận cùng bỗng nhiên có ánh mắt nhìn ra.

Bởi vì thời gian đã đến.

Ngày thiên địa nghênh đón hạo kiếp cuối cùng.

Cuộc hạo kiếp sắp cuốn trôi tất cả này bắt đầu từ mảnh chiến trường Tiên Đế, đây là điều khiến người tuyệt vọng hãi hùng biết bao.

Một vị Tiên Đế đã đủ để thiên địa tái diễn, tất cả đều bị hủy diệt, nhưng mà hiện tại có nhiều vị Tiên Đế như vậy.

Nếu bọn họ muốn hủy diệt mảnh thiên địa này, ai có thể ngăn trở?

Thái Thượng Tiên Đế hỏi Cố Trường Sinh bên cạnh mình:

"Đạo hữu cảm thấy chúng ta còn có biện pháp nào không?"

Cố Trường Sinh cũng hiểu rõ điểm này, nhưng câu trả lời của hắn rất đơn giản.

“Ta là Thiên Đế, đương thời sẽ bảo vệ bình an của Tiên Vực.”

Khi bước lên con đường này thì Cố Trường Sinh đã biết sẽ phải đối mặt tất cả, Tiên Vực vì hắn hắn mà bất hủ, chỉ cần hắn còn một ý niệm thì Tiên Vực sẽ không hủy diệt.

Bởi vì hắn vừa là Tiên Đình Chi Chủ, cùng là Tiên Vực Chi Chủ.

Oong! !

Nhiều Thần Quang lại lần nữa lao ra, chiếu sáng khắp nơi, khiến chư thiên run rẩy vì nó, đó là tồn tại mạnh nhất từ xưa đến nay, hơi thở cấp bậc Tiên Đế.

Không chỉ một Thần Quang, trong chiến trường Tiên Đế này, mặc kệ là Tiên Đế ở trạng thái nào thì lúc này đều giống như bị lôi kéo, không tự chủ được phát ra hơi thở chí cao ánh chiếu từ xưa đến nay.

Uy áp Tiên Đế từ vùng đất xa xôi này khuếch tán đi chư thiên vạn vực càng xa xăm, thậm chí đến Tiên Vực, trên Thương Mang.

Đừng nói tu sĩ bình thường, ngay cả chân chính Chuẩn Tiên Đế, mấy vị Nửa Bước Tiên Đế ẩn nấp trong Thương Mang đều cùng nhau biến sắc, hoảng sợ.

"Đây là tất cả Đế từ vạn cổ tới nay đều phải trở về sao?"

Vô số tồn tại cường đại hoảng sợ, e rằng Chuẩn Tiên Đế cũng là thần hồn run rẩy, chớ nói chi là những Tiên Vương.

Trong thời đại hiện nay, Chuẩn Tiên Đế trấn giữ Tiên Vực, Tiên Đình vô cùng phồn thịnh. Nhưng trong Tiên Vực, trừ Tiên Đình ra, thế lực khác không có Chuẩn Tiên Đế.

Loại dao động này khiến Tiên Vương cũng run rẩy, không kiềm được muốn quỳ xuống đất lạy.

Hơi thở hùng hậu trong khoảnh khắc cuốn sạch toàn bộ thiên địa.

Mỗi một mảnh vũ trụ cổ xưa đều phát ra tiếng ken két, nếu không có Đế che chở, chỉ riêng hơi thở đáng sợ như vậy đủ hủy diệt hết thảy.

Vang tiếng nổ vô cùng đáng sợ, giống như là trước vạn cổ nổ tung, dọc theo sông dài thời gian, quanh quẩn trong từng mảnh thời không.

Bóng dáng khó trông thấy rõ dường như từ sông dài thời gian xa xôi đi trở về, tay cầm một cây kích lớn tràn ngập hơi thở hắc ám.

Lưỡi kích lạnh như băng sắc bén, tùy ý vung, nhiều vũ trụ cổ xưa tan biến thành tro bụi dưới thần uy này, sinh linh ở trong đó chết ngay lập tức.

Hơi thở Tiên Đế ngập trời trở nên càng khủng bố, từng luồng ánh sáng rực rỡ vượt qua chí cao, tùy theo hắn cất bước mà dâng trào hiện ra, vỡ nát vạn cổ chư thiên, Cửu Thiên tuyệt địa.

Đây là một vị Tiên Đế kinh khủng nhất, không phải Ngụy Tiên Đế do Hắc Ám Tiếp Dẫn Thần Điện nuôi dưỡng ra, hơi thở của hắn khủng bố hơn xa Thái Thượng Tiên Đế đứng cạnh Cố Trường Sinh.

Vị Tiên Đế như vậy xuất hiện từ chiến trường Tiên Đế, bao bọc hơi thở hắc ám nồng đậm, muốn cùng đóa Luân Hồi Chi Hoa thứ chín mang đến hạo kiếp cuối cùng cho thiên địa.

Phía sau Tiên Đế kia lại vang tiếng bước chân, mảnh chiến trường này quá lớn, Tiên Đế rơi vào hắc ám thì càng nhiều.

Hiện giờ bọn họ giống như là nghe thấy tiếng tù và ra lệnh, muốn cùng nhau hủy diệt phương thế giới này, đi hướng chung kết cuối cùng.

Nhưng theo đám Tiên Đế Hắc Ám này xuất hiện, còn có đám Tiên Đế khác tuy rằng trạng thái rất kỳ lạ, nhưng vẫn như cũ dựa vào bản năng muốn che chở phương thiên địa này, bọn họ hoặc là ngồi xếp bằng trong góc chiến trường, hoặc ngủ say ở góc nào đó, ngay cả ý thức đều một mảnh dần độn.

Nhưng vẫn xuất hiện, muốn cùng nhau chống lại đám chí cường rơi vào hắc ám này.

Giây phút này, toàn bộ chiến trường Tiên Đế rung lắc, dù cách khoảng cách xa xăm vô tận, vô số sinh linh cũng cảm thụ được dao động đáng sợ như hủy thiên diệt địa.

Càn Khôn, thiên hạ, vũ trụ, Huyền Hoàng, Thái Sơ, tất cả vỡ nát hết, sắp hủy diệt, sắp đi hướng chung kết.

Luân Hồi Chi Hoa bắt đầu xoay, nở rộ ở tận cùng vũ trụ, mỗi cánh hoa quấn quanh hơi thở như diệt thế.

Bàng bạc, mênh mông!

Cùng với loại hơi thở chí cường giống như đẩy cối xay lớn diệt thế chuyển động.

Từ nơi xa xôi có cơn gió to màu đen đáng sợ thổi đến, giống như bươm bướm vỗ cánh, ban đầu còn khá yếu ớt, nhưng đến mặt sau thì càng lúc càng mãnh liệt, càng lúc càng khủng bố.

Ầm ầm ầm!

Đây là đánh sâu vào đáng sợ như sơn hải sụp xuống, ngân hà vỡ đê, một đám thế giới bị loại thúc đẩy này làm cho tan vỡ, sụp đổ, hóa thành đầy trời tro tàn cùng mảnh nhỏ.

Sinh linh và tu sĩ ở trong đó mặc kệ thực lực mạnh cỡ nào đều bị lực lượng bàng bạc này lập tức đè nát, hóa thành tro tàn cùng bột mịn.

Chân Tiên hay Tiên Vương đều như nhau, cho dù vào giây phút này, bọn họ có thể lao ra khỏi thế giới ban đầu, nhưng vẫn bị gió màu đen thổi qua cơ thể rồi nổ tung.

Chương 782 - Luân Hồi Chi Hoa xóa sổ chư thiên, Thiên Hậu hiện thế

Giống như pháo hoa, nở rộ đến tột độ, cuối cùng lựa chọn điêu tàn, đi hướng chung kết.

Vạn đạo sụp đổ, trật tự Thiên Đạo lúc này cũng đứt đoạn, chư

thiên vạn giới tan vỡ, mỗi một thế giới cổ xưa phát ra tiếng kêu khóc rít gào.

"Rốt cuộc là phát sinh cái gì, tại sao sẽ có tình huống như vậy, chẳng lẽ thật sự là ngày cuối cùng của kỷ nguyên đến?" Có lão giả khó tin, vô cùng tuyệt vọng ở nơi đó rống to, âm thanh chấn động thiên địa, vũ trụ rung rinh theo.

Hắn là một vị Tiên Vương cổ xưa, giây phút này tùy theo hắn xòe bàn tay ra, sắp biến thành vũ trụ mênh mông chặn lại nhiều ánh sáng đen bắn tới trước mắt, nhưng trong khoảnh khắc, thân thể của hắn nổ tung, tan vỡ thành huyết vụ, hình thần đều diệt.

"Ngay cả Tiên Vương đều khó mà ngăn trở sao? Tại sao như vậy? Thiên địa dựng dục chúng ta rồi sẽ có một ngày đến diệt tuyệt chúng ta sao?"

Vô số sinh linh khóc lóc, tuyệt vọng, không có bất cứ sức chống cự.

Đó là sự tuyệt vọng của chúng sinh, dù là Tiên Vương cũng đành bó tay, sống vô số năm tháng, tránh qua loạn lớn hắc ám, tránh thoát sinh linh Giới Hải, nhưng vẫn không thể nào chạy thoát ngày này.

Đây là kỷ nguyên tận cùng, hạo kiếp cuối cùng.

Vô số vũ trụ cổ xưa bị ánh sáng đen đáng sợ quét qua, tất cả quy tắc trật tự đều vỡ nát, trong khoảnh khắc nổ tung.

Sụp đổ thành mảnh nhỏ, sau đó trải qua gió lớn màu đen thổi về phương xa xôi.

Có lẽ trở thành chất dinh dưỡng của Luân Hồi Chi Hoa.

Cũng có lẽ từ nay không thấy, thiên địa từ nay tịch diệt, luân hồi không tiếp tục, từ đấy rơi vào vĩnh hằng lạnh như băng cùng hắc ám.

Giây phút này, nếu nói chư thiên vạn giới còn có chỗ nào tồn tại ánh sáng và hy vọng thì đó là Tiên Vực.

Lần lượt từng thế giới cùng vũ trụ sụp xuống, quy tắc cùng trật tự cơ hồ lập tức đứt đoạn, trong thiên địa chỉ còn lại tuyệt vọng cùng hắc ám.

"Rốt cuộc phát sinh cái gì, khó khăn lắm mới bình yên một khoảng thời gian, tại sao thiên địa còn sụp đổ, tiến hành diệt thế?"

"Ngày xưa Nửa Bước Tiên Đế đến xâm phạm cũng không khủng bố như vậy, quả thực là không cho bất cứ đường sống! Trời cũng lật đổ chúng ta, chẳng lẽ việc này cũng là lỗi lầm sao?"

"Lúc này, còn có ai có thể từ trong hắc ám mang đến hy vọng cho chúng ta? Thiên Đế hẳn chưa từng đi xa, Tiên Đình thịnh vượng nhất, chúng ta còn cơ hội cuối cùng!"

Vô số sinh linh, tu sĩ Tiên Vực nhìn cảnh tượng đáng sợ phát sinh ở tận cùng vũ trụ xa xăm, sắc mặt hoảng sợ đến cực độ.

Đó là cảnh tượng khiến người thần hồn nổi da gà, từ đầu tới đuôi lạnh lẽo, dù là lão quái vật tu vi tinh thâm nhất cũng cảm thụ được tuyệt vọng.

Nếu như không có Tiên Vực, bọn họ phỏng chừng cũng sẽ giống Tiên Vương trong những thế giới kia, trong khoảnh khắc hóa thành bột mịn.

Bọn họ hoảng sợ, run rẩy từ tận linh hồn, rất nhiều người thậm chí quỳ xuống đất, cầu nguyện hướng Tiên Đình xa xôi.

Tất cả sinh linh, bao gồm Chân Tiên, Tiên Vương đều là như vậy, biết Thiên Đế chưa từng cách bọn họ đi xa, hiện giờ trừ Tiên Đế ra, ai còn có năng lực ngăn cản tất cả điều này sao?

Đây là ngày mà khiến người tuyệt vọng cùng hoảng sợ hơn loạn lớn hắc ám nhiều.

Toàn bộ thế giới đều sụp xuống, mặc kệ là bất cứ tồn tại nào đều không thể sống sót dưới hơi thở này, e rằng Tiên Vương đủ năng lực nhìn xuống hết thảy, ảnh hưởng sông dài thời gian, nhưng bọn họ cũng tỏ ra vô cùng nhỏ bé cùng vô lực.

Dưới lực lượng như vậy, trừ Thiên Đế ra, còn ai có thể đối kháng?

Tiên Đình trên cao, tiên vụ mông lung, cung khuyết thành từng dãy.

Nhưng mà giây phút này, nhiều tồn tại cổ xưa luôn bế quan đều tỉnh lại, có nhân vật từng cùng thời đại với Thiên Đế, cũng có nhân vật thiên kiêu đời sau gia nhập Tiên Đình, dù chưa thành Tiên, nhưng vẫn mênh mông kinh người.

Ầm ầm ầm!

Từng đội thiên binh thiên tướng từ trong Tiên Đình lao ra, khoác giáp trụ màu vàng, ánh sáng rực rỡ chói lọi, cưỡi các loại tiên thú, tay cầm thiên qua, thần kiếm, đại kích, uy thế kinh người, muốn chống lại hắc ám bên ngoài Tiên Vực.

"Kỷ nguyên chung kết, ngày này cuối cùng vẫn đến."

Có hơi thở Chuẩn Tiên Đế thức tỉnh trong Tiên Đình, không chỉ một hơi thở.

Đó đều là Chuẩn Tiên Đế từng cùng Thiên Đế chống lại loạn lớn hắc ám, trừ mấy vị lão tổ Trường Sinh Cố gia ra, còn có nhóm Hôi Lão, Hư Đế, dù những năm gần đây bọn họ không tiến thêm nửa bước, vẫn kẹt lại trên con đường Chuẩn Tiên Đế.

Muốn trở thành Tiên Đế thiệt tình là vô cùng khó khăn, dù là bọn họ cũng không cảm giác chút xíu hy vọng.

Giờ phút này, bóng dáng của họ xuất hiện trong Tiên Đình, lộ mặt trên trời cao.

Trong Giới Hải còn có nhiều hơi thở hiện ra, cũng là Chuẩn Tiên Đế từng tham dự trận chiến năm xưa.

Chẳng qua bọn họ tiềm tu trong Giới Hải, lúc bình thường không ở trong Tiên Vực, tự nhiên cũng không ở trong Tiên Đình.

Hiện giờ, cảm thụ được biến đổi khủng bố này, đều hiện hình từ các nơi, hơi thở Chuẩn Tiên Đế siêu mạnh cuốn sạch chư thiên vạn giới.

Mặc dù rất nhiều vũ trụ cổ xưa đã sụp đổ, nhưng mà cảm thụ

được hơi thở Chuẩn Tiên Đế, nhiều sinh linh trên khuôn mặt không kiềm được có một tia hy vọng.

Chương 783 - Một số năm sau sẽ không còn ai nhớ kỹ, chư thế xóa sổ vạn đạo sụp đổ

Dù Tiên Đế không hiển, Chuẩn Tiên Đế là sức chiến đấu siêu mạnh trong thiên địa này.

"Thiên Hậu!"

"Kính chào Thiên Hậu!"

Lúc này có ức vạn dải sáng màu đỏ chiếu rọi chư thiên, cùng với hơi thở Chuẩn Tiên Đế.

Một nữ nhân mặc áo vàng, phong hoa tuyệt đại xuất hiện ở trong Tiên Đình, nàng ánh mắt yên tĩnh mà sâu thẳm, lộ ra khí chất siêu nhiên mà tuyệt thế, đúng là Tô Huyên.

Sau lưng nàng là các thuộc hạ Tiên Đình, bao gồm hai người con của Thiên Đế, Cố Vô Tiên và Cổ Tiểu Huyên cũng có mặt.

Những tồn tại khác của Tiên Đình đều tỉnh lại từ bế quan, từ xa xem tất cả điều này.

"Là phụ thân đang chiến đấu với kẻ khác sao?" Thiếu niên tuấn tú như tiên khẽ thì thầm, Tiên Khí ngũ sắc mông lung, siêu nhiên thoát tục.

Cộp cộp cộp!

Chiến trường Tiên Đế xa xăm vô tận, cùng với tiếng bước chân, đại kích đáng sợ lướt qua vũ trụ, như muốn bổ ra vạn cổ.

Mới chỉ có một vị Tiên Đế Hắc Ám đi đến, càng nhiều Tiên Đế còn ở phía sau, xuất hiện từ mỗi thời không ánh chiếu, trời không còn là trời, đất chẳng còn là được.

Âm thanh đáng sợ vang vọng trong vũ trụ, giống như trước vạn cổ giết chóc, giết đến hiện tại, sát khí đánh nát thiên hạ, vũ trụ run rẩy, chư thiên chập chờn, muốn cùng nhau rơi xuống.

Ầm ầm ầm!

Vô lượng sát khí bị Luân Hồi Chi Hoa chuyển động cuốn lấy, dâng lên khuếch tán đi tứ hải bát hoang, khắp giới điêu tàn, kỷ nguyên chung kết.

"Thế giới này chung quy là tàn khốc, dù cho trước vạn cổ dựng dục chúng ta, nhưng mà giây phút này vẫn lựa chọn cắn nuốt chúng sinh, dung nạp chư thiên, khiến chúng sinh rơi vào tĩnh mịch u ám, trở thành chất dinh dưỡng của nó."

Trên chiến trường Tiên Đế xa xôi vô tận, có Tiên Đế Hắc Ám thức tỉnh, tuy ánh mắt của hắn lạnh như băng vô tình, nhưng mà lời nói ra khiến Cố Trường Sinh và Thái Thượng Tiên Đế trầm mặc.

Chiến trường Tiên Đế cách thế giới như Tiên Vực tuy rằng cũng xa xôi, nhưng mà đối với tồn tại cấp bậc Tiên Đế thì chỉ một ý niệm liền tới nơi.

Khoảng cách này, đủ để chúng sinh tuyệt vọng, e rằng Tiên Vương cả đời này cũng không thể nào đi chiến trường Tiên Đế.

Nhưng ở trước mặt tồn tại cấp bậc Tiên Đế thì chỉ cần trong khoảnh khắc.

Cho nên bọn họ tùy thời có thể cất bước đi Tiên Vực tiến hành giết chóc, nếu không có Tiên Đế che chở, vậy e rằng Tiên Vực trúng một kích của Tiên Đế cũng chỉ có thể tan vỡ.

Tiên Đế là lực lượng đã đến đỉnh nhất của giới này, giơ tay tan biến chư thiên, cho dù quay về tro tàn sông dài thời gian lạnh như băng vĩnh hằng, chỉ cần còn có người nhắc tên thật, bọn họ cũng có thể sống lại.

Xuyên qua từng tầng không gian đến một đời này, muốn xóa sổ chư thiên.

Trong Thương Mang, tồn tại thức tỉnh Nửa Bước Tiên Đế giờ phút

này cũng toàn thân run rẩy, lạnh lẽo đến cực độ.

Con đường xưa đó cách vùng đất Thương Mang không quá xa, cho nên âm thanh từ trong đó truyền ra, bọn họ có thể nghe thấy.

Thật ra chư thiên chỉ là chất dinh dưỡng sao? Thiên địa dựng dục chúng sinh, đến cuối cùng, thật ra chỉ vì khiến chúng sinh trở thành chất dinh dưỡng cho nó, đạt đến mục đích nào đó không thể biết?

Bọn họ khó mà tiếp thụ chân tướng này, thiên địa bất nhân, xem vạn vật như sô cẩu, dù là Tiên Đế cũng bị như thế sao?

Một vị Tiên Đế Hắc Ám khác mở miệng nói:

"Thiên địa này nếu vô tình, chúng ta cần gì để ý nó nữa, nếu nó muốn hủy diệt chúng sinh, vậy chứng minh hủy diệt rồi sẽ mang đến cuộc sống mới cho chúng ta."

Bề ngoài không phải nhân tộc, mà là tựa như biển máu ngập trời, khí cơ cái thế hiện ra, ánh chiếu hơi thở chí cường, mạnh vượt qua lẽ thường.

Biểu cảm của Tiên Đế Hắc Ám này rất tỉnh táo, là lựa chọn đầu vào hắc ám chứ không phải bị hắc ám xâm thực.

Đến cảnh giới Tiên Đế, có bao nhiêu người thật sự ngu xuẩn? Dù biết chân tướng cuối cùng của phương thiên địa này cũng chẳng chút để ý, cho rằng việc đó không bằng cơ hội để bọn họ siêu thoát.

Sau khi thiên địa hủy diệt tất nhiên nghênh đón cuộc sống mới, đây cũng là cơ hội siêu thoát duy nhất của bọn họ, dù sao mục đích tồn tại của phương thiên địa này là vì khiến chúng sinh thành chất dinh dưỡng.

Thế này mới có tin đồn chín lần Luân Hồi Chi Hoa nở rộ, cuối cùng sẽ nghênh đón kỷ nguyên tận cùng, vạn đạo sụp đổ.

Cho nên loại chuyện này kỳ thực rất sớm trước kia là định sẵn, dù là Tiên Đế cũng không thể nào ngăn cản.

Nên mới có cách nói người đi trước, bởi vì bọn họ chẳng qua là nhóm người đầu tiên trên cõi đời phát hiện chân tướng.

Chẳng qua có người lựa chọn đầu thân hắc ám, cũng có người lựa chọn đối kháng bọn họ, trong mảnh chiến trường Tiên Đế này luôn luôn chiến đấu, nhiều người thân là Tiên Đế, trong lòng không phải chỉ có siêu thoát cùng đạo pháp, còn có các loại tình cảm.

Như Thái Thượng Tiên Đế, vào phút then chốt, hắn lựa chọn lấy thân hóa đạo, đối kháng họa lớn hắc ám, để lại một tia hy vọng cho chúng sinh.

“Đạo khác nhau không chung lối, thiên địa tuy vô tình, nhưng Đế có tình, thế gian này trừ đạo pháp ra, chẳng lẽ các ngươi không có thứ gì khác sao? Nếu như không có phương thiên địa này thì sao có các ngươi hiện tại?”

Giọng nói của Thái Thượng Tiên Đế mang theo lạnh lẽo vang vọng trong vũ trụ.

Chương 784 - Một số năm sau sẽ không còn ai nhớ kỹ, chư thế xóa sổ vạn đạo sụp đổ (2)

Hắn không hiểu tại sao thế gian này sẽ có Tiên Đế trừ đạo tu luyện ra không có bất cứ cảm xúc nào khác.

Lạnh lùng, cao cao tại thượng, không để ý chúng sinh, càng bất chấp thế giới đã từng dựng dục sinh ra bọn họ, muốn tiến hành hủy diệt?

Đối với Thái Thượng Tiên Đế thì không khác gì ăn cháo đá bát, tuy rằng thiên địa có trật tự tồn tại, sẽ tiến hành đại hủy diệt khi kỷ nguyên đến cuối, chư thiên cùng vạn giới đều sụp đổ hủy diệt.

Nhưng bọn họ có thể lựa chọn cùng nhau chống lại thiên địa, chứ không phải như hiện giờ, muốn cùng mảnh thiên địa này hủy diệt tất cả.

Đã bao nhiêu năm Thái Thượng Tiên Đế không có cảm xúc mãnh liệt như vậy, lần đầu tiên sinh ra tức giận cùng bi ai.

Trước đó, tuy Thái Thượng Tiên Đế đã nghe Cố Trường Sinh kể về Đại Hắc Thủ, nhưng không tức giận như bây giờ, bị tính kế là một nhẽ, nhưng lựa chọn như vậy khiến hắn cảm giác thân là Tiên Đế không cùng cấp độ với bọn họ.

Loại người này không xứng được gọi là Đế giả.

Nhưng lần này Cố Trường Sinh không nói thêm cái gì, hắn lựa chọn trầm mặc.

Bởi vì đối với chân tướng này, thật ra từ nhiều năm trước hắn đã biết.

Khi đóa Kỷ Nguyên Chi Hoa thứ chín, cũng là Luân Hồi Chi Hoa lựa chọn héo tàn, nó sẽ thúc đẩy chư thiên vạn giới cùng nhau sụp đổ, tất cả quy tắc trật tự vào lúc này hóa thành tro tàn.

Hiện giờ, Cố Trường Sinh còn ghi nhớ trên Cửu Thiên, khi hắn sắp chứng quả cảnh giới Chân Tiên, Đại Hắc Thủ trong bóng tối bỗng nhiên xuất hiện, chuẩn bị ở nơi đó, lên kế hoạch giết hắn.

Vào phút then chốt, Chiếu Vô Thượng thần bí xuất hiện, cho Cố Trường Sinh biết nhiều việc.

Tự nhiên bao gồm chín đóa Luân Hồi Chi Hoa, đại tế hắc ám, vạn cổ sụp đổ, thiên địa hủy diệt, chúng sinh vĩnh viễn chìm đắm.

Cho nên, Cố Trường Sinh đã sớm biết tất cả điều này, nếu như không đi lên đường cổ này, luôn ở trong Tiên Đình thì hắn vẫn sẽ đối diện tất cả điều này.

Đây đơn giản là vấn đề về thời gian, không có người có thể chạy thoát.

“Sao ngươi biết chúng ta chưa từng thủ hộ thiên địa này?”

“Trong chúng ta cũng có tồn tại từng được chúng sinh gọi là Thiên Đế, có đại công tích với thiên địa chúng sinh thì sao chứ?”

"Cho dù chư thế xóa sổ, vạn đạo sụp đổ, chúng ta cũng mặc kệ! Đến cuối cùng chỉ để lại một cái tên, thời gian qua lâu một chút, e rằng thân tộc ngày xưa cũng quên mất chúng ta."

“Không ai nhớ tên thật của chúng ta.”

"Chúng ta tuy tồn tại ở thế gian này, nhưng mà kết quả là không có một người ghi nhớ chúng ta, sống như vậy có khác gì đã chết?”

"Cho dù rơi vào hắc ám, nhưng chỉ cần khiến chúng ta siêu thoát thì chúng ta có thể thay đổi tất cả quỹ tích định sẵn, thiên địa lại hủy diệt, lại lần nữa diễn biến, lặp lại một lần thì sao nào? Đời này tan biến, bị hủy thì sao? Đã chẳng liên quan tới chúng ta, mảnh thiên địa này đã sớm không còn thứ gì đáng giá khiến chúng ta để ý!”

Có Tiên Đế Hắc Ám lên tiếng, lạnh lùng mà vô tình, ánh sáng đen đặc bao phủ toàn thân, dù là đại đạo cũng tan vỡ dưới chân bọn họ.

Thiên hạ cùng Càn Khôn run rẩy vì sự trở về của bọn họ.

Giây phút này, bọn họ vô cùng lạnh lùng mà tuyệt tình, trong lòng trừ siêu thoát ra chẳng có cảm xúc dư thừa nào khác.

Có lẽ bọn họ trước kia còn có chấp niệm gì, nhưng mà chư thế xóa sổ, kỷ nguyên điêu tàn, Luân Hồi Chi Hoa nở rộ khiến người và sự vật mà bọn họ quan tâm đã sớm hóa thành cát bụi.

Tiên Đế thì sao?

Không thấy Đao Đế vì sống lại hồng nhan, không tiếc một đao bổ ra Luân Hồi Lộ, quyết tìm cho được một đóa hoa tương tự?

Những lời của bọn họ khiến Cố Trường Sinh cùng Thái Thượng Tiên Đế đều trầm mặc.

Thái Thượng Tiên Đế nhớ đến mình từng có chấp niệm, đó là con Thanh Ngưu đi theo hắn từ thuở là thiếu niên ngơ ngác, một đường trưởng thành Tiên Đế vô thượng, cùng với thế giới từng được hắn truyền đạo pháp khắp nơi.

Nếu không vì những điều đó thì thuở ấy hắn cần gì lấy thân hóa đạo?

Nhưng thế giới kia cũng biến mất trong sông dài thời gian, không thể truy tìm.

Trừ Thanh Ngưu còn ghi nhớ hắn ra, thế gian này có ai còn ghi nhớ đã từng có vị Thái Thượng Tiên Đế ngạo thị thiên địa, Cửu Thiên Thập Địa duy ngã độc tôn?

Giờ phút này, tâm thần của hắn run rẩy, thân là Tiên Đế, năm tháng cũng chỉ là sợi chỉ mặc cho hắn loay hoay, nhưng vẫn khó thể thay đổi kết cục vốn có, cũng không thể thay đổi thế giới đã biến mất.

Từ khi thiên địa sinh ra đã định sẵn Luân Hồi Chi Hoa nở rộ.

“Có lẽ nhiều năm sau ta cũng sẽ giống như bọn họ, khi Tiên Đình sụp đổ, tất cả thân tộc và con cái đều biến mất thành cát bụi, khi đó ta, còn có ràng buộc sao?"

Cố Trường Sinh đặt tay lên ngực tự hỏi.

Lúc Cố Trường Sinh thành tựu Tiên Đế thật ra từng nghĩ đến câu hỏi này.

Tuy Tiên Vực theo hắn trường tồn suốt kiếp, nhưng con dân ở bên trong nếu vì một ý niệm của hắn mà sống lại, đến lúc ấy bọn họ có còn là chính mình không?

Cố Trường Sinh nhớ lại mình từng đến bên ngoài Sơn Hải thành sớm hóa thành đất bụi, từ trong sông dài thời gian tìm được hồn cố nhân, thuở ấy nhiều người bị hủy diệt trong cuộc chiến với Dị Vực.

Chương 785 - Hồn này hồn này quy lai hề, không thấy cố nhân về

Bọn họ thủ hộ thiên địa, sơn hải còn đó, nhưng người xưa đã mất.

Thủ hộ như vậy còn có mục đích và ý nghĩa không? Cuối cùng chỉ để lại bi thương và tiếc nuối, cùng những cảm xúc này dần già đi, chẳng thèm nghĩ nữa.

"Cho nên đây mới là mục đích siêu thoát của ta, thiên địa lấy chúng sinh làm chất dinh dưỡng, thiên địa là lồng giam, phải mở ra lồng giam này thì mới bước ra ngoài được, nơi đó mới là chân chính vĩnh hằng bất diệt."

Cố Trường Sinh rất nhanh tỉnh táo lại khỏi những cảm xúc này, đạo tâm của hắn vô cùng cứng cỏi, không ai có thể dao động.

Dù vết xe đổ của đám Tiên Đế Hắc Ám bày ra đó cũng không thể làm đạo tâm của Cố Trường Sinh thay đổi chút nào.

Ầm ầm ầm!

Giây phút này, uy của Tiên Đế cái thế bộc phát, như biển sao dâng lên, tất cả vũ trụ cùng thế giới đều run rẩy.

"Ngươi muốn ngăn cản chúng ta, kiếp này ngươi là Thiên Đế? Nhưng chúng ta cũng từng là Thiên Đế."

Có Tiên Đế Hắc Ám lên tiếng, vừa nói vừa tỏa ánh sáng Thiên Đế chói lòa.

Đó là đến từ thế giới vô cùng cổ xưa, trong quá khứ, hắn cũng có công tích to lớn cho thiên địa chúng sinh.

Mục đích khi nói ra câu này là khiến Cố Trường Sinh biết, một đời này hắn tuy là Thiên Đế nhưng vẫn không thể ngăn lại đợt hạo kiếp cuối cùng này.

Cộp cộp cộp!

Dứt lời, cùng với tiếng bước chân khiến người tim đập nhanh, tuyệt vọng, một đám đại thế giới sụp đổ, quy tắc trật tự tan vỡ.

Trừ Tiên Vực ra, tất cả vũ trụ đều vỡ ra, giống như không chịu nổi tiếng bước chân khủng bố quay về.

Đây không chỉ riêng là một vị Tiên Đế Hắc Ám từ chiến trường

Tiên Đế xa xôi trở về, mà là mấy vị, có càng nhiều bóng dáng đạp phá mỗi một thời không, đi ra từ sông dài thời gian đã sớm biến mất.

Bọn họ khoác tiên y đủ màu, mặc các loại bảo giáp, Đế Quang chói mắt ánh chiếu chư thiên, nhưng bọn họ ở trong hắc ám, sương mù đen dày đặc quấn quanh người, đậm đặc mà đáng sợ, có thể dễ dàng nhấn chìm tất cả sinh linh.

Tiếng bước chân từ mỗi một thời không truyền đến, cuối cùng rơi xuống thiên địa, tám phương run rẩy dữ dội, sông dài thời gian đều nổ tung, trở thành vô số mảnh vụn thời gian.

Đây là một đám Tiên Đế trở về.

Từ xưa Đế không thấy Đế, nhưng mà ngày này hội tụ Tiên Đế từ khi thiên địa này sinh ra tới nay, từ năm tháng vô tận tới nay.

"Ngày này cuối cùng vẫn đến sao?"

Có tiếng thì thào khe khẽ quanh quẩn, trong đại dương sớm khô cạn, mỗi hòn đá đều tựa như vũ trụ rải rác, nhưng trong đó vang tiếng bước chân.

Ánh sáng vỡ nát đang tụ lại, cuối cùng hiển hóa ra một bóng dáng mơ hồ, bao gồm khuôn mặt đều là mơ hồ, giống như không tồn tại trong mảnh thiên địa này, càng giống như nhân vật sớm trở về, bị thiên địa và nguyện lực của chúng sinh gọi về, lại tái hiện ở thiên địa.

Càng giống như Anh Linh đã từng thủ hộ mảnh thiên địa này.

Anh Linh cấp bậc Tiên Đế.

Tồn tại giống như vậy không chỉ có một vị, còn có càng lúc càng nhiều Tiên Đế đã ngủ say bị đánh thức từ sâu trong chiến trường này.

Bọn họ hoặc là trạng thái không đúng, hoặc là ý thức mơ hồ, hoặc là chỉ còn lại bản năng, nhưng mà vẫn đi ra, ngưng tụ ra hơi thở chí cao, hóa thành hạt màu vàng lơ lửng trong hư không, có được lực lượng vượt qua vô thượng.

"Hồn hề hồn hề trở về hề... "

"Đại chiến khởi hề thiên địa vỡ... "

Trong thiên địa, không biết khi nào vang lên tiếng ngâm nga ca dao cổ xưa xa lạ, mang theo bi thương, mang theo tiếc nuối, càng mang theo ai oán vạn cổ khó tan.

Không ai biết là ai ngâm ca dao, cũng không biết ca dao này đến từ đâu.

Trong thiên địa, vũ trụ sụp đổ, thế giới hóa thành mảnh nhỏ bột mịn, bị gió lốc màu đen thổi bay đi hắc ám không biết tận cùng.

Vô số sinh linh cùng tu sĩ vào giây phút này cảm thụ được dày đặc ai.

Dường như là thiên địa dựng dục bọn họ đang phát ra gào thét, giây phút này, đóa Luân Hồi Chi Hoa thứ chín đã thúc đẩy đến cuối cùng tận cùng, tiếng rít khủng bố giống như thiên địa vỡ đê, tất cả thế giới đều sụp xuống vỡ nát.

Tiên Đế Hắc Ám cao cao tại thượng, lạnh lùng nhìn xuống tất cả điều này, đứng ở cuối thiên địa từ xa nhìn Tiên Vực còn sót lại duy nhất.

Đúng vậy, trừ Tiên Vực ra, chư thiên vạn giới đã hóa thành tro tàn.

Vô số tu sĩ cùng sinh linh tuôn vào Tiên Vực, tìm kiếm che chở, biết trong Tiên Vực có Thiên Đế trấn giữ, có lẽ chỉ có Thiên Đế ra tay, hắn mới có thể ngăn cản tất cả điều này.

Tận cùng Dị Vực đã sớm tan vỡ, vật chất hắc ám như thủy triều dâng lên, giống như biển sao mênh mông lênh đênh, vô số ngôi sao tùy theo nhịp thở trong đó hóa thành bột mịn.

Tiên Đế Dị Vực từng ngủ say trong chỗ này cũng thức tỉnh, ánh mắt xuyên qua từng mảnh vũ trụ cổ vỡ nát nhìn ra ngoài Tiên Vực.

Tiên Đế này khẽ nói:

“Cơ hội siêu thoát, đây là con đường mà ngày xưa vị kia lựa chọn?

Có lẽ hắn đã nghĩ đến tất cả, kết quả cuối cùng chỉ là một đợt chúng sinh điêu tàn sao?"

Hắn từng bị thương rất nặng, đến bây giờ vẫn không có dấu hiệu lành lặn.

Nhưng hắn không nhúc nhích, bởi vì thân là Tiên, từ lâu đã biết trước ngày này.

Chương 786 - Hồn này hồn này quy lai hề, không thấy cố nhân về (2)

Trường hạo kiếp này vốn đã định sẵn sẽ khiến thiên địa quy khư, lúc ấy hắn có nhắc đến, nhưng mà ngay lúc đó Cố Trường Sinh còn chưa thành tựu Tiên Đế.

Cho nên hắn chưa từng nói nhiều.

Nhưng mà hết thảy sớm trở thành kết cục định sẵn.

Lúc này, trong cấm khu độc lập bên ngoài vạn trượng hồng trần ở nơi xa.

Một nam nhân áo trắng hơn tuyết, siêu nhiên thoát tục không kiềm được nhẹ giọng thở dài:

“Ngày này vẫn đến sao? Tiểu tử ngày xưa rốt cuộc trở thành Tiên Đế, định một mình gánh tất cả sao?"

Cấm khu này rộng thênh thang, nhưng bị hơi thở kỳ diệu bao phủ, từng ở dưới Cửu Thiên, nhưng cuối cùng bị nam nhân dùng đại pháp lực vô thượng dời đi, đã không ở vị trí cũ.

Bên dưới nam nhân áo trắng, một con rùa già toàn thân trắng ngần nét mặt vô cùng cung kính.

"Chủ nhân, người phải rời khỏi nơi này rồi sao? Vậy xin hãy mang Lão Quy cùng đi, ngày cuối cùng của thiên địa, Lão Quy muốn cùng chủ nhân sóng vai chiến đấu."

Nghe vậy, nam nhân áo trắng trầm mặc thật lâu, cuối cùng thở dài.

"Thị phi thành bại quay đầu không, mấy độ núi xanh còn ở, không thấy cố nhân về..."

Hắn nói rồi cất bước tới trước, thân hình vốn thẳng tắp trong giây lát giống như chịu đựng vô cùng vô tận lực lượng, sợi tóc trở nên tuyết trắng, năm tháng trong khoảnh khắc in trên khuôn mặt, giống như nháy mắt đi đến ức vạn năm.

Thần Chủ áo trắng trong cấm khu chớp mắt vượt qua vô số không gian, đi tới bên trên chiến trường Tiên Đế, con rùa già màu trắng theo bên cạnh.

"Tiền bối... "

Cố Trường Sinh khẽ thở dài, nhưng rất nhiều hiểu ý đồ của vị tiền bối này, nhiều năm trước khi hắn chưa thành tựu Chân Tiên, còn ở dưới Cửu Thiên đã gặp Thần Chủ áo trắng.

Lúc ấy là con rùa già màu trắng bên cạnh Thần Chủ chở Cố Trường Sinh vào cấm khu, ở nơi đó hắn từng phá vỡ hạn chế của Hỗn Độn Thể, cũng trong trạng thái tuyệt đỉnh cực hạn lại lần nữa phá vỡ, nâng tu vi, thực lực lên đến đỉnh cao đứng sừng sững ở Nhân Đạo, đến trình độ có thể đồ sát Tiên Vương.

Thần Chủ áo trắng trợ giúp Cố Trường Sinh rất nhiều, giữa hai người có nhân quả rất lớn.

“Việc hôm nay, có lẽ ngươi và ta không có sinh cơ, nhưng chung quy còn cần thử một lần, dù sao định sẵn vốn là dùng để phá vỡ nó... "

Thần Chủ áo trắng lên tiếng, âm thanh vẫn dịu dàng, nhưng mà Cố Trường Sinh có thể cảm giác được suy yếu.

Xưa kia Thần Chủ áo trắng bị Đại Hắc Thủ tập kích, người bị thương nặng, cuối cùng chỉ có thể ở trong cấm khu, khó mà thoát thân.

Cố Trường Sinh thành tựu Tiên Đế, vốn định đi tìm Thần Chủ áo trắng để báo đáp ân tình ngày ấy, nhưng phát hiện mảnh cấm khu

sớm bị Thần Chủ áo trắng dùng đại pháp lực dời đi, không biết tung tích.

Cho nên, hắn cũng sẽ không cố ý đi tìm.

Giờ này khắc này, tất cả tồn tại cường đại của Tiên Vực đều cảm giác được hơi thở không tầm thường ở chỗ này.

Trên chiến trường Tiên Đế, sát khí đánh nát thiên hạ, mỗi một tấc không gian đều run rẩy, sắp tan vỡ, nứt ra khe hở lớn đáng sợ đến mức tận cùng.

Chỗ này vốn có thể chứa cấp bậc Tiên Đế giao chiến, nhưng mà hiện giờ nhiều Tiên Đế Hắc Ám ra mặt, sắp không chứa nổi, ngay cả quy tắc trật tự đều tan biến, đại đạo sụp đổ, không có thứ gì chịu tải được hơi thở Tiên Đế.

"Hôm nay lúc này là ngày cuối cùng của kỷ nguyên này, hôm nay qua đi, thiên địa lại quay về hư vô, vạn giới đều biến thành hắc ám, chúng ta sẽ siêu thoát từ đời này, đi ra cái cũi này."

“Thiên địa không tiếp tục, luân hồi hủy diệt thì có liên quan gì đến chúng ta?”

Ầm ầm ầm!

Thanh thế khủng bố từ chiến trường Tiên Đế xa xăm vọng đến, truyền khắp Thương Mang, Giới Hải, Tiên Vực, cùng với vạn giới đã sụp đổ vỡ vụn.

Đây là vô cùng ác nghiệt, tuyệt tình, không có bất cứ dao động, sớm đã biết tất cả điều này sẽ phát sinh.

Hơn nữa, đã có Tiên Đế Hắc Ám ra tay, cầm Cửu Long Chân Đỉnh đúc từ Hắc Ám Đế Kim.

Cửu Long Chân Đỉnh dũng mãnh đến mức tuyệt đỉnh, chỉ một chút dao động đã xóa sổ hết thảy, bao gồm quy tắc đại đạo cùng với sông dài thời gian sớm vỡ nát, tất cả thành bột phấn.

“Grào!”

Chín phương hướng có chín con Chân Long hiện ra, hơi thở của mỗi con tựa như thức tỉnh từ lịch sử xưa, sống lại, vượt qua Chuẩn Tiên Đế, dũng mãnh đến cực độ.

Cảnh này vô cùng rung động, khiến người thần hồn run rẩy, không kiềm được muốn quỳ xuống đất lạy, dập đầu vái phương hướng đó.

Sinh linh từng biến mất trong sông dài thời gian hôm nay lại một lần nữa hiện ra, tuy rằng bị ánh sáng hắc ám cực đậm bao phủ, nhưng vẫn khó che giấu sự khủng bố bá tuyệt chư thiên.

Chân Long, dù ở kỷ nguyên này thì đã thuộc về truyền thuyết, dù có dấu vết của Chân Long cũng chỉ là con cái hậu bối của nó, huyết mạch dù tinh thuần đến đâu cũng chỉ tới cấp bậc Tiên Vương.

Chưa từng nghe có Chân Long tộc từ Tiên Vương trở lên.

Cách Chuẩn Tiên Đế không biết bao nhiêu xa.

Nhưng hôm nay, Tiên Đế Khí do Tiên Đế Hắc Ám này đúc ra có chín con Chân Long vượt qua Chuẩn Tiên Đế, có lẽ là chân thân của nó, hoặc là Chân Long Chi Hồn bị giam cầm.

Tiên Đế Hắc Ám này muốn dùng cái đỉnh đó hủy diệt Tiên Vực cuối cùng, do đó khiến thiên địa quy khư!

Chương 787 - Người đi trước ban đầu rơi vào hắc ám, Tiên Thiên Chi Khí duy nhất từ lúc khai thiên đến nay

“Grào grào grào!”

Chín con Chân Long Chi Hồn vượt qua Chuẩn Tiên Đế, thậm chí đã chạm được đến Nửa Bước Tiên Đế cảnh phát ra tiếng rồng ngâm kinh khủng nhất trong vũ trụ vỡ nát.

Tất cả cường giả trong Tiên Vực giờ phút này đều sắc mặt tái

nhợt, run rẩy và hoảng sợ từ tận hắc ám.

Mặc kệ là Tiên Vương cũng tốt, Chân Tiên cũng thế, giây phút này đều cảm giác lạnh từ đầu đến chân, vô cùng tuyệt vọng.

Chỉ là binh khí đã đủ để tan biến chư thiên thì còn hy vọng gì nữa? Trừ tuyệt vọng ra có thể còn lại cái gì?

"Đây rốt cuộc là dạng tồn tại gì? Sao có binh khí khủng bố như vậy?" Có lão Tiên Vương vô cùng tuyệt vọng, sắc mặt xám xịt.

Tiên Vương xem như tồn tại đứng ở đỉnh cao nhất thế gian này, có thể hiển hóa bóng dáng trong sông dài thời gian, giơ tay che lấp vạn cổ.

Nhưng dưới loại binh khí này, Tiên Vương chẳng khác nào con kiến, tùy thời có thể bị đánh nát hủy diệt, không thể chống cự.

“Đây là vị kia hồi xưa!”

“Vốn tưởng ghi chép về hắn đã không còn nữa, không thể lại nhắc đến, nhưng mà hắn vẫn sống, thân là Tiên Đế, sao có thể chết dễ dàng như vậy được?”

Trong Tiên Đình, Hôi Lão nét mặt trở nên hơi phức tạp, dường như nhận ra điều gì.

Lúc Hôi Lão ở đỉnh cao nhất, căn cứ vào điển tịch cổ xưa đào ra từ Hỗn Độn mới biết đôi câu vài lời về tồn tại như vậy.

Cửu Long Chân Đỉnh là thủ phạm đã từng tàn sát toàn bộ Chân Long bộ tộc, khiến Chân Long bộ tộc từ thời đại huy hoàng đỉnh cao nhất cấp tốc kết thúc, đi hướng suy bại cùng tĩnh mịch.

Hôi Lão không phải nhân tộc, cho nên hiểu rõ càng nhiều về việc trong dị tộc.

Giây phút này, tuy rằng hắn thân là Chuẩn Tiên Đế vẫn có loại cảm giác không rét mà run.

Tiên Đế muốn hủy diệt Tiên Vực, dù là Tiên Vực ở lúc đỉnh cao nhất cũng không thể nào chống đỡ được.

Chỉ riêng Cửu Long Chân Đỉnh đủ để tàn sát sạch sinh linh, khiến thế gian này chỉ còn lại tuyệt vọng cùng tử vong.

Hôi Lão biết thân phận của vị Tiên Đế Hắc Ám đó, có thể nói là vị Đế đầu tiên từ thuở khai thiên tích địa tới nay, nhưng cũng không phải, đó là một trong những người đi trước, có đại công tích với Tiên Vực thậm chí chư thiên vạn giới

“Hồng Vũ Tiên Đế, siêu thoát Thiên Địa Huyền Hoàng, Vũ Trụ Hồng Hoang, cô đọng Lục Đạo Luân Hồi, cho dù chư thế tan biến vẫn sẽ để lại dấu ấn tên thật trong sông dài thời gian, không ngờ rằng kết quả là thành Tiên Đế Hắc Ám.”

Hôi Lão thở dài thườn thượt, giây phút này trong Tiên Đình có một vật cảm ứng, Thần Quang chói lòa chiếu rọi sâu trong thiên hạ.

Oong!

Thứ đó từ tận cùng Tiên Đình bay ra, lơ lửng trên đầu Hôi Lão, rũ xuống ức vạn Đại Đạo Thần Quang.

Đó là một Lục Đỉnh bình thường không có gì lạ, ngay cả chất liệu cũng nhìn không ra chút gì đặc biệt, hoa văn trên đỉnh vô cùng mơ hồ cùng cổ xưa.

Thoạt trông giống như là tùy thời bị xóa sổ trong năm tháng.

Nhưng Lục Đỉnh này có hơi thở chí cao đang thức tỉnh, giống như có một vị Tiên Đế cái thế sắp thức tỉnh, uy hiếp thiên hạ, chư thiên run rẩy.

Vũ trụ sớm tan biến vào lúc này hóa thành phấn, đại đạo vô cùng tận bao phủ lên.

"Đế Đỉnh chủ động thức tỉnh, đây là tổ khí từ thuở Cố gia ta tự lập tộc truyền thừa xuống, cũng là Tiên Đế Khí duy nhất trong mảnh thiên địa này tự nhiên sinh ra.”

Giây phút này, giọng của Hôi Lão rất bình tĩnh, chậm rãi kể ra một sự thực. Hôi Lão từng dặn dò Cố Trường Sinh, nhắc đến Lục Đỉnh này có lai lịch rất cổ xưa.

Đám người Tiên Đình dù biết Lục Đỉnh này là Tiên Đế Khí nhưng không quá rõ ràng.

Tuy nhiên, nét mặt của Hôi Lão vẫn không mấy lạc quan.

Bởi vì Lục Đỉnh này có thần chi tồn tại, tuy có uy của Tiên Đế nhưng khó bị người vận dụng, cần có lực lượng đặc biệt áp lực thì nó mới bùng nổ thần uy thật sự.

Ví dụ giống như hôm nay, cảm thụ áp lực từ Cửu Long Chân Đỉnh nên Lục Đỉnh bay ra từ sâu trong Tiên Đình.

“Trong Tiên Đình quả nhiên còn ẩn giấu vũ khí tuyệt thế, cái gọi là Tiên Đế Khí thì ra là như vậy, tiên thiên mà sinh, hèn gì Trường Sinh Cố gia có thể luôn luôn đứng sừng sững bất hủ, trước đến giờ không dao động căn cơ, có Tiên Đế Khí trấn áp nội tình, không ai có thể động vào Cố gia một ly.”

Trong Tiên Vực, nhiều tồn tại cường đại đều nghe thấy lời nói của Hôi Lão, nét mặt trở nên khác nhau.

Có người cảm thán, có người hưng phấn, có người kích động, là hy vọng duy nhất có thể cảm thụ được trong hắc ám.

“Lực lượng vượt qua Chuẩn Tiên Đế, quả nhiên đã không phải chúng ta có thể chống cự.”

Tô Huyên nhìn chằm chằm Cửu Long Chân Đỉnh, giọng nói tràn ngập nghiêm túc.

Tu vi của Tô Huyên đã đi được một khoảng cách trên đường Chuẩn Tiên Đế, nhưng cách Nửa Bước Tiên Đế còn rất xa.

Thiếu nữ mặt mày hơi giống Tô Huyên ở một bên nhẹ giọng hỏi:

"Mẫu thân, phụ thân sẽ trở về đúng không?"

Tô Huyên nhìn hướng tận cùng vũ trụ xa xôi, dao động ở chỗ đó đã vượt xa khả năng của nàng.

Giọng của Tô Huyên hết sức bình tĩnh nói:

“Phụ thân của các ngươi đang chống lại một đám Tiên Đế, một đám Tiên Đế rơi vào hắc ám.”

Đám thuộc hạ Tiên Đế lúc này cũng đều trầm mặc, nhưng mà vẫn không tuyệt vọng.

Chương 788 - Người đi trước ban đầu rơi vào hắc ám, Tiên Thiên Chi Khí duy nhất từ lúc khai thiên đến nay (2)

Ầm!

Giây sau, có hơi thở đè ép chư thiên dâng lên trên người bọn họ.

Đó là tín ngưỡng vững tin Thiên Đế vô địch, sẽ trấn áp hết thảy hắc ám đang ngưng tụ, hóa thành hạt năng lượng ánh sáng màu vàng, mơ hồ thấy một vị Tiên Đế cái thế đang được ngưng tụ ra.

Đây là lực lượng tín ngưỡng của chúng sinh Tiên Vực.

Thế là trong thiên địa, một vị Tiên Đế cái thế hình thành từ vô tận niềm tin xuất hiện, vĩ ngạn mà thẳng tắp, xung quanh vang vọng âm thanh tế tự, âm thanh tụng niệm, âm thanh thế giới vô cùng vô tận, to lớn mà dâng trào.

“Grào!”

Cửu Long Chân Đỉnh đè xuống Tiên Vực, giống như trời xanh rơi, muốn đập nát tất cả.

Đây là lực lượng khủng bố khó mà hình dung, toàn bộ thế giới đều đang run rẩy, vách ngăn không gian vỡ ra, sinh ra khe nứt lớn đáng sợ, từ bên trong thổi ra gió lốc không giới hạn.

Cửu Long giết tới, hủy diệt hết thảy, không gian bên ngoài Tiên Vực lập tức bị nghiền thành phấn, sau đó bị gió lớn hắc ám thổi, bay về phía tận cùng thiên địa.

Tiên Đế Hắc Ám khác đều quan sát, không ra tay, đối với bọn họ

thì chỉ cần một vị Tiên Đế ra tay đã đủ hủy đi Tiên Vực.

Cho nên, thân là Đế giả, bọn họ khinh thường lần thứ hai ra tay.

Giọng Cố Trường Sinh lạnh băng:

"Tiên Vực không thể diệt, các ngươi cũng không làm được... "

Cố Trường Sinh cũng ra tay, tuy rằng tự biết đối diện một đám Tiên Đế, nhưng vẫn không sợ hãi. Từ phương hướng khác, những Anh Linh tiêu tan trong lịch sử cổ thức tỉnh, hóa thành chân thân ngày xưa lao về phía đám Tiên Đế Hắc Ám.

“Đất về đất, cát bụi về với cát bụi, năm xưa đã xóa sổ các ngươi, cho dù còn sót lại ý chí cuối cùng thì sao?”

Đám Tiên Đế Hắc Ám này vô cùng lạnh lùng, khi những Anh Linh còn ở đỉnh cao thì đã bị bọn họ đánh bại, trấn áp, xóa sổ.

Hiện giờ cho dù ý thức bị niềm tin của chúng sinh đánh thức thì sao?

Chẳng lẽ một đám thất bại còn có thể ngăn cản bọn họ?

Ầm ầm ầm!

Nơi này lần thứ hai bùng nổ đại chiến khủng bố kinh thế hãi tục, tất cả Tiên Đế đều không cách nào tránh khỏi bị cuốn vào trong đó, dù là Đao Đế trạng thái đỉnh cao, từng một đao bổ ra Luân Hồi Lộ cũng bị cuốn đi.

Đối thủ của hắn vô cùng cường đại, ở trong mắt Cố Trường Sinh, hắn từng đấu với Thần Đình Chi Chủ rơi vào hắc ám.

Một đao, một kích va chạm, dao động nhẹ đủ khuếch tán toàn bộ thời không, cảnh tượng từng xảy ra trong thiên địa đều hiện ra.

Đó là giao chiến khủng bố nhất, trên con đường Tiên Đế, hai người đều từng đi rất xa, Tiên Đế bình thường tuyệt đối không đánh lại bọn họ.

“Xéo!”

Biểu cảm của Cố Trường Sinh lạnh băng, vỗ bàn tay to che kín trời, Hỗn Độn Khí hùng dũng, Thái Sơ Thần Quang đáng sợ nhất dâng lên từ bàn tay, Cố Trường Sinh phủ lên chiến trường Tiên Đế phía trước, thẳng hướng tất cả Tiên Đế Hắc Ám.

Thái Thượng Tiên Đế, Thần Chủ áo trắng đấu với đối thủ của mình. Đại chiến giữa Tiên Đế lần đầu tiên xuất hiện từ khi lịch sử cổ kéo dài đến nay, cảnh tượng khủng bố đến mức đủ để chúng sinh tuyệt vọng.

Oong! !

Trong Tiên Vực, Lục Đỉnh thức tỉnh, va chạm với Cửu Long Chân Đỉnh, hai món Tiên Đế Chi Khí bùng nổ một lũ dư ba đủ để tất cả vũ trụ sụp xuống.

Thần chi trong Cửu Long Chân Đỉnh thức tỉnh, bộc phát lực lượng chí cường kinh khủng nhất.

Chúng nó dường như tỉnh dậy từ lịch sử xưa, chịu tải lịch sử huy hoàng nhất của Chân Long bộ tộc ngày xưa, Cửu Long ánh chiếu chư thiên, dù cho chư thiên này đã hóa thành hư vô vẫn khó che lại uy thế vô địch của nó.

Thế gian này trừ Long tộc ra, chủng tộc khác có thể sinh ra chín vị tồn tại chí cường giống như vậy sao?

Dù là thuở thiên địa sơ khai cũng không tìm ra tộc quần có thể vượt qua Chân Long bộ tộc.

Nhưng mà cuối cùng, Chân Long bộ tộc không có xuất hiện tồn tại Tiên Đế, nguyên nhân này dẫn đến chúng nó cuối cùng bị luyện chế thành Tiên Đế Khí, thế gian này trừ trong Đại Trụ Cung ra, ở nơi khác đã không tìm được vật chất cấp bậc Tiên Đế.

Chín con Chân Long Chi Hồn cấp bậc Nửa Bước Tiên Đế mới đúc ra sự cường đại khủng bố của Hắc Ám Đế Kim Đỉnh cấp bậc Tiên Đế này.

Tiên Đế Hắc Ám khác cũng không cách nào có được Tiên Đế Khí như vậy.

Luyện chế Tiên Đế Khí khó hơn trở thành Tiên Đế nhiều, bởi vì mảnh thiên địa này không thể nào tìm được vật chất cấp bậc Tiên Đế.

Nhưng bên ngoài Tiên Vực vẫn có Tiên Đế Hắc Ám đứng yên, không nhúc nhích.

Bọn họ không ra tay, dù đã rơi vào hắc ám, nhưng bọn họ vẫn như cũ là Tiên Đế, cao cao tại thượng, nhìn xuống chư thiên.

Cuối cùng, nơi này Cửu Long Chân Đỉnh nặng nề đập xuống Tiên Vực, không gian vỡ nát.

Chín phương hướng vang lên âm thanh khác nhau, giống như từ thời không khác nhau truyền đến, đủ để nghiền nát hết thảy, e rằng Chuẩn Tiên Đế cũng không cách nào ngăn trở loại dao động này.

Từng làn sóng gợn khuếch tán ra, đó là từ vô số lực lượng chí cao tổ hợp, giống như gió lớn thổi Tiên Vực ở bên dưới, mỗi một tấc không gian đều sụp xuống vỡ vụn.

Lục Đỉnh tuy rằng cường đại, nhưng không có Tiên Đế khống chế, với tu vi của Hôi Lão căn bản không thể nào đối kháng một vị Tiên Đế.

Chương 789 - Trấn áp Tiên Đế Hắc Ám thô bạo, tất cả quay về chỗ cũ

Hồng Vũ Tiên Đế Hắc Ám đang đấu với pháp thân tín ngưỡng của Thiên Đế, đã rời xa thời không này, không biết đi hướng thời đại nào, chỉ có chút dư ba vô cùng mênh mông mà khủng bố cách vô số không gian truyền tới.

Trận chiến này khiến tất cả người Tiên Vực tuyệt vọng, dù sao đây mới là vị Tiên Đế Hắc Ám thứ nhất đi hướng Tiên Vực, phía sau còn có càng nhiều Tiên Đế Hắc Ám ở nơi đó cao cao tại thượng nhìn xuống, lạnh lùng đến cực độ.

"Nhiều Tiên Đế như vậy, thật là khiến người tuyệt vọng." Tô Huyên khẽ nói, đứng sừng sững trong Tiên Đình.

Đám người Cố gia, thuộc hạ Tiên Đình ở sau lưng Tô Huyên đều trầm mặc nhìn tất cả điều này.

"Mẫu thân... "

"Phụ thân ngày xưa dùng thân thể luyện chế để lại Hỗn Độn Tiên Đỉnh đang thức tỉnh... "

Thiếu niên đứng cạnh Tô Huyên bỗng lên tiếng, trong mắt có đặc thù như thần linh, dải sáng chín màu dâng lên, giống như một vị thần trẻ tuổi.

Ầm ầm ầm!

Hỗn Độn Quang ngập trời hiện ra ở tận cùng Tiên Đình, hơi thở mạnh không thua gì Lục Đỉnh mới tức thỉnh, dù gì là thể xác lột xác từ cơ thể mạnh nhất của Cố Trường Sinh lúc trước để lại.

Ngay lúc đó thân thể của hắn, sáu mươi vạn ức tế bào đều hoàn chỉnh lột xác một lần, mỗi một tế bào đều ẩn chứa lực lượng chân giới không gì sánh bằng.

Cứng rắn hơn xa bất kỳ chất liệu gì, vượt qua vạn cổ, tương đương với Cố Trường Sinh luyện chế Đạo Quả lúc Hỗn Độn Thể của hắn ở đỉnh cao nhất thành một món binh khí.

Hiện tại, binh khí này tự chủ thức tỉnh, trong đó để lại dấu ấn của Cố Trường Sinh.

Giờ phút này Hỗn Độn Tiên Đỉnh ở nơi đó dâng trào ra Thái Sơ Thần Quang mênh mông, loáng thoáng thấy một vị Tiên Đế cái thế trôi nổi trong Hỗn Độn Khí, nhìn xuống chư thiên, dường như sắp thức tỉnh, nâng tay đè xuống chín con Chân Long ở trước mặt, muốn xóa sổ chúng nó.

“Luyện chế thân thể của mình thành binh khí, công hiệu giống với Đao Đế.”

“Nhưng ngươi và binh khí có bằng Cửu Long Chân Đỉnh của ta

không?”

Hồng Vũ Tiên Đế đang đấu với pháp thân tín ngưỡng của Cố Trường Sinh rất là nhẹ nhàng, đứng thẳng bên ngoài Tiên Vực, nét mặt tuy rằng lạnh lùng, nhưng chưa vận dụng thủ đoạn mạnh nhất.

Dù sao ở trước mặt hắn chỉ là một vị pháp thân tín ngưỡng, không phải chính chủ Cố Trường Sinh, hắn cảm thấy chính mình không cần vận dụng thủ đoạn mạnh nhất vẫn có thể dễ dàng trấn áp.

Thiên Đế của một kỷ nguyên thì sao chứ, Hồng Vũ Tiên Đế sẽ cho người kia thấy tận mắt Tiên Đình của Cố Trường Sinh sụp đổ vào hôm nay, cuối cùng đi hướng suy vong, theo thiên địa này quay về vĩnh hằng cùng hắc ám lạnh như băng.

Cái gọi là Tiên Đình không thể tồn tại trên cõi đời, nguyền rủa này không phải nói cho có, đây là từ xưa đến nay đã lưu truyền.

Dù cho đến hiện tại, nguyền rủa vẫn tồn tại, vì người từng lập nguyền rủa là các đời Tiên Đình Chi Chủ, đều từng là Tiên Đế.

“Kỷ nguyên này đã định sẵn hết thảy chống cự đều vô ích, các ngươi lựa chọn chờ chết đi."

Hồng Vũ Tiên Đế lạnh lùng nhìn Tiên Đình, mặt không cảm xúc, giống như là nhìn một đám con kiến.

Dù là Chuẩn Tiên Đế thì ở trong mắt Hồng Vũ Tiên Đế không khác gì con kiến.

Trong Tiên Đình, không ai đáp lại, cũng lạnh lùng nhìn về hướng hắn, không nói không rằng, tất cả mọi người tin tưởng Thiên Đế cuối cùng sẽ từ khoảng cách vô tận trở về.

Những hắc ám bên ngoài Tiên Vực rồi sẽ bị trấn áp, đây là niềm tin thuần khiết nhất với Thiên Đế.

Đây là một trận đại chiến định sẵn vượt qua từ xưa đến nay, trong chiến trường Tiên Đế một mảnh hỗn loạn, toàn là thần thông và quy tắc cấp bậc Tiên Đế, một chút dư ba đã đủ hủy diệt thế giới.

Mặc kệ là Tiên Đế Hắc Ám trở về hay Anh Linh cổ xưa từng thua trận, hoặc là Tiên Đế thức tỉnh từ hắc ám đều đang ra tay, chém giết, xuyên qua từng tầng thế giới cùng không gian, đi tới mỗi kỷ nguyên, để lại dấu chân và tung tích của bọn họ dưới sông dài thời gian.

Trong sông dài thời gian tràn ra một chút dư ba khiến thiên địa từng hủy diệt bị lật lại, có Tiên Đế thậm chí giết đến năm tháng trước khi đối phương thành đạo, muốn giải quyết khi đối thủ còn chưa lớn lên.

Làm như vậy sẽ có nhân quả lớn khó mà tưởng tượng, nhưng mà hiện giờ tất cả Tiên Đế đều không bận tâm, tất cả thủ đoạn đều thi triển, thiên địa bị lật lại hết lần này đến lần khác, bị diễn biến lại, tiếp đó vòng đi vòng lại.

Tất cả Tiên Đế đều giao chiến, Cố Trường Sinh tự mình ra tay, đánh với mấy vị Tiên Đế Hắc Ám ở trước mặt. Đối phương chắc chắn cường đại rồi, lúc thành tựu Tiên Đế còn sớm hơn Cố Trường Sinh, tuy không đi được bao xa trên con đường này, nhưng là Tiên Đế trăm phần trăm, khi ra tay thì Thần Quang chói lòa, xiềng xích đại đạo lôi kéo những sơn hải sớm chìm đắm.

Vũ trụ vốn lạnh như băng tĩnh mịch bị chiếu sáng trưng.

Một vị Tiên Đế Hắc Ám đấu với Cố Trường Sinh tay cầm trường thương xà mâu, tuy không phải Tiên Đế Khí nhưng đã đủ khủng bố, đủ sức đối kháng tồn tại dưới Tiên Đế, nhưng khi đối diện Cố Trường Sinh thì không được ưu thế bao nhiêu. Cố Trường Sinh lùi ra sau, chớp mắt đi ra không gian vô tận, né qua sát chiêu của một vị Tiên Đế Hắc Ám, giây sau, dưới chân hắn hiện ra ánh sáng thời gian, sông dài thời gian sớm cắt đứt vỡ nát một lần nữa bày ra uy năng khủng bố trong tay Cố Trường Sinh.

Chương 790 - Ta là Thiên Đế làm trấn áp hắc ám, độc thân độc chiến chúng Tiên Đế

Hắn xuyên qua thời gian, điều khiển lực lượng thời gian khủng bố đến cực độ, nháy mắt xuất hiện ở thời không khác, quay về vị trí cũ, sau đó tung ra cú đấm, Hỗn Độn Khí dâng trào, giống như đánh nát vạn cổ, bùm một tiếng, trường thương xà mâu chấn động mạnh, bị Cố Trường Sinh một đấm đánh cho xuất hiện vết rạn.

Một món binh khí gần đến cấp bậc Tiên Đế, về chất đã đến đỉnh của thế giới này, dù là Tiên Đế cũng không thể nào dễ dàng tổn hại.

Nhưng mà hiện tại, nó bị lực lượng đáng sợ của Cố Trường Sinh đánh nứt, vị Tiên Đế Hắc Ám kia thay đổi sắc mặt, chẳng qua tốc độ của Cố Trường Sinh nhanh hơn quá nhiều, khoảnh khắc ra tay, ánh sáng Tiên Đế cực kỳ chói lòa.

Lĩnh vực Tiên Đế khuếch tán, tùy theo cú đấm của Cố Trường Sinh bao phủ đối phương, nháy mắt giam cầm ở một nguyên điểm, vô pháp vô thiên vô trói buộc, hết thảy quay về một điểm.

Đây là áo nghĩa trong Đệ Nhất Pháp của Cố Trường Sinh, đến cảnh giới Tiên Đế càng bày ra sự khủng bố.

Trên đỉnh đầu Cố Trường Sinh đã sớm lấy ra Hồng Mông Hắc Động, rũ xuống ánh sáng đen vô cùng tận.

Một vị Tiên Đế Hắc Ám cứ như vậy bị Cố Trường Sinh trấn áp, thu vào Hồng Mông Hắc Động, chuẩn bị tùy thời luyện hóa.

Trên chiến trường Tiên Đế, một vị Tiên Đế Hắc Ám nhanh chóng bị trấn áp, cứng rắn giết tới nhưng kết quả là bị Cố Trường Sinh dùng thủ đoạn sấm sét nhanh chóng thu vào trong Hồng Mông Hắc Động, bao gồm trường thương xà mâu của hắn cũng bị vỡ nát, cú đấm này ẩn chứa lực lượng thật sự là quá khủng bố, nếu nói xuyên qua vạn cổ cũng không khoa trương.

Dưới quyền quang, nhiều hạt năng lượng ánh sáng đều bị bốc hơi, dường như có thể tẩy rửa vạn vật, thấm nhuần chư thiên, Tiên Đế cũng phải biến sắc, không dám tranh phong đón đỡ.

Loại lực lượng này tuyệt đối là sức mạnh phá vạn pháp trên con đường cực độ, dù là đại đạo, quy tắc Tiên Đế cũng thành bột phấn

dưới cú đấm này.

Giờ phút này, Tiên Đế Hắc Ám khác đều thay đổi sắc mặt, không còn tùy ý như vừa rồi, cảm thấy trận chiến này có thể rất nhanh kết thúc, dù sao trước kia trong số họ cũng có người được tôn xưng là Tiên Đế, biết lĩnh vực này tồn tại có pháp tắc kỳ diệu cộng thêm, chư thiên vạn vực đều tụng niệm tên thật thì sẽ mang đến tác dụng không gì sánh bằng.

Cho nên bọn họ biết Cố Trường Sinh có lẽ sẽ rất khó chơi, nhưng thật sự không ngờ hắn sẽ có thủ đoạn như vậy, một vị Tiên Đế Hắc Ám bị trấn áp nhanh chóng, khiến người hoảng sợ, đây đã là hành động vĩ đại vượt qua vạn cổ.

Nếu Tiên Đế mà dễ đối phó như vậy thì một số chiến đấu trên chiến trường Tiên Đế đã không liên tục vô số năm tháng, theo kỷ nguyên này đến kỷ nguyên khác.

Cố Trường Sinh đã phá vỡ cách nói này, nhiều thủ đoạn của hắn khiến bọn họ cũng cảm thấy tim đập nhanh, thân là Tiên Đế vậy mà tim đập lỗi nhịp, đây vốn là việc không dám tin tưởng.

Trước vạn cổ, sự tồn tại của bọn họ là nhìn xuống chư thiên, vĩnh thế bất diệt.

“Thiên Đế đời này mạnh vượt sức tưởng tượng, để tránh đêm dài lắm mộng, chúng ta cùng nhau lên đi, đừng nương tay!”

Vị Tiên Đế Hắc Ám khác mở miệng, xem bộ dạng không muốn nhẹ tay, trong tay của hắn hiện ra một tấm gương cổ, đen thui giống như lỗ đen, có thể cắn nuốt chư thiên vạn giới, công hiệu khá giống với Hồng Mông Hắc Động của Cố Trường Sinh.

Trong hắc ám chỗ khác, sau khoảng lặng ngắn ngủi, một lão đạo tóc trắng mênh mông trong bốn vị Tiên Đế Hắc Ám chậm rãi nói:

"Đạo hữu đại tài, choáng ngợp trước vạn cổ, cuối chín kỳ, xứng là Tiên Đế mạnh nhất.”

Đạo nhân này mặc áo đạo âm dương, khác nhiều với quần áo đương thời, dường như đến từ tận cùng năm tháng cổ xưa, tỏa ra mùi cổ xưa phủ bụi.

Nhưng một vị đạo nhân như vậy có hơi hướm đứng đầu bốn người, cùng là Tiên Đế Hắc Ám, ai cũng không kém gì ai, vậy mà lão đạo này có thể khiến ba người khác khiêm nhường, chắc chắn có lai lịch rất lớn.

Chiến đấu bên ngoài Tiên Vực rất kinh thế, nhiều ánh sáng bắn thẳng lên trời, chiếu rọi ra ngoài vũ trụ, ánh chiếu nơi đây.

"Bần đạo là Vĩnh Sinh Tiên Đế, chứng quả Tiên Đế ở thời đại Thần Thoại vòng kỷ nguyên thứ nhất."

"Cũng từng bị người đời xưng là Vĩnh Sinh Tiên Đế."

Lão đạo chậm rãi mở miệng, nhưng lời nói ra khiến sông dài thời gian vạn cổ ẩn hiện, thật sự là quá kinh người.

Một vị Tiên Đế vòng kỷ nguyên thứ nhất!

Phải biết rằng, vòng kỷ nguyên thứ nhất là thuở khai thiên tích địa, cách hiện giờ không biết bao nhiêu kỷ nguyên, không đếm được, có thể ngược dòng đến thiên địa sinh ra.

"Cái gọi là Vĩnh Sinh của ngươi là hóa thành, họa loạn thiên địa chúng sinh ngày xưa?"

Sắc mặt Cố Trường Sinh lạnh lùng, Hồng Mông Hắc Động treo trên đỉnh đầu, hắn không có chút thiện cảm với Tiên Đế Hắc Ám coi chúng sinh như cỏ rác.

"Từ thời đại Thần Thoại kỷ nguyên thứ nhất đến thiên địa hiện giờ, bần đạo sớm nhìn quen luân hồi hủy diệt, sinh linh đổ máu, so với quá khứ tiêu tan trong năm tháng thì bần đạo là vĩnh sinh."

Hơi thở của Vĩnh Sinh Tiên Đế cổ xưa, tựa như tồn tại vô thượng tuyên cổ trường tồn nhìn xuống kỷ nguyên chìm nổi, thiên địa tan biến.

"Đạo của tất cả các ngươi đều đi lệch."

Chương 791 - Nhất lực phá vạn pháp, sáu mươi ức tế bào ẩn chứa chân giới chí cao

vô thượng

"Cái gọi là siêu thoát chỉ là một cuộc âm mưu." Cố Trường Sinh lắc đầu, lạnh giọng mở miệng nói.

“Đạo của mỗi người đều không giống nhau, ai có thể nói người khác là sai? Thân là Tiên Đế, con đường chúng ta đã đi vượt qua tưởng tượng, nếu không phải đã không có hy vọng, ai mà muốn đầu vào hắc ám?”

Giây phút này Vĩnh Sinh Tiên Đế nói ra lời như vậy, Tiên Đế Hắc Ám khác im lặng, nhưng ôm nỗi lòng giống nhau.

"Đạo hữu, ngươi hãy suy nghĩ rõ ràng... "

Vĩnh Sinh Tiên Đế chưa nói xong Cố Trường Sinh đã chậm rãi mở miệng ngắt lời:

“Ngô là Thiên Đế, nên trấn áp tất cả họa loạn thế gian, tự tay quét sạch hắc ám!"

“Cho dù đến kỷ nguyên tận cùng cũng như vậy, cái gọi là siêu thoát, ta sẽ tự tay đập nát nó!”

Cố Trường Sinh gằn từng chữ, lời nói như sấm nổ, không mang chút do dự nổ vang trong vũ trụ tan vỡ, quanh quẩn trong chư thiên vạn vực.

Âm thanh của Cố Trường Sinh khiến tất cả tu sĩ, sinh linh Tiên Vực đều phấn chấn lên, nhiệt huyết dâng trào, nước mắt lưng tròng.

"Thiên Đế vẫn luôn ở, chưa từng rời xa chúng ta!”

“Đây là âm thanh của Thiên Đế!”

Trên khuôn mặt đẹp tuyệt trần của Tô Huyên lộ ra nụ cười:

“Trường Sinh... "

Thiếu niên, thiếu nữ đứng cạnh Tô Huyên cũng nhìn phương xa:

“Phụ thân nhất định có thể làm được."

“Dù bị Tiên Đế vây giết, hắn cũng có thể vô địch thế gian! Cho dù vạn cổ tan biến, trời sập đất nứt, hắn đều là không thể địch lại."

Tô Huyên nhẹ giọng tự nói, tin tưởng vào Cố Trường Sinh hơn bất kỳ điều gì.

Trận chiến đấu này lần thứ hai bùng nổ theo Cố Trường Sinh dứt lời.

Ầm ầm ầm!

Trong hắc ám trước mặt Cố Trường Sinh, một vị Tiên Đế Hắc Ám vô cùng lạnh lùng vận chuyển tu vi.

Khí cơ khủng bố vào giây phút này hoàn toàn bùng nổ, hóa thành ánh sáng màu đen đánh nát bụi Hỗn Độn, lộ ra hình dáng của hắn.

Đó là một nam nhân trung niên, tóc đen xõa vai, khí huyết cuồn cuộn, hai mắt giống như lôi đình, có thể xuyên qua tám phương năm tháng hư không.

"Linh Thiên Đế! Hắn là Linh Thiên Đế ngày xưa! !!”

Trong giọng nói của Thái Thượng Tiên Đế chất chứa vô cùng khiếp sợ vang lên trong không gian phương xa, hắn đang đấu với đối thủ nhưng vẫn chú ý chặt chẽ tình huống bên chỗ Cố Trường Sinh.

Dù sao đối thủ của Cố Trường Sinh thật sự là quá nhiều!

"Chiến!"

Cố Trường Sinh chỉ có một chữ.

Giờ phút này, sau khi lộ ra chân thân, nhiều Tiên Đế Hắc Ám, bao gồm Vĩnh Sinh Tiên Đế đều không chút do dự.

Khi bọn họ vung tay lên, các loại thủ đoạn khủng bố vụt qua không gian, chém chết ức vạn vũ trụ, trực tiếp giết hướng Cố Trường Sinh, sát khí lộ rõ.

Pháp tắc Tiên Đế che trời lấp đất ầm ầm rơi xuống, trong khoảnh khắc nhấn chìm chiến trường Tiên Đế, khiến vô tận hư không đột nhiên nổ tung.

Một đao kia cực kỳ kỳ dị, hơi thở dường như từ sông dài thời gian, thả ra ý chí bất hủ và sát ý chí cao của Tiên Đế, kinh hãi toàn bộ thiên địa!

Đây là một vị thích khách Tiên Đế!

Một đao kia choáng ngợp sông dài vạn cổ, mang theo sát ý bất hủ và lạnh lẽo ngập trời.

Dù cách cự ly xa xôi vô tận cũng khiến tất cả sinh linh cảm giác được một loại khí thế kỷ nguyên tận cùng, vạn cổ sụp đổ, ngay cả thần hồn cũng sẽ thành tro dưới hơi thở của đường đao kia.

Đây là sự khủng bố của thích khách Tiên Đế, hắn đi không xa trên con đường Tiên Đế, nhưng tạo thành sức sát thương tuyệt đối là khủng bố nhất.

Cố Trường Sinh lần đầu tiên thấy tận mắt thích khách Tiên Đế.

Đã từng biến mất trong lịch sử cổ, không được ghi lại, đi lên con đường giết chóc thuần túy, nhắm thẳng vào đại đạo giết chóc, dù là Tiên Đế cũng sẽ tim đập nhanh cùng kiêng kỵ.

Ầm ầm ầm!

Đao khí đáng sợ ẩn chứa hơi thở vượt xa chí cao từ sau lưng Cố Trường Sinh chém tới.

Tốc độ quá nhanh, có một loại lực lượng khủng bố dường như có thể giam cầm người trong nguyên điểm, Cố Trường Sinh hiểu rằng đây là lĩnh vực Tiên Đế của đối phương.

Còn là ý chí giết chóc thuần túy nhất.

Giây phút này, không gian trước mắt Cố Trường Sinh dường như trở thành vùng đất giết chóc vô cùng vô tận, sát kiếp đầy trời, sát khí vô biên cuốn sạch mỗi một thời không, Tiên Đế Hắc Ám khác tấn công cũng bị ảnh hưởng.

Thủ đoạn cấp bậc Tiên Đế, không ai dám bảo đảm hoàn toàn đỡ được.

Đùng đùng đùng!

Giây phút này, Cố Trường Sinh cơ hồ là nháy mắt xoay người, dấu vết thời gian hiện ra ở dưới chân hắn.

Cố Trường Sinh dường như đi trong sông dài thời gian đã khô cạn, trở về tại chỗ, tiếp đó vào giây phút này, đảo ngược tháng, xuất hiện bên ngoài đường đao kia.

Đây đã là thủ đoạn kinh thế hãi tục, đủ chấn động vạn cổ, đường đao chắc chắn chém xuống của thích khách Tiên Đế dường như có nhân quả số mệnh, không ai có thể tránh né.

Nhưng mà Cố Trường Sinh lại xoay chuyển thời gian, về đến khoảnh khắc đường đao kia định sẵn rơi xuống, trước tiên né qua, thậm chí số mệnh đều bị hắn sửa lại.

Trừ Tiên Đế ra, đã không có bất cứ người nào có thể làm đến mức độ này.

Cho nên, đường đao choáng ngợp vạn cổ cuối cùng bị tránh đi, nhưng vẫn khiến nhiều Tiên Đế biến sắc tim đập nhanh.

“Nguy rồi!”

Một kích chém hụt, vị thích khách Tiên Đế cũng khiếp sợ, lập tức trốn vào thời không sau lưng, nháy mắt đi xa ức vạn vạn tầng không gian, tốc độ nhanh đến khó mà tin được, ngay cả nhiều vũ trụ đều khó mà bao trọn hắn.

Chương 792 - Nhất lực phá vạn pháp, sáu mươi ức tế bào ẩn chứa chân giới chí cao vô thượng (2)

Giọng Cố Trường Sinh lạnh lùng nói:

"Đáng tiếc quá muộn, ta sớm đã biết ngươi ở chỗ nào, thích khách Tiên Đế."

Mắt của Cố Trường Sinh giống như sinh ra vùng đất Thái Sơ, chiếu sáng tương lai.

Trong khoảnh khắc, từng lớp không gian sụp đổ dưới một chưởng của Cố Trường Sinh, trôi qua, một đường lan tràn, từng mảnh thời không đều sụp xuống vỡ vụn, đây là phát sinh ở vùng đất cổ xưa.

Sông dài thời gian cũng không chịu nổi loại dao động này, tụ hợp lại rồi nổ tung.

Trong ánh mắt khiếp sợ, khó tin của thích khách Tiên Đế, Cố Trường Sinh một chưởng vỗ xuống, trong chưởng này dường như ẩn chứa vô cùng vô tận lực lượng chân giới chí cao, khủng bố đến mức thiên địa viễn cổ không chịu nổi.

Một chưởng này quả thực xuất hiện ở thời không chưa biết mà cổ xưa, sinh linh trong thời không đó, mặc kệ ở cảnh giới nào đều trông thấy có một chưởng vụt qua bầu trời, che lấp vũ trụ, che lấp hết thảy.

Đối với Cố Trường Sinh thì đây là kiếp nạn, những hình ảnh đó tựa như mảnh vụn bọt nước, đều là dấu vết từ quá khứ, đã sớm bị hủy diệt, không tồn tại nữa.

Ầm!

Một chưởng này đánh trúng người thích khách Tiên Đế, tốc độ của hắn rất nhanh, nhưng không nhanh bằng Cố Trường Sinh điều khiển lực lượng thời gian, dù là đến cấp độ Tiên Đế, lực lượng thời gian vẫn thuộc cấp bậc chí cao.

Trong thiên địa cổ xưa này.

Đột nhiên vang tiếng gầm rú tựa như trời sụp đất nứt, cùng với vô tận pháp tắc hủy diệt, quét hướng vũ trụ bát hoang, mài nhỏ chư thiên đại đạo, biến vô số vũ trụ to lớn thành hạt bụi.

Hơi thở cực đạo cực kỳ cuồng bạo tràn ngập trong từng vũ trụ biên hoang, trong Tiên Đế Chi Đao ẩn chứa đạo và pháp của Linh

Đế.

Hiện giờ trong nháy mắt toàn bộ nổ tung, nổ nát hư không mênh mông, nát tan Thương Mang Hỗn Độn.

Thanh đao này của thích khách Tiên Đế không chịu nổi lực lượng từ một chưởng của Cố Trường Sinh.

Cái gọi là dốc hết sức phá vạn pháp, lực lượng cực độ giống như Cố Trường Sinh từng thôi diễn, sáu mươi vạn ức tế bào, mỗi một tế bào đều ẩn chứa lực lượng chân giới chí cao vô thượng.

Cách năm tháng vạn cổ, một kích đánh ra, thích khách Tiên Đế liền bị tổn hại nặng, suýt chút nổ tung, tổn thương căn nguyên Tiên Đế.

Thích khách Tiên Đế trầm giọng nói:

“Mạnh quá, con đường hắn đi khác với chúng ta.”

Giờ phút này, giọng nói lạnh lùng của Vĩnh Sinh Tiên Đế lại vang lên:

“Đạo hữu, ngươi không ngăn được tất cả chúng ta, ngươi cũng sẽ có ngày kiệt sức. Tiên Đế không thể địch lại, nhưng Tiên Đế trong chín kỷ nguyên luân hồi đến nay đều tụ tập ở đây, và tồn tại cuối cùng chưa từng buông xuống, ngươi không có bất cứ hy vọng."

Tuy nói vậy nhưng sát chiêu của Vĩnh Sinh Tiên Đế chưa từng ngừng lại, các món binh khí khủng bố bay ra dưới áo đạo của hắn, ánh sáng chiếu rọi chiến trường Tiên Đế sắp không chịu đựng nổi, hơi thở chí cao mênh mông chư thiên, vô cùng vô tận.

“Vĩnh Sinh Tiên Đế... hôm nay ngươi sẽ không vĩnh sinh được nữa!”

Cố Trường Sinh cũng cách nhiều không gian nhìn chăm chú vào Vĩnh Sinh Tiên Đế, Hồng Mông Hắc Động động hiện ra, hóa thành lỗ đen khủng bố cắn nuốt chư thiên.

Cố Trường Sinh vung ống tay áo.

Trong phút chốc, Pháp Tắc Thần Liên siêu khủng bố nhấn chìm vô

số vũ trụ cùng thời không, ánh sáng cực đạo rực rỡ chói mắt chiếu sáng hư không mênh mông.

Từng mảnh sát ý tuôn ra, tựa như kết thành tấm lưới lớn tận thế chụp xuống Vĩnh Sinh Tiên Đế.

“Giết!”

Cùng lúc đó, Vĩnh Sinh Tiên Đế cũng hành động, trên đầu lơ lửng một bảo bình cổ xưa, là từ Vĩnh Hằng Đế Kim chế tạo thành Chuẩn Tiên Đế Khí vô thượng, bao nhiêu năm tháng qua bị hắn luyện chế trở thành Tiên Đế Khí, phun ra nuốt vào Tiên Quang rực rỡ che kín trời.

Hai tay Vĩnh Sinh Tiên Đế bắt ấn, từ trong bảo bình phun ra một mảnh Cổ Giới, bàng bạc mênh mông, lấp lánh Tiên Quang.

Dường như từ sông dài thời gian ngược dòng buông xuống đương thời, trấn áp Cố Trường Sinh.

Khí cơ đáng sợ đè ức vạn vạn bầu trời, pháp tắc khủng bố nổ nát hư không, từng lũ dư ba quét qua khiến vô số thời không nháy mắt hóa thành hạt bụi.

Dù là có tuyệt thế Chuẩn Tiên Đế có mặt ở đây, e rằng trong khoảnh khắc sẽ hình thần đều diệt!

May mắn nơi này là vùng đất không giới hạn chiến trường Tiên Đế, dư ba phát sinh trong thời không cổ xưa.

Nếu không thì chỉ riêng là dao động giao thủ đủ để lại lần nữa diệt tuyệt vô tận sinh linh, chôn vùi chư thiên vạn vực.

Một trận chiến này của Cố Trường Sinh và Vĩnh Sinh Tiên Đế trực tiếp đánh nát mảnh chiến trường Tiên Đế này, chỉ mới là dư ba đã khiến cho những Tiên Đế khác đang giao thủ phải biến sắc, dù là Tiên Đế Hắc Ám hay Anh Linh cổ xưa trở về đều có cảm giác thần hồn run rẩy.

Trong phút chốc, Tiên Đế Hắc Ám khác đang ra tay với Cố Trường Sinh cũng không để ý tới, không dám nhúng tay.

Bởi vì ắt sẽ ảnh hưởng đến kết quả của trận chiến này, hiện nay khí thế của Vĩnh Sinh Tiên Đế đã đạt tới đỉnh, nếu như bọn họ bỗng nhiên nhúng tay, nhất định sẽ đánh vỡ trạng thái như thế của hắn.

Trong mắt bọn họ, không thể không nói Cố Trường Sinh thật sự quá mạnh mẽ, sau vạn cổ thành tựu vị trí Tiên Đế, đi lên con đường không ai biết rõ.

Tiên Đế cũ có thể trấn áp người cùng cấp đã là cường đại trước nay chưa từng có, đủ để được ghi chép trong các lịch sử cổ, nhưng vẫn không đáng là gì khi ở trước mặt Cố Trường Sinh.

Chương 793 - Thủ đoạn trước nay chưa từng có, thân thể vượt qua lĩnh vực Tiên Đế

Ngay cả thích khách Tiên Đế hiện giờ cũng là dáng vẻ người bị thương nặng, dưới một chưởng kia, sáu mươi vạn ức lực lượng Chân Giới bùng nổ, sức mạnh này đã vượt qua cực hạn mà thế giới này có thể thừa nhận.

Căn nguyên Tiên Đế vĩnh viễn bất diệt, vĩnh hằng bất hủ, nhưng vẫn bị một chưởng kia của Cố Trường Sinh đánh vỡ nát, lực lượng mạnh mẽ của hắn đã vượt xa khả năng mà Tiên Đế có thể chạm tới.

"Sức mạnh của thân thể hắn đã vượt qua cấp bậc Tiên Đế, nói không chừng hắn đã đi lên con đường siêu thoát kia..." Có Tiên Đế Hắc Ám không nhịn được khẽ nói, tuy toàn thân bị sương mù màu đen dày đặc bao phủ, nhưng ý thức lại không hề bị ảnh hưởng.

Thân làm Tiên Đế, đã đến cảnh giới cao nhất của thế giới này, dù là họa hắc ám cũng không thể nào cắn nuốt được ý thức Tiên Đế, Thần Hồn Chi Hỏa của Tiên Đế đủ để bốc cháy từ lúc kỷ nguyên sinh ra cho đến ngày cuối cùng.

"Đáng tiếc, hắn là người sau vạn cổ có khả năng nhất đi ra bước này, có lẽ con đường của hắn thật sự chính xác, còn chúng ta

chẳng qua chỉ là một con cờ mà thôi."

"Tuy là như vậy, nhưng hắn vẫn không có bất kỳ hy vọng và cơ hội nào..."

Tiên Đế Hắc Ám khác không khỏi thở dài, kính phục Cố Trường Sinh từ tận đáy lòng, mặc dù là kẻ địch, nhưng hắn lại nhận được sự kính phục của bọn họ.

Thậm chí không có ai biết Cố Trường Sinh lấy đâu ra tự tin trong trận chiến này, lúc tuyệt vọng như vậy không nhìn thấy một chút hy vọng sống, hắn vẫn như cũ giao chiến với rất nhiều Tiên Đế.

Đây mới thực sự là một người độc chiến chúng Tiên Đế, dù lịch sử cổ chưa từng biến mất cũng đủ để rung động sông thời gian, khiến chư thiên ghi lại tên của hắn, chúng sinh tụng niệm tên thật có cảm ứng.

Ầm bùm bùm!

Ở hướng khác, Thái Thượng Tiên Đế và Thần Chủ áo trắng đang giao chiến với Tiên Đế Hắc Ám khác, nhưng hai không ở trạng thái đỉnh cao, dù Thái Thượng Tiên Đế đã hồi phục, nhưng vẫn đang trong tình huống căn nguyên Tiên Đế bị tổn thương.

Năm đó Thần Chủ áo trắng bị Đại Hắc Thủ tính kế, chưa bao giờ được sống thoải thoái, hiện giờ trong quá trình giao chiến với Tiên Đế khác thì rất nhanh rơi vào thế hạ phong, có dấu hiệu yếu đi.

Oong! !

Đột nhiên, có ánh sáng màu đen khủng bố dâng lên từ trung tâm vũ trụ, sau đó điên cuồng biến lớn, cuối cùng hóa thành một cái lỗ đen mênh mông cuồn cuộn vô tận.

Hồng Mông Khí vô cùng vô tận ở trong đó đan xen và buông xuống, kinh người mà hùng hậu, như ẩn chứa vô số vũ trụ ở trong đó, trong nháy mắt bao phủ hướng đối thủ của Thần Chủ áo trắng.

Phải biết rằng vừa rồi Hồng Mông Hắc Động đã luyện hóa một vị Tiên Đế Hắc Ám vào trong, uy thế tất nhiên không cần nhiều lời, chớp mắt khiến vị Tiên Đế Hắc Ám kia biến sắc, muốn lui về phía

sau.

Nhưng Thần Chủ áo trắng thấy thế thì không chút do dự, sử dụng thủ đoạn vô thượng chém ra một kiếm khí ngút trời, đánh vào trong Hồng Mông Hắc Động.

"Đang giao thủ với ta mà ngươi vẫn đưa đi Thành Đạo Chi Khí, đúng là quá tự tin."

Vẻ mặt của Vĩnh Sinh Tiên Đế vẫn bình tĩnh, nhưng tất cả Tiên Đế đều cảm nhận được sự phẫn nộ của hắn.

Hắn vung lên áo đạo, có vô tận Thần Quang mênh mông cuồn cuộn hiện ra từ trong ống tay áo, hóa thành kiếm khí ngân hà mênh mông, như chém xuống từ trong kỷ nguyên vô cùng tận.

Khoảng cách Vĩnh Sinh Tiên Đế đi trên con đường này đã vượt xa tưởng tượng của bọn họ, chỉ có thể nói không hổ là tồn tại đã từng thành tựu vị trí Tiên Đế ở kỷ nguyên luân hồi thứ nhất.

Thủ đoạn như vậy, lấy ra đại đạo ngân hà đáng sợ, khiến người ta không nhịn được hoài nghi phải chăng hắn đã luyện hóa đại đạo vào trong cái lọ được đúc từ Vĩnh Hằng Đế Kim, Thần Quang ngút trời dâng lên từ trong đó, sau đó hóa thành một thanh tiên kiếm chín màu tựa như vũ trụ.

Vạn cổ sụp đổ, uy Tiên Đế hùng hậu khó lường, so với những Tiên Đế trước kia ra tay với Cố Trường Sinh, sự cường đại của Vĩnh Sinh Tiên Đế thậm chí có dấu hiệu vô địch cảnh giới Tiên Đế.

Một kiếm này nở rộ, dù là Tiên Đế cũng phải bức lui, đồng loạt chạy ra vùng không thời gian này, bởi vì một kiếm này có thể phá huỷ toàn bộ chư thiên vạn giới đã bị tan vỡ, dù là Cố Trường Sinh cũng không khỏi thay đổi sắc mặt.

Hắn cảm nhận được hơi thở sát phạt trong một kiếm này, so với thích khách Tiên Đế đã gặp trước đó thì càng thịnh vượng vô số lần.

Cái gọi là vĩnh sinh chi đạo này của Vĩnh Sinh Tiên Đế, thật ra có từ giết chóc vô số sinh linh, tan biến vô số chư thiên.

Giờ phút này, Cố Trường Sinh có chút hiểu ra vì sao rất nhiều Tiên Đế sẽ chọn rơi vào hắc ám, bởi vì cái gọi là đi về phía trước đã bày ra cho bọn họ con đường này là có thể đi, là có thể lần nữa bước lên con đường Tiên Đế này.

Vĩnh Sinh Tiên Đế là ví dụ tốt nhất.

"Cái gọi là vĩnh sinh chi đạo thực ra có được từ việc hiến tế chúng sinh, đây chính là con đường của ngươi sao?"

Cố Trường Sinh không nhịn được quát hỏi, âm thanh quán triệt vạn cổ.

Chương 794 - Vẫn cường thế tuyệt luân, Tiên Đế cũng sợ hãi tim đập nhanh

Giờ phút này, trên người hắn cũng dâng lên hơi thở đáng sợ, đây là một loại uy áp Tiên Đế cái thế, hắn đấm ra một quyền, vô cùng rực rỡ, nhưng cực kỳ bá đạo, lực lượng đáng sợ này xé rách vạn cổ chư thiên, uy năng cực hạn cường đại, vạn vật trở nên sinh, trở nên diệt, trở nên hưng, trở nên thịnh.

Tuy vô số sinh linh và tu sĩ Tiên Vực đang ở khoảng cách xa xôi vô tận, nhưng vẫn thấy quyền quang được xưng là tận cùng lực này.

Răng rắc một tiếng.

Một kiếm này của Vĩnh Sinh Tiên Đế trực tiếp bị huỷ diệt dưới quyền quang này, hóa thành bột mịn, thậm chí đưa tới nửa người hắn trực tiếp nổ tung, máu Tiên Đế đầy trời, càng trở thành năng lượng hạt ánh sáng, cuối cùng rơi vào sâu trong hắc ám vĩnh hằng lạnh lẽo.

Một quyền này, dù là Vĩnh Sinh Tiên Đế vượt qua thời gian cũng khó mà tránh né, bởi vì giây phút Cố Trường Sinh ra tay đã sử dụng Đệ Nhất Pháp, khuếch tán lĩnh vực Tiên Đế đến mỗi tấc trong quyền quang.

Quyền quang từ nơi sâu xa trong vũ trụ vô ngần vọt tới, chiếu rọi

Thiên Địa Tứ Cực, vũ trụ Huyền Hoàng, tựa hồ xé rách vạn cổ chư thiên, tan biến vòm trời, bao gồm ảo ảnh Tiên Đế đã từng xuất hiện cũng nổ tung dưới một quyền này.

Đây là sức mạnh không gì sánh kịp, cực cảnh chi thế, thiên địa vì nó mà tồn tại, vạn cổ vì nó mà sụp đổ.

Phảng phất như có thể lần nữa mở ra thiên địa mới trong thời đại trật tự đổ nát, đại đạo sụp đổ này, phá vỡ cũi thiên địa này.

Đúng như một vị Tiên Đế từng nói, thân thể của Cố Trường Sinh đã vượt qua cực hạn mà thế giới này có khả năng thừa nhận, mặc dù không biết hắn làm bằng cách nào, nhưng việc này dã chứng minh lực lượng của hắn vượt qua lĩnh vực Tiên Đế, siêu thoát trên con đường càng đi càng xa kia.

Ầm bùm bùm!

Thiên Địa Tứ Cực, lục hợp bát hoang toàn bộ trở thành bột mịn, quyền thế không gì sánh kịp, ầm ầm nổ tung tại nơi này, khắp bầu trời đều là quyền ảnh màu vàng, to lớn mà dâng trào, đã không cách nào dùng ngôn ngữ để hình dung được sự sắc bén của nó.

Lĩnh vực Tiên Đế cũng sẽ bị quyền quang ở đây xé mở, khó có thể ngăn cản.

Cho nên rất nhiều Tiên Đế Hắc Ám đều lựa chọn tránh lui, không dám tùy ý tranh phong, loại lực lượng này quá đáng sợ, khiến người ta hoài nghi cũi thiên địa này rồi cũng sẽ bị nó đánh nát.

Ầm ầm ầm!

Kèm theo quyền quang rơi xuống, như từng mảnh vũ trụ bao trùm đè xuống, sau cùng ánh kiếm cũng vỡ nát, thậm chí cái lọ được đúc từ Vĩnh Ngấn Đế Kim cũng sinh ra vết rạn, phù văn cấp bậc Tiên Đế ở phía trên bị mờ đi rất nhiều.

Bóng dáng của Vĩnh Sinh Tiên Đế suýt nữa hóa thành mảnh vụn, chẳng qua tốc độ của hắn rất nhanh, chỉ trong nháy mắt đã bước qua sông thời gian, xuất hiện ở trong một lĩnh vực quy khư khác, sau đó bắt đầu khôi phục thương thế.

Nhưng Cố Trường Sinh không hề ngừng tay, hắn đuổi theo, mảnh nhỏ thời gian bay lượn khắp trời, như thể đi trong bọt sóng của kỷ nguyên, một bước một kỷ nguyên, một bước một mảnh nhỏ.

Ầm ầm ầm!

Vũ trụ đang tự động nứt ra, lĩnh vực quy khư kia dưới uy thế của Cố Trường Sinh, tựa như hắc ám khó có thể che giấu dưới mưa ánh sáng đầy trời.

Trận chiến này lần nữa bùng nổ, sự bá khí của Cố Trường Sinh khiến Vĩnh Sinh Tiên Đế trở nên sợ hãi gầm rống, bản thể khổng lồ đang hiển hóa trong vũ trụ hơi lung lay, rất nhiều thế giới cổ xưa ở trong sông thời gian bị hắn một hơi chộp tới, Hỗn Độn tan biến, trật tự tan rã, muốn dùng thủ đoạn như vậy để chém giết với Cố Trường Sinh.

Đối với Vĩnh Sinh Tiên Đế, gian khổ đánh một trận, ai cũng không ngờ kết quả là Tiên Đế khác không dám nhúng tay vào, dẫn tới cục diện một mình hắn đối mặt với Cố Trường Sinh.

Thân thể hiện giờ của hắn càng hắc ám, tựa như Hắc Ám Đế Kim dày nặng nhất, bất hủ khó diệt, trọn đời khó phá, quy tắc Đế đạo cuốn sạch sông thời gian, không ngừng đổ nát tan biến.

Cuối cùng, khi Vĩnh Sinh Tiên Đế rống giận, Cố Trường Sinh vẫn như trước hạ xuống một đấm, sức mạnh ngập trời hóa thành sáu mươi vạn ức lực lượng cao nhất, ầm ầm trút xuống.

Răng rắc một tiếng!

Khí giới được đúc từ Vĩnh Hằng Lam Kim vỡ vụn nổ tung, dù là Tiên Đế Khí cũng khó có thể chịu đựng một quyền này.

"Ngươi!" Vĩnh Sinh Tiên Đế ho ra máu, trong mắt mang theo tức giận và không cam lòng, không dám tin tưởng.

Trận chiến này quá khó khăn, không phải hắn đang chiến đấu với Cố Trường Sinh, mà là Cố Trường Sinh đang nghiền áp hắn, muốn hoàn toàn xóa sổ hắn.

"Đều là Tiên Đế, nhưng ngươi không phải là đối thủ của ta. Nếu

đây là đạo của ngươi, vậy ta sẽ hoàn toàn đánh vỡ nó."

Âm thanh của Cố Trường Sinh vẫn lạnh lùng mà bình tĩnh, uy Tiên Đế đáng sợ khiến toàn bộ chiến trường Tiên Đế thoáng chốc lạnh ngắt như tờ.

Bởi vì hắn thật sự quá mạnh mẽ, khiến rất nhiều người hoài nghi rằng thực ra Cố Trường Sinh còn có nhiều thủ đoạn chưa thi triển ra.

Dù hắn thi triển diệu thuật hay là Hồng Mông Hắc Động khiến người sợ hãi kia, đều ẩn chứa sức mạnh đủ để làm Tiên Đế kiêng kỵ, càng đừng nói tới thân thể của Cố Trường Sinh đã đạt đến một cấp độ khác.

Chương 795 - Vẫn cường thế tuyệt luân, Tiên Đế cũng sợ hãi tim đập nhanh (2)

Dù sao cảnh tượng này thật sự quá kinh người, dù mạnh như Vĩnh Sinh Tiên Đế, nhưng thân thể vẫn vỡ nát dưới một quyền này của Cố Trường Sinh, nửa người hoàn toàn nổ tung, máu Tiên Đế phun đầy trời, rơi xuống mỗi một vùng thời không ở nơi chiến trường này, khiến hết thảy Tiên Đế Hắc Ám trở nên khiếp sợ.

Bọn họ đã không có khả năng đạt tới loại thực lực này, Tiên Đế giả, không ai là không một đường chém giết từ trong gian khổ, dù là Vĩnh Sinh Tiên Đế thì năm đó cũng là một đường tranh phong, cạnh tranh đệ nhất với vô số thiên kiêu, từ nhỏ yếu từng bước một đi cho tới bây giờ, đã trải qua không biết bao nhiêu cuộc chiến, chuyện này căn bản là nói không hết.

Cho nên, không thể so ai yếu ai mạnh trong cảnh giới Tiên Đế này, có thể đi đến một bước này đều là nhân vật chính thiên địa trong vạn cổ, cái thế vô thượng, tồn tại đè ép sông thời gian.

Không có ai sẽ thừa nhận mình không bằng người khác, nhưng giờ phút này, bọn họ cảm giác được loại áp lực khi đối mặt với nhân vật mạnh mẽ hơn họ, ký ức xa xôi này lúc đầu đã bị quên lãng, bởi vì bọn họ là Tiên Đế, vạn cổ hiếm khi ra một vị, vô song xưa nay,

thành tựu Tiên Đế Đạo Quả, bọn họ kiểm soát tuyến thời gian này, thành tựu vĩnh hằng duy nhất, có thể dễ dàng ánh chiếu từ thời đại này đến thời không khác.

Tiên Đế, đây là từ đại biểu cho vô địch, nhưng loại vô địch này rốt cục bị đánh vỡ vào ngày hôm nay.

"Có thể đây chính là cái gọi là đường của hắn, mà con đường của chúng ta chẳng qua là bảo thủ không chịu thay đổi, đi theo con đường do người khác để lại, là con đường được bố thí, con đường này cuối cùng sẽ dẫn tới chốn nào, không ai trong chúng ta biết rõ."

"Nếu như lúc đó chúng ta giống như hắn, kiên trì đi theo đường của chính mình, dù cho cuối cùng tuyệt vọng, nhưng có lẽ cũng sẽ không giống như bây giờ, nửa bước khó tiến."

Trong hắc ám vang lên từng tiếng thở dài, đây là những Tiên Đế Hắc Ám nhớ lại bọn họ ngày xưa, họ cũng giống như Cố Trường Sinh, vững tin con đường của mình là đúng, nhưng đến cuối cùng, phát hiện con đường kia chỉ có nỗi tuyệt vọng, bất kể đi thế nào thì sau cùng chỉ có con đường chết.

Thế nên, cuối cùng bọn họ mới biết rằng chỉ có từ trong hắc ám mới có thể tìm được con đường mới, chẳng qua con đường này không phải do chính bọn nó thăm dò ra.

"Không thể không nói, thực lực của ngươi so với những Tiên Đế ta từng gặp thì đủ để xếp vào ba vị trí đầu, nhưng ngươi vẫn không thể ngăn cản được mối họa này, đây là điều đã được định trước, dù ngươi cuối cùng chiến thắng ta thì cũng không làm nên chuyện gì."

Vĩnh Sinh Tiên Đế ở xa xa khôi phục thương thế, Cố Trường Sinh có thể dễ dàng làm hắn bị thương, nhưng muốn giết hắn thì không hề đơn giản như vậy, chẳng qua trong giây lát giao thủ với Cố Trường Sinh, hắn đã bị thương tổn căn nguyên Tiên Đế.

Loại thương thế này rất khó khép lại, chỉ có thể dựa vào thời gian rất dài để tích lũy, nhưng Vĩnh Sinh Tiên Đế cảm giác hắn không chờ được lâu như vậy.

Bởi vì dù Cố Trường Sinh cuối cùng không giết được hắn, thời khắc trận họa hắc ám kia đến, toàn bộ căn nguyên Tiên Đế bị tổn thương đều sẽ là đồ bỏ.

Như lời mà vị tồn tại kia từng nói, đó là dùng mạng của Tiên Đế để lát thành con đường này.

"Trước đây, ngươi không hề nói như thế với ta, Vĩnh Sinh Tiên Đế, đây là lời cuối cùng mà ngươi muốn nói sao? Tuy ta hiện giờ không giết được ngươi, nhưng ta sẽ tiêu hao thời gian dài cuối cùng giày vò ngươi đến chết..."

Cố Trường Sinh lạnh lùng nhìn về phía hắn, Hồng Mông Hắc Động từ chiến trường xa xôi bay tới, tựa như một mảnh vũ trụ mênh mông vô tận chìm nổi ở trên đỉnh đầu hắn.

Loại lực lượng này khiến cho Tiên Đế Hắc Ám khác dồng loạt biến sắc, mau chóng rút đi, họ biết được sự lợi hại của Tiên Đế Khí này, nó có thể cắn nuốt mọi thứ vào trong, dù là Tiên Đế Hắc Ám, một khi đã bị nó bao phủ thì chỉ có con đường duy nhất là bị nó cắn nuốt.

Đến hiện tại, đã có ít nhất ba vị Tiên Đế Hắc Ám bị Cố Trường Sinh luyện hóa vào trong trong lỗ đen này.

Hiện giờ xem dáng vẻ này thì, e là Vĩnh Sinh Tiên Đế không chạy được nữa, lúc này đám Tiên Đế Hắc Ám cũng sinh ra một loại cảm giác sợ sệt, chưa từng nghĩ sẽ có lúc bọn họ cũng biết sợ.

Trận chiến này cuối cùng vẫn kết thúc, Vĩnh Sinh Tiên Đế vận dụng thủ đoạn mạnh nhất, vạn cổ quy khư, thiên địa tái diễn, thậm chí triệu hoán Chân Linh Tiên Đế từ thời không khác, cuối cùng vẫn không phải là đối thủ của Cố Trường Sinh, ngay cả Tiên Đế Khí được đúc bằng Vĩnh Hằng Đế Kim cũng bị Cố Trường Sinh đánh nát, hóa thành mảnh vụn rải rác sâu trong bóng tối vĩnh hằng.

Ầm bùm bùm!

Thiên Địa Tứ Cực nổ tung ầm vang, giống như không chịu nổi một chưởng này của Cố Trường Sinh, bao gồm vạn cổ chư thiên cũng

bị xé tách, lực lượng cực cảnh vượt xa cực hạn mà cảnh giới này có thể đạt đến.

Phụt một tiếng, Vĩnh Sinh Tiên Đế lần nữa nổ tung, hơn nữa thương thế lần này càng thêm khủng bố, hầu như đã đến tình trạng tổn hại căn nguyên Tiên Đế. Giây sau, ô quang ngập trời như ngân hà trút xuống, nháy mắt bao phủ đỉnh đầu.

Chương 796 - Tiên Đế Hắc Ám lui về sào huyệt hắc ám, uy năng không thể hình dung

"Cùng là Tiên Đế, không nghĩ tới có một ngày ta lại bị một tên hậu thế tiêu diệt như vậy, thực sự là chuyện chưa từng có, khó có thể tin được..."

Đến giờ phút này, cho dù hắn không cam lòng cũng vô dụng, lực lượng Tiên Đế xé rách tất cả, bá khí đến mức độ khó tin, càng đừng nói tới sức mạnh của Cố Trường Sinh đã không thuộc về cấp bậc này.

Hắn bị thua hoàn toàn là chuyện hợp tình hợp lí, tất cả đúng như lời hắn nói, đều đã được định trước.

"Ngay từ đầu, ngươi nên chuẩn bị cho việc này, cái gọi là vĩnh sinh, nếu cái giá phải trả là hủy diệt toàn bộ thiên địa, vậy chỉ có thể nói vĩnh sinh này không khác gì tử vong." âm thanh của Cố Trường Sinh vẫn lạnh lùng như cũ, không có bất kỳ gợn sóng, cho dù là ở trước mặt Vĩnh Sinh Tiên Đế, tồn tại đã từng là thần thoại thời đại, khiến chư thiên cộng tôn, thành đạo ở kỷ nguyên luân hồi thứ nhất, muôn đời cộng tụng kỳ danh.

Người thua chết, người thắng sống, trận chiến cuốn sạch vạn cổ chư thiên này vốn đã được định sẵn sẽ như vậy, nếu như Cố Trường Sinh thua, vậy kết cục hiện giờ của hắn cũng không tốt hơn bao nhiêu so với Vĩnh Sinh Tiên Đế.

Hơn nữa Tiên Đình sau lưng hắn cũng sắp đổ nát, không ai có thể ngăn trở nhiều Tiên Đế như vậy, trừ hắn ra, trong Tiên Đình nhiều

nhất cũng chỉ có hai món Tiên Đế Khí trấn thủ.

Oong! !

Cuối cùng, vô tận ánh sáng đen lần nữa bùng nổ, Hồng Mông Hắc Động quả thực như hóa thành cái miệng thôn thiên khổng lồ, ngay cả vạn cổ chư thiên tựa hồ cũng có thể bị nó cắn nuốt sạch sẽ.

Thân hình của Vĩnh Sinh Tiên Đế vô cùng chật vật, bị Cố Trường Sinh chộp tới, trực tiếp rơi vào trong đó, chuẩn bị có thời gian tiến hành luyện hóa, không để cho đám Tiên Đế rơi vào hắc ám này tiếp tục ở lại thế gian tai họa tất cả.

Hơn nữa, Hồng Mông Hắc Động ẩn chứa sức mạnh quá mức khủng bố, trực tiếp cắn nuốt sạch sẽ khí linh uẩn dưỡng trong Vĩnh Hằng Đế Kim, việc này so với luyện hóa càng khiến người sợ hãi, nguyên do là vì bản thân Hồng Mông Hắc Động chính là binh khí trời sinh khắc chế các loại khí linh thần chi.

Dù là Vĩnh Hằng Đế Kim cũng không có chút sức chống cự khi ở trước mặt Hồng Mông Hắc Động, loại dao động khủng bố này kèm theo âm thanh không cam lòng, tan biến ở trong đó.

Cảnh tượng này nhấc lên sóng to gió lớn trên chiến trường Tiên Đế, rất nhiều Tiên Đế đang giao chiến cũng không khỏi ngừng động tác, vì trận chiến này mà trầm mặc, cảm giác được không thích hợp.

"Chúng ta không phải là đối thủ của hắn, hắn đã có được lực lượng của lĩnh vực khác..." Một vị Tiên Đế Hắc Ám nói, vốn đang đè ép đối thủ, nhưng giờ phút này nháy mắt biến mất trong mảnh không gian này, muốn đi tới sào huyệt hắc ám, nơi đó mới là tất cả đầu nguồn họa hắc ám của chư thiên.

"Thủ đoạn của Trường Sinh Tiên Đế thực sự quá đáng sợ, không ngờ hắn đã đi đến bước này, vậy thì xem ra thế gian này cũng không phải không có đường, chẳng qua người có thể kiên trì càng ngày càng ít mà thôi."

Thái Thượng Tiên Đế một chưởng đánh bay đối thủ của hắn, nhìn về phía Cố Trường Sinh, vô cùng khiếp sợ mà nói, thán phục xuất

phát từ tận đáy lòng, thân làm Tiên Đế, hắn lần đầu tiên sinh ra cảm giác khâm phục người khác.

Trong trận chiến này, Cố Trường Sinh rốt cuộc đã trấn áp bao nhiêu vị Tiên Đế?

Ngay cả hắn cũng không thể phân ra tinh lực xem xét trận chiến này, nhưng Cố Trường Sinh lại dư sức, trợ giúp Thần Chủ áo trắng trấn áp một vị đối thủ, thủ đoạn như vậy đã vượt qua nhận thức của hắn về Tiên Đế.

Vĩnh Sinh Tiên Đế cũng bị Cố Trường Sinh trấn áp, tất cả điều này không người nào dám ngăn cản, đến cuối cùng, những Tiên Đế Hắc Ám khác cũng trầm mặc, không dám tùy tiện ra tay với Cố Trường Sinh, có vết xe đổ trước đó, dù là một đám Tiên Đế bao vây tấn công, nhưng cũng không phải là đối thủ của Cố Trường Sinh.

Nghe có vẻ không chân thật, nhưng sự thực đúng là như thế, bởi vì thân thể của Cố Trường Sinh đã cường đại đến tình trạng mà bọn họ không thể phá nổi.

Trừ phi bọn họ cũng có thân thể vượt qua cấp bậc Tiên Đế, đương nhiên vẫn có biện pháp khác, đó là nghĩ cách tiêu hao hết căn nguyên và tinh lực của Cố Trường Sinh, dù là Tiên Đế thì có một ngày cũng sẽ mệt mỏi, khô cạn.

Nhưng trong bọn họ không người nào nguyện ý thử biện pháp này, trước không nói cuối cùng có thể thành công hay không, dù có thành công, rất nhiều Tiên Đế Hắc Ám trong lúc liều mạng đối kháng với Cố Trường Sinh sẽ bị hắn đánh bại, sau đó bị thu vào Hồng Mông Hắc Động, tiến hành luyện hóa.

Không người nào nguyện ý thử hậu quả này, sự cường đại của Cố Trường Sinh đủ để khiến hết thảy Tiên Đế kiêng kỵ.

"Còn có người muốn động thủ sao?"

Âm thanh của Cố Trường Sinh vang lên, rất là thờ ơ, ánh mắt của hắn tựa hồ ẩn chứa Hỗn Độn chân lôi đáng sợ, xuyên thủng hư vô và tất cả, quét qua nhiều Tiên Đế Hắc Ám bị sương mù đen bao

phủ.

Thấy không có người trả lời, rất nhiều Tiên Đế Hắc Ám thậm chí lui ra phía sau mấy bước, không gian dao động đan xen, thậm chí có người hóa thành một kinh hồng khủng bố, trực tiếp vọt đến chỗ sâu nhất hắc ám.

Chương 797 - âm Dương Phục Thiên Thần Sát Kiếm Trận, sức mạnh của thiên địa chí cao

"Nếu đã như vậy, hiện tại đến lúc ta nên ra tay." âm thanh của Cố Trường Sinh mang theo giễu cợt: "Thân làm Tiên Đế, hiện giờ các ngươi có khác gì nô bộc?"

Oong! !

Vừa dứt lời, kiếm khí ngút trời đột nhiên hiện ra trong lòng bàn tay của Cố Trường Sinh, như có một thanh tiên kiếm thanh đồng ngưng tụ ra trong bàn tay hắn, vô cùng chân thực mà khủng bố, hùng hậu khó lường, uy năng vô cùng, ẩn chứa sự sắc bén có thể xé rách mọi thứ.

Giờ phút này, trên người hắn lần nữa dâng lên hơi thở Tiên Đế hùng hậu mà bàng bạc, có vô lượng sát khí ngút trời dâng lên, cuối cùng hóa thành kiếm trận khủng bố.

Trong kiếm trận này xuất hiện ba nghìn ảo ảnh của Cố Trường Sinh, long trời lở đất, Đế phát sát khí, vạn cổ đổ nát, tất cả trật tự quy tắc trong nháy mắt gần như trở thành bột mịn.

Ba nghìn Tiên Vương nắm giữ phân kiếm, có thể giết chết Chuẩn Tiên Đế, Cố Trường Sinh giờ phút này phân ra ba nghìn chính mình, bộ kiếm trận này quả thực như muốn tái diễn Thái Cổ Hồng Hoang, muốn phân tách chư thiên, đưa toàn bộ hắc ám quay về Hỗn Độn, cố gắng lần nữa khai thiên.

Hỗn Độn kiếm khí vô cùng vô tận, nhiều không đếm xuể phun ra từ trong kiếm trận khủng bố này, quả thực như được thổi đến từ

chư thiên xa xôi, cuốn sạch tới mỗi một dòng sông thời gian, muốn tiêu diệt những Tiên Đế Hắc Ám ẩn giấu trong đó.

"Không tốt, kiếm trận này có thể đánh chết Tiên Đế, chúng ta không phải là đối thủ..."

"Thì ra hắn đã sớm bố trí, mọi thứ phía trước đều là ngụy trang, lúc hắn giao thủ với Vĩnh Sinh Tiên Đế cũng đã chuẩn bị tất cả."

Trong bóng tối, rất nhiều Tiên Đế Hắc Ám sắc mặt chợt biến, vội vàng muốn trốn vào trong đó, lao đi chạy trốn vào sào huyệt hắc ám, nhưng Cố Trường Sinh sớm đã dự liệu được hành động của bọn họ.

Khoảnh khắc kiếm trận này phát động, chư thiên lung lay, run rẩy, như sắp rơi xuống, bị đập hủy trong đó.

Mỗi một luồng kiếm khí đều là chư thiên biến thành, vạn cổ đến nay, căn nguyên tồn tại chư thiên vạn giới cũng bị Cố Trường Sinh kiếm từ bên trong sông thời gian, hóa thành căn nguyên của bộ kiếm trận này.

Ẩn chứa uy lực... chỉ có thể dùng không thể nói để hình dung!

Ngay từ đầu, lúc Cố Trường Sinh đánh với những Tiên Đế Hắc Ám cũng đã thi triển bộ âm Dương Phục Thiên Thần Sát Kiếm Trận này, chẳng qua không có bày ra, hắn biết rõ chỉ dựa vào lực lượng hiện giờ của chính mình tuy có thể đối kháng với không ít Tiên Đế, nhưng muốn ngưng hẳn trận hạo kiếp kỷ nguyên này thì hầu như không có khả năng.

Ai biết được có bao nhiêu Tiên Đế ẩn nấp trong sào huyệt hắc ám từ những kỷ nguyên kia cho tới nay, tuy Vĩnh Sinh Tiên Đế cường đại, nhưng đặt trong những Tiên Đế Hắc Ám khác, khẳng định không phải là người mạnh nhất của cấp bậc kia.

Cố Trường Sinh còn nhớ rõ Thần Đình Chi Chủ, người này đã từng đứng đầu Tiên Đế, thậm chí thống ngự số lượng lớn Tiên Đế, tuy kỷ nguyên kia vô cùng khủng bố, thậm chí còn đập tan tin đồn Đế tìm không thấy Đế, nhưng Thần Đình Chi Chủ như vậy, cuối cùng vẫn chìm vào trong hắc ám.

Lực lượng của hắn không cần nhiều lời, tuyệt đối là loại trình độ bất khả chiến bại trong lĩnh vực Tiên Đế, tuy Cố Trường Sinh còn có lá bài chưa lật khác, nhưng cũng không muốn lộ ra nhanh như vậy, bởi vì hắn biết còn có kẻ địch càng khủng bố hơn đang chờ hắn.

Thần Đình Chi Chủ tất nhiên không cần nói nhiều, hơn nữa Đại Hắc Thủ ở trong bóng tối, đây tuyệt đối là một trong những tồn tại không thể địch lại, Cố Trường Sinh vẫn luôn cho rằng hắn từng là tồn tại không thể nói đã chết đi, sau đó chuyển thế tới thế giới này, cũng có thể là bị tồn tại không thể nói kia đoạt xá, cuối cùng nỗ lực sống lại, đi ra mảnh thiên địa lồng giam này.

Cho nên Cố Trường Sinh nghĩ đến biện pháp này, lúc giao chiến với Tiên Đế Hắc Ám thì kéo dài thời gian một chút, chỉ vì vào lúc này một hơi mưu tính nhiều Tiên Đế Hắc Ám, ít nhất phải khiến bọn họ kiêng kỵ, do đó không dám tùy tiện hạ thủ với Tiên Vực.

Nếu như lúc trước Cố Trường Sinh không chuẩn bị, rất có thể sẽ không đủ thời gian.

Bởi vì sức mạnh của kiếm trận này thật sự quá kinh khủng, trước đây thật lâu hắn đã hoài nghi bộ kiếm trận này không phải đến từ thế giới này, mà nó đến từ thế giới cao cấp hơn, hoặc là đến từ thế giới bên ngoài lồng giam này.

Trước đây, Cố Trường Sinh chưa từng nghe nói tới có kiếm trận nào đó có thể tiêu diệt Chuẩn Tiên Đế lúc ở cảnh giới Tiên Vương, tuy cần ba nghìn Tiên Vương cầm kiếm phụ, nhưng Tiên Vương đối mặt với Chuẩn Tiên Đế, dù số lượng nhiều đến đâu cũng không cách nào bù đắp được.

Ầm bùm bùm!

Kiếm khí đáng sợ nở rộ từ nơi này, như chứa đựng ba nghìn vạn cổ chư thiên, có ảo ảnh thế giới bên trong sông dài thời gian hiện ra, hóa thành kiếm khí bàng bạc mà dày nặng, sát ý ngút trời, tựa như ba nghìn Tiên Đế đi ra từ thời không khác nhau.

Âm Dương Phục Thiên Thần Sát Kiếm Trận giờ phút này triển hiện thần uy đáng sợ nhất, vô lượng sát kiếp dâng lên, chư thiên run

rẩy, dù là nơi Thương Mang cách xa vô tận cũng đang rung lắc, như sắp rơi xuống.

Chương 798 - âm Dương Phục Thiên Thần Sát Kiếm Trận, sức mạnh của thiên địa chí cao (2)

Điều này còn đáng sợ hơn nhiều so với lực lượng hạo kiếp khi đóa Luân Hồi Chi Hoa thứ chín nở rộ, toàn bộ Giới Hải đều rung động, thế giới đã từng khô kiệt chìm nổi trong Giới Hải giờ phút này toàn bộ hóa thành bột mịn.

Sức mạnh của kiếm trận này khiến thiên địa tựa hồ cũng không chịu nổi, ánh sáng mờ ảo truyền ra từ bên người Cố Trường Sinh, trong nháy mắt nhanh chóng bao phủ toàn bộ chiến trường Tiên Đế, dù là rất nhiều anh linh cổ xưa đang giao chiến với địch nhân cũng bị cuốn sạch vào trong.

"Không tốt, mau lui lại, đây không phải là sức mạnh mà Tiên Đế có khả năng thừa nhận, chúng ta đã bị hắn tính kế!" Một vị Tiên Đế Hắc Ám bị vô tận sương mù màu đen bao phủ phản ứng rất nhanh, trong nháy mắt, cả người hắn hóa thành mảnh vụn thời gian, muốn trốn vào sâu trong bóng tối chưa biết.

Nhưng Cố Trường Sinh sớm đã thúc giục bộ kiếm trận này. Kiếm khí vô cùng tận xé rách tất cả, dù là lĩnh vực Tiên Đế cũng không thể nào chịu nổi, rất nhiều Tiên Đế Hắc Ám cùng hộc máu, thân thể văng tung tóe thành các mảnh nhỏ, thương thế kinh người.

Thế nhưng Cố Trường Sinh cũng không chịu nổi, tiêu hao rất nhiều pháp lực, tựa như trong câu nói cổ xưa, người khổng lồ khai thiên tích địa kiệt sức mà chết.

Hắn cũng hộc máu, máu tươi trong ngũ quan xen lẫn Hỗn Độn Khí đang trào ra ngoài, như ngân hà vỡ đê, dù sao hắn cũng là người thôi động kiếm trận, e là căn nguyên Tiên Đế Hỗn Độn của hắn cũng không chịu nổi.

Nhưng uy lực của âm Dương Phục Thiên Thần Sát Kiếm Trận

không gì sánh kịp, khủng bố đến cực hạn, thiên địa chúng sinh đều sợ run dưới loại uy thế này, thậm chí nhìn thấy kiếp trước và kiếp này của mình dưới ánh kiếm ở đây, hoặc có lẽ là bị một ánh kiếm này quán xuyên luân hồi.

Dù Thần Chủ áo trắng và Thái Thượng Tiên Đế không bị công kích, nhưng lúc này cũng bị một loại cảm giác sợ hãi bao vây, trong thoáng chốc trước mặt hai người có ánh sáng âm dương hiện ra, vô cùng to lớn, một bên như ban ngày vĩnh hằng, một bên như hắc ám tịch diệt.

Hai loại ánh sáng đè ép vòm trời, che lắp vạn cổ, cuối cùng diễn hóa thành đồ án âm dương rơi xuống chính giữa, bọn họ tựa hồ xuyên về lúc còn nhỏ yếu, mới vừa đi hướng đường tu hành.

Khóe mắt của Thần Chủ áo trắng không biết từ lúc nào đã ẩm ướt, hắn không ngờ giờ phút này lại nhớ đến những ký ức đã từng bị hắn tự tay chém đi, năm tháng vô tình chém thiên kiêu, bao nhiêu xương khô hồng nhan.

"Kiếm trận này đã dính đến quy tắc thâm ảo nhất... Dòm ngó một chút đã có thể thấy được toàn cảnh." Thái Thượng Tiên Đế thở dài, bóng dáng trong nháy mắt đi xa, sau đó xuất hiện ở bên cạnh Cố Trường Sinh, căn nguyên Tiên Đế bàng bạc dũng mãnh ùa vào trong cơ thể Cố Trường Sinh, giúp hắn tiếp tục chống đỡ.

Dù sao loại lực lượng này đã vượt qua cảnh giới Tiên Đế.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, ba nghìn hư ảnh khác nhau, thi triển pháp chí cao khác nhau, từ thời đại khác nhau vọt tới, tiếng bước chân quanh quẩn trong thiên địa, tựa như những vết tích do vạn cổ chư thiên hình thành dưới chân Cố Trường Sinh.

Đây đã không còn đơn giản là thân ngoại hóa thân, mà là lực lượng Tiên Đế khủng bố nhất, thế sắc bén xé rách sông dài thời gian, tan vỡ xưa nay, Thiên Địa Huyền Hoàng, vũ trụ Hồng Hoang.

Ầm ầm!

Toàn bộ âm Dương Phục Thiên Thần Sát Kiếm Trận bùng nổ, ánh kiếm không gì sánh bằng phân thành hàng nghìn hàng vạn bao

trùm về phía bóng tối sâu thẳm nhất, tất cả Tiên Đế Hắc Ám phát ra tiếng kêu rên ở trong đó, có người thân thể nổ tung, cũng có người nỗ lực chống lại, nhưng ngay phút đầu tiên đã lộ ra vết rạn sâu, căn nguyên Tiên Đế bị hao tổn, cực kỳ sợ hãi.

Ánh kiếm mờ ảo từ nơi chí cao thiên địa mênh mông rơi xuống, như mưa to trút nước, vô cùng vô tận, không thể thấy căn nguyên, cũng không biết căn tố, vô pháp vô thiên vô trói buộc.

Tiên Đế Hắc Ám ở trong Thương Mang, Giới Hải, Tiên Vực vào lúc này đều có cảm giác không có nơi để ẩn náu, ánh kiếm này không chỉ đang giết hướng chiến trường Tiên Đế, mà còn đánh tới toàn bộ thiên địa, tất cả Tiên Đế Hắc Ám cũng bị bao phủ.

Ở ngoài Tiên Vực, Hồng Vũ Tiên Đế sợ hãi, có ý định trốn đi, nhưng kiếm khí không gì sánh được rơi xuống, nháy mắt đâm xuyên hắn trên bầu trời, máu Tiên Đế rắc xuống.

Điều này khiến hắn hoảng loạn, vô cùng sợ hãi, thậm chí có cảm giác lạnh lẽo khắp người.

Xoẹt một tiếng!

Khoảnh khắc này, toàn bộ chiến trường Tiên Đế bị xé mở, tất cả ánh sáng đều đang biến mất, cuối cùng sẽ đổ nát rơi xuống, từng giọt máu đen khủng bố tới cực điểm từ tận sâu bên trong rớt xuống, như có khe hở không thể ngăn cản.

Nhưng đây cũng là chỗ chân thật nhất của chiến trường Tiên Đế.

Đây trông giống như một trái tim lớn không cách nào dung hòa vạn vật, cùng lúc đó cũng là khởi nguồn của chư thiên vạn giới.

Hiện giờ trái tim nứt ra, có máu màu đen nhỏ giọt xuống, ăn mòn tất cả, khiến hơi thở hắc ám trên người không ít Tiên Đế Hắc Ám càng dày đặc, quả thực như sắp hóa thành hình dạng cuối cùng của hắc ám.

Cảnh tượng này không chỉ khiến toàn bộ Tiên Đế trên chiến trường Tiên Đế dao động kinh sợ, đồng thời cũng khiến Thái Thượng, Thần Chủ áo trắng nửa ngày nói không ra lời.

Chương 799 - Cái gọi là cuối đường cũng chỉ là đạo không, triều văn đạo tịch tử khả hĩ

"Từ đầu đến cuối con đường mà chúng ta đi tới chẳng qua là trong một trái tim..." Một vị Tiên Đế Hắc Ám không thể tin được tất cả điều này, âm thanh hơi run rẩy.

Quả tim này giống như sớm đã đánh mất tất cả sự sống, chỉ để lại khô cạn và tịch diệt, cùng với hơi thở hắc ám vô cùng tận.

Từ trong khe hở kia trào ra máu đen, có thể dễ dàng ăn mòn Tiên Đế.

Rất nhiều quy tắc trật tự chớp mắt bị loại hơi thở đó lây nhiễm, lập tức tan vỡ, dù là thân thể của Tiên Đế cũng không chịu nổi sự ăn mòn của loại máu đen này.

Cảnh tượng này thật sự quá kinh người, nhóm Chuẩn Tiên Đế từ nơi xa xôi trong Thương Mang, Giới Hải, Tiên Vực nhìn thấy tất cả điều này, sắc mặt thay đổi nhanh, thì ra đến cuối cùng, con đường phía trước thần bí nhất kia thực ra chỉ là một quả tim.

Sự thật này quá kinh hoàng, khiến người ta rợn tóc gáy, dù là Tiên Đế cũng cảm nhận được một luồng khí lạnh đáng sợ đang cuốn sạch toàn thân.

Nếu như không phải Cố Trường Sinh lấy kiếm trận xé bỏ tất cả điều này, sợ rằng bọn họ vẫn chưa biết có một sự thật khủng bố như thế.

"Lẽ nào đây là chân tướng mà mọi người vẫn luôn theo đuổi từ vạn cổ đến nay?" Có Tiên Đế giọng nói run rẩy, dù vạn cổ tịch diệt cũng không khiến hắn dao động tâm cảnh, nhưng vào lúc này lại không ngừng sinh ra hoảng sợ.

Con đường phía trước luôn tìm kiếm thực ra chỉ là ngõ cụt? Kết quả là tất cả mọi người bị khốn đốn ở chỗ này.

Trái tim kia rốt cuộc là của ai để lại?

Chẳng lẽ là siêu thoát giả vượt qua cảnh giới Tiên Đế này, nhưng dù là trước hay sau vạn cổ cũng chưa từng nghe qua sự tồn tại của siêu thoát giả.

Dù là đám người đi trước kỷ nguyên luân hồi thứ nhất, đến cuối cùng cũng rơi vào hắc ám, trở thành Tiên Đế Hắc Ám, dưới tình huống như vậy còn có siêu thoát giả sao?

Giờ phút này, hết thảy trong lòng tồn tại cường đại đều sinh ra cảm giác hoang đường, tất cả điều này giống như đã được ai đó âm thầm dự tính trước, cái gọi là chiến trường Tiên Đế này thực ra chỉ là nơi vững chắc nhất ở mảnh thiên địa này.

"Đây là chân tướng của thiên địa, cái gọi là con đường phía trước thực ra vốn không có đường, ý nghĩa sinh ra của chúng ta đều là vì nơi đây trở thành căn nguyên cuối cùng, tẩm bổ cho quả tim này..."

Có Tiên Đế trong nháy mắt nghĩ tới điều này, da đầu tê dại.

Cái bẫy lớn như vậy giống như đã được bố trí từ trước vạn cổ, ngược dòng đến lúc thiên địa sơ khai, mục đích của nó là nuôi cổ, tuyển ra Tiên Đế mạnh nhất, trở thành căn nguyên của trái tim.

Đây quả thực là chuyện không dám tưởng tượng, ngay cả Tiên Đế cũng chỉ có thể trở thành cổ trùng sao?

Rốt cuộc dã tâm của kẻ này lớn đến mức nào?

Rất nhiều Tiên Đế Hắc Ám lui tới chỗ sâu nhất, nhưng ở nơi đó đụng phải những dòng máu đen này, trong nháy mắt dâng lên sương mù màu đen khủng bố, đồng thời phát ra tiếng xèo xèo như nước trong chảo dầu, khiến người ta hoảng sợ.

Dù là Thái Thượng Tiên Đế và Thần Chủ áo trắng cũng bị một luồng khí lạnh đáng sợ cuốn sạch toàn thân, hầu như khó có thể nhúc nhích.

Ai có thể nghĩ đến, chỗ sâu nhất trong sào huyệt hắc ám thật ra là một cái khe hở đáng sợ.

Từ cái khe đó có thể mơ hồ nhìn ra thế giới bên ngoài kia, loại cảm giác mù mịt không tìm thấy ánh sáng đó như có quy tắc trật tự vô cùng vô tận đan xen, hơn nữa loại quy tắc trật tự này đã vượt qua cấp bậc Tiên Đế, thậm chí có thể dễ dàng áp đảo đại đạo của thế giới này.

"Hóa ra không gian nơi Thiên Đạo ở giống với trước đây, chẳng qua lúc đó là không gian thức hải, mà nơi này thì là căn nguyên không gian, hết thảy căn nguyên nằm ở trái tim, căn nguyên sức mạnh."

Cố Trường Sinh không nhịn được khẽ nói, nhưng ánh mắt lúc này của hắn trông rất bình tĩnh, ba nghìn vạn chư thiên cổ đang ầm ầm chuyển động ở phía sau hắn, hóa thành lực lượng kiếm trận bàng bạc mà dày nặng, chí cao, vô thượng, thay đổi liên tục, bá khí tuyệt luân.

Là loại lực lượng này dễ dàng xé rách chiến trường Tiên Đế, cuối cùng phá vỡ thiên địa, xua tan tất cả hắc ám, lộ ra chân tướng này trước mặt rất nhiều Tiên Đế.

Dù là Đao Đế, Hồng Vũ Tiên Đế bị kiếm khí của Cố Trường Sinh đâm xuyên qua, vị Thần Đình Chi Chủ bị vô tận hắc ám bao phủ, lúc này đều xuất hiện ở ngoài rìa hắc ám, vẻ mặt ai nấy khác nhau, không ai có thể đọc hiểu suy nghĩ của bọn họ.

"Kiếm khí này cùng với căn nguyên bị thương của ta, xem ra cuối cùng ta cũng sẽ bước theo gót chân của bọn họ, đã như vậy, dứt khoát nhìn xem thứ gọi là bên ngoài khe hở rốt cuộc là cái gì?"

"Chân tướng của thiên địa là gì với ta đều không quan trọng, triều văn đạo tịch tử khả hĩ*."

* Giải nghĩa: Sáng sớm được nghe chân lý rõ ràng, dù đến buổi tối có chết cũng cam lòng. Nói đơn giản là tấm lòng hy sinh cao cả, chết vì chân lý, vì chính nghĩa.

"Ngô cả đời này không thẹn với trời, chỉ thẹn với mình."

Giờ phút này, Hồng Vũ Tiên Đế bỗng nhiên cười to, tuy thương thế của hắn trông kinh người, nhất là bị một kiếm khí kia đâm xuyên

qua, gần như đâm thẳng từ trước ra sau, nhưng lại khó nén hơi thở Tiên Đế của hắn.

Chương 800 - Cái gọi là cuối đường cũng chỉ là đạo không, triều văn đạo tịch tử khả hĩ (2)

Phách tuyệt chư thiên, khí thôn vạn cổ.

Giờ phút này, hắn đã không quan tâm bất cứ việc gì của Tiên Vực, ở ngoài khe hở không thể nói kia, hắn cảm nhận được một loại hơi thở siêu việt Tiên Đế.

Vào lúc này, hắn nhớ lại lúc chính mình thành đạo, khi đó cũng biết con đường phía trước, để lại đường sau lưng, vạn cổ cũng có thể tìm tung tích.

Khi đó hắn không sợ hãi, ôm loại tâm trạng vô địch này một đường quét ngang, cử thế vô địch, cuối cùng trở thành Tiên Đế vô thượng, đúc thành Cửu Long Chân Đỉnh, thậm chí vạn cổ kỷ nguyên tới nay vẫn khó che giấu hào quang chói lòa của hắn.

"Lẽ nào hắn định xông qua sao?" Ánh mắt của Thái Thượng Tiên Đế sinh ra một loại biến hóa, hiểu ra ý đồ của Hồng Vũ Tiên Đế.

Cố Trường Sinh thản nhiên nói: "Đây là sự lựa chọn của bản thân hắn... dù hắn không xông vào, ta cuối cùng cũng sẽ ném hắn vào để thăm dò."

Vào khoảnh khắc Hồng Vũ Tiên Đế có ý định hủy diệt Tiên Vực, Cố Trường Sinh đã muốn giết hắn, trong Tiên Vực có nghịch lân của hắn, dù sau khi trở thành Tiên Đế cũng không cho phép bất kỳ người nào đụng vào.

Nghe vậy, Thái Thượng Tiên Đế trầm mặc, không nói gì thêm, hắn thấy Hồng Vũ Tiên Đế e là dữ nhiều lành ít, ngay cả máu đen chảy xuống từ trên khe hở kia cũng đủ để ăn mòn Tiên Đế Hắc Ám, hắn có thể xông qua được sao?

Giây sau, tất cả Tiên Đế chính mắt thấy có ánh sáng Tiên Đế ngập trời bùng nổ từ trên người Hồng Vũ Tiên Đế, quy tắc Tiên Đế quấn quanh, rất nhiều sức mạnh vô thượng thêm vào người, thậm chí ở phía sau đang biểu hiện vết tích của vạn cổ chư thiên.

Hắn tiến lên một bước, căn nguyên Tiên Đế đang thiêu đốt, hàng vạn hàng nghìn năm tháng chảy xuôi dưới chân, đi hướng khe nứt đáng sợ kia, muốn nhìn thấy thế giới khác rốt cuộc là cái gì?

Là phần cuối chí cao.

Hay là đường Bỉ Ngạn?

Triều văn đạo tịch tử khả hĩ.

Hết thảy Tiên Đế đều đang nhìn hắn, lặng im không tiếng động, đứng lơ lửng ở phần cuối thiên địa, từ xa nhìn đầu nguồn hắc ám ở chỗ sâu nhất, ngoài khe nứt kia có quang vụ mênh mông vô cùng tận.

Là thế giới khô cạn lạnh lẽo? Hay là một con đường sớm đã đứt đoạn? Hoặc là hy vọng siêu thoát? Hay là âm mưu cuối cùng?

Phụt!

Hồng Vũ Tiên Đế điên cuồng, lúc hắn muốn đi đến đó, ánh sáng Tiên Đế trên người thế nhưng dần mờ đi, trở nên ảm đạm, lĩnh vực Tiên Đế vỡ nát, hóa thành bột mịn.

Miệng hắn đầy máu, bước chân lảo đảo, rất khó tưởng tượng một vị Tiên Đế vậy mà sẽ có lúc không đi đứng nổi.

Hắn như sắp phát điên, không ngừng rống giận, đối kháng với loại sức mạnh quỷ dị mà chí cao này, nhưng thân thể giống như đồ sứ bị nứt, máu tươi trào dâng, chỉ cần đụng vào là sẽ đổ vỡ.

"Đạo đạo đạo..."

"Đều vì đường..."

Nhưng ánh mắt của Hồng Vũ Tiên Đế vẫn cố chấp, thậm chí đã đến mức điên loạn, đó là sự điên cuồng khiến người sợ hãi mà run

rẩy.

Chỉ vì muốn cầu đạo, dù cho Đạo Quả thành không, vạn cổ tịch diệt cũng sẽ không hối tiếc.

Giờ phút này hắn như tẩy hết duyên hoa, hơi thở hắc ám trên người thế nhưng không ngừng rơi xuống, mọi người trong thoáng chốc tựa như nhìn thấy một thiếu niên ngây thơ đang đứng ở dưới chân núi, thề với lão giả lông mày trắng hòa ái ở trước mặt rằng sẽ trở thành chí cao.

Ầm bùm bùm!

Đúng lúc này, ở ngoài Tiên Vực, Cửu Long Chân Đỉnh đang đối mặt với Hỗn Độn Tiên Đỉnh bỗng nhiên từ trong này lao ra, cuốn sạch chín con Chân Long Chi Hồn cấp bậc Chuẩn Tiên Đế, ánh sáng Đế cuồn cuộn, vừa rực rỡ lại trong suốt, như hiện ra từ trong lịch sử xưa và nay.

Chín tiếng rồng ngâm chấn động vạn cổ, khiến chư thiên đã vỡ nát run rẩy rơi xuống, cuối cùng xông hướng khe hở không thể nói mà Hồng Vũ Tiên Đế đang đi đến.

Thân làm Đế Khí, sớm đã sinh ra thần chi, biết được lý do Hồng Vũ Tiên Đế không mang theo nó.

Bởi vì Hồng Vũ Tiên Đế cũng biết chỗ đó rất có thể cửu tử vô sinh, tuy là Tiên Đế, thờ ơ tuyệt tình, dễ dàng tan biến chư thiên, tàn sát ức vạn vạn sinh linh.

Nhưng vào khoảnh khắc cuối cùng này, hắn lại suy nghĩ cho binh khí đã làm bạn với mình cả đời.

Thế nhưng, nó thân làm Cửu Long Chân Đỉnh, cả đời này làm bạn với Hồng Vũ Tiên Đế, từ khi hắn thành đạo đến trở thành Tiên Đế, dù có rơi vào hắc ám, nó cũng chưa từng rời xa hắn.

Loại ràng buộc như vậy, nào có dễ dàng dứt ra được?

Hết thảy Tiên Đế cũng nghe được chín con Chân Long đang phát ra tiếng rống bi thương, tuyệt vọng, thống khổ, đau xót, tiếng rồng ngâm rung động vạn cổ, cuối cùng siêu việt thời gian không gian,

chắn ở trước mặt Hồng Vũ Tiên Đế, ngăn cản máu đen từ trên khe rớt xuống giúp hắn.

Xèo xèo!

Máu đen rớt xuống dính vào chân đỉnh, dù là Tiên Đế Khí cũng lập tức nứt ra, chín con Chân Long Hồn Chuẩn Tiên Đế ở trong đó nháy mắt hóa thành khói xanh, tan thành mây khói.

"Cửu Long..."

"Đạo, Đạo... Đây là đạo mà ta dành cả đời để tìm kiếm sao..."

Hồng Vũ Tiên Đế ngẩn người, không thể tin được, không nhịn được thì thào, bỗng nhiên như rơi vào mờ mịt, nhưng lại như tỉnh táo thông suốt.

Cửu Long Chân Đỉnh nổ tung trước mặt, hắn vẫn chưa bước ra bước tiếp theo, trong khe đột nhiên có luồng gió quỷ dị thổi tới, nhưng càng giống như sương mù.

Chương 801 - Tế đàn lao tù trong hắc ám, cơn giận của Thiên Đế

Tế đàn lao tù trong hắc ám, cơn giận của Thiên Đế

Sương mù cuốn sạch hắn, sau đó tan biến, chỉ để lại nơi đó một bãi máu tràn ngập hơi thở hắc ám.

Mọi người chứng kiến cảnh tượng này, cả người lạnh lẽo, dù là Tiên Đế Hắc Ám sâu trong bóng tối cũng như thế, ở ngoài khe hở này rốt cuộc có cái gì, thế mà bất chợt biến một vị Tiên Đế thành bãi máu?

"Có lẽ Hồng Vũ Tiên Đế cuối cùng đã hiểu rõ."

"Cái gọi là cuối đường cũng chỉ là đạo không..." Thái Thượng Tiên Đế trầm mặc trong chốc lát, sau đó nói.

Hồng Vũ Tiên Đế cứ như vậy biến mất, một vị Tiên Đế đến từ thời kỳ cổ xưa nhất, còn chưa kịp tới gần khe nứt kia đã trở thành một bãi máu, dù là Tiên Đế cũng kinh dị không ngớt, cảm giác sợ hãi sâu sắc.

Lực sát thương của Tiên Đế Khí Cửu Long Chân Đỉnh kinh thiên như vậy, thế nhưng vẫn bị ăn mòn, không thể chống lại dù chỉ trong chốc lát, hoàn toàn nổ tung, cảnh tượng như vậy đã vượt ra khỏi tưởng tượng của mọi người.

Không nói tới Chuẩn Tiên Đế, Tiên Vương, dù là những nhân vật như Thái Thượng Tiên Đế, Đao Đế, Thần Đình Chi Chủ cũng con ngươi co rút, ánh mắt vô cùng e dè, cảm giác con đường phía trước không đơn giản, ở ngoài khe hở kia ẩn giấu đại khủng bố.

Cho dù sau con đường đó dúng là con đường phía trước, cũng không có ai dám tùy tiện đi, rất có thể sau cùng sẽ đổ máu ở phía dưới, cuối cùng giống như Hồng Vũ Tiên Đế, hình thần đều diệt, kể cả ánh sáng Tiên Đế cũng bị xóa bỏ.

Đây là sức mạnh khiến Tiên Đế cũng phải hoảng sợ, dù là bất cứ

nhân vật nào cũng sẽ sợ sệt, bởi vì chỉ là một ngọn gió thổi qua, ngay cả Tiên Đế cũng khó mà ngăn cản trong giây lát, nháy mắt tan thành mây khói, bị xóa bỏ.

Loại lực lượng này rõ ràng đã vượt qua cấp bậc Tiên Đế, thậm chí nằm ở cảnh giới khác, đường khác.

"Là do Hồng Vũ Tiên Đế tự chuốc lấy." Trong hắc ám vang lên tiếng cười nhạt, sâu trong sào huyệt hắc ám có bóng dáng tràn ngập khói đen mở miệng nói.

Dù thấy được một màn kia nhưng hắn không hề chấn động, lạnh lẽo im lặng, ánh mắt cực kỳ lạnh lùng.

Dạng Tiên Đế Hắc Ám như vậy không phải chỉ có một vị, dù cho mới rồi có người bị máu đen ăn mòn, phát ra tiếng nước nhỏ vào dầu sôi cũng sẽ không có bất kỳ biến hóa nào.

Tinh thần và ý thức của bọn họ sớm đã không giống với những Tiên Đế khác, bọn họ xem hắc ám mới là đầu nguồn của mọi thứ, vào thời điểm này, điều họ muốn làm là hiến tế chúng sinh cho hắc ám, do đó có thể có được sức mạnh chí cao trong hắc ám.

"Hồng Vũ Tiên Đế ngay lập tức tan biến, chúng tỏ hắc ám trong khe nứt ẩn giấu sức mạnh chúng ta cần, con đường của chúng ta mới là chính xác." Có Tiên Đế Hắc Ám lộ vẻ hưng phấn dị thường, hơi thở Tiên Đế bàng bạc dâng lên ở nơi đó.

"Cho tới nay, chúng ta đều chưa từng bỏ lỡ."

Có Tiên Đế Hắc Ám ánh mắt càng lạnh lẽo, nói như vậy, hơi thở hắc ám đáng sợ như thủy triều muốn lần nữa cuốn tới.

Cố Trường Sinh vẻ mặt lạnh lùng: "Đã vô phương cứu chữa, thân làm Tiên Đế nhưng không phân được thị phi, điên đảo tất cả, nên trảm."

Vừa dứt lời, kiếm trận ở sau lưng hắn lần nữa bùng nổ, lần này ước chừng có ức ức vạn vạn luồng kiếm khí, như từ thời không khác nhau giết tới, rơi khắp bầu trời, rực rỡ mà cực hạn, bá khí tuyệt luân, xé rách tất cả, bao trùm đè ép tới phía trước sào huyệt hắc ám.

Rất nhiều Tiên Đế Hắc Ám biến sắc, biết được kiếm trận này rất khủng bố, nếu không phải vì bộ kiếm trận này thì hơi thở hắc ám đã bao phủ chư thiên, làm gì bị xé rách như hiện giờ.

"Tiên Đế Hắc Ám đã là một đám người bị hắc ám ăn mòn tâm linh, giống như Hồng Vũ Tiên Đế, đạo tâm của hắn vô cùng cứng cỏi, dù biết rơi vào hắc ám, cuối cùng sẽ gặp phải cục diện chưa biết, nhưng vẫn không hối tiếc, đây là lòng cầu đạo của hắn..."

Thái Thượng Tiên Đế nói, hắn vung tay lên, quy tắc Tiên Đế lần nữa bùng nổ.

Nếu đã thấy chân tướng cái gọi là con đường phía trước của thiên địa này, hắn cần gì phải đi truy tìm, giờ phút này chỉ muốn thân làm Tiên Đế, vì thiên địa chúng sinh tái chiến một lần.

Pháp thân của Thái Thượng Tiên Đế đột nhiên đứng sừng sững chỗ cao nhất, Thái Thượng chi pháp xem trọng vô dục vô cầu, xem trọng Thái Thượng Vong Tình, nhưng hắn lại siêu thoát từ trong con đường này, so với một người có nhân tính thì Tiên Đế Hắc Ám lạnh lùng vô tình thật mỉa mai làm sao.

Vèo!

Ở phương hướng khác có một đao khí bá thiên xuyên qua, đao sắc bén vượt qua vạn cổ, cảnh tượng chư thiên đều hiện ra, cuối cùng hóa thành thân đao cuồn cuộn như tinh hà vô cùng tận.

Thân đao màu đen nhánh thoạt nhìn giống như hòa thành một thể với hắc ám, hư không thoáng chốc bị tiêu trừ.

Một đao này quá kinh khủng, dù là vũ trụ cổ xưa nhất cũng sẽ bị chém mở dưới một đao này.

Đao Đế cũng ra tay, triển hiện thực lực kinh khủng của hắn thân làm tồn tại một đao chém ra Luân Hồi Lộ, dù có thể sẽ bị hắc ám trước mắt ăn mòn nhưng hắn vẫn không sợ hãi, đây tuyệt đối là một kẻ dữ dằn.

Đã từng có lời đồn rằng Đao Đế luyện chế thân thể của hồng nhan đưa vào trong thiên đao của hắn, ý định một ngày kia có thể sống lại, cho nên hắn càng dốc vào tình cảm cả đời của một vị Tiên Đế

vào một đao này.

Chương 802 - Tế đàn lao tù trong hắc ám, cơn giận của Thiên Đế (2)

Tế đàn lao tù trong hắc ám, cơn giận của Thiên Đế (2)

Thất tình lục dục, hỉ nộ ai si.

"Đường này có luân hồi sao?" Đao Đế quát hỏi, thân hình hắn cao lớn, tóc đen xõa vai, vô cùng vĩ ngạn, cho dù hơi thở hắc ám bao phủ người nhưng hắn chẳng sợ chút nào, cũng không bị bất kỳ thứ gì ảnh hưởng.

Một đao này của hắn chém tới chỗ hắc ám sâu nhất, muốn Tiên Đế Hắc Ám nơi đó cho hắn một câu trả lời.

Rất hiển nhiên Đao Đế toàn toàn không giống với những Tiên Đế khác, hắn không chỉ có ý thức của mình, còn biết phải làm những gì, không hề bị căn nguyên hắc ám khống chế.

"Hắc ám chính là chốn trở về của chúng sinh."

Sâu trong hắc ám vang lên tiếng thở dài vô cùng tang thương và cổ xưa, như vang vọng quanh quẩn trong thời không xa xưa nhất, ngưng tụ từ các mảnh hư không, cuối cùng hiện ra ở mỗi một tấc hắc ám.

Đây giống như hóa thân của hắc ám, nhưng lại có ánh mắt nhìn xuống từ trong đó, ánh mắt đáng sợ có thể dễ dàng xé rách tan biến đại thủ ấn của Thái Thượng Tiên Đế, càng có thể dễ dàng thông suốt vĩnh hằng, hiểu rõ xưa và nay.

Sâu trong sào huyệt hắc ám truyền ra dao động, đó là hơi thở khiến chư thiên cũng run rẩy theo.

Ầm ầm ầm!

Hơi thở đó giống như bị thôi động tiến lên, bị nghiền nát trong hư không, từng đại giới cổ xưa chìm nổi ở trong đó như hóa thành lao

tù, từng tế đàn hùng hậu mà đáng sợ bị cổ thú màu đen kéo tới, từ trong đó chậm rãi đi ra, chảy xuôi hơi thở vô thượng.

Dù là Cố Trường Sinh giờ phút này cũng không khỏi hơi biến sắc, từ những tế đàn như lồng giam ở nơi này hắn cảm giác được hơi thở rất quen thuộc.

Đây không phải đến từ chính thế giới này.

Máu đen dính ở trên chính là vết máu không ngừng nhỏ giọt xuống của quả tim này, đủ để ăn mòn tất cả, ngay cả Hồng Vũ Tiên Đế cũng không thể chống đỡ loại hơi thở của máu đen này.

Hơn nữa, hơi thở của những lồng giam này tựa hồ đồng nguyên với Đại Trụ Cung.

Vật chất nguyên sơ của cấp bậc Tiên Đế!

Những lồng giam này đều do vật chất cấp bậc Tiên Đế tạo thành, đủ để giam giữ Tiên Đế.

"Dù là Tiên Đế cũng không thể tránh thoát, đây là thứ được chế tạo chuyên môn giam giữ Tiên Đế, hết thảy Tiên Đế không chọn rơi vào hắc ám, cuối cùng đều sẽ bị giam giữ ở trong đó, trở thành bản nguyên hiến tế."

"Dùng Tiên Đế làm căn nguyên cho tế đàn, quả nhiên đúng như suy đoán của ta, khi chư thiên tan biến, tất cả sinh mệnh kết thúc, sẽ thiêu đốt căn nguyên Tiên Đế, một hơi hiến tế."

"Đại Hắc Thủ trong bóng tối, lúc này không phải nên hiện thân rồi sao?"

Ở trong những lồng giam này, hắn cảm giác được hơi thở quen thuộc đến từ tổ tiên Cố gia, là Cố Tứ Gia trước đây sau khi bước lên con đường này đã không hiện thân nữa.

Hắn cuối cùng cũng bị giam ở trong đó.

Vẻ mặt của Cố Trường Sinh xuất hiện sát ý sắc bén trước nay chưa từng có, ánh mắt rơi xuống sâu trong bóng tối, khiến vô số Hỗn Độn chân lôi ở nơi đó nổ tung, như bị Thái Sơ Thần Quang vĩnh

hằng xuyên qua, rất nhiều Tiên Đế Hắc Ám cùng tránh lui, cảm giác thần hồn không tự chủ được run rẩy.

Cơn giận của Thiên Đế, dù trật tự tan biến vẫn vĩnh tồn như cũ.

Ầm bùm bùm!

"Các ngươi muốn chết?"

Âm thanh của Cố Trường Sinh lạnh lẽo chưa từng có, giờ phút này giống như Thiên Đạo chí cao thẩm phán thương sinh, vô tình mà lạnh lùng.

Hắn nhìn chằm chằm vào đám Tiên Đế Hắc Ám ở sâu trong bóng tối, ánh mắt rơi xuống nặng như ức ức vạn quân, có thể đè sập thời không, cũng có thể đè ép năm tháng.

Đây là một loại sức mạnh to lớn chỉ thuộc về Tiên Đế.

Nhưng các Tiên Đế khác thì còn lâu mới đạt tới loại cấp độ này, đều là Tiên Đế, giữa các bên vẫn tồn tại chênh lệch.

Bọn họ trước đây đều là tồn tại vô địch, nhưng đó là vì họ chưa gặp phải Cố Trường Sinh!

Cố Trường Sinh có tự tin nói ra lời như vậy.

Đương nhiên, hắn không hề nói nhảm.

Ánh mắt tựa như mũi nhọn, hóa thành tiên kiếm tuyệt thế, chém về phía rất nhiều Tiên Đế Hắc Ám, loại lực lượng này trong nháy mắt khiến hư không đã tan vỡ lần thứ hai nổ tung, vô cùng vô tận, siêu thoát giữa thiên địa, cực cảnh trong vạn cổ.

Rất nhiều Tiên Đế Hắc Ám biến sắc, vội vàng chống lại, các loại pháp tắc Tiên Đế chí cao bị bọn họ thi triển ra, hóa thành chuông lớn tuyệt thế, thần đỉnh vô song, đại ấn sơn hà, thần lô thao thiên, đủ loại ánh sáng trút xuống, như thể muốn chôn vùi mọi thứ.

Ầm bùm bùm!

Nơi đó như có vô số vũ trụ nổ tung, loại dao động này đủ để chôn

vùi chư thiên, đáng sợ đến cực hạn, cuộc chiến giữa các Tiên Đế lần nữa bùng nổ, chẳng qua lần này chỉ có một mình Cố Trường Sinh trực diện với rất nhiều Tiên Đế Hắc Ám.

Sự cường thế của hắn vượt xa tưởng tượng của mọi người.

Ầm bùm bùm!

Âm Dương Phục Thiên Thần Sát Kiếm Trận đang chuyển động, ánh sáng dâng lên che phủ vạn cổ, ức vạn vạn thần mang từ các bên thiên địa vọt tới, bá khí tuyệt luân.

Trong lồng giam có người quen của Cố Trường Sinh, bằng không hắn cũng sẽ không tức giận đến mức muốn tiêu diệt hết đám Tiên Đế Hắc Ám này.

Với Cố Trường Sinh, Cố Tứ Gia chính là người đã dẫn đường cho hắn, từ lần đầu tu hành cũng là Cố Tứ Gia hết lòng giáo dục hắn.

Chương 803 - Chú ý bóng dáng của Tứ Gia, từ khai thiên mới bắt đầu đã tồn tại tính toán

Chú ý bóng dáng của Tứ Gia, từ khai thiên mới bắt đầu đã tồn tại tính toán

Tuy là lão tổ, nhưng thực ra mối quan hệ với hắn vừa là thầy vừa là bạn.

Cố Trường Sinh nghĩ tới rất nhiều loại khả năng, biết ngày xưa trước khi Cố Tứ Gia bước lên trên con đường này thì từng đi chỗ hắc ám ở bờ bên kia Giới Hải, nỗ lực tìm kiếm bóng dáng của hắn.

Bởi vì Cố Tứ Gia cảm thấy rằng, dù Cố Trường Sinh rơi vào hắc ám, nhưng hắn đã từng có công tích lớn đối với chúng sinh Thiên Địa, cũng từng chống lại Tiên Vương Dị Vực ở ngoài Sơn Hải thành, chiến công vô số.

Hắn như vậy, con đường phía trước rực rỡ chói mắt, dù cuối cùng

rơi vào hắc ám vẫn có được âm thanh cầu xin, tế tự của chúng sinh tiếp dẫn trở về, trừ phi thân thể của hắn thực sự bị chôn vùi ở nơi hắc ám nhất.

Cho nên Cố Tứ Gia mới lên đường tới đó, chẳng qua không có bóng dáng của Cố Trường Sinh ở nơi đó, biết được hắn thực ra vẫn chưa rơi vào trong hắc ám, nói cách khác, một ngày nào đó Cố Trường Sinh sẽ trở về.

Vì vậy hắn an tâm lên đường, muốn tìm tổ tiên Cố gia đã từng siêu thoát trên đường này, cũng là phụ thân và ba huynh đệ của Cố Tứ Gia.

Cố Trường Sinh nhớ rõ Cố gia là do Cố Tứ Gia tự tay sáng lập, trước hắn thực ra còn có ba ca ca và một người cha.

"Bọn họ đi lên cái gọi là con đường phía trước..." Đây là nguyên câu của Cố Tứ Gia đã từng nói với hắn.

Nếu đường siêu thoát này là một âm mưu, vậy Cố Tứ Gia cuối cùng sẽ có kết cục gì, chuyện này tự nhiên không cần nói ra.

Cố Trường Sinh biết rằng điều mình sợ hãi nhất là Cố Tứ Gia sớm đã bị sát hại, thân làm Tiên Đế, nhưng hắn cũng từng bị Đại Hắc Thủ âm thầm tính kế, từng chịu đựng căn nguyên bị tổn thương.

"Tình cảnh bây giờ của Cố Tứ Gia xem ra không quá tốt, dường như hắn không thể cảm giác được mọi chuyện xảy ra ở bên ngoài lồng giam..."

Ánh mắt của Cố Trường Sinh rất lạnh, lần thứ hai ra tay, chẳng qua lần này có người ngăn cản hắn, bóng dáng phát ra tiếng thở dài ở nơi sâu nhất kia giơ tay đè ép phía trước, ngưng tụ ra trường mâu hắc ám cực kỳ rực rỡ, lạnh lẽo mà thấu xương, hàng ức vạn quy tắc Tiên Đế quấn quanh, cường đại đến cực hạn.

Hắn muốn giết hướng Cố Trường Sinh.

Một mâu này hạ xuống, tựa hồ tràn ngập một loại sức mạnh không tên, muốn khống chế Cố Trường Sinh, khiến hắn hóa thành một trong những nguyên điểm, khó có thể tiếp tục nhúc nhích, chuẩn bị đâm xuyên hắn.

Đây là một dạng sức mạnh giống với lĩnh vực Tiên Đế, chẳng qua loại lực lượng này càng cường hãn và khủng bố hơn so với những Tiên Đế Hắc Ám khác, ngay cả thời gian và địa điểm đều trở thành nguyên địa khác.

Cố Trường Sinh cảm nhận được loại lực lượng không tên này, hắn không hề sợ hãi, chỉ hừ lạnh một tiếng, pháp thân đỉnh thiên lập địa mở ra vòm trời vạn cổ, sông thời gian ngưng tụ ở dưới chân.

Răng rắc một tiếng!

Loại lực lượng không tên này vỡ nát, tiếp theo Cố Trường Sinh dùng một bàn tay đè xuống, trực tiếp đánh xuống, như xuyên qua vô số vũ trụ, rơi xuống phương hướng kia!

Từng luồng trật tự đáng sợ ẩn chứa cấp bậc Tiên Đế nổ tung ở nơi đó, như Hỗn Độn chân lôi, hoặc như kiếp quang vĩnh hằng, uy lực cực cảnh vô cùng.

Chỉ trong nháy mắt đã khiến rất nhiều Tiên Đế Hắc Ám phải chạy trốn, rốt cục cảm giác được uy đáng sợ của Cố Trường Sinh thân làm Thiên Đế.

Dù không dùng Đệ Nhất Pháp, Hồng Mông Hắc Động, âm Dương Phục Thiên Thần Sát Kiếm Trận, nhưng thực lực của hắn đã vượt xa rất nhiều Tiên Đế Hắc Ám.

Thứ mà Cố Trường Sinh đã thấy trên con đường này còn nhiều hơn cả bọn họ, chỉ riêng thực lực của hắn đã có thể được xưng là Thiên Đế mạnh nhất trước và sau vạn cổ, nhận được tiếng xưng hô Thiên Đế này.

Trường mâu hắc ám nổ tung, không thể tiếp tục đối kháng, dù sao cũng không phải là vật thật, chỉ là ảo ảnh được ngưng tụ.

Nháy mắt tiếp theo, dư ba dâng lên, nhiều lồng giam hắc ám run rẩy, tựa hồ sắp bị phá hủy.

Nhưng mặt trên của nó lại tràn ngập nhiều ánh sáng đan xen nhau, cuối cùng trở thành ánh sáng màu đỏ đen, chỉ là năng lượng hạt ánh sáng vượt qua cấp bậc Tiên Đế.

Vô cùng kiên cố, hầu như không thể phá hủy.

Oong oong! !

Năng lượng hạt ánh sáng màu đen không biết từ chỗ nào bỗng thổi đến, chậm rãi cuốn tới.

Lồng giam bị đẩy ra từ trong hắc ám, toàn thân được đúc từ đá màu đen, nhưng loại đá màu đen này là vật chất nguyên sơ, dù là Tiên Đế cũng không thể phá hủy.

Đương nhiên, nó cũng không phải là vật chất nguyên sơ thuần túy, chẳng qua có hơi pha tạp, được đúc bằng đồng giống với Đại Trụ Cung, khắp người không nhiễm chút tạp chất nào, là màu đen thuần túy, không có bất kỳ màu sắc khác.

Bên trong lồng giam sớm đã khọa hắc ám xong tế đàn cổ xưa, hoa văn phía trên vô cùng xa xưa, dù là Tiên Đế cũng rất khó đọc hiểu hàm nghĩa ở trên đó, có thể ngược dòng đến thời kỳ cổ xưa nhất, cũng là thuở thiên địa mới mở.

Vào lúc đó, cuộc mưu tính nhằm vào vạn cổ này đã bắt đầu, tất cả Tiên Đế đều là quân cờ, đến giây phút cuối cùng rốt cuộc lộ ra mục đích thực sự.

Chương 804 - Pháp chỉ chữ 'diệt', tái tạo diễn hóa cảnh tượng vạn cổ chư thiên

Pháp chỉ chữ 'diệt', tái tạo diễn hóa cảnh tượng vạn cổ chư thiên

Ầm ầm ầm!

Không gian vỡ nát, bị một loại sức mạnh chí cao ù ù nghiền nát, đây không còn đơn giản là sức mạnh, mà đã dính đến đại đạo thiên địa, ức vạn thời không, sắp hoàn toàn nghiền nát tất cả con đường phía trước.

Mỗi một con cổ thú này đều mạnh mẽ không gì sánh được, tuy bọn chúng chỉ là thú cưỡi, nhưng phía sau lại lôi kéo một vị nhân vật vô địch chưa biết, từ phần cuối thiên địa, điểm kết thúc của hắc

ám, từng bước hiện thân.

Đây là một đám chí cao giả bị giam giữ, có các bậc tiền bối từng bước trên trên đường này, vô viễn phất giới, mở đường tiến lên.

Từng lồng giam như tế đàn bị tất cả cổ thú hắc ám đẩy ra, tái hiện giữa thiên địa, trong đó có nhiều bóng dáng Tiên Đế quen thuộc cũng lần nữa xuất hiện.

Trong lồng giam hắc ám có căn nguyên Tiên Đế đang thẩm thấu ra, nói cho sinh linh bên ngoài biết rằng, tồn tại trong đó cũng từng là Tiên Đế không gì sánh được.

Giờ phút này, toàn bộ chư thiên đều vỡ nát, run rẩy, chúng sinh thiên địa nhìn cảnh tượng trong đó, trong lòng không chỉ có khiếp sợ, càng có bi thương khó nói nên lời, không thể nói.

Những Tiên Đế xưa kia, bây giờ chỉ có thể trở thành tù nhân, bi ai biết bao, nhân kiệt như vậy dù ở thời không nào cũng là nhân vật chính một thời quét ngang.

Trong Thương Mang, đám Nửa Bước Tiên Đế kia vẻ mặt nghiêm túc mà nặng nề, trong những lồng giam ở đây, bọn họ nhìn thấy bóng dáng mà mình quen thuộc, đó là Tiên Đế ở thời đại kia của bọn họ.

Nhưng lại bị giam ở chỗ này, cảnh tượng này khiến bọn họ thần hồn phát lạnh, dù là Tiên Đế thì cuối cùng cũng trốn không thoát loại mệnh vận này sao?

Hoặc là rơi vào hắc ám, hoặc là bị nhốt trong lồng giam, trọn đời làm bạn với khô cạn và hắc ám.

Bọn họ khác với Tiên Đế Hắc Ám, dù đến cuối cùng cũng không lựa chọn trở thành căn nguyên hắc ám, trong lòng bọn họ có đường mà mình muốn đi, không thể nào bị lung lay vì căn nguyên hắc ám.

Nhưng chính vì như vậy, bọn họ cuối cùng mới bị giam ở trong đó, căn nguyên bị hiến tế lúc thiên địa tịch diệt.

Cái gọi là đại tế vạn cổ thật ra là hiến tế Tiên Đế, dù là chúng sinh

thiên địa khi ở trước mặt Tiên Đế cũng có vẻ nhỏ bé không đáng kể.

"Luân Hồi Chi Hoa cuối cùng điêu linh, đã đến giờ rồi, dù cho chư thế chưa từng tan biến, nhưng hắc ám cuối cùng sẽ tới, không thể thay đổi bởi bất cứ người nào."

"Đây là thiên địa mới sinh ra, là tương lai cuối cùng mà chúng ta nhìn trộm được."

Trong hắc ám, có âm thanh như thế đang vang vọng, xuyên vào trong những lồng giam được tạo thành vật chất nguyên sơ này.

Rất nhiều Tiên Đế ở trong đó vẻ mặt thay đổi, có người thờ ơ, có người hờ hững, cũng có người lộ ra bi ý, không ngờ khoảnh khắc cuối cùng này vẫn tới.

"Tận cùng hắc ám là không có hi vọng sao?"

Cố Tứ Gia ngồi xếp bằng ở trên tế đàn, hắn thoạt nhìn không khác gì ngày xưa.

Lúc này, có nhiều sức mạnh vượt qua chí cao ở dưới chân hắn, từng hoa văn đan xen nhau.

Mặt trên không chỉ có Tiên Thiên Chi Đạo đang chảy xuôi, còn có ba nghìn đại đạo khác đang đan xen, liên quan đến sự ra đời của thế giới, sự vận hành của tương lai, các loại duy trì Thiên Đạo.

Đủ loại huyền diệu này hiển hóa ở trên tế đàn, nếu nói đây là một loại lực lượng, thì không thể tả đầy đủ sự cường đại của nó, bởi vì ý nghĩa tồn tại của những phù văn này là vì hiến tế Tiên Đế.

Ngay cả Tiên Đế cũng có thể bị hiến tế, chẳng lẽ còn chưa đủ để hình dung sự khủng bố của những lực lượng này sao?

Bên cạnh Cố Tứ Gia không chỉ có một mình hắn là Đế, còn có một nam nhân khác có vẻ ngoài hơi giống hắn, thoạt nhìn tuổi tác cũng không quá lớn.

Nam nhân đó khoác pháp y Tiên Đế rách nát, tóc dài, có loại khí phách siêu nhiên không sợ hãi.

Nhưng mạng sống quá dài lâu, đương nhiên thời gian bị nhốt ở chỗ này cũng vô cùng lâu, thế nhưng vẫn khó có thể che giấu loại uy áp Tiên Đế cái thế này.

Cố Tam Gia.

Có thể gọi hắn như thế.

Bởi vì hắn chính là đại ca của Cố Tứ Gia, đã từng đi theo phụ thân của bọn họ rời đi Tiên Vực, ý định đi cái gọi là con đường phía trước, nhưng không nghĩ đến ở nơi này gặp phải một đám Tiên Đế sớm đã giết đến đỏ mắt.

Sau đó, một trận đại chiến bùng nổ, bao gồm đám người đại ca, phụ thân của hắn bị Tiên Đế Hắc Ám vây công, cuối cùng bất đắc dĩ người ít không đánh lại đông, chỉ có thể bị nhốt trong lồng giam.

Cuộc giam giữ này đã trôi qua không biết bao nhiêu năm tháng, lâu đến nỗi chính bọn họ cũng gần như quên mất bản thân đã bị giam bao lâu.

Nơi này ngoại trừ hắc ám khô cạn thì chẳng còn gì cả, may mắn bọn họ là Tiên Đế, tâm cảnh cường đại, tâm chí kiên định, không ai có thể dao động ý niệm trong lòng bọn họ.

Năm tháng lâu dài qua đi, bọn họ chẳng những không bị hắc ám ăn mòn, thậm chí cảnh giới tu vi còn tăng tiến thêm một chút, đây là một loại thăng hoa niết bàn sau khi trải qua những trận giày vò.

Nhưng thẳng đến một ngày kia, hắn mở mắt ra, phát hiện Lão Tứ vẫn luôn ở phía sau mình cũng bị ném vào đây.

"Lão Tứ đang cảm thán cái gì thế, là cảm thấy thiên địa này không còn hi vọng gì sao?"

Chương 805 - Pháp chỉ chữ 'diệt', tái tạo diễn hóa cảnh tượng vạn cổ chư thiên (2)

Pháp chỉ chữ 'diệt', tái tạo diễn hóa cảnh tượng vạn cổ chư thiên

(2)

Cố Tam Gia mỉm cười mở miệng, hiếm khi trò chuyện, tuy thân làm Tiên Đế, nhưng tính cách của hắn xưa nay đều không chững chạc, rất hoạt bát sáng sủa.

Điểm này rất khác với Cố Tứ Gia luôn vô cùng thành thục, ổn trọng.

"Loại hy vọng này, nếu tin tưởng thì sẽ có, còn không tin nó thì sẽ không có..."

Cố Tứ Gia thở dài, tuy biết huynh trưởng và phụ thân của mình không ngại, nhưng vẫn vô cùng lo lắng.

Nỗi lo này không phải vì lo lắng cho mình, mà là đang lo cho thiên địa này, cùng lúc đó cũng đang lo âu Cố gia sau lưng, lo lắng về nhóm hậu bối Cố Trường Sinh.

"Trước đây sau khi rời khỏi, ta đã dự liệu được hắn cuối cùng sẽ trở thành Tiên Đế, đi trên con đường chúng ta đã đi. Bây giờ không biết hắn đã đi đến một bước kia chưa."

Cố Tứ Gia lắc đầu, ở trong lồng giam này, bọn họ thân làm Tiên Đế cũng khó mà nhìn trộm chuyện ở bên ngoài, chớ nói chi hiểu rõ hướng đi cuối cùng của thiên địa.

Nhưng theo linh cảm của hắn, mảnh thiên địa này cuối cùng sẽ nghênh đón tai nạn lớn nhất, vượt xa bất kỳ thời đại và kỷ nguyên nào, dù là Tiên Đế ở trong đó cũng khó mà tránh thoát, sẽ ứng kiếp mà chết.

"Lúc phụ thân khai sáng công pháp Tiên Vực đã nói rằng, một ngày nào đó trong tương lai, hắc ám sẽ cuốn sạch chư thiên vạn cổ, mỗi một kỷ nguyên đều sẽ bị trừ khử trong đó, không thể thấy một tia sáng, vào lúc đó sẽ sinh ra dị số, đại đạo ngũ thập, nhân độn kỳ nhất, ngươi vẫn chưa rõ điểm này sao Lão Tứ."

Cố Tam Gia thoạt nhìn không hề sợ hãi, mặc dù hắn đang bị trói buộc trong lồng giam này, nhưng không ảnh hưởng đến các loại phán đoán của hắn về tương lai.

"Hy vọng là như thế." Cố Tứ Gia gật đầu, cuối cùng lựa chọn im lặng chờ đợi.

Trận hạo kiếp này rồi sẽ nghênh đón kết thúc sau cùng, đến lúc đó, bọn họ sẽ tân sinh hay bị hủy diệt đều sẽ hiện ra.

Lúc này, Cố Trường Sinh không biết Cố Tứ Gia và một vị huynh đệ khác của hắn đang bị giam ở trong đó, hắn chỉ cảm ứng được hơi thở huyết mạch của Cố gia bắt nguồn từ những lồng giam này.

Hắn biết rõ trong những lồng giam này, trừ Cố Tứ Gia ra còn có tồn tại tiền bối Cố gia khác, có thể đó chính là đại ca và phụ thân mà Cố Tứ Gia đã từng truy tìm.

Oong!

Sâu trong sào huyệt hắc ám, kèm theo âm thanh thở dài vang lên kia, ngay sau đó, bóng dáng trong đó tựa hồ tiện tay vươn ra, có một tấm pháp chỉ màu vàng tỏa ra hào quang ức vạn trượng từ trong đó bay lơ lửng ra ngoài, cuối cùng hóa thành một chữ 'diệt' cổ xưa mà to lớn giữa thiên địa.

Chữ diệt này như ẩn chứa uy diệt thế không gì sánh kịp, chư thiên vốn đã hoang tàn thế mà dưới sức mạnh của tấm pháp chỉ này từng bước trở nên rõ ràng, cuối cùng sinh ra thế giới mới.

Loại lực lượng này đã không thể dùng từ sáng tạo để hình dung, nó một lần nữa hiển hóa ra vết tích từng tồn tại trước đây, nhưng thời không chỗ nó vẫn không dao động, trở thành vĩnh hằng duy nhất chân chính.

Đây là một loại sức mạnh to lớn khó có thể dùng lời diễn tả, dù là Tiên Đế cũng không thể nào làm được siêu thoát tất cả, khiến thời gian trở thành điểm duy nhất vĩnh hằng cuối cùng.

Pháp chỉ chữ 'diệt' bay lơ lửng trong hư không, như đột nhiên bay qua ức vạn dặm, nháy mắt bao phủ vạn cổ tinh hà.

Vạn cổ chư thiên cũ giờ phút này cũng bị ánh chiếu ra, mỗi một mảnh vụn giữa những ánh sáng vàng đều ẩn chứa một vùng trời, dưới vòm trời là chúng sinh bách thái, năm tháng dằng dặc, sông dài sụp đổ.

Vạn cổ chư thiên cũ giờ phút này bị pháp chỉ màu vàng ánh chiếu ra, nhiều kỳ cảnh như non sông, đảo nhỏ, thần sơn, núi lớn, động phủ, dù là thời đại thần thoại trong truyền thuyết cũng bị nó tái tạo, diễn biến ra.

Cố Trường Sinh nhìn chằm chằm sâu trong hắc ám, con ngươi như hóa thành hai thanh kiếm Tiên Đế phát ra tiếng leng keng, chém vào trong đó.

Thoáng chốc đại đạo nổ tung, trật tự tách ra, rất nhiều tiên tích cổ xưa bên trong dòng sông thời gian hiện ra.

Hai người giao thủ với nhau, loại dư ba này thoạt nhìn nhẹ nhàng, nhưng ngay cả Tiên Đế cũng không dám tới gần, một luồng dư ba đã đủ để đè sập vạn cổ, tùy tiện chạm vào sẽ có kết cuộc thân tử đạo tiêu.

Mỗi cái giơ tay nhấc chân của bóng dáng vô cùng cường đại trong hắc ám kia toàn là đạo vận chí cường vô cùng tận, khó mà thể hiện hết sự cường đại của hắn, cũng khó mà nói rõ thủ đoạn của hắn.

Loại lực lượng này khiến quy tắc và đại đạo thoáng chốc bị trừ khử, mạnh mẽ đáng sợ đến cực hạn, chớp mắt rơi xuống, nơi đó vang lên ức vạn âm thanh như Hỗn Độn chân lôi.

Bóng dáng trong hắc ám đó đối với lần này thì cũng chỉ sâu kín thở dài, bàn tay to vắt ngang qua đây, rất nhiều pháp tắc cấp đại đạo đáng sợ đan xen, chư thiên tan biến tái diễn, sức mạnh cực cảnh bá khí tuyệt luân, so với rất nhiều Tiên Đế Hắc Ám trước đó không biết đã cường đại đến trình độ nào.

Hơn nữa, tấm pháp chỉ màu vàng kia vẫn rơi xuống thiên địa, chiếu rọi từng tấc hắc ám, dưới loại trùng kích này, sức mạnh không gì sánh được tựa như ức vạn lớp trời xanh bao phủ xuống, dù là Tiên Đế cũng không thể nhìn thẳng, cảm giác hơi đau mắt.

Chương 806 - Có lẽ có thể coi là ngược dòng nguồn gốc, lần đầu giao phong với Đại Hắc Thủ

Có lẽ có thể coi là ngược dòng nguồn gốc, lần đầu giao phong với Đại Hắc Thủ

Thiên địa diệt vì nó, sinh cũng vì nó, vạn vật hưng suy và tịch diệt đều diễn biến ở trong đó.

Sóng lớn và ánh sáng vô cùng tận hiện ra ở chỗ này, cuối cùng im hơi lặng tiếng mà vụt tắt.

Rất nhiều tế đàn hắc ám rung lắc, sương mù hắc ám dường như đang lăn lộn, mặt trên có sóng sức mạnh mênh mông, nhưng vẫn bị loại lực lượng này trùng kích.

Ầm! !

Dưới loại lực lượng này, dùng mắt thường có thể thấy vũ trụ bắt đầu sụp đổ nứt nẻ, như những miếng thủy tinh rớt xuống, chư thiên đã bị đánh nát bởi trận đại chiến Tiên Đế trước đó giờ phút này hầu như hóa thành tro tàn.

Trong Tiên Vực, vô số sinh linh và tu sĩ hoảng sợ đến cực hạn, phát hiện loại lực lượng này thậm chí lan vào trong đây, dù ở ngoài Tiên Vực có rất nhiều thủ đoạn Thiên Đế nhưng vẫn khó có thể đối kháng, đây đã là biến đổi khác biệt về cấp bậc sinh mệnh, nếu nói Tiên Đế là thần linh, vậy loại lực lượng này chính là trật tự chí cao trên thần linh.

"Ẩn núp nhiều năm như vậy, xem ra thực sự đã không nhịn được muốn hiện thân, nên gọi ngươi là Đại Hắc Thủ? Hay là Khai Thiên Thần Chi đây?"

Cố Trường Sinh hừ lạnh một tiếng, vươn ra bàn tay, uy Tiên Đế hùng hậu khó lường vào lúc này nở rộ, hàng ức vạn sức mạnh chí cao như ngân hà vỡ đê trút xuống, quả thực khó có thể dùng ngôn ngữ để diễn tả tất cả điều này.

Chư thiên đã tan vỡ lại lần nữa diễn biến trong tay hắn, dù là Tiên Đế khác vào lúc này cũng chỉ có thể trốn về phía xa, không dám đến quá gần nơi đó, loại thần uy này đã không cách nào dùng mênh mông và khó lường để hình dung.

Lực lượng thời gian lan tràn ở dưới chân, cuối cùng diễn sinh ra lực lượng thời gian vô cùng vô tận, loại lực lượng này chống đối lẫn nhau, xóa sổ chư thế, trật tự đổ nát.

Tiên Đế cũng chỉ có thể tránh lui, không thể đối kháng ngay mặt.

Ầm bùm bùm! !!

Pháp chỉ màu vàng không thay đổi chút nào, đây không phải là một tấm pháp chỉ đơn giản, mặt trên viết chữ diệt phát ra tiên thiên chi ý càng cổ xưa bất hủ, thời gian tồn tại thậm chí vượt qua thời gian mảnh thiên địa này sinh ra.

"Đây không phải là vật của thế giới này, pháp chỉ chữ diệt này có cùng hơi thở với chữ viết trên Đại Trụ Cung, lẽ nào cũng là vật thiên ngoại..."

Trong lòng Cố Trường Sinh khó có thể bình tĩnh, nhưng hắn vẫn ra tay, các loại thủ đoạn Tiên Đế khủng bố đến tuyệt đỉnh được thi triển từ trong bàn tay hắn.

Âm Dương Phục Thiên Thần Sát Kiếm Trận ở sau lưng cùng chuyển động, cuối cùng hóa thành sát kiếp ngập trời, sát kiếp này dù chôn cất diệt chư thiên cũng không thể nào dừng lại, mênh mông vô cùng tận, khó mà chống lại thần uy mênh mông của nó.

Loại lực lượng này đã vượt qua nhận thức của Tiên Đế, dù Tiên Đế có thể nghịch chuyển tuyến thời gian, sửa đổi sự việc trong sông dài, nhưng khó mà hiển hóa tất cả mọi chuyện đã từng phát sinh trong mảnh thiên địa này ra bên ngoài như vậy.

Hơn nữa không hề bỏ sót mỗi tấc không gian nào, ngược lại giống như tờ pháp chỉ này ghi lại toàn bộ chuyện đã từng xảy ra ở mảnh thiên địa này.

Đến ngày nay thì lại lần nữa diễn biến, muốn khiến tất cả đảo ngược hiện ra lần nữa.

Không ít Tiên Đế sắc mặt biến đổi, trong cảnh tượng ở nơi này, bọn họ thế mà nhìn thấy thời đại mà mình từng ở, từng bị thiên địa xóa bỏ hết thảy vết tích, hậu thế không ai nhớ tới.

Nhưng hôm nay, tấm pháp chỉ này chiếu rọi xuống, tái hiện hiển hóa trong trần thế, loại lực lượng này đã vượt mức lẽ thường, nếu nói Tiên Đế đã hợp nhất tất cả tuyến thời gian, vậy nơi thời không mà bọn họ từng sinh sống cũng sẽ không có sự tồn tại của họ.

Nhưng dưới loại lực lượng này, không nói tới Tiên Đế, dù là cảnh tượng thiên địa sinh ra cũng đang diễn biến hiển hiện ở trong Hỗn Độn.

Tất cả cảnh tượng đang tái sinh, mới sinh ra rồi lại tịch diệt, lặp đi lặp lại tựa như một luân hồi, vào thời điểm này, dù là thiên địa cũng biến đổi, có thể cảm giác được sức mạnh thời không xuyên qua.

"Đây là thủ đoạn vượt qua Tiên Đế, có thể coi là ngược dòng nguồn gốc..."

Một vị Tiên Đế khẽ nói, từ trong cảnh tượng này hắn thế mà nhìn thấy chính mình trước kia, trong mảnh thời không này, hắn từ nhỏ yếu đi tới, thân tộc, sư môn, hồng nhan... có quá nhiều thứ giờ phút này lần nữa hiện ra.

Những thứ này sau khi thành tựu thân Tiên Đế vốn nên biến mất, bây giờ thế nhưng đang cuồn cuộn trào ra trong sông thời gian, còn chuyện nào có thể kinh người hơn so với chuyện này?

Vòm trời run rẩy theo nhịp thở, ngân hà, vũ trụ, Giới Hải, Thương Mang cũng không khỏi run rẩy, giống như một chiếc thuyền con không ngừng lắc lư trong biển cả, như sắp nổ tung.

Đây là một luồng hơi thở mà nó mang theo khi đến đây, vậy mà đã khủng bố đến loại tình trạng này, đây đã là lực lượng không cách nào diễn tả bằng lời.

Rất nhiều Tiên Đế Hắc Ám lui về phương xa, chỉ thấy sâu trong sào huyệt hắc ám, bóng dáng mơ hồ vô tận như bước ra từ năm tháng cổ xưa, nhưng càng giống như muốn tụ lại trong thiên địa.

Hắn đã từng ẩn nấp trong mỗi một mảnh lịch sử cổ, tính kế mỗi kỷ nguyên thời đại, mỗi lần kỷ nguyên gặp hạo kiếp đều có thể thấy bóng dáng của hắn trong thiên địa khô cạn.

Chương 807 - Đại Hắc Thủ cuối cùng hiện thân, nghìn người nghìn mặt, đạo khác biệt mưu cầu khác nhau

Đại Hắc Thủ cuối cùng hiện thân, nghìn người nghìn mặt, đạo khác biệt mưu cầu khác nhau

Tất cả mọi người lộ vẻ sợ hãi, lần đầu tiên nhìn thấy loại hơi thở này, loại cảm giác này giống như đánh khắp trên trời dưới đất không có đối thủ, không thể phỏng đoán, không biết sâu cạn của hắn, cũng không thể tìm kiếm khởi nguồn của hắn.

Hắn từ nơi hắc ám sâu nhất đi về phía tất cả Tiên Đế, không biết hắn đã ngồi xếp bằng ở chỗ này bao lâu, loại hơi thở hắc ám vô cùng dày đặc này khiến mọi người trở nên hoảng sợ, rợn cả tóc gáy, dường như đang đối mặt với hóa thân hắc ám chân chính, đầu nguồn hắc ám.

Có lẽ hắn đã dựng dục chư thiên vạn giới, toàn bộ hắc ám từ khi thiên địa sinh ra cho tới nay, bao gồm những kiếp nạn đã từng hủy diệt thiên địa, tính kế mọi người, ý định khiến cho tất cả mọi người trở thành căn nguyên và chất dinh dưỡng của mình.

"Thế gian này có luân hồi sao?"

Đao Đế lên tiếng, ánh mắt lạnh lùng trực tiếp rơi xuống, thiên địa nổ vang, quy tắc ngưng tụ, Thái Sơ Huyền Hoàng, vô thủy vô chung.

Nhiều Tiên Đế vào lúc này mới cảm giác được sợ hãi, bởi vì nhân vật như Đao Đế có thể sớm đã biết sự tồn tại của nó, nhưng lúc trước hắn thế mà không hề có chút phản ứng gì.

Giờ phút này, rất nhiều Tiên Đế đều cảnh giác, cảm thấy lập trường của Đao Đế từ đầu đến cuối đều khác với mọi người.

Hắn không quan tâm chư thiên bị hủy diệt, vạn cổ thành tro, trong mắt hắn chỉ có chờ đợi hồng nhan sống lại.

Nhưng ngay cả Tiên Đế cũng không thể hồi sinh bất cứ ai, luân hồi thật sự hữu dụng sao?

"Tin thì có, không tin thì không có."

"Tin hắc ám, thì hắc ám có, không tin hắc ám, thì quang minh sinh, sinh tử của vạn vật, luân hồi của vạn linh, chẳng qua xem ngươi có tin hay không thôi."

Bóng dáng này mở miệng nói, khẽ cười, lộ vẻ vô cùng tang thương, cũng vô cùng cổ xưa, sương xám, sương trắng, sương đen, ba loại sương mù màu sắc khác nhau cuồn cuộn, theo hắn cất bước phô thiên cái địa, từ chỗ khác nhau cuốn tới, đủ để bao phủ mọi thứ.

"Chuyện ban đầu mà ngươi đã đáp ứng ta, khi nào thực hiện?" Đao Đế lần nữa lạnh lùng quát hỏi, lời này của hắn khiến mọi người vẻ mặt thay đổi nhanh, cảm giác Đao Đế quả nhiên quen biết vị tồn tại không thể phỏng đoán này.

"Đương nhiên sẽ không quên thực hiện. Lúc thấy ngươi bị một đám Tiên Vương truy sát, ta còn tưởng rằng ngươi đời này đến đây là hết, không thể tiến thêm một bước."

"Chớp mắt năm tháng dằng dặc trôi qua, vạn cổ thành tro, ngươi đã trở thành Tiên Đế, đây là việc ta không ngờ tới."

"Sinh diệt của thiên địa đã như vậy, cái gọi là luân hồi tất nhiên cũng có thể tái hiện vào một ngày nào đó." Bóng dáng kia khẽ cười nói, nhưng những lời này lại liên quan đến bí ẩn của Đao Đế, khiến người ta vô cùng giật mình.

Xem ra thành tựu ngày hôm nay của Đao Đế có liên quan đến vị trước mắt này.

Lời này cũng khiến ánh mắt của Cố Trường Sinh chợt lóe lên, trước giờ hắn luôn có chút nghi hoặc, vì sao trước đó Đao Đế chỉ mới cấp bậc Tiên Vương lại có thể đi đến một bước này, xem ra trong khoảng thời gian đó hắn gặp được Đại Hắc Thủ.

Còn về phải chăng có giao dịch gì đó, hắn thực ra cũng không mấy hứng thú.

"Đại Hắc Thủ, ngày này cuối cùng cũng tới."

Sau đó, Cố Trường Sinh nhìn về phía Đại Hắc Thủ ở trước mặt, nhàn nhạt mở miệng nói, Hồng Mông Hắc Động chìm nổi trên đầu hắn, tất cả quy tắc trật tự đều hóa thành gió lốc, ngưng tụ hiển hóa ở trong đó, uy áp to lớn khó tả xuất hiện.

Hàng ức vạn kiếm khí vô thượng dâng lên ở nơi đó, ù ù chuyển động, hóa thành âm dương chi ý vô cùng vô tận, vô cùng vô thủy, có thể diễn biến tất cả, sát phạt mọi thứ.

Đại Hắc Thủ nghe vậy cũng chỉ mỉm cười, giống như một vị tiền bối đang quan sát vãn bối, ánh mắt kia rất dịu dàng, không có bất kỳ ác ý nào, thoạt nhìn trừ tang thương ra thì không khác gì trưởng bối trong gia tộc.

Tự nhiên, ấm áp, như tắm gió xuân.

Cảnh tượng này khiến hết thảy Tiên Đế không khỏi biến sắc, không ngờ Đại Hắc Thủ là nhân vật như vậy, một chút cũng không nhìn ra hắn ở phía sau chủ đạo tất cả, đương nhiên cũng có Tiên Đế không nghĩ như thế.

Nghìn người nghìn mặt.

Càng đừng nói Đại Hắc Thủ đã sống không biết bao lâu, bóng dáng của hắn trải rộng khắp thời đại, mỗi lần ở trước mặt một người đều bày ra hình thái khác nhau, cũng hiển hóa khuôn mặt khác nhau.

Hôm nay hắn là Phật Đà lòng dạ từ bi, vậy sau này hắn rất có thể sẽ là Thiên Ma tàn sát chư thiên.

"Tiểu tử kia, chúng ta lại gặp nhau."

"Tính thử xem, số lần chúng ta gặp mặt trừ lúc ta hồn du vạn cổ, nhòm ngó ngươi ở phần cuối sông thời gian, thì chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay."

"Không biết cái gọi là dị số này là đã được quyết định từ lâu, hay là thiên địa đang nghĩ biện pháp tự cứu lấy mình?"

Đại Hắc Thủ mỉm cười, dường như đang thở dài, hắn nói chuyện với Cố Trường Sinh, nhưng cũng giống như không phải.

Cố Trường Sinh cau mày, không nói gì.

Chẳng qua hắn từng bị Đại Hắc Thủ tính kế trên Cửu Thiên, biết rõ kẻ này không hề ôn hòa như mặt ngoài của hắn.

Nếu như nói trong thiên địa này ai là kẻ đáng sợ nhất, thì đó chắc chắn là Đại Hắc Thủ, điều này không cần nghi ngờ.

Chương 808 - Đại Hắc Thủ cuối cùng hiện thân, nghìn người nghìn mặt, đạo khác biệt mưu cầu khác nhau (2)

Đại Hắc Thủ cuối cùng hiện thân, nghìn người nghìn mặt, đạo khác biệt mưu cầu khác nhau (2)

"Ngươi xem đi, đây từng là sơn hà bao la hùng vĩ, nhưng sao có thể so với vĩnh hằng rực rỡ, nó đã được định trước sẽ như phù dung sớm nở tối tàn..."

Đại Hắc Thủ phất tay chỉ hướng tấm pháp chỉ màu vàng kia.

Cố Trường Sinh nghe thấy thế cũng không nói nhiều, chỉ thản nhiên nói: "Ngươi cho rằng có thể thực hiện mưu kế của mình được sao?"

Thủ đoạn đi tìm nguồn gốc không chỉ có ngược dòng chuyện đã từng xảy ra trong thiên địa, thậm chí cảnh tượng tương lai ở cuối sông thời gian cũng đang hiển hóa trong đó.

Pháp chỉ chữ diệt, cái gọi là diệt này là diệt từ căn nguyên, không phải chỉ đơn giản là phá huỷ tất cả thứ trước mắt, dù sao Tiên Đế không khó tái tạo lại những thứ đã bị phá huỷ.

Nhưng dưới loại lực lượng này, mảnh vụn thời gian bay lượn, căn nguyên nổ tung, các loại quy tắc chí cao mà to lớn như đang sôi trào, hàng ức vạn hội tụ ở nơi đó, sau đó bị hơi thở màu vàng xóa

sổ.

Oong oong oong!

Cối xay màu vàng tựa như diệt thế, loại lực lượng này chỉ có thể dùng từ không gì sánh kịp, chỉ hơi chuyển động một chút đã khiến Tiên Đế phải tránh đi thật xa, lĩnh vực Tiên Đế quanh người cũng không chịu nổi loại lực lượng này, chỉ có thể trở thành bột mịn.

"Nhiều lời vô ích, đạo khác biệt mưu cầu khác nhau."

Đại Hắc Thủ thở dài, hai người ngay lập tức lần thứ hai giao thủ, có điều chiêu thức lần này của hắn vẫn rất đơn giản, không có bất cứ ánh sáng rực rỡ nào, chỉ tùy ý vươn ra một ngón tay đâm tới rơi xuống phương hướng kia.

Cố Trường Sinh cảm giác có chút khó khăn khi đối kháng với một kích này của hắn, bởi vì Đại Hắc Thủ hiển nhiên không có nghiêm túc, hắn định nhờ vào đó ngăn chặn hắn, để pháp chỉ chữ diệt chiếu rọi chư thiên, hủy diệt tất cả.

Nghĩ tới những việc này.

Sau khi giao thủ với Đại Hắc Thủ, bóng dáng của Cố Trường Sinh lập tức từ chiến trường Tiên Đế cất bước đi, Thái Thượng Tiên Đế và Thần Chủ áo trắng ở sau lưng thấy thế thì ánh mắt thoáng biến đổi, nhưng ngay lập tức hiểu ra Cố Trường Sinh muốn đi tới Tiên Vực.

Bởi vì pháp chỉ chữ diệt này đến từ bên ngoài thiên địa, thế giới này không ai có thể đối kháng, dù là Tiên Đế cũng như thế.

Mặc dù ở ngoài Tiên Vực có rất nhiều thủ đoạn do hắn từng để lại, nhưng vào lúc này vẫn chưa đủ, phải tiến hành diệt thế đợt cuối, đã không còn đơn giản là đại họa hắc ám, hoặc là Tiên Đế Hắc Ám xâm lấn.

"Tiểu hữu tội gì tự chuốc khổ như thế, tấm pháp chỉ này của ta đến từ Thiên Ngoại Thiên không thể nói, không phải là sức mạnh mà ngươi có thể chống đỡ."

"Vì sao không cùng ta tiếp thu vĩnh hằng vô biên này, cần gì phải

làm khó mình như vậy?" Đại Hắc Thủ cười cười, không chọn ngăn cản, chỉ đứng sừng sững ở nơi đó nhìn theo.

Sức mạnh của tấm pháp chỉ này đã vượt xa cấp bậc mà Tiên Đế có thể đạt tới.

Vào thời điểm này đã không cách nào dùng ngôn ngữ để ví von loại hơi thở vô thượng này, long trời lở đất, Thương Hải thành tro, lôi điện sinh ra trong khô cạn, cuối cùng tan vỡ thế giới và vũ trụ.

Hình ảnh tương lai xuất hiện, hắc ám vĩnh trầm, gian khổ vô biên, thiên địa chúng sinh đều không nhìn thấy bất kỳ hơi thở, chỉ có lạnh lẽo và hắc ám.

Đây là cảnh tượng khiến chúng sinh tuyệt vọng, khi pháp chỉ màu vàng chiếu rọi xuống, cảnh tượng tương lai dần hiện ra.

Đều là cảnh tượng sau khi bị phá tan tành, tinh tú tan biến, vòm trời lật úp, vạn kiếp thành tro, sương mù hắc ám vô cùng tận cuốn sạch khắp nơi.

Như từ trong hắc ám sâu nhất thổi tới, lây dính bất cứ vũ trụ, thế giới, Càn Khôn, vòm trời đều chậm rãi khô cạn chết đi dưới loại hơi thở đó.

Sinh linh? Không, khi đó đã không nhìn thấy bất kỳ sinh linh nào, ngay cả vũ trụ cũng chết đi, không có bất kỳ dấu hiệu tồn tại, chỉ có hắc ám và lạnh lẽo vĩnh hằng.

Đây là tịch diệt vĩnh hằng, không có ở luân hồi, cũng sẽ không còn luân hồi, loại lực lượng này vô pháp vô thiên, đã không thể trói buộc được.

"Đây là mọi thứ trong tương lai đã được quyết định từ lâu, nếu không cách nào siêu thoát, dù là Tiên Đế cũng sẽ biến mất ở trong đó, thế gian này nào có sự sống vĩnh hằng, nào có chân chính bất hủ bất diệt, nào có chân chính siêu thoát, mọi thứ đều là tìm đường mà thôi."

Đại Hắc Thủ đứng sừng sững ở nơi tận cùng hắc ám, nói như thế, mang theo cảm thán và thở dài, không thấy rõ khuôn mặt của hắn.

Nhưng lời nói của hắn lại vô cùng cổ xưa và tang thương, trong giọng nói ẩn chứa dị tượng đáng sợ khiến quy tắc thiên địa cộng minh với mình.

Núi rống biển gầm, mọi thứ cuối cùng hiện ra, tất cả tương lai cùng vết tích thiên địa cũ đều đang hiển hiện ở mỗi thời không, cuối cùng hóa thành cảnh tượng chân thực.

Mọi thứ đều đang quay về, loại lực lượng này quá đáng sợ, dù là thiên địa đã biến mất cũng có thể tái hiện hiển hóa, các loại ý chí mênh mông tràn ngập ở mỗi tấc hư không trong thiên địa.

Đó là ý chí thiên địa, nó đã từng tan biến sau khi Cố Trường Sinh đánh tan hóa thân của Thiên Đạo.

Nhưng không ngờ nó lại xuất hiện lần nữa dưới sức mạnh của pháp chỉ màu vàng, ngoài ra còn to lớn hơn so với lúc đó, cứ như ý thức Thiên Đạo ở các thời không hỗn hợp tụ lại với nhau.

Chương 809 - Sức mạnh Thiên Đạo hoàn chỉnh, tổng hợp sức mạnh trăm vị Tiên Đế

Sức mạnh Thiên Đạo hoàn chỉnh, tổng hợp sức mạnh trăm vị Tiên Đế

Đây quả thực là chuyện không dám tưởng tượng.

Rất nhiều Tiên Đế như Thần Chủ áo trắng, Thái Thượng Tiên Đế, Đạo Đế, Thần Đình Chi Chủ vào lúc này cũng trầm mặc, không lựa chọn ra tay, đang chờ một thời cơ, cũng đang chờ hành động sau cùng, con đường này rốt cuộc nên đi tiếp như thế nào đây.

Là vĩnh viễn chìm vào trong hắc ám, hay giống như Cố Trường Sinh, vô viễn phất giới, vượt mọi chông gai trong thiên địa đại đạo, mở ra con đường phía trước, xuyên qua hết thảy kỷ nguyên sau Tiên Cổ, muốn để lại cái tên Thiên Đế của mình ở mỗi thời không.

Sức mạnh của pháp chỉ màu vàng đã dính đến cải biến tất cả, tùy

ý sửa đổi sức mạnh thiên địa, tùy ý thay đổi thứ đã qua, thậm chí hiển hóa tương lai.

Nhưng trong việc này tồn tại một điểm khiến người ta hoài nghi.

Nếu hắn đã thấy tương lai, biết được kết cục sau cùng của thiên địa, vậy sao hắn còn có ý định trừ khử Cố Trường Sinh, tất cả điều này đã được quyết định hết rồi sao?

Dù sao ngay cả thời gian mà hắn cũng có thể tùy ý sửa đổi, ngay cả toàn bộ quá khứ đã tan biến cũng có thể tái hiện, vậy thì còn có cái gì không thể làm được.

Khả năng cao là vạn cổ mà họ thấy trước mắt này thực ra chỉ là một tràng âm mưu, Đại Hắc Thủ chỉ căn cứ vào ký ức của mỗi Tiên Đế, hoặc là bọn họ từng ở lại trong thiên địa, đi tìm nguồn gốc tái hiện lại cảnh tượng lúc đó.

Nhưng thủ đoạn của hắn vô cùng cao minh, lúc này mới dẫn đến rất nhiều Tiên Đế bị hắn lừa gạt, cho rằng đây là một loại sức mạnh chí cao khó tả thay đổi hết thảy?

"Đây là thủ đoạn của Đại Hắc Thủ sao? Còn là hiển hóa lúc thiên địa sắp tan vỡ, tương tự với cái gọi là hồi quang phản chiếu cuối cùng trước khi dầu hết đèn tắt..."

"Sức mạnh Thiên Đạo hiện đang tái hiện cường đại không biết gấp bao nhiêu lần so với lúc trước nhìn thấy, nhưng khi đó vẫn có sức mạnh trên cấp bậc Tiên Đế, loại lực lượng này hiện giờ ít nhất đã vượt qua lúc đó gấp trăm lần."

"Sức mạnh của trăm vị Tiên Đế sao? Còn là sức mạnh nhiều gấp trăm lần, thực ra thiên địa sinh ra tới nay, tổng số sức mạnh từng có bằng với số lượng Tiên Đế từng sinh ra."

"Sức mạnh của trăm vị Tiên Đế, thế nên nó là tổng hợp sức mạnh mà thiên địa này có khả năng thừa nhận, đó là lí do ta trở thành Tiên Đế, tương đương với phá vỡ gông xiềng và hạn chế này, nên mới có cách nói dị số."

Cố Trường Sinh rơi vào trầm tư, suy nghĩ về việc sức mạnh Thiên Đạo lần nữa hiện ra.

Sức mạnh Thiên Đạo, nói đến thì là không gian thời gian, tất cả tồn tại, tất cả uy năng, tất cả nhân quả, tất cả pháp tắc, tất cả khí vận.

Cũng là lực lượng tối cao vượt trên tất cả thế giới, không thể phỏng đoán, không thể suy nghĩ.

"Sức mạnh của Đại Hắc Thủ chắc là tổng hợp từ trăm vị Tiên Đế, hoặc có lẽ hắn đã ký thác với Thiên Đạo hoàn chỉnh..."

Sau đó, ánh mắt hắn nhìn xuyên qua, quét qua từng lồng giam hắc ám này.

Hắn có thể thấy cảnh tượng trong đó, tất nhiên cũng có thể thấy vị trí của nhóm tổ tiên Cố Tứ Gia, Cố Trường Sinh biết bọn họ không nhìn thấy hắn, trong lồng giam tự thành một phương thế giới vũ trụ độc lập.

Dù là Tiên Đế cũng khó mà giãy giụa mở ra.

Suy cho cùng đây chính là thứ được đúc từ vật chất nguyên sơ, là vật chất cao cấp nhất có thể tìm được trên thế gian này, mức độ cứng rắn của cấp bậc Tiên Đế, lại được khắc bởi rất nhiều phù văn hắc ám cấp bậc Tiên Đế, Cố Trường Sinh không xác định với thủ đoạn hiện giờ của hắn thì có thể dùng một kiếm đánh vỡ nó được hay không.

Ngoài ra, hắn còn sợ đám người Cố Tứ Gia bị giam ở trong đó lâu như vậy, dù là Tiên Đế thì một ngày nào đó cũng sẽ hao mòn sức mạnh căn nguyên.

Nghĩ tới những điều này, Cố Trường Sinh tạm thời buông xuống ý định phá vỡ lồng giam hắc ám, trước tiên hắn cần bảo vệ tốt Tiên Vực, dùng thủ đoạn cuối cùng đem đi Tiên Vực.

Nhưng lúc này, Đại Hắc Thủ bỗng nhiên tụng niệm kinh văn, âm thanh nhẹ nhàng, vô cùng cổ xưa, như từ thời không xa xôi truyền đến, quanh quẩn trong mỗi tấc hư không, mang theo thở dài và bi ai dày đặc.

Lòng có đại hồng nguyện, nguyện cho thiên địa chúng sinh tìm kiếm được một con đường mới trong hắc ám.

Giờ phút này, ở trong tâm trí toàn bộ sinh linh thoáng chốc nhìn thấy Đại Hắc Thủ từng ở dưới thiên địa phát ra lời thề như vậy, vạn kiếp thành tro, con đường phía trước cuối cùng xuất hiện, đây là tất cả việc mà hắn làm sao?

Dù là Tiên Đế trong lồng giam, bên tai hiện giờ cũng vang lên loại âm thanh này, vẻ mặt của bọn họ không khỏi chấn động, như khó có thể tiếp thu loại chuyện như vậy, chẳng lẽ Đại Hắc Thủ có nỗi khổ tâm, hắn chỉ hơi cực đoan mà thôi?

Sức mạnh của pháp chỉ màu vàng chiếu rọi càng có vẻ mênh mông, khiến mỗi một tấc hư không đều tràn ngập ánh sáng vô cùng tận này, một mảnh sáng trong suốt, không có bất kỳ tỳ vết nào.

Một số Tiên Đế như tượng bùn đứng ở nơi đó không nhúc nhích, như đã khô cạn mà chết, nhưng sắc mặt lại có các loại cảm xúc si dại, thống khổ, bi thương, mê man...

Bọn họ giờ phút này như nhìn thấy cái gì đó, sau đó bóng dáng thế mà chậm rãi mờ dần, sắp hóa thành hạt ánh sáng, biến mất ở trong thiên địa.

Chương 810 - Uy của pháp chỉ màu vàng diệt thế, Đại Hắc Thủ kinh biến

Uy của pháp chỉ màu vàng diệt thế, Đại Hắc Thủ kinh biến

Kinh văn vang vọng giữa thiên địa, vang vọng mỗi góc nghìn thu vạn cổ.

Dù là thiên địa cũ cũng bị pháp chỉ màu vàng chiếu rọi, hiển hoá ra ngoài.

Sau đó dung hợp đạo âm vào lực lượng này, khiến mỗi sinh linh dù đặt mình vào trong thời không nào cũng nghe được âm thanh như vậy, vô viễn phất giới, không cách nào tìm hiểu ngọn nguồn.

Tất cả mọi người lòng có niệm, lòng có cảm giác, nhiều tu sĩ và sinh linh trong Tiên Vực bỗng nhiên nước mắt giàn giụa, cảm nhận

được nỗi bi ai dày đặc, cũng cảm nhận được bi thương day dứt không nguôi.

Linh hồn run rẩy, bị âm thanh chí cao này ảnh hưởng từ sâu trong nội tâm, Chân Tiên cũng thế, Tiên Vương cũng vậy, ai ai cũng như thế.

Loại bầu không khí này đột nhiên phủ xuống, cứ như thiên địa đang bi ai vì vạn linh mà nó đã tạo ra.

Đây rõ ràng là một loại cảm xúc không được tự nhiên, nhưng lại ảnh hưởng đến vạn cổ, thậm chí ảnh hưởng đến những bóng dáng kia trong sông thời gian.

"Đây là âm thanh của thiên địa, là âm thanh thuở thiên địa khai sơ, mỗi một sinh linh đều có thể nghe hiểu..."

Có Tiên Đế thì thào, ánh mắt như thiên đao vạn cổ, từ cảnh tượng này thấy được rất nhiều thứ.

Có thời điểm cổ xưa, thiên địa sơ khai, một mảnh đần độn, chúng linh sinh ra, vạn cổ thành tro, lôi điện khô cạn, Thương Hải thành núi.

Cũng có hắc ám phủ xuống, Kỷ Nguyên Chi Hoa bị xóa bỏ, Luân Hồi Chi Hoa nở rộ, tất cả quy về hắc ám và lạnh lẽo vĩnh hằng.

Giờ phút này, Cố Trường Sinh thấy được một loại biến động bất an, hắn ngay phút đầu tiên ra tay, muốn phá vỡ bầu không khí đáng sợ này, hắn biết đây chắc chắn là thủ đoạn của Đại Hắc Thủ, kẻ này đã ký thác với Thiên Đạo hoàn chỉnh, có sức mạnh tổng hợp từ trăm vị Tiên Đế, hơn nữa loại kinh văn này không đơn thuần là muốn cho chúng sinh vãng sinh, mà còn là muốn trở về hư vô.

Ầm! !

Sương mù màu vàng dày đặc, Cố Trường Sinh ra tay, đầu tiên là ra tay che chở Tiên Vực, trục xuất loại lực lượng này ra, sau đó hắn vươn tay ra, giờ phút này hắn giống như độc nhất tuyên cổ, trường tồn hậu thế, trọn đời bất hủ, cùng tồn tại với trời, lực lượng này trong khoảnh khắc mênh mông cuồn cuộn mà đi, sương

mù màu vàng vô cùng tận từ mỗi một góc thiên địa dâng trào mãnh liệt.

Cùng lúc đó, âm Dương Phục Thiên Thần Sát Kiếm Trận tự động vận chuyển, vô lượng sát khí, vô biên sát phạt, như từ trong Hỗn Độn vọt tới, càng giống như từ nơi khai thiên giết tới.

Tất cả sinh linh và tu sĩ cảm giác được loại sức mạnh diệt thế này, không khỏi hồn quang run rẩy, đã không cách nào diễn tả bằng lời loại sức mạnh chí cao này, tồn tại chí cao khó nói ra thoáng chốc có thể hủy diệt tất cả.

"Ngươi không thể ngăn được ta, hôm nay, tất cả sinh linh đều sẽ chết đi, đây là đạo lý thiên địa đã định trước, vòng đi vòng lại, tất cả đều là duyên."

Đại Hắc Thủ ẩn giấu trong sương mù hắc ám, chỉ có một đôi mắt vẫn mang vẻ tang thương cổ xưa như trước, không biết nguốc gốc của hắn, vô cùng mênh mông, mang theo vô thượng cao thượng thương hại thế nhân.

Hắn mặc kệ Cố Trường Sinh đánh nhiều chiêu thức về phía mình, giống như hoàn toàn không thèm để ý.

Lúc này, hắn vẫn tụng niệm kinh văn, dường như không cho phép bị bất cứ người nào cắt đứt.

Ầm bùm bùm! !

Rất nhanh, sương dày nổ tung, bị lực lượng của Cố Trường Sinh mở ra, hóa thành năng lượng hạt ánh sáng nhiều vô số kể, biến thành mảnh vụn đạo tắc mênh mông vô ngần, bên người tất cả mọi người đều xuất hiện đạo văn, đây là quy tắc mà bản thân họ đã nắm giữ và lĩnh ngộ.

Mảnh vỡ đại đạo đang cộng minh, theo lực lượng của Cố Trường Sinh hiện ra, muốn thần phục bái lạy hướng hắn, đây là sức mạnh của Tiên Đế.

Sắc mặt của Đại Hắc Thủ vẫn không chút dao động, nhưng khi loại lực lượng này phủ xuống thì vẻ mặt của hắn thoáng chốc thay đổi.

"Loại lực lượng này, dị số đúng là dị số, rõ ràng chưa từng tìm hiểu Thiên Đạo hoàn chỉnh, nhưng lại có thủ đoạn khống chế như vậy..."

Ầm!

Hắn ra tay, lần đầu tiên xuất kích cường thế!

Trong khoảnh khắc, hắn đánh tan lớp sương mù màu vàng do Cố Trường Sinh vừa đánh ra, ở nơi đó xuất hiện sóng gợn đáng sợ, dường như có thể đối kháng với sức mạnh Thiên Đạo, nhưng sau đó bị lặng lẽ đánh tan vỡ nát.

Loại dao động này chỉ hiện ra khi hắn và Cố Trường Sinh giao thủ, kiểm soát cực kỳ chính xác, sẽ không đụng tới những khu vực khác, càng sẽ không ảnh hưởng đến thiên địa đang phát sinh biến hóa lớn ở trước mắt.

Oong! !

Pháp chỉ màu vàng không chút biến hóa, vẫn chiếu rọi xuống, cuối cùng chiếu xuống chỗ Tiên Vực, muốn hủy diệt nơi đó trước tiên.

Hơn nữa, sức mạnh trong kinh văn cổ xưa này của Đại Hắc Thủ thật sự rất cổ quái.

Dù là Tiên Đế thì vào lúc này cũng rơi vào tình trạng kỳ dị, toàn thân trở nên mờ nhạt, như sắp dung hợp vào cái gọi là đạo.

Nhưng bọn họ lại không cảm giác được loại biến hóa này, vẫn luôn ở trong trạng thái kỳ dị đó, khó có thể phục hồi tinh thần, như đang nghiêm túc hồi tưởng nghĩ ngợi gì đó.

Ánh mắt của bọn họ như đang si dại, như đang nhớ lại, như đang thống khổ, cũng như đang nhìn thấy mọi thứ mà mình quý trọng nhất xưa kia, hoặc nên nói là họ đã từng vứt bỏ tất cả, trên con đường trở thành Tiên Đế này, trên đường tìm đạo luôn sẽ có bỏ qua.

Chương 811 - Thiên Hậu hung uy hiển hách, Thiên Đế một ngón tay đánh nát

pháp chỉ chữ diệt

Thiên Hậu hung uy hiển hách, Thiên Đế một ngón tay đánh nát pháp chỉ chữ diệt

Tiên Đế tất nhiên cũng không ngoại lệ, cái gọi là cuối đường chẳng qua chỉ là đạo không.

"Nếu bây giờ Tiên Vực không chịu đựng nổi pháp chỉ màu vàng diệt thế, vậy thì tất cả mọi người sẽ trở thành hạt ánh sáng của hắc ám khô cạn."

Trong Tiên Vực, đám người Hôi Lão có chút sởn gai ốc nhìn chỗ pháp chỉ màu vàng chiếu xuống, sinh linh Tiên Vực khác càng có thể cảm giác rõ ràng loại lực lượng này, linh hồn cơ hồ bị đông lại, hồn quang đang run rẩy, như sắp tan vỡ nổ tung.

Thương Mang bên ngoài Tiên Vực, trong Giới Hải cũng có Tiên Vương xuất hiện, sắc mặt kinh sợ, bọn họ không có đi vào Tiên Vực.

Nhưng giờ phút này, lúc pháp chỉ màu vàng chiếu xuống, bọn họ bị tia sáng của nó chiếu trúng, cả người như tuyết đọng dưới cơn nắng gắt, trong khoảnh khắc hóa thành tro tàn, giống như bị gió thổi qua liền bay đi.

Loại lực lượng này chấn động hoảng sợ mọi người, ngay cả Tiên Vương cũng sẽ như thế, nếu là tồn tại dưới Tiên Vương, có lẽ ngay cả cơ hội chống cự cũng không có.

Rào rào!

Nhưng trong Tiên Vực lúc này, Thế Giới Thụ bỗng nhiên lắc lư, tựa hồ cảm giác được nguy cơ này, rũ xuống Hỗn Độn Khí mênh mông vô tận như ngân hà, ù ù chuyển động ở nơi đó.

Mỗi một mảnh lá cây thực ra đều là một đại thế giới hoàn chỉnh, theo Thế Giới Thụ lắc lư sinh ra hơi thở thế giới mênh mông bàng bạc.

Loại hơi thở mênh mông bàng bạc này diễn biến ở nơi đó, tựa hồ sinh ra vô hạn hy vọng, muốn đối kháng với tấm pháp chỉ màu vàng này.

Trong Tiên Đình, Tô Huyên hiện giờ đã thành Thiên Hậu cũng lập tức sử dụng rất nhiều Chuẩn Tiên Đế Khí trong Tiên Đình, đều là những món do Cố Trường Sinh để lại trước khi rời đi, bao gồm khí giới hắn có được do chém giết Chuẩn Tiên Đế Hắc Ám cũng khôi phục, muốn đối kháng với sức mạnh của pháp chỉ màu vàng.

Ngoài ra, sông dài mỹ lệ tựa như ngân hà bên ngoài Tiên Vực bỗng nhiên hồi phục.

Vật chất trong đó vô cùng tinh thuần, là vật chất do Cố Trường Sinh luyện chế từ bên trong Hắc Ám Tiếp Dẫn Cổ Điện, có thể chống đỡ hơi thở hắc ám, nhưng bây giờ bởi vì sức mạnh của pháp chỉ màu vàng mà nhận được thôi động, dâng lên tại đó, muốn đi đối kháng!

Trên vòm trời, pháp chỉ màu vàng chiếu rọi xuống, mỗi một tia ánh sáng vàng đều đại biểu cho sức mạnh vượt qua Tiên Đế, hàng ức vạn tia sáng có thể phá hủy tất cả.

Lúc này, Cố Trường Sinh đang giao thủ với Đại Hắc Thủ, căn bản không rảnh nhìn hắn, giờ đây rất nhiều Tiên Đế đều vẻ mặt khẽ biến, đang giãy giụa, nhưng rất nhiều người cũng biết, Tiên Đế bình thường không thể đối kháng với sức mạnh của pháp chỉ chữ 'diệt' màu vàng này, trong đó đã dính đến sức mạnh Thiên Đạo hoàn chỉnh.

Sức mạnh Thiên Đạo hoàn chỉnh ước chừng do lực lượng trăm vị Tiên Đế hợp lại, nếu như muốn đối kháng loại lực lượng này, ít nhất phải có các Tiên Đế cùng cấp bậc cùng ra tay, nhưng hiện giờ có tổng cộng bao nhiêu Tiên Đế trên chiến trường?

Ngoại trừ Tiên Đế Hắc Ám, những Tiên Đế khác cũng không phải hết lòng hết dạ muốn ngăn cản tai họa này, đối với bọn họ, mọi mục đích cũng là vì siêu thoát, vì trở thành tồn tại phía sau con đường Tiên Đế.

Nếu như pháp chỉ chữ 'diệt' hủy diệt tất cả, có thể khiến bọn họ

nhìn thấy con đường cuối cùng, vậy thì bọn họ cần gì quan tâm chuyện khác?

"Tiên Vực bất diệt, Thiên Đế bất diệt..."

Nhưng giờ phút này, Thái Thượng Tiên Đế ra tay, hắn khẽ nói một tiếng, bày ra thủ đoạn mạnh nhất, muốn chống đỡ loại lực lượng này, dưới sức mạnh của Tiên Đế, dù là thời gian cũng sẽ tan rã, vạn cổ đổ nát.

Nhưng sức mạnh của pháp chỉ màu vàng không chút biến hóa, vẫn rơi xuống, muốn huỷ diệt thiên địa, đối với Đại Hắc Thủ, đây mới là thủ đoạn cuối cùng của hắn.

Đầu tiên là kiếm chế biến số lớn nhất là Cố Trường Sinh, sau đó tụng niệm Vãng Sinh Kinh, khiến thiên địa rơi vào một loại quy khư mơ hồ, trạng thái gần như sắp bị hiến tế mất đi.

Đây mới là khởi đầu của đại tế vạn cổ!

Ầm bùm bùm!

Nơi đây xuất hiện Thần Quang vô cùng vô tận, như muốn bao phủ mọi thứ, đầu tiên đê lớn bên ngoài Tiên Vực có thể chống lại hắc ám bị nghiền nát, sau đó uy thế giới do Thế Giới Thụ triển hiện bị phá vỡ, trật tự đổ nát, đại đạo vù vù, muốn hóa thành bột mịn nổ tung.

"Thật sự sẽ phải quay về với vĩnh hằng sao?"

Trong Tiên Vực, rất nhiều tu sĩ sắc mặt trắng bệch, vô cùng tuyệt vọng, cảm nhận được sức mạnh hủy diệt này, cả người run rẩy ở nơi đó, hồn quang sắp vỡ nát.

"Liệt Kiếm Trận!"

Kèm theo một tiếng quát khẽ, một bóng dáng phong hoa tuyệt đại xuất hiện trên bầu trời, gương mặt của nàng tuyệt mỹ, con ngươi lạnh lẽo thâm thúy, sợi tóc bay bay, áo bào lay động, tựa hồ có thể định Càn Khôn, loạn hoàn vũ.

Tay nàng cầm trường mâu màu đỏ sát khí ngập trời, hàng ức vạn

ánh sáng màu máu quấn quanh, Chuẩn Tiên Đế chi uy, dường như có thể trấn áp vạn cổ nghìn thu.

Đối mặt với pháp chỉ màu vàng diệt thế này, nàng không hề sợ hãi, ánh mắt lạnh lẽo, một mâu phá vỡ, vũ trụ tựa như bị chém mở.

Đây là sức mạnh không gì sánh kịp, quả thực hùng hồn đến mức đỉnh cao của Chuẩn Tiên Đế, thậm chí đã chạm tới ngoài rìa cảnh giới Tiên Đế.

Chương 812 - Thiên Hậu hung uy hiển hách, Thiên Đế một ngón tay đánh nát pháp chỉ chữ diệt (2)

Thiên Hậu hung uy hiển hách, Thiên Đế một ngón tay đánh nát pháp chỉ chữ diệt (2)

Thiên tư của Tô Huyên không cần phải nói nhiều, là tồn tại có tu vi tinh thâm nhất trong Tiên Đình trừ Cố Trường Sinh.

Cho dù là Hôi Lão, những tổ tiên Cố gia khác cũng yếu hơn nàng một bậc.

Tô Huyên giờ phút này xuất hiện, vô cùng bá khí, như lúc nàng ở Cửu U Táng Thổ giết đến chư vương biến sắc, hung uy hiển hách, sát phạt ngút trời.

Phía sau nàng, Chuẩn Tiên Đế khác của Tiên Đình cũng hiện thân, thôi động các loại thủ đoạn chí cường, vẻ mặt nghiêm trọng nhìn chằm chằm pháp chỉ màu vàng trên cao.

"Huyên tỷ tỷ..."

"Ngươi nhớ cẩn thận."

Phía sau Tô Huyên, rất nhiều hồng nhan của Cố Trường Sinh đều xuất quan, tu vi sớm đã đột phá Chân Tiên cảnh, đám người Liên Tinh, Diệp Minh Nguyệt, Ma Nữ, Tần Khanh Khanh, Giang Sơ Nguyệt yếu nhất cũng là Nửa Bước Tiên Vương.

"Mẫu thân."

Hai huynh muội Cố Huyên Nhi, Cố Vô Tiên cũng lo âu nhìn Tô Huyên, tấm pháp chỉ màu vàng khủng bố, ngay cả Tiên Vương cũng trong khoảnh khắc hóa thành bột mịn, tan thành mây khói.

"Ta sẽ không có việc gì. Phụ thân của các ngươi rất nhanh có thể rảnh tay..."

Tô Huyên gật đầu, bình tĩnh nói.

"Thiên Hậu!"

Trong Tiên Vực, vô số sinh linh và tu sĩ đang rống to, vô cùng kích động, dập đầu quỳ lạy sùng bái ở nơi đó, tôn kính đến cực hạn.

Trong thời kỳ Thiên Đế rời khỏi Tiên Vực đều do Thiên Hậu trị thế, tứ hải thái bình, thiên hạ phồn thịnh, chư thiên bình an.

"Tiên Vệ đâu?"

Giây sau, Tô Huyên khẽ quát một tiếng, đã ra tay, ánh sáng đỏ dâm xuyên qua vòm trời, tràn ngập vô tận Thần Quang như một vị Nữ Hoàng cái thế.

Nàng vung tay lên, bên trong cung điện Tiên Đình nguy nga cổ xưa ở phía sau bỗng nhiên vọt ra đại quân cuồn cuộn, ước chừng có ba nghìn sáu trăm năm mươi người, Thần Quang lóe lên, vô cùng rực rỡ, đạo vận chuyển động.

Mỗi một người đều khoác giáp trụ, tay cầm đại kích, thiên đao, chiến mâu.

Đây là một luồng sức mạnh không gì sánh được, mỗi binh sĩ đều là thành đạo giả, là cường giả xuất hiện những năm gần đây của Tiên Đình, trong thời kỳ Thiên Đế chấp chưởng Thiên Đạo, thế gian vạn linh đều có thể thành đạo.

Những tồn tại này đều là Tiên Vệ của Tiên Đình, không gì phá nổi, là lưỡi dao kinh khủng nhất của Tiên Đình, có thể phá hủy tất cả, trong đó thậm chí có Chân Tiên, còn có tồn tại cấp bậc Tiên Vương, thực lực ngút trời.

Ầm ầm bùm! !

Luồng lực lượng này xông lên trời, muốn theo Tô Huyên đi đối kháng với pháp chỉ màu vàng kia, như dòng nước lũ cuốn sạch cả mảnh vũ trụ, oanh động vòm trời.

Ở ngoài Tiên Vực, Thái Thượng Tiên Đế và Thần Chủ áo trắng cũng ra tay, bày ra thủ đoạn mạnh nhất, muốn chống lại tất cả điều này, hy vọng có thể chống đỡ một đoạn thời gian cho Cố Trường Sinh.

Tất cả mọi người không cảm giác được trận tranh phong không tiếng động này giữa hắn và Đại Hắc Thủ, thậm chí không thể nhìn thấy bằng mắt, chỉ có thể cảm giác hơi thở của bọn họ ở trong mỗi tấc không gian và thời không.

Việc này đã siêu thoát phạm trù của thế giới, trận chiến của hai người xuất hiện ở thời không khác, nhưng bóng dáng lại trải rộng ở mỗi dòng sông thời gian.

Đại Hắc Thủ ngăn chặn Cố Trường Sinh, khiến cho hắn lúc này không thể quản hết được, Tiên Đế Hắc Ám khác lần nữa giao chiến với Tiên Đế trong chiến trường.

Trong lao tù hắc ám bắt đầu có mưa ánh sáng hiện ra, đó là mưa hóa đạo, vô cùng thánh khiết, có Tiên Đế bị hiến tế, giờ phút này trở thành căn nguyên trong thiên địa, tan biến tìm không thấy.

Âm thanh tụng niệm Vãng Sinh Kinh vẫn vang vọng trong thiên địa.

Oong! !

Tất cả mọi người trong Tiên Vực cảm nhận được loại lực lượng này đánh đến, muốn phá huỷ toàn bộ Tiên Vực, ngay cả Tiên Vương cũng không chống cự nổi.

Đám người Tô Huyên dù có nắm chắc đối kháng với sức mạnh Tiên Đế, nhưng vẫn chưa đủ, chẳng qua chớp mắt không nhịn được rút lui.

Vào thời khắc mấu chốt, Hỗn Độn Tiên Đỉnh và Lục Đỉnh bình

thường không có gì lạ đột nhiên phát sáng, một cái là từ thể xác Hỗn Độn Thể đã từng đại thành của Cố Trường Sinh biến thành, cái khác là Tiên Đế Khí trấn áp nội tình của Trường Sinh Cố gia, lai lịch rất cổ xưa.

Giờ phút này, hai món Tiên Đế Khí phát sáng, chiếu rọi ánh sáng vô biên, cùng khôi phục lại sức mạnh khủng bố nhất, muốn đối kháng với pháp chỉ màu vàng này.

"Vẫn không được, lui!"

Tô Huyên hơi biến sắc mặt, chân mày nhíu chặt, chỉ huy Tiên Vệ sau lưng lui lại, biết được bọn họ không thể chống đỡ loại lực lượng này, ngay cả nàng thân làm Chuẩn Tiên Đế cũng cảm giác bất an sâu sắc, tràn ngập hoảng sợ.

Đám Tiên Vệ nghe vậy không dám tiếp tục lên trước, chỉ có thể nhìn Hỗn Độn Tiên Đỉnh và Lục Đỉnh ở nơi đó đối kháng với sức mạnh kia, may mà chất liệu của hai vật này đều vô cùng cứng cỏi, chất liệu bên trong Tiên Đế Khí cũng thuộc loại đỉnh cao, Tiên Đế Khí khác không thể sánh bằng.

Nhưng ngay lập tức.

Pháp chỉ màu vàng lần nữa rơi xuống, Hỗn Độn Tiên Đỉnh và Lục Đỉnh bị vỡ nát, không thể tiếp tục đối kháng.

Loại sức mạnh hùng vĩ không gì sánh được này muốn cuốn sạch tất cả sinh linh, không ai có thể chạy thoát.

"Thiên Hậu mau trở lại!"

Tất cả người trong Tiên Vực biến sắc, vô cùng sợ hãi, không nhịn được la lo, nhìn thấy Tô Huyên tay cầm trường mâu màu đỏ, xông thẳng hướng tấm pháp chỉ màu vàng kia, Chuẩn Tiên Đế chi uy cuồn cuộn mãnh liệt chấn động tất cả mọi người.

Chương 813 - Luyện hóa mang đi Tiên Vực, lựa chọn của chúng Tiên Đế

Luyện hóa mang đi Tiên Vực, lựa chọn của chúng Tiên Đế

Nhưng pháp chỉ màu vàng thật sự quá đáng sợ, trường mâu màu đỏ nháy mắt gãy thành từng khúc, vỡ nát.

"Tại sao ngay cả một kích cũng không chống nổi..." Tô Huyên dự cảm không thích hợp, muốn lui xuống, nhưng pháp chỉ màu vàng tựa hồ bị làm cho tức giận, uy năng càng kinh khủng hơn, như ngân hà vỡ đê, trút xuống chỗ của nàng.

Nhưng dường như cảm giác được gì đó, Tô Huyên không hề lo lắng, trên mặt nàng thậm chí không nhịn được lộ ra ngạc nhiên: "Phu quân."

Đúng vào lúc này, trong chiến trường Tiên Đế vô tận xa xôi bỗng nhiên có một hơi thở chí cao giết tới, đó là một kiếm chỉ, vô viễn phất giới, không thể truy tìm đầu nguồn, lại bá khí đến cực hạn, tất cả đạo tắc và trật tự dưới lực lượng của một chỉ chìm nổi, muốn sùng bái, muốn tiến hành dập đầu.

Mọi người thoáng chốc nhìn thấy bóng dáng của một vị mơ hồ mà chí cao, dường như không hiện thế, siêu thoát bên ngoài ba mươi ba trọng thiên, đang giao chiến với bóng dáng tràn ngập khói đen, nhưng giờ phút này hắn động ý niệm, một chỉ đánh tới chỗ này, ý định đánh nát pháp chỉ màu vàng.

Răng rắc!

Trong ánh mắt tràn ngập khiếp sợ đến cực hạn của mọi người, tấm pháp chỉ màu vàng này thế nhưng truyền ra một tiếng rạn nứt!

Đây là cảnh tượng cực kỳ chấn động, pháp chỉ chữ 'diệt' vừa rồi uy lực huy hoàng không thể nhìn thẳng, có thể trấn giết hủy diệt hết thảy, thế mà giờ đây truyền ra tiếng nứt, dưới một chỉ này từ xa giết tới, đường nét phía trên tấm pháp chỉ đó nứt ra hàng ức vạn thần hà khủng bố, bị nổ tung.

Hết thảy Tiên Đế Hắc Ám cứng người tại chỗ, toàn thân lông tóc dựng đứng, quả thật không dám tin vào cảm giác vừa rồi của mình, đây là sự thật sao?

Không ai biết cách luyện chế pháp chỉ chữ 'diệt', bởi vì bản thân vật này không thuộc thế giới này, nhưng dưới sự thôi động của Đại Hắc Thủ, lực lượng quả thực không cách nào diễn tả bằng lời, chí cao vô thượng, vô viễn phất giới.

Tất cả sinh linh và thế giới đều sẽ tan vỡ đổ nát, trở thành tế phẩm của trận đại tế vạn cổ này.

Pháp chỉ như vậy đã vượt qua phạm trù của thiên địa hiện giờ, không ai có thể chống đỡ, dù là Thái Thượng Tiên Đế, Thần Chủ áo trắng cũng cảm giác vô cùng tuyệt vọng, căn bản không cách nào đối kháng lại.

Với thủ đoạn như vậy, pháp chỉ chữ 'diệt' tuyệt đối có thể giết vạn linh, có thể ngược dòng vạn cổ chư thiên, thế mà vừa rồi bị nứt ra, tựa hồ sắp vỡ nát.

Mới rồi thậm chí còn có người muốn nhân cơ hội này ra tay xóa sổ Tiên Vực, với thần uy của pháp chỉ chữ 'diệt' này, cảm thấy dù Tiên Vực dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, cuối cùng cũng chỉ có lựa chọn duy nhất là diệt vong mà thôi.

Hiện tại sau lưng ai nấy đổ mồ hôi lạnh, không ngừng hút một ngụm khí lạnh.

Hết thảy Tiên Đế Hắc Ám vẫn đánh giá quá thấp sự cường đại của Cố Trường Sinh.

Từ lúc mới bắt đầu thiết kế thôi động âm Dương Phục Thiên Thần Sát Kiếm Trận, Cố Trường Sinh thực ra chưa từng bày ra thực lực mạnh nhất, nhưng rất nhiều Tiên Đế Hắc Ám không phải là đối thủ của hắn.

Cuối cùng không có cách nào, chỉ có thể lui trở về hang ổ hắc ám, chờ Đại Hắc Thủ ra tay, những Tiên Đế Hắc Ám khác cũng chỉ có thể ở một bên nhìn qua, thậm chí không có năng lực gia nhập cuộc chiến này.

Đây quả thực là chuyện không thể tin được, một đám Tiên Đế cường đại nhất vạn cổ đến nay, bây giờ ngay cả tư cách gia nhập vào chiến trường cũng không có, nhưng hiện thực này lại tàn khốc

thế đấy.

Dù là Đại Hắc Thủ hay Cố Trường Sinh đều không phải là tồn tại mà bọn họ có khả năng chống lại.

Trận chiến này xuất hiện ở ngoài vùng đất Hỗn Loạn vô tận xa xôi, thậm chí là ở duy độ chưa biết, sâu xa chưa biết, thời không chưa biết, nhân quả chưa biết.

Dao động của nơi đó thậm chí in hằn vào chỗ sâu nhất trong căn nguyên thế giới, nếu thiên địa này may mắn còn tồn tại, thì cho đến ngày cuối cùng khô kiệt, vẫn có thể thấy dấu vết giao chiến giữa Cố Trường Sinh và Đại Hắc Thủ để lại.

Ầm bùm bùm!

Vũ trụ ù ù, thế giới đã sớm vỡ nát giờ phút này vẫn nổi lên, hết thảy Tiên Đế Hắc Ám rung động nhìn cảnh tượng này, trong lúc mơ hồ có thể thấy được ở vĩ độ xa xôi, bóng dáng của một vị mơ hồ mà chí cao bị vô tận ánh sáng Hỗn Độn bao phủ, chư thiên vạn giới cùng dập đầu quỳ lạy, sùng bái hắn.

Hắn vừa giao chiến với bóng dáng hắc ám ở trước mặt, vừa bày ra thủ đoạn vô thượng, cách khoảng cách xa xăm vô tận thò ra bàn tay to, che đậy vạn cổ, trong đó có Thần Quang vô cùng vô tận lấp lóe, cuối cùng muốn luyện hóa toàn bộ Tiên Vực vào.

Thoạt nhìn... càng giống như muốn nhổ tận gốc Tiên Vực, bao gồm vũ trụ xung quanh Tiên Vực cũng chịu ảnh hưởng, bị tách ra khỏi thiên địa này, rất nhiều đại đạo vù vù, phát sinh Thần Quang mênh mông như ngân hà, bị cứng rắn tách khỏi toàn bộ chư thiên.

Đây là một loại thủ đoạn chấn động tất cả mọi người, dù là Tiên Đế cũng vô cùng khiếp sợ, bọn họ cũng có thể làm đến bước này, tách thế giới hoàn chỉnh ra khỏi thiên địa ban đầu, nhưng lại không thể làm như vậy vào thời điểm như thế này.

Chương 814 - Luyện hóa mang đi Tiên Vực, lựa chọn của chúng Tiên Đế (2)

Luyện hóa mang đi Tiên Vực, lựa chọn của chúng Tiên Đế (2)

"Thiên Đế định thu Tiên Vực vào, vì không muốn bị phân tâm trong trận đại chiến này, mọi người đừng sợ, có Thiên Đế, Tiên Vực sẽ không có bất kỳ nguy hiểm nào, cho dù chư thế đổ nát cũng sẽ không có bất kỳ ảnh hưởng gì."

Trong Tiên Vực, đám người Tô Huyên rất nhanh hiểu được suy nghĩ của Cố Trường Sinh, bắt đầu hạ lệnh, khiến vạn linh các tộc Tiên Vực không cần hoảng loạn.

Bởi vì Cố Trường Sinh sợ Tiên Vực sẽ trở thành điểm yếu của mình, mặc dù trường sinh bất diệt, Tiên Vực cũng sẽ không có vấn đề gì, dù bị hủy diệt thì hắn vẫn có thể dùng thủ đoạn vô thượng lần nữa khiến hết thảy cảnh tượng Tiên Vực tái hiện lại.

Nhưng dưới ảnh hưởng của pháp chỉ chữ 'diệt', Cố Trường Sinh không xác định có thể giải quyết được vấn đề này hay không, sức mạnh của pháp chỉ chữ 'diệt' rõ ràng không thuộc về thế giới này.

Hơn nữa, nếu Tiên Vực bị gì vào lúc này, thì thật sự có thể ảnh hưởng giao chiến giữa hắn và Đại Hắc Thủ.

Cho nên cách khoảng cách vô tận, Cố Trường Sinh lần thứ hai ra tay, luyện hóa Tiên Vực cùng mang đi, toàn bộ vũ trụ và thế giới bị hắn mang đi sạch sẽ, rất nhiều thế giới ở gần thoáng chốc sụp đổ, trở thành nơi tịch diệt xám trắng tuyệt đối.

Thủ đoạn như vậy, khiến toàn bộ sinh linh Tiên Vực khiếp sợ, giống như biến Tiên Vực thành kích thước bằng bàn tay, một hạt cát một thế giới, một chiếc lá một luân hồi, trong Thế Giới Thụ, vô tận tiểu thế giới rào rào lay động cũng được thu vào trong đó.

"Trường Sinh Thiên Đế... hắn đem đi Tiên Vực... Lúc này mà vẫn có thể phân ra tâm tư như thế, quả thực quá kinh khủng, nếu như hắn thật sự có thể trấn áp vị Đại Hắc Thủ kia, vậy chúng ta nên tự xử như thế nào đây? Cũng đến lúc đưa ra lựa chọn rồi."

Trong mắt của từng vị Tiên Đế mang theo suy nghĩ, bắt đầu suy xét tầm quan trọng của chuyện này, chọn cùng Đại Hắc Thủ hiến tế Tiên Vực thậm chí vạn giới để đổi lấy có thể thấy được con

đường kia.

Hoặc là như Cố Trường Sinh, vượt mọi chông gai trong thiên địa đại đạo, mở ra con đường phía trước, đi ra con đường chưa biết có tồn tại hay không.

Thực ra đây là vấn đề rất lớn đối với bọn họ, nếu như chọn Cố Trường Sinh, như vậy bọn họ không tránh được việc đối kháng với Đại Hắc Thủ, thủ đoạn của Đại Hắc Thủ, rất nhiều Tiên Đế đã hiểu rất rõ ràng, người bình thường căn bản không thể đối kháng được.

Đao Đế là ví dụ tốt nhất.

Rất nhiều Tiên Đế đều sợ vào thời khắc mấu chốt Đao Đế bỗng nhiên ra tay, đụng trận quay mũi giáo, nhiều người đều cảnh giác hắn.

Nếu là lúc bình thường, bọn họ căn bản sẽ không như vậy, nhưng đến hiện tại, ngay cả Đại Hắc Thủ vô địch tựa hồ cũng bị Cố Trường Sinh dùng thủ đoạn nào đó hạn chế, không cách nào tiếp tục ra tay, chủ đạo trận đại tế vạn cổ này.

Điều này đã nói rõ thực lực của Cố Trường Sinh đã vượt qua dự liệu của Đại Hắc Thủ.

Vì trận chiến cuối cùng này, Cố Trường Sinh đã chuẩn bị rất nhiều thứ, từ khi dự liệu được thời điểm tồn tại của Đại Hắc Thủ, hắn đã đoán được ngày này.

Đại Hắc Thủ cuối cùng hiện thân.

Cố Trường Sinh bày ra những thứ mà mình đã bố trí trước đó.

"Đã không thể nhìn thấy chuyện xảy ra ở nơi đó, nếu trận chiến này kết thúc, chư thiên này cũng sẽ không có bất kỳ hy vọng nào." Một vị Tiên Đế ánh mắt thâm thúy nói, trong cảnh tượng mà hắn thấy được, vòm trời sớm đã đổ nát thành mảnh vụn, bị đốt cháy như lưu ly, hơn nữa sinh cơ của chư thiên vạn giới đã tan biến.

"Nếu như chúng ta tin tưởng lời nói của Trường Sinh Thiên Đế, đến lúc đó cả đám sẽ siêu thoát khỏi cõi đời, chỉ có biện pháp này

mới có thể cứu vớt chư thiên vạn giới, thiên địa là lồng giam, vô số năm tới nay chúng ta đều sinh hoạt trong cơ thể của một vị tồn tại không thể nói, trong cơ thể hắn tự ẩn chứa thế giới, nhưng hiện giờ thế giới này đang đổ nát."

"Vị tồn tại không thể nói này có lẽ là muốn tỉnh lại, cũng có lẽ là khôi phục tới đỉnh lần nữa, dù là cái gì, mục đích cuối cùng của hắn là cắn nuốt sự sống của vạn linh, do đó tác thành cho hắn. Tồn tại Đại Hắc Thủ có liên quan đến kiếp trước của hắn."

Thái Thượng Tiên Đế gằn giọng nói, đây là chân tướng thiên địa mà hắn hiện giờ hiểu được, cùng lúc đó cũng lí do thoái thác duy nhất hiện tại mà hắn có thể nghĩ ra, hơn nữa lời của hắn cũng không hề sai, Đại Hắc Thủ chính xác có liên quan đến kiếp trước của tồn tại không thể nói kia.

Trừ cái đó ra, thiên địa sinh ra cảm xúc rên rỉ, thật ra tiếng than văn đó là vì vạn linh bên trong nó, từ một điểm này có thể nhìn ra thiên địa tan biến thực ra cũng không phải do bản thân nó mong muốn.

Thiên địa bất nhân, lấy vạn vật như sô cẩu, cũng không phải nói thiên địa vô tình.

"Vị trí hiện giờ mà chúng ta đang đứng thật ra nằm ở trong trái tim của tồn tại không thể nói kia, đã có rất nhiều Tiên Đế hóa đạo rồi trở thành chất dinh dưỡng của nó..." Thái Thượng Tiên Đế nhìn chằm chằm những bóng người trong lồng giam hắc ám này, nói như thế.

Chương 815 - Khái niệm về Đệ Nhất Pháp, không rõ nguyên nhân, nhân quả chi tuyến

Khái niệm về Đệ Nhất Pháp, không rõ nguyên nhân, nhân quả chi tuyến

"Nếu chúng ta không muốn bước theo gót chân của những người kia thì hiện tại phải ra tay cứu bọn họ, thật sự cho rằng Đại Hắc

Thủ sẽ tốt bụng như vậy sao? Cái gọi là vĩnh hằng siêu thoát thực ra chẳng qua là âm mưu của hắn thôi..."

Lời này vừa nói ra, rất nhiều Tiên Đế sắc mặt kịch biến, thật ra bọn họ đều hiểu tất cả điều này, chẳng qua còn ôm một chút ảo tưởng.

Lúc này, nếu như Tiên Đế Hắc Ám cùng hóa đạo thì cuối cùng sẽ đến phiên bọn họ. Đại Hắc Thủ chắc chắn sẽ không để thừa căn nguyên của những Tiên Đế khác trong thiên địa này, những thứ này đều sẽ trở thành chất dinh dưỡng để hắn khôi phục.

Mà ở bên kia, trong chiến trường mênh mông, trận đại chiến kinh khủng nhất vạn cổ đến nay đang bùng nổ.

Thủ đoạn của Cố Trường Sinh thật sự quá thần bí, rất nhiều Tiên Đế cũng không cách nào thấy rõ mọi thứ xảy ra ở nơi đó, điều duy nhất có thể cảm giác được là sát lượng vô cùng tận từ trong Hỗn Độn phóng lên cao, giống như sáu mươi vạn ức Tiên Thiên Thần Ma đang gào thét ở chỗ đó, phát sinh âm thanh rống nứt Càn Khôn, đáng sợ đến cực hạn.

Mọi người đều rõ sự cường đại của pháp chỉ chữ 'diệt', đó là sức mạnh ngay cả Tiên Đế cũng không đối kháng được, bởi vì nó đã dính đến lĩnh vực khác, sức mạnh cấp bậc Thiên Đạo.

Sức mạnh hiện giờ mà Đại Hắc Thủ hiển hóa chính là sức mạnh Thiên Đạo hoàn chỉnh, là toàn bộ nhân quả, hết thảy đầu nguồn.

"Thiên Đế chi uy, dù đang giao chiến với Đại Hắc Thủ cũng có thể phân ra một tay đối kháng với đạo pháp chỉ này, nếu như Đại Hắc Thủ không ngăn chặn Trường Sinh Thiên Đế, vậy trận chiến này thật sự khó biết kết quả thế nào, thực lực của Trường Sinh Thiên Đế đã vượt qua rất nhiều Tiên Đế, nhất là kiếm chỉ trước đó đã có thần uy của Thiên Đạo hình thức ban đầu... Chúng ta nên tin tưởng Trường Sinh Thiên Đế..." Một vị Tiên Đế nói xong liền ra tay, bày ra thủ đoạn cường đại nhất đánh vào lồng giam hắc ám ở chỗ này, muốn hội tụ hết thảy sức mạnh Tiên Đế cứu ra những Tiên Đế trước đó bị vây khốn trong đó.

Ở bên kia, một trận đại chiến khủng bố đang diễn ra, toàn bộ sinh

linh đều không theo dõi được kết quả của trận chiến này, đừng nói là kết quả, ngay cả quá trình cũng không thể xem được, chỉ có thể mơ hồ cảm giác nơi đó đang xảy ra một trận Đế chiến trước nay chưa từng có.

Sự khủng bố của Đại Hắc Thủ tất nhiên không cần nhiều lời, hắn gửi ở trong Thiên Đạo hoàn chỉnh, thực lực cá nhân tương đương với trăm vị Tiên Đế cộng lại.

Càng đừng nói hắn đã từng có rất nhiều pháp và đạo tối cao, đã tồn tại từ trước thiên địa sơ khai, trong khoảng thời gian đó, hắn chứng kiến vô số thiên kiêu vươn lên, từng vị Tiên Đế chứng đạo, chứng kiến pháp của bọn họ, dù là tham khảo hay siêu thoát.

Tích lũy của hắn đã vượt qua tưởng tượng.

Những Tiên Đế khác đều biết sự đáng sợ của hắn, dù biết những gì Đại Hắc Thủ đã làm chỉ là một âm mưu, đối với chư thiên vạn giới là một trận tai họa.

Nhưng không có biện pháp, không cách nào chống lại hắn.

Bởi vì họ không phải là đối thủ của Đại Hắc Thủ, không ngăn cản hắn được.

Số phận cuối cùng của những Tiên Đế cường đại này là bị hắn trấn áp, bị nhốt ở trong lồng giam hắc ám, trở thành tế phẩm cuối cùng của trận đại tế vạn cổ này.

Ầm bùm bùm!

Trong mảnh không gian chưa biết duy độ này, sớm đã không có khái niệm về thời gian và không gian, tất cả hư vô trở nên đần độn.

Hỗn Độn, Thái Sơ, Hồng Mông, Thái Nhất, Huyền Hoàng... Các loại khái niệm của vật chất tràn ngập bên trong vùng không gian này, bị dư ba từ cuộc giao thủ giữa hai người sáng tạo ra.

Mỗi hơi thở đều có tia sáng vô cùng vô tận đang tan biến, mỗi hơi thở đều có vô tận thần mang đan xen, tương tự, mỗi hơi thở đều có hàng ức vạn tiểu thế giới được sáng tạo ra, trong đó sinh ra sinh

linh, nhưng hàng ức vạn tiểu thế giới này rất nhanh sụp đổ, tan vỡ, vòng đi vòng lại, tuần hoàn qua lại, mỗi hơi thở đã trải qua hàng ức vạn lần luân hồi.

Thủ đoạn như vậy, dù là Tiên Đế cũng sẽ cực kỳ hoảng sợ, đây là thủ đoạn mà cường giả đi tới cuối con đường này cũng không thi triển được.

Đây đã là pháp tắc siêu thoát khỏi sinh mạng, trình độ khủng bố không thể hình dung, nếu như hai người muốn giao thủ, thậm chí có thể một ý niệm diễn biến chư thiên vạn giới.

"Ngươi không giết được ta, nhưng ngươi đã dùng hết thủ đoạn của mình, rồi cũng sẽ chết thôi." Đại Hắc Thủ nhàn nhạt mở miệng, như đứng sừng sững ở ngoài xa xôi vô tận, lúc giao chiến với Cố Trường Sinh, các loại pháp chí cao mà hắn thi triển đã liên quan đến sức mạnh cấp bậc Thiên Đạo.

Sức mạnh cấp bậc Thiên Đạo có thể tùy ý cải biến thế giới, các loại thời không ung dung tự tại, dù là tiểu động thiên bên trong tiểu thế giới cũng có thể diễn biến tất cả, rút ra năng lượng thiên địa, hấp thu pháp tắc đại đạo, sinh ra vạn linh. Chỉ cần hắn bất hủ, chư thiên vạn giới này cũng sẽ không mục nát, pháp tắc và đạo được điều khiển bởi loại lực lượng này có thể khiến cho Tiên Đế trở nên tuyệt vọng.

Chương 816 - Khái niệm về Đệ Nhất Pháp, không rõ nguyên nhân, nhân quả chi tuyến (2)

Khái niệm về Đệ Nhất Pháp, không rõ nguyên nhân, nhân quả chi tuyến (2)

Nhưng giờ phút này, Cố Trường Sinh siêu nhiên tuyệt thế, Hỗn Độn Khí bao phủ, âm Dương Phục Thiên Thần Sát Kiếm Trận lao ra vô lượng sát kiếp, có thể chống đỡ tất cả, bá khí không gì sánh được.

Sau đó hắn vươn một bàn tay ra luyện hóa toàn bộ Tiên Vực hoàn

chỉnh, trực tiếp mang đi tất cả mọi người, chấm dứt tai họa về sau, có thể yên tâm đối phó với Đại Hắc Thủ, không sợ thủ đoạn khác của hắn.

Hậu quả của chuyện này là nếu hắn thua Đại Hắc Thủ trong trận chiến này, cuối cùng sẽ dẫn đến việc toàn bộ Tiên Vực trực tiếp tan biến.

Thế nhưng, dù hắn không làm như thế, Tiên Vực cũng sẽ không chống đỡ được bao lâu, dưới pháp chỉ chi uy màu vàng đó, toàn bộ thiên địa sẽ bị hòa tan, Tiên Vực tất nhiên cũng không ngoại lệ.

"Sau khi dùng hết thủ đoạn nhưng vẫn đủ để giết ngươi, ta đã sớm hiểu rõ mọi âm mưu của ngươi, lúc này ngươi còn thủ đoạn gì nữa thì thi triển hết ra đi." Cố Trường Sinh nhẹ nhàng trả lời.

"Ngươi thật cuồng vọng, đã đến bước này rồi còn không thấy rõ sự chênh lệch giữa ta và ngươi sao, tuy ngươi mạnh, nhưng chỉ mạnh hơn một bậc so với cấp bậc Tiên Đế ở cuối đường thôi, trước đây tổ tiên Cố gia của ngươi tự cho là siêu thoát, nhưng cũng chỉ đi tới cuối con đường, mãi không tìm được đường ra."

Đại Hắc Thủ phát ra một tiếng cười nhạt, thân thể bị sương mù đen vô cùng tận bao phủ, giống như được bao bọc trong không gian vượt ra ngoài vĩ độ vô tận.

Vạn cổ đến nay, tất cả hưng suy và chung kết đều nằm trong một ý niệm của hắn, như có vô tận bóng ma che khuất ở phía sau những người mạnh nhất.

Nháy mắt nơi đây bùng nổ dao động khủng bố nhất, hàng ức vạn phù văn sôi trào, soi sáng không gian hư vô này, hóa thành vô tận đại dương mênh mông, dù là Tiên Đế ở chỗ này cũng không cách nào đối kháng lại, cảm giác hít thở khó khăn, bởi vì loại lực lượng này quả thực như Đế văn bị đốt, tất cả phế phủ máu thịt giống như bị đốt cháy, bị hiến tế, nở rộ ở nơi này, trở thành ánh hào quang của đại vũ trụ sụp đổ thành tro.

Xương Tiên Đế, ánh sáng Tiên Đế vào lúc này cũng sẽ phai mờ, đó là sức mạnh ngay cả Tiên Đế cũng không thể chống đỡ được.

Đây là thủ đoạn của Đại Hắc Thủ, nhưng chỉ là một trong số đó, hai người giao thủ, gần như trong nháy mắt giao thủ hàng ức vạn chiêu, một ý niệm có thể sinh ra vạn cổ, một ý niệm có thể hiểu thấu xưa nay, hai người trong một ý niệm đã giao chiến vô số lần.

Một kích này của Đại Hắc Thủ bị âm Dương Phục Thiên Thần Sát Kiếm Trận sau lưng Cố Trường Sinh trùng kích, suýt nữa bị vỡ nát, không thể không nói kiếm trận này xứng đáng đến từ thiên ngoại, dù là Cố Trường Sinh hiện tại cũng không biết rõ nó ẩn chứa đạo tắc và pháp như thế nào.

Cùng lúc đó, Cố Trường Sinh sử dụng thủ đoạn khác của mình, rất nhiều đạo và pháp ở trên con đường này hiện ra, pháp mà Đại Hắc Thủ điều khiển rất khủng bố, hầu như bao lấy hết thảy pháp chí cao sau thiên địa sơ khai, thế gian này sẽ không có pháp có thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay của hắn.

Nhưng Đệ Nhất Pháp hiện giờ Cố Trường Sinh đang thi triển lại không nằm trong nhóm này.

Bởi vì Đệ Nhất Pháp vốn siêu thoát vạn pháp thế gian, thứ này vốn là một loại khái niệm, dù là Đại Hắc Thủ cũng chưa từng gặp qua, đây cũng là lý do vì sao trước đây rất nhiều tu sĩ đạo thống tìm kiếm Đệ Nhất Pháp sẽ phải gánh chịu điều chưa biết, thực ra tất cả điều này là do Đại Hắc Thủ âm thầm gây nên.

Hắn biết Đệ Nhất Pháp vốn không nằm trong chư pháp do hắn khống chế, cho nên mới kiêng kỵ, bây giờ bị Cố Trường Sinh thi triển ra uy năng kinh khủng nhất, đây là dung luyện vạn pháp, dù là chư pháp do Đại Hắc Thủ điều khiển cũng nhận được áp chế.

Giờ phút này, Cố Trường Sinh ngồi xếp bằng ở nơi đó, đạo âm vô cùng vô tận vang vọng khắp mảnh không gian này, phía sau hắn như có vô cùng tận thế giới đang diễn hóa, loại lực lượng này xuất hiện chồng chất, trong mỗi một tế bào đều có chân thân giống như hắn đang ngồi xếp bằng, như vậy, cho dù là đạo của Đại Hắc Thủ cũng sẽ bị loại lực lượng này đánh nát.

Bởi vì sức mạnh của bản thân Đại Hắc Thủ không bằng Cố Trường Sinh, dù cho hắn là người mạnh nhất vạn cổ đến nay, sở hữu pháp nhiều nhất thế gian này, hết thảy đường và đạo của Tiên Đế đều

bị hắn nắm giữ sâu sắc.

"Đệ Nhất Pháp..."

Khuôn mặt của Đại Hắc Thủ có hơi biến hóa, hắn ra tay lần nữa, lần này càng khủng bố, đã dính đến sức mạnh nhân quả thần bí nhất, vô lượng phù văn biến hóa, muốn từ trong đó tìm ra một ít chuỗi nhân quả, lai lịch của Cố Trường Sinh mà hắn đã từng không truy tìm được, nhưng ngày hôm nay lần nữa triển khai thuật này, muốn tìm nhân quả giữa hắn và thiên địa này.

Ầm bùm bùm! !!

Trong mơ hồ, một loại sức mạnh vượt qua vạn cổ chư thiên xuất hiện, vượt qua chư thiên tinh đấu, ức vạn vạn, một con đường thần bí khó lường thoát ra từ bên trong dòng sông thời gian.

Chương 817 - Ức vạn vạn pháp, trận chiến cuối cùng nên có kết thúc

Ức vạn vạn pháp, trận chiến cuối cùng nên có kết thúc

Sức mạnh của nhân quả là xảo quyệt thần bí nhất, cho dù sau khi trở thành Tiên Đế vẫn không thể chém rơi nhân quả, siêu thoát ra ngoài Thiên Đạo, thực ra chỉ ở dưới Thiên Đạo mới tự cho là có quyền tự kiểm soát bản thân.

Thiên địa này đủ loại, dù là bất cứ nhân vật nào, trừ phi sức mạnh mà họ điều khiển không bị sức mạnh của Thiên Đạo ràng buộc, mới có thể nhảy ra khuôn khổ, chân chính không dính bất cứ nhân quả vào.

Nếu không, làm bất cứ chuyện gì cũng có thể dẫn phát hậu quả khác nhau, Tiên Đế khác so với tồn tại cấp bậc khác ở chỗ Tiên Đế đã có thể chân chính nắm giữ tuyến thời gian, duy nhất thời không vạn cổ.

Thần thông do Đại Hắc Thủ thi triển đã dính đến một loại pháp chí cao khác, đạo nhân quả, hơn nữa hắn đi rất xa trên con đường

này, một ý niệm thi triển ức vạn vạn pháp, mà ức vạn vạn pháp lại ẩn chứa ức vạn vạn loại đạo chí cao, ức vạn vạn vũ trụ của chư thiên vạn cổ trước mặt những pháp này cũng nháy mắt vỡ nát thành tro tàn.

Đây là sức mạnh đủ để khiến Tiên Đế trở nên tuyệt vọng, ngoại trừ Cố Trường Sinh, hầu như không ai có thể sống sót trong loại đạo và pháp này.

Chuỗi nhân quả chớp mắt xuất hiện tại đây, toàn bộ không gian đều dao động khếch tán, giống như hoàn toàn không thể chịu đựng được loại lực lượng này, có một luồng hơi thở siêu thoát khỏi mọi thời không hiện ra, dường như một khi chuỗi nhân quả này đứt gãy, tất cả mọi người trong chư thiên này sẽ quên mất vết tích của người nọ, tất nhiên cũng bao gồm vết tích đã từng xuất hiện, khiến người ta vĩnh viễn quên đi.

Trước đây thật lâu, Đại Hắc Thủ cũng đã từng thi triển loại thủ đoạn này, chẳng qua khi đó hắn chưa tìm được lai lịch của Cố Trường Sinh, cũng không cách nào hiện thân, nếu không thì sẽ không kéo dài tới tận bây giờ, để Cố Trường Sinh trưởng thành đến bước này, đủ để đối kháng lại hắn.

Lúc này, khi chuỗi nhân quả ở đây sắp đứt đoạn, Cố Trường Sinh cảm nhận được một loại cảm giác kỳ dị, giống như có vật gì đó sắp tách ra khỏi người hắn, từ đó hoàn toàn hủy diệt mối liên hệ giữa hắn và chúng sinh thiên địa.

"Đây chính là sức mạnh của nhân quả sao?" Cố Trường Sinh vẻ mặt rất bình tĩnh nói ra lời này, không hề cảm giác bất cứ khủng hoảng nào, đối với hắn, cái gọi là nhân quả, chỉ cần có lực lượng tuyệt đối thì sẽ không bị nó lây dính vào người, mà thủ đoạn này của Đại Hắc Thủ rõ ràng là muốn bức ép đứt đoạn nhiều nhân quả, để chúng không còn liên quan đến hắn, từ đó tạo thành ảnh hưởng đối với hắn.

Với hắn mà nói, thủ đoạn như vậy thực ra cũng không hiếm thấy, trước đó hắn đã từng thấy có người thi triển, chẳng qua khi đó hắn vẫn chưa thành tựu Tiên Đế, đương nhiên không thể so sánh với loại thủ đoạn này của Đại Hắc Thủ.

Vào lúc này, Cố Trường Sinh thấy rất nhiều cảnh tượng, bóng dáng của Đại Hắc Thủ xuất hiện ở bầu trời Tiên Vực cũ, hôm đó vang lên một tiếng khóc nỉ non, Hỗn Độn Khí khuếch tán, thiên địa linh khí của toàn bộ Đạo Vực bị cắn nuốt không còn lại gì, trên vòm trời có một đôi tay khổng lồ hạ xuống, che khuất bầu trời, vạn cổ đổ nát, muốn bóp chết hắn từ trong trứng nước, loại cảnh tượng này chấn kinh mọi người.

Cho dù là đám người Hôi Lão, Cố Tứ Gia ngay lúc đó cũng sắc mặt kinh hãi, hét lớn: "Dừng tay!"

Cố Trường Sinh biết được đây là thủ đoạn của Đại Hắc Thủ, muốn tiêu diệt hắn trong quá khứ, lúc còn mới ra ngoài đời, nhưng như vậy là có thể chém chết hắn hiện giờ sao?

"Ta đã siêu thoát ra ngoài thời gian, quá khứ, tương lai đối với ta cũng chỉ là mây khói tan biến..." Cố Trường Sinh nhẹ nhàng nói, giây sau chỉ thấy cảnh tượng trước mắt đổ nát, bàn tay đen hạ xuống, cả thế giới tan vỡ tựa như mây khói, như bị xóa đi, nhưng lại giống như một mảnh hư vô không tồn tại trong quá khứ.

Nắm giữ dòng thời gian, duy nhất vạn cổ chư thiên, tất nhiên sẽ không sợ bị tồn tại càng mạnh gạt bỏ quá khứ, đây không chỉ là thủ đoạn của Tiên Đế, đồng thời cũng là thủ đoạn của Cố Trường Sinh.

Làm sao hắn có thể đoán được Đại Hắc Thủ sẽ làm gì.

"Ta đã đánh giá thấp ngươi, nếu nhân quả vô dụng với ngươi, vậy ức vạn vạn pháp chư thiên thì sao? Khái niệm về Đệ Nhất Pháp cũng chỉ giới hạn trong pháp tắc thần thông mà ngươi biết thôi, ta đã gặp đạo tắc và pháp mà ngươi căn bản không thể tưởng tượng nổi." Đại Hắc Thủ nhàn nhạt nói, căn bản không quan tâm lực lượng nhân quả sẽ tan biến, nếu như Cố Trường Sinh dễ dàng bị hắn tiêu diệt như vậy, thế thì dị số đó sẽ khiến hắn rất thất vọng.

"Sau khi hiến tế ngươi, toàn bộ chư thiên sẽ siêu thoát, sức mạnh của một mình ngươi đủ để thay thế những Tiên Đế khác..."

Câu nói của hắn rất lạnh lẽo và vô tình, rốt cuộc cũng xé rách ngụy trang trước đó, lộ ra bộ mặt thật.

Giờ phút này, âm thanh ầm bùm bùm hầu như xuyên thấu qua toàn bộ không gian, vang vọng đến bên ngoài hư vô, trở thành âm thanh thiên địa tuyệt đối, các loại đạo tắc, trật tự, mảnh vỡ đại đạo bay lượn ở chỗ này, hết thảy pháp chí cao, vô thượng đạo xưa nay từng sinh ra đều đang diễn hóa, đều bị một người Đại Hắc Thủ thi triển ra, hắn ngồi xem vạn cổ, từ thiên địa sơ khai cho tới đại tế vạn cổ bây giờ, thần thông đại thuật mà hắn đã nắm giữ căn bản không cách nào tưởng tượng được.

Chương 818 - Ức vạn vạn pháp, trận chiến cuối cùng nên có kết thúc (2)

Ức vạn vạn pháp, trận chiến cuối cùng nên có kết thúc (2)

Oong! !!

Mỗi một phù văn đang nở rộ ánh hào quang chói mắt nhất, lực sát thương vô cùng đáng sợ, chấn động vạn cổ thời không.

Như vậy, dù là Cố Trường Sinh cũng phải nghiêm túc ứng đối.

Trận đối kháng này giằng co thật lâu, thời gian dài đằng đẵng đến khiến người ta sợ run, như ức vạn năm tháng trôi qua, hai người vẫn đang giao thủ, nhưng mảnh không gian này vốn không có bất kỳ dấu hiệu thời gian nào, ai cũng không biết thời gian đã trôi qua bao lâu.

Khái niệm thời gian sớm đã bị xóa đi trong vùng không gian này, hai người giao thủ không biết bao nhiêu chiêu, nhưng đều không có bất cứ dấu hiệu khô cạn, đây là sự cường đại đến mức tận cùng, tiện tay là có thể khôi phục căn nguyên, căn bản không tồn tại chuyện pháp lực hao hết, căn nguyên khô kiệt.

Gần như vô cùng vô tận, bất tử bất diệt, suốt đời bất hủ.

Âm Dương Phục Thiên Thần Sát Đại Trận vận chuyển tới mức cực hạn, nhưng cứ tiếp tục như vậy sẽ có dấu hiệu tan vỡ, không phải do trận pháp không mạnh, mà là vì thủ đoạn của Đại Hắc Thủ thật sự quá kinh khủng, căn bản khiến người khó có thể chống đỡ, giờ

phút này cho dù là Hồng Mông Hắc Động cũng đang run rẩy, phút chốc khó có thể cứng rắn chống chọi nhiều sức mạnh như thế, xuất hiện vết tích nứt rạn.

"Sớm muộn gì ngươi cũng sẽ không thể chống đỡ được nữa, ngươi đã dùng hết thủ đoạn rồi..." Đại Hắc Thủ đứng sừng sững trong khói đen ngút trời, hai người giao thủ nhưng không tiếp xúc trực tiếp, chẳng qua chỉ va chạm với pháp và đạo mà mình nắm giữ, nếu như so đấu thân thể với Cố Trường Sinh, hắn tự biết mình không phải đối thủ, cho nên tồn tại không gian đều giống như trong vĩ độ không biết, khiến người ta khó tìm được tung tích.

Nhưng vẻ mặt của Cố Trường Sinh rất bình tĩnh, không có bất kỳ các loại cảm xúc để ý hay bất an, trong mắt hắn, không gian hôm nay đang biến đổi, từng tầng pháp tắc lực lượng đại đạo bao phủ các nơi, đủ để khiến Tiên Đế tuyệt vọng, những pháp tắc dưới sự vận chuyển ở nơi này đều có dấu vết có thể tìm ra.

Dù sao hắn chính là Tiên Đế, dễ dàng có thể từ trong những đạo tắc và thần thông này cảm ngộ ra pháp của bản thân, thông qua tham khảo học tập, do đó hoàn thiện Đệ Nhất Pháp.

Một ý niệm thi triển ức vạn vạn pháp, trong một ý niệm cũng có thể hoàn thiện ức vạn vạn pháp, đây là việc Đại Hắc Thủ không ngờ đến, chuyện thứ nhất mà Cố Trường Sinh làm không phải là chống lại, mà là mặc cho những đạo pháp này xuyên qua thân thể của hắn.

Ầm ầm ầm! !

Nơi đây nổ tung, thân thể của Cố Trường Sinh vô cùng cường đại, dù là Đại Hắc Thủ cũng kém xa, nhưng lúc này vẫn tan vỡ, Chân Giới được chứa trong mỗi một tế bào tan nát, mỗi tế bào đều vỡ nát, vô số quy tắc trật tự tan biến, sau đó dần dần hóa thành mưa ánh sáng, sương mù Hỗn Độn, Tiên Quang chín màu, ánh sáng Đế vĩnh hằng...

Màu sắc vô cùng chói mắt tràn ngập bên trong vùng không gian này, cảnh tượng kinh người tột cùng, Cố Trường Sinh mặc cho thân thể bị ức vạn vạn pháp đâm xuyên qua, nhưng hơi thở của hắn tựa hồ như đang lột xác, Hỗn Độn Quang vô cùng vô tận bỗng

nhiên dâng trào, dung hợp hội tụ ở nơi đó.

"Hắn muốn làm cái gì, đã từ bỏ chống cự rồi?" Đại Hắc Thủ nhướng mày, hắn cảm giác Cố Trường Sinh sẽ không bỏ cuộc đơn giản như vậy, có lẽ tên này cố ý làm như thế. Hắn thế mà sinh ra một loại cảm giác sợ sệt.

Quy tắc tan biến, tất cả trật tự đổ nát, ở nơi tuyệt đối vô pháp vô thiên vô trói buộc này, thời gian, không gian, nhân quả, đạo tắc... toàn bộ hóa thành bột mịn, không còn tồn tại bất kỳ khái niệm nào.

Vào lúc này, ở nơi vĩ độ chưa biết, thậm chí ở một vài mặt đã khiến các loại trật tự thời gian chồng chất, đan vào nhau, cực cảnh đáng sợ sắc bén, một niệm sinh, một niệm chết, một niệm quy khư, một niệm luân hồi.

Hàng ức vạn đạo pháp đang không ngừng suy diễn, tái hiện lại cảnh tượng khai thiên tích địa, tái hiện lại vạn cổ đi hướng chung kết, tái hiện lại mảnh vụn thời gian tụ hợp, tái hiện đạo tắc, thần phù, cốt văn tan biến và diễn biến.

Vô cùng vô tận, vô thủy vô chung, vô lộ vô viễn, vô viễn phất giới, vô pháp vô thiên...

"Đệ Nhất Pháp được bổ sung trọn vẹn, vừa lúc lần nữa tổ thành ức vạn vạn pháp này, cái gọi là cuối đường chỉ là đạo không, nếu do đạo không, vậy cứ lần nữa bổ đạo... Ức vạn vạn pháp, ức vạn vạn đạo, vậy thì khắc ức vạn vạn pháp chí cao vào sâu trong máu thịt, trong tế bào..."

Cố Trường Sinh trong lòng nghĩ như vậy, cực kỳ lớn mật, bởi vì loại lực lượng này rất đáng sợ, hơi không cẩn thận là sẽ vĩnh viễn bị xóa bỏ, phải biết rằng ngay cả thân thể của bản thân hắn cũng thiếu chút nữa không trụ được loại dao động cấp bậc này, có thể thấy được sự khủng bố của ức vạn vạn này khi chúng cùng lúc diễn dịch.

Toàn bộ thiên địa đã không có bất kỳ bí mật gì trong ức vạn vạn pháp nơi đây, đã bị bao gồm tất cả vào, nhưng Cố Trường Sinh biết rõ một đạo lý, đạo là thứ không thể nói, nằm ở chỗ chưa biết,

cho nên cùng ức vạn vạn pháp lần thứ hai dung hợp Đệ Nhất Pháp, cũng là lần nữa diễn sinh trên con đường này.

Chương 819 - Dự định cuối cùng của Cố Trường Sinh, chém tới Thiên Đế

Dự định cuối cùng của Cố Trường Sinh, chém tới Thiên Đế

Thực ra Đệ Nhất Pháp là pháp chưa biết, đây mới là nguyên nhân Đại Hắc Thủ kiêng kỵ sâu đậm, toàn bộ ẩn chứa rất nhiều điều chưa biết, thậm chí không cách nào dùng ngôn ngữ để hình dung mọi thứ của nó, diễn biến đủ loại tự tại, diễn biến vô tận huyền diệu và tồn tại.

Tương lai không phải là chưa biết.

Ầm ầm ầm! !!

Sương mù bên trong vùng không gian này khếch tán, ngay sau đó lại có các màu Thần Quang xông lên trời không, triển khai ức vạn vạn pháp đối kháng với Đại Hắc Thủ, hỗ trợ lẫn nhau, quá trình này vô cùng dài dòng, dù là Cố Trường Sinh cũng không nắm chặt có thể hoàn toàn dung hợp.

Một hơi thở ức vạn niệm, trong hàng ức vạn niệm này, hắn nhất định phải hiểu rõ thông suốt ức vạn pháp này, nhưng trong từng hơi thở ở đây ẩn chứa rất nhiều biến số, Cố Trường Sinh nhất định phải cẩn thận, bởi vì Đại Hắc Thủ đang ở một bên nhìn chằm chằm, chắc chắc sẽ không cho phép hắn làm được tất cả điều này.

Thế nên giờ phút này, Cố Trường Sinh khiến hơi thở của mình quy về hư vô, mỗi tế bào giống như đã chết, không còn hơi thở, cả người như bị tách ra từ thời không này, toàn bộ thiên địa đã không còn hơi thở của hắn, trước vạn cổ rồi đến sau vạn cổ, dọc theo sông thời gian tìm từ quá khứ, cũng dọc theo đường nhân quả liên quan đến Cố Trường Sinh, nhưng đã không có bất kỳ dấu hiệu nào.

Oong! !!

Cố Trường Sinh mặc cho những đạo pháp này xuyên thủng thân thể mình, tất cả tế bào đều trở thành bột mịn, Chân Giới được ẩn chứa trong đó đổ nát, các loại căn nguyên chí cao, dựng dục các loại sức mạnh chí cao vô thượng.

Sương mù màu vàng dày đặc bọc lại thân thể của Cố Trường Sinh, sáu mươi vạn ức tế bào toàn bộ tịch diệt, như bị loại năng lượng này xóa bỏ.

Hắn tựa như đã chết, hơi thở biến mất, mỗi tấc máu thịt có sự sống, tất cả dấu hiệu về tung tích và sự tồn tại của hắn dường như dần phai mờ trong mảnh thiên địa này.

Hiện giờ, dù là trong Tiên Vực hay trong chư thiên vô tận xa xôi bên ngoài duy độ, đều có sinh linh sinh ra cảm ứng, khuôn mặt chấn động khó có thể tin.

"Không thể nào, sao ta lại có thể quên hắn đi..." Đám người Tô Huyên khó mà tin được, có một loại sức mạnh không biết tên đang cứng rắn tách mọi thứ liên quan đến Cố Trường Sinh ra khỏi đầu bọn họ, đây là muốn hoàn toàn xóa đi vết tích của một người.

"Hắn không thể nào bị người xóa bỏ một cách dễ dàng như thế!" Tô Huyên cắn răng, tuy không nhìn thấy tất cả chuyện xảy ra ở ngoài Tiên Vực, nhưng nàng vẫn luôn tin tưởng Cố Trường Sinh sẽ không có bất kỳ nguy hiểm nào.

Loại thủ đoạn tách đi xóa nhòa dấu vết này không thể nào xảy ra trên người hắn được.

Hắn chính là Thiên Đế, người mạnh nhất từ xưa đến nay, vô viễn phất giới, là nhân vật ngược dòng trên trời dưới đất đánh khắp nơi không địch thủ, sao hắn có thể xảy ra chuyện gì chứ?

Nhưng những người tu hành cường đại có thể cảm nhận được biến hóa này, còn với những người có tu vi hơi yếu, đây chính là chuyện trong nháy mắt, vẻ mặt của bọn họ ngay lập tức hiện ra sự mê man, như quên mất cái gì đó.

"Đây là..."

"Ta cảm giác có gì đó đang biến mất trong đầu mình, đó là cái gì...

dường như là dấu vết và bóng dáng của một vị tồn tại...

Có sinh linh khuôn mặt thống khổ gào thét, cảm nhận được một loại bi ai dày đặc, như có thứ gì đó đang dần mờ nhạt trong đầu.

Loại ảnh hưởng này rất khủng bố, dù là Tiên Đế, Chuẩn Tiên Đế cũng cảm nhận được, khuôn mặt nhanh chóng thay đổi, đám người Thái Thượng Tiên Đế, Thần Chủ áo trắng đang có ý định mở ra lồng giam hắc ám cũng ngay lập tức ngây ngẩn cả người.

Trong cảm giác của bọn họ, ký ức về Cố Trường Sinh đang dần biến mất, đang phai nhạt trong thiên địa, giống như cho tới bây giờ chưa từng xuất hiện một người như thế.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mọi thứ về Trường Sinh Thiên Đế đang bị người tách đi, không thể tìm ra tung tích của hắn, lẽ nào trận chiến đó đã kết thúc?"

Bọn họ không thể tin được, trong khoảng thời gian này bọn họ đã mở ra không ít lồng giam hắc ám, thả ra nhiều Tiên Đế bị kẹt trong đó, một số Tiên Đế Hắc Ám lui về sâu trong sào huyệt hắc ám, chờ sau khi Đại Hắc Thủ kết thúc trận chiến này thì tái diễn hiến tế tất cả.

Đây là một trận chiến không cách nào diễn tả bằng lời.

Nhưng Đại Hắc Thủ chú ý tới ý đồ của Cố Trường Sinh, đến cấp bậc này của hắn, tuy vừa rồi chỉ hơi ngây người, nhưng sau đó hắn nhanh chóng di chuyển hàng ức vạn niệm, dùng các loại pháp chí cường từ các loại thời không và duy độ thôi diễn ra ý đồ của Cố Trường Sinh.

Quá khứ, hiện tại, tương lai, nhân quả... trong mắt hắn, tất cả những chuyện này đều là những sự thật đã được định sẵn không thể thay đổi, tức là Đại Hắc Thủ có thể trong nháy mắt hiểu rõ mọi chuyện từ xưa đến nay.

Thế gian này đã không có bất cứ thứ gì mà hắn không biết, cho nên hắn tinh tường cảm nhận được ý định vào lúc này của Cố Trường Sinh, và Cố Trường Sinh tất nhiên cũng có thể nhận thấy được ý định của hắn, bởi vì cảnh giới của hai người đã ở trên đỉnh

cao mà thế giới này khó có thể chịu đựng.

Chương 820 - Hơi thở bên ngoài thiên địa, nguyên nhân hạo kiếp cuối cùng

Hơi thở bên ngoài thiên địa, nguyên nhân hạo kiếp cuối cùng

Đại Hắc Thủ mạnh mẽ ở chỗ hắn sinh ra quan hệ mật thiết với vị tồn tại không thể nói ở thế giới này, hoặc có thể nói là hóa thân đoạt xá mình, kiểm soát ức vạn vạn pháp, sức mạnh bản thân lại là do trăm vị Tiên Đế cộng lại, ký thác với Thiên Đạo hoàn chỉnh, bẩm sinh đứng ở thế bất bại.

"Ý định cùng ta đồng quy vu tận, khiến tất cả lực lượng cắn ngược lại ta? Đáng tiếc, ta đã biết ý đồ của ngươi, mọi việc ngươi làm đều sẽ không thành công."

Cho nên hắn ngay lập tức hừ lạnh một tiếng, có ý định ra tay lần nữa, muốn hoàn toàn xóa sổ Cố Trường Sinh, rất lạnh lùng, với điều kiện tiên quyết Cố Trường Sinh đã chết, hắn muốn chém đi tung tích và ký ức về hắn trong lòng tất cả mọi người, tất nhiên tất cả mọi người bao gồm hết thảy Tiên Đế.

Như vậy, khi tất cả mọi người quên mất sự tồn tại của Cố Trường Sinh, thế thì hắn làm sao có thể trở về, đồng quy mọi thứ với hắn?

Nhưng lúc Đại Hắc Thủ đang thôi diễn thì cảm giác việc tựa hồ xuất hiện chút vấn đề, nhưng hắn cảm thấy chút vấn đề này không có gì quan trọng, thế nên ngay lập tức không thèm để ý nữa, tiếp tục ra tay.

Hơi thở của Cố Trường Sinh chậm rãi biến mất ở mảnh thiên địa này, bị xóa trong đầu mỗi một sinh linh và tu sĩ, đây là thủ đoạn của Đại Hắc Thủ, hắn không chỉ muốn chém tận nhân quả của Cố Trường Sinh, còn muốn cho ký ức về sự hiện hữu của hắn chân thính biến mất trong thiên địa này.

Đây là thủ đoạn cường đại mà ác liệt.

"Hôm nay ta sẽ xóa sổ hơi thở của ngươi, xóa sổ sự tồn tại của ngươi, thậm chí giết đến đầu nguồn thời gian, tìm hết thảy dấu chân của ngươi, chém nát toàn bộ ký ức về sự tồn tại của ngươi. Ngươi đã cam nguyện bất chấp hung hiểm như vậy, thế thì cũng đừng trách bản tôn vô tình." Đại Hắc Thủ đứng sừng sững trong vĩ độ xa xôi chưa biết, hắn đang thi triển thủ đoạn khiến người ta rợn tóc gáy, trong thiên địa như vang lên âm thanh ai điếu, dường như đang tiễn đưa một vị Thiên Đế.

Hàng ức vạn đại đạo phù văn hiện lên từ dưới chân hắn, trong lúc mơ hồ, có rất nhiều thời gian đã sớm vỡ vụn đang tự hình thành lại, cuối cùng hóa thành sông dài này, hơi thở thời gian dày đặc, kéo dài đến phần cuối của thế giới.

Thế nhưng, trong lòng bàn tay của Đại Hắc Thủ, hắn chỉ cần tùy ý tìm kiếm, sông thời gian được tạo lại này liền rơi vào trong bàn tay hắn, đang chảy xuôi ở đầu ngón tay, sau đó hắn vớt ra những hư ảnh từ trong đó rồi tùy tay bóp nát vụn.

Đây là sự cường thế mà lạnh lẽo, hắn nói được là làm được, đang dọc theo sông thời gian, ở trong đó xóa đi dấu chân của Cố Trường Sinh, muốn giết chết hoàn toàn.

Trước đó hắn đã đánh một trận với Cố Trường Sinh, cuối cùng người này cũng không thể làm gì được người kia, không phải do hắn không mạnh, mà là sinh mệnh lực của Cố Trường Sinh thật sự quá cường hãn, hơn nữa hai người có rất nhiều thủ đoạn, hai bên đều có phương pháp đối kháng nhau.

Tuy ức vạn vạn đạo pháp của hắn vô địch, nhưng Đệ Nhất Pháp của Cố Trường Sinh lại không thể khinh thường, dù là hắn hiện tại cũng không thể hoàn toàn chắc chắn có thể xóa bỏ Đệ Nhất Pháp.

Nhưng đối với Cố Trường Sinh, trình độ bây giờ của Đệ Nhất Pháp vẫn chưa viên mãn, không thể chống lại thủ đoạn của Đại Hắc Thủ, cho nên hắn tự chôn vùi thân thể, phải lấy bản thân thí pháp, ý định dung hợp ma luyện ức vạn vạn pháp của Đại Hắc Thủ, biến thành con đường chưa biết cao hơn Đệ Nhất Pháp!

Đó là một quá trình vô cùng hung hiểm, trong quá trình này, hơi không cẩn thận thì có thể hắn sẽ không về được, thật sự sẽ bị chôn

vùi trong ức vạn vạn chí cao pháp.

Hết thảy kẻ cường đại đều tâm thần sợ run, khó có thể tưởng tượng tất cả điều này, tu vi của Cố Trường Sinh không gì sánh kịp, trời khó diệt, đất khó chôn, đã gần như vĩnh hằng khó diệt, phàm là có người nhớ tới hắn, thân ảnh của hắn đều có thể lần nữa hiển hóa ở trên thế giới.

Nhưng ngày hôm nay, dấu vết về sự tồn tại của Cố Trường Sinh giống như dần dần quy về hư vô, bị người cứng rắn chém bỏ.

Trong đầu tất cả mọi người, ký ức về Thiên Đế dần dần trở nên mơ hồ, một số chuyện rõ ràng phát sinh gần đây lại như cách hôm nay đã qua mấy nghìn vạn năm, mấy nghìn vạn kỷ nguyên, xa xưa đến nỗi ký ức về người kia đã trở thành truyền thuyết.

"Nếu như Thiên Đế không cách nào trở về, thiên địa này mới thật sự không có hy vọng, chúng ta cũng đã biết Đại Hắc Thủ gây nên chuyện gì, cái gọi là siêu thoát chỉ là hắn nghĩ như vậy, những Đế giả chọn rơi vào hắc ám cũng chỉ là con rối của hắn, đến cuối cùng vẫn khó trốn khỏi số phận bị hiến tế."

"Chỉ có sức mạnh của Tiên Đế mới có thể tìm được một chút hi vọng sống trong trận hạo kiếp này, thiên hành đạo, địa thế càn, vạn vật vẫn còn một chút hi vọng, chúng ta không thể ngồi chờ đợi."

Trước lồng giam hắc ám, vài vị Tiên Đế khẽ nói, mỗi người đang thi triển thủ đoạn tuyệt cường, cứng rắn mở ra những lồng giam hắc ám này, chuyện cho tới bây giờ, mặc kệ cuối cùng Đại Hắc Thủ có thể thành công hay không, hắn là Đế giả, cũng nên làm một chút gì đó cho chúng sinh thiên địa.

Chương 821 - Hơi thở bên ngoài thiên địa, nguyên nhân hạo kiếp cuối cùng (2)

Hơi thở bên ngoài thiên địa, nguyên nhân hạo kiếp cuối cùng (2)

Ầm bùm bùm! !!

Các nơi thiên địa đều vang lên âm thanh như tịch diệt, đạo vận và khí cơ chưa biết hiện ra, thậm chí có Tiên Đế ở trong này nhìn thấy một cây cầu xuất hiện ở ngoài hắc ám, đó là khe nứt khó có thể tìm dấu vết, trong đó tựa hồ thông hướng nơi chưa biết vĩnh cửu không thể nói, hết thảy Tiên Đế hoảng sợ, cảm giác trong khe nứt đó như có hơi thở kinh khủng đang vọt tới, muốn bao phủ mảnh thiên địa này.

Máu đen đặc quánh chảy ra từ trong đó, đủ để ăn mòn bất kỳ sinh linh nào, dù là Tiên Đế cũng sẽ biến sắc, bởi vì đây chính là vật chất có thể ăn mòn cả Tiên Đế Khí.

"Chuyện gì xảy ra, lẽ nào ở ngoài khe nứt kia có sinh linh nào đó muốn vào đây sao?" Một vị Tiên Đế vẻ mặt nghiêm nghị, đang từ trong hơi thở đó cảm nhận được quy tắc hoàn toàn khác biệt, đó là chí cao, vô pháp, vô thiên hợp thành, đủ để khiến bọn họ điên cuồng.

"Chẳng lẽ đó là một thế giới siêu thoát ra ngoài... Đáng tiếc nơi đó sương mù thật sự quá dày, căn bản không thể nhìn rõ cảnh tượng trong đó..."

Sương mù xám lạnh mông lung, từ ở ngoài khe nứt gào thét bay qua, như từ vĩ độ chưa biết xa xôi thổi tới, khiến người ta có một loại cảm giác sợ hãi khủng bố khó có thể tưởng tượng, dù là Tiên Đế thì vào lúc này cũng cảm nhận được kinh ý tràn ngập.

"Hẳn là tầng lá chắn cuối cùng ở ngoài thiên địa đã vỡ nát, hơi thở của thế giới khác thổi tới... Đây mới là đầu nguồn của hạo kiếp cuối cùng."

Có âm thanh Tiên Đế đang run rẩy, bỗng nhiên hiểu ra hàm nghĩa này, lời nói số phận định sẵn mà Đại Hắc Thủ trước đó đã nói thì ra có nghĩa là thế, khi hơi thở từ bên ngoài thiên địa tràn vào, bất kỳ trật tự và quy tắc, chư thiên đều sẽ sụp đổ, vạn giới bị hủy, tất cả tan vỡ vào phút này, đi hướng hủy diệt.

Ở một mức độ nào đó, cái gọi là hạo kiếp của chư thiên vạn giới, thực ra từ hôm nay trở đi đã cuốn sạch toàn bộ thiên địa.

Mà ngay khi hơi thở này tràn vào, sức mạnh hủy diệt vô cùng vô

tận xuất hiện trong thiên địa, so với mối họa hắc ám trước đó còn kinh người hơn.

Khe nứt kia giống như đê đập thiên địa bị vỡ, trong đó có vô tận quy tắc hủy diệt rơi xuống, vượt khỏi giới hạn mà thế giới có thể chịu đựng được.

Trong Giới Hải, bọt sóng không ngừng lăn lộn, lực lượng thế giới bàng bạc vừa dầy vừa nặng chuyển động. Các đóa bọt sóng tượng trưng cho một đại giới, bây giờ chư giới tan vỡ, đạo tắc bị hủy diệt, những bọt sóng này cũng lần lượt hóa thành tro tàn, thậm chí cả mảnh Giới Hải đều đang khô cạn với tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy.

Nơi Giới Hải giờ đây là một mảnh hắc ám tuyệt đối, hắc ám dày đặc tựa như vực sâu vĩnh viễn không thể chạm tới, nhưng trên những vách đá vực sâu, có thể bắt gặp rất nhiều thi cốt, Tiên Quang óng ánh, dù đã chết vô số năm vẫn duy trì hơi thở cường đại lúc còn sống.

Tồn tại có thể bỏ mạng ở đây, lúc còn sống ít nhất cũng là Chân Tiên, thân thể sớm đã bị ăn mòn, bị Giới Hải chuyển động ù ù nghiền nát, tan vỡ biến mất.

Trên Thương Mang, khí Thương Mang bao phủ vạn cổ bắt đầu tan biến, rốt cục hiển lộ ra dáng dấp vốn có của mình.

Đó là Cổ Giới đã từng tồn tại, bởi vì đại chiến không biết tên mà sụp đổ, sớm đã đứt đoạn bên trong dòng sông thời gian, nhưng bởi vì nguyên nhân Giới Hải, mặt trên dần dần xuất hiện khí Thương Mang, rất nhiều tồn tại cổ xưa còn sống sót ở thời điểm kỷ nguyên chấm dứt cũng thi nhau trốn vào trong đó, lẩn trốn vô số năm.

Thậm chí có thể nói rằng, nhân vật Giới Hải chống lên cả mảnh Thương Mang, bây giờ Giới Hải khô cạn, chỗ Thương Mang cũng dần dần hóa thành tro bụi, không hiển hóa ra ngoài nữa, nơi đó biến thành một mảnh tịch diệt.

Toàn bộ sinh linh và tu sĩ trong đó cùng khiếp sợ, lúc mới bắt đầu, họ còn cho rằng trường hạo kiếp này không liên quan gì đến bọn họ, nhưng đến hiện tại, họ cũng lần lượt chìm vào trong tuyệt

vọng.

Ở ngoài khe hở hắc ám có vô cùng tận quy tắc chưa biết tràn vào, muốn bao phủ toàn bộ thiên địa.

Hạo kiếp cuối cùng rốt cục đã tới, tai nạn này vượt xa bất cứ họa hắc ám nào mang đến.

Đây là một loại quy tắc mà ngay cả Tiên Đế cũng rất khó chống cự, giống như khác nhau về đẳng cấp sinh mệnh, căn bản hai người không cùng đẳng cấp sinh mệnh, dù là Tiên Đế thì giờ phút này cũng mang ý nghĩa nhỏ bé như con kiến.

Đó là một loại đạo tắc chí cao khác, từ bên ngoài thiên địa ầm ầm nghiền nát cuốn sạch rơi xuống, bàng bạc mà cổ xưa, như từ vạn cổ thanh thiên giáng xuống, bất cứ sinh linh nào ở dưới đó đều sẽ bị nghiền thành cát bụi, hình thần đều diệt.

"Ngày này cuối cùng đã đến, chí cao chi đạo phủ xuống, việc này đối với chúng ta chính là siêu thoát đi ra một bước kia!"

Trong vĩ độ xa xôi, bóng dáng của Đại Hắc Thủ lần nữa xuất hiện, giờ phút này, hắn đã cảm nhận được hơi thở và mọi dấu vết của Cố Trường Sinh đã bị xóa bỏ tan biến trong thiên địa, thế gian đã không còn tồn tại một người như thế nữa.

Như vậy là, sẽ không còn ai có thể ngăn cản hắn đại tế vạn cổ.

Chương 822 - Trời sập vạn cổ thành tro, siêu thoát bên kia Bỉ Ngạn

Trời sập vạn cổ thành tro, siêu thoát bên kia Bỉ Ngạn

Giờ khắc này, trong mắt hắn có cuồng nhiệt, điên loạn, cố chấp, cũng có sự lạnh lẽo hờ hững khiến thiên địa chúng sinh trở nên sợ hãi.

Oong! !!

Đại Hắc Thủ ở nơi này vỗ ra một chưởng, vô tận đạo tắc chí cao lượn lờ, vòm trời tan vỡ, vũ trụ tan biến.

Hắn muốn chộp lấy chư thiên vạn giới vào lòng bàn tay, hết thảy Tiên Đế bên trong lồng giam hắc ám đều cảm nhận được một loại sức mạnh như ăn mòn, xuất hiện dâng lên bên ngoài lồng giam, đó là sương mù ba màu, ba màu trắng xám đen không rõ, vô cùng dày đặc, từ bến bờ chưa biết tràn vào, muốn bao phủ bọn họ.

Dù là Tiên Đế thì vào lúc này cũng không chịu nổi loại hơi thở này, thân thể đang nứt ra, sau đó toàn bộ ánh sáng Tiên Đế vỡ tan, lĩnh vực Tiên Đế sụp đổ, Tiên Đế Đạo Quả hóa thành tro tàn, tất cả mọi người biến thành mưa ánh sáng, bị hắn hiến tế.

"Cái gọi là siêu thoát là chỉ có thể đi ra nơi đó, tiếp nhận loại sức mạnh không thể nói rõ này, mà mục đích của Đại Hắc Thủ là muốn hiến tế mọi người, trợ hắn chống đỡ sức mạnh kia, do đó từ trong đó siêu thoát lột xác, đi hướng bờ bên kia."

Thần Chủ áo trắng cùng đám người Thái Thượng Tiên Đế rất nhanh trốn về phía sau, trong nháy mắt lướt qua vô số vũ trụ đổ nát, muốn tránh né một chưởng này của Đại Hắc Thủ.

Đại Hắc Thủ ký thác vào Thiên Đạo hoàn chỉnh, lực lượng mạnh mẽ vượt xa khả năng mà Tiên Đế bình thường có thể đuổi kịp, chẳng qua ngắn ngủi trong nháy mắt liền có không ít Tiên Đế Hắc Ám khiếp sợ, tuyệt vọng, bị hắn một hơi bắt đi, muốn tiến hành

hiến tế.

"Trừ phi các ngươi có thể trốn đến thế giới bên ngoài Bỉ Ngạn, nếu không thì tất cả đều sẽ là của chất dinh dưỡng ta."

Đại Hắc Thủ lạnh lùng nói, vẻ mặt không dao động, cuối cùng lộ rõ ý đồ, không vẽ ra cái bánh lớn cho các Tiên Đế nữa, đối với hắn, tính toán lâu như vậy cũng là vì ngày này.

Từ ngày có sinh mệnh, Đại Hắc Thủ đã biết tương lai sẽ xảy ra chuyện, không chỉ là bởi vì lai lịch của hắn, mà là vì hắn biết trước tất cả, bởi vì sự hiện hữu của hắn, bản thân liền khiến sông thời gian thay đổi tuyến đường, nghịch chuyển nhân quả, từ đó mới có thể hiện ra giữa thiên địa.

Vào ngày này trong tương lai, chỉ có hắn có thể đi ra bước này, trở về Bỉ Ngạn, trở về thế giới thuộc về hắn.

Ầm bùm bùm! !!

Hạo kiếp tận thế, tất cả hóa thành tro tàn.

Thương Mang khô cạn, mặt đất lõm xuống, vòm trời rạn nứt, từng mảnh đất tựa như thủy tinh rơi xuống, sau đó lộ ra một lớp cấu trúc vô tận trông như một khúc xương bị rạn nứt.

Vào lúc này, toàn bộ Tiên Đế cuối cùng thấy rõ những cảnh tượng ở trong đó, nơi chiến trường Tiên Đế mà những năm gần đây bọn họ vẫn luôn chiến đấu, thực ra là trái tim của một vị tồn tại chưa biết.

Mà không biết quả tim này đã bị thứ gì đâm xuyên qua làm cho bị thương.

Khe hở to lớn ở bên ngoài kia là khung xương đáng sợ, khung xương này vô cùng vĩ đại, như người khổng lồ đỉnh thiên lập địa trong thần thoại xa xôi nhất, hài cốt của bọn họ chống đỡ vòm trời, tứ chi chống lên cả vùng đất, Hỗn Độn bị bọn họ ngăn chặn, chư thiên đang vận chuyển trên người bọn họ.

Tất cả mọi người con ngươi co rút nhanh, nếu lúc này xuất hiện ở một nơi xa xăm, chắc chắn sẽ phát hiện ra một cảnh tượng vô

cùng kinh người.

Một bóng dáng chưa biết, không thể nói, được bao quanh bởi vô tận hắc quang, ngồi xếp bằng ở trong màn hắc ám dày đặc, sương mù bốn phía dâng lên, có màu đen, màu trắng, màu xám... cũng có màu sắc càng đậm hơn, những màu sắc này khiến người sợ hãi bất an.

Mà bóng người này không biết đã chết bao nhiêu năm tháng, trên người tản ra hơi thở tuyên cổ, mục nát, hủy diệt, tang thương... Không thấy rõ dung mạo, chỉ có một luồng khí xám đang lượn lờ trên khuôn mặt, trừ cái đó ra, toàn thân trên dưới chỉ còn khung xương, cùng với một số nội tạng sớm đã bị ăn mòn, không thấy được hình dáng ban đầu.

Mỗi một khung xương đều chứa đựng vô tận thế giới, nếu dùng hạt vi mô để hình dung, thì đó là vô cùng vô tận tiểu thế giới, cái gọi là Thương Mang Giới Hải cũng chỉ là những cái hố nhỏ trên thi hài, tạo thành từ máu sớm đã bị ăn mòn mất hết sinh cơ.

Cảnh tượng này khiến hết thảy Tiên Đế rung động khiếp sợ, tất cả mọi người sắp bị loại lực lượng này nghiền thành tro bụi.

Mà hơi thở của Đại Hắc Thủ càng thêm điên cuồng, bóng dáng của hắn vươn cao vô hạn, từ vĩ độ xa xôi đi tới, tựa hồ muốn nghênh tiếp tất cả những thứ bên ngoài thiên địa kia, đó mới là nơi hắn trở về, mới là nơi hắn muốn siêu thoát.

Bàn tay to của hắn diệt thế, một chưởng quét qua, giữa năm ngón tay có Hỗn Độn Khí quấn quanh, thế giới nguyên khí, ngũ hành thủy khí... các loại hơi thở khủng bố nhất trong thiên địa hiện ra ở nơi đó, sau đó bao trùm ập xuống, uy lực của nó khó lường, đạo vận cái thế vô song, muốn huỷ diệt tất cả.

Đại Hắc Thủ muốn tiêu diệt tất cả Tiên Đế Hắc Ám trước đó bị hắn mê hoặc mà rơi vào hắc ám, và bây giờ cũng sắp bị hắn giết chết, hóa thành tế phẩm của hắn, trở thành hòn đá lót chân để hắn một bước siêu thoát bên ngoài chư thiên vạn cổ.

Chương 823 - Đại Hắc Thủ điên cuồng,

chúng Tiên Đế rơi vào tuyệt vọng

Đại Hắc Thủ điên cuồng, chúng Tiên Đế rơi vào tuyệt vọng

Ầm! !!

Đây là cảnh tượng khủng bố đến cực điểm, như sự cộng hưởng giữa các loại đại đạo nghìn thu vạn cổ hiện ra, ức vạn vạn cùng hiển hóa, toàn bộ rơi xuống đám người Tiên Đế Hắc Ám, muốn hoàn toàn tiêu diệt xóa sổ bọn họ.

"Đại Hắc Thủ đúng là lòng dạ độc ác!"

Hết thảy Tiên Đế biến sắc, bóng dáng của bọn họ càng mơ hồ, đang bỏ chạy về nơi xa, không dám tranh phong, mà lồng giam hắc ám này bây giờ cũng đã vỡ ra.

Có Tiên Đế thoát khốn từ trong đó, trong lúc bỏ chạy thì hơi thở bắt đầu khôi phục về đỉnh, chớp mắt hiểu rõ tất cả, vẻ mặt nghiêm nghị, vô cùng trầm trọng.

Thiên địa sụp đổ, tất cả cảnh tượng đều như mảnh nhỏ hóa thành tro tàn, gió từ thiên ngoại thổi tới, toàn bộ sinh linh sẽ chết đi, biến thành một bộ xương khô.

Dù là vị tồn tại không thể nói kia, sau khi chết đi vô số năm cũng chỉ còn lại bộ thi hài, nếu bọn họ đối mặt với loại lực lượng này thì lấy gì để chống đỡ đây?

Nơi chư thiên vạn giới mà bọn họ vẫn luôn sinh hoạt cho tới nay thực chất nằm ở bên trong thi thể của vị này, thế giới bên trong tự thành chư thiên, nhưng thi hài này ngày càng mục nát, đã rất khó chống đỡ hơi thở bên ngoài, không ngừng thẩm thấu tràn vào.

Chỉ một luồng hơi thở từ bên ngoài đã là tai nạn kinh khủng nhất đối với toàn bộ sinh linh sinh hoạt ở thế giới bên trong, càng đừng nói tới không chỉ có một luồng, trong đó còn kèm theo nghìn nghìn vạn lũ quy tắc khác, đủ để hủy diệt toàn bộ sinh linh ở bên trong thế giới.

Tiên Đế cũng không có bất kỳ biện pháp nào.

"Thì ra hủy diệt thiên địa có nghĩa là thế này, sau khi chín đóa luân hồi chi hoa nở rộ, bộ hài cốt này cuối cùng không chịu nổi những hơi thở từ bên ngoài kia, khó có thể che chở vạn linh ở thế giới bên trong..."

Có Tiên Đế ánh mắt phức tạp, cuối cùng hiểu ra cái gọi là hạo kiếp thật ra là gì, không phải thiên địa muốn hủy diệt chúng sinh, mà là thiên địa khó mà che chở chúng sinh.

Lúc này, có người nhận ra những bản ca dao cổ xưa xa xôi mà họ nghe đã lâu, ẩn chứa tình cảm bi thương, sầu thảm, bất đắc dĩ... Thì ra không phải thiên địa vô tình, chẳng qua nó đã không còn năng lực che chở vạn linh ở bên trong nó.

"Cái gọi là Bỉ Ngạn là đây sao?"

Có Tiên Đế không nhịn được sợ run người, cuối cùng thấy rõ những cảnh tượng thiên ngoại này, cảm giác được nỗi sợ thật sâu và nhỏ bé.

Nơi đó là bờ bên kia của đạo, cũng là một bước siêu thoát con đường này...

"Thiên Đế cuối cùng rồi sẽ biến mất, dù là nhân vật đánh khắp thiên hạ không địch thủ cũng không cứu vớt được tất cả chuyện này, hắc ám buông xuống, chư kỷ đổ nát, vạn cổ thành tro..."

Bên ngoài thiên địa vang lên vô số tiếng than khóc, gió lạnh rít gào, vô số quy tắc hắc ám cùng dũng mãnh tràn vào chỗ này, đây là hạo kiếp vô biên, thiên địa sụp đổ thành tro tàn, đất đai lõm xuống, vô số khe hở trải rộng khắp vòm trời, đại địa, lưu hỏa, lôi quang, băng sương, lốc xoáy, vô số tai nạn hủy diệt ập xuống.

Vô số tu sĩ và sinh linh cảm thấy tuyệt vọng, bị những tai nạn này cuốn sạch, trong nháy mắt hóa thành tro bụi, ngay cả thần hồn cũng vụt tắt, như hoàn toàn bị xóa bỏ khỏi thế gian này.

Trong những tai nạn này ẩn chứa sức mạnh chí cao, dù là Tiên Đế cũng rất khó đối kháng, bởi vì hơi thở này đến từ chính Bỉ Ngạn, từ Bỉ Ngạn phủ xuống, cuốn sạch tới phương thiên địa này, cái gọi

là lực lượng hạo kiếp chính là khiến phương thế giới này mục nát, sau đó sụp đổ.

Có Tiên Đế đang rống giận, sau đó bóng dáng muốn vọt tới phía bên ngoài Bỉ Ngạn khe hở kia, nhưng còn chưa tới gần thì đụng phải loại lực lượng này, lĩnh vực Tiên Đế lập tức vỡ tan, ánh sáng Tiên Đế tối lại, cuối cùng hình thần đều diệt.

Mạnh như Tiên Đế, khi đối mặt với sức mạnh có cấp bậc cao hơn thì hắn cũng nhỏ yếu như một con kiến, không có chút sức phản kháng.

Trong thiên địa chỉ còn lại nỗi tuyệt vọng, không thể trốn đi đâu được, cũng không thể tránh thoát được, loại sức mạnh tựa như thanh đao đại đạo này ầm ầm đè ép xuống, Tiên Đế nổ tung, thần hồn vỡ tan, thân tử đạo tiêu.

Thái Thượng Tiên Đế, Thần Chủ áo trắng, Thần Đình Chi Chủ, Đao Đế, hàng loạt Tiên Đế chạy ra khỏi lồng giam hắc ám, vào lúc này đều cùng trầm mặc, đến tình trạng hiện giờ, cho dù là bọn họ cũng cảm nhận được cảm giác vô lực, cảm giác bất lực liều lĩnh dùng hết tất cả sức mạnh này không cứu vớt được thiên địa, không cứu vớt được chúng sinh.

"Vào lúc này, chúng ta và con kiến lại có điểm khác biệt, con kiến còn sống tạm bợ được, còn chúng ta thì ngay cả cơ hội để sống tạm bợ cũng chẳng có, chỉ có thể lẳng lặng chờ cái chết đến gần, chờ đợi thiên địa này biến mất..."

Có Tiên Đế khẽ nói, dường như đã thông suốt, chờ đợi hắc ám lưu hỏa từ trên trời giáng xuống, nhìn vòm trời trước mắt hóa thành tro tàn, lộ ra thế giới Bỉ Ngạn sâu thẳm khủng bố kia.

Chờ bọn họ ở nơi đó là điều chưa biết, đồng thời cũng là cái chết.

Chương 824 - Đại Hắc Thủ điên cuồng, chúng Tiên Đế rơi vào tuyệt vọng (2)

Đại Hắc Thủ điên cuồng, chúng Tiên Đế rơi vào tuyệt vọng (2)

Trong thiên địa, vô số đạo vận đan xen, cùng lúc đó cũng có vô số chí cao pháp đang diễn dịch, hiện ra, có Tiên Đế đang đối kháng, nỗ lực tìm kiếm một chút hi vọng sống, nhưng cuối cùng vẫn bất lực, rất nhiều thủ đoạn phản kháng bị sức mạnh của Bỉ Ngạn xô đẩy, hóa thành tro tàn.

"Chỉ có chân chính siêu thoát mới có thể lên cao hơn cấp bậc Tiên Đế, chúng ta hoạt mệnh, không phải vì chúng sinh, mà chỉ vì chính mình. Lão phu thành đạo vô số kỷ nguyên trước, từng vượt mọi chông gai trong luân hồi, một mình bôn ba, đã từng phát động chiến loạn trong vạn cổ chư thiên, tìm kiếm cơ hội kéo dài tính mạng, lão phu cũng từng nghịch truyền năm tháng, lĩnh ngộ chân lý từ thuở khai thiên tích địa."

"Lão phu sao có thể cam tâm bỏ mạng tại đây, lão phu là Tiên Đế, vô viễn phất giới, vạn cổ duy nhất, hạo kiếp tầm thường làm gì ngăn trở được ta..."

Giờ phút này, có Tiên Đế toàn thân phát sáng, tất cả đạo pháp và thần thông đều diễn dịch đến cực hạn, ánh sáng trên người chói chọi cực kỳ sắc bén, bá khí tuyệt luân, tựa hồ đang triển hiện lực lượng không ai sáng bằng trong vạn cổ chư thiên, muốn giải khai xiềng xích Tiên Đế, đi hướng siêu thoát một bước kia, từ chết đi sống lại, đạp phá luân hồi.

Hết thảy Tiên Đế lòng sinh rung động nhìn cảnh tượng này, trong con mắt mang theo mong đợi, nếu trong giây phút này có người đột phá một bước kia, đối với tất cả bọn họ không khác gì tin tức tốt, nghịch cảnh không khiến người ta tuyệt vọng, khiến người ta tuyệt vọng chính là không nhìn thấy một tia hi vọng trong nghịch cảnh.

Ầm bùm bùm! !!

Vòm trời run rẩy, thiên địa vốn đã vỡ nát lần nữa xuất hiện khe hở vô cùng khủng bố vì ý định đột phá của vị Tiên Đế này, càng nhiều quy tắc hắc ám từ trong đó muốn hoàn toàn bao phủ thiên địa, chư thiên vạn giới đã sớm sụp đổ, không có bất kỳ tia sáng nào, dâng trào trong thế giới hiện giờ, tịch diệt mà hắc ám, lạnh giá mà xám trắng.

Giây sau, khuôn mặt của vị Tiên Đế này lộ vẻ tuyệt vọng, bởi vì Tiên Đế Đạo Quả bị một tia sáng đen từ bên ngoài Bỉ Ngạn đánh xuống, thoáng chốc tan rã, hắn phun ra máu tươi, lộ ra nụ cười đau thương, sau đó thân thể tan vỡ, thân tử đạo tiêu.

Hết thảy Tiên Đế trong lòng chấn động, một tia hi vọng vừa mới xuất hiện thoáng chốc vụt tắt.

"Chẳng lẽ không có cách nào sao, chuyện này thật sự khiến người tuyệt vọng."

"Trường Sinh Thiên Đế cũng đã biến mất, thế gian này còn hy vọng sao?" Vào lúc này, đám Tiên Đế đơn độc, rơi vào hoàn cảnh tuyệt vọng.

Đại Hắc Thủ từ xa nhìn cảnh tượng này, trong con ngươi lạnh lẽo vô tình hiện lên tia giễu cợt, lộ vẻ vô cùng thờ ơ.

Hắn vẫn đang tiến hành cuộc hiến tế của mình, tựa hồ không cần quản nhiều hành động của những Tiên Đế khác, đối với hắn thì chỉ cần chống đỡ được hơi thở bên ngoài Bỉ Ngạn, hắn liền có thể trong thời gian này niết đạo trọng sinh, bước ra một bước kia.

Mấy chuyện khác với hắn đều là những việc nhỏ không quan trọng gì, dù là Tiên Đế thì ở thời điểm này cũng chỉ là một con kiến, làm sao có thể ảnh hưởng đến kế lớn cuối cùng của hắn chứ.

Càng đừng nói tới hơi thở của Cố Trường Sinh đã sớm tan biến, dị số này đã biến mất, thế gian này làm gì còn ai có thể ngăn cản hắn?

"Ta rất nhanh có thể trở về thế giới vốn thuộc về ta, nơi đó mới là chốn về cuối cùng của ta..."

Trong con mắt Đại Hắc Thủ mang theo những cảm xúc cuồng nhiệt, điên cuồng, điên loạn, cố chấp, giờ phút này hắn đã không giống như một vị tồn tại chí cao, mà tựa như kẻ điên vì thực hiện một mục đích nào đó mà không tiếc hủy diệt tất cả.

Dù sao hắn vốn không phải là sinh linh của thế giới này, dùng lời hắn nói, thực ra hắn sớm đã không phải là hắn thật sự.

Rất rất nhiều năm về trước, khi còn chưa được sinh ra thì bản thân hắn đã hiểu rõ chân tướng của thế giới này.

Lúc một ít lũ chấp niệm tìm được hắn, hắn cũng đã không còn là chính mình, cái gọi là mưu đồ vạn cổ, với hắn mà nói cũng chỉ vì trở lại thế giới ban đầu của mình.

Bởi vì thế giới đang sụp đổ bây giờ này được sinh ra từ xác chết của hắn, tất cả vạn linh chư thiên chẳng qua là ký sinh vật phụ thuộc vào thi thể của hắn, làm sao có thể đánh đồng với hắn được chứ?

Đại Hắc Thủ điên cuồng, ánh mắt thờ ơ mà vô tình, không có bất kỳ sắc thái tình cảm nào, bàn tay to của hắn quét ngang mà qua.

Tất cả Tiên Đế Hắc Ám đều nổ tung, sau đó hóa thành mưa ánh sáng bay về phía hắn, xung quanh hắn hiện lên một lớp ánh sáng, đó là ánh sáng Tiên Đế dày đặc đến cực hạn, bây giờ ở tầng ngoài của ánh sáng Tiên Đế này còn dính vào vô số máu của Tiên Đế Hắc Ám, những Tiên Đế Hắc Ám này sớm bị hắn ăn mòn tâm cảnh, cho dù biết rõ sẽ chết nhưng cũng không có bất cứ ý niệm chống cự.

Tâm cảnh của bọn họ sớm đã không được gọi là Đế giả chân chính, Đại Hắc Thủ chẳng qua xem trọng căn nguyên Tiên Đế của bọn họ mà thôi.

Những căn nguyên này hiện giờ toàn bộ nằm trong bàn tay hắn, theo cử hành hiến tế, toàn bộ căn nguyên này bốc cháy lên, tia sáng chí cao đang nở rộ trên người hắn.

Chương 825 - Thay đổi Càn Khôn đại thế, vết tích đã từng trải qua trả lại tới

Thay đổi Càn Khôn đại thế, vết tích đã từng trải qua trả lại tới

Đại Hắc Thủ thong thả nhưng kiên định đi từng bước một hướng bên ngoài thiên địa, giờ phút này hắn thành kính giống như một vị triều bái giả.

Hắn muốn đi nghênh đón Bỉ Ngạn bên kia, căn nguyên vô số kể lát dưới chân hắn biến thành con đường hiến tế, máu tanh mà lại mơ hồ, quang vụ mênh mông, đạo vận đan xen, cả người hắn như đi hướng một cánh cửa khác.

Tất cả căn nguyên trong thiên địa đều đang hội tụ tới chỗ hắn, hắn đang đối kháng hơi thở bên ngoài Bỉ Ngạn, khuôn mặt vặn vẹo lại điên cuồng, thân thể đang vỡ nát được nhiều căn nguyên bổ sung vào, rất nhanh khép lại hoàn hảo.

Đây là thủ đoạn mà hắn dùng để đối kháng với hơi thở từ Bỉ Ngạn!

Đại Hắc Thủ điên cuồng khiến hết thảy Tiên Đế trở nên sợ hãi, đây là sự cố chấp kinh khủng đến cỡ nào.

Dường như mọi thứ mà hắn làm từ vạn cổ tới nay chỉ vì muốn trở thành tồn tại siêu thoát ra ngoài, chỉ riêng phần nghị lực và điên cuồng này cũng đủ để cho rất nhiều Tiên Đế trở nên khiếp sợ mà trầm mặc.

Bọn họ đã nhìn thấy rõ hơi thở từ bên ngoài Bỉ Ngạn rốt cuộc khủng bố cỡ nào, đủ để xóa bỏ ánh sáng Tiên Đế, cũng có thể khiến lĩnh vực Tiên Đế sụp đổ.

Mạnh như bọn họ, lúc đối mặt với loại hơi thở đó cũng trong khoảnh khắc tan thành mây khói, dù sao đó cũng là hơi thở đến từ một thế giới khác.

Xét về cấp bậc thì đã cách bọn họ một trời một vực, là thật sự vượt ra cấp bậc sinh mệnh khác, đủ để nhìn xuống Tiên Đế.

"Ta chỉ cần chống đỡ tất cả điều này, cảm nhận được quy tắc bên ngoài Bỉ Ngạn, thì sẽ có thể siêu thoát vĩnh hằng mà không mục nát, còn chân chính rời khỏi lồng giam này..."

Vẻ mặt của Đại Hắc Thủ vô cùng dữ tợn, căn nguyên Tiên Đế dày đặc tuôn ra từ trong lồng giam hắc ám sau lưng hắn.

Sau đó cùng hội tụ hướng thân thể hắn, hắn đang không ngừng hao mòn sức mạnh phía trước, cũng đang không ngừng đối kháng hơi thở từ Bỉ Ngạn, vào lúc này, sự quyết định và điên cuồng của hắn khiến toàn bộ sinh linh run rẩy.

Đây mới là kẻ tìm đạo chân chính, tuy hành vi của Đại Hắc Thủ khiến người ta tức giận và kinh hoàng, nhưng không thể không nói hắn làm tất cả điều này đều chỉ vì có thể siêu thoát, có thể đi lên Bỉ Ngạn!

Lòng cầu đạo của hắn đã vượt xa sức tưởng tượng của tất cả mọi người.

Ầm ầm bùm! !

Trong khe nứt bên ngoài thiên địa, vô cùng vô tận Thần Quang màu đen ùa vào, ở nơi đó còn có quy tắc chí cường hỗn loạn ở Bỉ Ngạn, mảnh vỡ đại đạo, vô tận Thần Quang.

Hết thảy Tiên Đế đang nhìn Đại Hắc Thủ đi hướng phía kia, đồng thời bọn họ cũng dốc hết sức lực của mình cố gắng đối kháng, không muốn từ nay tan thành mây khói, thân tử đạo tiêu.

Nhưng dù là bọn họ cũng có vẻ yếu ớt, dường như chống cự không có ích lợi gì.

Ánh sáng Tiên Đế sụp đổ rồi mờ đi, sau khi lĩnh vực Tiên Đế thừa nhận sức mạnh này thì nháy mắt ảm đạm xuống, thân thể của bọn họ nứt ra, không ngừng ho ra máu, cố gắng tránh xa.

Nhưng cả thế giới đều đang hóa thành hắc ám, toàn bộ thế giới khó có thể chịu đựng được trận hạo kiếp này.

Toàn bộ sinh linh tuyệt vọng kêu khóc, những sinh linh cấp bậc Chân Tiên, Tiên Vương chẳng qua cũng chỉ là con kiến hơi lớn một chút, không hề có khả năng chống cự loại lực lượng này, không ai có thể sống sót dưới loại tuyệt vọng này.

Từng Nữ Tiên phong hoa tuyệt thế, Nữ Đế kinh diễm thiên cổ, bây giờ đều hóa thành xương khô, bị gió màu đen thổi qua, trong nháy mắt tan thành mây khói.

Từng đại thế giới cổ xưa đi hướng đổ nát, trời giáng lưu hỏa, đất trào hắc thủy, huỷ diệt tất cả, bao phủ mọi thứ, dẫn tới vạn cổ chư thiên thành tro.

Đây là hạo kiếp đáng sợ nhất, sức mạnh vô tận của sinh linh cũng

không có cơ hội đối kháng lại, khắp thiên địa chỉ còn lại nỗi tuyệt vọng.

Đối mặt với hơi thở bên ngoài Bỉ Ngạn, những thế giới này sớm đã mục nát đến tình trạng khó có thể chịu đựng, sau khi chịu tải sinh linh ức vạn năm, cuối cùng đi đến điểm cuối.

"Trời muốn diệt chúng ta, không phải do chúng ta nhỏ yếu, mà là con đường phía trước đã đứt đoạn, đã không thể đi qua con đường này được nữa, chúng ta đã đứng ở cuối con đường này..." Tiên Đế tuyệt vọng chạy trốn tới phần cuối của thế giới, chỗ sâu nhất của vũ trụ, nhưng nơi đâu cũng là một mảnh đổ nát, tất cả quy tắc và trật tự cùng ập vào thân thể hắn, xóa bỏ đạo hạnh của hắn.

Cuối cùng thần hồn của hắn bị diệt dưới ánh sáng, hóa thành vô số cát bụi, trở về hư vô.

Đám người Thái Thượng Tiên Đế, Thần Chủ áo trắng lúc này cũng ở trong thế giới mênh mông trống rỗng, vô cùng vô tận, đếm không hết, nhưng không có bất cứ thế giới nào có thể tránh được một kiếp này, đều vỡ nát dưới loại hơi thở này.

Bọn họ không biết mình đang chờ đợi điều gì, rõ ràng đã tuyệt vọng, nhưng trong lòng lại tựa như còn có chấp niệm.

"Có người sẽ trở về."

Bóng dáng của Thần Đình Chi Chủ rất mờ nhạt, như không tồn tại ở trong thời không và vĩ độ này, nhưng hắn không có bất kỳ biện pháp nào, lúc này chỉ có thể chạy trốn, sợ bị hơi thở từ bên ngoài Bỉ Ngạn lây dính.

Trong lòng bọn họ còn có chấp niệm chưa biến mất.

Chương 826 - Thay đổi Càn Khôn đại thế, vết tích đã từng trải qua trả lại tới (2)

Thay đổi Càn Khôn đại thế, vết tích đã từng trải qua trả lại tới (2)

Dù cho biết rõ không có bất kỳ hy vọng gì, nhưng cũng không

muốn từ giờ chờ đợi cái chết và hủy diệt trong thầm lặng.

Bọn họ là Tiên Đế tràn ngập kiêu ngạo, là một nhóm tồn tại cường đại nhất vạn cổ đến nay, dù là lúc này cũng sẽ không cúi xuống ngạo cốt của mình, sẽ không chọn chết đi đơn giản như vậy.

Dù có chết, bọn họ cũng muốn đối kháng đến giây phút cuối cùng.

Rầm rầm rầm! !

Lôi quang màu đen quấn quanh màu tím xuyên qua vô số thế giới đang vỡ tan, cùng lúc đó cũng chiếu rọi ra thế giới bên ngoài Bỉ Ngạn càng mờ nhạt mà rộng lớn.

Quang vụ nơi đó cuồn cuộn, ngoại trừ hơi thở mênh mông thì còn có sức mạnh thuộc về một loại chí cao khác.

Đó là sức mạnh thiên địa hoàn chỉnh thật sự, chí cao chi đạo hoàn chỉnh chân chính.

"Chỉ còn mấy bước nữa là ta sẽ có thể thành công, ta xem như rời xa lồng giam này, đi đến bến bờ khác, nơi đó mới là chốn về của ta, ở nơi đó ta sẽ thật sự vĩnh hằng bất hủ..."

Lúc này, Đại Hắc Thủ điên cuồng đi tới nơi khe nứt kia, máu đen dày dặc ở ngoài khe nứt rơi ra ngoài, đủ để ăn mòn cất cứ nhân vật nào.

Nhưng hắn lại làm như không thấy, bước chân vô cùng kiên định, như một người hành hương, hàng ức vạn Thần Quang chí cao đủ màu lấp lánh trên người đang đối kháng với hơi thở bên ngoài Bỉ Ngạn.

Cùng lúc đó, trong lồng giam hắc ám sau lưng, từng vị Tiên Đế Hắc Ám hóa thành mưa ánh sáng, biến thành căn nguyên, bị hắn cướp đoạt hấp thu, bổ sung tiêu hao trong quá trình này, chống đỡ chính mình tiếp tục đi tới đích.

Vạn cổ chư thiên cũng bị hắn hiến tế, sức mạnh của thế giới vọt tới, cuối cùng hóa thành đại thuẫn màu vàng bàng bạc trên tay hắn, đối kháng máu đen từ trên đầu rơi xuống.

Với loại sức mạnh ăn mòn này, dù là thế giới cũng khó có thể tiếp nhận được, trong khoảnh khắc xuất hiện những vết rạn và lổ thủng lớn.

Bóng tối vĩnh hằng không ngừng vọt tới từ một thế giới khác, muốn bao phủ toàn bộ những thế giới này, vòm trời run rẩy nứt rạn, sụp đổ rơi xuống từng khối, dù là Bổ Thiên bộ tộc trong thần thoại khi đối mặt với loại cảnh tượng này cũng sẽ tuyệt vọng.

"Chúng ta thật sự không còn bất cứ hy vọng nào sao?"

Có sinh linh đang thì thào tự hỏi, rõ ràng trong đầu hiện lên một bóng dáng mờ nhạt của một vị chí cao nào đó, nhưng rất rời rạc, ký ức về bóng hình đó rất mờ nhạt và xa xưa, như đã từng gặp trong những truyền thuyết cổ xưa, nhưng lại không nhớ rõ.

Trong ấn tượng của bọn họ, có một bóng người đã trở nên mờ nhạt, đó là hy vọng và tín ngưỡng của chúng sinh, vô cùng lâu đời.

Đó là ký ức về vị tồn tại kia, nhưng không biết vì chuyện gì mà lại không thể nhớ ra.

Đầu của bọn họ đau nhức như sắp nứt ra, trong tuyệt vọng như muốn nhớ lại, nhưng đầu giống như sắp nổ tung, chạm vào thứ mà họ không nên chạm, đó là cấm kỵ thuộc về chư thiên.

"Đó là ai... vì sao trong lòng chúng ta còn có hi vọng, phải chờ hắn trở về?" Có rất nhiều sinh linh lầm bầm tự hỏi, đầu óc thực sự như sắp nổ tung.

Mỗi một thế giới sụp đổ đều có người trong đầu nhớ lại bóng dáng này.

Bây giờ, không phải bọn họ cố gắng nghĩ ra.

Mà là một sức mạnh không tên đột nhiên phủ xuống, bao phủ thiên địa, thay đổi Càn Khôn và đại thế.

Những vết tích đã từng bị chém bỏ đang dần dần hiện lên một cách rõ ràng.

"Đó là Thiên Đế!"

Bỗng nhiên có người không nhịn được rống to, con mắt đỏ lên, trong đầu như có tia sáng nào đó xẹt qua, bài trừ sương mù vô tận.

Sau khi câu nói này vừa thốt ra, trong toàn bộ thế giới vang lên âm thanh tế tự, âm thanh cầu xin, âm thanh thế giới to lớn.

Hiện giờ, bóng dáng kia càng trở nên ngưng thực, ký ức bị chém bỏ một lần nữa hội tụ, tái hiện trong chư thiên.

Trong lúc mơ hồ, vô tận sương mù màu vàng bên ngoài thiên địa đang tái hiện lại, ở ngoài vĩ độ xa xôi vô tận chưa biết, nơi đó từng bị ức vạn vạn pháp của Đại Hắc Thủ bao phủ.

Nhưng hiện giờ lại có tiếng bước chân vang lên.

Dường như có ai đó sắp trở về từ trong đó.

Đại Hắc Thủ trong nháy mắt chú ý tới loại hơi thở này, cực kỳ khó tin.

"Không thể nào!"

Các loại lực lượng kinh khủng siêu việt vạn cổ cùng phủ xuống, muốn hủy diệt thế giới này, vũ trụ Càn Khôn cũng bị lôi quang, đại vũ, hỏa quang cắn nuốt, đang sụp đổ, tan vỡ, hóa thành cát bụi.

Hết thảy Tiên Đế lúc này trong lòng rung động, ký ức trong đầu bị chém bỏ đang không ngừng hiện ra.

Đó là ký ức về bóng dáng của một vị Đế giả đánh khắp thiên hạ không địch thủ, hắn được gọi là Thiên Đế, từng che chở thiên địa này, cũng từng giao chiến với Đại Hắc Thủ ở vĩ độ chưa biết, đồng thời là Đế giả mạnh nhất từ vạn cổ đến nay, tu vi sâu không lường được, vô song chư thiên.

Hơi thở của hắn đang trở lại, không ngừng sống lại trong đầu tất cả mọi người, đây là sự cường đại vô viễn phất giới, khiến chư thiên dao động, run rẩy.

"Ta biết ngay hắn sẽ không chết dễ dàng như vậy mà, hắn là người đi xa nhất trên con đường này, hắn cũng là hy vọng của tất cả chúng ta... Cố Trường Sinh!" Trong mắt Thái Thượng Tiên Đế lóe

lên ánh sáng dày đặc, đang nhìn về phía vĩ độ xa xăm kia, nơi đó đang truyền đến tiếng bước chân, có người xuất hiện ở chỗ đó, từng bước một đi trở về.

Chương 827 - Thiên Đế siêu thoát trở về, đồng thời không phải người của thế giới này

Thiên Đế siêu thoát trở về, đồng thời không phải người của thế giới này

Tất cả Tiên Đế cùng khiếp sợ, ký ức liên quan đến Cố Trường Sinh hiện lên sâu trong thần hồn, Thiên Đế vô thượng từng lấy sức của bản thân ngăn cản mối họa phủ xuống, một tay nâng lên Tiên Vực, một tay trấn áp hắc ám vẫn chưa đi xa.

Hắn chẳng qua chém tất cả ký ức của mọi người về mình trong thiên địa, chém dấu vết mà hắn đã từng để lại, xóa đi vết tích của mình trong dòng sông thời gian.

Nhưng bây giờ, hắn muốn tái tạo lại thân thể, muốn tái hiện thế gian.

"Hắn lần nữa hiện thân, chẳng lẽ là có thủ đoạn đối kháng lại Đại Hắc Thủ? Hay là hắn đã đi tới cảnh giới siêu thoát ra ngoài một bước kia, cảnh giới trên Tiên Đế... có thể đi tới Bỉ Ngạn..."

Một đám Tiên Đế lòng chấn động, căn bản không bình tĩnh nổi, bởi vì chuyện này đối với bọn họ chính là hy vọng cuối cùng, bọn họ lần nữa cảm nhận được hy vọng từ trên người Cố Trường Sinh.

"Là hắn! Trường Sinh!"

Tổ tiên Cố gia thoát khốn từ trong lồng giam hắc ám giờ phút này cảm nhận được hơi thở của Cố Trường Sinh, vẻ mặt thoáng chốc thay đổi vô cùng phức tạp, vừa cảm khái, vừa vui mừng, còn có một tiếng thở dài không thể nói ra.

Trên con đường bên ngoài Bỉ Ngạn kia, Đại Hắc Thủ đang đối

kháng với hơi thở từ Bỉ Ngạn bỗng nhiên rống to: "Không thể nào, ngươi đã bị chém trong mảnh thiên địa này, hết thảy vết tích cũng bị ta xóa bỏ, sao ngươi vẫn có thể hiện ra trên thế gian chứ, chuyện này không thể xảy ra!"

Hắn gầm lên, mưa ánh sáng hắc ám vô tận hiện quanh người, sau đó như sương mù dày đặc rào rào dâng lên khuếch tán, toàn bộ hướng về mảnh không gian vĩ độ chưa biết kia, muốn đối kháng Cố Trường Sinh, hơi thở khếch tán khiến chư thiên run rẩy.

Cũng trong lúc đó, bản thân hắn vẫn đang đối kháng với hơi thở từ bên ngoài khe hở, ý định đi ra mấy bước sau cùng, thành tựu siêu thoát, trận đại chiến này trước sau cũng sẽ kết thúc, mà hắn trước sau sẽ trở thành siêu thoát giả, rời xa mảnh thế giới đã định trước sẽ tan biến này.

Loại lực lượng này vô cùng đáng sợ, Đại Hắc Thủ chính là tồn tại ký thác với Thiên Đạo, sức mạnh của bản thân là do trăm vị Tiên Đế tổ hợp lại, bây giờ lướt đi phương hướng kia.

Những hạt bụi hắc ám này bay lên, như được tạo thành do vô số thế giới luyện chế ra, bàng bạc mà nặng nề, đủ để nghiền nát vô số sinh linh.

Nhưng trong ánh mắt khiếp sợ của tất cả Tiên Đế, một bàn tay màu vàng óng ở nơi đó bay lên, ngay sau đó, sương mù màu vàng to lớn như ánh mặt trời chói chang chiếu rọi không gian hư vô của hắc ám, sức mạnh chí cao hiện lên, hóa thành một đôi tay không thể địch nổi, ầm ầm chộp xuống chỗ Đại Hắc Thủ, tựa hồ muốn đập chết hắn tại chỗ.

Bàn tay màu vàng óng này thoạt nhìn rõ ràng không có bất kỳ dao động quy tắc nào, rất bình thường, cũng không có chút hơi thở đại đạo, nhưng lại có một loại hơi thở siêu thoát mà chí cao, vô cùng xa xưa, có thể đơn giản tiêu diệt tất cả.

Đại Hắc Thủ sắc mặt kịch biến, không ngờ khi Cố Trường Sinh lần nữa xuất hiện thì sức mạnh đã đạt đến loại trình độ này.

Bụi hắc ám do hắn nhấc lên trong khoảnh khắc hóa thành tro tàn dưới loại lực lượng này, căn bản không có chút sức chống cự.

Phải biết rằng hắn đã đi trên con đường siêu thoát này, sao Cố Trường Sinh cũng có thể đến đây?

Hơn nữa bản thân hắn đã thi triển ra ức vạn vạn chí cao pháp, đây chính là lực lượng chi hòa từ trăm vị Tiên Đế, mạnh mẽ đến không thể địch nổi, là cơn ác mộng lớn nhất với toàn bộ sinh linh.

Nhưng nó dễ dàng bị đánh nát khi đối mặt với bàn tay màu vàng này, hoàn toàn không có tác dụng như ban đầu.

"Sao lại thế được, hắn chưa đi ra Bỉ Ngạn, làm thế nào có loại lực lượng này..."

Hắn khó có thể tin, bàn tay màu vàng này rõ ràng không phải vật thật, không nhiễm bất cứ quy tắc trật tự nào, nhưng lại có thể dễ dàng xuyên qua chư thiên, chộp xuống chỗ ánh sáng hắc ám, trong chấn động có loại dao động chưa biết đang hiện ra.

Trong vĩ độ xa xôi, một bóng người chậm rãi tái hiện, áo trắng phần phật, tựa như một vị Tiên Đế vô thượng cái thế, nhìn xuống giữa thiên địa, đánh khắp thiên hạ không địch thủ.

Hỗn Độn Khí bao phủ, khuôn mặt mờ nhạt, bị tiên vụ chín màu dày đặc che giấu, chỉ hiện ra một đôi mắt lạnh lùng mà sâu thẳm, như ẩn chứa chư thiên vạn cổ, bí mật sâu nhất trong thiên địa.

Rất nhiều trật tự màu đen đáng sợ quấn quanh trên người hắn, nhưng có thể thấy ngoài thân thể hắn có một loại lực lượng thần bí đang phá nát nó, biến nó thành tro tàn.

Hắn như từ thời không xa xôi đi tới, sông thời gian dưới chân đang chảy, không ngừng tái tạo lại, hóa thành mảnh vụn bay tán loạn, có dao động và mênh mông chí cao khó có thể tưởng tượng.

Một bước một luân hồi.

Một bước một thiên địa.

"Ta phải đa tạ ngươi đã giúp đỡ, để ta có thể tìm được nơi chưa biết."

Cố Trường Sinh đi tới, áo trắng như tuyết, siêu nhiên tuyệt thế,

hắn nhìn Đại Hắc Thủ đang cực kỳ khó tin, nhẹ giọng nói, tâm tình không chút dao động.

Chương 828 - Cảnh giới không thể tưởng tượng nổi, Đại Hắc Thủ sau cùng không cam lòng

Cảnh giới không thể tưởng tượng nổi, Đại Hắc Thủ sau cùng không cam lòng

"Lúc đó là ngươi cố ý để ta xóa đi hơi thở..." Đại Hắc Thủ đang đối kháng với hơi thở Bỉ Ngạn, không ngờ Cố Trường Sinh nói ra lời ấy, hắn không thể tin được, với bản lĩnh của hắn, cuối cùng thế nhưng lại thành ra như thế, bị Cố Trường Sinh tính kế, uổng phí làm giá y cho hắn.

Hơi thở của Cố Trường Sinh rõ ràng đã đạt tới trình độ hơn cả trước kia.

Nếu là trước đó, Cố Trường Sinh chẳng qua chỉ có thân thể cường đại, hơi thở vượt qua Tiên Đế, nhưng hiện tại ngay cả đạo pháp, thậm chí thần hồn của hắn đều như không thuộc về phạm vi này.

Đại Hắc Thủ căn bản không thể tin được, hắn rốt cuộc đã làm bằng cách nào?

Chỉ cần là tồn tại sinh ra ở thế giới này đều khó thoát khỏi tất cả điều này, cuối cùng sẽ bị quy tắc ở thiên địa này trói buộc, chỉ có đi ra Bỉ Ngạn mới có thể thực hiện siêu thoát.

Sao Cố Trường Sinh lại làm được?

"Ngươi không chỉ có Đệ Nhất Pháp hoàn thiện, còn đến được con đường chưa biết, sao chuyện này có thể xảy ra..." Đại Hắc Thủ gần như điên cuồng mà nhìn chằm chằm Cố Trường Sinh, từ khi hắn sinh ra có ký ức tới nay, đã biết biện pháp duy nhất để siêu thoát, cần để bản thân dung nhập quy tắc thiên địa khác, cảm ngộ pháp tắc hoàn chỉnh ở nơi đó.

Nhưng bây giờ, Cố Trường Sinh rõ ràng chưa từng đi ra ngoài, vậy hắn làm cách nào có thể làm được tất cả những chuyện này?

Chỉ dựa vào Đệ Nhất Pháp thôi sao? Chuyện này không thể nào, mặc dù Đệ Nhất Pháp cường đại, nhưng không thể làm đến trình độ và tình trạng này.

"Chẳng lẽ... ngươi vốn không thuộc về thế giới này, ngươi không phải người của thế giới này, đây mới là nguyên do ngươi là kẻ dị số."

Đại Hắc Thủ gầm lên, giờ phút này tựa như kẻ điên, con đường bày ra ở trước mặt hắn, nhưng hắn từ đầu tới cuối khó có thể bước ra, cần hiến tế chư thiên vạn giới, phát động đại tế vạn cổ mới có thể làm được.

Nhưng Cố Trường Sinh chẳng qua trực tiếp đi xuống con đường này liền dễ dàng tìm được phương hướng? Sao hắn cam tâm được chứ? Cố Trường Sinh đã làm được chuyện mà hắn chưa thể làm được.

Cố Trường Sinh nhìn dáng vẻ điên cuồng của Đại Hắc Thủ, nét mặt vẫn vô cùng bình tĩnh dị thường.

Hắn đích xác không phải người của thế giới này, hắn vốn là người xuyên việt đến từ tinh cầu màu xanh trong lời đồn.

"Lẽ nào Trường Sinh Thiên Đế thực sự đi ra con đường kia, đã chân chính siêu thoát, loại lực lượng này đã không thuộc về phạm vi của Tiên Đế nữa..."

Cảnh tượng này khiến hết thảy Tiên Đế hoảng sợ rung động.

Đám người Thần Đình Chi Chủ càng hô hấp dồn dập, ánh mắt nóng cháy, nhìn chằm chằm tất cả điều này.

Trong mắt bọn họ, đi đến cuối đường rồi mới có được lực lượng siêu thoát, bên trong ẩn chứa đại đạo kinh ý mà hắn xem không hiểu, ẩn chứa căn nguyên khó hiểu và dao động mạnh nhất xưa nay.

"Ngươi không phải người của thế giới này, ngươi rốt cuộc đến từ

nơi nào?"

Bóng tối vĩnh hằng vô biên vọt tới từ bên ngoài khe nứt xa xăm, Đại Hắc Thủ khó mà tin được tất cả điều này, trong thanh âm ẩn chứa khiếp sợ cùng hoảng loạn.

"Ta đích xác không thuộc về thế giới này."

Cố Trường Sinh đi tới, sương mù màu vàng, Hỗn Độn Tiên Quang mang theo uy năng khó tin đang tràn ra ở dưới chân hắn.

Trong nháy mắt có ức vạn vạn đạo pháp đang diễn hóa, có Tam Hoa tương lai, hiện tại, quá khứ đang nở rộ, héo rũ, điêu linh, lần nữa luân hồi, đây là đủ loại cảnh tượng khó tin, theo hắn đi tới, cùng diễn biến trong thiên địa.

Sức mạnh trong thiên địa đã khó có thể ảnh hưởng đến hắn, không đúng, là lực lượng của hắn đang ảnh hưởng mảnh thiên địa và thời không này.

Từng tầng sóng gợn đại phá diệt rơi xuống sợi tóc của hắn, cuối cùng bị vỡ nát, đây chính là sức mạnh có thể khiến cho Tiên Đế bỏ mạng, nhưng bây giờ, ngay cả sợi tóc của hắn cũng có thể tuỳ tiện đánh nát nó.

Sáu mươi vạn ức tế bào cùng dâng lên ánh sáng đại đạo như dòng nước lũ, vào lúc này, trong mỗi một tế bào đều hiện ra hơi thở bất hủ siêu thoát.

Đây là sức mạnh cao nhất, không cách nào hình dung, vô cùng khó tin, khó có thể tưởng tượng, đã không cách nào dùng ngôn ngữ để miêu tả, vạn cổ sụp đổ, vỡ nát, vô lượng sinh linh luân hồi, tái hiện, tức nộ ai sân, thất tình lục dục đều bị ảnh hưởng bởi hơi thở của hắn.

Bởi có hắn mà thiên địa tồn tại, cũng bởi có hắn mà vạn vật bất hủ không mục nát.

Thế gian này đã không có sức mạnh nào có thể ảnh hưởng đến hắn, dù hơi thở bên ngoài khe nứt, quy tắc bên ngoài Bỉ Ngạn cũng giống như sóng gợn, chỉ cần nhẹ nhàng đụng một cái là tan rã, khó mà so sánh với huyền diệu của hắn.

Hết thảy Tiên Đế đều rung động nhìn cảnh tượng này, không thể diễn tả được tâm trạng lúc này, triều văn đạo tịch tử túc hĩ, bọn họ hoàn toàn không ngờ rằng có một ngày còn có thể chứng kiến siêu thoát chân chính.

Thời gian, không gian ở trước mặt loại sức mạnh này đã không còn bất kỳ ý nghĩa gì nữa.

Xoẹt!

Cố Trường Sinh chỉ một cái, ánh sáng nhu hòa khuếch tán, thoạt nhìn không có chỗ nào đặc biệt, rất là bình thường, nhưng lại cắt ngang hơi thở bên ngoài khe nứt, toàn bộ sương mù hắc ám đều bị xua đi, vọt ra ngoài khe hở, bị xua tan khỏi thế giới đang trên bờ vực sụp đổ này.

Chương 829 - Cảnh giới không thể tưởng tượng nổi, Đại Hắc Thủ sau cùng không cam lòng (2)

Cảnh giới không thể tưởng tượng nổi, Đại Hắc Thủ sau cùng không cam lòng (2)

Đây là sự huyền diệu khó nói nên lời, dù là Tiên Đế khi thấy cảnh này cũng cảm thấy hoa mắt, đầu suýt chút nữa nổ tung, không dám nhìn nhiều.

Trong lòng bọn họ cực kỳ rung động, lần đầu tiên mắt thấy sức mạnh cấp bậc Siêu Thoát, đây đã không phải là cảnh giới mà bọn họ có thể hiểu được, cũng không phải thủ đoạn mà bọn họ có khả năng tưởng tượng ra.

Giờ phút này, tất cả máu đen đang từ từ biến mất, thế giới này biến hóa vì một chỉ của Cố Trường Sinh.

Thế giới đang sụp đổ bỗng dừng lại, hư không sụp đổ chợt đông lại... Tất cả tai nạn dần biến mất, hơi thở đến từ bên ngoài Bỉ Ngạn cũng bởi vì ánh sáng nhu hòa này kích thích bị xua đi, khó có thể vọt tới đây lần nữa.

"Đây là sức mạnh mà chúng ta không thể nào hiểu được, nếu không có Trường Sinh Thiên Đế thì bây giờ chúng ta phỏng chừng sẽ giống như những Tiên Đế trước kia, bị sương mù màu đen ăn mòn, bị hơi thở bên ngoài Bỉ Ngạn chém diệt..."

Hết thảy Tiên Đế đều có vẻ mặt rất phức tạp nhìn cảnh tượng này, trong lòng căn bản không bình tĩnh nổi.

Nhưng cảm giác lớn hơn nữa là vui sướng, bọn họ đều thấy sợ hãi, nghĩ lại mà run, nếu Cố Trường Sinh xuất hiện chậm một bước, vậy thì hiện giờ bọn họ đã biến mất, hóa thành căn nguyên của thiên địa cũ này, bị Đại Hắc Thủ cướp đoạt, biến thành chất dinh dưỡng của hắn, để hắn đối kháng với hơi thở bên ngoài Bỉ Ngạn.

"Hắn đã thành công, hắn rốt cuộc đã làm bằng cách nào, rõ ràng lúc đó hơi thở đã biến mất."

Trong lòng Thái Thượng Tiên Đế cảm khái, nhìn Cố Trường Sinh, trong lòng trừ kính phục ra thì không có cảm xúc nào khác.

Cố Tam Gia và mấy vị tổ tiên Cố gia khác sắc mặt phức tạp, đến cấp bậc này của bọn họ, tất nhiên có thể nhìn ra rất nhiều điều, giống như Đại Hắc Thủ nói, căn nguyên sinh mệnh mà Cố Trường Sinh triển hiện ra vốn không thuộc về thế giới này.

Bọn họ sinh ra ở thế giới này, mang theo gông xiềng của thế giới này, giống như Đại Hắc Thủ, tuy hắn từng hình thành từ chấp niệm của chủ nhân thi thể của mảnh thiên địa này, thế giới bên ngoài, nhưng muốn siêu thoát cũng phải đi qua bước này, khó có thể nhảy ra trật tự và hạn chế của mảnh thiên địa này.

Chìa khóa để Cố Trường Sinh có thể đi đến một bước này là thân phận người không thuộc về thế giới này.

Hiện giờ, vẻ mặt của hắn rất bình tĩnh, trong một ý niệm, dù là suy nghĩ của Tiên Đế cũng khó mà giấu được hắn.

Nhưng hắn cũng không vui vẻ sau khi siêu thoát, mà tỏ ra rất dửng dưng bình thản, tựa như biến hóa của thế gian thương hải này không thể khiến hắn có bất kỳ biến đổi nào.

Tâm tư của hắn vĩnh hằng như một, bất hủ vĩnh tồn, đây là một

loại khái niệm tuyệt đối, bởi vì biến hóa của cấp bậc sinh mệnh, trước mặt sinh mệnh không chạm đến cấp bậc của bản thân thì chung quy sẽ không sinh ra thay đổi tâm tình.

Có điều, Cố Trường Sinh có thể chọn khống chế loại trạng thái này của bản thân, hắn không phải không cảm giác được tâm tình thay đổi, chẳng qua sau khi thật sự đã siêu thoát, rất khó bởi vì một chuyện nhỏ mà có thể thay đổi lớn trong tâm tình.

Đây là quá trình rất tự nhiên.

Để đi đến một bước này, hắn đã không ngừng luân hồi giữa sáu mươi vạn ức tế bào, không ngừng ma hợp, không ngừng diễn biến, không ngừng tái hiện Đệ Nhất Pháp, vị tri pháp, ức vạn vạn pháp, nỗ lực tìm kiếm siêu thoát chi ý trong đó.

Vào lúc đó, hắn suýt nữa biến mất trong luân hồi vĩnh hằng, không tìm được tung tích cũ trong thiên địa, không thể trở về chốn này, cuối cùng cũng như những Tiên Đế khác, trở về căn nguyên, tan biến giữa thiên địa.

Quá trình này rất dài dòng, lúc hắn tự nghĩ ra Hỗn Nguyên Kiếp Diệt Tạo Hóa Kim Thân thì từng thôi diễn qua một bước cuối cùng của con đường này, đó là sáu mươi vạn ức tế bào trên người đều hóa thành Chân Giới chí cao vô thượng, cho nên Cố Trường Sinh ở trong những thế giới này diễn biến luân hồi, cuối cùng tái tạo lại chân ngã, quá trình như vậy không ít hơn ức vạn vạn lần.

Thế nhưng, những việc này không phải là mấu chốt, hắn có thể tìm được đường siêu thoát là do bản thân hắn không thuộc về mảnh thiên địa này, là người xuyên việt, không có hạn chế và gông xiềng như những Tiên Đế khác.

Đương nhiên, Cố Trường Sinh cuối cùng vẫn tham khảo sức mạnh khác, ở nơi hắn từng chiến đấu với Thiên Đạo, góp nhặt một kiếm khí thuộc về chí cường giả đến từ bên ngoài Bỉ Ngạn, cấp bậc của kiếm khí kia không thuộc về Tiên Đế, cũng không thuộc về thế giới này.

Hắn có cảm ngộ từ trong kiếm khí kia, do đó tham khảo thôi diễn con đường siêu thoát cuối cùng thuộc về bản thân.

May mà trong thiên địa này vẫn có người nhớ kỹ hắn, luôn luôn hô hoán tên thật của hắn, vô tận âm thanh tế tự, âm thanh thế giới to lớn mà vô tận, từ nơi vĩnh hằng không biết tiếp dẫn hắn trở về chân linh.

Đó là một quá trình vô cùng hung hiểm, chỉ một chút sai sót thôi là hắn sẽ hóa thành hư vô, mỗi một bước đều không thể phạm bất cứ sai lầm nào.

May mà hắn thành công, rốt cục đi ra một bước kia, Tiên Đế siêu thoát lần thứ hai đã đạt được cấp bậc cảnh giới mà ngay cả bản thân hắn cũng khó mà nói rõ, lực lượng như vậy đã không cách nào dùng từ đơn giản để hình dung.

Chương 830 - Siêu thoát ở Bỉ Ngạn, truyền thuyết vẫn đang suy diễn

Siêu thoát ở Bỉ Ngạn, truyền thuyết vẫn đang suy diễn

"Ngươi bức lui đạo của ta, ngươi bức lui đạo của ta..."

Mà giờ khắc này, khuôn mặt của Đại Hắc Thủ đỏ đậm, không còn chút dáng vẻ Tiên Đế mạnh nhất, ngược lại như một con dã thú vô cùng dữ tợn, chìm vào điên cuồng.

"Đạo của ngươi, đây chính là đạo của ngươi sao?"

Cố Trường Sinh nhàn nhạt nói, theo hắn chỉ một cái, hơi thở vốn dĩ thuộc về bên ngoài Bỉ Ngạn khe nứt đã đi xa trong nháy mắt nổ tung, khiến Đại Hắc Thủ khó có thể tiếp tục thích ứng với quy tắc bên ngoài.

"Phụt!"

"Không thể nào, chuyện này không thể xảy ra!"

Đại Hắc Thủ khó có thể tin tất cả điều này, một hơi phun ra máu tươi, thân thể như đồ sứ nứt ra, đây không phải là thương thế có thể khép lại được.

Thân làm Đế giả mạnh nhất, tồn tại một mình ký thác Thiên Đạo, tu vi của hắn sớm đã mạnh mẽ đến không để mảnh thiên địa này vào mắt, dù là loại hơi thở Bỉ Ngạn có thể tùy ý tan biến Thiên Đạo cũng không có bất kỳ ảnh hưởng gì đối với hắn.

Nhưng bây giờ hắn lại cảm giác được bất an, thậm chí có một loại sợ hãi và rùng rợn.

Trên người Cố Trường Sinh, hắn cảm nhận được một loại hơi thở siêu thoát chí cao vô viễn phất giới, sâu không lường được, nhưng lại vĩnh hằng như một, như đứng ở điểm kết thúc chí cao của đạo, giống như con đường Bỉ Ngạn sừng sững vô cùng tận.

Đây là sức mạnh mà hắn vẫn luôn theo đuổi, cùng lúc đó cũng là cảnh giới cùng đạo pháp mà hắn vẫn luôn hướng tới, nhưng hiện giờ lại hiện ra ở trên người Cố Trường Sinh.

"Không có gì là không thể." Cố Trường Sinh không nhanh không chậm bước tới.

"Đây là sức mạnh siêu thoát Thiên Đạo, tổng quản không gian thời gian, tất cả tồn tại, tất cả uy năng, tất cả nhân quả, tất cả điều huyền diệu... chân chính siêu thoát về mặt ý nghĩ... ngươi làm như thế nào..."

Âm thanh của Đại Hắc Thủ ẩn chứa kinh hãi và không cam lòng dày đặc đến mức tận cùng, hắn cảm nhận được loại sức mạnh siêu thoát chí cao vô thượng này, đó mới là tất cả những gì mà hắn muốn truy tìm, nhưng bây giờ lại nhìn thấy ở trên người Cố Trường Sinh, điều này khiến hắn không cách nào chấp nhận được.

Hắn đã bố trí vạn cổ, từ lần đầu khai thiên tích địa liền bố trí kế hoạch, đến ngày hôm nay, đường siêu thoát vốn nên thuộc về hắn, thế nhưng bây giờ lại thấy nó trên người kẻ khác, đây quả thực là chuyện khiến hắn điên cuồng.

Ầm bùm bùm! !!

Thiên băng địa diệt, rất nhiều cảnh tượng trước vạn cổ diễn hóa hiện ra vì sự biến hóa cảm xúc của Đại Hắc Thủ, hắn không cam lòng.

Vô cùng tận hắc ám thổi tới từ khe nứt bên ngoài này, trong đó ẩn chứa quy tắc khiến hết thảy Tiên Đế biến sắc mà sợ sệt, nhưng giờ phút này Đại Hắc Thủ cũng đứng ở chỗ khe nứt đáng sợ đó.

Từ tầm mắt của hắn hoàn toàn có thể thấy tia sáng hắc ám vô cùng tận ở nơi đó, hắn muốn liều mạng, lần nữa bước ra nửa bước cuối cùng, hắn muốn siêu thoát!

Thế nhưng, khi Cố Trường Sinh chỉ lần nữa, Thần Quang đáng sợ từ trong bàn tay hắn rơi xuống, cuốn sạch tất cả, hơi thở ngoài khe hở nháy mắt lần nữa nổ tung, Bỉ Ngạn cũng tránh lui!

Ầm một tiếng!

"Không thể nào, sao ta có thể thất bại được chứ!" Đại Hắc Thủ kinh sợ rống giận, ẩn chứa nỗi sợ hãi khó có thể tưởng tượng, bóng dáng của hắn nổ tung, bị luồng Thần Quang đó bắn trúng.

"Ta là bất hủ..."

"Ta đến từ Bỉ Ngạn, sao có thể bỏ mạng ở nơi này!"

Hết thảy trật tự và đạo pháp từ vạn cổ đều đang tái tạo lại, vô tận bóng sáng rơi xuống từ trong thiên địa xa xôi, hóa thành thanh đao đại đạo cuồn cuộn.

Dù là Tiên Đế chí cường cũng cảm nhận được nỗi sợ dày dặc, đây không phải là sức mạnh mà bọn họ có thể tưởng tượng được.

Siêu thoát, chí cao, vô thượng, khó tin... Không thể diễn tả.

Đại Hắc Thủ khó tin phát ra tiếng rống, cả người bị tia Thần Quang kia của Cố Trường Sinh bắn trúng, có thể thấy được thân thể của hắn trực tiếp nổ tung, đầu người vỡ nát, như bị thanh đao đại đạo nghiền nát xuống.

Ầm! !

Ức vạn vạn pháp nghiền nát, ức vạn vạn Thần Quang đan xen, cuối cùng sụp đổ vỡ vụn.

Tất cả cảm ngộ, tất cả thủ đoạn, tất cả phương thức đối kháng

của hắn đều đổ nát câu diệt.

Từng làn sóng tựa như sóng gợn khuếch tán, đó là ánh sáng Đế rực rỡ thuộc về hắn, bây giờ hơn một trăm tia sáng cùng biến ảo, muốn đối kháng với loại công kích này.

Hắn ký thác với Thiên Đạo, một mình vô địch, sức mạnh của bản thân chính là trăm vị Tiên Đế cộng lại, từ xưa đến nay chỉ vẻn vẹn một vị tồn tại đạt đến một bước này như hắn.

Nhưng dù vậy, hắn vẫn không phải là đối thủ của Cố Trường Sinh.

Đây chỉ là một chỉ bâng quơ của Cố Trường Sinh, nhẹ nhàng vung ống tay áo, sức mạnh to lớn không thể tưởng tượng phủ xuống, đủ để nghiền nát bất cứ sinh linh nào trong thiên địa này.

Đại Hắc Thủ cũng không ngoại lệ.

Chân chính siêu thoát chỉ là đi lên ngưỡng cửa, đã không phải là trình độ mà hắn có khả năng tưởng tượng.

Hai người đã không cùng một cấp bậc, hắn chẳng qua đang siêu thoát cánh cửa thứ nhất trên con đường này, mà Cố Trường Sinh thì đã đứng sừng sững ở cấp bậc kia, đứng ở nơi đó nhìn xuống hắn.

Chương 831 - Siêu thoát ở Bỉ Ngạn, truyền thuyết vẫn đang suy diễn (2)

Siêu thoát ở Bỉ Ngạn, truyền thuyết vẫn đang suy diễn (2)

Cấp bậc của hai người đã hoàn toàn khác biệt, đây là sức mạnh vĩ độ sinh mệnh khó có thể chống lại.

Nếu Cố Trường Sinh muốn, hắn thậm chí có thể vây khốn Đại Hắc Thủ trong một điểm, một đường thẳng hoặc một vòng tròn vĩnh hằng, trọn đời không được siêu sinh.

Nhưng hắn không làm như thế, bởi vì tất cả điều này đã không còn ý nghĩa, không cần thiết nữa.

"m mưu vạn cổ, bàn tay đen lớn nhất thiên địa, bóng ma giấu ở phía sau sông thời gian..."

"Đất về với đất, cát bụi về cát bụi, đều cùng kết thúc."

Cố Trường Sinh nhẹ giọng nói, vẻ mặt một mảnh tĩnh lặng.

Hắn lần nữa vung ống tay áo lên, khe hở khủng bố ở nơi xa kia dần khép lại, hơi thở bên ngoài Bỉ Ngạn đang bay xa.

Đại Hắc Thủ rốt cục nổ tung, hóa thành mưa ánh sáng đầy trời, dung nhập vào mảnh thiên địa đã hoang tàn này.

Cuối cùng hắn dùng phương thức như vậy kết thúc cuộc đời mưu đồ chư thiên của mình, trả lại cho thiên địa, tất cả những gì mà bản thân cướp đoạt lần nữa dung nhập vào trong thiên địa.

"Kết thúc... tất cả điều này đã kết thúc."

Hết thảy Tiên Đế ngơ ngác nhìn tất cả chuyện này, không ngờ Đại Hắc Thủ cường đại đến khó tin thế mà cuối cùng bị giải quyết dễ dàng như vậy.

Loại lực lượng này vô viễn phất giới, bọn họ căn bản không có khả năng tưởng tượng ra.

Không phải Đại Hắc Thủ không mạnh, cũng không phải kế hoạch của Đại Hắc Thủ xảy ra vấn đề, mà là do dị số Cố Trường Sinh phá vỡ hạn chế này, cũng phá vỡ gông cùm xiềng xiếc này.

"Đây chính là sức mạnh siêu thoát... là trình độ mà chúng ta truy tìm cả đời."

Thái Thượng Tiên Đế, Thần Chủ áo trắng, Đao Đế, tổ tiên Cố gia... Mọi người lúc này đều trầm mặc, sau đó cùng hành lễ hướng Cố Trường Sinh.

Hắn cứu vớt chư thiên, tất nhiên cũng cứu vớt bọn họ, nếu không thì hiện tại bọn họ vẫn còn ở trong âm mưu của Đại Hắc Thủ, hóa thành căn nguyên để hắn đi hướng Bỉ Ngạn.

Ánh mắt của Cố Trường Sinh tĩnh lặng, một bước xẹt qua, tất cả

hắc ám đều tan biến, chư thiên đổ nát, trật tự vạn cổ vỡ vụn đang biến mất ở phía sau hắn đều bởi vì hắn đi qua mà dần tái tạo lại.

Non sông phục hồi như cũ, vũ trụ tái tạo lại, tinh tú nhật nguyệt...

Chư thiên đã từng sụp đổ, từ một ý niệm của hắn lần nữa được khôi phục, lần nữa tái tạo lại.

Sông thời gian vỡ nát, theo hắn đi tới hóa thành hàng ức vạn mảnh vụn dưới chân hắn, không ngừng bay lượn, ngưng tụ thành sông thời gian vĩnh hằng chí cao.

Bọt sóng sôi trào trong đó, các điểm sáng rơi vào trong, ở trong thiên địa có căn nguyên đếm không hết đang tái tạo, đang diễn hóa.

Một bọt sóng là một kỷ nguyên, kỷ nguyên cuồn cuộn lần nữa tái hiện, vết tích của thiên địa lần nữa trở về từ trong vĩ độ chưa biết.

Đây là việc còn khủng bố, khó tin hơn cả tái tạo lại luân hồi, tái tạo vạn cổ.

Hết thảy ý niệm trong đầu, hết thảy ý tưởng, khó tin đều phục sinh khi Cố Trường Sinh diễn biến, đủ loại thiên địa, vạn cổ cuồn cuộn lần nữa phục hồi như cũ.

Toàn bộ Tiên Đế nhìn hắn đi xa, nhìn chư thiên sớm đã không có sự sống lần nữa khôi phục trong tay Cố Trường Sinh.

Trật tự thiên địa lần nữa phủ xuống, hoa sen vàng nở rộ trên hư không, âm thanh đại đạo ù ù, trong Giới Hải đổ nát khô kiệt lần nữa có bọt sóng lăn lộn, từng Cổ Giới dần tái hiện.

Thanh khí chìm nổi, Thương Mang xuất hiện lần nữa, trầm xuống, giới đê ngưng tụ, ngăn cản thanh thế kinh thiên truyền tới từ Giới Hải bên kia.

Quá trình này không quá dài dòng, Cố Trường Sinh đi qua mỗi một góc chư thiên.

...

"Đây mới là dáng vẻ nên có của thiên địa..."

Ở phần cuối thiên địa, hắn thấy Thiên Đạo Bi đã từng biến mất, mặt trên không có bất kỳ dấu hiệu nào.

Nhưng lúc này, trong óc hắn lần nữa xuất hiện một tia sáng.

Rất nhiều cảnh tượng xẹt qua, lướt qua.

Đây là chuyện đã từng khiến hắn vắt óc suy nghĩ, Thiên Đạo Bi là do ai đúc thành, là người nào để lại.

"Thì ra ngươi đã mang ta đến thế giới này."

Điều này khiến Cố Trường Sinh trầm mặc một lát, rất nhiều cảnh tượng cả đời này đi tới hiện ra trong óc hắn, chuyển kiếp, sinh ra, tu hành, xuất thế, chinh chiến, dương danh... thành Đế, rồi đến siêu thoát.

Thì ra tất cả những việc đó đều có liên quan đến vật này.

"Đây xem như là nhận ân tình của ngươi."

Hắn khẽ nói, vung ống tay áo lên, bên trên khối Thiên Đạo Bi này bắt đầu truyền ra âm thanh ù ù, như có hàng ức vạn thế giới chuyển động ở trong đó.

Nó bắt đầu có sự sống.

Bản thân Thiên Đạo Bi là do ý chí Thiên Đạo biến thành, vì tránh né âm mưu dung hợp của Đại Hắc Thủ nên nó chọn đưa ý thức vào trong văn bia.

Nhưng cuối cùng vẫn bị Đại Hắc Thủ phát hiện, bày ra hậu chiêu của hắn ở trong đó, thông qua Thiên Đạo Bi nỗ lực tìm kiếm một tia dị biến.

Đáng tiếc trời tính không bằng người tính, Cố Trường Sinh xuyên qua, bản thân vẫn chưa dính bất kỳ hơi thở gì của thế giới, tất nhiên không bị nhiễm dấu vết nào từ thế giới này, hoặc ít nhiều có liên quan tới khối Thiên Đạo Bi này.

Giây sau, ánh sáng vàng mãnh liệt bắn thẳng lên trời, chư thiên sớm đã không còn vận chuyển lần nữa ù ù hoạt động, Thiên Đạo duy trì diễn biến, từ đầu đến cuối, trước sau như một.

Chương 832 - Siêu thoát ở Bỉ Ngạn, truyền thuyết vẫn đang suy diễn (3)

Siêu thoát ở Bỉ Ngạn, truyền thuyết vẫn đang suy diễn (3)

"Cố huynh."

"Đa tạ."

Bên tai Cố Trường Sinh vang lên âm thanh của Thiên Đạo Bi, trong thoáng chốc hắn nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

Thì ra lời từng nói sẽ gặp lại là nguyên do này.

Chiếu Vô Thượng từng vượt qua sông thời gian, cứu hắn một mạng trên Cửu Thiên, thì ra là do ý chí Thiên Đạo biến thành, chẳng qua người ký thác là Sang Thế Thần Chi bộ tộc.

"Hễ là các loại này đều có biến hóa."

"Tất cả nguyên do đều đã định trước."

Cố Trường Sinh cười cười, sau đó bước ra một bước, rời khỏi chỗ này, hắn lần thứ hai vung ống tay áo, Tiên Giới bàng bạc mà mênh mông lần nữa rơi xuống hiện ra trong tay hắn, cuối cùng rơi vào trung tâm chư thiên vạn giới.

Hắn nhìn về phía hết thảy bóng dáng quen thuộc trong Tiên Giới, trên mặt khôi phục vẻ dịu dàng.

Tiên Đình nằm ở trên Thế Giới Chi Thụ, Luân Hồi Chi Hồ nằm bên dưới nó, sáng chói, sáu cánh cửa toả ra hơi thở cổ xưa, các điểm sáng màu trắng rơi xuống từ chư thiên.

"Ta đã trở về."

Cố Trường Sinh trở lại trong Tiên Đình, nhìn những khuôn mặt quen thuộc như Tô Huyên, Liên Tinh, Diệp Minh Nguyệt, Ma Nữ, phụ mẫu Cố Vô Song, tử nữ... nhẹ nhàng mỉm cười nói.

"Trở về là tốt rồi."

Mọi người đều rung động, không nhịn được rơi lệ, lúc hơi thở của Cố Trường Sinh biến mất, lòng họ như đang chết dần, nỗ lực không để ký ức về hắn biến mất trong đầu.

Tuy nhiên lại không ngăn cản được, chỉ có thể ngơ ngác cảm giác dường như có người quan trọng nào đó đã biến mất, giống như mọi thứ chỉ là thoáng qua, như hoa trong gương, trăng trong nước.

Một ngày này, Tiên Đình vô cùng náo nhiệt, toàn bộ mối họa đều đã ngừng lại, thiên địa trở lại an bình, hết thảy người quen đều xuất hiện, bao nhiêu vui buồn, bao nhiêu sướng vui.

Tổ tiên Cố gia, Thái Thượng Tiên Đế, Thần Chủ áo trắng... bọn họ đều tới.

Bọn họ rất cung kính, hướng Cố Trường Sinh thỉnh giáo siêu thoát chi đạo.

Cố Trường Sinh không keo kiệt, nhưng sau khi bọn họ nghe xong thì thở dài, siêu thoát thật quá khó khăn, trong ức vạn vạn kỷ nguyên, nhiều nhất cũng chỉ có một người như vậy.

Ngoài ra, tuy chư thiên hiện nay bị Cố Trường Sinh tái tạo lại, nhưng không thể khiến một vị siêu thoát giả xuất hiện.

Muốn siêu thoát, bọn họ chỉ có thể đi đến Bỉ Ngạn, nhưng trừ những siêu thoát giả, tồn tại khác nếu đi thì nhất định sẽ phải chết.

Trong khoảng thời gian này, Tiên Vực lần nữa khôi phục náo nhiệt như xưa.

Rất nhiều người quen của Cố Trường Sinh cũng xuất hiện, ví dụ như Tô Nghê Thường, con gái của Tiên Đế... họ đều không chết, trong trận chiến này cũng chưa từng xuất hiện ở chư thiên, bị hắn phong tồn bên trong Tiên Vực.

Không biết đã trải qua bao nhiêu năm tháng.

Cách trận chiến chư thiên đại phá diệt cũng đã qua mấy trăm vạn năm.

Chư thiên sinh sôi nảy nở, vạn tộc mọc như rừng, Tiên Vực lần nữa khôi phục phồn thịnh như xưa, vạn tộc đến bái, cao cao tại thượng, bất hủ bất diệt.

Trận hạo kiếp trăm vạn năm trước khiến chư thiên điêu linh, toàn bộ sinh linh gần như chết hết.

Dù là Tiên Đế vô địch cũng bỏ mạng trong đó, sau trận chiến ấy, dù được Trường Sinh Thiên Đế dẹp loạn, khiến chư thiên khôi phục sự sống, nhưng vẫn có rất nhiều tồn tại từ nay chôn vùi, dù là Luân Hồi Chi Địa cũng không tìm được chút tồn tại nào.

Chỉ để lại đôi câu vài lời trong thiên địa, ghi lại sự tồn tại của mình.

Cách mỗi mười vạn năm, chư thiên các tộc đều đi tới Tiên Đình, tiến hành lễ bái pho tượng Thiên Đế, bọn họ đều biết vị Thiên Đế dùng sức một mình dẹp loạn tất cả họa hắc ám, dẹp loạn chư thiên đại phá diệt thực ra chưa bao giờ biến mất.

Tuy Thiên Đế chưa hiện thân lần nào trong trăm vạn năm này.

Một ngày kia, ngoài chư thiên, một cánh cửa màu vàng xuất hiện, trong đó truyền ra hơi thở khiến thiên địa vạn linh run rẩy.

Toàn bộ sinh linh chư thiên đều thấy một nhân vật vô địch chân đạp Hỗn Độn Quang, vô tận âm thanh tế tự, trong hơi thở vô tận mờ ảo mở ra một con đường.

Con đường kia tựa hồ đi thông nơi chưa biết, trong đó có vô tận huyền diệu, rất nhiều người đều cảm thấy đó là Bỉ Ngạn trong truyền thuyết.

"Đó là Thiên Đế!"

Tất cả mọi người âm thanh run rẩy, quỳ lạy sùng bái hướng về phía đó.

"Thiên Đế... chẳng lẽ muốn mang theo thân nhân bằng hữu đi tới Bỉ Ngạn..."

Bọn họ đã hiểu, thì ra trăm vạn năm nay, Thiên Đế đều đang tìm kiếm Bỉ Ngạn khác, mà bây giờ hắn muốn dẫn thân nhân bằng hữu mình đi tới nơi đó.

Ngày này, Thiên Đạo ù ù, các nơi hiện ra sen vàng, đạo âm vang vọng chư thiên vạn giới, ngay cả Thiên Đạo cũng hiển hóa dị tượng tiễn đưa Thiên Đế.

Sau đó, có người đi tới Tiên Đình, phát hiện bên trong Tiên Đình lớn như vậy nhưng không tìm thấy người cũ nào.

Hiện nay ở lại đều là tồn tại mới gia nhập vào Tiên Đình, cùng với một số cường giả cũ bằng lòng trông coi Tiên Đình.

Thiên Đế rốt cục mang theo thân nhân bằng hữu rời đi, siêu thoát Bỉ Ngạn, chân chính bất hủ bất diệt, đạt được cảnh giới khó tin.

Nhưng truyền thừa của hắn vẫn chưa rời đi, và huyền thoại về sự bất khả chiến bại của hắn vẫn đang tiếp tục suy diễn.